Матто 1 дар бораи насабнома ва таваллуди Исои Масеҳ маълумот медиҳад. Ин боб бо пайгирии насл аз Иброҳим то Довуд, аз Довуд то асирии Бобил ва аз асирӣ то Исо оғоз мешавад. Он инчунин муфассал нақл мекунад, ки чӣ тавр Марям, гарчанде ки бокира буд, аз Рӯҳулқудс ҳомиладор шуд ва Исоро таваллуд кард.

Сархати 1: Боб бо насабнома оғоз мешавад, ки 42 наслро аз Иброҳим тавассути шоҳ Довуд то Исои Масеҳ нишон медиҳад. Ҳар як қисм ба чордаҳ насл тақсим мешавад: аз Иброҳим то Довуд; аз Довуд то асирӣ дар Бобил; ва аз он лаҳза то таваллуди Масеҳ (Матто 1:1-17). Ин насл Исоро ҳамчун вориси ҳақиқӣ ҳам дар насли Иброҳимӣ ва ҳам Довуд муқаррар мекунад.

Параграфи 2: Қисми оянда (Матто 1:18-25) дар бораи ҳомиладории мӯъҷизавии Марям нақл мекунад. Сарфи назар аз он ки бо Юсуф издивоҷ карда буд, вай тавассути Рӯҳулқудс ҳомиладор мешавад. Юсуф дар аввал фикр мекунад, ки оромона аз вай ҷудо шавад, аммо фариштае дар хобаш пайдо мешавад ва мефаҳмонад, ки фарзанди Марям аз Рӯҳи Муқаддас ҳомиладор аст ва одамонро аз гуноҳҳояшон наҷот медиҳад.

Сархати 3-юм: Дар ин бахши ниҳоӣ, Юсуф ба амри Худо итоат мекунад, ки тавассути рӯъёи фариштагон дода шуда, Марямро ба зани худ гирифта, издивоҷи онҳоро то таваллуди ӯ ба охир нарасонд. Мувофиқи дастури фариштаи онҳо писари худро «Исо» ном мегузоранд. Номи ӯ маънои «ӯ халқи худро аз гуноҳҳои онҳо наҷот хоҳад дод», иҷро кардани пешгӯиҳои Аҳди Қадим дар бораи Наҷотдиҳандаи оянда аст.

Матто 1:1 Китоби насли Исои Масеҳ, писари Довуд, ибни Иброҳим.

Ин оят насабномаи Исои Масеҳ, писари Довуд ва Иброҳимро муаррифӣ мекунад.

1. Насли насли Исои Масеҳ: Он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад

2. Аз паи Иброҳим ва Довуд рафтан: Мероси рӯҳонии мо

1. Румиён 4:1-12 - Имони Иброҳим ва ваъдаи Худо

2. Забур 89:3-4 - Аҳди байни Худо ва Довуд

Матто 1:2 Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дунё овард; ва Яъқуб Яҳудо ва бародаронашро ба дуньё овард;

Насаби Иброҳим аз Исҳоқ то Яъқуб ва баъд ба Яҳудо ва бародаронаш пайдо мешавад.

1: Садоқати Худо дар нигоҳ доштани ваъдаҳои худ аз Иброҳим ба Яъқуб ва берун аз он.

2: Нақшаи комили Худо ва вақт дар он аст, ки чӣ гуна Ӯ ваъдаҳои худро иҷро мекунад.

1: Ҳастӣ 12:1-3; Ваъдаи Худо ба Иброҳим, ки аз ӯ халқи бузург гардонад.

2: Ҳастӣ 28:10-16; Тасдиқи ваъдаҳои Худо ба Яъқуб.

Матто 1:3 Ва Яҳудо Форес ва Зараро аз Томор ба дунё овард; ва Форес Эсрӯмро ба дуньё овард; ва Эсрӯм Арамро ба дуньё овард;

Ин порча насабномаи Исои Масеҳро тавассути насли аҷдоди ӯ Яҳудо шарҳ медиҳад.

1. Вафодории Исои Масеҳ дар иҷрои ваъдаҳои Худо

2. Ахамияти ниёгони мо

1. Румиён 15:8 - Ҳоло ман мегӯям, ки Исои Масеҳ хизматгори махтунон барои ростии Худо буд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо тасдиқ кунад.

2. Ишаъё 11: 1-3 - Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха мерӯяд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ, рӯҳи хирад ва хирад қарор хоҳад гирифт. , рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Матто 1:4 Ва Аром Аминодобро ба дуньё овард; ва Аминадоб Нассонро ба дуньё овард; ва Нассон Салмӯнро ба дунё овард;

Дар ин порча насабномаи Исо аз чанд насл пеш аз таваллудаш зикр шудааст.

1: Пайравӣ бо роҳи Исо - омӯхтан аз намунаи аҷдодони мо.

2: қадр кардани решаҳои мо - эътирофи аҳамияти таърихи оилаи мо.

1: Луқо 3:23-38 - насабномаи Исо.

2: Такрори Шариат 7: 7-8 - ваъдаи Худо ба насли Иброҳим.

Матто 1:5 Ва Салмон Бузро аз Рачаб ба дуньё овард; ва Буз Убидро аз Рут ба дуньё овард; ва Убид Йисойро ба дуньё овард;

Салмон падари Буз буд, ки падари Убид, ки падари Йисой буд.

1. Худо метавонад аз ҳар вазъият хайре барорад

2. Вафодории Худо дар мероси мо дида мешавад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Аз муҳаббати бузурги Худованд мо несту нобуд намешавем, зеро ки раҳмдилии Ӯ ҳеҷ гоҳ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

Матто 1:6 Ва Йисой Довуди подшоҳро ба дуньё овард; ва подшоҳ Довуд Сулаймонро аз вай, ки зани Уриё буд, ба дунё овард;

Ин порча дар бораи насабномаи шоҳ Довуд, писари Йисой, ки аз зани Уриё таваллуд шудааст, нақл мекунад.

1. Дасти Худо дар ҳар як ҷузъиёти зиндагии мо - хуб ва бад - аст ва ҳамаашро барои ҷалоли худ истифода мебарад.

2. Мо ҳама як ҷузъи қиссаи бузургтаре ҳастем, ки Худо нақл мекунад ва ҳаёти мо бо наслҳои гузашта ва наслҳои оянда алоқаманд аст.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 78:67-68 - Илова бар ин, ӯ хаймаи Юсуфро рад кард, ва сибти Эфроимро интихоб накард, балки сибти Яҳудоро, кӯҳи Сионро, ки ӯ дӯст медошт, баргузид.

Матто 1:7 Ва Сулаймон Робъомро ба дунё овард; ва Робъом Абиёро ба дуньё овард; ва Абиё Осоро ба дуньё овард;

Ин порча насаби шоҳ Сулаймонро баррасӣ мекунад.

1. Нақшаи фидияи Худо тавассути Исои Масеҳ дар насли подшоҳ Сулаймон муқаррар шудааст.

2. Мо метавонем ба насли подшоҳ Сулаймон ҳамчун ёдраскунандаи садоқати Худо ва ваъдаҳои Ӯ назар кунем.

1. Румиён 8: 28-29 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, кор мекунад. Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурат мувофиқат кунанд. аз Писари Худ, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад».

2. Ибриён 11: 7-8 - "Бо имон Нӯҳ, вақте ки дар бораи чизҳои ҳанӯз диданашуда огоҳ карда шуд, бо тарси муқаддас киштӣ сохт, то оилаи худро наҷот диҳад. Бо имони худ ҷаҳонро маҳкум кард ва вориси адолате, ки ба воситаи имон меояд, гашт. ».

Матто 1:8 Ва Осо Йусофотро ба дунё овард; ва Йӯсофот Йӯромро ба дуньё овард; ва Йӯром Ӯзиёро ба дунё овард;

Дар ин порча насаби Исо аз Осо то Озия тафсилот шудааст.

1. Вафодории Худо дар садоқати Ӯ зоҳир мешавад, то ба ваъдаҳояш вафо кунад ва пешгӯиҳо аз насл ба насл иҷро шавад.

2. Оилаҳои мо инъикоси садоқати Худо дар ҳаёти мо мебошанд.

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 103:17-18 - Аммо марҳамати Худованд аз абад то абад бар тарсиёни Ӯст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон; Ба онҳое ки аҳди Ӯро риоят мекунанд, ва ба онҳое ки аҳкоми Ӯро дар хотир доранд, ба амал оваранд.

Матто 1:9 Ва Ӯзиё Йӯатомро ба дунё овард; ва Йӯатом Ахозро ба дуньё овард; ва Ахаз Ҳизқиёро ба дуньё овард;

Ин порча насабномаи Исо аст, ки насаби ӯ аз Озия то Ҳизқиёро пайгирӣ мекунад.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳои худ тавассути наслҳо

2. Аҳамияти насли Исо барои рисолаташ

1. Ибриён 11: 11-12 - "Ба воситаи имон худи Соро низ қувват гирифт, ки насли ҳомила шавад ва дар синни пирӣ таваллуд ёфт, зеро вайро, ки ваъда дода буд, амин донист. Аз ин рӯ, дар он ҷо ҳатто як нафар таваллуд шуд, ва вай мисли мурда аст, чунон ки ситораҳои осмон ба миқдори зиёд ва мисли реги дар соҳили баҳр бешумор аст».

2. Луқо 3:23-38 - "Ва худи Исо тақрибан сӣ сола шуд, ки писари Юсуф, ки писари Ҳелӣ буд, писари Маттот буд. писари Левӣ, ки писари Мелкӣ, писари Ҷанна, писари Юсуф, писари Маттаёс, писари Амос, писари Ноум, писари Ноум, аз Эслӣ, ки писари Наҷҷе буд, ки писари Маат, ки писари Маттаёс, писари Семей, писари Юсуф, писари Юсуф, писари Яҳудо, писари Юанна, ки писари Реза, писари Зоробобил, писари Салатиил, писари Нери, писари Мелки, писари Аддӣ, писари Косам буд. , ки писари Элмӯдом буд, ки писари Эр, ки писари Йӯсе, ки писари Элиезер, писари Йӯрим, писари Маттот, ки писари Левӣ буд, Ки писари Шимъӯн, писари Яҳудо, ки писари Юсуф, писари Юнон, ибни Элёқим буд».

Матто 1:10 Ва Ҳизқиё Менашсеро ба дуньё овард; ва Менашсе Омӯнро ба дуньё овард; ва Омӯн Йӯшиёдро ба дунё овард;

Дар ин порча насабномаи Исо, ки аз шоҳ Довуд сар шуда, бо Йӯшиёъ ба анҷом мерасад, тафсилот медиҳад.

1. Баракат тавассути наслҳо: Таҷлили авлоди Исо

2. Аз авлоди шоҳ Довуд будан чӣ маъно дорад

1. Забур 89:3 - «Ман бо баргузидаи худ аҳд бастаам, ба бандаи Худ Довуд қасам

хӯрдам».

2. Луқо 3:23-38 - насабномаи Исо, ки Луқо навиштааст.

Матто 1:11 Ва Йӯшиёъ Еҳӯниё ва бародаронашро ба дуньё овард, вақте ки онҳо ба Бобил бурда шуданд;

Ин порча насабномаи Исоро тасвир мекунад, ки аз Йӯшиёҳу сар карда, бо Екониё, ки ҳарду ба Бобил бурда шуданд, ба охир мерасад.

1. Имони мо аз насли амиқ ва устувори халқи баргузидаи Худо сарчашма мегирад.

2. Новобаста аз душвориҳои зиндагӣ, нақшаи Худованд барои наҷоти мо абадӣ ва бетағйир аст.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Матто 1:12 Ва баъд аз он ки онҳо ба Бобил оварданд, Екониё Салатиилро ба дуньё овард; ва Салатиил Зоробобилро ба дуньё овард;

Насли Екониё ба Бобил бурда шуд ва ба воситаи Зоробобил насли подшоҳӣ таъсис ёфт.

1. Нақшаи Худо ҳамеша ғолиб меояд - Ҳокими Худо дар насли Екониё чӣ гуна зоҳир мешавад

2. Раҳмат ва вафодории Худо - Чӣ гуна раҳмати Худо бо вуҷуди оқибатҳои гуноҳ пойдор аст

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 46:10-11 - Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим охиратро эълон карда, чизҳои

ҳанӯз анҷомнаёфтаро эълон карда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва ман тамоми нияти худро иҷро хоҳам кард".

Матто 1:13 Ва Заробабил Абиудро ба дуньё овард; ва Абиуд Элёқимро ба дуньё овард; ва Элиёқим Азорро ба дуньё овард;

Ҷамъбасти порча: Зоробобил падари Абиуд буд, ки падари Элиёқим, ки падари Азор буд.

1. Аҳамияти доштани насаб ва таърихи хонаводагӣ

2. Нерӯи неъмати наслӣ

1. Луқо 3:23-38 - Насабномаи Исо

2. Хуруҷ 20:6 - Ҳукм дар бораи эҳтиром кардани Падар ва Модари Худ

Матто 1:14 Ва Азор Содӯқро ба дунё овард; ва Содӯқ Оҳимро ба дуньё овард; ва Охим Элиудро ба дуньё овард;

Дар ин порча насабномаи Исо, ки аз аҷдодаш Азор оғоз мешавад, сабт шудааст.

1: Пешгӯии Худо дар насли Исо дида мешавад.

2: Мо метавонем кори Худоро дар тӯли таърих пайгирӣ кунем.

1: Румиён 8:28-29 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

Матто 1:15 Ва Элиуд Элъозорро ба дунё овард; ва Элъозор Маттонро ба дуньё овард; ва Маттон Яъқубро ба дуньё овард;

Ин порча насабномаи Исоро тавассути аҷдодаш Элиуд шарҳ медиҳад.

1: садоқатмандии Худо дар нигоҳ доштани насли Исо

2: Муҳим будан аз насли баргузидаи Худо будан

1: Ҳастӣ 12:1-3, ваъдаи Худо ба Иброҳим

2: Луқо 3:23-38, насабномаи Исо дар Инҷили Луқо

Матто 1:16 Ва Яъқуб Юсуф, шавҳари Марямро ба дуньё оварад, ки аз ӯ Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ номида мешавад.

Ин ояти Матто 1:16 нишон медиҳад, ки Юсуф шавҳари Марям буд ва Исои Масеҳ аз онҳо таваллуд шудааст.

1. Насаби тавонои Исо: Омӯзиш дар қудрати иҷрошавии Худо

2. Қувваи издивоҷи дуруст: Иттифоқи содиқи Юсуф ва Марям

1. Луқо 3:23-38 - Насабномаи Исо

2. Эфсӯсиён 5:31-32 - Сирри издивоҷ дар Масеҳ

Матто 1:17 Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл мебошанд; ва аз Довуд то замони тасарруф ба Бобил чордаҳ насл аст; ва аз асорат ба Бобил то Масеҳ чордаҳ насл аст.

Ин оят мегӯяд, ки насли Исои Масеҳро метавон аз Иброҳим тавассути 14 насл пайгирӣ кард.

1. Мо ҳама аъзои оилаи Худо ҳастем, ки ба воситаи Исои Масеҳ насли умумӣ дорем.

2. Ҳамаи мо дар нақшаи Худо ҷои беҳамто дорем ва ҳама бо мероси муштараки мо алоқаманданд.

1. Матто 22:32 - "Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам? Худо на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст".

2. Румиён 4:11-12 - «Вай аломати хатна, мӯҳри адолати имонеро, ки ҳанӯз номахтунӣ дошт, гирифт, то ки падари ҳамаи имондорон бошад, гарчанде ки номахтун бошанд, ба онҳо низ адолат ҳисоб карда шавад».

Матто 1:18 Ва таваллуди Исои Масеҳ чунин буд: Вақте ки модараш Марям бо Юсуф издивоҷ карда буд, пеш аз он ки онҳо ҷамъ шаванд, вай кӯдаки Рӯҳулқудс пайдо шуд.

Ин порча тасаввуроти мӯъҷизавии Исои Масеҳро аз Рӯҳулқудс тасвир мекунад.

1. Нақшаи Худо барои таваллуди Исо: Қиссаи мӯъҷизавӣ

2. Қувваи Рӯҳулқудс: Қиссаи дахолати илоҳӣ

1. Ишаъё 7:14 - "Бинобар ин худи Худованд ба шумо аломате ато хоҳад кард; инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад хонд".

2. Луқо 1:34-35 - "Он гоҳ Марям ба фариштa гуфт: "Ин чӣ гуна хоҳад буд, дар сурате ки ман одамеро намешиносам? Ва фариштa дар ҷавоби вай гуфт: "Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад ва қудрати Худои Таоло туро соя хоҳад андохт; бинобар ин он чизи муқаддасе ки аз ту таваллуд мешавад, Писари Худо номида хоҳад шуд».

Матто 1:19 Он гоҳ шавҳараш Юсуф, ки марди одил буд ва намехост, ки ӯро дар байни мардум намунаи ибрат нишон диҳад, ният дошт, ки вайро махфӣ гузорад.

Ҳисси адолати Юсуф ва хоҳиши ӯ барои муҳофизат кардани Марям аз тамасхури оммавӣ ӯро водор сохт, ки аз ӯ ҷудо шавад.

1: Худо касонеро, ки адл мекунанд, подош медиҳад, ҳарчанд корашон душвор бошад.

2: Муҳаббат ва марҳамат бояд бо адолат мутавозин бошанд.

1: Масалҳо 21:15 - Вақте ки адолат амал мекунад, он одилро шод мегардонад, вале бадкоронро даҳшат меорад.

2: Румиён 12: 17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки ҳамеша кӯшиш кунед, ки барои якдигар ва барои ҳама чизи хубе кунед.

Матто 1:20 Аммо ҳангоме ки ӯ дар ин бора фикр мекард, инак, фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, Писари Довуд, натарс, ки зани худ Марямро назди худ бигир, зеро ки ҳомила аст. дар вай аз Рӯҳулқудс аст.

Фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф итминон дод, ки Марямро ба занӣ гирифтан натарсад, ҳарчанд ҳомиладории ӯ мӯъҷизаи Рӯҳулқудс буд.

1. Натарс: итминони Худо дар ҳолатҳои душвор

2. Таъмини Худо: мӯъҷизаҳои Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Луқо 1:34-35 - Ва Марьям ба фариштa гуфт: "Ин чӣ мешавад, ки ман бокираам?" Ва фариштa дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қудрати Ҳаққи Таоло туро соя хоҳад кард; бинобар ин кӯдаке, ки таваллуд мешавад, муқаддас, Писари Худо номида хоҳад шуд.

Матто 1:21 Ва вай писаре зоид, ва ту ӯро Исо хоҳӣ гузошт, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод.

Исо барои наҷот додани одамон аз гуноҳҳояшон таваллуд шудааст.

1. Нақшаи Худо барои наҷот: Исои Масеҳ

2. Муҳимияти имон ба Исо

1. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - «Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад».

Матто 1:22 Ҳамаи ин ба амал омад, то он сухане ки Худованд ба воситаи набӣ гуфта буд, ба амал ояд:

Ин порча воқеаеро тасвир мекунад, ки дар он пешгӯии Худованд, ки аз ҷониби пайғамбар гуфта шудааст, иҷро шуд.

1. Қудрати пешгӯии иҷрошуда: Ёдоварӣ аз вафодории Худо

2. Зиндагӣ бо имон: таваккал ба ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 46:9-11 - Чизҳои пештараро ба ёд оред: зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди ман нест.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Матто 1:23 Инак, бокирае ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва онҳо номи ӯро Эммануил хоҳанд хонд, ки таъбири он аст, ки Худо бо мост.

Ваъдаи Худо ба Эммануил, Худо бо мо, иҷро шуд.

1. Эммануил: Муҳаббат ва таъминоти Худо барои мо

2. Аҳамияти Мавлуди Исо: Эммануэл, Худо бо мо

1. Ишаъё 7:14 - Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод. Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад гузошт.

2. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, пур аз файз ва ростиро дидем.

Матто 1:24 Ва Юсуф аз хоб бархоста, ончунон ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, амал карда, зани худро ба наздаш гирифт.

Юсуф ба дастуроти Худо итоат кард ва Марямро ба занӣ гирифт.

1. Итоати иродаи Худо: Дарси Юсуф

2. Вақте ки Худо даъват мекунад, мо бояд ҷавоб диҳем

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

2. Еҳушаъ 24:15 - Имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат мекунед

Матто 1:25 Ва вайро нашинохт, то даме ки Писари нахустзодаи худро зоид; ва Ӯро Исо номид.

Юсуф ва Марям соҳиби писар шуданд ва Юсуф ӯро Исо номид.

1. Нақшаи Худо барои наҷот: Чӣ тавр таваллуди Исо пешгӯиро иҷро кард

2. Муҳимияти итоаткорӣ: Чӣ тавр Юсуф иродаи Худоро иҷро кард

1. Ишаъё 7:14: Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод; Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Имонуил хоҳад хонд.

2. Луқо 2:7: Ва ӯ писари нахустзодаи худро зоид, ва ӯро печонд, ва дар охур хобонд; зеро дар мехмонхона барои онхо чой набуд.

Матто 2 воқеаҳои пас аз таваллуди Исоро тафсилот медиҳад, аз ҷумла ташрифи ҷодугарон, нақшаи подшоҳ Ҳиродус барои куштани Исо ва гурехтани оилаи муқаддас ба Миср ва бозгашти баъд аз марги Ҳиродус.

Параграфи 1: Боб аз сафари ҷодугарон (ҳакимони Шарқ) оғоз мешавад, ки барои пайдо кардани Исо, ки ӯро "подшоҳи яҳудиён" меноманд, аз паи ситорае рафтаанд. Ин пурсиш подшоҳ Ҳиродус ва тамоми Ерусалимро ба ташвиш меорад. Ӯ бо фиреб аз онҳо хоҳиш мекунад, ки ба ӯ хабар диҳанд, ки Исо дар куҷост, ки ӯро низ саҷда кардан мехоҳад (Матто 2:1-8).

Параграфи 2: Маги бо роҳнамоии ситора, Исоро бо Марям пайдо мекунад ва тӯҳфаҳои худро пешкаш мекунад. Аммо дар хоб огоҳ карда шуд, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо бо роҳи дигар ба кишвари худ мераванд. Вақте ки Ҳиродус фаҳмид, ки аз ҷониби онҳо фиреб дода шудааст, ӯ фармон медиҳад, ки ҳамаи писарбачаҳои дусола ва камтар аз он дар Байт-Лаҳм кушта шаванд, то Исоро кушанд (Матто 2:9-18).

Сархати 3-юм: Дар Матто 2:19-23, фариштаи Юсуфро дар хобаш аз нияти марговари Ҳиродус огоҳ мекунад, ки ӯро бо Марям ва Исои навзод ба Миср гурехт. Онҳо дар он ҷо мемонанд, то он даме, ки баъд аз марги Ҳиродус фариштае дар хоби Юсуф пайдо мешавад ва ба ӯ мегӯяд, ки ҳоло баргаштан бехатар аст. Тарси Архелаи

Матто 2:1 Ва ҳангоме ки Исо дар Байт-Лаҳми Яҳудо дар айёми подшоҳ Ҳиродус таваллуд шуд, инак, хирадмандон аз шарқ ба Ерусалим омаданд,

Ҳакимони шарқ баъд аз таваллуди Исо дар Байт-Лаҳми Яҳудо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дидан карданд.

1: Мо метавонем аз хирадмандон ёд гирем, ки Худоро биҷӯем ва Ӯро бо атоҳои худ парастиш кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба Худо пайравӣ кунем ва ба ҳар ҷое ки Ӯ моро роҳнамоӣ кунад, биравем.

1: Ишаъё 60: 1-2 "Бархезед, дурахшанед, зеро нури шумо омад, ва ҷалоли Худованд бар шумо тулӯъ мекунад. Инак, торикӣ заминро фаро мегирад ва бар қавмҳо торикии ғафс аст, аммо Худованд бар шумо эҳьё мешавад ва ҷалоли ӯ бар шумо зоҳир мегардад».

2: Матто 16:24-25 "Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад; зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро аз даст хоҳад дод. , аммо ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

Матто 2:2 Гуфт: «Он ки таваллуд ёфтааст, Подшоҳи Яҳудиён куҷост? зеро ки мо ситораи Ӯро дар шарқ дидаем ва омадаем, ки Ӯро парастиш кунем.

Доноён пурсиданд, ки Подшоҳи яҳудиён дар куҷо таваллуд шудааст, чун ситораи ӯро дар шарқ диданд.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна хирадмандон аз паи ситора рафтанд

2. Ваъдаи умед: пайдо кардани Масеҳ дар ҷойҳои ғайричашмдошт

1. Ишаъё 9:6-7 Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Луқо 1:26-38 Дар моҳи шашум фариштаҶабраил аз ҷониби Худо ба шаҳри Ҷалил, ки Носира ном дошт, ба назди бокирае, ки бо марде Юсуф ном номаш аз хонадони Довуд ном дошт, фиристода шуд. Ва номи бокира Марям буд.

Матто 2:3 Вақте ки подшоҳ Ҳиродус инро шунид, ва тамоми Ерусалим бо ӯ ба изтироб афтоданд.

Ҳиродус ва мардуми Ерусалим хабари омадани Масеҳро шунида, ба изтироб афтоданд.

1. Аз омадани Масеҳ хавотир нашавед - Матто 2:3

2. Дар замонҳои душвор содиқ монед - Матто 2:3

1. Ишаъё 7:14 - Бинобар ин худи Худованд ба шумо аломате хоҳад дод: бокира ҳомила мешавад ва писаре хоҳад зоид, ва ӯро Иммануил номид.

2. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода мешавад ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд. Ва ӯ Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, шоҳзодаи сулҳ номида хоҳад шуд. Бузургии хукумати у ва сулху осоиш интихо надорад. Ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ ҳукмронӣ хоҳад кард, ва онро аз он замон то абад бо адолат ва адолат пойдор ва устувор хоҳад кард. Ғайрати Худованди Қодири Мутлақ ин корро анҷом медиҳад.

Матто 2:4 Ва ҳангоме ки тамоми саркоҳинон ва китобдонони қавмро ҷамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар куҷо таваллуд шавад.

Ҳиродус саркоҳинон ва китобдонони мардумро ҷамъ кард, то аз онҳо бипурсад, ки Масеҳ дар куҷо бояд таваллуд шавад.

1. Нақшаи Худо барои Масеҳ: Чӣ тавр иҷрошавии пешгӯӣ боиси таваллуди Масеҳ

гардид

2. Тарси Ҳиродус аз Исо: Мубориза барои қабули нақшаи Худо

1. Ишаъё 7:14, «Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод. Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад гузошт».

2. Мико 5:2, «Лекин ту, эй Байт-Лаҳми Эфрато, ки барои дар байни қабилаҳои Яҳудо будан хеле кам ҳастӣ, аз ту касе хоҳӣ омад, ки барои ман ҳокими Исроил бошад, ва омаданаш аз қадим аст. , аз айёми кадим».

Матто 2:5 Ба ӯ гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудо, зеро ки набӣ чунин навиштааст:

Мардуми Шарқ аз Ҳиродус пурсиданд, ки Подшоҳи навзодро дар куҷо пайдо кунад ва ӯ онҳоро ба Байт-Лаҳм фиристод, чунон ки дар Навиштаҳо навишта шудааст.

1. Мо бояд ҳамеша дар ҳаёти худ ба Каломи Худо роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ кунем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Худо хизмат кунем, ҳатто агар ин қурбонии шӯҳратпарастии худро дошта бошад.

1. Ишаъё 7:14 Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод; Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Имонуил хоҳад хонд.

2. Матто 22:37-40 Исо ба вай гуфт: "Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст хоҳӣ дошт". Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

Матто 2:6 Ва ту, Байт-Лаҳм, дар замини Яҳудо, дар миёни мирони Яҳудо хурдтарин нестӣ; зеро ки аз ту Ҳокиме хоҳад омад, ки вай халқи Ман Исроилро ҳукмронӣ хоҳад кард.

Мавлуди Исои Масеҳ пешгӯӣ шуда буд, ки дар Байт-Лаҳм, аз ҳама хурдтарин мирони Яҳудо рӯй медиҳад. Ӯ пешгӯӣ шуда буд, ки ҳоким хоҳад буд, то халқи Исроилро роҳбарӣ кунад.

1: Исо ҳокими ҳама аст, ҳатто вақте ки мо худро ночиз ҳис мекунем.

2: Мо метавонем арзиши худро дар Исо пайдо кунем, ҳатто вақте ки худро камтарин ҳис мекунем.

1: Юҳанно 1:1-5 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омадааст, ва ҳеҷ чиз бе Ӯ офарида нашудааст. Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамон буд.

2: Ишаъё 9:6-7 Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумат ва сулҳу осоиштагии Ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати Ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро фармон диҳад ва онро бо доварӣ ва адолат аз он замон то абад пойдор гардонад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

Матто 2:7 Ҳиродус ҳакимонро пинҳонӣ даъват карда, аз онҳо бодиққат пурсид, ки ситора дар чанд вақт пайдо шуд.

Ҳиродус аз доноён дар бораи ситораи пайдошуда маълумот пурсид.

1: Аз пурсидани ёрӣ ва маслиҳат натарсед.

2: Ҳангоми қабули қарорҳои душвор маслиҳати оқилона пурсед.

1: Масалҳо 11:14 "Дар ҷое ки ҳидоят нест, қавм меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст."

2: Яъқуб 1:5 "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад."

Матто 2:8 Ва онҳоро ба Байт-Лаҳм фиристода, гуфт: «Биравед ва кӯдакро бодиққат ҷустуҷӯ кунед; «Ва чун Ӯро ёфтед, ба ман боз хабар диҳед, то ки ман низ омада, ба Ӯ саҷда кунам».

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр ба хирадмандон аз ҷониби шоҳ Ҳиродус дастур дода шуд, ки Исои навзодро дар Байт-Лаҳм ҷустуҷӯ кунанд, то Ҳиродус ба кӯдак эҳтиром гузорад.

1. Нақшаи Худо оид ба омадани Масеҳ ҳам аз ҷониби хирадмандон ва ҳам подшоҳ

Ҳиродус тартиб дода шуда буданд.

2. Итоати хирадмандон ба фармони подшоҳ Ҳиродус дар ниҳоят як қисми нақшаи Худо барои наҷоти инсоният буд.

1. Ишаъё 7:14 - Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод: бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид ва ӯро Иммануил номид.

2. Луқо 2:1-7 - Дар он рӯзҳо қайсар Август фармон бароварди, ки барӯйхатгирии тамоми ҷаҳони Рум гузаронида шавад. Ин аввалин саршуморӣ буд, ки ҳангоми волии Сурия будани Кириниюс сурат гирифт. Ва ҳама барои сабти ном ба шаҳри худ мерафтанд. Ва Юсуф низ аз шаҳри Носираи Ҷалил ба Яҳудия, ба Байт-Лаҳми шаҳри Довуд рафт, зеро ки аз хонадон ва насли Довуд буд. Ӯ ба он ҷо рафта, бо Марям, ки бо ӯ издивоҷ кардан буд ва интизори фарзанд буд, ба қайд гирифта шуд. Ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти таваллуди тифл фаро расид ва вай нахустзодаи худ, писаре таваллуд кард. Ӯро ба латта печонд ва дар охур гузошт, зеро барои онҳо ҳуҷраи меҳмонӣ набуд.

Матто 2:9 Онҳо суханони подшоҳро шунида, рафтанд; ва инак, ситорае ки дар шарқ диданд, пешопеши онҳо рафт, то даме ки омада, бар он ҷое ки кӯдак буд, биистод.

Ҷодугар аз паи ситорае рафт, то Масеҳи навзодро пайдо кунад.

1: Пайравӣ ба Масеҳ сафари имон аст.

2: Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо моро роҳнамоӣ мекунад.

1: Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст; дар он сайр кунед».

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Матто 2:10 Вақте ки онҳо ситораро диданд, аз шодии беандоза шод шуданд.

Ситораи Байт-Лаҳмро диданд, маъҷудон аз шодии зиёд шод шуданд.

1: Мо бояд ҳама гуна аломатҳои умед ва наҷотеро, ки Худо ба мо мефиристад, бо шодӣ ҷашн гирем.

2: Ҳатто вақте ки роҳи пеш норавшан аст, мо бояд ба Худо таваккал кунем ва шодӣ кунем.

1: Ишаъё 35:10 - Ва фидяшудаи Худованд баргашта, бо суруд ба Сион хоҳанд омад; шодии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо шодӣ ва шодӣ хоҳанд дошт, ва ғам ва оҳе аз байн меравад.

2: Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Матто 2:11 Ва ҳангоме ки ба хона даромаданд, кӯдакро бо модараш Марьям диданд, афтода, ба Ӯ саҷда карданд; ва ганҷҳои худро кушода, ба Ӯ ҳадяҳо тақдим карданд; тилло ва ладан ва мур.

Ҳакимон Исои ҷавонро диданд ва ба ӯ саҷда карданд ва ба ӯ тилло, ладан ва мур ҳадя доданд.

1. Ба Исо саҷда кунед: Вафодорӣ ва эътирофи илоҳияти Ӯ

2. Қудрати эҳсон: Саховат ва шукргузорӣ

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад, ва Ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

2. Матто 10:8 - Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳьё кунед, махав доранд, пок кунед, девҳоро берун кунед. Шумо озодона гирифтаед; озодона додан.

Матто 2:12 Ва чун Худо дар хоб огоҳ карда буд, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо бо роҳи дигар ба кишвари худ рафтанд.

Худо Юсуф ва Марямро огоҳ кард, ки аз Ҳиродус канорагирӣ кунанд ва онҳо итоат карданд.

1. Худо ҳамеша моро интизор аст ва мо бояд ба роҳнамоии Ӯ таваккал кунем.

2. Итоати иродаи Худо моро ба Ӯ наздиктар мекунад ва ба мо кӯмак мекунад, ки ба нақшаи Ӯ дар ҳаёти худ бештар мувофиқ бошем.

1. Такрори Шариат 6:24 - «Ва Худованд ба мо амр дод, ки ҳамаи ин фароизҳоро ба ҷо орем, аз Худованд Худои худ битарсем, то ки ҳамеша ба некии мо, то ки Ӯ моро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз аст».

2. Забур 25:4-5 - «Роҳҳои Худро ба ман нишон деҳ, эй Худованд; ба ман роҳҳои Худро омӯз. Маро дар ростии Худ роҳнамоӣ кун ва таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Туро тамоми рӯз интизорам».

Матто 2:13 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, инак, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, мегӯяд: «Бархез ва кӯдак ва модари ӯро бигир ва ба Миср гурез ва то даме ки ман туро биёрам, дар он ҷо бош». Калом: зеро Ҳиродус кӯдакро меҷӯяд, то ӯро нобуд созад.

Ба Юсуф дар хоб дастур дода шуд, ки Исо ва Марямро ба Миср барад, то аз нақшаи куштани Ҳиродус халос шавад.

1. Қиссаи Юсуф ва Исо: Қиссаи тоъати вафодор

2. Қувваи хобҳо: Паёми Худо тавассути зерҳимояи мо

1. Хуруҷ 14:13-14 - Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед, онҳоро дигар то абад нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

2. Матто 1:20-21 - Аммо ҳангоме ки ӯ дар ин бора фикр мекард, инак, фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, эй писари Довуд, натарс, ки зани худ Марямро назди худ бигирад: зеро он чи дар вай таваллуд шудааст, аз Рӯҳулқудс аст.

Матто 2:14 Вақте ки ӯ бархоста, кӯдак ва модарашро шабона гирифта, ба Миср равона шуд.

Юсуф ва Марям ба Миср гурехтанд, то кӯдаки хурдсоли Исоро аз подшоҳ Ҳиродус муҳофизат кунанд.

1. Муҳофизати Исо: Чӣ тавр садоқат ва роҳнамоии Худо моро бехатар нигоҳ дошта метавонад.

2. Юсуф: Намунаи тоъат ва таваккал ба иродаи Худо.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 1:23 - «Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номи ӯро Иммануил хоҳанд гузошт » (яъне Худо бо мост).

Матто 2:15 Ва то марги Ҳиродус дар он ҷо буд, то ба амал ояд сухане ки Худованд ба воситаи набӣ гуфта буд: "Писари худро аз Миср даъват кардам".

Дар Инҷили Матто гуфта мешавад, ки вақте ки Исо кӯдак буд, ӯро ба Миср бурданд, то аз ғазаби подшоҳ Ҳиродус гурезад. Ин пешгӯии Худовандро, ки набӣ гуфта буд, иҷро шуд, ки писари Худованд аз Миср даъват карда мешавад.

1) "Қудрати пешгӯӣ: Чӣ тавр Каломи Худо ваъдаҳои Ӯро иҷро мекунад"

2) "Даъвати Худо: Чӣ тавр мо ба даъвати Ӯ дар ҳаёти худ ҷавоб медиҳем"

1) Ишаъё 11: 1 - "Аз кундаи Йисой навда берун хоҳад шуд, ва аз решааш шоха мерӯяд".

2) Забур 78: 1-7 - "Эй қавми ман, ба таълимоти ман гӯш диҳед; гӯшҳои худро ба суханони даҳони Ман моил кунед! Ман даҳони худро дар масал мекушоям; Суханҳои сиёҳи қадимиро ба забон хоҳам овард. ки мо шунидаем ва медонистем, ки падарони мо ба мо гуфтаанд: Мо онҳоро аз фарзандонашон пинҳон намедорем, балки ба насли оянда аз корҳои пурҷалоли Худованд, ва қудрати Ӯ ва мӯъҷизоте, ки Ӯ кардааст, нақл мекунем».

Матто 2:16: Ҳиродус чун дид, ки ҳакимонро масхара мекунанд, бағоят хашм гирифт ва ӯро фиристод ва ҳамаи кӯдаконро, ки дар Байт-Лаҳм ва дар тамоми канори он буданд, аз дусола ва хурдтар кушт. , мувофики замоне, ки аз хирадмандон бодиккат пурсида буд.

Ҳиродус фармон дод, ки ҳамаи кӯдаконро дар Байт-Лаҳм ва гирду атрофи он аз ду сола ва хурдтар дар хашм кушта шаванд.

1. Ҳукмронии Худо: Омӯзиши ғазаби Ҳиродус дар Матто 2

2. Оқибатҳои ҳасад: Омӯзиши гуноҳи Ҳиродус дар Матто 2

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Айюб 5:19 - Ӯ туро дар шаш мусибат раҳо хоҳад дод: бале, дар ҳафт бадӣ ба ту нахоҳад расид.

Матто 2:17 Он гоҳ он сухане, ки Ирмиёи набӣ гуфта буд, иҷро шуд:

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр пешгӯии Ирмиёи пайғамбар ҳангоми куштани Ҳиродус кӯдаконро дар Байт-Лаҳм иҷро кард.

1. Қудрати пешгӯии иҷрошуда: Чӣ тавр Каломи Худо дуруст аст

2. Фоҷиаи гуноҳи Ҳиродус: Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Ирмиё 31:15 - Худованд чунин мегӯяд; Дар Ромо овози нола ва гиряи талх шунида шуд; Роҳел барои фарзандонаш гиря мекард, барои фарзандонаш тасаллӣ доданро рад кард, зеро ки онҳо не.

2. Матто 2:18 - Дар Рама овозе шунида шуд, нола ва гиря ва мотами азиме, Роҳел барои фарзандони худ гиря мекард ва тасаллӣ намеёфт, зеро онҳо не.

Матто 2:18 Дар Рама овозе шунида шуд, нола ва гиря ва мотами азиме, Роҳел барои фарзандони худ гиря мекард ва тасаллӣ намеёфт, зеро ки онҳо не.

Дар Матто 2:18 дар Рама овозе шунида мешавад, ки барои фарзандони Роҳел, ки мурданд ва тасаллӣ ёфта наметавонанд, нола ва гиря мекунад.

1. Омӯзиши тасаллӣ додани дигарон дар замони ғаму андӯҳ

2. Дар Каломи Худованд қувват ва тасаллӣ ёфтан

1. Юҳанно 14:18 - «Ман шуморо ятим намегузорам, назди шумо хоҳам омад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Матто 2:19 Аммо ҳангоме ки Ҳиродус мурд, инак, фариштаи Худованд дар Миср дар хоб ба Юсуф зоҳир шуд,

Фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф дастур дод, ки Марям ва Исоро ба Исроил баргардонад.

1. Худо соҳибихтиёр аст ва ба халқи худ, ҳатто дар шароити душвор ғамхорӣ мекунад.

2. Худо барои ҳаёти мо нақша ва мақсад дорад, ҳатто вақте ки чизҳо номуайян ба назар мерасанд.

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Ишаъё 55: 8-11 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

Матто 2:20 Ва гуфт: "Бархез ва Кӯдак ва модари ӯро бигир ва ба замини Исроил бирав, зеро ки мурдаанд, ки ҷони кӯдакро мехостанд".

Ба маҷӣ гуфта шуд, ки ба Исроил баргарданд, то Исо ва модарашро аз фармонҳои подшоҳ Ҳиродус муҳофизат кунанд.

1. Худо касонеро, ки ба Ӯ содиқанд, ҳамеша ҳифз мекунад.

2. Мо метавонем ба Худо бовар кунем, ки ҳатто дар муқобили хатарҳо содиқ аст.

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои Ту туро нигоҳ доранд; туро ба дасти худ боло хоҳанд кард, то пои худро ба санг назанӣ.

2. Ибриён 13:6 - Пас, мо бо боварӣ мегӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам. Одамони оддӣ бо ман чӣ кор карда метавонанд?»

Матто 2:21 Ва бархоста, кӯдак ва модарашро гирифта, ба сарзамини Исроил омад.

Юсуф ва Марям Исои ҷавонро ба сарзамини Исроил мебаранд.

1. Муҳимияти итоат ба хости Худо.

2. Пайравӣ аз нақшаи Худо, ҳатто вақте ки душвор аст.

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - "Пас, бодиққат бубинед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки чӣ гуна иродаи Худованд аст».

2. Марк 1:15 - "Вақт фаро расид ва Малакути Худо наздик аст; тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред".

Матто 2:22 Аммо чун шунид, ки Аркилоус дар Яҳудо дар хонаи падараш Ҳиродус подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид, вале дар хобаш аз Худо огоҳ шуда, ба қисматҳои Ҷалил равона шуд.

Юсуфро дар хобаш огоҳ карданд, ки аз Архелоус канорагирӣ кунад, аз ин рӯ ӯ бо оилааш ба Ҷалил кӯчид.

1. Ҳикмати итоъат ба ҳидояти Худо

2. Қувваи орзуҳо

1. Аъмол 16:6-10 - Павлус ва Сило ба роҳнамоии Рӯҳулқудс ба Мақдуния гӯш медиҳанд

2. Ҳастӣ 20:3-7 - Худо Абималикро дар хоб огоҳ мекунад, ки Сороро нагирад

Матто 2:23 Ва ӯ омада, дар шаҳре ки Носира ном дошт, сокин шуд, то ба амал ояд сухани анбиё гуфта шудааст: "Ӯ Носирӣ номида хоҳад шуд".

Исо ба Носира кӯчид, то пешгӯии пайғамбаронро иҷро кунад.

1. Нақшаҳои Худо барои мо шояд он чизе ки мо интизор нестем, аммо онҳо ҳамеша комиланд.

2. Вақте ки мо қувваи пешгӯиҳои иҷрошудаи Худоро мебинем, имони мо мустаҳкам мешавад.

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо комёб шавад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист».

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; Он ба сӯи Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман бихоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки барои он фиристодаам, комёб хоҳад шуд.

Матто 3 хислат ва хизмати Яҳёи Таъмиддиҳанда, паёми тавба ва таъмиди Исои Масеҳро муаррифӣ мекунад. Ин боб Яҳёро ҳамчун пешгузаштаи Исо тасвир мекунад, ки одамонро барои омадани Ӯ тавассути мавъизаи тавба ва таъмид додан дар дарёи Ӯрдун омода мекард.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар биёбони Яҳудо пайдо шуда, паёми тавбаро мавъиза мекунад, зеро "Малакути Осмон наздик шудааст". Ӯ ҳамчун шахсе шинохта мешавад, ки дар бораи Ишаъё пайғамбар гуфта буд - "Овози касе, ки дар биёбон нидо мекунад: "Роҳро барои Худованд омода кун"". Ӯ тарзи ҳаёти аскетиро пеш мебарад, либоси аз пашми шутур мепӯшад ва малах ва асали ваҳшӣ мехӯрад (Матто 3:1-6).

Сархати 2: Дар ин қисмат (Матто 3:7-12) Юҳанно фарисиён ва саддуқиёнеро, ки ба таъмиди ӯ меоянд, сарзаниш мекунад. Ӯ тахмини адолати онҳоро дар бораи насли аҷдодии Иброҳим зери шубҳа мегузорад ва ба ҷои он тавбаи ҳақиқиро, ки меваи хуб медиҳад, таъкид мекунад. Ӯ ҳамчунин пешгӯӣ мекунад, ки шахси тавонотар аз ӯ меояд, ки бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.

Сархати 3: Қисми ниҳоӣ (Матто 3:13-17) нишон медиҳад, ки Исо аз Ҷалил ба Урдун меояд, то аз ҷониби Яҳё таъмид гирад. Юҳанно аз сабаби он ки Исоро аз ӯ болотар

меҳисобад, дар аввал худдорӣ кард, ба исрори Исо розӣ шуд. Ҳамин ки Исо таъмид гирифт, осмон кушода мешавад, ки Рӯҳи Худоро ошкор мекунад, ки мисли кабӯтаре бар Ӯ нозил мешавад, дар ҳоле ки овозе аз осмон Ӯро Писари маҳбуби Худо эълон мекунад.

Матто 3:1 Дар он айём Яҳёи Таъмиддиҳанда омад ва дар биёбони Яҳудо мавъиза мекард.

Яҳёи Таъмиддиҳанда дар биёбони Яҳудо дар бораи тавба мавъиза мекард.

1. Қувваи тавба

2. Тағйир додани ҳаёти худ тавассути тавба

1. Ишаъё 40:3-5 - Роҳи Худовандро тайёр кунед, дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед.

2. Луқо 13:3 - Агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр нобуд хоҳед шуд.

Матто 3:2 Ва гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Ин порча дар бораи зарурати тавба барои ворид шудан ба Малакути Осмон сухан меронад.

1. Таъхири тавба: Мо бояд чӣ кор кунем, то ба Малакути Осмон дохил шавем.

2. Неъмати тавба: раҳмат ва муҳаббати Худо ба мо.

1. Луқо 13:3 - "Ба шумо мегӯям, не! Аммо агар тавба накунед, ҳамаатон низ нобуд хоҳед шуд".

2. Аъмол 17: 30-31 - "Дар гузашта Худо аз чунин нодонӣ чашм пӯшид, аммо ҳоло Ӯ ба ҳамаи одамон дар ҳама ҷо амр мекунад, ки тавба кунанд. Зеро Ӯ рӯзеро муқаррар кардааст, ки ҷаҳонро ба воситаи шахсе, ки таъин кардааст, ба адолат доварӣ мекунад. Ӯ Ӯро аз мурдагон эҳё карда, ба ин далел ба ҳама додааст».

Матто 3:3 Зеро ки ин ҳамон касест, ки Ишаъё-пайғамбар гуфта буд: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".

Ин порча эълони Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи омадани Исо мебошад. 1. Мулоҳиза дар бораи аҳамияти омода кардани дилҳои мо барои омадани Худованд; 2. Аҳамияти эълони Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи Исо. 1. Ишаъё 40:3–5; 2. Луқо 3:4–6.

Матто 3:4 Ва ҳамон Яҳё ҷомаи худро аз пашми шутур ва камарбанди чармин дар камар дошт; ва гӯшти ӯ малах ва асали ёбоӣ буд.

Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳаёти хеле соддае ба сар мебурд, либосе аз пашми шутур мепӯшид ва малах ва асали ваҳшӣ мехӯрд.

1. Барои он ки иродаи Худоро иҷро кунем, мо бояд омода бошем, ки ҳаёти хоксорона ва бемушкилот зиндагӣ кунем.

2. Ба ҳар рӯзе, ки Худо ба мо медиҳад, бояд қаноат кунем.

1. Матто 5:3 «Хушо камбағалони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост».

2. Филиппиён 4:12-13 "Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шавам ва чӣ тавр фаровон шуданамро медонам: дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон бошам ва ҳам дар эҳтиёҷот азоб кашам. Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Матто 3:5 Ва Ерусалим ва тамоми Яҳудо ва тамоми гирду атрофи Урдун назди ӯ рафтанд.

Ин порча дар бораи мардуми Ерусалим, Яҳудо ва минтақаи атрофи дарёи Урдун, ки ба назди Яҳёи Таъмиддиҳанда барои шунидани паёми ӯ ва таъмид гирифтан рафтанд, нақл мекунад.

1: Худо халқи Худро ба тавба даъват мекунад, то инъомҳои наҷоти Худро гиранд.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо пайравӣ кунем ва ба иродаи Ӯ итоат кунем.

1: Ишаъё 55:6-7 «Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо раҳм кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард».

2: Ирмиё 29:13 "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед."

Матто 3:6 Ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар Ӯрдун аз Ӯ таъмид гирифтанд.

Одамон дар Урдун аз ҷониби Яҳёи Таъмиддиҳанда таъмид гирифта, ба гуноҳҳои худ иқрор шуданд.

1. Қувваи иқрор: Чӣ гуна эътироф кардани гуноҳҳои мо метавонад ба имони нав оварда расонад

2. Аҳамияти таъмид: Чӣ тавр таъмид метавонад ба муносибати наздиктар бо Худо оварда расонад

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Аъмол 2:38 - Петрус ҷавоб дод: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред. Ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед гирифт.

Матто 3:7 Аммо чун дид, ки бисёре аз фарисиён ва саддуқиён ба таъмиди ӯ меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй насли модаҳо, кӣ шуморо огоҳ кардааст, ки аз ғазаби оянда бигрезед?

Яҳёи Таъмиддиҳанда фарисиён ва саддуқиёнро аз ғазаби Худо огоҳ кард.

1. Эй насли модаҳо: омодагӣ ба ғазаби Худо

2. Ба огоҳӣ гӯш диҳед: Фирор аз ғазаби оянда

1. Ҳизқиёл 3:17–21

2. Луқо 21:34–36

Матто 3:8 Пас, самаре биёред, ки тавба мекунад.

Ин порча насиҳати Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, ки меваи сазовори тавба оварад.

1. Меваҳои тавба: имтиҳони талаботи имони ҳақиқӣ

2. Зиндагии шоистаи тавба: Даъват ба амал

1. Луқо 3:8-14 - Даъвати Яҳёи Таъмиддиҳанда барои тавба ва таъмид

2. Эфсӯсиён 5:9-10 - Зиндагӣ бо муҳаббат ва нури сазовори тавба

Матто 3:9 Ва фикр накунед, ки дар дили худ нагӯед: "Мо ба падари худ Иброҳим дорем; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вуҷуд оварад".

Қудрати Худо беканор аст ва ҳеҷ кас наметавонад бо аҷдоди худ фахр кунад.

1: Мо набояд тавоно ва дониши Худоро фаромӯш кунем

2: Аҷдодони мо ба мо ҳеҷ гуна имтиёзи махсус дода наметавонанд

ба Румиён 4:16 Бинобар ин, он аз имон аст, то ки ба воситаи файз бошад; то охир ваъда барои тамоми насл боваринок бошад; на танҳо ба он чи аз рӯи шариат аст, балки ба он чизе ки аз имони Иброҳим аст; ки падари хамаи мост.

ба Румиён 9:7 На, азбаски онҳо насли Иброҳим мебошанд, ҳама фарзандонанд;

Матто 3:10 Ва алҳол теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

Акнун теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст ва онҳое ки меваи хуб намеоваранд, бурида ба оташ андохта хоҳанд шуд.

1. Аҳамияти ҳосили хуб дар ҳаёти мо

2. Оқибатҳои наовардани ҳосили хуб

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Яъқуб 2:17 - Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

Матто 3:11 Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, то тавба кунед; лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро бардошта барорам; Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод .

Яҳёи Таъмиддиҳанда роҳи Исоро бо об таъмид медиҳад, то тавба кунад. Исо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.

1. Таъмиди Исо: рамзи муҳаббати Худо

2. Қувваи Рӯҳулқудс: Оташ барои ҷон

1. Аъмол 2:4 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба сухан баромаданд.

2. 1 ба Қӯринтиён 12:13 - Зеро ки ҳамаи мо бо як Рӯҳ дар як бадан таъмид гирифтаем, хоҳ яҳудӣ, хоҳ ғайрияҳудиён, хоҳ ғулом бошем, хоҳ озод; ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаанд.

Матто 3:12 Ки вентили Ӯ дар дасти Ӯст, ва ӯ фарши худро тоза карда, гандумашро дар анбор ҷамъ хоҳад кард; балки кохро дар оташи хомушнашаванда месӯзонад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи доварии Худо ҳушдор медиҳад, ки гандум дар анбор ҷамъ карда мешавад ва коҳ дар оташи хомӯшнашаванда сӯзонда мешавад.

1. Зарурати тавба: Огоҳӣ аз Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Қувваи ҳукми Худо: Даъват ба қудсият

1. Ишаъё 5:24 - Пас, чунон ки оташ коҳро мехӯрад, ва шӯъла коҳро мехӯрад, ончунон решаи онҳо мисли пӯсида хоҳад буд, ва гули онҳо мисли хок боло хоҳад рафт, зеро ки онҳо қонуни Худовандро партофтаанд. лашкарҳо карданд ва каломи Подшоҳи Исроилро нафрат карданд.

2. Ибриён 10:26-27 - Зеро, агар мо баъд аз он ки дониши ростиро гирифтем, қасдан гуноҳ кунем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наметмонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва хашми оташин, ки душманонро фурӯ мебарад .

Матто 3:13 Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба Ӯрдун назди Яҳё омад, то аз ӯ таъмид гирад.

Исо барои таъмид гирифтан назди Яҳё меояд.

1: Исо ба мо нишон медиҳад, ки муҳим будани худро фурӯтан кардан ва иҷозат додан ба Худо дар ҳаёти мо кор кунад.

2: Аз паи Исо пайравӣ карда, мо бояд кӯшиш кунем, ки ба иродаи Худо итоат кунем.

1: Филиппиён 2:5-8 - Дар байни худ чунин фикре дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

2: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Матто 3:14 Аммо Яҳё ӯро манъ карда, гуфт: «Ман лозим аст, ки аз ту таъмид гирам, ва ту назди Ман меоӣ?»

Яҳёи Таъмиддиҳанда таъмид додани Исоро рад кард ва хоҳиш кард, ки ба ҷои ӯ таъмид гирад.

1. Фурӯтании Яҳёи Таъмиддиҳанда: Дарси худшиносӣ

2. Қудрати Исо: Дарси қудрат

1. Филиппиён 2:3–8

2. Луқо 9:46–48

Матто 3:15 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Акнун иҷозат деҳ, зеро ки мо бояд тамоми адолатро ҳамин тавр иҷро кунем». Сипас ӯро азоб дод.

Исо ба Яҳёи Таъмиддиҳанда иҷозат дод, ки Ӯро таъмид диҳад ва тамоми адолатро иҷро кунад.

1. Муҳимияти иҷрои тамоми адолат

2. Қувваи қурбонӣ

1. Филиппиён 2:8 - Ва чун дар намуди зоҳирии одам пайдо шуд, Ӯ Худро фурӯтан кард, то то ба охир итоаткор шуд, ҳатто марг дар салиб.

2. Ибриён 12: 2 - Чашмони мо ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон. Зеро ки шодие, ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, Ӯ ба салиб тоб оварда, расвоии онро нафрат карда, ба ямини тахти Худо нишаст.

Матто 3:16 Ва Исо, вақте ки таъмид гирифт, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯяш кушода шуд, ва Ӯ Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтар нозил шуда, бар Ӯ рӯшноӣ мекунад;

Исо таъмид гирифт ва осмон ба рӯяш кушода шуд. Ӯ дид, ки Рӯҳи Худо мисли кабӯтаре фуруд омада, бар Ӯ рӯшноӣ мекунад.

1. Қудрати таъмид: Намунаи Исо

2. Рӯҳулқудс: тасаллӣдиҳанда ва роҳнамоии мо

1. Ишаъё 11:2-3 - "Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд";

2. Юҳанно 1:32-34 - "Ва Юҳанно шаҳодат дода, гуфт: "Ман Рӯҳро дидам, ки мисли кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт. Ва ман Ӯро намешинохтам; Ӯ ба ман гуфт: "Бар ҳар кӣ Рӯҳро бубинӣ, ки нозил шуда, бар Ӯ бимонад, ҳамон касест, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад".

Матто 3:17 Ва инак, овозе аз осмон шунида шуд, ки мегӯяд: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам».

Худо аз осмон ба писанд омадани Исо, Писари маҳбуби Худ сухан гуфт.

1. Қувваи тасдиқи Худо - Чӣ тавр суханони ризоияти Худо метавонад моро рӯҳбаланд ва қавӣ гардонад.

2. Писари маҳбуб - Нигоҳе ба муносибати беназири Исо бо Худо ва таъсири он барои ҳаёти мо.

1. Ишаъё 42:1 - «Инак бандаи Ман, ки Ман ӯро дастгирӣ мекунам; баргузидагонам, ки ҷонам аз онҳо шод мешавад; Рӯҳи Худро бар ӯ андохтам: Ӯ доварӣ ба халқҳо хоҳад овард».

2. 2 Қӯринтиён 1:20 - «Зеро ки тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ Омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо».

Матто 4 васвасаи Исо дар биёбон, хизмати Ӯ дар Ҷалил ва даъвати шогирдони аввалини Ӯро дар бар мегирад. Он нишон медиҳад, ки чӣ тавр Исо васвасаҳои Шайтонро мағлуб кард, дар бораи Салтанати Осмон мавъиза кард ва пайравонашро ҷамъ кард.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исоро Рӯҳ ба биёбон мебарад, то Шайтонро васваса кунад. Пас аз чиҳил шабу рӯз рӯза гирифтан Ӯро се бор васваса мекунад - сангҳоро ба нон табдил медиҳад, аз қуллаи маъбад ҷаҳида, муҳофизати Худоро месанҷад ва ба ивази тамоми салтанатҳои ҷаҳон шайтонро парастиш мекунад. Дар ҳар як ҳолат, Исо бо истифода аз Навиштаҳо ин васвасаҳоро рад мекунад (Матто 4:1-11).

Сархати 2: Пас аз ҳабси Юҳанно, Исо аз Носира ба Кафарнаҳуми Ҷалил меравад, ки дар он ҷо хизмати оммавии худро оғоз мекунад. Паёми Юҳанноро аз Матто 3:2 такрор карда, Ӯ мегӯяд: «Тавба кунед, зеро Малакути Осмон наздик шудааст» (Матто 4:12-17).

Сархати 3-юм: Дар ин қисмати ниҳоӣ (Матто 4:18-25) мо мебинем, ки Исо шогирдони аввалини Худ - моҳигирҳо Шимъӯни Петрус ва бародараш Андриёсро бо ду бародари дигар Яъқуб писари Забдой ва бародараш Юҳанно даъват мекунад. Онҳо дарҳол тӯри худро гузошта, аз паи Ӯ мераванд. Вақте ки онҳо дар саросари Ҷалил якҷоя сафар мекунанд, дар куништҳо таълим медиҳанд, дар бораи Малакути Худо мавъиза мекунанд ва бемориҳои гуногунро дар байни одамон шифо

мебахшанд.

Матто 4:1 Он гоҳ Исоро Рӯҳ ба биёбон бурданд, то ки аз иблис озмуда шавад.

Исоро Рӯҳ ба биёбон бурд, то иблис озмуда шавад.

1. Худо муборизаҳои моро медонад ва ҳамеша ҳозир аст, то ба мо дар мубориза бо онҳо ёрӣ диҳад.

2. Исо бо васвасаҳо рӯ ба рӯ шуд ва дар ниҳоят онро мағлуб кард ва ба мо қувват ва устувории худро хотиррасон кард.

1. Ибриён 4:15 - "Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, чунон ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифтааст, ҷуз он чизе ки барои инсоният маъмул аст. Ва Худо амин аст; Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи ки тоқат карда метавонед, озмуда шавед. Аммо вақте ки шумо озмуда мешавед, Ӯ ҳамчунин озмоишеро фароҳам меорад. роҳи халосӣ, то ки шумо ба он тоб оваред."

Матто 4:2 Ва ҳангоме ки чил рӯзу чил шаб рӯза дошт, пас аз он гурусна монд.

Пас аз рӯзадорӣ чил рӯзу чил шаб, Исо гурусна монд.

1: Мо бояд дар амалияи рӯҳонии худ ҳушёр бошем, ҳатто вақте ки вазъият душвор мешавад.

2: Қувваи намоз ва рӯза метавонад моро ба Худо наздик созад.

1: Яъқуб 5:16 "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст."

2: 1 ба Қӯринтиён 9:24-27 "Оё намедонед, ки дар мусобиқа ҳама давандагон

медаванд, вале танҳо як нафар мукофот мегирад? Пас давед, то онро ба даст оред. Ҳар як варзишгар дар ҳама чиз худдорӣ мекунад. Онҳо ин корро мекунанд. Барои гирифтани гулчанбарҳои зудвайроншаванда, вале мо бефаноем.Бинобар ин ман бемаънӣ давида наметавонам, ҳамчун касе, ки ҳаворо мезанад, қуттӣ намекунам.Аммо ҷисми худро тарбия мекунам ва онро зери назорат мегирам, мабодо пас аз мавъиза ба дигарон худам аз ҳақ маҳрум нашавам. ».

Матто 4:3 Ва васвасакунанда назди Ӯ омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, амр деҳ, ки ин сангҳо нон шаванд».

Иблис Исоро васваса карда, аз ӯ хоҳиш мекунад, ки сангҳоро ба нон табдил диҳад, агар Ӯ Писари Худо бошад.

1. Хавфи васвасаҳо: Чӣ тавр муборизаро ҳал кардан мумкин аст.

2. Қувваи Имон: Ғалаба кардани васвасаҳо бо кумаки Худо.

1. Яъқуб 1: 12-15 - Хушо марде, ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Матто 4:4 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон, балки бо ҳар сухане, ки аз даҳони Худо мебарояд, зиндагӣ мекунад».

Инсон наметавонад танҳо бо нон зиндагӣ кунад, балки бо ҳар сухане, ки Худо мегӯяд.

1) Қудрати Каломи Худо: Фаҳмидани он ки мо чӣ гуна ҳаётро аз ваъдаҳои Худо мегирем

2) Дар Масеҳ мондан: Чӣ тавр ба Масеҳ барои ҳама ниёзҳо такя кардан мумкин аст

1) Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад боқӣ хоҳад монд.

2) Забур 118:89 - То абад, эй Худованд, каломи Ту дар осмон устувор аст.

Матто 4:5 Он гоҳ иблис ӯро ба шаҳри муқаддас бурда, бар қуллаи маъбад шинонд.

Иблис Исоро дар шаҳри муқаддас васваса карда, ӯро ба қуллаи маъбад мегузорад.

1. Худо ҳамеша бо мост, ҳатто вақте ки мо танҳо ҳастем.

2. Вақте ки мо ба васвасаи кори нодуруст дучор мешавем, Худо барои муқобилат кардан қувват мебахшад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 1:12-15 - "Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст, хоҳад гирифт. Вақте ки ба озмоиш дучор мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯ: «Худо маро меозмояд». Зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд, балки ҳар кас ҳангоме ки бо ҳаваси бади худ кашола карда ва фирефта мешавад, озмуда мешавад, ва ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол расида, маргро таваллуд мекунад».

Матто 4:6 Ва ба вай гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, худро ба замин парто, зеро навишта шудааст: "Ӯ ба фариштагони Худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ва туро дар дасти онҳо хоҳанд бардошт, мабодо ҳар вақт ту пои худро ба санг бизан.

Шайтон Исоро васваса мекунад, ки Писари Худо будани худро исбот кунад, аммо Исо дар ҷавоб бо иқтибос аз Навиштаҷот мегӯяд, ки Худо ӯро муҳофизат мекунад.

1. Қуввати имон: устувор будан дар баробари васвасаҳо

2. Қудрати Навиштаҳо: Каломи Худо барои роҳнамоии мо

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён».

2. Забур 118:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Матто 4:7 Исо ба вай гуфт: «Боз навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмояд".

Ин порча дастури Исоро дар бораи васваса накардани Худо таъкид мекунад.

1. «Қудрати Каломи Худо: таваккал ба Худо ва итоат ба фармудаҳои Ӯ»

2. "Худовандро имтиҳон накунед: Зиндагӣ бо имон ва итоаткорӣ"

1. Яъқуб 1:13-14 - "Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмуданаш нагӯяд, ки "манро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар кас ҳангоми озмуда шуданаш озмуда мешавад. аз ҳавасҳои худ дур мешавад ва фирефта мешавад».

2. Такрори Шариат 6:16 - "Худованд Худои худро, чунон ки дар Массо озмоиш карда будед, наозмоед".

Матто 4:8 Боз иблис Ӯро ба кӯҳи бениҳоят баланд мебарорад ва тамоми салтанатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро ба ӯ нишон медиҳад;

Иблис Исоро ба кӯҳи баланд бурд ва ба Ӯ тамоми салтанатҳои ҷаҳон ва ҷалоли онҳоро нишон дод.

1. Васвасаи Исои Масеҳ дар кӯҳ

2. Қудрати душман ошкор шуд

1. Луқо 4:5–13

2. Эфсӯсиён 6:10–12

Матто 4:9 Ва ба ӯ гуфт: «Агар афтода, ба Ман саҷда кунӣ, ҳамаи инро ба ту медиҳам».

Шайтон Исоро васваса карда, ба Ӯ тамоми сарвати дунёро медиҳад, агар Ӯ ба Ӯ саҷда кунад.

1. Қувваи васвасаҳо: Чӣ тавр муқовимат кардан ва ғолиб омадан

2. Арзиши вафодорӣ: Чӣ тавр ба Худо содиқ мондан

1. 1 Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул набошад, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи наҷотро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед».

2. Яъқуб 1:13-15 - «Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани ӯ нагӯяд: "Маро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

Матто 4:10 Исо ба вай гуфт: «Аз ин ҷо дур шав, эй шайтон!

Исо Шайтонро сарзаниш карда, ба ӯ амр мекунад, ки тарк кунад ва аз Навиштаҳо ишора кард, ки имондорон бояд танҳо Худоро ибодат кунанд ва ибодат кунанд.

1. "Арзиши хидмат ба Худо: устувор истодан дар муқобили васвасаҳо"

2. "Қувваи Калом: Қувваи Навиштаҳо барои муқобила бо бадӣ"

1. Эфсӯсиён 6:11-13 - "Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки ба муқобили макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимиятҳо мубориза мебарем. ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландиҳо; Пас, тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед».

2. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед; дилҳо, эй дудилагӣ».

Матто 4:11 Он гоҳ иблис ӯро тарк кард ва инак, фариштагон омада, ба Ӯ хизмат карданд.

Пас аз он ки Исо чиҳил рӯз дар биёбон рӯза дошт, иблис ӯро се бор васваса кард. Аммо Исо муқобилият нишон дод ва иблис ӯро тарк кард. Он гоҳ фариштагон зоҳир шуданд, ки ба ӯ хизмат кунанд.

1. Қудрати файзи Худо дар муқобила бо васвасаҳо

2. Чӣ тавр дар вақти имтиҳон дар имон устувор мондан мумкин аст

1. Ибриён 4:14-16 - Пас, азбаски мо саркоҳини бузурге дорем, ки аз осмон гузаштааст , Исо Писари Худост, биёед ба имоне, ки эътироф мекунем, устувор бошем. Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, чунон ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст.

2. Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро мегирад, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст. Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани онҳо нагӯяд: "Маро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; вале ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳоро аз ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Матто 4:12 Ва Исо шунид, ки Яҳё ба зиндон андохта шудааст, ба Ҷалил равона шуд;

Исо баъд аз шунидани хабари ба зиндон андохтани Яҳё ба Ҷалил рафт.

1. Ҳамдардии Исо - Чӣ тавр Исо нисбати Яҳё ҳамдардӣ ҳис кард ва барои нишон додани муҳаббаташ амал кард.

2. Замони душвор - Чӣ тавр дар лаҳзаҳои душворӣ умедбахш ва содиқ мондан.

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод».

Матто 4:13 Ва аз Носира баромада, омад ва ба Кафарнаҳум, ки дар соҳили баҳр воқеъ аст, дар ҳудуди Зобулон ва Нафталим сокин шуд.

Исо барои мавъиза ва таълим додан ба Кафарнаҳум меравад.

1. Биёед ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва аз минтақаҳои бароҳати худ берун шавем, то хушхабарро паҳн кунем.

2. Исо барои мавъиза кардан ва таълим додан ба Кафарнаҳум кӯчид, биёед ин лаҳзаҳоро барои ҷустуҷӯи Каломи Худо истифода барем.

1. Матто 28:19-20 Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; , Инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2. Марқӯс 16:15 Ва ба онҳо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед».

Матто 4:14 То ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд:

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр Исо пешгӯии Ишаъёро иҷро кард.

1. Нақшаи комили Худо: Чӣ гуна Исо дар Навиштаҳо пешгӯӣ шуда буд

2. Иҷрои иродаи Худо: Чӣ тавр Исо пешгӯиро иҷро кард

1. Ишаъё 7:14, "Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод: инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид ва ӯро Имонуил ном хоҳад гузошт."

2. Матто 3:15, «Лекин Исо ба вай ҷавоб дод: "Бигзор акнун ҳамин тавр шавад, зеро ки мо бояд тамоми адолатро ҳамин тавр иҷро кунем". Сипас розӣ шуд».

Матто 4:15 Замини Зобулон ва замини Нефталим, ки дар роҳи баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалилаи халқҳо;

Ин порча Ҷалилро ҳамчун сарзамини Зобулон ва Нефталим тасвир мекунад, ки дар соҳили баҳр ва берун аз дарёи Урдун ҷойгир аст ва хонаи халқҳо буд.

1. Таъмини Худо: Дар замонҳои душвор пайдо кардани умед

2. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр паси сар задани душвориҳо

1. Румиён 15:4 - «Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем».

2. Ишаъё 43:1-2 - "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они Ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва онҳо аз дарёҳо хоҳанд рафт. шуморо фаро нагиред; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузаред, сӯхта нахоҳед шуд, ва шӯъла шуморо нахоҳад сӯзонд».

Матто 4:16 Мардуми дар торикӣ нишаста нури бузургро диданд; ва барои онҳое ки дар минтақа нишастаанд ва сояи марг нуре меафканад.

Ин порча ваъдаи Худоро дар бораи ба зулмот овардани нурро ошкор мекунад.

1. Худо ба мо Нури Умедро дар торикӣ медиҳад

2. Оғӯш гирифтани Нури Масеҳ дар замонҳои ноумедӣ

1. Ишаъё 9:2: «Мардуме, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар онҳое ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад».

2. Юҳанно 8:12: "Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман равад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

Матто 4:17 Аз он вақт Исо мавъиза кардан ва гуфтанро сар кард: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Исо ба мавъиза кардани хушхабар дар бораи наздик будани Малакути Осмон шурӯъ кард.

1: Тавба кунед ва ба Малакути Осмон бовар кунед

2: Малакути Осмонро биҷӯед ва ҳаёти нав пайдо кунед

1: Луқо 13:3, "Агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ нобуд хоҳед шуд."

2: Юҳанно 3:16-17, "Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад."

Матто 4:18 Ва Исо аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, ду бародарро дид, ки Шимъӯнро Петрус меномиданд ва бародараш Андриёсро, ки ба баҳр тӯр меандохтанд, зеро онҳо моҳигир буданд.

Исо бо Петрус ва Андриёс, ду бародари моҳигир вомехӯрад.

1. Дастрасӣ ба моҳигирони одамон: Даъват ба хушхабар

2. Қувваи дӯстӣ: Исо ва шогирдонаш

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Воиз 4:9-12 - «Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ки танҳо аст ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб меоваранд - риштаи секабата ба зудӣ канда намешавад».

Матто 4:19 Ва ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

Исо шогирдонашро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд ва сайёди одамон гарданд.

1. Аз паи Исо: Даъват барои мубодилаи Инҷил

2. Истифодаи истеъдодҳои худ барои васеъ кардани Салтанати Худо

1. Эфсӯсиён 4:11-12 - Ва ӯ ба ҳаввориён, анбиё, башоратдиҳандагон, чӯпонон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созанд.

2. Масалҳо 11:30 - Меваи одилон дарахти ҳаёт аст ва ҳар кӣ ҷонҳоро ба даст меорад, доно аст.

Матто 4:20 Ва онҳо дарҳол тӯрҳои худро гузошта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Ду сайёд, ки даъвати Исоро шуниданд, дарҳол тӯрҳои худро гузошта, аз ақиби Ӯ рафтанд.

1. Пайравӣ ба Исо ӯҳдадории фаврӣ талаб мекунад.

2. Исо сазовори садоқати мост.

1. Марқӯс 8:34-38 - «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Матто 4:21 Ва аз он ҷо рафта, ду бародари дигарро дид: Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно, ки дар қаиқ бо падарашон Забдой тӯрҳои худро таъмир мекарданд; ва онҳоро даъват кард.

Исо ду бародар, Яъқуб ва Юҳанноро дид, ки падарашон тӯрҳои худро таъмир карда, онҳоро ба пайравӣ даъват кард.

1. Даъват ба шогирдӣ - фаҳмидани аҳамияти итоат ба даъвати Худо.

2. Пайравӣ ба Исо - кашф кардани таъсири ҳаётро тағир додани пайравӣ аз Исо.

1. Луқо 9:23-24 - "Ва ӯ ба ҳама гуфт: "Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад; зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан хоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҷони худро аз даст медиҳад, ба хотири ман наҷот хоҳад дод».

2. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Матто 4:22 Ва онҳо дарҳол қаиқ ва падари худро гузошта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо ду бародар Шимъӯн ва Андриёсро даъват кард, ки аз паи ӯ оянд.

1. Аз паи Исо: Даъват барои гузоштани ҳама чиз

2. Ба Масеҳ наздик шудан: Итоат ба Каломи Ӯ

1. Юҳанно 12:26 - "Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ кунад; ва дар ҷое ки Ман бошам, бандаи Ман низ хоҳад буд. Падари Ман касеро, ки ба Ман хизмат мекунад, эҳтиром хоҳад кард."

2. Луқо 9:23 - Сипас ба ҳама гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Матто 4:23 Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро дар байни мардум шифо медод.

Исо дар саросари Ҷалил рафта, дар куништҳо таълим медод, Инҷилро мавъиза мекард ва беморон ва беморонро шифо медод.

1. Исо: Шифокунандаи Бузург

2. Зиндагӣ бо Инҷили Салтанат

1. Забур 103:3 - Ӯ ҳамаи гуноҳҳои шуморо мебахшад ва ҳамаи бемориҳои шуморо шифо мебахшад

2. Аъмол 10:38 - Чӣ тавр Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард, ки ӯ дар корҳои нек ва шифо додани ҳамаи онҳое, ки аз иблис мазлум буданд, мерафт.

Матто 4:24 Ва шӯҳрати ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд; ва онҳо ҳама беморонро, ки гирифтори бемориҳо ва азобҳои гуногун буданд, ва девонагон, девонагон ва фалаҷ буданд, назди Ӯ меоварданд; ва онҳоро шифо дод.

Шӯҳрати Исо дар тамоми Сурия паҳн шуд ва бисёре аз одамоне, ки аз беморӣ ва азоб азоб мекашиданд, барои шифо ба назди ӯ меоварданд.

1. Раҳмати Худо дар шифо: Омӯзиши хизмати шифобахшии Исо

2. Бо ҳамдардӣ: Хизмати Исо ба беморон

1. Ишаъё 53:4 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем.

2. Матто 9:35 - Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемориро дар байни мардум шифо медод.

Матто 4:25 Ва мардуми бисьёре аз Ҷалил, Декаполис, Ерусалим ва Яҳудо ва он тарафи Ӯрдун аз паи Ӯ равона шуданд.

Шумораи зиёди одамон аз минтақаҳои гуногуни минтақа ба Исо пайравӣ карданд.

1: Аз паи Исо рафтан хурсандии ҳақиқӣ меорад.

2: Пайравӣ ба Исо аз мо талаб мекунад, ки аз тамоми қисматҳои ҳаёти худ биёем.

1: Марк 8:34-35 "Ва чун мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват кард, ба онҳо гуфт: "Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод».

2: Аъмол 2: 41-42 "Он гоҳ онҳое ки каломи Ӯро бо хушнудӣ қабул карданд, таъмид гирифтанд; ва дар ҳамон рӯз ба онҳо тақрибан се ҳазор ҷон илова карда шуд. Ва онҳо дар таълимоти ҳавворион ва мушоракат ва дар шикастани нон устувор монданд. , ва дар дуо».

Матто 5 оғози Мавъизаи Болоикӯҳист, ки яке аз муҳимтарин таълимоти Исо мебошад. Дар ин боб «Таълимот»-ро муаррифӣ мекунад, иҷрои Қонунро муҳокима мекунад ва барои таълимоти анъанавӣ оид ба куштор, зино, талоқ, қасам, қасос ва муҳаббат ба душман тафсирҳои нав медиҳад.

Параграфи 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо бахшоишҳоро мефиристад - як қатор баракатҳо ба онҳое, ки хислатҳои муайяне ба монанди фурӯтанӣ ва марҳаматро таҷассум мекунанд. Дар ин баёнияҳо бар арзишҳои маънавӣ бар арзишҳои ҷаҳонӣ таъкид шудааст. Дар ин бахш (Матто 5:1-12) Исо пайравонашро низ ташвиқ мекунад, ки аз таъқибот шод шаванд, зеро мукофоти онҳо дар осмон бузург хоҳад буд.

Сархати 2: Ба пеш ҳаракат карда (Матто 5:13-32), Исо дар бораи «намаки замин» ва «нури ҷаҳон» буданро таълим дода, таъкид мекунад, ки пайравонаш бояд ба дигарон таъсири мусбӣ расонанд ва онҳо набояд имони худро пинҳон накунанд, балки бигзоред. барои дидани ҳама медурахшад. Сипас ӯ муҳокима мекунад, ки чӣ тавр ӯ омадааст, ки Шариат ва анбиёро бекор накарда, балки иҷро кунад. Вай қонунҳоро дар бораи куштор (ғазаб), зино (қасди шаҳватомез), талоқ (ғайриқонунӣ, ба истиснои бадахлоқии ҷинсӣ) аз нав тафсир мекунад, ки фаҳмиши амиқтареро берун аз риояи аслӣ таъмин мекунад.

Сархати 3: Дар Матто 5:33-48, Исо идома медиҳад, ки аз қасамҳои бардурӯғ нахӯред; ба ҷои он ки бо ҳеҷ чиз қасам нахӯрда, ростқавлиро ташвиқ кунад. Сипас ӯ дастур медиҳад, ки ҳангоми зарба задан рухсораи дигарро баргардонад ва душманони худро дӯст бидоред, ба ҷои ҷустуҷӯи чашм барои интиқом. Ин ба бахшиш бар интиқом мусоидат мекунад, дар ҳоле ки дӯст доштани душманони худ ҳамчун душворӣ барои васеъ кардани муҳаббат берун аз доираи шахсии инъикоскунандаи муҳаббати бечунучарои Худо хизмат мекунад.

Матто 5:1 Ва мардумро дида, ба кӯҳе баромад; ва ҳангоме ки Ӯ ғуруб кард, шогирдонаш назди Ӯ омаданд.

Исо ба шогирдонаш дар қуллаи кӯҳ лутфҳоро таълим медиҳад.

1. "Қувваи дурнамо: дарёфти шодӣ дар душвориҳо"

2. "Зиндагӣ бо тафаккури Салтанат: баракатҳои Худо"

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Забур 33:8 - "Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯ аст! Хушо касе ки ба Ӯ паноҳ мебарад!"

Матто 5:2 Ва даҳони Худро кушода, онҳоро таълим дода, гуфт:

Исо дар болои кӯҳ ба мардуми зиёде мавъиза мекард.

1: Қудрати каломи Исо ва чӣ гуна он метавонад дар ҳаёти мо дигаргунӣ оварад.

2: Муҳимияти зиндагӣ бо имон ва эътимод ба Худованд.

1: Яъқуб 1:22 - "Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед".

2: Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

Матто 5:3 Хушо камбағалони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

Ин оят эълон мекунад, ки онҳое, ки фурӯтананд ва вобастагии худро аз Худо эътироф мекунанд, бо ҳаёти ҷовидонӣ дар осмон мукофот хоҳанд ёфт.

1. «Баракати фурӯтанӣ»

2. «Мукофоти камбизоатӣ дар рӯҳ».

1. Масалҳо 22:4 - «Мукофоти фурӯтанӣ ва тарси Худованд сарват ва иззат ва ҳаёт аст».

2. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад."

Матто 5:4 Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

Исо гуфт, ки мотамгирандагон аз ҷониби Худо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

1. «Тасаллии Худо барои мотамдорон», таваҷҷӯҳ ба он, ки чӣ тавр Худо ба мотамдорон тасаллӣ медиҳад.

2. «Арзиши мотам», таъкид мекунад, ки чаро мотам метавонад судманд бошад.

1. Забур 33:18, «Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад».

2. Ишаъё 61:2, "Барои эълон кардани соли файзи Худованд ва рӯзи интиқоми Худои мо, барои тасаллӣ додани ҳамаи мотамдорон".

Матто 5:5 Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

Ин порча дар бораи баракатҳои ҳалим сухан меронад ва чӣ гуна ҳалимон бо вориси замин подош хоҳанд гирифт.

1. "Қудрати ҳалимӣ" - Баррасии нерӯи рӯҳонии ҳалимӣ ва чаро он барои Худо ин қадар муҳим аст.

2. «Мероси замин» - Омӯзиши мафҳуми мероси замин ва чӣ гуна ба он ноил шудан мумкин аст.

1. Яъқуб 3:13-18 - Баррасии қудрати ҳалимӣ ва хирад бар ғазаб ва ғурур.

2. Забур 37:11 - Муҳокимаи ваъдаи Худованд ба онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд ва ба роҳнамоии Ӯ такя мекунанд.

Матто 5:6 Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер хоҳанд шуд.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки адолатро меҷӯянд, барои кӯшишҳои худ мукофот хоҳанд гирифт.

1. «Меваҳои адолат»

2. «Баракати ҷустуҷӯи адолат».

1. Ғалотиён 5:22-23: «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест».

2. Румиён 8:28: "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Матто 5:7 Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд кард.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба дигарон раҳмдил бошем, зеро дар ивази онҳо раҳм хоҳем шуд.

1. Қувваи шафқат: Чӣ тавр меҳрубонӣ ба дигарон баракат меорад

2. Подошҳои раҳмат: Чӣ гуна меҳрубонӣ моро ба Худо наздиктар мекунад

1. Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2. Масалҳо 11:17 - «Мехрубон ба худ фоида меорад, вале бераҳм ба сари худ душворӣ меорад».

Матто 5:8 Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.

Ин оят аҳамияти доштани дили покро барои эҳсос кардани муносибати наздик бо Худо таъкид мекунад.

1. Қувваи дили пок: Чӣ гуна бояд зиндагии муқаддасона дошта бошад ва ҳузури Худоро эҳсос кунад

2. Зебоии покӣ: Зиндагӣ бо қалби тақсимнашуда, ки Худоро меҷӯяд

1. 1 Юҳанно 3:2-3 - "Эй маҳбубон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем, ва он чи ки хоҳем буд, ҳанӯз зоҳир нашудааст; лекин мо медонем, ки вақте ки Ӯ зоҳир мешавад, мо мисли Ӯ хоҳем буд, зеро ки Ӯро мисли Ӯ хоҳем дид. Ва ҳар кӣ ба ӯ чунин умед мебандад, худро пок мекунад, чунон ки ӯ пок аст».

2. Забур 24:3-4 - "Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? Ва кӣ дар макони муқаддаси Ӯ

биистад? Он ки дастони пок ва дили пок дорад, ки ҷони худро ба дурӯғ ва дурӯғ намебардорад. бо фиреб қасам намехӯрад».

Матто 5:9 Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд.

Исо таълим медиҳад, ки сулҳҷӯён баракатанд ва фарзандони Худо номида мешаванд.

1. «Баракати сулҳпарварӣ: Фарзандони Худо шудан»

2. «Роҳи сулҳҷӯёна: пайравӣ аз паи Исо»

1. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед».

2. Ишаъё 11: 6-9 - "Гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, паланг бо буз, гӯсола ва шер ва яксола хоҳад хобид; ва кӯдаке онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард ... бар тамоми кӯҳи муқаддаси ман зарар нарасонед ва хароб накунед, зеро замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд».

Матто 5:10 Хушо онҳое ки аз барои адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

Ин оят онҳоеро, ки барои рафтори дурусташон таъқиб мешаванд, ташвиқ мекунад, ки содиқ бимонанд, зеро Худо оқибат онҳоро бо даромадан ба Малакути Осмон мукофот хоҳад дод.

1. Қавӣ истодан - ташвиқ ба содиқ мондан дар баробари таъқибот

2. Он чи мекорӣ, дарав кун - Мукофоти рӯҳонии рафтори дуруст

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест".

2. 1 Петрус 4:12-13 - "Эй маҳбубон, дар озмоиши оташин, ки барои озмудани шумо аст, аҷиб нашуморед, гӯё ки бо шумо ягон чизи аҷибе рух дода бошад: Аммо шод бошед, ки шумо шарики уқубатҳои Масеҳ ҳастед; ки, ҳангоме ки ҷалоли Ӯ зоҳир гардад, шумо низ аз шодии бениҳоят шод хоҳед шуд».

Матто 5:11 Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд.

Масеҳиён вақте хушбахт мешаванд, ки онҳо барои имонашон ба Исои Масеҳ таъқиб мешаванд ва дурӯғ мегӯянд.

1. Баракат дар таъқибот: Оғӯш гирифтани ранҷу азоб ба хотири Масеҳ

2. Истеъмоли устувор: Ба хотири Инҷил рад кардани тобовар

1. Юҳанно 15:18-21 - "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они ҷаҳон мебудед, он шуморо ҳамчун азони худ дӯст медошт. Чун ҳаст, шумо ба ҷаҳон тааллуқ надоред, вале ман туро аз ҷаҳон баргузидаам, барои ҳамин ҷаҳон аз ту нафрат дорад, ба ёд овар, ки ман ба ту гуфтам: «Ғулом бузургтар аз оғо нест». Агар Маро таъқиб мекарданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард, агар ба таълимоти Ман итоат кунанд, ба таълимоти шумо низ итоат хоҳанд кард, ва ҳамаи ин корҳоро ба хотири Ман бо шумо хоҳанд кард, зеро ки Фиристандаи Маро намешиносанд».

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. ба мо чашмони худро ба Исо, ки пешрав ва комилкунандаи имон, духта буд, Ӯ аз шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, расвоии онро нафрат карда, ба ямини тахти Худо нишаст».

Матто 5:12 Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз шумо бударо ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки аз ваъдаҳои Худо дар бораи подош дар осмон шодӣ кунанд ва шукр гӯянд, зеро онҳо низ мисли паёмбарони пеш аз онҳо таъқиб шуда буданд.

1. Аз ваъдаи осмон шодӣ кунед - Мулоҳиза дар Матто 5:12

2. Подоши Худо дар осмон барои таъқибшудагон - Тавсифи Матто 5:12

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. 2 Қӯринтиён 4:17-18 - Зеро душвориҳои сабук ва муваққатии мо барои мо ҷалоли абадӣ ба даст меоранд, ки аз ҳама болотар аст. Пас, мо чашмони худро на ба он чи дида мешавад, балки ба ғайб мебинем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадӣ аст.

Матто 5:13 Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом роҳ намакин мешавад? аз ин пас фоидае нест, балки бадар ронда шудан ва зери пои одамон мондан.

Намаки замин: Муҳимияти намунаи мусбӣ дар ҷаҳон.

1: Намаки замин будан - Истифодаи тӯҳфаҳо ва истеъдодҳои мо барои расонидани таъсири мусбӣ ба ҷаҳон.

2: Лаззати гумшуда - Фаҳмидани он, ки чӣ тавр рафтори мо метавонад ба қобилияти мо таъсир расонад.

1: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

2:1 Петрус 3:15 - Аммо дар дилҳои шумо Масеҳро ҳамчун Худованд эҳтиром кунед. Ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо хоҳиш мекунад, ки сабаби умеди доред, ҷавоб диҳед. Аммо ин корро бо мулоимӣ ва эҳтиром кунед.

Матто 5:14 Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон кардан мумкин нест.

Исо имондоронро даъват мекунад, ки нури ҷаҳон бошанд, мисли шаҳре дар болои теппа.

1. Нури мо: медурахшад барои Масеҳ дар ҷаҳон

2. Нур бошед: Даъват ба пайравони Исо

1. Филиппиён 2:15 - "То ки шумо, эй фарзандони Худо, бе айб ва беайб, дар миёни халқи каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшидед, бе мазаммат бошед."

2. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

Матто 5:15 На одамон шамъро даргиронда, дар зери бутта намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, равшанӣ мебахшад.

Ин порча аҳамияти мубодилаи имони худро бо дигарон таъкид мекунад.

1. Нури имон: Чаро муҳим аст, ки имони худро бо дигарон мубодила кунед

2. Гузаронидани машъал: Чӣ тавр имони худро бо дигарон мубодила кардан мумкин аст

1. Румиён 10:14-15 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ гуна зебост пои онҳое ки башорат медиҳанд!»

2. Филиппиён 2:14-16 - «Ҳама чизро бе шиква ва баҳс кунед, то ки шумо беайб ва бегуноҳ, фарзандони Худо бошед, дар миёни насли каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғ дар ҷаҳон медурахшад. , ки каломи ҳаётро нигоҳ доштам, то ки дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки бар абас давидаам ва меҳнати беҳуда накардаам».

Матто 5:16 Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Ин оят мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки зиндагии намоёне дошта бошанд ва Худоро ситоиш кунанд.

1. Даъват барои бигзоред, ки нури мо дурахшид: Мушкилот барои зиндагӣ дар назди Худо

2. Қувваи аъмоли нек: Зиндагие, ки Худоро ҷалол медиҳад

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то мо дар онҳо рафтор кунем.

2. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва Ман онҳоро барои ҷалоли Худ офаридаам; Ман ӯро ташаккул додам, бале, ман ӯро сохтаам.

Матто 5:17 Фикр накунед, ки ман омадаам, то шариат ё анбиёро вайрон кунам; на барои вайрон кардани он, балки барои иҷро кардани он омадаам.

Исо омад, то ки шариат ва анбиёро иҷро кунад, на ин ки онҳоро нест кунад.

1: Исо омад, то нақшаи наҷоти Худоро иҷро кунад.

2: Исо омад, то шариат ва анбиёро, ки ба мо дода шудаанд, ба анҷом расонад.

1: Isaiah 42:21 - Худованд аз адолати худ хушнуд аст; вай шариатро баланд мебардорад ва онро шарафманд мегардонад.

2: Ғалотиён 3:19 - Пас чаро ба шариат хизмат мекунад? Он аз сабаби ҷиноятҳо илова карда шуд, то он даме ки насле, ки ваъда дода шуда буд, биёяд.

Матто 5:18 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин гузарад, то он даме ки ҳамааш ба амал ояд, аз шариат як хат ё як нуқтае намегузарад.

Ин порча мефаҳмонад, ки Исо ваъда медиҳад, ки қонунҳои Аҳди Қадим то иҷро шудани онҳо амал мекунанд.

1. Моҳияти тағйирнопазири Қонуни Худо

2. Дар ҷаҳони тағйирёбанда Каломи Худоро нигоҳ доред

1. Румиён 3:31, "Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ботил мекунем? Худо накунад, ки мо шариатро муқаррар мекунем."

2. Яъқуб 1:22-25, «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода, худро фиреб диҳед. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Матто 5:19 Пас, ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон карда, ба одамон чунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад; лекин ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварда, таълим диҳад, дар Малакути осмон.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки тамоми аҳкоми Худоро риоя кунанд ва ба дигарон низ ҳамин корро омӯзанд, зеро маҳз онҳое, ки ин корро мекунанд, дар Малакути Осмон бузург номида мешаванд.

1. Бузургии итоат: Чӣ гуна итоат кардан ба аҳкоми Худо метавонад ба подошҳои абадӣ расонад

2. Таълими аҳкоми Худо: Чӣ тавр мо метавонем каломи Худоро паҳн кунем ва баракатҳои Ӯро гирем

1. Такрори Шариат 11:18-19 - «Пас, ин суханони Маро дар дили худ ва дар ҷони худ ҷой хоҳӣ дод, ва онҳоро ҳамчун аломате бар дасти худ бибанд, ва онҳо мисли пеши чашмони ту хоҳанд буд. Ту онҳоро ба фарзандони худ таълим хоҳӣ дод ва дар бораи онҳо сухан гӯй, ки дар хонаи худ менишинӣ, вақте ки аз роҳ меравӣ, ҳангоми хобидан ва бархостанӣ».

2. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди одамест, ки чеҳраи табиии худро дар оина мебинад; зеро вай худро мушохида мекунад, меравад ва дархол чӣ гуна одам будани худро фаромуш мекунад. Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ кунад ва дар он идома диҳад ва на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор бошад, вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Матто 5:20 Зеро ба шумо мегӯям, ки агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён зиёдтар набошад, шумо ҳеҷ гоҳ ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Исо ба мардум мегӯяд, ки онҳо бояд адолати бузургтар аз шариатдонон ва фарисиён дошта бошанд, то ба Малакути Осмон дохил шаванд.

1. Зарурати баромадан аз адолат

2. Зиндагӣ барои ризогии Худо, на ба инсон

1. Румиён 10:3-4 - Зеро ки онҳо аз адолати Худо бехабар буда, адолати худро барқарор карданианд, ба адолати Худо итоат накарданд.

2. Яъқуб 4:4-5 - Эй одамони зинокор! Оё намедонӣ, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ мехоҳад дӯсти ҷаҳон бошад, худро душмани Худо кардааст.

Матто 5:21 Шумо шунидаед, ки аз қадимулайём гуфта шудааст: "Қатл накун; ва ҳар кӣ бикушад, дар хатари доварӣ хоҳад буд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки куштан ҳаром аст ва касоне, ки ин корро мекунанд, муҷозот хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои вазнини гирифтани ҳаёт

2. Арзиши ҳар як ҳаёти инсон

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Матто 5:22 Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ бесабаб хашмгин шавад, зери ҳукми доварӣ хоҳад буд; , Эй нодон, дар хатари оташи дӯзах ҳастӣ.

Исо ҳушдор медиҳад, ки ҳар касе, ки ба бародари худ бесабаб ғазаб мекунад, маҳкум хоҳад шуд, аммо ҳар касе, ки бародари худро таҳқир мекунад, ҷазои аз ин ҳам бузургтар хоҳад дошт.

1. "Андоза кардани суханони мо: чӣ гуна бояд ба муноқишаҳо посух гӯем"

2. «Қувваи сухан: масъулиятҳои мо дар назди якдигар»

1. Масалҳо 12:18 - Касе ҳаст, ки сухани бемулоҳизааш мисли шамшер аст, аммо забони хирадмандон шифо мебахшад.

2. Яъқуб 3:9-10 - Бо он мо Худованд ва Падари худро баракат медиҳем ва бо он одамонеро, ки дар шабеҳи Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз ҳамон даҳон баракату лаънат мебарояд. Бародарон, набояд ин тавр бошад.

Матто 5:23 Пас, агар ҳадияи худро ба қурбонгоҳ биёрӣ, ва дар он ҷо ба ёд оварӣ, ки бародарат бар зидди ту гуноҳе кардааст;

Масеҳ моро даъват мекунад, ки пеш аз ибодати Худо бо бародаронамон оштӣ шавем.

1: "Ёри худро дӯст доред - даъват ба оштӣ"

2: "Мурбгоҳи оштӣ"

1: Румиён 12:18, "Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед."

2: Яъқуб 4:7, "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад."

Матто 5:24 Ҳадяатро дар он ҷо пеши қурбонгоҳ бимон ва ба роҳи худ бирав; аввал бо бародари худ оштӣ кун ва баъд омада, ҳадяи худро тақдим кун.

Оштӣ бо бародарони мо бояд пеш аз додани тӯҳфаҳо ба Худо бошад.

1. Афзалияти оштӣ: Чӣ тавр барқарор кардани муносибатҳо пеш аз ибодати Худо

2. Қувваи оштӣ: Муттаҳид шудан дар муҳаббати Худо барои барқароршавӣ дар мушоракат

1. Эфсӯсиён 4:2-3 "Тамоми фурӯтан ва нарм бошед; пурсабр бошед ва бо муҳаббат ба якдигар таҳаммул кунед. Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред."

2. Яъқуб 3:17-18 "Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, пеш аз ҳама пок аст. Он инчунин сулҳҷӯст, ҳамеша мулоим ва омода аст ба дигарон итоат кунад. Он пур аз марҳамат ва аъмоли нек аст. тарафдорӣ ва ҳамеша самимӣ аст."

Матто 5:25 Бо душмани худ зуд розӣ шав, дар сурате ки ту бо ӯ дар роҳ ҳастӣ; Мабодо ҳаргиз душман туро ба қозӣ надиҳад ва қозӣ туро ба афсар супорад, ва ту ба зиндон афканӣ.

Пеш аз рафтан ба суд бо рақиби худ зуд розӣ шавед.

1. "Равед ва Худоро бигзоред: ҳалли низоъ бо роҳи осоишта"

2. "Қувваи созиш: ҳалли низоъ бо имон ва муҳаббат"

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Матто 5:26 Ба ростӣ ба ту мегӯям: то фусари ҳадди аксарро надиҳӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт.

Ин порча дар бораи ахамияти пурраи карзхо сухан меравад.

1: Идоракунандаи хуби захираҳои мо будан - Худо аз мо интизор аст, ки бо пуламон оқил бошем ва қарзҳои худро пурра пардохт кунем.

2: Муҳимияти масъулиятшиносӣ - Мо бояд дар масъалаи молияи худ масъулият дошта бошем ва боварӣ ҳосил кунем, ки қарзҳои мо баргардонида мешаванд.

1: Масалҳо 22:7 - Бой бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад, ва қарзгир хизматгори қарздиҳанда аст.

2: Луқо 16:11 - Пас, агар шумо дар сарвати ноинсоф мӯътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорад?

Матто 5:27 Шумо шунидаед, ки дар замонҳои қадим гуфта шудааст: "Зино накун".

Ин порча аҳамияти риояи Даҳ Аҳкомро таъкид мекунад, махсусан амри «Зино накун».

1. Қувваи ӯҳдадориҳо - Чӣ тавр вафо кардани ваъдаҳои мо моро дар роҳи рост нигоҳ медорад

2. Қимати итоаткорӣ - Чаро риояи фармудаҳои Худо моро ба Ӯ наздиктар мекунад?

1. Ибриён 13:4 - Издивоҷ дар ҳама чиз мӯҳтарам аст, ва бистар беайб аст; лекин зинокорон ва зинокоронро Худо доварӣ хоҳад кард.

2. Масалҳо 6:20-23 - Писарам, амри падаратро риоят кун ва шариати модаратро тарк накун: онҳоро ҳамеша дар дили худ банд кун, ва онҳоро ба гарданат баста кун. Вақте ки меравӣ, он туро хоҳад бурд; вақте ки ту хоб шавӣ, он туро нигоҳ медорад; ва ҳангоме ки ту бедор шавӣ, бо ту гуфтугӯ хоҳад кард. Зеро ки ҳукм чароғ аст; ва шариат нур аст; ва сарзаниш аз насиҳат роҳи ҳаёт аст.

Матто 5:28 Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зан бо ҳаваси ӯ нигоҳ кунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст.

Ҳар кӣ ба зане бо шаҳват нигоҳ кунад, дар дилашон зино карда бошад.

1. "Қувваи андешаҳои шумо: Таъсири ҳавасҳои нафсонӣ"

2. "Даъват ба покӣ: расидан ба муқаддасот дар ақлу қалб"

1. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - "Зеро ки иродаи Худо, қудсияти шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонед, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат соҳибӣ кунед; на дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд».

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Матто 5:29 Ва агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун, зеро барои ту фоиданок аст, ки яке аз андоми ту нобуд шавад, на тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад.

Ин порча аз Китоби Муқаддас моро бармеангезад, ки омода бошем, ки ҳар як қисми худро қурбон кунем, ки метавонад моро аз иродаи Худо гумроҳ кунад.

1. Андешидани амалҳои радикалӣ барои Худо: қурбониҳои душвор барои иҷрои нақшаи Худо

2. Муҳимияти дахолат кардан ҳангоми васвасаҳо

1. Масалҳо 4:23 - "Аз ҳама чизи дигар дили худро эҳтиёт кун, зеро ҳар коре, ки мекунӣ, аз он бармеояд."

2. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳӣ кард».

Матто 5:30 Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад, онро бурида, аз худ дур кун, зеро барои ту фоиданок аст, ки яке аз андоми ту нобуд шавад, на тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад .

Исо таълим медиҳад, ки беҳтар аст, ки чизеро аз ҳаёти мо дур кунем, ки боиси гуноҳ кардани мо гардад, аз он ки хатари ба дӯзах партофтани тамоми баданамон беҳтар аст.

1. "Амалҳо баландтар аз суханон мегӯянд: Инҷилро дар ҳаёти ҳаррӯза зиндагӣ кардан"

2. "Зиндагии муқаддас: бештар ба Масеҳ монанд шудан"

1. Румиён 6:12-14 - Пас, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ насупоред, балки худро ба Худо пешкаш кунед, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба Ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

2. 1 Қӯринтиён 6:18-19 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед. Ҳамаи гуноҳҳои дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо ҳар кӣ ба алоқаи ҷинсӣ гуноҳ мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбадҳои Рӯҳулқудс мебошанд, ки дар шумост, ва шумо онҳоро аз Худо қабул кардаед? Шумо азони худ нестед.

Матто 5:31 Гуфта шудааст: "Ҳар кӣ аз зани худ ҷудо шавад, бигзор ба вай варақаи талоқ диҳад".

Дар ин порча омадааст, ки гуфта мешуд, ҳар касе, ки аз ҳамсараш ҷудо мешавад, бояд ба онҳо шаҳодатномаи талоқ диҳад.

1. Издивоҷ аҳди муқаддас аст ва бояд бо эҳтиёт ва тааҳҳуд баста шавад.

2. Талок бояд чораи охирин бошад ва дар сурати рух додани он зан бояд бо эхтиром ва эхтиром муносибат кард.

1. Малокӣ 2:16 - “Зеро ки ман аз талоқ нафрат дорам, мегӯяд Худованд Худои Исроил, ва аз касе ки ҷомаи худро ба ситам мепӯшонад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. "Пас, рӯҳи худро эҳтиёт кун, то хиёнат накун"».

2. Румиён 7:2-3 - «Зеро ки зани шавҳардор тибқи шариат ба шавҳари худ, вақте ки ӯ зинда аст, баста аст; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз қонуни шавҳар озод мешавад. Пас, агар дар вақти зинда будани шавҳараш вай ба марди дигаре ҳамроҳ шавад, вай зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат озод аст, ба тавре ки вай зино накунад, гарчанде ки вай ба марди дигар пайваста бошад».

Матто 5:32 Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ба истиснои сабаби зино талоқ диҳад, вайро ба зино водор мекунад;

Исо мегӯяд, ки агар мард зани худро талоқ диҳад, ба истиснои сабаби зино, ин боиси зино кардани зан мегардад. Илова бар ин, агар зан аз нав издивоҷ кунад, марде, ки бо ӯ издивоҷ мекунад, зино мекунад.

1. Издивоҷ: муқаддасоти ишқ

2. Талоқ: Нигоњи Худо

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд.

2. Малокӣ 2:14-16 - Барои Худованд, Худои Исроил мегӯяд, ки аз талоқ нафрат дорад.

Матто 5:33 Боз шунидаед, ки аз қадимулайём гуфта шудааст: "Ба худ қасам нахӯр, балки қасамҳои худро ба Худованд вафо кун".

Дар ин порча аз васфи савганд ва парҳез кардан аз ваъдахилофӣ сухан меравад.

1. Муҳимияти риоя кардани каломи худ

2. Қувваи беайбӣ

1. Яъқуб 5:12 - «Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор «ҳа»-и шумо оре бошад ва «не»-и шумо не, вагарна маҳкум хоҳед шуд».

2. Масалҳо 12:22 - "Худованд аз лабони дурӯғ нафрат дорад, вале аз одамони боэътимод лаззат мебарад".

Матто 5:34 Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ кас қасам нахӯред; на ба осмон; зеро он тахти Худост;

Ин порча аз қасам ҳушдор дода, ҳушдор медиҳад, ки ҳатто савганд ба биҳишт нодуруст аст, зеро он тахти Худост.

1. Муҳимияти муқаддас нигоҳ доштани каломи мо

2. Фазилати бузургдошти Худо аз ҳама

1. Яъқуб 5:12 - «Пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор «ҳа»-и шумо оре бошад ва «не»-и шумо не, вагарна маҳкум хоҳед шуд».

2. Забур 24:3-4 - «Кӣ метавонад ба кӯҳи Худованд баромад? Кӣ дар ҷои муқаддаси Ӯ истода метавонад? Касе, ки дастони пок ва дили пок дорад, ки ба бут таваккал намекунад ва ба худои козиб савганд намехӯрад».

Матто 5:35 На қасам ба замин; зеро ки он зери пои Ӯст: на ба Ерусалим; зеро он шаҳри Подшоҳи бузург аст.

Худо Подшоҳи бузурги тамоми махлуқот аст ва Ерусалим шаҳри Ӯст.

1. Худо Подшоҳи подшоҳон ва Парвардигори Худованд аст

2. Мо бояд ҳамеша шаҳри Ерусалими Худоро эҳтиром ва эҳтиром кунем

1. Ишаъё 66:1 - "Худованд чунин мегӯяд: Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои ман аст; хонае, ки барои ман месозӣ, чӣ гуна аст ва ҷои оромии ман чист?"

2. Забур 48:2 - "Зебо дар баландӣ, шодии тамоми замин, кӯҳи Сион, дар паҳлӯҳои шимол, шаҳри Подшоҳи бузург аст".

Матто 5:36 Ба сари худ қасам нахӯр, зеро ту наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ гардон.

Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки ба сари худ қасам нахӯранд, зеро онҳо ранги мӯи худро назорат намекунанд.

1. «Бекувватии дашном додан ба сари мо».

2. «Аҳамияти итоат кардан ба таълимоти Исо»

1. Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор "оре"-и шумо ҳа, "не"-и шумо не, вагарна маҳкум карданд."

2. Еҳушаъ ибни Нун 9:18-20 - «Аммо банӣ-Исроил ба онҳо ҳамла накарданд, зеро сардорони калисо ба онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрда буданд. Баъд тамоми мачлис аз болои рохбарон шикоят карданд. Аммо ҳамаи сардорон дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо ба онҳо ба Худованд Худои Исроил қасам хӯрдаем, ва ҳоло ба онҳо даст зада наметавонем». Бо онҳо чӣ кор хоҳем кард: Мо онҳоро зинда мегузорем, то ки ғазаби Худо бар мо барои шикастани савганде, ки ба онҳо додаем, наафтад'».

Матто 5:37 Аммо бигзор муошрати шумо оре, оре бошад; Не, не, зеро он чи бештар аз ин бошад, аз бадӣ меояд.

Мо бояд дар гуфтори худ ростқавл ва поквиҷдон бошем ва аз муболиға ва зинат парҳез кунем.

1. Дар муҳаббат ҳақиқатро бигӯед - Эфсӯсиён 4:15

2. Аз он чи доред, қаноат кунед - Ибриён 13:5

1. Яъқуб 3:1-12 - Ром кардани забон

2. Масалҳо 10:19 - Лабҳои ростқавл то абад

Матто 5:38 Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон".

Исо таълим медиҳад, ки ба ҷои қасос гирифтан рухсораи дигарро баргардонад.

1. Исо моро ба сатҳи баландтари зиндагӣ даъват мекунад: муҳаббат ва бахшидан.

2. Интиқом илоҷ нест; мо бояд хоксорӣ ва сулҳро интихоб кунем.

1. Румиён 12:17-21 - "Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед. Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод», мегӯяд Худованд, Баръакс:

«Агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед. Бо ин кор ба сари ӯ ангиштҳои сӯзон мерезед». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрӣ дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

Матто 5:39 Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед;

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки ба бадӣ муқобилат накунанд, балки рухсораи дигарро баргардонанд.

1. "Шахси калонтар бошед: Чӣ гуна табдил додани рухсораи дигар намунаи ҳалли низоъ аст"

2. "Қувваи фурӯтанӣ: фоидаи баргардонидани рухсораи дигар"

1. Румиён 12:17-21 - "Ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз

шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Азизон! интиқоми худро бигиред, аммо онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Баръакс, «агар душманат гурусна бошад, ӯро сер деҳ, агар ташна бошад, ба вай нӯшон деҳ, зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед".

Матто 5:40 Ва агар касе хоҳад, ки туро ба додгоҳ кашад ва ҷомаатро бигирад, бигзор ҷомаи туро низ ба вай бидиҳад.

Ин оят моро водор мекунад, ки дар муомила бо дигарон саховатманд ва бахшанда бошем.

1. Қудрати саховатмандӣ - Омӯзиши аҳамияти саховатмандӣ дар муносибатҳои мо бо атрофиёнамон.

2. Дили бахшидан - Кашф кардан, ки чӣ тавр ба онҳое, ки ба мо ситам кардаанд, файз ва раҳматро паҳн кунем.

1. Луқо 6:27–36 - Масал дар бораи сомарии нек.

2. Румиён 12:19-21 - Бар бадӣ бо некӣ.

Матто 5:41 Ва ҳар кӣ туро ба рафтани як мил маҷбур кунад, бо ӯ ду километр рав.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки аз он чизе, ки аз мо талаб карда мешавад, берун равем ва аз он чизе, ки интизор аст, бештар кор кунем.

1: Гузаштан аз он чи ки интизор буд, - Матто 5:41

2: Ҳамдардӣ, на мувофиқат - Матто 5:41

1: Филиппиён 2:3-4, “Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2: Ғалотиён 6:2, "Гарҳои якдигарро бардоштед ва шариати Масеҳро ба ҷо оваред."

Матто 5:42 Ба ҳар кӣ аз ту мепурсад, бидеҳ ва аз касе ки аз ту қарз гирифтан мехоҳад, рӯй нагардон.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки саховатманд бошем ва омодаем ба ниёзмандон қарз диҳем.

1. Дили саховатманд: Шодии садақа

2. Дасти ёри дароз кардан: Ишқи мубодила

1. 1 Юҳанно 3:17-18 "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан дӯст надорем. балки дар амал ва дар хакикат».

2. Масалҳо 11:24-25 «Касе муфт медиҳад, вале сарватдор мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат оварад, сарватдор мешавад ва касе, ки об медиҳад, худаш об мешавад».

Матто 5:43 Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо".

Ин порча моро таълим медиҳад, ки ёри худ ва душманони худро дӯст дорем.

1. Қудрати ишқ: чӣ гуна бояд ҳамсояҳо ва душманонро дӯст дошт

2. Бахшидан ба душманони мо: Чӣ тавр дӯст доштан дар ҳолатҳои душвор

1. Румиён 12:20-21 - "Бинобар ин, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба вай об деҳ; зеро бо ин кор ту бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ рехтанд. Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадӣ мағлуб шав. бо хайр».

2. Луқо 6:27-28 - «Аммо ба шумо, ки мешунаванд, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед ва барои онҳое, ки шуморо нодида мегиранд, дуо гӯед».

Матто 5:44 Аммо Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба лаънаткунандагони худ баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки ба шумо бадгӯӣ мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед;

Душманони худро дӯст доред ва ба онҳое, ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед.

1. Муҳаббат барои ҳама - Ғалотиён 5:14; Румиён 13:10

2. Дӯст доштани душманони худ - Филиппиён 2:3-4; Луқо 6:27-36

1. Румиён 12:14-21

2. 1 Юҳанно 4:7–21

Матто 5:45 То ки шумо фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед, зеро ки Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва некӣ тулӯъ мекунад, ва борон бар одилон ва бар золимон мефиристад.

Худованд ба хама мехрубон ва мехрубон аст, новобаста аз он ки нек ё бад аст.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Масал дар бораи офтоб ва борон

2. Фазлу раҳмати Худо: Ҳеҷ кас дар канори Ӯ нест

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Матто 5:46 Зеро, агар онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ мукофоте хоҳед дошт? Оё боҷгирон низ ҳамин тавр нестанд?

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки мо бояд на танҳо одамонеро, ки моро дӯст медоранд, балки онҳоеро низ дӯст дорем, ки моро дӯст намедоранд.

1: Мо метавонем муҳаббати Худоро ба дигарон бо дӯст доштани онҳое, ки шояд моро дӯст намедоранд, нишон диҳем.

2: Мо бояд муҳаббати худро ба онҳое, ки ба мо муҳаббат зоҳир намекунанд, мисли Исо нишон диҳем.

1: Луқо 6:31-32 - "Ба дигарон ҳамон тавре ки мехостед, ки бо шумо кунанд. Агар дӯстдорони дӯстдоштаатонро дӯст доред, ин барои шумо чӣ қадр аст? Ҳатто "гуноҳкорон" онҳоеро дӯст медоранд, ки онҳоро дӯст медоранд."

2: 1 Юҳанно 4:20-21 - "Агар касе гӯяд, ки "ман Худоро дӯст медорам", аммо аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст; зеро ҳар кӣ бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоро, ки Ӯро дӯст дорад, дӯст дорад. надидааст».

Матто 5:47 Ва агар шумо танҳо ба бародарони худ салом гӯед, аз дигарон чӣ бештар доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд?

Ин порча дар бораи аҳамияти паҳн кардани муҳаббат ва меҳрубонӣ ба ҳама одамон, ҳатто онҳое, ки ҳамчун бегона дида мешаванд, сухан меронад.

1. Ёри худро дӯст доред: Муҳим будани меҳрубонӣ ба ҳама.

2. Китобро аз рӯи муқоваш баҳо надиҳед: Бо эҳтиром ба дигарон, новобаста аз он ки онҳо кӣ ҳастанд.

1. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; танҳо озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро мешавад, ҳатто дар ин: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2. Румиён 12: 9-10 - "Муҳаббат бе таҳқир бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ бимонед. Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар."

Матто 5:48 Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.

Исо масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки барои комил шудан кӯшиш кунанд, ҳамон

тавре ки Худо комил аст.

1. Такомул тавассути имон: Чӣ гуна бояд зиндагии муқаддасона дошта бошад

2. Қудрати комилият: Иҷрои иродаи Худо дар ҳаёти мо

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Ибриён 12:14 - Бо тамоми одамон сулҳ ва муқаддасиро дунбол кунед, ки бидуни он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид.

Матто 6 қисми Мавъизаи Болои Кӯҳ аст ва он се мавзӯи васеъро дар бар мегирад: амалҳои адолат, аз ҷумла хайр кардан ба ниёзмандон, дуо (аз ҷумла дуои Худованд) ва рӯза; огоҳӣ аз нигоҳ доштани сарватҳои заминӣ; ва пандест, ки хавотир нашавед.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки чӣ гуна адолатро иҷро кунанд. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки парҳезгорӣ дар назди мардум ба хотири таърифи дигарон. Хоҳ ба ниёзмандон хайрия кунад, хоҳ намоз хондан ва хоҳ рӯза доштан, ин корҳо бояд танҳо сурат бигирад, зеро Худованд корҳои ниҳонро мебинад ва аз рӯи он подош медиҳад. Ин бахш Исоро дар бар мегирад, ки ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки чӣ гуна бояд дуо гӯянд, ки бо номи "Дуои Худованд" маъруф аст (Матто 6:1-18).

Сархати 2: Баъдан, Исо дар бораи дороиҳои моддӣ сухан мегӯяд (Матто 6:19-24). Ӯ аз нигоҳ доштани ганҷҳо дар рӯи замин ҳушдор медиҳад, ки онҳо метавонанд нобуд ё дуздида шаванд. Ба ҷои ин, Ӯ пайравони Худро ташвиқ мекунад, ки дар осмон ганҷҳои абадӣ ҷамъ оваранд. Ӯ ҳамчунин таълим медиҳад, ки ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо - Худо ва пул хидмат кунад.

Сархати 3: Дар қисми ниҳоӣ (Матто 6:25-34) Исо маслиҳат медиҳад, ки дар бораи эҳтиёҷоти ҳаёт ба мисли ғизо ва либос ғамхорӣ накунед, зеро Худо ҳама эҳтиёҷотро медонад ва онҳоро ҳамон тавре ки паррандагони ҳаво ва савсанҳои саҳроӣ мекунад, таъмин мекунад. Ба ҷои ғамхорӣ дар бораи чизҳои дунявӣ, аввал бояд подшоҳии Худо ва адолати Ӯро бо ваъдаи он ки ҳама чизи дигар низ дода мешавад, ҷустуҷӯ кунад.

Матто 6:1 Эҳтиёт бошед, ки садақаҳои худро дар пеши назари одамон ба ҷо наоваред, то ки онҳоро бубинед; вагарна аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт.

Бо аъмоли нек худнамоӣ макун, ки танҳо Худо мукофоти ту медиҳад.

1. Саховатмандӣ дар пинҳонӣ: Истифодаи мукофоти Худо ҳамчун ангезаи мо

2. Неъмати тоат: некӣ кардан бидуни талаби ситоиш

1. 1 Тимотиюс 6:17-19 - «Онҳоро насиҳат деҳ, ки некӣ кунанд, дар аъмоли нек бой бошанд, саховатманд бошанд ва барои мубодила омода бошанд ва барои худ заминаи хубе барои оянда гузоранд, то ки онҳо устувор бошанд. дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ».

2. Масалҳо 11:25 - "Ҳар кӣ баракат меорад, сарватдор мешавад ва касе ки об медиҳад, худаш об меёбад".

Матто 6:2 Пас, ҳангоме ки садақа медиҳӣ, дар пеши худ карнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки онҳо дар назди мардум ҷалол ёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки корҳои некро барои ба даст овардани обрӯи одамон ба амал оваранд, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд.

1. Амалҳои нек бо сабабҳои дуруст

2. Хавфи ғурур дар корҳои неки мо

1. Масалҳо 28:25-26 Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ мешавад. Касе ки дар дили худ таваккал кунад, аблаҳ аст, лекин ҳар кӣ оқилона рафтор кунад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Филиппиён 2:3-4 Бигзор ҳеҷ чиз ба воситаи ҷанҷол ё шуҳрат анҷом дода нашавад; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас дар бораи худаш, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кун.

Матто 6:3 Аммо вақте ки ту садақа медиҳӣ, дасти чапат надонад, ки дасти ростат чӣ кор мекунад.

Ин оят мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки бидуни талаби эътироф ва подош садақа

кунанд.

1. «Зиндагии умри фидокорона»

2. «Қувваи саховатмандӣ дар махфӣ»

1. Масалҳо 11:25 - Саховатманд сарватманд мешавад, ва касе ки об медиҳад, об мегирад.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад.

Матто 6:4 То ки садақаат ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Мо бояд ба дигарон ниҳон бидиҳем, зеро медонем, ки Худо ба мо ошкоро мукофот медиҳад.

1. Қудрати додани махфӣ: Чӣ тавр додан дар танҳоӣ метавонад ба мукофотҳои фаровон оварда расонад

2. Неъмати саховатмандӣ: ба дигарон додан, чунон ки Худо ба мо медиҳад

1. 1 ба Қӯринтиён 9:7-8 - «Кӣ ҳар вақт бо супориши худ ба ҷанг меравад? кӣ токзор шинонда, аз меваи он намехӯрад? ?"

2. Матто 19:21 - «Исо ба вай гуфт: «Агар комил бошӣ, бирав ва он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

Матто 6:5 Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, мисли риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд, ки дар куништҳо ва дар кунҷҳои кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба назари мардум намоён шаванд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки дуо гӯед, то дар назари дигарон намоён шавад, мисли риёкорон, зеро мукофоти онҳо аллакай гирифта шудааст.

1. Ифтихор ва хоксорӣ дар намоз

2. Ҷустуҷӯи ризоияти Худованд, на аз они инсон

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

2. Ишаъё 29:13 - "Бинобар ин Худованд гуфт: "Азбаски ин қавм бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд, ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром мекунанд, вале дили худро аз ман дур кардаанд, ва тарси онҳо аз Ман аз ҷониби Худо таълим дода мешавад. амри мардон».

Матто 6:6 Аммо ту, вақте ки дуо мекунӣ, ба ҷевони худ даро ва ҳангоме ки дари худро бастай, ба Падари худ, ки дар ниҳон аст, дуо гӯй; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Исо ба мо амр мекунад, ки ба Худо пинҳонӣ дуо гӯем ва Худо ба мо ошкоро мукофот медиҳад.

1. Худо ба ҳар коре, ки мо мекунем, мебинад ва моро барои амалҳои хусусии имон подош медиҳад.

2. Ниҳон дуо кардан ба мо имкон медиҳад, ки дар назди Худо ростқавл ва самимӣ бошем.

1. 1 Таслӯникиён 5:16-18 - Ҳамеша шод бошед, пайваста дуо гӯед, дар ҳама ҳолат шукр гӯед; зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ барои шумо.

2. Забур 34:17-19 - Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисьёранд, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад.

Матто 6:7 Аммо ҳангоме ки дуо мегӯед, мисли халқҳо такрори беҳуда нагӯед, зеро онҳо гумон мекунанд, ки барои сухани бисьёрашон шунида хоҳанд шуд.

Намоз бояд самимона бошад ва пур аз такрорҳои беҳуда набошад.

1: Худо аз мо дуоҳои самимӣ ва самимиро мехоҳад, на суханони хушку холӣ.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо дуоҳои моро мешунавад, на аз рӯи шумораи суханоне, ки мо мегӯем, балки ба сабаби самимияти дилҳои мо.

1: Яъқуб 5:16; Дуои марди солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

2:1 Юҳанно 5:14; Ин боварии мо дар назди Худост: агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад.

Матто 6:8 Пас, ба онҳо монанд нашавед, зеро Падари шумо пеш аз он ки аз Ӯ талаб кунед, медонад, ки шумо ба чӣ ниёз доред.

Худо ниёзҳои моро пеш аз он ки мо талаб кунем, медонад, бинобар ин мо набояд хавотир шавем.

1: Худо он чизеро, ки ба мо лозим аст, медиҳад

2: Ба вақти Худо эътимод кунед

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

2: Ишаъё 40: 29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Матто 6:9 Пас, ҳамин тавр дуо гӯед: Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки чӣ тавр ба Худо, Падари осмониамон дуо гӯем.

1. Дуо кардан бо имон: Омӯзиши муошират бо Худо

2. Номи Ту муқаддас бод: Қувваи дуои муқаддас

1. Ба Румиён 8:26 - «Ҳамчунин Рӯҳ ба заъфҳои мо низ ёрӣ мерасонад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст ;

2. Яъқуб 5:16 - «Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди солеҳ фоидаи зиёде дорад».

Матто 6:10 Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту дар замин ба амал ояд, чунон ки дар осмон.

Исо ба мо супориш медиҳад, ки дар бораи ба замин омадани Малакути Худо дуо гӯем ва иродаи Ӯ дар замин, чунон ки дар осмон ба амал ояд.

1. "Дуо кардан дар бораи омадани Салтанати Худо: иродаи Ӯ дар рӯи замин иҷро мешавад"

2. «Итоъат ба иродаи Худо: чунон ки дар осмон аст»

1. Луқо 11:2 - "Ва ба онҳо гуфт: "Вақте ки дуо мегӯед, бигӯед: "Эй Падар! Номи Ту муқаддас бод. Малакути Ту биёяд".

2. Ибриён 13:21 - «Шуморо бо ҳар чизи нек муҷаҳҳаз кунед, то ки иродаи Ӯро ба ҷо оваред ва дар мо он чи ба назари Ӯ писанд аст, ба воситаи Исои Масеҳ, ки Ӯро то абад ҷалол бод. омин.”

Матто 6:11 Имрӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ.

Ин порча моро бармеангезад, ки ба Худо таваккал кунем, то эҳтиёҷоти ҳаррӯзаамонро қонеъ гардонад.

1) Боварӣ ба ризқу рӯзии Худо - омӯхтани он, ки чӣ тавр Худо ризқдиҳандаи содиқи мост ва чӣ гуна мо метавонем дар ҳама ҳолатҳо ба Ӯ имон оварем.

2) Пеш аз ҳама Худоро ҷӯед - фаҳмед, ки чӣ гуна афзалият додани иродаи Худо ва салтанати Худо дар ҳаёти мо ба сулҳ ва қаноат оварда мерасонад.

1) Филиппиён 4:6-7 - хавотир нашавед, балки дар ҳар вазъият ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед.

2) Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Матто 6:12 Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо қарздорони худро мебахшем.

Ин порча ба мо аҳамияти бахшишро хотиррасон мекунад; ки мо дигаронро низ ҳамон гуна бахшем, ки Худо моро бахшидааст.

1: Бахшидан - зарурати зиндагӣ

2: Қувваи омурзиш - Кушодани дарҳои файз

1: Эфсӯсиён 4:31-32 - Бигзор ҳар гуна кудурат ва ғазаб, ғазаб, доду фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

2: Қӯлассиён 3:13 - Ба якдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

Матто 6:13 Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ: зеро ки Малакут ва қувват ва ҷалол то абад аз они туст. омин.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо метавонад моро аз озмоиш дур кунад ва моро аз бадӣ раҳо кунад.

1: Эътироф кардани қудрати Худо барои наҷоти мо аз васвасаҳо

2: Салтанат ва ҷалоли Худо: Даъват ба амал

1: 1 Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул набошад, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи наҷотро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед».

2: Яъқуб 1:12-15 - "Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: «Маро Худо меозмояд», зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд.

Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

Матто 6:14 Зеро, агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бибахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад.

Парча Исо моро ташвиқ мекунад, ки дигаронро ба манфиати худамон бахшем, чунон ки Падари осмониамон низ моро мебахшад.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ гуна бахшидан метавонад ҳаёти шахсии моро тағир диҳад

2. Ваъдаи омурзиш: фоидаи омурзиши дигарон

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

Матто 6:15 Аммо агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид.

Бахшиш барои мо барои гирифтани омурзиш аз ҷониби Худо муҳим аст.

1: омурзиши Худо аз омурзиши мо нисбати дигарон вобаста аст

2: Қувваи бахшидан: Кушодани баракатҳои осмонӣ

1: Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2: Қӯлассиён 3:13 - "Ба якдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед."

Матто 6:16 Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон чеҳраи ғамгин набошед,

зеро ки онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то ки ба мардум рӯзадор нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.

Исо аз рӯзадории риёкорона ҳушдор дода, таъкид мекунад, ки онҳое, ки онро барои намоиш медиҳанд, мукофоти худро аз одамон хоҳанд гирифт, на аз Худо.

1. "Рӯза барои намоиш: Хатари мунофиқӣ"

2. "Қалби рӯзадор: талаби савоби Худо"

1. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон ва озод кардани мазлумон, ва шумо ҳар як юғро бишканед? Оё ин нест? то ки нони худро ба гуруснагон надиҳад, ва мискинони рондашударо ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон ва аз ҷисми худ пинҳон нашавӣ?»

2. Яъқуб 1:27 - «Дини пок ва беайб дар назди Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан».

Матто 6:17 Аммо ту, вақте ки рӯза медорӣ, сари худро тадҳин кун ва рӯи худро бишӯй;

Ин порча ба мо мегӯяд, ки ҳангоми рӯза гирифтан мо бояд сари худро тадҳин кунем ва рӯи худро бишӯем.

1. Қувваи Рӯза - А дар бораи қудрати рӯҳонии рӯзадорӣ ва чӣ гуна он метавонад ба мо ба Худо наздиктар шавад.

2. Аҳамияти тадҳин - А дар бораи моҳияти тадҳин ба сари худ ва шустани рӯят ҳангоми рӯзадорӣ.

1. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон ва озод кардани мазлумон, ва шумо ҳар як юғро бишканед? Оё ин нест? то ки нони худро ба гуруснагон надиҳӣ, ва мискинони рондашударо ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон ва аз ҷисми худ пинҳон нашавӣ?»

2. Матто 5:6 - «Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки сер хоҳанд шуд».

Матто 6:18 То ки ту на ба мардум рӯзадор бошӣ, балки ба Падари Худ, ки ниҳон аст, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Исо таълим медиҳад, ки рӯза бояд пинҳонӣ сурат гирад ва Худо ба онҳое, ки мекунанд, мукофот хоҳад дод.

1. «Мукофоти рӯзадории пинҳонӣ».

2. «Қувваи дуои хусусӣ»

1. Матто 6:18

2. Яъқуб 5:16б - «Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, зеро он амал мекунад».

Матто 6:19 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад, ва дар он ҷо дуздон рахна карда, медузданд.

Ин порча аз нигоҳ доштани дороиҳои моддӣ, ки метавонад нобуд ё дуздида шавад, ҳушдор медиҳад.

1: Хазинаи ҳақиқӣ: Сарватҳои худро дар осмон захира кунед

2: Нигоҳ доштани қалб: Ба сарват бовар накун

1: Яъқуб 4:13-17 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида мегирем" —

2: Қӯлассиён 3:1-3 - Пас, агар шумо бо Масеҳ эҳё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки Масеҳ дар он ҷое ки дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин.

Матто 6:20 Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг фосид мекунад, ва дар он ҷо дуздон намекананд ва намедузданд.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки ганҷҳоро ба ҷои замин дар Осмон ҷамъ оварем, зеро онҳо вайрон ва дуздида намешавand.

1: «Баракатҳои ганҷҳои абадӣ»

2: "Арзиши сармоягузорӣ дар осмон"

1: Марқӯс 10: 21-22 - Исо гуфт, ки мо бояд омода бошем, ки аз дороиҳои заминӣ даст кашем, то ганҷҳои осмониро ба даст орем.

2: Қӯлассиён 3: 1-2 - Мо бояд дилҳо ва тафаккури худро ба чизҳои осмон равона кунем, на ба замин.

Матто 6:21 Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ин оят моро бармеангезад, ки дилҳо ва ганҷҳои худро ба Худо ва Салтанати Ӯ равона созем, на ба моликияти заминӣ.

1: "Зиндагӣ бо дурнамои абадӣ"

2: «Аввал Салтанатро меҷӯем»

1: Қӯлассиён 3:1-2 - «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. ки дар руи заминанд».

2: Ибриён 13: 5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Матто 6:22 Нури бадан чашм аст: Пас, агар чашми ту муҷаррад бошад, тамоми баданат пур аз нур хоҳад буд.

Чашм ҳамчун истиора барои таваҷҷӯҳи шахс хидмат мекунад ва дорои як чашм маънои онро дорад, ки тамаркузи ӯ ба Худост, ки пурраи нур хоҳад оварад.

1: Нури Худоро тавассути таваҷҷӯҳи яктарафа биҷӯед.

2: Худоро дар ҷои аввал гузоред ва ҳаёти шумо пур аз нур хоҳад буд.

1: Масалҳо 4: 18-19 "Аммо роҳи одилон мисли нури субҳ аст, ки то рӯзи пурра равшантар ва равшантар аст. Роҳи шарирон мисли торикии амиқ аст; намедонанд, ки ба чӣ пешпо мехӯранд».

2: Забур 119:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғ барои роҳи ман аст".

Матто 6:23 Аммо агар чашмат бад бошад, тамоми баданат аз торикӣ пур мешавад. Пас, агар нуре, ки дар туст, зулмот бошад, чӣ қадар бузург аст он зулмот!

Исо аз хатари он огоҳ мекунад, ки дилҳои мо торик шаванд, зеро ин тамоми ҳастии моро тира мекунад.

1. Қувваи Нур: Чӣ тавр бояд дилҳои моро аз торикӣ нигоҳ дорад

2. Хатари торикӣ: парҳез аз васвасаи чашми бад

1. Эфсӯсиён 5:8-10 - "Зеро ки шумо як вақтҳо торикӣ будед, аммо ҳоло нур дар Худованд ҳастед. Ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунед, зеро нур ҳар навъ некӣ, адолат ва ростиро ба вуҷуд меорад. Кӯшиш кунед, ки бифаҳмед, ки чӣ ба Худованд писанд аст. ».

2. Юҳанно 12:35-36 - "Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: "Шумо каме дигар рӯшноӣ хоҳед дошт. То он даме, ки нур доред, роҳ равед, пеш аз он ки торикӣ шуморо фаро гирад. Ҳар кӣ дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки дар куҷост. онҳо мераванд, ба рӯшноӣ таваккал намо, то он даме, ки нур дар ихтиёр дорад, то фарзандони нур гардӣ».

Матто 6:24 Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор мекунад. Шумо наметавонед ба Худо ва момон хизмат кунед.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба ду оғо хизмат кардан ғайриимкон аст, зеро дар ниҳоят мо якеро дӯст медорем ва аз дигаре нафрат хоҳем кард.

1. Пайравӣ ба роҳи Худо ба ҷои дунё

2. Интихоби байни дӯст доштани Худо ва хизмат ба пул

1. Яъқуб 4:4 Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост.

2. Ибриён 13:5-6 Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард". То ки далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст, ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ кунад".

Матто 6:25 Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест?

Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи ҳаёт ва ниёзҳои ҷисмонӣ ғамхорӣ накунем, зеро ҳаёти мо аз хӯрок ва либос муҳимтар аст.

1. Қаноатмандӣ дар Масеҳ: Дар Худованд осоиштагӣ ёфтан ва ба таъминоти Ӯ эътимод кардан

2. Парво накунед: Ғамхорӣ кардан ва омӯхтани такя ба Худованд

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Матто 6:26 Инак, мурғони ҳаво, зеро онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд; лекин Падари осмонии шумо онҳоро ғизо медиҳад. Оё шумо аз онҳо беҳтар нестед?

Исо ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо ҳатто ба паррандагони ҳаво ғамхорӣ мекунад, бинобар ин мо набояд хавотир шавем.

1. «Таъмини Худо: Омӯзиши таваккал ба ғамхории Худо»

2. «Тасаллои ғамхории пурмуҳаббати Худо»

1. Матто 10:29-31 - «Оё ду гунҷишк ба як динор намефурӯшанд? Аммо ҳеҷ яке аз онҳо берун аз парастории Падари шумо ба замин намеафтад. Ва ҳатто мӯйҳои сари

шумо низ шумурда шудаанд. Пас, натарсед ; шумо аз гунҷишкҳои зиёд арзиш доред».

2. Забур 121:2 - «Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офаридгори осмону замин аст».

Матто 6:27 Кадоме аз шумо бо андеша кардан қомати худро як зироъ баланд карда метавонад?

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки нигаронӣ шароити зиндагии моро тағир намедиҳад.

1: Ғамхорӣ нолозим аст - Филиппиён 4:6-7

2: Ба Худо таваккал кунед - Масалҳо 3:5-6

1: Яъқуб 1:2-4

2:1 Петрус 5:7

Матто 6:28 Ва чаро шумо барои либос фикр мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки онҳо чӣ гуна мерӯянд; на мехнат мекунанд ва на мересанд;

1: Худо рӯзии мост ва рӯзии мост, пас бар Ӯ таваккал кун.

2: Худо ба ниёзҳои мо ғамхорӣ мекунад, бинобар ин мо набояд хавотир шавем.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Матто 6:29 Аммо ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд.

Исо ба зебоии табиат ишора карда, ишора мекунад, ки ҳатто Сулаймон бо тамоми ҷалоли худ, мисли яке аз ин офаридаҳои Худо либоси хуб надошт.

1. «Аъзамати табиат: Инъикоси ҷалоли Худо».

2. «Хоксории инсон: дарси Сулаймон».

1. Забур 19:1 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дастҳои Ӯро эълон мекунад».

2. Воиз 2: 7-8 - "Ман сарояндаҳои марду зан ва ҳарамро низ ба даст овардам - лаззатҳои дили мард. Ман аз ҳама дар Ерусалим пеш аз ман бузургтар шудам. Дар ҳама ин ҳикмати ман бо ман монд. ».

Матто 6:30 Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад?

Худо ба мо ғамхорӣ мекунад ва ҳама ниёзҳои моро таъмин мекунад.

1: Худо бахшояндаву меҳрубон аст

2: Ба ризқи Худованд имон оваред

1: Ирмиё 29:11-13 "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - ният дорад, ки ба шумо зарар расонад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист. Он гоҳ шумо Маро даъват хоҳед кард. ва омада, ба ман дуо гӯй, ва ман ба ту гӯш хоҳам дод: Ту Маро меҷӯй ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯй».

2: Филиппиён 4:19 "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

Матто 6:31 Бинобар ин фикр накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: «Чӣ бинӯшем? ё: "Моро бо чӣ бипӯшем?"

Ин порча ташвиқ мекунад, ки ғамхорӣ накунем, ки мо чӣ мехӯрем, чӣ менӯшем ё мепӯшем.

1: Мо набояд дар бораи ниёзҳои худ ғамхорӣ кунем, зеро Худо медиҳад.

2: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ки эҳтиёҷоти моро қонеъ кунад.

1: Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

2: Матто 6:25-26 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва бадан муҳимтар нест. муҳимтар аз либос?"

Матто 6:32 (Зеро ки ғайрияҳудиён баъд аз ҳама ин чизҳоро меҷӯянд, зеро Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

Худо эҳтиёҷоти моро медонад ва мехоҳад, ки мо таваккал кунем, ки Ӯ моро таъмин кунад, на ҷустуҷӯи чизҳои дунявӣ.

1. «Қаноат: таваккал ба ризқи Худо»

2. "Дили қаноатмандӣ: Худоро дар ҷои аввал гузоштан"

1. Филиппиён 4:12-13 - "Ман медонам, ки мӯҳтоҷ будан чӣ аст ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатманд будан дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серғизо бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ зиндагӣ кунем ва хоҳ дар камбизоат».

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Зеро ки ҳама чиз дар ҷаҳон аст: ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ на аз Падар, балки аз ҷаҳон аст; ҷаҳон ва ҳавасҳои он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад зинда мемонад».

Матто 6:33 Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Аввал Худоро биҷӯед ва Ӯ ҳамаи ниёзҳои моро қонеъ хоҳад кард.

1. Худоро биҷӯед ва Ӯ шуморо таъмин хоҳад кард - Матто 6:33

2. Дар бораи таъминот ба Худо таваккал кунед - Матто 6:33

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, вале надидаам, ки одил партофташуда ё фарзандонаш нон талаб мекунанд.

Матто 6:34 Пас, дар бораи фардо фикр накунед, зеро фардо дар бораи худаш фикр хоҳад кард. Бад будани он рӯзро басанда аст.

Аз фардо хавотир нашав; ба имруз ва душворихои он диккат дихед.

1: Дар лаҳза зиндагӣ кунед - ба Худо таваккал кунед ва ҳар рӯз як қадам ба як қадам гузоред.

2: Парво накун, хушбахт бош - Ба Худованд таваккал кун ва ғамҳои фардоро ба фардо гузор.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2: 1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамхории худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Матто 7 Мавъизаи Болои Кӯҳро бо он ба анҷом мерасонад, ки Исо дар бораи доварӣ, аз Худо кӯмак мепурсад, роҳи осмон ва аҳамияти татбиқи суханони Ӯро муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки дигаронро риёкорона ҳукм накунанд. Ӯ истиораи дидани хасро дар чашми каси дигарро истифода мебарад ва дар ҳоле ки тахтаеро дар чашми худ сарфи назар мекунад. Ба ҷои доварӣ кардани дигарон, шахс бояд аввал худро тафтиш кунад (Матто 7:1-5). Ӯ инчунин ҳушдор медиҳад, ки чизҳои муқаддасро ба онҳое, ки онҳоро қадр карда наметавонанд, додан лозим аст (Матто 7:6).

Сархати 2: Баъдан, Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки аз Худо чизе талаб кунанд ва ваъда дод, ки ба дархостҳои онҳо ҷавоб хоҳанд дод. Ӯ Қоидаи тиллоиро муаррифӣ мекунад - бо дигарон тавре муносибат кардан мехоҳед, ки шумо мехоҳед, ки онҳо бо шумо муносибат кунанд - он Қонун ва пайғамбаронро ҷамъбаст мекунад (Матто 7:7-12). Сипас ӯ ду роҳро тасвир мекунад: дарвозаи танге, ки ба ҳаёт мебарад, ки онро кам мебинанд ва дарвозаи васеъе, ки ба сӯи ҳалокат мебарад, ки бисёриҳо онро мегиранд (Матто 7:13-14).

Сархати 3: Дар ин фасли ниҳоӣ (Матто 7:15-29) Исо дар бораи анбиёи козиб, ки безарар ба назар мерасанд, вале дар ботин зарарованд, огоҳ мекунад. Аз меваҳо ё аъмоли худ онҳо эътироф хоҳанд шуд. Сипас ӯ таъкид мекунад, ки на ҳар касе, ки Ӯро Худованд мехонад, ба биҳишт дохил мешавад, балки танҳо онҳое, ки иродаи Худоро ба ҷо меоранд. Боб бо масале ба итмом мерасад, ки бинокорони доно ва беақлро муқоиса мекунад; Онҳое, ки таълимоти Ӯро мешунаванд ва ба амал меоранд, мисли бинокорони доно ҳастанд, ки хонаашон дар вақти тӯфон устувор аст, ва онҳое, ки не, мисли бинокорони беақл ҳастанд, ки ҳангоми омадани тӯфон хонаашон фурӯ меафтад.

Матто 7:1 Ҳикмат накунед, то ки маҳкум нашавед.

Ин порча хотиррасон мекунад, ки дигаронро доварӣ накунед, зеро Худо довари ниҳоӣ хоҳад буд.

1. Қудрати файз: Чӣ тавр мо метавонем бе доварӣ дӯст дорем

2. Қалби омурзиш: раҳо кардани ҳукм

1. Яъқуб 4:12 - Танҳо як қонунгузор ва Довар вуҷуд дорад, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад.

2. Румиён 14:10-13 - Пас, чаро шумо бародари худро доварӣ мекунед ё чаро бародари худро паст мезанед? Зеро ки ҳамаи мо дар назди курсии доварии Худо хоҳем буд.

Матто 7:2 Зеро ки чӣ гуна доварӣ кунед, ба ҳамон андоза маҳкум хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо низ чен карда мешавад.

Дигаронро доварӣ кардан ба ҳамин тариқ доварӣ мешавад.

1: "Пеш аз ҳукм кардан ду бор фикр кунед"

2: "Ба дигарон чунон рафтор кунед, ки мехоҳед бо шумо муносибат кунанд"

1: Луқо 6:37 - "Ҳукм накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд."

2: Яъқуб 4:11-12 - «Эй бародарон, ба якдигар бад нагӯед. Касе ки бародари худро бад гӯяд ва бародари худро доварӣ кунад, вай шариатро бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад; Як қонунгузор ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад: Ту кистӣ, ки дигареро доварӣ мекунӣ?»

Матто 7:3 Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо, ки дар чашми худат аст, намебинӣ?

Пеш аз он ки дигаронро доварӣ кунед, аз камбудиҳои худ огоҳ бошед.

1: Фурӯтан бошед ва пеш аз ҳукм кардани дигарон ба даруни худ назар андозед.

2: Мағрурро дур кунед ва барои фаҳмидани он ки чаро мо доварӣ мекунем, аз Худо кӯмак пурсед.

1: Яъқуб 4:11-12 "Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан гӯяд ё бародари худро доварӣ кунад, бар зидди шариат бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо на иҷрокунандаи шариат, балки довар аст.

2: Ғалотиён 6:1-2 "Эй бародарон, агар касе ба гуноҳе даст занад, шумо, рӯҳониён, бояд ӯро дар рӯҳияи мулоимӣ барқарор кунед. Худро эҳтиёт кунед, ки мабодо шумо низ ба озмоиш дучор нашавед. Борҳои якдигарро бардоред ва ғайра . қонуни Масеҳро иҷро кунед».

Матто 7:4 Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат деҳ, ки хасро аз чашмат дур кунам"; ва инак, чӯбе дар чашми туст?

Масеҳ ҳушдор медиҳад, ки вақте ки мо мушкили бештаре дорем, дигаронро доварӣ накунем.

1: Мо бояд пеш аз он ки хатоҳои дигаронро нишон диҳем, дар бораи айбу гуноҳҳои худамон диққат диҳем.

2: Мо бояд дарк кунем, ки ҳама гунаҳкорем ва дар доварӣ фурӯтан бошем.

1: Румиён 3:10-12 - "Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, касе нест, касе нест: ҳеҷ кас дарк намекунад, касе нест, ки Худоро ҷӯяд; ҳама аз роҳ рафтаанд, онҳо ҳастанд. якҷоя зиёновар мешаванд; ҳеҷ кас некӯкор нест, на як нафар».

2: Яъқуб 4:11-12 - "Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Ҳар кӣ бародари худро бад гӯяд ва бародари худро доварӣ кунад, дар бораи шариат бадӣ мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад; лекин агар шариатро доварӣ кунед, Ту иҷрокунандаи шариат нестӣ, балки довар ҳастӣ. Як қонунгузор ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад;

Матто 7:5 Эй дурӯя, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун; ва он гоҳ ба таври равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед.

Мо набояд дигаронро доварӣ накунем, то даме ки аввал худамонро доварӣ кунем.

1. Ғалаба кардани мағрур ва доварӣ кардани дигарон: Омӯзиши Матто 7:5

2. Ба таври равшан дидан: Фурӯтан ва дӯст доштани бародарону хоҳарони худ

1. Яъқуб 4:11-12 - «Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан мегӯяд ё бародари худро доварӣ мекунад, бар зидди шариат бадгӯӣ мекунад ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестед, балки довар ҳастед.

2. Румиён 12:3 - «Зеро, ки ба воситаи файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар набошанд аз он ки бояд фикр кунад, балки бо доварии оқилона фикр кунанд, ки ҳар яке ба андозаи имоне, ки Худо таъин кардааст».

Матто 7:6 Он чи муқаддас аст, ба сагон надиҳед ва марворидҳои худро пеши хукон напартоед, то ки онҳо онҳоро зери пойҳои худ поймол кунанд ва баргашта, шуморо пора кунанд.

Чизҳои муқаддаси худро ба онҳое, ки қадр намекунанд, надиҳед ё ба онҳое, ки қадр намекунанд, нишон диҳед, зеро он метавонад ба шумо зиён расонад.

1. Неъматҳои худро барои касоне, ки қадри онро надоранд, зоеъ макун.

2. Доно бошед, ки атоҳои рӯҳонии худро бо касе мубодила мекунед.

1. Масалҳо 25:12 - "Мисли гӯшвораи тилло ва зебу зинати тиллои маҳин аст, маҳкумкунандаи доно бар гӯши итоаткор".

2. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун, зеро дар қабр, ки меравӣ, на кор ҳаст, на даст, на дониш ва на ҳикмат».

Матто 7:7 Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд:

Исо моро ташвиқ мекунад, ки пурсед, биҷӯем ва дарро бикӯбем, то он чизеро, ки ба мо лозим аст, гирем.

1. Дари Биҳиштро бикӯбед: Чӣ тавр баракати Худоро гирифтан мумкин аст

2. Пурсидан, ҷустуҷӯ кардан ва кӯфтан: ба комёбӣ тавассути имон ноил шудан

1. Яъқуб 4:2-3 (Шумо надоред, зеро наметалабед.)

2. Филиппиён 4:6-7 (Ҳеҷ чиз эҳтиёт нашавед; балки дар ҳама чиз бо дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.)

Матто 7:8 Зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

Худо он чиро, ки мехоҳем, ба мо медиҳад, агар онро биҷӯем.

1: Мо бояд дуогӯ бошем ва дар дархостҳои худ ба Худо устувор бошем ва Ӯ ба мо мувофиқи иродаи худ ҷавоб хоҳад дод.

2: Имон ин аст, ки ба Худо таваккал кардан аст, ки он чизеро, ки ба мо лозим аст, медиҳад, ҳатто агар он чизе ки мо намехоҳем, нест.

1: Яъқуб 4:2-3 - Шумо надоред, зеро намепурсед. Шумо мепурсед ва намегиред, зеро хато талаб мекунед, ки онро ба ҳавасҳои худ сарф кунед.

2: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Матто 7:9 Ё аз шумо кадом одаме ҳаст, ки агар писараш нон пурсад, ба вай санг медиҳад?

Исо саволи риторикӣ дар бораи омодагии падар ба писараш додани он чизе, ки ба ӯ лозим аст, медиҳад.

1. Қудрати меҳри падар - чӣ гуна муҳаббати падар он қадар қавӣ аст, ки ӯ ҳамеша ниёзҳои писарашро таъмин мекунад.

2. Масал дар бораи нон ва санг - бо истифода аз масали Исо барои нишон додани аҳамияти қонеъ кардани ниёзҳои онҳое, ки мо дӯст медорем.

1. 1 Юҳанно 3:1 - «Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато кардааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем; ва мо ҳамин тавр ҳастем».

2. Румиён 8:35 - «Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?»

Матто 7:10 Ё моҳӣ пурсад, ба ӯ мор медиҳад?

Ин порча як саволи риторикист, ки оё волидайни хуб ба кӯдак чизи зараровареро медиҳад, агар кӯдак чизе талаб кунад.

1. Муҳим будани падару модари меҳрубону дилсӯз.

2. Омӯзиши таваккал ба некӣ ва ризқи Худо.

1. Ғалотиён 6:7-10 - Фиреб нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Луқо 4:4 - Исо ба вай ҷавоб дод: «Навишта шудааст: "Одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад"».

Матто 7:11 Пас, агар шумо, ки бад ҳастед, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек ато хоҳад кард?

Худо мехоҳад, ки ба мо тӯҳфаҳои хубе диҳад, ки аз ҳар чизе ки мо талаб карда метавонем, дуртар аст.

1. Фаровонии муҳаббат ва файзи Худо

2. Некӯии ризқи Худо

1. Румиён 8:32: "Он ки Писари Худро дареғ надоштааст, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?"

2. Эфсӯсиён 3:20: "Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар аст..."

Матто 7:12 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки бо дигарон низ ҳамон гуна рафтор кунем, ки бо мо чӣ гуна рафтор кардан мехоҳем, зеро ин шариат ва пайғамбарон аст.

1. Амал кардани Қоидаи тиллоӣ: Қонуни Муҳаббат

2. Мувофиқи қонуни мутақобила зиндагӣ кардан: он чизеро, ки мо бо мо мекардем, ба дигарон кунем

1. Луқо 6:31: "Ба дигарон ҳамон тавре ки мехостед, ки ба шумо кунанд".

2. Ғалотиён 5:14: «Тамоми шариат дар як фармон ҷамъбаст шудааст: “Ёри худро мисли худат дӯст бидор””.

Матто 7:13 Аз дарвозаи танг дароед; зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе ки

сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёре ки аз он дохил мешаванд.

Роҳи танг ба сӯи ҳаёт мебарад ва роҳи васеъ ба ҳалокат мебарад.

1. Рохи танги начот

2. Оқибатҳои пайроҳаҳои васеъ

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Матто 7:14 Зеро танг аст он дар ва танг аст роҳе, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва кам касоне ҳастанд, ки онро меёбанд.

Роҳи зиндагӣ душвор аст ва кам онро пайдо мекунад.

1. Роҳи танг - Санҷиши Матто 7:14

2. Теъдоди ками одамон онро пайдо мекунанд - Мушкилоти сайругашти масеҳӣ

1. Матто 19:23-24 - Исо ба шогирдони худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: даромадан ба Малакути Осмон барои шахси сарватманд душвор аст. Боз ба шумо мегӯям, ки аз байни шутур гузаштан осонтар аст. чашми сӯзан назар ба он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

2. Юҳанно 14:6 - Исо гуфт, "Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман".

Матто 7:15 Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

Аз анбиёи козиб, ки дар ниқоб меоянд, ҳазар кунед.

1: Ҳамеша дар хотир доред, ки онҳоеро, ки дар либос меоянд ва ниятҳои онҳоро зери шубҳа мегузоранд.

2: Аз онҳое, ки дар тан либоси гӯсфанд меоянд, вале гургҳои ниқобпӯш ҳастанд, эҳтиёт бошед.

1:1 Юҳанно 4:1 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд".

2: Масалҳо 14:15 - "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

Матто 7:16 Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон ангури хор ҷамъоварӣ мекунанд, ё анҷири чӯбро?

Исо моро ташвиқ мекунад, ки одамонро аз рӯи амалашон доварӣ кунем, на аз суханони онҳо.

1. «Бо меваи Рӯҳ зиндагӣ кардан»

2. «Адолат ва роҳи Худованд»

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст."

2. Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб дода, худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки чеҳраи табиии худро дар оина, зеро вай худро мушоҳида мекунад, меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд, Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад ва шунавандаи фаромӯшнашаванда нест, балки иҷрокунандаи кор аст, вай дар коре, ки мекунад, баракат хоҳад ёфт».

Матто 7:17 Ҳамин тавр, ҳар дарахти нек меваи нек меоварад; балки дарахти бад меваи бад меоварад.

Дарахти хуб меваи хуб медиҳад, дарахти бад меваи бад медиҳад.

1. Меваи ҳаёт: Меваи шумо чӣ гуна аст?

2. Интихоби мо таъсири доимӣ дорад: Тадқиқот дар Матто 7:17

1. Ғалотиён 5:22-23, "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

осоиштагӣ ҳосили адолат кошта мешавад. ки сулх мекунанд».

Матто 7:18 Дарахти хуб наметавонад меваи бад оварад ва дарахти бад меваи хуб оварад.

Дар ин порча таъкид шудааст, ки неку бадӣ якдигарро истисно мекунанд ва наметавонанд якҷоя шаванд.

1. Қувваи интихоб: Фаҳмидани оқибатҳои амалҳои мо

2. Баровардани мева: Дарк кардани он ки коре, ки мо мекунем, муҳим аст

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Яъқуб 3:17-18 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, нармнок ва ба осонӣ муоширатшаванда, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ."

Матто 7:19 Ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

Одамоне, ки кори хуб намеоваранд, маҳкум карда, ба оташ андохта мешаванд.

1. Баровардани мева: Муҳимияти иҷрои корҳои нек дар ҳаёти мо.

2. Оташи маҳкумият: Оқибатҳои пайравӣ накардан ба роҳи рост.

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Яъқуб 2:17 - Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

Матто 7:20 Пас, онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт.

Дар ин оят гуфта мешавад, ки рафтори шахс метавонад барои муайян кардани он ва муайян кардани хислаташ истифода шавад.

1. "Меваи Рӯҳ: Чӣ тавр рафтори мо хислати моро ошкор мекунад"

2. "Одамонро аз меваҳошон шинохтан: худамонро имтиҳон мекунем"

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Яъқуб 3:17 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ".

Матто 7:21 На ҳар кӣ ба ман гӯяд: "Худовандо! Худовандо! Ба Малакути Осмон дохил мешавад"; балки касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

Исо ҳушдор медиҳад, ки гуфтани «Худовандо, Худовандо» даромадан ба осмонро кафолат намедиҳад, балки иҷрои иродаи Худоро кафолат медиҳад.

1. "Ба иродаи Худо таваккал кунед, на ба суханони худ"

2. "Тамаркуз ба итоаткорӣ, на танҳо хидмати лаб"

1. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад ва яке аз шумо ба онҳо мегӯед: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед", аммо он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед, ин чӣ фоида дорад? мурдааст.

2. Румиён 2:13 - Зеро на шунавандагони шариат дар назари Худо одил ҳастанд, балки иҷрокунандагони шариат сафед хоҳанд шуд.

Матто 7:22 Дар он рӯз бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем?" ва ба исми Ту девҳоро берун кардай? ва ба исми Ту бисьёр корҳои аҷоибро ба ҷо овардааст?

Дар рӯзи доварӣ бисёриҳо эълон хоҳанд кард, ки онҳо ба исми Худованд корҳои бузурге кардаанд, ба монанди нубувват кардан, берун кардани девҳо ва иҷрои корҳои бузург.

1. Зарурати муқаддасот: А дар бораи аҳамияти зиндагии муқаддас ва паёмадҳои ин кор дар рӯзи қиёмат.

2. Қувваи Имон: А дар бораи қудрати имон ва корҳое, ки он метавонад ба кас қувват бахшад, то ба номи Худованд анҷом диҳад.

1. Матто 5:20 - «Зеро ба шумо мегӯям, ки агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва фарисиён бартар бошад, шумо ҳеҷ гоҳ ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд».

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза нарасида бошад, Ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; гарчанде ки он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед; ин чӣ фоида дорад? Пас, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан."

Матто 7:23 Ва он гоҳ ба онҳо иқрор хоҳам кард, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон.

Исо онҳоеро, ки бадӣ мекунанд, огоҳ мекунад, ки дар рӯзи доварӣ онҳоро рад мекунад.

1. Пеш аз он ки дер нашавад, раҳмати Худоро дарёбед

2. Адолатро бар бадӣ интихоб кунед

1. Забур 96:10: «Эй касоне, ки Худовандро дӯст медоред, аз бадӣ нафрат кунед».

2. Яъқуб 4:17: "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Матто 7:24 Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

Ин порча ба мо нишон медиҳад, ки риояи таълимот ва аҳкоми Исо барои бунёди таҳкурсии рӯҳонии қавӣ дар ҳаёти мо муҳим аст.

1. «Дар болои санг бунёд кардани зиндагии мо: бунёди бунёди имон»

2. «Ба суханони Исо гӯш додан: Калиди рушди рӯҳонӣ»

1. 1 Қӯринтиён 3:10-15 - Масоили Павлус дар бораи бино бар таҳкурсӣ

2. Забур 40:1-3 - Суруди ҳамду санои Довуд барои шунидан ва ҷавоб додан аз ҷониби Худо

Матто 7:25 Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

Ин байт аз хонае сухан меравад, ки бар санглох сохта шуда, аз борон, сел ва шамол осебе надида буд.

1. Қувваи бунёди устувор: Ҳаёти худро дар болои санги Исои Масеҳ бунёд мекунем

2. Тӯфонҳои обу ҳаво: Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор мондан мумкин аст

1. Ишаъё 28:16 - "Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Сион сангеро мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳо барои таҳкурсӣ, ки мустаҳкам гузошта шудааст: ҳар кӣ ба он имон оварад, ба ташвиш нахоҳад афтод. "

2. Забур 25:5 - "Маро дар ростии Худ ҳидоят кун ва ба ман таълим деҳ, зеро ки Ту Худои наҷоти ман ҳастӣ; Ман тамоми рӯз интизори Ту ҳастам".

Матто 7:26 Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро намекунад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар рег бино кардааст.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки ба суханони Ӯ гӯш намедиҳанд, мисли марди нодоне хоҳанд буд, ки хонаи худро бар рег бино мекунад.

1. «Бунёди зиндагии мо: бино бар санг».

2. «Хатари нодида гирифтани Каломи Худо»

1. Масалҳо 10:25 - «Вақте ки гирдбод мегузарад, шарир нест, вале одилон таҳкурсии ҷовидонӣ дорад».

2. Забур 11:3 - "Агар таҳкурсӣ вайрон шавад, одилон чӣ кор карда метавонанд?"

Матто 7:27 Ва борон борида, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад; ва он афтод, ва фурӯпошии он бузург буд.

Хонае, ки бар пояи мустаҳкам сохта шудааст, ки Исои Масеҳ аст, ба тӯфонҳои ҳаёт нигоҳ накарда устувор хоҳад монд.

1: Сохтани хона дар таҳкурсии мустаҳкам

2: Дар тӯфонҳои зиндагӣ устувор истода

1: Забур 18:2 - Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2: Эфсӯсиён 2:20 - Бар пояи ҳавворион ва анбиё сохта шудааст ва худи Исои Масеҳ санги асосии гӯшаи гӯшаи замин аст.

Матто 7:28 Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд:

Мардум аз таълимоти Исо дар ҳайрат монданд.

1. Исо: Устод ва роҳнамои мо

2. Қудрати суханони Исо

1. Эфсӯсиён 4:20-21 - Аммо ин тавр нест, ки шумо Масеҳро омӯзед!— агар шумо дар бораи Ӯ шунидаед ва дар Ӯ таълим гирифтаед, чунон ки ҳақиқат дар Исо аст.

2. Қӯлассиён 3:16-17 - Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо фаровон сокин бошад, вақте ки шумо ба воситаи таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед.

Матто 7:29 Зеро ки Ӯ онҳоро ҳамчун соҳиби қудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон.

Ин порча тарзи таълим додани Исоро дар муқоиса бо шариатдонон тасвир мекунад, на танҳо он чиро, ки қаблан таълим дода шуда буд, бо қудрат таълим медод.

1. Қудрати Ҳокимият - Чӣ тавр Исо бо паёми нав омад ва ба вазъи таълимоти динӣ шубҳа кард.

2. Қимати итоаткорӣ - Чӣ тавр бо қудрат ба суханони Исо пайравӣ кардан метавонад ба ҳаёти пурмазмун оварда расонад.

1. 1 ба Қӯринтиён 12:28 - Ва Худо дар калисо аввалин ҳавворӣён, анбиёи дуюм, муаллимони сеюмро таъин кардааст...

2. Ишаъё 50: 4-5 - Худованд Худо ба ман забони онҳоеро, ки таълим гирифтаанд, дод, то бидонам, ки чӣ тавр бо сухан он каси хастаро дастгирӣ кунам. Субҳ то саҳар бедор мешавад; Ӯ гӯши маро бедор мекунад, то мисли онҳое ки таълим гирифтаанд, бишнаванд.

Матто 8 якчанд мӯъҷизаҳоеро, ки Исо иҷро кардааст, нишон медиҳад, ки қудрати Ӯро бар беморӣ, табиат ва олами рӯҳонӣ нишон медиҳанд. Он инчунин арзиши шогирдро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо марде аз махавро шифо медиҳад, ки бо имон ба Ӯ наздик мешавад (Матто 8:1-4). Пас аз ин, Ӯ ба воситаи каломи Худ хизматгори мирисад римиро аз дур шифо медиҳад. Ин воқеа боиси он мегардад, ки

Исо имони бузурги мирисадро ситоиш кунад (Матто 8:5–13). Сипас, Ӯ хушдомани Петрус ва бисёри дигаронро, ки гирифтори дев ва ё бемор буданд, шифо медиҳад (Матто 8:14-17).

Сархати 2: Дар Матто 8:18-22, Исо бо шогирдони эҳтимолӣ муошират мекунад. Вақте ки як шахс мегӯяд, ки ба ҳар ҷое ки Ӯ биравад, аз паи Ӯ хоҳад рафт, Исо дар бораи душвориҳое, ки бо шогирдшавӣ меоянд, ҳушдор медиҳад, ки ҳатто ҷои гузоштани сарашро надорад. Ба дигаре, ки пеш аз пайравӣ карданаш барои дафни падараш вақт мепурсад, Исо ҷавоб медиҳад, ки бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд; вазифаи ӯ пайравӣ кардан ва эълон кардани Малакути Худост.

Сархати 3-юм: Қисми охирин (Матто 8:23-34) боз ду мӯъҷизаеро пешкаш мекунад, ки дар он Исо қудрати худро бар табиат ва девҳо нишон медиҳад. Аввалан, Ӯ тӯфонро дар баҳр бо манъ кардани шамол ва мавҷҳо, ки қудрати Ӯро бар унсурҳои табиӣ нишон медиҳанд, ором мекунад (Матто 8:23-27). Сипас дар қаламрави Ғадариён девҳоро аз ду мард ба галаи хукҳо берун мекунад, ки онҳо аз соҳили нишеб ба об мешитобанд ва мемиранд. Ин сокинони шаҳрро метарсонад, ки онҳоро водор мекунад, ки аз Ӯ хоҳиш кунанд, ки минтақаи худро тарк кунанд.

Матто 8:1 Вақте ки Ӯ аз кӯҳ фуромад, мардуми бисьёре аз паи Ӯ равона шуданд.

Исо аз кӯҳ фуромад, то мардуми зиёде аз ақиби онҳо раванд.

1. Исо мехоҳад, ки шумораи зиёди одамон пайравӣ ва ғамхорӣ кунанд.

2. Исо намунаи роҳбарии фурӯтан аст.

1. Юҳанно 13:13-17 - Пойҳои шогирдонро шустани Исо ҳамчун намунаи роҳбарии фурӯтан.

2. Матто 19:27-30 - Дархости ҳокими ҷавони сарватманд дар бораи пайравӣ ба Исо ва он чӣ маъно дорад, ки шогирд шавад.

Матто 8:2 Ва инак, махавие омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Худовандо! Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

Махавие назди Исо омада, хоҳиш кард, ки шифо ёбад ва гуфт, ки агар Исо мехост, метавонад ӯро пок кунад.

1. Қувваи имон: Исо омода аст, ки ба дуоҳои имон ҷавоб диҳад ва моро аз ҳамаи гуноҳҳои мо пок кунад.

2. Раҳму шафқати Исо: Исо ба махавӣ марҳамат ва раҳму шафқат зоҳир карда, ӯро шифо дод ва ӯро ба муносибати дуруст бо Худо барқарор кард.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2. Марқӯс 10:45-46 - Зеро ки Писари Одам ҳам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад.

Матто 8:3 Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс карда, гуфт: «Мехоҳам; пок бош. Ва дарҳол махави ӯ пок шуд.

Ин порча достони шифо додани махавиро дар бораи Исо нақл мекунад.

1: Исо қудрат дорад, ки моро шифо диҳад ва гуноҳҳои моро бибахшад.

2: Шифо кардани махавии Исо ёдрас кардани қудрати Ӯ барои барқарор кардан, навсозӣ ва тағир додани мост.

1: Isaiah 53: 4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2: Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Матто 8:4 Исо ба вай гуфт: «Зинҳор, ба касе нагӯй; балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва ҳадяеро, ки Мусо амр фармуда буд, тақдим кун, то шаҳодате ба онҳо гардад.

Исо ба махавии шифоёфта дастур медиҳад, ки шифои худро пинҳон нигоҳ дорад,

назди коҳин равад ва мувофиқи амри Мусо қурбонӣ кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр иҷро кардани амри Исо метавонад ба шифобахшии мӯъҷиза оварда расонад.

2. Баракати итоаткорӣ: Чӣ гуна эҳтиром кардани аҳкоми Худо метавонад баракатҳои бебаҳо оварад.

1. Ибодат 14:2-32 - Дастурҳо ба коҳинон дар бораи поксозии махавӣ.

2. Марқӯс 1:45 - Дастурҳои махавӣ дар бораи шифо ёфтани ӯ ба ҳеҷ кас нагӯянд.

Матто 8:5 Ва ҳангоме ки Исо ба Кафарнаҳум даромад, як мирисад назди Ӯ омада, илтимос кард:

Мирисад назди Исо омада, аз Ӯ илтиҷо мекунад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исо метавонад ба мо дар бартараф кардани душвориҳои зиндагӣ кӯмак кунад

2. Қувваи истодагарӣ: Чӣ гуна бояд шакҳоро бартараф кард ва бовариро нигоҳ дошт

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Матто 8:6 Ва гуфт: «Худовандо! бандаи ман бемори фалаҷ дар хона хобидааст ва сахт азоб мекашад».

Исо фалаҷро шифо мебахшад.

1. Қудрати Худо барои шифо додани ҷисм ва рӯҳҳои мо.

2. Муҳимияти имон ва таваккал ба Худованд.

1. Марқӯс 2:1-12 - Исо фалаҷро шифо медиҳад.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; Ҷазои сулҳи мо бар Ӯ буд, Ва аз захмҳои Ӯ шифо ёфтем.

Матто 8:7 Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод».

Исо пешниҳод мекунад, ки марде дар мӯҳтоҷро шифо диҳад.

1. Раҳмати шифобахши Худо - Чӣ тавр Исо ҳамеша омода аст ба мо шифои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ биёрад.

2. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон ба Худо метавонад ба мо баракатҳои фавқулодда биёрад.

1. Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо осоиштагй овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтаем».

2. Яъқуб 5:14-16 - «Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд. Пас ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст».

Матто 8:8 Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо!

Мирисад фаҳмид, ки Исо қудрат дорад, ки ғуломашро бидуни ҳузури ҷисмонӣ шифо диҳад. Ӯ фурӯтанона ношоиста будани худро эътироф кард ва боварии худро ба қобилияти шифо додани Исо изҳор намуд.

1. Фурӯтанӣ ва имон: Омӯзиши такя ба Исо

2. Белоиқии худ ва бузургии Худоро эътироф кардан

1. Матто 8:5–13

2. Ишаъё 40:28–31

Матто 8:9 Зеро ки ман як фармонраво ҳастам ва дар зери итоати худ сарбозон дорам; ва ба ин одам мегӯям: бирав, вай меравад; ва ба дигаре: «Биё, меояд». ва ба бандаи Ман: "Инро бикун, ва ӯ мекунад".

Ин оят дар бораи қудрати Исо ва чӣ тавр Ӯ ба дигарон амр медиҳад, ки иродаи Худро иҷро кунанд.

1. Ҳокимияти Худо: Намунаи Исо оид ба итоаткорӣ

2. Итоати мо ба иродаи Худо

1. Румиён 6:16 - Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор нишон диҳед, ғуломи касе ҳастед, ки ба вай итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

2. Филиппиён 2:8 - Ва чун дар шакли инсон пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто марг дар салиб итоат кард.

Матто 8:10 Исо инро шунид, дар тааҷҷуб монд ва ба пайравонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ман ин қадар имони бузурге наёфтаам, на дар Исроил».

Исо аз имони бузурги як мирисад дар ҳайрат монд.

1. Дидани имони бузург бо чашми Худо

2. Зиндагӣ бо имон дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

Матто 8:11 Ва ба шумо мегӯям, ки бисьёр касон аз шарқ ва ғарб омада, бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар Малакути Осмон хоҳанд нишаст.

Бисёриҳо аз ҳар тараф дар осмон истиқбол хоҳанд шуд.

1. Истиқболи бепоёни биҳишт: Муҳаббат ва раҳмати Худо барои ҳама

2. Гирифтани гуногунрангӣ: Ҷашни Ваҳдати Осмон

1. Эфсӯсиён 2:13-18 - Аммо ҳоло дар Исои Масеҳ шумо, ки як вақтҳо дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 8:12 Аммо фарзандони Малакут ба торикии беруна ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Ин оят дар бораи оқибатҳои рад кардани Малакути Худо сухан меронад: бо гиря ва ғиҷирроси дандон ба торикии беруна ронда шудан.

1. Нархи радкунӣ: Оқибатҳои рад кардани Малакути Худо

2. Торикии гуноҳ: Фаҳмидани вазнинии рад кардани Салтанати Худо

1. Луқо 13:25-28 - Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

2. 2 Таслӯникиён 1:6-10 - ғазаби Худо ошкор шуд

Матто 8:13 Исо ба мирисад гуфт: «Бирав; ва ончунон ки имон овардай, ба ту низ ҳамин тавр шавад. Ва ғуломаш дар ҳамон соат шифо ёфт.

Исо ба воситаи имон ғуломи мирисадро шифо мебахшад.

1. Қувваи имон ва чӣ гуна он метавонад шифо ёбад

2. Исо ҳамдардии худро тавассути шифо нишон медиҳад

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 5:15 - "Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар онҳо гуноҳ карда бошанд, омурзида мешаванд."

Матто 8:14 Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи Петрус омад, модари занашро дид, ки гирифтори табларза хобида буд.

Исо ба хонаи Петрус омад ва хушдоманашро дид, ки дар он ҷо хобида ва табларза азоб мекашад.

1. Ба Худо таваккал кардан дар вақти беморӣ - Омӯзиши такя ба Худо ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор.

2. Раҳму шафқати Исо - Ҷалб кардани рӯҳбаландӣ аз омодагии Исо барои табобат ва хизмат.

1. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Яъқуб 5:14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва онҳоро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, бемор хоҳад шуд. Худо онҳоро зинда мекунад, агар гуноҳ карда бошанд, омурзида хоҳанд шуд».

Матто 8:15 Ва Ӯ дасти вайро ламс кард, ва табларза вайро тарк кард; ва вай бархоста, ба онҳо хизмат кард.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Исо занеро шифо дод ва ӯро аз табларза раҳо кард.

1: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки ба Исо бовар кунем, ки дар вақти эҳтиёҷ ба мо шифо диҳад.

2: Вақте ки Исо моро шифо медиҳад, ӯ ба мо қувват мебахшад, ки ба дигарон хизмат кунем.

1: Isaiah 53: 5 - "Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: Яъқуб 5: 14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро ба исми Худованд равған молида, дуои имон хоҳад овард. беморро наҷот диҳед, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Матто 8:16 Вақте ки шом фаро расид, бисьёр девонагонро назди Ӯ оварданд, ва Ӯ бо каломи Худ рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо бисёр одамони беморро шифо дод ва бо каломи худ рӯҳҳои нопокро берун кард.

1. Худо қудрат дорад, ки моро аз бадӣ шифо диҳад ва ҳифз кунад.

2. Тавассути қуввати Исо мо метавонем шифо ва пуррагӣ ба даст орем.

1. Забур 103:2-3 "Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун: Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад, ва ҳамаи бемориҳои туро шифо мебахшад";

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман».

Матто 8:17 То ба амал ояд суханоне ки Ишаъёи набӣ гуфта буд: "Худаш заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

Исо беморонро шифо дод, то пешгӯии Ишаъёро иҷро кунад.

1. Шифо ёфтани Исо: Мулоҳиза дар Матто 8:17

2. Қудрати иҷрошавии пешгӯиҳо: Омӯзиши Матто 8:17

1. Ишаъё 53:4-5 - «Дарҳақиқат, Ӯ андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардошт; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем . Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии асирон ва бино шудани кӯронро эълон намоям, мазлумонро озод гардонам ва соли файзи Худовандро эълон намоям».

Матто 8:18 Ва ҳангоме ки Исо мардуми зиёдеро дар атрофаш дид, амр дод, ки ба тарафи дигар бираванд.

Исо анбӯҳи зиёдеро дид ва фармуд, ки ба тарафи дигар бираванд.

1. Исо нишон медиҳад, ки чӣ тавр ба издиҳоми бузург бо ҳамдардӣ ва ғамхорӣ ҷавоб додан лозим аст.

2. Мо метавонем пеш аз қабули қарор як қадам ба ақиб рафтанро ёд гирем ва вазъиятро баҳо диҳем.

1. Матто 9:35-38 - Исо ба мардуми бисьёр бо дилсӯзӣ ҷавоб дод.

2. Хуруҷ 14:15 - Мусо намунае нишон дод, ки чӣ тавр ба мардуми зиёд бо имон ва таваккал ба Худо ҷавоб додан мумкин аст.

Матто 8:19 Ва китобдоне омада, ба Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ман ба ҳар ҷое ки меравӣ, аз паи Ту хоҳам рафт».

Ин котиб изҳор дошт, ки мехоҳад ба ҳар ҷое ки ӯ равад, аз паи Исо равад.

1: Пайравӣ ба Исо ӯҳдадорӣ ва омодагии рафтан ба ҳар ҷое, ки Ӯ мебарад, талаб мекунад.

2: Мо бояд омода бошем, ки минтақаҳои бароҳатии худро тарк кунем ва ба ҳар ҷое ки Ӯ моро мебарад, аз паи Исо бошем.

1: Луқо 9:23 - Ва Ӯ ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2: Юҳанно 10:27 - Гӯсфандони Ман овози маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд.

Матто 8:20 Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон сӯрох доранд, ва паррандагони ҳаво лона доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сари Худро гузорад.

Исо ба одам мегӯяд, ки ӯ мисли дигар махлуқот ҷои зист надорад, зеро ӯ Писари Одам аст.

1. Қурбонии Исо: Писари бехонумонии инсон

2. Арзиши шогирдӣ: Намунаи фурӯтании Исо

1. Филиппиён 2:5-7 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ва симои ғуломро ба худ гирифт ва ба сурати одамон офарида шуд.

2. Ибриён 4:14-15 - Пас, модоме ки мо саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон гузаштааст, Исо Писари Худост, биёед касби худро маҳкам нигоҳ дорем. Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо таъсир накунад; балки дар ҳама ҳолат мисли мо озмуда шуда буд, вале бегуноҳ.

Матто 8:21 Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо! аввал ба ман иҷозат деҳ, ки рафта падарамро дафн кунам».

Шогирде аз Исо хоҳиш кард, ки ба ӯ иҷозат диҳад, ки рафта падарашро дафн кунад, то ки пеш аз пайравии Ӯ.

1. "Зиндагӣ дар айни замон: замони мо бо Исо ҳоло аст",

2. «Даъвати Худо: Пайравӣ бо вуҷуди масъулиятҳои дигар».

1. Луқо 9:59-60: "Ба дигаре гуфт:"Маро пайравӣ кун". Аммо ӯ гуфт: "Худовандо! Иҷозат диҳед аввал рафта падарамро дафн кунам". Ва Исо ба вай гуфт: "Мурдагонро бигзор, то мурдаҳои худро дафн кунанд, аммо ту рафта, Малакути Худоро мавъиза кун"».

2. Воиз 11:4: «Ҳар кӣ ба шамол нигоҳ кунад, намекорад ва ҳар кӣ ба абр нигоҳ кунад, дарав намекунад».

Матто 8:22 Аммо Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун; ва мурдагон мурдагони худро дафн кунанд.

Ин порча моро бармеангезад, ки ба Исо пайравӣ кунем, то ҳама ӯҳдадориҳои дигарро иҷро кунем.

1: салиби худро бардошта, ба Исо пайравӣ мекунем.

2: Даст кашидан аз нақшаҳои худ барои пайравӣ кардани нақшаҳои Худо.

1: Луқо 9:23-24 - "Ва ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2: Матто 16: 24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад".

Матто 8:23 Вақте ки Ӯ ба қаиқ савор шуд, шогирдонаш аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Исо ва шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба роҳ рафтан гирифтанд.

1. Исо Манбаи қувват ва рӯҳбаландии мост

2. Аз паи Исо: Сафари имон

1. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Юҳанно 10:27 - Гӯсфандони Ман овози маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд.

Матто 8:24 Ва инак, дар баҳр тӯфони азиме ба амал омад, ба дараҷае ки қаиқро мавҷҳо фаро гирифт; лекин Ӯ хуфта буд.

Шогирдон аз тӯфони азиме дар баҳр ба ҳарос афтоданд, аммо Исо дар хоб буд.

1. Сулҳи Исо дар замонҳои душвор

2. Дар вазъияти душвор таваккал ба Худо

1. Забур 31:24 - Далер бошед, ва Ӯ дили шуморо мустаҳкам хоҳад кард, эй ҳамаи онҳое, ки ба Худованд умед мебандед.

2. Ишаъё 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад.

Матто 8:25 Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Худовандо! Моро наҷот деҳ!

Шогирдони Исо тарсиданд ва аз Ӯ хоҳиш карданд, ки онҳоро аз хатар наҷот диҳад.

1. Қувваи имон дар замонҳои душвор

2. Муроҷиат ба Исо дар замонҳои зарурӣ

1. Забур 91:2 - "Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард".

2. Румиён 10:13 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

Матто 8:26 Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед? Ва Ӯ бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард; ва оромии бузурге ба амал омад.

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки чаро онҳо метарсанд ва сипас бо қудрати худ баҳр ва шамолро ором кард.

1. Қувваи Имон: Худо касонеро, ки имон овардаанд, чӣ гуна подош медиҳад

2. Мубориза бо тарсҳои худ: Чӣ тавр Исо ба мо дар бартараф кардани изтироб

кӯмак мекунад

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Матто 8:27 Аммо одамон дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Ин чӣ одам аст, ки ҳатто бодҳо ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд!

Ин порча як саҳнаи ҳайратангезро тасвир мекунад, ки мардон шоҳиди қудрати Исо бар шамол ва баҳр мешаванд.

1. Тааҷҷуб ва ҳайрат: Бозёфт кардани қудрати Исо

2. Худованди замину осмон: Қудрати мӯъҷизавии Исо

1. Айюб 9:5–10

2. Ишаъё 55:8–9

Матто 8:28 Ва ҳангоме ки Ӯ ба он тарафи дигар ба сарзамини ҷарҷазиниён расид, ду девонагиро, ки аз қабрҳо берун омада буданд, вохӯрданд, ки хеле сахтгир буданд, то ки ҳеҷ кас аз он роҳ нагузарад.

Ҳангоме ки Исо ба кишвари Герҷасаниён сафар мекард, бо ду марди девона рӯ ба рӯ шуд. Мардон чунон сахтгир буданд, ки касе аз онҳо гузашта наметавонист.

1. Қабул кардани Исо ҳамчун Наҷотдиҳандаи мо: Ҳеҷ дев наметавонад садди роҳ бошад

2. Тавассути имон раҳо кардани тарс ва шубҳа

1. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд".

2. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Матто 8:29 Ва инак, онҳо фарьёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо? Оё ту ба ин ҷо омадай, то моро пеш аз вақт азоб диҳӣ?

Як гурӯҳи девҳо ба Исо фарьёд зада, мепурсиданд, ки чаро Ӯ онҳоро пеш аз тамом шудани вақташон азоб медиҳад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Ӯ ҳамаро мағлуб мекунад

2. Исои Масеҳ: ягона умед барои гумшудагон

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Румиён 10:13 - Зеро «ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт».

Матто 8:30 Ва дуртар аз онҳо галаи хукҳои бисьёре буд.

Исо ҳангоми сафар аз як гурӯҳи одамон бо галаи хук дучор шуд.

1. Қудрати Исо: Намоиши қудрат

2. Таъсири хизмати Исо ба ҳаёти дигарон

1. Марқӯс 5:1-17 - Исо як легион девҳоро аз як одам ба галаи хукҳо ронд.

2. Луқо 8:26-33 - Исо як легион девҳоро аз як мард берун кард ва ба онҳо иҷозат дод, ки ба галаи хукҳо дохил шаванд.

Матто 8:31 Ва девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, иҷозат деҳ, ки ба галаи хукҳо биравем».

Девҳо аз Исо хоҳиш карданд, ки агар Ӯ онҳоро берун кунад, ба онҳо иҷозат диҳад, ки ба галаи хукҳо дохил шаванд.

1: Худо бар қувваҳои девҳо назорати ниҳоӣ дорад ва Ӯ онҳоро амр мекунад, ки ба Ӯ итоат кунанд.

2: Мо бояд аз қувваҳои девҳо эҳтиёт бошем ва барои муҳофизат аз онҳо ба Худо такя кунем.

1: Яъқуб 4:7 - «Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

2: Эфсӯсиён 6: 11-13 - "Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем».

Матто 8:32 Ба онҳо гуфт: «Биравед». Ва ҳангоме ки берун омаданд, ба галаи хукҳо даромаданд, ва инак, тамоми галаи хукҳо аз баландӣ ба баҳр давида, дар об нобуд шуданд.

Исо ба гурӯҳи ду нафар гуфт, ки бираванд ва вақте ки онҳо рафтанд, галаи хукҳо аз теппаи нишеб ба сӯи баҳр давида, дар он ҷо ҳама нобуд шуданд.

1. Қудрати суханони Исо: Чӣ тавр итоаткорӣ метавонад ба мӯъҷизаҳо оварда расонад

2. Розӣ аз васвасаҳо: Оқибатҳои пайравӣ аз хоҳишҳои мо

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Матто 8:33 Онҳое, ки онҳоро нигаҳбонӣ мекарданд, гурехта, ба шаҳр рафтанд ва ҳама чизро ва он чиро, ки ба девонагон омад, нақл карданд.

Шахсони масъули девонагон гурехта, хабари дар шаҳр рӯйдодаро паҳн карданд.

1. Қудрати Худо барои бартараф кардани мушкилот

2. Қувваи ҷомеа дар замонҳои душвор

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

2. Аъмол 16:25-26 - «Тақрибан нисфи шаб Павлус ва Сило дуо мегуфтанд ва Худоро мадҳ мехонданд, ва дигар маҳбусон ба онҳо гӯш медоданд. Ногаҳон заминларзаи шадид ба амал омад ва зиндон то таҳкурсии худ такон дод. Дарҳол ҳама дарҳо кушода шуданд ва занҷирҳои ҳар як маҳбус афтид!»

Матто 8:34 Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба истиқболи Исо баромаданд; ва чун Ӯро диданд, аз Ӯ илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо биравад.

Тамоми мардуми шаҳр ба пешвози Исо баромаданд, вале аз Ӯ хоҳиш карданд, ки аз соҳилҳои худ биравад.

1: Исо намунаи фурӯтанӣ ва омодагӣ ба иҷрои иродаи Худост, ҳатто вақте ки ин маънои онро надорад, ки дар ҷое истиқбол нашаванд.

2: Мо метавонем аз Исо ёд гирем, ки диққатамонро ба иҷро кардани иродаи Худо равона кунем, новобаста аз он ки арзишаш чӣ аст.

1: Филиппиён 2: 5-8 - "Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шуда буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард".

Матто 9 мӯъҷизаҳои Исоро идома дода, қудрати Ӯро барои бахшидани гуноҳҳо, шифо додани беморон ва эҳё кардани мурдагон нишон медиҳад. Он инчунин рисолати Ӯро барои даъват кардани гунаҳкорон ва зарурати коргарон дар ҳосили

Худо муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо марди фалаҷро пас аз бахшида шудани гуноҳҳояш шифо медиҳад ва қудрати Ӯро ҳам бар бемориҳои ҷисмонӣ ва ҳам бахшидани рӯҳонӣ тасвир мекунад (Матто 9:1-8). Сипас ӯ Матторо, ки андозгир буд, даъват мекунад, то аз паи Ӯ равад. Ин боиси хӯрокхӯрӣ бо дигар андозгирон ва гунаҳкорон мегардад, ки дар он Исо фаҳмонд, ки Ӯ на барои одилон, балки барои гуноҳкорон омадааст (Матто 9:9-13).

Сархати 2: Дар оянда боз се мӯъҷизаи Исо нишон дода шудааст - шифо додани зане, ки дувоздаҳ сол боз хунравӣ буд, танҳо тавассути ламс кардани ҷомаи ӯ дар имон (Матто 9:20-22), духтари Ёирро аз марг эҳьё кард (Матто 9:23). -26) ва бино кардани ду марди кӯр, ки Ӯро Писари Довуд эътироф мекунанд ва имони худро ба Ӯ ҳамчун Масеҳ тасдиқ мекунанд (Матто 9:27-31). Вай инчунин девро аз марди гунг берун мекунад ва ба ӯ имкон медиҳад, ки дубора сухан гӯяд, ки ин мардумро ба ҳайрат меорад, вале фарисиёнро айбдор мекунад, ки вай аз қудрати мири девҳо истифода мебарад (Матто 9:32-34).

Сархати 3: Дар ин қисми ниҳоӣ (Матто 9:35-38) Исо таълим додан ва шифо доданро дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот идома медиҳад. Дидани издиҳом мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва бечораро нисбат ба онҳо дилсӯз мекунад. Ӯ дар хотима ба шогирдонаш мегӯяд, ки дар ҳоле ки ҳосил фаровон аст, коргарон каманд; бинобар ин бояд дар бораи Соҳиби ҳосил, яъне Худи Худо дуо гӯянд, то ба киштзори Худ коргарон фиристад.

Матто 9:1 Ва Ӯ ба қаиқ савор шуда, аз убур гузашт ва ба шаҳри худ омад.

Исо бо қаиқ ба зодгоҳаш рафт.

1: Исо ба нақшаи Худо боварӣ дорад ва барои иҷрои он таваккал мекунад.

2: Исо намунаи ибрат нишон медиҳад, ки чӣ тавр мо метавонем бо решаҳои худ пайваста бошем, дар ҳоле ки барои пешрафти Малакути Худо кӯшиш мекунем.

1: Ишаъё 43:2 - "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва аланга туро нахоҳанд хӯрд. ."

2: Юҳанно 4:35 - "Оё намегӯед, ки "ҳануз чор моҳ мондааст, пас дарав фаро мерасад"? Инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло кунед ва бубинед, ки киштзорҳо барои дарав сафед шудаанд".

Матто 9:2 Ва инак, бемори фалаҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ӯ оварданд; Исо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт; Писарам, хушҳол бош; гуноҳҳоят омурзида шавад.

Марди фалаҷеро ба назди Исо оварданд ва Исо имони одамонеро, ки ӯро оварданд, дид ва ба он мард гуфт, ки гуноҳҳояш бахшида шудаанд.

1. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

2. Тӯҳфаи омурзиш тавассути Исо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ кафорат дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

Матто 9:3 Ва инак, баъзе аз китобдонон дар дили худ мегуфтанд: «Ин Одам куфр мегӯяд».

Ин порча нишон медиҳад, ки баъзе китобдонон Исоро дар куфр айбдор мекарданд.

1: Исоро беадолатона ба куфр айбдор карданд, аммо ӯ дар таълимоти худ устувор монд.

2: Ҳақиқати Худо ҳамеша мавриди баҳс қарор хоҳад гирифт, аммо имони мо дар баробари душвориҳо даст нахоҳад кашид.

1: Ишаъё 53:7 - «Ӯ мазлум шуд, ва ранҷу азоб кашид, вале даҳони худро накушод; мисли баррае , ки ба забҳ бурда мешавад, ва мисли гӯсфанде, ки дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, ва даҳон накушода».

2: Ғалотиён 6:9 - «Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем».

Матто 9:4 Исо андешаҳои онҳоро дарьёфта, гуфт: «Чаро дар дилҳои худ бад гумон мекунед?

Исо фикрҳои одамонро медонист ва аз онҳо пурсид, ки чаро онҳо дар дилашон бад фикр мекунанд.

1. Фаҳмидани қудрати фикрҳо: чӣ гуна фикрҳои мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

2. Қудрати дили солим: баракати интихоби дуруст фикр кардан

1. Масалҳо 23:7 - "Зеро ки дар дили худ фикр мекунад, ҳамон тавр аст"

2. Румиён 8: 6-8 - "Зеро ки фикрронии ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрронии рӯҳонӣ ҳаёт ва осоиштагӣ аст. Зеро ки тафаккури ҷисмонӣ душманӣ ба Худост: зеро он ба қонуни Худо итоат намекунад ва дар ҳақиқат ҳам шуда метавонад».

Матто 9:5 Зеро ки гуфтан осонтар аст: "Гуноҳҳои ту омурзида шуд"; ё бигӯям: "Бархез ва роҳ рав"?

Исо савол дод, ки оё бахшидани гуноҳҳо осонтар аст ё шифо додани бемориҳои ҷисмонӣ.

1. Раҳмати беҳамтои Худо - Чӣ тавр Исо қобилияти бахшидани Худоро нишон медиҳад

2. Қудрати Исо - Чӣ гуна қудрати Исо метавонад ҳаёти касонеро, ки имон овардаанд, тағир диҳад

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири Худ маҳв мекунам; ва гуноҳҳои шуморо ба ёд нахоҳам овард".

2. Забур 103:12 - «Чунон ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст».

Матто 9:6 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, — он гоҳ ба мафлуҷ мегӯяд: «Бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав».

Исо салоҳияти худро барои бахшидани гуноҳҳо бо шифо додани марде аз фалаҷ нишон медиҳад.

1. Қудрати Исо барои бахшидани гуноҳҳо

2. Исо шифо медиҳад: мӯъҷизаи имон

1. Юҳанно 8:36 - «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

2. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

Матто 9:7 Ва ӯ бархоста, ба хонаи худ рафт.

Исо раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ зоҳир намуда, гуноҳҳои марди шалро мебахшид.

1: Исо ҳамеша омода аст, ки ба эҳтиёҷмандон раҳм ва шафқат нишон диҳад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва ба дигарон раҳм ва дилсӯзӣ зоҳир кунем.

1: Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2: Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Матто 9:8 Аммо мардум инро диданд, дар ҳайрат монданд ва Худоро, ки ба одамон чунин қудрат додааст, ҳамду сано хонданд.

Мардум аз қудрати Исо дар ҳайрат монданд ва Худоро ҳамду сано хонданд, ки ба инсон чунин қудрат додааст.

1: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ба мо қудрати иҷрои корҳои бузург додааст.

2: Мо бояд ҳамеша Худоро ҳамду сано хонем, зеро Ӯ сарчашмаи тамоми қудрат аст.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Забур 61:11 - «Худо як бор гуфт, ду бор шунидам, ки қудрат аз они Худост».

Матто 9:9 Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо мегузашт, Матто ном мардеро дид, ки дар боҷхона нишастааст ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё». Ӯ бархоста, аз ақиби Ӯ равона шуд.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо Матторо даъват кард, то аз паи ӯ ояд.

1. Даъвати Исо - Муҳимияти омода будан ба қабул ва итоат кардани даъвати Исо.

2. Пайравӣ ба Исо - Муҳимияти пайравӣ аз Исо ва қабул кардани роҳе, ки Ӯ дар назди мо гузоштааст.

1. Луқо 5:27-28 - Вақте ки Исо имони онҳоро дид, ба шал гуфт: «Писарам, гуноҳҳои ту бахшида шуданд». 28 Он гоҳ баъзе аз шариатдонон ба қудрате, ки Исо бо он сухан мегуфт, шубҳа карданд.

2. Юҳанно 15:16 - Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва таъин кардам, то ки биравед ва мева оваред, яъне мевае, ки боқӣ мемонад, ва ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, Падар ба шумо ато кунад.

Матто 9:10 Ва ҳангоме ки Исо дар хона дар сари суфра нишаста буд, инак, бисьёр боҷгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ӯ ва шогирдонаш нишастанд.

Исо дар хонае бо шогирдонаш хӯрок мехӯрд, ки бисёре аз боҷгирон ва гунаҳкорон ба ӯ ҳамроҳ шуданд.

1. Муҳаббат ва қабули бечунучарои Исо

2. Қувваи бахшидан

1. Луқо 19:10 "Зеро ки Писари Одам барои ҷустуҷӯ ва наҷот додани гумшудагон омадааст".

2. Румиён 5:8 «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Матто 9:11 Фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Устоди шуморо бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯрад?

Исоро фарисиён барои он танқид карданд, ки бо боҷгирон ва гунаҳкорон хӯрок мехӯрад.

1. Мо ҳама гунаҳкорем ва Исо бо намунаи муҳаббат ва қабули худ ба мо роҳи наҷотро нишон дод.

2. Худо ҳамаро дӯст медорад ва вазифаи мост, ки ба намунаи Ӯ пайравӣ кунем ва ба ҳама муҳаббат ва қабул дошта бошем.

1. Луқо 6:37, "Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. 1 Юҳанно 4:7-8, "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Матто 9:12 Аммо Исо инро шунид, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на солим, балки беморон эҳтиёҷ доранд».

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ бемор ҳастанд, ба табиб ниёз доранд, то шифо ёбад.

1. Беморон ба табиб ниёз доранд: омӯхтани таълимоти Исо дар бораи шифо

2. Аз беморӣ: Чӣ тавр Исо метавонад комилият биёрад

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 5:14 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд.

Матто 9:13 Аммо шумо биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно дорад: «Раҳм хоҳам кард, на қурбонӣ; зеро Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Раҳмат аз қурбонӣ арзишмандтар аст. Худо гунаҳкоронро ба тавба даъват мекунад, на одилонро.

1: Шафқат муҳим аст: Дастрасӣ ба золимон

2: Қувваи тавба

1: Луқо 5:32 - Исо гуфт: "Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам".

2: Isaiah 1: 10-17 - Зеро, агар гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

Матто 9:14 Он гоҳ шогирдони Юҳанно назди Ӯ омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён зуд-зуд рӯза мегирем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?

Шогирдони Юҳанно мепурсанд, ки чаро шогирдони Исо мисли фарисиён рӯза намедоранд?

1. Қувваи эҳё: Чӣ тавр эҳёи Исо рӯзаро дигар мекунад

2. Тарғиби рӯзадорӣ: Даъват барои эҳёи интизоми рӯзадорӣ

1. Матто 9:14

2. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

Матто 9:15 Исо ба онҳо гуфт: «Оё фарзандони хонаи никоҳ, модоме ки домод бо онҳост, мотам гирифта метавонанд? вале айёме мерасад, ки домод аз онҳо гирифта мешавад ва он гоҳ рӯза хоҳанд дошт.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки барои онҳо рӯза гирифтан лозим нест, вақте ки Ӯ бо онҳост, балки рӯзе меояд, ки Ӯро гирифта мебаранд ва онҳо рӯза хоҳанд дошт.

1. Зиндагии шодмонӣ дар ҳузури Исои Масеҳ

2. Омодагӣ ба омадани домод

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; пайваста дар намоз;

2. Луқо 5:34-35 - Ва Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо метавонед фарзандони арӯсро, ки домод бо онҳост, рӯза гиред? «Лекин айёме фаро мерасад, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Матто 9:16 Ҳеҷ кас матои навро ба ҷомаи кӯҳна намегузорад, зеро он чи барои пур кардани он медарояд, аз ҷома ҷудо мешавад ва даридааш бадтар мешавад.

Ин порча ба ин ақида таъкид мекунад, ки кӯшиши часпак кардани либоси фарсуда бо матои нав танҳо ашкро бадтар мекунад.

1. Мо набояд кӯшиш кунем, ки муносибатҳои вайроншударо бо чизҳои моддӣ барқарор кунем; ин вазъиятро факат бадтар мегардонад.

2. Мо набояд кӯшиш кунем, ки гуноҳҳои худро бо роҳҳои худ ислоҳ кунем; Худо ягона касест, ки метавонад шикастани моро дубора нав созад.

1. Ишаъё 1:18 - «Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17 - "Бинобар ин, касе ки дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст".

Матто 9:17 Ҳамчунин одамон шароби навро ба машки кӯҳна намеандозанд, вагарна машкҳо мешикананд, шароб мерезад ва машкҳо нобуд мешаванд; балки шароби навро ба машки нав меандозанд, ва ҳар ду маҳфуз мемонад.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки мо набояд кӯшиш кунем, ки чизи навро ба

чизи кӯҳна мувофиқ созем, зеро кӯҳна наметавонад навро дарбар гирад.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба имкониятҳои оянда кушода бошем.

2: Мо набояд аз кӯшиши чизи нав, ҳатто агар он ношинос бошад, натарсем.

1: Эфсӯсиён 4:22-24 - "То он ки шумо марди пирро, ки ба ҳавасҳои маккорона фосид аст, дар бораи сӯҳбати пешина ба таъхир гузоред; ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед; ва одами навро дар бар кунед, ки баъд аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст».

2: Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои пешинро ба назар нагиред. Инак, Ман чизи нав хоҳам кард; акнун он пайдо мешавад; магар шумо онро намедонед? роҳ дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон».

Матто 9:18 Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро ба онҳо гуфт, инак, сардоре омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Духтари ман ҳоло мурдааст;

Як ҳоким назди Исо омада, аз ӯ хоҳиш кард, ки биёяд ва ба духтараш, ки ба наздикӣ мурд, даст гузорад, то зинда шавад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Муҳаббати Падар: Ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳед

1. Марқӯс 5:21-43 - Шифо кардани Исо зани гирифтори хунравӣ

2. 1 Юҳанно 5:14-15 - Эътимод дар дуо кардан ба Худо барои шифо

Матто 9:19 Исо бархоста, ва шогирдонаш низ аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Исо бо фурӯтанӣ бо андозгир рафтор кардан дар пайравӣ ба Худо намунаи ибрат гузошт.

1. Пайравӣ ба Худо: Намунаи фурӯтанӣ

2. Муҳаббат ба дигарон: Диле мисли Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шуда буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

2. Луқо 19:1-10 - "Вай вориди Ериҳӯ шуд ва аз он мегузашт. Ва Заккай ном марде буд. Ӯ сардори андозгир буд ва сарватдор буд. Ва ӯ мехост бубинад, ки Исо кист, аммо аз сабаби ба издиҳоми мардум наметавонист, зеро ки қадаш хурд буд, ва ӯ пеш давида давида, ба болои дарахти чинор баромад, то ки Ӯро бубинад, зеро ки мехост аз он роҳ гузарад ва Исо ба он ҷо расид, ба боло нигарист ва ба ӯ гуфт: «Эй Заккай, зуд фуруд ояд, зеро ман бояд имрӯз дар хонаи ту бимонам». Пас, ӯ шитобон ва фуруд омад ва ӯро бо шодмонӣ қабул кард».

Матто 9:20 Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори бемории хун буд, аз ақиби Ӯ омада, домани ҷомаи Ӯро ламс кард;

Ин порча имони занро ба қобилияти Исо барои шифо додани вай нақл мекунад.

1: Қувваи Имон - Қиссаи зан бо масъалаи хун нишон медиҳад, ки қудрати имон барои ҳаракати кӯҳҳо.

2: Шифои Исо - раҳмдилӣ ва қудрати шифобахши Исо дар достони зан бо масъалаи хун тасвир шудааст.

1: Марқӯс 5:25-34 - Исо занеро, ки гирифтори хунравӣ буд, шифо дод ва нишон дод, ки қудрати Ӯ ва нишон додани имон метавонад кӯҳҳоро ҷунбид.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Матто 9:21 Зеро ки вай дар дили худ мегуфт: "Агар либоси ӯро ламс кунам, шифо меёбам".

Ин порча дар бораи як зани гирифтори бемории хунравӣ аст, ки ҳангоми ламс кардани либоси Исо шифо ёфт.

1. Қувваи Имон - Бо вуҷуди ҳама ихтилофҳо таваккал ба Худованд

2. Дастрасии шифобахши Исо - Чӣ тавр Исо метавонад ба ҳаёти мо шифо бахшад

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Яъқуб 5:14-15 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Матто 9:22 Аммо Исо ӯро баргардонд ва чун вайро дид, гуфт: «Духтарам! имонат туро шифо бахшид. Ва зан аз он соат шифо ёфт.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки Исо занеро аз дарди ӯ шифо дод, вақте ки вай ба Ӯ имон овард.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Гирифтани тасаллӣ дар Масеҳ: пайдо кардани умед дар замонҳои душвор

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

Матто 9:23 Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи ҳоким даромад ва дид, ки навозандагон ва мардум садо баланд мекунанд,

Исо ҷамъомади пурғавғоеро дар хонаи ҳоким ором кард.

1: Исо ба мо қудрати қудрати Худро нишон дод ва чӣ гуна мо метавонем дар ҳузури Ӯ бошем.

2: Ҳатто дар байни бесарусомонӣ, мо метавонем дар Исо сулҳ пайдо кунем.

1: Луқо 1:79 - Ӯ ба онҳое ки дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаанд, рӯшноӣ хоҳад дод, то ки пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ роҳнамоӣ кунанд.

2: Юҳанно 14:27 - осоиштагии худро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

Матто 9:24 Ба онҳо гуфт: «Ҷой диҳед, зеро каниз намурдааст, балки хуфтааст». Ва онҳо ба ӯ хандиданд, то ки тамасхур кунанд.

Мардум ба ҳоли Исо хандиданд, вақте ки ӯ гуфт, ки духтар мурда нест, балки танҳо хоб аст.

1. Имон бар тарс - зарурати таваккал ба Худо ҳатто дар замони номуайянӣ ва тарс.

2. Умед ба Исо - Қудрати Исо барои зинда кардани мурдагон.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё шумо ба ин бовар мекунед? ”

Матто 9:25 Вақте ки мардум берун шуданд, Ӯ ба хона даромад ва дасти вайро гирифт, ва каниз барҳост.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо занеро, ки фалаҷ буд, шифо медиҳад.

1: Ҳамдардии Исо ба мо қудрати меҳрубонӣ ва муҳаббатро нишон медиҳад.

2: Намунаи Исо дар бораи шифо додан ба мо нишон медиҳад, ки кӯмак ба ниёзмандон муҳим аст.

1: Марк 5:34-35 - Исо ба зан гуфт: «Духтарам, имонат туро шифо дод. Ба саломат бирав ва аз азоби худ раҳо шав».

2: Луқо 7:13-15 - Вақте ки Худованд вайро дид, дилаш пур аз раҳм шуд. Ба вай гуфт: «Гирья накун». Баъд пеш кадам зада, ба тобут даст расонд ва барандахо бозистоданд. Гуфт: «Эй ҷавон, ба ту мегӯям, бархез!»

Матто 9:26 Ва овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шуҳрати шифо додани Исо дар тамоми замин паҳн шуд.

1. Қудрати муҳаббати Худо: Чӣ тавр Исо халқро дигар кард

2. Мӯъҷизаи имон: Мо аз шифои Исо чӣ омӯхта метавонем

1. Матто 4:23-25 - Исо дар саросари Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, башорати Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дарди байни мардумро шифо медод.

2. Марқӯс 5:19-20 - Исо ба вай иҷозат надод, балки гуфт: «Ба хона назди қавми худ бирав ва ба онҳо нақл кун, ки Худованд барои ту чӣ корҳое кардааст ва чӣ гуна ба ту раҳм кардааст». Он мард рафта, дар Декаполис ба нақл кард, ки Исо барои ӯ чӣ кор карда буд.

Матто 9:27 Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо рафт, ду кӯр аз ақиби Ӯ рафта, фарьёд зада мегуфтанд: «Эй Писари Довуд, ба мо раҳм кун».

Ин порча дар бораи ду марди кӯр аз ақиби Исо гуфта мешавад ва аз Ӯ фарьёд мезад, ки ба онҳо раҳм кунад.

1. Қувваи Имон: Чӣ тавр Кӯрӣ метавонад ба биноҳо расонад

2. Кӯмак аз сарчашмаи дуруст: таваккал ба Худованд

1. Луқо 18:35-43 - Масал дар бораи гадои кӯр

2. Матто 21:14-15 - Фарёди кӯдакон барои раҳмат

Матто 9:28 Ва ҳангоме ки Ӯ ба хона даромад, кӯрон назди Ӯ омаданд, ва Исо ба онҳо гуфт: «Оё бовар доред, ки Ман ин корро карда метавонам? Ба Ӯ гуфтанд: «Бале, Худовандо».

Исо бо ду марди кӯр вохӯрд ва аз онҳо пурсид, ки оё онҳо боварӣ доранд, ки Ӯ қодир ба онҳо шифо мебахшад. Мардон ҷавоб доданд, ки ба Ӯ бовар мекунанд.

1. Ба Худованд таваккал кунед ва бовар кунед, ки Ӯ ҳама корро карда метавонад

2. Исо қодир аст мӯъҷизаҳо кунад

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Юҳанно 14:12-14 - «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падари Худ меравам. Ва ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад;

Матто 9:29 Он гоҳ чашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «Мувофиқи имони шумост».

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо ду марди кӯрро шифо медиҳад ва аҳамияти имонро таъкид мекунад.

1. "Қувваи имон: дидани фаротар аз шароити наздики мо"

2. "Зебоии имон: мӯъҷизаҳо тавассути имон"

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Матто 9:30 Ва чашмони онҳо кушода шуд; Исо онҳоро сахт таъкид карда, гуфт: «Бубинед, ки касе инро намедонад».

Исо ду марди кӯрро шифо медиҳад ва ба онҳо дастур медиҳад, ки ин сирро нигоҳ

доранд.

1. Қудрати Исо барои шифо додан

2. Муҳимияти риояи аҳкоми Исо

1. Марқӯс 5:43 - "Ва Ӯ онҳоро сахт фармуд, ки ҳеҷ кас аз ин огоҳ нашавад; ва фармуд, ки ба вай чизе бихӯранд."

2. Ишаъё 35: 5-6 - "Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбача ҷаҳад, ва забони гунг суруд мехонад: зеро дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо хоҳад шуд».

Матто 9:31 Аммо, вақте ки онҳо рафтанд, шӯҳрати Ӯро дар тамоми он кишвар паҳн карданд.

Дар ин порча сухан меравад, ки чӣ тавр шӯҳрати Исо пас аз рафтани пайравонаш аз он минтақа паҳн шуд.

1: Мо бояд шоҳидони Масеҳ бошем ва паёми Ӯро бо атрофиёнамон мубодила кунем.

2: Қудрати хизмати Исо на танҳо ба одамоне, ки бевосита шоҳиди он буданд, маҳдуд нест.

1: Аъмол 1: 8 - "Аммо шумо қувват хоҳед ёфт, ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин."

2: Матто 28:19-20 - "Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед; онҳоро таълим диҳед, ки ҳама он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. : ва инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам; омин».

Матто 9:32 Ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, инак, марди гунги девонаеро назди Ӯ оварданд.

Як гурӯҳ одамон ба назди Исо мардееро оварданд, ки сухан гуфта наметавонист ва дев гирифтор буд.

1. Қудрати Худо барои мағлуб кардани бадӣ: Омӯзиши Матто 9:32

2. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо марди девонаро шифо дод дар Матто 9:32

1. Луқо 11:14, "Ва ӯ иблисро берун мекард, ва он гунг буд. Ва воқеъ шуд, ки иблис берун шуд, гунг ба сухан даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд."

2. Марқӯс 9:25, "Вақте Исо дид, ки мардум шитофтанд, рӯҳи палидро манъ карда, ба вай гуфт: "Эй рӯҳи гунг ва кар, ба ту амр медиҳам, ки аз вай берун шав ва дигар ба вай дохил нашав. "

Матто 9:33 Ва ҳангоме ки иблис берун карда шуд, гунг ба сухан даромад, ва мардум дар ҳайрат монданд ва мегуфтанд: «Дар Исроил ҳеҷ гоҳ ин тавр дида нашудааст».

Мардум аз қудрати Исо дар ҳайрат монданд, ки девро берун кунад ва ба шахси қаблан гунг сухан гӯяд.

1. Қудрати Исо барои шифо ва барқарор кардани шикастагон бемисл аст.

2. Боварӣ ба Исо дари имкониятҳои бешуморро мекушояд.

1. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон мавъиза кунам, то ки осебдидагонро озод кунам, 19 то ки соли мақбули Худовандро мавъиза кунам».

2. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи онҳоеро, ки аз иблис мазлум буданд, шифо медод; зеро ки Худо бо ӯ буд».

Матто 9:34 Аммо фарисиён гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи мири девҳо берун мекунад».

Фарисиён Исоро айбдор карданд, ки девҳоро бо қувваи иблис берун мекунад.

1: Мо набояд дар доварӣ кардани дигарон шитоб кунем ва ба ҷои он ба иродаи Худо таваккал кунем.

2: Эътимоди мо ба Худо набояд бо суханони дурӯғ ва суханони бад такон ёбад.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам," мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда ато кунад.

2: 1 Петрус 5:7 - "Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ андозед, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад."

Матто 9:35 Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемориро дар байни мардум шифо медод.

Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳо таълим медод, Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳама бемориҳо ва бемориҳои одамонро шифо мебахшид.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Исо Инҷилро барои шифо додани беморон истифода бурд

2. Вазорати шифо: Даъват барои пайравӣ ба намунаи Исо

1. 1 Петрус 2:24 - "Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо барои гуноҳ бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем. Бо захмҳои Ӯ шифо ёфтаед".

2. Яъқуб 5:14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи вай дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон хоҳад буд. ҷуз беморе, ки Худованд ӯро зинда мекунад ва агар гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Матто 9:36 Аммо чун мардумро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони чӯпон надоштанд, аз ҳуш рафта, пароканда шуданд.

Исо ба мардуми гумшуда ва бе чӯпон дилсӯзӣ зоҳир кард.

1. Исо ва гӯсфанди гумшуда: чӣ гуна ҳамдардӣ ба наҷот мерасонад

2. Бе чӯпон: Дар Исо тасаллӣ ва қувват пайдо кунед

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

2. 1 Петрус 5:4 - Ва ҳангоме ки сарвари Чӯпон зоҳир мешавад, шумо тоҷи ҷалоле хоҳед гирифт, ки пажмурда намешавад.

Матто 9:37 Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав дар ҳақиқат фаровон аст, лекин коргарон кам;

Хосил фаровон аст, вале коргарон каманд.

1. Фаровонии муҳаббати Худо: Чаро мо бояд барои гирифтани баракатҳои Ӯ қадам гузорем

2. Таъхирнопазирии Инҷил: Чаро мо бояд ҳоло амал кунем, то хушхабарро паҳн кунем

1. Юҳанно 4:35-38 - дастури Исо ба шогирдонаш, ки рафта хушхабари Салтанатро ба ҷаҳон эълон кунанд.

2. Забур 126:5-6 - Шодии халқи Худованд вақте ки онҳо ҳақиқати Ӯро бо дигарон нақл мекунанд.

Матто 9:38 Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарав коргарон фиристад.

Исо шогирдонашро даъват мекунад, ки ба Худованди дарав дуо гӯянд, то коргаронро барои кӯмак дар дарав фиристад.

1. Қувваи дуо: Ҷустуҷӯи ризқи Худо барои кори ӯ

2. Иҷрои супориши бузурги Худо: вокуниш ба даъвати Исо ба хидмат

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай

дода мешавад.

2. Ишаъё 6:8 - Ҳамчунин ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

Матто 10 дар бораи ба кор андохтани дувоздаҳ ҳавворӣ, дастурҳои миссияи онҳо ва арзиши пайравӣ аз Исо муфассал нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба дувоздаҳ шогирди худ қудрат медиҳад, ки арвоҳи нопокро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бемориро шифо диҳанд (Матто 10:1-4). Сипас ин шогирдон ҳамчун ҳавворӣ номида мешаванд.

Сархати 2: Дар Матто 10: 5-15, Исо ба онҳо дар бораи рисолати худ дастур медиҳад - онҳо бояд танҳо ба назди гӯсфандони гумшудаи Исроил раванд ва эълон кунанд, ки Малакути Осмон наздик аст. Онҳо инчунин қудрат доранд, ки беморонро шифо диҳанд, мурдагонро эҳё кунанд, махавиёнро пок кунанд ва девҳоро берун кунанд. Онҳо набояд барои сафар пул ё либоси иловагӣ бигиранд, балки барои ризқу рӯзӣ ба меҳмоннавозии маҳаллӣ такя кунанд. Агар шаҳре аз онҳо истиқбол накунад ва ба паёмашон гӯш надиҳад, ҳангоми рафтан ғубори онро аз пойҳояшон афшонанд.

Сархати 3: Қисми ниҳоӣ (Матто 10:16-42) дар бораи таъқиботҳои оянда огоҳ мекунад, вале онҳоро ташвиқ мекунад, ки натарсанд, зеро Худо бо онҳо хоҳад буд. Онҳо бояд омода бошанд, ки оилаҳо ба хотири Ӯ аз ҳам ҷудо шаванд; Ҳар кӣ хонаводаашро бештар аз Ӯ дӯст дорад, лоиқи Ӯ нест. ҳар кӣ ба хотири Ӯ ҷони худро аз даст диҳад, онро хоҳад ёфт. Онҳое, ки пайравони Ӯро пазироӣ мекунанд, низ Ӯро истиқбол мекунанд ва мувофиқи он мукофот хоҳанд гирифт.

Матто 10:1 Ва ҳангоме ки дувоздаҳ шогирди Худро назди Худ хонд, ба онҳо қудрат дод, ки бар зидди арвоҳи палид онҳоро берун кунанд ва ҳар гуна беморӣ ва ҳар гуна бемориро шифо диҳанд.

Исо ба 12 шогирди худ қудрат дод, ки арвоҳи нопокро берун кунанд ва ҳама гуна бемориҳо ва бемориҳоро шифо диҳанд.

1. Қудрат барои шифо: Чӣ тавр Исо ба мо қувват мебахшад, ки рисолати худро иҷро кунем

2. Раҳо шудан аз занҷирҳои бемориҳо: Чӣ тавр Исо моро аз асорати беморӣ озод

мекунад

1. Аъмол 3:6-7 - Он гоҳ Петрус гуфт: «Ман нуқра ё тилло надорам, аммо он чи дорам, ба шумо медиҳам. Ба номи Исои Масеҳи Носирӣ роҳ рав». Уро аз дасти рост гирифта, ба по хезондан ёрӣ расонд ва дархол пою пояшхои он мард мустахкам шуданд.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Матто 10:2 Номҳои дувоздаҳ ҳаввориён инҳоянд; Якум, Шимъӯн, ки Петрус ном дорад ва бародараш Андриёс; Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанно;

Исо дувоздаҳ расулро барои паҳн кардани башорат таъин кард.

1: Муҳимияти пайравӣ ба намунаи Исо ва таъин кардани дигарон барои паҳн кардани каломи Худо.

2: Аҳамияти шогирдсозӣ ва меросе, ки мо метавонем дар паси худ бигузорем.

1: Acts 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва ҳатто то дуртарин гӯшаи замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

2: Марк 16:15 - Ба онҳо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба тамоми махлуқот Инҷилро мавъиза кунед.

Матто 10:3 Филиппус ва Бартоломей; Тумо ва Маттои боҷгир; Яъқуб ибни Ҳалфой ва Луббой, ки насабаш Таддой буд;

Исо дувоздаҳ расулро таъин мекунад.

1. Боварӣ ба нақшаи Худо: Исо дувоздаҳ расулро таъин мекунад

2. Пас аз даъват: Дувоздаҳ расули Исо

1. Юҳанно 15:16 - «Ту Маро интихоб накардӣ, балки Ман туро баргузидаам ва туро

таъин кардам, то бирав ва мева оварӣ, яъне мевае, ки боқӣ мемонад».

2. 1 Қӯринтиён 12:12-13 - «Чунон ки бадан, гарчанде ки як узвҳои зиёд дорад, аммо ҳамаи узвҳои зиёди он як баданро ташкил медиҳанд, ончунон бо Масеҳ низ чунин аст. Зеро ки ҳамаи мо аз як Рӯҳ таъмид гирифтем, то як баданро ташкил кунем, хоҳ яҳудиён, хоҳ ғайрияҳудиён, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, ва ба ҳамаи мо як Рӯҳ дода шудааст, ки бинӯшем».

Матто 10:4 Шимъӯни канъонӣ ва Яҳудои Исқарют, ки низ ба ӯ хиёнат карда буданд.

Дар ин порча Шимъӯни канъонӣ ва Яҳудои Исқарют, ки ба Исо хиёнат карданд, ёдовар мешаванд.

1. Хавфи хиёнат: Омӯзиш аз намунаи Яҳудо

2. Бахшида шудани Исо: аз Шимъӯни канъонӣ то Яҳудои Исқарьют

1. Матто 18:21-22 - Саволи Петрус ба Исо дар бораи бахшиш

2. Луқо 22:47-48 - Исо Яҳудоро барои хиёнат сарзаниш мекунад

Матто 10:5 Ин дувоздаҳ нафарро Исо фиристода, ба онҳо амр фармуда, гуфт: «Ба роҳи халқҳо наравед ва ба ягон шаҳри сомариён дохил нашавед;

Исо дувоздаҳ ҳавворіёнро бо дастуре фиристод, ки ба назди ғайрияҳудиён ва сомариён нараванд.

1. Даъвати Исо ба хизмат: Бо боварӣ пеш рав

2. Фаҳмидани рисолати ҳавворіён

1. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

2. Матто 28:19 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Матто 10:6 Аммо беҳтараш назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед.

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки ба халқи Исроил бираванд, то таълимоти ӯро паҳн кунанд.

1. Қудрати хизмати Исо: Баргардонидани гӯсфандони гумшуда ба хона

2. Қабули даъвати Исо барои расидан ба гумшудагон

1. Ишаъё 53:6 - "Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудем; ҳар кас ба роҳи худ равона шудем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст".

2. Ҳизқиёл 34:11-12 - "Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман ҳам гӯсфандони Худро меҷӯям ва онҳоро меҷӯям. Мисли чӯпоне рамаи худро дар рӯзе, ки дар миёни гӯсфандони худ аст, ҷустуҷӯ мекунад. гӯсфандони пароканда ва Ман низ гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрнок ва торикӣ пароканда шуда буданд, раҳо хоҳам кард».

Матто 10:7 Ва ҳангоме ки меравед, мавъиза кунед ва бигӯед: "Малакути Осмон наздик аст".

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки берун рафта мавъиза кунанд ва эълон кунанд, ки Малакути Осмон наздик аст.

1. "Малакути Осмон наздик аст: Чаро мо бояд онро дар ҳама ҷо эълон кунем"

2. "Наздикии Малакути Осмон: Чӣ тавр он ба ҳаёти мо таъсир мерасонад"

1. Луқо 10:9 - «Беморонеро, ки дар онҳо ҳастанд, шифо диҳед ва ба онҳо бигӯед: Малакути Худо ба шумо наздик шудааст».

2. Ишаъё 52: 7 - "Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои он кас, ки башорат медиҳад, осоиштагӣ, башорат медиҳад, ки наҷот медиҳад, ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад!"

Матто 10:8 Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳьё кунед, девҳоро берун кунед: ба таври ройгон гирифтаед, ба таври муфт бидиҳед.

Он чи аз Худо гирифтаед, озодона бидиҳед.

1: Тӯҳфаи ато кардан - Истифодаи атоҳое, ки Худо ба мо додааст, то ба дигарон хизмат кунем

2: Озодона бидиҳед - Чӣ тавр доданро бо он чизе, ки Худо ба мо додааст, амалӣ созед

1:2 Қӯринтиён 9:7 - Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо хоҳиши худ ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як ҳадяи хуб ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад.

Матто 10:9 Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис нигоҳ доред,

Ин порча таълим медиҳад, ки ҳангоми мавъиза пул набаред.

1. Қудрати ато кардан: Фаҳмидани ҳадафи таъмин

2. Омӯзиши зиндагӣ бидуни: Манфиатҳои аз даст додани дороиҳои моддӣ

1. 2 Қӯринтиён 9:7 - Ҳар кас мувофиқи нияташ дар дили худ, бигзор дод; на ба ҳасрат, на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2. Матто 6:19-20 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад, ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад, ва дар он ҷое ки дуздон намегузаранд ва намедузданд.

Матто 10:10 Барои сафаратон варақ нагузоред, на ду курта, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори хӯроки худ аст.

Коргар ба музди кораш сазовор аст.

1: Худо кори дасти моро қадр мекунад ва мо низ бояд.

2: Кореро бо шавқ ва аъло анҷом додан, Худоро иззату икром мекунад ва савоб мегирад.

1: Қӯлассиён 3:23-24, «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Ин аст, ки шумо ба Худованд Масеҳ хизмат мекунед».

2: Эфсӯсиён 4:28, "Ҳар кӣ дуздӣ мекард, бояд дигар дуздӣ накунад, балки бояд кор карда, бо дастони худ кори фоиданок кунад, то ки бо ниёзмандон чизе дошта бошад."

Матто 10:11 Ва ба ҳар шаҳр ё шаҳре, ки дароед, бипурсед, ки дар он ҷо кӣ сазовори он аст; ва дар он ҷо бимонед, то ба он ҷо биравед.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки одамонеро ҷустуҷӯ кунем ва бо онҳо бимонем, ки сазовори ҳамсафарии мо ҳастанд.

1. Ҳаёти арзанда: Ҷустуҷӯ ва мондан бо одамони дуруст

2. Арзиши ҳамнишинӣ: Пайвастшавӣ бо одамоне, ки моро боло мебардоранд

1. Масалҳо 13:20 - «Ҳар кӣ бо хирадмандон роҳ равад, доно мешавад, вале рафиқи аблаҳон зарар хоҳад дид».

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - "Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед."

Матто 10:12 Ва ҳангоме ки ба хонае даромадед, ба он салом диҳед.

Ин оят моро водор мекунад, ки одамонро дар хонаашон самимона пешвоз гирем.

1. Қудрати салом додан ба дигарон бо муҳаббат ва эҳтиром

2. Дили меҳмоннавозӣ: истиқболи дигарон дар хонаи худ

1. Румиён 12:10 - Ба якдигар бо муҳаббати бародарона меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар.

2. Масалҳо 3:27 - Аз онҳое, ки ба онҳо лозим аст, некиро дареғ надор, агар ин дар дасти ту бошад.

Матто 10:13 Ва агар хона лоиқ бошад, осоиштагии шумо бар он биёяд; лекин агар лоиқ набошад, осоиштагии шумо ба шумо баргардад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки сулҳро ба онҳое, ки сазовори он ҳастанд, паҳн кунем ва онро аз онҳое, ки нестанд, бозпас гирем.

1: Биёед дар хотир дошта бошем, ки сулҳи худро ба кӣ медиҳем ва онро барои онҳое, ки сазовори он нестанд, сарф накунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки сулҳро ба дигарон расонем, аммо инчунин бифаҳмем, ки кӣ ба он сазовор аст.

1: Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед.

2: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, мулоим ва ба осонӣ даъватшаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

Матто 10:14 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва суханони шуморо нашунавад, вақте ки аз он хона ё шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед.

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки агар онҳоро дар хона ё шаҳр қабул накунанд, ғубори пойҳои онҳоро афшонанд.

1. Қудрати радкунӣ: Чӣ тавр аз вазъиятҳои номатлуб гузаштан мумкин аст

2. тасаллои Исо: таваккал ба Ӯ дар муқобили рад

1. Румиён 12:19-21 - "Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Баръакс. : «Агар душманат гурусна бошад, сераш деҳ, агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ».

2. Масалҳо 17:13 - «Агар касе ба ивази некӣ бадӣ диҳад, бадӣ ҳеҷ гоҳ аз хонааш намебарояд».

Матто 10:15 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Исо аз оқибатҳои рад кардани паёми Ӯ ҳушдор дода, қайд мекунад, ки ҷазои онҳое, ки онро қабул намекунанд, аз Садӯм ва Амӯра бузургтар хоҳад буд.

1. Хавфи рад кардани Каломи Худо

2. Огоҳии Исо дар бораи беитоатӣ

1. Ҳизқиёл 16:48–50

2. Луқо 17:26–30

Матто 10:16 Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам; Пас мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо безарар бошед.

Масеҳ ба шогирдон амр дод, ки дар миёни хатарҳо хирадманд ва безарар бошанд.

1. «Зиндагии оқилона дар ҷаҳони хатарнок»

2. "Тавозуни хирад ва безарарӣ"

1. Масалҳо 4:5-7, "Ҳикмат ба даст ор, фаҳм ёб: онро фаромӯш накун; ва аз суханони даҳони ман рад накун; вайро тарк накун, ва ӯ туро нигоҳ медорад; вайро дӯст дор, ва туро нигоҳ медорад. чизи асосист, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар;

2. Яъқуб 1:5, "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

Матто 10:17 Аммо аз одамон ҳазар кунед, зеро ки онҳо шуморо ба шӯрои пирон хоҳанд супурд, ва дар куништҳои худ тозиёнаатон хоҳанд зад;

Аз хатари таъқиботи мардон эҳтиёт шавед.

1. Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ ҳеҷ гоҳ аз они Худро тарк намекунад.

2. Худованд моро тавассути таъқибот дастгирӣ хоҳад кард.

1. Забур 27:10 - "Гарчанде ки падар ва модарам маро тарк кунанд, Худованд маро ба худ хоҳад гирифт".

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Матто 10:18 Ва шуморо ба хотири Ман назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки бар зидди онҳо ва халқҳо шаҳодате ёбед.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳоро ба назди ҳокимон ва подшоҳон мебаранд, то бар зидди онҳо ва ғайрияҳудиён шаҳодат диҳанд.

1. Қувваи шаҳодат: Нақши мо дар паҳн кардани Инҷил

2. Ғалаба кардани тарс ва устувор истодан дар имони мо

1. Аъмол 4:29-31 - «Ва алҳол, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо нигоҳ кун ва ба бандагонат ато деҳ, ки бо тамоми ҷасорат каломи Туро баён кунанд, дар ҳоле ки ту дасти Худро барои шифо дароз мекунӣ, ва аломот ва мӯъҷизот ба воситаи номи бандаи муқаддасат Исо». Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, маконе ки дар он ҷамъ омада буданд, ба ларза афтид, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона баён карданд.

2. 1 Петрус 3:14-15 - Аммо ҳатто агар шумо барои адолат уқубат кашед ҳам, баракат хоҳед ёфт. Аз онҳо натарсед ва хавотир нашавед, балки дар дилҳои худ Масеҳи Худовандро ҳамчун муқаддас ҷалол диҳед ва ҳамеша омода бошед, ки ба касе, ки аз шумо умеде, ки дар шумост, сабаб мепурсад, муҳофизат кунед; аммо ин корро бо нармӣ ва эҳтиром кунед.

Матто 10:19 Аммо ҳангоме ки шуморо таслим мекунанд, фикр накунед, ки чӣ гуна ва чӣ гуна бояд бигӯед; зеро дар ҳамон соат ба шумо ато хоҳад шуд, ки чӣ бояд

гуфт.

Ин порча одамонро ташвиқ мекунад, ки ба Худо таваккал кунанд, ки Ӯ ба онҳо суханоне медиҳад, ки ҳангоми ниёзмандӣ сухан гӯянд.

1. «Ба Худованд таваккал кунед: ваъдаҳои Ӯ ростанд»

2. «Ба Худованд эътимод кунед ва ба қувваи Ӯ такя кунед»

1. Забур 56:3-4 «Чӣ вақт метарсам, ба Ту таваккал хоҳам кард. Бар Худо каломи Ӯро ситоиш хоҳам кард, бар Худо таваккал кардам; Ман наметарсам, ки ҷисм ба ман чӣ карда метавонад».

2. Ишаъё 41:10 «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард».

Матто 10:20 Зеро ки шумо не, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо сухан мегӯяд.

Рӯҳи Худо ба воситаи мо сухан мегӯяд, на ба воситаи суханони худи мо.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Шоҳиди зиндаи муҳаббати Худо будан

1. Юҳанно 14:26 - «Аммо Васияткунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард».

2. Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Матто 10:21 Ва бародар бародарро ва падар кӯдакро ба марг таслим хоҳад кард; ва фарзандон бар зидди падару модари худ қиём карда, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд.

Гузариш Бародарон ва падарон метавонанд якдигарро ё фарзандони худро ба марг таслим кунанд, ва кӯдакон метавонанд бар зидди волидони худ қиём кунанд ва онҳоро ба қатл расонанд.

1. Аҳамияти муҳаббати оилавӣ дар замонҳои душвор

2. Мушкилоти бахшидан ҳангоми мавҷудияти хиёнат

1. Румиён 12:17-21 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Не, «агар душманонат гурусна бошанд, ба онҳо сер кунед; агар ташна бошанд, ба онҳо об деҳ; зеро ки бо ин кор бар сари онҳо ангишт хоҳӣ зад». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. 1 Петрус 4:8 - Пеш аз ҳама, муҳаббати доимиро нисбати якдигар нигоҳ доред, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад.

Матто 10:22 Ва ҳама ба хотири исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки имони мо ба Исо аз мо талаб мекунад, ки омода бошем, ки ба таъқибот дучор шавем, аммо мо метавонем аз он огоҳ шавем, ки онҳое, ки то охир содиқ мемонанд, наҷот хоҳанд ёфт.

1. Дар таъқибот содиқ бимонед: Қудрати истодагарӣ дар Масеҳ

2. Шод шудан аз ваъдаи наҷот барои мӯъминон

1. Аъмол 5:41 - "Ва онҳо аз ҳузури шӯрои пирон баромада, аз он шод шуданд, ки сазовори исми Ӯ расво шуданд".

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Матто 10:23 Аммо ҳангоме ки шуморо дар ин шаҳр таъқиб мекунанд, ба дигар

шаҳр гурезед; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то Писари Одам омадан, шумо аз шаҳрҳои Исроил нахоҳед гузашт.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо дар шаҳрҳои Исроил ба таъқибот дучор хоҳанд шуд, вале онҳо бояд ба шаҳри дигар гурезанд, зеро то ба ҳамаи шаҳрҳо наравидани онҳо Ӯ нахоҳад омад.

1. Дар таъқибот қувват ёфтан: Чӣ тавр Исо моро ба сабр даъват мекунад

2. Ваъдаи бозгашти Масеҳ: умеде, ки мо дар замонҳои душвор дорем

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Румиён 8:18 - "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест".

Матто 10:24 Шогирд аз оғои худ болотар нест, ва ғулом аз оғои худ болотар нест.

Исо ба шогирдонаш хотиррасон мекунад, ки онҳо аз Ӯ болотар ва бузургтар нестанд.

1. Исо Устод аст ва мо шогирдони Ӯ ҳастем

2. Вафодории банда ба Парвардигораш

1. Юҳанно 13:15 - "Зеро ки Ман ба шумо намунае додам, то ончунон ки Ман ба шумо кардам, шумо низ амал кунед".

2. Филиппиён 2:5-8 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро ҳеҷ чиз намедонист. , ба сурати ғуломе, ки дар шабеҳи одамон таваллуд ёфта, дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан карда, то ба дараҷаи мамот, ҳатто мамот дар салиб итоат кард».

Матто 10:25 Барои шогирд кифоя аст, ки ӯ ҳамчун оғои худ ва ғулом ҳамчун оғои худ бошад. Агар онҳо соҳиби хонаро Баал-Забул хонда бошанд, чӣ қадар бештар аҳли хонадони ӯро хоҳанд хонд?

Шогирд бояд кӯшиш кунад, ки ба устоди худ монанд бошад, гарчанде ки онҳо нисбат ба устодашон бештар мавриди интиқод ва тӯҳмат қарор мегиранд.

1. Дар муқобили танқид қавӣ бошед - Матто 10:25

2. Ҳаёти сазовори даъвати шумо зиндагӣ кунед - Филиппиён 1:27

1. Филиппиён 1:27 - «Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

2. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

Матто 10:26 Пас, аз онҳо натарс; зеро ҳеҷ чизи пӯшида нест, ки ошкор нагардад; ва пинҳон, ки маълум нахоҳад шуд.

Худо намехоҳад, ки мо аз ҳар вазъият битарсем, зеро ҳеҷ чиз бар Ӯ пӯшида нест ва Ӯ ҳама чизро медонад.

1. Худо ба ҳама доност: ба Ӯ таваккал кун

2. Далерӣ дар баробари тарс

1. Юҳанно 3:20-21 «Зеро ҳар кӣ корҳои бад мекунад, аз нур нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли ӯ фош нагардад. Аммо ҳар кӣ кори дуруст мекунад, ба рӯшноӣ меояд, то маълум шавад, ки аъмоли ӯ дар Худо ба амал омадааст».

2. Филиппиён 4:6-7 «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

Матто 10:27 Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед.

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки паёми муҳаббат ва умеди ӯро ба дигарон паҳн кунанд.

1: "Мубодилаи муҳаббат ва умеди Худо"

2: «Ба ҷаҳон башорат додани Инҷил»

1: Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? онҳо мавъиза мекунанд, магар он ки фиристода нашавад?

2: Марк 16:15 - «Ва ба онҳо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед».

Матто 10:28 Ва аз ононе, ки ҷисмро мекушанд, вале ба куштани ҷон қодир нестанд, натарсед, балки аз он ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад, битарсед.

Исо ба мо мегӯяд, ки на аз одамоне, ки метавонанд танҳо ҷисмро бикушанд, балки аз Худо битарсед, ки ҳам ҷисм ва ҳам рӯҳро дар дӯзах нобуд карда метавонад.

1. Натарс: итминон дар замонҳои душвор

2. Қудрати бепоёни Худо

1. Ишаъё 8:12-13 "Ҳар он чиро, ки ин қавм тавтиъа меноманд, тавтиъа нахонед, ва аз он чизе ки онҳо метарсанд, натарсед ва натарсед. Аммо Худованди лашкарҳо, Ӯро муқаддас гардонед. Бигзор ӯ барои шумо бошад. битарсед ва бигзор вай тарси шумо бошад.

2. Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодир хоҳанд буд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Матто 10:29 Оё ду гунҷишк ба як фартин фурӯхта намешавад? ва яке аз онҳо бе Падари шумо ба замин намеафтад .

Худо ба тамоми махлуқот, ҳатто хурдтарин мавҷудот нигоҳ мекунад.

1: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ҳамеша ба мо ғамхорӣ мекунад.

2: Муҳаббат ва ғамхории Худо ба мо чунон бузург аст, ки Ӯ ҳатто медонад, ки вақте ки гунҷишк меафтад.

1: Ишаъё 40: 12-17 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ андоза кард ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро бо тарозуҳо ва теппаҳо баркашид. дар тавозун?

2: Psalm 147:9 - Ӯ ба ҳайвони ваҳшӣ ғизои худро медиҳад, ва ба зоғҳои ҷавон, ки гирья мекунанд.

Матто 10:30 Аммо мӯйҳои сари шумо ҳама шумурда шудаанд.

Исо шунавандагони худро ташвиқ мекунад, ки натарсанд, зеро Худо ҳатто хурдтарин ҷузъиёти ҳаёти онҳоро медонад ва ғамхорӣ мекунад.

1. Ғамхории Худо нисбати мо - Чӣ тавр дониши маҳрамонаи Худо дар бораи ҳаёти мо муҳаббати амиқи Ӯро нисбати мо нишон медиҳад.

2. Натарс - Чаро мо бояд ба Худо таваккал кунем ва дар ҳеҷ ҳолат натарсем.

1. Забур 139:1-6 - Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ!

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғам нахӯред.

Матто 10:31 Пас, натарсед, ки шумо аз гунҷишкони бисьёр арзишмандтаред.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки натарсанд, зеро онҳо аз гунҷишкони зиёд арзишмандтаранд.

1. "Арзиши ҳар як ҳаёт"

2. «Кафолати ҳифзи Худо»

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 91:9-10 - «Агар Ҳаққи Таолоро маскани худ гардонӣ - ҳатто Худованд, ки паноҳгоҳи ман аст - он гоҳ ба ту ҳеҷ осебе нахоҳанд расид ва ба хаймаи ту фалокат наздик нахоҳад шуд».

Матто 10:32 Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, иқрор хоҳам кард.

Исо онҳоеро, ки ӯро дар назди одамон эътироф мекунанд, ташвиқ мекунад, ки боварӣ ҳосил кунанд, ки ӯ дар назди Падари осмониаш эътироф карда, ин илтифотро бармегардонад.

1. Далерӣ барои сухан гуфтан: Қудрати эътироф кардани Исо дар назди мардум

2. Ваъдаи эътироф: қувват дар суханони Исо

1. Румиён 10:9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. имон оваред ва сафед шавед, ва маҳз бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. 1 Юҳанно 4:15 - «Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар вай сокин аст, ва ӯ дар Худо».

Матто 10:33 Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

Исо огоҳ мекунад, ки онҳое, ки Ӯро дар назди мардум инкор мекунанд, дар назди Падари Осмон низ инкор хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти имон: Чаро мо набояд Исоро инкор кунем

2. Оқибатҳои инкор кардани Исо: Вақте ки мо бовар накарданро интихоб мекунем, чӣ мешавад

1. Румиён 10:9-10 «Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2. 1 Юҳанно 4:15 "Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар вай сокин аст, ва ӯ дар Худо."

Матто 10:34 Фикр накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар рӯи замин фиристам; Ман омадаам, ки на сулҳ, балки шамшер фиристам.

Исои Масеҳ барои он омадааст, ки ба ҷаҳон ҷудоӣ биёрад, на сулҳ.

1. Шамшери Ҳақиқат: Даъвати Исо барои ҷудо шудан аз ҷаҳон

2. Зарурати гирифтани шамшери имон

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Зиреҳи Худо

2. Яъқуб 4:4 - Дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост

Матто 10:35 Зеро ки омадаам, ки мардро аз падараш ва духтарро аз модараш ва келинро аз хушдоманаш ҷудо созам.

Паёми Исо оилаҳоро аз ҳам ҷудо мекунад: Паёми Инҷили Исо дар оилаҳо ҷудоӣ меорад, вақте ки аъзоёни оила эътиқод ва арзишҳои гуногун доранд.

1: Нагузоред, ки имони шумо оилаи шуморо аз ҳам ҷудо кунад, балки онро ҳамчун асбобе истифода баред, то шуморо ба ҳам наздик созад.

2: Ҳатто дар замонҳои ҷудошавӣ, дар хотир доред, ки паёми Исо дар бораи сулҳ ва мусолиҳа буд.

1: Эфсӯсиён 4:1-3, "Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки сазовори даъвате, ки шумо гирифтаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар таҳаммул кунед. , тамоми кӯшишро ба харҷ диҳанд, то ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доранд».

2: Румиён 12:18, "Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед."

Матто 10:36 Ва душманони одам аҳли хонаводаи худ хоҳанд буд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр душманони шахс аз дохили оилаи худ пайдо шаванд.

1. Қувваи бахшидан: Бартараф кардани ихтилофи оилавӣ

2. Душмани ҳайратовар: Омӯзиши дӯст доштани оилаи худ

1. Матто 5:44 - Аммо ба шумо мегӯям, ки душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

2. Румиён 12:20 - «Агар душмани шумо гурусна бошад, ӯро сер кунед; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед. Бо ин кор ба сари ӯ ангиштҳои сӯзон мерезед».

Матто 10:37 Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест.

Исо дар назди оила ба Ӯ садоқатмандии комил нишон медиҳад.

1: Мо бояд муҳаббати худро ба Худо бартар аз муҳаббат ба оилаамон афзалтар донем.

2: Мо бояд Худоро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузорем, ҳатто дар назди оилаи наздиктаринамон.

1: Матто 22:37-40 - Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор».

2: Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

Матто 10:38 Ва ҳар кӣ салиби худро намегирад ва маро пайравӣ мекунад, лоиқи Ман нест.

Исо таълим медиҳад, ки барои сазовори Ӯ шудан, бояд омода бошад салиби худро бардошта, Ӯро пайравӣ кунад.

1. Салиби Исо: Даъват барои пайравӣ ба Ӯ

2. Салиби Худро гирифтан: Роҳ ба сӯи сазовори Масеҳ

1. Луқо 9:23 - "Ва Ӯ ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад".

2. Ғалотиён 6:14 - "Аммо Худо манъ мекунад, ки ман фахр намоям, магар дар салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи Ӯ ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон".

Матто 10:39 Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

Ҳар кӣ ҷони худро барои Масеҳ таслим мекунад, ҳаёти ҳақиқиро ба даст меорад.

1. Ҳаёти ҳақиқӣ тавассути таслим кардани ҳаёти мо ба Исо пайдо мешавад

2. Зиндагӣ ҳадафи болотар аз хоҳишҳои мост

1. Юҳанно 12:25 - Ҳар кӣ ҷони худро дӯст медорад, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ аз ҳаёти онҳо дар ин ҷаҳон нафрат дорад, онро барои ҳаёти ҷовидонӣ нигоҳ медорад.

2. Филиппиён 1:21 - Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст.

Матто 10:40 Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад.

Қабули Исо ин қабул кардани Падаре мебошад, ки Ӯро фиристодааст.

1. Исо: Шахсе, ки Падар фиристодааст

2. Қабули Исо: баракат аз Падар

1. Юҳанно 14:9 - Исо гуфт: «Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст».

2. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода мешавад ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд. Ва ӯ Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, шоҳзодаи сулҳ номида хоҳад шуд.

Матто 10:41 Ҳар кӣ пайғамбарро ба исми пайғамбар қабул кунад, мукофоти пайғамбарро хоҳад гирифт; ва ҳар кӣ одилро ба исми одил қабул кунад, мукофоти одилро хоҳад гирифт.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки кори Худоро иҷро мекунанд, эҳтиром кунем ва онҳоро бо ҳамон эҳтироме, ки мо ба Худо медиҳем, мукофот диҳем.

1. «Баракати гиромии бандагони Худо».

2. «Мукофоти адолат»

1. Ибриён 6:10 - Худо беадолат нест; вай мехнати шумо ва мехру мухаббатеро, ки шумо ба вай зохир кардаед, фаромуш нахохад кард, чунон ки шумо ба халки вай ёрй мерасондед ва ба онхо ёрй мерасондед.

2. Масалҳо 19:17 - Ҳар кӣ ба мискинон некӣ кунад, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ онҳоро барои коре, ки кардаанд, подош хоҳад дод.

Матто 10:42 Ва ҳар кӣ танҳо ба номи шогирд ба яке аз ин тифлон як пиёла оби хунук бинӯшад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба ниёзмандон кӯмак кунем, новобаста аз он ки кор чӣ қадар хурд бошад ё мукофоти хоксор бошад.

1. «Мукофоти некӣ: додани як пиёла оби сард ба номи шогирд».

2. "Қувваи аъмоли хурд: чӣ гуна як пиёла оби хунук метавонад фарқияти калон эҷод кунад"

1. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

2. 2 ба Қӯринтиён 9:6-7 - «Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав

мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, низ саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ бидиҳад, бидиҳад, на бо дили нохоҳам ва на зери по. маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад».

Матто 11 вокуниши Исоро ба шубҳаҳои Яҳёи Таъмиддиҳанда, танқиди ӯ аз шаҳрҳои тавбанакарда ва даъвати Ӯ барои оромиш дар Ӯ сабт мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки ҳоло дар зиндон аст, шогирдонашро ба назди Исо мефиристад, то тасдиқ кунанд, ки оё Ӯ дар ҳақиқат Масеҳ аст (Матто 11:1-6). Исо дар ҷавоб бо ишора ба мӯъҷизаҳое, ки Ӯ ҳамчун далели шахсияти Масеҳии Ӯ кардааст, ишора мекунад. Пас аз рафтани шогирдони Яҳё, Исо Яҳёро ҳамчун пайғамбар ва на як пайғамбар ҳамду сано мегӯяд, ки барои Ӯ роҳ тайёр мекунад. Аммо ӯ инчунин мегӯяд, ки дар Малакути Осмон камтарин аз Юҳанно бузургтар аст (Матто 11:7-15).

Сархати 2: Баъдан, Исо шаҳрҳоеро танқид мекунад, ки дар он ҷо аксари мӯъҷизаҳои Ӯ ба амал омадаанд, вале онҳо тавба накарданд - Коразин, Байт-Сайдо ва Кафарнаҳум (Матто 11:20-24). Ӯ онҳоро бо Сӯр, Сидӯн ва Садӯм муқоиса мекунад, ки агар чунин мӯъҷизаҳоро медиданд, тавба мекарданд. Ин дилсахтии онҳоро, сарфи назар аз шоҳиди аломатҳои Малакути Худо нишон медиҳад.

Сархати 3-юм: Дар ин фасли ниҳоӣ (Матто 11:25-30) Исо дуои шукргузорӣ мекунад, ки Худоро барои ошкор кардани ҳақиқат дар бораи Худ ва Малакут на ба хирадмандон ва донишмандон, балки ба кӯдакони хурдсол, яъне ба онҳое, ки дар назди Худо фурӯтананд, ошкор мекунад. Он гоҳ ҳамаи хастагон ва гаронборонро даъват мекунад, ки барои истироҳат назди Ӯ оянд. Зеро юғи Ӯ осон ва сабук аст, ки пайравӣ ба Ӯ аз бори гарони қонуниятҳои динӣ сабукӣ меорад.

Матто 11:1 Ва ҳангоме ки Исо фармони дувоздаҳ шогирди Худро ба охир расонд, аз он ҷо рафт, то дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.

Гузаргоҳ Исо таълим додани дувоздаҳ шогирди худро тамом кард ва сипас барои таълим додан ва мавъиза кардан ба шаҳрҳои дигар рафт.

1. "Масъулияти шогирд барои мубодилаи паёми Исо"

2. «Қудрати мавъиза кардани Инҷил»

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то

охири аср».

2. Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд".

Матто 11:2 Яҳё дар зиндон корҳои Масеҳро шунида, ду шогирди Худро фиристод.

Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи корҳои Исо аз шогирдонаш мешунавад ва ду нафари онҳоро мефиристад, то аз Исо бипурсанд, ки оё ӯ Масеҳ аст.

1. Қудрати шоҳидӣ - чӣ тавр ҳатто вақте ки дар зиндон буд, Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳанӯз омода буд хушхабарро дар бораи корҳои Исо нақл кунад

2. Муҳимияти вафодорӣ - садоқати бепоёни Юҳанно ба ростӣ, ҳатто дар муқобили душвориҳо

1. Ибриён 11: 1-2 - Ҳоло имон эътимод ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон ба он чизе ки мо намебинем. Ин аст он чизе ки пешиниён барои он таъриф мекарданд.

2. Румиён 10:14-15 - Пас, чӣ гуна онҳо метавонанд касеро даъват кунанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад?

Матто 11:3 Ва ба вай гуфт: «Оё Ту Он ки бояд биёӣ, ё мо дигареро меҷӯем?

Мардуми Ерусалим аз Яҳёи Таъмиддиҳанда пурсиданд, ки оё Исо Масеҳи интизорӣ буд ё онҳо бояд ягон каси дигарро ҷустуҷӯ кунанд.

1. Мо метавонем дар Худованд итминон пайдо кунем, ҳатто вақте ки саволҳои мо бечавоб мондаанд.

2. Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ҳатто вақте ки интизориҳои мо иҷро намешаванд.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста

намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2. Забур 36:3-4 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод.

Матто 11:4 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чиро, ки мешунавед ва мебинед, ба Яҳё боз нишон диҳед.

Исо ба мардум мегӯяд, ки ба назди Яҳё баргарданд ва чизҳои аҷоиберо, ки дидаанд ва шунидаанд, ба ӯ нақл кунанд.

1: Биёед баргардем ва чизҳои аҷиберо, ки мо ба номи Исо дидаем ва шунидаем, ба дигарон нақл кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки хушхабари Масеҳ ва муҳаббати Ӯро нисбати мо паҳн кунем.

1: Филиппиён 1:27 - "Фақат бигзор тарзи ҳаёти шумо сазовори Инҷили Масеҳ бошад, то ки хоҳ омада, шуморо бубинам ва хоҳ ғоибам, аз шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ ва як рӯҳ устувор истодаед. ақл паҳлӯ ба паҳлӯ барои имони Инҷил саъй кунед».

2: Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд."

Матто 11:5 Кӯрон бино мешаванд, ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ва мискинон башоратро ба онҳо мавъиза мекунанд.

Мӯъҷизаҳои Исо қудрат ва ғамхории ӯро ба ҳама одамон, новобаста аз вазъияти онҳо нишон медиҳанд.

1: Исо ба ҳамаи мо ғамхорӣ мекунад ва омода аст, ки агар мо ба Ӯ муроҷиат кунем, моро шифо диҳад.

2: Исо қудрат дорад, ки моро аз зулмот ва ба нури аҷоиби Худ барад.

Юҳанно 8:12 - "Он гоҳ Исо боз ба онҳо сухан ронда, гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам; ҳар кӣ Маро пайравӣ мекунад, дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд Маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам».

Матто 11:6 Ва хушо касе, ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад.

Исо онҳоеро, ки ба ӯ пайравӣ мекунанд, ташвиқ мекунад, ки аз ӯ хафа нашаванд.

1. "Баракатҳои эътимод ба Исо"

2. «Қуввати эътиқоди бепоён».

1. Забур 37:5 - Роҳи худро ба Худованд вогузор, ба Ӯ таваккал кун, ва Ӯ амал хоҳад кард.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Матто 11:7 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё ба гуфтан оғоз кард: «Шумо барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? Камиш аз шамол меларзид?

Яҳёи Таъмиддиҳанда шахси фавқулодда буд ва Исо аз мардум пурсид, ки чаро онҳо барои дидани Ӯ ба биёбон рафтанд.

1: Яҳёи Таъмиддиҳанда марди имони бузург ва далер буд ва Исо аз мардум пурсид, ки чаро онҳо барои ҷустуҷӯи Ӯ ба биёбон рафтанд.

2: Исо мехост бидонад, ки одамонро чӣ барангехт, ки Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар биёбон ҷустуҷӯ кунанд. Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки ба имон ва далерии Юҳанно тақлид кунем.

1: Луқо 7:28 - Зеро ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз занон таваллуд мешаванд, пайғамбаре бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда нест.

2: Isaiah 40: 3-5 - Овози фарьёдкунанда дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед". Ҳар води баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; ва каҷҳо рост ва ноҳамвор ҳамвор хоҳанд шуд. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст.

Матто 11:8 Аммо барои дидани чӣ берун рафтаед? Марде, ки дар тан либоси мулоим дорад? инак, онҳое ки либоси нарм мепӯшанд, дар хонаҳои подшоҳон ҳастанд.

Ин оят бар аҳамияти дидани фаротар аз зуҳуроти зоҳирӣ ва дороии моддӣ ҳангоми арзёбии арзиши шахси дигар таъкид мекунад.

1. «Либоси Подшоҳ: Дарси дидани берун аз рӯи замин»

2. «Сарватҳои Салтанат: роҳи Худо барои доварӣ кардани арзиш»

1. Луқо 7:25 - Аммо шумо барои дидани чӣ рафтаед? Пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям, ки аз набӣ ҳам зиёдтар аст.

2. Яъқуб 2:1-7 - Бародарони ман, ба Худованди мо Исои Масеҳ, ки Худованди ҷалол аст, ба шахсони алоҳида имон наоваред.

Матто 11:9 Аммо барои дидани чӣ берун рафтаед? Пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям, ки аз набӣ ҳам зиёдтар аст.

Ин порча аз Матто дар бораи бузургии Исо сухан меронад, зеро ӯ на як пайғамбар аст.

1. Исо бузургтарин тӯҳфаи мост: эътироф кардани Исо аз пайғамбар бештар

2. Аҳамияти Исо: Фаҳмидани нақши Ӯ дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Юҳанно 1:14-18 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Фарзанди ягонаи Падар буд), пур аз файз ва ростӣ.

Матто 11:10 Зеро ки Ӯ ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту омода кунад".

Ин порча дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда аст, ки барои омода кардани роҳ ба Исо фиристода шудааст.

1. Чӣ тавр Яҳёи Таъмиддиҳанда барои Исо роҳ тайёр кард

2. Аҳамияти Яҳёи Таъмиддиҳанда дар Китоби Муқаддас

1. Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: «Дар биёбон роҳ барои Худованд омода кун; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз.

4 Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор, чойхои нохамвор хамвор гардад.

2. Малокӣ 3:1 - «Ман қосиди Худро мефиристам, ки вай пешопеши ман роҳ тайёр мекунад. Он гоҳ ногаҳон Худованде ки шумо дар ҷустуҷӯ доред, ба маъбади Ӯ меояд; фариштаи аҳд, ки шумо мехоҳед, хоҳад омад», мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

Матто 11:11 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда набудаанд, гарчанде ки хурдтарин дар Малакути Осмон аз вай бузургтар аст.

Ин оят ба мо мегӯяд, ки Исо Яҳёи Таъмиддиҳандаро барои садоқаташ ба паёми Худо ситоиш кардааст, аммо ҳатто фурӯтантарин одам дар Малакути Осмон аз ӯ бузургтар аст.

1. Бузургии Яҳёи Таъмиддиҳанда: Чӣ тавр мо метавонем ба намунаи ӯ пайравӣ кунем

2. Фурӯтании Малакути Осмон: Чӣ тавр мо метавонем ба таълимоти он фурӯтанона пайравӣ кунем

1. Матто 5:3-12 - Хушо мискинони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

2. Ишаъё 40:3-5 - Роҳи Худовандро омода кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз.

Матто 11:12 Ва аз айёми Яҳёи Таъмиддиҳанда то ҳоло Малакути Осмон ба зӯроварӣ дучор мешавад, ва зӯроварон онро ба зӯрӣ мегиранд.

Малакути Осмонро онҳое, ки онро бо зӯрӣ мегиранд, сахт меҷӯянд.

1. Қувваи Имон: Гирифтани Биҳишт бо зӯр

2. Қуввати эътиқод: Гирифтани Малакути Биҳишт

1. Луқо 16:16 - Таврот ва анбиё то замони Яҳё вуҷуд доштанд; аз он вақт инҷониб Малакути Худо мавъиза карда мешавад ва ҳар кас ба он кӯшиш мекунад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Матто 11:13 Зеро ки тамоми анбиё ва шариат то Яҳё пешгӯӣ мекарданд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки тамоми анбиё ва шариат то Яҳё пешгӯӣ мекарданд.

1. Иҷрои пешгӯӣ – Муайян кардани он, ки чӣ тавр омадани Яҳёи Таъмиддиҳанда иҷрошавии пешгӯӣ дар Китоби Муқаддасро нишон дод.

2. Пешравии пешгӯиҳо - омӯхтани он, ки чӣ тавр Худо ба воситаи пайғамбарони Аҳди Қадим иродаи Худро тадриҷан ошкор кард.

1. Ишаъё 40:3 - "Овози нидокунанда дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед".

2. Малокӣ 3:1 - «Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ва ӯ пешопеши Ман роҳ омода хоҳад кард: ва Худованде, ки шумо Ӯро меҷӯед, ногаҳон ба маъбади Худ хоҳад омад, ҳатто фариштаи аҳд, ки шумо аз Ӯ писандидаед. дар: инак, вай хоҳад омад, мегӯяд Худованди лашкарҳо».

Матто 11:14 Ва агар шумо онро қабул кунед, ин Илёс аст, ки бояд биёяд.

Исо Илёс пайғамбар ҳамчун шахсе, ки ба ҳузури Ӯ меояд.

1. Омадани Илёс: Донистани вақт ва ҳадафи Худо

2. Аҳамияти Илёс дар Китоби Муқаддас: Омӯзиш дар вафодории Худо

1. Малокӣ 4:5-6 - "Инак, ман пеш аз фаро расидани он рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба шумо Илёс-пайғамбарро мефиристам. Ӯ дили падаронро ба фарзандонашон ва дили фарзандонро ба фарзандонашон хоҳад кард. падарон, вагарна ман омада, заминро хароб хоҳам кард».

2. Юҳанно 1:19-21 - "Акнун ин шаҳодати Яҳё буд, вақте ки сарварони яҳудӣ дар Ерусалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз Ӯ бипурсанд, ки ӯ кист. Ӯ иқрор нашуд, балки озодона иқрор шуд, ки "Ман Масеҳ нестам". ' Аз ӯ пурсиданд: "Пас ту кистӣ? Илёс ҳастӣ?" Гуфт: «Не».

Матто 11:15 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

Ин порча муҳимияти гӯш кардани суханони Исоро таъкид мекунад.

1. Мо бояд ба суханони Исо бодиққат бошем ва қувват ва маънои онҳоро дар ҳаёти худ фаҳмем.

2. Исо мехоҳад, ки мо дилҳо ва ақли худро ба таълимоти Ӯ кушоем, то ки мо муҳаббат ва файзи Ӯро эҳсос кунем.

1. Луқо 8:18 - "Пас, диққат диҳед, ки чӣ тавр мешунавед: зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи ба назараш дорад, гирифта мешавад."

2. Яъқуб 1:19 - "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад".

Матто 11:16 Аммо ин наслро ба кӣ монанд кунам? Он мисли кӯдаконест, ки дар бозорҳо нишаста, ҳамкорони худро мехонанд,

Ин порча насли имрӯзаро бо кӯдаконе, ки дар бозор ба якдигар даъват мекунанд, муқоиса мекунад.

1. Фаҳмидани насли мо

2. Ҳикматро дар бозор ҷустан

1. Масалҳо 1:20-33 - Хирад дар кӯчаҳо садо медиҳад

2. Воиз 12:1-7 - Хатари ҳаёти бе ҳикмат

Матто 11:17 Ва гуфтанд: «Мо барои шумо най навохтем, ва шумо рақс накардед; Мо барои шумо мотам гирифтем, ва шумо нола накардед.

Мардум ба суханони Исо нигоҳ накарда, ки ӯ ба онҳо расиданд, ҷавоб надод.

1. Қудрати суханони Исо: Мо бояд чӣ гуна муносибат кунем

2. Муҳимияти гӯш кардани роҳнамоии Худо

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро хам карда, назди ман биёед: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди абадӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Яъқуб 1:19 - "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад".

Матто 11:18 Зеро ки Яҳё омад, на мехӯрад ва на менӯшад, ва мегӯянд: "Ӯ дев дорад".

Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳаёти қурбонӣ ва худбинӣ дошт, аммо мардум ӯро танқид карданд ва бардурӯғ ӯро дар гирифтори дев айбдор карданд.

1. Зиндагӣ бо қурбонӣ ва худбинӣ аксар вақт боиси танқид ва иттиҳоми бардурӯғ мегардад.

2. Исо моро огоҳ мекунад, ки ҷаҳон на ҳамеша муқаддас будани амалҳои моро эътироф мекунад.

1. Матто 7:16-20, "Онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон ангури хор ҷамъоварӣ мекунанд ё анҷири дарахт?"

2. 1 Петрус 4:12-14, «Эй маҳбубон, дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, аҷиб нашуморед, гӯё ки гӯё ягон чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад».

Матто 11:19 Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад ва онҳо мегӯянд: "Инак, одами пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гуноҳкорон аст". Аммо хирад аз фарзандони вай сафед карда мешавад.

Исоро ба пурхӯрӣ ва мастӣ айбдор карданд, зеро Ӯ бо гуноҳкорон ва андозгирон хӯрд ва менӯшид. Бо вуҷуди ин, ҳикмати Ӯро касоне, ки ба Ӯ пайравӣ мекарданд, исбот карданд.

1. Қудрати ҳикмати Исо: омӯхтани таъсири таълимоти Исо ба ҳаёти мо

2. Зебоии фурӯтанӣ: Чӣ тавр фурӯтании Исо моро рӯҳбаланд карда метавонад

1. Юҳанно 5:39-40 - "Шумо Навиштаҳоро меомӯзед, зеро гумон мекунед, ки шумо дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред; ва онҳо дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, вале шумо аз омадан худдорӣ мекунед, то ки ҳаёт дошта бошед."

2. Яъқуб 3:17 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло омадааст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ".

Матто 11:20 Он гоҳ ӯ ба таъқиб кардани шаҳрҳое шурӯъ кард, ки аксари мӯъҷизаҳои Ӯ дар онҳо ба амал омада буданд, зеро тавба накарданд.

Исо шаҳрҳоеро, ки мӯъҷизаҳои ӯро дида буданд, вале тавба карданро рад карданд, сахт сарзаниш кард.

1: Исо моро ба тавба даъват мекунад, новобаста аз гузаштаи мо.

2: Исо ба мо файз нишон медиҳад, ҳатто агар мо пештар имон наоварда бошем.

1: Луқо 15: 7 - "Ба шумо мегӯям, ки дар осмон низ барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба кардан эҳтиёҷ надоранд, бештар шодӣ хоҳанд кард."

2: Ҳизқиёл 33:11 - "Ба онҳо бигӯ: "Ба ҳаққӣ, ки Ман зинда ҳастам, мегӯяд Парвардигори Олам, ман мамоти шаронро намеписандам, балки бештар аз он ки онҳо аз роҳҳои худ рӯй гардонанд ва зиндагӣ кунанд."

Матто 11:21 Вой бар ҳоли ту, эй Кӯразин! вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! зеро ки агар мӯъҷизаҳое, ки дар шумо зоҳир мешуданд, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуданд, онҳо кайҳо дар палос ва хокистар тавба мекарданд.

Исо норозигии худро аз Кӯразин ва Байт-Сайдо баён мекунад, сарфи назар аз корҳои мӯъҷизае, ки дар онҳо ба амал оварда мешуданд, зеро агар ҳамин корҳо дар Сӯр ва Сидӯн карда мешуданд, онҳо бо андӯҳи сахт тавба мекарданд.

1. Қувваи тавба ва омурзиш

2. Аҳамияти зиндагии одилона

1. Аъмол 2:38 - Ва Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт.

2. 1 Петрус 1:17 - Ва агар шумо Падарро, ки аз рӯи кори ҳар кас бе ҳурмат доварӣ мекунад, даъват кунед, вақти иқомати худро дар ин ҷо бо тарс гузаронед.

Матто 11:22 Лекин Ман ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

Халқи Исроил нисбат ба Сӯр ва Сидӯн доварӣ баландтар хоҳад буд.

1: Рӯзи қиёмат фаро мерасад - Ба он омода бошед!

2: Ҳоло имони худро ба Худованд гузоред ва мукофотҳоро ба даст оред

1: Ваҳй 20:11-15 - Доварии тахти бузурги сафед

2: Ишаъё 3:10-11 - Доварии Худо бар шарир

Матто 11:23 Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки ба осмон сарафроз хоҳӣ шуд, ба дӯзах андохта хоҳӣ шуд; зеро агар мӯъҷизоте ки дар ту зоҳир шуда буд, дар Садӯм зоҳир мешуд, он то имрӯз боқӣ мемонд.

Ин порча дар бораи огоҳӣ ба Кафарнаҳум сухан меронад, ки агар тавба накунад, ҳамон тавре ки Садӯм ва Амӯроро ба дӯзах хоҳанд бурд.

1:

Худо моро огоҳ мекунад, ки агар тавба накунем, ҳамон тавре ки Кафарнаҳум, Садӯм ва Амӯра гирифтори ғазаби Ӯ хоҳем шуд.

2:

Худо сабр ва меҳрубон аст, аммо мо бояд ба огоҳиҳои Ӯ гӯш диҳем ва аз гуноҳҳоямон рӯй гардонем ва ё бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавем.

1: Румиён 2: 4-10 - доварӣ ва марҳамати Худо ба онҳое, ки некӣ ва бад кардаанд.

2: Луқо 13: 3-5 - Огоҳии Исо дар бораи тавба кардан ё дучор шудан ба доварӣ.

Матто 11:24 Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳолати замини Садӯм дар рӯзи доварӣ аз ту сабуктар хоҳад буд.

Доварӣ барои онҳое, ки Исоро рад мекунанд, нисбат ба онҳое, ки рад мекунанд, сахттар хоҳад буд.

1: Рад кардани Исо ҳукми сахттаринро меорад.

2: Қабули Исо марҳамат ва файз меорад.

1: Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2: Румиён 10: 9-10 - "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. ; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

Матто 11:25 Дар он вақт Исо дар ҷавоб гуфт: «Туро ташаккур мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмонҳо ва замин, зеро ки ин чизҳоро аз доноён ва доноён пинҳон кардай ва ба кӯдакон ошкор кардай».

Исо ба Худо шукр мегӯяд, ки ҳақиқати Худро ба фурӯтан ва содда ошкор кардааст.

1: Худо ҳақиқати Худро ба фурӯтанон ошкор мекунад

2: Дили миннатдории Исо барои ошкор кардани ҳақиқат

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад."

2:1 Петрус 5:5 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад."

Матто 11:26 Бо вуҷуди ин, эй Падар, зеро ки дар назари Ту чунин менамуд.

Ин оят дар бораи ҳокимияти ниҳоии Худо сухан меронад, ки иродаи Ӯ ҳамеша иҷро мешавад ва он ҳамеша беҳтарин аст.

1: Худо назорат мекунад - Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки иродаи Худо ҳамеша комил аст, новобаста аз он ки он чӣ қадар душвор ба назар мерасад.

2: Иродаи Худо ҳамеша беҳтарин аст - Мо бояд қабул кунем, ки иродаи Худо ҳамеша беҳтарин аст ва кӯшиш кунем, ки он чизеро, ки Ӯ мехоҳад, иҷро кунад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Матто 11:27 Ҳама чиз аз ҷониби Падари Ман ба Ман супурда шудааст; ва ҳеҷ кас Писарро намешиносад, ҷуз Падар; ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва касе ки Писар ба ҳар кӣ Ӯро ошкор кунад.

Писар ягона касест, ки Падарро ба инсоният ошкор карда метавонад ва Падар ҳама чизро ба Писар супурд.

1. Шиносоии Падар: Имтиёзи ошкор кардани Худованд ба дигарон

2. Ягона будани Масеҳ: Фаҳмидани робитаи байни Падар ва Писар

1. Юҳанно 14:9-11, Исо ба вай гуфт: «Оё ман ин қадар вақт бо ту будам, вале ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст; Пас, чӣ гуна метавон гуфт: "Падарро ба мо нишон деҳ"? Оё бовар намекунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки ба шумо мегӯям, ба ихтиёри Худ намегӯям; лекин Падаре ки дар Ман сокин аст, аъмол мекунад.

11 Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман, вагарна ба хотири худи аъмол ба Ман имон оваред.

2. Ибриён 1:1-3, Худое, ки дар замонҳои гуногун ва бо роҳҳои гуногун ба падарон тавассути анбиё сухан мегуфт, дар ин рӯзҳои охир ба воситаи Писари Худ, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин кардааст, ба мо сухан гуфтааст. , ки ба василаи Ӯ ҷаҳониёнро офарид; ки дурахши ҷалоли Ӯ ва симои зоҳирии шахсияти Ӯ буд ва ҳама чизро бо каломи қудрати Худ нигоҳ медорад, вақте ки гуноҳҳои моро ба воситаи Худ пок кард, ба ямини Аълоҳазрат дар боло нишаст.

Матто 11:28 Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборҳо, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

Исо онҳоеро, ки бори гарон ва хаста шудаанд, даъват мекунад, ки барои истироҳат назди Ӯ оянд.

1. Барои истироҳат назди Исо биёед - Матто 11:28

2. Дар Масеҳ оромӣ ёфтан - Матто 11:28

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати заифонро афзун мекунад.

2. Забур 61:5-7 - Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман аст; вай калъаи ман аст, ман хеч гох такон намеёбам.

Матто 11:29 Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки аз Исо, ки ҳалим ва фурӯтан аст, омӯзем, то ҷони мо оромӣ ёбад.

1. Омӯзиши фурӯтан будан: юғи Исоро ба гардани мо гирифтан

2. Дар осоиштагии Ӯ истироҳат кардан: Аз Исо омӯхтан

1. Филиппиён 2:5-8 - Дар байни худ чунин фикр кунед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2. Забур 37:7 - Дар ҳузури Худованд ором бош ва барои Ӯ сабр кун; Аз касе, ки дар роҳи ӯ муваффақ мешавад, аз касе, ки найрангҳои бад мекунад, ғамгин нашав.

Матто 11:30 Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Ин порча дар бораи ваъдаи Исо дар бораи бори сабуктаре барои пайравонаш меравад.

1: Исо ҷавоб аст - юғи Ӯ осон аст ва бори ӯ сабук аст.

2: Роҳи адолат - Исо ба мо роҳи ҳаётеро пешниҳод мекунад, ки бори вазнини он нест.

1: Забур 55:22 - Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард.

2:1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Матто 12 ихтилофоти байни Исо ва фарисиёнро дар бораи риояи рӯзи шанбе нишон медиҳад, ки Ӯ худро аз маъбад ва Юнус бузургтар медонад ва таълимоти Ӯ дар бораи хешовандии ҳақиқӣ.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фарисиён шогирдони Исоро дар он айбдор мекунанд, ки бо кандани ғалла барои хӯрдан қонуни рӯзи шанберо вайрон мекунанд (Матто 12:1-8). Исо онҳоро ҳимоя карда, қайд мекунад, ки эҳтиёҷоти инсонӣ аз қонуни расму оинҳо болотар аст. Ӯ худро «Худованди рӯзи шанбе» эълон карда, қудрати худро бар анъанаҳои динӣ тасдиқ мекунад. Баҳси дигари рӯзи шанбе вақте ба миён меояд, ки Ӯ дар куништ одамеро, ки дасташ хушкшуда дорад, шифо медиҳад (Матто 12:9-14). Бо вуҷуди эътирози фарисиён, Исо мегӯяд, ки дар рӯзи шанбе некӣ кардан ҷоиз аст.

Параграфи 2: Пас аз он ки шифоҳои бештаре анҷом дод, аз ҷумла барқарор кардани бино ва сухани марди девона, Исо ба айбдоркунии фарисиён рӯ ба рӯ мешавад, ки ӯ қудрати Баал-Забулро (Шайтон) барои мӯъҷизаҳои худ истифода мебарад (Матто 12:22-37). Вай ин даъворо рад карда, қайд мекунад, ки салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, истодагарӣ карда наметавонад; Аз ин рӯ, гуфтани он ки Шайтон ба Ӯ қудрат медиҳад, ки девҳоро берун кунад, мантиқӣ нест. Вай минбаъд дар бораи куфр ба Рӯҳулқудс огоҳ мекунад, ки бахшида намешавад, яъне кори Худоро ба Шайтон нисбат медиҳад. Вақте ки аз ҷониби баъзе китобдонон ва фарисиён аломате пурсиданд, ӯ дар бораи се рӯзи дар шиками моҳӣ будани Юнус дар бораи марг ва эҳёи худ – «аломати Юнус» ишора мекунад.

Сархати 3-юм: Дар ин фасли ниҳоӣ (Матто 12:38-50) Исо наслро дар ҷустуҷӯи аломатҳо ҳамчун бад ва зинокор тавсиф мекунад, ки новобаста аз далелҳое, ки аллакай тавассути хидмати Ӯ оварда шудаанд, бевафоии онҳоро ба Худо нишон медиҳанд. Пас аз он, ки модар ва бародаронаш дар берун интизоранд ва мехоҳанд бо Ӯ сӯҳбат кунанд, Ӯ оиларо на аз рӯи муносибатҳои биологӣ, балки дар асоси иҷрои иродаи Худо муайян мекунад.

Матто 12:1 Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш гурусна буданд ва ба чидан ва хӯрдан шурӯъ карданд.

Исо ва шогирдонаш дар рӯзи шанбе ҷуворимакка мечинанд.

1: Қонунҳои Худо маҳдудкунанда нестанд; ба ҷои ин, онҳо бояд ҳамчун роҳи ба Ӯ наздиктар кардани мо дида шаванд.

2: Исо нишон дод, ки муҳаббат ва марҳамат аз риояи қонун муҳимтар аст.

1: Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2: Матто 23:23 - Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо аз пудинагӣ, анис ва зира даҳьяк медиҳед, ва муҳимтар аз шариат, доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед;

Матто 12:2 Аммо фарисиён инро диданд, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту корҳое мекунанд, ки дар рӯзи шанбе кардан ҷоиз нест».

Фарисиён мушоҳида карданд, ки шогирдони Исо дар рӯзи шанбе қонунро вайрон мекунанд.

1. Рӯзи шанбе вақтест, ки мо дар Худованд истироҳат кунем ва дар бораи ташвишҳои заминӣ ғам нахӯрем.

2. Рӯзи шанбе рӯзест, ки аҳди Худоро бо мо ва ҳар чизе ки Ӯ барои мо кардааст, ёдоварӣ кунем.

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред ва онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Ишаъё 58:13-14 - Агар шумо рӯзи шанберо лаззат гӯед, Худованд хоҳиши дили шуморо медиҳад.

Матто 12:3 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Довуд ва ҳамроҳонаш гурусна монданд, чӣ кор кард?

Ин порча дар бораи таълимоти Исо дар бораи аҳамияти Рӯзи Худованд ва чӣ тавр Довуд ва пайравонаш онро эҳтиром мекарданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр таълимоти Исо моро роҳнамоӣ мекунанд, ки Рӯзи Худовандро эҳтиром кунем

2. Зиндагӣ бо беайбӣ: Пайравӣ ба намунаи Исо дар бораи ҳаёти содиқона

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Румиён 12:1-2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Матто 12:4 Чӣ гуна ӯ ба хонаи Худо даромад ва нони тақдимшударо хӯрд, ки хӯрдан ба ӯ ва ҳамроҳонаш ҷоиз набуд, балки фақат барои коҳинон?

Исо ба Хонаи Худо даромад ва нонеро, ки танҳо ба коҳинон иҷозат дода буд, хӯрд.

1. Омодагии Исо ба вайрон кардани қоидаҳо барои нишон додани итоаткории Ӯ ба Худо

2. Чаро намунаи итоаткорӣ барои мо имрӯз муҳим аст?

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед».

2. Румиён 13:8-10 - «Бигзор ҳеҷ қарзе бефоида боқӣ намонад, ба ҷуз қарзи доимӣ барои дӯст доштани якдигар, зеро ҳар кӣ дигаронро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст».

Матто 12:5 Ё шумо дар шариат нахондаед, ки чӣ тавр коҳинон дар маъбад рӯзи шанберо вайрон мекунанд ва беайб мешаванд?

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр коҳинон дар маъбад рӯзи шанберо вайрон мекунанд, вале то ҳол беайб ҳисобида мешаванд.

1. Қонуни Худо аз қонуни инсон бузургтар аст

2. Донистани тафовути дурусту ботил

1. Румиён 7:12-14 - Бинобар ин, шариат муқаддас аст, ва ҳукм муқаддас, одилона ва нек аст.

2. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

Матто 12:6 Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо касе бузургтар аз маъбад аст.

Исо таълим медиҳад, ки Ӯ аз маъбад бузургтар аст ва дар ин ҷо чизи бузургтар аз маъбад вуҷуд дорад.

1. Исо аз ҳама маъбад бузургтар аст - Омӯзиши аҳамияти таълимоти Исо дар Матто 12:6

2. Оғози ҳузури чизи бузургтар - Таҷлили асрори илоҳияти Исо

1. Юҳанно 10:30 — «Ман ва Падари Ман як ҳастем».

2. Қӯлассиён 2:9 - «Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии илоҳият бадан сокин аст».

Матто 12:7 Аммо агар медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: Ман марҳамат хоҳам кард, на қурбонӣ, бегуноҳонро маҳкум намекардед.

Шафқат аз риояи аҳкому муқаррароти динӣ муҳимтар аст.

1: Муҳаббат ва меҳрубонии Худо ҳамеша ғалаба мекунад

2: Оғӯши фазлу раҳмати Худо

1: Яъқуб 2:13 - Зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 12:8 Зеро Писари Одам Худованди рӯзи шанбе низ аст.

Ин порча мегӯяд, ки Исо Худованди рӯзи шанбе аст.

1. "Худованди рӯзи шанбе будан чӣ маъно дорад?"

2. "Аҳамияти эҳтироми Исо ҳамчун Худованди рӯзи шанбе"

1. Хуруҷ 20:8-11 - Амри Худо дар бораи муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе.

2. Қӯлассиён 2:16-17 - Муҳимияти риоя кардани аҳкоми Худо дар бораи рӯзи шанбе.

Матто 12:9 Ва аз он ҷо баромада, ба куништ даромад.

Исо ба куништ рафта, ба мардум таълим медод.

1. Исо бо иштирок дар куништ ба мо аҳамияти ҷомеа ва мушоракатро нишон дод.

2. Исо фурӯтанӣ ва файзро дар куништ таълим дода, нишон дод.

1. Ибриён 10:24-25 - Биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан.

2. Аъмол 20:7 - Дар рӯзи аввали ҳафта, вақте ки мо барои шикастани нон ҷамъ омада будем, Павлус бо онҳо сӯҳбат карда, ният дошт, ки рӯзи дигар биравад ва суханашро то нисфи шаб дароз кард.

Матто 12:10 Ва инак, марде буд, ки дасташ хушк шуда буд. Ва аз Ӯ пурсиданд: «Оё дар рӯзҳои шанбе шифо додан ҷоиз аст? то ки вайро айбдор кунанд.

Исо дар рӯзи шанбе дар ҷавоб ба саволи фарисиён мардеро, ки дасташ хушк шуда буд, шифо медиҳад.

1. Раҳмати Худо қонунҳои инсонро аз байн мебарад

2. Қувваи шифобахши имон

1. Ишаъё 43:25 - «Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам».

2. Яъқуб 5:15 - «Ва дуое, ки бо имон дода мешавад, беморро шифо мебахшад;

Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд».

Матто 12:11 Ва ба онҳо гуфт: «Кист дар байни шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва агар он дар рӯзи шанбе ба чоҳ афтад, магар онро нигоҳ дошта, берун намебарад?

Исо дар бораи марде бо як гӯсфанд дар рӯзи шанбе ба чоҳ афтода, саволи риторикӣ дод ва ӯ чӣ кор мекард.

1. Қувваи шафқат – чӣ гуна раҳмдилӣ ва меҳрубонӣ метавонад ҳатто аз муқаддастарин қонунҳо болотар бошад

2. Вақт барои ғамхорӣ - фаҳмидани кай ва чӣ гуна аз ҳаёти ҳаррӯза танаффус гирифтан

1. Матто 12:7 - «Аммо агар шумо медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: „Ман марҳаматро мехоҳам, на қурбониро“, шумо бегуноҳонро маҳкум намекардед».

2. Луқо 6:35-36 - «Лекин душманони худро дӯст доред, ва некӣ кунед ва қарз диҳед, дар ҳоле ки бар ивази он чизе интизор нашавед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва шумо писарони Ҳаққи Таоло хоҳед буд. Чунки У ношукрларга ва ёмонларга меҳрибондир».

Матто 12:12 Пас, чӣ қадар одам аз гӯсфанд беҳтар аст? Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе кори нек кардан ҷоиз аст .

Дар ин порча аҳамияти некӣ кардан дар рӯзҳои шанбе таъкид шудааст, ки он аз гӯсфанд муҳимтар аст.

1. «Қудрати некӣ кардан дар рӯзи шанбе».

2. «Даъвати олӣ барои некӣ кардан дар рӯзи шанбе»

1. Ишаъё 58:13-14 - «Агар шумо пойҳои худро аз вайрон кардани шанбе нигоҳ доред ва дар рӯзи муқаддаси ман он чизеро, ки мехоҳед, кунед, агар шумо рӯзи шанберо лаззат ва рӯзи муқаддаси Худовандро шарафманд хонед, ва агар шумо онро эҳтиром кунед ки ба роҳи худ наравед ва ҳар чи ки хоҳед, рафтор накунед ва ё сухани беҳуда нагӯед, он гоҳ шодии худро дар Худованд хоҳед ёфт».

2. Яъқуб 1:27 - «Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон».

Матто 12:13 Он гоҳ ба он мард гуфт: «Дасти худро дароз кун». Ва онро дароз кард; ва он мисли дигараш пурра барқарор карда шуд.

Исо дасти одамро шифо дода, ба Ӯ фармуд, ки дароз кунад.

1. Қудрати Исо барои шифо додан ва барқарор кардани мо аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ.

2. Муҳимияти итоат кардан ба аҳкоми Исо.

1. Ишаъё 53:5 - «Лекин Ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар Ӯ буд ва ба воситаи захмҳои Ӯ мо шифо ёфтаем».

2. Забур 102:3 - «Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад, ва ҳамаи бемориҳои шуморо шифо мебахшад».

Матто 12:14 Он гоҳ фарисиён берун омада, бар зидди Ӯ шӯро барпо карданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд.

Фарисиён қасд карданд, ки Исоро нобуд кунанд.

1: Мо бояд ҳамеша дар хотир дорем, ки онҳоеро, ки ба мо зулм мекунанд, бахшем, ҳатто агар ба назар чунин менамояд, ки онҳо қасди нобудии моро доранд.

2: Мо бояд имони худро ба Худо нигоҳ дорем ва боварӣ дорем, ки Ӯ моро аз онҳое, ки ба мо зарар мерасонанд, муҳофизат мекунад.

1: Румиён 12:19-21 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Баръакс: «Агар душманат гурусна бошад, сераш деҳ, агар ташна бошад, об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ».

2: Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст - аз кӣ тарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст, аз кӣ битарсам?

Матто 12:15 Аммо Исо инро фаҳмид, аз он ҷо дур шуд; ва мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ рафтанд, ва Ӯ ҳамаро шифо дод;

Исо мардуми зиёдеро, ки аз ақиби Ӯ мерафтанд, шифо дод.

1: Исо Шифокунандаи ҳама аст

2: Шифо ба воситаи Исо

1: Isaiah 53: 5 - "Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: Яъқуб 5: 14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро ба исми Худованд равған молида, дуои имон оварад. беморро наҷот диҳед, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Матто 12:16 Ва онҳоро фармуд, ки Ӯро ошкор накунанд:

Гузаргоҳ Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки шахсияти ӯро махфӣ нигоҳ доранд.

1. Қувваи хомӯшӣ: Омӯзиши доно будан дар имони мо

2. Нигоҳ доштани Исо дар сояҳо: Зарурати махфӣ дар рафтори мо бо Худо

1. Матто 6:5-6: «Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, мисли риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд, ки дар куништҳо ва дар кунҷҳои кӯча истода дуо гӯянд, то дигарон онро бубинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо Аммо вақте ки дуо мегӯӣ, ба ҳуҷраи худ даромад ва дарро пӯш ва ба Падари худ, ки нонамоён аст, дуо кун».

2. Қӯлассиён 4:5-6: "Дар рафтори худ бо бегонагон хирадманд бошед; аз ҳар фурсат истифода баред. Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед. "

Матто 12:17 То ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд:

Исо пешгӯии Ишаъёро иҷро кард.

1: Исо иҷрошавии пешгӯӣ аст - чӣ гуна Ӯ аз марг ҳаёт меорад.

2: Қудрати рисолати Исо барои иҷро кардани пешгӯии Ишаъё.

1: Isaiah 53: 4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, аммо мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2: Юҳанно 1:45 - Филиппус Натанъилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Онеро, ки Мусо дар шариат ва анбиё дар бораи Ӯ навиштаанд, ёфтаем: Исои Носирӣ, Писари Юсуф».

Матто 12:18 Инак бандаи Ман, ки Ӯро баргузидаам; маҳбуби ман, ки ҷонам аз Ӯ хушнуд аст: Рӯҳи Худро бар вай хоҳам гузошт, ва Ӯ ба ғайрияҳудиён доварӣ хоҳад кард.

Ин порча дар бораи бандаи баргузидаи Худо ва рисолати ӯ барои ба ғайрияҳудиён овардани адолат сухан меравад.

1. Қудрати муҳаббати Худо: Фаҳмидани Исо ҳамчун Бандаи баргузидаи Худованд

2. Вазифаи адолат: Татбиқи нақшаи Худо барои халқҳо

1. Ишаъё 42:1-4 - Бандаи Худованд

2. Аъмол 10:34-35 - Мавъиза ба ғайрияҳудиён

МАТТО 12:19: Ӯ кӯшиш нахоҳад кард ва гиря намекунад; ва ҳеҷ кас дар кӯчаҳо овози ӯро нашунавад.

Ин порча дар бораи ҳалим будани Исо сухан меронад ва таъкид мекунад, ки ӯ дар байни мардум ҷанҷол накардааст ва саҳнае намесозад.

1. Зебоии ҳалимӣ: Мо аз Исо чӣ омӯхта метавонем

2. Қудрати худдорӣ: Омӯзиш аз намунаи Исо

1. Масалҳо 15:1 - «Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад».

2. 1 Петрус 3:4 - "Баръакс, он бояд он шахсияти ботинии шумо бошад, зебогии бепоёни рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назари Худо арзиши бузург дорад".

Matthew 12:20: Вай найи кӯфташударо нахоҳад шикаст, ва зағири дудкашро хомуш нахоҳад кард, то даме ки доварӣ барои ғалаба нафиристад.

Худо нотавононро намешиканад, балки то адолат пойдор нашавад, қувват мебахшад.

1: Худо нотавононро қувват мебахшад, то дар муборизаҳои зиндагӣ истодагарӣ кунанд.

2: Худованд ситамкоронро инсоф мекунад.

1: Isaiah 40:29 Ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2: Забур 9:9 Худованд инчунин паноҳгоҳи мазлумон хоҳад буд, паноҳгоҳ дар вақти душворӣ.

Матто 12:21 Ва халқҳо ба исми Ӯ таваккал хоҳанд кард.

Ин порча аҳамияти эътимод ба номи Исоро ҳамчун ғайрияҳудиён нишон медиҳад.

1: Вақте ки мо ба Исо такя мекунем, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Ӯ моро таъмин мекунад.

2: Вақте ки мо ба Исо такя мекунем, мо метавонем дар вақти зарурӣ ба Ӯ такя кунем.

1: Ишаъё 12:2 - «Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шудааст».

2: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

Матто 12:22 Он гоҳ як девона, кӯр ва гунгро назди Ӯ оварданд, ва Ӯ ӯро шифо дод, ба тавре ки кӯрон ва гунгон сухан мегуфтанд ва медиданд.

Исо марди гирифтори девро шифо дода, ба ӯ ҳам бино ва ҳам сухан медиҳад.

1. Қудрати Исо барои шифо додан

2. Исо қудрати илоҳӣ нишон медиҳад

1. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд ва ӯ бо сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

2. Марқӯс 16:17-18 - Ва ин аломатҳо ба имондорон ҳамроҳ хоҳанд шуд: Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; бо дастони худ мор хоханд гирифт; ва ҳангоме ки заҳри марговар менӯшанд, ба онҳо ҳеҷ зиёне намерасонад; даст ба беморон мегузоранд ва шифо меёбанд.

Матто 12:23 Ва тамоми мардум дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Оё ин Писари Довуд нест?

Мардуми замони Исо аз дидани он ки ӯ писари Довуд аст, дар ҳайрат монданд.

1. Нақшаи Худо: Пайравӣ аз рӯи пешгӯии Писари Довуд

2. Ба ваъда бовар кунед: аз Писари Довуд шодӣ кунед

1. Ишаъё 11:1 - "Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решааш шоха мерӯяд"

2. Мико 5:2 - «Лекин ту, эй Байт-Лаҳми Эфрата, агарчи дар миёни ҳазорон Яҳудо хурд бошӣ, аз ту он кас берун хоҳад омад, ки назди ман ҳоким дар Исроил бошад».

Матто 12:24 Аммо фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ин шахс девҳоро не, балки ба

воситаи Баал-Забул, мири девҳо берун мекунад».

Фарисиён Исоро айбдор карданд, ки девҳоро бо қудрати Баал-Забул, мири иблисҳо берун мекунад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо бар бадӣ ғолиб меояд

2. Фарисиён ва айбҳои онҳо: Фаҳмидани беимонӣ

1. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин замон, бар зидди лашкарҳои рӯҳонии шарорат дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

2. Қӯлассиён 2:15 - Ӯ подшоҳон ва қудратҳоро безарар карда, дар бораи онҳо тамошои оммавӣ сохт ва дар он бар онҳо ғалаба кард.

Матто 12:25 Исо андешаҳои онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, ба харобазор табдил меёбад; ва ҳар шаҳр ё хонае, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, устувор нахоҳад буд:

Подшоҳӣ ё хонаи тақсимшуда устувор нахоҳад буд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр муносибатҳои худро мустаҳкам кардан мумкин аст

2. Бартараф кардани тақсимот: Чӣ гуна бояд Салтанати тақсимшударо муттаҳид кард

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - «Бинобар ин, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, саъй доранд, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доранд».

2. Забур 133:1 - «Инак, чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ сокинанд!»

Матто 12:26 Ва агар шайтон шайтонро берун кунад, вай бар зидди худ аз ҳам ҷудо мешавад; Пас салтанати ӯ чӣ гуна устувор хоҳад буд?

Исо мепурсад, ки чӣ тавр Шайтон метавонад Шайтонро берун кунад, агар онҳо бар зидди худ аз ҳам ҷудо шаванд, зеро ин маънои онро дорад, ки салтанати ӯ истодагарӣ карда наметавонад.

1. Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки вақте ки шуморо шайтон месанҷад

2. Қувваи ваҳдат дар мубориза бо бадӣ

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Матто 12:27 Ва агар ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун карда бошам, фарзандони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? бинобар ин онҳо доварони шумо хоҳанд буд.

Исо қудрати худро дар берун кардани девҳоро ҳимоя карда, ба қудрати фарзандони фарисиён барои ҳамин кор шубҳа мекунад.

1: Исо олӣ аст - Худованди мо Исо ягона шахсест, ки бар қуввахои бад қудрат дорад.

2: Довари ниҳоӣ - Мо метавонем ба Исо бовар кунем, ки доварии ниҳоиро мебарорад, зеро Ӯ довари ниҳоӣ аст.

1: Қӯлассиён 1:17 - Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

2: Юҳанно 5:22 - Зеро Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми ҳукмро ба Писар додааст.

Матто 12:28 Аммо агар ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун карда бошам, пас Малакути Худо ба шумо расидааст.

Исо мегӯяд, ки Ӯ аз Малакути Худост ва қудрат дорад, ки девҳо ва рӯҳҳои нопокро бо Рӯҳи Худо берун кунад.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Исо қудрати илоҳии худро нишон медиҳад.

2. Фаҳмидани Малакути Худо: Он чизе ки Исо дар ҳақиқат ба мо мегӯяд.

1. Луқо 11:20 - Аммо агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун кунам, бешубҳа Малакути Худо бар шумо омадааст.

2. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст: ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ Аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидона хонда хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх. Афзоиши ҳукумат ва сулҳи ӯ интиҳо надорад.

Матто 12:29 Вагарна чӣ гуна кас метавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, дороии ӯро ғорат кунад, магар он ки ӯ аввал зӯроварро набандад? ва баъд хонаи худро вайрон мекунад.

Ин порча дар бораи баста шудани Шайтон аст, то ки Исо наҷот диҳад.

1. Қудрати Исо: бастани марди тавоно ва вайрон кардани хонаи ӯ

2. Таъсири наҷот: озод кардани Шайтон ва барқарор кардани Салтанати Худо

1. Қӯлассиён 2:14-15 - "Дастнависи талаботе, ки бар зидди мо буд, бар хилофи мо буд. Ӯ онро аз роҳ дур карда, ба салиб мехкӯб кард".

2. Румиён 8:1-2 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст."

Матто 12:30 Ҳар кӣ бо Ман нест, зидди Ман аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мешавад.

Ҳар кас, ки бо Худо шарик набошад, зидди Ӯст ва кӯшишҳои онҳо пароканда мешавад.

1: Мо бояд бо Худо бошем, агар бихоҳем, ки дар корҳои худ муваффақ шавем.

2: Барои он ки дар ҳақиқат бо Худо мувофиқ бошем, мо бояд бо Ӯ ҷамъ шавем ва кӯшишҳои худро пароканда накунем.

1: Воиз 4:9-12 - Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, зеро онҳо якҷоя кор карда, бештар кор мекунанд.

2: Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад, пас як кас каси дигареро тез мекунад.

Матто 12:31 Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар гуна гуноҳ ва куфр ба одамон омурзида хоҳад шуд, аммо куфр ба Рӯҳулқудс ба одамон омурзида нахоҳад шуд.

Гуноҳ ва куфрро бахшидан мумкин аст, аммо куфр бар Рӯҳулқудс наметавонад.

1: Худо меҳрубон ва бахшанда аст, аммо мо набояд сабри Ӯро бисанҷем.

2: Худо ҳанӯз ҳам раҳмдил ва меҳрубон аст, ҳатто вақте ки мо хато мекунем, аммо мо набояд файзи Ӯро як чизи муқаррарӣ қабул кунем.

1: Эфсӯсиён 2: 4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт, - шумо бо файз наҷот ёфтед. —

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Матто 12:32 Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, бахшида мешавад;

Исо таълим медиҳад, ки ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухан гӯяд, бахшида мешавад, аммо онҳое, ки бар зидди Рӯҳулқудс сухан мегӯянд.

1. Қувваи бахшидан дар Исо

2. Қудсияти Рӯҳулқудс

1. Румиён 8:26-27 - Ба ин монанд, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро ки мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки барои суханон хеле амиқ аст.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки

гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

Матто 12:33 Ё дарахтро некӯ гардонед, ва меваашро нек; вагарна дарахтро фосид ва меваашро фосид, зеро ки дарахт аз мевааш шинохта мешавад.

Дарахт аз мевааш маълум аст; дарахтони хуб меваи хуб медиҳанд ва дарахтони бад меваи фасод мекунанд.

1. Қувваи амалҳои мо: Чӣ гуна интихоби мо мероси моро муайян мекунад

2. Он чизеро, ки мо ба ҷаҳон мегузорем: оқибатҳои сухан ва амали мо

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. 8 Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ. 18 Ва аз ҷониби онҳое ки сулҳҷӯён ҳосили адолатро дар осоиштагӣ мекоранд.

Матто 12:34 Эй насли морҳо, чӣ гуна шумо, ки бад ҳастед, суханони нек гуфта метавонед? зеро ки даҳон аз фаровонии дил сухан мегӯяд.

Даҳон ба фаровонии дил сухан мегӯяд, пас бадкорон сухани нек гуфта наметавонанд.

1. Дили масъала: Фаровонии дил ба гуфтори мо чӣ гуна таъсир мерасонад

2. Аз он чизе, ки мегӯед, ҳазар кунед: Чӣ гуна суханҳои мо хислати моро ошкор мекунанд

1. Яъқуб 3:1-12 - Қудрати забон

2. Матто 15:18-20 - Он чизе ки одамро палид мекунад

Матто 12:35 Одами нек аз ганҷинаи неки дил чизи нек берун меоварад, ва одами бад аз ганҷинаи бад чизи бад берун меоварад.

Одами нек аз дилаш некиро берун меорад ва бадкор аз дилаш бадиҳоро берун меорад.

1. Қувваи андешаҳои мо: Он чизе ки мо фикр мекунем, мо мешавем

2. Тарбияи қалби покӣ ва покӣ

1. Филиппиён 4:8-9 - «Дар ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон аъло бошад, агар чизи шоистае бошад. ҳамду сано гӯед, дар бораи ин чизҳо фикр кунед: он чи дар Ман омӯхтаед ва гирифтаед ва шунидаед ва дидаед, - инро ба амал оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд».

2. Ибриён 10:22 - «Биёед, бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, бо дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисми мо бо оби пок шуста шудааст».

Матто 12:36 Аммо Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар сухани беҳудае ки одамон бигӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод.

Ҳар сухани беҳуда гуфта мешавад дар рӯзи қиёмат.

1: Ба суханони худ диққат диҳед - Матто 12:36

2: Эҳтиёт бошед, ки чӣ мегӯед - Матто 12:36

1: Яъқуб 3:1-12 - Ром кардани забон

2: Масалҳо 18:21 - Қудрати ҳаёт ва мамот дар забон аст.

Матто 12:37 Зеро ки бо суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд.

Ин оят таълим медиҳад, ки суханони мо сафед кардан ё маҳкум кардани моро муайян мекунанд.

1: Қувваи Каломи мо - Мо бояд суханони худро оқилона истифода барем, зеро онҳо метавонанд ба худамон ва дигарон таъсири қавӣ ва доимӣ дошта бошанд.

2: Оқибатҳои Калимаҳои мо - Вобаста аз тарзи истифода шудани онҳо, калимаҳои мо метавонанд оқибатҳои мусбат ё манфӣ эҷод кунанд.

1: Яъқуб 3:5-8 - Суханони мо қудрати баракат додан ё лаънат кардан доранд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки онҳоро тавре истифода барем, ки рӯҳбаландкунанда ва рӯҳбаландкунанда бошад.

2: Масалҳо 12:18 - Суханони дуруст дар вақти лозима метавонанд шифо ва сулҳ оваранд.

Матто 12:38 Баъзе аз китобдонон ва фарисиён дар ҷавоб гуфтанд: «Эй Ӯстод! Мехоҳем аз Ту аломате бубинем».

Шариатдонон ва фарисиён аз Исо барои исботи қудрати худ нишона пурсиданд.

1) Қудрати дархост: Чӣ гуна савол додан метавонад ба ҷавобҳо оварда расонад

2) Ҷустуҷӯи аломатҳо: Фарисиён ба мо дар бораи имон чӣ таълим дода метавонанд

1) Матто 16:1–4

2) Юҳанно 4:48-51

Матто 12:39 Аммо Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Насли шарир ва зинокор аломате меҷӯяд; ва ба он аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнус-пайғамбар.

Исо ба мардум мегӯяд, ки аломати Юнус-пайғамбар ба онҳо дода мешавад.

1. Аломати Юнус: Китоби Муқаддас ба мо дар бораи дахолати Худо ба ҳаёти мо чӣ таълим медиҳад

2. Ҷустуҷӯи нишонаҳо: Шиносоии мӯъҷизаҳои Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Луқо 11:29-30 - Вақте ки издиҳом зиёд мешуд, ӯ ба гуфтан оғоз кард: «Ин насл насли бад аст. Аломате меҷӯяд, аммо ба ҷуз нишонаи Юнус ҳеҷ нишонае дода намешавад.

2. Забур 78:12-14 - Ӯ баҳрро тақсим кард ва онҳоро аз он гузаронд, ва обҳоро мисли теппае устувор сохт. Рӯзона онҳоро бо абр мебурд ва тамоми шаб бо нури оташин. Ӯ дар биёбон сангҳоро пора карда, ба онҳо чун аз қаъри қаъри фаровон об дод.

Матто 12:40 Зеро, чунон ки Юнус се рӯзу се шаб дар шиками наҳанг буд; ҳамин тавр Писари Одам се шабонарӯз дар дили замин хоҳад буд.

Вақти Юнус дар шиками кит ҳамчун рамзи марг ва эҳёи Исо хизмат мекунад.

1: Исо мурд ва эҳьё шуд, то моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад.

2: Исо эҳё ва ҳаёт аст; имон ба Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ меорад.

1: Юҳанно 11:25 Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд.

2: Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 12:41 Мардони Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, бузургтар аз Юнус дар ин ҷост.

Мардони Нинве нишон медиҳанд, ки тавба метавонад ба наҷот оварда расонад, ҳатто вақте ки одамон аз Худо дуранд.

1. Тавба ба наҷот мебарад, новобаста аз он ки шумо дар куҷое зиндагӣ мекунед.

2. Файзи Худо бузургтар аз он аст, ки ҳар яки мо тасаввур карда метавонад.

1. Юнус 3:1-10 - Мардуми Нинве ба паёми Худо имон оварданд ва тавба карданд.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 12:42 Маликаи ҷануб дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз ақсои замин омадааст; ва инак, бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост.

Ин порча дар бораи қудрати бузургтар аз Сулаймон сухан меронад, ки вай омада, ин наслро доварӣ хоҳад кард.

1: Мо бояд ҳикмати Худоро биҷӯем, чунон ки Маликаи Ҷануб ҳикмати Сулаймонро меҷуст.

2: Мо набояд қудрати Худоро нодида гирем, зеро Ӯ аз ҳама пешвоёни ҷаҳон бузургтар аст.

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Масалҳо 2: 1-5 - "Писари ман, агар каломи Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон намоӣ; То гӯши худро ба ҳикмат моил ва дили худро ба хирад ҷалб кунӣ; Оре, агар аз дониш фарьёд кунӣ. , ва овози худро барои фаҳм баланд намо; Агар вайро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунӣ, ва ӯро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ; он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт».

Матто 12:43 Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун мешавад, дар ҷустуҷӯи оромӣ дар ҷойҳои хушк қадам мезанад ва ҳеҷ чиз намеёбад.

Рӯҳи палид мекӯшад, ки дар ҷойҳои хушк оромӣ ёбад, аммо намеёбад.

1. Мубориза барои дарёфти оромӣ дар ҷаҳони хаста

2. Дар вақти рӯҳафтодагӣ роҳат ёфтан

1. Ишаъё 40:30-31 - Ҳатто ҷавонон беҳуш ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Забур 127:2 - Беҳуда аст, ки шумо барвақт мехезед ва дер меравед ва нони

заҳмати ғамгинро мехӯред ; зеро вай ба махбуби худ хоб мекунад.

Матто 12:44 Он гоҳ гуфт: «Аз он ҷое ки берун омадаам, ба хонаи худ бармегардам; ва чун омад, онро холӣ, ҷорӯбзада ва ороишёфта мебинад.

Исо дар бораи марде нақл мекунад, ки ба хона бармегардад ва онро холӣ ва пок мебинад.

1. "Қувваи тозагӣ: Дарсҳо аз масали Исо"

2. "Дарёфти қаноатмандӣ дар хонаи холӣ"

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ бардошта, бо нармӣ ҷавононро роҳнамой хоҳад кард.

2. Масалҳо 24:3-4 - Хона бо ҳикмат сохта мешавад ва бо фаҳм он устувор мешавад; бо дониш ҳуҷраҳо аз ҳама сарватҳои гаронбаҳо ва гуворо пур мешаванд.

Матто 12:45 Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигареро, ки аз худаш бадтар аст, бо худ мебарад, ва онҳо дохил шуда, дар он ҷо зиндагӣ мекунанд; ва ҳолати охирини он одам аз аввалаш бадтар аст. Барои ин насли шарир низ чунин хоҳад буд.

Исо мардумро ҳушдор медиҳад, ки гуноҳ кардан ба ҳолати бадтар аз пештара оварда мерасонад ва ин ба насли ҳозираи шарир низ дахл хоҳад дошт.

1. Хавфи гуноҳ: Огоҳӣ аз Исо

2. Арзиши бадӣ: Омӯзиш аз Исо

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

Матто 12:46 Ҳанӯз ӯ бо мардум сӯҳбат мекард, инак, модараш ва бародаронаш дар берун истода, мехостанд бо Ӯ сӯҳбат кунанд.

Вақте ки ӯ ба мардум таълим медод, оилаи Исо кӯшиш кард, ки бо ӯ сӯҳбат кунад.

1. Муҳимияти диққати худро ба вазифаи дар пеш истода, ҳатто вақте ки оила кӯшиш мекунад, ки моро парешон кунад.

2. Намунаи Исо дар бораи он ки чӣ тавр эҳтиёҷоти дигаронро аз оилаи худ авлотар донем.

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Марқӯс 3:31-35 - Модар ва бародарони Исо назди ӯ омаданд, вале ӯ ҷавоб дод: «Ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо меорад, бародар, хоҳар ва модари Ман аст».

Матто 12:47 Ва касе ба Ӯ гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истода, мехоҳанд бо ту сӯҳбат кунанд».

Модар ва бародаронаш ба назди Исо омаданд, ки мехостанд бо ӯ сӯҳбат кунанд.

1. Муҳимияти оила ва зарурати афзалиятноки муносибатҳо бо наздиктарин одамон.

2. Намунаи Исо дар он, ки ҳатто дар вақти хидматаш барои сӯҳбат бо оилааш вақт ҷудо мекард.

1. Марқӯс 3:31-35 - Кӯшиши оилаи Исо барои боздоштани ӯ.

2. Матто 10:37 - Таълимоти Исо дар бораи аҳамияти дӯст доштани оилаи худ.

Матто 12:48 Аммо ӯ дар ҷавоб ба касе ки ба ӯ гуфт: «Модари ман кист?» ва бародарони ман кистанд?

Исо маънои оиларо зери шубҳа мегузорад ва таърифи анъанавиро зери шубҳа мегузорад.

1. Оила бештар аз хун аст: Омӯзиши маънои оила берун аз муносибатҳои биологӣ

2. Даъват ба муҳаббат: Даъвати Исо барои эътироф кардани инсонияти муштараки мо

1. Матто 22:34-40 - Масали Исо дар бораи сомарии нек

2. Марқӯс 12:28-31 - Амри Исо дар бораи дӯст доштани Худо ва ҳамсоя

Матто 12:49 Ва дасташро сӯи шогирдони Худ дароз карда, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман!

Исо эълон кард, ки шогирдонаш оилаи ӯст.

1: Оилае, ки мо интихоб мекунем, метавонад мисли оилае, ки мо дар он таваллуд шудаем, муҳим бошад.

2: Иҷрои фармудаҳои Худо метавонад моро ба Ӯ наздиктар кунад ва моро аъзои як хонадон гардонад.

1: Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2: Ғалотиён 6:10 - "Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон."

Матто 12:50 Зеро, ҳар кӣ иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, бародар, хоҳар ва модари Ман ҳамон аст.

Ин порча ба мо аҳамияти иҷрои иродаи Худоро таълим медиҳад.

1: Вақте ки мо ба иродаи Худо итоат мекунем, ҳамаи мо дар Масеҳ муттаҳид мешавем.

2: Иҷрои иродаи Худо моро ба мушоракат бо Ӯ ва бо якдигар меорад.

1: Юҳанно 15:14 - "Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чизеро, ки ман фармудам, иҷро кунед."

2: Аъмол 10: 34-35 - "Он гоҳ Петрус даҳони худро кушода гуфт: "Ба ростӣ, ман мефаҳмам, ки Худо рӯйбинӣ намекунад, аммо дар ҳар халқе, ки аз Ӯ тарсад ва кори дуруст мекунад, ба Ӯ мақбул аст."

Матто 13 маҷмӯи масалҳоест, ки Исо барои тасвир кардани Малакути Осмон истифода мебарад ва арзиш, афзоиш ва иҷрошавии ниҳоии онро нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб бо Масали Коранда оғоз мешавад (Матто 13:1-9), ки дар он тухми дар заминҳои гуногун кошташуда ҷавобҳои гуногунро ба каломи Худо ифода мекунад. Вақте ки шогирдонаш аз Ӯ дар бораи истифодаи масалҳо мепурсанд, Исо мефаҳмонад, ки Ӯ онҳоро барои ошкор кардани ҳақиқатҳо ба ошкоро истифода мебарад ва онҳоро аз шахсони ношинос пинҳон мекунад (Матто 13:10-17). Сипас ӯ Масали Корандаро барои шогирдонаш шарҳ медиҳад (Матто 13:18-23).

Сархати 2: Исо масалҳои бештар дар бораи салтанатро нақл мекунад - Масал дар бораи алафҳои бегона дар байни гандум, ки ҳамзистии нек ва бадро мефаҳмонад, то замони охир, ки Худо онҳоро аз ҳам ҷудо мекунад (Матто 13:24-30), Масалҳо дар бораи тухми хардал ва хамиртуруш таъкид мекунанд, ки чӣ гуна салтанат аст. аз хурд оғоз мешавад, вале ба таври назаррас афзоиш меёбад (Матто 13:31-33). Пас аз он ки ин масалҳоро нақл кард, Исо ба шогирдонаш танҳо маънои масал дар бораи мастакҳоро мефаҳмонад (Матто 13:36-43).

Параграфи 3: Дар ин фасли ниҳоӣ Исо боз се масали кӯтоҳи дигарро нақл мекунад - Ганҷинаи Пинҳонӣ, Тоҷири марворид ва Тӯри моҳидорӣ - ҳамаашон ба арзиши бузурги салтанат ва чӣ гуна он аз онҳое, ки онро меҷӯянд, ӯҳдадории комилро талаб мекунанд (Матто 13:44-50). Вақте ки Ӯ ин таълимотро дар зодгоҳаш Носира ба итмом мерасонад, одамон дар ҳайрат мемонанд, вале хафа мешаванд, зеро оилаи ӯро мешиносанд. Ҳамин тавр, сарфи назар аз ҳикмат ва корҳои мӯъҷизавӣ, онҳо ба ӯ бовар намекунанд, ки Исоро водор мекунад, ки мегӯяд, ки пайғамбар танҳо дар зодгоҳаш ва дар байни хешовандонаш беобрӯ аст.

Матто 13:1 Худи ҳамон рӯз Исо аз хона баромада, дар канори баҳр нишаст.

Исо барои таълим додан ба соҳили баҳр рафт.

1: Исо ба соҳили баҳр рафт, то ба мо таълим диҳад, ки Ӯ ҳамеша омода аст, ки ҳикмат ва дониши Худро бо мо мубодила кунад.

2: Исо ба соҳили баҳр рафт, то ба мо нишон диҳад, ки Ӯ омода аст, ки барои паҳн кардани хушхабар аз роҳи Худ биравад.

1: Маркус 4:1-2 - Ва боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ кард; ва мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ омаданд , ба тавре ки Ӯ ба қаиқ савор шуда, дар баҳр нишаст; ва тамоми мардум дар соҳили баҳр дар хушкӣ буданд.

2: Юҳанно 21:25 - Ва боз бисёр корҳои дигаре, ки Исо кардааст, вуҷуд дорад, ки агар онҳо ҳар яки онҳо навишта шаванд, ман фикр мекунам, ки ҳатто худи ҷаҳон китобҳои навишташавандаро дар бар гирифта наметавонист. омин.

Матто 13:2 Ва мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ шуданд, ба тавре ки Ӯ ба қаиқ савор шуда, нишаст; ва тамоми мардум дар соҳил меистоданд.

Мардум дар гирди Исо ҷамъ шуданд ва Ӯ ба қаиқ савор шуда, аз он ҷо бо онҳо сухан гуфт.

1. Исо тайёр буд, ки масофаи бештарро тай кунад, то ба мардум муроҷиат кунад.

2. Мо бояд ҳамеша барои тамос бо дигарон кушода бошем.

1. Юҳанно 4:7-8 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст».

2. Маркӯс 12: 29-31 - "Исо ҷавоб дод: "Аз ҳама муҳимаш ин аст:" Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор». Дуюм ин аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Фармони дигаре аз ин бузургтар нест'».

Матто 13:3 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо чизҳои зиёдеро нақл карда, гуфт: «Инак, корандае барои кишт берун баромад;

Исо дар бораи аҳамияти паҳн кардани хушхабар тавассути масал дар бораи коранда дарс медиҳад.

1: "Масал дар бораи коранда: Қувваи Каломи Худо"

2: "Масал дар бораи коранда: даравидани он чизе ки мо мекорем"

1: Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

2: Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

Матто 13:4 Ва ҳангоме ки Ӯ кошт, чанд дона дар канори роҳ афтод, ва паррандагон омада, онҳоро хӯрданд;

Масал дар бораи коранда мефаҳмонад, ки чӣ тавр Каломи Худо паҳн мешавад.

1. "Кишти бо имон: даравидани ҳосили баракат"

2. «Парранда ва коранда: Фаҳмидани қудрати душман»

1. Марк 4:14–20

2. Забур 126:5–6

Матто 13:5 Баъзеҳо ба санглох афтоданд, ки дар он ҷо замин кам буд, ва дарҳол сабзид, зеро ки умқи замин надоштанд.

Масал дар бораи коранда ба мо таълим медиҳад, ки тухм барои нашъунамо бояд решаҳои амиқ дошта бошад.

1. Реша чукуртар бошад, хосил хамон кадар зиёд мешавад

2. Тарбияи қалби имон

1. Қӯлассиён 2:7 - Дар Ӯ реша давонда, бино ёфта, дар имон устувор шудаед, чунон ки шумо таълим гирифтаед ва дар он бо шукргузорӣ фаровон ҳастед.

2. Забур 1:3 - Ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои об шинонда,

меваи худро дар мавсими худ медиҳад; барги вай низ пажмурда нахохад шуд; ва ҳар коре кунад, муваффақ хоҳад шуд.

Матто 13:6 Ва ҳангоме ки офтоб баромад, онҳо сӯхта шуданд; ва азбаски реша надоштанд, пажмурда шуданд.

Масал дар бораи коранда фарқи байни онҳоеро, ки реша доранд ва реша надоранд, нишон медиҳад.

1. Арзиши доштани бунёди устувор дар имон

2. Хатари доштани имони рӯизаминӣ

1. Қӯлассиён 2:7 - «Дар Ӯ реша давонда, бино ёфта, дар имон устувор шудаед, чунон ки шумо таълим гирифтаед, дар шукргузорӣ фаровон ҳастед».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Матто 13:7 Ва баъзе касон дар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо сабзида, онҳоро пахш карданд;

Масал дар бораи коранда таълим медиҳад, ки имони баъзе одамонро васвасаҳои ҷаҳон пахш мекунад.

1: Имони ҳақиқӣ дар каломи Худо реша мегирад ва аз васвасаҳои ҷаҳон ҳифз шудааст.

2: Барои доштани имони қавӣ, мо бояд барои шунидан ва фаҳмидани каломи Худо сармоягузорӣ кунем.

1: Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар рӯи замин.

2: Ибриён 12:1 - Пас, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо истодагарӣ давем.

Матто 13:8 Аммо баъзеи дигар дар хоки нағз афтода, баъзе сад баробар, баъзе шаст баробар ва баъзе сӣ баробар самар доданд.

Хоки хуб хосили фаровон медихад.

1: Ҳосили хуб аз хоки хуб вобаста аст

2: Хоки хуб фаровонӣ меорад

1: 2 ба Қӯринтиён 9:6-8 - "Аммо инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард, ва касе ки фаровон мекорад, фаровон хоҳад даравид. Пас, бигзор ҳар кас ҳар чи дар дили худ мехоҳад, диҳад, на бо ҳавас ё зеро ки Худо бахшандаеро дӯст медорад ва Худо қодир аст, ки ҳар гуна файзро бар шумо афзун гардонад, то ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофист ва дар ҳар амали нек фаровон бошед».

2: Юҳанно 4:35-38 - "Оё намегӯед, ки "ҳанӯз чор моҳ мондааст ва дарав фаро мерасад"? Инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба киштзор нигоҳ кунед, зеро онҳо аллакай сафед шудаанд. «Барои дарав!» Ва касе ки дарав мекунад, музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд, зеро дар ин сухан дуруст аст: "Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад". Ман туро барои даравидани он чи барои он меҳнат накардай, фиристодаам; дигарон меҳнат кардаанд, ва ту ба меҳнати онҳо дохил шудай».

Матто 13:9 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

Ин порча пандест, ки каломи Худоро бо дилу ақли кушод гӯш кунед.

1. «Биёед Каломи Худоро гӯш кунем»

2. "Дил ва ақли худро барои шунидани Каломи Худо кушоед"

1. Ишаъё 50: 4-5 - «Худованд Худо ба ман забони таълимгирандагонро дод, то бидонам, ки хастаро бо сухан чӣ гуна дастгирӣ кунам. Субҳ то саҳар бедор мешавад; Ӯ гӯши маро бедор мекунад, то ки чун таълимгирандагон бишнаванд».

2. Яъқуб 1:19-21 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад. Пас, ҳама нопокӣ ва шарорати паҳноварро дур кунед ва каломи ба ҷо гузошташударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад,

бо фурӯтанӣ қабул кунед».

Матто 13:10 Шогирдон омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯй?

Шогирдон аз Исо пурсиданд, ки чаро ӯ бо масалҳо ба мардум сухан меронад.

1: Худо бо мо бо тарзе сухан мегӯяд, ки моро ба ҷустуҷӯи фаҳмиши амиқ даъват мекунад.

2: Худо ба мо бо масалҳо сухан меронад, то ба мо барои наздиктар шудан ба Ӯ ва фаҳмидани ҳақиқатҳои рӯҳонӣ кӯмак кунад.

1: Забур 78:2 - Даҳонамро бо масал мекушоям: суханони сиёҳи қадимиро ба забон хоҳам овард:

2: Луқо 8:9-10 - Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Ин масал чист? Ва гуфт: «Ба шумо донистани асрори Малакути Худо ато шудааст, вале ба дигарон бо масалҳо; то ки дида, набинанд ва шуниданд, нафаҳманд.

Матто 13:11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Чунки ба шумо ато шудааст, ки асрори Малакути Осмонро донед, лекин ба онҳо ато нашудааст».

Исо ба шогирдонаш сирри Малакути Осмонро мефаҳмонад.

1. Фаҳмидани асрори Малакути Осмон

2. Ҷустуҷӯи ҳикмати Худо барои кушодани асрори Малакути Осмон

1. Яъқуб 1:5 «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ ато хоҳад шуд».

2. Забур 25:14 "Сирри Худованд бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва Ӯ аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод".

Матто 13:12 Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад ва вай фаровонтар хоҳад шуд;

Ба касоне, ки доранд, бештар дода мешавад ва ба онҳое, ки надоранд, аз он чӣ доранд, маҳрум хоҳанд шуд.

1. Фаровонии Худо барои мардумаш: Фаҳмидани неъматҳои шукуфоӣ

2. Неъмати қаноат: Дар миёни мусибатҳо оромиш ёфтан

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, аммо ҳеҷ гоҳ надидаам, ки одилон партофта шудаанд ва ё фарзандони онҳо нон талаб мекунанд.

Матто 13:13 Бинобар ин ба онҳо бо масалҳо мегӯям: зеро ки онҳо мебинанд, ки намебинанд; ва мешунаванд ва намешунаванд ва намефаҳманд.

Исо ба одамон дар бораи Малакути Осмон тавассути масалҳо таълим медиҳад, зеро онҳо наметавонанд онро дарк кунанд.

1. Фаҳмидани Малакути Осмон: омӯхтани масалҳои Исо

2. Фарқ кардан: Бодиққат шунидан ва дидани он чизе ки Худо ба мо нишон медиҳад

1. Масалҳо 4:7 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. Юҳанно 8:31-32 - Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед; Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Матто 13:14 Ва дар онҳо пешгӯии Ишаъё ба амал меояд, ки мегӯяд: "Шунидан, хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бубинед, хоҳед дид, ва нахоҳед дид;

Пешгӯии Ишаъё дар одамоне иҷро мешавад, ки он чиро, ки мешунаванд, намефаҳманд ва он чиро, ки мебинанд, намефаҳманд.

1. "Дидани ва шунидан, вале нафаҳмидан: Иҷрои пешгӯии Ишаъё"

2. «Интихоби нафаҳмидан: бартараф кардани иҷрошавии пешгӯии Ишаъё»

1. Ишаъё 6:9-10 - "Ва гуфт: "Бирав ва ба ин мардум бигӯ: "Шумо бишнавед, аммо намефаҳмед; ва мебинед, аммо намефаҳмед. Дили ин мардумро фарбеҳ гардонед ва гӯшҳои онҳоро гардонед. вазнин шаванд ва чашмони худро пӯшанд, мабодо бо чашмони худ набинанд, ва бо гӯшҳояшон бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон ованд ва шифо наёбанд».

2. Румиён 11: 8-10 - "Чунон ки навишта шудааст, Худо ба онҳо рӯҳи хобро додааст, чашмҳоеро, ки набинанд, ва гӯшҳоеро, ки то имрӯз нашунаванд. Ва Довуд гуфт: "Бигзор онҳо дастархон ба дом ва дом, ва монеа ва ҷазо барои онҳо мубаддал гардад: Бигзор чашмонашон тира шавад, то ки набинанд ва ҳамеша пушти сар хам кунанд».

Матто 13:15 Зеро ки дили ин қавм муми хашмгин аст, ва гӯшҳошон кунд шудааст, ва чашмонашон баста шудааст; Мабодо ҳаргиз бо чашмонашон бубинанд ва бо гӯши худ бишнаванд ва бо дили худ фаҳманд ва рӯй ованд, ва ман онҳоро шифо диҳам.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр одамон метавонанд аз ҷиҳати рӯҳонӣ кӯр ва кар бошанд, аз каломи Худо.

1: Чашмони худро ба Каломи Худо напӯшед

2: Каломи Худоро бо дили кушод шунидан ва дидан

1: Isaiah 6:9-10 - Бирав, ва ба ин мардум бигӯй: "Ҳақиқат бишнавед, аммо нафаҳмед; ва мебинед, вале намебинед. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон ва гӯшҳошонро вазнин гардон ва чашмонашонро баста; мабодо бо чашми худ бубинанд, ва бо гӯши худ бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон ованд ва шифо наёбанд.

2: Юҳанно 12:37-40 - Аммо, гарчанде ки Ӯ пеш аз онҳо мӯъҷизаҳои зиёде ба амал оварда буд, онҳо ба Ӯ имон наоварданд: то сухани Ишаъёи набӣ, ки гуфта буд, ба амал ояд: "Худовандо! Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст? «Бинобар ин имон оварда натавонистанд, зеро ки Ишаъё боз гуфта буд: "Чашмони онҳоро кӯр ва дилҳои онҳоро сахт кардааст"; ки бо чашмони худ набинанд ва бо дили худ нафаҳманд ва руҷӯъ накунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам.

Матто 13:16 Аммо хушо чашмони шумо, зеро ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд.

Исо онҳоеро, ки таълимоти Ӯро мебинанд ва мешунаванд, баракат медиҳад.

1. Неъмати дидаву шунидан: дидан ва шунидани паёми Худо.

2. Аз неъматҳои дидан ва шунидани каломи Худо шодӣ кунед.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Забур 118:18 - Чашмони маро кушо, то ки аз шариати Ту чизҳои аҷоибро бубинам.

Матто 13:17 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёре аз анбиё ва одилон он чиро, ки шумо мебинед, дидан мехостанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавед, вале нашунидаед.

Пайғамбарон ва солеҳони гузашта орзу мекарданд, ки неъматҳоеро, ки насли ҳозира дода шудааст, эҳсос кунанд.

1: Биёед барои имтиёзҳое, ки ба мо дода шудаанд, миннатдор бошем ва онҳоро барои ҷалоли Худо истифода барем.

2: Мо бояд саъй кунем, ки зиндагии шоиста дошта бошем, то ба ҳамон баракатҳое, ки паёмбарон ва мардони солеҳи гузашта буданд, эҳсос кунем.

1: Эфсӯсиён 5:20 - «Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед».

2: Забур 111: 1 - «Худовандро ҳамду сано кунед! Хушо касе ки аз Худованд метарсад ва аз аҳкоми Ӯ бағоят лаззат мебарад».

Матто 13:18 Пас, масали корандаро бишнавед.

Масал дар бораи коранда дарсест дар бораи аҳамияти дарки каломи Худо.

1: Коранда ва Тухм: Масал дар бораи коранда ба мо дар бораи Каломи Худо чӣ таълим медиҳад

2: Қудрати масалҳо: Чӣ тавр масалҳо метавонанд ба мо кӯмак кунанд, ки Каломи Худоро фаҳмем

1: Ишаъё 55: 10-11 - «Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борид ва ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об диҳед, ва онро нашъунамо ва сабзад, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, ҳамин тавр Оё каломи Ман аз даҳони Ман берун мешавад; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2: 2 Тимотиюс 3: 16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим додани адолат муфид аст, то ки марди Худо тавоно ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад. »

Матто 13:19: Вақте ки касе каломи Малакутро мешунавад, вале онро нафаҳмад, иблис омада, он чи дар дилаш кошта шудааст, мерабояд. Ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ тухм гирифтааст.

Гузариш Вақте ки касе каломи Салтанатро мешунавад, вале онро намефаҳмад, иблис омада, тухми дар дилаш кошташударо мегирад.

1. Нагузорем, ки шарир дили моро дуздад

2. Фаҳмидани Каломи Салтанат барои рушди рӯҳонӣ муҳим аст

1. Луқо 8:11-15 - Масал дар бораи коранда

2. Эфсӯсиён 6:11-12 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед

Матто 13:20 Аммо касе ки тухмро дар санглох қабул кардааст, ҳамон касест, ки каломро мешунавад ва ҳар кас онро бо шодӣ қабул мекунад;

Шахсе, ки каломи Худоро мешунавад ва онро бо шодӣ қабул мекунад, ҳамон касест, ки тухми худро дар замини санглох коштааст.

1. Шодии қабули Каломи Худо

2. Кишти тухмии Инҷил дар замини санглох

1. Забур 119:162 - Ман аз каломи Ту шодам, мисли касе ки ғанимати бузурге меёбад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Матто 13:21 Аммо дар худ реша нагирифтааст, балки барои муддате истодагарӣ мекунад, зеро вақте ки аз сабаби калом мусибат ё таъқибот ба амал меояд, вай ба васваса меафтад.

Бе-решай дар баробари сахтӣ боиси бе-чорӣ мегардад.

1: Бо вуҷуди таъқибот дар имон устувор бошед

2: Зарурати доштани бунёди устувор дар Масеҳ

1: Румиён 5:3-5 "На танҳо ин тавр, балки мо низ бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр, сабр, хислат ва хислат, умедро ба вуҷуд меорад. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шудааст».

2: Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол шавед. ва мукаммал, аз чизе кам набуда».

Матто 13:22 Он ки дар миёни хорҳо тухм гирифтааст, ҳамон аст, ки каломро мешунавад; ва ғамхории ин ҷаҳон ва фиреби сарват каломро пахш мекунад, ва ӯ бесамар мегардад.

Ғамхории дунё ва фиреби сарват метавонад каломи Худоро пахш карда, онро бесамар гардонад.

1: Мо бояд ба Худо тамаркуз кунем, на ба молу мулки дунявӣ, то воқеан самарабахш бошем.

2: Муҳаббат ба пул метавонад барои шунидани каломи Худо монеа шавад.

1: Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъ ҳазар кунед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороии вай иборат нест."

2: 1 Тимотиюс 6:10 - "Зеро ки муҳаббати пул решаи ҳар гуна бадӣ аст, ки баъзе касон бо тамаъкории худ аз имон дур шуда, худро ба ғаму андӯҳҳои зиёд гирифтор кардаанд."

Матто 13:23 Аммо касе ки дар хоки нағз тухм гирифтааст, он аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад; ки он низ бор меоварад ва баъзе сад баробар, баъзе шаст, баъзе сӣ баробар медиҳад.

Масал дар бораи коранда нишон медиҳад, ки онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро мефаҳманд, самари фаровон хоҳанд овард.

1. Баровардани мева: Қувваи итоаткорӣ

2. Рушди имон: Подошҳои шунидан ва фаҳмидани Каломи Худо

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Забур 19:7-8 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад.

Матто 13:24 Масали дигареро ба онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон ба марде монанд аст, ки дар киштзори худ тухми нек коштааст;

Исо масалеро дар бораи марде нақл кард, ки барои нишон додани Малакути Осмон дар киштзораш тухми хуб кошт.

1. Ҳосили Худо: тухми хуби Салтанати Ӯ

2. Масал дар бораи коранда: Чӣ тавр ба Малакути Осмон тухми нек коштан мумкин аст

1. Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2. Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале ботин гургони дарранда ҳастанд. Онҳоро аз меваҳошон мешиносед. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ шудааст ё анҷир аз дарахт? Пас, ҳар як дарахти солим меваи хуб медихад аммо дарахти бемор меваи бад медихад.Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб медихад.Хар дарахте,ки меваи хуб намедихад, бурида ва ба оташ андохта мешавад. онҳоро аз меваҳошон мешиносад».

Матто 13:25 Аммо вақте ки одамон дар хоб буданд, душманаш омада, дар миёни гандум хасра кошта, рафт.

Душмани халқи Худо дар вақти хоби одамон дар байни гандум хасра кошта буд.

1. Хавфи оромӣ дар ҳаёти рӯҳонӣ

2. Дар ҷаҳони васвасаҳо ҳушёр будан

1. Эфсӯсиён 6:10-18 (Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ карда тавонед)

2. 1 Петрус 5:8 (Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ овора шуда, касеро меҷӯяд, то ки хӯрад).

Матто 13:26 Аммо ҳангоме ки теғ сабзида, мева дод, мастакҳо низ пайдо шуданд.

Масал дар бораи гандум ва хасра нишон медиҳад, ки ҳатто дар миёни некиҳо, бад метавонад пайдо шавад.

1. Масал дар бораи гандум ва хасра: шинохти нек ва бад дар зиндагӣ

2. Қимати сабр: Дарси ибрат аз масали гандум ва хасра

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили

қабул ва комил аст».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Инҷили Матто 13:27 Ғуломони соҳиби хона омада, ба Ӯ гуфтанд: «Эй оғо! Оё дар киштзори худ тухми нек накоштай? Пас аз куҷо хасра пайдо шудааст?

Хизматгорон аз соҳиби хона пурсиданд, ки дар киштзоре, ки тухмии хуб кошта шудааст, алафҳои бегона вуҷуд дорад.

1. Худо нокомилии моро истифода мебарад, то иродаи комилашро ба амал оварад.

2. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки Ӯ чӣ кор карда истодааст.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

Матто 13:28 Ба онҳо гуфт: «Ин корро душмане кардааст». Ғуломон ба ӯ гуфтанд: «Оё мехоҳӣ, ки рафта, онҳоро ҷамъ кунем?

Устои хочагй пай мебарад, ки дар майдони гандумаш алафхои бегона шинондаанд. Хизматгоронаш мепурсанд, ки оё рафта алафҳои бегонаро нест кардан лозим аст, аммо оғо ба онҳо мегӯяд, ки душман ин корро кардааст.

1. Душмани нафси мо мекӯшад, ки дар ҳаёти мо алафҳои бегонаи шубҳа ва тарс бикорад.

2. Мо ҳеҷ гоҳ дар ҳақиқат кори душманро нодида гирифта наметавонем, балки ба ҷои он бояд ҳушёр бошем ва ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ тамаркуз кунем.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед.

Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Матто 13:29 Аммо ӯ гуфт: «Не; Мабодо ҳангоме ки алафҳоро ҷамъ кунед, гандумро низ бо онҳо решакан кунед.

Масал дар бораи гандум ва хасраҳо ба мо таълим медиҳад, ки ҳангоми ҷудо кардани некӣ аз бадӣ мо бояд эҳтиёт бошем, зеро мо дар ин раванд нохост ба зарар расонида метавонем.

1. "Фикри Худованд: Ҷудо кардани некӣ аз бадӣ"

2. «Масал дар бораи гандум ва хасра: дарси хирад».

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Матто 13:30 Бигзор ҳарду то дарав якҷоя нашъунамо кунанд; ва дар вақти дарав ба даравгарон хоҳам гуфт: "Аввал хасраҳоро ҷамъ кунед ва онҳоро банд-банд кунед, то ки сӯзонед; аммо гандумро дар анбори ман ҷамъ кунед".

Исо масалро дар бораи гандум ва хасраҳо нақл мекунад, ки дар онҳо гандум ва хасраҳо то дарави дарав якҷоя мерӯянд. Дар вакти чамъоварии хосилот ба даравгарон супориш дода мешавад, ки гандумро ба бандхо чамъ карда, сузонда, гандумро дар анбор нигох доранд.

1. Масал дар бораи гандум ва хасраҳо: омодагӣ ба дарав

2. Вафодорӣ инкишоф диҳед: Омӯзиши Матто 13:30

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. Яъқуб 3:18 - Ва аз ҷониби онҳое ки сулҳҷӯён ҳосили адолатро дар осоиштагӣ мекоранд.

Матто 13:31 Масали дигаре ба онҳо оварда, гуфт: «Малакути Осмон ба донаи хардал монанд аст, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст;

Малакути Осмонро ба як донаи хардал монанд мекунанд.

1. Тухми хардал: Нишони имон

2. Қудрати як амали хурди итоаткорӣ

1. Луқо 17:6 - «Ва Худованд гуфт: «Агар шумо мисли донаи хардал имон медоштед, ба ин дарахти чинор мегуфтед: "Аз реша канда шуда, дар баҳр шинонда шав"; ва он бояд ба ту итоат кунад».

2. Марқӯс 4:31 - «Он ба донаи хардал монанд аст, ки ҳангоми дар замин кошта шуданаш аз ҳамаи тухмҳои дар замин буда камтар аст».

Матто 13:32 Ки он дар ҳақиқат аз ҳама тухмиҳо хурдтарин аст, аммо вақте ки он нашъунамо ёфт, дар байни наботот бузургтар аст ва ба дарахт мубаддал мешавад, ба тавре ки мурғони ҳаво омада, дар шохаҳои он маскан мегиранд.

Ин порча бузургии ибтидои ба назар хурдро нишон медиҳад.

1. «Қувваи ибтидоҳои хурд»

2. «Истифодаи потенсиал дар хурдтарин чизҳо»

1. 1 Қӯринтиён 1:27-29 - «Аммо Худо он чиро дар ҷаҳон нодониро баргузид, то доноонро шарманда кунад; Худо нотавононро дар ҷаҳон баргузид, то тавоноро шарманда кунад; 28 Худо он чиро, ки дар ҷаҳон паст ва хор аст, ва ҳатто чизҳои нест, баргузид, то он чиро, ки ҳаст, нест кунад, 29 то ки ҳеҷ кас дар ҳузури Худо фахр накунад».

2. Ишаъё 40:31 - «Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд;

роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд».

Матто 13:33 Ба онҳо масали дигаре гуфт; Малакути Осмон ба хамиртуруш монанд аст, ки зане онро гирифта, дар се ченак орд пинҳон кард, то даме ки тамоми хамиртуруш шавад.

Малакути Осмон мисли хамиртурушест, ки зан дар се ченак орд пинҳон кард, то он даме, ки хамиртуруш пурра шавад.

1. "Қувваи каме имон"

2. «Кори мӯъҷизаи Салтанати Худо».

1. Матто 16:17, «Хушо ту, эй Шимъӯн ибни Юнус, зеро ки ин ба ту на ба воситаи ҷисм ва хун, балки аз ҷониби Падари Ман, ки дар осмон аст, ошкор шудааст».

2. Ғалотиён 5:9, "Каме хамиртуруш дар тамоми маҷмӯи хамир кор мекунад."

Матто 13:34 Ҳамаи инро Исо ба мардум бо масалҳо гуфт; ва бе масал ба онҳо нагуфт:

Исо ба воситаи масалҳо ба мардум таълим медод.

1: Исо устоди устод буд ва барои расонидани паёми худ масалҳо истифода мекард.

2: Масалҳо роҳи муассир барои муошират кардани ҳақиқатҳои амиқи рӯҳонӣ мебошанд.

1: Масалҳо 1: 5-7 - Одами оқил мешунавад ва донишро афзун мекунад, ва марди оқил ба маслиҳати хирадманд мерасад.

2: Масалҳо 9:9 - Ба хирадманд насиҳат деҳ, ва ӯ боз ҳам донотар мешавад, ба одил таълим медиҳад, ва донишаш меафзояд.

Матто 13:35 То ба амал ояд суханони набӣ гуфта шудааст: "Даҳонамро бо масалҳо мекушоям"; Ман чизҳоеро хоҳам гуфт, ки аз офариниши ҷаҳон махфӣ нигоҳ дошта шудааст.

Худо асрори худро барои шунавандагон ошкор мекунад.

1: Гӯш кардани овози Худо.

2: Қудрати масалҳо.

1: Ишаъё 28: 9-10, «Киро Ӯ дониш омӯзонад? Ва киро Ӯ таълим диҳад? Онҳое ки аз шир ҷудо мешаванд ва аз синаҳо гирифта мешаванд. Зеро дастур бояд бар дастур бошад, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо андаке ва дар он ҷо андаке».

2: Забур 25:14, «Сирри Худованд бо тарсиёни Ӯст; ва аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод».

Матто 13:36 Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад; ва шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Масалро дар бораи алафҳои саҳро ба мо нақл кун».

Исо мардумро ҷавоб дода, ба хона даромад. Шогирдонаш аз ӯ хоҳиш карданд, ки масал дар бораи алафҳои саҳроро шарҳ диҳад.

1. Тарбияи садоқат дар майдони зиндагӣ

2. Таҷрибаи сабру тоқат дар майдони имон

1. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Яъқуб 5:7 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Матто 13:37 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми нек Писари Одам аст;

Писари Одам он аст, ки тухми нек мекорад.

1. Писари Одам: Наҷотдиҳандаи мо ва Корандаи Насли нек

2. Аҳамияти Писари Одам ва Насли неки Ӯ

1. Луқо 8:11 - «Акнун масал ин аст: тухм каломи Худост».

2. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам, шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад; зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

Матто 13:38 Саҳро ҷаҳон аст; насли нек фарзандони Малакут мебошанд; аммо хасраҳо фарзандони иблис мебошанд;

Ин оят дар бораи ҷаҳон ҳамчун киштзоре сухан меронад, ки ҳам тухмиҳои хуб ва ҳам бад дорад, ки намояндагии фарзандони Худо ва фарзандони шарир аст.

1: Мо бояд дар роҳ бо Худо ҳушёр бошем, зеро ҷаҳон аз таъсири нек ва бад пур аст.

2: Мо бояд итминон дошта бошем, ки дар ҳаёти худ тухмии хуб мекорем, зеро ҳосили даравкардаи мо маҳсули тухми мекорем.

1: Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2: Эфсӯсиён 6:11 - "Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед".

Матто 13:39 Душмане, ки онҳоро коштааст, иблис аст; дарав охири дунё аст; ва даравгарон фариштагонанд.

Шайтон дар дунё дуруг ва ботил мекорад, вале Худованд дар охирзамон ба воситаи фариштагонаш хак ва адолатро хохад овард.

1. Муборизаи мо бо дурӯғ ва фиреб дар ниҳоят аз ҷониби Худо мукофот хоҳад шуд.

2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки фариштагони Худо дар охир адолатро хоҳанд овард.

1. Юҳанно 8:44 - "Шумо ба падари худ, иблис тааллуқ доред ва мехоҳед, ки хоҳишҳои падари худро иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо қотил буд, ростиро нигоҳ намедошт, зеро дар вай ҳақиқат нест. дурӯғ мегӯяд, бо забони модарии худ ҳарф мезанад, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст».

2. Ваҳй 20:10 - "Ва иблис, ки онҳоро фиреб дод, ба кӯли сулфури сӯзон андохта шуд, ки дар он ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб партофта шуда буданд. Онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд кашид."

Матто 13:40 Бинобар ин хасраҳо ҷамъ шуда, дар оташ месӯзонанд; дар охири дунё низ ҳамин тавр хоҳад буд.

Масал дар бораи хасраҳо ба мо таълим медиҳад, ки дар охири дунё ҷудоӣ хоҳад буд.

1. Масал дар бораи дарёҳо: Фаҳмидани ҳукми ниҳоӣ

2. Чӣ тавр масал дар бораи торҳо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки одилона зиндагӣ кунем

1. Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

2. 2 Қӯринтиён 5:10 - Ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем

Матто 13:41 Писари Одам фариштагони Худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз Малакути Ӯ ҳамаи васвасакунандагон ва бадкоронро ҷамъ хоҳанд кард;

Писари Одам фариштагони Худро мефиристад, то ҳамаи онҳоеро, ки ба васвасакунанда ё бадкорӣ мекунанд, аз Малакути Ӯ дур кунанд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳамеша дар адолат ва фурӯтанӣ зиндагӣ кунем, то дар Салтанати Худо бимонем.

2: Мо бояд ҳамеша ҳушёр бошем ва кӯшиш кунем, ки ҳама бадиҳоро аз ҳаёт ва ҷомеаи худ дур кунем.

1:1 Қӯринтиён 6:9-10 - «Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на мардони ҳамҷинсгароён, на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на бадгӯён,

на қаллобон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

2: Ғалотиён 5: 19-21 - "Акнун аъмоли ҷисм маълум аст: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастӣ, оргияҳо ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

Матто 13:42 Ва онҳоро ба кӯраи оташ андохт: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки дар ҳаёти худ самар намеоваранд, ба кӯраи оташ андохта хоҳанд шуд, ки дар он ғаму андӯҳи зиёд хоҳад буд.

1. Баровардани мева: зарурати некӣ кардан

2. Оқибатҳои наовардани мева

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самараи Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст.

2. Матто 7:21-23 - На ҳар касе, ки ба ман "Худовандо, Худовандо" мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад.

Матто 13:43 Он гоҳ одилон дар Малакути Падари худ мисли офтоб дурахшон хоҳанд шуд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

Одилон бо ҷалоли Худо дар Малакути Ӯ медурахшад.

1: Ба таълимоти Худованд гӯш диҳед ва омода бошед, ки ҷалоли Ӯро дар Салтанат эҳсос кунед.

2: Аз одил будан шод бошед, то ки қисми Малакути Худо бошед.

1: Филиппиён 3:20-21 - Аммо шаҳрвандии мо дар осмон аст ва аз он мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро интизорем, ки ҷисми пасти моро ба мисли ҷисми ҷалоли худ табдил медиҳад, бо қудрате, ки ба ӯ имкон медиҳад ҳама чизро ба худ тобеъ гардонад.

2: 1 Қӯринтиён 15:51-53 - Инак! Ман ба шумо як асрор мегӯям. Мо на ҳама хоб хоҳем кард, аммо ҳама дар як лаҳза, дар як мижа задан, дар карнайи охирин тағир хоҳем ёфт. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд. Зеро ин ҷисми фаношаванда бояд ҷисми бефаноиро дар бар кунад, ва ин ҷисми миранда бояд ҷовидонӣ бипӯшад.

Матто 13:44 Боз Малакути Осмон ба ганҷест, ки дар саҳро ниҳон аст; ки касе онро ёфта, пинҳон мекунад ва аз шодии он меравад ва тамоми он чи дорад, мефурӯшад ва он киштзорро мехарад.

Исо масалро дар бораи марде нақл мекунад, ки дар саҳро ганҷе пайдо мекунад ва аз шодии худ тамоми дороии худро мефурӯшад, то ки киштзорро харад.

1. Шодии дарёфти Малакути Осмон

2. Арзиши дарёфти Малакути Осмон

1. Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар касро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

Матто 13:45 Боз Малакути Осмон ба марди савдогар монанд аст, ки марворидҳои хуб меҷӯяд:

Малакути Осмон мисли тоҷире дар ҷустуҷӯи марворидҳои қиматбаҳост.

1. Арзиши Салтанати Осмон

2. Ҷустуҷӯи марворидҳои хуб

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Масалҳо 8:10-11 - «Насиҳати маро ба ҷои нуқра интихоб кун, донишро на тиллои интихоб, зеро ки ҳикмат аз ёқут гаронтар аст, ва ҳеҷ чизи дилхоҳат бо вай баробар шуда наметавонад».

Матто 13:46 Ӯ, чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, тамоми дороияшро фурӯхт ва онро харид.

Ин порча аз Матто 13:46 дар бораи марде нақл мекунад, ки марвориди пуразишеро ёфт ва омода буд, ки аз ҳар чизе ки дошта бошад, даст кашад.

1. "Арзиши ҷон" - Омӯзиши арзиши ҳаёти инсон ва чӣ гуна мо бояд омода бошем, ки аз ҳама чиз даст кашем, то ба дигарон бо Инҷил бирасем.

2. "Қурбонии Муҳаббат" - Таваҷҷӯҳ ба он, ки чӣ тавр Исо тамоми чизеро, ки барои наҷоти мо дошт, тарк кард ва чӣ гуна мо бояд ба хотири муҳаббат қурбонӣ кунем.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Матто 13:47 Боз Малакути Осмон ба тӯре монанд аст, ки дар баҳр андохта шуда, аз ҳар навъ ҷамъоварӣ шудааст.

Малакути Осмон мисли тӯрест, ки ҳар гуна моҳиро мегирад.

1. Фарогирии Салтанати Худо - Салтанати Худо ҳама гуна одамонро қабул мекунад.

2. Ҳикмати Салтанати Худо - Салтанати Худо хирадманд аст ва ҳамеша нақша дорад.

1. Луқо 15:3-7 - Масалҳо дар бораи гӯсфанди гумшуда ва тангаи гумшуда.

2. Ишаъё 11:6-9 - Гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд.

Матто 13:48 Ва ҳангоме ки он пур шуд, ба соҳил кашиданд ва нишастанд ва некӯро дар зарфҳо ҷамъ карданд, вале бадро партофтанд.

Масал дар бораи тор ба мо таълим медиҳад, ки Худо дар охирзамон некиро аз бад ҷудо мекунад.

1: Мо бояд ба рӯзи доварӣ, ки Худо одилро аз шарир ҷудо мекунад, омода бошем.

2: Доварии Худо одилона ва одилона аст, аз ин рӯ мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии хуб дошта бошем ва сазовори раҳмати Ӯ бошем.

1: Матто 25:31-46 - Масали Исо дар бораи гӯсфандон ва бузҳо.

2:2 Қӯринтиён 5:10 - Ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем.

Матто 13:49 Дар охири дунё ҳамин тавр хоҳад шуд: фариштагон берун омада, шарирро аз одилон ҷудо хоҳанд кард,

Дар охири дунё фариштагон одилро аз шарир ҷудо мекунанд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем ва ба иродаи Худо пайравӣ кунем, зеро дар охири дунё Ӯ одилро аз шарир ҷудо хоҳад кард.

2: Дар ниҳоят, одилон барои садоқати худ подош хоҳанд гирифт ва бадкорон барои нофармонӣ ҷазо хоҳанд гирифт.

1: Матто 25:31-46 - Масали Исо дар бораи гӯсфандон ва бузҳо.

2: Румиён 2: 6-10 - Доварии Худо дар бораи адолат.

Матто 13:50 Ва онҳоро ба кӯраи оташ хоҳанд андохт: дар он ҷо гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Исо дар бораи сарнавишти шарирон сухан меронад, ки дар он онҳо ба кӯраи оташ андохта мешаванд ва дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандонҳоро эҳсос хоҳанд кард.

1. Ҳақиқати ҷаҳаннам: шинохти оқибатҳои гуноҳ

2. Таъхири тавба: Вақт аз моҳият аст

1. Ваҳй 14:10-11 - Шарирон дар ҳузури фариштаҳои муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва сулфур азоб хоҳанд шуд.

2. Яҳудо 1:7 - Ба ҳамин монанд, Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои гирду атрофи он, ки бадахлоқии ҷинсӣ дода шуда, хоҳишҳои ғайритабииро пайгирӣ мекарданд, ба ҷазои оташи абадӣ гузаштан ба намуна хизмат мекунанд.

Матто 13:51 Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи ин чизҳоро фаҳмидед? Ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо».

Исо аз шогирдон пурсид, ки оё онҳо масалҳоро фаҳмиданд, ки онҳо ба онҳо ҷавоби мусбат доданд.

1: Дар фаҳмиш тавассути имон рафтор кунед

2: Ба воситаи Исо фаҳмиши амиқтарро пайгирӣ кунед

1: Масалҳо 4:5–7 - Ҳикмат ба даст ор, фаҳм: фаромӯш накун; ва аз суханони даҳони ман рад накунед. Вайро тарк накун, ва ӯ туро ҳифз хоҳад кард; вайро дӯст дор, ва ӯ туро нигоҳ медорад. Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2: Қӯлассиён 1:9–10 - Барои ҳамин мо низ, аз рӯзе, ки инро шунидем, дар ҳаққи шумо дуо гуфтанро бас намекунем ва мехоҳем, ки шумо аз дониши иродаи Ӯ бо тамоми ҳикмат ва фаҳмиши рӯҳонӣ пур шавед. ; То ки шумо сазовори Худованд дар ҳар кори писандида рафтор кунед, дар ҳар кори нек пурсамар бошед ва дар дониши Худо афзун гардед.

Матто 13:52 Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар як китобдоне, ки ба Малакути Осмон таълим дода шудааст, ба марди соҳибхона монанд аст, ки аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна мебарорад».

Исо китобдононро, ки дар Малакути Осмон таълим гирифтаанд, ба соҳибхонае муқоиса мекунад, ки аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна мебарорад.

1. Малакути Осмон ва котиб: Таҳқиқи масал дар бораи соҳиби хона.

2. Ганҷҳои нав ва кӯҳна: Бозёфт кардани чизҳои муҳим дар Малакути Осмон.

1. Қӯлассиён 3:1-2, «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар гузоред, на дар бораи чизҳои дар замин».

2. Луқо 12:33, «Моли худро бифурӯшед ва ба мискинон бидиҳед. Худро бо халтаҳои пулӣ таъмин кунед, ки кӯҳнанашаванда ва дар осмон ганҷе, ки аз байн намеравад, ба он ҷо дузд наздик нашавад ва ҳеҷ куя нобуд накунад».

Матто 13:53 Ва ҳангоме ки Исо ин масалҳоро тамом кард, аз он ҷо рафт.

Исо пеш аз рафтан ба мардум як қатор масалҳоро таълим дод.

1. Масалҳои Исо ба мо дар бораи Салтанати Худо ва ҳаёти мо дарсҳои пуразиш медиҳанд.

2. Исо барои нишон додани қудрати имон ва итоаткорӣ аз масалҳо истифода бурд.

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, Ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст:

2. Луқо 18:15-17 - Ва кӯдаконро низ назди Ӯ оварданд, то ки ба онҳо ламс кунад, лекин шогирдонаш чун диданд, онҳоро сарзаниш карданд.

Матто 13:54 Ва ҳангоме ки ба кишвари худ омад, дар куништашон онҳоро таълим медод, ба дараҷае ки онҳо дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Ин ҳикмат ва ин мӯъҷизот аз куҷост Ин Одам?

Исо бо ҳикмат ва корҳои мӯъҷизааш одамонро дар ҳайрат гузошт.

1: Исо таҷассуми хирад ва қудрат аст.

2: Исо манбаи умед ва қувват аст.

1: Масалҳо 2:6-7 "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд. Ӯ ҳикмати солимро барои росткорон ҷамъ мекунад; Ӯ сипарест барои касоне, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд".

2: Аъмол 10:38 "Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард. Ӯ кори нек мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки иблис мазаммат мекард, шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд".

Матто 13:55 Оё ин писари дуредгар нест? магар модараш Марям ном надорад? ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо?

Ин порча дар бораи муайян кардани аъзоёни оилаи Исо мебошад.

1. Исо писари дуредгар буд, аммо аз ин ҳам зиёдтар буд.

2. Худо тавассути одамони оддӣ кор мекунад, то корҳои ғайриоддиро анҷом диҳад.

1. Филиппиён 2: 7-8 - "вале худро беобрӯ карда, ба сурати ғулом гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд».

2. Матто 12:46-47 - "Вақте ки ӯ ба мардум сухан мегуфт, инак, модараш ва бародаронаш дар берун истода, мехостанд бо Ӯ сӯҳбат кунанд. Он гоҳ касе ба Ӯ гуфт: "Инак, модари ту ва бародарони ту дар берун истодаанд, ки бо ту сухбат кардан мехохад».

Матто 13:56 Ва хоҳарони ӯ, оё онҳо ҳама бо мо нестанд? Пас, ҳамаи ин чизҳо аз куҷост?

Ин порча дар бораи оилаи Исо ба қобилияти ӯ барои иҷрои корҳои мӯъҷизавӣ шубҳа мекунад.

1. Исо тавонист мӯъҷизаҳо нишон диҳад, зеро Ӯ аз ҷониби Худо фиристода шудааст.

2. Исо намунаи имон ва эътимод ба Худо барои пайравони Ӯ буд.

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои

тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Матто 13:57 Ва онҳо аз Ӯ ба васваса афтоданд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беэътибор нест, ҷуз дар кишвари худ ва дар хонаи худ».

Исо таълим дод, ки пайғамбаронро дар зодгоҳашон қабул намекунанд.

1. Пайгамбари ношинохта: Донистани он ки кай аз мухолифат пеш ояд

2. Донистани арзиши худ: рад кардани дарки номатлуби дигарон

1. Ирмиё 1:5-7 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис кардам; Ман туро пайғамбаре барои халқҳо таъин кардам».

2. Матто 5:13-14 - «Шумо намаки замин ҳастед, лекин агар намак таъми худро гум карда бошад, шӯрии он чӣ гуна барқарор мешавад? Дигар ба ҷуз аз берун партофтан ва зери пои мардум шудан ба чизе фоида надорад».

Матто 13:58 Ва дар он ҷо аз сабаби беимонии онҳо мӯъҷизаҳои зиёде ба амал наовард.

Исо дар ҷои муайян мӯъҷизаҳои зиёде нишон надод, зеро мардум ба Ӯ имон надоштанд.

1. Бовар кардан дидан аст: Чӣ гуна имон ҳаёти моро тағир медиҳад

2. Куфр: Вақте ки мо бовар намекунем, чӣ мешавад

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Яъқуб 1: 6-8 - "Аммо бигзор вай бо имон пурсад, бе шубҳа, зеро касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва мепартояд. Зеро он шахс набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард; вай одами дудилагӣ аст ва дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст».

Матто 14 боби чордаҳуми Инҷили Матто мебошад, ки воқеаҳои муҳимро, аз қабили марги Яҳёи Таъмиддиҳанда, ғизо додани Исои панҷ ҳазор нафар ва роҳ рафтани Исоро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб бо нақли вокуниши Ҳиродус ба хидмати Исо ва эътиқоди хатои ӯ дар бораи он ки Исо Яҳёи Таъмиддиҳандаи аз мурдагон эҳёшуда буд, оғоз мешавад (Матто 14:1-12). Ҳиродус Юҳанноро барои маҳкум кардани издивоҷи ғайриқонунии Ҳиродус зиндонӣ карда буд. Бо вуҷуди ин, Ҳиродус ҳангоми ҷашни зодрӯз ваъда дод, ки ҳар хоҳиши духтари ӯгайашро иҷро мекунад. Бо ташаббуси модараш ӯ сари Ҷонро дар табақе талаб кард. Ҳиродус хоҳиши ӯро иҷро кард ва Яҳёро ба қатл расонд.

Сархати 2: Ҳикоя баъдан ба он мегузарад, ки Исо мардуми зиёдеро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо медиҳад (Матто 14:13-21). Вақте ки Исо дар бораи марги Яҳё фаҳмид, Ӯ ба ҷои хилват рафт. Аммо бисьёр одамон пиёда аз ақиби Ӯ мерафтанд. Исо эҳтиёҷоти онҳоро ба ғизо дид, ба онҳо раҳм кард ва ба таври мӯъҷиза нон ва моҳиро зиёд кард, то тақрибан панҷ ҳазор мард ва занону кӯдаконро сер кард. Пас аз сер шудани ҳама дувоздаҳ сабади пур аз боқимонда ҷамъ карда шуд.

Сархати 3: Боб бо як воқеаи фавқулоддае анҷом меёбад, ки дар он Исо рӯи об қадам мезанад (Матто 14:22-36). Ҳангоме ки шогирдони Ӯ дар шаби тӯфонӣ бо қаиқ аз баҳри Ҷалил мегузаштанд, диданд, ки он чизеро, ки ба гумони онҳо арвоҳе аст, ки сӯи онҳо қадам мезанад. Аммо дар асл Исо буд, ки онҳоро итминон дод, ки натарсанд. Петрус низ хоҳиш кард, ки дар рӯи об роҳ равад, аммо вақте ки ӯ шубҳа дошт, ғарқ шуд. Исо ӯро наҷот дод ва тӯфонро ором кард, вақте ки онҳо ба Ҷеннесор расиданд. Ҳангоми омадан, бисёр одамон Ӯро «Писари Худо» шинохтанд ва беморони худро барои шифо меоварданд.

Дар ҷамъбаст,

Дар боби чордаҳуми Матто марги Яҳёи Таъмиддиҳанда аз дасти Ҳиродус нақл мекунад ва баъд аз он ки Исо ба таври мӯъҷизавӣ панҷ ҳазор нафарро бо чанд нон ва моҳӣ ғизо дод.

Он инчунин воқеаи фавқулоддаеро дар бар мегирад, ки Исо дар рӯи об қадам мезанад ва Петрусро дар шаби тӯфонӣ дар баҳри Ҷалил наҷот дод.

Дар ин боб ҳамдардии Исо ба мардум, қудрати илоҳии Ӯ барои мӯъҷизаҳо ва қудрати Ӯ бар табиат таъкид шудааст. Он омодагии Ӯро барои қонеъ кардани эҳтиёҷоти ҷисмонӣ нишон медиҳад ва ҳангоми тарс тасаллӣ медиҳад. Ин боб ҳам инсонияти Исо ва ҳам хислатҳои илоҳии Ӯро нишон медиҳад, зеро одамон Ӯро ҳамчун «Писари Худо» мешиносанд ва аз Ӯ шифо меҷӯянд.

Матто 14:1 Дар он вақт тетрарх Ҳиродус шӯҳрати Исоро шунид.

Ҳиродус шӯҳрати Исоро мешунавад.

1. Шӯҳрати Худо фарогир аст ва ба ҳама одамон, новобаста аз эътиқод ва миллаташон, таъсир мерасонад.

2. Шӯҳрати Исо метавонад барои онҳое, ки дар зулмот ҳастанд, нуре бошад ва ба онҳо имкон диҳад, ки тавоноии худро бубинанд.

1. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии маҳбусон ва бино шудани кӯронро эълон кунам, мазлумонро озод кунам, соли файзи Худовандро эълон кунам».

Матто 14:2 Ва ба хизматгорони худ гуфт: «Ин Яҳьёи Таъмиддиҳанда аст; вай аз мурдагон эҳьё шуд; ва аз ин рӯ мӯъҷизот дар Ӯ зоҳир мегардад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки аз мурдагон эҳьё шудааст, зоҳир мегардад ва ҳузури ӯ дар корҳои мӯъҷизот зоҳир мегардад.

1. Қувваи умед: эҳёи Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Зиндагӣ бо мӯъҷизаҳо: омӯхтани мероси Яҳёи Таъмиддиҳанда

1. Румиён 4:17 - Чунон ки навишта шудааст: "Туро падари халқҳои бисьёр гардондам" — дар ҳузури Худое, ки ба Ӯ имон оварда буд, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳоеро, ки нест, ба вуҷуд меоварад . вуҷуд дорад.

2. Марқӯс 16:19 - Пас, Исои Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан ронд, ба осмон бурда шуд ва ба ямини Худо нишаст.

Матто 14:3 Зеро Ҳиродус Яҳёро дастгир карда, баста, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш.

Яҳёи Таъмиддиҳанда барои муқобила бо издивоҷи ғайриқонунии Ҳиродус боздошт ва зиндонӣ шуд.

1. Муҳимияти истодагарӣ барои дурустӣ, ҳатто вақте ки он душвор аст.

2. Худо метавонад итоаткории моро барои иҷрои иродаи Худ истифода барад, ҳатто вақте ки ин ба оқибатҳои душвор оварда мерасонад.

1. Аъмол 5:29 - «Аммо Петрус ва ҳавориён ҷавоб доданд, ки мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

2. Матто 10:28 - «Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад».

Матто 14:4 Зеро ки Яҳё ба ӯ гуфта буд: «Ба ту ҷоиз нест, ки вайро дошта бошӣ».

Яҳёи Таъмиддиҳанда Ҳиродус Антипасро огоҳ кард, ки зани бародараш Ҳиродияро ҳамчун зани худ доштан ҷоиз нест.

1: Мо набояд ба васвасаи вайрон кардани қонунҳои Худо дучор шавем, ҳатто агар он қулай бошад.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки амалҳои мо оқибатҳое доранд, ки метавонанд ба дигарон таъсир расонанд.

1: Эфсӯсиён 5:3 - "Аммо дар миёни шумо набояд заррае ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ ё тамаъкорӣ бошад, зеро ки инҳо барои халқи муқаддаси Худо мувофиқ нестанд".

2: Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст."

Матто 14:5 Ва ҳангоме ки Ӯ мехост ӯро ба қатл расонад, аз мардум тарсид, зеро ки Ӯро набӣ медонистанд.

Ҳиродус мехост, ки Яҳёи Таъмиддиҳандаро бикушад, аммо аз ин кор метарсид, зеро мардум ӯро пайғамбар медонистанд.

1. Ҳимояи Худо ҳатто дар баробари хатар

2. Кувваи афкори чамъиятӣ

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Масалҳо 29:25 - Тарс аз одам дом хоҳад буд, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, эмин нигоҳ дошта мешавад.

Матто 14:6 Ва ҳангоме ки зодрӯзи Ҳиродус баргузор мешуд, духтари Ҳиродия дар пеши назари онҳо рақсид ва Ҳиродусро шод кард.

Дар рӯзи таваллуди Ҳиродус духтараш рақс карда, ӯро шод кард.

1. Хавфи ба васваса афтодан

2. Қудрати хушнудии дигарон

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Матто 14:7: Пас ӯ қасам хӯрда ваъда дод, ки ҳар чи бихоҳад, ба вай медиҳад.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Ҳиродус ваъда дод, ки Саломе ҳама чизеро, ки ӯ мехост, бо қасам медиҳад.

1. Қудрати назр - чӣ гуна савганд метавонад моро ба коре водор созад ва аҳамияти вафо кардани ваъдаҳоямон.

2. Хавфи хушомадгӯй - оқибатҳои таслим шудан ба васвасаҳо ва чӣ гуна он метавонад боиси тасмимҳои беғаразона гардад.

1. Воиз 5:5 - «Назр накардан беҳтар аз назр кардан ва иҷро накардани он».

2. Забур 15:4 - «Он ки қасам хӯрад ба зиёни худ ва дигаргун намешавад».

Матто 14:8 Вай пеш аз он ки модараш дастур дод, гуфт: «Кали Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар зарфе ба ман деҳ».

Дар ин порча хоҳиши духтари Ҳиродия аз Ҳиродус барои сари Яҳёи Таъмиддиҳанда тасвир шудааст.

1. Ҳатто вақте ки бо як кор ё дархости душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд ба ҳар ҳол барои адолат ва хирад кӯшиш кунем.

2. Мо бояд дар бораи қарорҳои худ ва чӣ тавр амалҳои мо метавонанд ба атрофиёнамон таъсири доимӣ дошта бошанд, дар хотир дошта бошем.

1. Яъқуб 1:5-8 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, бе шак, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва парронда аст. Зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе хоҳад гирифт; вай одами ду-руст аст, ки дар тамоми рохаш ноустувор аст».

2. Масалҳо 3:5-7 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард. Ба назари худ доно набошед; аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур кун».

Матто 14:9 Подшоҳ пушаймон шуд, вале ба хотири қасам ва онҳое ки бо ӯ дар сари суфра нишаста буданд, фармуд, ки ба вай дода шавад.

Подшоҳ ба савганди худ вафо кард, ҳарчанд ғамгин шуд.

1: Ба ваъдаи худ вафо кунед, ҳатто вақте ки душвор аст.

2: Вафо кардан ба ваъда, ҳатто вақте ки душвор аст.

1: Забур 15:4, "Он ки қасам хӯрад ба зиёни худ ва тағир намедиҳад".

2: Яъқуб 5:12, "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор "оре"-и шумо оре бошад ва "не"-и шумо не, вагарна маҳкум карданд».

Матто 14:10 Ва ӯ фиристода, сари Яҳёро дар зиндон аз танаш ҷудо кард.

Шаҳид шудани Яҳёи Таъмиддиҳанда: Сари Яҳёи Таъмиддиҳанда дар натиҷаи фармони шоҳ Ҳиродус бурида шуд.

1. Нақшаи Худо аз нақшаи мо бузургтар аст ва баъзан мо бояд ранҷу азобро барои ӯ қабул кунем ва таҳаммул кунем.

2. Ҳаёти мо гузаранда аст ва мукофоти ҳақиқии мо дар осмон аст.

1. Румиён 8:18, "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан намеарзад."

2. 2 ба Қӯринтиён 4:17-18, "Зеро ин мусибати сабуки лаҳзае барои мо вазни абадии ҷалолеро омода мекунад, ки аз ҳама муқоиса нест, зеро мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён назар мекунем. он чи дида мешавад, гузаранда аст, аммо он чи нонамоён аст, ҷовидонист».

Матто 14:11 Ва сари ӯро дар зарфе оварда, ба духтар доданд, ва вай ба модари худ овард.

Сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро аз танаш ҷудо карданд ва сари ӯро ба духтари Ҳиродус фиристоданд ва ӯ ба модараш овард.

1. Қувваи устуворӣ дар муқобили мушкилот

2. Аҳамияти вафодорӣ ба хонавода

1. Забур 118:6 - "Худованд тарафи ман аст; наметарсам. Одам бо ман чӣ кор карда метавонад?"

2. Масалҳо 17:17 - "Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад".

Матто 14:12 Ва шогирдонаш омада, ҷасадро бардошта, ба хок супурданд ва рафта, ба Исо хабар доданд.

Шогирдони Исо ҷасади ӯро гирифта, баъд аз маргаш дафн карданд ва ба Исо гуфтанд.

1. Қувваи муҳаббат: Чӣ тавр шогирдони Исо садоқатмандии худро ҳатто баъд аз марги ӯ нишон доданд

2. Нигоҳубини мурдагон: Намунаи шогирдони Исо

1. Румиён 12:15 - "Бо шодикунандагон шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - "Ва ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед ва муҳаббат. Аммо бузургтарини онҳо муҳаббат аст."

Матто 14:13 Вақте ки Исо инро шунид, бо қаиқ аз он ҷо ҷудо ба биёбоне равона шуд; ва мардум чун шуниданд, аз паи Ӯ пиёда аз шаҳрҳо равона шуданд.

Исо аз вазъияте хабар гирифт ва тасмим гирифт, ки бо қаиқ ба ҷои дурдаст равад. Мардум инро шунида, аз шаҳрҳо пиёда аз паи Ӯ рафтанд.

1. "Ба Исо таваккал кунед: Вақте ки зиндагӣ душвор мешавад"

2. "Пешвои Худо: пайравӣ ба Исо дар имон"

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми изтироби худро бар ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Матто 14:14 Ва Исо берун рафта, мардуми бисьёреро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад ва беморони онҳоро шифо дод.

Исо ба беморон ҳамдардӣ зоҳир намуда, онҳоро шифо медод.

1: Исо моро даъват мекунад, ки ба ҳама, ҳатто ба ранҷу азоб ҳамдардӣ ва муҳаббат зоҳир кунем.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр ҳаёти худро бо муҳаббат ва ғамхории бебаҳо гузаронем.

1: Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек.

2: 1 Юҳанно 3:16-18 - Муҳаббати Худо ба мо ва даъвати Ӯ барои дӯст доштани якдигар.

МАТТО 14:15 Вақте ки шомгоҳ шуд, шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин ҷои биёбон аст, ва вақт гузаштааст; мардумро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳот рафта, барои худ хӯрок бихаранд.

Шогирдони Исо аз ӯ хоҳиш карданд, ки мардумро барои харидани хӯрок равона кунад, зеро шомгоҳ буданд ва онҳо дар биёбон буданд.

1. Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо ҳама ниёзҳои моро қонеъ мекунад.

2. Мо бояд бародарону хоҳарони ниёзмандамонро ғамхорӣ кунем.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Яъқуб 2:15-17 - Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои зарурироро надиҳад. ҷисм, ин чӣ фоида дорад?

Матто 14:16 Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Ба онҳо рафтан лозим нест; ба онҳо диҳед.

Исо ба шогирдонаш ҳамдардӣ карда, ба шогирдонаш дастур дод, ки онҳоро ғизо диҳанд.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба ниёзмандон дилсӯз ва саховатманд бошем.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо чизҳои дорем, кофӣ аст.

1: Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед; Ман ташна будам ва ба ман нӯшидан додӣ; Ман бегона будам ва шумо маро ба хона даъват кардед.

2: 1 Юҳанно 3:17-18 - Агар касе дорои дороии моддӣ бошад ва бародар ё хоҳарашро мӯҳтоҷ бубинад, вале ба онҳо раҳм накунад, чӣ гуна метавонад муҳаббати Худо дар он шахс бошад? Фарзандони азиз, биёед на бо сухан ё сухан, балки бо амал ва дар ҳақиқат дӯст дорем.

Матто 14:17 Ба Ӯ гуфтанд: «Мо дар ин ҷо фақат панҷ нон ва ду моҳӣ дорем».

Исо 5 000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо медиҳад.

1: Исо қодир аст, ки ҳама гуна эҳтиёҷоти моро қонеъ созад, новобаста аз он ки захираҳо ночиз аст.

2: Мӯъҷизаҳои Исо ба мо қудрат ва қудрати Ӯро нишон медиҳанд, ки моро таъмин мекунанд.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Матто 14:18 Ӯ гуфт: «Онҳоро ба ин ҷо, назди ман биёр».

Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки мардумро назди Ӯ биёранд, то ки Ӯ онҳоро ғизо диҳад.

1: Исо эҳтиёҷоти моро қонеъ карда, муҳаббат ва ғамхории худро нисбати мо нишон медиҳад.

2: Мо метавонем ба Исо боварӣ дошта метавонем, ки ҳатто вақте ки мо худро аз ҳад зиёд ҳис мекунем, моро таъмин мекунад.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Матто 6:31-33 - Пас, хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?» Зеро ки халқҳо дар ҷустуҷӯи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳама ниёз доред. Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

Матто 14:19 Ва мардумро фармуд, ки бар болои алаф нишинанд, ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигариста, баракат дод ва пора кард ва нонҳоро ба шогирдони Худ ва шогирдон дод. ба мардум.

Исо панҷ нон ва ду моҳиро баракат дода, пора кард ва ба шогирдонаш дод, то ба мардум бидиҳад.

1. Намунаи Исо дар саховатмандӣ ва ғамхорӣ нисбати дигарон.

2. Кувваи имон ва баракат.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Луқо 12:22-34 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

Матто 14:20 Ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карданд.

Шогирдон тавонистанд, ки мардуми зиёдеро бо миқдори ками ғизо сер кунанд.

1: Ризои Худо барои ҳамаи ниёзҳои мо басанда аст.

2: Ба Худованд таваккал кунед, ки таъмин кунад.

1: Филиппиён 4:19 "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

2: Масалҳо 3: 5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Матто 14:21 Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Ин порча дар бораи ба таври мӯъҷизавӣ ғизо додани панҷ ҳазор нафар ҳамагӣ бо панҷ нону ду моҳӣ сухан меравад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо ба таври мӯъҷизавӣ панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо дод

2. Нони ҳаёт: Чӣ тавр Исо нонро барои рамзи муҳаббати худ ба инсоният истифода бурд

1. Юҳанно 6:1-14 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Луқо 9:10-17 - Исо чор ҳазор нафарро ғизо медиҳад

Матто 14:22 Исо дарҳол шогирдони Худро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пешопеши Ӯ ба соҳили дигар бираванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки ба киштӣ савор шаванд ва ба тарафи дигар шино кунанд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.

1: Мо бояд ба дастуроти Исо итоат кунем, ҳатто вақте ки мо сабаби онро намефаҳмем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба ҳар ҷое ки Ӯ моро роҳнамоӣ кунад, пайравӣ кунем.

1: Луқо 5: 4-5 - "Ва ҳангоме ки суханашро ба охир расонд, ба Шимъӯн гуфт: "Ба

чуқурӣ берун шав ва тӯрҳои худро барои сайд фуровар." Ва Шимъӯн ҷавоб дод: «Устод! Мо тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем, лекин бо суханони Ту тӯрҳоро меандозам».

2: Юҳанно 21:22 - Исо ба вай гуфт: «Агар хости Ман бошад, ки то омаданам ӯ бимонад, ин ба ту чист? Ту маро пайравӣ кун!»

Матто 14:23: Вақте ки Ӯ мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан алоҳида ба кӯҳе баромад; ва чун шом фаро расид, дар он ҷо танҳо монд.

Исо мардумро ҷавоб дод ва танҳо ба кӯҳ баромад, то бегоҳ дуо гӯяд.

1. Омӯзиши ором будан ва пайдо кардани вақт барои намоз.

2. Наздик шудан ба Худо тавассути вақтгузаронӣ бо Ӯ.

1. Филиппиён 4:6-7 - «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2. Забур 63:1 - «Эй Худо, Ту Худои ман ҳастӣ; Ман туро меҷӯям; ҷонам ташнаи ту аст; ҷисми ман аз барои шумо беҳол мешавад, чунон ки дар замини хушк ва хастае, ки об нест».

Матто 14:24 Аммо қаиқ ҳоло дар миёнаи баҳр буд ва мавҷҳоро ба ларза меовард, зеро ки боди муқобил мевазид.

Шогирдон дар қаиқ дар мобайни баҳр буданд, ки аз шамолҳои сахт мавҷҳоро ба ларза мепартофт.

1. Бартараф кардани душвориҳо - Дар тӯфонҳои зиндагӣ нерӯ ёфтан

2. Имон ба муқобили тарс - Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд».

2. Забур 46:1-3 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҷунбида шаванд, агарчи обҳои он ғуррон ва кафк мебароянд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варамаш меларзанд».

Матто 14:25 Ва дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо рафт.

Дар поси чоруми шаб Исо қудрати Худро тавассути баҳр ба шогирдон нишон дод.

1. Қудрат ва қудрати Исо бар табиат

2. Таъмини мӯъҷизавии Исо

1. Марқӯс 6:45-51 - Исо дар рӯи об қадам мезанад

2. Забур 18:30 - Қудрати Худо барои наҷот ва муҳофизат

Матто 14:26 Ва шогирдон чун Ӯро диданд, ки бар баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин рӯҳ аст; ва аз тарс фарьёд заданд.

Шогирдон аз рӯи баҳр қадам задани Исоро диданд, тарсиданд.

1. Натарс: Ба қудрати Худованд таваккал кунед

2. Аз гирифтани ҷаҳиши имон натарсед

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтиданд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

Матто 14:27 Аммо Исо дарҳол ба онҳо гуфт: «Ором бошед; ин манам; натарсед.

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки далер бошанд ва натарсанд.

1. "Худо бо мост: Ғалаба кардани тарс тавассути имон"

2. "Бодиққат бошед: ба ваъдаи Исо такя кунед"

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: "Худованд ёвари ман аст; ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?"

Матто 14:28 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо!

Петрус ба Исо ҷавоб дод, вақте ки ӯро даъват карда, пурсид, ки оё ин воқеан Исо сухан мегӯяд ё не, аз Исо хоҳиш кард, ки аз ӯ хоҳиш кунад, ки бар рӯи об назди ӯ биёяд.

1. Қувваи Имон - Чӣ тавр боварӣ ба Исо, ба монанди Петрус, метавонад моро ба ҷойҳое, ки мо ҳеҷ гоҳ имконнопазир будем, оварда метавонад.

2. Барои Исо таваккал кардан - Чӣ гуна таваккал кардан барои нишон додани садоқати мо ба Исо метавонад ба мукофотҳои бузург оварда расонад.

1. Эфсӯсиён 3:20 - Ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

Матто 14:29 Ва гуфт: «Биё». Ва ҳангоме ки Петрус аз қаиқ фуромад, бар рӯи об қадам мезад, то назди Исо равад.

Исо ба Петрус дастур дод, ки ба назди Ӯ биёяд ва Петрус ин корро бо роҳи рӯи об қадам гузошт.

1. Қудрат ва имони Худо: Чӣ тавр Петрус дар рӯи об роҳ мерафт.

2. Қадами имконнопазири имон бо Исо.

1. Ибриён 11:6 - "Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад".

2. Юҳанно 14:6 - «Исо ҷавоб дод: "Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман".

МАТТО 14:30 Аммо чун дид, ки шамоли сахтро дид, тарсид; ва ғарқ шуданро сар карда, фарьёд зада, гуфт: «Худовандо!

Петрус, вақте ки шамоли сахтро дид, дар баҳр ғарқ шудан гирифт ва ба Худованд нидо кард, ки ӯро наҷот диҳад.

1. Ғалаба кардани тарс бо таваккал ба Худованд

2. Дар замонҳои душвор ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳед

1. Матто 8:25-26 - Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Худовандо! Моро наҷот деҳ; мо ҳалок мешавем». Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед?

2. Забур 34:17-19 - Одил фарёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба онҳое ки дилшикастаанд, наздик аст; ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон бошанд, наҷот медиҳад. Уқубатҳои одил бисьёр аст, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон раҳо мекунад.

Матто 14:31 Исо дарҳол дасти Худро дароз карда, вайро дастгир кард ва ба вай гуфт: «Эй сустимон, чаро шубҳа кардӣ?

Исо Петрусро аз ғарқ шудан дар баҳр наҷот дод ва ӯро барои кам имонаш танбеҳ дод.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо дар замонҳои шубҳанок кӯмак карда метавонад

2. Муҳаббати Исо: Ӯ ҳамеша ба кӯмак омода аст

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

Матто 14:32 Вақте ки онҳо ба қаиқ даромаданд, шамол қатъ шуд.

Исо ва шогирдонаш ба қаиқ савор мешаванд ва шамол дарҳол қатъ мешавад.

1. Мо аз намунаи Исо дар бораи имон ва эътимод ба Худо омӯхта метавонем.

2. Мо метавонем дар Худо оромӣ ва тасаллӣ пайдо кунем, ҳатто дар замонҳои ноором.

1. Забур 56:3 «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

2. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Матто 14:33 Он гоҳ онҳое ки дар қаиқ буданд, омада, ба Ӯ саҷда карданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ту Писари Худо ҳастӣ».

Одамоне, ки дар қаиқ буданд, аз қудрати Исо чунон дар ҳайрат монданд, ки Ӯро парастиш карда, Ӯро Писари Худо эълон карданд.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр амалҳои мӯъҷизавии Исо илоҳияти Ӯро нишон медиҳанд

2. Парастиши Исо: Чӣ тавр мо ҳақиқати Писар будани Исоро эълон мекунем

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

Матто 14:34 Ва ҳангоме ки онҳо гузаштанд, ба замини Ҷинесор омаданд.

Исо ва шогирдонаш аз баҳри Ҷалил гузашта, ба замини Ҷинесор омаданд.

1. Худо моро бо захираҳо барои расидан ба макони худ таъмин мекунад.

2. Ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст, Худо метавонад моро ба макони дилхоҳамон ҳидоят кунад.

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард; ."

2. Забур 23:2 - «Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад».

Матто 14:35 Ва мардуми он макон Ӯро фаҳмида, ба тамоми он сарзамини гирду атроф кас фиристода, ҳамаи беморонро назди Ӯ оварданд;

Исо беморони ин минтақаро шифо дод.

1: Мӯъҷизаҳои шифобахши Исо: Чӣ гуна қудрати Ӯ аз вақт ва фазо болотар аст

2: Мӯъҷизаҳои раднашаванда: Қудрати Исо барои шифо

1: Ишаъё 53: 5, "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: Забур 103:3, "Он ки ҳама гуноҳҳои Туро мебахшад, ва ҳама бемориҳои Туро шифо мебахшад".

Матто 14:36 Ва аз Ӯ илтимос карданд, ки танҳо домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, комилан шифо ёфт.

Мардуми издиҳом аз Исо илтимос карданд, ки ба онҳо иҷозат диҳад, ки домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд, ва онҳое ки даст доданд, шифо ёфтанд.

1. Қувваи имон: Омӯзиш аз вохӯрии мардум бо Исо

2. Дастрасии мӯъҷизавии Исо: Эҳсоси наҷот ва шифо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

Матто 15 таълимоти Исоро дар бораи покии ҳақиқӣ, мӯъҷизаҳои шифобахши Ӯ ва ғизо додани чор ҳазор нафар пешкаш мекунад.

Сархати 1: Боб аз фарисиён ва шариатдонон оғоз мешавад, ки шогирдони Исоро дар вайрон кардани анъана ва нашустани дастони пеш аз хӯрок айбдор мекунанд (Матто 15:1-2). Исо ба онҳо муқобилат карда, риёкории онҳоро танқид мекунад, зеро онҳо худашон ба хотири анъана аҳкоми Худоро вайрон мекунанд. Ӯ таълим медиҳад, ки он чизе, ки одамро палид мекунад, на он чизест, ки ба даҳон меравад, балки он чизест, ки аз дил мебарояд - ин нишон медиҳад, ки нопокии ахлоқӣ аз нопокии расму оин ҷиддӣтар аст (Матто 15:10-20).

Сархати 2: Исо аз Ҷалил ба минтақаи Сӯр ва Сидӯн рафта, бо зани канъонӣ вомехӯрад, ки барои шифо додани духтари девонааш илтиҷо мекунад (Матто 15:21-28). Дар аввал, Исо ҷавоб дод, ки Ӯ танҳо ба гӯсфандони гумшудаи Исроил фиристода шудааст. Аммо аз имони вай, ки дар илтиҷои доимӣ ва эътирофи Ӯ ҳамчун Худованд ифода ёфтааст, таъсир карда, дархости ӯро иҷро мекунад.

Сархати 3: Ба баҳри Ҷалил баргашта, Исо одамони зиёдеро, ки ба назди Ӯ оварда шудаанд, шифо мебахшад - лангон, кӯрон, гунгон ва ғайра, ки мардумро ба ҳайрат меорад (Матто 15:29-31). Ниҳоят, дар ин боб мӯъҷизаест, ки ба ғайр аз занону кӯдакон чор ҳазор мардро бо ҳафт нон ва чанд моҳии хурд ғизо додан (Матто 15:32-39). Мисли панҷ ҳазор мӯъҷизае, ки қаблан ғизо дода буд, ин ҳам шафқати Ӯ

ба ниёзмандон ва қудрати илоҳӣ будани ӯро таъкид мекунад.

Матто 15:1 Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Ерусалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд:

Ин порча нишон медиҳад, ки китобдонон ва фарисиён аз Ерусалим назди Исо омаданд.

1. Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба Исо ва таълимоти ӯ пайравӣ кунем.

2. Новобаста аз фарқиятҳои мо, Исо ҳамаи моро дӯст медорад ва қабул мекунад.

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат доред».

2. Румиён 12:10 - «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, ба хотири эҳтиром якдигарро бартарӣ диҳед».

Матто 15:2 Чаро шогирдони Ту урфу одати пиронро вайрон мекунанд? зеро вақте ки нон мехӯранд, дастҳои худро намешӯянд.

Ин порча дар бораи шогирдони Исо нақл мекунад, ки анъанаи пиронро вайрон карда, ҳангоми хӯрдани нон дастҳои худро нашуст.

1. Муҳимияти риояи анъанаҳо ва эҳтиром ба қудрат.

2. Фаҳмидани он ки чаро мо корҳоеро иҷро мекунем, ба ҷои он ки қоидаҳоро кур-курона риоя кунем.

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Қӯлассиён 3:17 "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед".

Матто 15:3 Аммо Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Чаро шумо низ бо урфу одати худ аҳкоми Худоро вайрон мекунед?

Ин порча дар бораи аҳамияти риояи аҳкоми Худо на ба урфу одатҳои инсонӣ сухан меронад.

1. Муҳимияти итоъат ба фармудаҳои Худо

2. Нагузоред, ки урфу одатҳо ба кори дуруст халал расонанд

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Такрори Шариат 11:26-28 - «Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши ту мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат кунӣ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям; ва лаънат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накунӣ».

Матто 15:4 Зеро ки Худо фармудааст: «Падару модари худро иззат намо;

Худованд ба мо амр мекунад, ки падару модари худро гиромӣ кунем ва касоне, ки падару модари худро дашном медиҳанд, ҷазо мегиранд.

1. Даъват ба иззати падару модар - Эҳтиром ва итоъат ба падару модар асоси амри Худост.

2. Оқибатҳои беэҳтиромӣ - дашном додан ба падару модар гуноҳи сангине аст, ки оқибатҳои вазнин дорад.

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин ҳукми аввалинест, ки бо ваъда аст, — «то бар ту некӣ гардад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Масалҳо 23:22 - Ба гапи падарат, ки ба ту ҳаёт бахшидааст, гӯш кун ва модаратро дар пирӣ хор макун.

Матто 15:5 Аммо шумо мегӯед: "Ҳар кӣ ба падар ё модари худ гӯяд: "Ин тӯҳфа аст, аз ҳар чи ман ба ту нафъ ёбам";

Исо ба ҷои эҳтиром кардани падару модар ба Худо тӯҳфа доданро маҳкум мекунад.

1. Эҳтироми падару модар амри Худованд ва нишонаи имони мост.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки аҳкоми Худоро дар ҳаёти худ болотар гузорем.

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро эҳтиром кунед, ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст, то ба шумо некӣ кунад ва шумо умри дароз дар рӯи замин лаззат баред».

2. Хуруҷ 20:12 - "Падару модари худро иззат намо, то ки дар замине, ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, умри дароз бикашӣ".

Матто 15:6 Ва падар ё модари худро эҳтиром накунед, вай озод хоҳад буд. Ҳамин тавр шумо бо урфу одати худ амри Худоро аз байн бурдед.

Ин порча ҳушдорест аз беэътиноӣ ба фармудаҳои Худо ба манфиати суннатҳои инсонӣ.

1: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки аҳкоми Худовандро аз ҳама бештар эҳтиром кунем.

2: Мо набояд ба аҳкоми Худо беэътиноӣ кунем ё ба урфу одатҳои худамон иваз кунем.

1: Такрори Шариат 10: 12-13 - "Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ ибодат кунӣ. бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?»

2: Румиён 12: 2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

Матто 15:7 Эй риёкорон, Ишаъё дар бораи шумо пешгӯӣ карда, гуфта буд:

Ин порча аз Матто 15:7 мегӯяд, ки Исо фарисиёнро ба риёкорӣ айбдор мекунад ва

аз пешгӯии Ишаъё дар бораи онҳо истинод мекунад.

1. «Риёкорӣ дар калисо»

2. «Ҳукми Худо бар золимон».

1. Ишаъё 29:13 - «Ва Худованд гуфт: «Зеро ки ин қавм бо даҳони худ наздик мешаванд ва Маро бо лабҳои худ эҳтиром мекунанд, дар ҳоле ки дилҳояшон аз Ман дур аст, ва тарси онҳо аз Ман ҳукмест, ки одамон таълим додаанд» .

2. Яъқуб 2:10 - «Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоят кунад, вале дар як нукта иҷро накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст».

Матто 15:8 Ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд; вале дилашон аз ман дур аст.

Ин порча дар бораи одамоне сухан меравад, ки зоҳиран Худоро эҳтиром мекунанд, вале дилашон аз Ӯ дур аст.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки на танҳо ба Худо бо лаб хизмат кунем, балки боварӣ ҳосил кунем, ки дилҳои мо дар ҳақиқат ба Ӯ содиқанд.

2: Ба намуди зоҳирии дин гирифтор шудан осон аст, аммо мо бояд боварӣ дошта бошем, ки дили пур аз эҳтиром ва муҳаббат ба Худо дошта бошем.

1: Яъқуб 1:22 - Худро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед.

2: Луқо 6:45 - Одами нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад; ва одами бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад.

Матто 15:9 Аммо онҳо беҳуда Маро парастиш мекунанд ва барои таълимот аҳкоми одамиро таълим медиҳанд.

Исо мегӯяд, ки агар касе ба ҷои Каломи Худо таълимотҳоеро таълим диҳад, ки ба аҳкоми одамон асос ёфтааст, ибодат кардан беҳуда аст.

1. Мо бояд ба Каломи Худо пайравӣ кунем, на ба хоҳишҳои худ

2. Худоро дар рӯҳ ва ба ростӣ парастиш кунед

1. Юҳанно 4:24 - «Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки ба Ӯ саҷда мекунанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд».

2. Забур 118:172 - "Забони ман аз каломи Ту сухан хоҳад гуфт, зеро ки ҳама аҳкоми Ту адолат аст".

Матто 15:10 Ва Ӯ мардумро ҷеҳ зада, ба онҳо гуфт: «Гӯш кунед ва бифаҳмед:

Исо муҳимияти фаҳмидани каломи Худоро таълим медиҳад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки каломи Худоро фаҳмем, то мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем.

2: Гӯш додан ва фаҳмидани таълимоти Исо муҳим аст, то аз муҳаббат ва файзи Ӯ баҳра барем.

1: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғест, ки пойҳои маро роҳнамоӣ кунад ва чароғе барои роҳи ман аст".

2: 2 Тимотиюс 3:16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо аз ҷониби Худо илҳом гирифта шудааст ва барои ба мо таълим додани ҳақиқат ва дарк кардани он, ки дар ҳаёти мо чӣ нодуруст аст, муфид аст. Вақте ки мо хато мекунем, моро ислоҳ мекунад ва моро таълим медиҳад, ки рафтор кунем. чи дуруст аст».

Матто 15:11 На он чи ба даҳон меравад, одамро палид мекунад; аммо он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад.

Ин оят таъкид мекунад, ки на он чизе, ки мо мехӯрем, моро наҷис мекунад, балки он чизе ки мо мегӯем ва чӣ гуна рафтор мекунем.

1: Суханони мо қудрат доранд. Мо бояд онхоро эхтиёткорона ва окилона истифода барем.

2: Мо наметавонем ба қуввахои беруна такя кунем, ки моро муқаддас гардонад; он фикру рафтори ботинии мост.

1: Яъқуб 3:8-10 - Забон як қисми хурди бадан аст, аммо он фахр мекунад. Тасаввур кунед, ки чӣ гуна ҷангали бузург аз шарораи хурд оташ мегирад.

2: Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз ато кунад.

Матто 15:12 Шогирдонаш омада, ба Ӯ гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён аз шунидани ин сухан ба васваса афтоданд?

Вақте ки Исо як суханро гуфт, фарисиён хеле ба васваса афтоданд.

1. Суханони Исо таъсирбахш буданд ва боиси хафа шудани одамон шуданд. Мо бояд дар сухан ва рафторамон эҳтиёт бошем, то дигаронро хафа накунем.

2. Исо бо қудрат ва боварии комил сухан ронда, ба мо таълим дод, ки сарфи назар аз оқибатҳои он чизеро, ки ба он бовар дорем, ҳимоя кунем.

1. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Матто 15:13 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари осмонии Ман нашинонда бошад, решакан хоҳад шуд».

Исо огоҳ мекунад, ки ҳар чизе, ки Худо накоштааст, оқибат решакан мешавад.

1. «Табиати устувори киштукори Худо».

2. «Реша дар муҳаббати Худо»

1. Ишаъё 61:3 - Ба ҳамаи онҳое ки дар Исроил мотам мегиранд, Ӯ тоҷи зебоӣ барои хокистар хоҳад дод, баракати шодмонӣ ба ҷои мотам, ҳамду санои идона ба ҷои ноумедӣ. Дар адолати худ онҳо мисли дубҳои бузург хоҳанд буд, ки Худованд

барои ҷалоли Худ шинондааст.

2. Забур 91:13 - Онҳо ҳанӯз дар пирӣ мева хоҳанд дод, тару тоза ва сабз хоҳанд монд ва эълон мекунанд: «Худованд росткор аст; вай санги ман аст ва дар вай ҳеҷ бадӣ нест».

Матто 15:14 Онҳоро ба ҳоли худ бигузоред: онҳо пешвоёни кӯр ҳастанд. Ва агар кӯр ба кӯр роҳбарӣ кунад, ҳар ду ба чоҳ меафтанд.

Роҳбарони кӯр онҳоеро, ки ба онҳо пайравӣ мекунанд, ба хатар мебаранд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба кӣ пайравӣ карданро интихоб мекунем.

2: Худо мехоҳад, ки мо дар қарорҳои худ оқил бошем ва барои роҳнамоӣ ба Ӯ муроҷиат кунем.

1: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Isaiah 30:21 - "Гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид: "Ин роҳ аст, бо он роҳ рав" ҳар гоҳ ба тарафи рост ё чап гардӣ."

Матто 15:15 Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо нақл кун».

Исо муҳим будани дилро дар ибодат таълим медиҳад.

1: Худо дили моро мехоҳад

Худованд пеш аз ҳама дар ибодат қалбҳои моро мехоҳад. Вақте ки мо ба ҳузури Ӯ меоем, дилҳои мо бояд аз ҳама муҳимтарин ҳадяи мо бошанд.

2: Бо ҳаёти худ Худоро ҷалол медиҳем

Худо мехоҳад, ки мо Ӯро бо ҳаёти худ эҳтиром кунем. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳама чизро барои ҷалоли Ӯ кунем, на танҳо корҳое, ки дар калисо мекунем.

1: Matthew 22:37 - Исо ба вай гуфт: ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор".

2: Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор, зеро ки масъалаҳои ҳаёт аз он сарчашма мегиранд.

Матто 15:16 Исо гуфт: «Оё шумо низ ҳанӯз дарк накардаед?

Исо нобоварии худро аз набудани фаҳмиши одамони гирду атроф изҳор мекунад.

1: Ҳатто Исо, ки аз ҳама донотарин буд, баъзан аз набудани фаҳмиши таълимоти ӯ рӯҳафтода мешуд.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки таълимоти Исоро фаҳмем, пеш аз он ки мо дар ҳақиқат ба Ӯ пайравӣ кунем.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Масалҳо 2:6-9 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд. Ӯ барои одил ҳикмати солим меофарад, Ӯ барои ростқавлон ҷилавгирӣ мекунад. Ӯ роҳҳои доварӣ нигоҳ медорад, ва роҳи муқаддасони Худро нигоҳ медорад. Он гоҳ адолат ва доварӣ ва адолатро дарк хоҳӣ кард; бале, ҳар як роҳи хуб.

Матто 15:17 Оё шумо ҳанӯз нафаҳмидаед, ки ҳар он чи аз даҳон медарояд, ба шикам меравад ва ба варам хориҷ мешавад?

Ин порча аз Матто 15:17 мефаҳмонад, ки ҳар чизе, ки ба даҳони кас меравад, оқибат аз он мегузарад ва хориҷ мешавад.

1: Мо бояд дар бораи он чизе, ки ба бадани худ меандозем, эҳтиёт бошем, зеро он дар ниҳоят хориҷ карда мешавад.

2: Мо бояд дар бораи он чизе, ки мо истеъмол мекунем, дар хотир дошта бошем, зеро ҷисми мо оқибат онро рад мекунад.

1: Масалҳо 4:23 - "Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор, зеро ки масъалаҳои

ҳаёт аз он аст".

2: Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар он чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар он чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва он чи хушхабар аст; агар ягон фазилат бошад, ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед».

Матто 15:18 Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил мебарояд; ва онҳо одамро палид мекунанд.

Ин порча дар бораи суханоне, ки мо аз дили мо мегӯем ва чӣ гуна онҳо одамро палид карда метавонанд.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ тавр суханони мо метавонанд моро палид кунанд

2. Зиндагӣ сухан гӯед: Бигзоред, ки суханони мо обод шаванд, ба ҷои шикастан

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст.

2. Яъқуб 3:1-12 - Нигоҳе ба қудрати забон ва чӣ гуна он метавонад фиреб диҳад ва зарари калон расонад.

Матто 15:19 Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шоҳиди бардурӯғ, куфр мебарояд.

Дар порча дар бораи бадие сухан меравад, ки дар дили инсон сарчашма мегирад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки аз дилҳои бад рӯй гардонем ва ба сӯи Ӯ барои адолат рӯй оварем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки қалбҳои худро пок нигоҳ дорем ва аз фикру аъмоли бад пок нигоҳ дорем.

1: Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ доред; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

2: Ирмиё 17:9 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?

Матто 15:20 Ин чизҳо одамро палид мекунанд; лекин бо дастҳои ношуста хӯрдан одамро палид намекунад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чи гуна амалхои берунӣ холати маънавии инсонро муайян намекунанд ва таъкид мекунад, ки на он чизе, ки ба бадани инсон дохил мешавад, балки он чизест, ки аз он берун меояд.

1. "Дили масъала: он чизе ки дар дохили он аст, муҳимтар аст"

2. "Дастҳои пок ё қалби пок: ченаки ҳақиқии покӣ"

1. Яъқуб 3:12 - "Эй бародарони ман, оё дарахти анҷир метавонад зайтун оварад ё токи токи ангур?

2. Масалҳо 4:23 - "Пеш аз ҳама, дили худро нигоҳ доред, зеро он чашмаи ҳаёт аст".

Матто 15:21 Пас аз он Исо аз он ҷо рафта, ба соҳилҳои Сӯр ва Сидӯн равона шуд.

Исо ба соҳилҳои Сӯр ва Сидӯн сафар кард.

1. Омодагии Исо барои расидан ба ҳама одамон аз роҳи худ берун меравад.

2. Қувваи имон ва чӣ гуна он метавонад дар рӯзҳои душвор ба мо кӯмак кунад.

1. Ирмиё 29:11 "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам."

2. Ибриён 11:1 «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Матто 15:22 Ва инак, зани канъонӣ аз он соҳил берун омада, ба Ӯ нидо карда, гуфт: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! духтари ман аз шайтон сахт ғазаб мекунад.

Зани канъонӣ аз Исо фарьёд зада, барои духтараш, ки аз иблис сахт озурда буд,

марҳамат хост.

1. Қувваи Имон: Эътимод ба тавоноии шифобахшии Худо

2. Бартараф кардани душвориҳо: такя ба Исо дар замонҳои душвор

1. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамҳои худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

2. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад".

Матто 15:23 Аммо Ӯ ба вай ҳарфе нагуфт. Ва шогирдонаш омада, аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Вайро ҷавоб деҳ; зеро ки вай аз паси мо фарьёд мезанад.

Исо ба хоҳиши зани канъонӣ дар бораи шифо додан ҷавоб надод, аммо шогирдонаш аз ӯ хоҳиш карданд, ки вайро ҷавоб диҳад.

1. "Қудрати устуворӣ: таваккал ба Худо дар баробари мушкилот"

2. "Қувваи шафоат: Чӣ тавр Исо ба дуоҳои мо ҷавоб медиҳад"

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузург дорад, зеро амал мекунад."

2. 1 Юҳанно 5:14-15 - "Ва ин боварӣест, ки мо ба Ӯ дорем, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад. Ва агар донем, ки Ӯ дар ҳар чизе ки мо талаб кунем, моро мешунавад, мо медонем ки мо дархостҳое дорем, ки аз ӯ дархост кардаем."

Матто 15:24 Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман на фақат ба назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам».

Миссияи Исо ба гӯсфандони гумшудаи Исроил.

1: Муҳаббат ва ғамхории Исо ба гӯсфандони гумшудаи Исроил.

2: Муҳимияти рисолати Исо ба гӯсфандони гумшудаи Исроил.

1: Isaiah 53: 6 - "Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудем; ҳар кас ба роҳи худ равона шудем; ва Худованд гуноҳи ҳамаамонро ба гардани ӯ бор кардааст."

2: Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

Матто 15:25 Он гоҳ вай омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Худовандо!

Зане ба назди Исо омада, барои кӯмак илтимос мекунад.

1. Эътироф кардани Исо ҳамчун Худованд: Омӯзиши Матто 15:25

2. Бартараф кардани муборизаҳо ва дарёфти қувват дар Исои Масеҳ

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед.

Матто 15:26 Аммо Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Нони кӯдаконро гирифта, пеши сагон партофтан ҷоиз нест».

Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба онҳое, ки мӯҳтоҷанд, дар ҷои аввал гузорем.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба ниёзмандон пеш аз худамон кумак кунем.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки эҳтиёҷоти дигаронро аз худамон боло гузорем.

1: Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар гузоред».

2: Яъқуб 2:15-17 "Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо бошед',

аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад?

Матто 15:27 Вай гуфт: «Дуруст, эй Худованд! лекин сагон нонрезаҳоеро, ки аз дастархони оғоёнашон меафтад, мехӯранд».

Исо муҳаббати Худоро нисбати ҳама одамон, ҳатто ба онҳое, ки бегона ҳисоб мекунанд, ошкор мекунад.

1: Муҳаббати Худо ба бегонагон - Луқо 15:1-2

2: Раҳмати Худо барои ҳама - Эфсӯсиён 2:4-7

1: Луқо 15:1-2 "Акнун андозгирон ва гунаҳкорон ҳама барои шунидани сухани Исо ҷамъ омада буданд. Аммо фарисиён ва шариатдонон шиква мекарданд: "Ин шахс гунаҳкоронро қабул мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад".

2: Эфсӯсиён 2: 4-7 "Аммо аз муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, моро бо Масеҳ зинда кард, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, - ин аст, ки шумо бо файз наҷот ёфтед. Ва Худо моро бо Масеҳ эҳьё кард ва бо Ӯ дар олами осмонӣ дар Исои Масеҳ шинонд, то ки дар асрҳои оянда сарвати беҳамтои файзи Худро, ки дар меҳрубонии Ӯ ба мо дар Исои Масеҳ зоҳир шудааст, нишон диҳад».

Матто 15:28 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан, имони ту бузург аст; ончунон ки мехоҳӣ, барои ту бод». Ва духтараш аз ҳамон соат шифо ёфт.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо имони бузурги занро ситоиш мекунад ва духтарашро аз ҳамон лаҳза шифо медиҳад.

1. «Қувваи имон»

2. «Баракати имон ба Исо»

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад».

2. Яъқуб 5:15 - «Ва дуое, ки бо имон дода мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд».

Матто 15:29 Ва Исо аз он ҷо баромада, ба баҳри Ҷалил наздик шуд; ва ба кӯҳе баромад ва дар он ҷо нишаст.

Исо аз ҷое баромада, ба баҳри Ҷалил меравад ва ба кӯҳ мебарояд ва дар он ҷо нишаст.

1. Намунаи дуои Исо: Чӣ тавр намунаи ӯ имрӯз моро роҳнамоӣ карда метавонад

2. Қудрати танҳоӣ: Чӣ тавр Масеҳ дар алоҳидагӣ бо Худо пайваст

1. Ишаъё 55:8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2. Марқӯс 1:35 "Ва саҳарӣ, хеле пеш аз рӯз бархоста, берун баромада, ба хилватгоҳе рафт ва дар он ҷо дуо гуфт".

Матто 15:30 Ва мардуми бисьёре назди Ӯ омада, лангон, кӯрон, гунгон, маъюбон ва бисьёр дигаронро доштанд ва онҳоро пеши пойҳои Исо партофтанд; ва онҳоро шифо дод:

Исо одамони зиёдеро, ки дарди ҷисмонӣ доштанд, аз ҷумла лангон, кӯрон, гунгон ва маъюбонро шифо дод, вақте ки шумораи зиёди одамон дар атрофи Ӯ ҷамъ мешуданд.

1. Исо табиби мост - Чӣ тавр файзи Худо барои ҳама умед ва шифо медиҳад

2. Қувваи шафқат - Чӣ гуна муҳаббати Худо бемориҳои ҷисмонӣ ва рӯҳиро шифо мебахшад

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯши худ гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 5:14-15 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд

тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Матто 15:31 Ба дараҷае ки мардум гунгонро барои сухан гуфтан, маъюбонро солим, лангонро роҳ рафтан ва кӯронро дида, дар ҳайрат монданд, ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Мардум аз дидани шифои мӯъҷизавии беморон ва маъюбон дар ҳайрат буданд ва Худоро барои некӯии Ӯ ҳамду сано мегуфтанд.

1. Раҳмат ва раҳмати Худо: Таҷлили мӯъҷизаҳои Исо

2. Қувваи Имон: Чӣ тавр Муҳаббати Худо моро дигаргун мекунад

1. Ишаъё 35: 5-6 - "Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд; он гоҳ ланг мисли оҳу ба ҷаҳад, ва забони гунг аз шодӣ месарояд".

2. Забур 103:3-5 - «Он ки тамоми гуноҳҳои туро мебахшад, ҳама бемориҳоро шифо мебахшад, ҷони туро аз чоҳ раҳо мекунад, туро бо муҳаббат ва марҳамати устувор тоҷ мекунад».

Матто 15:32 Он гоҳ Исо шогирдони Худро наздаш хонда, гуфт: «Ба мардум раҳм дорам, зеро онҳо се рӯз боз бо Ман ҳастанд ва чизе барои хӯрдан надоранд; роҳ.

Исо ба издиҳоми зиёде, ки се рӯз боз Ӯро пайравӣ мекарданд ва ба ғизо мӯҳтоҷ буданд, раҳм кард.

1. Ҳамдардӣ дар амал: Исо ва пайравонаш

2. Қувваи имон: Исо ва мардум

1. Яъқуб 2:15-16 - «Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав», бе он ки ба онҳо чизҳои зарурироро надиҳад. бадан, ин чӣ фоида дорад?»

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед».

Матто 15:33 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Аз куҷо мо бояд дар биёбон ин қадар нон дошта бошем, ки ин қадар анбӯҳи зиёдеро сер кунем?

Шогирдон аз Исо пурсиданд, ки аз куҷо нони кофӣ ёфта метавонанд, то мардуми зиёдеро дар биёбон сер кунанд.

1. Қувваи ризқ: таваккал ба фаровонии Худо

2. Бартараф кардани шубҳа: Ҷустуҷӯи қувват дар Худованд

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман тамоми ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

2. Ишаъё 41:10 - «Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Матто 15:34 Исо ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред? Ва гуфтанд: «Ҳафт ва чанд моҳии хурд».

Исо аз шогирдон пурсид, ки чанд нон ва моҳӣ доранд, ва онҳо ҷавоб доданд, ки ҳафт нон ва чанд моҳӣ доранд.

1. Исо дар бораи эҳтиёҷоти мо ғамхорӣ мекунад - Гирифтани он чизе, ки шогирдон дошт, ва зиёд кардани он барои ғизо додани мардум нишон медиҳад, ки Исо омодагии худро барои қонеъ кардани ниёзҳои мо нишон медиҳад.

2. Фаровонӣ дар камёфт - Исо ба мо нишон медиҳад, ки мо метавонем фаровониро ҳатто дар ҳолатҳое пайдо кунем, ки ба назар захираҳо намерасанд.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро ба шумо афзун гардонад; То ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед ва дар ҳар кори нек фаровон бошед.

2. Филиппиён 4:19 - Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Матто 15:35 Ва Ӯ мардумро фармуд, ки бар замин нишинанд.

Исо мардумро бо чанд нон ва моҳӣ сер кард.

1. Худо сарфи назар аз камбудӣ ниёзҳои моро таъмин мекунад.

2. Мо хушбахтем, ки барои дигарон баракат бошем.

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

2. Луқо 6:38 - «Доҳ кунед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба он андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад».

Матто 15:36 Ва ҳафт нон ва моҳиҳоро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум.

Пас аз он ки Исо шукрона гуфт ва пора кард, шогирдон ҳафт нон ва моҳиро ба мардум доданд.

1. Исо манбаи таъмин ва баракат аст.

2. Қувваи шукргузорӣ.

1. Филиппиён 4:6-7 «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2. Эфсӯсиён 5:20 «ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ба Худои Падар ҳамеша ва барои ҳама чиз шукр гӯем».

Матто 15:37 Ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва аз гӯшти шикастаи боқимонда ҳафт сабадро пур карданд.

Ин порча шумораи зиёди одамонеро тасвир мекунад, ки Исо ва шогирдонаш бо ҳафт нон ва ду моҳӣ ғизо медоданд. Пас аз он ки тамоми мардум хӯрданд ва сер

шуданд, ҳанӯз ҳафт сабад пораҳои шикаста боқӣ монд.

1. Худо метавонад корҳои ғайри қобили тасаввурро бо захираҳои маҳдуд анҷом диҳад.

2. Фаровонии Худо метавонад ҳамаи моро ғизо диҳад.

1. Юҳанно 6:12-13 - Вақте ки онҳо сер шуданд, Ӯ ба шогирдонаш гуфт: «Пораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то ки ҳеҷ чиз талаф нашавад. Бинобар ин онҳоро ҷамъ карда, дувоздаҳ сабадро аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз болои хӯрдагон боқӣ монда буд, пур карданд.

2. Луқо 9:16-17 - Он гоҳ панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора кард ва ба шогирдон дод, ки пеши мардум гузоранд. Ва хӯрданду ҳама сер шуданд, ва аз пораҳо дувоздаҳ сабад бардошта шуд.

Матто 15:38 Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки Исо чор ҳазор нафарро ғизо медиҳад, ба ғайр аз занону кӯдакон.

1. «Фаровонии Худо: мӯъҷизаи таъом додани мардум»

2. "Қудрати Исо: Таъмини ғайриоддӣ барои халқи ӯ"

1. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед".

2. 2 Подшоҳон 4: 42-44 - Марде аз Баал-Шолишо омада, ғизои нахуст ба марди Худо оварда: дар халтааш бист нони ҷав ва хӯшаи тару тоза. Элишоъ гуфт: «Онро ба мардум деҳ ва бихӯранд». Аммо ғуломаш гуфт: «Чӣ гуна метавонам инро пеши сад нафар гузорам?» Ӯ такрор кард: «Онро ба мардум деҳ ва бихӯранд, зеро ки Худованд чунин мегӯяд: "Онҳо хоҳанд хӯрд ва каме боқимонда бимонанд". Ӯ онро пеши онҳо гузошт, ва онҳо хӯрданд ва каме боқимонда монданд. мувофиқи каломи Худованд.

Матто 15:39 Ва мардумро ҷавоб дода, ба қаиқ савор карда, ба соҳилҳои Маҷдал омад.

Исо мардумро ҷавоб дод ва ба қаиқ савор шуда, ба шаҳри Маҷдала рафт.

1. Қудрати намунаи Исо: Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр омода бошем, ки бо фурӯтанӣ ва файз ба дигарон хизмат кунем.

2. Қувваи ҳамдардӣ: Исо муҳаббати худро нисбати дигарон нишон медиҳад, ки ба онҳо кӯмак мекунад.

1. Филиппиён 2:3-4 «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2. Матто 11:28-29 «Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт».

Матто 16 огоҳиҳои Исоро дар бораи таълимоти фарисиён ва саддуқиён, эътирофи Петрус ба Исо ҳамчун Масеҳ ва пешгӯии Исо дар бораи марг ва эҳёи Ӯ пешниҳод мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фарисиён ва саддуқиён Исоро озмуда, аз Ӯ хоҳиш мекунанд, ки ба онҳо аломати осмонӣ нишон диҳад (Матто 16:1-4). Ӯ онҳоро барои он сарзаниш мекунад, ки нотавонии онҳо дар тафсири аломатҳои рӯҳонӣ бо вуҷуди тафсири намунаҳои обу ҳаво. Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки ба ҷуз «аломати Юнус» аломате дода нахоҳад шуд, ки дар бораи марг ва эҳёи ояндаи Ӯ ишора мекунад. Баъдтар, Ӯ шогирдони Худро дар бораи хамиртуруши (таълимоти) фарисиён ва саддуқиён огоҳ мекунад, ки онҳо ҳамчун огоҳӣ бар зидди таълимоти худ мефаҳманд.

Параграфи 2: Вақте ки одамон мепурсанд, ки одамон Ӯро кӣ мегӯянд, шогирдон ҷавобҳои гуногун медиҳанд - Яҳёи Таъмиддиҳанда, Илёс ё яке аз пайғамбарон. Аммо вақте пурсиданд, ки онҳо Ӯро кист, Петрус эътироф мекунад, ки Исо «Масеҳ, Писари Худои Ҳай» аст (Матто 16:13-20). Дар посух ба ин ваҳйи Падари осмониаш на ба воситаи ҷисм ва хун дода, Исо Петрусро баракат медиҳад ва бар ин санг (имони Петрус ё эътирофи ӯ) Ӯ калисои Худро бино хоҳад кард, ки дарвозаҳои дӯзах онро мағлуб карда наметавонанд.

Параграфи 3: Пас аз ин нуқтаи олӣ аввалин пешгӯии возеҳ дар бораи ранҷу азоби Ӯ меояд - вай бояд ба Ерусалим биравад, ки дар он ҷо ӯ аз дасти пирон азобҳои зиёде хоҳад кашид, саркоҳинон, шариатдонон кушта мешаванд, вале дар рӯзи сеюм эҳё мешаванд (Матто 16:21-28). . Вақте ки Петрус мекӯшад, ки Ӯро аз чунин роҳ боздорад, Исо ӯро барои он сарзаниш мекунад, ки на чизҳои илоҳӣ, балки дар бораи чизҳои инсонӣ фикр мекунад. Пас таълим дар бораи гаронбаҳо, вале сазовори пайравӣ аз Ӯ мегӯяд, ки ҳар кӣ мехоҳад, ки ҳаёт нақот диҳад, онро аз

даст медиҳад, аммо ба хотири ӯ ҷони худро аз даст медиҳад, онро абадӣ аз нуқтаи назари муваққатӣ таъкид мекунад.

Матто 16:1 Фарисиён низ бо саддуқиён омада, Ӯро озмуда, мехостанд, ки аз осмон аломате ба онҳо нишон диҳад.

Фарисиён ва саддуқиён аз Исо нишоне аз осмон пурсиданд.

1. Хатари имтиҳони Худо

2. Аҳамияти имон

1. Такрори Шариат 6:16 - "Худованд Худои худро озмоиш накун"

2. Ибриён 11: 1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён».

Матто 16:2 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Вақте ки шом шуд, шумо мегӯед: "Ҳаво хуб мешавад, зеро осмон сурх аст".

Исо ба мардум дар бораи қобилияти пешгӯии обу ҳаво аз рӯи намуди осмон таълим медиҳад.

1. Офариниши Худо: Истифодаи олами табиӣ барои фаҳмидани нақшаи Ӯ

2. Қувваи фаҳмиш: Донистани он чи Худо мегӯяд

1. Забур 19:1-2 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дасти Ӯро эълон мекунад».

2. 1 ба Қӯринтиён 2:13-14 - "Ин аст он чизе ки мо на бо суханоне, ки ба мо ҳикмати инсонӣ таълим додааст, балки бо суханоне, ки аз Рӯҳ таълим дода шудааст ва воқеиятҳои рӯҳониро бо суханони Рӯҳ таълим додааст, мефаҳмонем. Шахси бе Рӯҳ қабул намекунад. он чи аз Рӯҳи Худост, вале онҳоро беақлӣ медонад ва намефаҳмад, зеро онҳо танҳо ба воситаи Рӯҳ дида мешаванд».

Матто 16:3 Ва саҳарӣ: Имрӯз ҳаво ноором хоҳад буд, зеро ки осмон сурх ва паст аст. Эй мунофиқон, чеҳраи осмонро мефаҳмед; вале оё оёти замонҳоро намефаҳмед?

Исо фарисиён ва саддуқиёнро ба ҷои дарк кардани аломатҳои замон, барои набудани фаҳмиши рӯҳонӣ сарзаниш мекунад.

1. Фарқият дар баробари замонҳои душвор

2. Зарурати огоҳии рӯҳонӣ дар замони муосир

1. Ирмиё 6:16 - "Худованд чунин мегӯяд: "Дар канори роҳҳо истода, нигоҳ кун ва роҳҳои қадимиро талаб кун, ки дар он ҷо роҳи нек аст; ва дар он роҳ равед ва ҷонҳои худро ором ёбед'».

2. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, торикиро рӯшной ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро талх медонанд!»

Матто 16:4 Насли шарир ва зинокор аломате меҷӯяд; ва ба он аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнус-пайғамбар. Ва онҳоро гузошта, рафт.

Насли шарир ва зинокор аломатҳо меҷӯяд, аммо танҳо нишонае, ки ба онҳо дода мешавад, аломати Юнус-пайғамбар аст.

1. Худо аз дилҳо огоҳ аст ва ситамкоронро имтиҳон намекунад.

2. Аломати Юнус-пайғамбар ба мо қудрати файзи Худоро нишон медиҳад.

1. Юнус 1:17 - Ва Худованд моҳии бузургеро омода карда буд, то Юнусро фурӯ барад. Ва Юнус се рӯзу се шаб дар шиками моҳӣ буд.

2. Ҳизқиёл 18:31 - Ҳама гуноҳҳоеро, ки кардаед, аз худ дур кунед ва ба худ дили нав ва рӯҳи нав гиред.

Матто 16:5 Ва ҳангоме ки шогирдонаш ба тарафи дигар омаданд, нон гирифтанро фаромӯш карда буданд.

Вақте ки шогирдони Исо ба тарафи дигар омаданд, нон гирифтанро фаромӯш карда буданд.

1. Зарурати омодагӣ: Дарсҳо аз шогирдони Исо

2. Қувваи имон: бартараф кардани душвориҳо бо Исо

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; давом додани дуо.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Матто 16:6 Исо ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

Исо шогирдонашро огоҳ кард, ки аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён огоҳ бошанд.

1. Аз таълимоти бардурӯғ ҳазар кунед

2. Огоҳии Исо ба шогирдонаш

1. Эфсӯсиён 4:14 - Барои он ки мо минбаъд кӯдакон набошем, ба он сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот ҳаракат кунем.

2. Аъмол 20:29-31 - Зеро ман медонам, ки пас аз рафтани ман гургҳои дарднок ба миёни шумо дохил хоҳанд шуд, ва рамаро раҳм нахоҳанд кард. Аз худи шумо низ одамоне бархоста, суханони кач ҳоҳанд гуфт, то шогирдонро аз ақиби худ кашанд. Пас, бедор бошед ва дар хотир доред, ки дар тӯли се сол ман ҳар шабу рӯзро бо ашк огоҳ накардаам.

Матто 16:7 Ва онҳо байни худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки мо нон нагирифтаем».

Онҳо аз гуруснагӣ тахминҳои бардурӯғ доштанд.

1: Имони мо набояд аз эҳтиёҷоти ҷисмонии мо халалдор шавад.

2: Ҷустуҷӯи Худованд бояд аз таҳти дил ва бидуни ниятҳои бад анҷом дода шавад.

1: Филиппиён 4:13 "Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

2: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Матто 16:8 Исо инро фаҳмида, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо! Чаро дар байни худ фикр мекунед, ки нон наовардаед?

Исо пай бурд, ки шогирдон аз наовардани нон ғамхорӣ мекунанд ва онҳоро барои беимонӣ ҷазо дод.

1. «Рузи Худо: Таваҷҷӯҳ ба имон ба ҷои тарс»

2. "Ташвиш: Нукта дар чист?"

1. Филиппиён 4:6-7 - «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Матто 16:9 Оё шумо ҳанӯз нафаҳмидаед ва панҷ нон аз панҷ ҳазор нафарро дар хотир надоред, ва чанд сабадро бардоштед?

Исо ба шогирдон хотиррасон мекунад, ки 5000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ба таври мӯъҷизавӣ ғизо медоданд ва баъд аз он чанд сабад бардошта шуданд.

1. Қувваи имони каме: Исо ба мо нишон медиҳад, ки имони каме кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад.

2. Мӯъҷизаҳои Исо: Чӣ тавр Исо ба таври мӯъҷизавӣ 5000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо дод.

1. Марк 8:17-21 - Исо 4000 нафарро бо ҳафт нон ва чанд моҳии хурд ғизо медиҳад.

2. Луқо 9:10-17 - Исо 5000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо медиҳад.

Матто 16:10 На ҳафт нони чор ҳазор нафар ва чанд сабадро бардоштед?

Исо ба шогирдонаш таълим медод, ки муҳим будани он чиро, ки Худо дар гузашта карда буд, ба ёд оранд.

1: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо дар гузашта ба мо ато кардааст ва чӣ гуна Ӯ дар ҳаёти мо кор кардааст.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки Худо ба мо чӣ гуна ризқ додааст ва чӣ гуна Ӯ дар ҳаёти мо кор кардааст.

1: Матто 6:31-33 - Пас, фикр накунед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё: «Чӣ бинӯшем? ё: "Моро бо чӣ бипӯшем?" ... Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2: Забур 103:2 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷонам, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун.

Матто 16:11 Чӣ тавр шумо намефаҳмед, ки ман ба шумо дар бораи нон нагуфтаам, то аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед?

Ин порча огоҳии Исоро ба шогирдонаш таъкид мекунад, ки аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён эҳтиёткор бошанд.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ

2. Ҳикмат дар фаҳмиш

1. Эфсӯсиён 4:14 - То ки мо минбаъд дигар кӯдакон набошем, ки ба он сӯ ва ба он

сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот, бо ҳилаҳои одамон ва ҳилаҳои маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо дар камингоҳ мемонанд, то фиреб диҳанд.

2. Аъмол 20:28-30 - Пас, барои худ ва тамоми рамае, ки Рӯҳулқудс шуморо нозирони онҳо таъин кардааст, эҳтиёт шавед, то калисои Худоро, ки Ӯ бо хуни Худ харидааст, бихӯред. Зеро медонам, ки баъд аз рафтани Ман гургҳои дарднок ба миёни шумо дохил хоҳанд шуд, ва рамаро амон нахоҳанд дод. Аз худи шумо низ одамоне бархоста, суханони кач ҳоҳанд гуфт, то шогирдонро аз ақиби худ кашанд.

Матто 16:12 Он гоҳ онҳо фаҳмиданд, ки чӣ тавр Ӯ ба онҳо фармудааст, ки на аз хамиртуруши нон, балки аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед.

Исо шогирдонро огоҳ кард, ки аз таълимоти фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунанд, на аз хамиртуруши нон.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ

2. Зарурати фаҳмиши Китоби Муқаддас

1. Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2. Қӯлассиён 2:8 - «Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи одобҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад».

Матто 16:13 Вақте ки Исо ба соҳили Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдони худ пурсид: «Мардум Ман Писари Одамро кӣ мегӯянд?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки одамон ӯро кист?

1. "Шумо мегӯед, ки Исо кист?"

2. «Аҳамияти донистани Исо»

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. Қӯлассиён 2:9-10 - Зеро дар Масеҳ тамоми пуррагии Илоҳият дар шакли ҷисмонӣ зиндагӣ мекунад ва шумо дар Масеҳ ба камол расидаед. Ӯ сарвари ҳар қудрат ва қудрат аст.

Матто 16:14 Гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Ту Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳастӣ; баъзеҳо, Илёс; ва дигарон, Ирмиё, ё яке аз анбиё.

Мардуми Байт-Сайдо ва Қайсарияи Филиппӣ аз Исо пурсиданд, ки оё Ӯ пайғамбар аст?

1. Дар замони номуайянӣ мо бояд барои роҳнамоӣ ва ҷавобҳо ба Исо муроҷиат кунем.

2. Мо аз мардуми Байт-Сайдо ва Қайсарияи Филиппӣ омӯхта метавонем, ки дар имонамон ба Исо ҳеҷ гоҳ суст нашаванд.

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ин ки ба василаи Ман».

Матто 16:15 Ӯ ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?

Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки гӯянд, ки ӯ кист.

1: "Эълом кунед, ки Исо кист"

2: "Ҷустуҷӯи донистани Парвардигори мо"

1: Маркус 8:29 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?

2: Луқо 9:20 - Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?»

Матто 16:16 Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Шимъӯни Петрус мегӯяд, ки Исо Масеҳ, Писари Худои Ҳай аст.

1. Исо, Писари Худо - Омӯзиши илоҳияти Исо

2. Шинохтани Худо - Таҷрибаи Худои Зинда дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2. Юҳанно 1:1-5 - Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Дар ибтидо бо Худо низ ҳамин тавр буд. Ҳама чиз аз ҷониби Ӯ офарида шудааст; ва бе Ӯ ҳеҷ чиз офарида нашудааст. Дар Ӯ ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд. Ва нур дар торикӣ медурахшад; ва торикӣ онро нафаҳмид.

Матто 16:17 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯни Барҷона!

Худо ба мо ҳақиқатро ошкор мекунад ва моро баракат медиҳад, ки онро қабул кунем.

1: Мо бояд ба ҳақиқате, ки Худо ба мо ошкор мекунад, кушода бошем.

2: Мо бояд барои неъматҳои Худо дар ҳаёти мо шукргузор бошем.

1: Ишаъё 6:8 - "Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Матто 16:18 Ва Ман ба ту мегӯям, ки Ту Петрус ҳастӣ, ва ман калисои Худро бар ин санг бино хоҳам кард; ва дарҳои ҷаҳаннам бар он ғолиб нахоҳанд шуд.

Исо ба Петрус мегӯяд, ки калисои Худро бар вай бино хоҳад кард ва ҳеҷ як қувваи дӯзах наметавонад онро мағлуб кунад.

1. Қувваи Калисо - тамаркуз ба ваъдаи Исо, ки калисо ҳеҷ гоҳ аз ҷониби қувваҳои

дӯзах мағлуб нахоҳад шуд.

2. Бунёди калисо - омӯхтани аҳамияти Петрус ва нақши имон дар бунёди калисо.

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард.

2. Эфсӯсиён 6:11-12 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

Матто 16:19 Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод, ва он чи дар рӯи замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи дар замин кушоӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд .

Ин порча ҳокимиятеро, ки ба Исо бар Малакути Осмон дода шуда буд, муҳокима мекунад.

1. Қудрати Исо: Фаҳмидани қудрати калидҳои Салтанат

2. Зиндагӣ бо итоаткорӣ: Оғоз кардани он чизе, ки Исо дар рӯи замин мебандад ё аз даст медиҳад

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худои Падар шукр гӯед.

2. Матто 7:21 - На ҳар касе, ки ба ман "Худовандо, Худовандо" гӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад.

Матто 16:20 Он гоҳ ба шогирдонаш фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Исои Масеҳ аст.

Дар ин порча сухан меравад, ки Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки шахсияти ӯро ҳамчун Масеҳ ошкор накунанд.

1. Ҳаёти махфӣ: Чаро Исо номаълум монданро интихоб кард

2. Даъват ба ихтиёр: Вазни нигоҳ доштани асрори Худованд

1. Матто 6:3-4 - "Аммо вақте ки шумо ба мискинон медиҳед, дасти чапат нагӯед, ки дасти ростат чӣ кор мекунад, то ки садақаат ниҳон бошад. Ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, мукофот хоҳад дод. шумо».

2. Масалҳо 11:13 - "Ҳар кӣ тӯҳмат мекунад, асрорро ошкор мекунад, аммо касе ки дар рӯҳ эътимод дорад, чизеро пинҳон медорад".

Матто 16:21 Аз он вақт Исо ба шогирдони худ нишон дод, ки чӣ гуна бояд ба Ерусалим биравад ва аз дасти пирон, саркоҳинон ва китобдонон азоби бисьёр бинад ва кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳьё шавад.

Исо ба шогирдонаш нишон медиҳад, ки ӯ бояд дар Ерусалим азоб кашад ва кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳё мешавад.

1. Уқубат ва эҳёи Исо: Фаҳмидани қурбонии ниҳоӣ

2. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо далерӣ ва истодагарӣ нишон дод

1. Румиён 4:25 - "Ӯ барои гуноҳҳои мо таслим шуд ва барои сафед кардани мо эҳё шуд".

2. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - «Зеро он чиро, ки гирифтаам, ба шумо дар ҷои аввал супурдам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд, ва Ӯ дафн карда шуд ва дар рӯи замин эҳьё шуд. рӯзи сеюм мувофиқи Навиштаҳо».

Матто 16:22 Он гоҳ Петрус Ӯро гирифта, сарзаниш кардан гирифт ва гуфт: «Аз Ту дур бод, эй Худованд!

Петрус Исоро сарзаниш мекунад, вақте ки ӯ марги худро пешгӯӣ мекунад.

1. Қудрати шогирдӣ: Чӣ тавр ба Исо пайравӣ кардан мумкин аст, ҳатто вақте ки ин дарднок аст

2. Арзиши ӯҳдадорӣ: Зиндагӣ бо қурбонӣ барои Худованд

1. Луқо 9:23-25 - «Ва ба ҳама гуфт: "Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад, вале ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод медиҳад, онро наҷот хоҳад дод. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, худро аз даст диҳад ё барбод диҳад?»».

2. Юҳанно 12:23-26 - «Ва Исо ба онҳо ҷавоб дод: "Соати ҷалоли Писари Одам расидааст. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; аммо агар бимирад, меваи фаровон медиҳад. Ҳар кӣ ҷони худро дӯст дорад, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ аз ҷони худ дар ин дунё нафрат дорад, онро барои ҳаёти ҷовидонӣ нигоҳ медорад. Агар касе ба Ман хизмат кунад, бояд Маро пайравӣ кунад; ва дар куҷое ки Ман бошам, бандаи Ман низ дар он ҷо хоҳад буд. Агар касе ба Ман хизмат кунад, Падар ӯро эҳтиром хоҳад кард'».

Матто 16:23 Аммо ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз ман дур шав!

Исо Петрусро барои он сарзаниш кард, ки иродаи Худоро нафаҳмад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки иродаи Худоро фаҳмем, на иродаи одамон.

2: Вақте ки мо мувофиқи меъёрҳои Худо зиндагӣ намекунем, мо бояд тайёр бошем, ки ислоҳро қабул кунем.

1: Қӯлассиён 3:1-3 - "Пас, агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Муҳаббати худро ба чизҳои болотар гузоред, на ба чизҳои рӯи замин. Зеро. шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст».

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Матто 16:24 Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки худро инкор кунанд, салиби худро бардоранд ва Ӯро пайравӣ кунанд.

1. Қувваи қурбонӣ: Чӣ гуна инкор кардани худ метавонад шуморо ба Худо наздик

кунад

2. Салиби таваққӯҳ: Чӣ тавр гирифтани салиби худ метавонад ба ҳаёти имон оварда расонад

1. Филиппиён 3:7-8 - "Аммо ҳар он чизе, ки барои ман фоидае буд, ҳоло ман ба хотири Масеҳ зиён меҳисобам. Беш аз ин, ман ҳама чизро зиён медонам, зеро арзиши бештари донистани Худованди ман Исои Масеҳ, ки ба хотири Ӯст Ман ҳама чизро аз даст додаам ва онҳоро ахлот медонам, то ки Масеҳро ба даст орам».

2. Марқӯс 8:34-35 - "Он гоҳ мардумро ҳамроҳи шогирдонаш назди худ хонда, гуфт: "Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони онҳоро наҷот додан мехоҳад. онро аз даст хоҳад дод, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман ва Инҷил барбод медиҳад, онро наҷот хоҳад дод».

Матто 16:25 Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

Ҳар кӣ ба Исо таваккал мекунад, ҳаёти ҳақиқиро хоҳад ёфт.

1: Мо бояд омода бошем, ки ҷони худро аз даст диҳем, то ҳаёти ҳақиқиро дар Исо ба даст орем.

2: Мо бояд ба Исо таваккал кунем ва омода бошем, ки ҷони худро қурбон кунем, то ҳаёти ҳақиқиро пайдо кунем.

1: Луқо 9:23-24 - «Ва Ӯ ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод».

2: Юҳанно 12:24-25 - «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; лекин агар бимирад, ҳосили фаровон медиҳад. Ҳар кӣ ҷони худро дӯст дорад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат дорад, онро барои ҳаёти ҷовидонӣ нигоҳ медорад».

Матто 16:26 Зеро ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст овараду ба ҷони худ зиён расонад? ё одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?

Ин порча аҳамияти бартарият додани масъалаҳои рӯҳонӣ бар манфиатҳои дунявиро таъкид мекунад.

1. Ҷони мо аз ҳама дороии заминӣ арзишмандтар аст

2. Дунёро ба даст ор, аммо на ба қимати ҷони худ

1. Марқӯс 8:36-37 - «Ба одам чӣ нафъ хоҳад дошт, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад? Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?»

2. Луқо 12:15 - «Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъ ҳазар кунед, зеро ҳаёти касе аз фаровонии дороии вай иборат нест".

Матто 16:27 Зеро Писари Одам бо фариштагони Худ дар ҷалоли Падари Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад дод.

Писари Одам бо фариштагони Худ дар ҷалол меояд, то ҳар касро мувофиқи аъмоли худ доварӣ кунад.

1. Зиндагии одилона: доварии Писари Одам

2. Тайёрӣ ба омадани Писари Одам: Ҷустуҷӯи доварии одилона

1. Воиз 12:14 «Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад ба доварӣ хоҳад овард».

2. Румиён 2:6–8 «Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: ба онҳое ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод; балки барои касоне, ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва хашм хоҳад буд».

Матто 16:28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо истода баъзеҳо ҳастанд, ки то Писари Одамро набинанд, ки дар Малакути Худ меояд.

Исо пешгӯӣ карда буд, ки баъзе аз шогирдонаш Писари Одамро пеш аз мурдан дар Малакути Ӯ хоҳанд дид.

1: Исо ба мо ба ваъдаи бозгашти худ умед мебахшад.

2: Ба омадани Худованд омода бошед.

1: Ваҳй 22:12 - "Инак, Ман ба зудӣ меоям, ва мукофоти Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ бидиҳам."

2: Аъмол 1:11 - «Эй мардони Ҷалил, чаро истода, ба осмон нигоҳ мекунед? Худи ҳамон Исо, ки аз миёни шумо ба осмон бардошта шуд, ҳамон тавр хоҳад омад, ки шумо дидед, ки Ӯ ба осмон меравад».

Матто 17 дар бораи тағирёбии Исо, шифо додани писари девона ва дарси имон ва андозҳо нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо тағирёбии Исо оғоз мешавад (Матто 17:1-13). Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ба кӯҳи баланде мебарад, ки дар он ҷо дар пеши назари онҳо дигаргун мешавад - чеҳраи Ӯ мисли офтоб медурахшад ва либосаш мисли нур сафед мешавад. Мусо ва Илёс пайдо мешаванд, ки бо Ӯ сӯҳбат мекунанд. Петрус пешниҳод мекунад, ки барои онҳо се паноҳгоҳ созад, аммо дар ҳоле ки ӯ ҳанӯз сухан меронад, абри дурахшон онҳоро фаро мегирад ва овозе аз абр мегӯяд: «Ин Писари Ман аст, ки ман ӯро дӯст медорам; Ман аз Ӯ хушнудам. Ӯро гӯш кунед!» Вақте ки шогирдон инро шуниданд, онҳо ба ҳарос афтода, рӯ ба замин меафтанд, вале Исо онҳоро ламс мекунад, ки натарсед. Вақте ки онҳо аз кӯҳ мефароянд, ба онҳо мефармояд, ки то он даме, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шавад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд.

Сархати 2: Ҳангоми фуруд омадан онҳоро издиҳом пешвоз мегирад, аз ҷумла марде, ки барои писари эпилепсияаш, ки аз гирифтории дев сахт азоб мекашад, илтиҷо мекунад (Матто 17:14-20). Шогирдон кӯшиш карданд, ки писарбачаро шифо диҳанд, аммо натавонистанд, аз ин рӯ Исо онҳоро барои набудани имонашон сарзаниш мекунад, ки писарбачаро фавран шифо мебахшад ва қувваеро, ки аз имон меояд, ҳатто агар он мисли тухми хардал хурд бошад ҳам, нишон медиҳад.

Сархати 3: Исо дар танҳоӣ марг ва эҳёи худро пешгӯӣ мекунад, ки шогирдонро ба изтироб меорад (Матто 17:22-23). Пас аз он дар Кафарнаҳум, вақте ки ҷамъкунандагони андози маъбади дудрахма аз Петрус мепурсанд, ки оё муаллимаш андоз месупорад ё не, Петрус ҳа ҷавоб медиҳад (Матто 17:24-27). Аммо вақте ки ӯ ба хона медарояд, пеш аз он ки дар ин бора сухан гӯяд, Исо худаш масъаларо ба миён меорад ва мефаҳмонад, ки гарчанде ки писарон озоданд, аммо ҳеҷ касро хафа намекунанд, Ӯ онро пардохт мекунад. Барои таъмини ин пардохт Ӯ ба Петрус мегӯяд, ки ба кӯл ба моҳӣ равад, аввал моҳии сайдро кушоед, ки дар даҳони он танга пайдо мешавад, ки барои ҳарду андози онҳо басанда хоҳад буд, ки эҳтироми дониши фавқулодаи Ӯро нисбати ӯҳдадориҳои шаҳрвандӣ нишон медиҳад.

Матто 17:1 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародараш Юҳанноро гирифта, онҳоро ба кӯҳи баланде баровард.

Исо се шогирди худро ба кӯҳ бурд, то аз Худо ваҳйи махсус бигиранд.

1. Қудрати дигаргуншавӣ: Чӣ тавр Исо табиати ҳақиқии худро ошкор кард

2. Се шогирд: Чӣ тавр Исо пайравони худро ба вазифаи махсус даъват кард

1. 2 Петрус 1:16-18 - Зеро, вақте ки мо дар бораи омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо қудрат ба шумо нақл карда будем, мо аз паи ҳикояҳои моҳирона тарҳрезишуда набудем, балки шоҳиди бузургии Ӯ будем.

2. Марқӯс 9:2-8 - Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд ва онҳоро ба кӯҳи баланд бурд, ки дар он ҷо ҳама танҳо буданд. Дар он ҷо Ӯ дар пеши назари онҳо дигаргун шуд. Либосҳои ӯ сап-сафед шуданд, ки сафедтар аз он ки касе дар ҷаҳон онҳоро сафед карда наметавонад.

Матто 17:2 Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд, ва чеҳраи Ӯ мисли офтоб медурахшид, ва либосаш мисли нур сафед буд.

Исо дар пеши шогирдонаш дигар шуд, чеҳрааш мисли офтоб медурахшид ва либосаш мисли нур сафед буд.

1. Тағйирёбии Исо: Даъват ба қудсият

2. Дурахши Исо: Нури Ҷаҳон

1. 2 ба Қӯринтиён 3:18 - «Ва ҳамаи мо, бо чеҳраи кушода, ҷалоли Худовандро мебинем, аз як дараҷаи ҷалол ба дараҷаи дигар ба як сурат табдил ёфта истодаем. Зеро ин аз ҷониби Худованд аст, ки Рӯҳ аст».

2. Ишаъё 6:1-3 - «Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард. Дар болои ӯ серафим меистод. Ҳар яке шаш бол дошт: бо ду бол рӯяшро мепӯшид ва бо ду пойи худро мепӯшид ва бо ду бол парвоз мекард. Ва яке ба дигаре нидо карда, гуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!»

Матто 17:3 Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо зоҳир шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

Дар ин порча пайдо шудани Мусо ва Илёс ба назди Исо ва ҳар сеи онҳо бо ҳам сӯҳбат мекунанд.

1: Худо онҳоеро, ки Ӯро эҳтиром мекунанд, бо баракатҳояшон бо вохӯриҳои махсус эҳтиром мекунад.

2: Мо аз муносибати Исо бо Мусо ва Илёс бисёр чизҳоро омӯхта метавонем.

1: Ибриён 11: 6 - Зеро бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро бо ҷидду ҷаҳд ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад.

2: Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок гардон, эй дудилагӣ.

Матто 17:4 Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Исо гуфт: «Худовандо! Дар ин ҷо будани мо барои мо хуб аст; агар хоҳӣ, дар ин ҷо се хайма созем; Яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва дигаре барои Илёс.

Петрус ҷалоли будан дар ҳузури Исо, Мусо ва Илёсро эътироф мекунад ва мехоҳад, ки хотираи доимии ин лаҳзаи махсусро эҷод кунад.

1. Муҳимияти эътирофи ҷалоли Исо

2. Арзиши эҷоди хотираҳои ҷовидона

1. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд, ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Фарзанди ягонаи Падар буд), пур аз файз ва ростӣ.

2. Воиз 3:11 - Ӯ ҳама чизро дар замони худ зебо кардааст, инчунин ҷаҳонро дар дили онҳо ҷой додааст, то ки ҳеҷ кас наметавонад кореро, ки Худо мекунад, аз аввал то охир бидонад.

Матто 17:5 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, инак, абри равшане бар онҳо соя гирифт; ӯро бишнавед.

Ин порча ризоияти Худоро аз Исо нишон медиҳад ва аҳамияти гӯш кардани Исоро таъкид мекунад.

1: Мо бояд Исоро гӯш кунем ва ба таълимоти ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо бояд ба Исо содиқ бошем ва ба суханони ӯ эътимод кунем.

1: Юҳанно 14:15, "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

2: Аъмол 4:12, "На дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест; зеро ки дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем".

Матто 17:6 Вақте ки шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва сахт тарсиданд.

Ин порча муносибати шогирдонро ба шахсияти илоҳии Исо, ки ба онҳо ошкор шуд, тасвир мекунад.

1: Мо бояд ба шахсияти илоҳии Исо бо фурӯтанӣ, тарс ва эҳтиром ҷавоб диҳем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ғурур ва тарсу ҳароси худро тарк кунем, то ба фаҳмиши бештаре дар бораи кӣ будани Исо ноил шавем.

1: Филиппиён 2:5-11 - Исо худро фурӯтан кард ва бо вуҷуди шахсияти илоҳии худ ба иродаи Худо итоат кард.

2: Isaiah 6:5 - Ҷавоби Ишаъё бо тарс ва эҳтиром ҳангоми дидани рӯъёи Худованд.

Матто 17:7 Ва Исо омада, онҳоро ламс кард ва гуфт: «Бархезед ва натарсед».

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо шогирдонашро бо ламси таскинбахш ва суханони нарм тасаллӣ медод.

1: "Муҳаббати Худо: тасаллӣ дар замони тарс"

2: "Қудрати Исо: бартараф кардани тарс"

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2:2 Тимотиюс 1:7 - "Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсу ҳарос, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст."

Матто 17:8 Ва онҳо чашмони худро боло карда, ба ҷуз Исо касеро надиданд.

Шогирдон вақте ки ба боло нигаристанд, танҳо Исоро диданд.

1. Худо ҳамеша бо мост - новобаста аз он

2. Дар ҳар коре, ки мо мекунем, Исоро дидан

1. Ҳастӣ 28:15 - "Инак, Ман бо ту ҳастам ва ҳар ҷое ки биравӣ, туро нигоҳ медорам".

2. Қӯлассиён 3:17 - "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед".

Матто 17:9 Ва ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон эҳьё нашавад, ин рӯъёро ба ҳеҷ кас нагӯед».

Исо ба шогирдон амр фармуд, ки то он даме, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шавад, дар бораи рӯъёи дидаашон ба касе чизе нагӯяд.

1. Бо умеди киёмат зиндаги кардан

2. Омодагӣ ба рӯзи Худованд

1. Айюб 19:25-27 - Зеро ман медонам, ки Наҷотдиҳандаи ман зинда аст ва дар охир ӯ бар рӯи замин хоҳад истод. Ва баъд аз он ки пӯсти ман ин тавр нест шуд, ман дар ҷисми худ Худоро хоҳам дид, ки Ӯро барои худ хоҳам дид, ва чашмони ман бубинанд, на дигаре.

2. Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост.

Матто 17:10 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Пас чаро китобдонон мегӯянд, ки аввал Илёс бояд биёяд?

Шогирдони Исо аз ӯ пурсиданд, ки чаро китобдонон таълим медиҳанд, ки Илёс бояд аввал биёяд.

1. Чӣ тавр таълимоти Исо аз таълимоти котибон фарқ мекунад

2. Аҳамияти пурсиш дар имон

1. Малокӣ 4:5-6 - "Инак, ман Илёси пайғамбарро пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба шумо мефиристам".

2. Яъқуб 1:5-6 - «Агар касе аз шумо хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Матто 17:11 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дар ҳақиқат аввал Илёс омада, ҳама чизро барқарор хоҳад кард».

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки Илёс бояд аввал биёяд, то ҳама чизро барқарор кунад.

1. Вақти комили Худо: Омода кардани роҳ барои наҷот

2. Қувваи барқарорсозӣ: Чӣ тавр Худо метавонад шикастаро тағир диҳад

1. Малокӣ 4:5-6 - "Инак, ман Илёси набиро пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба шумо мефиристам: ва ӯ дили падаронро ба фарзандон ва дили падаронро хоҳад гардонд. фарзандонро ба падарони худ супоред, то ки ман омада, заминро лаънат назанам».

2. Ишаъё 40:3-5 - "Овози нидокунанда дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед. Ҳар води баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; ва каҷҳо рост, ва ноҳамворҳо ҳамвор хоҳад шуд; ва

ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид; даҳони Худованд гуфтааст».

Матто 17:12 Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки Илёс аллакай омадааст, ва онҳо Ӯро нашинохтанд, балки ҳар чи гуфта буданд, бо ӯ карданд. Писари Одам низ аз онҳо уқубат хоҳад кашид.

Исо нишон медиҳад, ки Илёс аллакай омадааст, вале мардум ӯро нашинохтанд ва бо ӯ мувофиқи хости худ муносибат карданд. Исо ҳамчунин мегӯяд, ки бо Писари Одам низ ҳамин чиз рӯй хоҳад дод.

1. Дарк кардани ҳузури Худо бо роҳҳои ғайричашмдошт

2. Омода шудан ба ранҷу азоб дар пайравӣ ба Худо

1. Ишаъё 53:3 - Ӯ аз мардум нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯӣ мекунанд. Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз шумо буданд, чунон таъқиб мекарданд.

Матто 17:13 Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки ӯ ба онҳо дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда сухан гуфтааст.

Шогирдон фаҳмиданд, ки Исо ҳангоми суханронӣ ба Яҳёи Таъмиддиҳанда дар назар дошт.

1. Ҳамаи мо мақсад дорем, ки дар нақшаи Худо амал кунем.

2. Муҳимияти гӯш кардани суханони Исо.

1. Юҳанно 1:6-8, "Марде аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки номаш Юҳанно буд. Ин шахс барои шаҳодате омад, то дар бораи Нур шаҳодат диҳад, то ҳама ба воситаи ӯ имон оварад. Ӯ он Нур набуд, балки фиристода шудааст, то дар бораи он нур шаҳодат диҳад».

2. Матто 4:17, «Аз ҳамон вақт Исо мавъиза кардан ва гуфтанро сар кард: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Матто 17:14 Ва ҳангоме ки онҳо назди мардум омаданд, марде назди Ӯ омада, зону зада, гуфт:

Дар ин порча марде тасвир шудааст, ки ба назди Исо меояд, то писараш шифо ёбад.

1: Мо метавонем дар вақти ниёзамон ба Исо муроҷиат кунем ва Ӯ ба мо шифое медиҳад, ки мо меҷӯем.

2: Ҳатто вақте ки мо ҳис мекунем, ки ба касе муроҷиат карда наметавонем, Исо ҳамеша омода аст, ки моро бишнавад ва манбаи тасаллии мо бошад.

1: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2: Ибриён 4:15-16 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки мо касе ҳастем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, ҳамон тавре ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст. Пас биёед бо дилпурона ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

Матто 17:15 Худовандо, ба писари ман раҳм кун, зеро ки вай девона ва хашмгин аст, зеро ки борҳо ба оташ меафтад ва борҳо ба об меафтад.

Исо писареро, ки гирифтори дев аст, шифо медиҳад.

1: Раҳмати Худо чунон бузург аст, ки Ӯ метавонад ҳатто дар ҳолатҳои вазнинтаринро шифо диҳад.

2: Мо бояд ҳамеша дар вақти ниёзамон ба Худо муроҷиат кунем ва ба қудрати Ӯ барои наҷоти мо эътимод кунем.

1: Забур 107:19-20 - Он гоҳ онҳо дар мусибаташон сӯи Худованд фарёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз мусибаташон наҷот дод. Ӯ каломи Худро фиристода, онҳоро шифо дод; онхоро аз кабр начот дод.

2: Яъқуб 5:15-16 - Ва дуое, ки бо имон дода мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд. Пас ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед.

Матто 17:16 Ва ман ӯро назди шогирдони Ту овардам, ва онҳо ӯро табобат карда натавонистанд.

Ин порча нотавон будани шогирдонро барои шифо додани писарбачаи дорои рӯҳи бад тасвир мекунад.

1: Ҳарчанд кӯшиш кунем, мо худамон ин корро карда наметавонем. Мо бояд ба Исо муроҷиат кунем.

2: Мо дар қудрат ва тавоноии худ маҳдуд ҳастем, аммо Худо аз ҳамаи мо бузургтар аст.

1: Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Агар шумо дар Ман бимонед ва ман дар шумо, меваи бисьёр хоҳед овард; ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, карда метавонам."

Матто 17:17 Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва каҷрав, то кай бо шумо бошам? то ба кай туро азоб диҳам? ӯро ба ин ҷо, назди ман биёр.

Исо мардумро барои беимон ва сабри онҳо сарзаниш кард.

1: Исо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ имон ва пурсабр бошем.

2: Исо пурсабр аст ва омода аст, ки моро бибахшад, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза Ӯро ном кунем.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

2: Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме

ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд."

Матто 17:18 Ва Исо иблисро манъ кард; ва аз вай берун рафт, ва кӯдак аз ҳамон соат шифо ёфт.

Шайтонро сарзаниш карданд ва кӯдак фавран шифо ёфт.

1. Қувваи сарзаниш: Тадқиқот оид ба Матто 17:18

2. Шифо тавассути имон: Нигоҳе ба Матто 17:18

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад."

2. Ишаъё 53: 4-5 - "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бардошт; аммо мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дида будем. Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуда буд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Матто 17:19 Он гоҳ шогирдон ба назди Исо ҷудо шуда, гуфтанд: «Чаро мо ӯро берун карда натавонистем?

Исо ба шогирдонаш қудрати имонро таълим медиҳад.

1: Ба Худованд таваккал кунед, ва Ӯ ба шумо қуввати Худро нишон хоҳад дод!

2: Ҳатто дар байни замонҳои сахттарин имон дошта бошед.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2: Матто 21:21-22 - Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо он чиро, ки ба дарахти анҷир карда шудааст, мекунед, балки ҳатто агар бигӯед ба ин кӯҳ: "Бароварда, ба баҳр андохта шав" чунин хоҳад шуд.

Матто 17:20 Исо ба онҳо гуфт: «Аз сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз

ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

Қувваи имон ҳамчунон таъкид карда мешавад, ки Исо имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба мисли донаи хардал барои ҳаракат додани кӯҳҳо имон дошта бошанд.

1. "Қувваи имон"

2. «Кӯҳҳо бо имон ҳаракат мекунанд».

1. Марк 11:22-24 - Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба Худо имон оваред». Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: "Дафъ шав ва ба баҳр андохта шав"; ва дар дили худ шубҳа намекунад, балки бовар хоҳад дошт, ки он чи мегӯяд, воқеъ хоҳад шуд ; ҳар чӣ гӯяд, ба ӯ хоҳад буд.

2. Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Матто 17:21 Аммо ин навъ на ба воситаи дуо ва рӯза берун меояд.

Ин порча мефаҳмонад, ки намоз ва рӯза барои қувват ва қудрати рӯҳонӣ зарур аст.

1: Мо бояд худро дар дуо ва рӯза дошта бошем, то қудрати Худоро эҳсос кунем.

2: Рӯза ва намоз моро ба Худо наздиктар мекунад ва қудрати рӯҳониро мекушояд.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2: Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

Матто 17:22 Ва ҳангоме ки онҳо дар Ҷалил монданд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад;

Ҷавоб:

Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад.

1. Вафодории Худо дар баробари хиёнат

2. Донистани нақшаи Худо дар миёни таъқибот

1. Ишаъё 53:7–12

2. Юҳанно 13:21–30

Матто 17:23 Ва ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд. Ва онҳо хеле пушаймон буданд.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ӯ кушта мешавад ва дар рӯзи сеюм эҳё мешавад ва шогирдонаш аз ин хабар ғамгин шуданд.

1. «Қувваи имон дар баробари душвориҳо»

2. «Ба Исо таваккал кардан ҳатто дар замонҳои душвортарин»

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Матто 17:24 Ва ҳангоме ки ба Кафарнаҳум расиданд, онҳое ки боҷ мегирифтанд, назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё оғои шумо хироҷ намедиҳад?

Андозгирон ба назди Петрус дар Кафарнаҳум омада пурсиданд, ки оё Исо андозҳояшро месупорад ё не.

1. Қудрати итоаткорӣ: Фаҳмидани манфиатҳои итоат ба ҳокимият

2. Додани қайсар: Масъулияти мо барои пардохти андоз

1. Румиён 13: 1-7 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2. Филиппиён 4:4-9 - Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад.

Матто 17:25 Ӯ гуфт: «Бале». Ва ҳангоме ки ба хона даромад, Исо ӯро боздошта, гуфт: «Эй Шимъӯн, чӣ фикр доред? Подшоҳони рӯи замин аз киҳо одат ё хироҷ мегиранд? аз фарзандони худашон, ё аз бегонагон?

Исо аз Шимъӯн пурсид, ки оё подшоҳони рӯи замин аз фарзандони худ андоз мегиранд ё аз бегонагон?

1. Муҳаббати Худо ба фарзандонаш: Чӣ тавр Исо нисбати мо ғамхорӣ мекунад

2. Моҳияти андозҳо: Кӣ бори гарон аст?

1. Румиён 8:15-17 - Зеро шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба воситаи онҳо нидо мекунем: «Аббо! Падар!»

2. Ибриён 13:5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Матто 17:26 Петрус ба Ӯ гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас кӯдакон озоданд».

Исо таълим медиҳад, ки кӯдакон аз пардохти андози маъбад озоданд.

1. Раҳмат ва раҳмати Худо ба фарзандон

2. Дар Масеҳ «озод» будан чӣ маъно дорад

1. Ғалотиён 3:26-27 - Дар Масеҳ на яҳудӣ, на юнонӣ, на ғулом ва на озод вуҷуд

дорад.

2. Румиён 8:15-17 - Мо ворисони Худо ҳастем ва ворисони Масеҳ ҳастем, агар бо Ӯ азоб кашем.

Матто 17:27 Лекин, мабодо онҳоро ба васваса наандозем, ба баҳр бирав ва қалмоқе андохт ва моҳии аввал мебарояд; ва ҳангоме ки даҳони ӯро кушоӣ, як пора пул хоҳӣ ёфт: гирифта, барои ману ту ба онҳо бидеҳ».

Исо таълим медиҳад, ки нисбати дигарон эҳтиром дошта бошед, ҳатто агар ин қурбониро талаб кунад.

1: Исо моро даъват мекунад, ки дигаронро пеш аз худ гузорем.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки эҳтиром бошем, новобаста аз арзиш.

1: Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2: 1 Петрус 4:8-9 «Пеш аз ҳама, якдигарро самимона дӯст доред, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад. Ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед, бе шиква. Ҳар яки шумо бояд ҳар атои гирифтаатонро барои хидмат ба дигарон, ҳамчун идоракунандагони содиқи файзи Худо дар шаклҳои гуногуни он истифода баред».

Матто 18 табиати бузургии ҳақиқӣ дар Малакути Осмон, масал дар бораи гӯсфандони гумшуда, дастурҳо оид ба интизоми калисо ва масал дар бораи ғуломи раҳмдилро муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб бо шогирдони Исо оғоз мешавад, ки мепурсанд, ки дар Малакути Осмон кӣ бузургтар аст (Матто 18:1-5). Дар ҷавоб, Исо кӯдаки хурдсолеро дар байни онҳо мегузорад ва мегӯяд, ки агар онҳо тағир наёбанд ва мисли кӯдакон - фурӯтан ва боваринок нашаванд - онҳо ҳеҷ гоҳ ба салтанат дохил намешаванд. Ӯ инчунин ҳушдор медиҳад, ки яке аз ин хурдсолонеро, ки ба Ӯ имон доранд, ба васваса наандозад.

Сархати 2: Минбаъд Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда меояд, ки дар он Исо муҳаббати Худоро ба ҳар як фард ва хоҳиши Ӯро, ки ҳеҷ касро аз даст надиҳад, нишон медиҳад (Матто 18:10-14). Сипас Исо дастур медиҳад, ки чӣ тавр бо гуноҳ дар дохили ҷомеа мубориза бурдан мумкин аст. Агар бародаре бар зидди ту гуноҳ кунад, рафта ба ӯ айби худро нишон диҳед, агар ӯ гӯш кунад, шумо бародари

худро ғолиб кардаед, аммо агар гӯш надиҳад, як ё ду нафари дигарро ҳамроҳ гиред, агар ӯ гӯш карданро рад кунад, ба калисо бигӯед, агар ӯ рад кунад ба ӯ ҳамчун бутпараст ё андозгир муносибат кунед ва аҳамияти барқарорсозии мусолиҳаро дар дохили бадани Масеҳ таъкид кунед (Матто 18:15-20).

Сархати 3: Петрус мепурсад, ки чанд маротиба мо бояд касеро, ки бар зидди мо гуноҳ мекунад, бибахшем. Ҳафт бор? Исо на ҳафт, балки ҳафтоду ҳафт бор ҷавоб медиҳад, ки ин нуктаро бо масали «Бандаи раҳмдил» тасвир мекунад (Матто 18:21-35). Дар ин ҳикоя подшоҳ қарзи азими бандаашро мебахшад, аммо ҳамон ғулом рад мекунад бахшидан қарзи ночизеро рад мекунад ғуломи дигар аз ӯ қарздор аст, вақте ки подшоҳ инро шунид, хизматгори аввалро даъват мекунад, ӯро ба зиндон мепартояд, то даме ки тамоми қарзашро пардохт кунад, Падари осмониам низ ба шумо чунин хоҳад кард, магар ин ки ҳар як бародарро аз таҳти дил мебахшад ва аҳамияти бахшидан ба ҳаёти масеҳиро нишон медиҳад.

Матто 18:1 Дар ҳамин вақт шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар Малакути Осмон кист бузургтарин?

Шогирдон аз Исо пурсиданд, ки дар Малакути Осмон кист бузургтарин?

1. Қимати мо на бо дараҷа, балки бо имон ба Исо чен карда мешавад.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар Малакути Осмон хурдтарин бошем.

1. Матто 20:26-27 - "Аммо дар миёни шумо набояд ин тавр бошад: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бигзор хидматгори шумо бошад; ва ҳар кӣ дар байни шумо сардор бошад, хизматгори шумо бошад"

2. Матто 23:11-12 - "Аммо касе ки дар байни шумо бузургтар аст, бандаи шумо хоҳад буд. Ва ҳар кӣ худро баланд кунад, паст хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд."

Матто 18:2 Ва Исо кӯдакеро назди худ хонда, дар миёни онҳо гузошт.

Исо бо истифода аз кӯдаки хурдсол дар бораи фурӯтанӣ ва имони кӯдакона таълим медиҳад.

1: Қудрати Фурӯтанӣ - Муносибати фурӯтанӣ ва омӯхтан аз кӯдакон метавонад моро ба Худо наздиктар кунад.

2: Муҳимияти имони кӯдакон - Мо бояд имони оддии кӯдакро қабул кунем, то бо Худо робита дошта бошем.

1: Matthew 18:3 - "Ва гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба Худо имон наоваред ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд."

2: Яъқуб 4:6-10 - "Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд: Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ, андӯҳгин шавед ва навҳа кунед ва гиря кунед: хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн табдил ёбад . Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт».

Матто 18:3 Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба Худо имон оварда, мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

Ин порча дар бораи Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки барои дохил шудан ба Малакути Осмон шахс бояд рӯй гардонда шавад ва мисли кӯдак шавад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Роҳ ба сӯи биҳишт тавассути имони кӯдакон

2. Муҳимияти табдил: Фарзанди Худо шудан

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард".

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

Матто 18:4 Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст.

Ин оят фурӯтаниро ташвиқ мекунад ва таълим медиҳад, ки ин бузургтарин фазилатест, ки дар Малакути Осмон бояд дошта бошад.

1. ? □ ӯ Фазилати фурӯтанӣ: Намунаи зиндагии Салтанат?

2. ? □ ӯ баракати фурӯтании худ: омӯзиши Матто 18:4?

1. Филиппиён 2:3-8 - ? □ о ҳеҷ чиз аз шӯҳратпарастӣ ё ғурури беҳуда. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон. Дар муносибатҳои худ бо якдигар фикру ақидаи Исои Масеҳро дошта бошед: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; балки табиати бандаро гирифта, дар симои инсон офарида шуда, худро ҳеҷ чиз нагардонд. Ва дар намуди зоҳирии одам пайдо шуда, худро фурӯтан карда то марг итоаткор шуд?? ҳатто марг дар салиб!??

2. Яъқуб 4:6 - ? □ ut Ӯ ба мо файзи бештар ато мекунад. Барои ҳамин, Навиштаҷот мегӯяд:? □ od ба мағрур мухолиф аст, аммо ба фурӯтанон меҳрубонӣ мекунад.? □ €?

Матто 18:5 Ва ҳар кӣ яке аз чунин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул кардааст.

Исо таълим медиҳад, ки қабули кӯдак ба исми Ӯ ин қабули Ӯст.

1. «Таъсири мӯъмини ҳақиқӣ: пазироии кӯдакон».

2. "Табиати Салтанат: Қабули Исо ба воситаи кӯдак"

1. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

2. Луқо 18:15-17 - "Акнун онҳо ҳатто кӯдакони навзодро назди Ӯ меоварданд, то ки ба онҳо ламс кунад. Ва шогирдон инро диданд, онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо онҳоро ба наздаш хонда, гуфт: □ ва кӯдакон меоянд ? ба ман ва ба онҳо монеъ нашав, зеро ки Малакути Худо аз они онҳост, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд.

Матто 18:6 Аммо ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиёе ба гарданаш овехта, дар қаъри баҳр ғарқ шавад.

Исо огоҳ мекунад, ки онҳое, ки ба яке аз пайравонаш зарар мерасонанд, бояд сахт ҷазо дода шаванд.

1. Оқибатҳои хафа кардани фарзандони Худо

2. Қудрати суханони Исо

1. Забур 34:18? Парвардигоро ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки дар рӯҳ шикастаанд, наҷот медиҳад.??

2. Масалҳо 14:31? Ҳар кӣ ба бенаво зулм кунад, ба Офаридгори худ беэътиноӣ мекунад ва ҳар кӣ ба мискин некӣ кунад, Худоро гиромӣ медорад.

Матто 18:7 Вой бар ҳоли ҷаҳон аз сабаби васвасаҳо! зеро ки гуноҳҳо бояд ба амал ояд; лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки васваса аз ҷониби ӯ содир мешавад!

Хафагӣ ногузир аст, аммо вой бар ҳоли онҳое, ки онҳоро ба вуҷуд меоранд.

1. "Хатари ҳуқуқвайронкуниҳо"

2. "Ҷавобгарии хафа кардани дигарон"

1. Луқо 17:1-2 - Исо ба мо дастур медиҳад, ки худамонро эҳтиёт кунем ва бедор бошем, то мо барои дигарон монеаи васваса нашавем.

2. Яъқуб 3:2 - Мо бояд дар сухан ва рафторамон эҳтиёт бошем, то боиси хафа нашавем.

Матто 18:8 Пас, агар даст ё пои ту туро ба васваса андозад, онҳоро бурида, аз худ дур кун: барои ту беҳтар аст, ки ду даст ё ду по дошта бошӣ, ки ба ҳаёт абадӣ андохта шавӣ, аз он ки ду даст ё ду по дошта бошӣ. оташ.

Исо ба мо дастур медиҳад, ки ҳар чизеро, ки боиси гуноҳ карданамон мешавад, дур кунем, ҳатто агар ин қурбонии бароҳатии ҷисмониро дошта бошад, зеро аз ҷазои абадӣ дида талафоти муваққатӣ дидан беҳтар аст.

1. «Арзиши гуноҳ кардан»

2. «Фоида аз рафъи васвасаҳо»

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки ба ҳавасҳои бади худ дур мешавад ва фирефта мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Матто 18:9 Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун: барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба ҳаёт даромӣ, аз он ки бо ду чашм ба оташи дӯзах андохта шавӣ.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки аз гуноҳ дурӣ ҷӯем, ҳатто агар ин нобиноӣ бошад, зеро оқибатҳои гуноҳ аз маъюбии ҷисмонӣ хеле бадтаранд.

1: Чӣ қадаре ки қурбонӣ бузургтар бошад, савоби бузургтар аст

2: Оқибатҳои гуноҳ вазнин аст

1:1 ба Қӯринтиён 6:18, "Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳи дигаре, ки одам мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зинокор бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад."

2: Румиён 12:1-2, "Пас, эй бародарон, аз рӯи марҳамати Худо аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешниҳод кунед. ин ҷаҳон, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

Матто 18:10 Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ яке аз ин тифлонро хор накунед; зеро ба шумо мегӯям, ки фариштагони онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд.

Худо моро ҳушдор медиҳад, ки эҳтиёт бошем, ки бо аъзои осебпазири ҷомеа бадрафторӣ накунем, зеро фариштагон дар осмон ҳамеша онҳоро назорат мекунанд.

1. Қудрати раҳмдилӣ: Чӣ гуна бояд бо одамони осебпазир бо эҳтиром муносибат кард.

2. Зиндагӣ бо муҳаббат: Фаҳмидани арзиши хурдсолон.

1. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон."

2. Матто 25:40 - "Подшоҳ ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардаед, барои ман кардаед.? □ € ?

Матто 18:11 Зеро ки Писари Одам омадааст, то гумшударо наҷот диҳад.

Исо барои наҷот додани гумшудагон омадааст.

1. Қудрати кафорат - Чӣ тавр Исо гумшудагонро наҷот медиҳад

2. Даъват ба амал - Андешидани миссия барои расидан ба гумшуда

1. Луқо 19:10 - ? □ ё Писари Одам барои ҷустуҷӯ ва наҷот додани гумшудагон омадааст.??

2. Румиён 5:8 - ? □ Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 18:12 Шумо чӣ гуна фикр мекунед? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гумроҳ шавад, магар наваду нӯҳро гузошта, ба кӯҳҳо мебарояд ва гӯсфанди гумроҳшударо намеҷӯяд?

Исо масалеро дар бораи чӯпон нақл мекунад, ки наваду нӯҳ гӯсфанди худро дар ҷустуҷӯи гӯсфанди гумшуда мондааст.

1. Муҳаббати Худо ба гумшудагон - Мулоҳиза дар бораи масали гӯсфанди гумшуда

2. Шодии дарёфти гумшуда - ҷашни вафодории чӯпон

1. Луқо 15:3-7 - Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

2. Ҳизқиёл 34:11-16 - Ғамхории Худо дар бораи гӯсфандонаш

Матто 18:13 Ва агар ин тавр бошад, ки онро ёфта бошад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: вай аз наваду нӯҳ гӯсфанди гумроҳнашуда дида бештар аз он гӯсфанд шод мешавад.

Исо таълим медиҳад, ки вақте ки як гӯсфанди гумшуда ёфт мешавад, шодӣ аз наваду нӯҳ нафаре, ки гумроҳ нашудаанд, зиёдтар аст.

1. Шодии ёфтани гӯсфанди гумшуда

2. Қудрати як шахс: Таъсири амали як шахс

1. Луқо 15:3-7, Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

2. Луқо 15:11-32, Масал дар бораи Писари исроф

Матто 18:14 Ҳамин тавр, иродаи Падари шумо, ки дар осмон аст, нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Иродаи Худо ин аст, ки ягон кӯдак ҳалок нашавад.

1: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки ҷавонон ва бегуноҳонро муҳофизат кунем, то иродаи Худо дар рӯи замин иҷро шавад.

2: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки якдигарро дӯст дорем ва ба якдигар меҳрубон бошем, чунон ки Худо ҳамаи моро дӯст медорад.

1:1 Юҳанно 4:7-8 Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2: Матто 7:12 Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ки ин аст Таврот ва анбиё.

Инҷили Матто 18:15 Ва агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, рафта, айби ӯро дар миёни худат ва танҳо ба ӯ бигӯ;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба назди бародарамон, ки ба мо ситам кардааст, дар танҳоӣ равем ва мушкилро ҳал кунем.

1. Қувваи оштӣ: Чӣ тавр барқарор кардани муносибатҳо бо дигарон

2. Бахш: Дӯст доштани душманон

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Луқо 6:37 - "Ҳукм накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд".

Матто 18:16 Аммо агар ба ту гӯш надиҳад, як ё дуи дигарро бо худ бибар, то ки ҳар сухан аз забони ду ё се шоҳид собит шавад.

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо касе, ки гуноҳ кардааст, як ё ду нафари дигарро бо худ бигиранд, то ҳақиқат собит шавад.

1. Қудрати ҷомеа: Ҷустуҷӯи қувват тавассути ваҳдат

2. Баракати масъулият: Дастгирии шаҳодат

1. Ғалотиён 6:1-2 - Эй бародарон, агар касе ба гуноҳ дучор шавад, шумо, ки рӯҳониён ҳастед, чунин шахсро дар рӯҳияи фурӯтанӣ барқарор кунед; худро ба назар гирифта, мабодо ту низ озмуда нашаванд.

2. Эфсӯсиён 4:32 - Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст.

Матто 18:17 Ва агар ӯ ба шунидани онҳо беэътиноӣ кунад, ба калисо бигӯ;

Ин порча таълим медиҳад, ки агар касе ба маслиҳати калисо гӯш надиҳад, бояд ба онҳо ҳамчун бегона муносибат кунад.

1. Муҳимияти итоъати фармудаҳои Худо

2. Қудрати калисо барои тағир додани ҳаёт

1. Ибриён 13:17 - Ба сарварони худ итоат кунед ва ба ҳокимияти онҳо итоат кунед. Онҳо шуморо ҳамчун мардоне посбонӣ мекунанд, ки бояд ҳисоб диҳанд. Ба онҳо итоат кунед, то корашон шодӣ бошад, на бори гарон, зеро ин бароятон фоидае надорад.

2. 1 Тимотиюс 3:15 - агар ман таъхир кунам, шумо хоҳед донист, ки одамон дар хонаи Худо, ки Калисои Худои Ҳай, сутун ва асоси ростӣ аст, чӣ гуна рафтор кунанд.

Матто 18:18 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи дар рӯи замин бибандед, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи дар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд.

Ин оят ёдоварист, ки гуфтор ва амалҳои мо қудрати тафовут дар арсаи рӯҳонӣ доранд.

1. Қувваи Каломи мо: Чӣ тавр мо метавонем ба олами рӯҳонӣ таъсир расонем

2. Салоҳият ва масъулияти мӯъминон: Фаҳмидани он ки мо дар замин ва осмон чӣ кор карда метавонем

1. Яъқуб 3:2-5 - "Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар сухани худ пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро ҷилавгирӣ кунад. Агар ба даҳон пора гузорем. аз аспхо, то ки ба мо итоат кунанд, тамоми бадани онхоро низ рохнамой мекунем, Ба киштихо низ нигаред: гарчанде ки онхо ин кадар калон буда, бо шамолхои сахт меронанд, бо рули хеле хурд ба хар чое, ки хохиши лётчик ба он равона карда мешавад. Ҳамин тавр, забон як узви хурд аст, вале аз чизҳои бузург фахр мекунад».

2. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд."

Матто 18:19 Боз ба шумо мегӯям, ки агар ду нафари шумо дар рӯи замин ба мувофиқа оянд, ки дар бораи чизе биталабанд, аз ҷониби Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо дода мешавад.

Ин порча аз қудрати тавофуқ ва иттиҳоди мӯъминон сухан меронад.

1: Қудрати ягонагӣ - Матто 18:19

2: Қуввати созиш - Матто 18:19

1: Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як аст; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд.

2: Филиппиён 2:2 - Шодии маро ба амал оваред, то ки шумо ҳамфикр бошед, дар як муҳаббат, якдил ва якдил бошед.

Матто 18:20 Зеро дар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ мешаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки ба исми Ӯ ҷамъ шавем, зеро дар ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ӯ ҷамъ шаванд, Ӯ дар миёни онҳост.

1. Қудрати якҷоя: Чӣ тавр Исо моро муттаҳид мекунад

2. Қувват аз Исо: Чӣ тавр мо метавонем ба Ӯ такя кунем

1. Филиппиён 4:13: ? □ ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонад.

2. 1 Юҳанно 4:4: ? Эй фарзандон!

Матто 18:21 Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! то ҳафт бор?

Исо таълим медиҳад, ки мо бояд вақтҳои номаҳдуд бахшем.

1. Бахши бечунучаро: Намунаи файзи Худо

2. Қудрати файз: Фаҳмидани бахшиши бечунучарои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз

шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

Матто 18:22 Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям, ки то ҳафт бор, балки то ҳафтод маротиба ҳафт».

Исо масалеро нақл мекунад, ки дар он маслиҳат медиҳад, ки касеро на танҳо ҳафт бор, балки ҳафтод маротиба ҳафт бор бахшад.

1. Қувваи омурзиш: Омузиши умқи фазли Худо.

2. Чӣ тавр бе шарту муҳаббат: Фаҳмидани раҳмати бепоёни Исо.

1. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

Матто 18:23 Бинобар ин Малакути Осмон ба подшоҳе монанд карда мешавад, ки вай мехоҳад бо бандагони худ ҳисоб кунад.

Масал барои тасвир кардани муқоисаи Малакути Осмон ва подшоҳе оварда шудааст, ки мехоҳад дар бораи хизматгоронаш сабти ном кунад.

1. Масали подшоҳ ва бандагонаш: Фаҳмидани раҳмати Худо

2. Масал дар бораи подшоҳ ва хизматгоронаш: Аҳамияти фурӯтанӣ

1. Луқо 16:1-13, Масал дар бораи мудири золим

2. Забур 102:8–14, Муҳаббат ва марҳамати бепоёни Худо

Матто 18:24 Ва ҳангоме ки Ӯ ҳисоб карданро сар кард, якеро назди Ӯ оварданд, ки аз ӯ даҳ ҳазор талант қарздор буд.

Ин порча шахсеро тасвир мекунад, ки аз каси дигар маблағи калон қарздор аст.

1: омурзиши Худо аз қарзҳои мо бузургтар аст.

2: Муҳимияти фаҳмидани он ки чӣ тавр моро Худо бахшидааст.

1: Isaiah 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2: Забур 103:12 - «Чун қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст».

Матто 18:25 Аммо азбаски ӯ пардохт накардааст, оғояш амр фармуд, ки вай ва занаш ва фарзандонаш ва ҳар он чи дошт, фурӯхта шавад ва пардохташ дода шавад.

Марде дар назди оғои худ қарзи худро адо карда наметавонад, аз ин рӯ оғо амр мекунад, ки ӯро бо аҳли байту молу мулкаш фурӯхт.

1. Оқибатҳои напардохтани қарз.

2. Муҳимияти ростқавл будан ва масъулиятшиносӣ дар масъалаи молия.

1. Масалҳо 22:7? □ сарватдор бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад ва қарзгир хизматгори қарздиҳанда аст.??

2. Матто 6:19-21? □ барои худ ганҷҳо дар рӯи замин, ки дар он куя ва занг нобуд мекунад ва дуздон медароянд ва медузданд, ганҷҳо ҷамъ накунед, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва занг нест, ва дар он ҷо дуздон намедароянд ва намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.??

Матто 18:26 Он ғулом ба замин афтода, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Худовандо! Ба ман сабр кун, ва ман ҳамаашро ба ту медиҳам».

Банда фурӯтанона сабр хост ва ваъда дод, ки қарзашро пурра адо мекунад.

1: Мо бояд фурӯтанона ҳангоми қарздор буданамон сабр талаб кунем ва барои

амалҳои худ масъулиятро ба дӯш гирем.

2: Мо набояд мағрур бошем, балки ба ҷои худ фурӯтан бошем ва дар лаҳзаҳои зарурӣ раҳмат талаб кунем.

1: Луқо 18:13-14, ? андозгир дар дур истода буд. Вай хатто ба осмон нигох накарда, синаашро зада мегуфт: ? od, ба ман, эй гунаҳкор, раҳм кун.??Ба ту мегӯям, ки ин мард, на дигараш, ба хонааш сафед шуда дар назди Худо рафт.??

2: Яъқуб 4:6–7, ? ut Ӯ ба мо файзи бештар ато мекунад. Барои ҳамин, Навиштаҷот мегӯяд:? od мухолифи мағрур аст, вале ба фурӯтанон илтифот мекунад.??Пас, ба Худо итоат кунед. Ба шайтон муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.??

Матто 18:27 Он гоҳ оғои он ғулом раҳмаш омад ва ӯро озод кард ва қарзашро ба вай бахшид.

Хоҷа раҳм кард ва қарзи бандаро бахшид.

1. Қудрати раҳмдилӣ - Чӣ гуна раҳмдилӣ метавонад ба омурзиш расонад

2. Бахшидан як интихоб аст - Интихоби бахшидан сарфи назар аз вазъият

1. Қӯлассиён 3:13 - «ба якдигар таҳаммул кунед ва, агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед».

2. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.??

Матто 18:28 Аммо ҳамон ғулом берун рафта, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динор қарздор буд, ва даст бар вай гузошта, аз гулӯяш гирифт ва гуфт: «Қарзатро ба ман адо кун».

Хизматгоре аз каси дигар қарздор буд ва кӯшиш кард, ки бо гулӯи ҳамхизматаш гирифта пул диҳад.

1. Қувваи бахшидан

2. Нархи тамаъ

1. Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд: маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд: бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Ҳизқиёл 18:20 - "Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай хоҳад буд, ва шарорати бадкорон бар ӯ хоҳад буд».

Матто 18:29 Ва рафиқаш ба пойҳои ӯ афтода, илтимос карда, гуфт: «Ба ман сабр кун, ва ман ҳамаашро ба ту медиҳам».

Банда дар пардохти қарзаш сабр хост.

1: Сабри Худо барои мо баракат аст ва бояд дар ҳаёти мо истифода шавад.

2: Мо бояд барои сабри дигарон миннатдорӣ зоҳир кунем ва аз он истифода накунем.

1: Эфсӯсиён 4:2 - ? □ тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо сабру тоқат ва дар муҳаббат бар якдигар.??

2: Қӯлассиён 3:13 - ? □ бо якдигар гӯш кардан ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшидан; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.??

Матто 18:30 Ва ӯ нахост, балки рафта, ӯро ба зиндон андохт, то даме ки қарзашро адо кунад.

Марде аз пардохти қарзи худ саркашӣ кард, бинобар ин ӯро то пардохти қарзаш ба зиндон андохтанд.

1. Оқибати қарзҳои пардохтнашуда: Матто 18:30

2. Арзиши рӯҳонии қарзи молиявӣ: Матто 18:30

1. Масалҳо 22:7 - Сарват бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад ва қарзгир хизматгори қарздиҳанда аст.

2. Румиён 13:8 - Аз касе чизе қарздор нашавед, балки якдигарро дӯст доред.

Матто 18:31 Ҳамин ки ҳамкорони ӯ ин воқеаро диданд, хеле ғамгин шуданд ва омада, ба оғои худ ҳар он чи рӯй дода буд, нақл карданд.

Ғуломони хоҷа сахтгинии оғоро нисбат ба қарздор диданд, хеле пушаймон шуданд.

1. Муҳимияти раҳму шафқат ба ҷои ҳукм ва хашм.

2. Эътироф кардани оқибатҳои амалҳои худ ва омода будан барои масъулияти онҳо.

1. Луқо 6:36-37? □ раҳмдил, чунон ки Падари шумо раҳим аст. Доварӣ накунед, ва шумо ҳукм нахоҳед кард. Маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед ва омурзиш хоҳед шуд.??

2. Ғалотиён 6:7-8? □ фирефта нашав: Худоро масхара кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Матто 18:32 Оғои ӯ, пас аз он ки ӯро даъват кард, ба вай гуфт: «Эй ғуломи шарир!

Оғо хизматгорро бахшид? □ қарз аз сабаби дархости ӯ.

1: Худо ҳамеша омода аст гуноҳҳои моро бибахшад, новобаста аз он ки мо чӣ қадар қарзи бузург дорем, ки аз Ӯ қарздорем.

2: Мо бояд ҳамеша аз Худо бахшиш талаб кунем, новобаста аз он ки гуноҳҳои мо чӣ қадар бузурганд.

1: Эфсӯсиён 1:7? □ дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, бар тибқи сарвати файзи Ӯ.??

2: Забур 103:12? □ дур аст, ки машриқ аз ғарб аст, то кунун гуноҳҳои моро аз мо дур мекунад.??

Матто 18:33 Оё шумо низ набояд ба рафиқи худ раҳм мекардед, чунон ки ман ба ту раҳм кардам?

Исо ба мо таълим медиҳад, ки раҳмдил бошем ва дигаронро бахшем, чунон ки Худо моро бахшидааст.

1. Раҳмати Худо: Қудрати омурзиш

2. Фаҳмидани ҳамдардӣ: Омӯзиши таълимоти Исо дар Матто 18:33

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

Матто 18:34 Ва оғояш ба ғазаб омада, ӯро ба шиканҷакорон супурд, то он даме ки тамоми он чиро, ки ба вай лозим буд, пардохт кунад.

Банда аз оғои худ қарздор аст, аммо наметавонад пардохт кунад. Хоҷа дар ғазабаш ӯро то пурра пардохта шудани қарз ба дасти азобдиҳандагон медиҳад.

1. Хароҷоти нофармонӣ: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи файз: Чӣ гуна раҳмати Худо метавонад қарзи моро бартараф кунад

1. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Қӯлассиён 2:13-14, "Ва шумо, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисми шумо мурда будед, Худо бо Ӯ зинда гардонид ва ҳамаи гуноҳҳои моро бахшида, сабти қарзеро, ки бар зидди мо буд, бекор кард. бо талабҳои қонунии он. Ӯ инро як сӯ гузошта, ба салиб мехкӯб кард».

Матто 18:35 Падари осмонии Ман низ бо шумо низ ҳамин тавр рафтор хоҳад кард, агар ҳар яке аз самими қалб гуноҳҳои бародари худро набахшед.

Ин оят дар бораи аҳамияти бахшидани бародарони мо аз самими қалб барои гуноҳҳояшон сухан меравад.

1. Қувваи бахшидан - Чӣ гуна омодагии мо ба бахшидан метавонад моро ба Худо наздиктар кунад.

2. Раҳмати Худо - омӯхтани файзи Худо ва омодагии Ӯ барои бахшидани мо.

1. Қӯлассиён 3:13 - Ба ҳамдигар таҳаммул кунед ва якдигарро бахшед, агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад.

2. Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Матто 19 таълимоти Исоро дар бораи талоқ, баракати фарзандон, вохӯрии ҷавони сарватманд бо Исо ва сӯҳбат дар бораи мукофотҳо дар Малакути Осмон муҳокима мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки фарисиён Исоро меозмоянд, ки оё барои мард бо ягон сабаб талоқ додани занаш ҷоиз аст ё не (Матто 19:1-9). Исо онҳоро ба тартиби офариниш бармегардонад, ки дар он Худо онҳоро мард ва зан офарид ва издивоҷро ҳамчун иттиҳоди якумрӣ таъсис дод. Ӯ таъкид мекунад, ки он чизеро, ки Худо ба ҳам пайвастааст, ҳеҷ кас набояд ҷудо кунад. Ӯ эътироф мекунад, ки Мӯсо ба сабаби дилҳои сангини онҳо талоқро иҷозат додааст, аммо тавзеҳ медиҳад, ки ин аз аввал чунин набуд ва ҳар касе, ки занашро ба ҷуз ба зино талоқ медиҳад ва ба дигаре издивоҷ мекунад, зино мекунад.

Сархати 2: Баъдан, одамон барои баракати Ӯ кӯдакони хурдсолро назди Ӯ меоранд. Вақте ки шогирдон мекӯшанд онҳоро сарзаниш кунанд, Исо исрор мекунад, ки ба кӯдакон иҷозат диҳад, ки ба назди Ӯ биёянд, мегӯяд, ки Малакути Осмон ба инҳо тааллуқ дорад (Матто 19:13-15) ва имони кӯдакиро ҳамчун намунаи шогирдӣ таъкид мекунад.

Сархати 3: Он гоҳ бо ҷавони сарватманд вомехӯрад, ки мепурсад, ки барои ба даст овардани ҳаёти ҷовидонӣ чӣ кори нек кардан лозим аст (Матто 19:16-30). Пас аз муҳокимаи аввал дар бораи аҳкоме, ки ҷавон мегӯяд, ки ӯ ҳама чизро аз ҷавонӣ риоя кардааст, Исо ба ӯ гуфт, як чизе, ки ба ӯ намерасад - молу мулки худро бифурӯшед, ганҷе дар осмон ба ман пайравӣ кунед. Аммо шунидани ин мард ғамгин мешавад, зеро вай дороии зиёд буд ва нишон медиҳад, ки сарвати дар дохил шудан ба салтанат душвор аст. Ин ба таълим оварда мерасонад, ки шутур аз сӯзани чашм гузарад, назар ба он ки сарватдор ба подшоҳӣ ворид шавад, аммо он чизе ки одамон имконнопазир аст, Худо Петрус дар бораи подош мепурсад, ки

ҳама чизро тарк карда, аз ӯ пайравӣ мекунанд, ки итминон медиҳад, ки онҳо ҳаёти ҷовидонаро сад маротиба мерос хоҳанд гирифт, аммо инчунин огоҳкунанда аст. аввал қайд кунед, ки охирин охирин аст, аввал нишон медиҳад, ки меъёрҳои илоҳӣ аз меъёрҳои дунявӣ фарқ мекунанд.

Матто 19:1 Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, аз Ҷалил баромада, ба соҳилҳои Яҳудия, ки дар он тарафи Урдун буд, омад;

Исо Ҷалилро тарк карда, ба Яҳудо меояд.

1: Исо ният дошт, ки ба ҳама одамон умед ва осоиштагӣ биёрад ва сафари худро аз Ҷалил оғоз кард.

2: Ҳаёти мо бояд мисли Исо бошад, то пайваста сафар кунад, то ба атрофиёнамон умед ва сулҳ оварад.

1: Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед, онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. : ва инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.”

2: Юҳанно 14:27 - «Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва битарсад».

Матто 19:2 Ва мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ мерафтанд; ва дар он ҷо онҳоро шифо дод.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо одамони зиёдеро шифо дод, вақте ки издиҳоми зиёде аз ақиби Ӯ мерафтанд.

1. Исо беморонро шифо мебахшад ва ҳама одамонро дӯст медорад.

2. Барои шифои рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ назди Исо биёед.

1. Ишаъё 53: 5 - "Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; Ҷазо барои осоиштагии мо бар Ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои Ӯ мо шифо ёфтем".

2. Яъқуб 5:14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи вай дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон хоҳад буд. беморро наҷот деҳ, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард ва агар гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Матто 19:3 Фарисиён низ назди Ӯ омада, Ӯро озмуда, гуфтанд: «Оё ҷоиз аст, ки мард аз зани худ бо ҳар сабаб ҷудо шавад?

Фарисиён Исоро озмуда, аз Ӯ пурсиданд, ки оё ҷоиз аст, ки мард бо ягон сабаб аз занаш ҷудо шавад?

1. Муқаддасоти издивоҷ: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

2. Талоқ: Чӣ гуна бояд барои ранҷдида нигоҳубин кард

1. 1 ба Қӯринтиён 7:10-11 - «Ба шавҳардорон чунин амр медиҳам (на ман, балки Худованд): зан набояд аз шавҳараш ҷудо шавад (аммо агар вай ин корро кунад, бояд муҷаррад бимонад ё бо ӯ оштӣ шавад. шавҳараш) ва шавҳар набояд аз занаш ҷудо шавад».

2. Ибриён 13:4 - «Бигзор никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари никоҳ нақис бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард».

Матто 19:4 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридгори онҳо дар аввал онҳоро марду зан офаридааст?

Исо таълим дод, ки Худо одамонро ҳамчун мард ва зан офаридааст.

1. Тарҳи Худо дар офариниш: Зебоии гуногунрангӣ

2. Муассисаи муқаддаси издивоҷ: Бунёди оила

1. Ҳастӣ 1:27 Пас, Худо одамонро ба сурати Худ офарид, ба сурати Худо онҳоро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

2. Эфсӯсиён 5:31 «Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд».

Матто 19:5 Ва гуфт: «Аз ин сабаб мард падар ва модарро тарк карда, ба зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан хоҳанд буд?

Ин порча аҳамияти муносибати зану мардро бо ҳамдигар ҳамчун ҷуфти ҳамсарон тасвир мекунад.

1. Уҳдадории издивоҷ: Аҳди муҳаббат

2. Аз нав афрӯхтани оташи ӯҳдадории издивоҷ

1. Ҳастӣ 2:24 - Пас, мард падар ва модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд буд.

2. Эфсӯсиён 5:22-33 - Эй занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сардори зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо аст, ва Ӯ наҷотдиҳандаи бадан аст. Бинобар ин, чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, бигзор занон низ дар ҳама чиз ба шавҳарони худ бошанд.

Матто 19:6 Бинобар ин онҳо дигар ду тан не, балки як тананд. Пас, он чи Худо ба ҳам пайвастааст, одам набояд ҷудо кунад.

Нақшаи Худо барои издивоҷ яке аз ваҳдат аст, на ҷудоӣ.

1. "Муҳаббат муттаҳид аст: Нақшаи Худо барои издивоҷ"

2. "Қувваи ваҳдат: баракати Худо дар издивоҷ"

1. Эфсӯсиён 5:21–33

2. Ҳастӣ 2:24

Матто 19:7 Ба Ӯ гуфтанд: «Пас чаро Мусо амр фармуд, ки талоқнома дода, вайро ҷудо кунад?

Исо ба саволи фарисиён дар бораи он ки чаро Мусо амр фармудааст, ки талоқ бо хотиррасонӣ кард, ки ин ба сабаби сахтии дилҳои одамон буд, ҷавоб медиҳад.

1. Муҳаббати Исо аз қонунҳои инсонӣ болотар аст

2. Қудрати файзи Худо барои мағлуб кардани шикастани инсон

1. Румиён 3:23-24 - «Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд, ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи кафорати дар Исои Масеҳ озодона сафед карда шуданд».

2. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз дур ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: "Ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳру муҳаббат ба худ кашидам".

Матто 19:8 Ӯ ба онҳо гуфт: «Мусо аз сабаби сангдилии дилҳоятон ба шумо иҷозат дод, ки занони худро талоқ кунед, лекин аз аввал ин тавр набуд.

дар гузашта талоқ на ҳамеша осон буд .

1. Издивоҷ атои Худост ва бояд ҷашн гирифта шавад.

2. Талоқ набояд як варианти осон бошад ва дар ҳолате, ки имконпазир аст, бояд худдорӣ кард.

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 7:10-11 - Ба шавҳардорон чунин амр медиҳам (на ман, балки Худованд): зан набояд аз шавҳараш ҷудо шавад (аммо агар вай ин корро кунад, бояд муҷаррад бимонад ё бо ӯ оштӣ шавад. шавҳар), ва шавҳар набояд аз занаш ҷудо шавад.

Матто 19:9 Ва Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, магар ин ки барои зино ҷудо кунад, ва дигареро никоҳ кунад, зино карда бошад;

Дар Матто 19:9 Исо мегӯяд, ки ҳар касе, ки аз ҳамсараш ҷудо мешавад, ба истиснои ҳолатҳои бадахлоқии ҷинсӣ ва дубора издивоҷ мекунад, зино кардааст.

1. Муқаддасоти издивоҷ: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

2. Талоқ ва издивоҷи дубора: Каломи Худо дар ин мавзӯъ

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст.

2. Ибриён 13:4 - Бигзор ақди никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари издивоҷ беайб бошад, зеро Худо бадахлоқии ҷинсӣ ва зинокоронро доварӣ хоҳад кард.

Матто 19:10 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Агар мард бо занаш чунин бошад, никоҳ кардан хуб нест».

Шогирдони Исо нигаронии худро дар бораи издивоҷ дар асоси қазияи марду зан изҳор мекунанд.

1. Баракатҳои издивоҷ: қадр кардани атои иттиҳоди худованд

2. Мушкилоти издивоҷ: Мубориза бо душвориҳо дар роҳи эҳтироми Худо

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Итоат ва эҳтироми ҳамдигар дар издивоҷ

2. 1 Қӯринтиён 13:4-8 - Муҳаббат ва қурбонӣ дар издивоҷ

Матто 19:11 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳамаи одамон ин суханро қабул карда наметавонанд, магар онҳое ки ба онҳо дода шудааст.

Исо таълим медод, ки на ҳама метавонанд таълимоти ӯро қабул кунанд, балки он танҳо ба онҳое, ки интихоб шудаанд, дода мешавад.

1. Қудрати интихоб: омӯхтани интихоби қабули таълимоти Исо

2. Атои Худо: Омӯзиши атои қабули таълимоти Исо

1. Юҳанно 6:44-45 - Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман ояд, магар он ки Падаре, ки Маро фиристод, онҳоро ҷалб накунад ва Ман онҳоро дар рӯзи охир эҳьё хоҳам

кард.

2. Аъмол 16:14 - Худованд дили ӯро кушод, то ба суханони Павлус диққат диҳад.

Матто 19:12 Зеро баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар таваллуд шудаанд, ва баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки худро ба хотири Малакути Осмон ахта кардаанд. Ҳар кӣ метавонад онро қабул кунад, бигзор онро бигирад.

Дар ин порча Исо дар бораи ахтаҳо ва роҳҳои гуногуне, ки онҳо метавонанд чунин шаванд, таълим медиҳад. Ӯ онҳоеро, ки фаҳмиш доранд, ташвиқ мекунад, ки таълим гиранд.

1. Малакути Осмон: Қурбонӣ кардан барои пайравӣ ба Исо

2. Муҳаббати фарогири Исо: Ҳеҷ кас дар канор наmemонад

1. Луқо 14:25-33 - Масал дар бораи зиёфати бузург

2. Ғалотиён 5:1-6 - Озодӣ дар Масеҳ аз шариати Мусо

Матто 19:13 Он гоҳ кӯдаконро назди Ӯ оварданд, то ки даст бар онҳо гузошта, дуо гӯяд; ва шогирдон онҳоро манъ карданд.

Исо кӯдаконро бо оғӯш кушода истиқбол мекард ва ба онҳо муҳаббат зоҳир мекард.

1: Исо ба мо муҳим будани истиқболи кӯдакон ва дӯст доштани онҳоро нишон дод.

2: Исо қудрати раҳмдилиро ба онҳое нишон дод, ки ба он бештар ниёз доранд.

1: Луқо 18:15-17 - Исо гуфт: «Кӯдакон бигзоред, ки назди Ман оянд; ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».

2: Матто 18:1-5 - Исо гуфт: "Ҳар кӣ яке аз чунин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад".

Матто 19:14 Аммо Исо гуфт: «Кӯдаконро бигузоред ва ба онҳо манъ накунед, ки назди Ман оянд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост».

Исо моро ташвиқ мекунад, ки кӯдаконро ба оғӯш гирем ва ба сафари имонамон дохил кунем, зеро онҳо як қисми Малакути Осмон мебошанд.

1. Оғӯш гирифтани фарзандони Салтанат - Чӣ гуна бояд ҷомеаи имонии фарогирро эҷод кард

2. Кам, вале тавоно - Фаҳмидани қудрати кӯдакон дар Малакути Осмон

1. Марқӯс 10:14-16 - Таълимоти Исо дар бораи истиқболи кӯдакон

2. Забур 8:2 - Аҷиби кӯдакон дар назари Худо

Матто 19:15 Ва дастҳои Худро бар онҳо гузошта, аз он ҷо равона шуд.

Исо кӯдаконро баракат дод ва сипас рафт.

1. Исо ба мо муҳимияти баракат додани кӯдаконро нишон дод.

2. Мо бояд ба намунаи Исо дар бораи муҳаббат ва ҳамдардӣ нисбати ҳама пайравӣ кунем.

1. Марқӯс 10:16 - «Ва онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳои Худро бар онҳо гузошта, баракат дод».

2. Луқо 18:15-17 - «Ва кӯдаконро низ назди Ӯ оварданд, то ба онҳо ламс кунад, лекин шогирдонаш чун диданд, онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: «Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост». Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд».

Матто 19:16 Ва инак, касе омада, ба Ӯ гуфт: «Эй Устоди нек! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам?

Ин порча марде тасвир мекунад, ки аз Исо мепурсад, ки барои ба даст овардани ҳаёти ҷовидонӣ чӣ бояд кард.

1. Муҳимияти ҷустуҷӯи ҳаёти ҷовидонӣ тавассути Исои Масеҳ.

2. Қувваи итоат ба хост ва фармудаҳои Худо барои ба даст овардани ҳаёти ҷовидонӣ.

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Матто 19:17 Ба вай гуфт: «Чаро Маро нек мегӯӣ? Ҳеҷ некӯе нест, ҷуз якто, яъне Худо; лекин агар ба ҳаёт дохил шавӣ, аҳкомро риоят кун».

Исо таълим медиҳад, ки барои ба ҳаёт даромадан, аҳкомро риоя кардан лозим аст. Ӯ инчунин мегӯяд, ки танҳо Худо некӯ аст.

1. Некӣ дар назари Худо - Фаҳмидани зарурати итоат ба фармони Худо барои гирифтани ҳаёти ҷовидонӣ.

2. Сарчашмаи некӣ – эътирофи он ки танҳо Худо дар ҳақиқат некӯкор аст ва омӯхтани зиндагӣ мувофиқи хости ӯ.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 119:172 - Забони ман аз каломи Ту сухан хоҳад гуфт, зеро ки ҳама аҳкоми Ту адолат аст.

Матто 19:18 Ӯ ба вай гуфт: «Кадомаш? Исо гуфт: «Ҳеҷ одамкушӣ накун, зино накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надиҳӣ,

Ин порча амреро тасвир мекунад, ки Исо ба ҳокими ҷавони сарватманд барои риояи аҳком дода буд.

1. Қудрати Аҳком: Чӣ тавр риоя кардани қонунҳои Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Сарвари ҷавони сарватманд: омӯзиш дар итоаткорӣ

1. Хуруҷ 20:1-17 - Даҳ Аҳком

2. Марқӯс 12:28-34 - Бузургтарин Аҳком

Матто 19:19 Падару модари худро иззат намо ва: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Дар ин порча аҳамияти эҳтироми падару модар ва дӯст доштани ҳамсоя ҳамчун худ таъкид шудааст.

1. Қудрати дӯст доштани ҳамсоягон: Чӣ тавр Масеҳ моро таълим медиҳад, ки раҳмдилӣ ва меҳрубонӣ зоҳир кунем

2. Эҳтироми волидони мо: нуқтаи назари Китоби Муқаддас

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин ҳукми аввалинест, ки бо ваъда аст, — «то он ки ба ту некӣ гардад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Ибодат 19:18 - «Аз ҳеҷ кас аз қавми худ қасос нагир ва кина накун, балки ёри худро мисли худ дӯст бидор: Ман Худованд ҳастам.

Матто 19:20 Ҷавон ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи ин чизҳоро аз овони ҷавониам нигоҳ доштаам; ҳанӯз ба ман чӣ намерасад?

Ин порча дар бораи як ҷавоне аст, ки иддао дорад, ки аз айёми ҷавониаш фармудаҳоро риоят кардааст ва дар андешаи боз чӣ кор кардан лозим аст.

1. Зарурати гузаштан аз доираи қонун: омӯхтани умқи шогирдон

2. Зиндагии беайб: Уҳдадории пайрави комилан содиқ

1. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек

2. Яъқуб 1:22-25 - Иҷрокунандагони Калом, на танҳо шунавандагон

Матто 19:21 Исо ба вай гуфт: «Агар комил шавӣ, бирав ва он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

Исо моро ташвиқ мекунад, ки дороии моддиамонро як сӯ гузорем ва ба Ӯ таваккал кунем.

1: Мо бояд ба Исо имон оварем, ки дороии заминии худро раҳо кунем.

2: Барои Исо зиндагӣ кардан маънои онро дорад, ки ҳаёти худро ба Ӯ сармоягузорӣ кунем, на чизҳои моддӣ.

1: Матто 6: 19-21 "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва занг нест ва ҳам дуздон нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2: Қӯлассиён 3:1-2 «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар гузоред, на дар бораи чизҳои дар замин».

Матто 19:22 Аммо ҷавон ин суханро шунид, андӯҳгинона рафт, зеро ки дороии зиёд дошт.

Дар ин порча дар бораи ҷавоне сухан меравад, ки бо шунидани суханони Исо аз сабаби дороии бузургаш андӯҳгинона аз он ҷо рафт.

1. Ҷавони сарватманд: чӣ молу мулк метавонад ба мо арзиш дошта бошад

2. Қудрати сафар ба сӯи Худо: тарк кардани он чизе, ки мо ба он часпидаем

1. Луқо 12:15 (NIV): «Он гоҳ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед! Аз ҳар гуна бахилӣ

эҳтиёт бошед; Зиндагӣ аз дороии фаровон иборат нест'».

2. Воиз 5:10 (NIV): «Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ пули кофӣ надорад; касе, ки молро дуст медорад, аз даромадаш сер намешавад. Ин ҳам бемаънӣ аст.”

Матто 19:23 Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки сарватдор ба Малакути Осмон дохил намешавад».

Сарватмандон барои ворид шудан ба Малакути Осмон душворӣ мекашанд.

1: Наҷотро пул харида наметавонад, муҳаббати Худо бебаҳост.

2: Ҳарчанд пул як қувваи тавоно дар ҷаҳон аст, вай наметавонад роҳе ба Малакути Осмон бихарад.

1: Марк 10:25 "Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад".

2: Яъқуб 2:5-7 "Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизам: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбизоатанд, интихоб накардааст, то дар имон бой шаванд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд?"

Матто 19:24 Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

Барои шахси сарватманд ба Малакути Худо даромадан душвор аст.

1: Сарват барои ворид шудан ба Малакути Худо монеа нест.

2: Сарвати ҳақиқӣ дар пайравӣ ба Масеҳ пайдо мешавад.

1: Луқо 16:13 Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор мекунад. Шумо наметавонед ба Худо ва момон хизмат кунед.

2: Матто 6:19-21 Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад, ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фасод намекунад, ва

Дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Матто 19:25 Шогирдонаш инро шунида, бағоят дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?

Вақте ки Исо гуфт, ки ба Малакути Осмон дохил шудан барои марди сарватманд душвор аст, шогирдон дар ҳайрат монданд ва пурсиданд, ки пас кӣ наҷот ёфта метавонад.

1. «Мушкилии сарват»

2. "Барои наҷот чӣ лозим аст?"

1. Луқо 18:24-25 - "Ва Исо чун дид, ки хеле ғамгин аст, гуфт: "Онҳое, ки сарватдор ҳастанд, ба Малакути Худо дохил намешаванд! Зеро ки аз сӯзан гузаштани шутур осонтар аст. , назар ба он ки марди сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

2. Аъмол 4:12 - «Дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем».

Матто 19:26 Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Барои одамон ин ғайриимкон аст; лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст.

Ин оят таъкид мекунад, ки бо Худо ҳама чиз имконпазир аст, ҳатто вақте ки барои одамон ғайриимкон менамояд.

1. Худо аз шубҳаҳои мо бузургтар аст ва метавонад дар муборизаҳои мо ба мо кӯмак кунад.

2. Ҳеҷ чиз барои Худо душвор нест ва мо бояд ба қудрати Ӯ таваккал кунем.

1. Ирмиё 32:17 - Эй Худованд Худо! Инак, Ту бо қудрати бузург ва бозуи дарози худ осмонҳову заминро офаридай. Ҳеҷ чиз барои Ту душвор нест.

2. Луқо 1:37 - Зеро дар назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад буд.

Матто 19:27 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро

пайравӣ кардем; Пас, мо чӣ дорем?

Петрус аз Исо мепурсад, ки онҳо барои пайравӣ ба Ӯ ва ҳама чизро тарк кардан чӣ мукофот хоҳанд гирифт.

1. Подош барои хидмати содиқона

2. Арзиши шогирдсозӣ

1. Ибриён 11:24-26 - Бо имон Мусо, вақте ки ӯ ба синни балоғат расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад; Бартар аз он ки бо қавми Худо уқубат кашад, аз ҳаловати гуноҳ як вақт баҳра барад; Ва дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки подошро эҳтиром мекард.

2. Матто 19:29 - Ва ҳар кӣ ба хотири исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон ё заминро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҷовидонӣ хоҳад шуд. хаёт.

Матто 19:28 Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо, ки Маро пайравӣ кардаед, дар замони эҳё, вақте ки Писари Одам дар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, дувоздаҳ сибти Исроил.

Исо ба шогирдонаш ваъда медиҳад, ки онҳо барои пайравӣ ба ӯ мукофот хоҳанд гирифт, ки ин имкони доварӣ кардани дувоздаҳ сибти Исроил аст, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалол нишастааст.

1. Исо ваъда медиҳад, ки ба шогирдони мӯътамад мукофот хоҳанд дод

2. Эҳё: Арши ҷалоли Худо

1. 1 Қӯринтиён 3:10-15 - Мукофоте, ки имондорон барои хидмати содиқона мегиранд

2. Забур 45:6 - тахти ҷалол ва бузургии Худо

Матто 19:29 Ва ҳар кӣ аз барои исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё заминро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки ба хотири исми Ӯ дороии моддӣ ва оиларо тарк кунанд ва ваъда дод, ки онҳо дар иваз садҳо маротиба мукофот хоҳанд гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд шуд.

1. Қувваи қурбонӣ: Омӯзиши тарк кардани чизеро, ки мо дӯст медорем, ба хотири Салтанат

2. Зиндагии пурфайз: даравидани подош аз вафо ва тоъат

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:3 - «Ва гарчанде ки ман тамоми дороии худро барои хӯронидани мискинон медиҳам, ва гарчанде ки ҷисми худро барои сӯхтанӣ медиҳам, ва садақа надорам, ба ман ҳеҷ фоидае намерасонад».

Матто 19:30 Аммо бисьёре ки аввалин шуда, охирин хоҳанд шуд; ва охирин аввалин хоҳад буд.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки аввалин ҳастанд, дар охир метавонанд дар охир бошанд, дар ҳоле ки онҳое, ки охирин мебошанд, аввалин шуда метавонанд.

1. "Тағйир додани ҷадвалҳо: Чӣ тавр Исо моро ба таври гуногун баҳо медиҳад"

2. "Ҷустуҷӯи ҷои пасттарин: Чаро фурӯтанӣ муҳим аст"

1. Луқо 14:7-11 - Исо масал дар бораи зиёфати тӯйро таълим медиҳад

2. Филиппиён 2:3-8 - Таълимоти Павлус дар бораи фурӯтанӣ ва фидокорӣ

Матто 20 масал дар бораи коргарони токзор, пешгӯии сеюми Исо дар бораи марг ва эҳёи Ӯ, дархост барои мансабҳои иззат дар Малакути Ӯ ва шифо ёфтани ду марди кӯр оварда шудааст.

Сархати 1: Боб бо Масал дар бораи коргарони токзор оғоз мешавад (Матто 20:1-16). Дар ин ҳикоя як заминдор дар вақтҳои гуногун дар давоми рӯз коргаронро киро мекунад, аммо дар ниҳоят ба ҳамаашон як динор музд медиҳад. Онҳое, ки ба кор

гирифта шудаанд, аввал аз ин беадолатии ба назар шикоят мекунанд, вале соҳиби замин исрор мекунад, ки беадолатӣ намекунад, зеро ба онҳо он чизеро, ки ба мувофиқа расида буданд, пардохт кардааст. Масал нишон медиҳад, ки файзи Худо ба ақидаҳои инсонӣ оид ба адолат амал намекунад ва «охирин аввалин хоҳад буд ва аввалин охирин».

Сархати 2: Вақте ки онҳо ба Ерусалим мераванд, Исо дувоздаҳ шогирдро ба як сӯ гирифта, бори сеюм эҳёи марги худро пешгӯй мекунад (Матто 20:17-19). Ӯ мегӯяд, ки Ӯ ба саркоҳинон ва муаллимони шариат таслим карда мешавад, ки Ӯро ба марг маҳкум мекунанд, Ӯро бар халққо този маслуб мекунанд, аммо дар рӯзи сеюм Ӯ дубора зинда мешавад.

Сархати 3: Пас аз он писарони модари Забдой Яъқуб Юҳанно меояд ва аз Исо мепурсад, ки писаронашро ба рости Малакути худ гузорад, аммо Исо мегӯяд, ки ин ҷойҳо барои онҳое, ки Падар омода кардааст (Матто 20:20-28). Ин ба таълим дар бораи бузургӣ дар салтанат оварда мерасонад, ки на дар бораи ҳукмронӣ бар дигарон, ба монанди ҳокимони ғайрияҳудиён, балки хизмат кардан аст, ҳамон тавре ки Писари Одам наомадааст, ки барои хизмат ҷони Ӯро фидияи бисёриҳо медиҳад. Ниҳоят боб бо шифо додани ду марди кӯр дар наздикии Ериҳӯ анҷом меёбад, ки онҳо барои марҳамат фарьёд зада, Ӯро Писари Довуд мешиносанд ва устувории имонеро нишон медиҳанд, ки аз паи Ӯ бино мешаванд (Матто 20:29-34).

Матто 20:1 Зеро ки Малакути Осмон ба марди соҳибхона монанд аст, ки субҳи барвақт барои киро кардани токзори худ баромад.

Масал дар бораи соҳибхонае, ки барои токзори худ коргарон киро мекунад, Малакути Осмонро нишон медиҳад.

1. Муҳаббат ва файзи Худо ба ҳама, новобаста аз кор ва замони имонашон, фаро гирифта шудааст.

2. Ҳамаи мо даъват шудаем, ки ба Худо бо ҳар ато ва қобилиятҳое, ки Ӯ ба мо додааст, хизмат кунем.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. 1 Петрус 4:10 - Вақте ки ҳар як ҳадя гирифтааст, онро истифода баред, то ба якдигар хизмат кунед, ҳамчун идоракунандагони хуби файзи гуногуни Худо.

Матто 20:2 Ва чун бо коргарон барои як динор дар як рӯз розӣ шуд, онҳоро ба

токзори худ фиристод.

Помещик барои кор дар токзори худ коргаронро киро карда, розй шуд, ки дар як руз ба онхо як тин музд дихад.

1. Саховати Худо - Чӣ гуна Худо саховатманд аст ва ба мо нишон медиҳад, ки ҳамаи мо сазовори фазли Ӯ ҳастем.

2. Аҳамияти меҳнат - Фаҳмидани аҳамияти меҳнат ва чӣ гуна он метавонад моро баракат диҳад.

1. Забур 37:4 - Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод.

2. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

Матто 20:3 Ва тақрибан соати сеюм берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд.

Ин порча замонеро тасвир мекунад, ки Исо дар соати сеюм одамонро дар бозор бекор истода мушоҳида кард.

1. Худо мехоҳад, ки мо барои кори пурмазмун ва зиндагии пурсамар кӯшиш кунем.

2. Мо бояд вақтамонро оқилона истифода барем ва то лаҳзаи охирин интизор нашавем, то корҳои муҳимро анҷом диҳем.

1. Масалҳо 6:6–11

2. Эфсӯсиён 5:15–17

Матто 20:4 Ва ба онҳо гуфт: Шумо низ ба токзор равед, ва он чи дуруст бошад, ба шумо хоҳам дод. Ва онҳо ба роҳи худ рафтанд.

Исо пайравонашро даъват кард, ки ба кори ӯ дар токзор ҳамроҳ шаванд ва ваъда дод, ки онҳоро барои ҳар коре, ки мекунанд, ба таври одилона мукофот хоҳад дод.

1. Даъвати Исо: якҷоя кор кардан барои Салтанати Худо

2. Баракатҳои тоъат: Мукофот барои иҷрои кори дуруст

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

2. Масалҳо 16:3 - Ҳар коре, ки мекунед, ба Худованд итоат кунед, ва нақшаҳои шумо амалӣ хоҳанд шуд.

Матто 20:5 Боз тақрибан соати шашум ва нӯҳум берун рафта, ҳамин тавр кард.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки Исо боз ду маротиба дар соати шашум ва нӯҳум ба бозор омад ва ҳамон тавре ки бори аввал кард.

1. Худо ҳамеша барои мо дастрас аст, новобаста аз он ки мо Ӯро чанд бор бихонем.

2. Исо ба мо таълим медиҳад, ки дигаронро аз худ гузорем ва ба Худо таваккал кунем.

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Матто 20:6 Ва тақрибан соати ёздаҳум берун рафт, ва дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?

Исо баъзе одамонро дид, ки бекор истодаанд ва аз онҳо пурсид, ки чаро онҳо кор намекунанд.

1: Мо бояд ҳамеша роҳҳои пурсамар ва мақсаднок истифода бурдани вақтро ҷустуҷӯ кунем.

2: Мо бояд бекор набошем, балки дар талоши худ боғайрат бошем ва вақтро

оқилона истифода барем.

1: Воиз 9:10 "Ҳар коре ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун."

2: Қӯлассиён 3:23-24 "Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед."

Матто 20:7 Ба Ӯ гуфтанд: «Чунки касе моро киро накардааст». Ба онҳо гуфт: «Шумо низ ба токзор биравед; ва он чи дуруст бошад, онро хоҳед гирифт.

Масал дар бораи коргарони токзор таълим медиҳад, ки ҳар кас, сарфи назар аз он ки ба кор ҳамроҳ мешавад, барои меҳнати худ мукофот хоҳад гирифт.

1. Саховати Худо - Омӯзиши гирифтани неъмати бепоёни Худо

2. Файзи Худо - Чӣ тавр ба даст овардани манфиатҳои некии Худо

1. Эфсӯсиён 2:8-9, Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Филиппиён 4:19 Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Матто 20:8 Вақте ки шомгоҳ шуд, соҳиби токзор ба мудири худ гуфт: «Коргаронро даъват кун ва муздашонро аз охирин то аввал бидеҳ».

Гузаргоҳ Соҳиби токзор фармондеҳи худро фармуд, ки ҳангоми шом шудан ба коргарон аз охир то аввал музд диҳад.

1. Худо ба хурдтарин мо ғамхорӣ мекунад: А дар Матто 20:8

2. Муҳимияти адолат: А дар Матто 20:8

1. Эфсӯсиён 6:9 - Ва шумо, эй оғоён, бо онҳо низ ҳамин тавр кунед ва аз таҳдид даст кашед: зеро бидонед, ки Оғои шумо низ дар осмон аст; дар назди ӯ эҳтироми одамон ҳам нест.

2. Ғалотиён 6:7 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

Матто 20:9 Ва ҳангоме ки онҳо тақрибан соати ёздаҳум омаданд, ба ҳар кас як динор гирифтанд.

Масал дар бораи коргарони токзор дар бораи файз ва адолати саховатманди Худо сухан меронад.

1.Адолат ва фазли Худо: дер накардан барои неъматҳои Худо

2. Саховати Худо: Гирифтани бештар аз он ки сазовори мост

1. Эфсӯсиён 2:8-10 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, 9 на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. 10 Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Луқо 6:36 Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

Матто 20:10 Аммо вақте ки аввалинҳо омаданд, гумон карданд, ки бояд бештар мегирифтанд; ва ба ҳар кас як динор мегирифтанд.

Коргарони токзор сарфи назар аз вакти ба кор кабул шуданашон як хел музд мегирифтанд.

1. Худованд дар ҳама кораш саховатманд ва инсоф аст.

2. Мо бояд худро бо дигарон муқоиса накунем, балки бо он чӣ ба мо дода шудааст, қаноат кунем.

1. Эфсӯсиён 4:2-3 - "Тамоми фурӯтан ва нарм бошед; пурсабр бошед ва бо муҳаббат ба якдигар таҳаммул кунед . Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути ришгаи сулҳ нигоҳ доред."

2. Филиппиён 4:11-12 - "Инро аз он сабаб намегӯям, ки мӯҳтоҷ ҳастам, зеро ман омӯхтам, ки новобаста аз вазъият қаноатманд бошам. Ман медонам, ки мӯҳтоҷ

будан чӣ аст ва ман медонам, ки доштан чӣ аст. Ман сирри қаноатмандиро дар ҳама гуна вазъият омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ камбизоат».

Матто 20:11 Ва ҳангоме ки онро гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карданд:

Гузар Коргарон дар сахро музд мегирифтанд, вале аз устои хона шиква мекарданд.

1. "Файзи Худо: саховатмандии зиёд"

2. «Эҳтиром ба қудрати тадҳиншудаи Худо»

1. Эфсӯсиён 6:5-9 - Ғуломон, ба оғоёни заминии худ бо эҳтиром ва тарс ва бо самимияти дил итоат кунед, чунон ки шумо ба Масеҳ итоат мекунед.

2. Яъқуб 2:1-7 - Бародарон ва хоҳарони ман, оё шумо бо рафтори худ дар ҳақиқат ба Худованди пурҷалоли мо Исои Масеҳ имон доред?

Матто 20:12 Ва гуфт: "Инҳо охирон танҳо як соат кор карданд, ва Ту онҳоро бо мо, ки бори гарон ва гармии рӯзро бардоштаем, баробар кардай".

Ба коргароне, ки як соат кор мекарданд, баробари коргароне, ки тамоми рӯз кор мекарданд, ҳамон музди меҳнат дода мешуд.

1.Худованд инсоф аст, чи кадар кор кун, хар кас ба кадри мехнаташ подош мегирад.

2. Худо моро бо файзи худ мукофот медиҳад, ҳатто вақте ки мо сазовори он нестем.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Эфсӯсиён 6:7-8 - Аз таҳти дил хизмат кунед, гӯё ки шумо ба Худованд хизмат карда истодаед, на ба одамон, зеро медонед, ки Худованд ҳар якеро барои ҳар кори некашон, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, мукофот хоҳад дод.

Матто 20:13 Аммо ӯ ба яке аз онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Эй дӯст, ман ба ту гуноҳе накардаам: оё ту бо як динор бо ман розӣ набудӣ?

Ин порча дар бораи Исо дар бораи адолат ва адолат таълим медиҳад.

1. Қувваи адолат: Таълимоти Исо дар бораи адолат

2. Масал дар бораи коргарони токзор: Дарси пардохти адолат

1. Эфсӯсиён 4:25-32 - Худро пӯшидан ва дар адолат зиндагӣ кардан

2. Масалҳо 16:11 - Тарозуи одил ва тарозу аз они Худованд аст

Матто 20:14 Он чиро, ки аз они худ аст, бигир ва ба роҳи худ бирав: Ман ба ин охирин хоҳам дод, чунон ки ба ту.

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки он чиро, ки ба онҳо дода шудааст, қабул кунанд ва ба баракатҳои дигарон ҳасад набаранд.

1. "Қаноатмандӣ аз Худованд: омӯхтани қаноатмандӣ аз он чизе ки мо дорем"

2. "Тамасхур накунед: Хатари ҳасад"

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар хар холат асрори ру ба ру шудан бо фаровониву гуруснагй, фаровонию ниёзмандиро омухтаам.

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед».

Матто 20:15 Оё ҷоиз нест, ки он чи мехоҳам, бо азони худ кунам? Оё чашми ту бад аст, чунки ман нек ҳастам?

Исо ниятҳои бадгӯёнашро зери суол мебарад ва мепурсад, ки оё онҳо аз

саховатмандии ӯ норозӣ ҳастанд?

1. Саховатмандии Исо - Чӣ тавр рафтори фидокоронаи Исо онҳоеро, ки ниятҳои ӯро зери шубҳа мегузоранд, зери шубҳа гузошт.

2. Арзиши ҳамдардӣ - Баррасии аҳамияти амалҳои фидокоронаи Исо ва онҳо барои мо имрӯз чӣ маъно доранд.

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Юҳанно 13:12-17 - "Вақте ки ӯ пойҳои онҳоро шустани худро тамом кард, либосҳои худро пӯшида, ба ҷои худ баргашт. "Оё фаҳмидӣ, ки ман барои шумо чӣ кор кардаам?" Ӯ аз онҳо пурсид: «Шумо маро "Устод" ва "Худованд" меномед, ва дуруст аст, зеро ки ман ҳамин ҳастам; акнун, ки Ман, Худованд ва Устоди шумо, пойҳои шуморо шустам, шумо низ пойҳои якдигарро бишӯед. ба шумо намунае гузоштам, ки ончунон ки Ман барои шумо кардам, бояд бикунед.Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳеҷ ғулом бузургтар аз оғои худ нест, ва фиристодае бузургтар аз оғои худ нест; ва акнун, ки шумо инро медонед, шумо агар онҳоро иҷро кунед, баракат хоҳад ёфт».

Матто 20:16 Ҳамин тавр, охиринҳо аввалин хоҳанд буд, ва аввалинҳо охирин; зеро ки бисьёр даъват шудаанд, вале баргузидагон кам.

Нақшаи Худо ин аст, ки эҳтимоли камтарро ба боло ва эҳтимоли бештарро ба поён расонад.

1. Мушкилоти Худо: Баргардонидани вазъи кво

2. Қудрати муҳаббати бепоёни Худо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 2:5 - «Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман, оё Худо камбағалони ҷаҳонро интихоб накардааст, то дар имон сарватманд ва ворисони салтанате бошанд, ки онро ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст?»

Матто 20:17 Ва Исо сӯи Ерусалим мерафт, дувоздаҳ шогирдро дар роҳ ҷудо карда, ба онҳо гуфт:

Исо ба дувоздаҳ шогирд дар бораи фурӯтанӣ ва хизмат дар роҳ ба Ерусалим дарсҳои муҳим дод.

1: Мо бояд фурӯтан бошем ва ба дигарон хизмат кунем, ҳамон тавре ки Исо ба дувоздаҳ шогирд хизмат мекард.

2: Исо намунаи мост. Мо бояд ба намунаи фурӯтанӣ ва хидмати Ӯ пайравӣ кунем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2: Марқӯс 10:42-45 - Исо онҳоро ҷамъ карда гуфт: «Шумо медонед, ки онҳое ки ҳокими ғайрияҳудиён ҳисобида мешаванд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва сардорони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. ҳар кӣ мехоҳад дар байни шумо бузург шавад, бояд бандаи шумо бошад.

Матто 20:18 Инак, мо ба Ерусалим меравем; ва Писари Одам ба дасти саркоҳинон ва китобдонон таслим карда хоҳад шуд, ва Ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард,

Ин порча дар бораи таслим шудани Исо ва ба марг маҳкум шудани Исо нақл мекунад.

1: Мо бояд имон ва боварӣ дошта бошем, ки нақшаи Худо ба манфиати мост, ҳатто вақте ки фаҳмидан душвор аст.

2: Муҳаббати фидокоронаи Исо ба мо намунаи он аст, ки чӣ тавр мо бояд ба якдигар хизмат кунем.

1: Филиппиликларга 2:5-8: «Дар байни худ чунин фикре дошта бошед, ки дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто то марг дар салиб».

2: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз ба фоидаи нек аст".

Матто 20:19 Ва Ӯро ба дасти халқҳо супурд, то ки масхара кунанд, тозиёна зананд ва маслуб кунанд; ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.

Маслуб кардани Исо барои масхара кардан, тозиёна задан ва маслуб кардан буд, аммо ӯ дар рӯзи сеюм аз нав эҳьё мешуд.

1. Умеди эҳё: Қудрати ғалабаи Исо

2. Аҳамияти қурбонии Исо: арзиши кафорат

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст ва ғамҳои моро бардоштааст; вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар Ӯ буд ва бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаем.

2. Юҳанно 11:25 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд.

Матто 20:20 Он гоҳ модари фарзандони Забдой бо писаронаш назди Ӯ омада, ба Ӯ саҷда карданд ва аз Ӯ чизе хостанд.

Модари фарзандони Забдой бо писаронаш назди Исо омада, аз Ӯ илтифот пурсид.

1. Исо ҳамеша омода аст, ки дархостҳои моро гӯш кунад ва мувофиқи иродаи худ ба онҳо ҷавоб диҳад.

2. Қувваи имон ва дуо дар наздик шудан ба Исо.

1. Матто 7:7-11 - «Биталабед, ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯи он кушода мешавад. Ё дар миёни шумо кадом марде ҳаст, ки агар писараш нон талаб кунад, ба ӯ санг диҳад? Ё агар ӯ моҳӣ талаб кунад, ба ӯ мор медиҳад? Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро донед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ металабанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод!

2. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе сарзаниш медиҳад, биталабад ва ба ӯ дода мешавад.

Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа бипурсад, зеро ҳар кӣ шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол ронда ва парронда аст.

Матто 20:21 Ва Ӯ ба вай гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ? Ба вай гуфт: «Иҷозат деҳ, ки ин ду писари ман дар подшоҳии Ту яке аз тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапи ман нишинанд».

Модари Яъқуб ва Юҳанно аз Исо хоҳиш кард, ки ба ду писараш дар подшоҳии ӯ ҷои махсус дода шаванд, то дар дасти рост ва чапи Ӯ нишинанд.

1. Қувваи имон ва устуворӣ - Омӯзиш аз модари Яъқуб ва Юҳанно

2. Қурбонӣ ба хотири наздикон - Модари Яъқуб ва Юҳанно

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва ин аз шумо нест, атои Худост; на дар натиҷаи корҳо, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақти лозима сарбаланд гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо ба Ӯ вогузорад, зеро Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Матто 20:22 Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намедонед, ки чӣ мепурсед». Оё шумо метавонед аз он косае ки Ман менӯшам, бинӯшед ва бо таъмиде, ки Ман аз он таъмид мегирам, таъмид гиред? Ба Ӯ гуфтанд: «Мо метавонем».

Исо садоқат ва омодагии шогирдонро барои пайравӣ ба Ӯ месанҷад ва мепурсад, ки оё онҳо ҳамон азоберо, ки Ӯ дучор мешавад, қабул карда метавонанд.

1. Ҷоми ранҷу азоб: Омӯзиши гуфтани ҳа ба Худо

2. Таъмид гирифтан бо Исо: Шогирди Масеҳ шудан

1. Филиппиён 3:10 - "То ки ман Ӯро, ва қудрати эҳёи Ӯро, ва шарикии уқубатҳои Ӯро бишносам, ки ба мамоти Ӯ мувофиқат карда шавад"

2. Румиён 8:17 - "Ва агар фарзандон бошад, ворисонанд; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ уқубат кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем."

Матто 20:23 Ба онҳо гуфт: «Шумо дар ҳақиқат аз косаи Маро хоҳед нӯшид ва бо таъмиде, ки Ман бо он таъмид меёбам, хоҳед гирифт; ба онҳое, ки аз ҷониби Падари Ман барои онҳо муҳайё шудааст, дода мешавад.

Исо дар бораи аҳамияти фурӯтанӣ ва хидмат таълим медиҳад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Омӯзиши хидмат ба Худо ва дигарон

2. Дарк кардани ҷои мо дар нақшаи Худо: Подошҳои хидмати содиқона

1. Филиппиён 2:3-4: "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. Матто 6:24-25: «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

Матто 20:24 Ва даҳ нафар, чун шуниданд, аз ин ду бародар хашмгин шуданд .

Даҳ нафар аз ин ду бародар барои хоҳишашон ба хашм омада буданд.

1.Худованд фурӯтанӣ ва қаноатмандиро мехоҳад, на ҳасад ва кибр.

2. Дигаронро аз худат боло гузор ва Худо туро иззату икром мекунад.

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Масалҳо 22:4 - Фурӯтанӣ ва тарси Худованд сарват, иззат ва ҳаёт меорад.

Матто 20:25 Аммо Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургон бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд».

Исо ба шогирдонаш таълим медод, ки ҳокимони ғайрияҳудиён бар халқи худ бартарӣ доранд ва қудрати тавоно бар онҳо қудрат доранд.

1. Қудрати ҳокимият: Таълимоти Исо дар бораи ҳукмронӣ ва бузургӣ

2. Фаҳмидани ҳукмронии бар дигарон дар партави таълимоти Исо

1. Румиён 13: 1-2 - Бигзор ҳар як шахс ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст.

2. 1 Петрус 2:13-14 - Ба хотири Худованд ба ҳар муассисаи инсонӣ итоат кунед, хоҳ он ба императори олӣ бошад, хоҳ ба ҳокимон, ки аз ҷониби ӯ барои ҷазо додани бадкорон ва ҳамду санои некӯкорон фиристода шудааст. .

Матто 20:26 Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд; балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бигзор хизматгори шумо шавад;

Исо муҳимияти фурӯтанӣ ва ғуломиро дар калисо таъкид мекунад.

1: Даъвати Исо ба хидмат: эътирофи бузургӣ тавассути ғуломӣ.

2: дигаронро аз худ пеш гузоштан: фурӯтанӣ дар амал.

1: Филиппиён 2:3-4 - «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2: 1 Петрус 5:5-6 - "Ҳамаи шумо, дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро: "Худо ба мағрурон муқобил аст, аммо ба фурӯтанон марҳамат мекунад". Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад».

Матто 20:27 Ва ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо сардор бошад, бигзор хизматгори шумо бошад.

Исо таълим медиҳад, ки роҳи бузург шудан ғулом будан аст.

1. Роҳбарӣ бо хидмат: Чӣ тавр Исо ба мо таълим медиҳад, ки бо фурӯтанӣ ва хидмат роҳнамоӣ кунем

2. Итоат ба ҳокимият: Қудрати пайравӣ кардан ба намунаи фурӯтании Исо

1. Филиппиён 2:3–11

2. Марқӯс 10:35–45

Матто 20:28 Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон диҳад.

Исо омад, то ки барои бисёриҳо хизмат кунад ва ҷони худро фидо кунад.

1: Исо ба мо намунаи олии фидокорӣ ва қурбониро нишон дод.

2: Мо метавонем бо пайравӣ ба намунаи Исо дӯст доштан ва ба дигарон хизмат карданро ёд гирем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

2: Ғалотиён 5:13 - Шумо, бародарон ва хоҳарони ман, барои озод будан даъват шудаед. Аммо аз озодии худ истифода набаред, то ҷисмро ба худ ҷалб кунед; балки ба якдигар хоксорона бо мехру муҳаббат хизмат кунед.

Матто 20:29 Ва ҳангоме ки онҳо аз Ериҳӯ мерафтанд, мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Мардуми Ериҳӯ аз паи Исо рафтанд, вақте ки ӯ аз шаҳрашон мерафт.

1: Аз паи Исо пайравӣ кардан - берун аз бароҳатии шаҳрҳои худамон ва пайдо кардани далерӣ барои расидан ба ҳадафи бузургтар.

2: Хизмат ба дигарон - Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр дигаронро аз худамон пеш гузорем, ҳатто вақте ки ин нороҳат аст.

1: Луқо 9:23 - "Он гоҳ ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд

худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад."

2: Юҳанно 12:26 - «Ҳар кӣ ба Ман хизмат кунад, бояд Маро пайравӣ кунад; ва дар куҷое ки Ман бошам, бандаи Ман низ хоҳад буд. Падари Ман касеро, ки ба Ман хизмат мекунад, эҳтиром хоҳад кард».

Матто 20:30 Ва инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фарьёд зада, гуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба мо марҳамат кун».

Ду марди нобиное, ки дар канори роҳ нишаста буданд, шунид, ки Исо аз он ҷо мегузашт ва Ӯро фарёд зада, марҳамат пурсиданд.

1. "Фарёди нобиноён: Умед ба Худованд"

2. «Даъвати имон: Дастрасӣ ба Исо»

1. Забур 146:8 - "Худованд чашмони кӯронро мекушояд; Худованд саҷдакунандагонро эҳьё мекунад";

2. Марқӯс 10:46-52 - "Он гоҳ онҳо ба Ериҳӯ омаданд. Вақте ки Исо ва шогирдонаш бо издиҳоми зиёде аз шаҳр берун мешуданд, як марди нобиное, ки Бартимай (ки маънояш "писари Тимай" аст) нишаста буд. Дар канори роҳ гадоӣ мекард ва чун шунид, ки ин Исои Носирӣ аст, фарёд зада гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд, ба ман раҳм кун!» Бисёриҳо ӯро сарзаниш мекарданд ва мегуфтанд, ки хомӯш бош, вале ӯ боз ҳам бештар фарьёд зад: «Эй Писари Довуд, ба ман раҳм кун!» Исо истода, гуфт: «Ӯро даъват кун». Ва онҳо ба кӯр нидо карданд: «Ором бош, бар пои ту! Ҷомаашро ба як сӯ партофта, аз ҷояш ҷасту ба назди Исо омад».

Матто 20:31 Ва мардум онҳоро сарзаниш карданд, ки бояд хомӯш бошанд, лекин онҳо бештар фарьёд зада, мегуфтанд: «Эй Худованд, Писари Довуд, ба мо марҳамат кун».

Мардум ду марди нобиноеро, ки аз Исо марҳамат мехонданд, сарзаниш карданд, вале онҳо ба кӯмак даъват мекарданд.

1. Ҳамдардӣ ба хориҷшудагон: Санҷиши Матто 20:31

2. Бартараф кардани монеаҳо: Фарёди кӯмак аз Матто 20:31

1. Забур 41:1 «Хушо касе ки ба камбағалон нигоҳ мекунад: Худованд ӯро дар вақти тангӣ наҷот медиҳад».

2. Яъқуб 2:13 «Зеро касе ки марҳамат накардааст, бе марҳамат доварӣ хоҳад кард; ва марҳамат аз доварӣ шод мешавад».

Матто 20:32 Исо истода, онҳоро ҷеғ зада, гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки бо шумо бикунам?

Исо аз нобиноён пурсид, ки чӣ тавр ба онҳо кӯмак карда метавонад.

1. Исо ба мо нишон медиҳад, ки мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба дигарон ниёз дорем.

2. Вақте ки мо бо душвориҳо рӯ ба рӯ мешавем, набояд ҳеҷ гоҳ аз Худо кӯмак пурсед.

1. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Матто 20:33 Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! То чашмони мо кушода шавад».

Исо дар ҷавоб гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам: ҳар кӣ аз ақиби Ман равад, дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».

Исо эълон мекунад, ки Ӯ нури ҷаҳон аст ва онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, дар зулмот намераванд, балки нури ҳаёт хоҳанд дошт.

1. Исо Нурест, ки роҳро равшан мекунад.

2. Пайравӣ ба Исо ба мо ҳаёт ва умед мебахшад.

1. 2 ба Қӯринтиён 4:6 Зеро Худое, ки гуфта буд: «Бигзор нур аз зулмот дурахшид»,

дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ диҳад.

2. Юҳанно 8:12 Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт».

Матто 20:34 Исо ба онҳо раҳмаш омад ва чашмонашонро ламс кард; ва дарҳол чашмонашон бино шуд ва онҳо аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Исо ба кӯрон раҳм кард ва онҳоро шифо дод.

1. Шафқат: Қувваи Муҳаббат

2. Исо: Шифокунандаи мо

1. Марқӯс 5:34 - Исо гуфт: "Духтарам, имонат туро шифо бахшид. Ба осоиштагӣ бирав ва аз азобҳои худ раҳо шав".

2. 1 Петрус 2:24 - Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ дар салиб бардошт, то ки мо барои гуноҳҳо бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем; аз захмхои у шифо ёфтед.

Матто 21 бо пирӯзӣ ворид шудани Исо ба Ерусалим, пок кардани маъбад, лаънат кардани дарахти анҷир ва дар баҳсу мунозира бо пешвоёни дин нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб бо ғалабаи ба Ерусалим даромадани Исо оғоз мешавад (Матто 21:1-11). Ӯ ду шогирдро мефиристад, то хар ва курраи ӯро биёранд. Дар иҷрошавии пешгӯӣ бо онҳо савор шуда, Ӯро издиҳом истиқбол мекунанд, ки дар роҳ ҷомаҳо ва шохаҳо паҳн карда, «Ҳӯшана ба Писар Довуд!» мегуфтанд. «Хушо касе ки ба номи Худованд меояд!» "Хосанна осмони баланд!" Ин боиси изтироб дар шаҳр мегардад, ки одамон мепурсанд, ки ин кист, шогирдон ҷавоб медиҳанд, ки ин Исои пайғамбар аз Носираи Ҷалил аст.

Сархати 2: Вақте ки ба Ерусалим расид, Исо вориди маъбад мешавад, онҳоеро, ки дар он ҷо мефурӯшанд, пеш мекунад, мизҳои саррофонро чаппа мекунад, курсиҳои кафтарфурӯшонро (Матто 21:12-17). Ӯ онҳоро муттаҳам мекунад, ки намози хонаро ба ғоратгарон табдил додаанд. Он гоҳ лангони кӯр ба маъбад назди Ӯ меоянд, Ӯ онҳоро шифо мебахшад. Вақте ки саркоҳинон муаллимони шариат чизҳои аҷоибро мебинанд, ӯ кӯдакон дод мезанад, ки Ҳусаннасро фарёд мезананд, онҳо хашмгин мешаванд, аммо Исо аз таронаи Забур иқтибос мекунад, ки оё шумо ҳеҷ гоҳ нахондаед: "Худовандо, аз даҳони кӯдакони навзод, ки Худованд туро ҳамду сано

хондааст"? Баъд аз ин Ӯ шаҳрро тарк мекунад Байт-Ҳинӣ дар он ҷо шабро рӯз мекунад.

Сархати 3: Саҳар вақте ки ӯ ба шаҳр бармегардад, дар роҳ дарахти анҷирро мебинад, вале дар он ба ҷуз баргҳо чизе намеёбад, ба вай мегӯяд, ки бигзор мевае аз ту дигар наояд, дарҳол дарахт хушк мешавад (Матто 21:18-22). Вақте ки шогирдон аз ин тааҷҷуб мекунанд, Исо дар бораи дуои қудрати имон сухан мегӯяд, ки агар онҳо имон дошта бошанд, на танҳо онҳо метавонанд кори дарахти анҷирро иҷро кунанд, балки ба кӯҳ бигӯянд, ки "Бирав, худро ба баҳр парто" ҳар чизе ки дуо гӯяд, иҷро мешавад . Пас аз он, вақте ки пирони саркоҳинон дар бораи қудрати паси аъмоли Ӯ шубҳа карданд, Ӯ ба ду писари токзорҳо масал нақл мекунад, ки риёкории онҳоро қабул накардани паёми Яҳёи Таъмиддиҳандаи Тавба дар бораи Салтанати Худо (Матто 21:23-46). Бо вуҷуди эътироф кардани он ки масалҳо дар бораи онҳост, онҳо роҳи боздошти Ӯро меҷӯянд, вале аз издиҳом метарсанд, зеро мардум Ӯро пайғамбар мешуморанд.

Матто 21:1 Ва ҳангоме ки онҳо ба Ерусалим наздик шуда, ба Байтфоҷӣ, ба кӯҳи Зайтун расиданд, Исоро ду шогирд фиристод.

Исо ду шогирди худро ба Байтфоҷии кӯҳи Зайтун мефиристад.

1. Муҳимияти пайравӣ ба намунаи Исо дар фиристодани шогирдон.

2. Итоаткорӣ ва эътимод ба фиристодани шогирдон ба мисли Исо.

1. Луқо 10:1-12 - Фиристодани ҳафтод шогирд.

2. Юҳанно 20:21 - Супориши Исо ба шогирдони Инҷил.

Матто 21:2 Ба онҳо гуфт: "Ба деҳаи рӯ ба рӯи худатон биравед ва дарҳол хари баста ва курраеро бо вай хоҳед ёфт; онҳоро воз карда, назди ман биёред".

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки хар ва гӯсолаашро ёфта биёранд.

1: Қудрати итоаткорӣ - Исо ба шогирдонаш дастур дод ва онҳо итоат карданд. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳамон итоаткорӣ ба Худованд дошта бошем, ки шогирдон дар ин ҷо нишон доданд.

2: Исо медонист, ки ба чӣ ниёз дорад - Исо аниқ медонист, ки чӣ мехоҳад ва чӣ лозим аст. Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Ӯ медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст, ҳатто агар он чизе ки мо интизор нестем ҳам бошад.

1: Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард".

2: Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Матто 21:3 Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, бигӯед: "Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад"; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо ду шогирди худро барои ёфтани хар ва курраи вай фиристод, то пешгӯиро иҷро кунанд.

1. Боварӣ ба нақшаи Худо: Омӯзед, ки ба дастуроти Исо содиқона амал кунед

2. Худро ба Худованд бахшидан: Дар иродаи Худованд қувват пайдо кардан

1. Луқо 22:42 «Эй Падар, агар хоҳед, ин косаро аз Ман бигир; лекин на иродаи Ман, балки иродаи Ту ба амал ояд».

2. Забур 27:14 «Интизори Худованд бош; қавӣ бошед ва дил гиред ва ба Худованд мунтазир бошед».

Матто 21:4 Ҳамаи ин ба амал омад, то он сухане ки набӣ гуфта буд, ба амал ояд:

Исо пешгӯии Закарё 9:9-ро иҷро кард, вақте ки ӯ савори хар ба Ерусалим даромад.

1: Исо омад, то пешгӯиҳои Аҳди Қадимро иҷро кунад ва ба ҷаҳон наҷот диҳад.

2: Аз даромадгоҳи фурӯтанонаи Исо дар болои хар мо метавонем иҷрошавии пешгӯй ва қудрати Худоро мебинем.

1: Закариё 9:9 - Бағоят шодӣ кун, эй духтари Сион; фарьёд кун, эй духтари Ерусалим; инак, Подшоҳи ту назди ту меояд: вай одил ва наҷот аст; фурӯтан ва бар хар савор ва бар курра кӯли хар.

2: Матто 11:29 - Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт.

Матто 21:5 Ба духтари Сион бигӯед: «Инак, Подшоҳи ту, эй ҳалим ва бар хар нишаста, ва курраи гӯсфанди хар назди ту меояд».

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо дар болои курра ба Ерусалим ворид мешавад, ки рамзи фурӯтанӣ ва фурӯтании ӯ мебошад.

1. Чӣ тавр фурӯтании Исо моро таълим медиҳад, ки фурӯтан бошем

2. Пешгӯии Исо дар бораи савори курра ба Ерусалим

1. Филиппиён 2:5-8 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шуда буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

хар ва бар курра савор шудааст. , тифли хар».

Матто 21:6 Шогирдон рафта, он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд.

7 Ва хар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро ба бар карданд, ва ӯро савор карданд.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки хар ва курра оварда, ӯро савор кунанд.

1. Итоати шогирдони Масеҳ

2. Қудрати ҳокимияти Исо

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Филиппиён 2:8 - «Ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи мамот, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

Матто 21:7 Ва хар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро бар онҳо пӯшиданд, ва Ӯро савор карданд.

Исо савори хар ва курра ба Ерусалим омад, ва мардум либоси худро бар онҳо гузоштанд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: нишон додани фурӯтании Исо ҳангоми савор ба Ерусалим ба хар.

2. Қудрати мардум: омодагии мардум ба пӯшидани ҷомаи худ ҳамчун нишонаи эҳтиром ба Исо.

1. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

2. Закариё 9:9 - Бағоят шодӣ кун, эй духтари Сион; фарьёд кун, эй духтари Ерусалим; инак, Подшоҳи ту назди ту меояд: вай одил ва наҷот аст; фурӯтан ва бар хар савор ва бар курра кӯли хар.

Матто 21:8 Ва мардуми бисьёре ҷомаҳои худро дар роҳ густурданд; дигарон шохахои дарахтонро бурида, дар сари рох ка-шонданд.

Мардуми бузург ҷомаҳои худро паҳн карданд ва шохаҳои дарахтонро буриданд, то барои Исо роҳе созанд.

1. Исо сазовори эҳтиром ва садоқати мост.

2. Мо бояд Исоро бо шодӣ ва рӯҳбаландӣ ҷашн гирем.

1. Ишаъё 40:3-5 - Овозе нидо мекунад: «Дар биёбон роҳи Худовандро тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор ва нохамвор хамвор гардад. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро якҷоя хоҳанд дид, зеро ки даҳони Худованд гуфтааст».

2. Юҳанно 12:12-15 - Рӯзи дигар мардуми зиёде, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд. Онҳо шохаҳои дарахтони хурморо гирифта, ба пешвози Ӯ баромаданд ва фарьёд зада гуфтанд: «Ҳӯшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд, Подшоҳи Исроил!» Ва Исо хари ҷавонеро ёфта, бар он нишаст, чунон ки навишта шудааст: «Натарс, эй духтари Сион! Инак, подшоҳи ту бар курраи хар нишаста меояд».

Матто 21:9 Ва мардуме ки аз пеш ва аз ақиб мерафтанд, фарьёд зада мегуфтанд: «Ҳӯшаъно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд! Хосанна дар баландтарин.

Мардум Исоро ҳамчун Писари Довуд ситоиш карданд ва Ӯро барои он ки ба исми Худованд омад, баракат доданд.

1. Қувваи ҳамду сано: Омӯзиши шумораи зиёди одамоне, ки Исоро ҷашн гирифтанд

2. Умеди Ҳусанна: Фаҳмидани нақши Исо ҳамчун Писари Довуд

1. Забур 118:26-27 "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд. Аз хонаи Худованд мо туро баракат медиҳем. Худованд Худост, ва Ӯ нури Худро бар мо мунаввар кардааст".

2. Ишаъё 11: 1-2 "Аз кундаи Йисой навда мебарояд; аз решааш шоха хоҳад овард. Рӯҳи Худованд бар ӯ сокин хоҳад шуд - Рӯҳи хирад ва хирад, Рӯҳи машварат. ва қудрат, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд».

Матто 21:10 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим омад, тамоми аҳли шаҳр ба ларза омада, мегуфтанд: «Ин кист?

Мардуми Ерусалим ҳангоми ба шаҳр омадани Исо аз ҳайрат ва тарс пур шуданд.

1. Аҷиби Исо: Омӯзиши таъсири ҳузури Исо.

2. Тарс ва имон: Бозёфт кардани имон тавассути намунаи Исо.

1. Матто 2:2 - «Ситорае, ки онҳо дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо рафт, то он даме ки дар болои ҷое ки кӯдак буд, биистод».

2. Забур 96:9 - "Худовандро дар ҷалоли қудсияти Ӯ саҷда кунед; дар пеши Ӯ

ларзонед, эй тамоми замин".

Матто 21:11 Мардум гуфтанд: «Ин Исои пайғамбари Носираи Ҷалил аст».

Ин порча эътирофи мардумро ҳамчун пайғамбаре аз Носираи Ҷалил тасвир мекунад.

1. Исо манбаи умед ва наҷот барои ҳама аст.

2. Мо даъват шудаем, ки аз Исо ва таълимоти Ӯ роҳнамоӣ ҷӯем.

1. Ишаъё 9:6 - "Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода шудааст, ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд. Ва ӯ Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида мешавад. "

2. Юҳанно 14:6 - «Исо ҷавоб дод: "Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман".

Матто 21:12 Ва Исо ба маъбади Худо даромад ва ҳамаи онҳоеро, ки дар маъбад мефурӯхт ва харида буданд, пеш кард ва мизҳои саррофон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард.

Исо маъбадро аз саррофон ва фурӯшандагон тоза мекунад.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки хонаи Худо бояд ҷои ибодат ва ибодат бошад, на бозор.

2: Мо бояд намунаи Исоро дар бораи тоза кардани маъбад ҳамчун ёдраскунӣ гирем, ки дар ҳаёти худ ҳушёр бошем ва худро аз ҳар чизе, ки моро аз Худо дур мекунад, халос кунем.

1: Юҳанно 2:13-17 - Исо онҳоеро, ки дар маъбад хариду фурӯш мекарданд, пеш карда, гуфт, ки хонаи Падари Ӯ бояд хонаи дуо бошад.

2: Isaiah 56:7 - Ҳатто онҳое, ки рӯзи шанберо риоя мекунанд ва он чиро, ки ба ман маъқул аст, интихоб мекунанд ва ба аҳди Ман нигоҳ медоранд, Ман ба кӯҳи муқаддаси худ хоҳам овард ва онҳоро дар хонаи дуои худ шодӣ хоҳам дод.

Матто 21:13 Ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст: "Хонаи Ман хонаи дуо номида хоҳад шуд"; вале шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед.

Ин оят дар бораи он сухан меравад, ки мардум чӣ гуна хонаи намозро ба хонаи дуздон табдил додаанд.

1. "Зиндагӣ бо имон ва намоз: қалби хонаи Худо"

2. "Тағйири хонаи намоз: аз гуноҳ ба наҷот"

1. Ишаъё 56:7, "Зеро ки хонаи ман хонаи дуо барои ҳама одамон номида хоҳад шуд".

2. Яъқуб 4:2-3, «Надоред, зеро наметалабед. Шумо мепурсед ва намегиред, зеро хато талаб мекунед, ки онро барои ҳавасҳои худ сарф кунед. ”

Матто 21:14 Ва кӯрон ва лангон дар маъбад назди Ӯ омаданд; ва онҳоро шифо дод.

Исо кӯрон ва лангонеро, ки дар маъбад назди Ӯ омада буданд, шифо дод.

1. Дастрасии шифобахши Исо: Чӣ тавр ҳамдардии Исо аз ҳама монеаҳо мегузарад

2. Мӯъҷизаи ишқ: Шифои Исо барои кӯрон ва лангон

1. Ишаъё 35:5-7 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Забур 146:7-8 - Ӯ барои мазлумҳо доварӣ мекунад, ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд зиндониёнро озод мекунад, чашмони кӯронро мекушояд, Худованд саҷдакунандагонро эҳьё мекунад.

Матто 21:15 Ва ҳангоме ки саркоҳинон ва китобдонон корҳои аҷоиби Ӯро диданд, ва кӯдакон дар маъбад фарьёд зада, мегуфтанд: «Ҳӯшаъно ба Писари Довуд! сахт норозӣ буданд,

Исо бо салоҳият ва ошкоро амал мекард, ки ин саркоҳинон ва китобдононро бағоят норозӣ мекард.

1. Ҳокимияти ҳақиқӣ дар Исо пайдо мешавад, на дар муассисаҳои инсонӣ

2. Ҳусанна ба Исо, Писари Довуд

1. Матто 21:12–17

2. Забур 118:25–29

Матто 21:16 Ва ба ӯ гуфт: «Мешунавӣ, ки инҳо чӣ мегӯянд? Исо ба онҳо гуфт: «Бале; Оё шумо ҳеҷ гоҳ нахондаед: "Аз даҳони кӯдакон ва ширмакҳо ҳамду сано гуфтай?"

Исо ба суханони кӯдакон гӯш дод ва ба ояте ишора кард, ки дар он Худо даҳони кӯдаконро истифода бурда, ҳамду санои Худро комил мекард.

1. Фарзандони мо, Ояндаи мо: Чӣ гуна Худо тавассути насли ҷавони мо ба мо умед мебахшад

2. Насли нави ҳамду сано: Иҷозат додан ва бигзоред, ки Худо фарзандони моро истифода барад

1. Забур 8:2 - Аз даҳони тифлон ва кӯдакони ширмак аз душманони худ қувват ҷудо кардай, то ки душман ва интиқомгирандаро боздорӣ.

2. Масалҳо 22:6 - Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, таълим диҳед, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

Матто 21:17 Ва онҳоро гузошта, аз шаҳр ба Байт-Ҳинӣ рафт; ва дар он ҷо иқомат кард.

Исо Ерусалимро тарк карда, ба Байт-Ҳинӣ рафт, ки дар он ҷо монд.

1. Исо ҳамеша иродаи Худоро аз иродаи Худ болотар мегузорад.

2. Ҳатто дар байни душвориҳо, Исо ҳеҷ гоҳ таслим нашуд.

1. Ишаъё 53:7 Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Яъқуб 1:2-4 Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Матто 21:18 Ва саҳарӣ, вақте ки ба шаҳр бармегашт, гурусна монд.

Исо субҳ ба шаҳр баргашт ва гурусна монд.

1. Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳатто Ӯ, Писари Худо, гуруснагӣ ва ниёзҳои ҷисмониро эҳсос мекард.

2. Мо бояд ба Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки гуруснагии ҷисмониро эҳсос мекунем.

1. Забур 34:10 - Онҳое, ки Худовандро меҷӯянд, аз чизи нек кам нестанд.

2. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед, ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед.

Матто 21:19 Ва чун дар роҳ дарахти анҷире дид, назди он омад ва дар он чизе наёфт, ҷуз баргҳо ва ба он гуфт: «Минбаъд то абад бар ту мева надиҳад». Ва дарҳол дарахти анҷир хушк шуд.

Дарахти анҷир аз ҷониби Исо лаънат шуд, ки мева наовард.

1. Мева додан: Масал дар бораи дарахти анҷир

2. Қувваи сухан: Дарси дарахти анҷир

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ мебошад. Бар зидди ин гуна чизҳо қонун вуҷуд надорад.

2. Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулҳдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими. Сулҳпарвароне, ки дар сулҳ коштаанд, ҳосили адолатро даравand.

Матто 21:20 Шогирдон инро дида, дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Дарахти анҷир ба зудӣ пажмурда мешавад!

Шогирдон аз дидани дарахти анҷир дар ҳайрат монданд, ки ин қадар ногаҳон хушк мешавад.

1. Қудрати Худо бузургтар аз он чизест, ки мо тасаввур карда метавонем.

2. Ҳатто вақте ки чизе ғайриимкон ба назар мерасад, Худо метавонад онро амалӣ созад.

1. Забур 33:9 - Зеро ки Ӯ гуфт, ва ба амал омад; фармон дод ва он устувор монд.

2. Хуруҷ 14:21 - Он гоҳ Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард, ва Худованд тамоми шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро баргардонд ва баҳрро хушк сохт, ва обҳо тақсим шуданд.

Матто 21:21 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа надоред, на танҳо он чиро, ки ба дарахти анҷир карда мешавад, низ мекунед, балки агар ба ин кӯҳ бигӯед: дур шав ва ба баҳр андохта шав; карда мешавад.

Исо таълим медиҳад, ки имон ба Ӯ метавонад кӯҳҳоро ҷунбонд.

1: Бо имон ҳеҷ чиз ғайриимкон нест.

2: Ба Исо бовар кунед ва шумо ҳама чизро карда метавонед.

1: Matthew 17:20 - Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Матто 21:22 Ва ҳар он чиро, ки дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт.

Исо таълим медиҳад, ки ҳар он чизе ки дар дуо бо имон талаб карда мешавад, дода мешавад.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр ба воситаи имон неъматҳои Худоро кушодан мумкин аст

2. Имон доштан ба гирифтани аз Худо: Чӣ гуна бояд дуо гӯед ва он чизеро, ки талаб мекунед, бигиред

1. Яъқуб 1:6-7 - Аммо бигзор вай бо имон пурсад, бе шубҳа, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва мепартояд.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Матто 21:23 Вақте ки Ӯ ба маъбад омад, саркоҳинон ва пирони қавм, вақте ки Ӯ таълим медод, назди Ӯ омада, гуфтанд: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? ва кӣ ба ту ин қудратро додааст?

Аз Исо дар бораи қудрати таълим додан дар маъбад пурсида мешавад.

1. Ҳокимият дар калисо: Муҳимияти доштани ризоияти Худованд.

2. Қудрати таълимоти Исо: Дарси фурӯтанӣ ва имон.

1. Аъмол 4:7-12 — Далерии Петрус ва Юҳанно дар шаҳодати ҳокимияти Исо.

2. 1 Петрус 5:5 - Ба Худо иҷозат диҳед, ки дар ҳаёти мо қудрати олӣ бошад.

Матто 21:24 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо як чизро мепурсам, ки агар ба ман гӯед, Ман низ ба шумо мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Исо ба мардум савол дод ва ваъда дод, ки агар ба саволи ӯ ҷавоб диҳанд, ба онҳо ҷавоб хоҳад дод.

1. Таълимоти Исо - Ҳокимият ва Итоат

2. Қудрати саволҳо - Чӣ гуна савол додан ба мо фаҳмиш медиҳад

1. Юҳанно 7:17 - «Агар касе иродаи Ӯро ба ҷо оварад, вай дар бораи таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё Ман аз Худ мегӯям».

2. Ишаъё 1:18 - «Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд ҳам, мисли барф сафед хоҳанд буд».

Матто 21:25 Таъмиди Яҳё аз куҷо буд? аз осмон, ё аз одамон? Ва дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз осмон"; ба мо хоҳад гуфт: "Пас чаро ба вай бовар накардед?"

Мардум аз пайдоиши таъмиди Яҳёи Таъмиддиҳанда шубҳа мекарданд.

1. Ба паёмбарони Худо ва хидматашон имон биёваред

2. Ба қудрати Худо шубҳа накунед

1. Марқӯс 1:7 «Ва ӯ мавъиза карда, гуфт: "Аз паси ман Он Касе меояд, ки аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки хам шуда, банди кафшашро кушоям"».

2. Румиён 10:17 «Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд».

Матто 21:26 Аммо агар гӯем, ки "аз одамизод"; мо аз мардум метарсем; зеро ҳама Яҳёро пайғамбар мешуморанд.

Ин порча мушкилии саркоҳинон ва пиронро дар мавриди тасмимгирӣ дар посух додан ба саволи Исо дар бораи он ки Яҳёи Таъмиддиҳанда аз ҷониби Худо фиристода шудааст, тасвир мекунад.

1. Ҳангоме ки бо қарорҳои душвор рӯ ба рӯ мешавед, пеш аз интихоби худ, ҳатман далелҳоро тафтиш кунед.

2. Мо бояд дар ҳама қарорҳои худ роҳнамоии Худоро ҷӯем, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар душвор бошанд.

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе ягон айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, то Ӯ роҳҳои шуморо рост гардонад.

Матто 21:27 Онҳо ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо наметавонем бигӯем». Ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Исо аз пешвоёни дин пурсид, ки ӯ бо кадом қудрат мӯъҷизаҳои худро нишон медиҳад, аммо онҳо ба ӯ ҷавоб дода натавонистанд.

1. Қудрати ҳокимият - омӯхтани намунаи Исо дар бораи итоат кардан ба ҳокимияти Худо.

2. Ҷустуҷӯи ҷавобҳо - Чӣ тавр ҳақиқат ва фаҳмишро пайдо кардан мумкин аст, вақте ки мо ҳама ҷавобҳоро надорем.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

9Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ин ки ба василаи Ман».

Матто 21:28 Аммо шумо чӣ фикр доред? Марде ду писар дошт; Ва назди аввал омада, гуфт: «Писарам! Имрӯз бирав, дар токзори ман кор кун».

Марде аз ду писараш хоҳиш мекунад, ки дар токзори худ кор кунанд.

1. Даъват ба кор: Даъвати падар ба фарзандонаш

2. Қувваи итоаткорӣ: Пайравӣ ба дастурҳо, сарфи назар аз мушкилот

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Матто 21:29 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Нехоҳам, лекин баъд тавба карда, рафт».

Исо дар аввал итоат карданро рад кард, вале баъд аз он ақидаашро дигар кард ва итоат кард.

1. Нерӯи тавба - таъкид бар аҳамияти тағйири ақида ва анҷоми кори дуруст.

2. Ҳикмати тоъат – баръало бар подошҳои пайравӣ ба хости Худо.

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед. Бигзор шарир аз роҳи худ ва одами золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. 2 ба Қӯринтиён 7:10 - Ғаму андӯҳи Худо тавбаеро меорад, ки ба наҷот оварда мерасонад ва ҳеҷ пушаймон нест, аммо андӯҳи дунявӣ маргро меорад.

Матто 21:30 Ва назди дуюмаш омада, ҳамин тавр гуфт. Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Меравам, оғо, ва нарафт».

Исо аз ду нафар хоҳиш кард, ки бо ӯ биёянд, аммо танҳо як нафар аз онҳо пайравӣ мекард.

1. Муҳимияти итоат ба даъвати Худо

2. Қудрати иҷрои ӯҳдадориҳои мо

1. Луқо 9:23 - "Ва Ӯ ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад".

2. 1 Юҳанно 2:3-6 - "Ва аз ин мо медонем, ки Ӯро мешиносем, агар аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ҳар кӣ мегӯяд, ки "Ман Ӯро мешиносам ва аҳкоми Ӯро риоя намекунам, дурӯғгӯй аст, ва ростӣ нест. Аммо ҳар кӣ каломи Ӯро риоя мекунад, дар вай муҳаббати Худо комил аст: аз ин мо медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем: Ҳар кӣ гӯяд, ки дар Ӯ сокин аст, худаш низ бояд рафтор кунад, чунон ки вай рафтор мекард».

Матто 21:31 Кадоме аз онҳо иродаи падарашро ба ҷо овард? Ба Ӯ гуфтанд: «Аввалин». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боҷгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Малакути Худо дохил мешаванд».

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки тавба мекунанд ва файзи Худоро қабул мекунанд, дар назди сарварони дин ба Малакути Худо дохил мешаванд.

1. Роҳи ҳақиқӣ ба сӯи Худо: тавба, имон ва фазли

2. Қудрати марҳамати Худо: Чаро ҳатто гуноҳкорон дар Салтанат истиқбол мешаванд?

1. Румиён 3:21-26 - Сафедшавӣ бо имон ба Масеҳ

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

Матто 21:32 Зеро ки Яҳьё назди шумо дар роҳи адолат омад, ва шумо ба вай имон наовардед, вале боҷгирон ва фоҳишагон ба вай имон оварданд; ва шумо, чун дидед, баъд тавба накардед, то ба ӯ имон оваред.

Яҳёи Таъмиддиҳанда паёми адолатро мавъиза кард, аммо мардуми Ерусалим ӯро рад карданд. Аммо боҷгирон ва фоҳишаҳо сухани ӯро қабул карданд ва ба ӯ бовар карданд. Сарфи назар аз дидани ҳақиқат, мардуми Ерусалим то ҳол тавба карданро рад карданд ва ба хабари Яҳё бовар карданд.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ гуна муҳаббати бечунучарои Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки дар муборизаҳои мо ғолиб ояд

2. Муҳимияти имон: Чаро бовар кардан ба Каломи Худо муҳим аст?

1. Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Марқӯс 11:22-24 Исо ҷавоб дод: «Ба Худо имон оваред». «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар касе ба ин кӯҳ гӯяд: "Бирав ва худро ба баҳр парто" ва дар дили худ шубҳа надошта бошад, балки бовар кунад, ки он чи онҳо мегӯянд, ба амал меояд, ин барои онҳо иҷро мешавад. Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, бовар кунед, ки онро гирифтаед, ва он аз они шумо хоҳад буд».

Матто 21:33 Масали дигареро бишнавед: як хонадоне буд, ки ток шинонд ва гирду атрофи онро муҳофизат кард, ва дар он шаробфурӯш кофт, манорае сохт, ва онро ба токдорон дод ва ба кишвари дур рафт. :

Соҳиби хона токзор мешинонад, гирду атрофи онро бо девор иҳота мекунад, шароб меканад, манора месозад ва пеш аз ба сафар баромадан ба деҳқонон ба иҷора медиҳад.

1: Мо бояд идоракунандагони хирадманди дороии худ бошем ва онҳоро барои ҷалоли Худо ва нафъи дигарон истифода барем.

2: Вақте ки мо захираҳои худро ба дигарон месупорем, мо бояд итминон дошта бошем, ки ба Худо ва ба онҳое ки хидмат мекунем, содиқ бошем.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2: 1 ба Қӯринтиён 4:2 - Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам содиқ бошад.

Матто 21:34 Ва ҳангоме ки вақти мева наздик шуд, ғуломони худро назди токдорон фиристод, то ки ҳосили онро бигиранд.

Исо хизматгорони худро назди токдорон фиристод, то ҳосили даравро ҷамъ кунанд.

1. Аҳамияти итоаткорӣ дар хидмат ба Худо

2. Қувваи қурбонӣ дар иҷрои иродаи Худо

1. Луқо 10:2 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Ҳосил фаровон аст, аммо коргарон кам. Бинобар ин, ба Соҳиби дарав самимона дуо гӯед, ки ба ҳосили Ӯ коргарон фиристад."

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Матто 21:35 Ва токдорон хизматгорони ӯро гирифта, якеро заданд, дигареро куштанд ва дигареро сангсор карданд.

Масал дар бораи токдорон дар Матто 21:35 ба мо нишон медиҳад, ки онҳое, ки каломи Худоро рад мекунанд, бо оқибатҳо дучор хоҳанд шуд.

1. Вақте ки мо Каломи Худоро рад мекунем, бо оқибатҳои он дучор мешавем

2. Масали шавҳарон: Огоҳӣ барои онҳое, ки каломи Худоро рад мекунанд

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Румиён 2:5-6 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ шумо дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунед. Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ хизмат хоҳад кард.

Матто 21:36 Боз ғуломони дигареро фиристод, ки аз аввалаш зиёдтар буданд, ва онҳо низ бо онҳо низ ҳамин тавр карданд.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо хизматгорони бештарро пас аз нодида гирифтани гурӯҳи аввалини хизматгорон фиристод.

1: Худо дар муҳаббати худ нисбат ба мо устувор аст, ҳатто агар мо ба Ӯ беэътиноӣ кунем ҳам, Ӯ ба мо муроҷиат мекунад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аз пешниҳоди муҳаббат ва меҳрубонӣ ба дигарон даст кашем, новобаста аз он ки чанд маротиба моро рад мекунанд.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Луқо 6: 27-28 - "Аммо ба шумо мегӯям, ки маро мешунаванд: душманони худро дӯст доред, ба нафраткунандагон некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои онҳое, ки ба шумо зулм мекунанд, дуо гӯед.

Матто 21:37 Аммо дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: "Аз писарам эҳтиром хоҳанд кард".

Дар ин порча сухан меравад, ки чӣ тавр Худо писари худро ба назди қавмаш фиристод ва интизори он аст, ки онҳо ӯро эҳтиром мекунанд.

1: Мо бояд эҳтиром ва эҳтироми худро нисбати Писари Худо, Исои Масеҳ зоҳир кунем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки атои Худои Исои Масеҳро эҳтиром ва қадр кунем.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Румиён 10:9 - То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

Матто 21:38 Аммо токдорон писарро дида, ба якдигар гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикушем ва меросашро ба даст орем.

Тоғдорон писари соҳиби токзорро диданд, қасд карданд, ки ӯро бикушанд, то мероси ӯро бигиранд.

1. Хатари тамаъ ва оқибатҳои гуноҳ

2. Қувваи ишқ ва умеди фидя

1. Масалҳо 28:20, "Одами содиқ аз баракатҳо фаровон мешавад, аммо ҳар кӣ барои бой шудан шитоб мекунад, бегуноҳ нахоҳад буд".

2. Румиён 8:18, "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест".

Матто 21:39 Ва Ӯро дастгир карда, аз токзор бароварда, куштанд.

Иҷоракорони токзор писари соҳиби токзорро куштанд.

1. Муҳимияти итоат ба хости Худо.

2. Оқибатҳои нофармонӣ ба хости Худо.

1. Масалҳо 1:7 - "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

Матто 21:40 Пас, ҳангоме ки соҳиби токзор меояд, бо он токдорон чӣ хоҳад кард?

Гузариш Исо масалеро дар бораи як токзоре нақл мекунад, ки иҷоракорон ҳангоми ҷамъоварии ҳосил ба ӯ ҳиссаи худро намедиҳанд.

1. Масал дар бораи иҷоракорон: Фаҳмидани таълимоти Исо дар бораи итоаткорӣ ва қурбонӣ

2. Масъулиятҳои мудири хуб: пайравӣ аз нақшаи Худо дар бораи муносибати мо бо дигарон

1. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

Матто 21:41 Ба Ӯ гуфтанд: «Ӯ он шарионро бадбахтона несту нобуд хоҳад кард, ва токзори худро ба токдорони дигар хоҳад дод, ки дар мавсими худ ба ӯ мева медиҳанд».

Исо масал дар бораи иҷоракорони шарирро таълим дода, доварӣ ва марҳамати Худоро таъкид мекунад.

1. Доварии Худо асоснок аст - Матто 21:41

2. Раҳмати Худо меҳрубон аст - Матто 21:41

1. Румиён 12:19 - Интиқом нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд.

2. Яъқуб 4:12 - Танҳо як Қонунгузор ва Довар вуҷуд дорад, ки қодир аст наҷот ва нобуд созад. Аммо шумо кистед, ки ёри худро доварӣ кунед?

Матто 21:42 Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: "Санге ки бинокорон рад карда буданд, сари гӯша шуд: ин кори Худованд аст, ва дар назари мо аҷиб аст?"

Исо аз мардум пурсид, ки оё онҳо боре дар Навиштаҳо дар бораи санге, ки бинокорон рад карданд ва санги асосии гӯшаи гӯша шудааст, хондаанд? Ӯ изҳор намуд, ки ин кори Худованд аст ва барои ҳама аҷиб буд.

1. Таъмини мӯъҷизавии Худованд: дидани дасти Худо дар ҷойҳои ғайричашмдошт

2. Рад кардани баланд шудан: Фаҳмидани кафорати Худо дар поёнтарин ҷойҳо

1. Ишаъё 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсие санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам: ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад.

2. Забур 118:22 - Санге, ки бинокорон рад карданд, санги сари кунҷ гардид.

Матто 21:43 Бинобар ин ба шумо мегӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода мешавад, ки меваҳои онро мерӯёнад.

Малакути Худо аз дасти мардум гирифта, ба халқе дода мешавад, ки меваи онро медиҳад.

1. Муҳимияти ҳосил додан дар Малакути Худо

2. Раҳмат ва садоқати Худо нисбат ба мӯъминон

1. Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст».

2. Яъқуб 2:17 - «Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст».

Матто 21:44 Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, шикаста хоҳад шуд; вале ҳар кӣ бар ин санг афтад, вайро маҷақ мекунад.

Исо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки таълимоти ӯро қабул намекунанд, ғарқ мешаванд, аммо онҳое, ки онро қабул мекунанд, наҷот хоҳанд ёфт.

1: Таълимоти Исоро қабул кунед ва наҷот ёбед.

2: Таълимоти Исоро рад кунед ва шикаста шавед.

1: Ишаъё 8: 14-15 - "Ӯ ҷои муқаддас хоҳад буд; ҳам барои Исроил ва ҳам барои Яҳудо вай сангест, ки одамонро ба васваса меандозад ва санге хоҳад буд, ки онҳоро меафтонад. Ва барои мардуми Ерусалим дом ва дом, бисьёреашон пешпо мехӯранд, меафтанд ва шикаста хоҳанд шуд, дом ва асир хоҳанд шуд».

2: 1 Петрус 2: 6-7 - "Зеро ки дар Навиштаҳо омадааст: "Инак, Ман дар Сион санг, санги баргузида ва гаронбаҳо мегузорам, ва ҳар кӣ ба Ӯ таваккал мекунад, ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳад шуд." Акнун барои шумо, ки имон овардаед, ин санг қиматбаҳост».

Матто 21:45 Саркоҳинон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, фаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи онҳо сухан меронад.

Саркоҳинон ва фарисиён фаҳмиданд, ки масалҳои Исо дар бораи онҳост.

1. Хатари нодида гирифтани паёми Худо

2. Муҳимияти гӯш кардани Худо

1. Ишаъё 1:18-19 - «Биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд шуд. 19 Агар хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд;

20 Аммо агар рад кунед ва исён кунед, ба шамшер хӯрда хоҳед шуд; зеро ки даҳони Худованд гуфтааст».

2. Юҳанно 10:27-30 - «Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд. 28 Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман нахоҳанд гирифт. 29 Падари Ман, ки онҳоро ба Ман додааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падар рабад. 30 Ман ва Падар як ҳастем».

Матто 21:46 Аммо ҳангоме ки мехостанд ба Ӯ даст гузоранд, аз мардум тарсиданд, зеро ки Ӯро пайғамбар медонистанд.

Ҳангоме ки Исо дар маъбад таълим медод, баъзе аз саркоҳинон ва пирони қавм хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале мардум аз таълимоти ӯ чунон мутаассир шуданд, ки аз даст расондан ба Ӯ тарсиданд.

1. Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Исо Каломи Худоро барои тағир додани ҳаёт истифода бурд

2. Ҳокимияти Исо: Чӣ гуна таълимоти ӯ ба пешвоёни дин дучор шуд

1. Луқо 4:31-32 - Исо дар куништ дар Носира

2. Марқӯс 11:27-33 - Ҳокимияти Исо дар маъбад мавриди баҳс қарор гирифт

Матто 22 боби бисту дуюми Инҷили Матто мебошад, ки дар он якчанд масал ва таълимоти Исо мавҷуд аст. Дар ин боб Исо бо пешвоёни дин мубоҳиса мекунад, ба саволҳо оид ба пардохти андозҳо муроҷиат мекунад ва масали тӯйро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо масале оғоз мешавад, ки бо номи тӯй ё масали писари подшоҳ маълум аст (Матто 22:1-14). Исо Малакути Осмонро ба подшоҳе муқоиса мекунад, ки барои писараш зиёфати арӯсӣ тайёр кард, вале дид, ки даъватшудагон аз омадан худдорӣ мекунанд. Подшоҳ пас аз он дигаронро аз ҳар табақаи ҷомеа даъват мекунад, то толори зиёфати худро пур кунанд. Аммо як меҳмоне, ки либоси дуруст надошт, ба торикии беруна партофта мешавад. Ин масал даъвати Худоро

ба наҷот нишон медиҳад ва таъкид мекунад, ки бисёре аз онҳое, ки дар аввал интихоб шуда буданд, метавонанд онро рад кунанд, дар ҳоле ки дигарон онро қабул мекунанд.

Сархати 2: Роҳбарони дин кӯшиш мекунанд, ки Исоро бо саволҳо дар бораи пардохти андоз ба дом афтонанд (Матто 22:15-22). Онҳо мепурсанд, ки оё ба қайсар андоз додан ҷоиз аст ё не? Дар ҷавоб, Исо бо ҷидду ҷаҳд танга талаб мекунад ва мегӯяд, ки ба қайсар додани он чи аз они ӯ аст ва ба Худо додани он чи аз они Ӯст, мувофиқ аст. Ҷавоби ӯ ҳам масъулияти шаҳрвандӣ ва ҳам садоқати рӯҳониро таъкид мекунад, аз дом дурӣ мекунад.

Сархати 3: Гурӯҳи дигари пешвоёни динӣ – саддуқиён – ба Исо бо савол дар бораи издивоҷ дар эҳёшавӣ муроҷиат мекунанд (Матто 22:23–33). Онҳо сенарияи гипотетикиро бо иштироки ҳафт бародар, ки бо сабаби урфу одатҳои никоҳии левиратӣ пай дар пай бо як зан издивоҷ мекунанд, пешниҳод мекунанд. Садуқиён мепурсанд, ки вай дар осмон зани кист? Исо ҷавоб медиҳад, ки издивоҷ дар осмон вуҷуд надорад, балки воқеияти эҳёшавиро бо ишора ба суханони Худо дар буттаи сӯзон тасдиқ мекунад, вақте ки Ӯ худро «Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб» муаррифӣ кард. Ин вохӯрӣ қудрати Исоро бар масъалаҳои теологӣ ва қобилияти ӯ барои рад кардани эътиқоди бардурӯғ нишон медиҳад.

Дар ҷамъбаст,

Дар боби бисту дувуми Матто масал дар бораи тӯйи арӯсӣ оварда шудааст, ки даъвати Худоро ба наҷот ва қабул ё рад кардани ин даъватро тасвир мекунад.

Исо бо пешвоёни дин дар бораи пардохти андозҳо баҳс мекунад ва ба саволҳо дар бораи издивоҷ дар эҳёшавӣ муроҷиат мекунад.

Дар ин боб ҳикмати Исо, қобилияти ӯ дар идора кардани вазъиятҳои душвор ва қудрати ӯ дар масъалаҳои теологӣ таъкид мешавад. Он муҳимияти қабули даъвати Худо ба наҷот ва бо дарки дурусти ҳам масъулияти шаҳрвандӣ ва ҳам садоқати рӯҳонӣ зиндагӣ карданро таъкид мекунад.

Матто 22:1 Исо дар ҷавоби онҳо боз бо масалҳо сухан ронда, гуфт:

Масал дар бораи тӯйи арӯсӣ: Исо ба пешвоёни дин бо масал дар бораи тӯй ҷавоб дод.

1: Тавассути ин масал, Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳама даъват карда мешаванд, ки ба шодии Салтанати Осмон ҳамроҳ шаванд.

2: Исо ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд даъватро ба ҷашни арӯсии Малакути Осмон қабул кунем ва ба шодии он ҳамроҳ шавем.

1: Ваҳй 19:7-9 - Биёед шодӣ кунем ва шод шавем ва Ӯро ҷалол диҳем! Зеро ки тӯйи Барра омад, ва арӯси ӯ худро омода кардааст.

2: Луқо 14:15-24 - Он гоҳ оғо ба ғуломаш гуфт: "Ба роҳҳо ва кӯлҳо баромада, онҳоро маҷбур кун, ки дароянд, то хонаи ман пур шавад".

Матто 22:2 Подшоҳии Осмон ба подшоҳе монанд аст, ки барои писараш издивоҷ карда буд.

Масал дар бораи тӯй нишон медиҳад, ки Худо ҳамаи одамонро даъват мекунад, ки даъвати ӯро қабул кунанд, то ба подшоҳии Ӯ дохил шаванд.

1. Даъвати Худо: Қабули атои ройгони Ӯ

2. Иди издивоҷи Салтанат: Имконият барои ҳама

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, бихаред ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед".

Матто 22:3 Ва хизматгорони худро фиристод, то онҳоеро, ки ба тӯй даъват шуда буданд, даъват кунанд, вале онҳо наомаданд.

Масал дар бораи тӯй дар Матто 22:3 дар бораи даъвати Худо ба нақот аз ҷониби бисёриҳо рад карда мешавад.

1. Даъвати Худо ба нақот: Мулоҳиза дар Матто 22:3

2. Даъвати бечунучарои Худо: Масали Исо дар бораи базми арӯсӣ

1. Луқо 14:23 - Он гоҳ оғо ба ғулом гуфт: "Ба шоҳроҳҳо ва деворҳо баромада, онҳоро маҷбур кун, ки дароянд, то хонаи ман пур шавад".

2. Юҳанно 6:37 - Ҳар он чи Падар ба Ман медиҳад, назди Ман хоҳад омад; ва ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ бадар нахоҳам кард.

Матто 22:4 Ва боз хизматгорони дигарро фиристода, гуфт: «Ба даъватшудагон бигӯед: инак, ман хӯроки шом тайёр кардам: говҳо ва фарбеҳии ман кушта шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба тӯй биёед».

Исо хизматгоронро мефиристад, то мардумро ба зиёфате даъват кунанд, ки ӯ бо говҳо ва говҳо ҳамчун хӯроки асосӣ омода кардааст.

1. Исо моро даъват мекунад, ки бо ӯ зиёфат кунем ва баракатҳои ҳузури Ӯро ҷашн гирем.

2. Қабули даъвати Исо ба зиёфати ҳаёт боиси шодӣ ва қаноатмандӣ мегардад.

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. 1 Қӯринтиён 5:7b-8 - Барои Масеҳ, барраи фисҳи мо, қурбонӣ шудааст. Пас биёед идро на бо хамиртуруши кӯҳна, хамиртуруши кина ва бадӣ, балки бо хамиртуруши самимият ва ростӣ ҷашн гирем.

Матто 22:5 Аммо онҳо ин корро карда, яке ба киштзори худ ва дигаре ба тиҷорати худ рафтанд.

Ин масал дар бораи одамоне сухан меравад, ки ба зиёфат даъват шуда буданд, вале даъватро рад карданд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки дар зиёфати ҳаёти ҷовидонӣ бо Ӯ ҳамроҳ шавем, аммо бисёриҳо ин даъватро рад мекунанд.

2. Мо бояд даъвати Худоро ба зиёфати наҷот бипазирем ва онро сабукӣ накунем.

1. Луқо 14:16-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург

2. Ишаъё 55:1-7 - Даъват ба ташнагон ва гуруснагон

Матто 22:6 Ва бақия ғуломони худро гирифта, ба онҳо дашном дода, куштанд.

Бақияи меҳмонон дар масал дар бораи тӯйи арӯсӣ бо хизматгорони подшоҳ бадбинӣ карда, онҳоро куштанд.

1. Даъвати Худо ба наҷот даъвати муҳаббат аст, аммо мо набояд муҳаббати Ӯро ба таври оддӣ қабул кунем.

2. Мо бояд бо итоаткорӣ ва хидмати пурмуҳаббати худ ба Худо миннатдории худро нишон диҳем.

1. Румиён 6:13, «Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ нагузоред, балки худро ба Худо ҳамчун онҳое, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд, пешниҳод кунед; асбоби адолат».

2. Эфсӯсиён 5:2, «Ва дар муҳаббат зиндагӣ кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо дод».

Матто 22:7 Аммо подшоҳ инро шунид, ба хашм омад ва лашкари худро фиристода, он қотилонро несту нобуд кард ва шаҳри онҳоро сӯзонд.

Подшоҳ аз қатли хизматгоронаш хашмгин шуд ва дар ҷавоб қотилон ва шаҳри онҳоро несту нобуд кард.

1. Адолати Худо: Ҷавоби Подшоҳ ба қатли бандагонаш

2. Интиқом аз они Ман аст: ҷазои одилонаи Худо

1. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман адо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

2. Забур 93:1 - Эй Худованд, Худое, ки интиқомгиранда, дурахшид. Бархез, эй Довари замин; ба сарбаландон он чизеро, ки сазовори он ҳастанд, баргардонед.

Матто 22:8 Он гоҳ ба хизматгорони худ гуфт: «Тӯй тайёр аст, лекин даъватшудагон лоиқ набуданд».

Исо ба хизматгоронаш мегӯяд, ки зиёфати тӯй тайёр аст, гарчанде ки меҳмонони даъватшуда сазовори иштирок кардан набуданд.

1. Нолозим будани инсон ва саховати Худо

2. Даъвати Исо ба базми арӯсӣ

1. Румиён 3: 10-12 - "Ҳеҷ одил нест, нест, як нест: касе нест, ки мефаҳмад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд. Ҳамаашон аз роҳ рафтанд, онҳо якҷоя зиёноваранд; дар он ҷо касе нест, ки некӣ мекунад, нест, як нест».

2. Луқо 14:15-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург - «Ва яке аз онҳое ки бо Ӯ дар сари суфра нишаста буданд, инро шунида, ба ӯ гуфт: «Хушо касе ки дар Малакути Худо нон бихӯрад. ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ороста, бисьёр касон гуфт: Ва ғуломи худро дар вақти таоми шом фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: "Биёед, зеро ки ҳама чиз тайёр аст"».

Матто 22:9 Пас, ба шоҳроҳҳо биравед ва ҳар кӣ ёбед, ба издивоҷ таклиф кунед.

Исо ба пайравонаш супориш медиҳад, ки ҳамаи одамонро ба тӯй даъват кунанд.

1. "Даъват ба ҷашни арӯсӣ: Даъвате, ки ҳама бояд қабул кунанд"

2. "Даъвати Худо ба ҳама: Муҳаббати фарогир"

1. Ишаъё 55:1-7 - Биё, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 22:10 Ва он ғуломон ба шоҳроҳҳо баромаданд ва ҳар чиро, ки ёфтанд, хоҳ бад ва ҳам хуб ҷамъ карданд; ва тӯй бо меҳмонон ороста шуд.

Хизматгорон барои адои тӯй ҳам одамони нек ва ҳам бадро ҷамъ мекарданд.

1. Даъвати Худо: Чӣ гуна Ӯ нолоиқонро қабул мекунад

2. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр он шодӣ ва иҷроишро меорад

1. Луқо 14:15-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург

2. Румиён 5:8 - Муҳаббати Худо ба нолоиқҳо

Матто 22:11 Ва ҳангоме ки подшоҳ барои дидани меҳмонон даромад, дар он ҷо мардеро дид, ки либоси арӯсӣ дар бар надошт;

Подшоҳ меҳмонеро дид, ки дар тан либоси арӯсӣ надошт.

1. Қудрати муаррифӣ - Чӣ гуна мо интихоб кардани худро дар вазъияти додашуда нишон медиҳем, метавонад оқибатҳои ҷиддӣ дошта бошад.

2. Пӯшидани либоси дуруст - Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки худро бо эҳтиром ва мувофиқ муаррифӣ кунем.

1. Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

Матто 22:12 Ва ба вай гуфт: «Эй дӯст, чӣ гуна ба ин ҷо омадӣ, ки либоси арӯсӣ надошта бошӣ? Ва ӯ хомӯш монд.

Мард барои тӯй либоси мувофиқ напӯшид ва дар ин бора пурсон шуд.

1. Аҳамияти либоспӯшии мувофиқ барои мавридҳои махсус.

2. Зарурати андешаи бодиққат пеш аз иштирок дар ягон чорабинӣ.

1. 1 Петрус 3:3-4 - "Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либоси зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд аз ботинии шумо, зебоии пажмурданашавандаи рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо арзанда аст».

2. Масалҳо 31:22 - "Вай барои бистараш рӯйпӯш мекунад; вай аз катони зебо ва

арғувон пӯшидааст".

Матто 22:13 Подшоҳ ба хизматгорон гуфт: «Дасту пои ӯро баста, гирифта, ба торикии берун партоед; гирья ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Подшоҳ ба хизматгоронаш амр мекунад, ки касеро бо гиря ва ғиҷирроси дандон ба торикии берун андохта, ҷазо диҳанд.

1: Мо набояд ҷазоҳои Худовандро ба таври оддӣ қабул кунем, зеро онҳо хеле ҷиддӣтар аз он аст, ки мо тасаввур карда метавонем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ин қадар беақл бошем, ки ба Худованд итоат накунем ва ғазаби Ӯро зери хатар гузорем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Матто 22:14 Зеро ки даъватшудагон бисьёранд, вале баргузидагон кам.

Бисёриҳо ба Малакути Худо даъват карда мешаванд, аммо шумораи ками онҳо даъватро қабул мекунанд.

1: Моро Худо даъват кардааст ва интихоби қабул ва пайравӣ ба даъвати Ӯ дар ниҳоят аз они мост.

2: Даъвати Худо барои ҳамроҳ шудан ба Малакути Ӯ барои ҳама кушода аст, аммо танҳо онҳое интихоб карда мешаванд, ки онро қабул кунанд.

1: Луқо 14:15-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург.

2: Юҳанно 15:16 - Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо интихоб кардам.

Матто 22:15 Он гоҳ фарисиён рафта, машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро дар суханаш ба дом афтонанд.

Фарисиён қасд доштанд, ки Исоро бо суханони худ ба дом афтонанд.

1: Ҳикмати Худо бузургтар аз макрҳои инсон аст.

2: Мо бояд ҳамеша дар бораи гуфтор ва рафтори худ бошем.

1: Масалҳо 16:9 - Дар дили онҳо одамон роҳи худро тарҳрезӣ мекунанд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

Матто 22:16 Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Устод! мардон.

Ҳиродиён шогирдони худро ба назди Исо фиристоданд, зеро эътироф карданд, ки Ӯ ҳақ аст ва роҳи Худоро ба ростӣ бе ҳеҷ каспарастӣ таълим медиҳад.

1. Қувваи Ҳақиқат - Чӣ тавр Исо бе рӯйбинӣ таълим медод

2. Муҳаббати бепоёни Худо - Эътироф кардани Исо ҳамчун Сарчашмаи Ҳақиқат

1. Яъқуб 2:1-13 - Масал дар бораи сарватманд ва Лаъзор

2. Румиён 2:11-16 - Доварии Худо аз рӯи ҳақиқат

Матто 22:17 Пас, ба мо бигӯ: Ту чӣ фикр дорӣ? Оё додани хироҷ ба қайсар ҷоиз аст ё не?

Исо таълим дод, ки ба қайсар додани андоз ҷоиз аст.

1: Исо ба мо таълим дод, ки ба қонунҳои ин кишвар итоат кунем.

2: Ба қайсар ҳурмат додан итоаткории моро ба Худо нишон медиҳад.

1: Румиён 13: 1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад.

2: Матто 5:43-48 - Душманони худро дӯст доред ва ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед.

Матто 22:18 Аммо Исо бадӣ кардани онҳоро дарьёфта, гуфт: «Эй риёкорон, чаро Маро меозмоед?

Исо аз ниятҳои бади касоне, ки Ӯро мепурсиданд, медонист ва онҳоро ба дурӯягии онҳо даъват мекард.

1. Хатари мунофиқӣ: Чӣ тавр муайян кардан ва пешгирӣ кардани он

2. Исо: Роҳнамои мо дар замонҳои озмоиш

1. Матто 6:1-2 - "Аз рафтори адолати худ дар назди одамони дигар ҳазар кунед, то ки дар назари онҳо намоён шаванд, зеро он гоҳ аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт. Ҳамин тавр, вақте ки шумо ба мискинон садақа медиҳед, Дар пеши шумо карнай нанавозед, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки дигарон онҳоро ситоиш кунанд».

2. Яъқуб 1:12-13 - "Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. Ҳеҷ кас нагӯяд, ки кай вай меозмояд: «Маро Худо меозмояд», зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад, ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд».

Матто 22:19 Ба ман пули хироҷро нишон диҳед. Ва ба ӯ як динор оварданд.

Исо аз фарисиён хоҳиш кард, ки ба ӯ як динорро ҳамчун намунаи боҷ нишон диҳанд.

1. Қудрати як динор: Чӣ тавр хурдтарин амалҳои мо метавонанд фарқияти калон ба вуҷуд оранд.

2. Исои Муаллим: Он чизеро, ки мо бояд донем, аз Устод омӯзем.

1. Масалҳо 22:7 - «Бой бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад, ва қарзгир хизматгори

қарздиҳанда аст».

2. Луқо 12:48 - «Зеро, ки ба ҳар кӣ бисьёр дода шудааст, аз вай бисьёр талаб карда мешавад;

Матто 22:20 Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва лавҳа аз они кист?

Исо аз фарисиён хоҳиш мекунад, ки муайян кунанд, ки дар танга сурат ва навиштаҷоти кист.

1. Шумо ба кӣ хизмат мекунед?

2. Дар ҳаёт Худоро дар ҷои аввал гузоштан

1. Матто 6:24 «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

2. Матто 6:33 «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

Матто 22:21 Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар». Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед; ва он чи аз они Худост, аз они Худост.

Исо таълим медиҳад, ки мо бояд ҳам ба Худо ва ҳам ба ҳокимиятҳои роҳбарикунанда итоат кунем.

1: Ба Худо додан он чи аз они Худост: Матто 22:21

2: Зиндагии худро барои ҷалол додани Худо: Румиён 12:1-2

1: Румиён 13:1-7

2: Дониёл 3:16-18

Матто 22:22 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, дар ҳайрат монданд ва Ӯро

тарк карда, ба роҳ рафтанд.

Сарварони дин аз суханони Исо дар ҳайрат монданд ва ҷавоб надода рафтанд.

1. Қудрати Каломи Худо - Чӣ тавр суханони Исо метавонанд ҳаётро тағир диҳанд

2. Қувваи саволҳо - Чӣ тавр додани саволҳои дуруст метавонад равшанӣ оварад

1. Аъмол 4:13 - Вақте ки онҳо далерии Петрус ва Юҳанноро диданд ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони бемаърифат ва бемаърифатанд, дар ҳайрат монданд. Ва онҳо фаҳмиданд, ки онҳо бо Исо буданд.

2. Луқо 4:32 - Ва онҳо аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро каломи Ӯ бо қудрат буд.

Матто 22:23 Худи ҳамон рӯз саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё нест, назди Ӯ омада, аз Ӯ пурсиданд:

Саддуқиён назди Исо омада, аз ӯ пурсиданд, ки оё эҳё вуҷуд дорад?

1. Фаҳмидани эҳё - чӣ гуна таълимоти Исо дар бораи эҳё метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Мубориза бо кофирон - Чӣ гуна бояд дар имони худ дар қиёмат устувор бошед

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:12-19 - Агар Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуда эълон карда шавад, чӣ тавр баъзе аз шумо гуфта метавонанд, ки эҳёи мурдагон нест? Аммо агар эҳёи мурдагон набошад, пас Масеҳ низ эҳьё нашудааст. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, пас мавъизаи мо бар абас аст ва имони шумо бар абас аст. Мо ҳатто дидаем, ки Худоро нодуруст муаррифӣ карда истодаем, зеро мо дар бораи Худо шаҳодат додем, ки Ӯ Масеҳро эҳьё кардааст, ва агар ин дуруст бошад, ки мурдагон эҳё намешаванд, Ӯро эҳьё накардааст. Зеро, агар мурдагон эҳьё нашаванд, Масеҳ низ эҳьё нашудааст. Ва агар Масеҳ эҳьё нашуда бошад, имони шумо беҳуда аст ва шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ ҳастед. Он гоҳ онҳое низ, ки дар Масеҳ хуфтаанд, ҳалок шуданд. Агар мо дар Масеҳ танҳо ба ин ҳаёт умед дошта бошем, мо аз ҳама бештар раҳмдил ҳастем.

Матто 22:24 Ва гуфт: «Эй Ӯстод! Мусо гуфт: «Агар марде бимирад, ки фарзанд надошта бошад, бародараш зани худро никоҳ карда, барои бародари худ насле ба вуҷуд меорад».

Ба Исо савол дода мешавад, ки оё қонуни Мусо амал мекунад, агар марде бе фарзанд бимирад, яъне бародараш бояд бо занаш издивоҷ кунад, то насл барорад?

1. Аҳамияти гузоштани мерос

2. Муҳаббат ва пайвандҳои оилавӣ дар баробари талафот

1. Луқо 14:26-27 - «Агар касе назди Ман ояд ва аз падар, модар ва зан ва фарзандон ва бародарону хоҳарони худ, ҳа, ҳатто аз ҷони худ нафрат накунад, вай шогирди Ман шуда наметавонад. Ҳар кӣ салиби худро набардорад ва аз ақиби Ман наояд, шогирди Ман шуда наметавонад».

2. Масалҳо 13:22 - «Одами нек ба фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад».

Матто 22:25: Ҳафт бародар бо мо буданд, ва якум, вақте ки ӯ зан гирифт, мурд ва ҳеҷ мушкиле надошт, зани худро ба бародари худ гузошт.

Масал дар бораи Исо нишон медиҳад, ки чӣ тавр Қонуни Мусо ба издивоҷи левирӣ иҷозат додааст.

1. Муҳаббат ва итоаткорӣ: Иҷрои қонунҳои Худо дар муносибатҳои одамон

2. Қувваи Муҳаббат: Аҳди Худо дар бораи муҳаббат тавассути издивоҷи Левиратӣ

1. Такрори Шариат 25:5–6

2. Рут 1:4–5

Матто 22:26 Ҳамин тавр, дуюм ва сеюм, то ҳафтум.

Дар порча аз дуюм то ҳафтум зикр шудааст.

1. Ҳаёти мо бояд бар ӯҳдадории риояи фармудаҳои Худо аз дуюм то ҳафтум асос ёбад.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки аз дувум то ҳафтум тоати Худованд бошем.

1. Такрори Шариат 6:4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

2. Матто 22:37-40 - «Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ба ин ду ҳукм тамоми шариат ва пайғамбарон вобаста аст».

Матто 22:27 Ва дар охир зан низ мурд.

Зане, ки дар достон оварда шудааст, охирин фавтидааст.

1: Ҳеҷ чиз дар ин ҳаёт доимӣ нест, ҳатто худи ҳаёт.

2: Мо бояд ҳар рӯзро мисли охирини худ зиндагӣ кунем.

1: Яъқуб 4:13-14 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида мегирем» — 14 лекин шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

2: Воиз 3:1-2 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон аст: 2 вақти таваллуд ва вақти мурдан.

Матто 22:28 Пас, дар эҳёшавӣ вай аз байни ҳафт нафар зани кист? зеро ки ҳама вайро доштанд.

Дар эҳёшавӣ саддуқиён ба Исо дар бораи зане, ки бо ҳафт марди гуногун издивоҷ карда буд, савол доданд. Пурсиданд, ки дар қиёмат зани кист?

1. Муҳаббати Худо бечунучаро аст: Саволи саддуқиён дар бораи Исо чиро ошкор

мекунад

2. Қувваи эҳё: дубора тасаввур кардани ҳаёт пас аз марг

1. Матто 22:37-40 - Исо ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор».

2. Румиён 6:4 - Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ ҳаёти наве дошта бошем.

Матто 22:29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ мекунед, зеро на Навиштаҳоро медонед, на қудрати Худоро.

Исо пешвоёни динро барои надонистани Навиштаҳо ва қудрати Худо ҷазо медиҳад.

1. Қудрати Худо: Фаҳмидани Навиштаҳо

2. Донистани Навиштаҳо: ошкор кардани қудрати Худо

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 1:16-17 "Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан яҳудӣ ва ҳам юнонӣ. Зеро ки дар он адолати Худо аз имон ба имон зоҳир шуд: чунон ки навишта шудааст: "Одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард".

Матто 22:30 Зеро ки дар эҳёшавӣ онҳо на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд, балки мисли фариштагони Худо дар осмон ҳастанд.

Ин оят дар бораи табиати қиёмат ва чӣ тафовути он аз ҳаёти рӯи замин сухан меронад.

1: Муҳаббат абадӣ аст - Омӯзиши табиати ишқ пас аз қабр

2: Монанди фариштагон шудан - омодагӣ ба қиёмат

1: 1 Қӯринтиён 15:35-49 - Муҳокимаи Павлус дар бораи табиати эҳё

2: Луқо 20:27-38 - Ҷавоби Исо ба саддуқиён дар бораи ҳаёти баъдӣ.

Матто 22:31 Аммо, дар мавриди эҳёи мурдагон, оё он чиро, ки Худо ба шумо гуфта буд, нахондаед:

Исо дар Матто 22 дар бораи эҳёи мурдагон таълим медиҳад.

1. Умеди эҳё: Чӣ тавр Исо ваъдаи ҳаёти ҷовидонаро иҷро мекунад

2. Чӣ тавр эҳё ҳаёти навро дар Масеҳ ваъда медиҳад

1. Эфсӯсиён 2:4-6 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст медошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;) Ва моро бо ҳам эҳьё кард ва дар Исои Масеҳ дар ҷойҳои осмонӣ шинонд.

2. Румиён 8:11 - Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

Матто 22:32 Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам? Худо на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст.

Исо тасдиқ мекунад, ки Худо Худои зиндагон аст, на мурдагон.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Худои зиндагон, на мурдагон

1. Румиён 4:16-17 - «Бинобар ин ваъда ба воситаи имон меояд, то ки он бо файз бошад ва ба тамоми насли Иброҳим кафолат дода шавад, на танҳо ба аҳли шариат, балки барои онҳое ки имони Иброҳим. Ӯ падари ҳамаи мост.

2. Ибриён 11: 13-16 - Ҳамаи ин одамон, вақте ки мурданд, ҳанӯз бо имон зиндагӣ мекарданд. Онҳо чизҳои ваъдашударо нагирифтанд; фақат онњоро медиданд ва аз дур истиќбол мекарданд ва эътироф мекарданд, ки дар рӯи замин аљиб ва бегонаанд. Одамоне, ки ин гуна гапхоро ме-гуянд, нишон медиханд, ки онхо дар чустучуи ватани худанд. Агар онҳо дар бораи кишваре, ки тарк карда буданд, фикр мекарданд, имкони баргаштан доштанд. Ба ҷои ин, онҳо дар орзуи кишвари беҳтар — кишвари осмонӣ буданд. Бинобар ин Худо шарм намекунад, ки Худои онҳо номида шавад, зеро ки Ӯ барои онҳо шаҳр муҳайё кардааст.

Матто 22:33 Ва мардум инро шунида, аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд.

Мардум аз таълимоти Исо дар ҳайрат монданд.

1. Фаҳмидани таълимоти Исо - Чӣ тавр гӯш кардан ва омӯхтан

2. Таъсири таълимоти Исо - ҳатто мардумро ба ҳайрат меорад

1. Матто 7:28-29 - Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд: зеро ки Ӯ онҳоро ҳамчун соҳиби қудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон.

2. Аъмол 2:42 - Ва онҳо дар таълимоти ҳаввориён ва муошрати онҳо, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.

Матто 22:34 Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ саддуқиёнро хомӯш кардааст, онҳо ҷамъ омаданд.

Вақте ки Исо саддуқиёнро дар баҳс хомӯш кард, фарисиён ба хашм омаданд.

1. Қувваи дониш: чӣ гуна Исо қудрати худро барои хомӯш кардани саддуқиён истифода бурд

2. Муҳимияти истодан дар эътиқоди худ: вокуниши фарисиён ба ғалабаи Исо

1. Масалҳо 15:2 - "Забони доно донишро зеб медиҳад, аммо даҳони аблаҳ аблаҳӣ мебарояд".

2. Яъқуб 1:19 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад".

Матто 22:35: Яке аз онҳо, ки ҳуқуқшинос буд, ба Ӯ савол дода, ӯро озмуда, гуфт:

Исо дар бораи аҳамияти дӯст доштани Худо ва ҳамсоя таълим медиҳад.

1: Худоро дӯст доред ва ёри худро дӯст доред - Матто 22:35-40

2: Иҷрои Аҳкоми Бузургтарин - Матто 22:35-40

1: Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2: Ибодат 19:18 - Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Матто 22:36 Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?

Исо ҷавоб дод: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ақли ту дӯст бидор».

Исо ба саволи дар бораи ҳукми бузург дар шариат ҷавоб дода, гуфт, ки ин он аст, ки Худованд Худои худро бо тамоми дилу ҷони худ ва бо тамоми ақли худ дӯст доштан аст.

1. "Худовандро дӯст доред: Даъват ба вафодории комил"

2. "Дил, рӯҳ ва ақл: ҳама барои Худо"

1. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

2. Марк 12:30 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ақли ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

Матто 22:37 Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор».

Исо ба мо мегӯяд, ки Худоро бо тамоми қалб, ҷони мо ва ақли худ дӯст дорем.

1. «Худоро бо тамоми дилу ҷони худ ва ақли худ дӯст доред».

2. "Аз рӯи аҳкоми бузургтарин зиндагӣ кардан"

1. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Матто 22:38 Ин ҳукми аввалин ва бузург аст.

Аввалин ва бузургтарин ҳукм ин аст, ки Худоро бо тамоми дилу ҷони худ ва ақли худ дӯст доред.

1. Қувваи Муҳаббат: Омӯзиши дӯст доштани Худоро бо тамоми қалб, ҷони мо ва ақли худ

2. Бузургтарин амр: дӯст доштани Худо аз ҳама болотар

1. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед».

Матто 22:39 Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Исо таълим медиҳад, ки ҳукми дуюми бузургтарин ин аст, ки ёри худро мисли худ дӯст доред.

1. Ёри худро дӯст доред: Амри дуюми бузургтаринро иҷро кунед

2. Қувваи Муҳаббат: Иҷрои аҳкоми Исо

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе таҳриф бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба он чи хуб аст, часпида.

Матто 22:40 Бар ин ду ҳукм тамоми шариат ва анбиё овезон аст.

Исо таълим медиҳад, ки тамоми Шариат ва пайғамбаронро метавон дар ду аҳком ҷамъбаст кард.

1. "Қалби қонун: Худоро дӯст доред ва ёри худро дӯст доред"

2. «Зиндагӣ дар пуррагии қонун: саёҳати имон»

1. Такрори Шариат 6:5–6; Ибодат 19:18 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва қуввати худ дӯст бидор, ва ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2. Румиён 13:8-10 - "Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз дӯст доштани якдигар; зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст."

Матто 22:41 Ҳангоме ки фарисиён ҷамъ омаданд, Исо аз онҳо пурсид:

Исо фарисиёнро бо саволе дар бораи Масеҳ даъват мекунад.

1: Мо метавонем дар саволҳои Исо ҳикмат пайдо кунем ва барои ҷустуҷӯи ҷавоб даъват карда шавем.

Саволи 2: Саволи Исо ба фарисиён ба мо муҳимияти фаҳмидани Каломи Худоро хотиррасон мекунад.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад ва ба ӯ дода мешавад.

2: Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед; ва осоиштагии

Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Матто 22:42 Гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? писари кист? Ба Ӯ гуфтанд: «Писари Довуд».

Исо пешвоёни динии замони Худро даъват кард, ки ба саволе дар бораи шахсияти Масеҳ ҷавоб диҳанд.

1. Шахсияти Масеҳ: Исои Масеҳ кист?

2. Истифодаи Навиштаҳо барои муайян кардани Писари Довуд

1. Ишаъё 9:6-7 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, абадӣ хонда хоҳад шуд. Падар, шоҳзодаи сулҳ».

2. Румиён 1: 3-4 - «Дар бораи Писари Ӯ Исои Масеҳи Худованди мо, ки аз насли Довуд ба ҳасби ҷисм ба вуҷуд омадааст ва Писари Худо бо қудрат, ба ҳасби рӯҳи қудсият эълон шудааст. эҳьёи мурдагон».

Матто 22:43 Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ гуна Довуд дар рӯҳ Ӯро Худованд меномида, мегӯяд:

Дар порча муҳокима мешавад, ки чӣ тавр Исо аз фарисиён мепурсад, ки чӣ тавр Довуд дар рӯҳ ӯро Худованд меномад.

1. Қудрати Исо - Чӣ тавр Исо Худованд аст ва чӣ тавр мо қудрати Ӯро эътироф карда метавонем.

2. Суханони Довуд - Чӣ тавр суханони Довуд имрӯз ҳам аҳамият доранд ва чӣ гуна онҳо метавонанд ба мо дар бораи Исо таълим диҳанд.

1. Филиппиён 2:5-11 - Муҳокимаи фурӯтанӣ ва баландшавии Исо.

2. Забур 110 - Муҳокимаи Худованд будани Исо.

Матто 22:44 Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин, то

душманонатро зери пои ту наандозам?"

Исо дар Матто 22:44 аз таронаи 110-уми Забур иқтибос оварда, ба ваъдаи Худо дар бораи он ки ба Исо то он даме, ки душманонаш мағлуб нашаванд, ҷои иззат ва қудрат медиҳад.

1. Қудрати Ҳокимияти Масеҳ

2. Подшоҳии Худо: ваъдаи ҳукмронии ӯ

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумати ӯ ва осоиштагӣ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро барқарор кунад ва онро бо адолат ва адолат дастгирӣ кунад.

2. Забур 110:1 - Худованд ба Худованди ман мегӯяд: «Ба ямини Ман бинишин, то даме ки душманонатро зери пои ту гардонам».

Матто 22:45 Агар Довуд ӯро Худованд бихонад, чӣ гуна ӯ писари вай аст?

Ин порча муносибати байни Исо ва Довудро зери шубҳа мегузорад, агар Исо Худованд номида шавад.

1. Ҳукмронии Исо: Чӣ тавр Исо исбот мекунад, ки ӯ Писари Довуд аст

2. Асрори Исо: Таҳқиқи парадокси табиати ӯ

1. Ишаъё 7:14: «Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод. Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад гузошт».

2. Ваҳй 22:16: «Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то дар бораи ин чизҳо барои калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳам. Ман реша ва насли Довуд, ситораи субҳи дурахшон ҳастам».

Матто 22:46 Ва ҳеҷ кас натавонист ба Ӯ ҳарфе бигӯяд ва аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки ба Ӯ савол диҳад.

Ба Исо савол дода шуд ва Ӯ ба он тавре ҷавоб дод, ки ҳеҷ кас наметавонад ба ӯ ҷавоб диҳад ва ҳатто баъд аз ӯ саволи дигар диҳад.

1. Қудрати суханони Исо: Чӣ тавр ҷавобҳои ӯ ба саволҳои беҷавоб оварда мерасонанд

2. Муҳимияти гӯш кардани Исо: Чӣ тавр ҷавобҳои ӯ меъёрро барои ҳама муқаррар мекунанд

1. Масалҳо 18:13 - «Касе ки пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои ӯ аблаҳӣ ва нанг аст».

2. Яъқуб 1:19 - «Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад».

Дар Матто 23 танқиди Исо аз китобдонон ва фарисиён, огоҳӣ аз риёкорӣ ва навҳаи ӯ дар бораи Ерусалим иборат аст.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба мардум ва шогирдон дар бораи китобдонон фарисиён сухан меронад (Матто 23:1-12). Ӯ қудрати онҳоро эътироф мекунад, аммо риёкорӣ ва худнамоӣ кардани онҳоро танқид мекунад. Борҳои сангинро ба дӯши мардум мебанданд, вале худашон намехоҳанд, ки ангушти худро бардоранд. Онхо тамоми кори худро барои он мекунанд, ки дигаронро бинанд. Баръакси ин, Ӯ пайравони худро ба фурӯтанӣ ташвиқ мекунад, ки мегӯяд: «Ҳар кӣ худро баланд бардорад, фурӯтан хоҳад шуд ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз мегардад».

Сархати 2: Пас аз он Исо бар зидди фарисиёни китобдон ҳафт мусибат эълон мекунад (Матто 23:13-36). Ӯ онҳоро маҳкум мекунад, ки ба салтанати осмон монеъ мешаванд, ки ба худашон ворид нашаванд ва ба дигарон иҷозат намедиҳанд; барои таваҷҷуҳ ба масъалаҳои хурд қонун, беэътиноӣ ба масъалаҳои муҳимтар аз қабили адолати раҳмдилӣ вафодорӣ; барои муаррифии намуди зоҳирии пок дар ҳоле, ки дар дохил худпарастии пурра; барои сохтани қабрҳо пайғамбарон мегӯянд, ки онҳо дар куштани паёмбарон иштирок намекарданд, яъне онҳо ҳам мисли гузаштагоне, ки паёмбаронро куштаанд гунаҳкоранд.

Сархати 3: Ниҳоят, Исо дар бораи шаҳри Ерусалим, ки сангҳои пайғамбаронро мекушад, нола мекунад, ки онҳоеро, ки ба он фиристодаанд, изҳори хоҳиш мекунанд, ки кӯдаконро ҷамъ кунанд, мисли мурғ чӯҷаҳои худро дар зери болҳо ҷамъоварӣ кунанд, аммо шаҳр бемайлӣ дар ин муҳофизат иштирок мекунад (Матто 23:37-39). Ӯ маъбади харобшударо пешгӯӣ мекунад, ки онҳо Ӯро дигар нахоҳанд дид, то даме ки бигӯянд: "Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд". Ин андӯҳи амиқро аз доварии дарпешистода нишон медиҳад, аммо вақте ки онҳо Масеҳро эътироф мекунанд, ба оштӣ дар оянда умед доранд.

Матто 23:1 Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдонаш гуфт:

Исо ба мардум ва шогирдон дар бораи фурӯтанӣ ва муҳим будани итоат ба Худо сухан меронад.

1. Фурӯтании итоаткорӣ: Чаро мо бояд ба иродаи Худо пайравӣ кунем

2. Муҳимияти гӯш кардани суханони Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ кардааст. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2. 1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ва аҳкоми ӯ гарон нест.

Матто 23:2 Гуфт: «Китобдонон ва фарисиён дар курсии Мусо нишастаанд:

Исо аз риёкории пешвоёни динии замони худ огоҳ мекунад.

1. Хавфи риёкорӣ дар калисо

2. Қувваи фурӯтанӣ дар роҳбарии рӯҳонӣ

1. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад."

2. Матто 5:3-5 - «Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт. Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд».

Матто 23:3 Пас, ҳар он чи ба шумо фармояд, риоя кунед, риоя кунед ва ба ҷо оваред; лекин шумо аз рӯи аъмоли онҳо рафтор накунед, зеро мегӯянд, вале намегӯянд.

1. Итоати шариат ва мисолҳои зерини имон

2. Сарфи назар аз намунаҳои бад ба фармудаҳои Худо риоя кардан

1. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

2. Филиппиён 3:17 - Эй бародарон, ба ман пайравӣ кунед ва чашмони худро ба онҳое нигоҳ доред, ки мувофиқи намунаи шумо дар мо рафтор мекунанд.

Матто 23:4 Зеро ки онҳо бори вазнин ва вазнинро баста, бар дӯши мардум мегузоранд; вале худашон бо як ангуштонашон онҳоро намеҷунбонанд.

Сарварони динии замони Исо риёкор буданд ва бар души дигарон бори ғайриимкон мегузоранд ва дар ҳоле, ки ангушти худро бардоштан барои кӯмак кардан худдорӣ мекарданд.

1. "Бори риёкорӣ: Омӯзиш аз суханони Исо"

2. "Вазни тоқатфарсои интизориҳои ноодилона"

1. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин рӯза нест, ки Ман баргузидаам? Барои он ки бандҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон ва озод кардани мазлумонро озод кунам, ва шумо ҳар як юғро бишканед? то ки нони худро ба гуруснагон надиҳад, ва мискинони рондашударо ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон ва аз ҷисми худ пинҳон нашавӣ?»

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

Матто 23:5 Аммо тамоми аъмоли худро барои он мекунанд, ки ба мардум намоён шаванд: ҷинсҳои худро васеъ мекунанд ва сарҳади ҷомаҳои худро васеъ мекунанд,

Дар порчаи Матто 23:5 гуфта мешавад, ки корҳои фарисиён на барои ҷалоли Худо, балки барои он ки дигарон дида шаванд ва таъриф карда шаванд.

1. «Амали нек бо сабабҳои дуруст»

2. «Тамаркуз ба ҷалоли Худо, на азони мо».

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Матто 23:6 Ва дар болои зиёфатҳо ва курсиҳои сариро дар куништҳо дӯст доред,

Ин порча дар бораи дӯст доштани беҳтарин ҷойҳо дар ҷашнҳо ё муассисаҳои динӣ мебошад.

1. Шодии хизмат ба дигарон

2. Фурӯтанӣ дар замони ҷашнҳо

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед

2. Луқо 14:7-14 - Исо дар бораи фурӯтанӣ масал гуфт: «Зеро ҳамаи онҳое ки худро баланд мекунанд, фурӯтан хоҳанд шуд, ва онҳое ки худро фурӯтан мекунанд, сарафроз хоҳанд шуд».

Матто 23:7 Ва салом дар бозорҳо ва барои мардум даъват шудан: «Устод, Устод».

Ин порча дар бораи хатари хоҳиши эътироф ва таҳсин аз ҷониби дигарон сухан меронад.

1: Мағрурӣ пеш аз афтодан меравад - Масалҳо 16:18

2: Фурӯтан бошед ва ба дигарон хизмат кунед - Филиппиён 2:3-4

1: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Матто 6:1-4 - Монанди риёкорон нашавед, ки аз дигарон эътироф ва таъриф меҷӯянд.

Матто 23:8 Аммо шумо «Устод» нахонед, зеро ки Устоди шумо як аст, яъне Масеҳ; ва ҳамаи шумо бародаронед.

Исо таълим медиҳад, ки ҳамаи имондорон баробаранд ва ба ҳеҷ кас набояд аз дигараш баландтар унвон дода шавад.

1. Арзиши баробарӣ дар калисо

2. Қудрати хизмат бо фурӯтанӣ

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи рақобат ё кибр накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед".

Матто 23:9 Ва ҳеҷ касро дар рӯи замин падари худ нахонед, зеро Падари шумо як аст, ки дар осмон аст.

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки ҳеҷ як одами рӯи заминро эҳтиром накунанд, зеро Падари онҳо, ки дар осмон аст, танҳо Худост.

1. «Падари ниҳоии мо: эътироф кардани Худо ҳамчун Падари Осмонии мо»

2. "Худовандро иззат кунед: рад кардани ягон инсон дар поя"

1. Эфсӯсиён 3:14-15 «Бинобар ин ман дар пеши Падаре, ки ҳар оила дар осмон ва бар замин аз Ӯ ном бурда шудааст, зону хам мекунам».

2. Ишаъё 40:25 «Пас Маро ба кӣ муқоиса мекунӣ, ки мисли Ӯ бошам? мегӯяд муқаддас».

Матто 23:10 Шумо низ оғо номида нашавед, зеро ки Устоди шумо як аст, яъне Масеҳ.

Исо огоҳ мекунад, ки худро оғо меномид, зеро ӯ ягона оғои ҳақиқӣ аст.

1. "Масеҳ устоди мост: ин барои мо чӣ маъно дорад?"

2. «Хатари мағрурӣ: худро дар назди Масеҳ гузоштан»

1. Масалҳо 16:18 «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Филиппиён 2:3 «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед».

Матто 23:11 Аммо касе ки дар байни шумо бузургтар аст, бандаи шумо хоҳад буд.

Исо таълим медиҳад, ки бузургтарини мо бояд фурӯтан бошад ва ба дигарон хизмат кунад.

1. "Бузургии ҳақиқӣ дар хидмат аст"

2. "Хизмат ба дигарон: Роҳ ба сӯи иҷрошавӣ"

1. Филиппиён 2:5–8

2. Луқо 22:24–27

Матто 23:12 Ва ҳар кӣ худро баланд кунад, хор хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.

Худро фурӯтан кунед ва сарбаланд хоҳед шуд; худро баланд бардоред ва хор

хоҳед шуд.

1. Худо онҳоеро, ки бо фурӯтанӣ Ӯро эҳтиром кардан мехоҳанд, эҳтиром хоҳад кард.

2. Мағрурӣ ва такаббурӣ ба ҳалокат мебарад, аммо хоксорӣ ба шӯҳрат мебарад.

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

Матто 23:13 Аммо вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо Малакути Осмонро бар зидди одамон мебандед, зеро на худатон ба даруни худ дохил мешавед ва на ба онҳое ки медароянд, иҷозат намедиҳед.

Исо риёкории китобдонон ва фарисиёнро, ки худашон аз дохил шудан ба Малакути Осмон саркашӣ мекунанд ва аз даромадани дигарон монеъ мешаванд, маҳкум мекунад.

1. Хавфи риёкорӣ: Огоҳӣ аз Исо

2. Татбиқи он чизе ки мо мавъиза мекунем: дар имони худ зиндагӣ кунем

1. Яъқуб 1:22: «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. 1 Юҳанно 1:9: «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Матто 23:14 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо хонаҳои бевазанонро мехӯред ва барои худнамоӣ дуои тӯлонӣ мекунед; бинобар ин шумо ба ҷазои сахттар гирифтор хоҳед шуд.

Исо китобдонон ва фарисиёнро маҳкум мекунад, ки аз бевазанон манфиат гирифта, бо дуоҳои тӯлонӣ худро диндор вонамуд мекунанд.

1. Хатари дин вонамуд кардан

2. Аз эҳтиёҷмандон истифода набаред

1. Яъқуб 2:15-17 - «Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав» ва чизҳои заруриро ба онҳо надиҳад. бадан , ин чӣ фоида дорад?»

2. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ баста бошад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

Матто 23:15 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро шумо баҳр ва хушкиро давр мезанед, то як касро дини мубтало созед, ва ҳангоме ки вай офарида шавад, ӯро ду баробар бештар аз худатон писари дӯзах мегардонед.

Китобдонон ва фарисиён барои он маҳкум карда шуданд, ки кӯшиш мекарданд, ки ба дини Худо табдил диҳанд ва онҳоро аз худашон ҳам бадтар кунанд.

1. Хавфи риёкорӣ: Огоҳӣ аз Исо

2. Қадам дар сайру гашт: Зиндагӣ бо ҳаққоният

1. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

2. Эфсӯсиён 4:15 - "Балки, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сарвар аст, ба Масеҳ табдил шавем".

Матто 23:16 Вой бар ҳоли шумо, эй роҳбаладони кӯр, ки мегӯед: "Ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ҳеҷ нест; лекин ҳар кӣ ба тиллои маъбад қасам хӯрад, қарздор аст!

Исо фарисиёнро танқид кард, ки ба одамон иҷозат медиҳанд, ки ба маъбад қасам хӯранд, вале аз онҳо талаб мекунанд, ки ба тиллои маъбад қасам диҳанд, ки ин боиси қарзи бештар мегардад.

1. Хатари гумроҳ кардани одамон: чӣ гуна фарисиён масъулиятҳои худро иҷро карда натавонистанд

2. Қувваи Калом: Чӣ тавр Суханони мо оқибатҳо доранд ва ба дигарон таъсир мерасонанд

1. Масалҳо 11:9 - Мунофиқ бо даҳони худ ёри худро нобуд мекунад, аммо одил ба воситаи дониш наҷот хоҳад ёфт.

2. Масалҳо 12:13 - Шарир ба доми гуноҳи лабони худ меафтад, аммо одил аз мусибат раҳо хоҳад шуд.

Матто 23:17 Эй аблаҳон ва кӯрон: зеро ки кадомаш бузургтар аст: тилло ё маъбад, ки тиллоро муқаддас мекунад?

Дар порча муқоисаи тилло ва маъбад, ки онро муқаддас мегардонад, таъкид мекунад ва мепурсад, ки кадоме аз он бузургтар аст.

1. Муҳимияти тақдис - нишон додани он, ки чӣ гуна тилло тавассути будан дар маъбад арзишмандтар мешавад.

2. Қимати ҳақиқии ашё – таъкид кардан, ки тилло на арзиши ҳақиқӣ, балки маъбадест, ки онро муқаддас мекунад.

1. 1 Петрус 1:7 - "то ки ҳақиқии озмудашудаи имони шумо, ки аз тиллое, ки дар оташ месанҷад, гаронбаҳотар аст, дар зуҳури Исои Масеҳ ба ҳамду сано, ҷалол ва иззату ҷалол пайдо шавад"

2. 1 ба Қӯринтиён 3:16-17 - "Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст? Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ӯро вайрон мекунад. Зеро ки маъбади Худо муқаддас аст ва шумо он маъбад ҳастед. ».

Матто 23:18 Ва ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ нест; лекин ҳар кӣ ба инъоме ки бар он аст, қасам хӯрад, гуноҳкор аст.

Исо ба пайравонаш таълим медиҳад, ки қасам хӯрдан ба қурбонгоҳ нодуруст нест, балки он кас гунаҳкор аст, агар онҳо ба ҳадяи бар он қасам хӯранд.

1. Қувваи қасамҳо: Он чизе ки Исо дар бораи ваъда додан ба мо таълим медиҳад

2. Фаҳмидани таълимоти Исо дар бораи аҳамияти назр

1. Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор "оре"-и шумо ҳа, "не"-и шумо не, вагарна маҳкум карданд.

2. Воиз 5:4-5 - «Вақте ки назди Худо назр мекунӣ, дар иҷрои он таъхир накун. Ӯ аз аблаҳон лаззат надорад; ба ваъдаи худ вафо кунед. Аҳд накардан беҳтар аз он аст, ки назр карда ва онро иҷро накунам.

Матто 23:19 Эй аблаҳон ва кӯрон: зеро ки кадом бузургтар аст: ҳадия ё қурбонгоҳе, ки ҳадияро тақдис мекунад?

Исо фарисиёнро барои риёкории онҳо дар даҳяк мазаммат мекунад, дар ҳоле ки адолат ва марҳаматро сарфи назар мекунад.

1. "Вазни суханони мо: Исо ва фарисиён"

2. "Авлавияти ишқ: қурбонии ҳадяҳо ба Худо"

1. Луқо 6:37-38 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд: маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд : бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад?"

Матто 23:20 Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чизе ки бар он аст, қасам хӯрад.

Исо таълим медиҳад, ки вақте касе ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, онҳо низ ба тамоми чизҳои дар он буда қасам хӯрдаанд.

1. Қувваи сухани мо: Фаҳмидани маънои савганд

2. Аҳамияти муқаддасот: вафо кардан ба ваъдаҳои мо

1. Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, қасам нахӯред, на ба осмон, на ба замин ва на ба чизи дигар. Бигзор "оре"-и шумо ҳа, "не"-и шумо не, вагарна маҳкум карданд.”

2. Воиз 5:2-4 - «Дар даҳони худ шитоб накунед, дар дили худ шитоб накунед, ки ба ҳузури Худо чизе бигӯед. Худо дар осмон аст ва шумо дар замин, пас сухани шумо кам бошад. Хоб вақте меояд, ки ғамхорӣ бисёр аст ва сухани зиёд ба сухани нодон ишора мекунад».

Матто 23:21 Ва ҳар кӣ ба маъбад қасам хӯрад, ба он ва ба сокини он қасам хӯрдааст.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки ба маъбад қасам мехӯранд, дар асл ба Худое, ки дар маъбад сокин аст, қасам мехӯранд.

1. Қудрати савганд: Таҳқиқи вазнинии савганд ба маъбад ва аҳамияти Худое, ки дар дохили он сокин аст.

2. Савганд хӯрдан: Муносибати мо бо маъбад ва аҳамияти эҳтироми Худоро тавассути суханони худ тафтиш мекунем.

1. Яъқуб 5:12-14 - «Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, на ба осмон, на ба замин ва на ба ягон қасами дигаре қасам нахӯред, балки бигзор «ҳа»-и шумо оре бошад ва «не»-и шумо не бошад. То ки шумо ба маҳкумият дучор нашавед: Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор дуо гӯяд; Оё касе шодравон аст? Бигзор вай ҳамду сано хонад».

2. Ишаъё 65:16 - "Ҳар кӣ дар замин баракат мехонад, ба Худои вафодор хоҳад кард; ва ҳар кӣ дар замин қасам хӯрад, ба Худои вафодорӣ қасам хӯрад".

Матто 23:22 Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба тахти Худо ва ба он ки бар он нишастааст, қасам хӯрад.

Дар ин порча аҳамияти савганд ба Худо ва арши Ӯ таъкид шудааст.

1: "Дар савгандҳои худ Худовандро эҳтиром кунед"

2: "Қудрати Арши Худо"

1: Isaiah 66:1 - "Худованд чунин мегӯяд: "Осмон тахти Ман аст, ва замин тахтаи пойҳои Ман аст: хонае, ки барои Ман бино мекунед, куҷост?"

2: Ирмиё 17:12 - "Тахти баланди пурҷалол аз ибтидо макони муқаддаси мост".

Матто 23:23 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо аз пудинагӣ, анис ва зира даҳьяк медиҳед, ва муҳимтар аз шариат, доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед;

Ин порча дар Матто 23:23 дар бораи риёкории китобдонон ва фарисиён барои таваҷҷӯҳ ба масъалаҳои хурди шариат ва беэътиноӣ кардан ба масъалаҳои муҳимтарини доварӣ, марҳамат ва имон сухан меронад.

1. "Ҷустуҷӯи адолат ва шафқат: масъалаҳои вазнинтари қонун"

2. «Содиқона ва одилона зиндагӣ кардан: Мулоҳиза дар Матто 23:23»

1. Мико 6:8 "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад? Барои адолат рафтор кардан ва марҳаматро дӯст доштан ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кардан".

2. Ғалотиён 5:22-23 "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

Матто 23:24 Эй роҳбаладони кӯр, ки пашшаро мезананд ва шутурро фурӯ мебаранд.

Ин оят дар бораи риёкорӣ дар байни пешвоёни дин аст, ки ба ҷузъиёти хурд тамаркуз мекунанд, вале масъалаҳои бузургтарро нодида мегиранд.

1. Дидани расми бузург: Фош кардани риёкорӣ дар ҳаёти мо

2. Аз пашша то шутур: Хатари итоати интихобӣ

1. Ишаъё 29:13-14 - Вой бар ҳоли онон, ки ҳукмҳои ноинсофона мебароранд ва андӯҳеро, ки муқаррар кардаанд, менависанд; Барои он ки бечорагонро аз доварӣ дур созам ва ҳаққро аз мискинони қавми Ман бигирам, то бевазанон тӯъмаи онҳо шаванд, ва ятимонро ғорат кунанд!

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша

мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Матто 23:25 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо беруни коса ва табақро тоза мекунед, аммо даруни онҳо пур аз ғорат ва зиёдравӣ аст.

Китобдонон ва фарисиён ба намуди зоҳирӣ диққат медоданд, на ба дигаргуниҳои дохилӣ.

1: Таваҷҷуҳи мо бояд ба дигаргунсозии дохилӣ бошад, на намуди зоҳирӣ.

2: Мо бояд диққатамонро ба риояи дастурҳои Худо ва бо дили пок зиндагӣ кунем.

1: Қӯлассиён 3:12-17 - Пас, ҳамчун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2: Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Матто 23:26 Эй фарисии кӯр, аввал он чи даруни коса ва табақ аст, пок кун, то ки беруни онҳо низ пок бошад.

Ин порча аз аҳамияти таваҷҷӯҳ ба ботини дил пеш аз ғамхорӣ дар бораи зоҳири зоҳирӣ сухан меравад.

1. "Дили масъала: Аввал тоза кардани дарун"

2. "Зоҳир метавонад фиребанда бошад: Зарурати поксозии ботинӣ"

1. Забур 51:10 - "Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун".

2. Масалҳо 4:23 - «Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор, зеро ки масъалаҳои ҳаёт аз он аст».

Матто 23:27 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро шумо ба қабрҳои сафедшуда монандед, ки аз берун зебоанд, вале дарун пур аз устухонҳои мурдагон ва аз ҳар нопокӣ мебошанд.

Исо китобдонон ва фарисиёнро маҳкум мекунад, ки дар ҳоле ки дилҳои онҳо аз гуноҳ ва фасод пур аст.

1. Огоҳии Исо аз риёкорӣ

2. Хатари ниқоби ботил аз парҳезгорӣ

1. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Матто 23:28 Ҳамин тавр, шумо низ дар зоҳир дар назари одамон одил менамоед, аммо дар ботинатон пур аз риёкорӣ ва шарорат ҳастед.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки аз зоҳир одил зоҳир нашавед ва дар ҳоле ки риёкорӣ ва гуноҳи ботинии худро пинҳон кунед.

1: Адолати ҳақиқӣ аз дарун меояд, на аз зоҳир.

2: Мо бояд нисбат ба худ ростқавл бошем ва барои адолати ҳақиқӣ кӯшиш кунем, на танҳо намуди зоҳирии он.

1: Филиппиён 3:8-9 - "Дар ҳақиқат, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро ки арзиши бештари шинохтани Худованди ман Исои Масеҳ. Ба хотири Ӯ ман ҳама чизро аз даст додаам ва онҳоро ахлот меҳисобам, то ки ман метавонад Масеҳро ба даст орад».

2: 1 Юҳанно 1: 8-10 - "Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва пок кунад. моро аз ҳар ноинсофӣ, агар гӯем, ки гуноҳ накардаем, вайро дурӯғгӯй мекунем, ва каломи Ӯ дар мо нест».

Матто 23:29 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо қабрҳои анбиёро месозед ва қабри одилонро оро медиҳед,

Китобдонон ва фарисиён риёкоранд, ки ба онҳое, ки таъқиб мекарданд, эҳтиром мекунанд.

1. Мунофики васмат

2. Хатари мунофиқӣ

1. Ишаъё 29:13 - "Ин қавм бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром мекунанд, аммо дили онҳо аз ман дур аст".

2. Яъқуб 2:17 - "Ҳамчунин имон, агар амале надошта бошад, мурда аст, танҳо будан."

Матто 23:30 Ва бигӯед: «Агар мо дар айёми падарони худ мебудем, дар хуни анбиё шарики онҳо намебудем».

Мардуми замони Исо риёкор буданд ва мегуфтанд, ки паёмбаронро мисли аҷдодонашон таъқиб намекарданд, дар асл онҳо низ ҳамин тавр мекарданд.

1. Хатари мунофиқ: Шинохтан ва парҳез кардан аз дурӯғ

2. Дар замони мухолифат содиқ мондан: дар имон устувор мондан

1. Ишаъё 29:13 - "Ва Худованд гуфт: "Зеро ки ин қавм бо даҳони худ наздик мешаванд ва Маро бо лабҳои худ эҳтиром мекунанд, дар ҳоле ки дилҳояшон аз Ман дур аст, ва тарси онҳо аз Ман ҳукмест, ки мардум таълим додаанд".

2. Яъқуб 2:17 - "Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст"

Матто 23:31 Пас, худатон шоҳиди он бошед, ки шумо фарзандони онҳое ҳастед, ки анбиёро куштанд.

Исо фарисиёнро огоҳ мекунад, ки онҳо фарзандони онҳое ҳастанд, ки пайғамбаронро куштанд.

1. Оқибатҳои амалҳои мо

2. Хавфи ғурури рӯҳонӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолатеро, ки Худо талаб мекунад, ба вуҷуд намеорад.

Матто 23:32 Пас, андозаи падарони худро пур кунед.

Исо фарисиён ва китобдононро бо хотиррасон кардани гуноҳҳои аҷдодони худ аз хатари риёкории онҳо огоҳ мекунад.

1. Муҳимияти ростқавлӣ ва фурӯтанӣ дар роҳ бо Худо

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз фармудаҳои Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон кунад, муваффақ нахоҳад шуд, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад ёфт.

Матто 23:33 Эй морҳо, эй насли морҳо, чӣ гуна метавонед аз ҷазои дӯзах раҳо шавед?

Исо фарисиёнро барои риёкорӣ маҳкум карда, онҳоро аз оқибатҳои корҳои бадашон огоҳ мекунад.

1. Нифоқ: Гуноҳе, ки аз он пешгирӣ кардан мумкин нест

2. Хароҷоти инкор кардани ҳақиқати Худо

1. Румиён 2:1-5 - Бинобар ин, шумо, эй одамизод, ҳар яки шумо, ки доварӣ мекунед, узр надоред. Зеро ки ба каси дигар ҳукм карда, худатро маҳкум мекунӣ, зеро ки ту,

довар, ҳамон корҳоро ба амал меоварӣ.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Матто 23:34 Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё, ва ҳакимону китобдононро мефиристам; ва баъзеи онҳоро бикушед ва маслуб кунед; ва баъзеи онҳоро дар куништҳои худ қамчинкорӣ карда, аз шаҳр ба шаҳр таъқиб хоҳед кард;

Исо аз таъқиботи ходимони Худо огоҳ мекунад.

1. Таъқиби бандагони Худо: Бо вуҷуди душвориҳо устувор будан

2. Даъвати мо: Бо вуҷуди таъқибот дӯст доштан

1. Ибриён 11:35-40 - Имони бандагони Худо

2. Юҳанно 15:17-19 - Муҳаббати бандагони Худо

Матто 23:35 То он ки тамоми хуни одил дар рӯи замин рехта шавад, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарьё ибни Барахьё, ки шумо ӯро дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштаед.

Ин порча дар бораи доварии Худо ба одамон барои гуноҳҳояшон, махсусан барои рехтани хуни бегуноҳ сухан меравад.

1: Оқибатҳои гуноҳ

2: Ғазаби Худо

1: Ҳастӣ 4:10 - Ва Ӯ гуфт: «Чӣ кор кардай? Овози хуни бародарат аз замин ба ман нидо мекунад.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Матто 23:36 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи ин ба сари ин насл ҳоҳад буд.

Ин порча дар бораи доварӣ сухан меронад, ки насли ҳозира хоҳад буд.

1. Мо бояд тавре зиндагӣ кунем, ки Худоро эҳтиром ва эҳтиром кунем, мабодо худамонро доварӣ кунем.

2. Амалҳои мо ҳам дар дунё ва ҳам дар оянда оқибат дорад.

1. Ибриён 9:27 - «Ва чунон ки муқаррар шудааст, ки одам як бор бимирад, ва баъд аз он доварӣ меояд».

2. Румиён 2:5-6 - "Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ."

Матто 23:37 Эй Ерусалим, Ерусалим, эй ки анбиёро мекуштӣ ва онҳоеро, ки ба сӯи ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор мехостам фарзандони туро ҷамъ кунам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои худро зери болҳои худ ҷамъ мекунад, ва ту нахостӣ!

Исо аз он изҳори андӯҳи амиқ мекунад, ки Ерусалим аз қабули Ӯ, сарфи назар аз анбиёи зиёде, ки дар тӯли таърих ба вай фиристода шуда буданд, ғамгин аст.

1. Муҳаббати Худо пойдор аст: Муҳаббати бечунучарои Исо ба Ерусалим

2. Рад кардани даъват: Оқибатҳои рад кардани пешниҳоди наҷоти Худо

1. Ишаъё 53:3 - "Одамон ӯро нафрат карданд ва рад карданд, марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно буд"

2. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед"

Матто 23:38 Инак, хонаи шумо барои шумо хароб шудааст.

Исо фарисиёнро огоҳ мекунад, ки хонаи онҳо аз сабаби тавба накарданашон хароб хоҳад шуд.

1. Оқибатҳои дилҳои сахтгир - А дар Матто 23:38

2. Рад кардани тавба - А дар бораи беимонии фарисиён ва дар натиҷа харобии хонаи онҳо

1. Ибриён 3:7-14 - Огоҳӣ аз сахтшавии дилҳо.

2. Ишаъё 6:9-10 - Даъвати Худо ба тавба.

Матто 23:39 Зеро ба шумо мегӯям: минбаъд Маро нахоҳед дид, то нагӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд".

Исо эълон кард, ки то он даме ки мардум қудрати ӯро аз ҷониби Худованд эътироф накунанд, вай дигар дида намешавад.

1. Қувваи эътироф: Чӣ гуна бояд қудрати Худоро дар ҳаёти мо эътироф кунем

2. Арзиши баракат: эҳсоси шодии шодӣ дар Худованд

1. Ишаъё 11:10 - "Ва дар он рӯз решаи Йисой хоҳад буд, ки аломати қавм хоҳад буд; халқҳо онро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва оромии ӯ ҷалол хоҳад ёфт".

2. Забур 118:26 - "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд: мо туро аз хонаи Худованд баракат додем".

Матто 24 харобшавии маъбад, аломатҳои охирзамон ва аҳамияти ҳушёр буданро дар интизории бозгашти Исо муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии нобудшавии маъбад оғоз мешавад (Матто 24:1-2). Вақте ки шогирдон дар бораи аломати замони охири Ӯ мепурсанд, Ӯ онҳоро огоҳ мекунад, ки аз ҷониби Масеҳҳои козиб гумроҳ нашаванд ё аз овозаҳои ҷангҳо ташвиш надиҳанд, зеро ин чизҳо бояд рӯй диҳанд, аммо интиҳо ҳанӯз дар пеш аст. Вай дар бораи қиёми халқе, ки бар зидди салтанати халқӣ бар зидди салтанат, қаҳтӣ, заминҷунбӣ дар ҷойҳои гуногун нақл мекунад, аммо инҳо дардҳои таваллуди нав мебошанд (Матто 24:3-8).

Сархати 2: Сипас ӯ таъқиботро тасвир мекунад, ки имондорон бо анбиёи козиб

рӯбарӯ хоҳанд шуд, ки бисёриҳоро фиреб медиҳанд, бадӣ зиёд мешавад, муҳаббат бештар сард мешавад, аммо онҳое, ки то ба охир устуворанд, наҷот хоҳанд ёфт. Малакути Инҷил дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда мешавад, шаҳодати ҳамаи халқҳо ва он гоҳ интиҳо фаро мерасад (Матто 24:9-14). Вай ба «вайроншавии нафратовар» ишора мекунад, ки тавассути Дониёл-пайғамбар дар ҷои муқаддас истода, огоҳ мекунад, ки онҳое, ки дар Яҳудо ҳастанд, бетаъхир аз кӯҳҳо мегурезанд, зеро мусибати бузурге хоҳад буд, ки аз олами аввал то ба имрӯз дигар ҳеҷ гоҳ баробар нахоҳад шуд.

Сархати 3: Исо дарҳол пас аз рӯзҳои тангӣ аломатҳоро идома медиҳад Ситораҳои моҳтоби офтобӣ тирашуда ҷисмҳои осмониро ба ларза медаровардand Писари одамизод меояд абрҳо осмон бо қудрат бо овози карнай фариштагонро бо овози баланд фиристодан интихобшудагонро аз чор шамол як канори осмон ҷамъ мекунанд (Матто 24:29-31)). Ӯ мисоли дарахти анҷирро нақл мекунад, вақте ки шохаҳои он баргҳои нарм мебароянд, медонанд, ки тобистон ба ҳамин тарз наздик аст, вақте ки ҳамаи ин чизҳоро дида, бидонед, ки он дар назди дар аст. Аммо соати дақиқи рӯзро ҳеҷ кас намедонад, ҳатто фариштаҳои осмон ва Писари танҳо Падарро. Чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар оянда низ Писари Одам мехӯрад, никоҳ мехӯрад ва никоҳ мебахшад, рӯзи ба киштӣ даромадани Нӯҳ дар бораи тӯфон чизе намедонистанд, онҳоро ғарқ кард, ки чӣ тавр Писари Одам чӣ гуна меояд, ин қадар бояд ҳамеша бедор бошед, зеро намедонед. кадом рӯз Худованди шумо меояд (Матто 24:32-44).

Матто 24:1 Ва Исо берун омада, аз маъбад рафт, ва шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то ки биноҳои маъбадро ба ӯ нишон диҳанд.

Исо маъбадро тарк кард ва шогирдонаш ба ӯ биноҳои маъбадро нишон доданд.

1. Ҳузури Худо дар ҳама ҷост: Фаҳмидани маънои аз маъбад баромадани Исо

2. Аҳамияти эҳтиром ва тарс: қадр кардани биноҳои маъбад

1. Забур 46:4-5 «Дарёе ҳаст, ки ҷӯйҳояш шаҳри Худоро, манзили муқаддаси Ҳаққи Таолоро шод мегардонад. Худо дар миёни вай аст; вай набояд ҳаракат кунад; Вақте ки саҳар саҳар аст, Худо ба ӯ ёрӣ медиҳад».

2. Ишаъё 66:1 «Худованд чунин мегӯяд: «Осмон тахти ман аст, ва замин зери пои Ман аст; хонае, ки барои ман месозӣ, чӣ гуна аст ва ҷои оромиши ман чист?»

Матто 24:2 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи инро намебинед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санг бар санги дигар намонад, ки наафтад.

Исо харобшавии маъбад дар Ерусалимро пешгӯй мекунад.

1: Мо бояд ба ҳодисаҳои ногаҳонӣ омода бошем, чунон ки Исо моро огоҳ кард, ки нобудшавӣ имконпазир аст.

2: Мо бояд ба нақшаи Худованд таваккал кунем, ҳатто вақте ки он даҳшатнок ё душвор ба назар мерасад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Матто 24:3 Вақте ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун менишаст, шогирдон ба танҳоӣ назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ба мо бигӯй, ки ин кай мешавад? ва аломати омадани Ту ва охири ҷаҳон чӣ гуна хоҳад буд?

Шогирдон ба Исо дар бораи аломатҳои омадани дуюм ва анҷоми дунё, вақте ки Ӯ дар кӯҳи Зайтун нишаста буд, саволҳо доданд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр ба омадани дуюми Исо омода шудан мумкин аст

2. Муҳимияти тамошо ва интизорӣ: Бозгашти Исо ва анҷоми дунё

1. Румиён 13:11-12 «Ба ҷуз ин шумо вақтро медонед, ки соате расидааст, ки шумо аз хоб бедор шавед. Зеро ки ҳоло наҷот ба мо наздиктар аст, назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем. Шаб дур рафт; руз наздик аст. Пас, биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем».

2. Титус 2:11-14 «Зеро ки файзи Худо зоҳир шуд, ки барои ҳамаи одамон наҷот овард ва моро таълим дод, ки аз шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ даст кашем ва дар замони ҳозира худдор, ростқавл ва худотарсу зиндагӣ кунем зеро умеди мубораки мо, зуҳури ҷалоли Худои бузург ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аст, ки Ӯ Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар гуна шарорат раҳоӣ диҳад ва барои Худ халқеро, ки барои аъмоли нек ғаюранд, пок созад».

Матто 24:4 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад.

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки аз онҳое, ки онҳоро фиреб медиҳанд, огоҳ бошанд.

1. "Хатари фиреб"

2. «Қувваи фаҳмиш»

1. Эфсӯсиён 5:15–17; «Пас, хеле эҳтиёт шавед, ки чӣ тавр зиндагӣ мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд, ва аз ҳар фурсат истифода баред, зеро ки айём бад аст. Бинобар ин, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист».

2. Масалҳо 14:15; "Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, аммо оқил ба қадамҳои худ фикр мекунанд."

Матто 24:5 Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва бисьёр касонро фиреб медихад.

Бисёр муаллимони козиб ба номи Исо омада, бисёриҳоро гумроҳ хоҳанд кард.

1. Анбиёи козиб: Хатари фиреб

2. Ҳокимияти Масеҳ: канорагирӣ аз таълимоти бардурӯғ

1. Аъмол 20:29-31 - Огоҳии Павлус аз муаллимони козиб

2. 2 Петрус 2:1-3 - Анбиёи козиб ва ҷазои онҳо

Матто 24:6 Ва шумо дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид; эҳтиёт шавед, ки изтироб накунед; зеро ки ҳамаи ин бояд воқеъ шавад, аммо интиҳо ҳанӯз нест.

Ин порча дар бораи он аст, ки аз ҷангҳо ё овозаҳо дар бораи ҷангҳо, ки ба амал меоянд, ташвиш надиҳед, зеро интиҳо ҳанӯз нест.

1. Парво накунед, вафодор бошед - Ба ҷои он ки аз мушкилоти дунявӣ ранҷ кашед,

таваккал кунед.

2. Таҳаммули мусибатҳо дар охират - Бо нигоҳ доштани имон ва ба тарс дода нашудан ба охирзамон омода шавед.

1. Румиён 8:18 "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан намеарзад."

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Матто 24:7 Зеро ки халқ бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминҷунбӣ рӯй хоҳад дод.

Дар порча сухан меравад, ки чӣ тавр дар байни миллатҳо низоъ, гуруснагӣ, вабоҳо ва заминҷунбӣ дар ҷойҳои гуногун ба амал меояд.

1. Ҳатто дар лаҳзаҳои тангӣ низ Худо дар ихтиёри худ аст.

2. Аз он чи дар дунё мегузарад, хавотир нашавем, балки ба Худо таваккал кунем.

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ ёбад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтиданд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

Матто 24:8 Ҳамаи инҳо ибтидои андӯҳҳо мебошанд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки пеш аз анҷоми ин ҷаҳон замонҳои душвор фаро хоҳанд расид.

1. "Дарду алами охирзамон: Огоҳии Исо барои мо"

2. "Қудрати суханони Исо: омодагӣ ба он чи дар оянда аст"

1. Ишаъё 61:1-2 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодии асиронро эълон кунам ва зиндониёнро аз торикӣ раҳо кунам».

2. Румиён 8:18-19 - «Ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ҳозираи мо бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, қобили муқоиса нест. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост».

Матто 24:9: «Он гоҳ шуморо ба азобу уқубат таслим хоҳанд кард, ва хоҳанд кушт;

Пайравони Исо ба хотири исми Ӯ таъқиб ва кушта мешаванд.

1. Исо моро даъват мекунад, ки ҳатто дар муқобили таъқибот содиқ бошем.

2. Қудрати номи Исо сазовори ҳимоят аст.

1. Юҳанно 15:18-20 - "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки вай аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они ҷаҳон мебудед, он гоҳ шуморо ҳамчун азони худ дӯст медошт. Чун ҳаст, шумо ба ҷаҳониён тааллуқ надоред. дунё, вале ман туро аз ҷаҳон баргузидаам, барои ҳамин ҷаҳон аз ту нафрат дорад, ба ёд овар, ки гуфтам: «Банда аз оғои худ бузургтар нест». Агар Маро таъқиб мекарданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард».

2. 1 Петрус 4:12-13 - "Дӯстони азиз, аз озмоиши оташин, ки барои озмудани шумо омадааст, ҳайрон нашавед, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. Аммо шодӣ кунед, ки дар ранҷу азобҳо иштирок мекунед. Масеҳ, то вақте ки ҷалоли Ӯ зоҳир мешавад, шумо бенихоят шод бошед».

Матто 24:10 Ва он гоҳ бисьёр касон ба васваса меафтанд, ба якдигар хиёнат хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд кард.

Бисёриҳо хафа мешаванд ва ба якдигар муқобилат мекунанд ва боиси бадбинӣ мешаванд.

1. "Ёри худро дӯст доред: хатари хафа кардани дигарон"

2. "Арзиши хиёнат: Мулоҳизаҳо дар Матто 24:10"

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ кунед, вале бо ростӣ шодӣ кунед: Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад».

Матто 24:11 Ва бисьёр анбиёи козиб ба майдон омада, бисьёр касонро гумроҳ хоҳанд кард.

Бисёре аз анбиёи козиб таълимоти бардурӯғ паҳн мекунанд ва бисёриҳоро гумроҳ хоҳанд кард.

1. Аз анбиёи козиб ҳазар кунед - Ғалотиён 1:6-9

2. Ҳама чизро санҷед - 1 Таслӯникиён 5:21-22

1. Ирмиё 14:14; 23:25-32

2. 2 Петрус 2:1–3; Ваҳй 19:20

Матто 24:12 Ва азбаски шарорат зиёд мешавад, муҳаббати бисьёр касон сард хоҳад шуд.

Афзоиши гуноҳ боиси кам шудани муҳаббат мегардад.

1: Мо бояд бар зидди васвасаи гуноҳ мубориза барем ва ба ҷои он муҳаббатро дар ҳаёти худ инкишоф диҳем.

2: Мо бояд дар имони худ ҳушёр бошем ва нагузорем, ки гуноҳ бар мо ғолиб ояд.

1: Румиён 12: 9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

2:1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Матто 24:13 Аммо ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Ин оят ба аҳамияти сабр барои наҷот додан таъкид мекунад.

1: Дар замонҳои душвор устувор истодан - таваҷҷӯҳ ба аҳамияти истодагарӣ дар муқобили мушкилот

2: Эътиқоди устувори муқаддасон - таъкид кардани мукофотҳои вафодорӣ

1: Ибриён 10:35-36 - "Пас, эътимоди худро аз даст надиҳед, зеро он мукофоти бузург дорад. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз иҷрои иродаи Худо, ваъдаро ба даст ored. "

2: Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст".

Матто 24:14 Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон мавъиза хоҳад шуд, то ки барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад; ва он гоҳ интиҳо хоҳад омад.

Ин порча дар бораи аҳамияти мавъиза кардани каломи Худо ва чӣ гуна он ба охир расидани замон ишора мекунад.

1. Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Каломи Худо моро муттаҳид мекунад ва моро ба ҷовидонӣ омода мекунад

2. Вазифаи бузург: Чӣ тавр мо метавонем паёми Худоро паҳн кунем ва омадани охиратро наздиктар кунем

1. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Матто 24:15 Пас, ҳангоме ки он чизи зишти харобиоварро, ки Дониёл набӣ гуфта буд, бубинед, дар ҷои муқаддас биистед, (ҳар кӣ мехонад, бифаҳмад:)

Исо пайравонашро ҳушдор медиҳад, ки ҳушёр бошанд ва аз «амали зишти харобӣ», ки Дониёл-пайғамбар гуфта буд, огоҳ бошанд.

1. Кори нафратовари харобӣ: он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад

2. Тайёр бошед: Огоҳии Исо дар Матто 24

1. Дониёл 9:27 - "Ва ӯ аҳдро бо бисёриҳо барои як ҳафта мустаҳкам хоҳад кард: ва дар миёнаи ҳафта қурбонӣ ва ҳадияро қатъ хоҳад кард, ва барои паҳншавии корҳои зишт онро хароб хоҳад кард, ҳатто то ба охир расидани он, ва он муқарраршуда бар харобазорон рехта хоҳад шуд».

2. 2 Таслӯникиён 2:3 - "Бигзор ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ ваҷҳ фирефта накунад: зеро он рӯз нахоҳад омад, магар он ки аввал фитна ояд, ва он марди гуноҳкор, писари ҳалокат зоҳир шавад";

Матто 24:16 Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд;

Ин порча ба сокинони Яҳудо маслиҳат медиҳад, ки дар вақти хатар ба кӯҳҳо гурезанд.

1. Вақте ки хатар наздик аст, мо бояд ба гурез омода бошем.

2. Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем, то эмин бошем.

1. Масалҳо 22:3 - Оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

2. Забур 91:14-16 - Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро наҷот медиҳам; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ маро бихонад, ва ман ба ӯ ҷавоб хоҳам дод: Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва ӯро эҳтиром хоҳам кард. Бо умри дароз ман ӯро қонеъ хоҳам кард, ва наҷоти Худро ба ӯ нишон хоҳам дод.

Матто 24:17: Бигзор касе ки дар бом аст, барои берун овардани чизе аз хонаи худ фурӯд наояд.

Исо ба мардум дастур медиҳад, ки ҳангоми гурехтан аз шаҳр ба хонаҳояшон барнагарданд.

1. Худо медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст ва моро бо муҳофизати зарурӣ барои эмин нигоҳ доштани мо таъмин хоҳад кард.

2. Имони мо ба Худо, вақте ки мо дастурҳои Ӯро гӯш мекунем ва иҷро мекунем, подош хоҳад гирифт.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 6:25-33 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест. , ва бадан бештар аз либос аст? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед?...».

Матто 24:18 Ва касе ки дар саҳро аст, барои гирифтани либоси худ барнагардад.

Ин оят ҳушдор медиҳад, ки кореро ба шитоб, бахусус дар баробари хатари ногузир тарк накунад.

1. Дарки кӯтоҳ будани ҳаёт: Мулоҳизаҳо дар Матто 24:18.

2. Худро ба душвориҳои ғайричашмдошт омода кунем: Омӯзиши Матто 24:18.

1. Луқо 14:28-30 - "Зеро ки кадоме аз шумо, ки қасди сохтани бурҷро дорад, аввал нишаста, хароҷотро ҳисоб намекунад, оё барои анҷом додани он кофӣ аст? Вагарна, вақте ки вай таҳкурсӣ гузошта бошад ва не ки қодир ба анҷом расонид, ҳамаи онҳое ки инро мебинанд, Ӯро тамасхур карда, мегӯянд: "Ин одам ба сохтмон шурӯъ кард ва натавонист ба анҷом расонад"».

2. Ибриён 10:35-36 - «Бинобар ин боварии худро, ки мукофоти бузург дорад, дур накунед. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо

овардаед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст оред».

Матто 24:19 Ва вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

Дар Матто 24:19 Исо аз душвориҳое огоҳ мекунад, ки модарони ҳомила ва ширдеҳ дар охири замонҳо меоянд.

1. "Замонҳои сахттарин: Модарони ҳомила ва ширдеҳ дар охирзамон"

2. "Огоҳӣ аз Исо: Тоқат кардани душвориҳо барои модарон"

1. Ишаъё 40:11 - "Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард; онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ кӯдаконро роҳнамоӣ хоҳад кард".

2. 1 Таслӯникиён 5:3 - "Зеро, вақте ки онҳо гӯянд: "Осоишагӣ ва амният; он гоҳ ҳалокати ногаҳон ба сари онҳо меояд, мисли азоби зани кӯдакдор ва онҳо раҳо нахоҳанд шуд".

Матто 24:20 Аммо дуо кунед, ки гурези шумо на дар фасли зимистон бошад, на дар рӯзи шанбе.

Дар порча ҳушдор дода мешавад, ки дар рӯзи шанбе ё дар зимистон гурехта нашавед.

1: Имони мо моро даъват мекунад, ки омода бошем, аммо инчунин ӯҳдадориҳои худро дар назди Худо дар хотир дорем.

2: Ноумедиҳои зиндагӣ набояд моро водор созад, ки аҳкоми Худоро фаромӯш кунем.

1: Такрори Шариат 5:12-15 - Рӯзи шанберо эҳтиром кунед ва онро муқаддас нигоҳ доред.

2: Isaiah 40:31 - Онҳое, ки ба Худованд интизорӣ мекашанд, қуввати худро нав хоҳанд кард.

Матто 24:21 Зеро дар он вақт мусибати бузурге хоҳад буд, ки аз ибтидои ҷаҳон то

имрӯз набуд ва нахоҳад шуд.

Мусибати бузург давраи ранҷу азобҳои шадидест, ки пеш аз бозгашти Исо рӯй медиҳад.

1: Худо назорат мекунад ва моро аз мусибати бузург мебарад.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва дар вақти мусибати бузург ба Ӯ содиқ бошем.

1: Румиён 8:31-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Матто 24:22 Ва агар он айём кӯтоҳ нашавад, ҳеҷ башар наҷот нахоҳад ёфт; балки ба хотири баргузидагон он айём кӯтоҳ хоҳад шуд.

Худо рӯзҳои мусибатро ба хотири баргузидагон кӯтоҳ хоҳад кард.

1. Муҳаббати Худо ба баргузидагон: Чӣ гуна раҳмати Худо халқашро дар замонҳои душвор муҳофизат мекунад

2. Ваъдаи ҳифзи Худо: Чӣ гуна ризқи Худо моро аз фитна наҷот медиҳад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забоноро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд.

Матто 24:23 Он гоҳ касе ба шумо гӯяд: "Инак, Масеҳ дар ин ҷост ё дар он ҷо"; бовар накунед.

Исо ба шогирдонаш маслиҳат медиҳад, ки ба касе, ки худро Масеҳ мешуморад, бовар накунанд, ҳатто агар онҳо дар макони мушаххас даъво кунанд.

1. "Аз паёмбарони козиб эҳтиёт шавед"

2. "Хатари бовар кардан ба иддаои бардурӯғ"

1. Ирмиё 29:8-9 "Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фиреб надиҳанд ва ба хобҳои худ, ки ба амал меоваред, гӯш надиҳед. зеро ки онҳо ба исми Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд».

2. 2 Петрус 2:1-3 «Лекин дар байни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб низ хоҳанд буд, ки онҳо ба таври махфӣ бидъатҳои лаънатӣ ба вуҷуд меоранд, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба гардани худ меоваранд. ҳалокати зуд.Ва бисьёр касон бо роҳҳои фитнаангези худ пайравӣ хоҳанд кард, ва аз сабаби онҳо роҳи ростӣ бадгӯй хоҳад шуд.Ва бо тамаъ бо суханони сохта туро тиҷорат хоҳанд кард, лаънат хоб намекунад».

Матто 24:24 Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, аломот ва мӯъҷизоти бузург нишон хоҳанд дод; ба тавре ки агар имконпазир мебуд, худи интихобкунандагонро фиреб медиҳанд.

Муаллимон ва анбиёи козиб, агар имконпазир мебуд, ҳатто баргузидагонро низ фиреб медиҳанд.

1. Эътироф кардани устодон ва паёмбарони козиб

2. Фирефтаи таълимоти бардурӯғ нашавед

1. Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед

2. 1 Юҳанно 4:1-6 - Рӯҳҳоро санҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд

Матто 24:25 Инак, Ман ба шумо пештар гуфта будам.

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки ҳушёр бошанд ва ба омадани Малакути Худо омода бошанд.

1. Огоҳ бошед: Исо моро водор мекунад, ки ба омадани Салтанати Худо омода бошем

2. Муҳимияти гӯш кардан ба огоҳиҳои Исо

1. 1 Таслӯникиён 5:2-4 - Зеро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб меояд.

2. 1 Қӯринтиён 16:13 - Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли мардон рафтор кунед, қавӣ бошед.

Матто 24:26 Пас, агар ба шумо гӯянд: "Инак, Ӯ дар биёбон аст"; берун наравед: инак, вай дар утоқҳои пинҳонӣ аст; бовар накунед.

Ин оят моро ҳушдор медиҳад, ки ба паёмбарони козиб бовар накунем ва ба ҷои он ба каломи Худо таваккал кунем.

1. Ба дурӯғ бовар накунед: эътимод ба Каломи Худо

2. Анбиёи бардурӯғ: фаҳмиш дар ҷаҳони имрӯза

1. 2 Тимотиюс 3:16-17 "Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки одами Худо комил ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад".

2. Ишаъё 8:20 «Ба таълим ва ба шаҳодат!

Матто 24:27 Зеро, чунон ки барқ аз шарқ баромада, то ғарб ҳам медурахшад; омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.

Омадани Писари Одам мисли барқе хоҳад буд, ки ба ҳама намоён аст.

1. Нури олам: А дар бораи омадани Писари Одам

2. Исо меояд: А дар бораи умед ва кафорат

1. Аъмол 1:11: «Ҳамон Исо, ки аз миёни шумо ба осмон бардошта шуд, ҳамон тавр хоҳад омад, чунон ки шумо дидаед, ки Ӯ ба осмон меравад».

2. Ишаъё 9:2: «Мардуме, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид».

Матто 24:28 Зеро ҳар ҷо ки лошае бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ хоҳанд шуд.

Ин оят изҳороти Исоро инъикос мекунад, ки марг ва нобудшавӣ диққати худро ба ин ҳодиса ҷалб мекунад.

1: Ҷамъомади уқобҳо рамзи марг ва нобудшавӣ аст ва бояд моро водор созад, ки дар бораи ноустувории зиндагӣ андеша кунем.

2: Ҷамъоварии уқобҳо ёдрас кардани огоҳии Исо аст, ки марг ва ҳалокат ба онҳое меояд, ки омода нестанд.

1: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

2: Яъқуб 4:14 - Шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Матто 24:29 Дарҳол пас аз мусибати он айём офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро нахоҳанд дод, ва ситораҳо аз осмон фурӯ резанд, ва қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод.

Исо пешгӯй мекунад, ки пас аз вақти мусибат офтоб тира мешавад ва моҳ равшании худро намедиҳад ва ситораҳо аз осмон меафтанд ва қувваҳои осмон ба ларза меоянд.

1. Чӣ тавр ба душвориҳои зиндагӣ омода шудан мумкин аст - Матто 24:29

2. Такя ба муҳофизати Худо дар замонҳои душвор - Матто 24:29

1. Ишаъё 13:10 - Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои онҳо равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро равшан намекунад.

2. Ибриён 12:26-27 - Он гоҳ овози Ӯ заминро ларзонд, аммо ҳоло Ӯ ваъда дода, гуфтааст: "Боз бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза меандозам". Ва ин калима: «Боз як бори дигар, он чиро, ки ба ларза афтодаанд, мисли чизҳои офаридашуда, нест карданро дорад, то он чи ларзанашаванда боқӣ монад.

Матто 24:30 Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд; ва он гоҳ тамоми қабилаҳои рӯи замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки дар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли азим меояд.

Омадани дуюми Исо як воқеаи пурҷалоле хоҳад буд, ки аломати Писари Одам дар осмон зоҳир мешавад ва Исо дар абрҳо меояд.

1. Аълоҳазрати омадани дуюми Исо

2. Ба Бозгашти Подшоҳ омода шавед

1. Ваҳй 1:7 - Инак, Ӯ бо абрҳо меояд; ва ҳама чашмҳо Ӯро ва онҳое, ки Ӯро сӯрох кардаанд, хоҳанд дид;

2. Закариё 14:5 - Ва шумо ба водии кӯҳҳо гурехтед, зеро водии кӯҳҳо то Азал хоҳад расид; бале, шумо хоҳед гурехт, чунон ки пеш аз заминҷунбӣ дар айёми Узиё подшоҳи Узиё гурехта будед. Яҳудо: ва Худованд Худои ман, ва ҳамаи муқаддасон бо ту хоҳанд омад.

Матто 24:31 Ва фариштагони Худро бо садои баланди карнай мефиристад, ва онҳо баргузидагони Ӯро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигари осмон ҷамъ хоҳанд кард.

Исо фариштагонро бо садои баланди карнай мефиристад, то баргузидагонро аз чор гӯшаи замин ҷамъ кунанд.

1: Карнай навохта, аз бозгашти Исо ва ҷамъ шудани қавми Ӯ хабар медиҳад.

2: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар пароканда бошем, ҳамаамон бо Исо муттаҳид мешавем.

1:1 Таслӯникиён 4:16-17 - Зеро ки худи Худованд аз осмон бо фарёди фармон, бо

овози фаришта ва бо садои карнайи Худо нозил хоҳад шуд. Ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳьё хоҳанд шуд.

2: Ваҳй 11:15 - Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнай навохт, ва дар осмон овозҳои баланд баланд шуданд, ки мегуфтанд: «Малакути ҷаҳон Малакути Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст, ва Ӯ то абад подшоҳӣ хоҳад кард. .»

Матто 24:32 Акнун як масал дар бораи дарахти анҷир ёд гиред; Вақте ки шохаи ӯ нарм шуда, барг оварад, шумо медонед, ки тобистон наздик аст;

Масал дар бораи дарахти анҷир: Тобистон наздик аст, вақте ки шоха нарм мешавад ва баргҳо пайдо мешаванд.

1. Умеди мавсими нав

2. Омодагӣ ба тағйирот

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

Матто 24:33 Ҳамин тавр шумо, вақте ки ҳамаи ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки он наздик аст, ҳатто дар назди дар аст.

Исо ба мо мегӯяд, ки аломатҳои омадани Ӯро дарк кунем ва ба он омода бошем.

1. "Тайёр бошед: Аломатҳои омадани Худованд"

2. "Пешомади Худованд: Донистани он ки Ӯ наздик аст"

1. Луқо 21:28 - "Акнун, вақте ки ин чизҳо ба амал меоянд, рост шавед ва сарҳои худро баланд кунед, зеро кафорати шумо наздик аст."

2. Матто 24:44 - «Бинобар ин шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед».

Матто 24:34 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки ҳамаи рӯйдодҳои пешгӯӣ дар насли ҳозира рӯй медиҳанд.

1. Каломи Худо дуруст аст: мо метавонем ба ваъдаҳои Ӯ эътимод кунем

2. Зиндагӣ дар партави рӯйдодҳои пешгӯӣ: Андешидани амал

1. Ишаъё 40:8: «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Эфсӯсиён 1:13-14: «Шумо низ дар Ӯ, вақте ки каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидаед ва ба Ӯ имон овардед, бо Рӯҳулқудс, ки ваъдашуда, ки кафолати мероси мост, то даме ки Мо онро ба ситоиши ҷалоли Ӯ соҳиб мешавем».

Матто 24:35 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

Ин оят эълон мекунад, ки суханони Худо устувор хоҳанд буд, ҳатто вақте ки ҳама чиз ном мешавад.

1. Каломи Худо абадӣ аст

2. Табиати тағйирнопазири Каломи Худо

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. 1 Петрус 1:25 - «Аммо каломи Худованд то абад боқӣ мемонад. Ва ин сухан хушхабарест, ки ба шумо мавъиза шудааст».

Матто 24:36 Аммо он рӯз ва соатро, ҷуз Падари Ман, ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон.

Охири дунё кай фаро мерасад, касе намедонад, танхо Худо медонад.

1. Муҳимияти эътимод ба вақти Худо.

2. Чӣ тавр ба рӯзи номаълум омода шудан мумкин аст.

1. Ирмиё 29:11 «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо муваффақият бахшад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист».

2. Забур 31:15 «Замони ман дар дасти Ту аст».

Матто 24:37 Аммо чӣ тавре ки айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.

Омадани Писари Одам ба рӯзҳои Нӯҳ монанд хоҳад буд.

1: Дар айёми Нӯҳ, ҷаҳон пур аз гуноҳ ва бадӣ буд, аммо Худо ба воситаи Нӯҳ ва оилаи ӯ роҳи наҷот ва ваъдаи умедро фароҳам овард.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки имон ва таваккал ба Худо дошта бошем, ҳатто вақте ки ҷаҳони атрофамон пур аз бадӣ ва гуноҳ аст.

1: Ҳастӣ 6: 5-9 - Худованд дид, ки бадкирдории насли инсон дар рӯи замин чӣ гуна бузург шудааст ва ҳар майли фикрҳои дили инсон ҳамеша бад аст.

2: Румиён 5:12-14 - Пас, чунон ки гуноҳ ба воситаи як одам ба ҷаҳон дохил шуд, ва мамот ба воситаи гуноҳ, ва ҳамин тавр мамот ба ҳамаи одамон омад, зеро ки ҳама гуноҳ карданд,

Матто 24:38 Зеро, чунон ки дар айёми пеш аз тӯфон, то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, онҳо мехӯрданд ва менӯшиданд, зан мегирифтанд ва ба шавҳар мебаромаданд.

Дар рӯзҳои пеш аз обхезӣ, одамон ҳаёти ҳаррӯзаи худро бидуни таваҷҷӯҳ ба доварии дарпешистода зиндагӣ мекарданд.

1: Ҳаёти мо зудгузар аст; мо бояд ҳамеша ба доварӣ омода бошем, зеро он метавонад дар ҳар вақт рӯй диҳад.

2: Мо набояд он ҷоеро, ки Худо ба мо додааст, як чизи муқаррарӣ қабул кунем, зеро он метавонад дар як лаҳза аз мо гирифта шавад.

1: Ҳастӣ 6:5-8 - Худо дид, ки шарорати инсон дар рӯи замин бузург аст ва ҳар як хаёли андешаҳои дили ӯ ҳамеша бад аст.

2: 1 Петрус 3:20 - Он вақтҳо беитоатӣ буданд, вақте ки як вақтҳо пурсабрии Худо дар айёми Нӯҳ мунтазир меистод, дар ҳоле ки киштӣ тайёр буд, ки дар он шумораи ками одамон, яъне ҳашт нафар тавассути об наҷот ёфтанд.

Матто 24:39 Ва намедонист, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро бурд; омадани Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад буд.

Омадани Писари Одам мисли тӯфон ногаҳон ва ғайричашмдошт хоҳад буд.

1: Ба омадани Худованд омода бошед

2: Ба бозгашти Масеҳ омода бошед

1: Луқо 12:35-40 - Ба омадани Худованд омода бошед

2: 1 Таслӯникиён 5: 1-11 - Ҳушёр бошед ва ба бозгашти Худованд омода бошед

Матто 24:40 «Он гоҳ ду нафар дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.

Дар сахро ду кас аз хам чудо мешавад, яке гирифта, дигаре монда.

1. Доварии Худо беғараз аст ва ҳеҷ кас аз он гурехта наметавонад.

2. Барои доварии Худо омода будан муҳим аст.

1. 2 ба Қӯринтиён 5:10 - Зеро ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас он чи дар бадан содир кардааст, мувофиқи коре, ки кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад қабул кунад.

2. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳем дод.

Матто 24:41 Ду зан дар осиёб дастос мекунанд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.

Ду нафар як хел кор мекунанд, аммо яке гирифта мешаваду дигаре дар паси он.

1. Муҳимияти омода будан ба омадани Худованд.

2. Ҳар яки мо бояд худро барои омадани Худованд омода созем.

1. 1 Таслӯникиён 5:2-4 - Зеро худатон комилан медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад. Вакте ки мардум «Сулху амонӣ аст» мегуянд, ногахон ба сари онхо халокат меояд, чун дарди зоиш ба сари зани хомила меояд ва аз он чо рахо намеёбанд.

2. Луқо 21:34-36 - «Лекин худатонро эҳтиёт кунед, ки дилҳои шумо аз ғамгинӣ, мастӣ ва ғамхориҳои зиндагии дунё ғубор нашаванд, ва он рӯз ногаҳон мисли дом бар шумо ояд. Зеро он ба ҳамаи сокинони тамоми рӯи замин хоҳад омад. Аммо ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то ки шумо қувват дошта бошед, то аз ҳамаи ин чизҳое, ки ба амал меояд, раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам истода бошед».

Матто 24:42 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

Исо таълим медиҳад, ки мо бояд ҳамеша ҳушёр бошем ва барои омадани Ӯ бедор бошем, зеро мо намедонем, ки Ӯ кай меояд.

1. "Бедор бошед ва мунтазир бошед: ба омадани Худованд омода бошед"

2. "Ҳушёр бошед: Бозгашти Исоро аз даст надиҳед"

1. Ибриён 9:28 - "Пас, Масеҳ як бор пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад. Ба онҳое, ки Ӯро бесаброна интизоранд, Ӯ бори дуюм, ғайр аз гуноҳ, барои наҷот зоҳир хоҳад шуд."

2. 1 Таслӯникиён 5:2-4 - "Зеро худатон хуб медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд

дар шаб меояд. Зеро вақте ки онҳо мегӯянд: "Осоишагӣ ва амният!" он гоҳ ҳалокати ногаҳон ба сари онҳо меояд, чунон ки дардҳои зоидани зани ҳомила ва онҳо наҷот ёфта наметавонанд».

Матто 24:43 Аммо инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соат меояд, бедор мешуд ва намегузошт, ки хонааш вайрон шавад.

Хубии хона агар медонист, ки дузд кай меояд.

1. Ба рӯйдодҳои ғайричашмдошт омода бошед - Матто 24:43

2. Бехабар нашавед - Матто 24:43

1. Масалҳо 22:3 - Оқил бадиро пешгӯӣ мекунад ва худро пинҳон мекунад, вале оддӣ мегузарад ва ҷазо мегирад.

2. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Матто 24:44 Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате, ки шумо гумон намекунед, Писари Одам меояд.

Писари Одам дар соати ғайричашмдошт меояд, бинобар ин омода бошед.

1. "Тайёр бошед: омодагӣ ба бозгашти ғайричашмдошти Писари Одам"

2. "Тайёр бошед: дар интизории бозгашти Писари Одам зиндагӣ кунед"

1. 1 Таслӯникиён 5: 2-4 - "Зеро ки шумо худатон комилан медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб меояд. Ҳангоме ки одамон мегӯянд: "Осоишагӣ ва амният аст", он гоҳ ҳалокати ногаҳонӣ меояд. Ва чун дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд, ва онҳо раҳо нахоҳанд шуд, лекин шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, зеро он рӯз шуморо мисли дузд ба ҳайрат оваред.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

Матто 24:45 Пас, ғуломи мӯътамад ва доно кист, ки оғояш ӯро бар хонадони худ ҳоким таъин кардааст, то дар сари вақт ба онҳо хӯрок диҳад?

Ин порча аҳамияти ходими содиқ ва хирадманди Худованд буданро нишон медиҳад.

1. «Даъват ба бандагони мӯъмину хирад»

2. «Иҷрои ӯҳдадориҳои худ ҳамчун бандагони Худо»

1. Масалҳо 2:6-9 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд. Ӯ барои одил ҳикмати солим меофарад, Ӯ барои ростқавлон ҷилавгирӣ мекунад. Ӯ роҳҳои доварӣ нигоҳ медорад, ва роҳи муқаддасони Худро нигоҳ медорад. Он гоҳ адолат ва доварӣ ва адолатро дарк хоҳӣ кард; бале, ҳар як роҳи хуб.

2. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, ки ҳеҷ чиз наметарсад. Зеро ҳар кӣ бечуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронда аст. Зеро он одам набояд фикр кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард. Одами дудилагӣ дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст.

Матто 24:46 Хушо он ғулом, ки оғояш, вақте ки меояд, вайро дар айни ҳол мебинад.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки дар хизмати худ содиқ ва боғайрат бимонанд, зеро вақте ки Худованд бармегардад, онҳо мукофот хоҳанд гирифт.

1. То бозгашти Худованд содиқ бимонед

2. Ба даст овардани мукофоти хидмати шоиста

1. Масалҳо 13:4 - Ҷони танбал мехоҳад ва чизе ба даст намеорад, дар сурате ки ҷони меҳнатдӯст фаровон аст.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро ҳамчун мукофоти худ аз

Худованд хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Матто 24:47 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ӯро бар тамоми дороии худ ҳоким хоҳад кард.

Дар ин порча сухан меравад, ки ходими мӯътамад бар тамоми молу мулки оғои худ ҳоким таъин карда мешавад.

1: Вафодории мо мукофот хоҳад шуд, зеро мо ҳокими тамоми неъматҳои Худо шудаем.

2: Мо бояд ба Худо содиқ бошем ва ба иродаи Ӯ итоат кунем, зеро ин моро ба мукофотҳои бештар мерасонад.

1: Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад.

2: Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон.

Матто 24:48 Аммо агар он ғуломи бад дар дили худ гӯяд: "Оғоям омадани худро ба таъхир меандозад";

Ин порча аз худдорӣ ва набудани имон ҳангоми интизории бозгашти Исо ҳушдор медиҳад.

1: Ҳушёр бошед ва барои омадани Худованд омода бошед.

2: Бовар кунед, ки Худованд дар вақти худ меояд.

1: Луқо 12:35-40 - "Хушо он ғуломон, ки оғо онҳоро ҳангоми омаданаш бедор мебинад."

2:1 Петрус 4:7 - "Анҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас, ҳушёр ва ҳушёр бошед, то дуо гӯед".

Матто 24:49 «Ва ба рафиқони худ зарба занад ва бо мастиён бихӯрад ва бинӯшад;

Дар ин порча сухан меравад, ки касе ба ҳамкорони худ бадрафторӣ мекунад ва ба мастигарӣ машғул мешавад.

1: Биёед худхоҳ набошем ва ба дигарон бадрафторӣ накунем, балки ба ҳама меҳрубонӣ ва муҳаббат зоҳир кунем.

2: Мо набояд ба мастигарӣ машғул шавем, зеро он гуноҳ ва нохушнудии Худост.

1: Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат, ғазаб, хашм ва ғазаб, фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ».

2: Масалҳо 20:1 - "Шароб масхаракунанда аст, нӯшокии сахт ҷанговар аст, ва ҳар кӣ аз он гумроҳ мешавад, оқил нест".

Матто 24:50 Оғои он ғулом дар рӯзе меояд, ки ӯро намеҷӯяд ва дар соате ки аз он огоҳ нест,

Худованд вақте меояд, ки интизор набуд.

1: Ҳамеша барои бозгашти Худованд омода бошед.

2: Дар имони худ ором набошед, зеро намедонед, ки Худованд кай меояд.

1: Луқо 12:35-40 - Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки барои бозгашти ӯ омода ва ҳушёр бошанд.

2: 1 Таслӯникиён 5:2-4 - Павлус калисоро даъват мекунад, ки бедор ва ҳушёр бошанд, на дар торикӣ зиндагӣ кунанд.

Матто 24:51 Ва ӯро пора-пора карда, насибашро бо риёкорон муқаррар хоҳад кард: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Исо аз оқибатҳои мӯътамад будан, аз он ҷумла ҷудо шудан аз Худо ва тақсим кардани қисмат бо мунофиқон, ки гиря ва ғиҷирроси дандонҳоро эҳсос хоҳанд кард, огоҳ мекунад.

1. Огоҳии Исо: омодагӣ ба доварии ниҳоӣ

2. Вафодор бошед ё бо оқибатҳои он рӯ ба рӯ шавед: Гиря ва ғиҷирроси дандон

1. Забур 35:13 - Аммо ман, вақте ки онҳо бемор буданд, либоси ман палос буд: ҷонамро бо рӯза фурӯтан кардам; ва дуои ман ба синаи худам баргашт.

2. Матто 25:41 - Он гоҳ Ӯ ба дасти чап низ хоҳад гуфт: "Аз ман дур шавед, эй лаънатҳо, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудааст".

Матто 25 масалҳои даҳ бокира, талантҳоро дар бар мегирад ва бо доварии халқҳо ба охир мерасад.

Сархати 1: Боб бо Масал дар бораи Даҳ бокира оғоз мешавад (Матто 25:1-13). Дар ин масал даҳ духтар чароғҳои худро ба пешвози домод мегиранд. Панҷ нафар оқил ҳастанд ва равғани иловагӣ меоранд, панҷ нафари онҳо беақл ҳастанд ва не. Вақте ки домод ба таъхир меафтад, ҳама ба хоб мераванд. Нисфи шаб фарьёд баланд мешавад: «Инак домод! Ба пешвози ӯ берун рав!» Ҳама бокираҳо бедор мешаванд чароғҳои худро тарошанд, аммо беақлҳо равған тамом шуданд, мепурсанд, ки оқилҳо аз онҳо мубодила мекунанд, вале хирадмандон мегӯянд, ки барои ҳардуи мо намерасад, шумо рафта, барои худатон бихаред. Ҳангоме ки онҳо барои харидани равған мерафтанд, домод омад; ки тайёр буданд, бо ӯ ба тӯй даромаданд, дари тӯй баста шуд. Баъдтар дигарон низ омада, гуфтанд: «Худовандо, дарро барои мо кушо!». Аммо ӯ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки туро намешиносам». Аз ин рӯ, Исо огоҳ мекунад, ки ҳамеша омода бошед, зеро рӯз ё соатро намедонед.

Сархати 2: Пас аз он Масал дар бораи истеъдодҳо омадааст (Матто 25:14-30). Шахсе, ки ба сафар мебарояд, молу мулки худро ба бандагонаш мувофиқи қобилияташ як панҷ талант дигаре ду як таланти ҳар кадомаш мувофиқи қобилият месупорад. Ду нафари аввал фоидаи бештар мегузоранд, аммо саввумӣ истеъдоди ӯро аз устоди тарс дафн мекунад. Вақте ки оғо бармегардад, вай ду ходими аввалро мукофот медиҳад, аммо хизматгори сеюмро ҷазо медиҳад, ки ташаббус надошта бошад, аз он чизе, ки ба ӯ дода шудааст, самаранок истифода баред, мегӯяд: "Барои ҳар касе, ки дорад, бештар дода мешавад ва онҳо фаровонӣ хоҳанд дошт, ҳар кӣ набошад, ҳатто он чи ҳам дорад, гирифта мешавад. аз онхо».

Сархати 3: Дар охир Исо халқҳои ҳукмро тасвир мекунад (Матто 25:31-46), ки дар он ҷо Писари Одам дар ҷалоли Худ меояд, бар тахти ҷалоли Ӯ нишастааст, халқҳое, ки дар пеши Ӯ ҷамъ омада буданд, одамонро аз якдигар ҷудо мекунанд, чунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад ва гӯсфандонро бар бузҳои рости Худ мегузорад. чапи у. Сипас Ӯ онҳоеро даъват мекунад, ки Малакути мероси рости Худро барои онҳо аз олами бунёд омода кардааст, зеро вақте ки Ӯ гурусна буд, ташна буд, бегонаи бараҳна дар зиндон бемор буд, ба Ӯ нӯшокӣ медоданд, Ӯро пазироӣ карданд Ӯро пӯшонданд, аз паи Ӯ нигоҳ мекарданд, ба аёдати Ӯ

мерафтанд, дар ҳоле ки чапонаш ин корҳоро намекарданд, то онҳо Рафта, ҷазои ҷовидонӣ, ҳаёти одилонаи абадӣ ва аҳамияти ғамхорӣ дар байни мо, гӯё ки мо ба Худи Масеҳ ғамхорӣ мекунем.

Матто 25:1 Он гоҳ Малакути Осмон ба даҳ бокира монанд карда мешавад, ки чароғҳои худро гирифта, ба пешвози домод баромаданд.

Дар Матто 25:1 Исо Малакути Осмонро ба даҳ бокира муқоиса мекунад, ки чароғҳои худро ба пешвози домод гирифтанд.

1. Муҳимияти омодагӣ: Чӣ тавр масал дар бораи даҳ духтар моро бармеангезад, ки ба бозгашти Масеҳ омода бошем

2. Хирадманд ва нодон: Баррасии натиҷаҳои гуногуни даҳ бокира

1. 2 Петрус 3:14 - "Пас, эй маҳбубон, азбаски шумо мунтазири инҳо ҳастед, саъй кунед, ки Ӯро бе нуқсон ва айб ва осоиштагӣ пайдо кунад."

2. Филиппиён 4:5 - «Бигзор оқил будани шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст».

Матто 25:2 Ва панҷ нафари онҳо доно ва панҷ нафари онҳо нодон буданд.

Масал дар бораи даҳ бокира таълим медиҳад, ки барои бозгашти Масеҳ омода шудан оқилона аст.

1. Омода бошед: омодагӣ ба бозгашти Масеҳ

2. Зиндагии оқилона: Дарсҳо аз масали даҳ бокира

1. Луқо 12:35-48 - Масал дар бораи бандаи мӯътамад

2. Румиён 13:11-14 - Зиреҳи нурро дар бар кунед

Матто 25:3 Нодонон чароғҳои худро гирифта, бо худ равған нагирифтанд.

Нодонҳо чароғҳои худро гирифтанд, аммо барои омодагӣ ба сафар равған наоварданд.

1: Мо бояд омода бошем, ки саёҳати худро дар ҳаёт бо ҳама чизе, ки барои муваффақият лозим аст, пешвоз гирем.

2: Мо бояд захираҳоеро, ки барои муваффақ шудан лозиманд, дар хотир дошта бошем ва дар истифодаи онҳо оқилона бошем.

1: Масалҳо 16:9, "Дили одам роҳи худро меандешад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад".

2: Эфсӯсиён 6:10-18, "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед."

Матто 25:4 Аммо доноён бо чароғҳои худ дар зарфҳои худ равған гирифтанд.

Духтарони доно, ки дар масал дар бораи даҳ бокира дар зарфҳои худ равғани иловагӣ гирифтанд, то ки бо чароғҳои худ бираванд.

1. Ҳикмати омодагӣ ба душвориҳои ғайричашмдошти зиндагӣ

2. Фоидаҳои омода будан ба ношиносҳои зиндагӣ

1. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида ба даст меорем» — 14 вале шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. 15 Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

2. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ мебарад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд.

Матто 25:5 Ҳангоме ки домод дер монд, ҳама хоб рафта, хоб рафтанд.

Дар ин порча сабри домод дар интизори омадани меҳмононаш таъкид шудааст.

1: Сабр фазилат аст - Масалҳо 16:32

2: Интизории Худованд баракат меорад - Ишаъё 40:31

1: Луқо 12:35-36 - Ба омадани Худованд омода бошед

2: Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед

Матто 25:6 Ва нисфи шаб нидое баланд шуд: «Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун равед .

Нисфи шаб занг мезананд, ки ба берун баромада, домодро пешвоз гиранд.

1. Домод: Омодагӣ ба омадани ӯ

2. Омода будан ба Исо: омодагӣ ба вохӯрӣ бо домод

1. Ишаъё 62:5 - Зеро, чунон ки ҷавон ба бокира издивоҷ мекунад, писарони ту низ туро ба занӣ хоҳанд гирифт;

2. Ваҳй 19:7 - Биёед шод ва шод бошем ва Ӯро иззат кунем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва занаш худро омода кардааст.

Матто 25:7 Он гоҳ ҳамаи он бокираҳо бархоста, чароғҳои худро буриданд.

Ин порча дар бораи масал дар бораи бокираҳои доно ва нодон сухан меронад, ки дар он бокираҳои доно барои чароғҳои худ равғани кофӣ доштанд, дар ҳоле ки бокираҳои нодон не.

1. Омода шудан ба оянда бо доно будан ва сармоягузорӣ дар каломи Худо.

2. Вақт ҷудо кардан ба муносибати мо бо Худо ва дар имони худ кӯшиш кардан.

1. Масалҳо 6:6-11 - Ба назди мӯрча рав, эй танбал; роххои онро ба назар гирифта, доно бошед!

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Матто 25:8 Ва нодонон ба доноён гуфтанд: «Аз равғани худ ба мо деҳ; зеро чароғҳои мо хомӯш шудаанд.

Бокираҳои доно барои чароғҳои худ равған доштанд, нодонон не, ва аз ин рӯ аз доноён каме равғани худро талаб карданд.

1: Масеҳ моро даъват мекунад, ки ба омадани Ӯ омода бошем.

2: Мо бояд дар имони худ боғайрат бошем ва ба ғайричашмдошт омода бошем.

1: Матто 24:44, "Бинобар ин шумо низ бояд омода бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед."

2: Масалҳо 19:2, "Ҳаваси бе дониш хуб нест, ва ҳар кӣ бо пойҳои худ шитоб кунад, роҳи худро гум мекунад."

Матто 25:9 Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: «Не; Мабодо ба мо ва шумо кам нашавед, балки назди фурӯшандагон биравед ва барои худ бихаред.

Доноён маслиҳат медиҳанд, ки захираҳои худро мубодила накунанд, ба ҷои он ки барои худ бештар харидани худро пешниҳод кунанд.

1. Ҳангоми қабули қарор ба ҳикмати Худо таваккал кунед.

2. Дар бораи оқибатҳои мубодилаи захираҳо огоҳ бошед.

1. Воиз 11:2 - «Ба ҳафт нафар, ҳа, ҳатто ба ҳашт нафар ҳисса деҳ, зеро намедонӣ, ки ба замин чӣ мусибате меояд».

2. Масалҳо 11:24 - «Касе муфт медиҳад, аммо сарватдор мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад».

Матто 25:10 Ва ҳангоме ки онҳо барои харид кардан рафтанд, домод омад; ва тайёр буданд, бо Ӯ ба тӯй даромаданд, ва дар баста буд.

Домод дар ҳоле омад, ки панҷ духтари доно барои харидани равған рафтанд ва танҳо онҳое, ки омода буданд, ба тӯй даромаданд.

1. Омода будан: Омодагӣ ба бозгашти домод

2. Зарурати омодагӣ ба ҳодисаҳои ғайричашмдошт

1. Румиён 13: 11-14 - Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм чизе ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро иҷро кунад.

2. Воиз 9:10 - Ҳар коре, ки дастат кунад, онро бо тамоми қуввати худ иҷро кун, зеро дар қабр, ки меравӣ, ҳеҷ кор ё дастгоҳ ё дониш нест.

Матто 25:11 Пас аз он духтарони дигар низ омада, гуфтанд: «Худовандо! Худовандо!

Масал дар бораи даҳ духтар таълим медиҳад, ки мо бояд барои бозгашти Худованд омода ва бедор бошем.

1. Барои бозгашти Худованд омода бошед ва омода бошед

2. Ҳушёрӣ ва ҳушёрӣ дар баробари номуайянӣ

1. Матто 24:42–44

2. Луқо 12:35–40

Матто 25:12 Аммо ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки шуморо намешиносам».

Ин порча аз Матто 25:12 аҳамияти донистани Исоро барои гирифтани ҳаёти ҷовидонӣ таъкид мекунад.

1. "Дарк кардани арзиши шинохти Исо"

2. «Зарурати донистани Наҷотдиҳанда»

1. Юҳанно 17:3, "Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд."

2. 1 Юҳанно 5:12, "Ҳар кӣ Писарро дорад, ҳаёт дорад, ва ҳар кӣ Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад".

Матто 25:13 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам дар куҷо меояд, на рӯз ва на соатро.

Бедор бошед ва барои омадани Худованд омода бошед.

1: Эҳтиёт бошед ва ба омадани Худованд омода бошед.

2: Ба бозгашти Исо омода ва бедор бошед.

1: Матто 24:36-44 - Ҳеҷ кас рӯзи дақиқ ё соати бозгашти Исоро намедонад, аз ин рӯ мо бояд ҳушёр ва омода бошем.

2: Луқо 12:35-40 - Мо бояд омода бошем ва зиреҳи рӯҳонии худро дар бар кунем, то вақте ки Исо бармегардад, омода бошем.

Матто 25:14 Зеро ки Малакути Осмон мисли марде аст, ки ба кишвари дур сафар карда, ғуломони худро даъват намуда, дороии худро ба онҳо супурд.

Масал дар бораи истеъдодҳо аҳамияти истифодаи бахшоишҳои Худоро ба таври масъулиятнок ва самаранок таъкид мекунад.

1: Мо бояд атоҳоеро, ки Худо ба мо додааст, истифода барем, то Салтанати Ӯро бунёд кунем.

2: Мо бояд идоракунандагони содиқи атоҳое бошем, ки Худо ба мо ато кардааст, то барои дигарон баракат бошем.

1: Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2:1 Қӯринтиён 4:2 - Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки онҳо содиқ бошанд.

Матто 25:15 Ба яке панҷ талант, ба дигаре ду ва ба дигаре як талант дод; ба ҳар кас мувофиқи қобилияташ; ва дарҳол ба сафар баромад.

Исо истеъдодҳоро мувофиқи қобилияти ҳар як шахс медиҳад ва сипас ба роҳи худ меравад.

1. Худо ба мо ҳадяҳоро мувофиқи қобилиятамон месупорад ва моро даъват мекунад, ки онҳоро барои ҷалоли худ истифода барем.

2. Масал дар бораи талантҳо ба мо таълим медиҳад, ки атои худро барои ҷалоли Худо ва баракати дигарон истифода барем.

1. Румиён 12:6-8 - Мо мувофиқи файзе, ки ба мо дода шудааст, тӯҳфаҳои гуногун дорем ва мо бояд онҳоро ба манфиати умумӣ истифода барем.

2. 1 Петрус 4:10-11 - Ҳар як шахс бояд ҳар атои гирифтаашро барои хидмат ба дигарон истифода барад ва файзи Худоро дар шаклҳои гуногуни он содиқона истифода барад.

Матто 25:16 Он ки панҷ талант гирифта буд, рафта, бо он хариду фурӯш кард ва ба онҳо панҷ таланти дигар дод.

Ин порча дар бораи марде нақл мекунад, ки ба ӯ панҷ талант дода шуда буд ва тавонист аз онҳо панҷ таланти дигар созад.

1. Бештар аз он чизе, ки ба шумо дода шудааст, истифода баред

2. Сармоягузорӣ дар Малакути Худо

1. Масалҳо 13:11 - Сарвати зуд ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ

оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад.

2. Матто 6:20-21 - Барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон намедароянд ва намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Матто 25:17 Ва ҳамчунин, ҳар кӣ ду гирифт, дуи дигарро низ ба даст овард.

Шахсе, ки ду талант дода шуда буд, метавонист боз ду талант ба даст орад.

1. "Қувваи сармоягузорӣ" - Чӣ гуна сармоягузорӣ ба истеъдодҳои мо метавонад ба даромади зиёд оварда расонад.

2. «Саховати Худо» - Чӣ гуна Худо ба касоне, ки мӯъминонро бо он чӣ доранд, подош медиҳад ва неъматро афзун мекунад.

1. Масалҳо 22:29 - «Оё одамеро мебинӣ, ки дар кораш моҳир аст? Ӯ пеши подшоҳон хоҳад истод; вай дар назди одамони норавшан намеистад».

2. Эфсӯсиён 4:28 - «Бигзор дузд дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат кунад ва бо дасти худ кори ҳалол кунад, то ки чизе дошта бошад, ки ба касе ниёз дошта бошад».

Матто 25:18 Аммо касе ки онро гирифта буд, рафта, заминро кофт ва пули оғои худро пинҳон кард.

Масале, ки Исо гуфта буд, нишон медиҳад, ки шахсе, ки чизе дода шудааст, бояд онро оқилона ва масъулиятнок истифода барад.

1. Масал дар бораи истеъдодҳо: Истифодаи тӯҳфаҳои мо бомасъулият

2. Сармоягузорӣ ба Малакути Худо: Он чизе ки аз масал дар бораи истеъдодҳо ба мо таълим медиҳад

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ ҷалол намо

2. Луқо 16:10 - Касе, ки дар чизи андак мӯътамад аст, дар чизи зиёд низ содиқ аст.

Матто 25:19 Пас аз муддати тӯлонӣ оғои он ғуломон омада, бо онҳо ҳисоб мекунад.

Оғо ба хизматгорони худ пулро бовар карда, пас аз муддати тӯлонӣ бармегардад, то онҳоро барои коре, ки бо он карда буданд, ҷавоб диҳад.

1. Худованд тамошо мекунад: Идоракунӣ дар масал дар бораи истеъдодҳо

2. Омода бошед: омодагӣ ба омадани Худованд

1. Матто 24:44-51 - Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате, ки шумо гумон намекунед, Писари Одам меояд.

2. Луқо 12:35-38 - Бигзор камари шумо баста бошад ва чароғҳои шумо фурӯзон бошад; Ва шумо ба мардоне монанд ҳастед, ки мунтазири оғои худ ҳастанд, вақте ки ӯ аз тӯй бармегардад.

Матто 25:20 Ва он ки панҷ талант гирифта буд, омада, панҷ таланти дигар оварда гуфт: «Худовандо! Ту ба ман панҷ талант додӣ;

Ба мард панҷ талант дода шуд ва ӯ панҷ таланти дигарро баргардонд ва аз сармоягузории аввалияаш фоида ба даст овард.

1. Масал дар бораи сармоягузорӣ: Омӯзиши идоракунии захираҳои Худо

2. Истифодаи бештари имкониятҳо: Табдил додани баракатҳо ба неъматҳои сершумор

1. Масалҳо 13:11 - Сарват аз нақшаҳои зуд бой шудан зуд нест мешавад; боигарии мехнат бо мурури замон меафзояд.

2. 1 ба Қӯринтиён 4:2 - Акнун талаб карда мешавад, ки аз онҳое, ки ба онҳо бовар карда шудаанд, бояд содиқ бошанд.

Матто 25:21 Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад!

Ин порча дар бораи Исои Масеҳ ғуломи мӯътамадро ситоиш мекунад ва онҳоро бо

масъулиятҳои бештар мукофот медиҳад.

1. Подошҳои вафодорӣ – чӣ гуна садоқат ба Худоро ба баракатҳои бештар мерасонад.

2. Шодии хизмат - хушбахтие, ки аз иҷрои иродаи Худо бармеояд.

1. 1 ба Қӯринтиён 15:58 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор, беқувват ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

2. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд. Худро низ аз Худованд ҳаловат баред; ва ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

Матто 25:22 Он ки ду талант гирифта буд, омада гуфт: «Худовандо! Ту ба ман ду талант додӣ;

Шахсе, ки ду истеъдод дошт, барои гирифтани ду таланти дигар мукофот гирифт.

1. Худо музди меҳнатро медиҳад.

2. Сармоягузорӣ дар Салтанат фоида меорад.

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Матто 25:23 Оғои ӯ ба вай гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисьёр ҳоким хоҳам кард; ба шодии оғои худ дохил шав».

Ин порча дар бораи як ходими мӯътамад барои меҳнати худ подош мегирад.

1. "Мукофот барои хидмати содиқона"

2. «Шодӣ аз баракати Худо».

1. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

2. Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

Матто 25:24 Он гоҳ он ки як талант гирифта буд, омада гуфт: «Худовандо! Ман медонистам, ки ту одами сахтгир ҳастӣ, аз он ҷое ки накоштай, дарав мекунӣ ва аз ҷое ки накоштай, ҷамъ мекунӣ ;

Марде, ки як истеъдод дорад, назди Худованд меояд ва аз хислатҳои Худованд шикоят мекунад ва мегӯяд, ки аз ҷое ки накоштааст, дарав мекунад.

1. Хислати Худо – эътирофи фазлу раҳмати Худо

2. Қувваи ҳаёти боистеъдод - истифодаи бештари он чизе, ки доред

1. Забур 145:8-9 - Худованд меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад? Агар бародар ё хоҳаре либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм шав ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои заруриро надиҳад, ин чӣ фоида дорад?

Матто 25:25 Ва ман тарсидам ва рафта, талантатро дар замин пинҳон кардам; инак, он чи аз они туст, дар он ҷост.

Мард метарсад ва истеъдоди худро ба ҷои истифода аз он дар зери хок мегузорад.

1. "Хатари тарс: бартараф кардани тарс барои истифода аз истеъдодҳои Худо"

2. "Истифода бурдани ҳадяҳои худ барои ҷалоли Худо"

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Матто 25:26 Оғои ӯ дар ҷавоби вай гуфт: «Эй ғуломи шарир ва танбал!

Оғо ғуломи танбалашро барои иҷро накардани кораш сарзаниш мекунад ва қайд мекунад, ки барои ин кор имкони фаровон дорад.

1. Хатари танбалӣ дар ҳаёти масеҳӣ

2. Ваъдаи баракат тавассути кӯшиш

1. Масалҳо 12:24 - Дастони боғайрат ҳукмронӣ мекунанд, аммо танбалӣ бо меҳнати маҷбурӣ анҷом меёбад.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

Матто 25:27 Пас, ту мебоист пули маро ба ивазкунандаҳо медодӣ, ва он гоҳ, ки омадаам, пули худро бо рибо мегирифтам.

Ин порча аҳамияти банақшагирии пешакӣ ва сармоягузории оқилонаро таълим медиҳад.

1. Сармоягузорӣ дар Салтанат: Манфиатҳои банақшагирии оқилона

2. Пули худро ба кор меандозем: Мо аз масал дар бораи истеъдодҳо чӣ омӯхта метавонем

1. Масалҳо 13:11 - Пули беинсоф кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста пул ҷамъ кунад, онро афзоиш медиҳад.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Матто 25:28 Пас, талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, бидиҳед.

Масал дар бораи талантҳо таълим медиҳад, ки Худо аз мо интизор аст, ки инъомҳо ва истеъдодҳои ба мо атокардаашро дуруст истифода барем.

1: Худо ба мо ҳама неъматҳо ва истеъдодҳоро додааст ва масъулияти мост, ки онҳоро оқилона ва ба қадри имкон истифода барем.

2: Мо бояд атоҳо ва истеъдодҳоеро, ки Худо ба мо додааст, истифода барем, то Ӯро эҳтиром кунем ва ба дигарон хизмат кунем.

1: Эфсӯсиён 4:7-8 - Аммо ба ҳар яки мо файз дода шудааст, ки Масеҳ онро тақсим кардааст. Бинобар ин дар он гуфта шудааст: «Вақте ки ӯ ба баландӣ баромад, асиронро дар қатори худ бурд ва ба одамон тӯҳфаҳо дод».

2:1 Петрус 4:10 - Ҳар як шахс бояд ҳар атои гирифтаашро барои хидмат ба дигарон истифода барад ва файзи Худоро дар шаклҳои гуногуни он содиқона истифода барад.

Матто 25:29 Зеро ба ҳар кӣ дорад, дода ва фаровон хоҳад шуд; лекин аз касе ки надорад, он чи низ дорад, гирифта мешавад.

Ба онҳое, ки доранд, бештар дода мешаванд, дар ҳоле ки ба онҳое, ки чизе надоранд, ҳатто аз он гирифта мешаванд.

1: Мо бояд барои он чизе, ки дорем, миннатдор бошем, зеро Худо барои он чизе, ки аллакай дорем, моро баракат медиҳад.

2: Мо бояд он чи дорем, бо касоне, ки кам доранд, мубодила кунем, зеро Худо он чиро, ки доранд, аз онҳо маҳрум кунад.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2: Масалҳо 19:17 - Касе ки ба камбағалон раҳм мекунад, ба Худованд қарз медиҳад; ва он чи додааст, ба вай бозпардохт.

Матто 25:30 Ва ғуломи нодаркорро ба торикии берун партоед: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

Ғуломи бефоида ба торикии беруна партофта мешавад, ки дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд.

1. "Оқибатҳои амалҳои мо: ғуломони зиёновар чӣ дарав мекунанд"

2. «Ҳукми Худо бар бандагони бефоида»

1. Масалҳо 6: 1-5 - Писарам, агар барои дӯстат зомин бошӣ, агар ба бегона даст оварӣ, ба сухани даҳонат дом афтодӣ, аз сухани даҳонат афтодай. Акнун, эй писарам, ин корро кун ва худро раҳо кун, вақте ки ба дасти дӯстат меой; бирав, худро фурӯтан кун ва дӯсти худро ҳосил кун. Ба чашмони худ хоб марав, ба пилконат хоб марав. Худро чун мурғ аз дасти шикорчӣ раҳо кун, ва чун мурғ аз дасти парандадор.

2. Масалҳо 21:13 - Ҳар кӣ гӯши худро аз фарёди мискинон бастааст, худаш низ гиря мекунад, аммо шунида нахоҳад шуд.

Матто 25:31 Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ меоянд, бар тахти ҷалоли Худ хоҳанд нишаст.

Исо боз дар ҷалол бо фариштаҳои муқаддас меояд ва дар тахти ҷалоли Худ ҷои Худро хоҳад гирифт.

1. Бозгашти пурҷалоли Масеҳ

2. Аълоҳазрати Осмон: Тайёрӣ ба Бозгашти Масеҳ

1. Ваҳй 22:12 - "Инак, Ман ба зудӣ меоям, ва мукофоти Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи кораш бидиҳам".

2. Забур 96:13 - "Пеш аз Худованд, зеро ки Ӯ меояд, зеро меояд, ки заминро доварӣ кунад: ҷаҳонро бо адолат ва мардумро бо ростии Худ доварӣ хоҳад кард".

Матто 25:32 Ва ҳамаи халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад;

Дар ин порча ҷамъ омадани ҳамаи халқҳо дар назди Худо ва ҷудо кардани онҳо ба гӯсфандон ва бузҳо тасвир шудааст.

1. Доварии ниҳоӣ: Кӣ дар охир аз ҳам ҷудо мешавад?

2. Гӯсфанд ва буз: Тақдири моро чӣ муайян мекунад?

1. Ишаъё 10:17 - «Ва нури Исроил оташ хоҳад шуд, ва Қуддуси Ӯ шӯъла; ва дар як рӯз хору шохаҳои ӯро сӯзонда, фурӯ хоҳад бурд».

2. Луқо 17:24-25 - «Зеро, ки барқ дурахшад ва осмонро аз як тараф ба он сӯ равшан мекунад, Писари Одам низ дар рӯзи Худ ҳамон тавр хоҳад буд. Аммо аввал Ӯ бояд бисьёр азоб кашад ва аз ҷониби ин насл рад карда шавад».

Матто 25:33 Ва гӯсфандонро ба тарафи рости худ хоҳад гузошт, ва бузҳоро ба тарафи чап.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки одилон ба тарафи рост ва золимон аз тарафи чап ҷойгиранд.

1. Тақсими бузург: одил ва ноадолат

2. Рӯзи қиёмат: Ҷудо кардани гӯсфанд аз буз

1. Матто 7:21-23 - "На ҳар кӣ ба ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо", ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Дар он рӯз бисёр ба ман хоҳад гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту ва ба исми Ту нубувват накардаем, девҳоро берун наовардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал намеовардем?" Он гоҳ ба онҳо ошкоро хоҳам гуфт: "Ман шуморо ҳеҷ гоҳ нашинохтаам, аз ман дур шавед, эй ситамкорон!"

2. Румиён 2:6-8 - Худо «ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод. Ба онҳое, ки бо истодагарии некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод. Аммо барои касоне, ки нафспарастанд ва кофиранд ва аз паи бадӣ ҳастанд, хашму ғазаб мешавад. Барои ҳар инсоне, ки бадӣ мекунад, мусибат

ва мусибат хоҳад буд».

Матто 25:34 Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи рости Худ хоҳад гуфт: «Биёед, эй Падари Ман баракатҳо!

Подшоҳ одилонро ба салтанате, ки аз офариниши ҷаҳон омода шудааст, қабул хоҳад кард.

1. Худо ҳамеша нақшаи наҷот ва ҳаёти абадӣ барои мо дошт.

2. Зиндагии солеҳ подошест, ки аз ҳар сарват ва лаззати заминӣ бузургтар аст.

1. Эфсӯсиён 2:8-9: Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. 1 Петрус 1:3-4: Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба ҳасби марҳамати фаровони Худ моро ба умеди зинда ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба дунё овард, то ба мероси бефано , ва беайб, ва пажмурда намешавад, дар осмон барои шумо маҳфуз аст.

Матто 25:35 Зеро ки ман гурусна будам, ба ман хӯрок додед; ташна будам, ба ман об додед; бегона будам, маро қабул кардед;

Дар порча аҳамияти ғамхорӣ ба ниёзмандон таъкид шудааст.

1: Мо ҳама даъват кардаем, ки меҳмоннавозӣ ва хидмати фидокорона ба манфиати бародарону хоҳарони ниёзмандамонро иҷро кунем.

2: Исо моро даъват мекунад, ки ба эҳтиёҷоти дигарон диққат диҳем ва бо вақт, захира ва ғамхории худ саховатманд бошем.

1: Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад?

2: Марк 12:31 - "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Матто 25:36 Бараҳна, ва Маро пӯшондед; бемор будам, Маро аёдат мекардед; Ман дар зиндон будам, ва назди Ман омадед.

Ин порча аҳамияти хидматрасонии дилсӯзона ба ниёзмандонро таъкид мекунад.

1. Даъвати меҳрубононаи мо: Иҷрои хизмати Исо

2. Бо муҳаббати Масеҳ ба дигарон хизмат кардан

1. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; танҳо озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро мешавад, ҳатто дар ин: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2. Яъқуб 1:27 - «Дини пок ва беайб дар назди Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан».

Матто 25:37 Он гоҳ одилон ба Ӯ ҷавоб дода, хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай мо Туро гурусна дидем ва туро сер додем?" ё ташна шуда, ба ту об дод?

Ин порча дар бораи одилҳо ба саволи Худо дар бораи он ки онҳо ба гуруснагон ва ташнагон ғамхорӣ мекарданд, сухан меронад.

1: Мо бояд дил дошта бошем, ки ба камбағалон хизмат кунем ва муҳаббати Худоро бо ғамхорӣ ба гуруснагон ва ташнагон нишон диҳем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ҷавоб диҳем, ки чаро мо ба Масеҳ имон дорем ва онро тавассути амалҳои худ нишон диҳем.

1: Матто 22:37-40 - "Исо ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми якум ва бузург аст. Ва дуюм Ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор: тамоми шариат ва анбиё бар ин ду ҳукм овехта шудааст".

2: Яъқуб 2: 14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, Ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; гарчанде ки он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед; ин чӣ фоида дорад? Пас, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан."

Матто 25:38 Кай мо туро бегона дидем ва ба хона гирифтем? ё бараҳна ва туро пӯшонданд?

Ин порча аҳамияти меҳмоннавозӣ ва ғамхорӣ ба ниёзмандонро таъкид мекунад.

1: Мо даъват карда шудаанд, ки саховатманд ва меҳмоннавоз бошем, тавре ки дар Матто 25:38 зикр шудааст.

2: Мо бояд ба бегонагон ҳамчун фарзандони Худо нигоҳ кунем ва ба онҳо меҳрубонӣ ва ҳамдардӣ зоҳир кунем, ки дар Матто 25:38 гуфта шудааст.

1: Ибриён 13: 2 - "Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабарона меҳмондорӣ кардаанд".

2: Яъқуб 2: 15-16 - "Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав" ва ба онҳо чизҳои заруриро надиҳад. бадан, ин чӣ фоида дорад?»

Матто 25:39 Ё кай мо туро бемор ё дар зиндон дида, назди ту омадем?

Ин порча аз аҳамияти нигоҳубини беморон ва зиндониён сухан меронад.

1. "Раҳмияти Исо: Нигоҳубини беморон ва зиндониён"

2. «Қудрати ишқ: раҳм кардан ба заифону озордиҳандагон».

1. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер сер шав», вале дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе накунад, чӣ фоида дорад? мурдааст».

2. Ишаъё 58: 6-7 - "Оё ин гуна рӯза нест, ки ман баргузидаам: занҷирҳои беадолатиро кушоям ва риштаҳои юғро кушоям, мазлумонро озод кунам ва ҳар юғро бишканам? Оё шарик шудан нест хӯрдани худро бо гуруснагон ва оворагони бечораро бо сарпаноҳ таъмин намоӣ, — чун бараҳнаҳоро дидӣ, онҳоро пӯшон, ва аз ҷисму хуни худ рӯй нагардонӣ?»

Матто 25:40 Подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям:

ончунон ки шумо ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман ҳам кардаед».

Ин порча муҳимияти кӯмак ба хурдтарин бародарони худро таъкид мекунад, зеро мо ба худи Масеҳ кӯмак мерасонем.

1. "Зиндагии раҳмдилӣ: хидмат ба хурдтарин бародарони мо"

2. "Қувваи муҳаббат: хидмат ҳамчун ифодаи имон"

1. Яъқуб 2:14–17

2. Луқо 10:25–37

Матто 25:41 Он гоҳ Ӯ ба дасти чап низ хоҳад гуфт: "Аз ман дур шавед, эй лаънатҳо, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудаед!

Шарирон ба оташи абадӣ фиристода мешаванд, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода карда шудаанд.

1: Оқибати бадӣ лаънати абадӣ аст.

2: Ба ваъдаҳои бадӣ фирефта нашавед, зеро он танҳо ба ҳалокат мерасонад.

1: Ваҳй 20: 10-15 - Ва иблис, ки онҳоро фиреб дод, ба кӯли оташ ва кибрит, ки дар он ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб ҳастанд, андохта шуд ва то абад то абад азоб хоҳанд кашид.

2: 2 Таслӯникиён 1: 7-9 - Ва ба шумо, ки ғамгинед, бо мо ором ёбед, вақте ки Исои Масеҳ бо фариштагони пурзӯри худ аз осмон зоҳир мешавад, дар оташи алангазан аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва итоат намекунанд, интиқом мегиранд. Инҷили Худованди мо Исои Масеҳ: Ӯ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ ба ҳалокати абадӣ ҷазо дода мешавад.

Матто 25:42 Зеро ки ман гурусна будам, ба ман хӯрок надодед; ташна будам, ба ман нӯшокӣ надодед.

Ин порча аз таъмин накардани ризқу рӯзии ниёзмандон сухан меравад.

1. "Садоқа ба ниёзмандон: даъват ба шафқат"

2. "Кӯмак ба онҳое, ки бехабаранд: масъулияти мӯъминон"

1. Яъқуб 2: 15-16 "Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав" ва ба онҳо чизҳои заруриро надиҳад. ҷисм, ин чӣ фоида дорад? ”

2. 1 Юҳанно 3:17-18 "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан дӯст надорем. балки дар амал ва дар хакикат».

Матто 25:43 Ман бегона будам, маро нагирифтед, бараҳна будам, напӯшондед, бемор ва дар зиндон будам, ба аёдати ман наомадед.

Ин оят моро водор мекунад, ки меҳмоннавоз бошем ва ба ниёзмандон кумак кунем.

1: Мо даъват шудаем, ки ба ниёзмандон меҳмоннавоз бошем.

2: Мо бояд раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ зоҳир намуда, ба одамони ранҷдида ва мӯҳтоҷ кумак кунем.

1: Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон рафта, худро аз ҷаҳон доғдор нигоҳ доштан.

2: Isaiah 58:7 - Оё ин нест, ки нони худро бо гуруснагон тақсим накун, ва мискинони рондашударо ба хонаи худ оварӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ки ӯро мепӯшӣ ва аз ҷисми худ пинҳон намешавӣ?

Матто 25:44 Оё онҳо низ ба Ӯ ҷавоб дода, гӯянд: «Худовандо! Кай мо Туро гурусна, ё ташна, ё бегона, ё бараҳна, ё бемор, ё дар зиндон дидему ба Ту хизмат накардем?

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки мо бояд ба дигарон, ҳатто бо эҳтиёҷмандон чӣ гуна муносибат кунем, гӯё онҳо худи Масеҳ бошанд.

1. Даъват ба шафқат: Вазифаи мо дӯст доштан ва хидмати ниёзмандон аст

2. Қоидаи тиллоӣ: Муносибат бо дигарон, чунон ки мехоҳед, ки бо шумо муносибат кунанд

1. Ғалотиён 6:9-10 - "Аз кори нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард. Бинобар ин, ба қадри имкон, биёед ба ҳама одамон некӣ кунем. , махсусан ба онҳое, ки ба хонаводаи мӯъминон тааллуқ доранд».

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер сер шав», вале дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе накунад, чӣ фоида дорад? мурдааст».

Матто 25:45 Он гоҳ Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ончунон ки шумо ба яке аз хурдтаринҳои инҳо накардаед, ба Ман ҳам накардаед».

Исо таълим медиҳад, ки вақте ки мо ба ниёзмандон кӯмак мерасонем, ин ба Ӯ кӯмак кардан баробар аст.

1: Исо моро даъват мекунад, ки ба ниёзмандон хизмат кунем, то ба Ӯ хизмат кунем.

2: Хизмати мо ба дигарон муҳаббати моро ба Исо нишон медиҳад.

1: Ғалотиён 6:9-10 - Биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард. Пас, чун фурсат дорем, ба ҳама одамон, махсусан ба аҳли оилаи мӯъминон некӣ кунем.

2: Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

Матто 25:46 Ва инҳо ба ҷазои ҷовидонӣ хоҳанд рафт, вале одилон ба ҳаёти ҷовидонӣ.

Ин порча таъкид мекунад, ки золимон ба ҷазои ҷовидонӣ дучор хоҳанд шуд, дар ҳоле ки одилон ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд гирифт.

1. Интихоби ҷовидонӣ: рӯ ба рӯ шудан бо оқибатҳои амалҳои мо

2. Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ: Даъват барои дигаргунсозии рӯҳонӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Қӯринтиён 15:19-22 - Агар мо танҳо дар ин ҳаёт ба Масеҳ умед дошта бошем, мо аз ҳама бадбахттаринем. Аммо алҳол Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гардид. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

Матто 26 нақшаи зидди Исо, тадҳин шудани ӯ дар Байт-Ҳинӣ, зиёфати охирин, дуои ӯ дар Ҷатсамонӣ, ҳабс ва мурофиаҳои минбаъдаи ӯ дар назди саркоҳин ва инкори Петрусро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо марги худро пас аз ду рӯз дар вақти иди Фисҳ пешгӯӣ мекунад (Матто 26:1-5). Дар ҳамин ҳол, саркоҳинон ва пирон қасд доранд, ки Ӯро дастгир кунанд. Дар Байт-Ҳинӣ зане Исоро бо атри гаронбаҳо тадҳин мекунад, ки Яҳудои Исқарют онро исрофкор меҳисобад. Ин Яҳудоро водор мекунад, ки розӣ шавад, ки ба Исо барои сӣ тангаи нуқра хиёнат кунад (Матто 26:6-16).

Сархати 2: Дар давоми зиёфати охирин, Исо нон ва шаробро бо шогирдонаш ҳамчун рамзи бадан ва хуни худ тақсим мекунад, ки барои омурзиши гуноҳҳо барои бисёриҳо таслим карда мешаванд (Матто 26:17-29). Ӯ инчунин пешгӯӣ мекунад, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат мекунад, ки ин боиси он мегардад, ки ҳар як шогирд мепурсад, ки оё онҳо ҳамонанд. Пас аз таоми шом онҳо ба кӯҳи Зайтун мебароянд, ки дар он ҷо Исо пешгӯии инкоркунии Петрусро пеш аз бонг задани хурӯс пешгӯӣ мекунад. Сарфи назар аз эътирозҳои шадиди Петрус гуфт, ки ӯ ҳеҷ гоҳ рӯй намедиҳад ё Масеҳро инкор намекунад, ҳатто агар ҳама дигарон кунанд.

Сархати 3-юм: Дар Ҷатсамонӣ ҳангоми дуо дар бораи марги дар пеш омадаистода Ӯ аз шогирдон хоҳиш мекунад, ки бедор бошанд, дуо гӯянд, вале онҳоро дар хоб дидааст, ки заифии инсон аз қувваи илоҳӣ муқобил аст (Матто 26:36-46). Чанде пас аз он ки Яҳудо бо шамшерҳои мусаллаҳи издиҳом омад, ки аз ҷониби саркоҳинон фиристода шуда буданд, пирон ба Исо хиёнат мекунанд, ки бӯсаи Исоро ба ҳабс гирифтанд. Шогирде ба ғулом саркоҳин мезанад, ки гӯшашро буридааст, аммо Исо ӯро сарзаниш мекунад, ки ғуломро шифо медиҳад ва мегӯяд, ки онҳое, ки бо шамшер зиндагӣ мекунанд, аз шамшер мемиранд ва Ӯро саркоҳин Қаёфо бурданд.

дар он ҷо мурофиаи судиро рад мекунад, ки Масеҳро се бор бонг мезанад, ҳамон тавре ки Масеҳ пешгӯй карда буд, ки суханони дар Матто 26:47-75 гуфташуда иҷро мешаванд.

Матто 26:1 Ва ҳангоме ки Исо ҳамаи ин суханонро ба анҷом расонд, ба шогирдонаш гуфт:

Исо таълим додани шогирдонашро тамом кард ва омода буд, ки бо озмоишҳои дар пеш истода мубориза барад.

1: Новобаста аз он ки мо бо кадом озмоишҳо дучор мешавем, мо бояд содиқ бошем ва ба Худованд таваккал кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба Исо пайравӣ кунем ва дар ҳаёт салибҳои худро бар дӯш гирем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Қӯлассиён 3: 23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

Матто 26:2 Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди фисҳ фаро мерасад ва Писари Одамро барои маслуб кардан таслим мекунанд.

Ин порча дар бораи иди Фисҳ ва таслим ва маслуб шудани Исо мебошад.

1. Қурбонии Исо: Тӯҳфаи ниҳоӣ

2. Иҷрои ғайримумкини нақшаи Худо

1. Ишаъё 53:4-6 (Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро ба дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем. Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем; ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудем, ҳар яке ба роҳи худ равона шудем, ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ гузоштааст.)

2. Ибриён 9:14-15 (То чӣ андоза хуни Масеҳ, ки ба воситаи Рӯҳи абадӣ Худро беайб ба Худо қурбон кардааст, виҷдони шуморо аз аъмоли мурда пок хоҳад кард, то ба Худои Ҳай хизмат кунед? Ва барои ин ӯ миёнарав аст. аз аҳди ҷадид, ки ба воситаи мамот, барои кафорати ҷиноятҳои зери аҳди якум, даъватшудагон ваъдаи мероси абадӣ гиранд.)

Матто 26:3 Он гоҳ саркоҳинон, китобдонон ва пирони қавм ба қасри саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, ҷамъ омаданд.

Саркоҳинон, китобдонон ва пирони қавм дар қасри Қаёфои саркоҳин ҷамъ омаданд.

1. Ғалабаи Исо бар гуноҳ - Чӣ гуна марг ва эҳёи Исо ба мо қудрати мағлуб кардани гуноҳро медиҳад.

2. Қувваи ваҳдат - Чӣ тавр кор кардан ба мо кӯмак мекунад, ки ба ҳадафҳои худ ноил шавем.

1. Матто 18:20 - «Зеро ки дар он ҷо ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ мешаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Матто 26:4 Ва машварат карданд, ки Исоро бо макр дастгир карда, бикушанд.

Саркоҳинон ва китобдонон роҳе меҷустанд, ки Исоро гирифта, бе изтироб ба қатл расонанд.

1. Ҳукмронии Худо дар душвориҳо - Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки ҳатто вақте ки мо бо вазъиятҳои душвор дучор мешавем, Худо назорат мекунад.

2. Хавфи ғурур - Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба ғурур дода нашавем ва кӯшиш кунем, ки масъалаҳоро ба дасти худ гирем.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои

шумо баландтар аст.

2. Яъқуб 4:13-17 - Акнун биё, эй касе, ки мегӯй? имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравему як сол дар он ҷо мемонему савдо мекунему фоида мегирем? €? аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед, ? агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.??Чун аст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

Матто 26:5 Аммо онҳо гуфтанд: «Дар рӯзи ид не, мабодо дар байни мардум шӯру ғавғо рӯй диҳад».

Мардум ба тадҳини Исо дар Байт-Ҳинӣ эътироз карданд, зеро он рӯзи ид буд.

1. Муҳимияти эҳтиром кардани вақтҳои таъинкардаи Худо.

2. Таҷрибаи ҳикмати Худо дар миёни мухолифат.

1. Такрори Шариат 16:16 - «Дар як сол се маротиба ҳамаи писарони шумо ба ҳузури Худованд Худои худ дар маконе ки Ӯ интихоб мекунад, ҳозир хоҳанд шуд: дар иди фатир, дар иди ҳафтаҳо ва дар иди хаймаҳо; ва ба ҳузури Худованд дасти холӣ ҳозир нахоҳанд шуд».

2. Масалҳо 15:2 - «Забони доно донишро дуруст истифода мебарад, вале аз даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад».

Матто 26:6 Вақте ки Исо дар Байт-Ҳинӣ, дар хонаи Шимъӯни махавӣ буд,

Исо дар Байт-Ҳинӣ дар хонаи Шимъӯни махавӣ буд.

1. Қудрати бечунучаро: омӯхтани сафари Исо ба хонаи махавӣ

2. Ҳамдардии Масеҳ: Муҳаббати Исо ба онҳое, ки нолоиқ ҳисобида мешаванд

1. Матто 9:12 - Аммо Исо инро шунид, ба онҳо гуфт: «Ба табиб на солимон, балки беморон эҳтиёҷ доранд».

2. Юҳанно 8:7 - Вақте ки онҳо аз Ӯ бозпурсӣ мекарданд, ӯ бархоста, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ аз шумо бегуноҳ аст, аввал ба вай санг партофт».

Матто 26:7 Вақте ки Ӯ дар сари суфра нишаста буд, зане назди Ӯ омада, дар даст қуттии равғани атрафшони хеле гаронбаҳо дошт ва онро ба сари Ӯ рехт.

Ин порча дар бораи зане нақл мекунад, ки Исоро бо равғани атрафшони хеле гаронбаҳо тадҳин мекунад.

1: Исо сазовори тадҳин шудан аст - Луқо 4:18-19

2: Муҳаббат ва эҳтиром ба Исо тавассути амалҳои хидмат - Юҳанно 12:1-8

1: Забур 133:2 - Чӣ хуб ва гуворо аст, вақте ки халқи Худо дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!

2: Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

Матто 26:8 Аммо шогирдонаш инро диданд, ба хашм омада, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ бо чӣ мақсад аст?

Ин порча ғазаби шогирдонро ҳангоми дидани Исои хушбӯй беҳуда нишон медиҳад.

1: Мо набояд исрофкорӣ кунем, балки захираҳои худро барои манфиати дигарон истифода барем.

2: Мо бояд сарварони оқилонаи захираҳои худ бошем, хусусан вақте ки сухан дар бораи хидмат ба Худованд меравад.

1: Масалҳо 21:20 - Дар хонаи ҳаким ганҷ ва равғани гаронбаҳост, аммо одами нодон онро сарф мекунад.

2:2 Қӯринтиён 8:7 - Пас, чунон ки шумо дар ҳама чиз, дар имон, ва сухан, ва дониш, ва дар ҳама ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ ба мо фаровон бошед, дар ин файз низ фаровон бошед.

Матто 26:9 Зеро ин равғани атрафшонро ба қимати гарон фурӯхта, ба камбағалон

додан мумкин буд.

Ин порча дар бораи амали саховатмандонаи Исо дар бораи истифодаи миқдори зиёди равғани атрафшон барои тадҳин кардани ҷисми ӯ барои дафн сухан меронад.

1. Қувваи саховатмандӣ: Интихоби саховатмандӣ аз рӯи муҳаббат

2. Арзиши шафқат: қурбонӣ барои дигарон

1. 2 ба Қӯринтиён 8:9 - Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки вай сарватдор буд, лекин ба хотири шумо камбағал шуд, то ки шумо ба воситаи фақирии Ӯ сарватдор шавед.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода хоҳад шуд; Андозаи хубе, ки фишурда ва ларзонда шуда , давида, ба синаи ту хоҳанд дод. Зеро ба ҳамон андозае, ки бо он чен кунед, барои шумо боз чен карда мешавад.

Матто 26:10 Исо инро фаҳмида, ба онҳо гуфт: «Чаро занро ташвиш медиҳед? зеро ки вай бар ман кори нек кардааст.

Исо ба зане, ки Ӯро бо равғани гаронбаҳо тадҳин карда буд, раҳм кард.

1. Ҳамдардӣ дар амал: пайравӣ ба намунаи Исо

2. Амали ибодати беғаразона: эҳтиром кардани Худо бо захираҳои худ

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед.

2. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек.

Матто 26:11 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд; вале ман на ҳамеша.

Ин порча аз Матто таъкид мекунад, ки Исо на ҳамеша бо мо хоҳад буд, аммо камбағалон ҳамеша дар ҷомеаи мо ҳузур хоҳанд дошт.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳамеша дар бораи камбағалон ғамхорӣ кунем.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки Исо на ҳамеша бо мо хоҳад буд ва таълимоти худро барои роҳнамоии ҳаёти мо истифода мебарад.

1: Яъқуб 1:27 - Дини пок ва беайб дар пеши Худои Падар ин аст: дидани ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2: Такрори Шариат 15: 7-8 - ? Агар дар байни шумо яке аз бародарони шумо камбағал шавад, дар ҳар шаҳре, ки дар замини шумост, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, дили худро сахт накунед ва дасти худро бар бародари мискини худ набандед, балки ба ӯ бидиҳед ва ба ӯ барои эҳтиёҷаш кофӣ қарз диҳед, ҳар чӣ бошад.

Матто 26:12 Зеро ки вай ин равғани атрафшонро ба бадани ман рехт, онро барои дафни ман кард.

Зан ба Исо муҳаббат ва эҳтиром зоҳир карда, бадани ӯро бо равғани атрафшон тадҳин карда, барои дафни ӯ тайёрӣ дидааст.

1: Исо аз ҷониби атрофиёнаш ҳатто ҳангоми марг ҳам муҳаббат ва эҳтироми бузурге дошт.

2: Ишораи зан, ки Исоро бо равғани атрафшон тадҳин кард, як амали имон ва эҳтиром буд.

1: Маркус 14:8 Вай он чи аз дасташ меомад, кард: вай пешакӣ омадааст, ки бадани Маро барои дафн тадҳин кунад.

2: Юҳанно 12:3 Он гоҳ Марьям як кило равғани атрафшони хушбӯйро гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯйҳои худ хушконид; ва хона аз бӯи равғани атрафшон пур шуд.

Матто 26:13 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ҳар ҷое ки ин Инҷил дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда шавад, дар он ҷо кори ин зан низ ба ёд оварда мешавад.

Ин порча аҳамияти ёдоварӣ аз некӣ ва хидмати занонро таъкид мекунад.

1: Мо бояд некие, ки занон барои мо кардаанд, эҳтиром кунем ва ба ёд орем, зеро

онҳо ёдгории онҳост.

2: Онҳоеро, ки некӣ ва хидмат кардаанд, ҷашн гиред, зеро онҳо то абад дар ёд хоҳанд монд.

1: Масалҳо 31:30-31 - ? □ зиён макр аст, ва зебоӣ беҳуда аст, вале зане, ки аз Худованд метарсад, сазовори ситоиш аст. Аз самараи дастҳояш ба вай бидеҳ, ва бигзор аъмоли вай дар назди дарвозаҳо ӯро ситоиш кунад.??

2: Матто 25:34-40 - ? □ мокиёне ки Подшоҳ ба онҳое ки дар тарафи росташ ҳастанд, мегӯяд, ? □ эй, шумо, ки Падари Ман баракат додааст, Малакуте, ки аз офариниши ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст, мерос гиред. Чун гурусна будаму ба ман хурок додӣ, ташна будаму маро об додӣ, бегона будаму маро пазироӣ кардӣ, урён будаму маро пӯшондӣ, бемор будам ва маро хабаргирӣ, дар зиндон будаму ту. назди ман омад.??Он гоҳ одилон ба ӯ ҷавоб дода, мегӯянд: ? Орд , кай мо туро гурусна дидем ва ба ту сер додем, ё ташнагиро дида, ба ту об додем? Ва кай туро бегона дидем ва пазироӣ кардем ё бараҳна туро пӯшондем? Ва кай туро бемор ё дар зиндон дидем ва аёдат кардем?? □ €?

Матто 26:14 Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, назди саркоҳинон рафт.

Яҳудо Исоро ба саркоҳинон таслим мекунад.

1. Хатари хиёнат - Чӣ тавр хиёнати Яҳудо ба Исо ҳамчун огоҳӣ барои мо дар бораи қудрати гуноҳ ва васвасаҳо хизмат мекунад.

2. Қувваи бахшидан - Чӣ гуна ҷавоби Исо ба хиёнати Яҳудо қувваи шифобахши файз ва бахшишро нишон медиҳад.

1. Маркӯс 14:10-11 - Пешгӯии Исо, ки яке аз шогирдонаш ба ӯ хиёнат мекунад.

2. Румиён 5:8 - Нишон додани муҳаббати Худо ба мо дар ҳоле ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

Матто 26:15 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, ва ман ӯро ба шумо таслим кунам? Ва бо ӯ сӣ сиккаи нуқра аҳд карданд.

Саркоҳинон ва китобдонон ба Яҳудои Исқарют сӣ тангаи нуқра пешниҳод карданд, то ки Исоро таслим кунад.

1. Арзиши баланди хиёнат: чӣ меарзад аз он чизе ки мо ба он бовар дорем, даст кашем?

2. Хатари тамаъ: эътирофи васвасаи тамаъ.

1. Масалҳо 15:16 - Каме бо тарси Худованд беҳтар аст аз ганҷи бузург ва душворӣ бо он.

2. Яъқуб 4:2-3 - Шумо ҳавас мекунед, вале надоред: мекушед ва мехоҳед дошта бошед, аммо ба даст оварда наметавонед: меҷангед ва ҷанг мекунед, аммо надоред, зеро наметалабед. Металабед, вале намегиред, зеро ки шумо чизе наметалабед, то ки онро ба ҳавасҳои худ бихӯред.

Матто 26:16 Ва аз он вақт ӯ фурсат меҷуст, ки Ӯро таслим кунад.

Аз лаҳзае, ки Яҳудои Исқарют тасмим гирифт, ки ба Исо хиёнат кунад, ӯ фаъолона фурсат меҷуст.

1. Хиёнати Исо: Баррасии амалҳои Яҳудо.

2. Аз Яҳудо омӯзед: Амалҳои худро тафтиш кунед.

1. Луқо 22:3-6 - Исо аз нақшаи Яҳудо медонист, ки ба Ӯ хиёнат мекунад, вале ба он иҷозат дод.

2. Юҳанно 13:21-30 - Исо муҳаббати худро ба Яҳудо ҳатто пас аз хиёнат кардани Яҳудо нишон медиҳад.

Матто 26:17 Дар рӯзи аввали иди фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки барои ту хӯрдани фисҳ тайёр кунем?

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ба иди Фисҳ омода шаванд.

1. Даъвати Исо барои омодагӣ ба иди Фисҳ: Ин барои мо имрӯз чӣ маъно дорад?

2. Дар хотир доштани иди Фисҳ: Дарсҳои имон ва итоаткорӣ аз Исо.

1. Хуруҷ 12:3-14 - дастурҳои Худо ба исроилиён оид ба ҷашни иди Фисҳ.

2. Луқо 22:15-18 - Муассисаи Исо дар Таоми шоми Худованд дар иди Фисҳ.

Матто 26:18 Ва гуфт: «Ба шаҳр назди чунин шахс рафта, ба ӯ бигӯ: "Устод мегӯяд: "Вақти Ман наздик аст; Ман иди фисҳро дар хонаи ту бо шогирдони худ мегузаронам.

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки ба назди марде дар шаҳр бираванд, то барои таоми иди Фисҳ тайёр кунанд.

1. Аҳамияти омодагӣ ба иди Фисҳ

2. Вақти Исо ҳамеша комил аст

1. Луқо 22:7-13 - Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ба иди Фисҳ омода шаванд

2. Хуруҷ 12:1-14 - дастурҳои Худо барои иди Фисҳ

Матто 26:19 Ва шогирдон ончунон ки Исо ба онҳо фармуда буд, амал карданд; ва иди фисҳро тайёр карданд.

Шогирдон ба дастуроти Исо пайравӣ намуда, таоми фисҳ тайёр карданд.

1. Итоат: Қудрати риояи фармудаҳои Худо

2. Омодагӣ: Омода шудан ба он чизе, ки Худо моро ба он даъват кардааст

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Забур 119:60 - «Ман шитоб мекунам ва таъхир намекунам, то аҳкоми Туро риоя кунам».

Матто 26:20 Чун шом фаро расид, Ӯ бо он дувоздаҳ шогирд нишаст.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо бо шогирдонаш барои таоми фисҳ ҷамъ мешавад.

1: Намунаи Исо дар бораи шикастани нон бо шогирдонаш ба мо муҳим будани ҷамъ омаданро бо наздикон ва дӯстонамон меомӯзад.

2: Ҷаласаи Исо бо шогирдонаш ба мо хотиррасон мекунад, ки барои муносибатҳоямон миннатдор бошем ва онҳоро қадр кунем.

1: Аъмол 2: 42-46 - Калисои аввал дар мушоракат ҷамъ шуда, нон шикастанд.

2: Забур 133: 1 - "Инак, чӣ гуна хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!"

Матто 26:21 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрданд, Ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».

Шогирдон дар бораи яке аз онҳо, ки ба Исо хиёнат мекунад, огоҳ карда шуданд.

1 - Даъват ба тавба: ибрат гирифтан аз хиёнати шогирдон

2 - Даъват ба вафодорӣ: бовафо будан бо вуҷуди шароити душвор

1 - Луқо 22:21-22? □ инак, дасти таслимкунандаи Ман бо ман дар сари суфра аст. Ва дар ҳақиқат Писари Одам, ҳамон тавре ки муқаррар шуда буд, меравад; лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки ба василаи вай таслим карда мешавад!??

2 - Юҳанно 13:21-30? □ Исо чунин гуфта буд, ки рӯҳаш ба изтироб афтода, шаҳодат дода, гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».

Матто 26:22 Ва онҳо бағоят ғамгин шуданд ва ҳар яке аз онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо!

Шогирдон пур аз ғамгин шуданд ва аз Исо пурсиданд, ки оё вақте ки ӯ гуфт, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат мекунад, онҳоро дар назар дорад?

1. Қудрати худшиносӣ: Мубориза бо нокомиҳои худамон

2. Зиндагии раҳму шафқат: Раҳм кардан дар муносибатҳои мо

1. Филиппиён 3:12-14 - На ин ки ман онро аллакай ба даст овардаам ё аллакай комил шудаам, балки кӯшиш мекунам, то он чизеро, ки маро Исои Масеҳ дастгир карда буд, нигоҳ дорам. Эй бародарон! аммо як коре мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, даст мезанам, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ қадам мезанам.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои самарабахши марди одил метавонад бисёр чизҳоро анҷом диҳад.

Матто 26:23 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ҳар кӣ дасти худро бо ман дар табақ тар кунад, Маро таслим мекунад».

Исо пешгӯӣ кард, ки яке аз шогирдонаш ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Хиёнатҳо ва эътимоди шикаста: Омӯзиши Матто 26:23

2. Оқибатҳои хиёнат: Дарс аз хиёнати Исо дар Матто 26:23

1. Юҳанно 13:21-26 - Исо хиёнати худро пешгӯӣ мекунад.

2. Забур 41:9 - Хиёнат ба дӯст.

Матто 26:24 Писари Одам ҳамон тавре ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад; лекин вой бар ҳоли он касе, ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда мешавад! барои он одам хуб мебуд, агар вай таваллуд намешуд.

Ин порча аз хиёнат ба Исо ҳушдор медиҳад, зеро беҳтар мебуд, ки ин мард ҳеҷ гоҳ таваллуд намешуд.

1. Арзиши хиёнат: чӣ гуна бояд аз сарнавишти бадтар аз марг худдорӣ кард

2. Хатарҳои аз Исо рӯйгардон шудан

1. Луқо 22:22 - "Ва Писари Одам дар ҳақиқат ҳамон тавре ки муқаррар шудааст, меравад; лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки ба василаи вай ба вай хиёнат карда мешавад!"

2. Ишаъё 53:3 - "Ӯ хор ва аз мардум рад карда шудааст; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо, чунон ки рӯйи мо буд, аз ӯ пинҳон шудем; Ӯ хор карда шуд, ва мо ӯро қадр намекардем".

Матто 26:25 Яҳудо, ки ба Ӯ хиёнат кард, дар ҷавоб гуфт: «Эй Ӯстод! Ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ».

Яҳудо аз Исо пурсид, ки оё ӯ ҳамон касест, ки ба ӯ хиёнат мекунад? Исо тасдиқ кард, ки ин вай аст.

1. Зиндагӣ дар беайбӣ: Фаҳмидани оқибатҳои хиёнат

2. Файзи Исо: раҳмдилӣ бо вуҷуди хиёнат

1. Забур 55:12-14? □ ё душмане нест, ки маро сарзаниш мекунад; он гоҳ ман метавонистам онро бардошт: вай душмане нест, ки бар зидди ман такаббур мекунад; Он гоҳ аз ӯ пинҳон мешудам, аммо ту, эй як марди ман, роҳнамои ман ва ошнои ман будӣ. Якҷоя маслиҳати ширин кардем ва ҳамроҳ ба хонаи Худо равон шудем.??

2. Румиён 2:4 "Ё ба сарвати некӣ, бурдборӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ, зеро намедонӣ, ки некии Худо туро ба тавба мебарад?"

Матто 26:26 Ва ҳангоме ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора кард ва ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред, бихӯред; ин бадани ман аст.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Исо нонро баракат дод ва ба шогирдонаш дод, то хӯранд ва гуфт, ки ин Бадани Ӯст.

1. Исо нони ҳаёт аст: омӯхтани аҳамияти Исо? □ Қурбонӣ

2. Хӯрдани нони ҳаёт: Худоро чӣ гуна бояд қабул кард? □ Тӯҳфаи наҷот

1. Юҳанно 6:35 - ? □ Исо ба онҳо гуфт, ? □ нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, гурусна нахоҳад монд, ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд». □ €?

2. Ишаъё 55:1-3 - ? □ оме, ҳар кӣ ташна бошад, ба об биёяд; ва касе ки пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, майу ширро бе пулу бе нарх бихар. Чаро пули худро барои чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи некӯ бихӯред, ва аз хӯроки серғизо лаззат баред.

Матто 26:27 Ва косаро гирифта, шукрона гуфт ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз он бинӯшед;

Исо косаи наҷотро бо шогирдонаш тақсим кард ва ба онҳо фармуд, ки аз он хӯранд.

1. Ҷоми наҷот: нӯшидан дар ваъдаҳои Худо

2. Ҷавоб ба ташнагии мо: Эҳсос кардани муҳаббати Исо тавассути коса

1. Ишаъё 55:1 - ? □ оме, ҳар кӣ ташна бошад, ба об биёяд; ва касе ки пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё майу шир бе пулу бе нарх бихар.??

2. Забур 116:13 - ? □ косаи наҷотро боло хоҳад кард ва исми Худовандро мехонад.??

Матто 26:28 Зеро ин хуни Ман аз аҳди ҷадид аст, ки барои бисёриҳо барои омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад.

Ин порча дар бораи қурбонии Исо барои омурзиши гуноҳ сухан меравад.

1: Исо, Барраи Худо - атои бебаҳои файз ва марҳамати Ӯ.

2: Исо, Бандаи ранҷу азоб - амали ниҳоии муҳаббат ва садоқати Ӯ.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо,

мувофиқи сарвати файзи Худо.

Матто 26:29 Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки Ман минбаъд аз ин меваи ток нахоҳам нӯшид, то он рӯзе, ки дар Малакути Падари Худ онро бо шумо нав бинӯшам.

Ин порча дар бораи ваъдаи Исо сухан меронад, ки ӯ то он даме ки дар Малакути Падараш аз нав нахӯрад, аз меваи ток нӯшид.

1. Умеди осмон: Бозгашти ваъдашудаи Исо

2. Дар вақти душворӣ қувват ёфтан: Суханони тасаллияти Исо

1. Ваҳй 21:1-4 - Ваъдаи осмони нав ва замини нав

2. Ишаъё 25:6-9 - Худованд ашкҳоро аз ҳама чеҳраҳо пок мекунад

Матто 26:30 Ва онҳо суруд хонда, ба кӯҳи Зайтун баромаданд.

Пас аз сурудани суруд, Исо ва шогирдонаш ба кӯҳи Зайтун рафтанд.

1. Аҳамияти намоз ва ибодат дар ҳаёти мо

2. Фаҳмидани аҳамияти кӯҳи Зайтун дар ҳаёти Исо

1. Марқӯс 14:26, "Ва чун суруд хонданд, ба кӯҳи Зайтун баромаданд."

2. Луқо 22:39, "Ва берун омада, аз рӯи одати Худ, ба кӯҳи Зайтун рафт; ва шогирдон низ аз ақиби Ӯ рафтанд."

Матто 26:31 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо ин шаб аз Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: "Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд".

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо барои Ӯ ба васваса хоҳанд афтод ва дар навиштаҷот гуфта шудааст, ки чӯпонро мезананд ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд.

1. Пароканда шудани гӯсфандон: Мулоҳиза дар бораи Матто 26:31

2. Фаҳмидани зарбаи чӯпон: А дар бораи имон ва сабр

1. Закарё 13:7 - ? □ , эй шамшер, бар зидди чӯпони ман ва бар зидди марде, ки рафиқи Ман аст, бедор шав, мегӯяд Худованди лашкарҳо: чӯпонро бизан, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд; ва Ман дасти Худро бар хурдсолон хоҳам гардонид».

2. Ибриён 13:20 - ? □ Худои осоиштагӣ, ки Худованди мо Исои Масеҳ, чӯпони бузурги гӯсфандонро ба воситаи хуни аҳди абадӣ аз мурдагон эҳё кард.

Матто 26:32 Аммо баъд аз эҳьё шуданам, пешопеши шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки аз нав эҳьё шуда, пешопеши онҳо ба Ҷалил меравад.

1. Қувваи умед ва имон: эҳёи Исо ва сафари имони мо

2. Ваъдаи Масеҳи эҳёшуда: Фаҳмидани ва ба кор бурдани умеди эҳё

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дорем, онро бо сабр интизорем.

2. 1 Қӯринтиён 15:13-14 - Аммо агар эҳёи мурдагон вуҷуд надошта бошад, пас Масеҳ ҳатто эҳё нашудааст. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, пас мавъизаи мо бар абас аст ва имони шумо бар абас аст.

Матто 26:33 Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Гарчанде ки ҳама аз ту ба васваса оянд, ман ҳаргиз хафа нахоҳам шуд».

Петрус садоқати бепоёни худро ба Исо изҳор мекунад, сарфи назар аз таҳдиди тарк кардани ҳама дигарон.

1. Дар имони худ устувор истода: ҳатто дар замонҳои душвор ба Исо содиқ мондан

2. Вафодорӣ ба Исо: Петрус? □ Намунаи ӯҳдадориҳои бемайлон

1. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон ин боварӣ ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон дар бораи он чизе ки намебинем.

2. Румиён 12:9 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

Матто 26:34 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

Исо Петрусро пеш аз он ки хурӯс бонг занад, огоҳ мекунад, ки Ӯро рад мекунад.

1: Дар ӯҳдадориҳои худ ба Худо шитоб накунед

2: Имони ҳақиқӣ на дар сухан, балки дар амал аст

1: Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон, агар амале набошад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

2: Масалҳо 14:23 - "Дар ҳар меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани лабҳо танҳо ба камбизоатӣ майл дорад".

Матто 26:35 Петрус ба Ӯ гуфт: «Агар бо ту мемирам ҳам, туро инкор намекунам». Хамаи шогирдон низ хамин тавр гуфтанд.

Шогирдон садоқатмандии бепоёни худро ба Исо эълон карданд, ҳатто агар ин маргро дошта бошад.

1: Мо набояд тарсем, ки новобаста аз он ки чӣ қадар қимат аст, ҳимояи имонамонро дастгирӣ кунем.

2: Биёед ба Исо ва таълимоти Ӯ содиқ бошем.

1: Румиён 8:31-39 - Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2: Филиппиён 1:21 - Зеро ки барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст ва мурдан фоида аст.

Матто 26:36 Он гоҳ Исо бо онҳо ба ҷое ки Ҷатсамонӣ ном дошт, омада, ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то ман дар он ҷо меравам ва дуо гӯям».

Исо шогирдони Худро ба ҷое, ки Ҷатсамонӣ ном дошт, бурд ва аз онҳо хоҳиш кард, ки то вақти дуо гуфтан Ӯро интизор шаванд.

1. Қувваи дуо: Омӯзиш аз намунаи Исо

2. Қуввати ҳузури ӯ: таваккал ба Худо дар замони озмоиш

1. Забур 139:7-10 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту ба куҷо бигрезам?

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Матто 26:37 Ва Петрус ва ду писари Забдойро бо худ бурд ва ғамгин ва хеле вазнин шуд.

Вақте ки ӯ ғамгин ва вазнин мешуд, шогирдони Исо ӯро ҳамроҳӣ мекарданд.

1: Исо ба мо нишон медиҳад, ки дар ҳаёти худ ғамгинӣ ва ноумедӣ кардан ҷоиз аст ва мо набояд аз дӯстон ва оилаамон тасаллӣ ҷӯем.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки дар ҳаёти мо одамоне ҳастанд, ки ҳангоми душворӣ моро дастгирӣ мекунанд.

1: Воиз 4:9-10 - ? вой беҳтар аз як нафар аст, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад!??

2: Масалҳо 17:17 - ? дӯст ҳамеша дӯст медорад ва бародар барои мусибат таваллуд мешавад.??

Матто 26:38 Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман бағоят ғамгин аст, ҳатто то мамот; дар ин ҷо бимонед ва бо Ман бедор бошед».

Исо андӯҳгини худро баён мекунад ва аз шогирдонаш хоҳиш мекунад, ки бо ӯ бимонанд.

1. Қувваи Муоширати ҳақиқӣ - Чӣ тавр дархости Исо аз шогирдонаш дар бораи бо Ӯ мондан ва бедор будан ба мо дар бораи тавоноии ҷомеа таълим медиҳад

2. Амиқии муҳаббати Исо - дархости ӯ аз шогирдонаш, ки бо Ӯ бимонанд ва бедор бошанд, дараҷаи раҳмдилии Ӯро нишон медиҳад.

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ? □ ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва тарк намекунад.??

Матто 26:39 Ва каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман!

Исо ба Худо дуо карда, хоҳиш кард, ки косаи ранҷу азоб аз ӯ гирифта шавад, аммо иродаи Ӯ иҷро шавад, на иродаи Исо.

1. Зиндагӣ бо таслим: Фаҳмидани иродаи Худо

2. Ҳаёти маслубшуда: Эҳсоси ранҷу азоби Худо

1. Филиппиён 2:8-11 - Исо худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоат кард.

2. Ишаъё 53: 10-12 - Аммо иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро азоб диҳад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ кунад, ӯ насли ӯро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасти ӯ комёб хоҳад шуд.

Матто 26:40 Ва назди шогирдон омада, онҳоро хуфта дид ва ба Петрус гуфт: «Оё

як соат бо Ман бедор истода натавонистед?

Шогирдон натавонистанд дар вақти эҳтиёҷоти Ӯ бо Исо бедор бошанд.

1. Мо бояд дар имони худ ҳушёр бошем ва омода бошем, ки сарфи назар аз душвориҳо бо Исо ҳушёр бошем.

2. Мо бояд ҳатто дар лаҳзаҳои душвортарин дар назди Исо бошем, то садоқат ва садоқати худро ба Ӯ нишон диҳем.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то шумо бар зидди нақшаҳои иблис истода бошед.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

Матто 26:41 Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед: рӯҳ омода аст, лекин ҷисм нотавон аст.

Ин оят моро водор мекунад, ки ба тамошо ва дуо гӯем, то аз васвасаҳо дурӣ ҷӯем ва бо вуҷуди табиати заъифи инсонии худ рӯҳи худро омода нигоҳ дорем.

1. «Қувваи дуо: қувват бахшидан дар муқобили васвасаҳо»

2. "Бедор бошед ва дуо гӯед: дар баробари васвасаҳо худамонро эҳтиёт кунед"

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

Матто 26:42 Ӯ бори дуюм рафта, дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман!

Исо ба Худо дуо гуфт ва иродаи Ӯро қабул кард, ҳатто агар ин маънои нӯшидани косаи ранҷу азобро дошта бошад.

1. "Косаи ранҷу азоб: қабули иродаи Худо"

2. «Қувваи дуо: Омӯзиши таслим шудан ба нақшаи Худо»

1. Яъқуб 4:13-15 - "Акнун биё, эй касоне, ки мегӯй, ки мо имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем, як сол дар он ҷо мемонем, хариду мефурӯшем ва фоида мегирем? намедонам, ки фардо чӣ мешавад.Зеро зиндагии шумо чист?Ин ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешаваду баъд нопадид мешавад.Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем. .??

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз марҳамати Худо аз шумо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки ин иродаи нек ва қобили қабул ва комили Худо чист.

Матто 26:43 Ва омада, онҳоро боз хуфта дид, зеро ки чашмонашон вазнин буд.

Исо дид, ки шогирдонаш ба хастагӣ нигоҳ накарда, боз хобидаанд.

1. ? е Омода: Бедор ва ҳушёр бошед?

2. ? е Faithful: Дар хотир доштани Исо??Қурбонӣ??

1. Ишаъё 40:31 - ? онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд.??

2. Ибриён 11:1 - ? имон ҷавҳари чизҳое, ки ба онҳо умед мебанданд, далели чизҳои диданашуда аст.??

Матто 26:44 Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм дуо гуфт ва ҳамон суханонро гуфт.

Исо дар боғи Ҷатсамонӣ се бор дуо карда, ҳар дафъа ҳамон суханонро такрор мекард.

1. Қувваи дуо: Намунаи Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

2. Бароҳатии дуои такрорӣ: Намунаи Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

1. Филиппиён 4:6-7 - ? □ о дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз бо дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Яъқуб 5:16 - ? □ Пас, ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад.??

Матто 26:45 Он гоҳ назди шогирдони Худ омада, ба онҳо гуфт: «Акнун бихобед ва истироҳат кунед; инак, соат наздик аст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад».

Исо ба назди шогирдонаш рафта, ба онҳо мегӯяд, ки истироҳат кунанд, зеро соати хиёнати ӯ наздик аст.

1. Аҳамияти истироҳат дар замони озмоиш

2. Фаҳмидан ва қабул кардани нақшаи Худо

1. Забур 4:8 - Ҳам дар осоиштагӣ мехонам ва ҳам хоҳам рафт; зеро ки танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Матто 26:46 Бархезед, биравем: инак, Ӯ наздик аст, ки Маро таслим мекунад.

Ин порча дар бораи хиёнати наздики Исо сухан меронад.

1. Қувваи Исо дар баробари хиёнат

2. Қувваи омурзиш дар баробари мусибат

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард; ."

2. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва онҳо ҳаросон нашаванд".

Матто 26:47 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва мардуми бисьёре бо шамшеру таёқҳо аз ҷониби саркоҳинон ва пирони қавм бо ӯ омаданд.

Яҳудо, ки яке аз дувоздаҳ шогирди Исо буд, бо издиҳоми зиёди саркоҳинон ва пирони мардум, ки шамшеру таёқҳо мусаллаҳ буданд, омад.

1. Хиёнати Яҳудо: Хавфи шикастани имон

2. Дар замонҳои душвор устувор истодан: Дарсҳо аз ҳабси Исо

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифтааст, ҷуз он чизе ки барои инсоният маъмул аст. Ва Худо мӯътамад аст; Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи ки тоқат карда метавонед, озмуда шавед. Аммо вақте ки шумо озмуда мешавед, Ӯ ҳамчунин озмоишеро фароҳам меорад. роҳи халосӣ, то ки шумо ба он тоб оваред."

2. Забур 37:5-7 - "Роҳи худро ба Худованд супоред; ба Ӯ таваккал кунед, ва Ӯ ин корро хоҳад кард: Ӯ адолати шуморо мисли саҳар медурахшад, адолати кори шуморо мисли офтоби нисфирӯзӣ дурахшон хоҳад кард. Парвардигоро ва бар ӯ сабр кун ва ҳангоме ки мардум дар роҳи худ комёб мешаванд, ва ҳангоме ки макрҳои зиштии худро анҷом медиҳанд, ғамгин мабош».

Матто 26:48 Ва таслимкунандаи Ӯ ба онҳо аломате дода, гуфт: «Ҳар киро бибӯсам, ҳамон Ӯст; Ӯро маҳкам нигоҳ доред».

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ба воситаи аломате хиёнаткорро шинохтанд.

1. Хиёнати Исо: Фаҳмидани аҳамияти дастуроти Исо. 2. Ошкор кардани қудрати муҳаббати Исо, сарфи назар аз хиёнат.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. 2. Луқо 22:48 - Исо ба вай гуфт, ? □ udas ту ба Фарзанди Инсон бо бусса хиёнат мекуни???

Матто 26:49 Ва дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Салом, эй устод! ва ӯро бӯсид.

Шогирди Исо, Яҳудо, Исоро бо бӯса пешвоз гирифт.

1. Қувваи бӯса: Мо аз Яҳудо чӣ омӯхта метавонем?

2. Хиёнат дар биҳишт: Фаҳмидани амалҳои Яҳудо.

1. Луқо 22:47–48, ? □ Ҳанӯз вай сухан мегуфт, инак мардум издиҳом ва касе ки Яҳудо ном дошт, яке аз он дувоздаҳ буд, пешопеши онҳо рафта, ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад. Аммо Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо, оё ба Писари Одам бо бӯса хиёнат мекунӣ?»

2. 2 Қӯринтиён 11:14, ? □ ва ҳеҷ тааҷҷубовар нест; зеро худи шайтон ба фариштаи нур табдил ёфтааст.??

Матто 26:50 Исо ба вай гуфт: «Эй дӯст, барои чӣ омадай? Он гоҳ онҳо омада, даст бар Исо гузошта, Ӯро гирифтанд.

Исоро таслим ва ҳабс мекунанд.

1: Исо муҳаббат ва дӯстиро ҳатто ҳангоми хиёнат намунаи ибрат нишон медиҳад.

2: Исо намунаи он аст, ки чӣ тавр сарфи назар аз вазъиятҳои душвор ба Худо содиқ мондан мумкин аст.

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

17 Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

2: Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед;

3 Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад.

4 Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чиз наметалабед.

Матто 26:51 Ва инак, яке аз онҳо, ки бо Исо буданд, дасти худро дароз карда, шамшери худро кашид ва ғуломи саркоҳинро зада, гӯши ӯро пора кард.

Исо ба шогирдонаш монеъ шуд, ки барои муҳофизати ӯ зӯроварӣ кунанд.

1: Мо набояд барои ҳалли мушкилоти худ ба зӯроварӣ шитоб кунем.

2: Ба намунаи Исо пайравӣ намуда, рухсораи дигарро дар вазъиятҳои душвор гардонед.

1: Румиён 12: 17-21 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст, кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед.

2: Матто 5:38-42 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст? n чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон.??Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардонед.

Матто 26:52 Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ба ҷои Ӯ баргардон, зеро ҳамаи онҳое ки шамшер ба даст мегиранд, бо шамшер ҳалок хоҳанд шуд».

Исо ба шогирд фармуд, ки шамшери худро гузорад ва онҳоро огоҳ кард, ки онҳое ки шамшер ба даст мегиранд, аз он ҳалок хоҳанд шуд.

1. Амалҳои мо оқибат доранд - Масалҳо 16:18

2. Баргардонидани рухсораи дигар - Матто 5:38-39

1. Румиён 12:19-21

2. Яъқуб 4:1–3

Матто 26:53 Оё гумон мекунӣ, ки ҳоло наметавонам ба Падари худ дуо гӯям, ва Ӯ ба зудӣ ба Ман зиёда аз дувоздаҳ легион фариштагонро хоҳад дод?

Ин порча қудрати Исоро нишон медиҳад, зеро ӯ мегӯяд, ки ӯ метавонад аз Падари худ даъват кунад, то ба ӯ зиёда аз дувоздаҳ легион фариштаҳоро фиристад.

1. Қувваи дуо: Омӯзиш аз намунаи Исо

2. Имон доштан ба Худованди мутаъол: такя ба қудрат ва тавоноии Худо

1. Луқо 18:27 - Исо ба ҳокими сарватманд, ки пурсид, ки барои вориси ҳаёти ҷовидонӣ чӣ бояд кард, ҷавоб медиҳад: ? кулоҳ бо инсон имконнопазир аст бо Худо.??

2. Эфсӯсиён 3:20 - ? ба касе ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар кор кунад.??

Матто 26:54 Пас, чӣ гуна бояд Навиштаҳо иҷро шаванд, ки бояд чунин бошад?

Исо ба Навиштаҳо муроҷиат мекунад, то фаҳмонад, ки барои иҷро шудани пешгӯӣ чизе рӯй медиҳад.

1. Қудрати пешгӯӣ: Чӣ тавр Каломи Худо ҳаёти моро иҷро мекунад

2. Мувофиқи Навиштаҳо зиндагӣ кардан: Чӣ тавр мо метавонем пешгӯиро амалӣ созем

1. Ишаъё 46:10-11 - Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Ман мегӯям, ? ҳадафи шумо устувор хоҳад буд ва ман ҳар он чизеро, ки мехоҳам, иҷро мекунам.??

2. Ғалотиён 3:8 - Навиштаҷот пешгӯӣ карда буд, ки Худо ғайрияҳудиёнро бо имон сафед мекунад ва Инҷилро пешакӣ ба Иброҳим эълон кард: ? тамоми халқҳо ба воситаи ту баракат хоҳанд ёфт.??

Матто 26:55 Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Оё шумо бар зидди дузде бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед? Ман ҳар рӯз дар маъбад назди шумо нишаста таълим медодам, ва шумо Маро дастгир накардед.

Исо риёкории мардумро дар ҳабс кардани Ӯ даъват мекунад, ҳамон тавре ки дуздро, вақте ки Ӯ ҳар рӯз ошкоро дар маъбад таълим медод.

1. Хавфи риёкорӣ: Чӣ тавр Исо мардумро барои аъмоли ноодилонаашон маҳкум кард

2. Адолати Худо: Чӣ тавр Исо мардумро ба гуноҳашон даъват кард

1. Матто 23:27-28 - «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор! шумо низ дар зоҳир ба одамон одил менамоед, аммо дар ботинатон пур аз риёкорӣ ва шарорат ҳастед».

2. Румиён 2:1-3 - "Бинобар ин, ту, эй одамизод, ҳар кӣ ҳукмкунанда бошӣ, узрнопазир ҳастӣ: зеро ки дар он ҷо дигареро ҳукм кунӣ, худро маҳкум мекунӣ; зеро ки ту, ки доварӣ ҳастӣ, ҳамон корҳоро мекунад. Аммо мо боварӣ дорем, ки доварӣ Ба ростӣ аз Худо бар зидди онҳое ки чунин корҳо мекунанд, аст. Ва оё ту, эй одам, чунин гумон мекунӣ, ки онҳоеро, ки чунин корҳо мекунанд, доварӣ мекунӣ ва ҳамин тавр рафтор мекунанд, ки аз доварии Худо раҳоӣ хоҳӣ ёфт?»

Матто 26:56 Аммо ҳамаи ин барои он карда шуд, ки Навиштаҳои анбиё ба амал ояд. Он гоҳ ҳамаи шогирдон Ӯро тарк карда, гурехтанд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр шогирдон Исоро партофта рафтанд, то пешгӯиҳои Аҳди Қадимро иҷро кунанд.

1. "Дар муқобили душвориҳо устувор истода: дарсҳои шогирдон ва Исо"

2. "Иҷрои нақшаи Худо: Шогирдон, Исо ва Навиштаҳои пайғамбарон"

1. Забур 22:1-31 - Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Матто 26:57 Ва онҳое ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро назди Қаёфои саркоҳин бурданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон ҷамъ омада буданд.

Исоро асир гирифтанд ва ба назди Қаёфои саркоҳин оварданд, ки бо ҳамроҳии китобдонон ва пирон.

1. Маънои ҳабси Исо - Ҳабс шудан ва ба ҷавобгарӣ кашидан чӣ маъно дорад?

2. Аҳамияти Қаёфои Саркоҳин - Нақши саркоҳин ба достони Исо чӣ гуна таъсир мерасонад?

1. Юҳанно 18:12-14 - Он гоҳ даста ва мириҳазор ва нозирони яҳудиён Исоро гирифта, баста, аввал назди Ҳанон бурданд; зеро ки вай падарарузи Қаёфо буд, ки ҳамон сол саркоҳин буд.

2. Аъмол 4:5-7 - Ва фардо чунин воқеъ шуд, ки ҳокимон, ва пирон ва китобдонон, ва Ҳаноси саркоҳин, ва Қаёфо, ва Юҳанно, ва Искандар ва ҳамаи онҳое ки аз хешовандони саркоҳин дар Ерусалим ҷамъ шуданд.

Матто 26:58 Аммо Петрус аз дур аз паи Ӯ то қасри саркоҳин рафт ва ба он ҷо даромад ва бо хизматгорон нишаст, то интиҳоро бубинад.

Петрус ба хатарҳо нигоҳ накарда, аз паи Исо ба қасри саркоҳин рафт.

1. Мо аз далерӣ ва имони Петрус омӯхта метавонем, ки сарфи назар аз хатарҳо ба Исо пайравӣ кунем.

2. Ҳатто вақте ки мо худро аз Худо дур ҳис кунем ҳам, мо метавонем барои наздик шудан ба Ӯ чораҳо андешем.

1. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим, ҳангоме ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва ба куҷо рафтанашро надонист, берун рафт.

2. Матто 14:29 - Ва гуфт: «Биё». Ва ҳангоме ки Петрус аз қаиқ фуромад, бар рӯи об қадам мезад, то назди Исо равад.

Матто 26:59 Саркоҳинон, пирон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодати бардурӯғ бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд;

Саркоҳинон ва дигар мақомоти динӣ барои ба марг маҳкум кардани Исо шаҳодати бардурӯғ меҷустанд.

1. Хавфи айбдоркуниҳои бардурӯғ

2. Қувваи Ҳақиқат

1. Забур 25:2-3 - "Эй Худои ман, ба Ту таваккал мекунам; хиҷил нашавам; душманонам аз ман шод нашаванд. Дар ҳақиқат, ҳеҷ кас, ки мунтазири Ту аст, хиҷил нахоҳад шуд; шарм кунед, ки хиёнаткоранд».

2. Масалҳо 12:17 - "Ҳар кӣ рост мегӯяд, шаҳодати ростқавл медиҳад, аммо шоҳиди козиб фиреб медиҳад".

Матто 26:60 Аммо наёфтанд: бале, ҳарчанд шоҳидони козиб бисьёр омада буданд, наёфтанд. Дар охир ду шоҳиди козиб омаданд,

Саркоҳин ва Шӯрои Шӯрои Олӣ дар ёфтани шоҳидон барои шаҳодат бар зидди Исо душворӣ кашиданд ва дар ниҳоят ду шоҳиди козибро ёфтанд.

1. Қувваи ҳақиқат: ҳатто шоҳидони бардурӯғ ҳам дурӯғро устувор карда наметавонанд.

2. Муҳимияти устувор мондан дар имони худ, ҳатто вақте ки бо шаҳодати бардурӯғ рӯбарӯ мешавед.

1. Забур 119:160 - "Маҷмӯи каломи Ту ростист; ва ҳар як доварии одилонаи Ту то абад пойдор аст".

2. Юҳанно 8:44 - "Шумо аз падари худ иблис ҳастед, ва ҳавасҳои падари худро ба амал хоҳед овард. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ сокин набуд, зеро ки дар вай ростӣ нест. Вақте ки вай дурӯғ мегӯяд, аз худаш мегӯяд, зеро ки вай дурӯғгӯй ва падари он аст».

Матто 26:61 Ва гуфт: «Ин шахс гуфт: "Ман метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар се рӯз онро бино кунам".

Саркоҳин Исоро айбдор кард, ки мегӯяд, ки Ӯ метавонад маъбади Худоро вайрон кунад ва дар давоми се рӯз онро аз нав барқарор кунад.

1: Қувваи Калом - Чӣ гуна калимаҳое, ки мо мегӯем, қудрати эҷод ё нобуд карданро доранд.

2: Ҳокимияти Исо - қудрати илоҳии Исо тавассути суханони Ӯ нишон дода шудааст.

1: Яъқуб 3:5-6 - "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, вале аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангале аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шуда, тамоми баданро олуда мекунад, тамоми умрро оташ меандозад ва дар дӯзах оташ мезанад».

2: Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд."

Матто 26:62 Саркоҳин бархоста, ба Ӯ гуфт: «Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди ту шаҳодат медиҳанд?

Саркоҳин аз Исо пурсид, бе он ки ба ӯ ҷавоб диҳад.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ин қадар зуд доварӣ кунем ва савол диҳем, ки ба одамон имкони ҷавоб доданро надиҳем.

2: Аз суханоне, ки мо мегӯем, эҳтиёт бошед, хусусан ҳангоми муроҷиат ба касе.

1: Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм суст бошад.

2: Масалҳо 18:13 - Агар касе пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, ин беақлӣ ва шармандагии ӯст.

Матто 26:63 Аммо Исо хомӯш монд. Саркоҳин дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Туро ба Худои Ҳай қасам медиҳам, ки ба мо бигӯй, ки оё Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ».

Саркоҳин аз Исо пурсид, ки оё Ӯ Масеҳ, Писари Худост, аммо Исо ҷавоб надод.

1. Вақте ки бо интихоби душвор рӯ ба рӯ мешавад, иродаи Худоро биҷӯед ва ба роҳнамоии Ӯ таваккал кунед.

2. Ҳатто дар душвортарин шароит мо метавонем ба нақшаи Худо нисбати мо содиқ бимонем.

1. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ба шумо медиҳам. Бигзор дили шумо музтариб нашавад ва на битарсад".

2. Ишаъё 26:3 - «Онро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад».

Матто 26:64 Исо ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ: «Бо вуҷуди ин ба ту мегӯям: минбаъд Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

Исо қудрат ва қудрати худро ҳамчун Писари Одам эълон мекунад.

1: Исо Подшоҳи подшоҳон ва Худованди Худованд аст.

2: Исо Масеҳест, ки боз дар болои абрҳо меояд.

1: Ваҳй 19:11-16 - Исо Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд аст.

2: Закариё 14:4-5 - Исо бо абрҳо меояд.

Матто 26:65 Он гоҳ саркоҳин либоси худро дарронда гуфт: «Ӯ куфр гуфт; Мо ба шоҳидон боз чӣ эҳтиёҷ дорем? инак, шумо куфри Ӯро шунидаед.

Саркоҳин Исоро барои куфр маҳкум мекунад.

1: Ҳақиқати Худоро гӯед, ҳатто вақте ки он душвор аст.

2: Натарсед, ки барои он чизе, ки ба он бовар мекунед, истодагарӣ кунед.

1: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки одам ҷони худро

барои дӯстони худ фидо кунад.

2: 1 ба Қӯринтиён 15:58 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор, беқувват ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

Матто 26:66 Шумо чӣ фикр доред? Дар ҷавоб гуфтанд: «Ӯ гунаҳкор аст».

Ин порча ҳукми айбдоркунандагони Исоро, ки Ӯро ба марг гунаҳкор эълон карданд, тасвир мекунад.

1. Нархи шогирдӣ: қурбонии Исо барои наҷоти инсоният

2. Қудрати салиб: Фаҳмидани марг ва эҳёи Исо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Матто 26:67 Он гоҳ ба рӯи Ӯ туф карда, Ӯро латукӯб карданд; ва дигарон ӯро бо кафи дастони худ мезананд,

Исо ба таҳқир ва таҳқири ҷисмонӣ дучор шуд.

1: Мо набояд ранҷу азоби Исоро фаромӯш кунем ва чӣ гуна Ӯ омода буд, ки онро барои мо аз сар гузаронад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳатто дар вақти озмоиш фурӯтан ва ба Худо итоаткор бошем.

1: Isaiah 50: 6 "Ман пуштамро ба зарбазанон додам, ва рухсораҳоямро ба онҳое ки мӯйро тарошида буданд, додам: рӯи худро аз шарм ва туф кардан пинҳон накардаам".

2: Ибриён 12: 2-3 "Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигаристед, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда,

хиҷолатро рад карда, ба ямини тахти Худо нишастааст. ».

Матто 26:68 Ва гуфт: «Эй Масеҳ, ба мо нубувват кун, кист, ки Туро зад?

Дар ин порча масхара кардани Исо аз ҷониби Саркоҳин ва ходимони ӯ ҳангоми мурофиаи ӯ муҳокима карда мешавад.

1: Намунаи пурсабрӣ, фурӯтанӣ ва бахшиши Исо барои мо дар замонҳои душвор намуна аст.

2: Мо аз намунаи далерӣ ва имони Исо дар муқобили душвориҳо омӯхта метавонем.

1: Isaiah 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, аммо даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2: 1 Петрус 2:21-23 - Шумо ба ин даъват шудаед, зеро Масеҳ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат гузоштааст, то ки ба қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед. ? е гуноҳе накардааст, ва дар даҳони ӯ макре набуд. вақте ки ӯ азоб мекашид, ӯ таҳдид намекард. Ба ҷои ин, Ӯ худро ба касе, ки адолатро доварӣ мекунад, супурдааст.

Матто 26:69 Петрус дар берун, дар қаср менишаст, ва духтаре назди Ӯ омада, гуфт: «Ту низ бо Исои Ҷалил будӣ».

Петрус се бор Исоро инкор кард ва ин порча дар бораи инкори сеюм сухан меронад.

1: Амалҳои мо оқибатҳо доранд ва мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳаёти моро инъикос кунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки фурӯтан бошем ва новобаста аз фишорҳои беруна шарм надорем, ки имонамонро эълон кунем.

1:1 Юҳанно 2:28 - Ва акнун, эй кӯдакон, дар Ӯ бимонед; то ки ҳангоме ки Ӯ зоҳир шавад, мо эътимод дошта бошем, ва аз омадани Ӯ дар пеши Ӯ хиҷил нашавем.

2: Матто 10:33 - Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар пеши Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

Матто 26:70 Аммо Ӯ дар пеши назари ҳама инкор карда, гуфт: «Намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ».

Ин порча се маротиба инкори Петрусро аз Исо нақл мекунад.

1: Дар баробари душвориҳо мо бояд ба эътиқоди худ содиқ бошем ва дар эътиқоди худ устувор бошем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ шарм надорем, ки Исоро мешиносем, ҳатто дар баробари фишор ё хатар.

1: Юҳанно 16:33 - "Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед; дар ҷаҳон андӯҳе хоҳед дошт. Аммо дилгир бошед; Ман ҷаҳонро мағлуб кардаам.??

2:1 Тимотиюс 6:12 - ? муборизаи неки имон. Ҳаёти ҷовидониро, ки ба он даъват шудаед ва дар бораи он дар ҳузури шоҳидони зиёд эътирофи нек кардаед, бигиред.??

Матто 26:71 Ва ҳангоме ки Ӯ ба айвон баромад, канизи дигаре ӯро дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин шахс низ бо Исои Носирӣ буд».

Каниз Петрусро шинохт, ки вай бо Исои Носирӣ буд.

1: Мо бояд ҳамеша ба Исо пайравӣ кунем, ҳатто вақте ки одамон моро барои ин эътироф намекунанд.

2: Мо метавонем ҳатто дар муқобили интиқодҳо имони худро ҳимоя кунем.

1: Матто 10:32-33? Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

2: Филиппиён 1:27-28? бигзор рафтори шумо сазовори башорати Масеҳ бошад, то ки хоҳ омада, туро бубинам ва хоҳ ғоибам, дар бораи корҳои ту шунавам, ки шумо дар як рӯҳ устувор истода, бо як ақл барои имони Масеҳ мубориза баред. хушхабар. ??

Матто 26:72 Ва боз қасам хӯрда инкор кард: «Ман он шахсро намешиносам».

Петрус се маротиба, ҳатто пас аз қасам хӯрданаш, нашинохтани Исоро рад кард.

1. Хатари рад кардани Масеҳ - Чӣ тавр мо метавонем аз ҳамон хатои Петрус канорагирӣ кунем.

2. Қудрати файзи Худо - Чӣ тавр Исо ба Петрус нигоҳ накарда ба инкораш бахшиш кард.

1. Румиён 10:9-10 - Ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

Матто 26:73 Пас аз муддате ҳозирон назди Ӯ омада, ба Петрус гуфтанд: «Ту ҳам аз онҳо ҳастӣ; зеро суханат туро ба вачд меорад.

Петрус пас аз он ки яке аз шогирдонаш шинохта шуд, се маротиба Исоро рад кард.

1: Мисли Петрус нашавед - дар имон ва эътиқоди худ устувор бошед.

2: Дар бади сахтӣ далер бош, аз гуфтан натарс.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст".

2: Ибриён 10:35 - "Бинобар ин эътимоди худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад".

Матто 26:74 Он гоҳ ӯ ба дашном додан ва қасам хӯрдан оғоз карда, гуфт: «Ман он шахсро намешиносам». Ва дарҳол хурӯс бонг зад.

Ин порча тасвир мекунад, ки Петрус се маротиба пеш аз бонг задани хурӯс Исоро инкор кард.

1. Хавфи рад кардани Масеҳ: Санҷиши инкори Петрус

2. Қувваи як лаҳза: Аҳамияти вақт дар радди Петрус

1. Матто 26:31-35 - Исо инкори Петрусро пешгӯй мекунад

2. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр ва бодиққат бошед, душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар ҷустуҷӯи касе барои хӯрдани он аст.

Матто 26:75 Ва Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки ба ӯ гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва берун рафта, зор-зор гирист.

Петрус бо вуҷуди огоҳие, ки Исо ба ӯ дода буд, се бор Исоро рад кард.

1: Мо бояд аз хатогиҳои Петрус дарс гирем ва ҳатто ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор дар имонамон устувор бошем.

2: Вақте ки Исо моро аз чизе огоҳ мекунад, муҳим аст, ки ба он ҷиддӣ муносибат кунем ва ба роҳнамоии Ӯ эътимод кунем.

1: Луқо 22:31-32 - "Ва Худованд гуфт: эй эй Шимъӯн! Ҳақиқатан, шайтон туро талаб кардааст, то туро мисли гандум аз ғалб гузаронад. Аммо ман барои ту дуо гуфтам, ки имонат суст нашавад. ва ҳангоме ки назди Ман баргаштед, бародарони худро қавӣ гардонед.

2: Яъқуб 1:12 - "Хушо касе, ки ба озмоиш тоб меорад; зеро ки ҳангоме ки ба ӯ маъқул шуд, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

Матто 27 боби бисту ҳафтуми Инҷили Матто мебошад, ки ба рӯйдодҳои пеш аз маслуб шудан, марг ва дафни Исо тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо хиёнат ва озмоиши Исо оғоз мешавад (Матто 27:1-26). Яҳудои Исқарют, яке аз шогирдони Исо, аз хиёнати худ пушаймон шуда, сӣ тангаи нуқраро ба саркоҳинон бармегардонад. Яҳудо аз эҳсоси гуноҳ худашро ба дор овехт. Дар ҳамин ҳол, Исоро ба назди Пилотус, ҳокими Рум оварданд. Бо вуҷуди он ки дар Ӯ ҳеҷ айбе наёфт, Пилотус ба фишори издиҳом таслим шуда, ба ҷои Исо Бараббосро, ки ҷиноятkори машҳур буд, озод мекунад. Он гоҳ Пилотус фармон дод, ки Исоро тозиёна зананд ва барои маслуб супоранд.

Сархати 2: Сарбозон Исоро пеш аз он ки Ӯро барои маслуб кардан ба Ҷолҷото баранд, тамасхур ва таҳқир мекунанд (Матто 27:27-44). Онҳо ба Ӯ ҷомаи арғувонӣ мепӯшонанд ва Ӯро бо хор тоҷ мегузоранд ва Ӯро ҳамчун Подшоҳи Яҳудиён таъна мекунанд. Дар баробари ду ҷиноятқор, Исо дар салиби байни онҳо мехкӯб карда шудааст. Раҳгузарон ба масхара кардани Ӯ ҳамроҳ мешаванд, дар ҳоле ки пешвоёни динӣ даъвоҳои Ӯро дар бораи қобилияти наҷот додани Худро зери шубҳа мегузоранд. Аз нисфирӯзӣ то соати сеи рӯз дар рӯи замин торикӣ фаро мерасад.

Сархати 3: Ҳангоме ки Исо охирин нафаси худро дар салиб нафас мекашад (Матто 27:45-66), заминҷунбӣ рӯй медиҳад, қабрҳо кушода мешаванд ва баъзе муқаддасони мурда эҳё мешаванд. Як мирисад эътироф мекунад, ки дар ҳақиқат «Ин Писари Худо буд». Юсуфи Ариматиёӣ, ки шогирде, ки пинҳонӣ аз паи Исо буд, далерона аз Пилотус иҷозат мепурсад, ки масъулияти ҷасади Исоро барои дафн кардан ба ӯҳда гирад. Юсуф онро бо матои тозаи катон печонда, дар қабри нави худаш, ки аз санг тарошида шудааст, мегузорад, дар ҳоле ки Марями Маҷдалия ва Марями дигар онро мушоҳида мекунанд.

Дар ҷамъбаст,

Дар боби бисту ҳафтуми Матто пушаймонӣ ва худкушии Яҳудо, мурофиаи Исо дар назди Пилотус, маслуб шудани ӯ дар баробари ҷиноятқорон ва марг ва дафни ниҳоии Ӯ тасвир шудааст.

Сарбозон Исоро тамасхур мекунанд, Ӯро таҳқир мекунанд ва Ӯро барои маслуб кардан ба Ҷолҷото мебаранд. Заминро торикӣ фаро мегирад, дар ҳоле ки раҳгузарон Ӯро таъна мекунанд ва пешвоёни динӣ даъвоҳои Ӯро зери шубҳа мегузоранд.

Вақте ки Исо дар салиб мемирад, заминҷунбӣ рӯй медиҳад, қабрҳо кушода мешаванд ва мирисад эътироф мекунад, ки Ӯ Писари Худост. Юсуфи Ариматея далерона талаб мекунад, ки ҷасади Исоро дар қабри худаш дафн кунанд, дар ҳоле ки Марями Маҷдалия ва Марями дигар инро мушоҳида мекунанд. Дар ин боб воқеаҳои ғамангезе, ки дар атрофи қурбонии Исо барои наҷоти башарият оварда шудаанд, оварда шудаанд.

Матто 27:1 Вақте ки субҳ шуд, тамоми саркоҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд:

Саркоҳинон ва пирон бар зидди Исо маслиҳат карданд, ки ӯро бикушанд.

1. Хизмат ба Худо, на ба одамон - Аъмол 5:29

2. Нагузоред, ки ҷаҳон шуморо ба қолаби худ фишурда кунад - Румиён 12:2

1. Румиён 3:23, "Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд"

2. Румиён 5:8, "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд"

Матто 27:2 Ва Ӯро баста, бурданд ва ба ҳоким Понтиюс Пилотус супурданд.

Исоро дастгир ва баста, ба дасти ҳоким Понтиюс Пилотус супурданд.

1. Қувваи имон дар баробари таъқибот

2. Муҳаббати мӯъҷизавии Исо

1. Аъмол 4:19-20 - Аммо Петрус ва Юҳанно дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Ҳукм кунед, ки оё дар назари Худо дуруст аст, ки ба шумо аз Худо дида бештар гӯш диҳем? Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва шунидаем, бигӯем.

2. 1 Петрус 2:21-22 - Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунаи ибрат гузошт, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст.

Матто 27:3 Яҳудо, ки ба Ӯ хиёнат карда буд, чун дид, ки маҳкум шудааст, тавба кард ва сӣ тангаи нуқраро боз ба саркоҳинон ва пирон овард,

Яҳудо тавба кард ва пулеро, ки барои таслими Исо дода шуда буд, баргардонд.

1: Мо бояд ҳамеша оқибатҳои амалҳои худро дарк кунем ва ба Худо бахшиш муроҷиат кунем.

2: Вақте ки мо ноком мешавем, мо бояд фурӯтанона тавба кунем ва гуноҳҳои худро ислоҳ кунем.

1: Ирмиё 31:19 «Зеро ки пас аз баргаштанам, тавба кардам; ва баъд аз он ки ба ман дастур доданд, худамро ба рон задам; Ман шарм доштам ва инчунин хор шудам, зеро таънаҳои ҷавонии худро бардоштам».

2: Луқо 17:3–4 «Ба худ диққат диҳед! Агар бародарат гуноҳ кунад, ӯро сарзаниш кун ва агар тавба кунад, бибахшаш ва агар дар рӯз ҳафт бор бар ту гуноҳ карда, ҳафт бор ба ту тавба карда, гӯяд: «Тавба кардам», бояд ӯро бибахш».

Матто 27:4 «Ман гуноҳ кардаам, ки ба хуни бегуноҳ хиёнат кардаам». Ва гуфтанд: «Ин ба мо чӣ аст? бубинед.

Пилотус аз яҳудиён пурсид, ки ӯ бояд бо Исо чӣ кор кунад ва онҳо ҷавоб дода, ба Пилотус гуфтанд, ки қарор додани ӯ бо Исо чӣ кор кардан аст.

1. Муҳимияти гирифтани масъулият барои амалҳои худ

2. Зарурати раҳмдилӣ ва бахшиш

1. Ирмиё 17:9-10 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ато мекунам, ва мувофиқи самараи корҳои худ"

2. Яъқуб 3:17-18 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, мулоим ва ба осонӣ муоширатшаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ. Ва самараи адолат дар осоиштагӣ кошта мешавад, барои сулҳҷӯён».

Матто 27:5 Ва ӯ сиккаҳои нуқраро дар маъбад партофт ва рафт ва рафта, худро ба дор овехт.

Яҳудои Исқарют, ки яке аз шогирдони Исо буд, ба ӯ хиёнат кард ва пур аз пушаймон шуд. Ӯ пулеро, ки барои хиёнаташ гирифта буд, баргардонд ва сипас худро овехт.

1. Хатари хиёнат - Чӣ тавр амали хиёнати Яҳудо ба ҳаёти Исо ва худи ӯ таъсир расонд.

2. Қувваи тавба - Чӣ тавр амали тавба ва пушаймонии Яҳудо қудрати рӯйгардонӣ аз гуноҳро нишон дод.

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф - достони Исо дар бораи писаре, ки тавба карда, ба назди падараш бармегардад.

Матто 27:6 Саркоҳинон сиккаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд: «Онҳоро ба ганҷина гузоштан ҷоиз нест, зеро ин нархи хун аст».

Саркоҳинон сиккаҳои нуқраро, ки қимати хун буд, гирифтанд, вале гуфтанд, ки ба ганҷина андохтани он ҷоиз нест.

1. Вақте ки мо барои гуноҳҳои худ музд мегирем, набояд онро ба манфиати худ истифода барем.

2. Мо бояд барои захираҳои ба мо додашуда, ҳатто агар онҳо аз сарчашмаҳои шубҳанок бошанд, масъулият дошта бошем.

1. Масалҳо 16:8 - Кам бо адолат беҳтар аст аз даромади зиёд аз беҳақ.

2. 1 Петрус 4:3-4 - Барои замони гузашта кифоя аст, то он чизе ки ғайрияҳудиён кардан мехоҳанд, дар шаҳвонӣ, ҳавасҳо, мастигарӣ, базмҳо, базмҳои нӯшокӣ ва бутпарастии ғайриқонунӣ зиндагӣ кунем. Аз ин рӯ, онҳо ҳайрон мешаванд, ки шумо дар ҳамон сели фосиқӣ ба онҳо ҳамроҳ намешавед ва шуморо бадном мекунанд.

Матто 27:7 Ва онҳо машварат карда, бо онҳо майдони кулолгарро хариданд, то дар он бегонагонро дафн кунанд.

Саркоҳинон ва пирони қавм бо ҳам машварат карда, пулеро, ки барои таслим кардани Исо гирифта буданд, барои дафн кардани одамони бегона киштзоре хариданд.

1. «Зиндагии беғаразона: Намунаи саркоҳинон ва пирон»

2. «Қувваи шафқат: Майдони кулолгар»

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Ишаъё 58:6-7 - «Оё ин рӯза нест, ки ман интихоб мекунам: воз кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлум ва шикастани ҳар юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?»

Матто 27:8 Бинобар ин он киштзор то имрӯз "Майдони хун" номида шудааст.

Майдони Акелдама бо пуле, ки дар натиҷаи хиёнати Яҳудои Исқарют ба Исо ба даст оварда шудааст, харида шуд ва аз ин рӯ майдони хун номида шуд.

1. Хиёнати Масеҳ: Таҳқиқи оқибатҳои гуноҳ

2. Хароҷоти шогирдӣ: даст кашидан аз ҳама чиз барои Исо

1. Аъмол 1:18-19, ки хариди майдони Акелдамаро сабт мекунад

2. Луқо 14:25–33, ки дар он арзиши шогирдсозӣ баррасӣ мешавад

Матто 27:9 Ва он сухане ки Ирмиёи набӣ гуфта буд, ба амал омад: «Ва сӣ сиккаи нуқраро гирифтанд, яъне ба қимати он ки аз банӣ-Исроил ӯро қадр мекарданд;

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр пешгӯии Ирмиёи пайғамбар иҷро шуд, вақте ки сӣ тангаи нуқра барои Исо пардохта шуд, нақл мекунад.

1: Нақшаи Худо ҳамеша иҷро мешавад.

2: Эътимод ба ирода ва нақшаи Худованд.

1: Isaiah 55:11 "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ман ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард".

2: Масалҳо 16: 3 "Аъмоли худро ба Худованд супор, ва андешаҳои ту устувор хоҳанд шуд".

Матто 27:10 Ва онҳоро барои киштзори кулолгар дод, чунон ки Худованд маро таъин кардааст.

Ба Пилотус аз ҷониби Худованд дастур дода шуд, ки сӣ сиккаи нуқраро ба кулолгар диҳад ва ӯ онро барои хариди саҳро барои дафни одамони бегона истифода кард.

1. Тафовут бо итоат ба Худо - Чӣ гуна итоаткории Пилотус ба Худованд ба ҳаёти дигарон таъсир расонд.

2. Қудрати тӯҳфаи хурд - Чӣ гуна тӯҳфаи ба назар ночиз метавонад таъсири бузург ва доимӣ дошта бошад.

1. Аъмол 10:38 - Чӣ гуна Худо дар муҳаббат ва ғамхории худ нисбати ҳама одамон рӯйбинӣ намекунад.

2. Масалҳо 19:17 - Касе, ки ба камбағалон меҳрубон аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ӯро барои кори кардааш подош медиҳад.

Матто 27:11 Ва Исо дар назди ҳоким истода, ҳоким аз вай пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ? Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯй».

Вақте ки Исо пурсиданд, дар назди Пилотус подшоҳии худро тасдиқ кард.

1: Исо Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд аст - Ваҳй 19:16

2: Исо аз ин ҷаҳон нест - Юҳанно 18:36

1: Исо Подшоҳи ҷалол аст - Забур 24:10

2: Пилотус аз Исо пурсид, ки оё Ӯ Подшоҳи Яҳудиён аст - Марқӯс 15:2

Матто 27:12 Ва ҳангоме ки ӯро саркоҳинон ва пирон айбдор карданд, ҳеҷ ҷавоб надод.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо аз ҷониби саркоҳинон ва пирон айбдор карда мешавад, аммо ӯ хомӯш аст ва ҷавоб намедиҳад.

1. Қувваи хомӯшӣ: Баррасии вокуниши Исо ба айбдоркунандагонаш

2. Омӯзиши сухан гуфтан: кай бояд аз овози худ истифода барем

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Яъқуб 1:19 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Матто 27:13 Он гоҳ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, ки онҳо бар зидди ту чӣ қадар шаҳодат медиҳанд?

Мардум Исоро дар бисёр чизҳо айбдор карданд, аммо Пилотус пурсид, ки оё Исо онҳоро мешунавад?

1. Ҷавоби Исо ба айбдоркуниҳо: Чӣ тавр Исо бо рафтори орому осоишта бо айбдоркунӣ рӯ ба рӯ шуд.

2. Муқовимат ба хоҳиши вокуниш: ҷавоб надодан ба айбдоркуниҳои бардурӯғ бо хашм ё алам.

1. 1 Петрус 2:23 - Вақте ки Ӯ дашном дода шуд, Ӯ дар ҷавоб дашном надод; Вақте ки Ӯ азоб мекашид, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд.

2. Матто 5:43-44 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед.

Матто 27:14 Ва Ӯ ба вай ҷавоб надод; ба дарачае, ки ҳоким хеле дар ҳайрат монд.

Сукути Исо дар назди Пилотус нишон медиҳад, ки ӯ ба иродаи Худо садоқат дорад.

1: Уҳдадории Исо ба иродаи Худо чунон қавӣ буд, ки ҳатто дар пеши марг ӯ хомӯш монд.

2: Итоати Исо ба иродаи Худо чунон қавӣ буд, ки ӯ бидуни дудилагӣ ҷони худро таслим кард.

1: Филиппиён 2:5-8 - Исо худро фурӯтан карда, ба сурати ғулом баромад ва ӯ итоаткорона ҷони худро таслим кард.

2: Isaiah 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; мисли барра ба забх бурданд.

Матто 27:15 Дар ин ид ҳоким одат карда буд, ки маҳбусеро, ки мехостанд, барои мардум озод мекард.

Дар ягон ид Пилотус одатан маҳбусеро, ки аз ҷониби мардум интихоб шуда буд, озод мекард.

1. Қудрати марҳамат: Баррасии намунаи Пилотус дар Матто 27:15

2. Интихоби ҳамдардӣ бар интиқом: Омузиши интихоби Пилотус дар Матто 27:15

1. Хуруҷ 34:7 - "барои ҳазорон нафар марҳамат нигоҳ медорад, шарорат ва ҷиноят ва гуноҳро мебахшад, ва ин гунаҳкоронро ҳеҷ гоҳ пок намекунад";

2. Румиён 12:19-21 - "Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед: зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Пас, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба вай об деҳ, зеро ки бо чунин рафтор бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ зад: бар бадӣ мағлуб нашав, балки бадро бо некӣ мағлуб кун».

Матто 27:16 Он вақт онҳо маҳбуси маъруфе доштанд, ки Бараббос ном дошт.

Ин порча дар Матто 27:16 Бараббос, маҳбуси маъруфро зикр мекунад.

1. Маънои бахшидан - Чӣ тавр Исо Бараббосро бахшид

2. Қудрати марҳамат - Чӣ тавр Исо ба Бараббос раҳм кард

1. Луқо 23:13-25 - Пилотус пешниҳод мекунад, ки Исо ё Бараббосро озод кунад

2. Эфсӯсиён 2:4-9 - марҳамат ва файзи Худо ба воситаи Исо

Матто 27:17 Вақте ки онҳо ҷамъ омаданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Мехоҳед киро барои шумо озод кунам? Бараббос, ё Исо, ки Масеҳ номида мешавад?

Пилотус аз издиҳом пурсид, ки оё Бараббосро озод кардан лозим аст ё Исоро, ки Масеҳ номида мешавад?

1. Тӯҳфаи озодӣ: Чӣ гуна файзи Худо моро озод мекунад

2. Қудрати интихоб: Чӣ гуна моро барои қабули қарорҳои оқилона даъват мекунанд

1. Румиён 6:14-15 - Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед.

2. Эфсӯсиён 4:17-19 - Бинобар ин, инро мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо минбаъд мисли халқҳои дигар бо ақли ботил рафтор накунед.

Матто 27:18 Зеро медонист, ки онҳо Ӯро аз рӯи ҳасад таслим кардаанд.

Исоро аз рӯи ҳасад таслим карда, ба маслуб месупориданд.

1. Қувваи ҳасад: чӣ гуна он метавонад ба ҳалокат расонад

2. Бузургтарин атои муҳаббат: қурбонии Исо барои инсоният

1. Масалҳо 14:30 - Дили солим ҳаёти ҷисм аст, аммо ба пӯсидаи устухон ҳасад баред.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 27:19 Вақте ки Ӯ ба курсии доварӣ нишаст, занаш назди ӯ кас фиристода, гуфт: «Ту бо он марди одил коре надорӣ, зеро ки ман имрӯз дар хоб ба хотири вай бисьёр азоб кашидам».

Ин порча огоҳии зани Пилотусро ба шавҳараш дар бораи бегуноҳии Исо нақл мекунад.

1. Худо барои ҳифзи одамони бегуноҳ аз воситаҳои ғайриоддӣ истифода мекунад.

2. Қувваи таъсири ҳамсар.

1. Дониёл 2:28-30 - Худо ба онҳое, ки баргузидаи худ асрорро ошкор мекунад.

2. Масалҳо 31:11-12 - Маслиҳати зан бояд ҷуст ва гӯш кард.

Матто 27:20 Аммо саркоҳинон ва пирон мардумро барангехтанд, ки аз Бараббос талаб кунанд ва Исоро нобуд кунанд.

Саркоҳинон ва пирон мардумро бовар кунонданд, ки ба ҷои Исо озод кардани Бараббосро талаб кунанд, ки ин боиси марги Исо гардид.

1. Иродаи Худо аз интихоби инсон бузургтар аст.

2. Қабули қарорҳои дуруст дар асоси эътиқод, на бовар.

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Матто 27:21 Ҳоким дар ҷавоби онҳо гуфт: «Мехоҳед кадоме аз ин дуро барои шумо озод кунам? Гуфтанд: «Бараббос».

Мардум Бараббосро бар Исо интихоб карданд.

1. "Иҷрои кори дуруст ва иҷрои кори маъмул"

2. «Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад?»

1. Ишаъё 53:12 - "Бинобар ин Ман Ӯро бо бузургон як насибе тақсим хоҳам кард, ва Ӯ ғаниматро бо тавонгарон тақсим хоҳад кард, зеро ки ҷони Худро барои мамот

рехт".

2. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Матто 27:22 Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас бо Исое ки Масеҳ номида мешавад, чӣ кор кунам? Ҳама ба Ӯ гуфтанд: «Бигзор вай маслуб шавад».

Мардум талаб карданд, ки Исо маслуб карда шавад.

1: Исо қурбонии ниҳоии мост.

2: Қудрати мардум ва қудрати ҳукумат.

1: Isaiah 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2: Юҳанно 19:11 Исо ҷавоб дод: «Агар он аз боло ба ту дода намешуд, ту бар ман қудрат надоштӣ. Бинобар ин он касе, ки Маро ба дасти ту супурд, гуноҳи бузургтаре дорад».

Матто 27:23 Ҳоким гуфт: «Чаро ӯ чӣ кори баде кардааст? Аммо онҳо бештар фарьёд зада, мегуфтанд: «Ӯ маслуб карда шавад».

Мардум талаб карданд, ки Исо маслуб карда шавад, ҳатто пас аз он ки Пилотус пурсид, ки чаро Исо хато кардааст.

1. Қудрати издиҳом: чӣ гуна фишори ҳамсолон метавонад ба ҳукми нодуруст оварда расонад

2. Маслуб шудани Исо: Намунаи бузургтарини қурбонӣ ва бахшидани мо

1. Матто 27:23 - "Бигзор вай маслуб шавад"

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Матто 27:24 Вақте Пилотус дид, ки ҳеҷ чиз наметавонад ғолиб ояд, балки шӯру ғавғо рӯй дод, об гирифта, дар пеши мардум дастҳои худро шуст ва гуфт: «Ман аз хуни ин Одил бегуноҳам; .

Пилотус, ки мардумро идора карда натавонист, дастҳояшро ҳамчун рамзи бегуноҳии худ дар марги Исо шуст.

1. Қувваи рамзӣ дар Китоби Муқаддас

2. Муборизаи адолат ва ноадолатӣ

1. Ишаъё 1:15-18 - Вақте ки шумо дастҳои худро ба дуо дароз мекунед, ман чашмони худро аз ту пинҳон хоҳам кард; Агар бисёр намоз бихонӣ, гӯш намедиҳам. Дастонат пур аз хун аст!

2. Забур 51:1-2 - Ба ман раҳм кун, эй Худо, мувофиқи муҳаббати бепоёни худ; мувофиқи марҳамати бузурги Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Ҳама гуноҳҳои маро бишӯй ва маро аз гуноҳам пок кун.

Матто 27:25 Он гоҳ тамоми мардум ҷавоб дода, гуфтанд: «Хуни Ӯ бар мо ва фарзандони мост».

Ин оят дар бораи омодагии одамон барои қабул кардани оқибатҳои марги Исо сухан меронад.

1. «Қудрати сухан: соҳиби сухан ва амали мо»

2. «Хуни Исо: қурбонии ӯ, наҷоти мо»

1. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

2. Луқо 23:34 - "Ва Исо гуфт: "Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ мекунанд.

Матто 27:26 Баъд Бараббосро ба дасти онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, таслим кард, то маслуб шавад.

Пилотус Бараббосро озод кард ва Исоро пеш аз ба маслуб кардан таслим карданаш тозиёна зад.

1. Арзиши фидияи мо: Муҳаббати қурбонӣ ва салиб

2. Қувваи бахшидан: Бузургтарин атои Исо

1. Луқо 23:34 - Он гоҳ Исо гуфт: «Эй Падар! зеро онҳо намедонанд, ки чӣ кор мекунанд.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Матто 27:27 Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба толори умумӣ бурданд ва тамоми сарбозонро назди Ӯ ҷамъ карданд.

Сарбозони ҳоким Исоро ба толори умумӣ бурданд ва як гурӯҳи калони сарбозонро ҷамъ карданд.

1. Худо барои мо нақшае дорад ва ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо, Ӯ то ҳол бо мост.

2. Мо бояд омода бошем, ки бо оқибатҳои амалҳои худ рӯ ба рӯ шавем ва иродаи Худоро қабул кунем.

1. Ишаъё 43:1-2 - «Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Он ки туро офарид, эй Яъқуб, ки туро ба вуҷуд овард, Исроил: «Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро нахохад гирифт».

2. Ишаъё 41:10 - «Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Матто 27:28 Ва Ӯро кашида, ҷомаи арғувонӣ ба бар карданд.

Сарбозон Исоро кашиданд ва ба ӯ ҷомаи арғувонӣ пӯшиданд.

1. Либоси арғувонии таҳқир: Қурбонии Исо барои наҷоти мо

2. Либоси фурӯтанӣ: Дарси фурӯтанӣ аз подшоҳи подшоҳон

1. Ишаъё 53:3: "Ӯро мардум хор ва рад карданд, марди ғамгин ва ошнои ғаму андӯҳ; ва чун касе, ки одамон аз ӯ рӯй мепӯшанд, ӯро хорӣ диданд, ва мо ӯро қадр намекардем".

2. Филиппиён 2:5-8: «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шуда буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

Матто 27:29 Ва ҳангоме ки аз хор тоҷ андохтанд, онро бар сари Ӯ гузоштанд, ва дар дасти росташ найе гузоштанд, ва дар пеши Ӯ зону зада, Ӯро масхара карда, гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!

Сарбозон ба сари Исо тоҷи аз хор гузошта, ба дасти росташ қамиш гузошта, Ӯро масхара карда мегуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!»

1. Қувваи тамасхур: Чӣ тавр Исо дар таҳқир ғалаба кард

2. Подшоҳи ҳақиқӣ: Чӣ тавр Исоро сарфи назар аз ранҷу азобаш шинохтанд

1. Ишаъё 53:3-5 - Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. Филиппиён 2:8-11 - Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд.

Матто 27:30 Ва онҳо ба рӯи Ӯ туф карданд ва қамишро гирифта, ба сараш заданд.

Сарбозон Исоро масхара карда, ба ӯ ҳамла карданд.

1: Исо омода буд, ки таҳқир ва дарди ҷисмонӣ кашад, то ки моро наҷот диҳад.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва бо файз ба азобу уқубат тоб орем.

1:1 Петрус 2:20-21 «Чӣ шукр аст, ки агар гуноҳ кунед ва барои он латукӯб кунед, тоқат кунед? Аммо агар чун некӣ кардед ва ба сабаби он азоб кашед, сабр кунед, ин дар назди Худо некӯкор аст. Зеро ки шумо барои ин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунаи ибрат гузошт, то ки аз паи Ӯ пайравӣ кунед».

2: Ишаъё 53:5-6 «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем. Ҳамаи мо гӯсфандони дӯстдоштаамон гумроҳ шудаанд; мо — хар кас — ба рохи худ ру овардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст».

Матто 27:31 Пас аз он ки Ӯро масхара карданд, ҷомаро аз вай кашида, ҷомаи худро ба бар карданд ва бурданд, то ки Ӯро маслуб кунанд.

Исоро масхара карданд ва сипас барои маслуб кардан бурданд.

1: Новобаста аз он ки моро масхара мекунанд ва таъқиб мекунанд, Исо намунаи олии фурӯтанӣ ва далерӣ дар муқобили душвориҳо буд.

2: Мо бояд аз намунаи истодагарӣ ва имони Исо дар муқобили мухолифат тасаллӣ бахшем.

1: Филиппиён 2:5-8 - Дар байни худ чунин фикр кунед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки вай гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2: 1 Петрус 2:21-23 - Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат гузоштааст, то ки ба қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед. Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони ӯ фиреб наёфтааст. Вақте ки ӯро дашном доданд, дар ивазаш дашном надод; Вақте ки ӯ азоб мекашид, вай таҳдид намекард, балки худро ба Додгоҳе месупурд.

Матто 27:32 Ва ҳангоме ки берун омаданд, Шимъӯн ном марди Куриниро ёфтанд ва маҷбур карданд, ки салиби ӯро бардоранд.

Ду сарбози румӣ Шимъӯни Куриниро маҷбур мекунанд, ки ба онҳо салиби Исои Масеҳро бардошта баранд.

1. Исо бо ёрии дигарон ранҷу андӯҳро мағлуб кард.

2. Борҳои якдигарро бардоштан, бардоштан салиби Масеҳ аст.

1. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

2. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Матто 27:33 Ва ҳангоме ки онҳо ба ҷое расиданд, ки Ҷолҷото ном дошт, яъне ҷои косахонаи сар,

Ҷои маслуб кардани Исо Ҷолҷото ном дошт, ки тарҷумааш "ҷои косахонаи сар" аст.

1. Косахонаи сари Исо: рамзи кафорати мо

2. Аҳамияти Ҷолҷото: Ҷойи салиб

1. Луқо 23:33-34 - Вақте ки онҳо ба маконе, ки Косахонаи сар номида мешавад, расиданд, дар он ҷо Ӯро ва ҷиноятқоронро яке аз тарафи росташ ва дигаре аз чапаш маслуб карданд.

2. Юҳанно 19:17-18 - Пас, онҳо Исоро бурданд ва Ӯ салиби Худро бардошта, ба ҷое рафт, ки Ҷойи косахонаи сар, ки ба забони ибронӣ Ҷолҷото номида мешавад. Дар он ҷо Ӯро маслуб карданд ва бо Ӯ ду марди дигар, яке аз ду тараф ва Исо дар миёни онҳо.

Матто 27:34 Ба ӯ сиркои бо заҳра омехташударо доданд, то бинӯшад, ва чун чашид, нахост, ки бинӯшад.

Сарбозон ба Исо омехтаи сирко ва заҳра пешниҳод карданд, аммо Ӯ нӯшидани онро рад кард.

1. Азобҳои Исо: Чӣ гуна бояд ҷавоб дод, вақте ки ҳама чиз ноумед менамояд

2. Имон ва эътимоди бепоёни Исо ба нақшаи Худо

1. Ишаъё 53:7 - Вай мазлум шуд, ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра барои забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошаш гунг аст, бинобар ин даҳони худро намекушояд.

2. Матто 26:39 - Ва ӯ каме пештар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман, агар мумкин бошад, ин коса аз Ман гузарад; лекин на ончунон ки Ман мехоҳам, балки чунон ки Ту пажмурда.

Матто 27:35 Ва Ӯро маслуб карданд ва либоси Ӯро қуръа партофта, ҷудо карданд, то ба амал ояд сухани набӣ: "Либосҳои Маро дар миёни худ тақсим карданд, ва бар либоси Ман қуръа партофтанд".

Исо маслуб карда шуд ва либосаш дар байни мардум тақсим карда шуд ва ин пешгӯие буд, ки либоси ӯ бо қуръа тақсим карда мешавад.

1. Вафодории Исо: Иҷрои пешгӯӣ

2. Қувваи қарорҳои мо: аҳамияти қуръапартоӣ

1. Ишаъё 53:12 «Бинобар ин ӯро бо бузургон як насибе хоҳам тақсим кард, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, зеро ки ӯ ҷони худро ба мамот рехт; ва ӯ бо ҷиноятқорон шумурда шуд; гуноҳи бисёриҳо кард ва барои таҷовузкорон шафоат кард».

2. Масалҳо 16:33 "Қуръа ба зону партофта мешавад, аммо тамоми ихтиёри он аз ҷониби Худованд аст".

Матто 27:36 Ва дар он ҷо нишаста, Ӯро посбонӣ мекарданд;

Сарбозон Исоро ҳангоми маслуб кардан нигоҳ мекарданд.

1. Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Омӯзиш аз сарбозони салиб

2. Қурбонии Исо: Ифодаи ниҳоии муҳаббат

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

Матто 27:37 Ва бар сари Ӯ айбномаи Худро овехт, ки навишта шудааст: "Ин Исо Подшоҳи Яҳудиён аст".

Дар болои сари Исо дар салиб аломате гузошта шуда буд, ки дар он навишта шудааст: «Ин Исо Подшоҳи Яҳудиён аст».

1. Подшоҳии Исо: Ин барои мо чӣ маъно дорад

2. Аломати подшоҳии Исо: он барои мо чӣ маъно дорад

1. Юҳанно 3:17 - «Зеро ки Худо Писари Худро ба ҷаҳон фиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Румиён 8:1-3 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. Зеро Худо Он чиро, ки шариат, ки аз ҷисм заиф шуда буд, карда натавонист, ба амал овард. Ӯ Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард».

Матто 27:38 Он гоҳ ду дуздро ҳамроҳи Ӯ маслуб карданд: яке аз дасти рост ва дигаре аз тарафи чап.

Исо бо ду ҷинояткор, яке аз тарафи рост ва дигаре ба чапаш маслуб карда шуд.

1. Маънои маслуб шудани Исо: Фаҳмидани аҳамияти соатҳои охирини Ӯ

2. Қудрати бахшидан: Намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва меҳрубонӣ

1. Луқо 23:43 - Ва Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт хоҳӣ буд».

2. Юҳанно 8:1-11 - Аммо Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. Субҳи барвақт ӯ боз ба маъбад омад. Тамоми мардум назди Ӯ омаданд, ва Ӯ нишаста, онҳоро таълим медод.

Матто 27:39 Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода, сар ҷунбонда,

Одамоне, ки аз назди Исо мегузаштанд, ӯро тамасхур карда, норозигии худро нишон доданд.

1. "Қудрати калимаҳо: Чӣ тавр мо метавонем барои бунёд ё шикастан интихоб кунем"

2. "Фаҳмидани ранҷу азоби Исо: дар вақти эҳтиёҷ бо Ӯ истодан"

1. Ибриён 13:12-13 - "Бинобар ин Исо низ, то ки мардумро бо Хуни Худ тақдис кунад, берун аз дарвоза уқубат кашид. Пас, биёед, берун аз ӯрдугоҳ назди Ӯ биравем ва маломати Ӯро бардоштем".

2. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст; ва дӯстдорони он аз меваи он хоҳанд хӯрд."

Матто 27:40 Ва гуфт: «Эй, ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз бино мекунӣ, худро наҷот деҳ». Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ояд.

Мардум Исоро тамасхур карда, мегуфтанд, ки агар Ӯ Писари Худо бошад, худро наҷот диҳад.

1: Чӣ тавр Исо ба мо қудрати имонро нишон медиҳад, ҳатто дар муқобили душвориҳо ва шубҳаҳо.

2: Фаҳмидани аҳамияти таваккали мо ба Худо, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки тамоми ҷаҳон зидди мост.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст".

2: Матто 16:24-26 - "Он гоҳ Исо ба шогирдони худ гуфт: "Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро

пайравӣ кунад. ҷони ӯ ба хотири ман онро хоҳад ёфт, зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?

Матто 27:41 Ҳамчунин саркоҳинон бо китобдонон ва пирон Ӯро тамасхур карда, гуфтанд:

Саркоҳинон, китобдонон ва пирон Исоро масхара мекарданд.

1: Хатари тамасхур

2: Қудрати фурӯтанӣ

1: Яъқуб 4:10, "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард".

2: Эфсӯсиён 4:29, "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз ато кунад."

Матто 27:42 Ӯ дигаронро наҷот дод; худро наҷот дода наметавонад. Агар ӯ Подшоҳи Исроил бошад, бигзор вай алҳол аз салиб фуруд ояд, ва мо ба ӯ имон оварем.

Мардум Исоро барои он ки худро Подшоҳи Исроил эълон кард, масхара карда, аз ӯ хоҳиш карданд, ки аз салиб фурояд, агар ӯ ба ӯ имон оварад.

1. Фурӯтании Исо: Чӣ тавр Исо худро дар марг дар салиб барои наҷоти мо фурӯтан кард.

2. Қувваи имон: Чӣ тавр имон ба Исо, сарфи назар аз шубҳа ва тарсу ҳаросамон моро наҷот дода метавонад.

1. Филиппиён 2: 7-8 - "Аммо худро беобрӯ накард ва ба сурати ғулом ба худ гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён».

Матто 27:43 Ӯ ба Худо таваккал мекард; Бигзор вайро ҳоло таслим кунад, агар Ӯ Ӯро дошта бошад, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман Писари Худо ҳастам".

Саркоҳинон ва шариатдонон Исоро тамасхур карда, аз Худо талаб мекунанд, ки агар Ӯ дар ҳақиқат Писари Худо бошад, ӯро наҷот диҳад.

1. Нақшаи Худо барои наҷот: Чӣ тавр ранҷу азоби Исо ба мо умед мебахшад

2. Қувваи эътимод: Омӯзиши пайравӣ ба Худо сарфи назар аз шароити мо

1. Ишаъё 53: 4-5 - "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст ва ғаму андӯҳи моро бардоштааст, вале мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб кашидан қадр мекардем. Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шудааст; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Ибриён 12:2 - «нигаристед ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст. "

Матто 27:44 Дузгон низ, ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, ба дандонҳои Ӯ меандохтанд.

Дуздоне, ки бо Исо маслуб шуда буданд, Ӯро масхара мекарданд.

1: Исо ба масхара тоб меовард ва ҳатто дарториктарин соати худ дар имонаш қавӣ мемонд.

2: Мо метавонем аз Исо ёд гирем, ки дар ҳама ҳолатҳо содиқ монем, ҳатто вақте ки моро масхара мекунанд.

1: 1 Петрус 2: 21-23 "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намуна гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст; , вақте ки ӯро дашном доданд, дигар дашном надиҳад; Вақте ки ӯ азоб мекашид, таҳдид намекард; балки худро ба Довари одил супорид».

2: Ибриён 12: 2-3 «Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигоҳ кунем; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвой беэътиноӣ карда, ба

салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст. Зеро ки ба он кас, ки ба чунин зиддияти гунаҳкорон бар зидди худ тоб овардааст, фикр кунед, то ки шумо хаста ва суст нашавед».

Матто 27:45 Аз соати шашум то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.

Дар нисфирӯзӣ тамоми заминро торикӣ дар давоми се соат фаро гирифт.

1: Қурбонии Исо роҳеро фароҳам овард, ки мо бо Худо оштӣ шавем.

2: Вақте ки Исо дар салиб мурд, он барои ҷаҳон як давраи ғамангез ва тира буд.

1: Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2: Луқо 23: 44-46 - "Ҳоло тақрибан соати шашум буд, ва то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт, зеро офтоб аз дурахшидан қатъ шуд. Ва пардаи маъбад ду пора шуд. Исо бо овози баланд хитоб кард: «Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам». Вақте ки ӯ ин суханонро гуфт, нафаси охиринашро дод».

Матто 27:46 Ва тақрибан соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Элӣ, Элӣ, лама сабахтонӣ? Яъне: "Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?"

Исо дар соати нӯҳуми ранҷу азоби худ дар салиб, бо изтироб ба Худо дод зада пурсид, ки чаро Ӯро тарк кардаанд.

1. Азоби Исо: Фаҳмидани қурбонии Наҷотдиҳандаи мо

2. Амали ниҳоии муҳаббат: Омӯзиши партофтани Исо

1. Забур 22:1-2 - "Худованди ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Чаро аз наҷоти ман дур ҳастӣ, аз фарёди андӯҳам дур ҳастӣ? Худоё, ман рӯзона фарёд мезанам, аммо Ту шаб ҷавоб надиҳед, вале ором намеёбам».

2. Ишаъё 53: 3-4 - "Ӯро инсоният хор ва рад кард, марди ранҷу азоб ва ошно бо дард. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯяшонро пинҳон мекунанд, нафрат дошт ва мо ӯро паст медоштем. Албатта ӯ дарди моро гирифт ва азоби моро бардошт».

Матто 27:47 Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ин шахс Илёсро даъват мекунад».

Ин порча нақл мекунад, ки чӣ тавр баъзе аз ҳозирон ҳангоми маслуб кардани Исо ҷавоб дода гуфтанд, ки Исо Илёсро даъват мекунад.

1. Маслуб кардани Исо: Имкони наҷот

2. Мақсади Худо дар марги Исо

1. Забур 22:1-21 - Пешгӯии Масеҳӣ дар бораи марги Исо дар салиб

2. Ишаъё 53:4-6 - Пешгӯии марги Исо ва наҷоти ӯ

Матто 27:48 Дарҳол яке аз онҳо давида, исфанҷеро гирифта, аз сирко пур карда, бар най гузошта, ба Ӯ дод.

Вақте ки Ӯ дар салиб буд, ба Исо сирко доданд, то бинӯшад.

1. Қудрати ишқи қурбонӣ

2. Бо амал исбот кардани имони мо

1. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2. Филиппиён 2: 7-8 - Аммо худро беобрӯ накард ва ба сурати ғулом ба худ гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одам дар мӯд пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто ба марги салиб итоат мекунанд.

Матто 27:49 Дигарон гуфтанд: «Бигзоред, бубинем, ки оё Илёс меояд, то ӯро наҷот диҳад».

Мардум дар маслуб кардани Исо пурсиданд, ки оё Илёс барои наҷот додани Исо меояд.

1: Мо набояд ба нақшаи Худо шубҳа кунем, балки ба иродаи Ӯ таваккал кунем.

2: Мо бояд ба намунаи Исо назар кунем ва ба қурбонии Ӯ таваккал кунем.

1: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард."

Матто 27:50 Исо боз бо овози баланд фарьёд зада, ҷон дод.

Исо баъд аз бо овози баланд эълон кардани маргаш мурд.

1. Қурбонии Исо: амали ниҳоии муҳаббат ва итоаткорӣ

2. Суханони охирини Исо: шаҳодати пурқуввати имон

1. Румиён 5:8: Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Филиппиён 2:8: Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто мамот дар салиб итоат кард.

Матто 27:51 Ва инак, пардаи маъбад аз боло то поин ду пора дарида буд; ва замин ҷунбид, ва сангҳо шикофтанд;

Пардаи маъбад аз боло то поён ду пора шуд ва замин ба ларза даромад ва сангҳо пора шуданд.

1. Худо пардаро ҷудо кард: Ҷалоли Худоро дар ҳаёти мо дидан

2. Замин ҷунбид ва сангҳо пора шуданд: Қудрати Худоро тавассути дуо эҳсос кардан

1. Ишаъё 64:1 - «Эй кош, ту осмонро шикофта, мефуромадӣ, то кӯҳҳо пеши Ту меларзиданд!»

2. Забур 18: 6-7 - "Дар тангӣ ба Худованд нидо кардам; Ман ба Худои худ ёрӣ хостам. Аз маъбади Ӯ овози маро шунид; фарёди ман пеши ӯ, ба гӯшҳои ӯ расид."

Матто 27:52 Ва қабрҳо кушода шуданд; ва бисьёр ҷасадҳои муқаддасон, ки хуфта буданд, бархостанд,

Ин порча дар бораи эҳё шудани мурдагон пас аз маслуб шудани Исо нақл мекунад.

1. Қудрати Исо барои мағлуб кардани марг

2. Ваъдаи эҳёи аврлиё

1. Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро дар ғалаба фурӯ хоҳад бурд

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад монд».

Матто 27:53 Ва баъд аз эҳьёи Ӯ аз қабрҳо берун омада, ба шаҳри муқаддас даромад ва ба бисьёр касон зоҳир шуд.

Пас аз эҳёи Исо, Ӯ аз қабрҳо берун омада, ба Ерусалим рафт, то ба мардуми бисьёре зоҳир шавад.

1. Қудрати эҳё: Чӣ тавр эҳёи Масеҳ ҳаёти моро тағир медиҳад

2. Аҳамияти зоҳир шудани Исо пас аз эҳёи ӯ

1. Румиён 6:4-5 - Мо низ метавонем дар ҳаёти нав қадам занем.

2. Юҳанно 21:1-14 - Исо дар соҳил ба шогирдонаш зоҳир мешавад.

Матто 27:54 Мирисад ва ҳамроҳонаш, вақте ки ба Исо менигаристанд, заминҷунбӣ ва он чизҳои ба амаломадаро диданд, сахт тарсиданд ва гуфтанд: «Дар ҳақиқат Ӯ

Писари Худо буд».

Ин порча вокуниши мирисад ва ҳамроҳонашро ҳангоми мушоҳидаи заминҷунбӣ ва дигар ҳодисаҳои марбут ба марги Исо тасвир мекунад. Онҳо фаҳмиданд, ки Исо Писари Худост.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр мирисад Писари Худоро шинохт

2. Шоҳиди мӯъҷизаҳои Исо: Оғози қудрати Ӯ

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Юҳанно 20:30-31 - Акнун Исо дар ҳузури шогирдон мӯъҷизоти зиёде нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашудааст; Аммо инҳо барои он навишта шудаанд, ки шумо имон оваред, ки Исо Масеҳ, Писари Худост ва ба воситаи имон ба исми Ӯ ҳаёт ёбед.

Матто 27:55 Дар он ҷо занони бисьёре, ки аз Ҷалил ба Исо пайравӣ карда, ба Ӯ хизмат мекарданд, аз дур менигаристанд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки занони зиёде аз паи Исо аз Ҷалил то Ерусалим омада, ба Ӯ хизмат мекарданд.

1: Одамони гирду атроф ба Исо ҳатто то охир ғамхорӣ мекарданд.

2: Дар дастгирии хоҳарон ва бародарони мо дар Масеҳ қуввати бузург, муҳаббат ва тасаллӣ вуҷуд дорад.

1: Марк 14:3-9 - Марям Исоро бо равғани қиматбаҳо тадҳин мекунад, ки ин нишонаи муҳаббати вай ба Ӯ мебошад.

2: Масалҳо 31:10-31 - Зани идеалӣ, ки бахшоишҳо ва қобилиятҳои худро барои хидмат ва хидмат ба дигарон истифода мебарад.

Матто 27:56 Дар байни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьям модари Яъқуб ва Йӯсе ва модари фарзандони Забдой низ буданд.

Марями Маҷдалия, Марям модари Яъқуб ва Йӯсе ва модари фарзандони Забдой аз ҷумлаи одамоне буданд, ки шоҳиди маслуб шудани Исо буданд.

1. Шоҳиди мӯътамад: Баррасии далерии Марями Маҷдалия ва Марям, модари Яъқуб ва Йӯсе

2. Дар ҳамбастагӣ: Чӣ тавр маслуб кардани Исо имони моро муттаҳид мекунад

1. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва бо сабр дар мусобиқаи муқарраршуда давем. пеш аз мо».

2. Юҳанно 11:25-26 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, вай зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. Оё шумо ба ин бовар мекунед? ”

Матто 27:57 Вақте ки шомгоҳ шуд, Юсуф ном марди сарватманд аз Ариматея омад, ки худаш ҳам шогирди Исо буд.

Юсуф аз Ариматея шогирди содиқи Исо буд, ки дафни Исоро дуруст ташкил дод.

1. Вафодории Юсуфи Ариматея: Намунаи пайравӣ ба Исо

2. Қувваи қурбонӣ: Чӣ тавр Юсуф аз Ариматея имони худро нишон дод

1. Юҳанно 19:38-42 - Дафни Исо аз ҷониби Юсуф аз Ариматея

2. Марқӯс 15:43-46 - Дархости Юсуф аз Ариматея аз Пилотус барои бадани Исо

Матто 27:58 Ӯ назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро зорӣ кард. Он гоҳ Пилотус фармуд, ки ҷасадро супоранд.

Пилотус хоҳиши Юсуфи Ариматеяро дар бораи гирифтани ҷасади Исо қонеъ кард, ки ӯ талаб кард.

1. Қувваи имон ва сабр, ки Юсуф аз Ариматия дар дархости худ барои бадани Исо

нишон дод.

2. Муҳим будани дархости мо ба Худо дар дуо, тавре ки Юсуф аз Ариматея нишон дод.

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Матто 21:22 - "Ва ҳар он чи дар дуо талаб кунед, хоҳед гирифт, агар имон дошта бошед."

Матто 27:59 Ва ҳангоме ки Юсуф ҷасадро гирифта, ба катони тоза печонд.

Юсуф муҳаббаташро ба Исо бо он нишон дод, ки ҷасади Исоро ба катони тоза печонд.

1: Муҳаббат амал аст, на эҳсосот. Мо метавонем муҳаббатамонро ба Исо тавассути амалҳоямон нишон диҳем, мисли Юсуф.

2: Намунаи фурӯтанӣ ва хидмат ба Исои Юсуф метавонад ба мо хотиррасон кунад, ки хидмати Худовандро ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем.

1: Юҳанно 13:34-35, «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам , шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2: 1 Юҳанно 4:19-21, «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт. Ҳар кӣ мегӯяд, ки Худоро дӯст медорад, вале аз бародар ё хоҳар нафрат дорад, дурӯғгӯй аст. Зеро ҳар кӣ бародару хоҳари худро, ки дидааст, дӯст надорад, Худоро, ки надидааст, дӯст дошта наметавонад. Ва Ӯ ба мо чунин фармудааст: Ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бояд бародару хоҳари худро низ дӯст дорад».

Матто 27:60 Ва онро дар қабри нави худ, ки дар санг тарошида буд, гузошт; ва санги бузургеро ба дари қабр ғелонда, равона шуд.

Юсуфи Ариматея аз Пилотус ҷасади Исоро талаб карда, дар қабри наве, ки аз санг тарошида шудааст, гузошт ва қабрро бо санги бузург мӯҳр зад.

1. Марг ва дафни Исо: Ҳаёти ӯ беҳуда гирифта нашуд.

2. Аҳамияти имон ва итоат ба иродаи Худо Юсуфи Ариматея.

1. Ишаъё 53: 9 - "Ва ӯ қабри худро бо бадкорон ва бо сарватдорон дар марги худ сохт..."

2. Луқо 23: 50-53 - "Ва инак, Юсуф ном марде буд, ки машваратчӣ буд; ва ӯ одами хуб ва одил буд: (Ӯ ба машварат ва кори онҳо розӣ набуд;) вай аз Ариматея, шаҳри яҳудиён буд, ва худаш низ мунтазири Малакути Худо буд.Ин шахс назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро зорӣ кард ва ҷасади Исоро фуроварда, ба катон печонд ва дар дохили он ниҳод. қабрест, ки аз санг тарошида шуда буд, ва дар он ҳеҷ гоҳ одам гузошта нашудааст».

Матто 27:61 Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями дигар, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд.

Ин порча ҳузури Марями Маҷдалия ва Марями дигарро дар сари қабри Исо тасвир мекунад.

1. Шод шудан аз эҳё - Чӣ тавр шогирдони Исо бо шоҳиди дафн ва эҳёи ӯ далерӣ ва имони худро нишон доданд

2. Ғаму андӯҳи содиқ - Чӣ тавр Марями Маҷдалия ва Марями дигар бахшидани худро ба Исо ҳангоми мотам дар марги ӯ нишон доданд

1. Юҳанно 20:1-18 - Эҳёи Исо

2. Луқо 24:1-12 - Ҳикояи зоҳир шудани Исои эҳёшуда ба шогирдон

Матто 27:62 Рӯзи дигар, ки рӯзи тайёрӣ гузашт, саркоҳинон ва фарисиён назди Пилотус ҷамъ омаданд.

Саркоҳинон ва фарисиён як рӯз пас аз рӯзи тайёрӣ назди Пилотус омаданд.

1: Қувваи омодагӣ - Матто 27:62

2: Донистани кай амал кардан - Матто 27:62

1: Луқо 14:28-30 - Зеро ки кадоме аз шумо, ки қасди сохтани бурҷро дорад, аввал нишаста, харҷи онро ҳисоб намекунад, оё барои анҷом додани он кифоя дорад?

2: Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас нигоҳ кунед, ки шумо бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки чун хирадманд ва вақтро фидия медиҳед, зеро айём шарир аст.

Матто 27:63 Ва гуфт: «Эй оғо! Мо дар хотир дорем, ки он фиребгар ҳанӯз дар зинда будани худ гуфта буд: "Пас аз се рӯз эҳьё хоҳам шуд".

Сарварони яҳудӣ аз пешгӯии Исо дар бораи эҳёи ӯ пас аз се рӯз огоҳ буданд.

1. Вафодории Худо: Мулоҳизаҳо дар бораи пешгӯии Исо дар бораи эҳёи ӯ

2. Қудрати Исо: Баррасии таъсири суханони Ӯ

1. Дониёл 6:20-23 - Мулоҳиза дар бораи садоқати Худо дар раҳони Дониёл аз дами шер

2. Забур 16:10 - Мулоҳиза дар бораи ғалабаи Исо бар марг ва эҳё

Матто 27:64 Пас фармон деҳ, ки қабрро то рӯзи сеюм нигоҳ доранд, мабодо шогирдонаш шабона омада, ӯро дуздида, ба мардум нагӯянд: "Ӯ аз мурдагон эҳьё шуд; хатои охирин бадтар аз он хоҳад буд. аввал.

Саркоҳинон ва фарисиён аз он хавотир буданд, ки шогирдони Исо ҷасади ӯро дуздида, ба мардум мегӯянд, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шудааст, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки қабрро муҳофизат кунад.

1. Тарс ва беимонӣ: Чӣ гуна саркоҳинон ва фарисиён ба эҳёи Исо ҷавоб доданд

2. Омодагӣ ба ҳодисаҳои ғайричашмдошт: зарурати имон дар замонҳои душвор

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 10:17 - «Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд».

Матто 27:65 Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо посдор доред; биравед ва ба қадри имкон онро дақиқ кунед».

Пилотус саркоҳинон ва пиронро ташвиқ мекунад, ки Исоро мувофиқи хоҳишашон муҳофизат кунанд.

1. Қудрати масъулияти мо: Чӣ гуна интихоби мо оқибатҳо дорад

2. Боварӣ ба имони худ: эътимод ба нақшаи Худо

1. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро ба дӯш намегирад ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар вай аст, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

2. Матто 6:34 - Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо дар бораи худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Ҳар рӯз ба қадри кофӣ душвориҳои худро дорад.

Матто 27:66 Ва онҳо рафта, қабрро мустаҳкам карданд, сангро мӯҳр заданд ва посбон гузоштанд.

Посбонон қабрро мӯҳр зада, дар болои он посбонӣ мекарданд.

1. Эҳёи Исо: Ғалабаи ниҳоӣ бар марг

2. Қудрати қурбонии Масеҳ: Чӣ тавр марги ӯ бар гуноҳ ғолиб омад

1. Ишаъё 53:10-11 - Бо вуҷуди ин иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро азоб диҳад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ кунад, ӯ насли ӯро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасти ӯ комёб хоҳад шуд.

2. Юҳанно 10:17-18 - Сабаби дӯст доштани Падари ман дар он аст, ки ман ҷони худро фидо мекунам - танҳо барои аз нав гирифтан. Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, аммо ман онро бо ихтиёри худ мегузорам. Ман салоҳият дорам, ки онро гузорам ва қудрат дорам, ки онро дубора ба даст орам. Ин амрро ман аз Падар гирифтам.

Матто 28 эҳёи Исо, зоҳир шудани Ӯ ба занон ва шогирдон ва супориши бузургеро, ки Ӯ ба пайравонаш медиҳад, тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб бо Марями Маҷдалия оғоз мешавад ва Марями дигар ба қабре, ки дар он ҷо дафн карда шуда буд, нигоҳ мекунанд. Фариштаи Худованд аз осмон фуромада, санги қаброро мепӯшонад ва бар он менишинад ва ба онҳо мегӯяд, ки Исо ҳамон тавре ки гуфта буд, эҳьё шудааст (Матто 28:1-7). Фариштаи ба онҳо супориш медиҳад, ки зуд биравед ва ба шогирдонаш бигӯед, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шудааст, пеш аз онҳо ба Ҷалил меравад, ки дар он ҷо Ӯро хоҳанд дид. Онҳо аз шодӣ ва тарсу ҳарос фаро гирифта мешаванд.

Сархати 2: Ҳангоме ки онҳо барои расонидани ин хабар мераванд, Худи Исо бо онҳо вохӯрд. Онҳо пеши Ӯ меафтанд ва пойҳои Ӯро пахш карда, ба Ӯ саҷда мекунанд. Исо ба онҳо мегӯяд, ки натарсед, балки ба бародарон бигӯед, ки ба Ҷалил биравед, онҳо Ӯро дар он ҷо хоҳанд дид (Матто 28:8-10). Дар ҳамин ҳол, вақте ки посбонон дар қабр хабар медиҳанд, ки саркоҳинон чӣ ҳодиса рӯй дод, пирон нақша доранд, ки ба сарбозон маблағи калон пора диҳанд, онҳо мегӯянд, ки "Шогирдонаш шабона омада, ҳангоми хоби мо ӯро дуздидаанд" ваъда медиҳад, ки сарбозонро аз ҳама гуна ҷазои эҳтимолӣ барои нокомии ҳайати посбонии онҳо муҳофизат мекунад (Матто) 28:11-15).

Сархати 3: Ёздаҳ шогирд сипас ба Ҷалил мераванд, ки дар он ҷо Исоро дар кӯҳ пешвоз мегиранд. Баъзеҳо Ӯро мепарастиданд, вале дигарон шубҳа доштанд. Дар он чизе ки бо номи "Супориши бузург" маъруф аст, Исо ба пеш меояд ва дастуроти ниҳоӣ медиҳад, ки тамоми қудрат дар осмон ба Ӯ дода шудааст, бинобар ин онҳо бояд аз ҳама халқҳо шогирд созанд, ки онҳоро ба исми Падар Писар таъмид диҳанд, то ба ҳама чиз итоат кунанд. фармон дода шудааст, ки ваъда ҳамеша дар охирзамон бошад (Матто 28:16-20). Ин ба авҷи аълои Инҷили Матто ишора мекунад, ки калисои миссияи давомдорро, ки Инҷилро дар тамоми ҷаҳон паҳн мекунад, таъкид мекунад.

Матто 28:1 Дар охири рӯзи шанбе, ҳангоме ки субҳидам дар рӯзи аввали ҳафта кушода мешуд, Марьями Маҷдалия ва Марями дигар барои дидани қабр омаданд.

Ду Марям субҳи рӯзи аввали ҳафта ба сари қабр омаданд.

1: Умед ба эҳёшавӣ: Ҳатто дарториктарин рӯзҳо Исо ба мо умед мебахшад.

2: Имон ба марг: тасаллӣ мебахшад, ки ҳатто дар марг низ Худованди мо Исои Масеҳ бо мост.

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон

оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2: 1 Қӯринтиён 15:55-57 - «Эй марг, ғалабаи шумо куҷост? Эй марг, неши ту куҷост?» Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ қонун аст. Аммо шукр ба Худое, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба медиҳад.

Матто 28:2 Ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод, зеро фариштаи Худованд аз осмон нозил шуда, омада, сангро аз дар ғелонда, бар он нишаст.

Фариштаи Худованд аз осмон фуруд омад ва заминҷунбиро ба амал овард, ки сангро аз дари хона партофт.

1. Қудрати Худо дар амал

2. Фариштаи Худованд, ки кори Худоро иҷро мекунад

1. Аъмол 4:31 "Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона ба забон оварданд."

2. Ишаъё 30:30 «Ва Худованд овози пурҷалоли Худро ба гӯш хоҳад расонд, ва равшании бозуи Ӯро бо хашми ғазаби Ӯ ва бо алангаи оташи фурӯбаранда, бо парокандагӣ ва тӯфон нишон хоҳад дод. , ва жола».

Матто 28:3 Чеҳраи Ӯ мисли барқ буд, ва либосаш мисли барф сафед буд.

Фариштa дар сари қабри Исо ба таври ҳайратангез дурахшон буд ва либоси сафед дошт.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба равшании фариштa дар сари қабри Исо тақлид кунем.

2: Нокомиллигимизга қарамасдан, Худо ҳали ҳам бизни Унинг асбоби сифатида ишлатиши мумкин.

1: Ишаъё 6:1-7 - Рӯйи Ишаъёи Худованд бар тахти худ, ки дар иҳотаи серафимҳо, ки нидо мекард: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас».

2: Матто 5: 14-16 - Исо дар Кӯҳ аст ва таълим медиҳад, ки мо бояд "нури ҷаҳон" бошем.

Матто 28:4 Посбонон аз тарси Ӯ ба ларза даромаданд ва мисли мурдагон шуданд.

Посбонони қабр, вақте ки Исои эҳьёшударо диданд, аз тарс пур шуданд ва ба мурдагон монанд шуданд.

1. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст.

2. Қудрати эҳёи Исо бояд моро аз тарс ва эҳтиром пур кунад.

1. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Қуддус фаҳмиш аст.

2. Румиён 1:4 - ва Писари Худо дар қудрат ба ҳасби Рӯҳи муқаддас ба воситаи эҳёи мурдагон, Исои Масеҳи Худованди мо эълон карда шуд.

Матто 28:5 Ва фариштаба занон ҷавоб дода, гуфт: «Натарсед, зеро медонам, ки шумо Исои маслубшударо ҷустуҷӯ мекунед».

Фариштаба занон гуфт, ки натарсед, зеро ӯ медонист, ки онҳо Исои маслубшударо меҷӯянд.

1. Бароҳатӣ аз шинохти Исо

2. Қуввати имон дар баробари тарс

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Забур 56:3-4 - "Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам, ҷисм ба ман чӣ кор карда метавонад?"

Матто 28:6 Ӯ дар ин ҷо нест, зеро чунон ки гуфта буд, эҳьё шудааст. Биёед, он ҷоеро, ки Худованд хобидааст, бубинед.

Исо аз мурдагон эҳьё шуд ва шогирдонаш даъват карда мешаванд, ки рафта, ҷои хобидаи ӯро бубинанд.

1. Эҳёи Масеҳ: Ҷашни умед

2. Қудрати қурбонии Исо: Даъват ба имон

1. Румиён 6:9-10 - «Зеро ки мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуда, дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад. Барои мамот, ки ӯ мурд, барои гуноҳ як бор мурд, аммо дар ҳаёти худ барои Худо зиндагӣ мекунад».

2. 1 Қӯринтиён 15:20-22 - «Аммо Масеҳ дар ҳақиқат аз мурдагон эҳьё шуд, аввалин самари хуфтагон аст. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омадааст. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд».

Матто 28:7 Ва зуд биравед ва ба шогирдонаш бигӯед, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шудааст; ва инак, Ӯ пешопеши шумо ба Ҷалил меравад; Ӯро дар он ҷо хоҳед дид; инак, ба шумо гуфтам.

Исо аз мурдагон эҳьё шуд ва пешопеши шогирдонаш ба Ҷалил меравад ва дар он ҷо Ӯро мебинанд.

1. Қудрати эҳё: Ҷашни бозгашти ғалабаи Исо

2. Умеди Масеҳи эҳёшуда: Оғози хушхабари ҳаётро тағир медиҳад

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

Матто 28:8 Ва онҳо бо тарс ва шодии бузург зуд аз қабр рафтанд; ва давида ба шогирдонаш хабар дод.

Занон қабри Исоро холӣ ва пур аз шодӣ ва тарс диданд.

1. Чӣ тавр қабри холии Исо моро аз шодӣ ва умед пур мекунад

2. Ғалаба кардани тарс тавассути шодӣ дар Исо

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумати ӯ ва осоиштагӣ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро барқарор кунад ва онро бо адолат ва адолат дастгирӣ кунад.

2. Юҳанно 20:19-22 - Бегоҳии ҳамон рӯз, рӯзи аввали ҳафта, дарҳо, ки шогирдон аз тарси яҳудиён буданд, баста буд, Исо омада, дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом! бо ту бош». Чун инро гуфт, дасту паҳлуи худро ба онҳо нишон дод. Он гоҳ шогирдон аз дидани Худованд шод шуданд. Исо боз ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристодааст, Ман низ шуморо мефиристам». Ва чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва ба онҳо гуфт: «Рӯҳулқудсро қабул кунед.

Матто 28:9 Ва ҳангоме ки онҳо барои хабар додан ба шогирдони Ӯ мерафтанд, инак, Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: «Салом! Ва омада, пойҳои Ӯро дошта, ба Ӯ саҷда карданд.

Исо бо ду шогирди худ вохӯрд ва онҳо аз пойҳои Ӯ нигоҳ дошта, ба Ӯ саҷда карданд.

1. Ибодат ба Исо: эътирофи қудрат ва қудрати Ӯ

2. Қудрати ҳузури Исо: будан дар ҳузури Наҷотдиҳанда

1. Филиппиён 2:10-11 - то ки ҳар як зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, то ҷалоли Худои Падар.

2. Ибриён 12:2 - Нигариста ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо, ки барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб таҳаммул карда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Матто 28:10 Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед: биравед, ба бародарони ман бигӯед, ки ба Ҷалил мераванд, ва дар он ҷо Маро хоҳанд дид».

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки натарсанд ва ба бародаронаш гӯянд, ки ба Ҷалил бираванд ва дар он ҷо Ӯро мебинанд.

1. Далер бошед: Исо моро даъват мекунад, ки натарсед

2. Дастрасӣ: Исо моро барои паҳн кардани Инҷил мефиристад

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Матто 28:11 Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, инак, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба саркоҳинон тамоми он чи шуда буд, хабар медоданд.

Баъзе аз посбонон ба саркоҳинон дар бораи воқеаҳое, ки дар қабри Исо рӯй дода буданд, хабар доданд.

1. Қудрати шоҳидӣ: содиқ будани Худо дар истифодаи соат барои шаҳодат додан ба қудрати Ӯ.

2. Вафодори подош: садоқати Худо дар подош додани касоне, ки ба Ӯ содиқанд.

1. Забур 37:3-4 "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин бош ва бо вафодорӣ дӯстӣ кун. Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро хоҳад дод".

2. Аъмол 1:8 «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Матто 28:12: Вақте ки онҳо бо пирон ҷамъ омада, машварат карданд, ба сарбозон пули калон доданд,

Пирон ва сарбозон машварат карданд ва пирон ба сарбозон пул доданд.

1. Қудрати насиҳат: Омӯзиш аз пирон

2. Роҳбарият: Истифодаи захираҳо барои ҷалоли Худо

1. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

2. Аъмол 4: 32-35 - "Акнун шумораи пурраи имондорон аз як дил ва як ҷон буданд, ва ҳеҷ кас намегуфт, ки ҳеҷ як аз он чи ба ӯ тааллуқ дорад, аз они ӯ аст, аммо онҳо ҳама чизи умумӣ доштанд. Ва Ҳавворион бо қудрати бузург дар бораи эҳёи Исои Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи азиме бар ҳамаи онҳо буд.Дар байни онҳо ҳеҷ кас мӯҳтоҷ набуд, зеро ҳамаи онҳое ки соҳибони замин ё хона буданд, онҳоро мефурӯхтанд ва даромадашро меоварданд. аз он чи фурӯхта мешуд, ба пои ҳавворион гузошт ва ба ҳар кас мувофиқи эҳтиёҷоти худ тақсим карда шуд».

Матто 28:13 Ва гуфт: «Бигӯед, ки шогирдонаш шабона омада, дар ҳоле ки мо хоб будем, Ӯро дуздиданд».

Дар ин порча айбномаи бардурӯғи саркоҳинон ва пирон тасвир шудааст, ки шогирдони Исо ҳангоми хоб ҷасади Ӯро дуздидаанд.

1. Қудрати Худо: Фаҳмидани муъҷизаи қиёмат

2. Имони далерӣ: Дар муқобили мухолифат устувор будан

1. Юҳанно 11:25–26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. 1 Таслӯникиён 5:21 - Аммо ҳама чизро санҷед; чӣ хуб аст, маҳкам нигоҳ доред.

Матто 28:14 Ва агар ин ба гӯши ҳоким расад, мо ӯро бовар кунонда, шуморо эмин хоҳем кард.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр шогирдон тайёр буданд, ки бо истифода аз бовар кунонданд, то Исоро аз ҳукуматдорон муҳофизат кунанд.

1: Мо бояд барои дурусткорӣ истодагарӣ кунем, ҳатто агар ин маънои худро дар роҳи осеб диданро дошта бошад.

2: Мо бояд имон дошта бошем, ки Худо ба мо далерӣ ва қувват мебахшад, то кори дуруст кунем.

1: Масалҳо 28:1 - Шарирон мегурезанд, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст.

2: Дониёл 3:17-18 - Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту халос кунад, эй подшоҳ. Аммо агар ин тавр набошад, ба ту маълум бошад, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард, ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард.

Матто 28:15 Пас онҳо пулро гирифта, мувофиқи таълимоте, ки ба онҳо дода шуда буд, амал карданд; ва ин сухан дар байни яҳудиён то имрӯз маъмул аст.

Яҳудиён пул қабул карданд, то ки дар бораи Исо хабари бардурӯғ паҳн кунанд ва ин достони бардурӯғ то имрӯз такрор шудааст.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, то боварӣ ҳосил кунем, ки мо дар бораи Исо ҳақиқатро паҳн мекунем, на дурӯғ.

2: Мо бояд аз ҳикояҳое, ки мешунавем, эҳтиёт бошем ва боварӣ ҳосил кунем, ки дурустии онҳоро дубора тафтиш кунем.

1: Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба асири фалсафа ва фиреби хушку холӣ нагирад, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, мувофиқи рӯҳҳои оддии ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ.

2:1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд.

Матто 28:16 Он гоҳ ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе рафтанд, ки Исо ба онҳо таъин карда буд.

Ёздаҳ шогирд ба кӯҳе дар Ҷалил, ки Исо ба онҳо дастур дода буд, ки вохӯранд, рафтанд.

1. Аз паи Исо: Даъват ба шогирдшавӣ

2. Имони устувор: Зиндагӣ бо даъвати Исо

1. Матто 4:19-20 - «Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақиби Ман биёед, ва ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард». Дарҳол онҳо тӯрҳои худро гузошта, аз ақиби Ӯ рафтанд.

2. Ибриён 11: 1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён».

Матто 28:17 Ва чун Ӯро диданд, ба Ӯ сиҷда карданд, вале баъзеҳо шубҳа карданд.

Ин порча дар бораи вокуниши шогирдони Исо дар бораи зинда дидани Ӯ пас аз эҳёи Ӯ сухан меронад - баъзеҳо ба Ӯ сиҷда мекарданд, вале баъзеҳо шубҳа доштанд.

1: Ҳамаи мо даъват шудаем, ки ба қудрат ва некӯии Худо имон оварем ва имони худро ба Ӯ тавассути ибодат нишон диҳем.

2: Ҳатто вақте ки рӯйдодҳои мӯъҷизавӣ пешкаш карда мешавад, имон метавонад ноустувор ва ноустувор бошад, аммо фазли Худо фаровон аст ва Ӯ бар мо сабр мекунад.

1: Румиён 4:17-21 - Иброҳим ба Худо имон овард ва ин ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

2: Ибриён 11: 1-3 - Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо каломи Худо офарида шудааст, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст.

Матто 28:18 Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва дар замин ба Ман дода шудааст».

Дар порча гуфта мешавад, ки ба Исо тамоми қудрат дар осмон ва замин дода шудааст.

1. Мо дар бораи қудрат ва қудрати Исо бар мо ва ҷаҳон хотиррасон мекунем.

2. Мо метавонем ба қудрати Исо такя кунем ва дар ҳама чиз ба Ӯ такя кунем.

1. Филиппиён 2:9-11 - Аз ин рӯ, Худо Ӯро баланд бардошт ва ба ӯ номеро ато кард, ки аз ҳар ном болотар аст.

2. Дониёл 4:34-35 - Дар охири рӯзҳо ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон бардоштам ва ақли ман ба ман баргашт, ва ман Ҳақҳи Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам. салтанати абадӣ аст ва салтанати ӯ аз насл ба насл пойдор аст.

Матто 28:19 Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Худо ба мо амр мекунад, ки ба берун равем ва паёми Ӯро дар тамоми ҷаҳон паҳн кунем.

1: Исо ба мо рисолати бузург додааст, ки берун рафта, хушхабари Инҷилро ба тамоми халқҳо паҳн кунем.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки ҳамаи мо даъват шудаем, ки шогирдони Исо бошем ва шоҳиди муҳаббати Ӯ бошем.

1: Аъмол 1:8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим, ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. .

2: Isaiah 6:8 Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро бифиристам, ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам; маро фиристонед.

Матто 28:20 Ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Исо ба шогирдонаш амр медиҳад, ки тамоми таълимоти ӯро риоя кунанд ва ваъда дод, ки то охири дунё бо онҳо хоҳанд буд.

1. Қудрати ҳузури Исо - омӯхтани ваъдаи Исо дар бораи ҳамеша бо мо будан.

2. Иҷрои аҳкоми Исо - Фаҳмидани аҳамияти риояи таълимоти Исо.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Такрори Шариат 31:6 - «Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ туро тарк намекунад ва тарк намекунад».

Марқӯс 1 хидмати Яҳёи Таъмиддиҳанда, таъмид ва васвасаи Исо, оғози хизмати оммавии Исо ва табобатҳои гуногунеро, ки Ӯ анҷом додааст, муаррифӣ мекунад.

Сархати 1: Боб бо пешгӯии Ишаъё дар бораи фариштае оғоз мешавад, ки барои Худованд роҳ тайёр мекунад. Ин дар Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки дар биёбон мавъиза мекунад ва одамонро ба тавба даъват мекунад ва онҳоро дар дарёи Ӯрдун таъмид медиҳад, иҷро мешавад (Марқӯс 1:1-8). Он гоҳ Исо аз Носира назди Яҳё меояд, то таъмид гирад. Вақте ки Ӯ аз об мебарояд, осмон кушода мешавад ва Рӯҳ мисли кабутар бар Ӯ нозил мешавад, дар ҳоле ки овозе аз осмон мегӯяд: «Ту Писари Ман ҳастӣ, ки Ӯро дӯст медорам; аз Ту хушнудам» (Марқӯс 1:9-11).

Сархати 2: Дарҳол пас аз таъмид гирифтанаш, Рӯҳ Исоро ба биёбон мебарад, ки дар он ҷо Ӯро Шайтон чил рӯз васваса мекунад, вале устувор мемонад (Марқӯс 1:12-13). Пас аз он ки Яҳё ҳабс шуд, Исо ба Ҷалил рафта, дар бораи Малакути Худо хушхабарро эълон карда, гуфт: «Вақт фаро расид». "Малакути Худо наздик шуд. Тавба кунед ва ба хушхабар бовар кунед!" (Марқӯс 1:14–15). Вақте ки Ӯ дар канори баҳри Ҷалил мегашт, Шимъӯни Петрус Эндрю Яъқубро писари Забдой номид, бародараш Юҳанно шогирд мешавад ва ваъда медиҳад, ки онҳоро моҳигир мегардонанд ва тӯр мегузоранд, дарҳол аз паи ӯ оянд.

Сархати 3: Онҳо ба Кафарнаҳум мераванд, ки дар он ҷо Исо дар куништ таълим медиҳад, ки бар хилофи қонуни муаллимон бо қудрати худ одамонро ба ҳайрат меовард (Марқӯс 1:21-22). Дар он ҷо ӯ рӯҳи нопокро берун мекунад, ки Ӯро Худои муқаддас эътироф мекунад, боз одамони аҷибе, ки шӯҳраташон зуд дар тамоми минтақа паҳн мешавад (Марқӯс 1:23-28). Он гоҳ дар хонаи Шимъӯни Петрус табларзаи бистари хушдоманро шифо мебахшад, вай ба зудӣ ба онҳо хизмат мекунад. Бегоҳӣ, вақте ки офтоб ғуруб мекунад, тамоми шаҳр ҷамъ мешавад, дари хона меорад, ки деви гирифтори бемор, бемориҳои гуногунро шифо мебахшид, девҳои зиёдеро берун мекарданд, ки ба девҳо иҷозат намедоданд, ки сухан гӯянд, зеро онҳо кӣ будани ӯро медонистанд. Субҳи дигар, вақте ки ҳаво ҳанӯз торик мешавад, дар ҷои хилват дуо кунед, Шимъӯн дигарон ӯро ёфта мегӯянд, ки ҳама шуморо меҷӯянд, аммо ӯ ҷавоб медиҳад, ки биёед ба ҷои дигаре равем, деҳаҳои ҳамсоя низ метавонанд дар он ҷо мавъиза кунанд, ки чаро ин қадар дар саросари Ҷалил сафар карда, куништҳоро мавъиза карда девҳоро берун мекунанд (Марқӯс 1: 29-39). Ниҳоят одами махавро шифо мебахшад, ки аз ӯ зорӣ карда, зону зада гуфт: "Агар хоҳӣ, маро пок кун" гуфт, дилсӯзӣ кард Исо дасташро дароз мекунад ва мегӯяд: "Мехоҳам пок шавам" дарҳол махав монда, одам пок мешавад, ӯро огоҳ мекунад, ки ба касе намегӯяд. рафта, худро нишон деҳ, коҳин қурбонӣ мекунанд, Мӯсо ба онҳо амр фармуд, ки шаҳодат диҳад, аммо одам он қадар хабар паҳн

мекард, ки дигар ба шаҳр даромада наметавонист ошкоро дар берун аз ҷойҳои бекас меистод, вале одамон ҳар семоҳа ба ӯ меомаданд.

Марк 1:1 Оғози Инҷили Исои Масеҳ, Писари Худо;

Ин порча дар бораи оғози Инҷили Исои Масеҳ, Писари Худо мебошад.

1. Сарчашмаи воқеии хушхабар

2. Қувваи Инҷил

1. Румиён 1:1-4 - Павлус, бандаи Исои Масеҳ, ки барои расул шудан даъват шудааст ва барои башорати Худо ҷудо шудааст,

2. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

Инҷили Марқӯс 1:2 Чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту омода кунад".

Фиристода пеш аз омаданаш роҳ барои Худованд омода мекунад.

1: Омода кардани роҳ барои Худованд: Ҷой кардан барои ҳузури Худо.

2: Садои набӣ: Гӯш додан ба суханони Худованд.

1: Ишаъё 40:3 - Овози нидо: «Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз.

2: Закариё 3:8 - Акнун бишнав, эй саркоҳин Еҳушаъ! зеро ки инак, Ман Бандаи Худ ШУДО меоварам.

Марқӯс 1:3 Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".

Овози Яҳёи Таъмиддиҳанда одамонро даъват мекунад, ки ба омадани Исо омода шаванд ва роҳҳои Ӯро рост кунанд.

1. Даъват барои омодагӣ ба Исо: вокуниш ба паёми Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Пайдо кардани роҳҳои рост: Мулоҳиза дар бораи аҳамияти омодагӣ барои Худованд

1. Ишаъё 40:3-5 - Тасалло, халқи маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба Ерусалим бо меҳрубонӣ сухан гӯед, ва ба вай бигӯед, ки хизмати сахти вай анҷом ёфтааст, ва гуноҳаш подош дода шудааст, ки вай барои ҳамаи гуноҳҳои худ дучандон аз дасти Худованд гирифтааст.

2. Луқо 3:4-6 - Чӣ тавре ки дар китоби суханони Ишаъёи набӣ навишта шудааст: «Овози касе ки дар биёбон нидо мекунад: "Барои Худованд роҳ тайёр кунед, барои Ӯ роҳҳои рост кунед". Ҳар дара пур шавад, Ҳар кӯҳу теппа паст шавад. Роҳҳои каҷ ҳамвор хоҳанд шуд, роҳҳои ноҳамвор ҳамвор. Ва ҳамаи одамон наҷоти Худоро хоҳанд дид”».

Марк 1:4 Яҳё дар биёбон таъмид медод ва таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард.

Яҳёи Таъмиддиҳанда зарурати тавба ва бахшидани гуноҳҳоро мавъиза мекард.

1. Қувваи тавба: Дарки ниёзи мо ба бахшиш

2. Муҳимияти амалҳои мо: Гирифтани ниёз ба тавба

1. Ҳизқиёл 18:21-32 - Адолат тавассути тавба

2. Луқо 24:47 - Тавба ва омурзиши гуноҳҳо ба номи Исо

Инҷили Марқӯс 1:5 Ва тамоми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим назди Ӯ мерафтанд ва ҳама ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар дарёи Урдун аз Ӯ таъмид меёфтанд.

Мардуми Яҳудо ва Ерусалим ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, барои таъмиди Яҳёи

Таъмиддиҳанда дар дарёи Ӯрдун баромаданд.

1: Қудрати эътироф - Эътироф кардани гуноҳҳо як қадами муҳим дар сафари имон аст.

2: Қудрати Таъмид - Таъмид нишонаи зоҳирии тағйироти ботинӣ ва рамзи тавонои имон аст.

1:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2: Румиён 6:3-4 - Ё шумо намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки, чунон ки Масеҳ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ ҳаёти наве дошта бошем.

Инҷили Марқӯс 1:6 Ва Юҳанно мӯйҳои шутур дар бар ва камарбанди пӯст дар камар дошт; ва малах ва асали ёбоӣ мехӯрд;

Яҳёи Таъмиддиҳанда як марди хоксор ва сахтгир буд, ки бо пӯшидани либоси оддӣ ва хӯрдани хӯроки оддӣ ҳаёти қурбонӣ нишон медод.

1. Зиндагӣ бо қурбонӣ ва фурӯтанӣ

2. Намунаи Яҳёи Таъмиддиҳанда

1. Матто 3:4 - Худи Юҳанно аз пашми шутур дар бар ва камарбанди чармин дар камар дошт; ва ғизои ӯ малах ва асали ёбоӣ буд.

2. Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунед, меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Инҷили Марқӯс 1:7 Ва мавъиза карда, гуфт: «Аз паси ман Шахси тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки хам шуда, воз кунам».

Исо эълон кард, ки касе аз Ӯ тавонотар аст, ки аз паи Ӯ меояд ва Ӯ лоиқ нест, ки ҳатто тасмаи пойафзоли Худро кушояд.

1. Қудрати фурӯтанӣ - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дилҳои фурӯтан метавонанд моро ба Худо наздиктар кунанд.

2. Омадани Худованд - Исо дар бораи омадани Шахси тавонотар аз Ӯ пешгӯӣ мекунад.

1. Матто 3:1-2 - Дар он айём Яҳёи Таъмиддиҳанда омад ва дар биёбони Яҳудо мавъиза карда, гуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

2. Матто 4:17 - Аз он вақт Исо мавъиза кардан ва гуфтанро сар кард: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Марк 1:8 Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод.

Ин порча дар бораи таъмид додани одамон бо Рӯҳулқудс сухан меравад.

1: Исо Худро ба онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, зоҳир мекунад ва ба онҳо Рӯҳи Муқаддасро ато мекунад.

2: Тавба ва имон ба Исо моро ба муносибат бо Худо ва қудрати Рӯҳулқудс меорад.

1 Аъмол 2:38 Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт.

2: Румиён 8: 14-15 - Зеро ҳар касе ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунад, фарзандони Худо мебошанд. Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро боз барои тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар».

Инҷили Марқӯс 1:9 Ва дар он айём чунин воқеъ шуд, ки Исо аз Носираи Ҷалил омада, дар Ӯрдун аз Яҳьё таъмид гирифт.

Исоро Яҳё дар Урдун таъмид дод.

1: Қудрати таъмид: Чӣ тавр таъмиди Исо барои мо намуна мегузорад

2: Маънои таъмид: Таъмид барои имони мо чӣ маъно дорад

1: Матто 3:13-17 - Таъмиди Исо аз ҷониби Яҳё

2: Аъмол 2:38 - Гирифтани атои Рӯҳулқудс тавассути таъмид

Инҷили Марқӯс 1:10 Ва дарҳол аз об баромад ва дид, ки осмон кушода шудааст, ва Рӯҳро мисли кабӯтаре бар Ӯ нозил мекунад;

Исо дар дарёи Ӯрдун таъмид гирифт ва чун аз об баромад, дид, ки осмон кушода аст ва Рӯҳ мисли кабӯтаре бар Ӯ мефарояд.

1. Қудрати Исо ва табиати илоҳии Ӯ

2. Аҳамияти таъмид дар ҳаёти мо

1. Матто 3:16-17 - Вақте ки Исо таъмид гирифт, овозе аз осмон гуфт: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки ман аз Ӯ хушнудам".

2. Ишаъё 42:1 - Инак, Бандаи Ман, ки ман ӯро дастгирӣ мекунам; Баргузидаи Ман, ки ҷонам аз ӯ лаззат мебарад. Ман Рӯҳи Худро бар Ӯ гузоштаам; Ӯ адолатро ба халқҳо хоҳад овард.

Инҷили Марқӯс 1:11 Ва овозе аз осмон расид, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ, ва Ман аз Ӯ хушнудам».

Овози Худо аз осмон Исоро эълон кард, ки Писари маҳбуби Ӯст, ки Падар аз ӯ писанд омад.

1: Муҳаббати Падар ба Писараш

2: Хушнудии Падар аз Писараш

1: Луқо 3:22 - Ва Рӯҳулқудс дар шакли бадан мисли кабӯтар бар ӯ нозил шуд, ва овозе аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; Ман аз ту хушнудам.

2: Матто 3:17 - Ва инак, овозе аз осмон шунида шуд, ки мегӯяд: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам".

Марк 1:12 Ва дарҳол Рӯҳ ӯро ба биёбон бурд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо бо Рӯҳ ба биёбон барои рӯза ва дуо ронда мешавад.

1. Дар итоаткорӣ зиндагӣ кардан: Дарки қудрати Рӯҳ дар ҳаёти мо

2. Рӯза ва намоз: бахше аз имони мо

1. Аъмол 1:2 - «то рӯзе, ки Ӯ бардошта шуд, пас аз он ки ба воситаи Рӯҳулқудс ба ҳавворионе ки баргузида буд, аҳком дод».

2. Луқо 4:1-2 - «Он гоҳ Исо, ки аз Рӯҳулқудс пур шуд, аз Урдун баргашт ва Рӯҳ ба биёбон бурд ва иблис чил рӯз озмуда шуд».

Марқӯс 1:13 Ва ӯ чиҳил рӯз дар биёбон буд ва шайтонро озмуда буд; ва бо ҳайвоноти ваҳшӣ буд; ва фариштагон ба ӯ хизмат мекарданд.

Ин порча замони Исоро дар тӯли 40 рӯз дар биёбон тасвир мекунад, ки ба васвасаи Шайтон дучор шуда буд ва аз ҷониби фариштагон ба ӯ хизмат мекард.

1. Қувваи Исо: Чӣ тавр Исо дар биёбон ба васвасаҳо дучор шуд

2. Қувваи имон: рафъи васвасаҳо бо кумаки фариштагон

1. Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро мегирад, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед.

Марқӯс 1:14 Пас аз он ки Яҳё ба зиндон андохта шуд, Исо ба Ҷалил омада, Инҷили

Малакути Худоро мавъиза мекард.

Исо ба мавъиза кардани Инҷили Малакути Худо дар Ҷалил пас аз ҳабс шудани Юҳанно оғоз кард.

1. Қудрати бахшидан: хизмати Исо пас аз ҳабс шудани Юҳанно

2. Инҷили Малакути Худо: Паёми Исо ба Ҷалил

1. Луқо 6:37-38, "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд. Маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд".

2. Матто 11:2-5, "Вале, ки Яҳьё дар зиндон корҳои Масеҳро шунид, ду шогирди Худро фиристода, ба ӯ гуфт: "Оё Ту Он Шахсе, ки бояд биёяд, ё мо дигареро меҷӯем? Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чиро, ки мешунавед ва мебинед, ба Яҳё боз нишон диҳед: кӯрон бино мешаванд ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд ва мискинон. ба онҳо башорат диҳед».

Марқӯс 1:15 Ва гуфт: «Вақт расидааст, ва Малакути Худо наздик аст: тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред».

Вақти он расидааст, ки одамон тавба кунанд ва ба хушхабари Малакути Худо бовар кунанд.

1: Тавба кунед ва барои Малакути Худо зиндагӣ кунед

2: Ба Инҷил барои ҳаёти ҷовидонӣ бовар кунед

1: Луқо 17:20-21 - Исо гуфт: "Малакути Худо бо чизҳое меояд, ки ба мушоҳида мерасад ва онҳо намегӯянд: "Инак, ин ҷост!" ё «Ин ҷост!» Зеро ки дар ҳақиқат Малакути Худо дар миёни шумост».

2: Румиён 10: 9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед.

Инҷили Марқӯс 1:16 Вақте ки Ӯ аз канори баҳри Ҷалил мегузашт, Шимъӯн ва

бародараш Андриёсро дид, ки ба баҳр тӯр меандозанд, зеро онҳо моҳигир буданд.

Шимъӯн ва Андриёс моҳигире буданд, ки дар соҳили баҳри Ҷалил сайр мекарданд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки сайёди одамон бошем, новобаста аз вазифа.

2 Исо Шимъӯн ва Андриёсро дида, онҳоро даъват кард, ки шогирди Ӯ шаванд.

1: Матто 4:19 - «Биё ва аз паи Ман биё,» гуфт Исо, ва Ман туро ба моҳидорӣ барои мардум мефиристам».

2: Луқо 5:10 - Исо ба Шимъӯн гуфт: «Натарс; минбаъд барои мардум моҳӣ хоҳед кард».

Марқӯс 1:17 Исо ба онҳо гуфт: «Аз ақиби Ман биёед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

Исо шогирдонро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд ва сайёди одамон гарданд.

1: Аз паи Исо: Роҳ ба сӯи иҷрошавии ҳақиқӣ

2: Моҳигири одамон шудан: Даъват ба шогирдсозӣ

1: Юҳанно 15:8 - Падари Ман бо ҳамин ҷалол меёбад, ки шумо меваи фаровон меоваред ва шогирдони Ман ҳастед.

2: Matthew 4:19 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз паи Ман биёед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

Марқӯс 1:18 Дарҳол онҳо тӯрҳои худро партофта, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Пас аз он ки ӯ бо онҳо гуфт, ду моҳигир дарҳол аз ақиби Исо рафтанд.

1. Ба Исо пайравӣ кардан Новобаста аз он ки чӣ тавр Исо моро даъват мекунад, ки ҳама чизро тарк кунем ва Ӯро пайравӣ кунем

2. Бе дудилагӣ ба Исо пайравӣ кунед - чаро мо бояд бетаъхир ба Ӯ таваккал кунем ва итоат кунем

1. Матто 16:24-25 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад; зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, барбод хоҳад рафт. аммо ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

2. Юҳанно 10:27 - «Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд».

Маркӯс 1:19 Ва аз он ҷо каме дуртар рафт, Яъқуб ибни Забдой ва бародараш Юҳанноро дид, ки онҳо низ дар қаиқ тӯрҳои худро таъмир мекарданд.

Исо Яъқуб ва Юҳанноро даъват мекунад, ки аз паи Ӯ ва сайёди одамон гарданд.

1. Исо моро даъват мекунад, ки минтақаҳои бароҳатии худро тарк кунем ва Ӯро пайравӣ кунем.

2. Мақсади мо дар зиндагӣ сайёди одамон шудан аст.

1. Матто 4:19 - «Ва ба онҳо гуфт: "Аз паи Ман биёед, ва ман шуморо сайёҳи одамон хоҳам кард".

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

Инҷили Маркӯс 1:20 Ва дарҳол онҳоро даъват кард, ва онҳо падари худ Забдойро дар қаиқ бо муздурон гузошта, аз ақиби Ӯ рафтанд.

Исо даъват мекунад ва шогирдон падарашонро гузошта, аз паи Ӯ мераванд.

1) Ба Исо пайравӣ кардан баъзан қурбониро талаб мекунад - ҳатто оиларо тарк кардан.

2) Даъвати Исо метавонад чунон қавӣ бошад, ки он масъулиятҳо ва муносибатҳои дигари моро бартарӣ медиҳад.

1) Матто 8:21-22 - "Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: "Худовандо! аввал ба ман иҷозат деҳ, ки рафта падарамро дафн кунам. Аммо Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун; ва бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд».

2) Луқо 9:59-62 - «Ва ӯ ба дигаре гуфт: «Аз паи Ман биё». Аммо ӯ гуфт: «Худовандо! аввал маро иҷозат деҳ, ки рафта, падарамро дафн кунам». Исо ба вай гуфт: «Бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд; лекин ту рафта, Малакути Худоро мавъиза кун». Ва дигаре гуфт: «Худовандо! Ман аз паи Ту хоҳам рафт; лекин биёед аввал бо онҳо, ки дар хона дар хонаи ман ҳастанд, хайрухуш кунам. Исо ба вай гуфт: «Ҳеҷ кас, ки дасташро ба амоч гузошта , ба ақиб нигарист, ба Малакути Худо лоиқ нест».

Марқӯс 1:21 Ва онҳо ба Кафарнаҳум рафтанд; ва дарҳол рӯзи шанбе ба куништ даромада, таълим дод.

Исо ба куништ дар Кафарнаҳум даромад ва дар рӯзи шанбе таълим медод.

1: Исо ба мо нишон дод, ки имон ва ҳаёти рӯҳонӣ, ҳатто дар вақти серкорамон бояд авлавият бошад.

2: Исо намунаи вафодорӣ гузошта, ба мо нишон дод, ки ҳатто як амали оддии итоаткорӣ метавонад таъсири амиқе дошта бошад.

1: Ибриён 10: 22-25 - "Биёед, бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмҳои мо бо оби пок шуста шаванд. Касби имони худро бечунучаро нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ амин аст, ки ваъда дода шудааст;) Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем; балки якдигарро насиҳат мекунанд ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

2: Яъқуб 2: 17-18 - "Ҳамин тавр, имон, агар амале набошад, мурда аст, танҳо будан. Оре, касе метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва ман имони худро ба ту ба воситаи аъмоли худ нишон хоҳам дод".

Марқӯс 1:22 Ва онҳо аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки Ӯ онҳоро ҳамчун шахси қудратманд таълим медод, на ҳамчун китобдонон.

Мардум аз таълимоти Исо дар ҳайрат монданд, зеро Ӯ бар хилофи китобдонон бо қудрат сухан мегуфт.

1. Исо қудрати ниҳоии ростӣ ва адолат аст.

2. Каломи Худо қудрати ниҳоии ҳаёт аст.

1. Юҳанно 17:17, «Онҳоро ба ростӣ тақдис кунед; сухани ту рост аст».

2. Забур 118:105, «Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст».

Марқӯс 1:23 Дар куништашон марде бо рӯҳи палид буд; ва фарьёд зад,

Исо қудрати худро бар рӯҳҳои нопок тавассути қувваҳои зӯроварӣ нишон медиҳад.

1: Мо бояд қудрати Исоро барои мағлуб кардани бадӣ эътироф кунем.

2: Биёед дар тарс аз қудрати Исо барои пок кардани дилҳои худ нигоҳ дорем.

1: 2 Коринфиён 10: 4-5 - Зеро аслиҳаи ҷанги мо на ҷисмонӣ, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то қалъаҳоро вайрон кунад, далелҳо ва ҳар чизи баландеро, ки бар зидди дониши Худо баланд мешавад.

2: Матто 16:23 - Аммо ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: «Аз ман дур шав, эй шайтон! Ту барои ман монеаи пешпо ҳастӣ; шумо на ғамхориҳои Худоро дар назар доред, балки танҳо нигарониҳои инсониро дар назар доред».

МАРҚӮС 1:24 Гуфт: «Моро ором бигузор; Мо бо ту чӣ кор дорем, эй Исои Носирӣ? Оё барои нест кардани мо омадай? Ман медонам, ки Ту кистӣ, эй Подшоҳи Худо.

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Исо дар куништдар Кафарнаҳум бо рӯҳи нопок дучор мешавад. Рӯҳ Исоро ҳамчун муқаддаси Худо эътироф мекунад.

1: Исо муқаддаси Худост, ки сазовори ҳамду сано ва таслими мост.

2: Мо бояд Исоро ҳамчун Подшоҳи Худо эътироф кунем ва бо дили фурӯтан назди Ӯ

биёем.

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2:1 Петрус 2:9 - Аммо шумо насли баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас ва қавме ҳастед, ки аз они худаш ҳастед, то ки олиҷаноби Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед.

Марқӯс 1:25 Исо вайро сарзаниш карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун шав».

Дар порча тасвир шудааст, ки Исо мардеро мазаммат мекунад ва ба ӯ амр мекунад, ки хомӯш бошад ва ҷасади он мардро тарк кунад.

1. Исо ягона шахсест, ки оромӣ ва озодии ботиниро оварда метавонад.

2. Ӯ касест, ки метавонад шифо, барқарорсозӣ ва раҳоӣ оварад.

1. Ишаъё 53: 4-5 - "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт; аммо мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дидаем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд ва ӯ бо сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

Марқӯс 1:26 Ва ҳангоме ки рӯҳи палид ӯро канда, бо овози баланд дод зад, аз вай берун шуд.

Марде гирифтори рӯҳи нопок буд ва пас аз доди баланд рӯҳ аз он мард берун шуд.

1. Исо қудрати берун кардани арвоҳи палидро дорад.

2. Худо ҳамеша моро аз рӯҳҳои бад муҳофизат мекунад ва наҷот медиҳад.

1. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин замон, бар зидди лашкарҳои

рӯҳонии шарорат дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, ба Худо итоат кунед. Ба шайтон муқобилат кунед ва ӯ аз шумо гурезад.

Инҷили Марқӯс 1:27 Ҳама дар ҳайрат монданд, ба дараҷае ки ба якдигар савол дода, мегуфтанд: «Ин чист? ин кадом доктринаи нав аст? зеро ки Ӯ ҳатто ба арвоҳи палид бо қудрат фармон медиҳад, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд.

Мардум аз қудрати Исо бар арвоҳи палид, ки ба Ӯ итоат мекарданд, дар ҳайрат монданд.

1: Ҳокимияти Исо бар ҳама чиз бояд ҷашн гирифта шавад.

2: Ҳокимияти Исо бар гуноҳ ва марг бояд ситоиш карда шавад.

онҳоро тамошо карда , бар онҳо бо салиб ғалаба кард."

2: Ибриён 2: 14-15 - "Азбаски кӯдакон гӯшт ва хун доранд, ӯ низ дар одамияти онҳо шарик шуд, то бо марги худ қудрати касеро, ки қудрати мамотро дар даст дорад, яъне иблисро шикаст диҳад, ва онҳоеро, ки тамоми умр аз тарси марг дар ғуломӣ буданд, озод кунед».

Марқӯс 1:28 Ва дарҳол шӯҳрати ӯ дар саросари Ҷалил паҳн шуд.

Исо дар куништ дар Кафарнаҳум шахсеро, ки рӯҳи палид дошт, шифо дод ва ин хабар зуд дар саросари Ҷалил паҳн шуд.

1. Фаҳмидани қудрати мӯъҷизавии Исо

2. Таъсири шифои мӯъҷизавӣ

1. Аъмол 3:16 - "Ва исми Ӯ ба воситаи имон ба исми Ӯ ин шахсеро, ки шумо мебинед ва мешиносед, қавӣ гардонд. Бале, имоне, ки ба воситаи Ӯ меояд, дар ҳузури ҳамаи шумо ба ӯ ин солимии комилро додааст. ».

2. Матто 8:16 - "Вақте ки шом фаро расид, онҳо бисёр девонагонро назди Ӯ оварданд. Ва Ӯ бо сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод".

Инҷили Марқӯс 1:29 Ва дарҳол аз куништ баромада, бо Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъӯн ва Андриёс даромаданд.

Исо ва шогирдонаш пас аз рафтан ба куништ ба хонаи Шимъӯн ва Андриёс медароянд.

1. Муҳимияти муошират бо Исо ва шогирдонаш.

2. Фоидаҳои рафтан ба куништ.

1. Аъмол 2:42-47 - Ҳаввориён худро ба муошират, шикастани нон ва дуо бахшиданд.

2. Ибриён 10:24-25 - Биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем, чунон ки одати баъзеҳо аз вохӯрӣ фаромӯш накунем.

Инҷили Марқӯс 1:30 Аммо модари зани Шимъӯн аз табларза хобида буд, ва дар бораи вай ба ӯ хабар доданд.

Модари зани Шимъӯн бо табларза бемор буд ва дере нагузашта ин хабар ба ӯ расид.

1. Ҳеҷ беморӣ моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад - Румиён 8:38-39

2. Қувваи имон тавассути ранҷу азоб - Яъқуб 1:2-4

1. Матто 8:14-15 - Исо хушдомани Шимъӯнро шифо дод

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад

Инҷили Марқӯс 1:31 Ва Ӯ омада, дасти вайро гирифта, бардошт. ва дарҳол табларза вайро тарк карда, ба онҳо хизмат кард.

Исо занеро аз табларзааш шифо дод ва вай дар иваз ба онҳо хизмат кард.

1. Ҳама чизро ба Худо бидиҳед, ки Ӯ ба шумо рӯзӣ медиҳад.

2. Қудрати Исо барои табобат ва тағир додани ҳаёт.

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Яъқуб 5:14-15 - «Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро зинда мекунад. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад».

Инҷили Марқӯс 1:32 Бегоҳӣ, вақте ки офтоб ғуруб кард, ҳама беморон ва девонагонро назди Ӯ оварданд.

Мардум беморон ва девонагонро ҳангоми ғуруби офтоб назди Исо меоварданд.

1. Исо ба ҳамаи онҳое, ки ба ӯ эҳтиёҷ доранд, ғамхорӣ мекунад

2. Шифо ва наҷот тавассути Исо

1. Ишаъё 53: 4-5 - "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт; аммо мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дидаем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд ва ӯ бо сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

Марқӯс 1:33 Ва тамоми аҳли шаҳр назди дар ҷамъ шуданд.

Вақте ки Исо омад, ҳама дар шаҳр назди дар ҷамъ шуданд.

1. Қудрати ҳузури Исо: Чӣ тавр Исо моро барои якҷоя шудан илҳом мебахшад

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ тавр Исо моро дар мушоракат муттаҳид мекунад

1. Матто 8: 16-17, "Он бегоҳ бисёр одамони гирифтори девҳоро назди Ӯ оварданд, ва ӯ бо сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод. Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои Ишаъё-пайғамбар буд. : "Ӯ бемориҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт."

2.Аъмол 2:44-45, «Ва ҳамаи имондорон якҷо буданд ва ҳама чиз якҷо буданд. Ва молу мулки худро мефурӯхтанд ва даромадро ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷашон, тақсим мекарданд».

Марқӯс 1:34 Ва Ӯ бисьёр беморони гирифтори бемориҳои гуногунро шифо дод ва девҳои зиёдеро берун кард; ва ба девҳо иҷозат надоданд, ки сухан гӯянд, зеро ки Ӯро медонистанд.

Исо одамони зиёдеро шифо дод ва девҳои зиёдеро берун кард, вале онҳоро аз сухан гуфтан манъ кард, зеро онҳо Ӯро шинохтанд.

1. Исо қудрат ва қудрати худро бар бемориҳо ва девҳо нишон дод.

2. Муҳаббати Худо қувваи тавоноест, ки бар бадӣ ғолиб меояд.

1. Матто 12:22-30 - Исо девро берун мекунад ва мардум аз қудрати ӯ ба ҳайрат меоянд.

2. Забур 103:3 - «Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад ва ҳамаи бемориҳои шуморо шифо мебахшад».

Инҷили Марқӯс 1:35 Ва саҳарӣ, хеле пеш аз рӯз бархоста, берун рафта, ба хилватгоҳе рафт ва дар он ҷо дуо гуфт.

Исо пеш аз саршавии рӯз дар танҳоӣ дуо мекард.

1: Дар ранҷ ба Худованд паноҳ ҷӯед.

2: Дар намоз оромӣ ёфтан.

1: Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои

Қодири Мутлақ бимонад. Ба Худованд, паноҳгоҳ ва қалъаи худ, Худои худ, ки ба Ӯ таваккал мекунам, мегӯям.

2: Матто 6:6 - Аммо вақте ки шумо дуо мегӯед, ба ҳуҷраи худ даромада, дарро пӯшед ва ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯед. Ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Марқӯс 1:36 Шимъӯн ва ҳамроҳонаш аз ақиби Ӯ рафтанд.

Исо ба хонаи Шимъӯн рафт ва мардуме ки бо ӯ буданд, аз ақиби ӯ равона шуданд.

1. Қудрати ҳузури Исо: Чӣ тавр пайравии Исо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Қудрати Ҷамъият: Чӣ тавр пайравӣ ба Исо якҷоя метавонад имони шуморо мустаҳкам кунад

1. Матто 4:18-22 - Исо шогирдони аввалинро даъват мекунад

2. 1 Қӯринтиён 12:12-27 - Бадани Масеҳ ва аҳамияти он

Инҷили Марқӯс 1:37 Вақте ки Ӯро ёфтанд, ба Ӯ гуфтанд: «Ҳама Туро меҷӯянд».

Исоро тамоми одамон меҷустанд.

1: Исоро биҷӯед ва шумо осоиштагиро хоҳед ёфт.

2: Исо манбаи тамоми қувват ва умед аст.

1: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 1:38 Ва ба онҳо гуфт: «Биёед, ба шаҳрҳои наздик биравем, то ки дар он ҷо низ мавъиза кунам, зеро ки барои ҳамин омадаам».

Исо аз пайравонаш хоҳиш мекунад, ки ба шаҳри дигар бираванд, то дар он ҷо мавъиза карда тавонанд.

1. Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр Инҷилро мавъиза кунем

2. Қудрати мавъизаи Исо

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Марк 1:39 Ва Ӯ дар куништҳои онҳо дар тамоми Ҷалил мавъиза карда, девҳоро берун кард.

Исо дар тамоми Ҷалил мавъиза мекард ва девҳоро берун мекард.

1: Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва каломи Ӯро новобаста аз муҳит мавъиза кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки башоратро паҳн кунем ва бадро дар ҳаёти худ рад кунем.

1: Матто 28:19-20, «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2: Луқо 4: 18-19, "Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то ки озодии асирон ва бино шудани кӯронро эълон намоям, мазлумонро озод гардонам ва соли файзи Худовандро эълон намоям».

Инҷили Марқӯс 1:40 Ва махавие назди Ӯ омада, зорӣ кард ва зону зада, ба ӯ гуфт: «Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ».

Махавие назди Исо омада, хоҳиш кард, ки шифо ёбад.

1: Исо ҳамеша омода аст ба онҳое, ки бо имон ва фурӯтанӣ назди Ӯ меоянд, кӯмак кунад.

2: Исо мехоҳад, ки новобаста аз ҳолати мо, моро шифо диҳад ва барқарор кунад.

1: Матто 11:28 - Ба назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2: Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас ба Худо таслим шавед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Инҷили Марқӯс 1:41 Ва Исо раҳмаш омад ва дасти Худро дароз карда, ба вай ламс кард ва гуфт: «Мехоҳам; пок бош.

Исо ба махавӣ раҳм карда, ӯро шифо дод.

1: Ҳамдардӣ қисми муҳими пайравӣ ба Исо аст - Луқо 6:36-38

2: Қудрати Исо барои шифо додан намунаи марҳамати ӯ аст - Луқо 5:17-26

1:1 Петрус 3:8 - Ниҳоят, ҳамаи шумо ҳамфикр бошед, ҳамдардӣ кунед, якдигарро дӯст доред, дилсӯз ва фурӯтан бошед.

2: Ибриён 4:15-16 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки мо касе ҳастем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, ҳамон тавре ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст. Пас биёед бо дилпурона ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

Инҷили Марқӯс 1:42 Ва ҳамин ки сухан гуфт, дарҳол махав аз ӯ дур шуд ва ӯ пок шуд.

Махаве барои шифо ба назди Исо омад ва Исо сухани шифобахшро гуфт, ки махавро фавран аз махави худ пок мекунад.

1. Исо қудрат дорад, ки моро аз бемориҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонии мо шифо диҳад.

2. Каломи Исо пурқувват аст ва метавонад ҳаёти моро дигаргун созад.

1. Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтаем».

2. Матто 8:2-3 - «Марде гирифтори махав назди ӯ омада, зону зада илтимос кард: "Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок кунӣ". Исо хашмгин шуд. Дасташро дароз карда, ба мард даст расонд. «Ман тайёрам» гуфт у. «Тоза бош!»

Инҷили Марқӯс 1:43 Ва Ӯ ӯро сахт таъкид карда, дарҳол ҷавоб дод;

Исо ба марде, ки шифо дода буд, фармуд, ки дар бораи мӯъҷизаи ӯ ба касе нагӯяд.

1. Қудрати Исо: исботи мӯъҷиза

2. Муҳимияти итоаткорӣ: Иҷрои фармони Исо

1. Матто 8:4 - "Ва Исо ба вай гуфт: "Бохабар бош, ки ба касе чизе нагӯй, балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва ҳадяеро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то ба онҳо далеле шавад."

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

Инҷили Марқӯс 1:44 Ва ба ӯ гуфт: «Ба ҳеҷ кас чизе нагӯй; балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва барои поксозии худ он чи Мусо фармудааст, тақдим кун, то шаҳодате ба онҳо гардад».

Ин порча дар бораи Исо ба марде дастур медиҳад, ки шифои худро пинҳон нигоҳ дорад ва ба назди коҳин равад, то чизҳоеро, ки Мусо ҳамчун шаҳодат амр фармудааст, пешкаш кунад.

1: Шифо ва ризқи Худо

2: Қувваи шаҳодат

1: Хуруҷ 12: 3-5 "Ба тамоми ҷамоати Исроил сухан ронда, бигӯед: дар рӯзи даҳуми ин моҳ ба ҳар кас як барра, мувофиқи хонадони падарони худ, як барра барои як хона хоҳанд гирифт. : Ва агар хонавода барои барра кам бошад, бигзор вай ва ҳамсояи вай дар паҳлӯи хонаи худ мувофиқи шумораи ҷонҳо бигиранд: ҳар кас мувофиқи хӯрдани худ шумори худро барои барра ҳисоб кунад; барраи шумо берун хоҳад буд. айб, нари яксола; онро аз гӯсфандон ё аз бузҳо берун кунед».

2: Юҳанно 8:32 "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард."

Инҷили Марқӯс 1:45 Аммо вай берун рафта, онро ба таври фаровон интишор кардан гирифт ва ин масъаларо ба таври васеъ паҳн кардан гирифт, ба дараҷае ки Исо дигар ошкоро ба шаҳр даромада наметавонист, балки берун аз он, дар биёбонҳо буд; ва онҳо аз ҳар тараф назди Ӯ меомаданд. .

Шӯҳрати Исо зуд паҳн шуд ва одамон аз ҳар тараф назди Ӯ меомаданд, вале Ӯ дигар ба шаҳр ошкоро даромада натавонист.

1. Пайравӣ кардан ба Масеҳ, ҳатто вақте ки он маъмул нест ё қулай аст.

2. Донистани он ки кай ба ақиб қадам гузоред ва ба Худо иҷозат диҳед, ки бо роҳи худаш кор кунад.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Марқӯс 2 ҳисоботи хизмати Исоро, аз ҷумла мӯъҷизаҳо ва таълимоти шифобахши Ӯ ва инчунин мухолифати афзояндаи пешвоёни динро идома медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо марди шалро дар Кафарнаҳум шифо медиҳад. Вақте ки чаҳор мард аз сабаби издиҳом фалаҷро аз бом мефуроранд, Исо аввал гуноҳҳои ӯро мебахшад ва баъзе муаллимони шариат гумон мекунанд, ки Ӯ куфр мегӯяд, зеро танҳо Худо гуноҳҳоро бахшида метавонад. Барои нишон додани

қудрати худ дар рӯи замин оид ба бахшидани гуноҳҳо, Исо мардеро шифо медиҳад, ки пас аз он ҷо бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳамаи онҳо берун меравад (Марқӯс 2:1-12).

Сархати 2: Сипас, Исо Левиро (Матто) андозгир даъват мекунад, то аз паи Ӯ амал кунад, ки ӯ фавран иҷро мекунад. Баъдтар, дар хонаи Левӣ ҳангоми хӯрокхӯрӣ бо андозгирон ва гуноҳкорон, фарисиён мепурсанд, ки чаро Ӯ бо чунин одамон хӯрок мехӯрад. Исо ҷавоб медиҳад, ки на солим аст, ки ба табиб эҳтиёҷ дорад, балки беморонро на одил, балки гунаҳкорон даъват мекунанд (Марқӯс 2:13-17). Баъдтар шогирдони Юҳанно фарисиён рӯзадор ҳастанд одамон мепурсанд, ки чаро шогирдони Яҳё фарисиён рӯза мегиранду шогирдонаш не? Ӯ бо истифода аз маҷозҳои шароби нав ва машки шароби кӯҳна мефаҳмонад, ки меҳмонони арӯсии домод ба он ишора мекунанд, ки ҳузури Ӯ дар давраи нав оғоз мекунад ва одатҳои кӯҳнаро ба мисли рӯзадорӣ барои вақт номувофиқ мегардонад (Марқӯс 2:18-22).

Параграфи 3: Боб бо ду баҳси рӯзи шанбе хотима меёбад. Аввалан, дар рӯзи шанбе шогирдони Ӯ аз байни киштзорҳо мегузаштанд, ба чидани хӯшаҳо шурӯъ мекунанд, ки онро фарисиён дар рӯзи шанбе ҳаром мешуморанд. Дар ҷавоб, Исо мисол меорад, ки Довуд ҳангоми гуруснагӣ нони муқаддасро мехӯрд ва баҳс мекунад, ки "Рӯзи шанбе барои одам офарида шудааст, на одам барои рӯзи шанбе" (Марқӯс 2:23-28). Дар мисоли дуюм, дар куништ одаме ҳаст, ки дасташ чиркин аст, сарфи назар аз он ки фарисиён Ӯро айбдор мекунанд, дар рӯзи шанбе шифо мебахшад. Ин боиси он мегардад, ки фарисиён фавран ба Ҳиродиён қасд доранд, ки чӣ тавр Ӯро бикушанд, ки шиддати байни мақомоти динии Исоро нишон медиҳад.

Марк 2:1 Пас аз чанд рӯз боз ба Кафарнаҳум омад; ва садо баланд шуд, ки вай дар хона аст.

Пас аз чанде Исо ба Кафарнаҳум даромад ва паҳн шуд, ки Ӯ дар хона аст.

1. Қудрати ҳузури Исо: Чӣ тавр Исо умед ва шифо мебахшад

2. Парадокси Исо: Чӣ тавр Ӯ метавонад дар як вақт дар ҳама ҷо бошад

1. Забур 107:20 - Ӯ каломи Худро фиристод ва онҳоро шифо дод; онхоро аз кабр начот дод.

2. Матто 18:20 - Зеро ки дар ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар байни онҳо ҳастам.

Инҷили Марқӯс 2:2 Дарҳол бисьёр касон ҷамъ шуданд, ба дараҷае ки барои қабули

онҳо ҷой набуд, на дар назди дар; ва Ӯ каломро ба онҳо мавъиза кард.

Бисёр одамон барои шунидани сухани Исо ҷамъ омада буданд.

1. Қудрати мавъиза - Чӣ тавр Исо тавонист мардумро ба худ ҷалб кунад ва каломро мавъиза кунад.

2. Ҷой кардан барои Худо - Чӣ тавр мо метавонем дар ҳаёти худ барои каломи Худо ҷой гузорем.

1. Аъмол 2:42 - Ва онҳо худро ба таълим ва муошрати ҳавворӣён, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

Инҷили Марқӯс 2:3 Ва онҳо назди Ӯ омада, як бемори фалаҷро оварданд, ки чор нафарро бардошта буд.

Чаҳор мард як шалеро барои шифо додан назди Исо оварданд.

1: Исо қудрат дорад, ки моро шифо диҳад ва барқарор кунад.

2: Мо метавонем душвориҳои бузургтарини худро ба назди Исо оварем ва ба қудрати ӯ барои кӯмак ба мо боварӣ дошта метавонем.

1: Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Яъқуб 5:16 "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои боҳавои одами одил фоидаи зиёд дорад."

Инҷили Марқӯс 2:4 Ва ҳангоме ки натавонистанд ба назди Ӯ барои изтироб наздик шаванд, бомеро, ки Ӯ буд, кушоданд ва онро пора карда, катеро, ки беморони фалаҷ дар он хобида буданд, фуровардand.

Исо марди шалро шифо дод, ҳатто вақте ки издиҳом ба назди Ӯ даромаданро манъ карданд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо монеаҳои шифобахшро бартараф мекунад

2. Ҳамдардии Исо: Вохӯрӣ бо одамоне, ки онҳо ҳастанд

1. Матто 17:20 - Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Луқо 5:17-26 - Ва рӯзе, ки Ӯ таълим медод, фарисиён ва шариатдонон дар он ҷо нишаста буданд, ки аз ҳар шаҳрҳои Ҷалил ва Яҳудо ва Ерусалим: ва қудрати Худованд барои шифо додани онҳо мавҷуд буд.

Марқӯс 2:5 Исо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт: «Писарам, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

Исо имони одамони гирифтори фалаҷро дида, гуфт, ки гуноҳҳои ӯ бахшида шудаанд.

1. Қувваи имон барои бартараф кардани душвориҳо

2. Файзи Худо, ки гуноҳҳои моро биёмурзад

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Инҷили Марқӯс 2:6 Аммо баъзе аз китобдонон дар он ҷо нишаста, дар дили худ андеша мекарданд:

Исо одами фалаҷро дар ҳузури китобдонон шифо мебахшад.

1. Қудрати Исо барои шифо ва барқарор кардан.

2. Аҳамияти имон дар ҳолатҳои душвор.

1. Матто 9:1-8 - Исо марди фалаҷро шифо медиҳад.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Маркӯс 2:7 Чаро ин одам ин тавр куфр мегӯяд? ҷуз Худо кист, ки гуноҳҳоро биёмурзад?

Исо қудрати илоҳии худро бо бахшидани гуноҳҳои марди фалаҷ нишон медиҳад.

1: Исо Худост ва танҳо Ӯ қудрати бахшидани гуноҳҳои моро дорад.

2: Мо бояд Исоро ҳамчун мавҷудоти илоҳӣ эътироф кунем ва қудрати Ӯро барои бахшидани гуноҳҳои мо қабул кунем.

1: Қӯлассиён 2:13-14 - Худо моро бо Масеҳ зинда сохт, ҳатто вақте ки мо дар ҷиноятҳо мурда будем, шумо бо файз наҷот ёфтаед.

2: Isaiah 43:25 - Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

Маркӯс 2:8 Ва дарҳол Исо дар рӯҳи худ фаҳмид, ки онҳо дар дили худ чунин андеша доранд, ба онҳо гуфт: «Чаро дар дили худ дар ин бора фикр мекунед?

Ин порчаи Марк 2:8 нишон медиҳад, ки Исо аз фикрҳои одамон огоҳ буд ва ба ақидаҳои онҳо шубҳа мекард.

1. Исо фикрҳои моро медонад - Матто 12:25

2. Фикри мо муҳим аст - Масалҳо 23:7

1. Матто 12:25 - «Ва Исо андешаҳои онҳоро донист ва ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, ба харобазор табдил меёбад; ва ҳар шаҳр ё хонае, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, устувор нахоҳад монд».

2. Масалҳо 23:7 - "Зеро ки вай дар дили худ фикр мекунад, ҳамон тавр аст: бихӯр ва бинӯш, мегӯяд ӯ, аммо дилаш бо ту нест".

Марқӯс 2:9 Оё ба мафлуҷ гуфтан осонтар аст: "Гуноҳҳоят омурзида шуд"? ё бигӯям: "Бархез ва бистари худро бардор ва роҳ рав"?

Исо мардумро даъват мекунад, ки кадоме аз онҳо душвортар аст: бахшидани гуноҳҳо ё шифо додани беморон.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр мӯъҷизаи бахшиши Исо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Мӯъҷизаҳои илоҳӣ: Фаҳмидани маънои паси шифобахшии мӯъҷизавии Исо

1. Луқо 5:20-24 - Исо марди шалро шифо медиҳад ва гуноҳҳои ӯро мебахшад

2. Матто 21:21-22 - Исо дарахти анҷирро шифо медиҳад ва дар бораи имон ва омурзиш таълим медиҳад

Марқӯс 2:10 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, — ба мафлуҷ мегӯяд:

Исо қудрати бахшидани гуноҳҳоро тавассути шифо додани фалаҷи одам нишон дод.

1: Исо манбаи ниҳоии шифо ва бахшиш аст.

2: Ба Исо ва қудрати бахшидан ва шифо додани ӯ бовар кунед.

1: Isaiah 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2: Яъқуб 5:15 - Ва дуое, ки бо имон дода мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд.

Марк 2:11 Ба ту мегӯям: бархез ва бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав».

Исо марди шалро шифо медиҳад ва ба ӯ мегӯяд, ки бистари худро бардошта ба хонааш равад.

1. "Мӯъҷизаҳои Худо: Қувваи Имон"

2. "Қобилияти ба пеш ҳаракат кардан: бори гарони мо"

1. Ишаъё 35:3-6 - Тақвияти заифон

2. Эфсӯсиён 3:20 - Қудрати Худо дар дохили мо амал мекунад

Маркӯс 2:12 Ва дарҳол бархоста, бистарро бардошт ва пеши ҳама берун рафт; Ба дараҷае ки ҳама дар ҳайрат монданд ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Мо ҳеҷ гоҳ инро чунин надидаем».

Исо марди шалро шифо дода, қудрат ва ҷалоли худро ба одамоне, ки Худоро бо тарс ҳамду сано мегуфтанд, нишон дод.

1: Исо ҳамеша бо мост, омода аст шифо ва умедро диҳад.

2: Ба қудрати Исо барои шифо ва тағир додани ҳаёти мо бовар кунед.

1: Ирмиё 33:6? Инак , ман онро саломатӣ ва табобат хоҳам овард, ва онҳоро шифо хоҳам дод ва фаровонии осоиштагӣ ва ростиро ба онҳо ошкор хоҳам кард.

2: Матто 8:17? □ шояд ба амал ояд он сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта буд: "Худаш заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

Маркӯс 2:13 Ва боз ба соҳили баҳр баромад; ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд, ва Ӯ онҳоро таълим медод.

Исо дар канори баҳр мардумро ба худ ҷалб карда таълим медод.

1. Қудрати таълимоти Исо: Баррасии услуби таълими устод

2. Ба Исо ҷалб карда шуд: Қувваи суханони Исо барои ҷалби издиҳом

1. Матто 5:1-2 - "Ва мардумро дида, ба кӯҳе баромад; ва ҳангоме ки Ӯ нишаста буд, шогирдонаш назди Ӯ омаданд: Ӯ даҳони Худро кушода, онҳоро таълим медод ва мегуфт..."

2. Юҳанно 6:60-63 - "Бисёре аз шогирдонаш, инро шунида, гуфтанд: "Ин сухани сахт аст; кӣ онро мешунавад? Вақте ки Исо дар худ донист, ки шогирдонаш дар ин бора шикоят мекунанд, ба онҳо: "Оё ин шуморо ба васваса меандозад? Агар хоҳед дид, ки Писари Одам ба он ҷое ки пештар буд, боло меравад? Он рӯҳ аст, ки зинда мекунад ва ҷисм ҳеҷ фоидае надорад: суханоне, ки ба шумо мегӯям, рӯҳ аст, ва онҳо ҳаёт мебошанд».

Инҷили Марқӯс 2:14 Ва ҳангоме ки ӯ аз он ҷо мегузашт, Левӣ ибни Ҳалфойро дид, ки дар назди боҷхона нишастааст, ва ба ӯ гуфт: «Аз паи ман биё». Ва бархоста, аз паи Ӯ равона шуд.

Исо Левиро даъват кард, ки ба ӯ пайравӣ кунад ва ӯ итоат кард.

1. Муҳимияти итоат кардан ба даъвати Масеҳ.

2. Қудрати даъвати Исо.

1. Румиён 12:1-2 - Пас, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, ба назари Худо хоҳиш мекунам? марҳамат, то ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед? ибодати ҳақиқии шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ ту метавонӣ имтиҳон хоҳӣ кард ва аз он чӣ Худоро розӣ кунӣ? ирода аст? иродаи нек, писандида ва комил аст.

2. Матто 4:19 - Исо ба онҳо гуфт, ? оме, аз паи ман биё, ва ман туро сайёди одамон хоҳам кард.??

Инҷили Марқӯс 2:15 Ва ҳангоме ки Исо дар хонаи худ дар сари суфра менишаст, боҷгирон ва гуноҳкорони бисьёре низ бо Исо ва шогирдонаш нишаста буданд, зеро ки бисьёр буданд, ва онҳо аз ақиби Ӯ мерафтанд.

Исо гунаҳкоронро барои муошират дар хонаи худ қабул мекард.

1: Намунаи Исо дар истиқбол ва қабули гунаҳкорон.

2: Муҳаббати беандозаи Исо ба ҳама.

1: Луқо 5:31-32 - Исо ба онҳо ҷавоб дод: «На ба табиб одамони солим, балки беморон мӯҳтоҷанд. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

2: Юҳанно 8:1-11 - Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. Субҳи барвақт ӯ боз ба маъбад омад. Тамоми мардум назди Ӯ омаданд, ва Ӯ нишаста, онҳоро таълим медод.

Марқӯс 2:16 Ва китобдонон ва фарисиён чун диданд, ки Ӯро бо боҷгирон ва гунаҳкорон мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Чӣ гуна аст, ки Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯрад ва менӯшад?

Исо бо гунаҳкорон хӯрок мехӯрад ва нишон медиҳад, ки Худо муҳаббат ва онҳоро қабул мекунад.

1: Исо гунаҳкоронро бо оғӯшҳои кушод қабул карда, ба мо хотиррасон мекунад, ки одамонро сарфи назар аз гуноҳҳояшон дӯст дорем ва қабул кунем.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки файз ва марҳамати Худо ба ҳама дастрас аст, новобаста аз гузаштаи онҳо.

1: Луқо 15:1-2 "Акнун андозгирон ва гунаҳкорон ҳама барои шунидани сухани Исо ҷамъ омада буданд. Аммо фарисиён ва шариатдонон оҳиста-оҳиста мегуфтанд: одами ӯ гуноҳкоронро қабул карда, бо онҳо хӯрок мехӯрад.??

2: Румиён 5:8? Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Инҷили Марқӯс 2:17 Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «На солимон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд; Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Исо таълим медиҳад, ки Ӯ омадааст, ки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунад, на одилонро.

1. Қувваи тавба: умеди кафорат

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Даъвати гунаҳкорон ба тавба

1. Румиён 3:23-25? □ ё ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи фидияе ки дар Исои Масеҳ аст, ки Худо Ӯро ҳамчун кафорат бо Хуни Худ ба василаи имон муқаррар кардааст, то адолати Худро нишон диҳад, зеро ки дар Таҳаммули Худо бар гуноҳҳои қаблан содиршуда гузашт.??

2. Луқо 5:31-32? □ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Саломатон ба табиб эҳтиёҷ надоранд; балки беморон. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват кунам.??

Инҷили Марқӯс 2:18 Шогирдони Юҳанно ва фарисиён рӯза медоштанд; ва омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳьё ва фарисиён рӯза мегиранд, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?

Шогирдони Юҳанно ва фарисиён аз Исо пурсиданд, ки чаро шогирдонаш дар ҳоле ки шогирдонаш рӯза намедоранд.

1. Аҳамияти рӯза дар ҳаёти маънавии мо.

2. Шогирд будан: Аз Исо омӯхтан ва ба намунаи ӯ пайравӣ кардан.

1. Матто 6:16-18 - Рӯза ҳамчун як қисми амалияи рӯҳонӣ.

2. Юҳанно 15:1-5 - Дар Масеҳ мондан ва шогирд будан.

Инҷили Марқӯс 2:19 Исо ба онҳо гуфт: «Оё фарзандони арӯс, вақте ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? то даме ки домод бо онҳост, рӯза гирифта наметавонанд.

Исо таълим медиҳад, ки ҳангоми ҳозир будани домод рӯза гирифтан шарт нест.

1. Рӯза гирифтан лозим нест, вақте ки шодӣ фаро мерасад

2. Зиндагӣ дар лаҳза: лаззат бурдан аз ҳузури домод

1. Юҳанно 16:20-22 - Исо дар бораи шодии пеш аз маргаш нақл мекунад.

2. Ишаъё 58:3-5 - Худо бештар аз рӯзадорӣ марҳамат ва шодмонӣ мехоҳад.

Инҷили Марқӯс 2:20 Аммо айёме фаро мерасад, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Рӯзҳое фаро мерасад, ки домодро мебаранд ва он гоҳ вақти рӯзадорӣ фаро мерасад.

1: Рӯза гирифтан дар вақти ғам

2: Дар замонҳои ғамгин қувват ёфтан

1: Ишаъё 58:6-9

2: Матто 6:16-18

Инҷили Марқӯс 2:21 Ҳеҷ кас матои навро бар ҷомаи кӯҳна намедузад; вагарна матои наве, ки онро пур мекард, аз матои кӯҳна ҷудо мешавад ва даридааш бадтар мешавад.

Ин оят дар бораи аблаҳии кӯшиши часпонидани ҷомаи кӯҳна бо матои нав сухан меронад, зеро ашкро боз ҳам бадтар мекунад.

1: Мо набояд кӯшиш кунем, ки шеваҳои кӯҳнаи зиндагии худро бо одатҳои нав ислоҳ кунем, зеро он танҳо вазъро бадтар мекунад.

2: Мо бояд омода бошем, ки аз роҳҳои кӯҳнаи худ даст кашем ва ҳаёти наверо, ки дар Исои Масеҳ пайдо шудааст, қабул кунем.

1: Эфсӯсиён 4:22-24 - "То он ки шумо марди пирро, ки ба ҳавасҳои маккорона фосид аст, дар бораи сӯҳбати пешина ба таъхир гузоред; ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед; ва одами навро дар бар кунед, ки баъд аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст».

2: Қӯлассиён 3: 5-10 - "Пас, узвҳои худро, ки дар рӯи замин ҳастанд, зулм кунед: зино, нопокӣ, ишқи аз ҳад зиёд, нафси бад ва тамаъ, ки бутпарастист: барои ин

ғазаби Худо бар кӯдакон меояд. Вакте ки шумо низ дар он ҷо рафтор кардаед, вақте ки дар онҳо зиндагӣ мекардед, вале ҳоло шумо низ ҳамаи инҳоро тарк кардаед: хашм, ғазаб, кина, куфр, сухани палид аз даҳони худ. шумо марди кӯҳнаро бо аъмоли худ дур кардаед; ва одами навро дар бар кардаед, ки он дар дониш аз рӯи симои Офаридгори Ӯ нав мешавад».

Инҷили Маркӯс 2:22 Ва ҳеҷ кас майи навро ба машки кӯҳна намеандозад: вагарна шароби нав машкҳоро мешиканад, шароб мерезад ва машкҳо хира мешавад; лекин шароби навро ба машки нав андохтан лозим аст.

Майи навро ба шишаҳои кӯҳна андохтан мумкин нест, зеро он боиси даридаи шиша ва рехтани шароб мегардад.

1. Тағйирот зарур аст - Мушкилоти навсозӣ

2. Муайян кардани ҷой барои афзоиш - омодагӣ ба баракатҳои нав

1. Ишаъё 43:18-19? □ чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва ба чизҳои қадимӣ назар накунед. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Ман дар биёбон роҳ ва дарёҳо дар биёбон.??

2. 2 Қӯринтиён 5:17? □ Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.??

Маркӯс 2:23 Ва чунин воқеъ шуд, ки Ӯ дар рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш ҳангоми рафтан ба кандани хӯша сар карданд.

Гузаргоҳ Исо ва шогирдонаш дар рӯзи шанбе аз байни киштзор мегузаштанд ва шогирдонаш ба кандани хӯшаҳои ҷуворимакка сар карданд.

1. Аҳамияти истироҳат дар рӯзи шанбе

2. Итоат ба Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Такрори Шариат 5:12-15 - Рӯзи шанберо риоя кунед, то онро муқаддас нигоҳ доред, чунон ки Худованд Худои шумо ба ту амр фармудааст.

Инҷили Марқӯс 2:24 Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Инак, чаро онҳо дар рӯзи шанбе коре мекунанд, ки ҷоиз нест?

Фарисиён аз Исо мепурсанд, ки чаро шогирдонаш дар рӯзи шанбе шариатро риоя намекунанд?

1. "Қувваи бахшидан: дарёфти озодӣ аз қонуният"

2. "Маънои шанбе: рӯзи истироҳат ва шодӣ"

1. Луқо 6:1-5 - Шогирдони Исо дар рӯзи шанбе ғалла мечинанд ва ҷавоби марҳамати Исо.

2. Қӯлассиён 2:16-17 - Огоҳии Павлус аз қонуншиносӣ.

Инҷили Марқӯс 2:25 Ва ба онҳо гуфт: «Оё ҳеҷ гоҳ нахондаед, ки Довуд чӣ кор мекард, вақте ки ӯ ва ҳамроҳонаш дар ҳолати мӯҳтоҷӣ гурусна монданд?

Исо шогирдонашро ташвиқ мекард, ки намунаи Довудро ба ёд оранд ва чӣ тавр ӯ дар замонҳои душвор имон зоҳир кард.

1. Имон ба Худо дар лаҳзаҳои ниёз зоҳир мешавад.

2. Ба Худо таваккал кунед, ки Ӯ ниёзҳои моро таъмин мекунад.

1. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам, аммо ҳеҷ гоҳ надидаам, ки одилон партофта шудаанд ва ё фарзандони онҳо нон талаб мекунанд.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 2:26 Чӣ гуна ӯ дар айёми Абьётори саркоҳин ба хонаи Худо даромад ва нони тақдимшударо хӯрд, ки хӯрдани он на, балки барои коҳинон ҷоиз аст, ва ба ҳамроҳонаш низ дод?

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо дар айёми Абиётори саркоҳин ба маъбад

даромад ва нони намоиширо, ки танҳо аз ҷониби коҳинон хӯрда буд, хӯрд ва каме ба пайравонаш дод.

1: Исо ҳатто дар ҳузури саркоҳин фурӯтанӣ карда, ба мо намунаи фурӯтаниро нишон дод.

2: Исо бо пешкаш кардани нони намоишӣ ба пайравонаш омодагии ба дигарон хизмат карданро нишон дод.

1: Филиппиён 2:5-8 - ? □ аз ин ақли шумо, ки дар Исои Масеҳ аз они шумост, ҳазар кунед, ки гарчанде ки Ӯ дар сурати Худо буд, баробари Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ карда, ба сурати банда дар мисоли одамон таваллуд шудааст. Ва дар симои одам пайдо шуда, худро фурӯтан карда, то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоат кард.??

2: Юҳанно 13:12-17 ??? □ мокиёне ки пойҳои онҳоро шуст ва ҷомаҳои худро пушид ва боз ба ҷои худ рафт, ба онҳо гуфт: ? □ о мефаҳмӣ, ки ман бо ту чӣ кор кардаам? Шумо маро Устод ва Худованд меномед, ва шумо дуруст мегӯед, зеро ман низ ҳамин тавр ҳастам. Пас, агар Ман, Худованд ва Устоди шумо, пойҳои шуморо шуста бошам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. Зеро ки ман ба шумо мисол овардам, ки шумо низ ончунон ки Ман ба шумо кардам, амал кунед. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом бузургтар аз оғои худ нест, ва фиристодае бузургтар аз фиристодаи ӯ нест. Агар шумо ин чизҳоро медонед, хушбахт ҳастед, агар онҳоро иҷро кунед.??

Марқӯс 2:27 Ва ба онҳо гуфт: «Рӯзи шанбе барои одам офарида шудааст, на одам барои рӯзи шанбе;

Рӯзи шанбе барои он офарида шудааст, ки баракат барои инсон бошад, на бори гарон.

1: Худо рӯзи шанберо ҳамчун рӯзи истироҳат ва мулоҳиза қарор додааст, на барои стресс ва фишор.

2: Худо ба мо рӯзи шанберо дод, то баракат бошад, на бори гарон.

1: Ҳастӣ 2:2-3 - ? □ дар рӯзи ҳафтум Худо кори офариниши худро ба анҷом расонд, бинобар ин ӯ аз тамоми корҳои худ истироҳат кард. Он гоҳ Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас эълон кард, зеро он рӯзе буд, ки ӯ аз кори офариниши худ истироҳат мекард.??

2: Хуруҷ 20:8-11 - ? □ иштирок кунед, ки рӯзи шанберо муқаддас нигоҳ доред. Шумо барои кори муқаррарии худ ҳар ҳафта шаш рӯз доред, аммо рӯзи ҳафтум рӯзи истироҳат аст, ки ба Худованд Худои худ бахшида шудааст. Дар он рӯз касе аз хонаводаи шумо коре карда наметавонад. Ба ин шумо, писарону духтарони шумо, канизу канират, чорвои шумо ва ҳар ғарибе, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунанд, дохил мешавад. Зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон, замин, баҳр ва ҳар чизеро, ки дар онҳост, офарид; вале дар рузи хафтум дам гирифт. Барои ҳамин Худованд рӯзи шанберо баракат дод ва онро муқаддас гардонид.??

Марк 2:28 Пас, Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ аст.

Писари Одам Оғои рӯзи шанбе аст.

1.Худо бар ҳама корҳост

2. Мо бояд фармонҳои Худоро иҷро кунем

1. Забур 46:10 ? Ҳанӯз ҳам, ва бидонед, ки ман Худо ҳастам.??

2. Матто 5:17-19? □ о гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва пайғамбаронро бекор кунам; Ман на барои аз байн бурдани онҳо, балки барои иҷро кардани онҳо омадаам. Зеро, ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин гузарад, на заррае, на нуқтае аз Таврот намегузарад, то даме ки ҳама чиз ба амал ояд. Пас, ҳар кӣ яке аз хурдтарини ин аҳкомро ором кунад ва ба дигарон низ ҳамин тавр амал кунад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, аммо ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад ва таълим диҳад, дар Малакути Осмон бузург номида мешавад.

Марқӯс 3 дар бораи хидмати Исо, аз ҷумла интихоби дувоздаҳ расули Ӯ, нишон додани мӯъҷизаҳо ва муқовимат бо айбҳои пешвоёни дин идома медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо дар рӯзи шанбе дар куништ мардееро, ки дасташ чиркин буд, шифо медиҳад. Вақте ки Ӯ аз фарисиён мепурсад, ки оё дар рӯзи шанбе некӣ кардан ҷоиз аст ё бадӣ, онҳо хомӯш мемонанд. Пас аз он ки ба онҳо бо хашм ва дар дилҳои якравашон сахт андӯҳгин шуд, ба атроф нигариста, одамеро шифо мебахшад, ки фарисиён ба берун мебароянд, бо ҳиродиён нақшае оғоз мекунад, ки чӣ тавр Ӯро бикушанд (Марқӯс 3:1-6). Сипас Исо бо шогирдонаш ба кӯл меравад ва издиҳоми зиёде аз Ҷалил аз ақиби онҳо рафтанд. Вақте ки Ӯ бисёр одамонро шифо дод, ҳамаи онҳое ки бемор буданд, ӯро фишор медоданд, то Ӯро ламс кунанд. Ва ҳангоме ки рӯҳҳои нопок Ӯро медиданд, ба пеши Ӯ меафтиданд, ки «Ту Писар Худо ҳастӣ», вале Ӯ ба онҳо амри қатъӣ дод, ки дигарон дар бораи Ӯ огоҳ бошанд (Марқӯс 3:7-12).

Сархати 2: Сипас, Исо ба кӯҳ мебарояд, онҳоеро, ки мехостанд, даъват мекунад, ки

онҳо омада буданд, дувоздаҳ ҳавворионро таъин мекунад, то ки бо ӯ бошанд, қудрати мавъизаро фиристанд, ки девҳоро берун кунанд (Марқӯс 3:13-19). Ба инҳо Шимъӯн, ки ӯро Петрус Яъқуб Юҳанно номидааст, Боанергес, ки писарон раъд аст, Эндрю Филипп Бартоломей Матто Томас Яъқуб писари Алфей Таддоус Шимъӯни Зелот Яҳудои Исқарют, ки ба Ӯ хиёнат мекунад, дохил мешаванд.

Сархати 3-юм: Баъди ба хона баргаштан, мардум аз нав ҷамъ мешаванд, ки ҳатто хӯрок хӯрданашон имконнопазир аст, вақте ки аҳли оилааш инро мешунаванд, мегӯянд, ки "Ӯ аз ақл берун шудааст". Қонуни муаллимон мегӯяд, ки "Ӯро Баал-Забул гирифтор кардааст, ки девҳо девҳоро берун мекунанд". Дар ҷавоб Исо масал мегӯяд, ки хонае, ки бар зидди худ тақсим шудааст, ба ин монанд истода наметавонад, агар Шайтон ба худ муқобилат кунад, тақсим карда наметавонад, интиҳои ӯ фаро расидааст, пас дар бораи куфр бар зидди Рӯҳулқудс, ки ҳеҷ гоҳ бахшида нахоҳад шуд, ишора мекунад, ки гуноҳи абадӣ нишон медиҳад, ки кори Рӯҳулқудс бахшиданашаванда аст, зеро ин рад кардани файзи Худост. нихоят начотро таъмин мекунад Бародарони модараш дар берун истода меоянд, касе уро даъват мекунад издихоми гирду атроф нишаста мегуянд: Бародарони модари ман кистанд? бо ишора ба шогирдон мегӯяд : "Ин аст бародарони модари ман, ҳар касе, ки кунад, Худо хоҳад бародар, хоҳар модари ман" ишора мекунад, ки пайванди рӯҳии байни имондорон аз муносибатҳои биологӣ бартарӣ дорад.

Марк 3:1 Ва боз ба куништ даромад; ва дар он ҷо марде буд, ки дасти хушкшудае дошт.

Исо дар куништ мардеро, ки дасташ хушк шуда буд, шифо мебахшад.

1: Исо ҳатто дар ҳолатҳои ноумедтарин ба мо ғамхорӣ мекунад.

2: Мӯъҷизаҳо ҳоло ҳам рӯй медиҳанд.

1: Ишаъё 41:13 - "Зеро ки ман, Худованд Худои ту, дасти рости туро гирифта, ба ту мегӯям: "Натарс, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод"."

2: Ибриён 4:15-16 - "Зеро ки мо Саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ накунад, вале дар ҳама ҳолат мисли мо озмуда шуда бошад ҳам, бегуноҳ аст. Пас биёед далерона ба тахти файз биёем, то ки марҳамат ба даст орем ва файзро дар вақти зарурӣ дарёбем».

Марқӯс 3:2 Ва онҳо ба Ӯ нигоҳ мекарданд, ки оё дар рӯзи шанбе ӯро шифо медиҳад? то ки вайро айбдор кунанд.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр пешвоёни яҳудӣ Исоро тамошо мекарданд, то бубинанд, ки оё ӯ дар рӯзи шанбе одамеро шифо мебахшад, то ӯро айбдор кунанд.

1. Қудрат ва қудрати Исо: Чӣ тавр Исо монеаҳоро паси сар мекунад

2. Муҳаббат ва ҳамдардии Исо: Ғамхорӣ нисбати дигарон, сарфи назар аз мухолифатҳо

1. Матто 12:1-14 - Таълимоти Исо дар рӯзи шанбе

2. Луқо 6:6-11 - Шифо кардани Исо дар рӯзи шанбе

Инҷили Марқӯс 3:3 Ва ба марде ки дасти хушкшуда дошт, гуфт: «Бархез».

Исо ба марде, ки дасташ хушк шуда буд, амр мекунад, ки ба пеш бархезад.

1. Худо танҳо табиб нест; Вай инчунин тасаллодиҳанда аст.

2. Дар истодагарӣ барои дурустӣ қудрате ҳаст.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Марк 3:4 Ва ба онҳо гуфт: «Оё дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан ҷоиз аст ё бадӣ? барои наҷоти ҳаёт, ё куштан? Аммо онҳо оромии худро нигоҳ доштанд.

Исо пешвоёни динии замони худро зери шубҳа гузошта, дар бораи шариат ва татбиқи он дар рӯзи шанбе савол дод.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳама ҳолатҳо, ҳатто дар рӯзи шанбе некӣ кунем.

2: Мо бояд ба шариати Худо итоат кунем, аммо на аз ҳисоби некӣ.

1: Матто 12:12 "Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар он чи дар дуо талаб кунед, бовар кунед, ки онро гирифтаед, ва он аз они шумо хоҳад буд."

2: Яъқуб 2:14-17 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе иддао дорад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза бошад. Яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: « Эй осоиштагӣ, гарм бошед ва сер шавед, аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад . , мурдааст."

Инҷили Марқӯс 3:5 Ва ҳангоме ки Ӯ бо хашм ба онҳо нигоҳ карда, аз сангдилии дилҳои онҳо ғамгин шуда, ба он мард гуфт: «Дасти худро дароз кун». Ва онро дароз кард, ва дасташ мисли дасти дигараш сиҳат шуд.

Исо аз сангдилии дилҳои одамон хашмгин ва ғамгин шуд, вале ба ҳар ҳол дасти он мардро шифо дод.

1. Ҳамдардӣ ва муҳаббати Исо нисбати онҳое, ки Ӯро рад карданд

2. Қудрати Худо барои шифо бахшидан сарфи назар аз гуноҳҳои мо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Дониёл 4:35 - Ҳамаи сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд ва Ӯ мувофиқи иродаи худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ё ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"

Инҷили Марқӯс 3:6 Фарисиён берун рафта, дарҳол бо ҳиродиён дар ҳаққи Ӯ машварат карданд, ки чӣ тавр Ӯро нобуд созанд.

Фарисиён бо Ҳиродиён маслиҳат карданд, то Исоро нобуд кунанд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш кунем, ки Исо бо нафрат ва хиёнати одамони наздиктарини Ӯ рӯбарӯ буд.

2: Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо ҳатто ба таъқиботи онҳое ки ба Ӯ имон меоварданд, тоб меовард.

1: Юҳанно 15:18-19? □ агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, шумо медонед, ки пеш аз он ки аз шумо нафрат кунад, аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон азони Худро дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад».

2: Масалҳо 24:17-18? Ва ҳангоме ки душманат афтод, шодӣ накун, ва дилат, вақте ки ӯ ба васваса меафтад, шод нашав; мабодо Худованд инро бубинад, ва ин ба ӯ писанд наояд, ва ғазаби худро аз ӯ дур кунад.

Инҷили Марқӯс 3:7 Аммо Исо бо шогирдони Худ ба баҳр рафт, ва мардуми бисьёре аз Ҷалил ва аз Яҳудо аз ақиби Ӯ рафтанд.

Исо бо шогирдонаш ба баҳр меравад ва мардуми бисьёре аз Ҷалил ва Яҳудо аз ақиби Ӯ меоянд.

1. Қудрати ҳузури Исо: пайравӣ кардан ба Исо, ҳатто вақте ки ӯ худро аз даст медиҳад

2. Имони устувор: Бо вуҷуди душвориҳо пайравӣ кардан ба Исо

1. Матто 14:22-23 - Дарҳол Исо шогирдонро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз он ба тарафи дигар раванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод. Ва баъд аз он ки онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо ба кӯҳҳо баромад .

1. Юҳанно 6:1-3 - Пас аз ин Исо аз баҳри Ҷалил (ё Тиберия) убур кард. Мардуми зиёде аз ақиби Ӯ равона шуданд, зеро онҳо мӯъҷизаеро, ки Ӯ бар беморон нишон медод, диданд. Он гоҳ Исо ба кӯҳе баромада, бо шогирдонаш дар он ҷо нишаст.

Марқӯс 3:8 Ва аз Ерусалим, аз Идумай ва аз он тарафи Урдун; Ва дар атрофи Сӯр ва Сидӯн мардуми бисьёре, чун шуниданд, ки корҳои бузурге кард, назди Ӯ омаданд.

Мардум аз Ерусалим, Идумай, он тарафи Урдун, Сур ва Сидӯн аз корҳои бузурги Исо шунида, назди Ӯ омаданд.

1. Корҳои бузурги Исо ҳама одамонро ба сӯи Ӯ ҷалб мекунанд

2. Мӯъҷизаҳои Исо одамонро аз тамоми табақаҳои ҳаёт муттаҳид мекунанд

1. Юҳанно 11:43-44 - Ва ҳангоме ки Ӯ ин тавр гуфт, бо овози баланд фарьёд зад: «Эй Лаъзор, берун биё». Ва мурда, берун омад, ки дасту пои худро бо либоси қабр баста буд; Исо ба онҳо гуфт: «Ӯро воз кунед ва биравад».

2. Аъмол 2:41-42 - Он гоҳ онҳое ки каломи Ӯро бо хушҳолӣ қабул карданд, таъмид гирифтанд; ва худи ҳамон рӯз ба онҳо тақрибан се ҳазор нафар илова карда шуд. Ва онҳо дар таълимоти ҳаввориён ва мушоракат, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.

Инҷили Марқӯс 3:9 Ва Ӯ ба шогирдони худ гуфт, ки аз сабаби издиҳом киштии хурде бар Ӯ мунтазир шавад, то ки Ӯро пахш накунанд.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки қаиқе бигиранд, то мардум ӯро пахш накунанд.

1. Муҳимияти итоаткорӣ: риояи дастуроти Исо дар Марқӯс 3:9.

2. Қудрати издиҳом: Чӣ гуна бояд аз ғазаб шудан канорагирӣ кард дар Марқӯс 3:9.

1. Матто 8:18-22 - Исо тӯфонро ором мекунад.

2. Луқо 9:10-17 - Таъом додани панҷ ҳазор нафар.

Марқӯс 3:10 Зеро ки Ӯ бисьёр касонро шифо медод; Ба тавре ки онҳо ба Ӯ фишор меоварданд, то ки Ӯро ламс кунад, чунон ки балоҳо доштанд.

Исо одамони зиёдеро шифо дод ва онҳо аз сабаби мӯъҷизаҳои Ӯ ба Ӯ даст расондан мехостанд.

1. Қувваи мӯъҷизаҳо

2. Аҳамияти ламс

1. Аъмол 3:1-10 - Петрус ва Юҳанно марди лангро шифо доданд

2. Ишаъё 53:4 - Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро ба дӯш гирифт

Марк 3:11 Ва рӯҳҳои палид, чун Ӯро диданд, пеши Ӯ афтода, фарьёд зада, гуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ».

Исо Писари Худост ва сазовори ибодат аст.

1. Чӣ тавр ибодати мо ба Исо эътиқоди моро ба илоҳияти Ӯ инъикос мекунад

2. Арзиши ибодат ва он чӣ ба мо дар бораи Исо таълим медиҳад

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад, ва Ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

2. Ваҳй 5:12-13 - Бо овози баланд онҳо мегуфтанд: ? □ Оё Барра кушта шудааст, то қудрат ва сарват ва ҳикмат ва қувват ва шаъну шараф ва ҷалол ва ҳамду сано бигирад!??Он гоҳ ман ҳар махлуқоте дар осмон ва бар замин ва зери замин ва бар баҳр ва ҳар он чиро шунидам, шунидам. дар онхост, мегуяд: ? □ эй Он ки бар тахт ва Барра нишастааст, то абад ҳамду сано ва шаъну шараф ва ҷалол ва қувват бод!??

Марқӯс 3:12 Ва Ӯ онҳоро сахт фармуд, ки Ӯро ошкор накунанд.

Исо ба дувоздаҳ шогирди худ дастур дод, ки шахсияти ӯро махфӣ нигоҳ доранд.

1. Қудрати махфӣ: Муҳимияти эҳтиром кардани хоҳишҳои Исои Масеҳ ва чӣ гуна он метавонад ба мо дар сафари имонии мо кӯмак кунад.

2. Қудрати наздикӣ: Чӣ тавр муносибати махсуси Исо бо шогирдонаш аҳамияти муносибатҳои шахсӣ бо Худоро нишон медиҳад.

1. Луқо 9:21 - Исо онҳоро ба таври қатъӣ огоҳ кард, ки инро ба касе нагӯянд.

2. Матто 6:6 - Аммо вақте ки шумо дуо мекунед, ба ҳуҷраи худ дароед ва дарро пӯшед ва ба Падари худ, ки дар ниҳон аст, дуо гӯед.

Инҷили Марқӯс 3:13 Ва Ӯ ба кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хоҳад, наздаш хонд, ва онҳо назди Ӯ омаданд.

Исо пайравонашро даъват мекунад, ки дар болои кӯҳ назди ӯ оянд.

1. Даъвати Исо: посух додан ба даъвати Худо.

2. Вақт ҷудо кардан бо Исо: Муҳимияти ҷустуҷӯи Худо.

1. Луқо 5:16 ??? □ ut Исо аксар вақт ба ҷойҳои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

2. Забур 27:4 ??? Аз Худованд чизе наметалабам , танҳо инро меҷӯям: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам, ба зебоии Худованд нигарам ва Ӯро дар маъбади Ӯ биҷӯям.

Марқӯс 3:14 Ва ӯ дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки бо Ӯ бошанд, ва онҳоро барои мавъиза фиристад.

Дар ин порча сухан меравад, ки Исо дувоздаҳ шогирдро барои ҳамроҳии ӯ ва мавъиза таъин кард.

1. Қудрати мушорикати масеҳӣ: Чӣ гуна ваҳдат имонро мустаҳкам мекунад

2. Даъват ба мавъиза: омӯзиш дар бораи супориши бузург

1. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд .

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Марқӯс 3:15 Ва қудрати шифо додани бемориҳо ва берун кардани девҳоро дошта бошад.

Ба Исо қудрат дода шудааст, ки беморонро шифо диҳад ва девҳоро берун кунад.

1. "Қудрати мӯъҷизавии Исо: Чӣ тавр дар ҳаёти худ шифо пайдо кардан мумкин аст"

2. «Ҳокимияти Исо: бартараф кардани зулми девҳо»

1. Ишаъё 53:4-5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 5:14-15 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

МАРҚӮС 3:16 Ва Шимъӯнро Петрус номид;

Исо дувоздаҳ шогирдро таъин кард ва ба ҳар кадоми онҳо мақсади махсус дод. Ӯ инчунин ба онҳо номҳои нав дод, то ҳаёти наверо, ки онҳо дар хидмати Ӯ хоҳанд дошт, нишон диҳанд.

1: Исо моро ба ҳаёти нави хидмат даъват мекунад ва ба мо қувват мебахшад, ки ин корро кунем.

2: Вақте ки мо ба Ӯ пайравӣ мекунем, Исо ба мо ҳадаф ва шахсияти беназир медиҳад.

1: Луқо 6:13 - Исо дувоздаҳ нафари онҳоро интихоб кард ва онҳоро ҳавворӣ номид.

2: Румиён 8:29 - Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, Ӯ инчунин таъин кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунанд.

Марқӯс 3:17 Ва Яъқуб ибни Забдой ва Юҳанно бародари Яъқуб; ва онҳоро Боанерҷес, ки «Писарони раъд» ном дошт;

Исо ба Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой номҳои Боанерҷро дод, ки маънояш «писарони раъд» аст.

1. Зиндагӣ бо имони раъду барқ

2. Таъсири Вазорат

1. Матто 4:18-22 - Исо Яъқуб ва Юҳанноро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд

2. Луқо 9:51-56 - Исо дар бораи сохтани Малакути Худ дар асоси дуо ва рӯза нақл мекунад

Инҷили Марқӯс 3:18 Ва Андриёс, Филиппус ва Бартолмей, Матто ва Тумо, ва Яъқуб ибни Ҳалфой ва Таддой ва Шимъӯни канъонӣ,

Исо 12 шогирдро барои паҳн кардани башорати Худ таъин кард.

1: Исо одамони оддиро барои иҷрои корҳои ғайриоддӣ интихоб кард.

2: Қудрати муҳаббати Исо беҳамто аст.

1: Луқо 6:13-16 - Исо 12 расул таъин кард ва онҳоро аз миёни мардуми оддӣ интихоб кард.

2: Юҳанно 15:13 - Исо ба пайравонаш қудрат медиҳад, ки тавассути муҳаббати беҳамтои худ корҳои фавқулоддаро анҷом диҳанд.

Марқӯс 3:19 Ва Яҳудои Исқарют, ки низ ба Ӯ хиёнат кард, ва онҳо ба хонае даромаданд.

Исо ва шогирдонаш бо Яҳудои Исқарют, ки ба ӯ хиёнат карда буд, ба хонае рафтанд.

1. Қувваи Хиёнат - Чӣ тавр пешгирӣ ва пирӯзӣ аз хиёнат

2. Фурӯпошии Яҳудои Исқарют – файз ва омурзиши Худо

1. Матто 26:14-16 - Дониши Исо дар бораи хиёнати Яҳудо

2. Забур 41:9 - Хиёнат ба дӯсти наздик

Инҷили Марқӯс 3:20 Мардум боз ҷамъ шуданд, ба тавре ки онҳо натавонистанд нон бихӯранд.

Мардуми зиёде барои шунидани таълимоти Исо ҷамъ омада буданд ва онҳо чунон дар он ҷо монданд, ки вақти хӯрок хӯрдан надоштанд.

1. Муҳимияти гӯш кардани Исо: Чаро мо бояд барои чизҳои аз ҳама муҳим вақт ҷудо кунем

2. Исо моро бо Каломи худ ғизо медиҳад: Чӣ тавр рӯҳҳои моро бо Навиштаҳо ғизо додан

1. Ибриён 4:12 Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ва барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад.

2. Филиппиён 4:19 Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 3:21 Вақте ки дӯстонаш инро шуниданд, берун рафтанд, то ки Ӯро дастгир кунанд;

Дӯстони Исо гумон карданд, ки ӯ аз ақл берун шудааст.

1: Мо набояд дигаронро зуд доварӣ кунем, балки кӯшиш кунем, ки амалҳои онҳоро фаҳмем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, то нагузорем, ки эҳсосоти мо моро ба қабули қарорҳои бемулоҳиза водор созад.

1: Яъқуб 4:11-12 - "Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан гӯяд ё бародари худро доварӣ кунад, бар зидди шариат бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестанд, балки доваранд».

2: Матто 7: 1-2 - "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро бо он ки доварӣ мегӯӣ, маҳкум хоҳӣ шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунӣ, ба ту чен карда мешавад."

Инҷили Марқӯс 3:22 Ва китобдононе, ки аз Ерусалим омада буданд, гуфтанд: «Ӯ Баал-Забул дорад ва девҳоро ба воситаи мири девҳо берун мекунад».

Китобдонон аз Ерусалим Исоро айбдор карданд, ки Баал-Забул, мири шайтонҳоро барои берун кардани девҳо истифода мебарад.

1. Исо на аз иблис, балки аз Худост ва тамоми қудрати ӯ аз Худост.

2. Сухан ва рафтори мо бояд ҳамеша муҳаббати Исоро инъикос кунад, на айбдоркуниҳои ҷаҳон.

1. Матто 12:28-29 - ? □ агар ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун карда бошам, пас Малакути Худо ба шумо омадааст. Ё дар акси ҳол, чӣ гуна метавон ба марди қавӣ дохил шавад? □ хона карда, моли ӯро ғорат кунед, магар он ки аввал марди зӯроварро бибандад? ва баъд хонаашро вайрон мекунад.??

2. Юҳанно 10:30 - ? □ ва Падари Ман яканд.??

Марқӯс 3:23 Ва онҳоро назди Худ хонда, бо масалҳо ба онҳо гуфт: «Чӣ гуна шайтон метавонад шайтонро берун кунад?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки чӣ тавр Шайтон метавонад дар шакли масал Шайтонро берун кунад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Ӯ бар Шайтон фармон медиҳад

2. Ҳокимияти Худо: Шайтон тавоно нест

1. Матто 12:25-29 - Қудрати Исо барои берун кардани девҳо

2. 1 Юҳанно 3:8 - шикасти ниҳоии Шайтон аз ҷониби Исо

Марк 3:24 Ва агар салтанате бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он салтанат истода наметавонад.

Исо таълим медиҳад, ки салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, истода наметавонад.

1. Ягонагӣ дар Малакути Худо

2. Хавфи тақсимшавӣ

1. Эфсӯсиён 4:3 - «Саъю кӯшиш ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

2. 1 ба Қӯринтиён 1:10 - «Эй бародарон ва хоҳарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо муроҷиат мекунам, ки ҳамаи шумо дар он чи мегӯед, бо якдигар мувофиқ бошед ва дар байни шумо ҳеҷ ихтилофе набошад, балки шумо дар ақл ва фикр комилан муттаҳид мешавед."

Марк 3:25 Ва агар хонае бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, он хона истода наметавонад.

Ин оят тавзеҳ медиҳад, ки хонаи тақсимшуда истода наметавонад ва аҳамияти ваҳдатро таъкид мекунад.

1. "A House United: Аҳамияти ваҳдат",

2. «Миқтидори устувор: Чӣ гуна бояд ҳангоми тақсимшавӣ муттаҳид шавад».

1. Забур 133:1 - "Инак, чӣ гуна хуб ва хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!"

2. Эфсӯсиён 4:3 - «Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Марқӯс 3:26 Ва агар шайтон бар зидди худ бархоста, аз ҳам ҷудо шавад, вай истода наметавонад, балки интиҳо дорад.

Шайтон наметавонад истодагарӣ кунад, вақте ки бар зидди худ ҷудо мешавад.

1: Вақте ки мо тақсим мешавем, мо нотавон ҳастем. Мо метавонем қавӣ бошем, агар якҷоя бошем.

2: Мо метавонем қувваҳои бадро мағлуб кунем, агар мо дар имон ва бахшидани худ ба Худо муттаҳид бошем.

1: Эфсӯсиён 6:11-12 - ? □ тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки бар зидди макрҳои иблис истода тавонед. Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.??

2: Ғалотиён 5:22-23 - ? □ самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин корхо конун нест.??

Инҷили Марқӯс 3:27 Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, дороии ӯро ғорат кунад, магар он ки вай аввал зӯроварро набандад; ва баъд хонаи худро вайрон мекунад.

Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи як марди қавӣ даромада, бе он ки аввал марди пурқувватро набандад, ғалаба даъво кунад.

1: Худо ба мо қудрат додааст, ки марди пурқувватро дар ҳаёти мо бибандем ва қалъаҳоеро, ки дар акси ҳол моро аз ғалаба бозмедоранд, мағлуб кунем.

2: Пеш аз он ки ягон ғалабаро ба даст орем, мо бояд марди пурқувватро дар ҳаёти худ бибандем.

1: Матто 12:29 - "Вагарна чӣ гуна кас метавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, дороии ӯро ғорат кунад, магар он ки аввал он пурзӯрро бибандад? ва он гоҳ хонаи вайро ғорат мекунад."

2: Эфсӯсиён 6:10-11 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди иблис истодагарӣ кунед? □ макрҳо . "

Марқӯс 3:28 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ба фарзандони инсон ҳама гуноҳҳо омурзида хоҳад шуд, ва куфрҳое, ки ба ҳар чизе ки куфр гӯянд, омурзида мешавад.

Ин порча нишон медиҳад, ки ҳамаи гуноҳҳо ба тавбакунандагон бахшида мешаванд.

1: Тавба кунед ва омурзиш бигиред

2: Мағфирати Худоро бипазиред ва зиндагии покиза дошта бошед

1: Яъқуб 5:15-16 - Дуо барои эътироф ва шифо

2: Румиён 8:1 - Дар Исои Масеҳ маҳкумият нест

Марқӯс 3:29 Аммо ҳар кӣ бар Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ҳеҷ гоҳ омурзида намешавад, балки дар хатари маҳкумияти абадӣ аст.

Исо огоҳ мекунад, ки куфр бар зидди Рӯҳулқудс бахшида намешавад ва ба маҳкумияти абадӣ оварда мерасонад.

1. Хатари куфр ба Рӯҳулқудс

2. Дарки ҷиддияти куфр

1. Луқо 12:10 ??? □ ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, бахшида мешавад, аммо ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухан гӯяд, на дар ин замон ва на дар замони оянда бахшида нахоҳад шуд.

2. Матто 12:31-32 ??? □ Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки ҳар гуноҳ ва куфр ба мардум омурзида хоҳад шуд, аммо куфр бар зидди Рӯҳ омурзида нахоҳад шуд. Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, омурзида мешавад, лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухан гӯяд, на дар ин замон ва на дар замони оянда бахшида нахоҳад шуд.

Марқӯс 3:30 Чунки мегуфтанд: "Ӯ рӯҳи палид дорад".

Исоро ба доштани рӯҳи нопок айбдор карданд.

1: Мо аз намунаи Исо дар бораи он ки ба айбдоркуниҳои бардурӯғ бо файз ва пурсабрӣ муносибат кард, омӯхта метавонем.

2: Дар ин порча Худо ба мо нишон медиҳад, ки ҳангоми дучор шудан бо одамоне, ки моро нодуруст баҳо медиҳанд, чӣ гуна бояд ҷавоб диҳем.

1: Матто 5:11-12? □ паст шудай, вақте ки дигарон туро дашном диҳанд ва таъқиб кунанд ва бар ту ҳар гуна бадгӯй кунанд, ки аз ҳисоби ман дурӯғ гӯянд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

2: Румиён 12:14-15 Баракат диҳед онҳоеро, ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат надиҳед ва онҳоро лаънат накунед. Бо шодиён шодӣ кун, бо гирякунандагон гиря кун.

Инҷили Марқӯс 3:31 Бародарон ва модараш омада, дар берун истода, кас фиристода, ӯро даъват карданд.

Аъзоёни оилаи Исо, модар ва бародаронаш кӯшиш карданд, ки ӯро аз беруни хонааш даъват кунанд.

1. Муҳимияти оила ва чӣ гуна мо метавонем муҳаббати худро ба онҳо нишон диҳем.

2. Қувваи имон ва чӣ гуна он метавонад дар вақти зарурӣ ба мо кӯмак кунад.

1. Матто 12:46-50 - Ҷавоби Исо ба оилааш вақте ки онҳо ӯро даъват карданд.

2. Эфсӯсиён 6:1-3 - Дастурҳо оид ба эҳтиром ва итоат ба падару модар.

Марқӯс 3:32 Мардум дар гирди Ӯ нишаста буданд, ва ба Ӯ гуфтанд: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун Туро меҷӯянд».

Модар ва бародарони Исо мехостанд бо ӯ сӯҳбат кунанд ва мардуми зиёде дар гирди Ӯ ҷамъ шуданд.

1. Муҳаббати оилаи Исо ба Ӯ сарфи назар аз рисолат ва ҳадафи Ӯ

2. Ахамияти муносибатхои оилави

1. Матто 12:46-50 - Муҳаббати оилаи Исо ба Ӯ, сарфи назар аз рисолат ва нияти Ӯ

2. Эфсӯсиён 5:21-33 - Муҳимияти муносибатҳои оилавӣ

Марк 3:33 Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модари Ман кист ё бародарони Ман?

Исо қудрати оилаи худро зери шубҳа мегузорад, ки модар ё бародаронаш кист.

1: Исо нишон медиҳад, ки оилаи ҳақиқӣ дар пайравони Худо вуҷуд дорад.

2: Исо нишон медиҳад, ки аҳамияти афзалият додани имон аз пайвандҳои хунӣ.

1: Матто 12:48-50 - Исо мефаҳмонад, ки ҳар кӣ иродаи Падари Ӯро иҷро мекунад, узви ҳақиқии оила аст.

2: Ғалотиён 6:10 - Аъмоли нек аз пайванди хунӣ муҳимтар аст.

Инҷили Марқӯс 3:34 Ва ба онҳое ки дар атрофаш нишаста буданд, ба атроф нигоҳ карда, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман!

Исо эълон кард, ки оилаи ҳақиқии ӯ гурӯҳи одамонест, ки ба ӯ пайравӣ мекарданд ва ба таълимоти ӯ имон меоварданд.

1. Мо ҳама аъзои Оилаи Худо ҳастем - Марқӯс 3:34

2. Боварӣ ба Исо моро муттаҳид мекунад - Марқӯс 3:34

1. Ғалотиён 3:26-29 - Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед.

2. Эфсӯсиён 2:19 - Пас, шумо дигар бегона ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед.

Марқӯс 3:35 Зеро ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо оварад, вай бародар, хоҳар ва модари Ман аст.

Ин оят аҳамияти риоя кардани иродаи Худоро барои узви оилаи Исо таъкид мекунад.

1. "Қувваи ирода: Оила ва мансубият дар Салтанати Исо"

2. «Арзиши шогирдӣ: Иҷрои иродаи Худо ва оила шудан»

эй бародарон ва хоҳарон , ба ҳузури Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандида ба Худо тақдим кунед? Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед имтиҳон кунед ва тасдиқ кунед, ки Худо чист? □ иродаи нек, писандида ва комил аст».

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Барои ҳама чиз дар ҷаҳон? Оё ӯ ҳаваси ҷисм аст , ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ? □ на аз ҷониби Падар, балки аз ҷаҳон аст; ҷаҳон ва ҳавасҳои он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад зинда мемонад».

Марқӯс 4 бо масалҳо таълим додани Исоро нишон медиҳад, аз ҷумла масал дар бораи коранда, масал дар бораи чароғ ва масал дар бораи донаи хардал. Он инчунин мӯъҷизаеро сабт мекунад, ки дар он Исо тӯфонро ором мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба издиҳоми зиёди назди кӯл бо масалҳо таълим медиҳад. Дар «Масал дар бораи коранда» Ӯ деҳқонеро тасвир мекунад, ки дар заминҳои гуногун тухм мекорад, ки ҷавобҳои гуногунро ба каломи Худо ифода мекунад (Марқӯс 4:1-9). Ҳангоми танҳоӣ бо шогирдонаш ва атрофиёнаш, Ӯ маънои масалро мефаҳмонад, ки тухм каломи Худост ва чор навъ хок чор ҷавобро ба он ифода мекунад - онҳое, ки дар роҳе, ки калом кошта мешавад, вале шайтон меояд, калимаи дар онҳо кошташударо мегирад, дигарон мисли тухм мебошанд. кошташуда дар санглох шунидан каломро дарҳол бо шодӣ қабул кунед аммо азбаски реша надоранд , танҳо муддати кӯтоҳе давом мекунад, вақте ки таъқибот аз сабаби калом меояд, зуд аз байн меравад, дигарон мисли тухми дар миёни хорҳо кошташуда сухан мешунаванд ташвишҳои зиндагӣ фиребгарӣ молу сарват пахш карда, онро бесамар мегардонад, ниҳоят дигарон мисли тухми кошташуда хоки хубро мешунаванд, ки суханро қабул мекунанд, ки ҳосили ҳосилро сию шаст маротиба зиёд мекунанд (Марқӯс 4:10-20).

Сархати 2: Пас аз он "Масал дар бораи чароғ", ки таъкид мекунад, ки ҳеҷ чизи пинҳон нахоҳад монд, то чароғ дар зери коса ё кат пинҳон карда нашавад, ба ҷои он ки ҳар чизе ки ниҳон аст, ошкор карда шавад, ҳар чизе ки пинҳон аст, ошкор шавад (Марқӯс 4: 21-25). Пас аз он "Тухми хардали масал" хурдтарин тухми замин, вале вақте ки шинонда мешавад, ҳама растаниҳои боғӣ бо чунин шохаҳои калон калонтар мешаванд, паррандагон метавонанд шохаҳои онро соя кунанд, нишон медиҳад, ки чӣ тавр Салтанати Худо хурдтаринро оғоз мекунад (Марқӯс 4:26-34). Ҳамаи ин таълимотҳо дар шакли масалҳо мувофиқи фаҳмиши мардум оварда шудаанд, дар ҳоле ки тавзеҳҳо ба таври хусусӣ ба шогирдони Ӯ дода мешаванд.

Параграфи 3: Боб бо ҳисоботе анҷом меёбад, ки дар он Исо тӯфонро ором мекунад. Вақте ки онҳо бо қаиқ аз кӯл убур мекунанд, тӯфони шадиде ба амал меояд, ки

мавҷҳо аз болои қаиқ мешикананд, қариб ки онро ботлоқ кунанд. Ҳангоме ки шогирдон аз тарси ҷони худ ба воҳима афтодаанд, Исо дар болине дар қафо хоб мекунад. Онҳо Ӯро бедор карда, аз Ӯ мепурсанд, ки оё ғарқ шудани онҳо парво надорад? Пас аз сарзаниши шамол ба мавҷҳо "Хомӯш бош! Хомӯш бош!" Бод ба ҳалокат мерасад баҳри комилан ором ба онҳо мегӯяд: "Чаро ин қадар тарсед? Оё то ҳол имон надоред?" шогирдонро тарк карда, ба ҳарос афтода, аз якдигар мепурсиданд, ки ин одам, ҳатто мавҷҳои бод ба ӯ итоат мекунанд ва қудрати худро бар унсурҳои табиӣ нишон медиҳанд (Марқӯс 4:35-41).

Инҷили Марқӯс 4:1 Ва ӯ боз дар канори баҳр ба таълим додан шурӯъ кард; ва мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ба тавре ки Ӯ ба қаиқ савор шуда, дар баҳр нишаст; ва тамоми мардум дар соҳили баҳр дар хушкӣ буданд.

Исо дар канори баҳр ба издиҳоми зиёде таълим дод ва ба қаиқ савор шуд, то таълим доданро идома диҳад.

1. Нагузоред, ки издиҳоми зиёд шуморо аз паҳн кардани Каломи Худо боздорад.

2. Ба Исо имон оваред, то шуморо дар лаҳзаҳои душвор роҳнамоӣ кунад.

1. Ишаъё 40:31: Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Матто 11:28-30: Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигир ва аз ман биомӯз; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Марқӯс 4:2 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо чизҳои зиёдеро таълим дода, дар таълимоти худ ба онҳо гуфт:

Дар порча сухан меравад, ки Исо ба пайравонаш тавассути масалҳо ва таълимот таълим медиҳад.

1. Ба таълимоти Исо бо дилҳо ва ақли кушод пайравӣ кунед

2. Қувваи масалҳо дар ҳаёти мо

1. Матто 13:34-35 - Исо ҳамаи ин чизҳоро ба мардум бо масалҳо гуфт; бе масал ба онхо чизе нагуфт. 35 Ҳамин тавр, сухане, ки ба воситаи набӣ гуфта шудааст, ба амал омад: «Даҳонамро бо масалҳо мекушоям, чизҳои аз офариниши ҷаҳон ниҳон доштаро баён хоҳам кард».

2. Луқо 8:9-10 - Шогирдонаш аз ӯ пурсиданд, ки ин масал чӣ маъно дорад. 10 Гуфт: «Ба шумо дониши асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки "ҳарчанд мебинанд, набинанд"; Ҳарчанд мешунаванд, намефаҳманд'».

Марк 4:3 Гӯш кун; Инак, корандае барои кишт берун баромад:

Масал дар бораи коранда ба мо муҳим будани гӯш кардани каломи Худоро таълим медиҳад.

1. "Кишти тухми имон: Масал дар бораи коранда"

2. "Тӯҳфаи гӯш кардан: Чӣ тавр Каломи Худо ҳаёти моро тағир медиҳад"

1. Забур 19:7-11 - "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд боварибахш аст, оддиро хирадманд мекунад";

2. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Инҷили Марқӯс 4:4 Ва ҳангоме ки Ӯ мекорад, баъзеҳо дар канори роҳ афтоданд, ва мурғони ҳаво омада, онро хӯрданд.

Масал дар бораи коранда мефаҳмонад, ки чӣ тавр Каломи Худо паҳн мешавад ва баъзеи онҳо пеш аз решакан кардани он гирифта мешаванд.

1. Нагузоред, ки шайтон Каломи Худоро аз худ дур кунад - Муайян кардани душмани имони мо

2. Тухми подшохй коштан- Бо субот парваридани имон

1. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки касеро бихӯрад".

2. Қӯлассиён 3:23 - "Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон."

Инҷили Марқӯс 4:5 Баъзеҳо ба замини санглох афтоданд, ки дар он ҷо хоки зиёд набуд; ва дарҳол сабзид, зеро ки умқи замин надошт;

Тухм ба замини санглох афтод, ки хокаш кам буд, аммо аз сабаби набудани чуқурӣ сабзид.

1. Худо новобаста аз он ки вазъият душвор аст, метавонад корҳои ғайриимконро анҷом диҳад.

2. Худо метавонад хурдтарини моро бигирад ва моро бузург гардонад.

1. Забур 40:2 «Ӯ маро низ аз чоҳи даҳшатбор, аз гили ботлоқ бароварад, ва пойҳоямро бар сангреза гузошт, ва роҳҳоямро устувор сохт».

2. Румиён 8:31 «Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?»

Инҷили Марқӯс 4:6 Аммо вақте ки офтоб баромад, сӯхта шуд; ва азбаски реша надошт, пажмурда шуд.

Ин порча дар бораи тухме аст, ки кошта шуда буд, аммо решае надошт, ки онро зинда нигоҳ дорад ва аз ин рӯ пажмурда шуд.

1. Аҳамияти доштани таҳкурсии мустаҳкам дар имон.

2. Қудрати офтоб барои сӯзондан ва нобуд кардани он чизе, ки реша надорад.

1. Матто 13:5-6 - "Баъзеҳо ба ҷойҳои санглох афтодаанд, ки дар он ҷо хоки зиёд набуд. Он зуд месабзад, зеро замин на он қадар паст буд. Аммо вақте ки офтоб баромад, растаниҳо сӯхта, хушк шуданд. зеро онҳо реша надоштанд».

2. Забур 1:1-3 - «Хушо касе ки бо шарирон қадам намезанад ва дар роҳе, ки гунаҳкорон мегиранд, намеистад ё бо масхарабозон наменишинад, балки лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва он ки шабу рӯз дар бораи шариати худ андеша

мекунад, он кас монанди дарахтест, ки дар канори ҷӯйборҳо шинонда шуда, дар мавсим мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад, ҳар коре, ки кунад, комёб мешавад».

Марқӯс 4:7 Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд, ва самаре надод.

Масал дар бораи коранда муҳимияти дар куҷо коштани тухмро нишон медиҳад, зеро баъзеҳо дар байни хорҳо афтода, мева намедиҳанд.

1: Масеҳии пурсамар будан - Коштани каломи Худо дар замини ҳосилхез.

2: Рушди имон - Парвариши имони худ тавассути коштан дар ҷойҳои дуруст.

1: Луқо 8: 4-15 - Фаҳмидани масали коранда ва аҳамияти он.

2: Қӯлассиён 1:6 - Дар дониши Худо афзоиш меёбад.

Инҷили Марқӯс 4:8 Ва баъзеи дигар бар хоки нағз афтода, самаре доданд, ки сабзида ва нашъунамо ёфтанд; ва баъзе сӣ, баъзе шаст ва баъзе сад.

Масал дар бораи коранда нишон медиҳад, ки тухмҳои гуногун ба миқдори гуногун мева медиҳанд.

1. «Фаровонии Худо: баракати садкарата ҳосил»

2. «Имконияти ба даст овардани меваи фаровон».

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. Матто 13:23 - "Аммо он чи дар замини нағз кошта шудааст, вай ҳамон аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад. Ӯ дар як маврид сад баробар, дар дигар шаст ва дар дигар сӣ баробар мева ва ҳосил медиҳад. ».

Марк 4:9 Ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад».

Исо онҳоеро, ки гӯш доранд, ташвиқ мекунад, ки ба таълимоти ӯ фаъолона гӯш кунанд.

1. Қувваи гӯш кардан: Чӣ тавр садои Худоро шунидан мумкин аст

2. Тарбияи дили шунаванда: Омӯзиши фаҳмидани иродаи Худо

1. Яъқуб 1:19 - «Дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бош».

2. Масалҳо 18:13 - "Касе ки пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои ӯ аблаҳӣ ва расвоӣ аст".

Марқӯс 4:10 Ва ҳангоме ки Ӯ танҳо монд, онҳое ки дар гирду атрофаш буданд, бо он дувоздаҳ аз Ӯ ин масалро пурсиданд.

Исо ба шогирдонаш дар бораи масалҳо таълим медиҳад.

1. Ҳикмати Худо тавассути масалҳо: Чӣ тавр мо метавонем таълимоти Исоро фаҳмем

2. Масалҳо дар бораи Исо: Гирифтани фаҳмиш дар бораи Малакути Худо

1. Матто 13:34-35 - Исо ҳамаи ин чизҳоро ба мардум бо масалҳо гуфт; бе масал ба онхо чизе нагуфт. Ҳамин тавр, сухане, ки ба воситаи набӣ гуфта шудааст, иҷро шуд: «Даҳонамро бо масалҳо мекушоям, чизҳои аз офариниши ҷаҳон ниҳон доштаро баён хоҳам кард».

2. Луқо 8:9-10 - Шогирдонаш аз ӯ пурсиданд, ки ин масал чӣ маъно дорад. Ӯ гуфт: «Ба шумо дониши асрори Малакути Худо дода шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо мегӯям, то ки "ҳарчанд мебинанд, набинанд"; Ҳарчанд мешунаванд, намефаҳманд'».

Марқӯс 4:11 Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Ба шумо донистани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба берунигон ҳамаи ин бо масалҳо гуфта мешавад.

Исо сирри Малакути Худоро ба онҳое ки баргузидаи худ ошкор мекунад, аммо ба онҳое, ки дар берунанд, бо масалҳо сухан меронад.

1. Асрори Малакути Худо: Даъват ба пайравони Исо

2. Қисми Салтанати Худо будан чӣ маъно дорад

1. Матто 13:10-17 - Исо масалҳоро мефаҳмонад

2. 2 Қӯринтиён 4:3-4 - Павлус дар бораи асрори Худо сухан меронад, ки тавассути имон ошкор шудааст

Инҷили Марқӯс 4:12 То ки онҳо дар нигоҳи худ бубинанд, вале нафаҳманд; ва мешунаванд, мешунаванд, вале намефаҳманд; Мабодо ҳаргиз руҷӯъ накунанд ва гуноҳонашон омурзида шавад.

Исо одамонро ҳушдор медиҳад, ки онҳо суханони Ӯро бишнаванд, вале нафаҳманд ва ё рӯй гардонда наметавонанд ва гуноҳҳои онҳо бахшида мешаванд.

1: Каломи Худо тавоност ва ҳаётро тағир медиҳад

2: На ҳама ба Худо табдил меёбанд

1: Румиён 10:14-17 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

2: Яъқуб 1:22-25 - Аммо шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Марк 4:13 Ба онҳо гуфт: «Оё ин масалро намедонед? Пас чӣ гуна шумо тамоми масалҳоро хоҳед донист?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки оё онҳо ин масалро мефаҳманд ва онҳоро барои фаҳмидани ҳама масалҳо даъват мекард.

1: Худо ба мо қобилияти фаҳмидани таълимоти Ӯро медиҳад, агар мо дилҳои худро ба Ӯ кушоем.

2: Мо бояд омода бошем, ки барои фаҳмидани ҳақиқатҳои рӯҳонӣ саъю кӯшиш кунем, агар мо дар Малакути Худо зиндагӣ кардан хоҳем.

1: Қӯлассиён 1: 9-10 - Аз ин рӯ, аз рӯзе ки мо дар бораи шумо шунидем, мо дар ҳаққи шумо дуо гуфтанро бас накардаем ва аз Худо хоҳиш мекунем, ки шуморо бо дониши иродаи Ӯ бо тамоми ҳикмати рӯҳонӣ ва фаҳмиш пур кунад.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Марк 4:14 Коранда каломро мекорад.

Дар порча аҳамияти коштани каломи Худо баррасӣ мешавад.

1. Каломи Худо: Асоси имони мо

2. Манфиатҳои кишти Каломи Худо

1. Ишаъё 55:10-11 - «Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об дода, онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, ҳамин тавр Оё каломи Ман аз даҳони Ман берун мешавад; он ба назди ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехостам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

2. Яъқуб 1:21-22 - «Бинобар ин ҳама нопокӣ ва шарорати паҳншударо дур кунед ва каломи ба ҷо гузошташударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед. Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

Марқӯс 4:15 Ва инҳоянд дар канори роҳ, ки калом кошта мешавад; вале чун шуниданд, шайтон дарҳол омада, каломеро, ки дар дилашон кошта шуда буд, мерабояд.

Каломи Худо дар дили онҳое, ки онро мешунаванд, кошта мешавад, аммо Иблис зуд меояд, то онро гирад.

1. Қудрати Каломи Худо: Дар муқобили душман истодан қавӣ

2. Муқовимат ба ҳамлаи шайтон ба қалби мо

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Эфсӯсиён 6:10-11 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед".

Инҷили Марқӯс 4:16 Ва инҳо ҳамон гунаанд, ки дар замини санглох кошта мешаванд; ки каломро шунида, дарҳол онро бо шодӣ қабул мекунанд;

Масали Исо дар бораи онҳое аст, ки Каломи Худоро бо шодӣ қабул мекунанд.

1. «Каломи Худоро бо хушнудӣ қабул кунед»

2. «Шодии шунидан ва қабул кардани Каломи Худо»

1. Луқо 8:13 - "Онҳое, ки бар сангҳо ҳастанд, вақте ки каломро мешунаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, аммо реша надоранд. Муддате имон меоваранд, вале дар вақти озмоиш дур мешаванд."

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Инҷили Марқӯс 4:17 Ва дар худ реша надоранд ва барои ҳамин тоқат кунед: баъд, вақте ки ба хотири калом мусибат ё таъқибот ба миён ояд, дарҳол ба васваса меафтанд.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр одамоне, ки имони қавӣ надоранд, ҳангоми дучор шудан бо мусибат ё таъқибот барои каломи Худо ба осонӣ хафа мешаванд ва таслим мешаванд.

1: Дар баробари душвориҳо устувор истода

2: Бахти сабр

1: Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба

озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2: Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо ту, вақте ки дигарон туро дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар ту ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Марқӯс 4:18 Ва инҳо кошташудагон дар миёни хорҳо мебошанд; монанди шунидани калима,

Ин оят дар бораи касоне сухан меравад, ки каломи Худоро мешунаванд, вале аз парешониҳои дунё ҷоиз нест, ки дар дилашон ҷой гирад.

1. Нагузоред, ки ҷаҳон шуморо аз Каломи Худо парешон кунад

2. Нагузоред, ки хорҳои ҷаҳон Каломи Худоро буғи кунанд

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳонро дӯст надор, балки Худованд Худои худро бо тамоми дили ту дӯст дор.

2. Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Марқӯс 4:19 Ва ғамхориҳои ин ҷаҳон, ва макри сарват ва ҳавасҳои чизҳои дигар дохил мешаванд, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад.

Фиреби сарват ва ғамхориҳои дунё метавонад Каломи Худоро пахш карда, онро бесамар гардонад.

1. Чӣ гуна бояд аз фиреби сарват ва ғамхориҳои дунё парҳез кунем

2. Хавфи иҷоза додани хоҳишҳои дунё Каломи Худоро пароканда мекунад

1. Матто 6:33, «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Воиз 5:10, «Касе ки пулро дӯст медорад, аз пул сер намешавад, ва ҳар кӣ фаровониро аз даромади он дӯст медорад; ин ҳам ботил аст».

Марқӯс 4:20 Ва инҳо кошташудагонанд, ки дар замини нағз кошта шудаанд; чунон ки каломро бишнавед ва онро қабул кунед ва мева оваред: баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад.

Онҳое, ки Каломи Худоро мешунаванд ва қабул мекунанд, дар ҳаёти худ самар хоҳанд дод.

1: Қабул кардани Каломи Худо ба шумо мукофотҳои бузург меорад.

2: Каломи Худо дар ҳаёти шумо самари фаровон меорад.

1: 1 Қӯринтиён 3:6-9 - Ман кишт кардам, Аполлос об дод; аммо Худо афзунӣ дод.

2: Яъқуб 1:21 - Пас, ҳама нопокӣ ва зиёдатии нописандиро як сӯ гузошта, каломи кандашударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

Инҷили Марқӯс 4:21 Ва ба онҳо гуфт: «Оё шамъро барои зери бутта гузоштан овардаанд ё зери кат? ва ба шамъдон гузошта нашавад?

Исо аз шунавандагонаш мепурсад, ки оё шамъро дар зери бутта ё кат пинҳон кардан дуруст аст, на дар шамъдон.

1. Мунаввар кардани торикӣ: Маънои масали шамъи Исо

2. Гуноҳи пинҳон доштани ҳақи Худо

1. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Эфсӯсиён 5:8-13 - «Зеро ки шумо як замон зулмот будед, вале ҳоло дар Худованд нур ҳастед. Ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунед (зеро самараи нур аз ҳама некӣ, адолат ва ростӣ иборат аст) ва бифаҳмед, ки чӣ ба Худованд писанд аст. Бо

аъмоли бесамари зулмот коре надоред, балки онҳоро фош кунед. Њатто гуфтани он ки нофармонњо пиннњонї мекунанд, шармовар аст. Аммо ҳар чизе, ки аз рӯшноӣ фош мешавад, намоён мешавад ва ҳар он чизе ки равшан мешавад, нур мегардад».

Марқӯс 4:22 Зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чиз махфӣ нигоҳ дошта нашуд, балки барои он ки ба берун ояд.

Дар порча таъкид мешавад, ки ҳеҷ чиз пинҳон нест ва ҳама чиз маълум мешавад.

1. Қудрати шаффофият

2. Зиндагӣ бо ҳаёти кушод

1. Луқо 8:17 - «Зеро ҳеҷ чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеҷ чизи махфие нест, ки маълум ва ошкор нагардад».

2. Масалҳо 28:13 - "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон мекунад, муваффақ намешавад, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, раҳм хоҳад ёфт".

Марқӯс 4:23 Агар касе гӯши шунаво дошта бошад, бишнавад.

Ин оят даъватест барои онҳое, ки гӯш мекунанд, ба суханони Исо таваҷҷӯҳ кунанд.

1. Гӯш кардани Исо: Чӣ тавр ба таълимоти Ӯ гӯш додан ва гӯш кардан

2. Қудрати суханони Исо: Ба он чизе ки Ӯ мегӯяд, диққат диҳед

1. Масалҳо 2:1-5 - Писарам, агар суханони Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро бо худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯшатро ба ҳикмат ва дилатро ба хирад майл кунӣ; Оре, агар шумо барои фаҳмиш нидо кунед ва овози худро барои фаҳмиш баланд кунед, агар онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Инҷили Марқӯс 4:24 Ва ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт кунед, ки чӣ мешунавед: ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад; ва ба шумо, ки мешунаванд, бештар дода хоҳад шуд».

Худо мехоҳад, ки мо шунавандагони хуб бошем ва моро барои он мукофот медиҳад.

1. «Гӯш додан ба каломи Худо: подош ва баракат».

2. "Чадони имони шумо: андозае, ки шумо мегиред"

1. Яъқуб 1:19-21 - «Бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад: зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад. бадкорӣ кунед ва каломи кандашударо, ки қодир аст ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед».

2. Масалҳо 1:5-7 - "Одами оқил мешунавад ва донишро афзун хоҳад кард; ва хирадманд ба маслиҳатҳои хирадмандона ноил хоҳад шуд: Барои фаҳмидани масал ва тафсир, суханони ҳаким ва торикии онҳо. Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, вале аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд».

Марк 4:25 Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода хоҳад шуд, ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта хоҳад шуд.

Ба касе, ки дорад, бештар дода мешавад, ва онҳое, ки чизе надоранд, ҳатто он чи низ доранд, гирифта мешавад.

1: Мо бояд барои он чизе ки дорем, шукрона кунем ва онро оқилона истифода барем, зеро он метавонад ҳар вақт аз мо гирифта шавад.

2: Мо бояд баракатҳои худро истифода барем, то ба онҳое, ки дар атрофамон кам доранд, кӯмак кунем.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2: Воиз 11:1 - Нони худро бар об андозед, зеро пас аз чанд рӯз онро боз хоҳед ёфт.

Инҷили Марқӯс 4:26 Ва гуфт: «Малакути Худо ҳамин тавр аст, гӯё ки одам ба замин

тухм пошад;

Подшоҳии Худо мисли одамест, ки ба замин тухм мекорад.

1. Вафодории Худо дар кори кишт

2. Шодии сармоягузорӣ ба Салтанати Худо

1. 2 Қӯринтиён 9:10-11 - «Акнун касе ки ба коранда тухм медиҳад ва барои хӯрок нон медиҳад, инчунин захираи тухмии шуморо таъмин ва афзун хоҳад кард ва ҳосили адолати шуморо афзун хоҳад кард. Шумо аз ҳар ҷиҳат сарватманд хоҳед шуд, то дар ҳар маврид саховатманд бошед ва саховатмандии шумо ба воситаи мо боиси шукронаи Худо мегардад».

2. Ишаъё 55:10-11 - «Чун ки борон ва барф аз осмон борид, ва ба он барнагардед, бе он ки заминро об надиҳад ва онро шукуфон гардонад, то ки вай барои коранда тухм ва барои кишткунанда нон диҳад. хӯранда, каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр аст: он ба сӯи ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, амалӣ хоҳад кард ва ба ҳадафе, ки фиристодаам, хоҳад расид».

Инҷили Марқӯс 4:27 Ва агар шабу рӯз хобида, бархезад, ва тухм сабзида, сабзад, вай намедонад, ки чӣ тавр.

Масал дар бораи коранда афзоиши каломи Худоро нишон медиҳад ва он на ҳамеша фаҳмида мешавад.

1. Қудрати Каломи Худо: Таҳқиқи рушди Каломи Худо

2. Кушодани асрори Каломи Худо: Баррасии масали коранда

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Забур 19:7-8 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро дигаргун месозад: шаҳодати Худованд боварибахш аст, оддиро хирадманд месозад. Фаризаҳои Худованд дуруст аст, ки дилро шод мегардонад: ҳукми Худованд пок аст, чашмҳоро равшан мекунад.

Марқӯс 4:28 Зеро ки замин аз худ мева медиҳад; аввал теғ, баъд гӯша, баъд аз он дар гӯша ҷуворимакка пурра.

Замин аз худ мева медиҳад; сар карда бо теғ, баъд гӯша ва ниҳоят ҷуворимаккаи пур.

1. Қувваи рушд: чӣ гуна сабр ва истодагарӣ иҷроишро медиҳад

2. Подоши имон: гирифтани фоидаи таваккал ба Худо

1. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

2. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид. Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем.

Инҷили Марқӯс 4:29 Аммо ҳангоме ки мева дод, дарҳол досро меандозад, зеро ки дарав расидааст.

Дар ин чо хосил аст ва онро фавран чамъоварӣ кардан лозим аст.

1: Интизор нашавед, ки хушхабарро мубодила кунед, ҳоло вақти он аст, ки мева оваред.

2: Худо моро даъват мекунад, ки дар рисолати худ фаъол бошем ва ҳосили ҷонҳоро дарав кунем.

1: Матто 9:37-38 Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав воқеан фаровон аст, лекин коргарон кам; Пас, аз Соҳиби дарав дуо кунед, ки ба дарав коргарон фиристад.

2: Юҳанно 4:35-38 Оё намегӯед, ки "ҳануз чор моҳ мондааст, ва он гоҳ дарав меояд?" инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба саҳро нигоҳ кунед; зеро онҳо аллакай сафед шудаанд, то дарав кунанд. Ва даравгар музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд.

Марқӯс 4:30 Ва ӯ гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунем? ё бо кадом муқоиса онро муқоиса кунем?

Исо дар бораи Малакути Худо савол дода, мепурсад, ки чӣ тавр онро бо чизҳои дигар муқоиса кардан мумкин аст.

1. Саволи Исо: Мо дар бораи Салтанати Худо чиро омӯхта метавонем?

2. Омузиши асрори Малакути Худо

1. Луқо 17: 20-21 - " Боре аз фарисиён пурсиданд, ки Малакути Худо кай меояд, Исо ҷавоб дод: "Малакути Худо бо мушоҳидаи дақиқи шумо намеояд ва мардум намегӯянд:" Ана аст», ё «Дар он ҷост», зеро Малакути Худо дар дохили шумост».

2. Юҳанно 18:36 - "Исо гуфт: "Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар ин тавр мебуд, хизматгоронам барои боздошти ман аз ҷониби сарварони яҳудӣ мубориза мебурданд. Аммо ҳоло салтанати ман аз ҷои дигар аст."

Инҷили Марқӯс 4:31 Он мисли донаи хардалест, ки ҳангоми дар замин кошта шуданаш аз ҳамаи тухмҳои дар замин буда камтар аст.

Исо Малакути Худоро ба донаи хардал, ки хурдтарин тухми ҳама донаҳост, муқоиса мекунад.

1. "Вақте тухми хардал мерӯяд: Тадқиқоти имон"

2. "Қувваи донаи хардал: озод кардани Малакути Худо"

1. Ирмиё 17: 7-8 - "Лекин хушбахт аст касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва эътимоди ӯ ба Ӯст. Онҳо мисли дарахте хоҳанд буд, ки дар назди об шинонда шудааст, ки решаҳои худро дар ҷӯй мефиристад. Вай наметарсад. вакте ки гармо меояд, баргаш хамеша сабз аст, дар соли хушксолй ташвише надорад ва боре хам намедихад».

2. Матто 17:20 - «Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд ».

Инҷили Марқӯс 4:32 Аммо вақте ки он кошта мешавад, месабзад ва аз ҳама гиёҳҳо бузургтар мешавад ва шохаҳои калон мерӯяд; то ки мурғони ҳаво дар зери сояи он бимонанд.

Масал дар бораи донаи хардал қувваи имонро нишон медиҳад ва чӣ тавр он метавонад аз ҳама бузургтар шавад.

1. Қувваи имон: чӣ гуна он метавонад афзоиш ёбад ва таъсир расонад

2. Тухми хардал: Дарси имон ва сабр

1. Матто 13:31-32 «Ӯ дар пеши назари онҳо масали дигаре оварда гуфт: «Малакути Осмон мисли донаи хардалест, ки марде гирифта, дар киштзори худ кошт. Он аз ҳама тухмҳо хурдтарин аст, аммо чун нашъунамо ёфт, аз ҳама гиёҳҳои боғ калонтар мешавад ва дарахт мешавад, ки мурғони ҳаво омада дар шохаҳои он лона месозанд».

2. Луқо 17:6 "Ва Худованд гуфт: "Агар ту мисли донаи хардал имон медоштӣ, метавонӣ ба ин дарахти тут бигӯй: "Решакан ва дар баҳр шинон" ва он ба ту итоат мекард".

Инҷили Марқӯс 4:33 Ва бо чунин масалҳои зиёд Ӯ каломро ба онҳо гуфт, ки онҳо тавонистанд онро бишнаванд.

Исо ба шогирдонаш масалҳои зиёдеро нақл кард, ки онҳо фаҳманд.

1. Қувваи достонҳо дар таълиму тарбия

2. Фаҳмидани қудрати масалҳои Исо

1. Луқо 8:4-15 - Масал дар бораи коранда

2. Матто 13:3-23 - Масал дар бораи коранда ва тухмиҳо

Инҷили Марқӯс 4:34 Аммо ба онҳо бе масал сухан нагуфт; ва ҳангоме ки онҳо танҳо монданд, ҳама чизро ба шогирдони Худ фаҳмонд.

Исо барои фаҳмонидани ҳақиқатҳои рӯҳонӣ ба одамон масалҳоро истифода бурд.

1: Масалҳо як воситаи тавоное мебошанд, ки мафҳумҳои душворро тавре фаҳмонанд, ки фаҳмидан осонтар аст.

2: Ба Исо ва таълимоти Ӯ бовар кунед, ва Ӯ ба шумо ҳақиқатҳои рӯҳониро мефаҳмонад.

1: Юҳанно 14:26 - "Аммо Васияткунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард."

2: Луқо 10:27 - Ӯ ҷавоб дод: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати худ ва бо тамоми ақли ту дӯст бидор"; ва: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"'».

Инҷили Марқӯс 4:35 Ва худи ҳамон рӯз, шомгоҳон ба онҳо гуфт: «Биёед, ба тарафи дигар гузарем».

Исо шогирдонашро даъват мекунад, ки ба тарафи дигари кӯл гузаранд.

1: Даъвати Исо барои пайравӣ ба Ӯ - Ҳатто вақте ки мо намедонем, ки Ӯ моро ба куҷо мебарад, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки роҳи Ӯ беҳтарин роҳ аст.

2: Натарс - даъвати Исо ба убури кӯл хотиррасон мекунад, ки Ӯ бо мост ва мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Ӯ моро, новобаста аз хатар, муҳофизат мекунад.

1: Матто 8:18-27 - Исо тӯфонро дар баҳр ором карда, қудрат ва қудрати худро ҳатто бар унсурҳои табиат нишон медиҳад.

2: Юҳанно 6:16-21 - Исо рӯи об қадам зада, ба шогирдонаш нишон дод, ки Ӯ устоди тамоми махлуқот аст.

Марқӯс 4:36 Вақте ки мардумро ҷавоб доданд, Ӯро, ҳамон тавре ки дар қаиқ буд, бурданд. Ва бо ӯ киштиҳои хурди дигар низ буданд.

Исо ва шогирдонаш пас аз суханронӣ ба издиҳоми зиёд бо қаиқҳо аз кӯл гузаштанд.

1. Намунаи Исо оиди вақт ҷудо кардан барои истироҳат дар байни ҳаёти серкор.

2. Муҳимияти доштани ҷомеаи дастгирӣ.

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Аъмол 2:42-47 - «Ва онҳо худро ба таълимоти ҳавворион ва муошират, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд. Ва ҳар касро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва ба воситаи ҳавворион мӯъҷизот ва аломоти зиёде ба амал меомаданд. Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чизҳои умумӣ доштанд. Ва молу мулки худро мефурӯхтанд ва даромадро ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷашон, тақсим мекарданд. Ва рӯз аз рӯз якҷоя ба маъбад рафта, дар хонаҳояшон нон мешикастанд, бо дилҳои шод ва саховатманд ғизои худро мехӯрданд ва Худоро ҳамду сано хонда, дар миёни тамоми мардум илтифот меёфтанд. Ва Худованд рӯз ба рӯз шумораи онҳо, ки наҷот меёфтанд, афзуд».

Инҷили Марқӯс 4:37 Ва тӯфони шадиде ба амал омад, ва мавҷҳо ба қаиқ даромаданд, ба тавре ки он ҳоло пур шуд.

Тӯфони бузурге ба амал омад, ки киштӣ аз об ва мавҷҳо пур шуд.

1. Ҷустуҷӯи нерӯ дар тӯфонҳои зиндагӣ

2. Дар замонҳои душвор ба Худо таваккал кардан

1. Забур 107:23-24 - «Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд; Инҳо корҳои Худованд ва мӯъҷизаҳои Ӯро дар умқ мебинанд».

2. Матто 8:23-27 - «Ва ҳангоме ки Ӯ ба қаиқ савор шуд, шогирдонаш аз ақиби Ӯ рафтанд. Ва инак, дар баҳр тӯфони азиме ба амал омад, ба дараҷае ки қаиқро мавҷҳо фаро гирифт; лекин Ӯ хуфта буд. Ва шогирдонаш назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Худовандо! Моро наҷот деҳ! Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро ҳаросонед? Ва Ӯ бархоста, бодҳо ва баҳрро манъ кард; ва оромии бузурге ба амал омад. Аммо одамон дар ҳайрат монда, гуфтанд: «Ин чӣ одам аст, ки ҳатто бодҳо ва баҳр ба ӯ итоат мекунанд».

Инҷили Марқӯс 4:38 Ӯ дар ақиби қаиқ бар болин хобида буд; ва Ӯро бедор карда,

гуфтанд: «Эй Ӯстод! Оё ба ту парвое нест, ки мо ҳалок мешавем?

Исо тӯфонро дар баҳр ором карда, имони шогирдонашро меозмояд.

1. Исо ҳамеша тӯфонро назорат мекунад: дар замонҳои душворӣ ба Ӯ таваккал кунед

2. Дар баробари тарс имон ва ҷасорат дошта бошед

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи ғамхорӣ ва ғамхорӣ.

Инҷили Марқӯс 4:39 Ва бархоста, бодро манъ карда, ба баҳр гуфт: «Салом! Ва шамол қатъ шуд, ва оромии бузурге ба вуҷуд омад.

Исо қудрати ором кардани тӯфонро дошт.

1: Исо осоиштагии мо дар миёни тӯфонҳои ҳаёт аст.

2: Исо метавонад то ҳол шамолҳои бесарусомониро барад ва ба мо оромӣ ва истироҳат оварад.

1: Isaiah 26:3 - Онҳоеро, ки ақли онҳо устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро онҳо ба Ту эътимод доранд.

2: Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Марк 4:40 Ба онҳо гуфт: «Чаро ин қадар ҳаросонед? Чӣ гуна шумо имон надоред?

Исо аз пайравонаш пурсид, ки чаро онҳо ин қадар метарсанд ва мепурсид, ки чаро онҳо имон надоранд.

1. Боварӣ ба Худо: Ғалаба кардани тарс тавассути имон

2. Натарс: Омӯзиши амалӣ кардани имони худ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо гӯед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Инҷили Марқӯс 4:41 Ва онҳо сахт тарсиданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ одам аст, ки ҳатто шамол ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд?

Шогирдони Исо аз қудрати Ӯ бар шамол ва баҳр дар ҳайрат монданд ва аз Ӯ метарсиданд.

1. Исо: Худованд ва Устоди мо

2. Қудрат ва қудрати Исо

1. Матто 8:26-27 - Исо шамолро манъ карда, ба мавҷҳо гуфт: «Салом! Ором бош!» Баъд шамол хомуш шуд ва тамоман ором шуд.

2. Забур 89:8 - Эй Худованди Қодири Мутлақ, кист мисли ту? Ту тавоно ҳастӣ, эй Худованд, ва садоқат туро фаро гирифтааст.

Марқӯс 5 се мӯъҷизаи муҳимеро, ки Исо анҷом дод, нақл мекунад: шифо ёфтани марди девона, шифо ёфтани зани гирифтори хунравии музмин ва аз марг эҳё кардани духтари Ёир.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ва шогирдонаш ба минтақаи Герасенӣ меоянд. Дар ин ҷо онҳо бо марде дучор мешаванд, ки гирифтори рӯҳи нопок дар байни қабрҳо зиндагӣ мекунад, ки ӯро ҳатто бо занҷир боздошта наметавонист. Вақте ки Исо амр медиҳад, ки рӯҳ аз одам берун шавад, вай худро "Легион" нишон медиҳад, зеро он бисёр аст. Девҳо аз Исо илтимос мекунанд, ки онҳоро ба галаи хукони ҳамсоя фиристад, ба ҷои он ки онҳоро аз минтақа фиристад. Ӯ ба онҳо иҷозат медиҳад ва онҳо ба хукҳо даромаданд, ки тақрибан ду ҳазор хук аз соҳили

нишеб ба кӯли ғарқшуда мешитобанд (Марқӯс 5:1-13). Чорводорон гурехта, хабар медиҳанд, ки воқеаи дар деҳаи шаҳр рӯйдода, одамон омада диданд, ки чӣ ҳодиса рӯй дод, мардеро ёфтанд, ки қаблан дар он ҷо маҷрӯҳ нишаста буд, либоси солим дар бар карда, аз Исо хоҳиш мекунад, ки аз минтақаҳои худ биравад (Марқӯс 5:14-20).

Сархати 2: Ҳангоми баргаштан ба соҳили кӯл издиҳом дар гирди Ӯ ҷамъ мешаванд, чун Ёир, як роҳбарони куништ омада, пеши пойҳои Ӯ меафтанд ва бо ҷидду ҷаҳд аз Ӯ илтимос мекунанд, ки духтари хурдиаш мурда истодааст, аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки биё, даст бар вай гузор, то зинда шифо ёбад (Марқӯс 5:21- 24). Ҳангоме ки онҳо мерафтанд, издиҳоми зиёде аз паи Ӯ меомаданд, дар байни онҳо зане буд, ки аз хунравӣ дувоздаҳ сол азият мекашид, ҳамааш духтурон дошт, аммо ба ҷои он ки беҳтараш бадтар шуд, дар бораи Исо аз паси издиҳом омада, ҷомаи ӯро ламс кард, зеро вай фикр мекард: «Агар ман либоси ӯро ламс кунам Ман шифо хоҳам ёфт". Дарҳол хунравӣ қатъ мешавад, ҳис мекунад, ки бадан аз азоб озод шудааст. Дарк кард, ки қувваи барқ аз байн рафтааст, ӯ ба гирди издиҳом бармегардад ва мепурсад, ки ба либос кӣ даст расонд, шогирдон мегӯянд, мебинанд, ки одамон ба муқобили шумо ҷамъ омадаанд, аммо мепурсанд, ки «Кӣ ба ман даст расонд?» Аммо пайваста ба атроф нигариста, бубинад, ки ин корро анҷом дод ва зан донист, ки чӣ ҳодиса рӯй дод, меояд, ба пойҳои худ меафтад ва тарси ларзон ба ӯ мегӯяд, ки тамоми ҳақиқатро ба ӯ мегӯяд: «Духтарам, имонат шифо бахшид, аз азобҳоят озод шав» (Марқӯс 5:25-34).

Сархати 3-юм: Ҳанӯз сухан гуфтан чанд нафар аз хонаи Ёир сардори куништ омада мегӯянд: "Духтарат мурдааст, чаро муаллимро дигар ташвиш медиҳед?" Ба суханони онҳо аҳамият надода, Исо ба Ёир мегӯяд, натарс, танҳо бовар накард, ки ба ҷуз Петрус Ҷеймс Ҷон бародараш Яъқуб касе аз паи ӯ нагузоштааст, вақте ки онҳо ба хона меоянд, изтироби одамонро мебинад, ки гиря мекунанд бо овози баланд мебароянд, мегӯяд кӯдак мурда нест, аммо дар хобаш ханда мекунад пас аз берун кардани ҳама ҳама кӯдакро мегирад. падар модар шогирдон бо ӯ буданд, ба ҷое меравад, ки кӯдак ӯро бо дасташ мегирифт, мегӯяд: "Талита кум!" ки ин маънои онро дорад, ки "Духтарча, ба ту мегӯям, бархез!" Дарҳол духтарак ба гирду атроф меистад, ки вай дувоздаҳсола буд, аз ин дар ҳайрат афтода, фармони сахт доданд, ки касе аз ин хабар надиҳад, ки чизе бихӯред (Марқӯс 5:35-43). Ин мӯъҷизаҳо қудрати Масеҳро бар олами ҷисмонии рӯҳонӣ, аз ҷумла худи марг нишон медиҳанд.

Марқӯс 5:1 Ва онҳо ба он тарафи баҳр, ба сарзамини Ғадариён омаданд.

Мардум аз баҳр гузашта, ба кишвари Ғадариён омаданд.

1. Бигзор убур кунем: Сафари имон

2. Бартараф кардани монеаҳо барои расидан ба ҳадафи мо

1. Ибриён 11:1 "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст".

2. Филиппиён 3:13-14 "Бародарон ва хоҳарон, ман худро ҳанӯз ба даст нагирифтаам. Аммо як коре мекунам: фаромӯш кардани он чи дар ақиб мондааст ва ба сӯи он чи дар пеш аст, тамаркуз карда, ба сӯи ҳадаф ҳаракат мекунам. мукофотеро, ки Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст, ба даст оред».

Марқӯс 5:2 Ва ҳангоме ки аз қаиқ берун шуд, дарҳол аз қабрҳо марде бо рӯҳи палид Ӯро пешвоз гирифт.

Шахси гирифтори рӯҳи палид ҳангоми аз киштӣ баромадан бо Исо вохӯрд.

1: Итоати иродаи Худо: Қиссаи Исо ва марди девона

2: Васвасаҳо: Исо ва Рӯҳи палид

1: Эфсӯсиён 4:27 - "Ва ба иблис пойгоҳ надиҳед"

2: Матто 4:1-11 - «Исоро Рӯҳ ба биёбон бурд, то иблис васваса кунад».

Марқӯс 5:3 Ӯ дар миёни қабрҳо маскан дошт; ва ҳеҷ кас наметавонад ӯро бибандад, на бо занҷир;

Ин порча мардеро тасвир мекунад, ки дар байни қабрҳо зиндагӣ мекард ва ӯро бо занҷир боздошта наметавонист.

1. Қудрати Рӯҳ: Бифаҳмед, ки чӣ тавр қудрати Рӯҳулқудс метавонад ҳама монеаҳоро паси сар кунад.

2. Рафъи зиндон: Дарси чи гуна рахо шудан аз банди гунох.

1. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17 - "Бинобар ин, касе ки дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст".

Инҷили Марқӯс 5:4 Зеро ки вай борҳо занҷирҳо ва занҷирҳо баста мешуд, ва занҷирҳоро канда, занҷирҳоро пора-пора мекард; ва ҳеҷ кас ӯро ром карда натавонист.

Девони гадарӣ идоранашаванда буд, ҳеҷ кас ӯро ром карда натавонист, зеро вай занҷирҳо ва занҷирҳоро шикаст.

1. Қудрати Исо барои шикастани занҷирҳои ғуломӣ

2. Табиати идоранашавандаи гуноҳ

1. Румиён 6: 6-14 - Мо бо қудрати Исо аз ғуломии гуноҳ наҷот ёфтаем

2. Юҳанно 8:34-36 - Исо гуфт, ки ҳар касе, ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст

Инҷили Марқӯс 5:5 Ва ҳамеша шабу рӯз дар кӯҳҳо ва дар қабрҳо гиря мекард ва худро бо сангҳо мезад.

Дар порча дар бораи марде сухан меравад, ки пайваста дар кӯҳу гӯрҳо гиря мекард ва бо санг ба худ зиён мерасонд.

1. Ҷанг дар дохили: Фаҳмидани мубориза бо худкушӣ

2. Бартараф кардани торикӣ: Дар миёни дард пайдо кардани умед

1. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам».

2. Забур 33:18 - «Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад».

Марқӯс 5:6 Аммо чун Исоро аз дур дид, давида, ба Ӯ саҷда кард.

Он мард Исоро дида, аз тарсу ҳарос пур шуд, вале ба сӯи Ӯ давида, ба Ӯ саҷда кард.

1: Дар баробари тарс, аввалин ҷавоби мо бояд таваккал ба Худо ва парастиши Ӯ бошад.

2: Вақте ки мо аз тарс пур шудаем, мо садоқатмандии худро ба Худо бо давидан ба сӯи Ӯ нишон дода метавонем.

1: Isaiah 12: 2 - "Албатта Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам. Худи Худованд, худи Худованд, қувват ва муҳофизати ман аст; Ӯ наҷоти ман шудааст."

2: Забур 27:1 - «Худованд нури ман ва наҷоти ман аст, аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?»

Марк 5:7 Ва бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надиҳад.

Марди гирифтори легион девҳо ба Исо фарёд зада, мепурсад, ки бо ӯ чӣ кор дорад ва аз Исо илтимос мекунад, ки ӯро азоб надиҳад.

1. Қувваи Имон: Дарсҳо аз марде, ки легион аз девҳо дорад

2. Вақте ки вақти он расидааст, ки даст кашед ва ба Худо таслим шавед

1. Луқо 4:33-34 «Ва дар куништ марде буд, ки рӯҳи иблиси палид дошт ва бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: "Моро ба ҳоли худ бигузор, туро бо мо чӣ кор аст" Оё Исои Носирӣ омадаӣ, то ки моро нобуд созӣ? Ман медонам, ки Ту кистӣ, Қуддуси Худо».

2. Румиён 10:13 "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

Инҷили Марқӯс 5:8 Зеро ки ба вай гуфт: «Эй рӯҳи палид, аз он одам берун шав».

Ин порча дар бораи Исо амр медиҳад, ки рӯҳи палид аз одам берун шавад.

1. Қудрати Исои Масеҳ барои фармон додан ба рӯҳҳои бад

2. Нақши Рӯҳулқудс дар бартараф кардани хоҳишҳои гуноҳ

1. Эфсӯсиён 6:10-11 - «Дар охир, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед».

2. Луқо 4:36 - "Тамоми мардум дар ҳайрат монданд ва ба якдигар гуфтанд: "Ин чӣ суханон аст! Бо қудрат ва қудрат ба арвоҳи нопок фармон медиҳад, ва онҳо берун меоянд!»

Марқӯс 5:9 Ва аз ӯ пурсид: «Номи ту чист? Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Номи ман Легион аст, зеро ки мо бисьёрем».

Легион марде буд, ки пур аз девҳои зиёде буд, ки бо Исо сӯҳбат мекард.

1: Қудрати Исо аз ҳама девҳо пурқувваттар аст ва Ӯ метавонад моро аз ҳар зулмот наҷот диҳад.

2: Новобаста аз он ки вазъияти мо то чӣ андоза ноумед набошад, мо метавонем дар Исо умед пайдо кунем.

1: Матто 4:23-24 - Исо дар саросари Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, хушхабарро дар бораи Салтанат мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дарди байни мардумро шифо медод.

2: Матто 8:16-17 - Он бегоҳ одамони зиёдеро, ки гирифтори дев буданд, назди Исо оварданд. Ӯ бо як сухан рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод. Ин каломи Худованд тавассути Ишаъё-пайғамбар иҷро шуд, ки гуфта буд: «Ӯ бемориҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бартараф кард».

Инҷили Марқӯс 5:10 Ва аз Ӯ бисёр илтимос кард, ки онҳоро аз кишвар нафиристад.

Исо ба марди девона дилсӯзӣ зоҳир карда, рӯҳҳои палидро нафиристод.

1: Мо ҳама метавонем аз намунаи Исо дар бораи зоҳир кардани раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ ҳатто дар вазъиятҳои душвор ва душвор омӯзем.

2: Исо ҳамеша дили муҳаббат ва фаҳмиш дошт ва ба мо нишон медод, ки чӣ тавр дар ҳаёти худамон мисли Ӯ бошем.

1: Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2: Матто 7:12 - "Пас, он чи мехоҳед, ки дигарон барои шумо кунанд, барои онҳо низ ҳамон тавр кунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё."

Марқӯс 5:11 Дар наздикии кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид.

Дар порча дар бораи галаи бузурги хукҳо, ки дар наздикии кӯҳҳо буданд, нақл мекунад.

1. Муҳимияти нигоҳ доштани марзҳо ва канорагирӣ аз васвасаҳо.

2. Биёед ба Исо пайравӣ кунем ва ба роҳнамоии Ӯ таваккал кунем.

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Марқӯс 5:12 Ва ҳамаи девҳо аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Моро ба хукҳо равона кун, то ба онҳо дохил шавем».

Исо рӯҳи нопокро аз одам берун кард ва он гоҳ иҷозат дод, ки рӯҳ ба галаи хукҳо дарояд.

1. Қудрати Исо барои мағлуб кардани қувваҳои девона

2. Некӯии бузургтар: Ҳангоми қабули қарорҳои душвор

1. Матто 8:28-34 - Исо девҳоро аз ду мард берун мекунад

2. Луқо 9:37-42 - Исо девро аз писарбача берун кард

Марк 5:13 Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Ва арвоҳи палид берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва гала аз баландӣ ба баҳр шитофт, (онҳо тақрибан ду ҳазор нафар буданд;) ва дар баҳр ғарқ шуданд.

Исо ба арвоҳи палид иҷозат дод, ки ба хукҳо, ки ба баҳр рехтанд, дароянд ва дар натиҷа онҳо мурданд.

1. Қудрати Исо: Чӣ гуна суханҳо ва амалҳои ӯ ба ҷаҳони гирду атрофи мо таъсир мерасонанд

2. Қувваи имон: ба ҳаёт овардани мӯъҷизаҳо

1. Аъмол 8:5-8 - Филипп мавъиза ва мӯъҷизаҳо

2. Матто 8:28-34 - Исо тӯфонро ром кард ва одамони гирифтори девро шифо дод

Марқӯс 5:14 Ва хукбонон гурехта, дар шаҳр ва дар деҳот хабар доданд. Ва онҳо берун рафтанд, то бубинанд, ки ин чӣ кор буд.

Исо девро аз одам берун кард ва чӯпононро водор кард, ки гурезанд ва хабари мӯъҷизаро нақл кунанд.

1: Исо қодир ба мӯъҷизаҳои аҷиб аст ва қудрати ӯро набояд нодида гирифт.

2: Мо бояд омода бошем, ки мӯъҷизаҳои Исоро бубинем ва хабари бузургии ӯро паҳн кунем.

1: Забур 107:20 Ӯ каломи Худро фиристод, ва онҳоро шифо дод, ва онҳоро аз ҳалокати онҳо наҷот дод.

2: Луқо 6:19 Ва тамоми мардум саъй карданд, ки Ӯро ламс кунанд, зеро ки файз аз Ӯ берун баромада, ҳамаро шифо дод.

Инҷили Марқӯс 5:15 Ва назди Исо омада, он касро, ки гирифтори иблис буд, диданд, ки легион дошт, нишаста ва либос пӯшида ва ақлаш солим буд, ва ҳаросон шуданд.

Мардумро диданд, ки он марди шайтон гирифтор шуда, ҳоло нишаста, либоспӯш ва ақли солимро диданд.

1. Қудрати Исо барои барқарор кардан ва тағир додани ҳаёт

2. Тарс аз Худо ибтидои ҳикмат аст

1. Луқо 8:26-37, қудрати Исо барои барқарор кардан ва берун кардани девҳо

2. Масалҳо 9:10, Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст

Инҷили Марқӯс 5:16 Ва онҳое ки инро дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки чӣ гуна ба девонаги иблис ва инчунин хукҳо рӯй додааст.

Дар порча тавзеҳ дода мешавад, ки одамоне, ки достони шифо додани Исоро диданд, ки марди девонаро дидаанд, ба дигарон воқеаи рӯйдодаро нақл карданд, аз ҷумла дар бораи он, ки галаи хукҳо низ осеб дидаанд.

1. «Қудрати Худо боздошташаванда аст»

2. «Раҳмати Худо ҷовидон аст»

1. Забур 115:3 - «Худои мо дар осмон аст; Ӯ ҳар чи хоҳад, мекунад».

2. Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

Инҷили Марқӯс 5:17 Ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки аз соҳилҳои худ биравад.

Мардуми Герасиён аз Исо хоҳиш карданд, ки аз минтақаҳои худ биравад.

1. Исо фурӯтанона хоҳишҳои герасиёнро қабул карда, аҳамияти эҳтиром ва фурӯтаниро нишон дод.

2. Ҳатто дар муқобили муқобилиятҳо, Исо паёми муҳаббат ва қабули худро паҳн мекард.

1. Матто 10:14 - Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва суханони шуморо нашунавад, вақте ки аз он хона ё шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед.

2. Матто 6:14–15 - Зеро, агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бибахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад: Аммо агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид.

Инҷили Марқӯс 5:18 Ва ҳангоме ки Ӯ ба қаиқ даромад, девона аз Ӯ илтимос кард, ки бо ӯ бошад.

Марде, ки ба иблис гирифтор шуда буд, хоҳиш кард, ки пас аз шифо ёфтани ӯ бо Исо бимонад.

1. Қудрати Исо барои тағир додани ҳаёт

2. Эҳтиёҷоти шадид ба Исо

1. Забур 33:4-5 «Ман Худовандро ҷустуҷӯ кардам, ва Ӯ маро иҷобат кард ва маро аз тамоми тарсу ҳаросам раҳой дод. Онон, ки ба ӯ менигаранд, дурахшонанд ва чеҳраашон ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳад шуд».

2. Аъмол 10:38 «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва қувват тадҳин кард. Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи онҳоеро, ки иблис мазаммат мекарданд, шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд».

Инҷили Марқӯс 5:19 Аммо Исо ба вай иҷозат надод, балки ба вай гуфт: «Ба хона назди дӯстонат бирав ва ба онҳо нақл кун, ки Худованд барои ту чӣ гуна корҳои бузург кардааст ва ба ту раҳм кардааст».

Исо ба марде гуфт, ки рафта, бо дӯстонаш нақл кунад, ки чӣ гуна корҳои бузурге, ки Худованд барояш кардааст ва раҳмдилӣ зоҳир кардааст.

1. Раҳм ва муҳаббати Худо - Чӣ тавр мо бояд хушхабарро паҳн кунем

2. Қувваи шаҳодат - Эълон кардани кори Худованд дар ҳаёти худ

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд?

ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

2. Аъмол 4:20 - Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва шунидаем, бигӯем.

Инҷили Марқӯс 5:20 Ва ӯ рафта, дар Декаполис ба мавъиза кардан шурӯъ кард, ки чӣ тавр Исо барои ӯ карда буд, ва ҳама дар ҳайрат монданд.

Исо мардеро шифо дод ва он мард ба одамон дар бораи корҳои бузурги Исо нақл кард.

1: Исо қодир аст, ки ҳамаи дардҳои моро шифо диҳад ва мо бояд ба ҷаҳон бузургии Ӯро нақл кунем.

2: Мо бояд ба қудрати Исо ва он чизе ки Ӯ барои ҳаёти мо карда метавонад, кушода бошем ва инро бо дигарон мубодила кунем.

1: Аъмол 4: 13-14 - "Акнун, вақте ки онҳо ҷасорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони нохонда ва нодонанд, дар ҳайрат монданд ва аз онҳо фаҳмиданд, ки бо Исо буданд."

2: Румиён 1:16 - "Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам юнонӣ."

Инҷили Марқӯс 5:21 Ва ҳангоме ки Исо боз бо қаиқ ба соҳили дигар мегузашт, мардуми бисьёре назди Ӯ ҷамъ омаданд, ва Ӯ ба баҳр наздик буд.

Ҳангоме ки Исо аз баҳр мегузарад, дар атрофаш одамони зиёде иҳота шудааст.

1: Исо ҳамеша дар иҳотаи онҳое аст, ки Ӯро меҷӯянд.

2: Мо бояд саъй кунем, ки дар қатори бисёре аз толибони Худованд бошем.

1: Матто 7: 7-8 "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ онро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2: Луқо 11: 9-10 "Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд. Зеро ҳар кӣ талаб мекунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, кушода мешавад».

Марқӯс 5:22 Ва инак, яке аз сардорони куништ, ки Ёир ном дошт, меояд; ва чун дид, ба пои ӯ афтод,

Ёир, ки сардори куништ буд, фурӯтанона пеши пойҳои Исо афтод.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр намунаи Ёир метавонад моро ба ҷӯёи иродаи Худо илҳом бахшад.

2. Имон дар амал: Ба намунаи Ёир дар бораи эътимод ба Исо пайравӣ кунед.

1. Яъқуб 4:10 - «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт».

2. Матто 8:10 - «Вақте Исо инро шунид, дар ҳайрат монд ва ба пайравонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар Исроил касеро наёфтаам, ки чунин имони бузург дошта бошад».

Инҷили Марқӯс 5:23 Ва аз Ӯ бисьёр илтимос карда, гуфт: «Духтари ман дар дами марг аст; ва вай зинда хоҳад монд.

Исо духтарчаро аз марг шифо мебахшад.

1. Исо табибест, ки метавонад моро аз остонаи марг баргардонад.

2. Мо аз имони падар дар Марқӯс 5:23 чӣ омӯхта метавонем.

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯши худ гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

МАРҚЎС 5:24 Исо бо ӯ рафт; ва мардуми бисьёре аз паи Ӯ рафтанд ва Ӯро ғасб мекарданд.

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Исо бо марде меравад ва аз паи издиҳоми зиёди одамон меомад.

1. Исо дар миёни издиҳом: Қудрати ҳузури Ӯ

2. Арзиши ҷомеа: Исо ва издиҳом

1. Луқо 8:42-48 - Исо занро бо бемории хун шифо медиҳад

2. Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам мезанад ва тӯфонро ором мекунад

Инҷили Марқӯс 5:25 Ва зане ки дувоздаҳ сол гирифтори хун буд,

Ин порча дар бораи зане нақл мекунад, ки дувоздаҳ сол боз хунравӣ дошт ва ҳангоми ламс кардани домани ҷомаи Исо шифо ёфт.

1: Қувваи Имон - Мо метавонем шифо ёбад, агар мо ба Исо имон ва эътимод дошта бошем.

2: Дастрасии шифобахши Худо - Вақте ки мо Ӯро меҷӯем, Худо метавонад ба мо шифо диҳад.

1: Яъқуб 5:14-15 - Оё касе дар байни шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

2: Ирмиё 17:14 - Маро шифо деҳ, эй Худованд, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои Ман ҳастӣ.

Инҷили Марқӯс 5:26 Ва аз табибони бисьёр азоб кашида, тамоми дороияшро сарф карда буд ва ҳеҷ чиз беҳтар нашуд, балки бадтар шуд.

Зан бисёр азоб кашида, тамоми дороияшро сарф кард, вале шифо наёфт.

1: Азоби мо ва муборизаҳои мо ҳеҷ гоҳ беҳуда нест. Худо ҳамеша моро ба роҳи худ мебарад.

2: Имони мо имтиҳон хоҳад шуд, аммо Худо ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1: Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо комил шавед. ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз камбудӣ».

2: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

Марқӯс 5:27 Вақте ки вай дар бораи Исо шунид, аз қафо омада, ҷомаи Ӯро ламс кард.

Зане, ки дар Марқӯс 5:27 навишта шудааст, дар бораи Исо шунид ва омад, то аз қафои Ӯ пахш кунад ва ба либоси ӯ ламс кунад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна зан дар Марқӯс 5:27 имон ва эътимоди бепоёни ӯро ба Исо нишон дод.

2. Бартараф кардани монеаҳо: Чӣ тавр зан дар Марқӯс 5:27 аз байни издиҳом тела дода, ба Исо расид.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Луқо 18:27 - "Аммо ӯ гуфт: "Он чи барои инсон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст".

Инҷили Марқӯс 5:28 Зеро ки вай гуфта буд: «Агар ба ҷуз либоси ӯ ламс кунам, шифо меёбам».

Ин порча дар Марқӯс 5:28 ба қудрати имон ва қобилияти шифо ёфтан тавассути либоси Исо таъкид мекунад.

1. А бар ќувваи имон барои кӯњонидани кӯњњо ва шифо додани беморон.

2. А дар бораи қудрати либосҳои Масеҳ барои шифо додани бемориҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ.

1. Матто 17:20 - "Ӯ ҷавоб дод: "Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ гуфта метавонед: "Аз ин ҷо ба он ҷо ҳаракат кунед" ва он ҳаракат мекунад, ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Яъқуб 5:14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва онҳоро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, бемор хоҳад шуд. Худо онҳоро зинда мекунад, агар гуноҳ карда бошанд, омурзида хоҳанд шуд».

Марқӯс 5:29 Ва дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд; ва дар баданаш хис кард, ки аз ин бало шифо ёфтааст.

Зане, ки аз хун гирифтор буд, вақте ки ба Исо даст расонд, дарҳол шифо ёфт.

1. Қудрати Исо: Қудрат барои шифо

2. Мӯъҷизаҳои Исо: Илҳом барои имон

1. Матто 9:20-22 - Зане, ки аз хун гирифтор буд, ба воситаи имон шифо ёфт.

2. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Инҷили Марқӯс 5:30 Ва Исо дарҳол дар худ донист, ки некӯкорӣ аз вай берун шудааст, вайро дар матбуот гардонд ва гуфт: «Кӣ ба либоси ман даст расонд?

Исо медонист, ки қувва аз Ӯ берун меояд ва пурсид, ки кӣ ба либоси Ӯ даст расонд.

1. Қудрати ҳузури Исо: Бифаҳмед, ки чӣ гуна фазилатҳои Исо ба ҳаёти мо таъсир карда метавонанд

2. Боварӣ ба Исо: Фаҳмидани имон ва садоқати онҳое, ки шифои Ӯро меҷӯянд

1. Аъмол 3:16 - Ва исми Ӯ ба воситаи имон ба исми Ӯ ин шахсеро, ки шумо мебинед ва мешиносед, қавӣ гардонд: Оре, имоне ки аз Ӯст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба ӯ ин солимии комилро ато кардааст.

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Ва Ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

Инҷили Марқӯс 5:31 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Ту мебинӣ, ки мардум туро пур карда истодаанд ва мегӯӣ: "Кӣ ба Ман даст расонд?"

Исо нишон дод, ки вай аз қудрати ғайритабиии имон огоҳ аст.

1: Исо таълим медод, ки имон метавонад қавӣ ва фарогир бошад, ҳатто дар ҳолати ноаён.

2: Исо нишон дод, ки вай ба онҳое, ки бо имон ба ӯ муроҷиат мекунанд, новобаста аз шумораи издиҳом мувофиқ аст.

1: Матто 17:20 - Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо ҳаракат кунед" ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз нахоҳад шуд. барои шумо имконнопазир аст.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Инҷили Марқӯс 5:32 Ва ӯ ба атроф нигоҳ кард, то занеро, ки ин корро кардааст, бубинад.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо ба атроф нигарист, то занеро, ки ба ӯ ламс кардааст, пайдо кунад.

1. Имон дошта бошед, ки ба Исо муроҷиат кунед: Омӯзиши Марқӯс 5:32

2. Далерӣ дар муқобили шубҳа: Санҷиши Марқӯс 5:32

1. Ибриён 4:16 - «Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем».

2. Яъқуб 4:8 - «Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

Инҷили Марқӯс 5:33 Аммо зан тарс ва ларзон, чун медонист, ки дар вай чӣ шудааст, омада, пеши Ӯ афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ӯ гуфт.

Зан тарсид, вале вай назди Исо омад ва ҳақиқатро ошкор кард.

1. Натарс, зеро Худованд ҳамеша бо туст.

2. Ҳатто ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор ва хиҷолатовар ҳамеша ба Исо эътимод кунед.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Юҳанно 16:33 - «Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар дунё шумо мусибат хоҳед дошт. Аммо дил гиред; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам».

Марқӯс 5:34 Ва ба вай гуфт: «Духтарам, имонат туро шифо бахшид; ба саломатӣ бирав ва аз балои худ пок шав.

Дар ин оят сухан меравад, ки Исо ба воситаи имонаш дарди ҷисмонии занро шифо медиҳад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна Худо тавассути эътиқоди мо шифо мебахшад

2. Эҳсос кардани файзи Худо тавассути имон

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 5:15 - "Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард . Ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад."

Марқӯс 5:35 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, аз хонаи сардори куништ омада, гуфтанд: «Духтарат мурдааст;

Фариштае аз сардори куништ омада, ба Исо хабар дод, ки духтари марде, ки бо ӯ сухан мегуфт, мурд.

1. Қувваи Имон: Дар замонҳои душвор умедро аз даст надиҳед

2. Чӣ тавр Исо ба мо таълим дод, ки дар муқобили душвориҳо истодагарӣ кунем

1. Румиён 5:3-5, «На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад, ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шуд».

2. Ибриён 10:35-36, "Бинобар ин эътимоди худро, ки мукофоти бузург дорад, дур накунед. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored".

Инҷили Марқӯс 5:36 Ҳамин ки Исо ин суханро шунид, ба сардори куништ гуфт: «Натарс, фақат имон овар».

Исо илтиҷои сардори куништро мешунавад ва ба ӯ мегӯяд, ки натарс, балки имон оварад.

1. "Зиндагӣ дар имон: Ғалаба кардани тарс тавассути имон"

2. «Дар баробари мусибат далер бошед: имон овардан ба ғайб».

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Инҷили Марқӯс 5:37 Ва ба ҷуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, ҳеҷ кас

нагузошт, ки Ӯро пайравӣ кунад.

Ин порча аз Марқӯс 5:37 ба мо мегӯяд, ки вақте ки Исо мӯъҷиза нишон медод, танҳо ба се шогирдаш - Петрус, Яъқуб ва Юҳанно иҷозат доданд, ки аз паи ӯ раванд.

1: Исо ба мо таълим дод, ки дар хотир дошта бошем, ки ба кӣ иҷозат медиҳем, ки моро пайравӣ кунанд ва ба сифати муносибатҳо қадр кунем, на миқдор.

2: Исо омода буд, ки лаҳзаҳои хусусии худро бо пайравони боэътимоди худ мубодила кунад. Мо бояд аҳамияти доштани муносибатҳои наздик ва инкишоф додани ин муносибатҳоро дарк кунем.

1: Масалҳо 13:20 (NIV) - Бо доноён рафтор кунед ва доно шавед, зеро рафиқи аблаҳон зарар мебинад.

2: Масалҳо 18:24 (NIV) - Одами бисёр ҳамнишин метавонад хароб шавад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

Инҷили Марқӯс 5:38 Ва ӯ ба хонаи сардори куништ омада, ғавғо ва гирья ва фиғонро дид.

Исо ба хонаи сардори куништ рафт ва ба шӯру ғавғои бузурге дучор шуд, ки мардум гиряву нола мекарданд.

1. Қудрати Исо дар замонҳои изтироб

2. Ёфтани сулҳ дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва онҳо ҳаросон нашаванд".

Инҷили Марқӯс 5:39 Ва ҳангоме ки Ӯ даромад, ба онҳо гуфт: «Чаро шумо ин қадар гиря мекунед? духтар намурдааст, балки хуфтааст.

Духтар мурда набуд, балки танҳо хоб буд.

1: Исо ба одамони ноумедшуда умед мебахшад.

2: Исо ба онҳое, ки ба он ниёз доранд, ҳаёт мебахшад.

1: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам.

2: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

Инҷили Марқӯс 5:40 Ва онҳо ба Ӯ хандиданд, то ки тамасхур кунанд. Аммо вақте ки ҳамаро берун карда, падар ва модари духтар ва онҳоеро, ки бо худ буданд, гирифта, ба он ҷое ки духтар хобида буд, даромад.

Вақте ки ӯ ба одамон гуфт, ки ӯ метавонад духтари беморро шифо диҳад, аз онҳо хандид, вале онҳоро берун кард ва сипас ба ҳуҷрае, ки духтар бо падар ва модараш хобидааст, даромад.

1. Исо қудрати худро дар муқобили беимонӣ нишон медиҳад

2. Бартараф кардани монеаҳо тавассути имон

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Юҳанно 8:32 - Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 5:41 Ва дасти духтаракро гирифта, ба вай гуфт: «Талита куми; Ин маънои онро дорад, ки "Духтарак, ба ту мегӯям, бархез".

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо духтари ҷавонро бо чунин гуфт: "Талита кумӣ; ин маънои онро дорад, ки ба ту мегӯям: бархез".

1. Қудрати Исо барои мағлуб кардани марг

2. Салоҳияти Исо барои барқарор кардани ҳаёт

1. Юҳанно 11:25-26 Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, зинда хоҳад монд, гарчанде ки мурданд; 26 ва ҳар кӣ бо имон ба Ман зиндагӣ мекунад, то абад нахоҳад мурд.

2. Луқо 7:14-15 Сипас ӯ омада, тобутро ламс кард, ва онҳое ки онро бардошта истода буданд, истоданд. Ва гуфт: «Эй ҷавон, ба ту мегӯям, бархез». 15 Марди мурда бархост ва ба сухан оғоз кард ва Исо ӯро ба модараш дод.

МАРҚӮС 5:42 Ва духтарак дарҳол бархоста, равона шуд; зеро ки вай дувоздахсола буд. Ва онҳо дар ҳайрат монданд.

Духтар шифо ёфт ва тавонист дарҳол роҳ равад, ҳамаи онҳоеро, ки шоҳиди он буданд, ба ҳайрат оварад.

1. Мӯъҷизаҳои Исо: Шифо шудани духтар дар 12-солагӣ

2. Қудрати Исо: Чӣ тавр ҳатто имконнопазир аст

1. Луқо 7:13-15 - Вақте ки Исо вайро дид, вайро пеш хонд ва ба вай гуфт: «Зан, ту аз маъюбиат озод ҳастӣ». Баъд дастҳояшро бар вай гузошт ва ӯ дарҳол рост шуда, Худоро ҳамду сано хонд.

2. Матто 9:22 - Исо рӯй гардонда, вайро дид. «Дил шав, духтарам, — гуфт ӯ, — имонат туро шифо дод». Ва зан аз ҳамон лаҳза шифо ёфт.

Инҷили Марқӯс 5:43 Ва Ӯ онҳоро қатъиян фармуд, ки ҳеҷ кас аз ин огоҳ нашавад; ва фармуд, ки ба вай чизе диҳанд.

Ин порча дар бораи он ки Исо занеро, ки аз бемории хунравӣ ранҷ мебурд, шифо дод ва ба ҳозирон дастур дод, ки ба касе чизе нагӯяд, нақл мекунад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо занеро, ки гирифтори бемории хунравӣ буд, шифо дод

2. Баракати итоаткорӣ: Иҷрои амри Исо дар бораи махфӣ нигоҳ доштани

мӯъҷизаҳои ӯ

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Матто 7:24-25 - «Бинобар ин ҳар касе, ки ин суханони Маро мешунавад ва ба амал мебарорад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст. Борон борид, ҷӯйҳо баланд шуд, ва шамолҳо вазида, ба он хона зада шуданд; вале он наафтид, зеро пояаш бар санг буд.

Марқӯс 6 якчанд воқеаҳои муҳимро нақл мекунад, аз ҷумла рад шудани Исо дар зодгоҳи худ, фиристодани дувоздаҳ, сар буридани Яҳёи Таъмиддиҳанда, ғизо додани панҷ ҳазор нафар ва дар рӯи об қадам задани Исо.

Сархати 1: Боб аз таълим додани Исо дар куништ дар зодгоҳаш оғоз мешавад. Бо вуҷуди ин, бо шубҳа ва нобоварӣ аз ҷониби сокинони маҳаллӣ, ки Ӯ ва оилаи ӯро мешиносанд, дучор меоянд. Онҳо аз Ӯ хафа мешаванд, зеро онҳо дониши худро дар бораи ибтидои фурӯтании Ӯ бо ҳикмат ва корҳои мӯъҷизавии Ӯ созгор карда наметавонанд (Марқӯс 6:1-3). Ин Исоро водор мекунад, ки қайд кунад, ки «пайғамбар беэътибор нест, магар дар шаҳри худ дар байни хешовандони худ дар хонаи худ» (Марқӯс 6:4). Аз сабаби беимонии онҳо, Ӯ дар он ҷо ягон мӯъҷиза нишон дода наметавонист, магар он ки ба дасти кам беморон даст дароз кунад, онҳоро шифо диҳад (Марқӯс 6:5–6).

Сархати 2: Баъдан, Исо дувоздаҳ шогирдро ду-дуто ба онҳо мефиристад, ки ба онҳо бар арвоҳи нопок қудрат медиҳад. Ба онҳо дастур дода мешавад, ки барои сафар чизе нагиранд, ба истиснои кормандон, на нон, на сумка ва на камарбанди пулӣ, пойафзоли пӯшида ва куртаи иловагӣ. Ба онҳо инчунин гуфта мешавад, ки то аз шаҳр берун рафтанашон ғубори пойро афшонда, барои шаҳодати бар зидди онҳое, ки онҳоро қабул намекунанд ва ба гапи онҳо гӯш намедиҳанд, манзили муносиб пайдо кунанд (Марқӯс 6:7-11). Шогирдон ба берун мераванд, мардум тавба мекунанд, девҳои зиёдеро берун мекунанд, ба бисёр беморон равған молида, онҳоро шифо мебахшанд (Марқӯс 6:12-13). Дар ҳамин ҳол Ҳиродус дар бораи Исо шунид, фикр мекунад, ки Яҳёи Таъмиддиҳандае, ки сараш аз танаш ҷудо карда шудааст, эҳё шудааст . ҳайрон, аммо ӯро гӯш кардан маъқул буд. Фурсат пайдо мешавад, ки зиёфати зодрӯзи Ҳиродус ҳар он чизеро, ки духтари Ҳиродия талаб кунад, ҳатто ним салтанат талаб кунад, вай сари Яҳё табақи таъмиддиҳандаро талаб мекунад Подшоҳ ҷаллодро мефиристад калла Юҳанно табақ ба духтар духтар медиҳад, вақте ки шогирдон инро шуниданд, меоянд, ҷасадро ба қабр мегузоранд (Марқӯс 6) : 14-29).

Сархати 3-юм: Вақте ки расулон бармегарданд, онҳо гузориш медиҳанд, ки ҳама таълим дода шудааст ва пас аз он ҷои истироҳати беодамро пуштибонӣ мекунанд, аммо бисёриҳо эътироф мекунанд, ки онҳо аз ҳама шаҳрҳо пиёда медаванд, пеш аз он ҷо мераванд, вақте заминҳо мебинанд, ки издиҳоми зиёде ба онҳо раҳм мекунанд, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон буданд ва ба бисёр одамон

таълим медиҳанд. чизҳое, ки рӯзе, ки қариб гузашт, шогирдон пешниҳод мекунанд, ки мардумро дур кунанд, худашон чизе бихӯранд, аммо ба ҷои он мегӯянд, чизе бихӯранд худашон панҷ нон гирифта, ду моҳӣ ба осмон нигоҳ карда шукргузорӣ карданд нон шикастанд шогирдонро пеш аз он ки мардум низ ду моҳӣ тақсим карданд байни ҳама хӯрданд дувоздаҳ сабадро шикастанд дона моҳии нони боқимондаи одамон тақрибан панҷ ҳазор хӯрд (Марқӯс 6:30-44). Пас аз он шогирдонро ба қаиқ савор мекунад Байтсайда дар ҳоле ки издиҳомро тарк мекунад пас аз тарк намоз хондан дар канори кӯҳ шоми қаиқ меояд кӯли мобайни ӯ танҳо ба замин мебинад, ки шогирдон боди қаиқро ба муқобили қаиқ мекашанд чанде пеш аз субҳидам ба сӯи кӯли сайру гашт аз роҳ гузаштан мехоҳанд ҷасорат мегӯяд: «Натарс» ва ба қаиқ мебарояд шамол мемирад комилан ҳайрон нон фаҳмиданд дилҳо сахт шуданд дертар аз замин убур карданд қаиқҳои генесаре мардум мешиносанд матои беморро дар ҳар куҷо бишнаванд, бигзоред бигзоред ҳатто канори чаппаро ламс кунед ҳар касе, ки ба он даст мезанад шифо ёфт (Марқӯс 6:45-56).

Марқӯс 6:1 Ва аз он ҷо берун рафта, ба кишвари худ омад; ва шогирдонаш аз ақиби Ӯ.

Исо зодгоҳашро тарк кард ва шогирдонаш аз паи онҳо рафтанд.

1. Қудрати пайравӣ ба Исо.

2. Таваккали пайравӣ ба Масеҳ.

1. Матто 16:24-25 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

2. Юҳанно 10:27-28 - «Гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиҳанд; Ман онҳоро мешиносам ва онҳо маро пайравӣ мекунанд. Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳам, ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳанд шуд; ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти ман кашида гирад».

Марқӯс 6:2 Ва ҳангоме ки рӯзи шанбе фаро расид, дар куништ ба таълим додан шурӯъ кард; ва бисьёр касон дар ҳайрат монданд ва мегуфтанд: «Ин Одам аз куҷост? ва ин чӣ ҳикматест, ки ба ӯ ато шудааст, ки ҳатто чунин мӯъҷизот бо дастони Ӯ ба амал оварда мешавад?

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Исо дар куништ дар рӯзи шанбе таълим медод ва мардум аз таълимоти ӯ ва корҳои мӯъҷизаҳои ӯ дар ҳайрат монданд.

1. "Зиндагии аҷоиб" - омӯхтани он, ки чӣ тавр таълимоти Исо ба ҳаёти мо ҳайрат ва ваҳшат меорад.

2. "Қувваи Имон" - Баррасии он, ки чӣ тавр таълимот ва корҳои Исо қудрати имонро нишон медиҳанд.

1. Матто 13:54-56 - Таълимоти Исо бо қудрат ва тааҷҷуби мардум.

2. Аъмол 2:22 - Фаҳмонед, ки чӣ тавр корҳои мӯъҷизаи Исо аломатҳои қудрати Худо буданд.

Марқӯс 6:3 Оё ин дуредгар, писари Марям, бародари Яъқуб, Йӯсе, ва Яҳудо ва Шимъӯн нест? ва оё хоҳарони ӯ дар ин ҷо бо мо нестанд? Ва онҳо аз ӯ хафа шуданд.

Дар ин порча нобоварии оила ва ҳамсоягони Исо ҳангоми мавъиза ба зодгоҳаш бармегардад.

1. Қувваи Имон: Ба нақшаи Худо бовар карданро омӯзед, ҳатто вақте ки он маъно надорад.

2. Бартараф кардани душвориҳо: Исо шубҳаҳои халқи худро паси сар кард, то хушхабарро паҳн кунад.

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Юҳанно 15:18-19 - Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они дунё мебудед, он шуморо чун азони худ дӯст медошт. Чунон ки ҳаст, шумо аз ҷаҳон нестед, аммо ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам. Барои ҳамин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад.

Марк 6:4 Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беобрӯ нест, балки дар кишвари худ, дар байни хешовандони худ ва дар хонаи худ».

Исо таълим медиҳад, ки пайғамбар наметавонад интизор шавад, ки дар хонаи худ иззату ҳурмат мешавад.

1: Ба наздиконатон эҳтиром кунед, ҳатто агар онҳо неъматҳо ва истеъдодҳои

шуморо нафаҳманд.

2: Онҳоеро, ки аз ҷониби Худо даъват шудаанд, эҳтиром кунед, ҳатто агар ҳадафи онҳоро нафаҳмед.

1: Матто 10:40-42 "Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад. Ҳар кӣ паёмбареро ҳамчун паёмбар истиқбол кунад, савоби паёмбарӣ хоҳад гирифт ва ҳар кӣ солеҳро ба унвони шахси солеҳ қабул кунад, савоби солеҳро хоҳад гирифт.

2: Луқо 14: 7-11 Вақте ки ӯ дид, ки меҳмонон чӣ гуна ҷойҳои фахриро интихоб мекунанд, ба онҳо ин масалро гуфт: «Вақте ки касе шуморо ба тӯй даъват мекунад, ҷои эҳтиромро нагиред, зеро касе бештар аст. барҷастатар аз он ки шумо даъват карда шудаед. Агар ин тавр бошад, мизбоне, ки ҳардуи шуморо даъват кардааст, омада, ба шумо мегӯяд: "Ҷойи худро ба ин шахс деҳ". Он гоҳ, ки хор карда, шумо бояд ҷои муҳимтаринро ишғол кунед. Аммо вақте ки туро даъват мекунанд, пасттарин ҷойро бигир, то чун соҳибхонаат биёяд, ба ту гӯяд: «Эй дӯст, ба ҷои беҳтаре боло рав». Он гоҳ шуморо дар ҳузури ҳамаи меҳмонони дигар эҳтиром мекунанд.

Марқӯс 6:5 Ва дар он ҷо ӯ мӯъҷизае карда наметавонист, магар ин ки дастҳои Худро бар чанд нафар беморон гузошта, онҳоро шифо дод.

Вақте ки ӯ ба зодгоҳаш ташриф овард, Исо тавонист танҳо якчанд табобат кунад.

1. Қудрати Худо аз фаҳмиши мо берун аст (Марқӯс 6:5).

2. Муҳимияти имон ба Исо - Марк 6:5

1. Матто 17:20 - «Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд ».

2. Юҳанно 14:12 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳои Ман кардаамро ба ҷо хоҳад овард ва аз ин ҳам бузургтарро хоҳанд кард, зеро ки Ман назди Падар меравам».

Марқӯс 6:6 Ва аз беимонии онҳо дар ҳайрат монд. Ва ӯ дар деҳот гашта, таълим медод.

Исо аз набудани имони одамон дар ҳайрат монд ва барои таълим додан ба деҳаҳо сафар кард.

1. Ба Қувваи Имон бовар кунед

2. Ахамияти пахн кардани дониш

1. Ибриён 11:1 «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

Инҷили Марқӯс 6:7 Ва он дувоздаҳро наздаш хонд ва ба фиристодани онҳо ду-ду-ду сар кард; ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод;

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Исо дувоздаҳ расулро даъват карда, онҳоро ду-ду ба ду барои мавъиза ва берун кардани арвоҳи палид фиристод.

1: Исо дувоздаҳ расулро фиристод, то башоратро мавъиза кунанд ва рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ба мо нишон дод, ки мо барои паҳн кардани каломи Худо ва мубориза бо бадии рӯҳонӣ даъват шудаем.

2: Исо ба дувоздаҳ қувват дод, ки ба исми Ӯ кори бузурге анҷом диҳанд ва ба онҳо рисолати бузург супорид. Мо низ аз ҷониби Худо даъват шудааст, ки ба Ӯ хизмат кунем ва барои паҳн кардани паёми Ӯ кор кунем.

1: Луқо 9:1-2 - Вақте ки Исо дувоздаҳ нафарро даъват кард, ба онҳо қудрат ва қудрат дод, то ҳама девҳоро берун кунанд ва бемориҳоро шифо диҳанд ва онҳоро фиристод, то Малакути Худоро эълон кунанд ва беморонро шифо диҳанд.

2: Матто 28:18-20 - Он гоҳ Исо назди онҳо омада гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

Инҷили Марқӯс 6:8 Ва ба онҳо фармуд, ки барои сафар чизе нагиранд, ҷуз асо; дар ҳамёнашон на скрипт, на нон, на пул:

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки дар сафар ба ҷуз асо чизе нагиранд.

1. Қувваи соддагӣ: Омӯзиши саёҳати сабук

2. Эътимод ба ризқи Худо: Оғози зиндагии бо имон

1. Матто 10:9-10 - «Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис, ва на барои роҳат чӯб, на ду курта, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори хӯроки худ аст».

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ё чӣ бинӯшед, на дар бораи ҷисми худ, ки чӣ мепӯшед".

Марқӯс 6:9 Аммо пойафзоли худро дар бар кунед; ва ду пальто напӯшанд.

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки пойафзол пӯшанд, на ду ҷома.

1. "Даъват ба соддагӣ: Намунаи қаноатмандии Исо"

2. "Пӯшидани пойафзоли дуруст: Тамаркуз ба ниёзҳо"

1. Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи ғамхорӣ накардан дар бораи дороиҳои моддӣ ва оддӣ зиндагӣ кардан.

2. Луқо 12:22-32 - Масали Исо дар бораи аҳмақи сарватманд ва огоҳӣ аз дунболи сарват.

Инҷили Марқӯс 6:10 Ба онҳо гуфт: «Дар ҳар ҷое ки ба хонае дароед, то даме ки аз он ҷо берун равед, дар он ҷо бимонед».

Ба шогирдон дастур дода шуд, ки то рафтанашон дар ҳамон ҷо бимонанд.

1. Қудрати итоаткорӣ: риоя кардани дастуроти Исо ҳатто вақте ки онҳо маъно надоранд

2. Сафари имон: таваккал ба Худо дар ҳар фасли зиндагӣ

1. Матто 7:24-27 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст".

2. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамхории худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

Марқӯс 6:11 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва ба шумо гӯш надиҳад, ҳангоме ки аз он ҷо меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки бар зидди онҳо шаҳодате гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Исо ба шогирдонаш амр мекунад, ки ғубори шаҳрҳои беэътиноро биафшонанд, то ба муқобили рад кардани Инҷил эътироз кунанд.

1. "Зиндагӣ бо шоҳидӣ: вокуниши мо ба рад"

2. "Даъват ба ҷасорат: ҷунбиш кардани ғубор"

1. Аъмол 13:51-52, "Ва ғубори пойҳои худро бар зидди онҳо афшонда, ба Иқуния рафтанд. Ва шогирдон аз шодӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шуданд."

2. Матто 10:14-15, "Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад ва суханони шуморо нашунавад, вақте ки аз он хона ё шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин бештар хоҳад шуд. барои замини Садӯм ва Амӯро дар рӯзи доварӣ таҳаммулпазир аст, назар ба он шаҳр».

Марқӯс 6:12 Ва онҳо берун рафта, мавъиза карданд, ки одамон тавба кунанд.

Исо шогирдонашро фиристод, то мавъиза кунанд, ки одамон тавба кунанд.

1. Ҳоло тавба кунед: Даъвати Исо

2. Қувваи тавба: Чаро муҳим аст

1. Аъмол 2:38 - «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои

омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт».

2. Луқо 13:3 - «Не, ба шумо мегӯям; лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

Марқӯс 6:13 Ва девҳои зиёдеро берун карданд ва беморони зиёдеро бо равған тадҳин карда, шифо доданд.

Шогирдони Исо беморони зиёдеро шифо медоданд ва девҳоро бо равған тадҳин карда, берун мекарданд.

1. Қувваи имон дар амал: шогирдони Исо қувваи имонро тавассути шифо додани беморон ва берун кардани девҳо нишон медиҳанд.

2. Қудрати шифобахши Масеҳ: Тадҳин кардани беморон аз ҷониби шогирдон бо равған барои шифо додани онҳо рамзи қудрати шифобахши Масеҳ аст.

1. Яъқуб 5:13-17 - Оё касе аз шумо осеб дидааст? Бигзор вай дуо кунад. Оё ягон хурсандӣ? Бигзор ӯ таронаҳо бихонад.

2. Матто 10:1 - Ва ҳангоме ки дувоздаҳ шогирди Худро наздаш хонд, ба онҳо қудрат дод, ки бар зидди арвоҳи палид берун кунанд ва ҳар гуна бемориҳо ва ҳар гуна бемориро шифо диҳанд.

МАРҚӮС 6:14 Ва подшоҳ Ҳиродус аз ӯ шунид; (Зеро ки номи ӯ дар ҳама ҷо паҳн шуд) ва гуфт: «Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳьё шуд, ва аз ин рӯ мӯъҷизот дар Ӯ зоҳир мегардад».

Подшоҳ Ҳиродус дар бораи Исо шунид ва бовар кард, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳьё шудааст ва мӯъҷизаҳои Исо далели он буданд.

1: Ҳатто вақте ки мо чизеро намефаҳмем, қудрати Худо ҳанӯз дида мешавад.

2: Ҳеҷ чиз дар назди Худо ғайриимкон нест - ҳатто эҳёи мурдагон.

1: Румиён 4:17 - Чунон ки навишта шудааст: "Туро падари халқҳои бисьёр гардондам" - дар ҳузури Худое, ки ба Ӯ имон оварда буд, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳоеро, ки нест, ба вуҷуд меоварад. вуҷуд дорад.

2: Луқо 18:27 - Аммо ӯ гуфт: "Он чи барои инсон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст".

Марқӯс 6:15 Дигарон гуфтанд: «Ин Илёс аст». Ва дигарон гуфтанд: «Ин паёмбар аст ё мисли яке аз анбиё».

Гуфта мешавад, ки Исо пайғамбар ё яке аз пайғамбарон аст.

1. Каломи Худо зинда аст: Омӯзиши фаҳмидани пайғамбарони ҳақиқӣ

2. Қувваи Эълон: Чӣ тавр бояд пешгӯиҳои Худоро иҷро кард

1. 2 Қӯринтиён 13:5 - Худро тафтиш кунед, то бубинед, ки оё шумо дар имон ҳастед. Худро санҷед. Ё шумо намефаҳмед, ки Исои Масеҳ дар шумост?

2. Эфсӯсиён 4:11-13 - Ва Ӯ ба ҳавворион, анбиё, башоратдиҳандагон, чӯпонон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат, барои сохтани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созанд, то даме ки ҳамаи мо ба ягонагии имон ва дониши Писари Худо, то одами баркамол, ба андозаи камолоти Масеҳ.

Инҷили Марқӯс 6:16 Аммо Ҳиродус чун инро шунид, гуфт: «Ин Юҳанно аст, ки ман сари ӯро аз танаш ҷудо кардам; вай аз мурдагон эҳьё шудааст».

Ҳиродус аз шунидани он ки Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки сари ӯро бурида буд, аз мурдагон эҳьё шудааст, ба ҳайрат афтод.

1. Қувваи эҳё

2. Ғалаба кардани гуноҳ бо бахшиш

1. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2. Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард .

Инҷили Марқӯс 6:17 Зеро ки худи Ҳиродус фиристода, Яҳёро дастгир карда, ба зиндон андохта буд, ба хотири Ҳиродия, зани Филиппус бародараш, зеро ки вайро ба занӣ гирифта буд.

Ҳиродус Яҳёи Таъмиддиҳандаро барои никоҳ кардани зани бародараш Филиппус Ҳиродияро зиндонӣ кард.

1. Дӯст доштани ҳамсоя: Мо чӣ қадар дур рафта метавонем?

2. Қувваи ҳасад ва чӣ гуна он метавонад ба ҳалокат расонад

1. Матто 5:43-44 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед.

2. Яъқуб 4:5 Ё шумо гумон мекунед, ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст: «Ӯ ба рӯҳе, ки дар мо сокин сохтааст, ҳасад мебарад»?

Инҷили Марқӯс 6:18 Зеро ки Яҳё ба Ҳиродус гуфта буд: «Зани бародарат ба ту ҷоиз нест».

Юҳанно Ҳиродусро огоҳ кард, ки зани бародарашро гирифтан ҷоиз нест.

1. Издивоҷ аҳди муқаддаси ду нафар аст ва бояд гиромӣ ва гиромӣ дошта бошад.

2. Амалҳои мо метавонанд оқибатҳо дошта бошанд ва муҳим аст, ки дар хотир дошта бошем, ки интихоби мо ба атрофиён чӣ гуна таъсир мерасонад.

1. Эфсӯсиён 5:31-33 - «Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад дошт, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд».

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед».

Марқӯс 6:19 Бинобар ин Ҳиродия бо ӯ ҷанҷол кард ва мехост ӯро бикушад; аммо вай натавонист:

Ҳиродия ба Яҳёи Таъмиддиҳанда сахт нафрат дошт ва мехост ӯро бикушад.

1. Худо метавонад моро аз ҳама балоҳо ҳифз кунад.

2. Мо набояд ҳеҷ гоҳ нагузорем, ки хашм моро ба зӯроварӣ расонад.

1. Забур 121:7-8 "Худованд туро аз ҳар бало нигоҳ хоҳад дошт - Ӯ бар ҳаёти ту нигоҳ хоҳад дошт; Худованд омадану рафтани туро ҳам ҳозир ва ҳам то абад нигоҳ хоҳад дошт."

2. Яъқуб 1:20 «Зеро ки хашми одам ба адолати Худо ноил намешавад».

Инҷили Марқӯс 6:20 Зеро ки Ҳиродус аз Яҳё метарсид, зеро медонист, ки вай одами одил ва муқаддас аст ва ба вай нигоҳ мекард; ва чун шунид, бисьёр корхоро ба чо овард ва бо камоли хурсандй шунид.

Ҳиродус Яҳёро ҳамчун одами одил ва муқаддас эҳтиром мекард ва ӯро бо омодагӣ гӯш мекард.

1. Қудрати адолат: Намунаи Юҳанно

2. Подошҳои одил ва муқаддас будан

1. Масалҳо 11:18 - Шахси шарир музди фиребанда ба даст меорад, аммо касе ки адолат мекорад, мукофоти боэътимод мегирад.

2. 2 Қӯринтиён 6:14 - Бо беимонон юғи нобаробар нашавед. Зеро ки адолат бо шарорат чӣ шарикӣ дорад? Ё равшанӣ бо зулмот чӣ шарикӣ дорад?

Инҷили Марқӯс 6:21 Ва ҳангоме ки рӯзи муносиб фаро расид, Ҳиродус дар зодрӯзи худ барои оғоён, мириҳазорон ва сарварони Ҷалил зиёфат дод;

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Ҳиродус рӯзи таваллуди худро бо зиёфат барои оғоён, мириҳазорон ва амлокҳои Ҷалил ҷашн мегирифт.

1. Омӯзиши ҷашн гирифтани баракатҳои ҳаёт

2. Зиндагӣ бо хоксорӣ ва шукрона

1. Эфсӯсиён 5:20, «Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем».

2. Луқо 12:15, "Ва ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест".

Инҷили Марқӯс 6:22 Ва ҳангоме ки духтари Ҳиродияи номбурда даромада, рақс кард ва Ҳиродус ва онҳое ки бо ӯ нишаста буданд, шод шуд, подшоҳ ба духтар гуфт: «Ҳар чӣ мехоҳӣ, аз ман бихоҳ, ва ба ту медиҳам».

Духтари Ҳиродия рақс кард ва Ҳиродус ва ҳамроҳонашро шод кард, бинобар ин подшоҳ гуфт, ки ҳар чизе ки ӯ талаб кунад, ба вай медиҳад.

1. Хатарҳои хушнудии ҷаҳон

2. Қудрати худдорӣ дар баробари васвасаҳо

1. Матто 4:8-10 - Васвасаи Исо аз ҷониби иблис

2. Яъқуб 4:7 - Ба Худо итоат кунед, ба иблис муқобилат кунед

Инҷили Марқӯс 6:23 Ва ӯ ба вай қасам хӯрд: «Ҳар чӣ аз ман бихоҳӣ, ба ту ба нисфи салтанати худ медиҳам».

Исо ба зан нисфи салтанати худро пешниҳод кард ва омода буд, ки ҳар чизе ки ӯ талаб кунад, ба вай диҳад.

1: Худо омода аст ба мо чизе диҳад, ки мо талаб кунем, то даме ки он дар доираи иродаи Ӯ бошад.

2: Исо омода буд, ки барои ба дигарон раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ зоҳир кардани тамоми кӯшишҳо гузарад.

1: Филиппиён 4: 6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ

хоҳад дошт».

2: Яъқуб 4:2-3 "Ту надорӣ, зеро аз Худо наметалабӣ. Вақте ки шумо талаб мекунед, намегиред, зеро бо ниятҳои нодуруст мепурсед, то он чи ба даст меоред, барои ҳаловати худ сарф кунед».

Инҷили Марқӯс 6:24 Вай берун рафта, ба модараш гуфт: «Чӣ пурсам? Вай гуфт: «Сари Яҳёи Таъмиддиҳанда».

Духтари Ҳиродия аз модараш пурсид, ки чӣ талаб кунад ва Ҳиродия ба ӯ гуфт, ки сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро талаб кунад.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Баррасии дархости Ҳиродия дар бораи сари Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Зиндагӣ берун аз гуноҳ: Ҷавоб додан ба васвасаҳо дар партави Каломи Худо

1. Матто 4:1-11 - Озмоиши Исо дар биёбон

2. Забур 118:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

Инҷили Марқӯс 6:25 Вай дарҳол ба назди подшоҳ омада, пурсид: «Мехоҳам, ки сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар зарфе ба ман диҳед».

Духтари Ҳиродия сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро аз шоҳ Ҳиродус дар зарфе талаб кард.

1. Хавфи вайрон кардани имони шумо - Марк 6:25

2. Оқибатҳои ноадолатӣ - Марқӯс 6:25

1. 1 ба Қӯринтиён 10:12 - Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

2. Яъқуб 4:17 - Аз ин рӯ, барои ҳар кӣ кори некиро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Марқӯс 6:26 Подшоҳ хеле ғамгин шуд; вале ба хотири савганди худ ва ба хотири онҳое ки бо ӯ нишаста буданд, вайро рад накард.

Подшоҳ ба ин зан сахт ғамгин шуд, вале ба савганди худ баста буд ва ӯро рад намекард.

1. Мо ҳама аз ваъдаҳои худ вобаста ҳастем ва бояд кӯшиш кунем, ки онҳоро ҳатто ҳангоми душворӣ иҷро кунем.

2. Вақте ки бо қарорҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳамаи онҳоеро, ки аз қарори мо таъсир мекунанд, ба назар гирем.

1. Воиз 5:4-5 - Вақте ки ту назди Худо назр мекунӣ, адо накун; зеро ки ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи назр кардай, адо кун. Беҳтар аст, ки назр накунӣ, аз он ки назр кунӣ ва адо накунӣ.

2. Яъқуб 5:12 - Аммо пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам ёд накунед, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре; балки бигзор ореи шумо оре бошад; ва на шумо, не; Мабодо ба маҳкумият дучор нашавед.

Инҷили Марқӯс 6:27 Подшоҳ дарҳол як ҷаллод фиристод ва фармуд, ки сари ӯро биёранд; ва рафта, дар зиндон сари ӯро аз тан ҷудо кард.

Подшоҳ дарҳол Яҳёи Таъмиддиҳандаро ба қатл расонд.

1: Мо метавонем аз намунаи Яҳёи Таъмиддиҳанда омӯзем ва барои имони худ далерона мубориза барем.

2: Амалҳои мо оқибатҳо доранд ва барои онҳо масъулиятро ба дӯш гирифтан муҳим аст.

1: Матто 10:28 "Ва аз ононе, ки ҷисмро мекушанд, вале ба куштан қодир нестанд, натарсед; балки аз он ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад, битарсед".

2: Филиппиён 1:21-24 "Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст. Аммо агар ман ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунам, ин самараи меҳнати ман аст; аммо он чиро интихоб кунам, намедонам. Дар тангӣ дар миёни ду нафар ҳастам ва орзу

дорам, ки рафтан ва бо Масеҳ буданро дорам; ин беҳтар аст: бо вуҷуди ин, дар ҷисм мондан барои шумо заруртар аст».

Инҷили Марқӯс 6:28 Ва сари Ӯро дар зарфе оварда, ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

Сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро аз тан ҷудо карданд ва сари ӯро ба ҷавонзане доданд, ки сипас онро ба модараш дод.

1. Зиндагӣ барои Худованд: Далерии Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Қудрати муҳаббати модар: Намунае аз Марқӯс 6:28

1. Ибриён 11:35-38 - Намунаҳои онҳое, ки ҳаёти имонӣ доштанд, аз ҷумла Яҳёи Таъмиддиҳанда.

2. Масалҳо 31:28-31 - Сифатҳои беҳтарини модар, ки зан дар Марқӯс 6:28 нишон додааст.

Инҷили Марқӯс 6:29 Ва шогирдонаш инро шунида, омада, ҷасади ӯро бардошта, дар қабр гузоштанд.

Шогирдони Исо ҷасади ӯро бардошта, дар қабр гузоштанд.

1. Муҳаббати қурбонии шогирдони Исо

2. Арзиши шогирдсозӣ

1. Юҳанно 15:13 - «Ҳеҷ кас аз ин зиёдтар муҳаббате надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад».

2. Филиппиён 2: 7-8 - "Аммо худро беобрӯ накард ва ба сурати ғулом ба худ гирифт ва ба одамон монанд шуд: Ва дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд».

Марқӯс 6:30 Ҳавворион назди Исо ҷамъ шуда, ҳама чизро, чи карда буданд ва чӣ таълим дода буданд, ба Ӯ нақл карданд.

Ҳавориён ба Исо дар бораи хизмат ва таълимоти худ хабар доданд.

1. Қудрати ҷомеа: якҷоя кор кардан барои хидмат ба Худо

2. Шогирди мӯътамад: зиндагӣ аз рӯи Инҷил

1. Аъмол 2: 42-47 - Уҳдадории калисои аввал ба мушоракат

2. Матто 28:16-20 - Биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед

Инҷили Марқӯс 6:31 Ва ба онҳо гуфт: «Шумо худатон ба ҷои хилвате биравед ва каме истироҳат кунед, зеро омадану рафтани бисьёре буданд, ва онҳо барои хӯрдан вақт надоштанд.

Шогирдон аз сабаби зиёд будани шумораи омадаю рафтани одамон дар чои яккаву танхо истирохат кунанд ва истирохат кунанд.

1. Муҳимияти истироҳат ва мулоҳиза: чӣ гуна вақт ҷудо кардан барои худ метавонад ба шумо кӯмак кунад, ки ба дигарон беҳтар хизмат кунед

2. Неъмати танҳоӣ: Бозёфт кардани арзиши вақти ором

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам.

Инҷили Марқӯс 6:32 Ва онҳо танҳо бо киштӣ ба биёбоне рафтанд.

Шогирдон танҳо бо киштӣ ба биёбон рафтанд.

1: Дар замонҳои душвор, Исо моро даъват мекунад, ки дар бораи пайдо кардани ҷои ором барои паноҳгоҳ ва барқароршавӣ қасдан бошем.

2: Исо моро даъват мекунад, ки вақтро аз ҷаҳон дур кунем, то бо Ӯ бошем ва оромӣ

пайдо кунем.

1: Забур 46:10 «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!»

2: Матто 11:28-30 «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Инҷили Марқӯс 6:33 Ва мардум рафтани онҳоро диданд, ва бисьёр касон Ӯро мешинохтанд ва аз тамоми шаҳрҳо ба он ҷо шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Ӯ ҷамъ омаданд.

Мардум Исоро шинохтанд ва аз тамоми шаҳрҳои наздик ба сӯи ӯ давида рафтанд.

1: Исо он қадар муҳим аст, ки одамон аз шаҳрҳои дур ба сӯи Ӯ давиданд.

2: Исо сазовори тамоми муҳаббат ва садоқати мост.

1: Юҳанно 15:13-14 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстон фидо кардан.

2: Матто 22:37-39 - Исо ҷавоб дод: ""Ту бояд Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст". Ин аввалин ва бузургтарин ҳукм аст. Як дуюм низ муҳим аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Инҷили Марқӯс 6:34 Ва Исо, ҳангоме ки берун омад, мардуми бисьёрро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандон буданд, ки чӯпон надоштанд ва ба онҳо чизҳои бисьёрро таълим додан гирифт.

Исо ба одамон дилсӯзӣ кард, зеро онҳо бе чӯпон буданд ва ба таълим додан шурӯъ кард.

1. Муҳаббати раҳмдил: Исо ба гумшудагон ғамхорӣ мекунад

2. Даъват ба чӯпон: Даъвати Худо ба роҳбарӣ

1. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад, дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ ҷонамро барқарор мекунад, ба хотири исми Худ маро дар роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.

2. Луқо 10:27 - Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; ва ёри худро мисли худат.

Инҷили Марқӯс 6:35 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Ин ҷои биёбон аст, ва ҳоло вақт хеле гузаштааст;

Шогирдон пай бурданд, ки соат бевакт шуда, дар чои хилват карор доранд.

1. Худо ҳамеша бо мост, ҳатто дар биёбонтарин ҷойҳо.

2. Њатто дар миёни душворї Худо ризќ медињад.

1. Матто 28:20 - «Ва албатта Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад».

Инҷили Марқӯс 6:36 Онҳоро ҷавоб деҳ, то ки ба деҳоти гирду атроф ва деҳот рафта, ба худ нон бихаранд, зеро ки онҳо чизе барои хӯрдан надоранд.

Шогирдон аз Исо хоҳиш карданд, ки мардумро ҷавоб диҳад, то онҳо дар деҳаҳои атроф нон харанд.

1. Худо ҳамеша ба талабгорони Ӯ ризқ медиҳад.

2. Мо даъват шудаем, ки ба ниёзмандон ғамхорӣ кунем.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, биёед ба ҳама одамон, алалхусус ба аҳли имон некӣ кунем.

Марқӯс 6:37 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ва ба Ӯ гуфтанд: «Оё рафта, ба дусад динор нон харида, ба онҳо хӯрем?

Исо ба пайравонаш амр медиҳад, ки новобаста аз захираҳои маҳдудашон гуруснагонро таъмин кунанд.

1. Намунаи бузурги Исо дар таъмини дигарон, сарфи назар аз маҳдудиятҳои мо.

2. Муҳимияти фидокорӣ дар пайравӣ ба Исо.

1. Матто 25:40 - "Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: чунон ки шумо ба яке аз хурдтарин бародарони ман кардаед, ба ман ҳам кардаед."

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед".

Марк 6:38 Ба онҳо гуфт: «Чандто нон доред? рафта бинед. Ва чун донистанд, гуфтанд: «Панҷ ва ду моҳӣ».

Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки мардумро бо он чи доранд, таъмин кунанд.

1. Бо имон мӯъҷизаҳо имконпазиранд

2. Таъмин дар заъфи мо

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Матто 17:20 - «Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо, зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

Инҷили Марқӯс 6:39 Ва Ӯ ба онҳо фармуд, ки ҳамаро гурӯҳ-гурӯҳ бар алафи сабз шинонанд.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки одамонро гурӯҳ-гурӯҳ ташкил кунанд, то дар болои алафи сабз истироҳат кунанд.

1: Амрҳои Исо ҳамеша ба манфиати мо мебошанд.

2: Ғамхорӣ ва ҳамдардии Исо нисбати дигарон аз он маълум аст, ки чӣ тавр ӯ нисбати эҳтиёҷоти ҷисмонии одамон ғамхорӣ мекард.

1: Матто 14:13-21 - Исо 5000 нафарро ғизо медиҳад.

2: Матто 9:35-38 - Исо ба мардум раҳм мекунад.

Инҷили Марқӯс 6:40 Ва онҳо саф-садо ва панҷоҳ нафар нишастанд.

Исо панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ сер кард.

1: Исо ба мо қудрати имон ва мӯъҷизаҳоро нишон медиҳад.

2: Исо ба мо дар бораи қудрати саховатмандӣ таълим медиҳад.

1: Юҳанно 6:5-13 - Исо ба таври мӯъҷизавӣ панҷ ҳазор мардро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо дод.

2: Матто 14:13-21 - Исо мӯъҷизае кард, то панҷ ҳазор нафарро сер кунад.

Инҷили Марқӯс 6:41 Ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигарист ва баракат дод ва нонҳоро пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши онҳо гузоранд; ва ду моҳиро дар миёни ҳама тақсим кард.

Исо панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ сер кард.

1. Исо қудрати эътимод ба Худоро нишон дод.

2. Исо ба мо арзиши фидокорона доданро нишон дод.

1. Матто 14:13-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Юҳанно 6:1-14 - Исо Панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад (боз)

Маркӯс 6:42 Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд.

Мардум пас аз хӯрдани ғизои Исо сер шуданд.

1. Исо манбаи таъмин ва қаноатмандии мост.

2. Мо метавонем қаноатмандиро тавассути таваккал кардан ба Исо ба даст орем.

1. Матто 14:13-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад.

2. Юҳанно 6:35 - Исо нони ҳаёт аст.

Маркӯс 6:43 Ва дувоздаҳ сабадро пур аз пораҳо ва моҳӣ бардоштанд.

Ин порча воқеаи мӯъҷизаеро нақл мекунад, ки Исо панҷ ҳазор нафарро танҳо бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо дод.

1: Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо метавонад ҳама ниёзҳои моро қонеъ кунад.

2: Раҳмдилӣ ва муҳаббати Исо нисбат ба мо бузургтар аз он аст, ки мо тасаввур карда метавонем.

1: Матто 14:13-21 - Исо панҷ нон ва ду моҳӣ барои ғизо додани панҷ ҳазор нафарро истифода мебарад.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми ниёзҳои моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ қонеъ хоҳад кард.

Маркӯс 6:44 Ва нонхӯрон тақрибан панҷ ҳазор нафар буданд.

Дар порча гуфта мешавад, ки кариб панч хазор нафар мардон бо нон сер карда

шудаанд.

1: Ризки Худо барои мо беш аз кофист.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки барои ҳама неъматҳои Худо шукр гӯем.

1: Юҳанно 6:11 - Сипас Исо нонҳоро гирифта, шукргузорӣ кард ва ба нишастагон ба қадри хоҳишашон тақсим кард.

2: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 6:45 Дарҳол Ӯ шогирдони Худро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз он сӯи Байт-Сайдо ба соҳили дигар бираванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки дар қаиқ ба Байт-Сайдо бираванд, вақте ки Ӯ мардумро ҷавоб медиҳад.

1. Амали Исо дар бораи фиристодани одамон хотиррасон мекунад, ки мо бояд омода бошем, ки хоҳишҳои худро ба хотири дигарон қурбон кунем.

2. Омодагии Исо барои фиристодани мардум нишон медиҳад, ки ӯ нисбати атрофиёнаш муҳаббати фидокорона дорад.

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Матто 22:37-39 - ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми якум ва бузургтарин аст ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"».

Марқӯс 6:46 Ва онҳоро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад.

Исо барои дуо кардан ба Худо аз шогирдонаш вақт ҷудо мекард.

1: Мо бояд ҳамеша вақт ҷудо кунем, то ба Худо дуо гӯем ва роҳнамоии Ӯро биҷӯем.

2: Исо намунаи он аст, ки чӣ тавр дар ҷои аввал гузоштани дуо.

1: Матто 14:23 - Пас аз он ки мардумро ҷавоб дод, танҳо ба кӯҳ баромад, то дуо гӯяд.

2:1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

Инҷили Марқӯс 6:47 Вақте ки шомгоҳ шуд, қаиқ дар миёнаи баҳр буд, ва ӯ танҳо дар хушкӣ монд.

Исо шогирдонашро бо киштӣ гусел кард ва дар замин танҳо монд.

1. Муҳимияти эътимод ба нақшаи Худо, ҳатто вақте ки он даҳшатнок ба назар мерасад.

2. Дар замони танҳоӣ ќувват ёфтан.

1. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Марқӯс 6:48 Ва онҳоро дид, ки дар қаиқронӣ заҳмат мекашанд; зеро ки шамол бар хилофи онҳо мевазид, ва тақрибан поси чоруми шаб бар баҳр қадам зада, назди онҳо омад ва мехост аз онҳо бигзарад.

Исо ба шогирдонаш дилсӯзӣ зоҳир намуда, дар тангӣ назди онҳо омада, ба онҳо далерӣ ва қувват мебахшид, ки истодагарӣ кунанд.

1. Худо ҳамеша дар ҳаёти мо, ҳатто дар замонҳои душворӣ ҳузур дорад

2. Биёед кӯшиш кунем, ки бо ҳамон раҳмдилӣ ва муҳаббате, ки Исо нишон дод, зиндагӣ кунем

1. Забур 138:7 - Гарчанде ки ман дар миёни душвориҳо роҳ меравам, Ту ҷони маро нигоҳ медорӣ; дасти Худро бар зидди ғазаби душманонам дароз мекунӣ, ва дасти ростат маро наҷот медиҳад.

2. Матто 9:36 - Вақте ки Ӯ издиҳомро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва нотавон буданд.

Инҷили Марқӯс 6:49 Аммо чун диданд, ки Ӯ дар рӯи баҳр қадам мезанад, гумон карданд, ки ин рӯҳ аст ва фарьёд заданд:

Шогирдон Исоро диданд, ки дар рӯи баҳр қадам мезанад ва Ӯро рӯҳ аст.

1: Исо чунон тавоно аст, ки Ӯ ҳатто метавонад дар рӯи об роҳ равад!

2: Исо метавонад мӯъҷизаҳоро иҷро кунад ва Ӯ дар ҳаёти мо низ ҳамин тавр карда метавонад.

1: Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам зада, тӯфонро ором мекунад.

2: Юҳанно 3:16 - Муҳаббати Худо ба мо бо фиристодани Писараш Исо нишон дод.

Марқӯс 6:50 Зеро ки ҳама Ӯро дида, ба изтироб афтоданд. Дарҳол бо онҳо гуфтугӯ карда, гуфт: «Ором бошед; ин Ман ҳастам; натарсед.

Шогирдони Исо чун диданд, ки дар рӯи об қадам мезанад, ба ҳарос афтоданд, вале Ӯ онҳоро таскин дода гуфт, ки натарсед.

1. Ғалаба кардани тарс тавассути имон ба Исои Масеҳ

2. Боварӣ аз Исо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 23:4 - «Агар аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

Марқӯс 6:51 Ва ба қаиқ савор шуда, назди онҳо рафт; ва шамол хомӯш шуд, ва онҳо ба таври беандоза дар ҳайрат монданд ва дар ҳайрат монданд.

Исо баҳри пурталотумро ором карда, шогирдонро дар ҳайрат ва дар ҳайрат мегузорад.

1: Исо табиатро идора мекунад ва метавонад тӯфонҳои ҳаётро нигоҳ дорад.

2: Вақте ки мо Исоро даъват мекунем, Ӯ ба мо бо қудрати худ ҷавоб хоҳад дод.

1: Матто 8:23-27 - Исо тӯфонро дар баҳри Ҷалил ором мекунад.

2: Забур 107:29 - Ӯ тӯфонро ором мекунад, ва мавҷҳо ором аст.

Марқӯс 6:52 Зеро ки онҳо мӯъҷизаи нонҳоро ба назар нагирифтанд, зеро ки дилашон сангдил буд.

Ин порча таъкид мекунад, ки чӣ тавр одамон мӯъҷизаи нонҳоро дарк накарданд, зеро дилҳояшон сахт буд.

1. Қудрати Худо аз фаҳмиши худи мо бузургтар аст – Матто 19:26

2. Барои шинохтан ва қадр кардани баракатҳои Худо вақт ҷудо кардан - Забур 33:8

1. Эфсӯсиён 4:18 - «Фикр тира шуда, аз ҳаёти Худо ба воситаи нодонӣ, ки дар онҳост, ба сабаби кӯрии дилашон бегона шудааст».

2. 2 ба Қӯринтиён 3:14 - «Аммо зеҳни онҳо кӯр буд: зеро то имрӯз ҳамон парда дар хондани Аҳди Қадим бардоштанашуда боқӣ мемонад; ки парда дар Масеҳ бартараф карда шудааст».

Инҷили Марқӯс 6:53 Ва онҳо аз убур гузашта, ба замини Ҷинесор омаданд ва ба соҳил кашида шуданд.

Пас аз убури баҳр Исо ва шогирдонаш ба замини Ҷинесор расида, дар соҳили он истод.

1. Сафари Исо ба Ҷеннесарет: Қудрати роҳнамо

2. Генесарет: Ҷойи истироҳат барои Исо ва шогирдонаш

1. Ишаъё 30:21 - "Гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, дар он роҳ рав" ҳар гоҳ ба дасти рост ё ҳар вақте ки ба тарафи чап гардӣ."

2. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Марқӯс 6:54 Вақте ки онҳо аз қаиқ баромаданд, дарҳол Ӯро шинохтанд.

Вақте ки аз киштӣ фуровардand, шогирдони Исо ӯро дарҳол шинохтанд.

1. Шинохти Исо дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо

2. Нерӯи мӯъҷизавии имон

1. Юҳанно 8:19 - Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Падарат куҷост?» Исо ҷавоб дод: «Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро. Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед».

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Инҷили Марқӯс 6:55 Ва тамоми он минтақаро давр зада, беморонро, ки шуниданд, дар ҷое ки Ӯст, дар бистарҳо бурдан гирифт.

Мардуми ин минтақа ба назди Исо давида, беморонро дар бистарашон мебурданд, то шифо ёбад.

1. Мо бояд ба Исо таваккал кунем ва боварӣ дошта бошем, ки Ӯ метавонад моро аз ҳар ранҷ шифо диҳад.

2. Исо ҳамеша омода аст, ки моро шифо диҳад ва ба мо умед бахшад.

1. Матто 8:14-17 - Исо беморро дар Кафарнаҳум шифо медиҳад.

2. Ишаъё 53:5 - Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар Ӯ буд ва бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаем.

Инҷили Маркӯс 6:56 Ва ба ҳар куҷое ки Ӯ ба деҳаҳо, шаҳрҳо ё деҳот медаромад, беморонро дар кӯчаҳо мегузоштанд ва аз Ӯ илтимос мекарданд, ки агар ин танҳо ба сарҳади ҷомаи Ӯ ламс карда шавад; ва ҳар кӣ ба Ӯ ламс мекард, пурра карда шуд.

Мардуми деҳаҳо, шаҳрҳо ва кишварҳое, ки Исо ба онҷо рафта буд, ончунон ноумед шуданд, ки беморонро дар кӯчаҳо гузошта, аз Исо илтимос карданд, ки ба онҳо иҷозат диҳад, ки ба канори ҷомааш даст зананд. Ҳар кӣ ба ӯ даст расонд, шифо ёфт.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна имони мардум он қадар қавӣ буд, ки онҳоро шифо бахшид.

2. Қудрати Исо - мӯъҷизаи Исо шифо додани онҳое, ки ӯро ламс карданд.

1. Матто 14:36 - «Ва аз Ӯ илтимос карданд, ки танҳо домани ҷомаи Ӯро ламс кунанд; ва ҳар кӣ ламс кард, комилан шифо ёфт».

2. Аъмол 19:11-12 - «Ва Худо бо дастони Павлус мӯъҷизаҳои махсус ба амал оварда: ба тавре ки аз бадани ӯ рӯймолҳо ё пешдоманҳои бемор ба назди беморон оварда мешуд, ва бемориҳо аз онҳо дур мешуд, ва рӯҳҳои нопок аз онҳо берун мешуданд . .»

Маркӯс 7 якчанд рӯйдодҳои асосиро, аз ҷумла баҳс бо фарисиён дар бораи покии маросимҳо, таълимот дар бораи он, ки воқеан одамро палид мекунад ва ду мӯъҷизаи муҳим: шифо ёфтани духтари зани сирфоениқӣ ва шифо ёфтани марди кар ва гунг нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фарисиён ва баъзе муаллимони шариат мушоҳида мекунанд, ки баъзе шогирдон бо дастҳои нопок, яъне ношуста хӯрок мехӯранд. Онҳо аз Исо дар ин бора мепурсанд, зеро онҳо ба анъанаи пирон, ки пеш аз хӯрок шустани дастҳоро талаб мекунанд, риоя мекунанд (Маркӯс 7:1-5). Исо ҷавоб медиҳад, ки онҳоро барои риёкорӣ дар риоя кардани анъанаҳои инсонӣ ва беэътиноӣ ба аҳкоми Худо танқид мекунад. Ӯ аз Ишаъё иқтибос меорад, ки гуфта

буд: «Ин одамон Маро бо лабони худ эҳтиром мекунанд, вале дилҳояшон аз Ман дур аст. Онҳо Маро беҳуда парастиш мекунанд; таълимоти онҳо танҳо қоидаҳои инсонист» (Марқӯс 7:6-8). Ӯ мисол меорад, ки чӣ тавр онҳо амри Мӯсоро рад карданд, ки ба падар эҳтиром гузоред, ба модар иҷозат диҳед, ки Корбонро (тӯҳфаи ба Худо бахшидашуда) иҷозат диҳед ва ин калимаи Худоро ба хотири анъана беэътибор мекунад (Марқӯс 7:9-13).

Сархати 2: Пас аз он Исо мардумро даъват мекунад, ки ҳеҷ чиз одами беруна наметавонад онҳоро палид созад, балки он чизест, ки онҳоро палид мекунад, фикрҳои бадро мефаҳмонад, бадахлоқии ҷинсӣ, дуздӣ, куштор, зино, хасис, кина, фиреб, зино, ҳасад, тӯҳмат, такаббурӣ, беақлӣ, ҳамаи ин бадбахтиҳо аз дарун одамро наҷис месозад (Марқӯс 7:14-23). Баъдтар, вақте ки ӯ ба минтақаи ғайрияҳудиён ворид мешавад, зани сирофоникӣ аз ӯ илтиҷо мекунад, ки девҳоро берун кунад духтараш аввал ба ӯ мегӯяд: «Аввал кӯдаконро сер кунанд, зеро ин дуруст нест, ки нони кӯдаконро сагон партоянд». ба вай мегӯяд, ки ин ҷавоб дев духтари шуморо тарк карда, вақте ки ӯ ба хона рафт, кӯдаки дар бистари хобида деверо пайдо кард, ки вай қудрати худро бар мулки девҳо аз сарҳадҳои динии этникӣ убур мекунад (Марқӯс 7:24-30).

Сархати 3-юм: Ба минтақаи Декаполис гузаштан ба марди гунг дучор мешавад, одамон аз ӯ илтимос мекунанд, ки даст ба рӯи одам мегузоранд, ӯро ба як сӯ мебарад, ангуштонашро ба гӯшаш меандозанд, туф мекунанд, забон мекашанд, ба осмон менигаранд, оҳ мебардорад, ба ӯ мегӯяд: «Эффата!». ки маънои «кушода шавад!» Дар гӯши ин мард забон кушода мешавад, айб мекунад ошкоро гап мезанад, ба касе намегӯяд, дигар фармон медиҳад, бештар эълон мекунанд, хабар паҳн мекунанд Мардум дар ҳайрат мемонанд, мегӯянд: "Ҳар корашро хуб кардааст, каронро гӯш мекунад, ки сухани гунгро мешунавад". новобаста аз монеаҳои иҷтимоӣ азоб мекашанд (Марқӯс 7:31-37).

Марк 7:1 Фарисиён ва баъзе аз китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди Ӯ ҷамъ омаданд.

Фарисиён ва китобдонон аз Ерусалим назди Исо ҷамъ омаданд.

1: Исо ҳамаи онҳоеро, ки ба наздаш меоянд, новобаста аз кӣ буданашон, бо оғӯш кушода қабул мекунад.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки Исоро пайравӣ кунем, новобаста аз он ки аз куҷоем.

1: Луқо 15:2 - "Ва фарисиён ва китобдонон шикоят карда, мегуфтанд: "Ин Одам гуноҳкоронро қабул мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад".

2: Юҳанно 8:3-11 - «Ва китобдонон ва фарисиён занеро назди Ӯ оварданд, ки ба зино гирифта шуда буд, ва ӯро дар миёна гузоштанд, ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Ва Мусо дар шариат ба мо фармуда буд, ки инҳоро сангсор кунанд, аммо ту чӣ мегӯй? Инро озмуда, гуфтанд, то ӯро айбдор кунанд.Лекин Исо хам шуда, бо ангушташ бар замин навишт. , гӯё ки онҳоро нашунидааст.Ва чун онҳо аз Ӯ бозпурсӣ мекарданд, ӯ бархоста, ба онҳо гуфт: «Касе ки аз шумо бегуноҳ аст, бигзор аввал ба вай санг бизанад!» Ва боз хам шуда, навишт. Ва шуниданд, ки бо виҷдони худ маҳкум шуда, аз калонӣ сар карда то охирон як-як берун рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна истода».

Марқӯс 7:2 Ва чун диданд, ки баъзе аз шогирдони Ӯ бо дастҳои нопок, яъне бо дастҳои ношуста нон мехӯранд, айбе ёфтанд.

Фарисиён шогирдони Исоро танқид мекарданд, ки бо дастони ношуста хӯрок мехӯранд.

1: Нагузоред, ки танқид имони шуморо ба Исо таҳрик диҳад.

2: Покӣ бо муқаддасӣ баробар нест.

1: Матто 23:25-28 - Исо фарисиёнро сарзаниш мекунад, ки ба ҷои тозагии рӯҳонӣ диққати худро ба тозагии зоҳирӣ медиҳанд.

2: Яъқуб 4:11 - Эй бародарони маҳбуб, зидди якдигар сухан нагӯед.

Инҷили Марқӯс 7:3 Зеро ки фарисиён ва тамоми яҳудиён, агар дастҳои худро зуд-зуд шуста нашаванд, ба анъанаи пирон риоя карда, хӯрок намехӯранд.

Фарисиён ва яҳудиён анъанае доштанд, ки пеш аз хӯрок хӯрдан дастҳои худро бишӯянд.

1: Исо ба мо дар бораи аҳамияти анъана дар имони мо хотиррасон мекунад.

2: Мо аз фарисиён намунаи риоя кардани анъанаро ҳатто дар масъалаҳои хурд омӯхта метавонем.

1: Луқо 11:42 - ? □ вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён! зеро ки шумо аз наъно, наъно ва ҳар гуна гиёҳҳо даҳьяк медиҳед, ва аз доварӣ ва муҳаббати Худо гузашт мекунед: инҳоро бояд ба ҷо меовардед, ва дигареро бекор нагузоред.

2: Матто 23:23 - ? Эй китобдонон ва фарисиён, эй риёкорон! зеро ки шумо даҳяки пудинагӣ, анис ва зира медиҳед, ва чизҳои муҳимтарини шариат, доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед;

Марқӯс 7:4 Ва ҳангоме ки аз бозор меоянд, магар он ки шустушӯ накунанд, намехӯранд. Ва бисьёр чизҳои дигаре ҳаст, ки онҳо барои нигоҳ доштан гирифтаанд, ба монанди шустани косаҳо, дегҳо, зарфҳои мисин ва мизҳо.

Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки онҳо бояд пеш аз хӯрдани хӯроки аз бозор харидашударо бишӯянд ва ҳамин принсип ба шустани косаҳо, дегҳо, зарфҳои мис ва мизҳо низ дахл дорад.

1. Мувофиқи Исо чӣ гуна бояд бо тозагӣ зиндагӣ кунем

2. Ахамияти тозагии маънавӣ дар хаёти харруза

1. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз кори бад даст кашед.

17 Кори нек карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, бевазанро илтимос кунед? сабаб.

2. Титус 2:11-12 - Зеро файзи Худо зоҳир шуд, ки барои ҳамаи одамон наҷот овард, 12 моро таълим медиҳад, ки аз шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ даст кашем ва дар замони ҳозира худдор, ростқавл ва худотарсу зиндагӣ кунем.

Марқӯс 7:5 Фарисиён ва китобдонон аз Ӯ пурсиданд: «Чаро шогирдони Ту аз рӯи анъанаи пирон рафтор намекунанд, балки бо дастони ношуста нон мехӯранд?

Фарисиён ва китобдонон аз Исо пурсиданд, ки чаро шогирдонаш ба урфу одат пайравӣ намекунанд, балки бо дастони ношуста нон мехӯранд.

1: Имони мо ба Худо қавитар аз суннатҳои одамон аст

2: Пайравӣ аз роҳи Худо бар роҳи инсон

1: Матто 15:8-9 - Ин қавм бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ

Маро эҳтиром мекунанд; вале дилашон аз ман дур аст. Вале бар абас онҳо Маро парастиш мекунанд ва барои таълим аҳкоми одамиро таълим медиҳанд.

2: Қӯлассиён 2: 20-23 - Пас, агар шумо бо Масеҳ аз ибтидои ин ҷаҳон мурда бошед, чаро шумо, гӯё ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунед, ба қонунҳо итоат мекунед, (даст нарасонед, бичашед; амал накунед; бо истифода аз аҳком ва таълимоти одамон нобуд мешаванд? Ки дар ибодат, фурӯтанӣ ва беэътиноӣ нисбат ба бадан ҳикмат нишон медиҳад; на ба ҳеҷ ваҷҳ барои қонеъ кардани ҷисм.

Инҷили Марқӯс 7:6 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Хуб, Ишаъё дар бораи шумо, риёкорон, нубувват кардааст, чунон ки навишта шудааст: "Ин қавм Маро бо лабони худ эҳтиром мекунад, аммо дилашон аз Ман дур аст".

Исо фарисиёнро барои риояи руякии диниашон сарзаниш мекунад.

1: Мо набояд дар риояи суннатии динӣ гунаҳкор бошем, балки ба ҷои он дилеро, ки ба Худо содиқ бошад, пайравӣ кунем.

2: Мо набояд риёкор бошем, ки танҳо бо лабонамон Худоро эҳтиром кунем, балки Ӯро бо дили худ эҳтиром кунем.

1: Такрори Шариат 11:16-17 - Худро эҳтиёт кунед, ки дили шумо фирефта нашавад, ва шумо рӯй гардонед ва худоёни дигарро ибодат кунед ва ба онҳо саҷда кунед; Ва он гоҳ ғазаби Худованд бар шумо аланга зад, ва Ӯ осмонро бастааст, то ки борон наборад, ва замин меваи худро надиҳад.

2: Ирмиё 29:13 - Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

Марқӯс 7:7 Аммо онҳо беҳуда Маро парастиш мекунанд ва барои таълимот аҳкоми инсониро таълим медиҳанд.

Дар ин оят гуфта мешавад, ки агар касе ибодати онҳоро бар таълимоти одамон ба ҷои Худо асос гузорад, парастиши Худо бемаънӣ аст.

1. Хатари такя кардан ба таълимоти инсонӣ

2. Чаро мо бояд ба таълимоти Китоби Муқаддас такя кунем

1. Қӯлассиён 2:8 - «Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба асорати фалсафа ва фиреби хушку холӣ нагирад, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, мувофиқи рӯҳҳои оддии ҷаҳон, на ба ҳасби Масеҳ».

2. Ишаъё 29:13 - "Ва Худованд гуфт: ? "

Марқӯс 7:8 Зеро ки ҳукми Худоро як сӯ гузошта, урфу одатҳои одамиро, мисли шустани дегҳо ва пиёлаҳоро риоя мекунед ва бисёр чизҳои дигарро мекунед.

Гузар Мардум ба амрҳои Худо беэътиноӣ карда, ба ҷои он ки суннатҳои худро пайравӣ мекунанд.

1. Аҳамияти риояи фармудаҳои Худо, на суннатҳои худамон.

2. Оқибатҳои беэътиноӣ аз фармудаҳои Худо.

1. Матто 15:3-9 - Исо ба фарисиён ва саддуқиён дар бораи аҳамияти эҳтиром кардани аҳкоми Худо таълим медод, на урфу одатҳои худ.

2. Қӯлассиён 2:8 - Павлус Қӯлассиёнро дар бораи хатари гумроҳ шудан аз соддагии хушхабар тавассути урфу одатҳо огоҳ кард.

Марқӯс 7:9 Ва ба онҳо гуфт: «Бале, шумо амри Худоро рад мекунед, то ки анъанаи худро риоя кунед».

Мардум аҳкоми Худоро рад мекарданд, то урфу одатҳои худро нигоҳ доранд.

1. Қудрати Каломи Худо: Ба ҷои анъанаҳои худамон аҳкомҳоро қабул кардан

2. Инкор кардани суннатҳои ҷаҳонӣ ва қабули фармудаҳои Худо

1. Ишаъё 8:20 - «Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест».

2. Қӯлассиён 2:8 - «Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи одобҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад».

МАРҚЎС 7:10 Зеро Мусо гуфта буд: «Падару модари худро иззат намо; ва: «Ҳар кӣ падар ё модарашро дашном диҳад, бимирад».

Ин порча аз Марқӯс 7:10 аҳамияти эҳтиром кардани падару модарро таъкид мекунад.

1. Қимати эҳтироми падару модар

2. Нотакрор будани Аҳкоми панҷум

1. Эфсӯсиён 6:1–3

2. Хуруҷ 20:12-17

Инҷили Марқӯс 7:11 Аммо шумо мегӯед: "Агар касе ба падар ё модари худ гӯяд: "Ин Қӯрбон аст, яъне ҳадия аст, аз он чи аз ман ба ту фоида оварад; озод мешавад.

Исо як амали фарисиёнро танқид мекунад, ки онҳо ба ӯҳдадории худ дар назди волидони худ беэътиноӣ мекунанд ва баҳонаи ҳадя ба Худоро ҳамчун баҳона барои канорагирӣ аз масъулиятҳои худ истифода мебаранд.

1. Аҳамияти эҳтироми падару модар бо рафтори худ.

2. Хатарҳои истифодаи баҳонаҳои динӣ барои канорагирӣ аз ӯҳдадориҳои мо.

1. Такрори Шариат 5:16 - «Падару модари худро иззат намо, чунон ки Худованд Худоят ба ту амр фармудааст, то ки рӯзҳои ту дарозтар шавад, ва дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, бароят некӣ кунад. ».

2. Эфсӯсиён 6:2-3 - "Падару модари худро эҳтиром намо, ки ин ҳукми аввалин бо ваъда аст; то ки бар ту некӣ гардад, ва ту дар рӯи замин умри дароз бинӣ".

Марқӯс 7:12 Ва шумо дигар ба ӯ иҷозат намедиҳед, ки барои падар ё модараш коре кунад;

Дар порча гуфта мешавад, ки одамон набояд аз кумак ба падару модари худ монеъ

шаванд.

1: Мо бояд падару модари худро эҳтиром кунем ва ба онҳо бо ҳар роҳе, ки аз дастамон меояд, кӯмак кунем.

2: Фарҳанги мо набояд дар роҳи кӯмак ба волидони худ монеа эҷод кунад.

1: Эфсӯсиён 6:2-3? □ бар падар ва модари ту; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст; То бар ту некӯ бошад ва ту дар рӯи замин умри дароз дорӣ.??

2: Хуруҷ 20:12? □ бар падари ту ва модари ту, то ки умри ту бар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз бошад».

Инҷили Марқӯс 7:13 Каломи Худоро ба воситаи урфу одатҳои худ, ки шумо ба онҳо расонидаед, беэътибор мегардонед; ва шумо ба ин монанд чизҳои зиёде мекунед.

Ин оят хотиррасон мекунад, ки урфу одатҳо ҳеҷ гоҳ каломи Худоро иваз накунанд.

1: Мо бояд аз урфу одатҳое, ки каломи Худоро бартарӣ медиҳанд, эҳтиёт бошем

2: Пеш аз Навиштаҳо гузоштани урфу одатҳо боиси норасоии имон мегардад

1: Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи анъанаҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад.

2: 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

Марқӯс 7:14 Ва тамоми мардумро назди Худ даъват карда, ба онҳо гуфт: «Ҳар яки шумо ба ман гӯш диҳед ва бифаҳмед:

Исо одамонро таълим медод, ки гӯш кунанд ва фаҳманд.

1: Исоро гӯш кунед ва таълимоти ӯро бифаҳмед

2: Аз Исо фаҳмиш ва хирад биҷӯед

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Масалҳо 2:3-6 - Оре, агар ту аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯй, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯйӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт. Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд.

Инҷили Марқӯс 7:15 Ҳеҷ чиз нест, ки аз берун ба одам даромада, вайро палид гардонад; балки он чи аз вай мебарояд, одамро палид мекунад.

Исо мефаҳмонад, ки на он чизест, ки ба дохили одам дохил мешавад, балки он чизест, ки аз онҳо берун меояд.

1. Қувваи калимаҳо: Чӣ тавр суханони мо моро муайян мекунанд

2. Амалҳои мо аз сухан баландтар аст

1. Яъқуб 3:6-10 - Қудрати забон ва чӣ гуна он метавонад ҳам некӣ ва ҳам бадӣ кунад

2. Матто 12:33-37 - Масали Исо дар бораи дарахтони хуб ва бад ва меваи онҳо

Марк 7:16 Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба суханони Худо бодиққат бошем ва дилҳои худро барои шунидани суханони Ӯ кушоем.

1: Овози Худоро гӯш кунед - Марк 7:16

2: Гӯшҳои худро кушоед, то бишнавед - Марқӯс 7:16

1: Яъқуб 1:19 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад".

2: Забур 95:7-8 - "Зеро ки Ӯ Худои мост, ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ ва гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем. Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед..."

Инҷили Марқӯс 7:17 Ва ҳангоме ки аз миёни мардум ба хона даромад, шогирдонаш дар бораи ин масал аз Ӯ пурсиданд.

Шогирдони Исо аз ӯ хоҳиш карданд, ки масалеро, ки навакак ба мардум таълим дода буд, фаҳмонад.

1. Қудрати пурсиш: Муҳимияти ҷустуҷӯи ҷавобҳо ба пурсишҳои рӯҳонии мо.

2. Қадами Имон: Санҷидани ҷасорате, ки барои ҷаҳиши имон лозим аст ва саволҳои сахт додан.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Марқӯс 7:18 Ба онҳо гуфт: «Оё шумо низ чунин бефаҳмед? Оё намедонед, ки он чи аз берун ба дохили одам дохил шавад, вайро палид карда наметавонад?

Исо аз шогирдонаш дар бораи фаҳмиши онҳо дар бораи он ки чӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ пок аст, мепурсад ва таълим медиҳад, ки на он чизе, ки ба дохили одам дохил мешавад, онҳоро палид мекунад, балки он чизест, ки берун меояд.

1. Таълимоти Исо дар бораи он чизе ки моро воқеан палид мекунад

2. Имтиҳони дилҳои мо барои покии ҳақиқӣ

1. Матто 15:11 - «На он чи ба даҳон меравад, одамро палид мекунад, балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».

2. Румиён 14:14 - "Ман медонам ва аз ҷониби Исои Худованд боварӣ дорам, ки ҳеҷ чизи худ ба худ нопок нест; балки барои касе ки чизеро нақис мешуморад, он

барои вай наҷис аст".

Инҷили Марқӯс 7:19 Зеро ки он на ба дили ӯ, балки ба шиками вай дохил мешавад ва ба варам берун меравад ва ҳама хӯрокҳоро пок мекунад?

Исо мефаҳмонад, ки хӯроке, ки ба бадан медарояд, одамро палид намекунад, балки тамоми гӯштҳоро пок карда, ба об меравад.

1. Чаро Исо ба ғизо ҳамчун манбаи наҷис аҳамият намедод

2. Қувваи тозакунандаи ғизо: он чизе ки Исо дар бораи хӯрдан ба мо таълим дод

1. Матто 15:11 - «На он чи ба даҳон меравад, одамро палид мекунад, балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад».

2. Румиён 14:17 - «Зеро ки Малакути Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки адолат, осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст».

Марқӯс 7:20 Ва гуфт: «Он чи аз одам мебарояд, одамро палид мекунад».

Он чизе, ки мо мекунем ва мегӯем, аз дили мо бармеояд ва он чизест, ки моро палид мекунад.

1. ? □ кулоҳ аз дарун меояд моро нопок мекунад??

2. ? □ ӯ қудрати суханон ва амали мост?

1. Матто 15:11 - ? □ t он чизест, ки ба даҳон меравад, ки одамро палид мекунад, балки он чизест, ки аз даҳон мебарояд; ин одамро харом мекунад.??

2. Яъқуб 3:2–12 - ? □ ё ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Агар касе дар суханаш пешпо нахӯрад, вай одами комил аст, ки тамоми бадани худро низ ҷилавгирӣ карда метавонад.??

Марк 7:21 Зеро аз дарун, аз дили одамон фикрҳои бад, зино, зино, куштор,

Ин порча ба шарорати инсоният, ки аз даруни дил сарчашма мегирад, таъкид мекунад.

1. Бадӣ дар қалби мо: Чӣ гуна бояд васвасаҳои моро мағлуб кунем

2. Қувваи дил: Фаҳмидани умқи табиати инсон

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳо бо хоҳиши бади худ кашида мешаванд ва фирефта мешаванд. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. Румиён 3:10-18 - Тавре ки навишта шудааст: ? □ дар ин ҷо касе одил нест, ҳатто як нафар ҳам нест; касе намефаҳмад; касе нест, ки Худоро меҷӯяд. Ҳама рӯйгардон шуданд, якҷоя бефоида шуданд; касе нест, ки некӣ мекунад, ҳатто як нафар.

Марқӯс 7:22 Дуздӣ, тамаъкорӣ, бадӣ, макр, фисқу фуҷур, чашми бад, куфр, ғурур, аблаҳӣ:

Ин порча якчанд гуноҳҳоеро номбар мекунад, ки Китоби Муқаддас маҳкум кардааст, ба монанди дуздӣ, тамаъкорӣ, бадкорӣ, макр, фисқу фуҷур, чашми бад, куфр, ғурур ва аблаҳӣ.

1. "Гуноҳҳои дил: эътироф кардани гуноҳҳое, ки мо намебинем"

2. "Қудрати забон: Чаро куфр ҳаром аст"

1. Масалҳо 11:3 - «Беайбии одил онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард».

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Марқӯс 7:23 Ҳамаи ин чизҳои бадӣ аз дарун баромада, одамро палид мекунанд.

Исо таълим медиҳад, ки бадӣ аз даруни одам меояд ва онҳоро палид мекунад.

1. "Дили масъала: Чаро гуноҳ аз даруни мо сар мешавад"

2. "Қудрати Инҷил: Чӣ тавр мо метавонем гуноҳро мағлуб кунем"

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми ба васвасаи ҳаваси бади худ кашида ва фирефта шуданаш озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

2. Румиён 6:12-14 - "Бинобар ин, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ки шумо ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ нагузоред, ки ҳамчун олоти бадӣ, балки худро ба Худо ҳамчун олоти бадӣ пешниҳод кунед. Онҳое ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд, ва ҳар як қисми худро ба Ӯ ҳамчун олати адолат бидеҳ; зеро ки гуноҳ дигар оғои шумо нахоҳад буд, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед».

Инҷили Марқӯс 7:24 Ва аз он ҷо бархоста, ба ҳудуди Сӯр ва Сидӯн рафт ва ба хонае даромад, ва ҳеҷ кас намехост, ки аз ин огоҳ шавад, аммо пинҳон шуда натавонист.

Исо барои танҳоӣ ва махфӣ ба Сӯр ва Сидӯн рафт.

1: Исо мехост ва вақт лозим буд, ки танҳо бошад ва дар бораи рисолати худ андеша кунад.

2: Ба ҳамаи мо вақт лозим аст, ки танҳо бошем ва дар бораи ҳаёт ва ҳадафи худ амиқ андеша кунем.

1: Матто 6:6 - ? □ вақте ки шумо дуо мегӯед, ба ҳуҷраи худ дароед ва дарро пӯшед ва ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯед. Ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.??

2: Забур 46:10 - ? □ то ҳол, ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халкхо сарбаланд шавам, дар замин сарбаланд шавам!??

Инҷили Марқӯс 7:25 Зеро зане, ки духтараш рӯҳи палид дошт, аз Ӯ шунида, омада, пеши пойҳои Ӯ афтод.

Духтари зане гирифтори рӯҳи палид буд ва ӯ дар бораи Исо шунида, барои кӯмак ба назди Ӯ омад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр мӯъҷизаҳои Исо ҳаёти моро тағир дода метавонанд

2. Бартараф кардани муборизаҳо: Чӣ тавр Исо манбаи қувваи мост

1. Матто 15:21-28 - Исо духтари зани канъонро шифо медиҳад

2. Марқӯс 5:24-34 - Исо занро бо масъалаи хун шифо медиҳад

Инҷили Марқӯс 7:26 Он зан юнонӣ буд, ки аз халқаш сирофиниқиягӣ буд; ва аз вай илтимос кард, ки шайтонро аз духтараш берун кунад.

Он зан юнониe аз халқи Сирофиниқия буд ва аз Исо хоҳиш кард, ки иблисро аз духтараш берун кунад.

1: Исо муҳаббат ва марҳамати Худро нисбати ҳамаи халқҳо зоҳир мекунад, на танҳо ба халқи яҳудӣ.

2: Худо ба воситаи мо амал мекунад ва ба мо имконият медиҳад, ки дасту пойҳои Ӯ бошем.

1: Аъмол 10: 34-35 - Худо рӯйбинӣ намекунад ва омода аст, ки одамонро аз ҳар миллат қабул кунад.

2: Яъқуб 2:15-17 - Имон бе аъмол мурда аст ва мо бояд имони худро тавассути амалҳои худ нишон диҳем.

Инҷили Марқӯс 7:27 Аммо Исо ба вай гуфт: «Бигзор аввал кӯдакон сер шаванд; зеро ки нони кӯдаконро гирифта, пеши сагон партофтан ҷоиз нест».

Исо таъкид мекунад, ки эҳтиёҷоти кӯдакон бояд пеш аз кӯмак ба сагҳо қонеъ карда шаванд.

1: Мо бояд пеш аз кӯмак ба дигарон эҳтиёҷоти оилаамонро дар ҷои аввал гузорем.

2: Мо набояд худхоҳ бошем ва ҳамеша дар ёд дошта бошем, ки ба ниёзмандон кумак кунем.

1: Филиппиён 2:3-4? □ о ҳеҷ чиз аз шӯҳратпарастӣ ё ғурури беҳуда. Балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.??

2: Ғалотиён 6:10? □ Пас, чун имкон дорем, некӣ кунем ба ҳама мардум, бахусус ба аҳли байти муъминон.??

Марқӯс 7:28 Вай дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Бале, Худовандо!

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр як зан ба саволи Исо дар бораи он ки оё вай бовар дорад, ки ӯ метавонад духтарашро шифо диҳад, боварии ӯро ба ӯ тасдиқ карда, ба сагон нонрезаҳои кӯдаконро мехӯрад, чӣ гуна посух дод.

1. Боварӣ ба Исо барқароршавӣ ва умед меорад

2. Файзи Худо ба хурдтарин мо ҳам фаро мерасад

1. Матто 15:21-28 - Шифо кардани Исо духтари зани канъонӣ

2. Румиён 5:6-8 - Файзи фаровони Худо ба воситаи Исои Масеҳ

МАРҚӮС 7:29 Ба вай гуфт: «Барои ин суханат бирав; шайтон аз духтарат берун шуд.

Исо иблисро аз вай берун карда, духтари занеро шифо мебахшад.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ қудрати муҳаббат ва табобати Исоро нодида гирем.

2: Ҳатто вақте ки бо вазъиятҳоиториктарин рӯ ба рӯ мешавад, Исо метавонад ба ҳама нур ва умед бахшад.

1: Забур 34:18 "Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад."

2: Isaiah 43:2 "Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки шумо аз дарёҳо мегузаред, онҳо бар шумо нахоҳанд зад; вақте ки шумо аз оташ мегузаред, шумо сӯхта нахоҳед шуд; алангаҳо туро оташ нахохад дод».

Инҷили Марқӯс 7:30 Ва ҳангоме ки вай ба хонаи худ омад, дид, ки иблис берун шудааст ва духтараш бар бистар хобидааст.

Зане фаҳмид, ки духтараш ҳангоми ба хона баргаштанаш аз деви худ шифо ёфтааст.

1. Исо қудрат дорад, ки моро аз гуноҳ ва оқибатҳои он озод кунад.

2. Қудрати Худо аз ҳар қувваи бад бузургтар аст.

1. Луқо 8:26-35 - Исо рӯҳи палидро аз зан берун мекунад.

2. Матто 18:10 - Исо шогирдонашро ҳушдор медиҳад, ки эҳтиёт бошанд, то ки хурдсолонро ба васваса наандозанд.

Инҷили Марқӯс 7:31 Ва боз аз соҳилҳои Сӯр ва Сидӯн баромада, аз миёни соҳилҳои Декаполис ба баҳри Ҷалил расид.

Исо аз соҳилҳои Сӯр ва Сидӯн баромада, аз миёни соҳилҳои Декаполис ба баҳри Ҷалил расид.

1. Саёҳати Исо дар саросари замин нишон медиҳад, ки Ӯ ба мавъизаи хушхабар ба ҳама содиқ аст.

2. Хизмати Исо шаҳодати он буд, ки омодагии Ӯ ба дуру наздик рафтан ба ҳама одамон буд.

1. Матто 4:23-25 - Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро дар байни мардум шифо медод.

2. Марқӯс 16:15 - Ва ба онҳо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед».

Инҷили Марқӯс 7:32 Ва назди Ӯ касеро оварданд, ки кар буд ва дар суханаш монеа дошт; ва аз Ӯ илтимос мекунанд, ки даст бар вай гузорад.

Як гурӯҳ одамон кареро, ки нуқсони нутқ дошт, ба назди Исо меоранд, то шифо

ёбад.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна имони онҳое, ки марди карро назди Исо оварданд, шифои мӯъҷизавӣ дод.

2. Сабр кардан дар замонҳои душвор - Чӣ гуна Худо аз душвориҳои мо истифода мебарад, то моро ба Ӯ наздик созад.

1. Яъқуб 5:14-15 - Оё касе аз шумо бемор аст? Ӯ бояд пирони калисоро даъват кунад, то дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ба исми Худованд ӯро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Инҷили Марқӯс 7:33 Ва Ӯро аз байни мардум дур карда, ангуштонашро ба гӯшҳои вай гузошт, ва туф карда, забонашро ламс кард;

Исо марди карро бо ламс кардани гӯшҳо ва забонаш шифо дод.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки нисбат ба камбағалон ҳамдардӣ ва раҳмдил бошем.

2: Исо ба мо қудрати имонро нишон медиҳад ва дуо метавонад беморонро шифо диҳад.

1: Яъқуб 5:15 - "Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, беморро шифо хоҳад дод; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар онҳо гуноҳ карда бошанд, омурзида мешаванд."

2: Ишаъё 53: 5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем".

Марқӯс 7:34 Ва ба осмон нигариста, оҳ кашид ва ба вай гуфт: «Эффото, яъне: «Кушода».

Шифои марди кару гунг: Исо гӯшҳо ва даҳони он мардро кушод.

1. Ҳамдардии шифобахши Худо: Чӣ тавр Исо одами кар ва гунгро кушод

2. Мӯъҷизаҳо ва имон: Қудрати Исо барои бартараф кардани ҳама мушкилот

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд; он гоҳ ланг мисли оҳу ҷаҳад, ва забони гунг аз шодӣ месарояд.

2. Забур 146:8 - Худованд чашмони кӯронро мекушояд; Худованд саҷдакунандагонро боло мебарад; Худованд одилонро дӯст медорад.

Инҷили Марқӯс 7:35 Ва дарҳол гӯшҳои ӯ кушода шуданд, ва риштаи забонаш воз шуда, ошкоро сухан мегуфт.

Исо марди кар ва гунгро шифо дод ва ба ӯ имкон дод, ки равшан сухан гӯяд.

1. Қудрати Худо метавонад шифо ва дигаргунӣ оварад.

2. Исо қодир аст, ки шикасти моро барқарор кунад.

1. Забур 103:3 - Ӯ ҳамаи гуноҳҳои шуморо мебахшад ва ҳамаи бемориҳои шуморо шифо мебахшад.

2. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд; он гоҳ ланг мисли оҳу ҷаҳад, ва забони гунг аз шодӣ месарояд.

Инҷили Марқӯс 7:36 Ва Ӯ онҳоро фармуд, ки ба ҳеҷ кас чизе нагӯянд;

Исо марди карро шифо дод ва ба он шоҳидон дастур дод, ки ба касе нагӯянд, аммо онҳо ба ҳар ҳол ин хабарро паҳн карданд.

1. Қудрати Исо: Чӣ гуна мӯъҷизаҳои ӯ қудрати илоҳии Ӯро нишон медиҳанд

2. Қувваи шаҳодатдиҳӣ: Амалҳои мо ба дигарон чӣ гуна таъсир мерасонанд

1. Луқо 5:15-16 - Аммо шӯҳрати Ӯ торафт бештар паҳн мешуд ва мардуми бисьёре

ҷамъ мешуданд, то ки Ӯро бишнаванд ва аз заъфҳои худ шифо ёбанд. Ва ӯ ба биёбон рафта, дуо гуфт.

2. Аъмол 4:20 - Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва шунидаем, бигӯем.

Инҷили Марқӯс 7:37 Ва ба қадри кофӣ дар ҳайрат афтода, мегуфтанд: «Ӯ ҳама чизро хуб кардааст: каронро шунаво медиҳад ва гунгонро ба сухан гуфтан».

Мардум аз мӯъҷизаҳои Исо, бахусус шифо додани одамони кару гунг дар ҳайрат монданд.

1. Қудрати мӯъҷизавии Худо: Нигоҳе ба мӯъҷизаҳои шифобахши Исо

2. Исо: Табиб ва Наҷотдиҳандаи мо

1. Ишаъё 35:5-6: Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Ибриён 13:8: Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Марқӯс 8 якчанд рӯйдодҳои муҳимро, аз ҷумла ғизо додани чор ҳазор нафар, баҳс бо фарисиён дар ҷустуҷӯи аломат, шифо ёфтани марди кӯр дар Байт-Сайдо, эътирофи Петрус ба Масеҳ ва Исо, ки марг ва эҳёи Ӯро пешгӯӣ мекунад, нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки як издиҳоми зиёди дигар дар гирди Исо ҷамъ шуда, чизе барои хӯрдан надоранд. Вай дар хакки онхо гам-хорй карда, карор медихад, ки ба онхо хурок дихад. Бо ҳафт нон ва чанд моҳии майда ӯ шукргузорӣ мекунад нон мешиканад ба шогирдон тақсим мекунад одамон ҳамон моҳӣ мехӯрданд, ки ҳама хӯрданд, баъд аз он ҳафт сабад пур пораҳои шикаста боқимонда тақрибан чор ҳазор мард хӯрданд, пас аз фиристодани издиҳом ба қаиқ савор мешаванд ба минтақаи Далманута (Марк). 8:1–10). Дар он ҷо фарисиён омада, ба баҳсу мунозира шурӯъ мекунанд, ки ӯро озмуда, аз ӯ аломате аз осмон мепурсанд, аммо ӯ аз таҳти дил оҳ кашида, мегӯяд: «Чаро ин насл аломат талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба он аломате дода нахоҳад шуд». (Марқӯс 8:11–13).

Сархати 2: Ҳангоми дар қаиқ бо шогирдон сӯҳбат кардан, фаромӯш карданд, ки нон биёранд, дар байни онҳо танҳо як нон дошта бошанд. Ӯ онҳоро огоҳ мекунад: «Эҳтиёт бошед, аз хамиртуруши фарисиёни Ҳиродус ҳазар кунед». Онҳо дар ин

бора байни худ муҳокима мекунанд, ки «аз он сабаб аст, ки мо нон надорем». Бохабар аз баҳси онҳо Исо мепурсад, ки чаро сухан дар бораи надоштани нон намефаҳмад, вале намебинад, дилҳо сангдил шудаанд, чашмҳо намебинанд, гӯшҳо намешунаванд, ёд надоранд, вақте ки панҷ нон панҷ ҳазор пора шуд, вақте ки ҳафт нон чор ҳазор дона сабад пур шуд? пораҳои пур сабад бардоштанд, то ҳол намефаҳманд (Марқӯс 8:14-21).

Сархати 3: Вақте ки онҳо ба Байт-Сайда меоянд, баъзе одамон нобиноеро оварда зорӣ мекунанд, ки Исо ба ӯ ламс мекунад дасти нобиноро берун мебарад, ӯро берун аз деҳа мебарад, ба чашмонаш туф мекунад ва дастонашро ба ӯ мегузорад, мепурсад, ки оё чизе мебинад, ба боло нигоҳ мекунад мегӯяд: одамон ба дарахтон монанданд чашмонаш боз кушода шуданд, биноаш барқарор шуд, ҳама чиз равшан ба хона мефиристад, ки мегӯяд: «Ҳатто ба деҳа нарав» (Марқӯс 8:22-26). Пас аз он, ба деҳаҳои Қайсарияи Филиппӣ сафар карда, аз шогирдон мепурсад, ки одамон ба онҳо ҷавоб медиҳанд, ки ба онҳо Яҳёи Таъмиддиҳандаи Илёс, яке аз пайғамбарон, пас аз он мепурсад, ки Петрус кист, ки мегӯяд: «Ту Масеҳ ҳастӣ». Огоҳӣ медиҳад, ки дар ин бора ба касе нагӯяд, оғоз мекунад таълим додан бояд бисёр азоб кашад пирон рад карда шаванд Саркоҳинон пас аз се рӯз эҳё шаванд Петрусро сарзаниш мекунад. Худо, балки фақат ба одамон дахл дорад» (Марқӯс 8:27-33). Анбӯҳи мардумро бо шогирдонаш даъват мекунад, ҳар кӣ мехоҳад, ҳаётро нақот диҳад, онро аз даст медиҳад, ҳар кӣ барои Ӯ ҳаётро аз даст медиҳад, Инҷил онро нақот медиҳад, барои касе чӣ фоида дорад, ки тамоми ҷаҳон аз ҷони маҳрум гардад, касе ба ивази ҷон чӣ дода метавонад, агар касе Ӯро аз суханони зинокор шарм кунад Писар Вақте ки ҷалоли Падар меояд, инсон хиҷил хоҳад шуд, фариштаҳои муқаддаси Падар дар ҳақиқат мегӯянд, ки баъзеҳо дар ин ҷо истодаанд, пеш аз он ки Салтанати Худо ба қудрат ояд, маргро чашиданд (Марқӯс 8:34-38).

Марқӯс 8:1 Дар он рӯзҳо мардум бисьёр буданд ва чизе барои хӯрдан надоштанд, Исо шогирдони Худро наздаш хонда, ба онҳо гуфт:

Исо мардумро ғизо медиҳад: Ҳар кас кофӣ аст.

1: Худо ҳамеша ризқ медиҳад. Мо ҳеҷ гоҳ ниёз надорем.

2: Исо таъминкунандаи ҳама ниёзҳост.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Инҷили Марқӯс 8:2 Ба мардум раҳм дорам, зеро онҳо се рӯз боз бо ман ҳастанд ва чизе барои хӯрдан надоранд.

Исо ба мардуме ки се рӯз боз бо ӯ буданд ва чизе барои хӯрдан надоранд, раҳм мекунад.

1. Ҳамдардии Исо: Чӣ тавр мо бояд ба намунаи ӯ пайравӣ кунем

2. Қувваи имон: Омӯзиш аз мардум

1. Матто 14:14 - Ва Исо берун рафта, мардуми бисьёреро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад ва беморони онҳоро шифо дод.

2. Юҳанно 6:5-7 - Вақте ки Исо чашмони худро боло карда, дид, ки мардуми зиёде назди Ӯ меоянд, ба Филиппус гуфт: «Аз куҷо мо нон харидем, то ки онҳо бихӯранд? Ва инро барои исботи вай гуфт: зеро худаш медонист, ки чӣ кор хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 8:3 Ва агар ман онҳоро рӯзадор ба хонаҳояшон гусел кунам, дар роҳ беҳуш хоҳанд шуд, зеро ки ғавғои онҳо аз дур омада буданд.

Шогирдони Исо дар бораи одамоне, ки Ӯ таълим медод, ғамхорӣ мекарданд, зеро онҳо аз дур омада буданд ва агар рӯзадоронро ба хонаҳояшон гусел кунанд, аз гуруснагӣ беҳуш мешуданд.

1. Исо дар бораи беҳбудии мо ғамхорӣ мекунад, ҳатто вақте ки иҷрои он чизе ки Ӯ барои мо душвор бошад ҳам.

2. Исо мехоҳад, ки мо ба эҳтиёҷоти дигарон диққат диҳем, ҳатто агар ин барои мо душвор бошад ҳам.

1. Матто 25: 35-36 - "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро даъват кардед".

2. Яъқуб 2:14-16 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе иддао дорад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: « Эй осоиштагӣ, гарм бошед ва сер шавед, вале дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе накунад, ин чӣ фоида дорад? »

Инҷили Марқӯс 8:4 Шогирдонаш дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Аз куҷо одам метавонад ин одамонро дар биёбон бо нон сер кунад?

Шогирдон аз Исо пурсиданд, ки чӣ тавр онҳо метавонистанд мардуми зиёдеро дар биёбон бо чанд нон сер кунанд.

1. Қувваи Имон: Исо ба мо нишон дод, ки ҳатто дар вазъиятҳои душвортарин имон метавонад чизи ғайриимконро имконпазир созад.

2. Қувваи Дуо: Вақте ки бо душвориҳои зиёд дучор мешавад, дуо метавонад ба мо умед ва қувват бахшад.

1. Матто 17:20 - «Ӯ ба онҳо гуфт: « Ба сабаби имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт, ? ove аз ин ҷо ба он ҷо,??ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.??

2. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро амал мекунад."

Марқӯс 8:5 Ва аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред? Ва гуфтанд: «Ҳафт».

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки чанд нон доранд, ва онҳо ба ҳафт ҷавоб доданд.

1. Қувваи имон: Исо нишон медиҳад, ки чӣ тавр имон ҳатто ҳадяи хурдро барои бисёриҳо баракат табдил дода метавонад.

2. Таъмини Худо: Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр Худо метавонад захираҳои ба назар ночизро гирифта, онҳоро барои қонеъ кардани ниёзҳои одамон истифода барад.

1. Матто 14:13-21 - Исо панҷ нон ва ду моҳӣ барои сер кардани панҷ ҳазор нафарро истифода мебарад.

2. Юҳанно 6:1-14 - Исо панҷ нон ва ду моҳиро ба хӯроки мӯъҷизавӣ барои панҷ ҳазор нафар табдил медиҳад.

Инҷили Марқӯс 8:6 Ва Ӯ мардумро фармуд, ки бар замин нишинанд; ва ҳафт нонро

гирифта, шукрона гуфт ва пора кард ва ба шогирдонаш дод, ки пеши онҳо гузоранд; ва онҳоро пеши мардум гузоштанд.

Исо шукрона гуфт ва дар назди шогирдонаш ҳафт нон пора кард, ва онҳо ба назди мардум гузоштанд.

1. Қудрати шукргузорӣ

2. Муҳимияти хидмат ба дигарон

1. Матто 15:36 - "Ва ӯ ҳафт нон ва моҳиҳоро гирифта, шукрона гуфт ва пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум."

2. Филиппиён 4:6 - «Ҳеҷ чиз эҳтиёт нашавед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад».

Марқӯс 8:7 Ва онҳо чанд моҳии хурд доштанд, ва Ӯ баракат дод ва фармуд, ки онҳоро низ пеши онҳо гузорад.

Исо якчанд моҳии хурдро истифода бурда, мардуми зиёдеро ғизо медод.

1: Исо чизҳои хурди ҳаётро барои иҷрои корҳои бузург истифода бурд.

2: Исо ба мо таълим дод, ки бо он чизе ки дорем, қаноат кунем ва ба Ӯ таваккал кунем, ки ба Ӯ медиҳад.

1: Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам. дар хар шароит сирри ру ба фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва эхтиёчро омухтам.

2: Матто 6:25-34? □ Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед, на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Ва чаро шумо дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ тавр онҳо мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд. ...

Инҷили Марқӯс 8:8 Онҳо хӯрда сер шуданд ва аз гӯшти шикаста, ки боқимонда буд, ҳафт сабадро гирифтанд.

Шогирдон нон ва моҳие, ки Исо дода буд, хӯрданд ва сер шуданд, ва ҳафт сабад аз хӯрок боқимонда боқӣ монд.

1. Худо қодир аст рӯзии моро ба фаровонӣ диҳад.

2. Қувваи имон ва намоз.

1. Матто 14:13-21 - Таъом додани панҷ ҳазор нафар

2. Луқо 17:11-19 - Исо даҳ махавиро пок мекунад

Марқӯс 8:9 Хӯрандагон тақрибан чор ҳазор нафар буданд, ва Ӯ онҳоро ҷавоб дод.

Ин порча мӯъҷизаи Исоро тасвир мекунад, ки чор ҳазор нафарро бо чанд нон ва моҳӣ ғизо медод.

1. Қудрати мӯъҷизаҳои Исо: Чӣ тавр Худо метавонад дар вақти зарурӣ фаровониро таъмин кунад

2. Ҳамдардии Исо: Чӣ гуна Худо ба тамоми халқаш ғамхорӣ мекунад

1. Юҳанно 6:1-14 - Исо ба таври мӯъҷизавӣ панҷ ҳазор нафарро ғизо дод

2. Матто 14:13-21 - Исо дар рӯи об қадам зада, бо шогирдонаш вохӯрд

Инҷили Марқӯс 8:10 Дарҳол Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба қисматҳои Далмонуто омад.

Исо ва шогирдонаш ба киштӣ даромада, ба Далманута рафтанд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Сафари Исо ба Далманута

2. Аз паи Роҳбари Худованд: Сафар ба Далманута

1. Юҳанно 14:15? □ агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард.??

2. Луқо 9:23? □ ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Инҷили Марқӯс 8:11 Фарисиён берун омада, бо Ӯ пурсидан гирифтанд ва Ӯро озмуда, аломате аз осмон аз Ӯ меҷустанд.

Фарисиён Исоро озмуда, нишоне аз осмон талаб карданд.

1. Васвасаи Исо: таваккал ба Худо, на ба нишонаҳо ва мӯъҷизот

2. Қувваи имон: бартараф кардани васвасаҳо тавассути Каломи Худо

1. Матто 4:1-11 - Исоро иблис васваса мекунад.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Инҷили Марқӯс 8:12 Ва ӯ дар рӯҳи худ оҳ кашид ва гуфт: «Чаро ин насл аломате меҷӯяд? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ба ин насл аломате дода нахоҳад шуд.

Исо ноумедии худро аз набудани имони мардум изҳор мекунад ва аз додани аломат худдорӣ мекунад.

1. Малакути Худо бар имон сохта шудааст, на ба нишонаҳо

2. Худо мардуми мӯъминро меҷӯяд

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Юҳанно 20:29 - Исо ба вай гуфт, ? Оё шумо барои он ки маро дидаед, бовар

кардаед? Хушо касоне, ки надидаанд ва имон овардаанд.

Инҷили Марқӯс 8:13 Ва онҳоро гузошта, боз ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигар равона шуд.

Исо бо киштӣ ба он тарафи баҳр рафт.

1. Итоати Исо: Омӯзиши риояи аҳкоми Худо

2. Қудрати Исо: мӯъҷизаи убур аз баҳр

1. Юҳанно 6:21 - Дарҳол қаиқ ба замине расид, ки онҳо ба он ҷо рафта буданд.

2. Матто 14:22-33 - Дарҳол Исо шогирдонро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз ӯ ба соҳили дигар раванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод.

Инҷили Марқӯс 8:14 Шогирдон гирифтан нонро фаромӯш карда буданд ва дар қаиқ бо худ зиёда аз як нон надоштанд.

Шогирдон овардани нонро фаромӯш карда буданд ва танҳо як нон бо худ доштанд.

1: Мо бояд ба ҳама вазъият омода бошем, чунон ки шогирдон ин тавр набуданд.

2: Мо бояд дар бораи захираҳое, ки мо дорем, дар хотир дорем, зеро шогирдон танҳо як нон доштанд.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи оянда хавотир нашавем ва ба Худо таваккал кунем.

2: Масалҳо 21:20 - Ганҷ ва равғани қиматбаҳо дар марди хирадманд аст? □ манзил аст, аммо одами нодон онро мехӯрад.

Марқӯс 8:15 Ва онҳоро таъкид карда, гуфт: «Эҳтиёт бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Ҳиродус ҳазар кунед».

Мо бояд аз таълимоти бардурӯғи фарисиён ва таълимоти бардурӯғи Ҳиродус огоҳ

бошем.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ

2. Аз фиреби дунё дидан

1. Эфсӯсиён 5:6-7 - «Бигзор касе шуморо бо суханони хушку холӣ фирефта накунад, зеро ки барои инҳо ғазаби Худо бар писарони беитоат меояд, бинобар ин, бо онҳо шарик нашаведед».

2. Қӯлассиён 2:8 - «Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба асорати фалсафа ва фиреби хушку холӣ нагирад, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, мувофиқи рӯҳҳои оддии ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ».

Инҷили Марқӯс 8:16 Онҳо байни худ андеша карда, гуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки мо нон надорем».

Шогирдон чунин фикр мекарданд, ки сабаби таълим додани Исо набудани нон аст.

1: Исо ба мо хотиррасон мекунад, ки ба эҳтиёҷоти ҷисмонии худ назар андозем ва ниёзҳои рӯҳонии атрофиёнамонро бубинем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Исо ҳамеша ба мо ғизои рӯҳонӣ медиҳад.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии худ ғамхорӣ накунем, балки аввал Малакути Худоро ҷӯем.

2: Забур 23 - Гарчанде ки мо аз водии сояи марг гузарем, Худо ба мо тасаллӣ ва ризқ медиҳад.

Инҷили Марқӯс 8:17 Исо инро фаҳмида, ба онҳо гуфт: «Чаро фикр мекунед, ки нон надоред? Оё ҳанӯз дарк накардаед ва намефаҳмед? Оё шумо ҳанӯз дилатон сахт шудааст?

Исо аз мардум пурсид, ки чаро онҳо аз ӯ пурсиданд, ки нон надоранд, гарчанде ки онҳо ҳанӯз нафаҳмиданд ё нафаҳмиданд.

1. Сахтшавии дил: Фаҳмидани нақшаи Худо

2. Дидан бо чашми имон: имон овардан ба ризқи Худо

1. Ирмиё 17:7-8 - "Хушо касе, ки ба Худованд таваккал мекунад ва эътимоди вай ба Ӯст. Ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар назди об шинонда шудааст, ки решаҳои худро дар ҷӯй мерезад. Вай наметарсад, вақте ки гармо меояд, баргаш хамеша сабз аст, дар як соли хушксолй ташвише надорад ва боре хам намедихад».

2. Ибриён 3: 14-15 - "Мо омадем, ки дар Масеҳ шарик шавем, агар дар ҳақиқат эътиқоди аввалини худро то ба охир устувор нигоҳ дорем. Чӣ тавре ки дар боло гуфта шудааст: "Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед, сахтгир нашавед. дилҳоро мисли он ки дар исён кардаед».

Марк 8:18 Оё шумо чашм доред, намебинед? ва гӯш доред, намешунавед? Оё ба ёд намеоваред?

Исо мепурсад, ки чаро шогирдонаш, ки чашми дидан ва гӯши шунидан доранд, он чиро, ки Ӯ ба онҳо таълим додааст, намефаҳманд ва дар хотир надоранд.

1. Дидан ва бовар кардан: Фаҳмидани Каломи Худо

2. Гӯш додан барои итоат кардан: Дар хотир доштани он чизе, ки мо омӯхтаем

1. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд ҳақиқӣ аст, соддадилонро хирадманд месозад; аҳкоми Худованд дуруст аст ва дилро шод мегардонад; Амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад;

2. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

Инҷили Марқӯс 8:19 Вақте ки ман панҷ нонро аз панҷ ҳазор пора кардам, чанд сабади пур аз пораҳо бардоштед? Ба Ӯ гуфтанд: «Дувоздаҳ».

Исо қудрати бузурги худро бо ғизо додани анбӯҳи гурусна нишон дод.

1. Қудрати Худо: Дарс аз ғизодиҳии мӯъҷизавии Исо

2. Баракати мубодила: Намунаи саховатмандии Исо

1. Луқо 9:13-17 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Юҳанно 6:1-14 - Исо чор ҳазор нафарро ғизо медиҳад

Марқӯс 8:20 Ва ҳангоме ки ҳафт нафар аз чор ҳазор нафар буданд, чанд сабади пур аз пораҳо бардоштанд? Ва гуфтанд: «Ҳафт».

Исо аз шогирдон пурсид, ки пас аз он ки чор ҳазор нафарро бо ҳафт нон ва чанд моҳии хурд ғизо доданд, чанд сабад бардоштанд. Шогирдон ҷавоб доданд, ки ҳафт сабад бардоштанд.

1. Фаровонии Худо: Чӣ гуна имон ба Худо метавонад беш аз кофиро таъмин кунад.

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Исо ба муҳаббати худ шарик буд ва эҳтиёҷоти дигаронро таъмин мекард.

1. Юҳанно 6:1-14 - Исо 5000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо медиҳад.

2. Матто 14:13-21 - Исо 4000 нафарро бо ҳафт нон ва чанд моҳии хурд ғизо медиҳад.

Марқӯс 8:21 Ба онҳо гуфт: «Чаро намефаҳмед?

Исо аз шогирдонаш мепурсад, ки чаро онҳо намефаҳманд.

1: Мо бояд Каломи Худоро дарк кунем, то ҳаёти пур аз итоаткорӣ ва имон дошта бошем.

2: Худованд ҳамеша омода аст, ки моро дар фаҳмиши Каломи Ӯ ҳидоят кунад.

1: Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

2: Юҳанно 16:12-15 - Ман боз чизҳои зиёде дорам, ки ба шумо бигӯям, аммо шумо ҳоло тоқат карда наметавонед. Аммо вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки аз худаш сухан нагӯяд; лекин ҳар чи мешунавад, бигӯяд, ва аз оянда ба шумо хабар хоҳад дод.

МАРҚӮС 8:22 Ва ӯ ба Байт-Сайдо омад; ва кӯреро назди Ӯ оварда, илтимос карданд, ки Ӯро ламс кунад.

Кӯрро ба Байт-Сайдо ба назди Исо оварданд ва хоҳиш карданд, ки шифо ёбад.

1: Мо метавонем ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои худ барои шифо ба Исо муроҷиат кунем.

2: Исо қудрат дорад, ки ҳатто дардҳои душвортарини моро шифо диҳад.

1: Ишаъё 41:10? □ гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам.??

2: Яъқуб 5:14-15? Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад ва Худованд ӯро зинда мекунад.??

Марқӯс 8:23 Ва дасти кӯрро гирифта, аз шаҳр берун бурд; Ва чун ба чашмонаш туф карда, дастҳояшро бар ӯ гузошт, аз ӯ пурсид, ки оё ин корро дидааст?

Исо дасти кӯреро гирифта, аз шаҳр берун бурд. Сипас ба чашмони он мард туф кард ва дастонашро бар ӯ гузошт ва пурсид, ки оё чизе дидааст?

1. Қудрати Исо барои шифо: Баррасии мӯъҷизаҳои Исо дар Марқӯс 8

2. Исо дар бораи нобиноён ғамхорӣ мекунад: Омӯзиши раҳмдилии Исо ба ҳомилаҳо дар Марқӯс 8

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Матто 10:8 - Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳьё кунед, девҳоро берун кунед: ба таври ройгон қабул кардаед, ба таври ройгон бидиҳед.

Марқӯс 8:24 Ва ӯ ба боло нигариста гуфт: «Ман одамонро мисли дарахтон мебинам, ки роҳ мераванд».

Шогирдони Исо шоҳиди он ҳастанд, ки ӯ ба боло нигарист ва мегӯянд, ки одамонро мисли дарахтон мебинад.

1. Дар имон рафтор кардан: Фаҳмидани он ки пайравӣ кардан ба Исо чӣ маъно дорад

2. Чизи муҳимро аз даст надиҳед: Мулоҳизаҳо дар бораи дидан бо чашми рӯҳонӣ

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - "Пас, бодиққат бубинед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки чӣ гуна иродаи Худованд аст».

2. Ишаъё 6:9-10 - « Ва ӯ гуфт : ? дили ин қавм хира ва гӯшҳошон вазнин ва чашмонашон кӯр, мабодо бо чашмони худ набинанд ва бо гӯшҳояшон бишнаванд ва бо дилҳояшон дарк накунанд, ва рӯй гардонанд ва шифо наёбанд.

Инҷили Марқӯс 8:25 Баъд аз он боз дастҳояшро бар чашмонаш гузошта, ба боло нигарист, ва ӯ барқарор шуд ва ҳамаро равшан дид.

Исо мардеро аз кӯр буданаш шифо дод.

1. Исо сарчашмаи ниҳоии шифо ва барқарорсозии мост.

2. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ба мо равшанӣ ва фаҳмиш меорад.

1. Забур 147:3 "Ӯ шикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад".

2. Ишаъё 61:1 «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, то ба асирон озодӣ эълон кунам, ва кушодани зиндон ба рӯи онҳост».

Инҷили Марқӯс 8:26 Ва ӯро ба хонаи худ фиристод ва гуфт: «На ба шаҳр равед ва ба касе дар шаҳр нагӯед».

Исо мардеро ба хонааш фиристод, то ки ба шаҳр надарояд ва дар бораи шифо ёфтани ӯ ба касе нагӯяд.

1. Исо моро даъват мекунад, ки муҳаббаташро мубодила кунем: Қудрати шаҳодат дар бораи Масеҳ

2. Чӣ тавр бояд ҳаёти итоаткорӣ ба Исо зиндагӣ кунад

1. Матто 10:27 - "Ҳар он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ бигӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед".

2. Юҳанно 5:19-20 - "Он гоҳ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе бикунад, магар он чи мебинад, ки Падар мекунад, зеро ҳар он чи Ӯ мекунад, Писар аст. низ ҳамин тавр мекунад, зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худи худ мекунад, ба Ӯ нишон медиҳад, ва корҳои бузургтар аз инҳоро ба Ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо дар ҳайрат бошед'».

Инҷили Марқӯс 8:27 Исо бо шогирдонаш ба шаҳрҳои Қайсарияи Филиппӣ рафт ва дар роҳ аз шогирдони Худ пурсид ва гуфт: «Мардум Маро кист?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки одамон ӯро кист?

1. Исо кист?

2. Фаҳмидани табиати Исо

1. Юҳанно 8:58 - Исо ба онҳо гуфт: ? □ ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки пеш аз пайдо шудани Иброҳим ман ҳастам.

2. Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо ва хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон? □ ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

МАРҚЎС 8:28 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда», лекин баъзеҳо мегӯянд: «Илёс! ва дигарон, Яке аз паёмбарон.

Ин порча нишон медиҳад, ки одамон намедонанд, ки Исо ҳангоми пурсид : «Мардум Маро кист?». Баъзе одамон бо Яҳёи Таъмиддиҳанда ҷавоб доданд, дар ҳоле ки дигарон Илёс мегуфтанд ва баъзеи дигар яке аз пайғамбаронро мегуфтанд.

1. Қувваи дарк: чӣ гуна мо Исоро мебинем

2. Шумо мегӯед, ки ман кистаам?

1. Юҳанно 5:39 - Навиштаҳоро ҷустуҷӯ кунед; зеро шумо гумон мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

2. Матто 16:15-16 - Ӯ ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед? Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Марқӯс 8:29 Ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед? Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ».

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки онҳо ӯро кӣ мешуморанд ва Петрус ҷавоб дод, ки Исо Масеҳ аст.

1. Қувваи эътиқод: Чӣ гуна имони Петрус масеҳиятро ташаккул дод

2. Муҳимияти донистани Исо: Фаҳмидани он ки Исо кист ва Ӯ барои мо чӣ маъно дорад

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Юҳанно 1:41-42 - Ӯ аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, ба ӯ гуфт: «Мо Масеҳро ёфтем, ки маънои Масеҳ аст».

Марқӯс 8:30 Ва Ӯ ба онҳо фармуд, ки дар бораи Ӯ ба ҳеҷ кас чизе нагӯянд.

Ин порча аз Марқӯс 8:30 ба мо мегӯяд, ки Исо ба пайравонаш фармуд, ки шахсияти ӯро махфӣ нигоҳ доранд.

1: Нигоҳ доштани асрори Худо: қудрати ихтиёр

2: Фош кардани асрори Худо: ҷасорати имон

1: Масалҳо 11:13 - Гайбат ба бовариаш хиёнат мекунад, аммо шахси боэътимод сирро нигоҳ медорад.

2:1 Қӯринтиён 4:2 - Акнун талаб карда мешавад, ки аз онҳое, ки ба онҳо бовар карда шудаанд, бояд содиқ бошанд.

Инҷили Марқӯс 8:31 Ва Ӯ ба таълим додани онҳо шурӯъ кард, ки Писари Одам бояд бисьёр азоб кашад ва аз ҷониби пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда, кушта шавад ва пас аз се рӯз эҳьё шавад.

Ӯ ба онҳо таълим медод, ки Писари Одам бояд азоб кашад ва пеш аз эҳьёи пас аз се рӯз рад карда шавад.

1: Уқубат ва радкунии Исо - чӣ гуна он ба мо кӯмак мекунад, ки аҳамияти файзи Худоро дарк кунем.

2: Тантанаи Исо - ҷашни ғалабаи эҳёи Исо.

1: Ишаъё 53: 5-6 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем. Мо, мисли гӯсфандон , гумроҳ шудем, ҳар яки мо ба роҳи худ равона шудем, ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст».

2: Румиён 14:8-9 - "Зеро ки агар зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем ва агар бимирем, барои Худованд мемирем. Пас, хоҳ зинда бошем, хоҳ бимирем, мо Худованд ҳастем? □ . Зеро ки Масеҳ барои ҳамин мурд ва зинда шуд, то ки Худованд ҳам мурдагон ва ҳам бар зиндагон бошад».

Марқӯс 8:32 Ва ин суханонро ошкоро гуфт. Петрус Ӯро гирифта, ба сарзаниш шурӯъ кард.

Исо ошкоро изҳор намуд, ки ӯ азоб кашад ва мемирад ва Петрус ӯро барои ин

сарзаниш кард.

1: Исо барои наҷоти мо ранҷу маргро бо омодагӣ қабул кард

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки нақшаи Худоро қабул кунем, ҳатто агар он ба мо муқобилат кунад

1: Isaiah 53: 4-6 - "Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт; аммо мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дида будем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2: Филиппиён 2:8 - "Ва дар сурати инсон пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто мамот дар салиб итоат кард."

Инҷили Марқӯс 8:33 Ва чун баргашта, ба шогирдони худ нигарист, Петрусро сарзаниш карда, гуфт: «Эй шайтон, аз ман дур шав;

Исо Петрусро барои он сарзаниш кард, ки роҳҳои Худоро намефаҳмад, балки ба роҳҳои одамон пайравӣ мекунад.

1. Донистани тафовут байни роҳи Худо ва роҳи инсон

2. Қувваи сарзаниш дар пайравӣ аз роҳи Худо

1. Матто 7:13-14 - ? □ дар назди дарвозаи танг. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг аст ва роҳе сахт аст, ки ба сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он каманд.??

2. Матто 6:24 - ? □ о яке метавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед.??

Инҷили Марқӯс 8:34 Ва чун мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват кард, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Исо моро ташвиқ мекунад, ки худамонро инкор кунем ва салибҳои худро бигирем,

то ба Ӯ пайравӣ кунем.

1. Худро дар назди Худо гузоштан: барои пайравӣ ба Исо он чизеро, ки мо бояд инкор кунем

2. Муҳаббати радикалӣ: Салиби худро бардоштан ва аз паи Исо рафтан

1. Матто 16:24-26 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

2. Луқо 9:23-25 - "Он гоҳ ба ҳама гуфт: ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад".

Марк 8:35 Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки омода бошанд, то ҷони худро қурбон кунанд, то дар оянда онро наҷот диҳанд.

1. "Зиндагӣ барои Исо: Роҳи ҳақиқӣ ба ҳаёти ҷовидонӣ"

2. "Арзиши пайравӣ ба Масеҳ: Қурбонии ниҳоӣ"

1. Румиён 8:35-39 - "Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар ё шамшер аст?"

2. Матто 10:39 - «Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

Инҷили Марқӯс 8:36 Зеро ба одам чӣ нафъ хоҳад дошт, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад?

Ин порча огоҳии Исо аст, ки муваффақияти ҷаҳонӣ ба арзиши ҷони худ намеарзад.

1. Арзиши муваффақияти ҷаҳонӣ: Баррасии огоҳии Марқӯс 8:36

2. Чизе аз ҳама муҳим аст: Фаҳмидани арзиши ҷони худ дар партави Марқӯс 8:36

1. Матто 16:26 - "Ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад?

2. Воиз 1:2 - "Ботилҳои ботил, мегӯяд Воиз, беҳудаи ботил, ҳама ботил аст".

Марк 8:37 Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?

Дар порча дар бораи аҳамияти ҷони худ ва саволи он сухан меравад, ки кас ба ивази он чӣ пешниҳод кунад.

1. Арзиши ҷон: Чӣ гуна бояд ба сарвати бебаҳои худ ғамхорӣ кард

2. Нархи фидя: Мо бояд дар ивази ҷони худ чӣ бидиҳем?

1. Матто 16:26 - «Ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад?»

2. Масалҳо 11:4 - «Сарват дар рӯзи ғазаб нафъ намедиҳад, вале адолат аз марг наҷот медиҳад».

Марк 8:38 Пас, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва гунаҳкор аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад; Писари Одам низ, вақте ки дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони муқаддас меояд, аз вай хиҷил хоҳад шуд.

Фарзанди Инсон дар ин насли гунаҳкор аз онҳое, ки аз Ӯ ва аз суханони Ӯ шарм мекунанд, шарм хоҳад дошт.

1: Донистани шахсияти мо дар Масеҳ ва устувор истодан дар он.

2: Аз Инҷил шарм надошта, онро далерона эълон кунед.

1: 1 Юҳанно 4:17 - "Муҳаббат дар байни мо дар ин ба камол расидааст, то ки мо дар рӯзи доварӣ далерӣ дошта бошем, зеро ки чӣ тавре ки Ӯ ҳаст, мо дар ин ҷаҳон ҳастем."

2: Эфсӯсиён 6:19-20 - "Ва барои ман сухане ба ман дода шавад, то даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инҷилро, ки ман сафири он дар занҷирҳоям, маълум кунам; Ман метавонам далерона сухан гӯям, чунон ки бояд сухан гӯям».

Маркӯс 9 якчанд рӯйдодҳои муҳимро нақл мекунад, аз ҷумла Тағйирёбии Исо, шифо ёфтани писаре, ки рӯҳи нопок гирифтор шудааст, Исо марг ва эҳёи худро пешгӯй мекунад, таълим медиҳад, ки дар Малакути Худо кӣ бузургтар аст ва огоҳӣ аз он ки дигаронро ба гуноҳ водор кунанд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ба кӯҳи баланд мебарорад, ки дар он ҷо шоҳиди дигаргуншавии Ӯ мешаванд. Онҳо диданд, ки либоси Ӯро сап-сафед мекунад ва Илёс ва Мусо пайдо мешаванд, ки бо Ӯ сӯҳбат мекунанд. Петрус пешниҳод мекунад, ки барои ҳар яки онҳо се паноҳгоҳ созанд, аммо вақте ки ӯ сухан мегӯяд, абр пайдо мешавад, онҳоро мепӯшонад, овозе аз абр мебарояд, ки мегӯяд: «Ин Писари Ман аст, ки ӯро дӯст медорам. Ӯро гӯш кунед!» Ногаҳон, вақте ки онҳо ба гирду атроф нигоҳ мекунанд, дигар бо онҳо ба ҷуз Исо касеро намебинанд (Маркӯс 9:2-8). Вақте ки онҳо аз кӯҳ мефароянд, Ӯ фармуд, ки то Писари Одам эҳьё нашавад, он чи дидааст, ба касе нагӯяд (Маркӯс 9:9-10).

Параграфи 2: Вақте ки онҳо дубора ба шогирдони дигар меоянд, онҳо бо муаллимон баҳс мекунанд қонунро мебинанд, ки дар гирду атрофи онҳо мардум тӯдаи зиёде давида салом медиҳанд Ӯро мепурсад, ки чӣ баҳс дар бораи одамро мефаҳмонад издиҳом писари девонаро мефаҳмонад, ки рӯҳи гирифтори писараш ҳар боре, ки ӯро бигирад, ӯро гунг мекунад, кафи замин мебарорад даҳон ғиҷиррос мекунад дандонҳо сахт мешавад пурсид шогирдон рӯҳро берун мекунанд, вале ин корро карда натавонистанд (Маркӯс 9:14-18). Пас аз сарзаниш кардани насли беимон фармон медиҳад, ки писарбачаро биёред, вақте ки рӯҳ дид, Исо дарҳол писарбачаро ба ларза мепартофт ва замин чарх мезанад, ки аз даҳони кафк мебарояд, аз падар мепурсад, ки падар аз кӯдакӣ чӣ қадар вақт чунин аст, ки ин падар ҷавоб медиҳад, ки оё ягон кор карда метавонад, раҳм кунед ба мо кӯмак кунед, ки Исо дар ҷавоб мегӯяд: Метавонед? Барои касе, ки имон дорад, ҳама чиз имконпазир аст, - мегӯяд падар, "Ман бовар дорам, ба ман ёрӣ деҳ, ки беимонии худро мағлуб кунам!" Саҳнаи давиданро дидани издиҳоми мардум рӯҳи нопокро мазаммат мекунад ва мегӯяд: «Эй рӯҳи гунг, туро ба ту мефармоям, ки берун шав, ин писар дигар ҳеҷ гоҳ ба ӯ надарояд». мехезад (Маркӯс 9:19-27). Баъдтар шогирдони хонаи хусусӣ мепурсанд, ки чаро онро берун карда натавонистанд, Ӯ ҷавоб медиҳад, ки танҳо дуои берун омадан (ё баъзе дастнависҳо рӯза доштанро дар бар мегиранд) (Маркӯс 9:28-29).

Сархати 3-юм: Ҳангоми идомаи сафар дар Ҷалил кӯшишҳо пинҳон нигоҳ дошта мешаванд, дар ҳоле ки ба шогирдон таълим медоданд, ки эҳёи маргро дар рӯзи сеюм пешгӯй мекарданд, вале намефаҳмиданд, ки аз Ӯ дар ин бора пурсед (Маркӯс 9:30-32). Вақте ки хонаи Кафарнаҳум ба хонаи Кафарнаҳум мерасад мепурсад, ки чӣ баҳс мекарданд, иқрор шуданд баҳс мекарданд, ки кӣ бузургтар нишастааст, занг мезанад Дувоздаҳ мегӯяд, ки ҳар касе, ки мехоҳад аввал бошад, бояд хизматгори охирин бошад, ҳама баъд кӯдаки хурдсолро дар миёни онҳо ҷой мегиранд, силоҳ мегиранд, мегӯяд, ки ҳар касе, ки ин кӯдакони хурдсолро қабул кунад, номи ман истиқбол мекунад. ҳар кӣ маро пазироӣ кунад, маро қабул намекунад, аммо касе, ки маро фиристода, касеро мӯъҷиза мекунад, номи ман

наметавонад пас аз он дар ҳаққи ман сухани бад бигӯяд, зеро ҳар кӣ бар зидди мо нест, инчунин ҳушдор медиҳад, ки агар касе боиси пешпо хӯрдани ин тифлон барояш беҳтар аст санги осиёб овезон аст. ба гардан партофтани баҳр гуфта мешавад, ки ҳама оташ намакин мешавад, агар шӯр шавад, намак хуб аст, агар шӯр шавад, чӣ тавр боз шӯр кардан мумкин аст байни худ сулҳ дошта бошед, якдигарро нишон диҳед аҳамияти фурӯтанӣ хидмати салтанати Худоро огоҳкунандаи сахтӣ оқибатҳои дигаронро ба гуноҳ водор созед аҳамияти нигоҳ доштани некӣ покӣ бо намак дар дохили ҷомеа имондорон (Марқӯс 9:33-50).

Марқӯс 9:1 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки баъзе аз онҳо дар ин ҷо ҳастанд, ки то Малакути Худо бо қудрат омадани Малакути Худоро набинанд, маргро нахоҳанд чашид.

Исо омадани Малакути Худоро бо қудрат пешгӯӣ мекунад.

1. Қудрати Малакути Худо

2. Малакути Худоро ҳоло эҳсос кунед

Салиб-

1. Аъмол 1:6-8 - Интизории ваъдаи Падар

2. Дониёл 2: 44-45 - Малакути Худо меояд ва ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд

Инҷили Марқӯс 9:2 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд ва онҳоро алоҳида ба кӯҳи баланде баровард, ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд.

Исо се шогирди худро ба кӯҳе бурд ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд.

1: Вақте ки Худо худро ба мо ошкор мекунад, корҳои ғайриоддӣ мекунад.

2: Худоро дар ҷойҳое биҷӯед, ки бо Ӯ танҳо бошед.

1: Матто 17:1-8 - Исо Петрус, Ёқуб ва Юҳанноро ба кӯҳ мебарорад ва дар пеши назари онҳо дигаргун мешавад.

2:2 Қӯринтиён 3:18 - Мо, бо чеҳраҳои кушод, аз як дараҷаи ҷалол ба дараҷаи дигар ба ҳамон сурат табдил ёфта истодаем.

Инҷили Марқӯс 9:3 Ва ҷомаи ӯ дурахшон шуда, мисли барф сафед шуд; ба тавре ки дар руи замин ягон пурчушу хуруш онхоро сафед карда наметавонад.

Намуди зоҳирии Исо дурахшон ва сафед буд, ки аз ҳама чиз дар рӯи замин хеле бартарӣ дошт.

1. Тағйирёбӣ: Худо ҷалоли Исоро ошкор мекунад

2. Дидан аз чизи муқаррарӣ: гузаштан аз дунё

1. 2 ба Қӯринтиён 3:18 - Ва ҳамаи мо, бо чеҳраи кушода, ҷалоли Худовандро мебинем, аз як дараҷаи ҷалол то дараҷаи дигар ба як сурат табдил ёфта истодаем.

2. Матто 17:1-8 - Пас аз шаш рӯз Исо Петрус ва Яъқуб ва бародараш Юҳанноро бо худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланд бурд. Ва Ӯ дар пеши назари онҳо дигаргун шуд, ва чеҳрааш мисли офтоб дурахшид, ва либосаш мисли нур сафед шуд.

Марқӯс 9:4 Ва Илёс бо Мусо ба онҳо зоҳир шуд, ва онҳо бо Исо гуфтугӯ мекарданд.

Мусо ва Илёс ба Исо ва шогирдон зоҳир шуда, бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

1. Муҳимияти гуфтугӯ бо Худо

2. Аҳамияти суханронии паёмбарон бо мо

1. Юҳанно 15:7 (? □ агар шумо дар Ман бимонед, ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар он чи мехоҳед, бипурсед, ва он барои шумо хоҳад шуд.??

2. Хуруҷ 33:11 (? □ Ӯ Худованд бо Мусо рӯ ба рӯ сӯҳбат мекард, чунон ки одам бо дӯсти худ сухан мегӯяд.??

МАРҚӮС 9:5 Петрус дар ҷавоби Исо гуфт: «Устод! Дар ин ҷо будани мо хуб аст; ва биёед се хайма созем; Яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва дигаре барои Илёс.

Петрус аҳамияти ин лаҳзаро дарк мекунад ва мехоҳад, ки дар ин ҷои махсус бимонад.

1: Барои фаҳмидани лаҳзаҳои махсуси ҳаёт вақт ҷудо кунед ва барои онҳо изҳори миннатдорӣ кунед.

2: Лаҳзаҳои файзро қадр кунед ва барои онҳо шукр гӯед.

1: Забур 118:24? □ он рӯзест, ки Худованд офарид; аз он шоду шод бошем.??

2: Эфсӯсиён 5:20? □ ҳамеша ва барои ҳама чиз ба Худои Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям.??

Марқӯс 9:6 Зеро намедонист, ки чӣ гӯяд; зеро онҳо сахт тарсиданд.

Ин порча тарси шогирдонро нишон медиҳад, ки вақте онҳо дар кӯҳ бо Исо буданд ва чӣ гуна онҳо намедонистанд, ки чӣ мегӯянд.

1: Тарс метавонад фалаҷ кунад, аммо Исо ҳамеша бо мост ва моро тавассути он роҳнамой мекунад.

2: Ҳатто вақте ки мо намедонем, ки чӣ гӯем ва метарсем, Худо бо мост ва қувват мебахшад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 56:3-4 - "Вақте ки метарсам, ба ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам. Бадан ба ман чӣ кор карда метавонад?"

Марқӯс 9:7 Ва абре пайдо шуд, ки бар онҳо соя андохт; ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст; Ӯро бишнавед».

Ин порча дар бораи дигаргун шудани Исо ва овозе, ки аз абр мебарояд, ӯро Писари маҳбуби Худо эълон мекунад.

1. ТаҒйирёбӣ: Аломати Исо? Илоҳият

2. Садо аз осмон: Ӯро бишнавед ва итоат кунед

1. Матто 17:5-6 - ? , вай ҳанӯз сухан мегуфт, инак, абри равшане бар онҳо соя гирифт, ва овозе аз абр гуфт: ? Писари маҳбуби Ман аз они Ӯст, ки аз Ӯ хушнудам; ӯро гӯш кунед. ??

2. 2 Петрус 1:17 - ? ё ҳангоме ки Ӯ аз ҷониби Худои Падар иззат ва ҷалол гирифт, аз ҷониби ҷалоли азим барои Ӯ чунин овозе пайдо шуд: ? Писари маҳбуби Ман аз они Ӯст, ки аз Ӯ хушнудам.

Марқӯс 9:8 Ва ногаҳон, ба гирду атроф нигаристанд, дигар касеро надиданд, ба ҷуз Исо, танҳо бо худ.

Шогирдони Исо ба атроф нигоҳ мекунанд ва мебинанд, ки танҳо Исо дар он ҷост.

1. Ба Исои танҳо такя кардан - Худо ягонаест, ки метавонад ниёзҳои моро қонеъ кунад ва моро таъмин кунад.

2. Дар Исо мондан - Вақте ки мо дар ҳузури Исо мемонем, Ӯ роҳнамо ва нигаҳбони мо хоҳад буд.

1. Забур 91:1-2 Ҳар кӣ дар паноҳгоҳи Ҳаққи Таоло сокин аст, дар сояи Худои Қодири Мутлақ хоҳад монд.

2. Такрори Шариат 31:6 Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва натарс, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад. Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

Инҷили Марқӯс 9:9 Ва ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, Ӯ ба онҳо фармуд, ки то Писари Одам аз мурдагон эҳьё нашавад, он чи дидаанд, ба ҳеҷ кас нагӯянд.

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки то эҳё шудани ӯ мӯъҷизаҳояшро пинҳон нигоҳ доранд.

1. Қувваи Имон: Мӯъҷизаҳои Исо қудрати имон ва эътимод ба Худоро нишон медиҳанд.

2. Муҳимияти сабр: Исо муҳим будани сабр ва интизории вақти Худоро таълим медиҳад.

1. Матто 17:9 - Ва ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ мефаромаданд, Исо ба онҳо фармуд, ки ? то Писари Одам аз мурдагон эҳьё нашавад, ба ҳеҷ кас рӯъё надиҳед.

2. Аъмол 1:3 - Пас аз азобу уқубат ӯ худро ба онҳо нишон дод ва бисёр далелҳои боварибахше овард, ки ӯ зинда аст. Ӯ дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуда, дар бораи Малакути Худо сухан гуфт.

Марқӯс 9:10 Ва онҳо ин суханро дар худ нигоҳ дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки эҳёи мурдагон чӣ маъно дорад.

Шогирдони Исо намедонистанд, ки эҳёи мурдагон чӣ маъно дорад.

1. Қувваи умед: Ҷустуҷӯи нерӯ дар имон

2. Ғалаба кардани тарс тавассути имон

1. Румиён 10:9 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт».

2. Эфсӯсиён 2: 4-5 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт".

Инҷили Марқӯс 9:11 Ва онҳо аз Ӯ пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки аввал Илёс бояд биёяд?

Исо дар бораи омадани Илёс пеш аз Масеҳ таълим медиҳад.

1. Исо ҳамчун Масеҳ: Муҳимияти фаҳмидани омадани Илёс.

2. Аҳамияти омадани Илёс: омодагӣ ба Исо ҳамчун Масеҳ.

1. Малокӣ 4:5-6 - "Инак, ман Илёси пайғамбарро пеш аз омадани рӯзи бузург ва

даҳшатноки Худованд ба шумо мефиристам".

2. Луқо 1:17 - "Ва ӯ бо рӯҳ ва қудрати Илёс пешопеши Ӯ хоҳад рафт, то дили падаронро ба фарзандон ва итоаткоронро ба ҳикмати одил гардонад; то ки қавмеро барои Худованд."

Марқӯс 9:12 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дар ҳақиқат Илёс аввал меояд ва ҳама чизро барқарор мекунад; ва чӣ тавр дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ки вай бисьёр азобу укубат кашида, махрум гардад.

Исо мефаҳмонад, ки Илёс пеш аз ӯ омада, ҳама чизро барқарор хоҳад кард ва ӯ бояд бисьёр азоб кашад, чунон ки дар бораи Писари Одам навишта шудааст.

1. «Азоби Писари Одам».

2. «Омадани Илёс»

1. Ишаъё 53: 3-5 "Ӯ хорӣ ва рад кардани одамон аст; марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно аст; ва мо, чунон ки чеҳраи мо аз ӯ пинҳон шудем; Ӯ хор карда шуд, ва мо ӯро қадр намекардем. ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем, вале ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шудааст, барои гуноҳҳои мо захмдор шудааст: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; раҳҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Малокӣ 4: 5-6 "Инак, ман Илёси пайғамбарро пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба шумо мефиристам: ва ӯ дили падаронро ба фарзандон ва дили фарзандон хоҳад кард. ба падарони онҳо, мабодо биёям ва заминро лаънат назанам».

Инҷили Марқӯс 9:13 Аммо ман ба шумо мегӯям, ки Илёс воқеан омад, ва онҳо ҳар чи гуфта буданд, бо ӯ карданд, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст.

Илёс омад ва пешгӯиҳо дар бораи ӯ иҷро шуданд.

1: Мо бояд ба Каломи Худо содиқ бошем, ҳатто вақте ки чунин ба назар мерасад, ки Ӯ ваъдаи Худро иҷро накардааст.

2: Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Каломи Худо дар замони Ӯ иҷро хоҳад шуд, новобаста аз он ки мо дар атрофи мо чӣ мебинем.

1: Румиён 4:17-21 - Ваъдаҳои Худо иҷро мешаванд, вақте ки мо бовар кунем, ҳатто вақте ки ин маъно надорад.

2: Матто 24:35 - Осмон ва замин метавонад гузарад, аммо Каломи Худо ҳеҷ гоҳ нест нахоҳад шуд.

Инҷили Марқӯс 9:14 Ва ҳангоме ки назди шогирдонаш омад, дид, ки дар гирду атрофи онҳо шумораи зиёди мардум ва китобдонон бо онҳо саволу ҷавоб мекунанд.

Исо омад, то дид, ки шогирдонаш дар иҳотаи издиҳоми зиёди одамон буданд, дар ҳоле ки китобдонон аз онҳо пурсиш мекарданд.

1. Исо дар ҳолати бӯҳронӣ меояд: чӣ гуна бояд бо имон ҷавоб диҳад

2. Барои он чизе ки шумо бовар мекунед, истодагарӣ кунед: Намунаи шогирдон

1. Матто 16:24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: "Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, барбод хоҳад рафт. аммо ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.'??

2. Юҳанно 16:33 - "Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо мусибатҳо хоҳед дошт; лекин рӯҳбаланд бошед, ман ҷаҳонро мағлуб кардаам.??

Марқӯс 9:15 Дарҳол тамоми мардум, чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва давида ба сӯи Ӯ салом доданд.

Мардум Исоро дида, дар ҳайрат монданд ва ба пешвози ӯ давида рафтанд.

1. "Қудрати Исо, ҳатто дар муқобили номуайянӣ"

2. «Исо сазовори ситоиши мост»

1. Юҳанно 4:25-26 - ? □ зан ба ӯ гуфт: ? □ медонед, ки Масеҳ меояд (Оне ки Масеҳ номида мешавад). Вақте ки ӯ меояд, ҳама чизро ба мо нақл хоҳад кард.??Исо ба

вай гуфт: ? □ ки бо ту гап мезанад вай. □ €?

2. Луқо 8:48 - ? □ ва ӯ ба вай гуфт, ? □ чӣ, имонат туро шифо бахшид; осоишта равед.? □ €?

Марқӯс 9:16 Ва аз китобдонон пурсид: «Ба онҳо чӣ савол доред?

Китобдонон ба Исо савол доданд.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба Исо саволҳо диҳем.

2: Мо бояд омода бошем, ки аз Исо ҳикмат биҷӯем.

1: Яъқуб 1:5 - ? □ Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандӣ медиҳад, бе маломат ва ба ӯ дода мешавад.??

2: Забур 27:8 - ? □ дилат дар бораи ту мегӯяд, ? □ чеҳраи ӯ!??Рӯи ту, Худовандо, ман меҷӯям.??

Марқӯс 9:17 Ва яке аз мардум дар ҷавоб гуфт: «Эй Ӯстод! Ман писари худро, ки рӯҳи гунг дорад, назди ту овардам;

Падар писари худро, ки рӯҳи гунг дорад, барои шифо ба назди Исо меорад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо метавонад муборизаҳои моро шифо диҳад

2. Таваккал ба Худо: таваккал ба Худованд барои мӯъҷизаҳо

1. Матто 17:15-20 - Шифо кардани писаре бо дев

2. Луқо 8:26-39 - Исо ором кардани тӯфон ва шифо ёфтани марди девона

Инҷили Марқӯс 9:18 Ва ҳар ҷо, ки вайро бигирад, вайро меканад; вай кафк мебарорад, дандонҳояшро ғиҷиррос мекунад ва ғафс мекунад; ва ба шогирдони Ту гуфтам, ки Ӯро берун кунанд; ва натавонистанд.

Шогирдони Исо девро аз одам берун карда натавонистанд, бинобар ин Исо дахолат карда, худаш девро берун кард.

1. Мо метавонем ба Исо такя кунем, вақте ки мо бо душвориҳои берун аз қудрати худ дучор мешавем.

2. Барои бартараф кардани монеаҳо мо бояд ба имони худ ва қудрати Исо такя кунем.

1. Матто 17:18-20 - Исо натавонистани шогирдонро дар берун кардани дев эътироф мекунад ва мефаҳмонад, ки ин аз беимон будани онҳост.

2. Ибриён 4:15-16 - Исо Саркоҳини дилсӯз аст, ки заифиҳои моро мефаҳмад ва барои мо шафоат мекунад.

Марқӯс 9:19 Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: «Эй насли беимон, то кай бо шумо бошам? то ба кай туро азоб диҳам? ӯро назди ман биёред.

Исо ноумедии худро аз насли беимоне, ки ба онҳо мавъиза мекунад, баён мекунад ва ба онҳо мегӯяд, ки кӯдаки рӯҳи палидро назди ӯ биёранд.

1. Насли беимон: чаро дар байни мо имон надоранд?

2. Қудрати Исо: чаро мо бояд бори гарони худро ба ӯ расонем.

1. Матто 17:14-20 - Суҳбати Исо бо шогирдон дар бораи имон.

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Инҷили Марқӯс 9:20 Ва Ӯро назди Ӯ оварданд; чун Ӯро дид, дарҳол рӯҳ ӯро кӯфт; ва ба замин афтода, кафк баровард.

Писарро назди Исо оварданд ва чун ӯро дид, рӯҳ дарҳол ба ӯ ҳамла кард ва ӯ ба замин афтод ва кафк баровард.

1. Қудрати Худо бар фаъолияти девҳо

2. Табиати мӯъҷизавии хизмати Исо

1. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Исо оварданд ва Ӯ бо сухане рӯҳҳоро берун кард.

2. Луқо 4:35 - Исо девро сарзаниш кард ва он аз даруни мард берун шуд ва аз ҳамон лаҳза ӯ шифо ёфт.

Инҷили Марқӯс 9:21 Ва аз падараш пурсид: «Чанд вақт аст, ки ин ба вай расид?» Ва гуфт: «Аз кӯдак».

Падаре аз Исо пурсид, ки писараш чанд вақт боз гирифтори ин беморӣ аст ва падар ҷавоб дод, ки аз кӯдакӣ буд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо беморонро шифо мебахшад

2. Неъмати сабр: таваккал ба Худо дар замонҳои сахт

1. Матто 17:20 - Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ мегӯед, ? □ аз ин ҷо ба он ҷо меравед, ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Яъқуб 5:7-11 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст. Эй бародарон, аз якдигар шиква накунед, то ба доварӣ дучор нашавед; инак, Довар дар назди дар истодааст. Бародарон барои мисоли ранҷу сабр паёмбаронеро гиред, ки ба номи Худованд сухан мегуфтанд. Инак, мо касонеро, ки сабр кардаанд, хушбахт медонем. Шумо дар бораи устувории Айюб шунидаед ва ҳадафи Худовандро дидаед, ки Худованд чӣ гуна меҳрубон ва меҳрубон аст.

Инҷили Марқӯс 9:22 Ва борҳо ӯро дар оташ ва дар об андохт, то ки Ӯро нобуд созад; лекин агар ту метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ба мо мадад кун.

Ин порча дар бораи падаре нақл мекунад, ки аз Исо хоҳиш мекунад, ки ба писараш, ки гирифтори рӯҳи нопок аст, кӯмак кунад.

1. Раҳм ва қудрати Худо: Омӯзиши таваккал ба нерӯи Худованд

2. Бартараф кардани душвориҳо: Ҷустуҷӯи умед дар замони душворӣ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Марк 9:23 Исо ба вай гуфт: «Агар имон оварӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».

Қувваи имон ва эътиқод ба Исои Масеҳ метавонад мӯъҷизот ба амал оварад.

1: Имон ба Исо калиди кушодани ҳама имкониятҳост.

2: Ба Исо бовар кунед ва шумо метавонед ба ҳама чиз ноил шавед.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

2: Юҳанно 14:12-14 - "Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, аъмолеро, ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падари Худ меравам. Ва ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, Ман онро ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад;

Инҷили Марқӯс 9:24 Дарҳол падари кӯдак фарьёд зада, гирякунон гуфт: «Худовандо! ба куфри ман кумак кун.

Падари кӯдак дар Марқӯс 9:24 имони худро баён мекунад ва дар беимонии худ кӯмак мепурсад.

1. Ба Худо таваккал кунед: Фарёди Падар барои кӯмак

2. Донистани тафовути имон ва куфр

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Марқӯс 9:25 Вақте ки Исо дид, ки мардум шитофтанд, рӯҳи палидро манъ карда, гуфт: «Эй рӯҳи гунг ва кар, ба ту амр медиҳам, ки аз вай берун шав ва дигар ба вай дохил нашав».

Исо анбӯҳи одамонро дид ва рӯҳи палидро мазаммат кард ва фармуд, ки он мардро тарк кунад ва дигар барнагардад.

1. Қудрати Масеҳ: Чӣ тавр Исо қувваҳои зулмотро мағлуб кард

2. Ҳокимияти Исо: Даъвои ғалабаи мо тавассути Ӯ

1. Юҳанно 16:33 - "Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо мусибатҳо хоҳед дошт. Аммо дилгир бошед; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.??

2. Қӯлассиён 2:15 - "Ва қудратҳо ва ҳокимиятҳоро халъи силоҳ карда, онҳоро тамошо карда, бар онҳо бо салиб ғалаба кард".

Инҷили Марқӯс 9:26 Ва рӯҳ фарьёд зада, ӯро дард ва аз вай берун баромад; ва ӯ мисли мурда буд; ба тавре ки бисьёр касон мегуфтанд: «Ӯ мурдааст».

Исо рӯҳи нопокро берун кард, ки қурбонӣ гӯё мурда бошад. Бисёриҳо боварӣ доштанд, ки ӯ мурдааст.

1. Қудрати Исо бар бадӣ

2. Муъчизахои шифобахш

1. Луқо 8:26-39 - Исо мардеро, ки девҳои зиёде гирифтор буд, шифо медиҳад

2. Матто 17:14-20 - Исо писареро, ки рӯҳи палид дорад, шифо медиҳад

Инҷили Марқӯс 9:27 Аммо Исо дасти ӯро гирифта, бардошт. ва ӯ бархост.

Исо қудрат ва қудрати худро бар марг бо эҳё кардани кӯдаки мурда нишон дод.

1: Исо қудрат ва қудрат дорад, ки маргро мағлуб кунад ва мурдагонро зинда кунад.

2: Исо метавонад ҳатто душвортарин вазъиятҳоро шифо диҳад ва ба одамони ноумедтарин умед бахшад.

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд."

2: Румиён 6:9-10 - Мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуд, дигар ҳеҷ гоҳ наmemирад; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад. Барои мамот, ки ӯ мурд, барои гуноҳ як бор мурд, аммо ҳаёти ӯ барои Худо зиндагӣ мекунад.

Инҷили Марқӯс 9:28 Вақте ки Ӯ ба хона даромад, шогирдонаш танҳо аз Ӯ пурсиданд: «Чаро мо ӯро берун карда натавонистем?

Шогирдони Исо аз Исо мепурсанд, ки чаро девро берун карда натавонистанд?

1. Қувваи имон: Чӣ тавр бо Исо мушкилотро бартараф кардан мумкин аст

2. Умедро аз даст надиҳед: Вақте ки бо вазифаҳои ба назар ғайриимкон рӯ ба рӯ мешавед

1. Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: ? □ аз имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ мегӯед, ки ? □ аз ин ҷо ба он ҷо меравед, ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ

кунед.

Инҷили Марқӯс 9:29 Ва ба онҳо гуфт: «Ин навъ ба ҳеҷ чиз наметавонад, ҷуз бо дуо ва рӯза ба вуҷуд ояд».

Дар ин оят бар аҳамияти намоз ва рӯзадорӣ барои рафъи набардҳои душвори рӯҳонӣ таъкид шудааст.

1. Қувваи Намоз ва Рӯза: Чӣ тавр пирӯзӣ бар ҷангҳои рӯҳонӣ

2. Зарурати намоз ва рӯза: калиди пирӯзӣ

1. Яъқуб 5:16? □ Пас ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.??

2. Матто 6:16-18? □ рӯзадор бошӣ, мисли мунофиқон ғамгин нашав, зеро онҳо чеҳраи худро вайрон мекунанд, то ба дигарон нишон диҳанд, ки рӯза доранд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро пурра гирифтанд. Аммо ҳангоме ки рӯза медоред, ба сари худ равған молед ва рӯи худро бишӯед, то ба дигарон маълум нагардад, ки шумо рӯзадоред, балки фақат ба Падари худ, ки нонамоён аст; ва Падари шумо, ки корҳои ниҳонро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод.

Марқӯс 9:30 Ва аз он ҷо баромада, аз Ҷалил гузаштанд; ва намехост, ки касе онро донад.

Шогирдон аз ҷое ки буданд, баромада, дар Ҷалил гаштугузор карданд ва Исо намехост, ки касе аз ин хабар набошад.

1. Қувваи махфият - Муҳимияти қобилияти нигоҳ доштани сирр, ҳатто вақте ки он метавонад ба назар муқобил ба назар мерасад.

2. Арзиши махфият - Фаҳмидани аҳамияти дур мондани вақт аз чашми мардум.

1. Масалҳо 11:13 - "Ғайбат ба эътимод хиёнат мекунад, аммо шахси боэътимод сирро нигоҳ медорад".

2. Матто 6:1-4 - ? □ эҳтиёт шавед, ки адолати худро дар назди дигарон ба амал оваред, то ки дар пеши назари онҳо зоҳир шавед, зеро ки он гоҳ аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт. Пас, ҳангоме ки ба мискинон садақа

медиҳед, дар пеши худ карнай нанавозед, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки дигарон онҳоро ситоиш кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Аммо чун ба мискин садақа додӣ, дасти чапат аз кори дасти ростат хабар надиҳад, то доди ту ниҳон бошад.??

Марқӯс 9:31 Зеро ки Ӯ шогирдони Худро таълим дода, ба онҳо гуфта буд: «Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад, ва Ӯро хоҳанд кушт; ва баъд аз кушта шуданаш, дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.

Писари Одам бояд ба дасти одамон таслим карда, кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳё шавад.

1: Исо наҷотдиҳандаи мост ва эҳё хоҳад шуд.

2: Мо бояд ба Исо ва эҳёи ӯ имон дошта бошем.

1:1 Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро он чиро, ки гирифтам, ба шумо дар ҷои аввал супурдам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд ва дафн карда шуд ва дар рӯзи сеюм эҳьё шуд. мувофиқи Навиштаҳо рӯз.

2: Қӯлассиён 2:12-13 - ки бо ӯ дар таъмид дафн карда шудаед, ва дар он шумо низ ба воситаи имони худ ба кори пурқудрати Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, бо ӯ эҳё шудаед. Ва ту, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисми худ мурда будӣ, Худо бо Ӯ зинда гардонид ва ҳамаи гуноҳҳои моро бахшид.

Инҷили Марқӯс 9:32 Аммо онҳо ин суханро нафаҳмиданд ва аз пурсидан тарсиданд.

Шогирдон метарсиданд, ки аз Исо пурсиданд, ки суханони ӯро фаҳмонанд.

1. Каломи Худо тавоно ва мақсаднок аст - Аз пурсидани саволҳо натарсед

2. Натарс: Исо ҳақиқатро ошкор мекунад - Барои ҷустуҷӯи равшанӣ далер бошед

1. Юҳанно 16:12-15 - Исо дар бораи Рӯҳулқудс сухан меронад, ки моро дар ҳақиқат роҳнамоӣ мекунад

2. Масалҳо 1:5-7 - Ҳикмат аз ҷониби Худованд он чизест, ки мо бояд ҷустуҷӯ кунем

Инҷили Марқӯс 9:33 Ва ба Кафарнаҳум омад ва дар хона буданаш аз онҳо пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар чӣ баҳс мекардед?

Исо ба Кафарнаҳум омада, аз шогирдонаш пурсид, ки дар роҳ ба он ҷо дар бораи чӣ баҳс карданд.

1. Қудрати гӯш кардан: Омӯзиш аз Исо дар Марқӯс 9:33

2. На фикру мулоҳиза: Муҳимияти додани саволҳо дар Марқӯс 9:33

1. Яъқуб 1:19, "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад".

2. Луқо 6:31, "Ва чунон ки мехоҳед, дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ ҳамин тавр кунед".

Инҷили Марқӯс 9:34 Аммо онҳо хомӯш монданд, зеро дар роҳ бо якдигар баҳс мекарданд, ки кист, ки бузургтар аст.

Мардуми шогирдони Исо баҳс мекарданд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.

1: Ҳамчун масеҳиён, мо бояд диққатамонро ба муҳаббат ва хидмат ба якдигар равона кунем, на ба бузургтарин будан.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки фурӯтанӣ нишон диҳем ва ба дигарон хизмат кунем, на барои бузургӣ рақобат кунем.

1: Филиппиён 2:3-4: ? □ о ҳеҷ чиз аз шӯҳратпарастӣ ё ғурури беҳуда. Балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.??

2: Матто 23:11-12: ? □ бузургтарини шумо бандаи шумо хоҳад буд. Зеро онҳое, ки худро баланд мекунанд, фурӯтан хоҳанд шуд, ва онҳое, ки худро фурӯтан мекунанд, сарбаланд хоҳанд шуд.??

Инҷили Марқӯс 9:35 Ва Ӯ нишаста, он дувоздаҳро ҷеғ зада, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад аввалин шавад, аз ҳама охирин ва хизматгори ҳама хоҳад буд».

Ин порча таъкид мекунад, ки агар шахс мехоҳад, ки аввал бошад, бояд хидматгори ҳама амал кунад ва аз ҳама охир бошад.

1: Исо моро даъват мекунад, ки фурӯтан бошем ва ба дигарон хизмат кунем ва худро дар охир гузорем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки фурӯтан бошем ва ба дигарон хизмат кунем, тавре ки Исо дар Марқӯс 9:35 ба мо таълим дод.

1: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Инҷили Марқӯс 9:36 Ва кӯдакеро гирифта, дар миёни онҳо гузошт; ва ӯро ба оғӯш гирифта, ба онҳо гуфт:

Исо ба шогирдонаш нишон дод, ки муҳаббат ва ҳамдардӣ ба кӯдакон муҳим аст.

1. ? ӯ Қудрати раҳмдилӣ: Исо? Муҳаббат ба кӯдакон??

2. ? ӯ муқаддасоти кӯдакӣ: Исо? Даъват ба дӯстдорӣ ва ҳифзи кӯдакон??

1. Матто 18:1–6

2. 1 Юҳанно 4:7–21

Марқӯс 9:37 Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдаконро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Маро на, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба исми Исо нисбати кӯдакон меҳрубон ва саховатманд бошем.

1. "Дили истиқбол: истиқболи кӯдакон ба номи Исо"

2. «Шодии саховатмандӣ: истиқбол бо оғӯши кушода».

1. Матто 18:5 ??? □ як чунин кӯдакро ба номи ман қабул кунад, маро қабул мекунад.??

2. 1 Юҳанно 4:20-21 ??? □ f касе мегӯяд, ? ту Худоро дуст медори ?? ва аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад. Ва мо аз Ӯ чунин ҳукм дорем: ҳар кӣ Худоро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

Инҷили Марқӯс 9:38 Ва Юҳанно дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Устод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард, ва ӯ моро пайравӣ накард, ва мо ӯро манъ кардем, зеро ки моро пайравӣ намекунад».

Юҳанно аз қарори худ дифоъ мекунад, ки шахс девҳоро ба номи Исо берун кунад, зеро он шахс яке аз шогирдони Исо набуд.

1. Қудрати пайравӣ ба Исо: Чаро ин муҳим аст

2. Субот дар имон: пайравӣ кардан ба Исо чӣ маъно дорад

1. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

2. Аъмол 5:12-16 - "Ва бо дастони ҳавворӣён аломот ва мӯъҷизотҳои зиёде дар миёни мардум ба амал меоварданд; (ва ҳама дар айвони Сулаймон якдилона буданд. Ва аз дигарон ҳеҷ кас ҷуръат намекард, ки ба онҳо ҳамроҳ шавад). : аммо мардум онҳоро бузургтар карданд.Ва имондорон бештар аз мардон ва занон ба Худованд илова мешуданд, ба тавре ки онҳо беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои катҳо ва бистарҳо мегузоштанд, то ҳадди ақал сояи Петрус, ки аз он мегузашт, шояд баъзеи онҳоро соя кунад, ва мардуми зиёде аз шаҳрҳои гирду атроф ба Ерусалим омада, беморон ва гирифторони арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаашон шифо ёфтанд».

Инҷили Марқӯс 9:39 Аммо Исо гуфт: «Ӯро манъ накунед, зеро касе нест, ки ба исми Ман мӯъҷизае ба амал оварад ва дар ҳаққи Ман сабук гап занад».

Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳар касеро, ки ба исми Ӯ коре мекунад, бахшем ва қабул кунем, новобаста аз он ки онҳо дар бораи Ӯ чӣ мегӯянд.

1. Қувваи бахшидан

2. Муъчизаи кабул

1. Матто 6:14-15 "Зеро, агар шумо дигаронро бахшед, вақте ки онҳо бар зидди шумо гуноҳ мекунанд, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад."

2. Қӯлассиён 3:13 "Ба якдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

Марқӯс 9:40 Зеро касе ки зидди мо нест, аз ҷониби мост.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки ҳар касеро, ки зидди онҳо нест, қабул кунанд, зеро онҳо тарафдори онҳо ҳастанд.

1. "Аз ҷониби Худо: Қабул ва истиқболи ҳама"

2. "Қувваи ваҳдат: ҳамкорӣ бо онҳое, ки зидди мо нестанд"

1. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед».

2. Филиппиён 2:3 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар қадр кунед".

Марк 9:41 Зеро, ҳар кӣ ба исми Ман ба шумо як пиёла об диҳад, ки шумо ба Масеҳ тааллуқ доред, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод.

Ин порча аҳамияти меҳмоннавозӣ ва меҳрубонӣ ба онҳоеро, ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, таъкид мекунад; ки ин корро кунад, мукофот мегирад.

1. Подоши меҳрубонӣ: Чӣ тавр меҳмоннавозӣ дар Масеҳ мукофотонида мешавад

2. Қувваи як пиёла об: Чӣ тавр рафтори хурди меҳрубонӣ метавонад таъсири калон

расонад

1. Матто 10:42 - "Ва ҳар кӣ танҳо ба номи шогирд ба яке аз ин тифлон як пиёла оби хунук бинӯшад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай мукофоти худро аз даст нахоҳад дод".

2. Ибриён 13:2 - «Дар меҳмонии бегонагон фаромӯш накунед, зеро ки ба василаи ин баъзе касон фариштагонро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд».

Инҷили Марқӯс 9:42 Ва ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиёеро ба гарданаш овехта, дар баҳр андохта шаванд.

Дар ин порча аз аҳамияти ҳифз ва нигоҳубини кӯдакон сухан гуфта, ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки ба онҳо зарар мерасонанд, ҷазои сахт хоҳанд гирифт.

1. Қувваи муҳофизат: Нигоҳ доштани фарзандони мо

2. Огоҳӣ: гӯш додан ба суханони Исо

1. Масалҳо 22:6 - Кӯдаконро ба роҳе, ки бояд бираванд, оғоз кунед ва ҳатто вақте ки онҳо пир шаванд, аз он рӯй нахоҳанд гирифт.

2. Матто 18:6 - ? □ Оё касе боиси яке аз ин хурдсолон бошад? □ шланг, ки ба ман бовар мекунад? □ эй пешпо хӯред, беҳтар аст, ки санги осиёбро ба гарданашон овезон ва дар қаъри баҳр ғарқ шаванд.

Инҷили Марқӯс 9:43 Ва агар дастат туро ба васваса андозад, онро бибур: барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт даромӣ, аз он ки бо ду даст ба дӯзах, ба оташе ки ҳеҷ гоҳ хомӯш нахоҳад шуд, даромӣ;

Муҳимияти канорагирӣ аз гуноҳ дар Марк 9:43 таъкид шудааст; ба ҳаёт маъюб даромадан беҳтар аз рафтан ба дӯзах аст.

1. Огоҳии Марқӯс 9:43: Роҳи беҳтарини худдорӣ аз гуноҳ аст.

2. Маъюбшуда, вале наҷотёфтагон: Омӯзиш аз Марқӯс 9:43.

1. Матто 5:29-30: ? агар чашми ростат туро ба гуноҳ водор созад, онро канда парто. Зеро беҳтар аст, ки яке аз узвҳои худро аз даст диҳӣ, аз он ки тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад. Ва агар дасти ростат туро ба гуноҳ водор созад, онро бурида парто. Зеро беҳтар аст, ки яке аз узвҳои худро аз даст диҳӣ, аз он ки тамоми баданат ба дӯзах афтад.??

2. Эфсӯсиён 5:3-7: ? Бадахлоқии ҷинсӣ ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъ набояд дар миёни шумо ном бурда шавад, чунон ки дар миёни муқаддасон аст. Бигзор на палидӣ, на сухани аблаҳона ва на шӯхии дағалона, ки ҷои нест, балки шукргузорӣ бошад. Зеро шумо боварӣ дошта метавонед, ки ҳар касе ки зинокор ё нопок аст, ё тамаъкор (яъне бутпараст) дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад. Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони хушку холӣ фиреfта накунад, зеро ки барои ин ғазаби Худо бар писарони беитоат меояд. Пас бо онҳо шарик нашавед.??

Марқӯс 9:44 Дар он ҷое ки кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш нашудааст.

Ин оят дар бораи азоби абадӣ сухан меравад, ки касонеро, ки Худо ва Каломи Ӯро инкор мекунанд, интизор аст.

1: Ҷаҳаннам ҳақиқӣ аст: Оқибатҳои харобиовари нофармонӣ

2: Умеди абадии осмон: Подоши тоат

1: Матто 25:41, "Он гоҳ Ӯ ба онҳое ки дар тарафи чап ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй лаъинҳо, аз Ман дур шавед, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудааст."

2: Ваҳй 20: 14-15, "Он гоҳ мамот ва дӯзах ба кӯли оташ андохта шуданд; ин марги дуюм аст, кӯли оташ. Ва агар касе ёфт нашуд, ки дар китоби ҳаёт навишта шудааст ? ба кули оташ андохта шуд».

Инҷили Марқӯс 9:45 Ва агар пои ту туро ба васваса андозад, онро бурида парто: барои ту беҳтар аст, ки ба ҳаёт дароӣ, аз он ки ду по дошта бошӣ, ба дӯзах, дар оташе, ки ҳеҷ гоҳ хомӯш нахоҳад шуд, андохта шавӣ;

Муҳимияти парҳез аз рафтори гунаҳкор таъкид шудааст, зеро дар зиндагӣ чизеро аз даст додан беҳтар аст аз рафтан ба дӯзах.

1. Арзиши гуноҳ: гум кардани чизе дар ин зиндагӣ беҳтар аз рафтан ба дӯзах аст

2. Интихоби байни адолат ва гуноҳ: оё ин таваккал меарзад?

1. Матто 5:29-30 - «Агар чашми ростат туро ба гуноҳ водор созад, онро канда, парто. Барои ту беҳтар аст, ки як узви баданатро аз даст диҳӣ, аз он ки тамоми баданат ба дӯзах андохта шавад. Ва агар дасти ростат туро ба гуноҳ водор созад, онро бурида парто, ки як узви баданатро аз даст диҳӣ, аз он ки тамоми баданат ба дӯзах афтад, беҳтар аст».

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. ба мо чашмони худро ба Исо, ки пешрав ва комилкунандаи имон, духта буд, Ӯ аз шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, расвоии онро нафрат карда, ба ямини тахти Худо нишаст».

Марқӯс 9:46 Дар он ҷое ки кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш нашудааст.

Ин порча аз азоби бепоёни дӯзах сухан меронад.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, то аз оташи дӯзах канорагирӣ кунем, бо зиндагии муқаддас зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд аз ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ дар Осмон тасаллӣ гирем.

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Matthew 25:41 - Он гоҳ Ӯ ба онҳое ки дар тарафи чапаш ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй лаънатшудагон, аз ман дур шавед, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ муҳайё шудааст, равед".

Инҷили Марқӯс 9:47 Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда кун: барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба Малакути Худо даромӣ, аз он ки бо ду чашм ба оташи дӯзах андохта шавӣ.

Беҳтар аст, ки фурӯтан бошед ва хости Худоро қабул кунед, аз он ки мағрур шавед ва ба оқибатҳои он гирифтор шавед.

1. Хароҷоти мағрурӣ: Кӯшиш барои итоаткории фурӯтанӣ.

2. Ғалаба кардани васвасаҳо тавассути таваккал ба Худо.

1. Масалҳо 16:18-19 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аз тақсим кардани ғаниматро бо мағрурон".

2. Филиппиён 2:5-8 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шуда буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

Марқӯс 9:48 Дар он ҷое ки кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш нашудааст.

Ин оят аз азоби бепоёни касоне, ки раҳмати Худоро инкор кардаанд, сухан меравад.

1: Оқибатҳои беохири рад кардани раҳмати Худо

2: Табиати ҷовидонаи доварии Худо

1: Матто 25:46 - "Ва инҳо ба ҷазои абадӣ хоҳанд рафт, вале одилон ба ҳаёти ҷовидонӣ."

2: Дониёл 12:2 - "Ва бисёре аз онҳое ки дар хоки замин хуфтаанд, бедор хоҳанд шуд, баъзеҳо барои ҳаёти ҷовидонӣ, ва баъзе барои расвоӣ ва нафрати абадӣ."

Марк 9:49 Зеро ки ҳар кас бо оташ намакин хоҳад шуд, ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин хоҳад шуд.

Ҳар амале, ки барои Худо анҷом дода мешавад, бо оташ озмоиш мешавад ва бояд бо ихлос анҷом дода шавад.

1: Мо бояд дар амалҳои худ самимона бошем ва онҳоро бо дили кушода ва фурӯтан ба Худо пешниҳод кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки озмоишҳо ва озмоишҳои оташро, ки бо амалҳои мо барои Худо меоянд, қабул кунем.

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2: 1 Петрус 1:6-7 - Аз ин шумо хеле шод мешавед, гарчанде ки ҳоло каме барои шумо лозим омад, ки дар ҳама гуна озмоишҳо ғамгин шавед. Инҳо ба тавре омадаанд, ки ҳақиқии имони шумо исбот карда шавад? аз тилло, ки дар оташ тоза шуда бошад ҳам, нобуд мешавад, қиматтар аст? Вақте ки Исои Масеҳ зоҳир мешавад, боиси ҳамду сано, ҷалол ва иззат мегардад .

Инҷили Марқӯс 9:50 Намак хуб аст; лекин агар намак шӯрии худро гум карда бошад, шумо онро бо чӣ мазза мекунед? Дар худ намак дошта бошед , ва бо якдигар сулҳ кунед.

Намак як истиораи муносибати масеҳӣ бо дигарон аст ва кас бояд барои сулҳ бо ҳама кӯшиш кунад.

1: Муҳимияти доштани намак дар муносибатҳои мо ва чӣ гуна бояд барои сулҳ бо ҳама кӯшиш кунем.

2: Қувваи намак барои мавсими ҳаёти мо ва зарурати он барои муносибатҳои мустаҳкам.

1: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2: Матто 5:13-16 - ? ту намаки замин ҳастӣ, аммо агар намак таъми худро гум карда бошад, шӯрии он чӣ гуна барқарор мешавад? Дигар ба ҳеҷ чиз фоида надорад, ба ҷуз аз берун партофтан ва зери пой мондани одамон? пойҳо. ? шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Марқӯс 10 якчанд рӯйдодҳои муҳимро нақл мекунад, аз ҷумла таълимот дар бораи талоқ, баракати кӯдакони хурдсол, вохӯрӣ бо ҷавони сарватманд, Исо марг ва эҳёи ӯро бори сеюм пешгӯӣ мекунад, дархости Яъқуб ва Юҳанно барои мансабҳои шараф дар Салтанат, шифо додани Бартимайи кӯр.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фарисиён Исоро озмуда, мепурсанд, ки оё талоқ додани мард ҷоиз аст ё не. Ӯ ҷавоб медиҳад, ки Мусо ба онҳо чӣ фармудааст. Онҳо ҷавоб медиҳанд, ки Мӯсо иҷозат додааст, ки шаҳодатномаи талоқ нависад ва ӯро гусел кунад, аммо Ӯ мегӯяд, ки ин аз он сабаб буд, ки дилҳои сахтӣ ба офариниш бармегарданд ва мегӯянд: "Аммо дар ибтидои офариниш Худо онҳоро "мард офарид". "Аз ин сабаб мард падари худро тарк мекунад, ки модараш ба ӯ пайваст шавад. зани ду як тан мешавад». Пас, онҳо дигар ду не, балки як тананд, бинобар ин он чи Худо ба ҳам пайвастааст, ҳеҷ кас набояд ҷудо кунад» (Марқӯс 10:1-9). Вақте ки шогирдони хона дар ин бора боз мепурсанд, мегӯяд, ки касе аз занаш ҷудо мешавад, зани дигар мегирад, бар зидди вай зино мекунад, агар шавҳараш аз марди дигар ҷудо шавад, вай зино мекунад (Марқӯс 10:10-12).

Сархати 2: Мардум кӯдакони хурдсолро назди Ӯ меоварданд, то Ӯ онҳоро ламс кунад, шогирдон онҳоро мазаммат карданд, ки Исо хашмгин шуда гуфт: «Бигзор кӯдакон биёянд, ман ба онҳо мамониат накунам, то подшоҳии Худо ба инҳо тааллуқ дошта бошад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки касе Салтанатро қабул намекунад. мисли кӯдак ҳеҷ гоҳ ба он дохил нахоҳад шуд» кӯдаконро ба оғӯш мегирад Дастонаш онҳоро баракат медиҳад (Марқӯс 10:13-16). Он гоҳ як ҷавони сарватманд меояд, мепурсад, ки чӣ бояд кард, ки вориси ҳаёти ҷовидонӣ пас аз тасдиқи он, ки аҳкомро аз айёми ҷавонӣ риоя кардааст, Исо ба ӯ нигоҳ карда, ӯро дӯст медошт гуфт: «Як чизе, ки ба ту намерасад, рафта ҳар чизеро, ки додӣ, бифурӯш, ганҷина хоҳӣ дошт, пас биё, маро пайравӣ кун». ба руи ин одам афтид гамгин шуд сарвати зиёд дошт. Сипас Исо шарҳ медиҳад, ки даромади сарватманд ба салтанати Худо чӣ қадар душвор аст, ки шутур аз сӯзани чашм гузарад аз шахси сарватманд ба подшоҳӣ дохил мешавад Худо шогирдон дар ҳайрат мепурсанд, ки кӣ наҷот меёбад, ҷавоб медиҳад: «Барои одам ин ғайриимкон аст, аммо на бо Худо ҳама чиз бо Худо имконпазир аст» Петрус хотиррасон мекунад ҳама чиз аз паи Ӯ мондааст касе, ки хонаро тарк кардааст, итминон медиҳад, ки бародарон хоҳарон модар падар фарзандон майдонҳо ба хотири Инҷил ноком мешаванд садҳо маротиба зиёд хонаҳои синну солӣ қабул карда мешаванд бародарон хоҳарон модарон кӯдакон майдонҳо дар баробари таъқиботҳо синну соли ҳаёти ҷовидонӣ меоянд бисёр касоне, ки аввалин ҳастанд, дар охир дар охир хоҳанд буд (Марқӯс 10). : 17-31).

Сархати 3-юм: Ҳангоми ба боло боло рафтани Ерусалим дувоздаҳ дувоздаҳ роҳро ба канор мегирад, ки бори сеюм рӯй медиҳад Ӯ мегӯяд, ки чӣ тавр Писари Одам бар саркоҳинон таслим карда шуд, муаллимони шариат маргро маҳкум мекунанд, дасти ғайрияҳудиён, този маслуби маслуб пас аз се рӯз эҳьё шавад (Марқӯс 10:32-34). Пас аз он писарони Яъқуб Ҷон Зебдей омада пурсиданд, ки рост биншинанд ҷалоли чап, аммо Ӯ намедонист, ки чӣ мепурсанд метавонистанд пиёла бинӯшанд нӯшидани таъмид ба нақша гирифта таъмид гирифта метавонистанд ба онҳое, ки тайёр карданд, дода шаванд Падар оромӣ Даҳ шунида шуд хашмгин шуд ду бародар занг занад бинишин мехоҳад дар миёни онҳо бузург гардад, бояд ғулом бошад, ҳар кӣ мехоҳад, ғуломи аввал бошад, ҳамон тавре ки Писари Одам наомадааст, ба хизмат хизмат кунад, фидя диҳад, ки кӯри бисёре Бартимай дар канори роҳ нишаста доду фарёди гузарро мешунавад: «Писари Исо, Довуд ба ман раҳм кун!» Бисёриҳо ӯро сарзаниш мекунанд, оромона мегӯянд, аммо дод мезанад, боз ҳамон суханон ӯро бозмедорад. Ӯро ба як сӯ мепартояд. Ҷаҳиш меояд Исо мепурсад, ки барои ӯ чӣ кор кардан мехоҳад, ҷавоб медиҳад "Раббӣ ман мехоҳам бубинам" ба ӯ мегӯяд, ки имон шифо ёбад дарҳол дида мешавад. онҳое, ки ба Ӯ ниёз доранд, ба имон наздик мешаванд (Марқӯс 10:35-52).

Инҷили Марқӯс 10:1 Ва аз он ҷо бархоста, ба соҳили Яҳудо, ки дар он тарафи Урдун буд, омад; ва мардум боз назди Ӯ омаданд; ва аз рӯи одат, онҳоро боз таълим медод.

Исо бархоста, ба соҳили Яҳудия аз он тарафи дарёи Ӯрдун баргашт ва мардум барои шунидани таълимоти Ӯ дар атрофи ӯ ҷамъ шуданд.

1. Қудрати таълимоти Исо: Чӣ тавр Исо суханони худро барои таъсир расонидан ба ҳаёт истифода бурд

2. Муҳимияти гирд омадан дар атрофи Исо: Чӣ тавр мо аз ҳузури Исо манфиат гирифта метавонем

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. »

2. Матто 7:28-29 - «Ва ҳангоме ки Исо ин суханонро ба охир расонд, мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд: зеро Ӯ онҳоро ҳамчун соҳиби қудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон».

Марк 10:2 Фарисиён назди Ӯ омада, пурсиданд: «Оё ҷоиз аст, ки мард зани худро талоқ диҳад? ӯро васваса мекунад.

Фарисиён ӯро озмуда, аз Исо пурсиданд, ки оё ҷоиз аст, ки мард аз занаш ҷудо шавад?

1. Қудрати издивоҷ: Нигоҳе ба даъвати фарисиён ба Исо

2. Муҳимияти риояи қонунҳои Худо: тафтиш кардани ҷавоби Исо ба фарисиён

1. Малокӣ 2:14-16 - Огоҳии Худованд аз талоқ ва аҳамияти аҳд

2. Матто 19:3-9 - Шарҳи Исо дар бораи доимии издивоҷ ва истиснои талоқ.

Марқӯс 10:3 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Мусо ба шумо чӣ фармудааст?

Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки Мусо ба онҳо чӣ фармудааст?

1: Исо фарисиёнро меозмояд, то бубинад, ки онҳо Қонуни Худоро то чӣ андоза хуб мефаҳманд.

2: Ҳатто вақте ки душворӣ мекашад, ҳеҷ гоҳ каломи Худоро фаромӯш накунед.

1: Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2: Румиён 13:10 - Муҳаббат ба ҳамсоя зараре намерасонад. Бинобар ин, муҳаббат иҷрои қонун аст.

Инҷили Марқӯс 10:4 Ва гуфтанд: «Мусо иҷозат дод, ки талоқнома нависад ва вайро ҷудо кунад».

Фарисиён назди Исо омада, аз Ӯ дар бораи талоқ пурсиданд ва Ӯ бо мисоли Мусо дар бораи талоқ иҷозат дод, гуфт.

1. Нақшаи Худо барои издивоҷ - Фаҳмидани талоқ дар партави Навиштаҳо

2. Дӯст доштани ҳамсари худ дар замонҳои душвор - Чӣ гуна бояд талоқро аз рӯи Китоби Муқаддас ҳал кард

1. Малокӣ 2:16 - "Зеро ки Худованд Худои Исроил мегӯяд, ки аз талоқ нафрат дорад".

2. Румиён 7:2-3 - «Зеро ки зани шавҳардор тибқи шариат ба шавҳари худ, вақте ки ӯ зинда аст, баста аст; вале агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳараш озод мешавад. Пас, агар дар вақти зинда будани шавҳараш ба марди дигаре пайваст шавад, вай зинокор номида мешавад; лекин агар шавҳараш бимирад, вай аз шариат озод аст, ба тавре ки вай зино накунад, гарчанде ки ба марди дигар пайваст шуда бошад».

Инҷили Марқӯс 10:5 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Аз сабаби сахтии дили шумо ин ҳукмро ба шумо навиштааст.

Исо мефаҳмонад, ки шариати Мусо барои сахтгирии дилҳои одамон навишта шудааст.

1. Донистани сабаби паси қонун - омӯхтани оқибатҳои амиқи он, ки чаро Худо ба мо қонунҳо додааст.

2. Файз ва кафорати Худо - Фаҳмидани омодагии Худованд барои бахшидани гуноҳҳои мо.

1. Румиён 3:23-25 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Ибриён 10:16-18 - Ин аст аҳде, ки Ман бо онҳо хоҳам баст: Ман қонунҳои Худро бар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар зеҳни онҳо хоҳам навишт.

Марк 10:6 Аммо аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид.

Ин порча ба офариниши инсоният аз ҷониби Худо ҳамчун мард ва зан аз ибтидо таъкид шудааст.

1. Зебоии офариниши Худо: Фаҳмидани аҳамияти нақшҳои марду зан

2. Муқаддаси издивоҷ: эҳтиром кардани нақшаи Худо барои мард ва зан

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

2. Эфсӯсиён 5:31-32 - «Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад дошт, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд». Ин сир амиқ аст ва ман мегӯям, ки он ба Масеҳ ва калисо дахл дорад.

Инҷили Марқӯс 10:7 Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ мепайвандад;

Ба мард амр шудааст, ки падар ва модари худро тарк кунад ва ба занаш бипайвандад.

1. Даъват ба издивоҷ: тарки оила ва ҷудо шудан ба ҳамсар

2. Қудрати ишқ: Интихоби шарик барои ҳаёт

1. Эфсӯсиён 5:31 - "Бинобар ин мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад дошт, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд".

2. Ҳастӣ 2:24 - «Бинобар ин мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ часпида, як тан хоҳанд шуд».

Инҷили Марқӯс 10:8 Ва онҳо як тан хоҳанд шуд; пас онҳо дигар ду тан не, балки як тананд.

Дар ин порча ба ягонагӣ ва ҷудонопазирии издивоҷ таъкид шуда, гуфта мешавад, ки ду нафар тавассути издивоҷ як тан мешаванд.

1: Издивоҷ иттиҳоди муқаддаси байни ду фард, иттиҳодест, ки воҳиди ягона ва ҷудонашавандаро ба вуҷуд меорад.

2: Издивоҷ аҳди байни ду фард аст, ки онҳоро ҳамчун як муттаҳид мепайвандад ва бояд ҳамчун пайванди муқаддас нигоҳ дошта шавад.

1: Эфсӯсиён 5:31 - "Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд."

2: Ҳастӣ 2:24 - "Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва онҳо як тан мешаванд".

Инҷили Марқӯс 10:9 Пас, он чиро, ки Худо ба ҳам пайвастааст, одам набояд ҷудо кунад.

Аҳди издивоҷи Худо иттиҳоди муқаддасест, ки набояд вайрон шавад.

1. Издивоҷ аҳд аст, на шартнома - Омӯзиши Марқӯс 10:9

2. Худо ба аҳдҳои худ риоя мекунад - Аҳамияти издивоҷ ҳамчун пайванд

1. Малокӣ 2:14-16 - Аҳди Худованд дар бораи вафодорӣ дар издивоҷ

2. Эфсӯсиён 5:22-33 - Зану шавҳар аҳди издивоҷро риоя мекунанд

Инҷили Марқӯс 10:10 Дар хона шогирдонаш боз дар бораи ҳамин масъала аз Ӯ пурсиданд.

Исо дар бораи издивоҷ ва талоқ таълим медиҳад.

1: Издивоҷ аҳди муқаддас аст ва бояд эҳтиром ва эҳтиром кард.

2: Файз ва омурзиши Худо барои касонест, ки талоқро аз сар гузаронидаанд.

1: Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

2: Румиён 12: 9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

Марқӯс 10:11 Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ зани худро ҷудо карда, дигареро ба занӣ гирад, бар зидди вай зино карда бошад».

Исо таълим медиҳад, ки талоқ нодуруст аст ва онҳое, ки талоқ медиҳанд ва дубора издивоҷ мекунанд, зино мекунанд.

1. Муҳаббати Худо ба издивоҷ: Фаҳмидани оқибатҳои талоқ

2. Дар издивоҷ содиқ мондан: он чизе ки Исо дар бораи талоқ таълим додааст

1. Малокӣ 2:16 - Зеро ки Худованд Худои Исроил мегӯяд, ки аз талоқ нафрат дорад, зеро он ҷомаи худро бо зӯроварӣ мепӯшонад, мегӯяд Худованди лашкарҳо. Пас, рӯҳи худро эҳтиёт кун, то ки хиёнат накун.

2. 1 ба Қӯринтиён 7:10-11 - Ба шавҳардорон ин амрро медиҳам (на ман, балки Худованд): Зан набояд аз шавҳараш ҷудо шавад. Аммо агар чунин кунад, вай бояд муҷаррад бимонад ва ё бо шавҳараш оштӣ шавад. Ва шавҳар набояд аз занаш ҷудо шавад.

Инҷили Марқӯс 10:12 Ва агар зан аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба дигаре издивоҷ кунад, зино кардааст.

Ин порча аз Марқӯс 10:12 мефаҳмонад, ки агар зан аз шавҳараш ҷудо шуда, бо марди дигар издивоҷ кунад, вай зино кардааст.

1. Вафодории издивоҷ: тафтиши гуноҳи нобахшидани зино

2. Қимати ақди никоҳ: Ҳифзи муқаддасоти иттиҳод

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед.

2. Ибриён 13:4 - Издивоҷ бояд аз ҷониби ҳама эҳтиром карда шавад ва бистари никоҳ пок нигоҳ дошта шавад, зеро Худо зинокор ва ҳама бадахлоқиро доварӣ хоҳад кард.

Марқӯс 10:13 Ва кӯдакони хурдсолро назди Ӯ оварданд, то ки онҳоро ламс кунад;

Исо кӯдаконро пазироӣ кард ва сарфи назар аз норозигии шогирдонаш ба онҳо меҳрубонӣ зоҳир кард.

1. Қувваи меҳрубонӣ: Намунаи Исо бо кӯдакон

2. Дар истиқболи кӯдакон ба намунаи Исо пайравӣ кунед

1. Матто 19:14 - "Аммо Исо гуфт: "Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон аз они онҳост"."

2. Матто 18:5 - «Ва ҳар кӣ як чунин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад».

Инҷили Марқӯс 10:14 Аммо Исо инро дида, бағоят ғамгин шуд ва ба онҳо гуфт: «Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».

Исо аз онҳое, ки ба назди ӯ омадани кӯдаконро манъ мекарданд, норозигӣ зоҳир намуда, таъкид кард, ки Малакути Худо аз чунин одамон иборат аст.

1. «Аҳамияти ба кӯдакон иҷозат додан ба назди Исо»

2. «Аз он ҷумла хурдсолон дар Малакути Худо»

1. Луқо 18:15-17 - Исо кӯдаконро пазирой мекунад

2. Матто 18:1-5 - таълим додани Исо дар бораи аҳамияти фурӯтанӣ дар Малакути Худо

Марк 10:15 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд.

Ин оят бар аҳамияти фурӯтанӣ ва имон ба Худо мисли кӯдак таъкид мекунад. 1. «Дар Салтанати Худо фурӯтанӣ ёфтан» 2. «Қувваи имон ба Малакути Худо»; 1. Матто 18:3-4 - "Ва гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар руҷӯъ нашавед ва мисли кӯдакон набошед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд. 4Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, ин дар Малакути Осмон бузургтар аст». 2. Луқо 18:16-17 - «Лекин Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: «Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост. 17Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро қабул накунед, чунон ки кӯдак ҳеҷ гоҳ ба он дохил намешавад».

Марқӯс 10:16 Ва онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳои худро бар онҳо гузошта, онҳоро баракат дод.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо ду кӯдакро гирифта, дастҳои худро бар онҳо гузошта, онҳоро баракат медиҳад.

1. Қувваи баракати Исо: Чӣ тавр ламси Исо ҳаётро дигар мекунад

2. Қувваи муҳаббати Исо: Дастрасӣ ба ниёзмандон

1. Ҳастӣ 48:14-16 - баракати Яъқуб ба набераҳояш

2. Юҳанно 4:4-42 - Исо зани сомариро дар назди чоҳ шифо медиҳад

Инҷили Марқӯс 10:17 Ва ҳангоме ки Ӯ ба роҳ мерафт, касе давида омада, назди Ӯ

зону зад ва аз Ӯ пурсид: «Эй Устоди нек! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?

Ин порча достони марде нақл мекунад, ки аз Исо пурсид, ки барои вориси ҳаёти ҷовидонӣ чӣ кор кардан лозим аст.

1. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ: Чӣ тавр онро гирифтан ва қадр кардан

2. Барои вориси ҳаёти ҷовидонӣ мо бояд чӣ кор кунем?

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Марк 10:18 Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро нек мегӯӣ? ҳеҷ хайре нест, ҷуз як, яъне Худо.

Исо ба одам хотиррасон мекунад, ки танҳо Худо хуб аст.

1: Мо ҳама гунаҳкорем ва танҳо Худо некӯст.

2: Барои наҷот ёфтан, мо бояд эътироф кунем, ки танҳо Худо некӯ аст ва ба Ӯ рӯй оварем.

1: Румиён 3: 10-12 - Одил нест, як нафар нест.

2: 1 Юҳанно 1:8-10 - Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

Марқӯс 10:19 Ту аҳкомро медонӣ: «Зино накун, накуш, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надеҳ, фиреफта нашав, падару модаратро эҳтиром намо».

Ин порча аҳамияти риояи Даҳ Аҳкомро таъкид мекунад, махсусан дар бораи зино, куштор, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ, фиреб додан ва эҳтиром кардани падару модар.

1. «Зиндагии беайб: Чӣ тавр бояд Даҳ Аҳкомро риоя кунем»

2. "Қонуни муҳаббати Худо: риоя кардани Даҳ Аҳком"

1. Румиён 13:8-10 - "Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз дӯст доштани якдигар, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. Зеро аҳкоме, ки: "Зино накун, одамкушӣ накун; дуздӣ накун, тамаъ накун» ва ҳар ҳукми дигар дар ин калима ҷамъбаст шудааст: «Ёри худро мисли худ дӯст бидор». Муҳаббат ба ёри бадӣ намекунад; бинобар ин муҳаббат иҷроиши шариат аст».

2. Матто 22:34-40 - "Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ саддуқиёнро хомӯш кардааст, ҷамъ шуданд. Ва яке аз онҳо, ки ҳуқуқшинос буд, ба Ӯ савол дод, то ки Ӯро имтиҳон кунад. "Устод, ин ҳукми бузург аст. дар Қонун?» Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; Ин аст ҳукми бузург ва якум; ва дуюмаш монанди он: ёри худро мисли он дӯст бидор. Ҳамаи шариат ва анбиё бар ин ду ҳукм вобаста аст».

Марқӯс 10:20 Ӯ дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Устод!

Марде, ки дар Марқӯс 10:20 навишта шудааст, аз хурдӣ аҳкоми Худоро содиқона риоя мекард.

1. Қувваи зиндагии бовафо

2. Қимати тоат ба Худо

1. Забур 118:9-11 «Ҷавон роҳи худро бо чӣ пок кунад? мувофиқи каломи Худ аз он огоҳ шав. Бо тамоми дилам Туро ҷӯям: Аз аҳкоми Ту саргардон нашавам. Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам».

2. Матто 19:16-19 «Ва инак, касе омада, ба Ӯ гуфт: «Эй Устоди нек! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам? Ба вай гуфт: «Чаро маро нек мегӯй? Ҳеҷ некӯе нест, ҷуз якто, яъне Худо; лекин агар ба ҳаёт дохил шавӣ, аҳкомро риоят кун». Ба вай гуфт: «Кадомаш? Исо гуфт: «Қатл накун, зино накун, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надеҳ, падар ва модари худро эҳтиром намо, ва: «Ёри худро мисли худ дӯст бидор».

Инҷили Марқӯс 10:21 Исо ӯро дида, ӯро дӯст дошт ва гуфт: «Ба ту як чиз намерасад: бирав, ҳар чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; убур кунед ва Маро пайравӣ кунед.

Исо моро дӯст медорад ва моро ташвиқ мекунад, ки дороии худро барои кӯмак ба дигарон истифода барем.

1. Муҳаббати Худо ба мо: Қувваи фурӯтанӣ ва қурбонӣ

2. Аз паи Исо пайравӣ кунед: салиби худро бардошта, ба дигарон хизмат кунед

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

Инҷили Марқӯс 10:22 Ва аз ин сухан ғамгин шуд ва ғамгин шуда рафт, зеро ки дороии бузурге дошт.

Вақте ки Исо ба ӯ фармуд, ки дороии худро бидиҳад, ҷавони сарватманд хеле ғамгин шуд.

1. Зиндагӣ бо дасти кушода: Чӣ тавр ба саховатмандона молу мулк додан

2. Арзиши шогирдӣ: арзиши пайравӣ ба Исо

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо дороии худ ва бо ҳосили аввалини тамоми нашъунамои худ ҷалол намо.

2. Луқо 12:15 - Бохабар бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти шахс аз фаровонии дороии ӯ иборат нест.

Инҷили Марқӯс 10:23 Исо ба гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдонаш гуфт: «Онҳое, ки сарватдор ҳастанд, ба Малакути Худо дохил намешаванд!

Исо огоҳ мекунад, ки даромадан ба Малакути Худо душвор аст.

1. Сарват ва Малакути Худо: Пайдо кардани тавозуни дуруст

2. Мушкилоти сарватманд: Ҷустуҷӯи ҳаёти ҷовидонӣ

1. Луқо 12:15 - "Ва ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест".

2. 1 Тимотиюс 6:17 - «Ба сарватмандони ин ҷаҳон супориш деҳ, ки онҳо на сарбаланд бошанд ва на ба сарвати номуайян, балки ба Худои Ҳай, ки ба мо ҳама чизро ба фаровонӣ ато мекунад, то баҳра баранд».

Марқӯс 10:24 Ва шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат монданд. Исо боз дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Ба Малакути Худо даромадан барои онҳое ки ба сарват умед мебанданд, чӣ гуна душвор аст!

Исо шогирдони Худро дар бораи душвории касоне, ки ба сарват бовар карда, ба Малакути Худо дохил мешаванд, огоҳ кард.

1. Хатари сарват: таваккал ба пул бар Худо

2. Бар Худо таваккал кардан: зарурати имон бар сарват

1. Масалҳо 11:28 - «Ҳар кӣ ба сарвати худ бовар кунад, меафтад, вале одил мисли барги сабз мешукуфад».

2. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

Марк 10:25 Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

Барои онҳое, ки дороии моддӣ ҳастанд, ба Малакути Худо дохил шудан душвор аст.

1: Мо бояд ба ғайр аз сарватҳои моддӣ назар кунем, то хушбахтӣ ва шодии ҳақиқиро дар Малакути Худо пайдо кунем.

2: Малакути Худо барои ҳама, новобаста аз вазъи молиявии шахс кушода аст.

1: Матто 19:23-24 - Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон дохил шудани сарватдор душвор аст. Боз ба шумо мегӯям: аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

2: Яъқуб 2:5-7 - Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азиз: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбизоатанд, интихоб накардааст, то ки дар имон бой шаванд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд? Аммо шумо камбағалонро беобрӯ кардаед. Магар сарватмандон нестанд, ки шуморо истисмор мекунанд? Магар инҳо нестанд, ки туро ба додгоҳ мекашанд? Оё инҳо нестанд, ки ба номи неки касе, ки ту аз они он ҳастӣ, куфр мезананд?

Инҷили Марқӯс 10:26 Ва онҳо аз ҳад зиёд дар ҳайрат афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?

Шогирдон аз фаҳмидани он ки ба Малакути Худо дохил шудан барои сарватмандон душвор аст, дар ҳайрат монданд.

1: Муҳаббати Худо ба ҳама - Новобаста аз он ки мо чӣ қадар сарват дорем, муҳаббати Худо ба мо бетағйир мемонад.

2: Мушкилоти пайравӣ ба Исо - Мо бояд омода бошем, ки сарват ва дороии худро ба Худованд супорем, агар мо ба Ӯ пайравӣ кунем.

1: Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате, ки набошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам.

2: Луқо 12:22-34 - Он гоҳ Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред; на барои бадан, он чиро бипӯшед. Ҳаёт бештар аз гӯшт аст, ва ҷисм бештар аз либос аст. Ба зоғҳо нигаред: зеро онҳо на мекоранд ва на дарав мекунанд; ки на анбор доранду на анбор; ва Худо ба онҳо таъом медиҳад. Чӣ қадар шумо аз паррандагон беҳтаред?

Инҷили Марқӯс 10:27 Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба одамон имконнопазир аст, аммо на ба Худо, зеро ки ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Худо ба ҳама чиз қодир аст ва ҳеҷ чиз барои Ӯ ғайриимкон нест.

1: Худо тавоност ва ҳеҷ чиз берун аз тавоноии Ӯ нест

2: Эътимод ба қудрати бепоёни Худо

1: Isaiah 40:28-29 - "Оё намедонед? Оё нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ ғайриимкон аст.

2: Забур 115:3 - "Худои мо дар осмон аст; Ӯ ҳар чи хоҳад, мекунад".

Марқӯс 10:28 Он гоҳ Петрус ба Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем».

Петрус ба Исо эътироф мекунад, ки Ӯ ва шогирдони дигар ҳама чизро дар паси худ гузоштаанд, то ки Ӯро пайравӣ кунанд.

1. Мубодилаи бузург: Вақте ки мо Исоро пайравӣ мекунем, он чизеро, ки мо паси сар мегузорем

2. Қувваи имон: Вақте ки мо ба Исо пайравӣ мекунем, чӣ ба даст меорем

1. Матто 19:27-30 - Ҷавони сарватманд, ки бо вуҷуди ҳама чизро тарк карда натавониста аз паи Исо буд.

2. Луқо 5:11 - Қиссаи сайди мӯъҷизавии моҳӣ ва эътирофи Петрус Исоро ҳамчун Писари Худо

Марқӯс 10:29 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки ба хотири Ман хона, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё заминро тарк карда бошад. ва Инҷил,

Ҳеҷ кас наметавонад чизеро ба хотири Исо ва Инҷил таслим кунад.

1. Даст кашидан аз чизҳо ба хотири Исо ва Инҷил

2. Қувваи қурбонӣ барои Исо ва Инҷил

1. Матто 19:27-30 — «Ҷавони бой».

2. Ибриён 11: 24-26 - Интихоби Мусо барои азоб кашидан бо халқи Худо

Инҷили Марқӯс 10:30 Аммо вай ҳоло дар ин замон садҳо баробар хонаҳо ва бародарон, ва хоҳарон, ва модарон ва кӯдакон ва заминҳоро бо таъқибот хоҳад гирифт; ва дар ҷаҳони оянда ҳаёти ҷовидонӣ.

Исо ба онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, дар ин ҳаёт мукофоти сад баробар, аз ҷумла хонаҳо, бародарон, модарон, кӯдакон ва заминҳо ва инчунин таъқиботро ваъда медиҳад. Дар охират ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ дода мешавад.

1. Новобаста аз он ки ҳаёт ба шумо чӣ меорад, пайравии Исо ҳамеша шуморо ба ҷовидонӣ мебарад.

2. Худованд барои пайравонаш сад баробар подош ваъда мекунад: хонаву хоҳар, модар, фарзандон, замин ва таъқибот.

1. Матто 19:29 - "Ва ҳар кӣ ба хотири исми Ман хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё фарзандон ё заминро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд."

2. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти манро ба амал оварад ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

Марқӯс 10:31 Аммо бисьёре ки аввалин ҳастанд, охирин хоҳанд шуд; ва охирин аввал.

Ин порча таъкид мекунад, ки роҳҳои Худо аз роҳҳои ҷаҳон фарқ мекунанд, зеро аввалин охирин охирин ва охирин аввалин хоҳанд буд.

1. "Роҳҳои ғайримуқаррарии Худо: Фаҳмидани он ки чӣ тавр Худо кор мекунад"

2. "Парадокси Салтанат: Дар як вақт охирин ва аввалин будан"

1. Луқо 13:30 - "Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охирин хоҳанд шуд".

2. Яъқуб 4:6 - "Лекин ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

МАРҚЎС 10:32 Ва онҳо дар роҳ ба сӯи Ерусалим буданд; Исо пешопеши онҳо рафт, ва онҳо дар ҳайрат монданд; ва чун аз паи онҳо мерафтанд, метарсиданд. Ва боз он дувоздаҳро гирифта, ба онҳо гуфт, ки бо ӯ чӣ мешавад,

Вақте ки Исо онҳоро ба Ерусалим бурд ва ба онҳо дар бораи сарнавишти ояндаи худ нақл кард, шогирдон дар ҳайрат ва тарсиданд.

1. Исо далерона моро ба сӯи номаълум мебарад ва ба нақшаи Худо оид ба ҳаёти мо боварӣ дорад.

2. Ҳатто дар баробари тарс, мо метавонем интихоб кунем, ки ба Исо пайравӣ кунем ва ба нақшаи Ӯ бовар кунем.

1. Такрори Шариат 31:8 - "Худованд аст, ки пешопеши шумо меравад. Ӯ бо шумо хоҳад буд; Ӯ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад. Натарсед ва ҳаросон нашавед".

2. Забур 56:3 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам».

МАРҚЎС 10:33 Ва гуфт: «Инак, мо ба Ерусалим меравем; ва Писари Одам ба саркоҳинон ва китобдонон таслим хоҳад шуд; ва Ӯро ба марг маҳкум карда, ба дасти халқҳо хоҳанд супурд ;

Исо азобу марги худро пешгӯӣ карда буд.

1: Муҳаббат ва итоаткории Исо ба иродаи Худо ӯро водор сохт, ки барои наҷоти ҷаҳон азоб кашад ва бимирад.

2: Қурбонии ниҳоии Исо ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр ҳаёти худро бо далерӣ ва имон гузаронем.

1: Isaiah 53: 3-5 Ӯро одамон нафрат мекунанд ва рад мекунанд, Марди ғамгин ва ошнои ғам. Ва мо чеҳраи худро аз Ӯ пинҳон кардем; Ӯро хор мекарданд ва мо Ӯро

қадр намекардем.

2: Филиппиён 2:5-8 Бигзор ин фикр дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд, ки ӯ дар сурати Худо буданаш ғоратро бо Худо баробар намедонист, балки худро беобрӯ карда, шакли ғулом ва ба сурати одамон меояд. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, Худро фурӯтан кард ва то ба марг, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд.

Инҷили Марқӯс 10:34 Ва Ӯро тамасхур хоҳанд кард, тозиёна зананд, ва бар ӯ туф хоҳанд кард, ва мекушанд; ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.

Исоро масхара мекунанд, тозиёна мезананд ва мекушанд, аммо дар рӯзи сеюм эҳьё мешавад.

1: Исо маргро мағлуб кард ва ба воситаи эҳёи худ ба мо умед мебахшад.

2: Исо ба азобу дард тоб овард, то ки мо ҳаёт ва наҷот дошта бошем.

1: 1 Қӯринтиён 15:54-55 - «Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд. Куҷост, эй марг, пирӯзии ту? Эй марг, неши ту куҷост?»

2: Румиён 6:9-10 - «Мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуд, дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад. Барои мамот, ки ӯ мурд, барои гуноҳ як бор мурд, аммо дар ҳаёти худ барои Худо зиндагӣ мекунад».

Инҷили Марқӯс 10:35 Ва Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, назди Ӯ омада, гуфтанд: «Устод!

Писарони Забдой, Яъқуб ва Юҳанно, аз Исо хоҳиш мекунанд, ки ҳар коре, ки мехоҳанд, иҷро кунад.

1. Агар мо аз Ӯ хоҳиш кунем, Исо омода аст эҳтиёҷоти моро қонеъ кунад.

2. Қувваи дуо - Намунаи Яъқуб ва Юҳанно дар бораи аз Исо талаб кардани он чизе, ки ба мо лозим аст.

1. Матто 7:7-11 - Биталабед, ва ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Марқӯс 10:36 Ба онҳо гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо бикунам?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки онҳо барои онҳо чӣ кор кардан мехоҳанд.

1. Чӣ тавр мо метавонем дар вақти зарурӣ аз Худо кӯмак пурсем?

2. Мо аз намунаи Исо дар бораи омодагӣ ба хидмат ба дигарон чӣ омӯхта метавонем?

1. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Матто 20:28 - «Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад».

Марқӯс 10:37 Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо ато деҳ, ки дар ҷалоли Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат шинем».

Исо дар бораи фурӯтанӣ ва фидокорӣ таълим медиҳад.

1: Мо бояд омода бошем, ки хоҳишҳои худро як сӯ гузорем, то ба Худо итоат кунем ва ба дигарон хизмат кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки фурӯтан ва меҳрубон бошем ва ниёзҳои дигаронро аз ниёзҳои худ болотар гузорем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Инҷили Марқӯс 10:38 Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Шумо намедонед, ки чӣ металабед: оё аз косае, ки Ман менӯшам, бинӯшед? ва бо таъмиде, ки ман бо он таъмид мегирам, таъмид гиред?

Исо фаҳмиши шогирдонро дар бораи он ки аз паи Ӯ рафтан чӣ маъно дорад, зери шубҳа гузошт ва онҳоро даъват кард, ки роҳҳои душвореро, ки онҳо бояд пеш гиранд, андеша кунанд.

1. Даъват ба шогирдшавӣ: Оё шумо омодаед, ки ба Исо пайравӣ кунед?

2. Оғӯш гирифтани косаи ранҷу азоб: Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад?

1. Филиппиён 1:29 - Зеро ба шумо ато шудааст, ки ба хотири Масеҳ на танҳо ба Ӯ имон оваред, балки ба хотири Ӯ уқубат кашед.

2. Матто 16:24 - Баъд Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

Марқӯс 10:39 Ба Ӯ гуфтанд: «Метавонем». Исо ба онҳо гуфт: «Шумо аз косае, ки Ман аз он менӯшам, хоҳед нӯшид; ва таъмиде, ки Ман онро меёбам, шумо низ таъмид хоҳед ёфт;

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо низ ҳамон азобҳоро ҳис хоҳанд кард ва бо ҳамон таъмид гирифтан бо ӯ таъмид мегиранд.

1: Исо моро даъват мекунад, ки дар азобҳои зиндагӣ ва дар ҳаёти таъмид ба ӯ ҳамроҳ бошем.

2: Исо моро даъват мекунад, ки дар косааш шарик шавем ва бо ӯ таъмид бигирем.

1: Румиён 8:17, "Ва агар фарзандон бошанд, пас ворисон - ворисони Худо ва ворисони муштарак бо Масеҳ - агар дар ҳақиқат бо Ӯ уқубат кашем, то ки мо ҳам ҷалол ёбем."

2: Матто 28:19, «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

Марқӯс 10:40 Аммо дар дасти рост ва чапи Ман нишастан аз они Ман нест, ки бидиҳам; балки ба онхое дода мешавад, ки барои онхо тайёр карда шудааст.

Исо таълим медиҳад, ки курсии шараф чизе нест, ки Ӯ ба касе дода метавонад, балки аз ҷониби Худо омода карда шудааст.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ шӯҳрат ё эътирофро ҷустуҷӯ кунем, зеро он чизест, ки ба мо дода намешавад, балки аз ҷониби Худо омода шудааст.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки мо набояд дар бораи эътибори худ ғамхорӣ кунем, зеро Худо муайянкунандаи ниҳоии он аст, ки ба кӣ эҳтиром ва эҳтиром дода мешавад.

1: Матто 20:26-28 - Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ мехоҳад дар миёни шумо бузург шавад, бигзор хизматгори шумо бошад.

2: Филиппиён 2:3-4 - Бигзор ҳеҷ чиз бо шӯҳратпарастӣ ё ғурур анҷом дода нашавад, балки бо фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигаронро аз худаш беҳтар қадр кунад.

Инҷили Марқӯс 10:41 Ва он даҳ нафар, чун шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳанно бағоят норозӣ шуданд.

Дархости Яъқуб ва Юҳанно барои гирифтани имтиёз дар Малакути Худо боиси норозигии даҳ шогирди дигар шуд.

1. Исо ба мо таълим дод, ки фурӯтан бошем ва ҷалоли Худоро ҷӯем, на азони худамон - Марқӯс 10:41

2. Мо набояд муносибати махсусро интизор шавем, балки ба ҷои он бо атоҳое, ки Худо ба мо додааст, қаноат кунем - Марқӯс 10:41

1. Филиппиён 2:3 «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед».

2. Яъқуб 1:17 «Ҳар як атои нек ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад».

Инҷили Марқӯс 10:42 Аммо Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки онҳое ки бар ғайрияҳудиён ҳукмронӣ мекунанд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва бузургони онҳо бар онҳо қудрат доранд.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки дар қудрат ҳастанд, аксар вақт қудрати худро барои зулм кардани дигарон истифода мебаранд.

1: Мо бояд қудрати худро ба манфиати дигарон истифода барем, на ба манфиати худ.

2: Мо бояд қудрати худро барои зулм кардани дигарон истифода набарем, балки барои боло бурдани онҳо.

1: Ишаъё 58: 10-12 - Агар шумо худро ба манфиати гуруснагон сарф кунед ва ниёзҳои мазлумонро қонеъ кунед, нури шумо дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард, ва шаби шумо мисли нисфирӯзӣ хоҳад буд.

2: Яъқуб 2:1-13 - Ёри худро мисли худат дӯст бидор ва рӯйбинӣ накун.

Инҷили Марқӯс 10:43 Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд; балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, ходими шумо хоҳад буд;

Ин порча дар бораи бандаги ва чӣ гуна бузургӣ дар хидмати якдигар будан аст.

1. "Роҳи бузургӣ: хидмат ба ҳамдигар"

2. "Бузургии ҳақиқӣ: Ҳаёти хидмат"

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. Матто 20:26-28 - «Ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад ва ҳар кӣ дар байни шумо аввал бошад, бояд ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои хизмат кардан ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисёриҳо бидиҳад».

Марқӯс 10:44 Ва ҳар кӣ аз шумо хоҳад сардор бошад, хизматгори ҳама хоҳад буд.

Сардори мо бояд хизматгори ҳама бошад.

1: Ҳамаамон даъват шудаем, ки ғуломи якдигар бошем.

2: Роҳбарон бояд намунаи ибрат бошанд ва ба дигарон хидмат кунанд.

1: Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2: Матто 20: 26-27 "Аммо ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад ва ҳар кӣ дар байни шумо аввалин бошад, бояд ғуломи шумо бошад."

Марк 10:45 Зеро ки Писари Одам низ на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон диҳад.

Исо омад, то ба дигарон хизмат кунад ва ҷони Худро фидя кунад, то барои бисёриҳо фидя шавад.

1. Маънои хизмат: Он чизе ки Исо дар бораи додан ба мо таълим дод

2. Қурбонӣ ва кафорат: фидя барои бисёриҳо

1. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ кардааст. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстонаш фидо кунад.

Инҷили Марқӯс 10:46 Ва онҳо ба Ериҳӯ омаданд, ва ҳангоме ки Ӯ бо шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум аз Ериҳӯ берун мерафт, Бартимай ибни Тимайи кӯр дар канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард.

Бартимай, марди кӯр, пас аз шифо додани Исо бино шуд.

1. "Нигоҳи нав: Чӣ тавр Исо ба мо нуқтаи назари нав медиҳад"

2. "Қувваи имон: чӣ гуна эътиқодҳои мо мӯъҷизаҳо оварда метавонанд"

1. Юҳанно 9:35-38 - Исо марде, ки нобино таваллуд шудааст, шифо мебахшад.

2. Ибриён 11:1 - Имон ин кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Марк 10:47 Ва чун шунид, ки ин Исои Носирӣ аст, фарьёд зада, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд, ба ман раҳм кун».

Марди кӯр ба Исо фарьёд зад, ки ба ӯ раҳм кунад, вақте ки Исоро писари Довуд шинохт.

1. Эътироф кардани Исо ҳамчун Наҷотдиҳандаи мо

2. Қудрати шинохти Исо

1. Матто 1:1-25 - Насабномаи Исои Масеҳ, писари Довуд.

2. 1 ба Қӯринтиён 1:30 - Аммо шумо дар Исои Масеҳ аз Ӯ ҳастед, ки аз Худо барои мо ҳикмат, адолат, қудсият ва кафорат офарида шудааст.

Инҷили Марқӯс 10:48 Ва бисьёр касон ӯро таъкид мекарданд, ки хомӯш шавад, вале ӯ бештар фарьёд зад: «Эй Писари Довуд, ба ман раҳм кун».

Он мард аз Исо марҳамат хост, вале бисёриҳо ба ӯ гуфтанд, ки хомӯш бошад.

1. Қувваи Имон - Боварӣ ба он ки Худо ба дуоҳои мо ҷавоб хоҳад дод, ҳатто вақте ки дигарон ба мо мегӯянд, ки хомӯш бош.

2. Дастрасӣ ба Исо - Новобаста аз он ки вазъият душвор бошад ҳам, Ӯ ҳамеша ба илтиҷоҳои марҳамати мо гӯш медиҳад ва ҷавоб медиҳад.

1. Луқо 18:38-39 - Ва ӯ фарьёд зада, гуфт: «Исо, Писари Довуд, ба ман раҳм кун». Ва онҳое ки аз пеш мерафтанд, вайро манъ карданд, ки хомӯш шавад, лекин вай боз зиёдтар фарьёд зад: «Эй Писари Довуд! Ба ман раҳм кун».

2. Забур 86:15 - Аммо Ту, эй Худованд, Худои пур аз раҳму шафқат ва меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва дар марҳамат ва ростӣ.

Марқӯс 10:49 Ва Исо истода, фармуд, ки ӯро даъват кунанд. Ва онҳо кӯрро ҷеҳ зада, гуфтанд: «Тасаллӣ шав, бархез; туро даъват мекунад.

Кӯр бо фармони ӯ назди Исо даъват карда шуд ва тасаллӣ ёфт.

1: Исо моро ба тарафи худ даъват мекунад ва моро тасаллӣ медиҳад.

2: Вақте ки мо заиф ҳастем, мо метавонем дар Исо қувват пайдо кунем.

1: Isaiah 41:10 "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард."

2: Забур 145:18 "Худованд ба ҳар касе ки Ӯро мехонад, ба ҳар касе ки Ӯро ба ростӣ мехонад, наздик аст".

Инҷили Марқӯс 10:50 Ва ӯ ҷомаи худро партофта, бархост ва назди Исо омад.

Ин порча дар бораи марде нақл мекунад, ки либоси худро партофта, ба Исо наздик мешавад.

1. Қудрати раҳо шудан: Чӣ тавр аз имон берун шудан моро ба Исо наздиктар мекунад

2. Хавфи имон: То чӣ андоза далерона пайравӣ кардан ба Исо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. Матто 17:7-8 - Ва Исо омада, онҳоро ламс карда гуфт: «Бархезед ва натарсед». Ва чун чашмони худро боло карданд, ҷуз Исо касеро надиданд.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Марқӯс 10:51 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ, ки бо ту бикунам? Кӯр ба Ӯ гуфт: «Худовандо!

Кӯр аз Исо хоҳиш кард, ки ӯро шифо диҳад, то бино шавад.

1. Қувваи имон: имони кӯр ба Исо боиси шифо ёфтани ӯ гардид.

2. Қувваи дуо: Исо ба мо нишон дод, ки ҳамаи мо бояд кӯмак пурсем ва Ӯ ҷавоб медиҳад.

1. Матто 21:22 - "Ва ҳар он чи дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

МАРҚЎС 10:52 Исо ба вай гуфт: «Бирав; имонат туро шифо бахшид. Ва дарҳол бино шуд ва дар роҳ аз ақиби Исо равона шуд.

Исо марди кӯрро шифо дод ва ба ӯ гуфт, ки имонаш ӯро шифо додааст.

1. Бовар кунед ва бигиред: Қувваи Имон

2. Аз паи Исо: Ҳаёти имон

1. Яъқуб 2:17-18 - «Ҳамчунин имон, агар амале надошта бошад, мурда аст, танҳо будан. Оре, касе метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва ман имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод".

2. Ибриён 11:1-3 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст. Зеро ки бо он пирон гузориши хуб гирифтанд. Ба воситаи имон мо мефаҳмем, ки ҷаҳониён бо каломи Худо сохта шудаанд, ба тавре ки чизҳои намоён аз чизҳои зоҳиршаванда сохта нашудаанд».

Марқӯс 11 якчанд рӯйдодҳои муҳимро нақл мекунад, аз ҷумла вуруди ғалабаи Исо ба Ерусалим, лаънати дарахти анҷири бесамар, поксозии маъбад ва гуфтугӯ дар бораи имон ва дуо.

Сархати 1: Вақте ки онҳо ба Ерусалим наздик мешаванд, дар Байт-Фаҷӣ ва Байт-Ҳинӣ дар наздикии кӯҳи Зайтун, Исо ду шогирдашро мефиристад ва ба онҳо дастур

медиҳад, ки курраи бастаеро, ки дар он ҷо ҳеҷ кас савор нашудааст, пайдо кунанд. Онҳо бояд онро кушоянд ва назди Ӯ ованд. Агар касе пурсад, ки чаро ин корро карда истодаед, бояд ҷавоб диҳад: «Ин ба Худованд лозим аст ва ба зудӣ онро ба ин ҷо бармегардонад» (Марқӯс 11:1-3). Онҳо курра меёфтанд, вақте ки Ӯ гуфт, биёвар, ҷомаҳои худро бар курра парто, Ӯ бар онҳо нишастааст, вақте ки Ӯ ба Ерусалим медарояд, мардуми бисьёре ҷомаҳои худро густурданд ва дигарон шохаҳои худро бурида, саҳроҳоро густурданд. ба номи Худованд! (Марқӯс 11:4–10). Пас аз он ки ба ҳама чиз назар афканед, зеро аллакай дер Байт-Ҳинӣ бо дувоздаҳ дувоздаҳ меравад (Марқӯс 11:11).

Сархати 2: Рӯзи дигар, вақте ки онҳо Байтанияро тарк мекунанд, Исо гурусна монд ва дид, ки баргҳои дарахти анҷир аз масофаи дур чизе намеёбанд, ҷуз лаънатҳо, ки «бигзор дигар ҳеҷ кас аз ту мева нахӯрад» шогирдонаш шуниданд (Марқӯс 11:12-14). Вақте ки онҳо ба Ерусалим мерасанд, Исо ба маъбад медарояд, онҳоеро, ки дар он ҷо мефурӯшанд, пеш мекунад, мизҳои фурӯшандаро чаппа мекунад, курсиҳои пулфурӯшонро чаппа мекунад. Он кабӯтарфурӯшон ба касе иҷоза намедиҳад, ки аз ҳавлии маъбад мол гузаронад, ба онҳо таълим медоданд, ки «Оё навишта нашудааст, ки хонаи ман дар тамоми халқҳо дуои хона хонда мешавад». Аммо шумо дуздонро дуздидаед" саркоҳинон, муаллимони шариат, шуниданд, ки ин суханон оғоз шуда Ӯро куштанд, зеро онҳо аз ӯ метарсиданд, зеро тамоми мардум таълим додан ба ҳайрат афтоданд, вақте ки шом фаро расид, Исо шогирдонаш берун аз шаҳр берун шуданд (Марқӯс 11:15-19).

Сархати 3: Субҳ вақте ки аз он ҷо мегузаштанд, дарахти анҷир решаҳои хушкшударо бубинад, Петрус ба ёд меорад, ки мегӯяд: «Устод, инак, дарахти анҷире, ки шумо лаънат кардаед, хушк шудааст!» Исо ҷавоб медиҳад: "Ба Худо имон ованед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар касе ин кӯҳро "Бирав, худро ба баҳр парто" гӯяд, дилаш шубҳа надорад, ки он чи мегӯяд, ки барои онҳо хоҳад шуд. Аз ин рӯ, ба шумо мегӯям, ки ҳар чӣ талаб кунед, ки имон ованед. истода дуо гӯед, агар касе аз касе чизе дошта бошад, бибахшад, то Падари осмонӣ гуноҳҳоро бахшад" бо нишон додани суханони пурқуввате, ки гуфта мешавад имон аҳамияти бахшидан, барои гирифтани омурзиши Худо (Марқӯс 11:20-26). Онҳо дубора ба Ерусалим меоянд, ки дар маъбад сайругашт мекунанд саркоҳинҳо муаллимони ҳуқуқшиносон меоянд мақомот савол медиҳанд, ки оё таъмид додани Яҳё пайдоиши осмонии заминӣ ҷавоби ваъдашуда дар асоси ҷавоби онҳо метарсанд ҷавоби одамон метарсанд, ки Яҳё дар ҳақиқат пайғамбар буд, бинобар ин ҷавоб додан намедонам, бинобар ин ҷавоб додан ба савол дар бораи худаш рад мекунад ҳокимият нишон медиҳад, ки ҳикматеро нишон медиҳад, ки ба муқобилият муқобилат мекунад, ки беайбии онҳоро зери шубҳа мегузорад (Марқӯс 11:27-33).

Инҷили Марқӯс 11:1 Ва ҳангоме ки онҳо ба Ерусалим, ба Байтфоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, дар кӯҳи Зайтун наздик шуданд, Ӯ ду шогирди Худро фиристод,

Исо ду шогирди худро ба Байт-Фаҷӣ ва Байт-Ҳинӣ мефиристад, то ба Ерусалим омаданашро тайёр кунанд.

1: Даромади фурӯтанонаи Исо ба Ерусалим, ки фурӯтанӣ ва фидокории ӯро нишон медиҳад.

2: Муҳимияти омодагӣ ба омадани Исо дар ҳаёти мо.

1: Филиппиён 2:5-8, «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки вай гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто то марг дар салиб».

2: Матто 21:5, "Ба духтари Сион бигӯ: "Инак, Подшоҳи шумо, фурӯтан ва бар хар ва бар курра савори гӯсфанди ҳайвони ваҳшӣ назди ту меояд."

Инҷили Марқӯс 11:2 Ва ба онҳо гуфт: «Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ равед; ва ҳангоме ки ба он дохил шавед, курраеро баста хоҳед ёфт, ки ҳеҷ кас бар он наменишаст; вайро кушоед ва биёред.

Исо ба шогирдонаш супориш медиҳад, ки курраеро, ки ҳеҷ кас савор накардааст, ёфта, ба ӯ баргардонанд.

1. Қувваи имон: Супориши Исо ба шогирдонаш дар бораи пайдо кардани куррае, ки ҳеҷ кас онро савор накардааст ва ба ӯ баргардонад, намунаи тавонои он аст, ки чӣ тавр имон кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад.

2. Итоат: Фармони Исо ба шогирдонаш, ки курраеро, ки то ҳол касе савор накардааст, ёфта ба назди ӯ баргардонад, ҳамчун ёдоварӣ аз аҳамияти риояи дастуроти Худо ва итоаткор будан аст.

1. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Филиппиён 2:8 - "Ва дар сурати инсон пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд."

Марк 11:3 Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Чаро чунин мекунед?" шумо мегӯед, ки Худованд ба ӯ эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол вайро ба ин ҷо хоҳад фиристод.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ба ҳар касе, ки аз онҳо пурсад, ки чаро харро гирифта истодаанд, бигӯяд, ки Худованд ба он ниёз дорад ва он бармегардад.

1. Худо барои ҳар чизе ки аз мо талаб мекунад, мақсад ва нақша дорад.

2. Мо бояд ба Худованд ва нақшаи Ӯ барои мо таваккал кунем, ҳатто вақте ки ин аҷиб менамояд.

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо комёб шавад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад».

Марқӯс 11:4 Ва онҳо рафтанд ва кураро диданд, ки дар берун аз даре баста буд, ки ду роҳ ба ҳам мепайвандад; ва ӯро гум мекунанд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо ва шогирдонаш курраеро ёфтанд, ки дар ҷое, ки ду роҳ ба ҳам мепайвандад, баста буд.

1. Исо роҳ, ҳақиқат ва ҳаёт аст ва Ӯ ба мо кӯмак мекунад, ки роҳи худро дар ҳаёт пайдо кунем.

2. Донистани кай таваккал кардан ва ба нақшаи Худо таваккал кардан душвор буда метавонад, аммо мо бояд дар хотир дорем, ки Исо ҳамеша бо мост.

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Марқӯс 11:5 Баъзе аз ҳозирон ба онҳо гуфтанд: «Чӣ мекунед, кураро воз мекунед?

Шогирдони Исо барои гум кардани курра пурсида шуданд.

1: Аз шогирдони Исо пурсиданд, ки чаро онҳо курраро гум карда, аҳамияти амали дуруст ва қудрати баёни хубро нишон медоданд.

2: Вақте ки шогирдони Исо барои рафторашон пурсиш карда шуданд, ин нишон дод, ки амалҳои мо ҳамеша мавриди тафтиш қарор доранд ва мо бояд омода бошем, ки онҳоро шарҳ диҳем.

1: Эфсӯсиён 6:7, "Пас, ба ҳар кӣ ҳаққи худро адо кунед: андоз ба касе, ки андоз бояд гирифт, расму оин ба касе, ки расму оин ба касе, тарс ба касе, иззат ба касе, иззат."

2: Масалҳо 3:27, "Аз онҳое ки бояд некӣ кунанд, аз онҳо даст накаш, агар ин дар дасти ту бошад."

Инҷили Марқӯс 11:6 Ва ба онҳо ҳамон тавре ки Исо фармуда буд, гуфтанд ва онҳоро ҷавоб доданд.

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Исо ба шогирдонаш фармуд, ки хар ва курраашро озод кунанд, то ки савор шаванд.

1. Қудрати итоаткорӣ - Чӣ тавр фармони оддии Исо ба шогирдонаш муҳим будани риояи иродаи Худоро нишон медиҳад.

2. Дар вақти эҳтиёҷ қувват пайдо кардан - Чӣ тавр Исо ба шогирдонаш такя мекард, то дар рисолаташ ба ӯ кӯмак кунанд ва чӣ гуна мо дар вақти зарурӣ ба Худо такя карда метавонем.

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - "Пас, бодиққат бубинед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки чӣ гуна иродаи Худованд аст».

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Марқӯс 11:7 Ва курраро назди Исо оварда, ҷомаҳои худро бар Ӯ афканданд; ва бар ӯ нишаст.

Ба Исо харкуррае доданд, ки савор шавад ва дар он ҷо либос пушонда буд.

1. Исо Подшоҳи комили мост - Марк 11:7

2. Қудрати итоат ба Исо - Марқӯс 11:7

1. Забур 20:7 - Баъзеҳо ба аробаҳо ва баъзеҳо ба аспҳо такя мекунанд, аммо мо исми Худованд Худои худро ба ёд хоҳем овард.

2. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Инҷили Марқӯс 11:8 Ва бисьёр касон ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шохаҳои дарахтонро бурида, дар сари роҳ густурданд.

Мардуми Ерусалим Исоро пазироӣ карда, ҷомаҳои худро густурданд ва шохаҳои дарахтонро бурида, дар роҳ мепошиданд.

1. Халқи Худо муҳаббат ва эҳтироми худро нисбати Исо тавассути ибодатҳо нишон медиҳанд.

2. Чӣ тавр Исоро бо имон ва садоқат дар ҳаёти мо истиқбол кардан мумкин аст.

1. Юҳанно 12:12-13 - Рӯзи дигар мардуми зиёде, ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд, шохаҳои дарахтони хурморо гирифта, ба истиқболи Ӯ баромаданд ва фарьёд заданд: Ҳусанна: Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд.

2. Забур 96:7-9 - Ба Худованд ато кунед, эй қабилаҳои қавм, ба Худованд ҷалол ва қувват диҳед. Ба Худованд ҷалолро ба исми Ӯ ато кунед: ҳадия биёред ва ба ҳавлии Ӯ дароед. Эй Худовандро дар зебоии қудсият парастиш кун: Битарс пеши Ӯ, эй тамоми замин.

Марқӯс 11:9 Ва онҳое ки пеш ва аз ақиб мерафтанд, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ҳӯшаъно! Хушо касе ки ба исми Худованд меояд!

Вақте ки Ӯ вориди Ерусалим шуд, мардум Исоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд:

«Ҳӯшаъно! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд».

1. Ситоиши Исо ва Қудрати Номи Ӯ

2. Маънои Ҳусанна ва ҷои он дар ҳаёти мо

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад, ва Ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

2. Забур 118:25-26 - Худовандо, моро наҷот деҳ! Парвардигоро, ба мо муваффақият ато кун! Хушо касе ки ба исми Худованд меояд. Аз хонаи Худованд мо шуморо баракат медиҳем.

Марқӯс 11:10 Муборак аст Малакути падари мо Довуд, ки ба исми Худованд меояд: Ҳусанна дар баландтарин!

Ба Ерусалим бо ғалабаи ворид шудани Исо бо ҳамду саноҳо ва баракатҳо ба Худои Падар ҷашн гирифта мешавад.

1: Мо метавонем Худои Падарро дар ҳама ҳолат ҷалол диҳем, новобаста аз он ки чӣ қадар фурӯтан ва зафаровар аст.

2: Мо метавонем дар Худои Падар қувват пайдо кунем, то дар лаҳзаҳои душворӣ ва шодӣ содиқ монем.

1: Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

2: Филиппиён 4:4 - Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегуям, шод бошед.

Инҷили Марқӯс 11:11 Ва Исо ба Ерусалим ва ба маъбад даромад, ва ҳама чизро аз назар гузаронд, ва бегоҳирӯзӣ фаро расида буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Ҳинӣ рафт.

Исо ба Ерусалим ва маъбад даромад ва ҳама чизҳои дар дохили он бударо мушоҳида кард. Сипас ӯ бо дувоздаҳ шогирд ба Байт-Ҳинӣ рафт.

1. Вафодории Исо барои иҷро шудани пешгӯиҳои Масеҳиаш

2. Муҳимияти пайравӣ кардан ба намунаи Исо дар итоаткорӣ

1. Ишаъё 35:5-6 - «Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карон боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо хоҳад шуд».

2. Юҳанно 12:1-3 - «Он гоҳ Исо шаш рӯз пеш аз иди фисҳ ба Байт-Ҳинӣ омад, ки дар он ҷо Лаъзор мурда буд ва ӯро аз мурдагон эҳьё кард. Дар он ҷо ба ӯ хӯроки шом тайёр карданд; ва Марто хизмат мекард, вале Лаъзор яке аз онҳо буд, ки бо ӯ сари суфра нишаста буд. Он гоҳ Марьям як кило равғани атрафшони равғани атрафшони бағоят гаронбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушконд, ва хона аз бӯи равғани атрафшон пур шуд».

Марқӯс 11:12 Ва фардо, вақте ки онҳо аз Байт-Ҳинӣ омаданд, Ӯ гурусна монд.

Гузаргоҳ Исо ва шогирдон ба Байт-Ҳинӣ рафтанд ва рӯзи дигар, вақте ки онҳо баргаштанд, Исо гурусна монд.

1. Исо инсон аст: Фаҳмидани инсонияти Исо дар Аҳди Ҷадид

2. Хӯронидани гуруснагон: аҳамияти гуруснагии Исо дар Марқӯс 11:12

1. Матто 4:4 ("Одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане, ки аз даҳони Худо мебарояд").

2. Ишаъё 58:10 («Агар шумо ба гуруснагон хӯрок диҳед ва мӯҳтоҷонро сер кунед, нури шумо дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард.»)

МАРҚӮС 11:13 Ва аз дур дарахти анҷиреро дид, ки барг дорад, омад, то шояд дар он чизе ёбад; зеро замони анҷир ҳанӯз набуд.

Амалҳои Исо, ки ба дарахти анҷир наздик шуда буд, то чизе дар он пайдо кунад, умед ва имони ӯро ба он нишон медиҳад, ки Худо онро таъмин хоҳад кард.

1. Умед ба Худо ва ризқи Ӯ.

2. Имон ба ғайб.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед, ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест? Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад».

Марқӯс 11:14 Исо дар ҷавоби он гуфт: «Аз ин пас то абад ҳеҷ кас аз ту мева нахӯрад». Ва шогирдонаш инро шуниданд.

Исо ба дарахти анҷир гуфт, ки дигар ҳеҷ кас меваи онро нахӯрад.

1: Исо Таъминкунандаи мост ва Ӯ ҳама чизро назорат мекунад.

2: Мо бояд ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо имон ва эътимод дошта бошем.

1: Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2: Луқо 12:22-32 - Дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо дар бораи худаш ғамхорӣ мекунад. Ҳар рӯз ба қадри кофӣ душвориҳои худро дорад.

Инҷили Марқӯс 11:15 Ва онҳо ба Ерусалим омаданд, ва Исо ба маъбад даромада, ба берун рондани онҳое ки дар маъбад харидуфурӯш мекарданд, оғоз намуд ва мизҳои саррофон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард;

Исо қудрати худро дар маъбад бо берун кардани онҳое, ки хонаи Худоро истисмор мекунанд, нишон медиҳад.

1: Худои мо Худои адолат ва марҳамат аст, ва онҳое ки мехоҳанд хонаи Ӯро истифода баранд, ба доварии одилона дучор хоҳанд шуд.

2: Исо Худованди ҳама аст ва қудрат дорад, ки ба онҳое, ки мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ намекунанд, мубориза барад.

1: Ҳизқиёл 34:2-3: «Эй писари одам, бар зидди чӯпонони Исроил нубувват кун; нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: Худованд Худо ба чӯпонон чунин мегӯяд: вой бар ҳоли чӯпонони Исроил, ки худро мечаронанд! чӯпонон рамаро намехӯранд?»

2: Матто 21: 12-13: "Ва Исо ба маъбади Худо даромад ва ҳамаи онҳоеро, ки дар маъбад мефурӯшанд ва мехарид, бадар ронда, мизҳои саррофон ва курсиҳои кабӯтарфурӯшонро чаппа кард. ба онҳо гуфт: "Навишта шудааст, ки "хонаи Ман хонаи намоз хонда хоҳад шуд, аммо шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед"».

Инҷили Марқӯс 11:16 Ва намехост, ки касе аз маъбад зарфе гузаронад.

Исо таълим дод, ки эҳтиром ба ҷойҳои ибодат муҳим аст.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба ибодатгоҳҳо эҳтиром зоҳир кунем.

2: Мо бояд ҷойҳоеро, ки Худоро ибодат мекунанд, эҳтиром кунем.

1:1 Петрус 2:17 Ба ҳама эҳтироми дуруст нишон диҳед.

2: Хуруҷ 20:7 "Номи Худованд Худои худро суиистифода накун, зеро Худованд касеро, ки номи Ӯро сӯиистифода мекунад, бегуноҳ нахоҳад гузошт.

Инҷили Марқӯс 11:17 Ва ба онҳо таълим дода, гуфт: «Оё навишта нашудааст, ки хонаи Ман аз ҳамаи халқҳо хонаи дуо номида мешавад? вале шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед.

Дар ин порча аҳамияти истифода бурдани хонаи намоз ба ҳадафи таъиншуда таъкид шудааст, на ҳамчун хонаи дузд.

1. Хонаи Худо аз намоз пур мешавад, на дуздон

2. Хонаи Худо: ҷои ибодат, на сӯиистифода

1. Ирмиё 7:11 - "Оё ин хонае, ки бо номи Ман хонда шудааст, дар назари шумо ба ғоратгарон табдил ёфтааст?"

2. Матто 21:13 - "Ва ба онҳо гуфт: "Навишта шудааст: "Хонаи ман хонаи ибодат номида хоҳад шуд, аммо шумо онро ба ғоратгарон табдил медиҳед"».

Инҷили Марқӯс 11:18 Ва китобдонон ва саркоҳинон инро шуниданд ва дар ҷустуҷӯи он шуданд, ки чӣ тавр Ӯро ба ҳалокат расонанд, зеро аз Ӯ метарсиданд, зеро ки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд.

Таълимоти Исо чунон пурқувват буд, ки китобдонон ва саркоҳинон аз Ӯ метарсанд ва мехостанд Ӯро нобуд кунанд.

1. Қудрати таълимоти Исо - Луқо 4:32

2. Тарс аз ҳокимияти Исо - Матто 21:23-27

1. Юҳанно 7:46-52 - Ҷавоби пешвоёни яҳудӣ ба таълимоти Исо

2. Луқо 19:39-40 - Ҳокимияти Исоро роҳбарони яҳудӣ рад карданд

Инҷили Марқӯс 11:19 Чун шом шуд, аз шаҳр берун шуд.

Исо бегоҳ аз шаҳр берун рафт.

1. Қудрати Исо: Исо қудрати худро тавассути омодагии худ барои берун рафтан аз шаҳр нишон медиҳад.

2. Сайругаштҳои шомгоҳӣ: Вақт ҷудо кардан барои берун рафтан дар шом метавонад як роҳи тавонои дарёфти сулҳу равшанӣ бошад.

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

Инҷили Марқӯс 11:20 Ва саҳар, ҳангоме ки аз он ҷо мегузаштанд, дарахти анҷирро диданд, ки аз реша хушк шудааст.

Шогирдон диданд, ки дарахти анҷир аз реша хушк шудааст.

1: Худо метавонад чизи ғайриимконро имконпазир созад.

2: Имон дошта бошед ва Худо метавонад кӯҳҳоро ҷунбид.

1: Matthew 17:20 - Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2: Яъқуб 1:6 - Аммо вақте ки шумо мепурсед, шумо бояд бовар кунед ва шубҳа накунед, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол вазида ва партоб мекунад.

Инҷили Марқӯс 11:21 Петрус, ки ба ёд оварда буд, ба Ӯ гуфт: «Устод!

Вақте ки ӯ ба ёд меорад, ки Исо дарахти анҷирро лаънат кард ва он хушк шуд, имони Петрус қавитар мешавад.

1. Қувваи имон: Боварӣ ба Исо барои ба амал овардани мӯъҷизаҳо

2. Мӯъҷизаҳои Исо: Чӣ тавр Исо қудрати илоҳии худро нишон медиҳад

1. Матто 17:20-21 - Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки агар онҳо мисли донаи хардал имон медоштанд, барои онҳо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Матто 21:19-21 - Исо дарахти анҷирро лаънат мекунад ва он дарҳол хушк мешавад.

Марқӯс 11:22 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба Худо имон оваред».

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки ба Худо имон оварад.

1. "Худо некӯ аст - ба ваъдаҳои Ӯ имон оваред"

2. «Қувваи имон ба Худо»

1. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ андозед, зеро Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо гӯед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Инҷили Марқӯс 11:23 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: "Дараф шав ва ба баҳр андохта шав"; ва дар дили худ шубҳа намекунад, балки бовар хоҳад дошт, ки он чи мегӯяд, воқеъ хоҳад шуд; ҳар чӣ гӯяд, ба ӯ хоҳад буд.

Ин порча нишон медиҳад, ки имон метавонад кӯҳҳоро ба ҳаракат дарорад, агар мо бовар кунем, ки он чизе ки мо мегӯем, амалӣ мешавад.

1. Қувваи Имон - Чӣ тавр мо метавонем ба дастовардҳои бузург ноил шавем, агар имонро нигоҳ дорем.

2. Онро ба вуҷуд гӯед - Қудрати гуфтани орзуҳо ва ҳадафҳои мо ба воқеият.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 2:17 - «Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст».

Инҷили Марқӯс 11:24 Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар он чи мехоҳед, вақте ки дуо гӯед, бовар кунед, ки онҳоро қабул мекунед, ва он ба шумо хоҳад расид.

Вақте ки шумо дуо мекунед, он чизеро, ки мехоҳед, бовар кунед ва қабул кунед.

1. Имон доштан ба намоз: имон овардан ва расидан ба қуллаҳои нав

2. Бо дуо расидан ба ҳадафҳои худ: имон овардан ва қабул кардан

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки ба ҳама саховатмандона бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

6 Аммо ҳангоме ки мепурсӣ, бояд бовар кунӣ ва шубҳа накун, зеро касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки бод вазида ва ба ларза меафтад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. 7 Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Инҷили Марқӯс 11:25 Ва ҳангоме ки дуо мегӯед, агар ба касе зиддият дошта бошед, бубахшед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо биомурзад.

Мо бояд онҳоеро, ки ба мо ситам кардаанд, бибахшем, то Худо моро биёмурзад.

1. Қувваи бахшидан - Оғози қудрати бахшидан барои беҳтар кардани ҳаёти мо ва дигарон.

2. Моҳияти аслии бахшидан - Фаҳмидани аҳамияти бахшидан ва чӣ гуна он ба тамоми паҳлӯҳои ҳаёти мо дахл дорад.

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:13 - «Ба якдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст».

Марк 11:26 Аммо агар шумо набахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, гуноҳҳои шуморо намебахшад.

Ин оят аз Марқӯс 11:26 моро бармеангезад, ки дигаронро бахшем, зеро Падари осмониамон, агар накунем, моро намебахшад.

1. Бахш: Калид барои кушодани файзи Худо

2. Чаро нобахшиданӣ моро аз гирифтани баракатҳои Худо бозмедорад?

1. Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, ғазаб, фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Нисбат ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ».

2. Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

Марк 11:27 Ва боз ба Ерусалим омаданд, ва ҳангоме ки Ӯ дар маъбад мерафт, саркоҳинон, китобдонон ва пирон назди Ӯ омаданд,

Исо дар маъбад бо саркоҳинон, китобдонон ва пирон рӯ ба рӯ мешаванд.

1. Чӣ тавр ҳокимиятро эҳтиром бояд кард, ҳатто агар он бо мо мувофиқат накунад, дар асоси намунаи Исо дар Марқӯс 11:27

2. Муҳимияти фурӯтанӣ дар муқобили муқобилият, бар намунаи Исо дар Марқӯс 11:27

1. Матто 17:24-27 - Вақте ки Исо сарфи назар аз нобоварии Петрус андози маъбадро месупорад.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Муҳаббат, фурӯтанӣ ва бахшиданро дар муносибатҳои мо бо дигарон нишон диҳед.

Марқӯс 11:28 Ва ба ӯ бигӯед: «Бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? ва кӣ ба ту ин қудратро додааст, ки ин корҳоро кунӣ?

Исо таълим дод, ки ба қудрати онҳое, ки даъво доранд, шубҳа кардан муҳим аст.

1. Ҳокимияти Исо - Фаҳмидани он ки чӣ тавр қудрати Ӯро эътироф кунем ва чӣ тавр онро дар ҳаёти мо татбиқ кунем.

2. Маќомоти пурсиш - Санљиши ваколати шахсоне, ки ба маќом даъво доранд ва ба љавобгарї кашидани онњо барои ќарорњои худ.

1. Аъмол 5:27-29 - Муҳокимаи далерии Петрус дар зери шубҳа гузоштан ба ҳокимияти шӯро.

2. Румиён 13:1-2 - Омӯзиши идеяи итоат ба ҳокимияти ҳукуматдорон.

Инҷили Марқӯс 11:29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман низ аз шумо як савол мепурсам ва ба ман ҷавоб медиҳам, ва ба шумо мегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Исо қудрати шахсонеро, ки аз худаш мепурсанд, шубҳа мекунад.

1. Ҳокимияти Исо: Қудрати Паёми Ӯ.

2. Мо чӣ гуна қудрат дорем, ки ба Исо савол диҳем?

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

Марқӯс 11:30 Таъмиди Яҳё аз осмон буд ё одамон? ба ман ҷавоб те.

Исо аз мардум пурсид, ки ҷавоб диҳанд, ки таъмиди Яҳё аз осмон буд ё одамон.

1. Муҳимияти дарк кардани сарчашмаи эътиқод ва амалҳои мо.

2. Зарурати эътироф кардани ҳокимияти Худо бар ҳаёти мо.

1. Ғалотиён 1:10 - Зеро ки ман ҳоло ризоияти одамро меҷӯям ё аз Худо? Ё ман кӯшиш мекунам, ки ба одам писанд оям? Агар ман то ҳол кӯшиш мекардам, ки ба одамон писанд ояд, ман бандаи Масеҳ намебудам.

2. 1 Таслӯникиён 2:4 - Аммо чӣ тавре ки Худо ба мо тасвиб шудааст, ки Инҷилро ба мо супорад, мо низ сухан мегӯем, на барои писанд омадан ба одам, балки барои писанд омадан ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад.

МАРҚӮС 11:31 Ва онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз

осмон"; гӯяд: «Пас чаро ба вай бовар накардед?

Сарварони дин кӯшиш мекарданд, ки ба саволи Исо ҷавоб диҳанд, ки таъмиди Яҳё аз осмон аст ё аз одамон.

1. Мо метавонем аз хатогиҳои пешвоёни дин дарс гирем, ки эътиқоди худро ба назар гирифта, ба Худо имон оварем.

2. Муҳимияти ҷудо кардани ҳақ аз ботил ва имон доштан ба ҳақ аст.

1. Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад».

2. Яъқуб 1:5-6 "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бояд аз Худо бипурс, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо ато хоҳад шуд. Аммо ҳангоме ки мепурсед, бояд имон оваред ва шубҳа накунед, зеро касе, ки шак мекунад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро бод вазида ва парронданд».

МАРҚӮС 11:32 Аммо агар гӯем, ки "аз одамон"; аз мардум метарсиданд, зеро ки ҳама Яҳёро набӣ медонистанд.

Мардум метарсиданд, ки ба Яҳёи Таъмиддиҳанда ҷавоб диҳанд, зеро онҳо боварӣ доштанд, ки ӯ пайғамбар аст.

1. Қувваи эътиқод ба қудрати болотар

2. Аҳамияти имон доштан дар лаҳзаҳои душворӣ

1. Ишаъё 9:6 - "Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. Шоҳзодаи сулҳ».

2. Матто 17:5 - "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки ман аз Ӯ хушнудам; Ӯро бишнавед"

Марқӯс 11:33 Онҳо ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: «Мо чизе гуфта наметавонем». Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам».

Исо аз ҷавоб додан ба саволи қудрат дар бораи аъмоли худ худдорӣ мекунад.

1: Мо бояд омода бошем, ки ҳокимияти Исоро бидуни шубҳа қабул кунем.

2: Мо бояд ба қудрати Исо такя кунем, ҳатто агар мо мақсади амали Ӯро нафаҳмем.

1: Ибриён 11: 6 - Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое, ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот медиҳад.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Марқӯс 12 якчанд рӯйдодҳои муҳимро нақл мекунад, аз он ҷумла Масал дар бораи иҷоракорон, саволҳо дар бораи пардохти андоз ба қайсар, дар бораи эҳё, ҳукми бузургтарин ва таълимоти Исо дар бораи қурбонии бевазан.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо масалеро дар бораи марде нақл мекунад, ки токзор шинонд ва онро ба баъзе деҳқонон иҷора дод. Вақте ки ӯ хизматгорони худро фиристод, то дар вақти дарав аз онҳо мева ҷамъоварӣ кунанд, онҳоро мезаданд ё куштанд. Ҳатто писарашро ҳангоми фиристодан куштанд. Исо мепурсад, ки соҳибхона чӣ кор хоҳад кард? Ӯ меояд, ки иҷоракоронеро, ки токзорро ба дигарон медиҳанд, нобуд хоҳад кард (Марқӯс 12:1-9). Сарварони дин фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳост ва мехостанд Ӯро дастгир кунанд, вале издиҳоми мардум тарсиданд, ки Ӯро тарк карданд (Марқӯс 12:10-12).

Сархати 2: Он гоҳ фарисиёни Ҳиродиён ба Ӯ дом фиристоданд, ки дар бораи пардохти андозҳо мепурсанд Қайсар бо донистани риёкории онҳо мепурсад, ки чаро кӯшиши домро меҷӯяд. Ӯ аз динор мепурсад, ки дар тасвираш навишта шудааст: «Қайсарро баргардонед, ки Худои қайсар аз они Худост» ҷавоб дод (Марқӯс 12). : 13-17). Он гоҳ саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё вуҷуд надорад, саволи фарзиявӣ медиҳанд, ки зан аз рӯи қонун вориси ҳафт бародарро ба шавҳар дод, Мусо ҳеҷ кас фарзандони эҳёи марги худро нагузоштааст, ки вай зани кист? Вай надонистани Навиштаҳоро сарзаниш мекунад, ки қудрати Худоро мегӯяд, ки одамон эҳёшавиро ба занӣ намегиранд ва ба мисли фариштаҳои осмонӣ издивоҷ намекунанд ва ба Худо илова мекунад, на Худо, ки зинда зиндагонӣ дар тасдиқи воқеияти эҳёи пас аз марг хеле хато кардаанд (Марқӯс 12:18-27).

Параграфи 3: Яке аз муаллимони шариат меояд, ки баҳсу мунозираро мешунавад ва хуб ҷавоб медиҳад мепурсад, ки кадом амри муҳимтарин ҷавоб медиҳад: "Муҳимтарин аҳкоми "Эй Исроил, Худованд Худои мо, Худовандро бишнав, Худованд Худои худро дӯст дор, тамоми дилу ҷон қувват дор". дуюм «Ёрро мисли

худат дӯст дор». Аз ин бузургтар ҳукме нест». Муаллими шариат розӣ аст ӯ мегӯяд, ки муаллими ҳақиқӣ гӯй, ки як Худованд ба ҷуз ӯ ӯро дӯст дорад, тамоми дил ӯро дӯст дорад, қувватро дӯст дорад, ҳамсояро дӯст дорад, қурбониҳои сӯхтаниро дӯст дорад, қурбониҳои сӯхтаниро дида, оқилона ҷавоб дод: вай подшоҳии дур нест. 34). Ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, мегӯяд: «Худи Довуд, ки бо Рӯҳулқудс сухан меронд, гуфт: "Худованд гуфт, ки Худованди ман, дасти рост бинишин, то душманонро зери по нагузорад". Худи Довуд ӯро «Худованд» меномад. Пас чӣ гуна ӯ метавонад писари ӯ бошад?» издиҳоми зиёде гӯш мекарданд, ки Писари Худоро тасдиқ мекарданд, бо ақидаи маъмулӣ танҳо аз насли Довуд фарқ мекард (Марқӯс 12:35–37). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки муаллимон аз шариат эҳтиёт шавед, ба монанди сайру гашти ҷомаҳои ҷордошта истиқбол гиранд, дар бозорҳо ҷойҳои муҳимтарин доранд, ибодатхонаҳо, зиёфатҳо, хонаҳои бевазанонро хӯрда, барои намоиш дуоҳои тӯлонӣ мекунанд, чунин одамон ҷазои сахттарин хоҳанд гирифт, ки нафрат ба истисмори риёи мазҳабӣ зоҳир мекунанд (Марқӯс 12:38). -40). Ниҳоят, ҳангоми тамошои одамоне, ки ба хазинаи маъбад пул мегузоранд, бевазани камбағал ишора мекунад, ки ба ду тангаи хеле хурди мисӣ, ки арзишаш ҳамагӣ чанд сент аст, гузошт ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи дигарон бештар ба ганҷина гузоштааст. камбизоатӣ дар ҳама чиз гузошта шуда буд - он чизе, ки вай бо он зиндагӣ мекард" таъкид карда, арзиши қурбонӣ додан ба подшоҳӣ дурнамои сарвати саховатмандӣ (Марқӯс 11:41-44).

Марқӯс 12:1 Ва Ӯ ба онҳо бо масалҳо сухан ронд. Марде токзоре шинонд, ва дар гирди он деворе гузошт, ва барои шароб ҷой кофт, ва бурҷе сохт, ва онро ба токдорон супурд, ва ба кишвари дурдаст рафт.

Марде токзоре шинонд ва деворҳои муҳофизатӣ, шароб, манора гузошт ва токзоронро киро кард, то ки пеш аз рафтан ба кишвари дурдаст токзорро нигоҳубин кунанд.

1. Бартараф кардани монеаҳо дар сафари мо барои имон

2. Қувваи омодагӣ

1. Забур 80:8–19

2. Луқо 13:6–9

Инҷили Марқӯс 12:2 Ва дар вақти фарорасии мавсим хизматгореро назди токдорон фиристод, то ки аз токдорон ҳосили токзорро бигирад.

Дар ин масал нишон дода шудааст, ки Худо хизматгорони худро барои ҷамъоварии

мева аз токзор фиристод, вале онҳо рад карда шуданд ва бадрафторӣ карданд.

1. Мо бояд ба паёмбарони Худо эҳтиром гузорем ва онҳоро эҳтиром кунем.

2. Файз ва раҳмати Худо ба воситаи бандагонаш бар мост.

1. Ишаъё 40:10-11 - «Инак, Худованд Худо бо қувват меояд, ва бозуи Ӯ барои Ӯ ҳукмронӣ мекунад; Инак, мукофоташ назди Ӯст ва мукофоташ дар назди Ӯст. Ӯ рамаи Худро мисли чӯпон мечаронад; Ӯ барраҳоро дар оғӯши Худ ҷамъ хоҳад кард; Ӯ онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ ҷавононро роҳнамоӣ хоҳад кард».

2. Эфсӯсиён 6:7 - «Пас, ба ҳар кӣ ҳақи онҳоро адо кунед: андозҳо ба касе, ки андоз ба онҳо лозим аст, урфу одатҳо ба касе, тарс ба касе, ки шаъну шараф ба касест».

Инҷили Марқӯс 12:3 Ва онҳо ӯро дастгир карда, заданд ва холӣ фиристоданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки пешвоёни динии замони худ бо Исо бадрафторӣ мекарданд.

1. Муҳимияти устувор мондан дар имони худ, сарфи назар аз мухолифатҳо.

2. Нерӯи ишқ ва бахшиш дар баробари бадрафторӣ.

(Библия):

1. Матто 5:43-44 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо". Аммо Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед».

2. 2 Тимотиюс 2:12 - «Агар сабр кунем, мо низ бо Ӯ подшоҳӣ хоҳем кард; агар мо Ӯро инкор кунем, Ӯ низ моро инкор хоҳад кард».

Марк 12:4 Ва боз хизматгори дигареро назди онҳо фиристод; ва ба болои ӯ санг андохта, сарашро захмӣ карданд ва нангинона ҷавоб доданд.

Мардум хизматгоронеро, ки заминдор фиристода буд, рад кард ва бадрафторӣ кард.

1. Раҳмати Худо ҳатто вақте ки мо сазовор нестем.

2. Кори дуруст кардан, ҳатто вақте ки душвор аст.

1. Луқо 6:27-36 - Душманони худро дӯст доред.

2. Матто 5:43-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

Марк 12:5 Ва боз дигареро фиристод; ва ӯ ва бисьёр дигаронро куштанд; баъзеро мезананд ва баъзеро мекушанд.

Исо хизматгорони зиёдеро барои мавъизаи Инҷил фиристод, вале бисёре аз онҳо барои имонашон кушта ё латукӯб шуданд.

1. «Кувваи субот дар баробари мухолифат»

2. «Дар муқобили душвориҳо устувор истода»

1. Ибриён 13:3 - "Ба ёд оред, ки занҷирҳо бо онҳо бастаанд, ва онҳоеро, ки азоб мекашанд, чунон ки шумо низ дар ҷисм ҳастед."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Инҷили Марқӯс 12:6 Пас, боз як писари маҳбуби Худ дошт, вайро низ охирин назди онҳо фиристода, гуфт: «Аз писарам эҳтиром хоҳанд кард».

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо писари маҳбуби Худ Исоро ба ҷаҳон фиристод, то ҳама онҳоро эҳтиром кунанд.

1. Муҳимияти ҳузури Исо дар ҳаёти мо ва эҳтироме, ки Ӯ сазовор аст.

2. Муҳаббати беандозаи Худо дар фиристодани фарзанди маҳбубаш ба мо.

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Ибриён 9:15 - «Ва аз ин сабаб Ӯ миёнарави Аҳди Ҷадид аст, то ки ба воситаи мамот, барои кафорати ҷиноятҳои зери аҳди якум, даъватшудагон ваъдаи абадӣ гиранд. мерос».

Марқӯс 12:7 Аммо он токдорон ба якдигар гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикушем, ва мерос аз они мо хоҳад буд.

Тоҷирон қасд доштанд, ки меросбарро бикушанд, то меросашро ба даст оранд.

1. Хатари тамаъ ва васвасаи сарват

2. Ҳифзи мероси Худо

1. Масалҳо 28:25 Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 4:13-17 Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида мегирем» — вале намедонед, ки фардо чӣ хоҳад оварда . Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем». Тавре ки ҳаст, шумо бо такаббури худ фахр мекунед. Ҳама лофзанӣ бад аст. Пас ҳар кӣ кори дурустро бидонад ва аз он амал накунад, барояш гуноҳ аст.

Инҷили Марқӯс 12:8 Ва онҳо ӯро дастгир карда, куштанд ва аз токзор берун ронданд.

Ин порча дар бораи як заминдор нақл мекунад, ки мардеро барои риоя накардани аҳди худ оид ба нигоҳубини токзораш куштааст.

1. Арзиши беитоатӣ: Дарси Марқӯс 12:8

2. Иҷрои ваъдаҳо ва оқибатҳои иҷро накардани он

1. Воиз 5:4-5 - Вақте ки шумо ба Худо назр мекунед, дар иҷрои он таъхир накунед. Ӯ аз аблаҳон лаззат надорад; ба ваъдаи худ вафо кунед.

2. Матто 21:33-41 - Исо дар бораи заминдор ва хизматгорони ӯ ва оқибатҳои иҷро накардани ваъдаҳо сухан меронад.

Марк 12:9 Пас, соҳиби токзор чӣ хоҳад кард? омада, токдоронро несту нобуд хоҳад кард ва токзорро ба дигарон хоҳад дод.

Оғо онҳоеро, ки содиқона кор намекунанд, доварӣ карда, бар токзор ба каси дигар ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. Худо ба онҳое, ки содиқона кор мекунанд, қудрат хоҳад дод.

2. Оқибати садоқатмандона кор накардан.

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кӣ мекорад, онро низ даравад.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Марқӯс 12:10 Ва оё ин Навиштаҳоро нахондаед? Санге, ки бинокорон рад карданд, сари гӯша шуд:

Санги радшуда санги асосии бинои Худо гардид.

1: Худо метавонад одамон ва ҳолатҳои эҳтимолии камтарро истифода барад, то номи Ӯро ҷалол диҳад.

2: Ҳукмронӣ ва қудрати Худо тавассути интихоби ғайричашмдошти Ӯ нишон дода мешавад.

1: Матто 21:42 - Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: "Санге, ки бинокорон рад карданд, санги гӯшаи гӯша шуд;

2: Isaiah 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Ерусалим санги таҳкурсӣ мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳо ва таҳкурсии

устувор; касе, ки эътимод дорад, ҳеҷ гоҳ ноумед нахоҳад шуд.

Марқӯс 12:11 Ин кори Худованд буд ва ин дар назари мо аҷиб аст?

Исо аз кори Худо дар ҳайрат монд ва одамонро ба ин кор ташвиқ мекунад.

1. Аз кори аҷоиби Худо тааҷҷуб кунед

2. Ба қадри мӯъҷизаҳои офаридаи Худо

1. Забур 139:14 - "Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам. Аҷоиб аст аъмоли Ту; ҷони ман онро хуб медонад"

2. Румиён 11: 33-36 - "Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар доварӣ ва роҳҳои Ӯ беақл аст! Зеро кист, ки ақли Худовандро медонист, ё кист. ё кист, ки ба вай ато кардааст, то ки подош гирад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва аз Ӯст; Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

Инҷили Марқӯс 12:12 Ва онҳо мехостанд Ӯро дастгир кунанд, вале аз мардум метарсиданд, зеро медонистанд, ки Ӯ ин масалро бар зидди онҳо гуфтааст, ва Ӯро гузошта, рафтанд.

Ин порча нишон медиҳад, ки мардум метарсиданд, ки бар зидди Исо амал кунанд, зеро медонистанд, ки ӯ дар ҳаққи онҳо масал гуфтааст.

1. Қудрати Каломи Масеҳ - Чӣ тавр суханони Исо метавонанд дилҳо ва ақидаҳоро ба беҳтар тағйир диҳанд.

2. Тарс аз Инсон ва Тарси Худо - Чӣ гуна тарси мо аз инсон метавонад моро гумроҳ кунад, агар дар зери назорат набошанд.

1. Масалҳо 29:25 - Тарс аз одам дом хоҳад буд, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, эмин нигоҳ дошта мешавад.

2. Юҳанно 8:59 - Пас, онҳо санг бардоштанд, то ба сӯи Ӯ партоянд, аммо Исо пинҳон шуда, аз байни мардум дур шуд.

Марқӯс 12:13 Ва баъзе аз фарисиён ва Ҳиродиёнро назди Ӯ фиристоданд, то Ӯро

дар суханони Ӯ дастгир кунанд.

Фарисиён ва Ҳиродиён одамонро фиристоданд, то Исоро дар суханони ӯ дастгир кунанд.

1. Каломи Худо тавоно ва пойдор аст - Марқӯс 12:13

2. Бодиққат бошед, ки чӣ мегӯед - Марқӯс 12:13

1. Матто 22:15-22 - Ҷавоби Исо ба фарисиён ва Ҳиродиён

2. Юҳанно 8:31-32 - Таълимоти Исо дар бораи озодӣ дар Ӯ

Инҷили Марк 12:14 Ва ҳангоме ки омаданд, ба Ӯ гуфтанд: «Устод! ба қайсар хироҷ додан ҷоиз аст, ё не?

Сарварони дин ба Исо савол дода, пурсиданд, ки оё додани хироҷ ба қайсар ҷоиз аст?

1. Дӯст доштани ҳамсоягон: дӯст доштани онҳое, ки мо бо онҳо розӣ нестем

2. Зиндагӣ бо итоат ба Каломи Худо, на ба интизориҳои инсон

1. Матто 22:37-40 - Ҷавоби Исо ба пешвоёни дин дар бораи дӯст доштани Худо ва дӯст доштани ҳамсоягон.

2. Румиён 13:1-7 - Таълимоти Павлус дар бораи итоат кардан ба ҳокимият ва пардохти андоз.

Марқӯс 12:15 Оё медиҳем ё надиҳем? Аммо Ӯ риёкории онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмоед? як динор биёред, то бубинам.

Исо сарварони динро барои саволи риёкоронаашон оид ба андозҳо сарзаниш кард.

1. Исо моро ба фурӯтанӣ ва самимият дар имонамон даъват мекунад.

2. Худо мехоҳад, ки мо Ӯро ҷӯем, на танҳо он чизеро, ки интизор аст, иҷро кунем.

1. Луқо 18:9-14 - Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир

2. Матто 23:23-28 - Инкор кардани Исо аз дурӯягии фарисиён

Марк 12:16 Ва онро оварданд. Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва лавҳа аз они кист? Ба Ӯ гуфтанд: «Аз они қайсар».

Як гурӯҳ одамон ба назди Исо танга меоранд ва мепурсанд, ки дар он сурат ва навиштаҷоти кист. Онҳо ба Ӯ мегӯянд, ки ин аз они қайсар аст.

1. Муҳимияти донистани он ки шумо ба кӣ хизмат мекунед

2. Хизмат ба Худо, на ба инсон

1. Румиён 13:1–7

2. Забур 29:2–4

Маркӯс 12:17 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо. Ва онҳо ба ӯ тааҷҷуб карданд.

Исо таълим медиҳад, ки одамон бояд андоз супоранд ва он чиро, ки аз они Ӯст, ба Худо диҳад.

1. Афзалияти Худо: Омӯзиши ба Худо додани он чизе, ки Ӯст

2. Ба қайсар ва ба Худо додан: Фаҳмидани мувозинат

1. Румиён 13:6-7 - «Зеро ки шумо низ барои ҳамин андоз месупоред, зеро ки ҳукуматдорон хизматгузорони Худо ҳастанд ва маҳз ба ҳамин кор машғуланд. Ба ҳама он чиро, ки ба онҳо лозим аст, бидиҳед: андозе, ки ба онҳо андоз ситонида мешавад; одат ба кӣ одат шудааст; тарс ба касе, ки метарсад; шаъну шараф ба кӣ иззат».

2. Такрори Шариат 16:16-17 - «Дар сол се маротиба ҳамаи писарони шумо дар назди Худованд Худои худ дар ҷое ки Ӯ интихоб кунад, дар иди фатир ва дар иди ҳафтаҳо ва хаймаҳо ҳозир хоҳанд шуд. , ва онҳо ба ҳузури Худованд дасти холӣ ҳозир нахоҳанд шуд. Ҳар кас ба қадри имкон, бар тибқи баракати Худованд Худои худ, ки ба ту додааст, бидиҳад».

Марқӯс 12:18 Он гоҳ саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё нест, назди Ӯ омаданд; ва аз Ӯ пурсида, гуфтанд:

Саддуқиён аз Исо пурсиданд, ки оё эҳё вуҷуд дорад ва Ӯ ба он ҷавоби мусбат дод.

1: Ба ҳамаи мо таъин шудааст, ки то абад бо Худо дар осмон зиндагӣ кунем.

2: Ба қудрати эҳё бовар кунед ва барои рӯбарӯ шудан бо абадият омода бошед.

1: 1 Қӯринтиён 15:35-58 - Таълимоти Павлус дар бораи эҳёи мурдагон.

2: 1 Таслӯникиён 4:13-18 - Таълимоти Павлус дар бораи эҳёи имондорон.

Марқӯс 12:19 Устод, Мусо ба мо навишта буд: «Агар бародари касе бимирад, ва зани худро тарк кунад ва фарзанде нагузорад, бародараш зани ӯро гирифта, барои бародари худ насл барорад».

Ин порча дар бораи вазифаи мард дар назди бародари фавтидааш, ба монанди гирифтани зани бева ва тарбияи фарзандон аз вай меравад.

1. Бузургтарин ишқ: Иҷрои фармудаи ишқи бародарӣ

2. Барои дигарон қурбонӣ кардан: Пайравӣ аз Мӯсо

1. Такрори Шариат 25:5-10 - Муҳокимаи мисоли бародаре, ки зани бародари фавтидаи худро гирифтааст

2. 1 Юҳанно 4:7-12 - Омӯзиши мафҳуми дӯст доштани якдигар, ки Худо фармудааст

Инҷили Марқӯс 12:20 Ҳафт бародар буданд, ва якумаш зан гирифт, ва мурдан насле боқӣ намондааст.

Ин порча дар бораи ҳафт бародар қисса мекунад, ки аввалини онҳо зан гирифта, вале мурданд ва фарзанде нагузоштанд.

1. Вафодории Худо дар баробари мусибат

2. Арҷгузорӣ ба хотираи мӯъминон

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2. Воиз 7:14 - "Дар рӯзи шукуфоӣ шодӣ кунед ва дар рӯзи мусибат фикр кунед: Худо якеро ва дигареро офаридааст, то одамизод чизе нафаҳмад, ки пас аз ӯ хоҳад буд".

Инҷили Марқӯс 12:21 Ва дуюмаш вайро гирифта, мурд ва насле боқӣ нагузошт; ва сеюм низ ҳамин тавр.

Дар порча сухан меравад, ки чӣ тавр марди дуюм занро ба занӣ гирифт ва бе фарзанде мурд ва марди сеюм низ ҳамин тавр кард.

1. Муҳимияти таҷлили зиндагӣ ва истифодаи бештари вақти мо.

2. Аҳамияти гузоштани мерос барои наслҳои оянда.

1. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун, зеро дар мулки мурдагон, ки меравӣ, на кор ҳаст, на нақша, на дониш ва на ҳикмат».

2. Забур 90:12 - «Моро таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем».

Инҷили Марқӯс 12:22 Ва он ҳафт нафар вайро гирифта буданд, ва насле нагузоштанд; дар охир зан низ мурд.

Зане дар Марқӯс 12:22 бо ҳафт шавҳар издивоҷ кард ва ҳеҷ яке аз онҳо фарзанд надошт. Дар охир зан вафот кард.

1. Вафодории Худо: Ҳатто дар баробари марг, Худо содиқ аст, ки моро дастгирӣ кунад.

2. Қимати зиндагӣ: Ҳар як ҳаёт арзишманд аст ва бояд онро қадр кард.

1. Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодир хоҳанд буд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:55-57 "Куҷост, эй мамот, пирӯзии ту? Куҷост, эй мамот, неши ту? Неши мамот гуноҳ аст, ва қудрати гуноҳ шариат аст. Аммо Худоро шукр! ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба медиҳад».

Инҷили Марқӯс 12:23 Пас, дар эҳьё, вақте ки онҳо эҳьё мешаванд, вай зани кадоми онҳо хоҳад буд? зеро ки ҳафт нафар вайро ба занӣ гирифта буданд.

Саддуқиён ба Исо дар бораи эҳёшавӣ ва ҳафт бародаре, ки як зан доштанд, савол доданд.

1: Ҷавоби Исо ба саддуқиён нишон медиҳад, ки табиати издивоҷ дар эҳё гуногун хоҳад буд ва ин бояд моро водор кунад, ки на ба ҷанбаҳои рӯҳонии ҳаёт таваҷҷӯҳ кунем, на ба моддӣ.

2: Саволи саддуқиён нишон медиҳад, ки онҳо дар бораи қудрат ва ҷалоли эҳё намефаҳмиданд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки Малакути Осмонро амиқтар фаҳмем.

1: Луқо 20:34-36 - Исо ба онҳо гуфт: «Писарони ин синну сол зан мегиранд ва ба шавҳар дода мешаванд, аммо онҳое ки сазовори расидан ба он синну сол ва эҳёи мурдагон мебошанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд. дар издивоҷ, зеро ки онҳо дигар мурда наметавонанд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд ва писарони Худо ҳастанд, ва писарони эҳё ҳастанд.

2:1 Қӯринтиён 15:51-52 - Инак! Ман ба шумо як асрор мегӯям. Мо на ҳама хоб хоҳем кард, аммо ҳама дар як лаҳза, дар як мижа задан, дар карнайи охирин тағир хоҳем ёфт. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд.

Марқӯс 12:24 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Пас, оё гумроҳ намешавед, зеро на Навиштаҳоро медонед ва на қудрати Худоро?

Одамоне, ки Навиштаҳо ва қудрати Худоро намефаҳманд, метавонанд ба осонӣ хато кунанд.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки Навиштаҳо ва қудрати Худоро дарк кунем, то қарорҳои оқилона қабул кунем.

2: Мо бояд минбаъд низ дониши худро дар бораи Навиштаҳо ва қудрати Худо афзоиш диҳем.

1: 2 Тимотиюс 3: 16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки одами Худо комил бошад ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад. "

2: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст".

Марқӯс 12:25 Зеро, вақте ки онҳо аз мурдагон эҳьё мешаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мебароянд; балки мисли фариштагони осмонанд.

Мурдагон дар осмон зан намегиранд; онҳо мисли фариштагон дар осмонанд.

1. Шодии ҳаёти ҷовидонӣ дар осмон

2. Мақсади издивоҷ

1. Луқо 20:34-36 - Исо ба саддуқиён мефаҳмонад, ки дар охират издивоҷ нест

2. 1 Қӯринтиён 7:25-40 - Таълимоти Павлус дар бораи мақсади издивоҷ ва муносибати он бо Малакути Худо

Инҷили Марқӯс 12:26 Ва ҳангоме ки мурдагон эҳё мешаванд: оё шумо дар китоби Мусо нахондаед, ки чӣ гуна Худо дар бутта ба ӯ сухан ронда, гуфтааст: "Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб?

Ин порча дар бораи муносибати Худо бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб сухан меравад ва Ӯ Худои мурдагон аст.

1. Табиати абадии Худо: Чӣ гуна Ӯ ҳамеша дар назди мост

2. Вафодории Худо ба халқи худ: Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб

1. Ҳастӣ 22:15–18

2. Румиён 4:16-17

Марқӯс 12:27 Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст; бинобар ин шумо бисёр гумроҳ мекунед.

Худо Худои зиндагон аст, на мурдагон ва касоне, ки имон овардаанд, хато мекунанд.

1. Худо имрӯз дар мо зинда аст ва кор мекунад

2. Қувваи ҳаёт: эҳсоси ҳузури Худо

1. Румиён 8:11 - «Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

2. Ибриён 13:8 - «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

Инҷили Марқӯс 12:28 Ва яке аз шариатдонон омада, муҳокимаи онҳоро шунид ва фаҳмид, ки ба онҳо ҷавоби хуб додааст ва аз Ӯ пурсид: «Аҳми аввалини ҳама кадом аст?

Як котиб шунид, ки Исо ва фарисиён бо ҳам мубоҳиса мекунанд ва аз Исо пурсиданд, ки ҳукми аввалини ҳама кадом аст.

1. Худоро бо тамоми дил дӯст доштан

2. Дар ҳаёти худ Худоро дар ҷои аввал гузоред

1. Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Матто 6:33 - Малакути Худоро аз ҳама болотар биҷӯед ва одилона зиндагӣ кунед, ва Ӯ ҳама чизро ба шумо медиҳад.

МАРҚӮС 12:29 Исо ба вай ҷавоб дод: «Аз ҳама аҳкоми аввал ин аст: "Гӯш кун, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди як аст:

Исо аҳамияти ҳукми аввалинро таълим медиҳад, ки он ба Худо гӯш додан ва итоат кардан аст, ки Худованди ягона ва ягона аст.

1. Гӯш додан ва итоати Худо: асоси имон

2. Ваҳдати Худо: Манбаи ягонаи нерӯи мо

1. Такрори Шариат 6:4-5 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо Худованди яктост!

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Марқӯс 12:30 Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор: ин ҳукми аввалин аст.

Ин порча аз Марқӯс 12:30 дар бораи аҳамияти дӯст доштани Худо бо тамоми дил, ҷон, ақл ва қуввати худ нақл мекунад, зеро ин ҳукми аввалин аст.

1. Аҳкоми бузургтарин – А дар бораи дӯст доштани Худо бо тамоми дил, ҷону ақл ва қуввати мо.

2. Зиндагӣ бо тоъат - А дар бораи зиндагии итоаткорӣ ба фармудаҳои Худо.

1. Такрори Шариат 6:4-5 - «Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Матто 22:37-39 - Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

Марқӯс 12:31 Ва дуюмаш монанди ин аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Фармони дигаре аз ин бузургтар нест.

Ёри худро мисли худ дӯст доред. Фармони бузургтар аз ин нест.

1. Қоидаи тиллоӣ: ёри худро мисли худ дӯст доред

2. Фармони ишқ: Паёми оштӣ

1. Юҳанно 15:12 - "Аҳкоми Ман ин аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам."

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Марқӯс 12:32 Ва китобдон ба Ӯ гуфт: «Хуб, эй Устод, рост гуфтӣ, зеро ки Худо як аст; ва ҷуз ӯ ҳеҷ каси дигаре нест.

Котиб эътироф мекунад, ки Худо ягона аст.

1. Подшоҳии Худо - Эътироф кардани Худои ягонаи ҳақиқӣ барои зиндагӣ бо имон муҳим аст.

2. Зиндагӣ бо имон - Эътироф кардани Худои ягонаи ҳақиқӣ асоси зиндагии муқаддас аст.

Салиб-

1. Такрори Шариат 6:4-5 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо Худованди яктост; ва ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Ишаъё 43:10 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам: пеш аз ман Худое вуҷуд надошт ва нахоҳад буд. паси ман бош.

Инҷили Марқӯс 12:33 Ва Ӯро бо тамоми дил, ва бо тамоми ақл, ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми қувва дӯст доштан ва ёри худро мисли худ дӯст доштан, аз ҳама қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳо бештар аст.

Исо таъкид кард, ки дӯст доштани Худо ва дӯст доштани ёри худ мисли худ, ки аз ҳама қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳо бузургтар аст.

1. Худоро дӯст дор ва ёри худро дӯст дор - Бузургтарин ҳукм

2. Қудрати ишқ - аз ҳама ҳадияҳо

1. 1 Қӯринтиён 13:13 - «Ва ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед ва муҳаббат. Аммо бузургтарини ин ишқ аст».

2. Юҳанно 15:12 - «Фармони ман ин аст: якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам».

Инҷили Марқӯс 12:34 Ва Исо чун дид, ки ӯ оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: «Ту аз Малакути Худо дур нестӣ». Пас аз он ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки аз ӯ чизе бипурсад.

Исо аз ҷавоби марде ба саволе мутаассир шуд ва ба ӯ гуфт, ки ба Малакути Худо наздик аст. Пас аз ин ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки ба Исо дигар савол диҳад.

1. "Наздикии Малакути Худо"

2. «Ихтиёрии ҷавобҳо»

1. Матто 5:3-12 - «Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост».

2. Масалҳо 15:28 - "Дили одилон барои посух додан меомӯзад, аммо даҳони шарир чизҳои бадро мерезад".

Инҷили Марқӯс 12:35 Ва Исо ҳангоми дар маъбад таълим доданаш дар ҷавоб гуфт: «Чӣ тавр китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ Писари Довуд аст?

Исо дар маъбад таълим медод ва аз китобдонон пурсид, ки чӣ тавр онҳо мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст.

1. Муҳимияти пурсишҳо барои мустаҳкам кардани имони мо

2. Қудрати Масеҳ ва муносибати ӯ бо Довуд

1. Румиён 8:32, "Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?"

2. Забур 89:27, "Ва Ман ӯро нахустзода, баландтарин подшоҳони замин хоҳам кард".

Инҷили Марқӯс 12:36 Зеро ки худи Довуд ба воситаи Рӯҳулқудс гуфта буд: «Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин, то душманонатро зери пои туст".

Дар Марқӯс 12:36 Исо аз Довуд иқтибос меорад, ки гуфт, ки Худованд ба Худованди худ гуфт, ки то даме ки душманони Худро мағлуб кунад, дар тарафи рости Ӯ бинишин.

1. Қудрати Исо: Фаҳмидани қудрати Писари Худо

2. Ғалаба кардани душман: Истифодаи қувваи Исо

1. Забур 110:1 - «Худованд ба Худованди ман мегӯяд: «Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту гардонам».

2. Ибриён 1:3 - «Писар нури ҷалоли Худо ва тасвири дақиқи мавҷудияти Ӯст ва ҳама чизро бо каломи пурқудрати Ӯ устувор мекунад. Пас аз он ки гуноҳҳоро пок сохт, дар осмон ба тарафи рости Ҳазрат нишаст».

МАРҚӮС 12:37 Бинобар ин худи Довуд Ӯро Худованд меномад; Пас ӯ писари ӯ аз куҷост? Ва мардуми оддӣ ӯро бо хушнудӣ шуниданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки чӣ тавр таълимоти Исоро мардуми оддӣ қабул карданд ва чӣ тавр онҳо аз он дар ҳайрат монданд.

1. Қудрати таълимоти Исо: Чӣ тавр Исо бо одамони оддӣ робита дошт

2. Фаҳмидани мӯъҷиза: омӯхтани асрори Писари Илоҳии Исо

1. Юҳанно 4:1-26 - Муошират Исо бо зани сомарӣ

2. Луқо 5:1-11 - Исо Шимъӯни Петрус ва дигар моҳигиронро даъват мекунад, ки сайёҳи одамон бошанд

Инҷили Марқӯс 12:38 Ва Ӯ дар таълимоти худ ба онҳо гуфт: «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки либоси дароз дар бар шуданро дӯст медоранд ва дар бозорҳо салом гуфтанро дӯст медоранд.

Исо шогирдонашро ҳушдор дод, ки аз китобдононе, ки аз пӯшидани либосҳои зебо ва дар бозорҳо таваҷҷӯҳ зоҳир кардан лаззат мебурданд, эҳтиёт бошанд.

1. Хавфи ғурур дар зоҳир

2. Эҳтиёт будан аз хушомадгӯӣ

1. Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Яъқуб 4:6 - "Лекин ӯ файзи бештаре ато мекунад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

Инҷили Марқӯс 12:39 Ва курсиҳои сариҳоӣ дар куништҳо ва дар болотарин ҳуҷраҳо дар зиёфатҳо:

Исо мардумро ҳушдор дод, ки дар ибодатхонаҳо ва ҷойҳои намоёнро дар зиёфатҳо наҷӯянд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меравад: Тадқиқот оид ба фурӯтанӣ

2. Шоҳиди хомӯш: Омӯзиши гӯш кардан ва қабул кардан

1. Луқо 14:7-11, Исо масалеро дар бораи марде нақл мекунад, ки мекӯшад дар тӯй ҷои муҳимтаринро ишғол кунад

2. Масалҳо 18:12, «Дили одам пеш аз ҳалокат мағрур аст, ва пеш аз иззат фурӯтанӣ аст».

Инҷили Марқӯс 12:40 Онҳое ки хонаҳои бевазанонро мехӯранд ва барои худнамоӣ дуои тӯлонӣ мекунанд: онҳо ба ҷазои сахттар гирифтор хоҳанд шуд.

Ин порча аз афроде ҳушдор медиҳад, ки аз афроди осебпазир ба нафъи худ истифода бурда, худро парҳезгорӣ вонамуд мекунанд ва намозҳои дароз мекунанд.

1. Садоқатмандии мо набояд на аз рӯи миқдори вақти дар дуо сарфшуда, балки бо он ки чӣ гуна мо бо одамони осебпазиртарин муносибат мекунем, чен карда шавад.

2. Набояд тақвои худро барои худпарастии худ пӯшонад.

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2. Матто 23:14 - Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён, риёкорон! Барои он ки шумо хонаҳои бевазанонро мехӯред ва барои баҳона дуоҳои дароз мекунед. Бинобар ин шумо маҳкумияти бештар хоҳед гирифт.

Инҷили Марқӯс 12:41 Ва Исо дар муқобили ганҷина нишаста, дид, ки мардум чӣ гуна ба ганҷина пул меандозанд; ва бисьёр сарватдорон бисьёр меандохтанд.

Исо одамонро мушоҳида кард, ки онҳо ба хазина пул медоданд. Бисьёр одамони сарватманд саховатмандона доданд.

1. Қудрати саховатмандӣ: Чӣ гуна додан метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Бузургтарин тӯҳфа: Чӣ тавр Исо ба мо таълим дод, ки тавассути амалҳои додан муҳаббат зоҳир кунем

1. 2 Қӯринтиён 9:6-8 - «Инро дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дил қарор додаед, бидиҳед, на бо нохоҳам ва на маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки туро ба таври фаровон баракат диҳад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳар вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед».

2. 1 Юҳанно 3:17 - «Агар касе дорои дороии моддӣ бошад ва бародар ё хоҳари мӯҳтоҷеро бубинад, вале ба онҳо раҳм накунад, чӣ гуна метавонад дар он шахс муҳаббати Худо бошад?»

Инҷили Марқӯс 12:42 Ва бевазани камбағале омада, ду фулус андохт, ки як фартингиро ташкил медиҳад.

Ин порча достони бевазани камбағалеро, ки сарфи назар аз камбизоатии худ ҳадяи саховатманд мекунад, таъкид мекунад.

1. «Қалби саховат» - А дар бораи аҳамияти додан бо дили саховатманд, новобаста аз андозаи ҳадия.

2. "Қудрати Итоати Содиқ" - А дар бораи қудрати зинда кардани имони мо тавассути амалҳои хурд, вале содиқонаи итоаткорӣ.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - «Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад».

2. Луқо 21:1-4 - "Ҳангоме ки Исо ба боло нигарист, вай сарватдоронро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷинаи маъбад мегузоранд. Вай ҳамчунин як бевазани камбағалеро дид, ки ду тангаи хеле хурди мисин гузоштааст. "Ба ростӣ ба шумо мегӯям," ӯ гуфт: "Ин бевазани камбағал беш аз дигарон гузоштааст; ҳамаи ин мардум аз дороии худ ҳадяҳои худро доданд, аммо вай аз камбизоатии худ ҳар чизеро, ки барои зиндагӣ дошт, сарф кард"».

Инҷили Марқӯс 12:43 Ва шогирдони худро назди Ӯ хонда, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи онҳое ки ба ганҷина андохтанд, бештар пул андохтааст;

Исо бевазани камбағалеро барои саховатмандиаш дар додани ду тангаи охиринаш ба хазина ситоиш мекунад.

1. Саховатманд зиндагӣ кардан: Қудрати қурбонӣ

2. Қалби Худо: Дидани арзиш дар хурдтарин ҳадя

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ эҳтиром

намо; он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб мешикананд.

2. 2 ба Қӯринтиён 9:7-8 - Ҳар кас бояд мувофиқи қароре, ки дар дили худ қарор додааст, бидиҳад, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад, то ки шумо дар ҳама чиз ҳамеша кофӣ бошед ва дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Марқӯс 12:44 Зеро ки онҳо аз фаровонии худ сарф карданд; лекин вай аз нотавонӣ ҳар он чи дошт, андохт, ҳатто тамоми зиндагии худро.

Ин порча аҳамияти қурбонии қурбониро таъкид мекунад.

1: Вақте ки мо медиҳем, бояд қурбонӣ кунем; на танхо аз фаровонии мо, балки хатто то ба дарачае, ки тамоми чизи дорем.

2: Мо бояд дар додани худ саховатманд бошем ва на танҳо он чизеро, ки дареғ дорем, бидиҳем, балки қурбонӣ кунем.

1: 2 Қӯринтиён 8: 2-4 - "Зеро ки дар озмоиши сахти андӯҳи онҳо шодии фаровон ва фақири шадиди онҳо аз саховатмандии онҳо пур шуд. Зеро ки онҳо аз рӯи имкони худ хайр карданд, чунон ки ман шаҳодат медиҳам, ва берун аз имконияташон, аз ҷониби худашон аз мо самимона илтиҷо мекарданд, ки дар кӯмаки муқаддасон иштирок кунем».

2: Аъмол 4: 32-35 - "Акнун шумораи пурраи имондорон аз як дил ва ҷон буданд ва ҳеҷ кас намегуфт, ки ҳеҷ як аз он чи ба ӯ тааллуқ дорад, аз они ӯ аст, аммо онҳо ҳама чизи умумӣ доштанд. Ва ҳавворион бо қудрати бузург дар бораи эҳёи Исои Худованд шаҳодат медоданд, ва файзи бузург бар ҳамаи онҳо буд. Дар байни онҳо касе мӯҳтоҷ набуд, зеро ҳарчӣ ки соҳибони заминҳо ва хонаҳо буданд, онҳоро фурӯхтанд ва даромади он чиро, ки фурӯхта шуда буд, оварда, ба пои ҳавворион гузоштанд ва ба ҳар кас ба қадри ниёзаш тақсим карда мешуд».

Марқӯс 13 нутқи пешгӯии Исоро дар бораи харобшавии маъбад, аломатҳои охирзамон, омадани Писари Одам ва насиҳат ба ҳушёрӣ дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз як шогирд дар бораи биноҳои боҳашамати маъбад оғоз мешавад. Исо пешгӯӣ мекунад, ки як санги дигаре боқӣ нахоҳад монд, ки ҳама партофта мешаванд (Марқӯс 13:1-2). Баъдтар Кӯҳи Зайтун дар рӯ ба рӯи маъбади Петрус Ҷеймс Ҷон Эндрю танҳо мепурсад, ки инҳо кай рӯй медиҳанд, кадом аломат дар он ҷо иҷро мешавад. Ӯ онҳоро ҳушдор медиҳад, ки ҳеҷ кас онҳоро фиреб надиҳад, ки бисёриҳо бо номи Ӯ мегӯянд, ки "Ман ҳастам" гуфта, ҷангҳои зиёдеро фиреб медиҳанд, овозаҳо ҷангҳо мешаванд, аммо ба охир мерасад, ки халқ бар зидди

салтанати халқ қиём мекунад, бар зидди заминларзаҳо дар ҷойҳои гуногун гуруснагӣ ва дардҳои таваллуд (Марқӯс 13:3-8). .

Параграфи 2: Ӯ ҳушдор медиҳад, ки онҳо шӯроҳо супурда хоҳанд шуд, синагогаҳо дар назди ҳокимон, подшоҳон, ҳамчун шоҳид меистанд; Инҷил бояд аввал ба тамоми халқҳо мавъиза кунад, вақте ки ба ҳабс гирифта шуд, ба суд оварда шавад, пеш аз он хавотир нашавед ва ҳар чизе, ки дар вақташ дода мешавад, бигӯед, ки нагуфта, балки бародари Рӯҳулқудс хиёнат мекунад. бародар марг падар фарзанд фарзандон бар зидди волидайн исён карданд маргро ҳама бад мебинанд зеро Ӯро аммо як истода охират наҷот хоҳад ёфт вакте бинад 'нафратовар боиси харобазор мегардад' истода дар куҷо нест хонанда фаҳмад аз кӯҳ гурезад одам болои хона ба поён даромада ба хона чизе бигирад одам саҳро равад баргаштан чодар гир вой модарони ҳомила айёми ширхор дуо кунед ин нест зимистон рӯзи шанбе мусибат аз ибтидои оламе ки Худо офаридааст то ҳоло дигар ҳеҷ гоҳ баробар намешуд агар Худованд он рӯзҳоро кӯтоҳ намекард ҳеҷ кас зинда наmemонд ба хотири интихобкардагон, ки баргузидааш кӯтоҳ кардааст ба онҳо он вақт, агар касе гӯяд, ки инак, Масеҳро бубин, инак, дар он ҷо бовар накунед, ки анбиёи козиб мӯъҷизот нишон медиҳанд, ҳатто ҳушёрони интихобшударо фиреб медиҳанд, бинобар ин ҳама чизро пешакӣ гуфта буд (Марқӯс 13:9-23).

Сархати 3-ум: Пас аз мусибат он рӯзҳо офтоб тира шуда моҳро равшанӣ мебахшанд ситораҳо меафтанд осмон ҷисмҳои осмонӣ меларзанд ва бингар, ки Писари одам меояд абрҳо қудрати бузург ҷалол мефиристад фариштагон ҷамъ мекунанд чор шамол ба охир мерасад замин охири осмон дарси дарахти анҷир ба зудӣ навдаҳо нарм мешаванд баргҳо мебароянд тобистон дар наздикии он ҳам, вақте ки ин чизҳо рӯй медиҳанд, дар назди дари рост донед, ба ростӣ ба шумо бигӯед, ки насл албатта аз олам мегузаранд, то даме ки ҳамаи ин чизҳо рӯй надиҳад, замин замин мегузарад, калимаҳо ҳеҷ гоҳ тақрибан соати рӯз намегузаранд, ҳеҷ кас намедонад, на фариштаҳои осмон ва на Писари танҳо Падар ҳушёру бедор бошед намедонам кай вакт меояд мисли марди сафар меравад аз хона мебарояд хизматгорон хар як вазифаи супурдашударо ба як дар назди дар мегуяд бедор бошед пас намедонед ки хонадор кай меояд ё шом нисфишаб хурус бонг мезанад, агар ояд ногахон хоб ёбед чи мегуяд хама тамошо кунед! Ба имондорон насиҳат мекунад, ки давлат ба интизории омодагӣ ба бозгашти Ӯ бо назардошти номуайянии вақти дақиқ (Марқӯс 13:24-37).

Марк 13:1 Ва ҳангоме ки Ӯ аз маъбад мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Устод!

Исо ва шогирдонаш аз бузургии маъбад дар ҳайрат монданд.

1. Бузургии хонаи Худо: дидани зебоии офариниши Худо

2. Муҳимияти эътирофи бузургии Худо дар ҳаёти мо

1. Забур 29:2 - Ҷалолеро, ки исми Ӯст, ба Худованд васф кунед; Худовандро дар ҷалоли қудсият парастиш кунед.

2. Забур 8: 3-4 - Вақте ки ман ба осмони Ту, ба кори ангуштони Ту, ба моҳ ва ситорагон, ки дар ҷои худ гузоштай, назар мекунам, одам чӣ гуна аст, ки ту дар бораи ӯ ва писари одам дар хотир медорӣ. ки шумо ба ӯ ғамхорӣ мекунед?

Марк 13:2 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ин биноҳои бузургро мебинӣ? як санг бар санги дигар намонад, ки ба замин наафтад.

Исо харобшавии маъбад дар Ерусалимро пешгӯй мекунад.

1. Гузариши сохторҳои заминӣ

2. Содиқ будани пешгӯиҳои Исо

1. Ибриён 12:28 - Аз ин рӯ, азбаски мо салтанати устуворро қабул карда истодаем, биёед аз шукргузорӣ пур бошем ва аз ин рӯ Худоро ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарс ибодат кунем.

2. 2 ба Қӯринтиён 4:18 - Ҳамин тавр, мо чашмони худро на ба он чи дида мешавад, балки ба он чи нонамоён мегузорем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист, вале он чи нонамоён аст, абадӣ аст.

Марк 13:3 Ва ҳангоме ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун дар рӯ ба рӯи маъбад нишаста буд, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс танҳо аз Ӯ пурсиданд:

Исо дар кӯҳи Зайтун, дар рӯ ба рӯи маъбад ба шогирдонаш таълим медиҳад.

1: Муҳаббати Исо ба шогирдонаш чунон қавӣ буд, ки ӯ ҳатто дар вақти серкорӣ барои таълим додани онҳо вақт ҷудо мекард.

2: Исо шогирдонашро на танҳо ба воситаи сухан, балки ба воситаи намуна низ таълим медод ва ба онҳо нишон дод, ки муҳим аст, ки аз ӯ таълим гиранд.

1: Матто 22:37 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор.

2: Юҳанно 8:31-32 - Исо ба мардуме, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: ? □ агар шумо дар каломи Ман давом диҳед, шумо дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. Он гоҳ ҳақиқатро мешиносӣ ва ҳақ туро озод мекунад.??

Марк 13:4 Ба мо бигӯед, ки ин кай мешавад? ва ҳангоме ки ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд, аломати чист?

Исо шогирдонашро аз анбиёи козиб ҳушдор дод ва онҳоро таълим дод, ки ба омадани Писари Одам омода бошанд.

1: Мо бояд ҳушёр бошем ва ба омадани Писари Одам омода бошем, ҳатто агар анбиёи козиб моро гумроҳ кунанд.

2: Таълимоти Исо дар Марқӯс 13 моро водор мекунад, ки аломатҳои омадани Писари Одамро пурсем, то вақте ки Ӯ меояд, мо омода бошем.

1: Матто 24:3-4 - ? □ Ӯ дар кӯҳи Зайтун нишаста буд, ва шогирдон ба танҳоӣ назди Ӯ омада, гуфтанд: ? □ ба мо бигӯ, ки инҳо кай мешавад ва аломати омадани ту ва фарорасии замон чӣ хоҳад буд???

2: Луқо 21: 7-8 - ? □ ва аз ӯ пурсиданд, ? □ ҳар як, ин кай рӯй медиҳад ва аломати он чӣ хоҳад буд, вақте ки ин чизҳо воқеъ мешавад???Ва Ӯ гуфт: ? □ эй, ки шумо гумроҳ нашавед. Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, хоҳанд гуфт: «? оё ӯ!??ва, ? □ вакташ наздик аст!??Аз паси онхо наравед.??

Марқӯс 13:5 Исо дар ҷавоби онҳо ба сухан оғоз кард: «Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад.

Исо шогирдонашро огоҳ кард, ки аз фиреб огоҳ бошанд.

1: Аз фиреб эҳтиёт бошед ва ҷустуҷӯи ҳақиқатро интихоб кунед.

2: Анбиёи козиб нагиред, балки ба Худованд таваккал кунед.

1: Ирмиё 29:13 - Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

2: 1 Таслӯникиён 5:21 - Ҳама чизро санҷед; чӣ хуб аст, маҳкам нигоҳ доред.

Марк 13:6 Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва бисьёр касонро фиреб медихад.

Бисёриҳо даъво мекунанд, ки Масеҳ ҳастанд ва бисёр одамонро фиреб медиҳанд.

1. Аз анбиёи козиб ҳазар кунед - Матто 7:15-20

2. Дурӯғҳои душман - Эфсӯсиён 6:10-17

1. 2 Қӯринтиён 11:13-15

2. Аъмол 8:9–11

Инҷили Марқӯс 13:7 Ва ҳангоме ки шумо ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳоро бишнавед, хавотир нашавед, зеро ки чунин чизҳо лозим аст; аммо интиҳо ҳанӯз нахоҳад буд.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки аз хабарҳои ҷангҳо ва нохушиҳои дигар ба изтироб наафтанд, зеро ин чизҳо ҷузъи ҳаётанд, аммо охири дунё ҳанӯз нест.

1. Нақшаи Худо барои мо: Фаҳмидани он ки зиндагӣ осон нест, аммо мо метавонем ба Худо таваккал кунем

2. Ҳанӯз интиҳо нест: Чӣ тавр дар муқобили душвориҳо истодагарӣ кардан мумкин аст

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

Инҷили Марқӯс 13:8 Зеро ки қавм бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо зилзилаҳо рӯй дода, қаҳтиҳо ва

мусибатҳо ба амал ояд; инҳо ибтидои андӯҳҳо мебошанд.

Оғози андӯҳҳо ҷангҳо, заминҷунбӣ, гуруснагӣ ва мусибатҳоро дар бар мегирад.

1. Раҳмати Худо дар миёни ранҷу азоб

2. Ба замонҳои душвор омода будан

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

МАРҚӮС 13:9 Аммо худатон эҳтиёт бошед, зеро ки онҳо шуморо ба шӯроҳо хоҳанд супурд; ва дар куништҳо лату кӯб хоҳанд шуд, ва шуморо ба хотири Ман назди ҳокимон ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ки бар зидди онҳо шаҳодате гардад.

Шогирдон барои содиқ будан ба Исо ва таълимоти Ӯ таъқиб хоҳанд шуд.

1. Дар имон устувор истода: Исоро дар баробари таъқибот нигоҳ доред

2. Шоҳиди далер: Бо вуҷуди таҳдиди зарар ба Исо шаҳодат медиҳад

1. Юҳанно 15:18-20 - "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки вай аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они ҷаҳон мебудед, он гоҳ шуморо ҳамчун азони худ дӯст медошт. Чун ҳаст, шумо ба ҷаҳониён тааллуқ надоред. дунё, вале ман туро аз ҷаҳон баргузидаам, барои ҳамин ҷаҳон аз ту нафрат дорад, ба ёд овар, ки гуфтам: «Банда аз оғои худ бузургтар нест». Агар Маро таъқиб мекарданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард».

2. Матто 5:10-12 - "Хушо онҳое ки аз рӯи адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо ба сабаби ман дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадӣ мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамон тавр таъқиб мекарданд».

Марк 13:10 Ва Инҷил бояд аввал дар байни ҳамаи халқҳо нашр шавад.

Инҷил бояд ба тамоми халқҳо паҳн карда шавад.

1: Вазифаи бузург - Инҷилро ба ҳамаи халқҳо паҳн кардан

2: Имкониятҳои бепоёни паҳн кардани Инҷил

1: Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2: Аъмол 1:8 - Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо ва дар Сомария ва то ақсои олам шоҳидони Ман хоҳед буд. замин.

Инҷили Марқӯс 13:11 Аммо ҳангоме ки шуморо роҳбарӣ карда, таслим мекунанд, пешакӣ фикр накунед, ки чӣ бигӯед ва пешакӣ фикр накунед; лекин ҳар он чи дар он соат ба шумо ато шавад, шумо бигӯед, зеро ки шумо он нестед. сухан гӯед, аммо Рӯҳулқудс.

Масеҳиён набояд ғамхорӣ кунанд, ки ҳангоми таъқиб чӣ мегӯянд, зеро Рӯҳулқудс онҳоро роҳнамоӣ мекунад ва ба онҳо суханоне медиҳад.

1. Эътимод ба Рӯҳулқудс - Гирифтани тасаллӣ дар роҳнамоии Худо

2. Ҳақиқатро гуфтан дар замонҳои душвор - такя ба қудрати Рӯҳулқудс

1. Юҳанно 16:13 - "Аммо, вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ омад, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки на ба ихтиёри худ сухан хоҳад гуфт, балки ҳар чи мешунавад, хоҳад гуфт; ва Ӯ чизҳои ояндаро ба шумо мегӯям».

2. Румиён 8:26 - "Ҳамчунин Рӯҳ низ дар заъфҳои мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст, балки Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки ба забон овардан ғайриимкон аст".

Марқӯс 13:12 Акнун бародар бародарро ва падар писарро ба марг таслим хоҳанд кард; ва фарзандон бар зидди падару модари худ қиём карда, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд.

Раванди оила канда мешавад, зеро бародарон хиёнат мекунанд ва фарзандон бар зидди волидони худ қиём мекунанд.

1. Хиёнат дар оила: Оқибатҳои шикастани пайванд

2. Падар ва модари худро эҳтиром кунед: баракатҳои нигоҳ доштани пайванди оила

1. Ҳастӣ 2:24 - Аз ин рӯ, мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд шуд.

2. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. ? □ ё падар ва модари шумо? □ € □ Аввалин ҳукм бо ваъда кадом аст??? □ эй, то бар шумо некӣ кунад ва дар рӯи замин умри дарозе бархурдор шавед.??

Инҷили Марқӯс 13:13 Ва аз барои исми Ман ҳама аз шумо нафрат хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Ҳамаи онҳое, ки ба Исо пайравӣ мекунанд, нафрат хоҳанд дошт, аммо онҳое, ки сабр мекунанд, наҷот хоҳанд ёфт.

1: Ба озмоишҳо тоб овардан - Марқӯс 13:13

2: Қудрати истодагарӣ - Марқӯс 13:13

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2:1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр ва ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар ҷустуҷӯи касе барои хӯрдан аст. Дар имон устувор истода, ба ӯ муқобилат кунед.

Инҷили Марқӯс 13:14 Аммо ҳангоме ки чизи зишти харобиоварро, ки Дониёл набӣ

гуфта буд, дар ҷое истода дидед, ки ин лозим нест, (бигзор касе бихонад, бифаҳмад), бигзор онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд.

Исо пайравонашро ҳушдор медиҳад, ки вақте диданд, ки ба кӯҳҳо гурезанд, ки Дониёл набӣ гуфта буд.

1. Огоҳҳои Худо: Гӯш додан ба суханони паёмбарон

2. Фирор ба кӯҳҳо: гӯш додан ба даъвати Исо

1. Дониёл 11:31 - "... ва онҳо маъбади қувватро палид хоҳанд кард, ва қурбонии ҳаррӯзаро хоҳанд бурд, ва кори зиштеро, ки хароб мекунад, хоҳанд гузошт."

2. Матто 24:15-16 - «Пас, ҳангоме ки шумо чизи зишти харобиро, ки Дониёл-пайғамбар гуфта буд, бубинед, дар ҷои муқаддас биистед, (ҳар кӣ мехонад, бифаҳмад:) Пас бигзор онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, гурезанд. ба кӯҳҳо».

Инҷили Марқӯс 13:15 Ва ҳар кӣ дар бом аст, ба хона нафурояд ва ба он надарояд, то чизе аз хонаи худ набарад;

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки дар болои боми хонаҳояшон бимонанд ва барои гирифтани чизе ба дарун надароянд.

1. Муҳимияти итоаткории содиқона ба дастуроти Исо

2. Омода шудан ба ҳолатҳои ғайричашмдошт бо имон ва устуворӣ

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, Ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст:

2. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

Марқӯс 13:16 Ва ҳар кӣ дар саҳро аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки агар касе дар саҳро бошад, барнагардед ва ҷомаи онҳоро нагиранд.

1. Аҳамияти нигоҳ доштани тамаркуз ба вазифаи гузошташуда.

2. Қимати хоксорӣ ва қаноатмандӣ.

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар хар холат асрори ру ба ру шудан бо фаровониву гуруснагй, фаровонию ниёзмандиро омухтаам.

2. Яъқуб 4:13-15 - Акнун биё, эй касе, ки мегӯй? имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр меравему як сол дар он ҷо мемонему савдо мекунему фоида мегирем? €? аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед, ? агар Худованд бихоҳад, зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем.??

Марк 13:17 Аммо вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём!

Исо дар бораи душвориҳое, ки занони ҳомила ва модарони ширдеҳ дар вақти мусибат дучор мешаванд, огоҳ мекунад.

1. Мушкилоти модарӣ: Дарсҳо аз Китоби Муқаддас

2. Чӣ тавр дастгирӣ кардани модарон дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 66:7–9

2. Ирмиё 6:24–26

Марқӯс 13:18 Ва дуо кунед, ки гурези шумо дар фасли зимистон нашавад.

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки дуо гӯянд, ки гурехтани онҳо аз хатар дар фасли зимистон, вақте ки ҳаво ва дигар душвориҳо шадидтар мешаванд, набошад.

1. Мубориза бо тарс бо имон: Омӯзиши таваккал ба Худо дар замонҳои душворӣ

2. Ҷустуҷӯи қувват дар душвориҳо: дарёфти тасаллӣ ва эътимод дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард; ."

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

Инҷили Марқӯс 13:19 Зеро дар он рӯзҳо мусибате хоҳад буд, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офаридааст, то имрӯз набуд ва нахоҳад шуд.

Ин порча аз замони мусибати бузурге ҳушдор медиҳад, ки аз ин пеш надида буд ва дигар дида нахоҳад шуд.

1. Худованд моро аз замони ранҷу азобҳои бузург огоҳ мекунад - Марқӯс 13:19

2. Чӣ тавр ба вақтҳои душвор омода шудан мумкин аст - Марқӯс 13:19

1. Ишаъё 2:12-21 - Худо? □ доварӣ бар ҳамаи онҳое, ки ба огоҳиҳои Ӯ беэътиноӣ кардаанд

2. Матто 24:4-14 - Исо? □ огоҳӣ дар бораи охирзамон ва дастурҳо оид ба чӣ гуна содиқ мондан.

Инҷили Марқӯс 13:20 Ва магар он ки Худованд он айёмро кӯтоҳ накарда бошад, ҳеҷ кас наҷот намеёфт; балки ба хотири баргузидагон, ки Ӯ баргузидааст, айёмро кӯтоҳ кардааст.

Худованд рӯзҳоро ба хотири касоне, ки баргузидааст, кӯтоҳ кардааст.

1: Вафодории Худо ба баргузидагон

2: Раҳмати Худо бар ҳамаи мӯъминон

1: Румиён 8:28-39 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: 2 Таслӯникиён 2: 13-17 - Аммо мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд шукр гӯем, зеро Худо шуморо ҳамчун аввалин меваҳои наҷотёфта интихоб кардааст, ки тавассути Рӯҳулқудс ва имон ба ростӣ.

Марк 13:21 Ва агар касе ба шумо гӯяд: "Инак, Масеҳ дар ин ҷост"; ё инак, вай дар он ҷост; ба ӯ бовар накунед:

Исо пайравонашро ҳушдор медиҳад, ки ба касе, ки худро Масеҳ меноманд, бовар накунанд ё дар куҷо будани Ӯро донанд.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Аз паи Исо пайравӣ кардан? Мисол: Нигоҳ доштани фаҳмиши анбиёи козиб

1. 1 Юҳанно 4:1-3 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро бисёре аз анбиёи козиб ба ҷаҳон омадаанд. Аз ин шумо Рӯҳи Худоро мешиносед. : Ҳар рӯҳе, ки эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, аз Худост ва ҳар рӯҳе ки Исоро эътироф намекунад, аз Худо нест.Ин рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки шумо шунидаед, ки меояд ва ҳоло дар ҷаҳон аст. ."

2. 2 ба Қӯринтиён 11:13-15 - "Зеро ки ин гуна одамон ҳавворияни козиб, коргарони маккор ҳастанд, ки худро ҳавворияни Масеҳ пӯшондаанд. Ва тааҷҷубовар нест, ки ҳатто Шайтон худро фариштаи нур мепӯшонад. Пас тааҷҷубовар нест, ки агар ӯ Ғуломон низ худро ходимони адолат пинҳон мекунанд, ва оқибати онҳо ба аъмоли онҳо мувофиқ хоҳад буд».

Марқӯс 13:22 Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб эҳьё шуда, аломот ва мӯъҷизот нишон хоҳанд дод, то, агар мумкин мебуд, баргузидагонро гумроҳ кунанд.

Анбиёи козиб кӯшиш хоҳанд кард, ки ҳатто халқи баргузидаи Худоро бо аломатҳо ва мӯъҷизот фиреб диҳанд.

1. Хатарҳои паёмбарони козиб ва аҳамияти дарк кардани ҳақиқат.

2. Фаҳмидани он, ки чӣ тавр халқи баргузидаи Худоро фиреб додан мумкин аст ва чӣ гуна бояд ҳушёр бошад.

1. Ирмиё 14:14 - "Пайғамбарон ба исми Ман дуруғро нубувват мекунанд. Ман онҳоро нафиристодаам ё таъин накардаам ва ба онҳо сухан нагуфтаам. Онҳо ба шумо рӯъёҳои бардурӯғ, фолбинӣ, бутпарастӣ ва фиреби ақли худро нубувват мекунанд."

2. 2 Петрус 2:1-3 - "Аммо дар миёни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб пайдо хоҳанд шуд. Онҳо пинҳонӣ бидъатҳои харобиоварро ҷорӣ хоҳанд кард, ҳатто Худованди Подшоҳро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ? Бисёриҳо аз паи рафтори ношоистаашон хоҳанд рафт ва роҳи ҳақро бадном хоҳанд кард.

Марқӯс 13:23 Аммо шумо эҳтиёт шавед: инак, Ман ҳама чизро ба шумо пешгӯӣ кардам.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки огоҳ бошем ва ҳушёр бошем, зеро Исо аллакай моро аз рӯйдодҳои оянда огоҳ карда буд.

1. "Тайёр бошед: ба огоҳиҳои Исо гӯш диҳед"

2. «Ҳушёр бошед: огоҳии пешакии Исо моро омода мекунад»

1. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф овора шуда , касеро меҷӯяд, ки ба коми худ кашад".

2. 1 Таслӯникиён 5:6 - «Пас, биёед мисли дигарон хоб накунем, балки бедор бошем ва ҳушёр бошем».

Инҷили Марқӯс 13:24 Аммо дар он рӯзҳо, пас аз он мусибат, офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро нахоҳад дод,

Исо аз замони мусибати бузург ва пас аз он давраи зулмотро огоҳ мекунад.

1. Аз торикӣ натарсед: Чӣ тавр ба замонҳои душвор омода шудан мумкин аст

2. Ваъдаи Худо дар бораи нур: Ҷустуҷӯи умед дар шароити душвор

1. Ишаъё 60:19-20 - Худованд нури абадии шумо хоҳад буд, ва Худои шумо ҷалоли шумо хоҳад буд.

2. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест.

Марқӯс 13:25 Ва ситораҳои осмон фурӯ хоҳанд афтод, ва қудратҳо дар осмон ба ларза хоҳанд афтод.

Ситораҳо ва қудратҳо дар осмон ба ларза хоҳанд афтод.

1. Салтанати Худо: Чӣ тавр ситораҳои осмон меафтанд

2. Қудрати осмон: чӣ гуна имони мо бетағйир боқӣ мемонад

1. Ишаъё 34:4 - "Ва тамоми лашкари осмон пароканда хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯмор печида хоҳад шуд: ва тамоми лашкари онҳо, чунон ки барг аз ток мерезад ва мисли афтида меафтад. анҷир аз дарахти анҷир».

2. Ибриён 12: 26-27 - "Овози ки он вақт заминро ба ларза овард, аммо ҳоло Ӯ ваъда дода, гуфтааст: "Боз бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза меандозам. аз чизҳое, ки ба ларза меафтанд, мисли чизҳои сохташуда, то он чиро, ки ба ларза наафтад, боқӣ монад».

Марк 13:26 Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд.

Исо дар қудрат ва ҷалол бармегардад, ки ба ҳама намоён аст.

1. Вақте ки Исо меояд: Қудрат ва ҷалоли Бозгашти Ӯ

2. Абрҳои омадани ӯ: Насиҳат барои омода шудан

1. Матто 24:30 - "Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд. Ва он гоҳ тамоми қавмҳои рӯи замин вақте мебинанд, ки Писари Одам бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳои осмон меояд, мотам хоҳанд гирифт. ».

2. Ваҳй 1:7 - "Инак, Ӯ бо абрҳо меояд, ва ҳама чашмҳо Ӯро хоҳанд дид, ҳатто онҳое ки Ӯро сӯрох кардаанд; ва тамоми қавмҳои рӯи замин барои ӯ навҳа хоҳанд кард. Ҳамин тавр хоҳад шуд! Омин. "

Инҷили Марқӯс 13:27 Ва он гоҳ фариштагони Худро фиристода, баргузидагони Худро аз чор тараф, аз канори замин то канори осмон ҷамъ хоҳад кард.

Исо фариштагони худро мефиристад, то баргузидагони худро аз тамоми гӯшаву канори ҷаҳон ҷамъ кунанд.

1. Қудрати Худо? □ Фариштагон: Чӣ тавр Исо фиристодагони худро барои ҷамъ овардани баргузидагони Худ мефиристад

2. Иҷрои Худо? □ Ваъда: Чӣ тавр Исо фариштагони худро мефиристад, то баргузидагонро ба хона биёранд

1. Ишаъё 27:13 «Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз карнайи бузург навохта шавад, ва онҳое хоҳанд омад, ки дар замини Ашшур ва раҳошудагон дар замини Миср ба ҳалокат омода буданд, ва дар кӯҳи муқаддаси Ерусалим ба Худованд саҷда хоҳанд кард».

2. Матто 24:30??1 «Ва он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд: ва он гоҳ тамоми қабилаҳои замин навҳа хоҳанд кард, ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бар абрҳои осмон меояд. қудрат ва ҷалоли азим хоҳад дошт, ва Ӯ фариштагони Худро бо садои баланди карнай хоҳад фиристод, ва онҳо баргузидагони Ӯро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигари осмон ҷамъ хоҳанд кард».

Марқӯс 13:28 Акнун як масал дар бораи дарахти анҷир омӯзед; Вақте ки шохаи вай ҳанӯз нарм шуда, барг оварад, шумо медонед, ки тобистон наздик аст;

Дарахти анҷир масали фарорасии тобистон аст.

1. Дарахти анҷир: Масал дар бораи умед

2. Дарахти анҷир: Намунаи омодагӣ

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки

борони барвақт ва охирин борид. Шумо низ сабр кунед. дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

Инҷили Марқӯс 13:29 Ҳамин тавр, шумо низ, ҳангоме ки воқеъ шудани ин чизҳоро мебинед, бидонед, ки он наздик аст, ҳатто назди дар аст.

Исо таъкид мекунад, ки зарурати омода будан ба охирзамон.

1: Ба охирзамон омода бошед, чунон ки Исо гуфтааст, ки он наздик аст.

2: Огоҳии Исо оид ба омодагӣ ба охирзамон ёдрас кардани он аст, ки ором нашавед.

1: Матто 24:42-44 Пас, ҳушёр бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом рӯз меояд. Аммо инро бидонед: агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соати шаб меояд, бедор меистод ва намегузошт, ки хонааш дарояд. Пас, ҳушёр бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам рӯзи меояд.

2:1 Таслӯникиён 5:1-5 Дар бораи замонҳо ва фаслҳо, эй бародарон ва хоҳарон, ба шумо лозим нест, ки чизе ба шумо навишта шавад. Зеро худатон хуб медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад. Вақте ки мегӯянд, ? □ ин ҷо сулҳу амният аст, он гоҳ ҳалокати ногаҳон ба сари онҳо хоҳад омад, чунон ки дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд, ва ҳеҷ гурезе нест! Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, зеро он рӯз шуморо мисли дузд фаро мегирад. Не, ҳамаи шумо фарзандони нур ва фарзандони рӯз ҳастед. Мо аз шаб ё аз торикӣ нестем.

Марк 13:30 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин насл аз олам нагузашта, ҳамаи ин чизҳо ба амал ояд.

Ин оят нишон медиҳад, ки ҳама пешгӯиҳо дар як насл иҷро мешаванд.

1. Вафодории мо дар ин насл ояндаи ояндаро муайян мекунад.

2. Мо бояд дар эътиқоди худ устувор бошем ва намунаи дурахшони муҳаббати Худо бошем.

1. Матто 24:34-36 - "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин насл бешубҳа аз олам нагузаштааст, то ҳамаи ин чизҳо воқеъ нашаванд. Осмон ва замин гузарон аст, аммо суханони Ман ҳеҷ гоҳ гузарон нест."

2. Ибриён 10:35-36 - "Бинобар ин эътимоди худро аз даст надиҳед; он мукофоти фаровон хоҳад гирифт. Шумо бояд сабр кунед, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чизеро, ки Ӯ ваъда додааст, хоҳед гирифт".

Марк 13:31 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

Каломи Худо ҳеҷ гоҳ аз байн нахоҳад рафт.

1: Боварӣ ба Каломи Худо ва ваъдаҳои Ӯ

2: Дар байни душвориҳо дар Каломи Худо устувор бошед

1: Матто 24:35 - Осмон ва замин гузарон аст, аммо суханони Ман ҳеҷ гоҳ гузарон нест.

2: Isaiah 40:8 - Алаф пажмурда мешавад ва гулҳо пажмурда мешаванд, аммо каломи Худои мо то абад боқӣ мемонад.

Инҷили Марқӯс 13:32 Аммо он рӯзу он соатро, ҷуз Падар, ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон, на Писар.

Ҳеҷ кас намедонад, ки охири дунё кай фаро мерасад, ҳатто фариштагони осмон ё Писар, танҳо Падар.

1: Танҳо Худо медонад, ки кай дунё ба охир мерасад, аз ин рӯ бо ин кор банд нашавед ва ба ҷои он ки ба зиндагии писандидаи Худо таваҷҷӯҳ кунед.

2: Охири дунё номаълум аст, аммо мо итминон дошта метавонем, ки Худо дар миёни номуайянӣ бо мо хоҳад буд.

1: Матто 6:25-34 - Парво накунед, ба ҷои он ки Малакути Худо ва адолатро биҷӯед.

2: Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Марқӯс 13:33 Эҳтиёт бошед, бедор бошед ва дуо гӯед, зеро намедонед, ки вақт кай

фаро мерасад.

Ҳушёр бошед ва барои омадани Худованд омода бошед.

1. Омода бошед: омодагӣ ба омадани Худованд

2. Таъхирнопазирии лаҳза: тамошо кунед ва дуо кунед

1. Румиён 13:11-14 - Донистани вақт, ки ҳоло вақти аз хоб бедор шудан расидааст: зеро ҳоло наҷоти мо назар ба он вақте ки мо имон овардем, наздиктар аст.

2. Луқо 12:35-40 - Бигзор камари шумо баста бошад, ва чароғҳои шумо фурӯзон бошад; Ва шумо ба одамоне монандед, ки мунтазири оғои худ ҳастед, вақте ки ӯ аз тӯй бармегардад; то ки вай омада, дарро бикӯбад, дарҳол ба рӯяш кушода шаванд.

Инҷили Марқӯс 13:34 Зеро Писари Одам мисли одамест, ки ба сафари дур рафта, хонаи худро тарк карда, ба бандагони худ ва ба ҳар кас қудрати кори худ дод ва дарбон амр фармудааст, ки бедор бошад.

Писари Одам сайёҳест, ки ба бандагони худ қудрат додааст ва корҳои онҳоро ба онҳо супурдааст. Ӯ ҳамчунин ба дарбон фармудааст, ки тамошо кунад.

1. Муҳимияти корҳое, ки Худованд ба мо супурдааст.

2. Аҳамияти ҳушёр ва ҳушёр будан дар зиндагӣ.

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо.

2. 1 Петрус 5:8-9 - Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф сайр мекунад.

Инҷили Марқӯс 13:35 Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, бегоҳ, ё нисфи шаб, ё бонг задани хурӯс, ё саҳар;

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки ҳамеша ҳушёр бошанд ва барои бозгашти ӯ мунтазир бошанд, зеро ҳеҷ кас намедонад, ки кай меояд.

1. "Тайёр бошед: дар интизории бозгашти Масеҳ зиндагӣ кунед"

2. «Ҳушёр бошед: ба омадани дуюми Масеҳ омода бошед»

1. 1 Таслӯникиён 5:1-11 Дастурҳои Павлус дар бораи омадани Худованд ва чӣ гуна бояд дар партави он зиндагӣ кунем.

2. Матто 24:36-44 ??Таълимоти Исо дар бораи бозгашти ӯ ва чӣ гуна бояд омода бошад.

Марқӯс 13:36 Мабодо ногаҳон омада туро хуфта набинад.

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр бошанд ва бедор бошанд, зеро онҳо намедонанд, ки Писари Одам кай бармегардад.

1. "Тайёр ва интизор: Чӣ тавр бояд ҳушёр ва омода барои бозгашти Худованд"

2. "Бедор шавед ва бедор шавед: Аҳамияти зиндагӣ бо интизории бозгашти Худованд"

1. Эфсӯсиён 5:14-17 - "Бинобар ин, эҳтиёт шавед, ки чӣ гуна рафтор кунед, на ҳамчун одамони доно, балки ҳамчун доно, ва вақти худро бештар истифода баред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки бифаҳмед, ки чӣ кор мекунад. Ва аз шароб масти нашавед, зеро ки ин фуҷур аст, балки аз Рӯҳ пур шавед».

2. Қӯлассиён 4:5 - «Бо одамони бегона бо хирад рафтор кунед ва аз фурсат бештар истифода баред».

Марк 13:37 Ва он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: бедор бошед.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ҳушёр ва бедор бошанд.

1. "Бедор шавед! Ҳушёр бошед ва барои Исо омода бошед"

2. "Ба бозгашти Исо омода бошед"

1. Матто 24:42 - «Бинобар ин бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом рӯз меояд ».

2. 1 Петрус 4:7 - "Анҷоми ҳама чиз наздик аст. Пас, ҳушёр ва бодиққат бошед, то дуо гӯед".

Марқӯс 14 якчанд рӯйдодҳои муҳимро нақл мекунад, аз ҷумла нақшаи куштани Исо, тадҳин шудани ӯ дар Байт-Ҳинӣ, Таоми шоми охирин, дуои Исо дар Ҷатсамонӣ, ҳабс ва муҳокимаи ӯ дар назди шӯрои пирон ва инкори Петрус.

Сархати 1: Боб аз саркоҳинон ва муаллимони шариат оғоз мешавад, ки роҳи маккоронаи дастгир кардани Исо ва куштани Ӯро меҷӯянд. Аммо онҳо қарор доданд, ки дар рӯзҳои ид натарсиданд, ки одамон шӯриш кунанд (Марқӯс 14:1-2). Ҳангоме ки Шимъӯни махавӣ ба хонаи Байт-Ҳинӣ омад, кӯзаи алебастрро шикаста, атри хушбӯйе, ки нарди холис сохта шудааст, ба сари Ӯ рехт. Бархе аз ҳозирон сарзаниш карданд, ки партовҳои вайро метавонистанд аз маоши яксола зиёдтар фурӯхтанд, ки камбағалон бошад, аммо Исо вайро дифоъ мекунад, ки вай кори зебо кардааст. Дафни ҳақиқӣ тайёр кунед, дар ҳар ҷое, ки Инҷил дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда мешавад, корҳои кардааш низ ба ёд оварда мешавад (Марқӯс 14:3-9).

Сархати 2: Он гоҳ Яҳудои Исқарьюти якум Дувоздаҳ саркоҳинон ба ӯ хиёнат карданд, ки аз шунидани ин ваъдаи ваъдашуда пул доданд ва барои додани фурсат ҳушёр буданд (Марқӯс 14:10-11). Дар рӯзи аввали иди фатир, вақте ки қурбонии фисҳ буд, шогирдон мепурсанд, ки мо ба куҷо рафтан мехоҳед, хӯрдани иди Фисҳ тайёрӣ бинем Ӯ ду шогирдро ба шаҳр мефиристад, ба онҳо мегӯяд, ки аз қафои марде, ки оби кӯза мебурд, мегӯяд хонаи соҳиби хона Муаллим мепурсад: "Дар куҷо ҳуҷраи меҳмонӣ ман метавонам иди Фисҳ хӯрам. бо шогирдонам?» Ӯ ҳуҷраи болоии калонеро нишон медиҳад, ки дар он ҷо омодагӣ мебинад, шом меояд, дастархони дувоздаҳ дувоздаҳ дувоздаҳ вақт мехӯрад мегӯяд, дар ҳақиқат яке хиёнат мекунад, яке хӯрда, нони дар косаи тар кардашударо медиҳад мегӯяд, касе ки нон дар коса тар мекунад, бо ман Писар меравад, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст, вой одамизод хиёнат ба Писар беҳтар аст барои он одам, агар таваллуд намешуд (Марқӯс 14:12-21). Ҳангоми хӯрокхӯрӣ нон мегирад, шукргузорӣ мекунад ва ба онҳо мегӯяд, ки "Ин бадани ман аст" ва коса гирифта, шукргузорӣ мекунад ва ба ҳама нӯшокӣ медиҳад ва мегӯяд: "Ин аҳди хуни ман аст, ки бисёриҳо дар ҳақиқат мегӯянд, ки шумо дигар токи мевагиро нахӯред, то рӯз бинӯшед. Подшоҳии Худо" пас аз сурудани гимни берун рафта, Кӯҳи Зайтун мегӯяд, ки шогирдонаш меафтанд, гарчанде ки ҳама меафтанд, Петрусро итминон намедиҳад, ки имрӯз ҳа, имшаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, худро се бор рад мекунад, аммо Петрус исрор мекунад, ҳатто агар бо ту мурда бошам ҳам, ҳеҷ гоҳ инкор накунем, ҳанӯз ҳам шадидан изҳор мекунад (Марк). 14:22-31).

Сархати 3: Онҳо ба ҷое рафтанд, ки Ҷатсамонӣ номида мешуд, Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ҳангоми дуо нишастан хеле ғамгин шуда, изтироб дорад мегӯяд, рӯҳ ғамгин шуд нуқтаи марг дар ин ҷо бимонад, каме дуртар меафтад замин дуо мекунад, агар имкон бошад, соате аз ӯ бигзарад. Ман чӣ мехоҳам, аммо он чизе ки шумо мехоҳед" бармегардад бозёфтҳо хобида мепурсад Питер Саймон хобида,

натавонист як соат бедор бошад? Нигоҳ кунед дуо кунед ба васвасаҳо афтода рӯҳи омода ҷисм нотавон боз меравад дуо мекунад ҳамон чиз бармегардад боз хоб меравад зеро чашмони вазнин медонистанд, ки чӣ мегӯянд бори сеюм мегӯяд соат кофӣ биёяд бингар Писар Одам дасти гунаҳкорон бархезад бигзор мо равем ин ҷо биёяд хиёнаткор ҳангоми сухан гуфтан Яҳудо пайдо мешавад издиҳоми шамшерҳои мусаллаҳ дастаҳо фиристоданд саркоҳинон муаллимони қонун хиёнаткор сигнал пеш аз вақт рафтан бӯса кардан мардро дастгир бурдан зери посбонон Исоро дастгир карданд ҳама шогирдон ӯро партофта рафтанд Ҷавоне, ки ба ҷуз либоси катон чизе надошт, аз қафои Исо рафтанд, вақте ки ӯро дастгир карданд, либосашро гузошта бараҳна гурехт (Марк). 14:32-52). Онҳо Исои саркоҳинро ба он ҷо бурданд, ки саркоҳинон, пирон, муаллимони шариат ҷамъ омаданд, Петрус аз қафои рост ба ҳавлӣ рафт, саркоҳин дар он ҷо бо посбонон нишаста, худро гарм кард Саркоҳинон тамоми шӯрои шӯро бар зидди Исо далел меҷустанд, то битавонанд бикушанд, вале бисёриҳоро наёфтанд, ки бар зидди ӯ шаҳодати бардурӯғ дода шудаанд, аммо суханони онҳо мувофиқ набуданд, пас баъзеҳо бархостанд, бар зидди ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд "Мо шунидаем, ки ӯ мегуфт: "Ман ин маъбадро дар се рӯз вайрон мекунам, ки дасти одам сохта шудааст, дигареро месозам, ки дастони одамизод сохта нашудааст"" аммо ҳатто шаҳодати онҳо мувофиқ набуд, саркоҳини он вақт. бархоста, аз Исо пурсид: «Оё ту ҷавоб намедиҳӣ? Ин одамон бар зидди ту чӣ шаҳодат медиҳанд?» Аммо хомӯш монданд, боз ҷавобе надод, саркоҳин пурсид: «Оё Ту Масеҳ, Писари муборак ҳастӣ?» мегӯяд: «Ман ҳастам ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки дар тарафи рост нишастааст, ки Қодири Мутлақ меояд, абрҳои осмон аст». Ҳама онҳо марги сазоворро маҳкум карданд, баъзеҳо ба ӯ туф карданд, ки чашмонашон баста ба ӯ зарба заданд. посбонон зарба заданд (Марқӯс 14:53-65). Дар ҳамин ҳол Петрус дар поёнтар аз ҳавлӣ як канизи саркоҳин омад ва дид, ки гарм шуда истодааст ва бодиққат нигоҳ карда гуфт, ки ту низ бо Носирӣ ҳастӣ Исо инро инкор карда гуфт, ки намефаҳмам, ки дар бораи чӣ гап дар даромадгоҳ баромад, хурӯс бонг зад ва канизак дид, ки дар атроф истода гуфтанд. Пас аз чанде онҳо боз инкор карданд, ки дар наздикӣ истода гуфтанд, ки Петрус яке аз онҳо Ҷалилӣ аст Ӯ лаънат хондан гирифт. Ман намедонам, ки ин шахс дар бораи хурӯс бонг зад. се бор рад». Ва ӯ гиря кард (Марқӯс 14:66-72).

Марқӯс 14:1 Пас аз ду рӯз иди фисҳ ва фатир буд; ва саркоҳинон ва китобдонон дар ҷустуҷӯи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро бо ҳила дастгир карда, ба қатл расонанд.

Ду рӯз пеш аз иди Фисҳ саркоҳинон ва китобдонон қасд карданд, ки Исоро дастгир ва куштанд.

1: Иродаи Худо аз нақшаҳои инсонӣ бузургтар аст - Масалҳо 19:21

2: Фурӯтанӣ дар назди Худо - 1 Петрус 5:5-6

1: Матто 26:3-5

2: Юҳанно 11:45-53

Инҷили Марқӯс 14:2 Аммо онҳо гуфтанд: «Дар рӯзи ид не, мабодо дар байни мардум шӯру ғавғо баланд шавад».

Баъзе одамон дар рӯзи ид ба тадҳин шудани Исо эътироз карданд, зеро ин метавонад боиси шӯру ғавғо шавад.

1. Омӯзиши эътимод ба вақти Худо ҳатто вақте ки он хилофи ғалла аст.

2. Фаҳмидани аҳамияти фурӯтанӣ ва таслим дар расидан ба хости Худо.

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Яъқуб 4:7-10 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед; Эй дилҳо, эй дудилагӣ. Дарднок шавед ва навҳа кунед ва гиря кунед: бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн мубаддал гардад. Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо баланд хоҳад кард».

Марқӯс 14:3 Ва дар Байт-Ҳинӣ, ки дар хонаи Шимъӯни махавӣ дар сари суфра нишаста буд, зане омад, ки дар даст қуттии равғани атрафшони хушбӯй хеле гаронбаҳо буд; ва қуттӣ пора карда, ба сари ӯ рехт.

Ин порча занеро тасвир мекунад, ки Исоро бо равғани атрафшони хеле гаронбаҳои хушбӯй тадҳин мекунад.

1: Худо амалҳои садоқати аз ҳад зиёди онҳоеро, ки Ӯро дӯст медоранд, қадр мекунад ва баракат медиҳад.

2: Исо сазовори ҳадяҳо ва ҳадияҳои гаронбаҳои мост.

1:2 Қӯринтиён 9:7 - Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо хоҳиши худ ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2: Луқо 7:36-50 - Исоро зани гунаҳкор бо атри гаронбаҳо тадҳин кард.

Инҷили Маркӯс 14:4 Ва баъзе касон дар худ хашмгин шуда, мегуфтанд: «Чаро ин равғани атрафшон исроф шудааст?

Дар ин порча дар бораи онҳое сухан меравад, ки аз беҳуда сарф кардани равғани атрафшони зан хашмгин буданд.

1. Боварӣ ба қудрати саховатмандӣ

2. Раҳо кардани фаҳмиши худ дар бораи чизҳои моддӣ

1. 2 Қӯринтиён 9:6-7 - ? □ дар хотир доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дил қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад.??

2. Матто 25:40 - ? □ ӯ Подшоҳ ҷавоб медиҳад, ? □ ба ту мегӯям: ҳар он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардӣ? □ €?

Инҷили Маркӯс 14:5 Зеро ки онро метавонист ба беш аз сесад динор фурӯхта, ба камбағалон тақсим кунанд. Ва онҳо бар зидди вай шикоят карданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки чӣ тавр шогирдони Исо аз Марям барои он ки равғани гаронбаҳоро ба пойҳояш рехт, ба ҷои он ки ба камбағалон диҳад, ғамгин шуданд.

1: Исо ба мо тавассути ин ҳикоя таълим медиҳад, ки дигаронро аз худамон пеш гузорем, ҳатто агар ин маънои қурбонии чизеро, ки мо қадр мекунем.

2: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба ниёзмандон қурбонӣ кунем, чуноне ки Исо тавассути амалҳои Марям нишон дод.

1: Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

МАРҚЎС 14:6 Исо гуфт: «Вайро ором гузоред; чаро ӯро ташвиш медиҳед? вай бар ман кори хубе кардааст.

Исо занеро ҳимоя мекунад, ки бар ӯ кори хубе кардааст.

1. Намунаи Исо дар ҳимояи одамони нек

2. Аҳамияти изҳори миннатдорӣ барои корҳои нек

1. Матто 5:7, ? □ меҳрубонон камтаранд, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд шуд.

2. Ғалотиён 6:10, ? □ Пас, мо имконият дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон.??

Инҷили Марқӯс 14:7 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд ва ҳар вақте, ки хоҳед, ба онҳо некӣ кунед, лекин Ман на ҳамеша.

Камбағалон ҳамеша ҳозир хоҳанд буд ва мо бояд омода бошем, ки ҳар вақт ба онҳо кӯмак кунем, аммо Исо на ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1. Барои эҳтиёҷмандон саховатманд бошед, зеро ин як роҳи хидмат ба Исо аст.

2. Исо на ҳамеша бо мо хоҳад буд, аз ин рӯ биёед аз фурсат истифода бурда, то вақте ки Ӯ дар ин ҷо аст, ба Ӯ хизмат кунем.

1. Филиппиён 4:19 Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:27 Дине, ки дар пеши Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: дидани ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Инҷили Марқӯс 14:8 Вай ҳар кори аз дасташ меомадаро кард: вай пешакӣ омадааст, ки бадани Маро барои дафн тадҳин кунад.

Зане кореро, ки аз дасташ меомад, анҷом дод, ки бояд барвақт барои тадҳин кардани ҷасади Исо ба маросими дафни ӯ омада буд.

1. Қудрати як ишораи хурд: Чӣ тавр амали зан дар Марк 14:8 имони бузургро нишон медиҳад

2. Он чизеро, ки мо метавонем иҷро кунем: Чӣ гуна амалҳои мо, новобаста аз он ки чӣ қадар хурд, метавонанд фарқият гузоранд

1. 1 ба Қӯринтиён 13:1-3 - "Гарчанде ки ман бо забонҳои одамон ва фариштагон сухан гӯям, ва хайрия надошта бошам, аммо мисли миси садонок ё санҷи зангзананда шудаам. Ва агарчи ман атои нубувват ва ҳар асрор ва ҳар донишро дарк ва ҳарчанд имон дорам, то кӯҳҳоро барканам ва садақа надорам, ман ҳеҷ ҳастам. сӯзонда шавад ва садақа надиҳед, ба ман фоидае намебахшад».

2. Матто 7:12 - "Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед: зеро ин аст Таврот ва анбиё".

Марқӯс 14:9 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ҳар ҷое ки ин Инҷил дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда шавад, кори вай низ барои ёдбуди вай гуфта хоҳад шуд.

Ин порча аз амали саховатмандонаи зане, ки атри гаронбаҳоро ба пои Исо мерезад ва ин амал ҳамчун намунаи муҳаббат ва садоқати беғаразона ёдовар мешавад.

1: Арзиши вафодорӣ - назар ба амали фидокоронаи зан, ки ба пойҳои Исо атри гаронбаҳо мерезад.

2: Зиндагӣ бо саховатмандӣ - назаре, ки чӣ гуна мо метавонем ба намунаи саховатмандии зан тақлид кунем.

1: Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода хоҳад шуд; Андозаи хубе, ки фишурда ва ларзонда шуда, давида, ба синаи ту хоҳанд дод.

2:2 Қӯринтиён 9:7 - Ҳар кас мувофиқи нияташ дар дили худ, бигзор дод; на ба ҳасрат, на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

Марк 14:10 Ва Яҳудои Исқарьют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, назди саркоҳинон рафт, то ки Ӯро ба онҳо таслим кунад.

Яҳудои Исқарьют Исоро ба саркоҳинон таслим кард.

1: Оқибатҳои хиёнат ва таъсири он дар ҳаёти мо.

2: Тафовут байни садоқат ва хиёнат.

1: Матто 26:14-16 - Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарют ном дошт, назди саркоҳинон рафта, ба онҳо гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, то ки ӯро ба шумо таслим кунам?» Ва бо ӯ сӣ сиккаи нуқра аҳд карданд.

2: Юҳанно 13:21-30 - Вақте ки Исо инро гуфт, рӯҳаш ба изтироб афтод ва шаҳодат дод ва гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард.

Марқӯс 14:11 Ва чун шуниданд, шод шуданд ва ваъда доданд, ки ба ӯ пул медиҳанд. Ва ӯ меҷуст, ки чӣ тавр ба ӯ хиёнат кунад.

Ин порча дар бораи Исоро Яҳудо барои пул хиёнат кардан нақл мекунад.

1. Хиёнат ва бахшидан - Чӣ гуна Исо ҳатто хиёнаткорони худро мебахшид

2. Қудрати пул - Чӣ гуна тамаъ метавонад ба хиёнат расонад

1. Юҳанно 13:21-30 - Исо пойҳои шогирдонро мешуяд

2. Забур 41:9 - Ҳатто дӯсти наздики ман, ки ман ба ӯ эътимод доштам, нони маро хӯрд, пошнаи худро бар ман бардоштааст.

Инҷили Марқӯс 14:12 Ва дар рӯзи аввали фатир, вақте ки иди фисҳро куштанд, шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки мо биравем ва тайёр кунем, то ки фисҳро бихӯрӣ?

Исо ва шогирдонаш барои хӯрдани иди Фисҳ омода шуданд.

1. Чӣ тавр Таоми шоми охирини Масеҳ метавонад ба ҳаёти имрӯзаи мо илҳом бахшад

2. Қувваи омодагӣ дар муошират

1. Луқо 22:14-20 - Ҳикояи Исо ва шогирдонаш, ки дар зиёфати охирин иштирок мекунанд

2. Матто 26:17-30 - дастури Исо ба шогирдонаш барои тайёр кардани таоми фисҳ

Инҷили Марқӯс 14:13 Ва ду нафар аз шогирдони Худро фиристода, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳр биравед ва дар он ҷо марде рӯ ба рӯ мешавад, ки кӯзаи об бардошта мебарад;

Исо ду шогирди худро ба шаҳр фиристод ва ба онҳо гуфт, ки аз паи марде, ки кӯзаи об мебурд, бираванд.

1. Қудрати дастуроти Исо: чӣ гуна иҷро кардани аҳкоми ӯ метавонад моро ба ҷойҳои ғайричашмдошт бурда расонад.

2. Муҳимияти итоаткорӣ: таваккал ба Худо, ҳатто вақте ки мо натиҷаи онро намедонем.

1. Матто 10:7-8 - "Ва ҳангоме ки меравед, эълон кунед, ки "Малакути Осмон наздик аст". Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳё кунед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед».

2. Юҳанно 15:14 - «Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред».

Инҷили Марқӯс 14:14 Ва ба ҳар куҷое ки ӯ дарояд, ба соҳиби хона бигӯед: "Устод мегӯяд: "Меҳмонхона куҷост, ки дар он ҷо бо шогирдони худ таоми фисҳро бихӯрам?

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки аз соҳиби хона пурсед, ки дар куҷо бо онҳо таоми фисҳ хӯрда метавонад.

1. Қувваи даъват: Омӯзиши васеъ кардан ва гирифтани файзи Худо

2. Беҳамтоии иди Фисҳ: Дар хотир доштани атои наҷот

1. Юҳанно 13:13-17 - Исо пойҳои шогирдонро шуст

2. Такрори Шариат 16:1-8 - Дастурҳо оид ба ҷашни Фисҳ

Инҷили Марқӯс 14:15 Ва ба шумо як ҳуҷраи калонеро, ки муҷаҳҳаз ва омода карда шудааст, нишон медиҳад: дар он ҷо барои мо тайёр кунед.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки барои зиёфати охирини худ як ҳуҷраи калонеро тайёр кунанд.

1. Муҳимияти омодагӣ: Дарсҳо аз зиёфати охирини Исо

2. Ҷой кардан барои Масеҳ: Ба Ӯ иҷозат диҳед, ки ҳаёти моро тағир диҳад.

1. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ кардааст. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2. Матто 26:17-19 - Дар рӯзи якуми фатир, вақте ки барраи иди Фисҳро қурбонӣ карданд, шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: ? Оё моро водор мекунед, ки рафта, барои хӯрдани иди Фисҳ омода созем???Ва Ӯ ду шогирди Худро фиристода, ба онҳо гуфт: ? ба шаҳр равед ва марде бо кӯзаи об рӯ ба рӯ мешавад. Аз паи ӯ.??

Инҷили Марқӯс 14:16 Ва шогирдонаш берун рафта, ба шаҳр омаданд ва ончунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд ва фисҳро тайёр карданд.

Шогирдон ба дастуроти Исо пайравӣ намуда, ба иди фисҳ омода шуданд.

1. Итоат баракат меорад - Иҷрои дастурҳои Исо моро ба Ӯ наздиктар мекунад ва ба баракатҳо мебарад.

2. Қувваи Имон - дастуроти Исо бо имон пайравӣ мекард ва ба фисҳи бомуваффақият оварда расонд.

1. Ибриён 11:6 - Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро саъй мекунанд, мукофот медиҳад.

2. Юҳанно 14:31 - Аммо то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам; ва чунон ки Падар ба Ман фармудааст, ҳамон тавр мекунам. Бархезед, аз ин ҷо равем.

Марқӯс 14:17 Ва бегоҳ Ӯ бо он дувоздаҳ меояд.

Бегоҳӣ Исо бо дувоздаҳ ба назди шогирдон омад.

1: Исо ҳамеша вақте зоҳир мешавад, ки мо ба Ӯ бештар ниёз дорем.

2: Аз даъват кардани Исо ба ҳаёти худ натарсед.

1: Юҳанно 14:27 "Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ба шумо медиҳам. Бигзор дили шумо музтариб нашавад ва на битарсад".

2: Румиён 8: 38-39 "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ҳеҷ махлуқи дигар, метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Марқӯс 14:18 Ва ҳангоме ки онҳо нишаста хӯрок мехӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: яке аз шумо, ки бо Ман хӯрок хӯрад, Маро таслим хоҳад кард».

Исо пешгӯӣ кард, ки яке аз онҳое, ки бо ӯ хӯрок мехӯрданд, ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Хиёнат дар Китоби Муқаддас: Чӣ тавр Исо бо хиёнати худ рафтор кард

2. Руй кашидан аз хиёнат ва ба вафо

1. Забур 41:9 - Ҳатто дӯсти шиноси ман, ки ман ба ӯ боварӣ доштам ва нони маро хӯрд, пошнаи худро бар ман боло бурд.

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Барои ҳама чиз дар ҷаҳон? Оё ӯ ҳаваси ҷисм, ҳаваси чашм ва ғурури зиндагӣ дорад? □ на аз ҷониби Падар, балки аз ҷаҳон аст. Дунё ва ҳавасҳои он мегузаранд, аммо ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меорад, то абад зинда мемонад.

Инҷили Марқӯс 14:19 Ва онҳо ғамгин шуда, як-як ба Ӯ мегуфтанд: «Оё ин ман? ва дигаре гуфт: «Оё ин ман?

Шогирдони Исо пурсиданд, ки кӣ ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Вафодорӣ ва устувории Исо дар муқобили хиёнат

2. Муҳимияти масъулиятшиносӣ дар муносибатҳо

1. Матто 26:21-25 - Исо хиёнати худро пешгӯӣ мекунад

2. Юҳанно 13:1-11 - Исо пойҳои шогирдонро мешуяд

Инҷили Марқӯс 14:20 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин яке аз он дувоздаҳ аст, ки ҳамроҳи ман дар табақ мечакад».

Исо ошкор мекунад, ки Яҳудо касест, ки ба ӯ хиёнат мекунад.

1: Исо файз ва марҳаматро ҳатто дарториктарин соати худ намунаи ибрат нишон дода, барои мо намунаи ибрат нишон медиҳад.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки фурӯтан бошем ва сарнавишти худро қабул кунем ва новобаста аз он ки ба иродаи Худо бовар кунем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Matthew 26:39 - Ва каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман, агар мумкин бошад, ин коса аз Ман гузарад; лекин на ончунон ки Ман мехоҳам, балки чунон ки Ту пажмурда.

Марқӯс 14:21 Писари Одам, чунон ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад; лекин вой бар ҳоли он касе, ки Писари Одам ба василаи Ӯ таслим карда мешавад! барои он мард хуб мебуд, агар ӯ ҳеҷ гоҳ таваллуд намешуд.

Писари Одам ҳамон тавре ки навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли таслимкунандаи Ӯ. Бехтар мешуд, ки вай хеч гох таваллуд намешуд.

1. Хатари хиёнат

2. Қувваи интихоби мо

1. Матто 26:24 - «Писари Одам ҳамон тавре ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки ба воситаи Ӯ Ӯро таслим мекунад!»

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

Инҷили Марқӯс 14:22 Ва ҳангоме ки онҳо хӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора кард ва ба онҳо доду гуфт: «Бигиред, бихӯред; ин Бадани Ман аст».

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ҳамчун рамзи бадани ӯ нон бихӯранд.

1. Нони ҳаёт: Фаҳмидани аҳамияти суханони Исо дар зиёфати охирин

2. Қувваи амалҳои рамзӣ: Чӣ тавр Исо барои расонидани паёми худ аз рамзҳо истифода бурд

1. Юҳанно 6:35 - "Ва Исо ба онҳо гуфт: "Ман нони ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд".

2. Луқо 22:19 - "Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора кард ва ба онҳо дод ва гуфт: "Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман бикунед".

Марқӯс 14:23 Ва косаро гирифта, шукргузорӣ карда, ба онҳо дод, ва ҳама аз он нӯшиданд.

Исо косаи шаробро дар вақти зиёфати охирин тақсим кард, то қурбонии наздики худро нишон диҳад ва бо шогирдонаш аҳди пойдор баста шавад.

1. Муҳимияти ишқи қурбонӣ

2. Қувваи Аҳд дар ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 5:2 - ? ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст дошт ва Худро барои мо ҳадия ва қурбонӣ ба Худо барои бӯи хушбӯй додааст.

2. Луқо 22:19-20 - ? нонро гирифта, шукрона гуфт ва пора карда, ба онҳо дода, гуфт: "Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман кунед". Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, мегуфт: "Ин коса аҳди ҷадиди хуни ман аст, ки барои шумо рехта мешавад".

Инҷили Марқӯс 14:24 Ва ба онҳо гуфт: «Ин аст Хуни Ман аз Аҳди Ҷадид, ки барои бисёриҳо рехта мешавад».

Исо Аҳди Навро тавассути қурбонии хуни Худ муқаррар мекунад.

1. Қурбонии Исо: Асоси Аҳди Ҷадид

2. Маъно ва аҳамияти Хуни Исо

1. Ибриён 9:14-15 - Чӣ тавр марги Масеҳ аҳди навро муқаррар мекунад

2. Румиён 3:24-25 - Кафолати гуноҳ ба воситаи қурбонии Исо

Марк 14:25 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дигар аз меваи ток нахоҳам нӯшид, то он рӯзе, ки дар Малакути Худо онро нав бинӯшам.

Ин оят таъкид мекунад, ки Исо азми содиқ мондан ба рисолати худ то ба охир, ҳатто вақте ки ин душвор буд.

1. ? ба рисолати худ содиқ мондан? - Таваҷҷӯҳ ба намунаи истодагарии Исо дар муқобили душвориҳо.

2. ? ӯ Шодии Осмон? - Тамаркуз ба умеди шодмонӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ дар Малакути Худо.

1. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, мо низ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ ба доми худ меандозад, як тараф

гузорем ва бо сабр дар давидан давем, ки пеши мо гузошта шуда, ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист, ки Ӯ барои шодии ба ҳузури Ӯ гузошташуда, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб оварда ва ба ямини тахти Худо нишаст.

Инҷили Марқӯс 14:26 Ва онҳо суруд хонда, ба кӯҳи Зайтун баромаданд.

Ҳангоми таоми шом Исо ва шогирдонаш пеш аз рафтан ба кӯҳи Зайтун суруд хонданд.

1. Қувваи ибодат дар замонҳои душвор

2. Чӣ тавр қувватро барои сафар дар пеш пайдо кардан мумкин аст

1. Забур 100:2 - "Худовандро бо шодмонӣ ибодат кунед! Бо суруд ба ҳузури Ӯ биёед!"

2. Луқо 10:2 - "Ӯ ба онҳо гуфт, ки ӯ ҳосил фаровон аст, аммо коргарон кам аст. Пас, аз Соҳиби дарав хоҳиш кунед, ки ба дарави худ коргарон фиристад".

Инҷили Марқӯс 14:27 Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо ин шаб аз Ман ба васваса хоҳед афтод; зеро навишта шудааст: "Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд".

Исо мефаҳмонад, ки Ӯ азоб мекашад ва шогирдонаш пароканда мешаванд.

1: Аз Исо хафа нашавед - Марк 14:27

2: Задани чӯпон - Марқӯс 14:27

1: Ишаъё 53:5-6 - Ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем. Ҳамаи мо гӯсфандони дӯстдоштаамон гумроҳ шудаанд; мо рӯй додем? хеле як? □ бо роҳи худ; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2: Закариё 13:7 - Эй шамшер, бедор шав, бар чӯпони ман, бар зидди марде, ки дар паҳлӯям истодааст, мегӯяд Худованди лашкарҳо. ? □ чӯпонро фиреб диҳед, гӯсфандон пароканда хоҳанд шуд; Дасти худро бар зидди хурдсолон хоҳам бурд.

Марқӯс 14:28 Аммо баъд аз эҳьё шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт.

Ин порча аз Марқӯс 14:28 дар бораи ваъдаи Исо ба шогирдонаш сухан меронад, ки пас аз эҳьё шуданаш пеш аз онҳо ба Ҷалил меравад.

1. Ваъдаи қиёмат: Оғози зиндагии нав

2. Ба Исо таваккал кунед: Ӯ шуморо дар замонҳои душвор роҳнамоӣ мекунад

1. Юҳанно 14:1-3? □ ва дилҳои шумо музтариб нашавад. Ба Худо имон оваред; ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо ба назди худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

2. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Инҷили Марқӯс 14:29 Аммо Петрус ба ӯ гуфт: «Ҳама васваса кунанд ҳам, ман намехоҳам».

Петрус садоқати худро ба Исо эълон кард, ҳатто вақте ки дигарон Ӯро тарк карданд.

1. Қувваи ӯҳдадории устувор

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

1. Ибриён 3:12-14 - Бубинед, ки чӣ тавр Исо ба ҳама душвориҳо тоб овард

2. Яъқуб 1:12 - Дар бораи садоқати Худо дар байни озмоишҳо ва озмоишҳо мулоҳиза кунед

Марк 14:30 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз, ҳатто дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард».

Исо инкори Петрусро пешгӯй мекунад.

1: Мо бояд дар имони худ устувор бимонем ва ҳатто дар муқобили васвасаҳо ба Худо таваккал кунем.

2: Муҳим аст, ки ба ваъдаҳои худ вафо кунем ва дар назди худ ва Худо ростқавл бошем.

1: Матто 26:33-35 - "Петрус дар ҷавоби вай гуфт: "Агар ҳама аз ту ба васваса оянд ҳам, ман ҳаргиз хафа нахоҳам шуд. Исо ба вай гуфт: "Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ин шаб пеш аз ин хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард!» Петрус ба Ӯ гуфт: «Гарчанде ки бо Ту мемирам ҳам, Туро инкор намекунам». Ҳамаи шогирдон низ ҳамин тавр гуфтанд».

2: Луқо 22:31-34 - "Ва Худованд гуфт: "Эй Шимъӯн, Шимъӯн, инак, шайтон мехост, ки туро дошта бошад, то туро мисли гандум аз ғалб гузаронад; аммо ман барои ту дуо гуфтам, ки имонат суст нашавад. Вақте ки ту имон оварӣ, бародарони худро қувват деҳ!» Ва ба ӯ гуфт: «Худовандо! , пеш аз он ту се бор инкор хоҳӣ кард, ки маро мешиносӣ».

Марқӯс 14:31 Аммо ӯ сахттар гуфт: «Агар бо ту бимирам, туро ҳеҷ гоҳ инкор намекунам». Хамаи онхо низ хамин тавр гуфтанд.

Шогирдон ваъда доданд, ки то дами марг бо Исо меистанд.

1: Мо бояд ба Исо содиқ бошем, новобаста аз арзиш.

2: Мо бояд дар ҳама ҳолат, ҳатто дар пеши марг, дар паҳлӯи Исо бошем.

1: Матто 16:24-25 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2: Ибриён 13:5-6 - Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард". То ки далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст, ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ кунад".

Марқӯс 14:32 Ва онҳо ба ҷое расиданд, ки Ҷатсамонӣ ном дошт, ва Ӯ ба

шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо бинишинед, то ман дуо хоҳам кард».

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки то вақти дуо дар Ҷатсамонӣ интизор шаванд.

1: Аҳамияти намоз дар вақти тангӣ.

2: Омӯзиши эътимод ба нақша ва вақти Худо.

1: Яъқуб 5:13-16 - Қувваи дуо дар вақти ранҷу азоб.

2: Ишаъё 40:31 - Ба Худованд таваккал кунед.

Инҷили Марқӯс 14:33 Ва Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд ва дар ҳайрат афтода ва хеле вазнин шуд;

Вақте ки Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро бо худ бурд, пур аз ғамгин шуд.

1. Бо умқи эҳсосот рӯ ба рӯ шудан: Оғӯш гирифтани ғам

2. Қудрати ҳузур: роҳати ҳамнишинӣ

1. Ишаъё 53:3 - Ӯ аз мардум нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошной бо ғам.

2. Юҳанно 11:35 - Исо гиря кард.

Инҷили Марқӯс 14:34 Ва ба онҳо гуфт: «Ҷони ман ба дараҷаи марговар сахт ғамгин аст; дар ин ҷо бимонед ва бедор бошед».

Исо ба шогирдонаш хабар медиҳад, ки ҷони ӯ то марг ғамгин аст ва ба онҳо мегӯяд, ки бимонанд ва бедор шаванд.

1. Исо дар Ҷатсамонӣ: Қудрати раҳмдилӣ ва фидокорӣ

2. Ғам ва қуввати Исо: Санҷиши ҳавас

1. Забур 22:1-2 - Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Чаро аз нақоти ман, аз ҳарфи нолаҳои ман дурӣ?

2. Филиппиён 2:8 - Ӯ дар намуди зоҳирии одам пайдо шуда, Худро фурӯтан кард, то то ба охир итоаткор шуд, ҳатто марг дар салиб.

Инҷили Марқӯс 14:35 Ва ӯ каме пеш рафта, ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, соат аз вай мегузарад.

Исо фурӯтанӣ ва итоаткорӣ ба Худоро нишон дода, дар бораи он ки соате аз ӯ мегузарад, дуо гуфт.

1. Қудрати фурӯтанӣ ва таслим дар назди Худо

2. Аз паи Исо? Намунаи дуо

1. Филиппиён 2:8–10? □ ва дар намуди зоҳирии одам пайдо шуда, худро фурӯтан карда, то ба дараҷаи марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд. Бинобар ин Худо Ӯро сарафроз намуда, номеро, ки болотар аз ҳар ном аст, ба ӯ ато кардааст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.??

2. Яъқуб 5:13? Оё касе аз шумо азоб мекашад ? Бигзор вай дуо кунад. Оё касе хушҳол аст? Бигзор вай васф кунад.??

Марқӯс 14:36 Ва гуфт: «Эй Або, Падар! ин косаро аз ман бигир, аммо на он чи ман мехоҳам, балки он чи ту мехоҳӣ.

Исо ба Худо дуо мекунад, ки косаи ранҷу азобро аз худ дур кунад, аммо ӯ иродаи Худоро қабул мекунад.

1. Боварӣ ба нақшаи Худо - омӯзиши дуои Исо дар Марқӯс 14:36

2. Итоат ба иродаи Худо - Мулоҳиза дар бораи дуои Исо дар Марқӯс 14:36

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Яъқуб 4:15 - Барои он ки шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем".

Марқӯс 14:37 Ва омада, онҳоро хуфта дид ва ба Петрус гуфт: «Эй Шимъӯн! Оё наметавонистӣ соате бедор бошӣ?

Исо аз Петрус пурсид, ки чаро ӯ як соат бедор истода наметавонад.

1. Аҳамияти ҳушёр ва бедор будан дар намоз.

2. Қудрати Исо барои дидани он чизе ки мо наметавонем.

1. Эфсӯсиён 6:18 - Ҳамеша бо ҳама дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва бо тамоми сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон мунтазир бошед.

2. Луқо 21:36 - Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори раҳоӣ ёфтан аз ҳамаи ин чизҳои оянда ва дар пеши Писари Одам истода бошед.

Марк 14:38 Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед. Рӯҳ дар ҳақиқат омода аст, аммо ҷисм нотавон аст.

Мо бояд ҳушёр бошем ва дуо гӯем, то ба васвасаҳо муқобилат кунем.

1: Мо метавонем дар Худованд ва қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошем.

2: Дар васвасаҳо мо метавонем аз Худо ба қуввати Ӯ муроҷиат кунем.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: 2 ба Қӯринтиён 10: 3-5 - "Зеро ки мо ба ҳасби ҷисм рафтор мекунем, мо ба ҳасби ҷисм ҷанг намекунем: (Зеро ки аслиҳаи ҷанги мо на ҷисмонӣ, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то ки бандҳои мустаҳкамро вайрон кунад;) Тахайюлот ва ҳар чизи баландеро, ки бар зидди шинохти Худо баланд мешавад, сарнагун месозад ва ҳар андешаро ба итоаткории Масеҳ асир мегардонад».

Марқӯс 14:39 Ва боз рафта, дуо гуфт ва ҳамон суханонро гуфт.

Исо бори дуюм дар боғи Ҷатсамонӣ дуо кард.

1. Қувваи дуои доимӣ: Омӯзиш аз Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

2. Вақте ки кор душвор мешавад: қувват аз намунаи Исо дар Ҷатсамонӣ

1. Луқо 22:44, "Ва дар ҳолати ғазаб ӯ бо ҷидду ҷаҳд дуо гуфт: ва арақи ӯ мисли қатраҳои бузурги хун ба замин меафтид."

2. Ибриён 5:7, «Он ки дар айёми ҷисми худ, вақте ки Ӯ дуо ва илтиҷо бо фарьёди сахт ва ашк ба касе дод, ки тавонист ӯро аз марг наҷот диҳад, ва шунида шуд, ки вай метарсид».

Инҷили Марқӯс 14:40 Ва ҳангоме ки баргашт, онҳоро боз хуфта дид, зеро чашмонашон вазнин буд, ва намедонистанд, ки ба Ӯ чӣ ҷавоб диҳанд.

Вақте ки Исо дар боғи Ҷатсамонӣ дуо мегуфт, шогирдони Исо хоб рафтанд. Онҳо чунон хаста шуда буданд, ки ҳангоми баргаштанаш намедонистанд, ки ба Ӯ чӣ гуна ҷавоб диҳанд.

1. Муносибати мо бо Исо: бедор мондан ва омода барои ҷавоб додан

2. Сабр дар дуо: Қудрати Исо? □ Шафоъат

1. Ибриён 4:15-16 - ? □ ё мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, аммо мо касе дорем, ки мисли мо аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст? □ ва ӯ гуноҳ накард. Пас биёед ба Худо наздик шавем? □ тахти файз бо итминон, то ки мо раҳм ёбем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти муҳтоҷӣ ба мо кӯмак кунад.??

2. Эфсӯсиён 6:18 - ? □ ва дар ҳама ҳолатҳо бо ҳама гуна дуоҳо ва дархостҳо дар Рӯҳ дуо гӯед. Бо дарназардошти ин, ҳушёр бошед ва ҳамеша дар ҳаққи Худованд дуо гӯед? мардум .??

Марқӯс 14:41 Ва бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: «Ҳоло бихобед ва истироҳат кунед; бас аст, соат расидааст; инак, Писари Одам ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад.

Исо се маротиба назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт, ки истироҳат кунанд, зеро вақти он расидааст, ки Ӯ ба дасти гунаҳкорон таслим карда шавад.

1. Муҳаббати Исо ба мо дар соатҳои охиринаш

2. Далерии Масеҳ дар муқобили хиёнат

1. Румиён 8:31 - "Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Ибриён 12:2 - «Биёед чашмони худро ба Исо, ки муаллиф ва комилкунандаи имони мост, нигоҳ кунем, ки Ӯ барои шодии дар пеши Ӯ гузошташуда салибро таҳаммул карда, расвоии онро таҳқир кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишаст. Худоё».

Марқӯс 14:42 Бархезед, биравем; Инак, ҳар кӣ ба Ман хиёнат мекунад, наздик аст.

Исо мегӯяд, ки касе, ки ба Ӯ хиёнат мекунад, наздик аст.

1. Хиёнати Исо: Фаҳмидани қурбонии ӯ

2. Дар баробари хиёнат устувор истодан

1. Матто 26:45 - Он гоҳ назди шогирдон омада, ба онҳо гуфт: «Акнун бихобед ва истироҳат кунед: инак, соат наздик аст, ва Писари Одам ба дасти гунаҳкорон таслим карда мешавад».

2. Забур 41:9 - Ҳатто дӯсти шиноси ман, ки ба ӯ эътимод доштам, аз нони ман хӯрд, пошнаи худро бар ман боло бурд.

Инҷили Марқӯс 14:43 Ва дарҳол, ки ҳанӯз сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо ӯ мардуми бисьёре бо шамшеру таёқҳо аз ҷониби саркоҳинон, китобдонон ва пирон омаданд.

Яҳудо бо шумораи зиёди одамон ба Исо хиёнат мекунад.

1. Чӣ тавр Исо? Хиёнат муборизаҳои шахсии моро бо васвасаҳо инъикос мекунад

2. Қувваи омурзиш дар баробари хиёнат

1. Матто 26:47-56 Исо боздошт ва Петрус? □ инкор кардани Ӯ

2. Юҳанно 13:1-20 ?Исо пойҳои шогирдонро мешӯяд ва Яҳудо барои таслими Ӯ меравад

Инҷили Марқӯс 14:44 Ва таслимкунандаи Ӯ ба онҳо нишонае дода, гуфта буд: «Ҳар киро бибӯсам, вай ҳамон аст; бигиред ва сиҳату саломат дур кунед.

Хиёнаткор аломате дода буд, ки Исоро шиносад; вайро буса кардан лозим буд.

1: Муҳаббат дар миёни хиёнат - Чӣ гуна муҳаббати Исо ба мо ҳатто ҳангоми хиёнат кардан ҳеҷ гоҳ суст нашуд.

2: Нишони муҳаббат - Чӣ гуна муҳаббати Исо ба мо аз он шаҳодат медиҳад, ки ба ӯ хиёнат карданд.

1: Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2: 1 Юҳанно 4:19-21 - "Мо Ӯро дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт. Агар касе гӯяд, ки " Худоро дӯст дор " ва аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст, зеро касе ки бародари худро дӯст намедорад. дидааст, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад? Ва чунин ҳукме дорем, ки мо аз Ӯ дорем: ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад».

МАРҚӮС 14:45 Ҳамин ки Ӯ омад, дарҳол назди Ӯ рафта, гуфт: «Эй Ӯстод! ва ӯро бӯсид.

Исо омада, оғои худро бо муҳаббат салом мекунад.

1. Қувваи меҳрубонӣ дар муҳаббати Исо

2. Намунаи Исо: Саломи пурмуҳаббат

1. Луқо 22:47-48? □ Ҳанӯз вай сухан мегуфт, инак мардум издиҳом ва касе ки Яҳудо ном дошт, яке аз он дувоздаҳ буд, пешопеши онҳо рафта, ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад. Аммо Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо, оё ба Писари Одам бо бӯса хиёнат мекунӣ?»

2. 1 Қӯринтиён 16:20? □ бародарон ба шумо салом мегӯянд. Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед.??

Марқӯс 14:46 Ва дастҳои худро бар Ӯ гузошта, Ӯро гирифтанд.

Шогирдон Исоро дастгир карданд.

1: Исо? □ намунаи итоаткорӣ ва фурӯтанӣ бо вуҷуди ранҷу азоб.

2: Муҳимияти эътимод ба Худо ҳангоми гузаштан аз лаҳзаҳои душвор.

1: Филиппиён 2:5-8? □ аз ин ақли шумо, ки дар Исои Масеҳ аз они шумост, ҳазар кунед, ки гарчанде ки Ӯ дар сурати Худо буд, баробари Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ карда, ба сурати банда дар мисоли одамон таваллуд шудааст. Ва дар шакли инсон пайдо шуда , худро фурӯтан карда, то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд».

2: Юҳанно 15:13? □ ишқи хонанда касе надорад ҷуз ин ки касе ҷони худро барои дӯстонаш фидо кунад.??

Инҷили Марқӯс 14:47 Ва яке аз онҳо, ки дар он ҷо истода буд, шамшер кашид ва ғуломи саркоҳинро зад ва гӯши ӯро бурид.

Яке аз одамоне, ки бо Исо истода буданд, шамшерро кашида, гӯши ғуломи саркоҳинро бурид.

1. Исо ба мо таълим медиҳад, ки зӯроварӣ накунем - Матто 5:39

2. Қудрати бахшидан - Эфсӯсиён 4:32

1. Луқо 22:50-51 - Исо гӯши ғуломро шифо медиҳад

2. Матто 26:52 - Ҷавоби Исо ба зӯроварӣ раҳмдилӣ ва бахшиш аст

Марқӯс 14:48 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё шумо бар зидди дузд бо шамшеру таёқҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед?

Исо аз он пурсид, ки мардум барои бо шамшеру таёқҳо дастгир кардани Ӯ меоянд.

1: Мо набояд аз зӯр ё зӯроварӣ истифода барем, балки ба ҷои худ фурӯтан бошем ва муҳаббати Худоро барои ёфтани сулҳ истифода барем.

2: Мо набояд зуд доварӣ кунем, балки барои фаҳмидани ниятҳои атрофиён вақт ҷудо кунем.

1: Матто 5:9 - "Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд".

2: Яъқуб 1:19 - "Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳама бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад."

Марқӯс 14:49 Ман ҳар рӯз дар маъбад бо шумо будам, таълим медодед, ва шумо Маро нагирифтед; лекин Навиштаҳо бояд иҷро шаванд.

Исо ба шогирдони Худ хотиррасон кард, ки дар байни онҳо дар маъбад ҳузур дошт ва аҳамияти иҷро шудани Навиштаҳо.

1. Исо: Намунаи комили мо дар итоаткорӣ

2. Қудрати Навиштаҳо: Иҷрои Каломи Худо

1. Луқо 4:16-21 (Исо дар куништ)

2. Забур 119:105 (Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нурест барои роҳи ман)

Марқӯс 14:50 Ва ҳама Ӯро тарк карда, гурехтанд.

Вақте ки ӯ ҳабс шуд, шогирдони Исо ӯро партофта рафтанд.

1. "Қувваи имон: Бо вуҷуди шогирдони фирорӣ дар паҳлӯи Исо истодан"

2. "Қувваи умед: Намунаи истодагарии Исо дар душвориҳо"

1. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад . ??

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

Инҷили Марқӯс 14:51 Ва ҷавоне аз паи Ӯ мерафт, ки ба бадани бараҳнаи худ матои катон печонда буд; ва ҷавонон ӯро дастгир карданд:

Ҷавоне аз паи Исо меравад, дар ҳоле ки дар баданаш катон пӯшида буд ва ҷавонони дигар ӯро дастгир мекунанд.

1. Қудрати пайравӣ ба Исо новобаста аз арзиш

2. Ба эътиқоди худ бо роҳҳои далерона зиндагӣ кунед

1. Матто 16:24-25 - ? Исо ба шогирдонаш гуфт: «? ҳар касе, ки шогирди ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. €?

2. 2 Тимотиюс 2:3-4 - ? харгӯш дар азоб ҳамчун сарбози неки Исои Масеҳ. Ҳеҷ як сарбоз ба корҳои ғайринизомӣ печида намешавад, зеро ҳадафи ӯ писанд омадан ба касест, ки ӯро ба хидмат даъват кардааст.??

Марқӯс 14:52 Ва ӯ матои катонро гузошта, бараҳна аз онҳо гурехт.

Исо ҳангоми боздошт дар боғи Ҷатсамонӣ матои катонеро, ки дар бар дошт, монда, аз асирандагонаш гурехт ва ӯро урён гузошт.

1. Қувваи имон: омодагии Исо ба таваккал ба Худо ва аз паи нақшаи Ӯ сарфи назар аз оқибатҳои он.

2. Аз ғурури мо маҳрум шуд: Чӣ тавр Исо Худро фурӯтан кард, то рисолати худро ба анҷом расонад.

1. Матто 26:36-45 - Дуои Исо дар боғи Ҷатсамонӣ.

2. Филиппиён 2:5-11 - Намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва итоаткорӣ.

Марқӯс 14:53 Ва Исоро назди саркоҳин бурданд, ва бо ӯ тамоми саркоҳинон, пирон ва китобдонон ҷамъ омаданд.

Саркоҳинон, пирон ва китобдонон Исоро ба назди саркоҳин бурданд.

1) Қувваи Ҷамъият - чӣ гуна қувваи рақамҳоро барои хуб ва бад истифода бурдан мумкин аст

2) Қудрати таъсиррасонӣ - чӣ гуна намунаи пешво ба атрофиён таъсир мерасонад

1) Аъмол 4:23-31 - Далерии Петрус ва Юҳанно дар муқобили муқобилият

2) Румиён 12:1-2 - бо тағдиди ақли худ дигаргун шудан

Инҷили Марқӯс 14:54 Ва Петрус аз дур, ҳатто ба қасри саркоҳин аз ақиби Ӯ рафт; ва ӯ бо хизматгорон нишаста, дар назди оташ гарм шуд.

Петрус дар баробари душвориҳо Исоро инкор кард.

1: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ба тарсу ҳаросҳоямон таъсир накунем.

2: Мо бояд дар муқобили мухолифат аз Худо қувват ва ҷасорат биҷӯем.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - «Оё ба ту амр накардаам, ки қавӣ ва далер бош. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту дар ҳар ҷое, ки биравӣ, бо туст».

2: Ишаъё 41:10 - ? □ гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам.??

Инҷили Марқӯс 14:55 Саркоҳинон ва тамоми шӯрои пирон дар ҷустуҷӯи шаҳодате бар зидди Исо буданд, то Ӯро ба қатл расонанд; ва ҳеҷ чиз наёфтанд.

Саркоҳинон ва шӯрои пирон бар зидди Исо далел меҷустанд, то ки ӯро ба қатл расонанд, вале наёфтанд.

1. Худо муҳофизи мост ва ҳеҷ гоҳ моро дар вақти ниёзамон раҳо намекунад.

2. Агар мо аз ҷониби Худо муҳофизат карда бошем, ҳеҷ кас бар зидди мо истода наметавонад.

1. Румиён 8:31 "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. 1 Юҳанно 4:4 «Эй фарзандон!

Марқӯс 14:56 Зеро бисьёр касон бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд, аммо шоҳиди онҳо бо ҳам мувофиқ набуд.

Ин порча нишон медиҳад, ки чӣ қадар шоҳидон бар зидди Исо шаҳодатҳои бардурӯғ доданд, аммо шаҳодатҳои онҳо номувофиқ буданд ва мувофиқ набуданд.

1: Биёед дар хотир дошта бошем, ки дар ҳама сухан ва рафторамон ростқавл бошем, зеро Худо ҳама чизро мебинад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки бар зидди касе шаҳодати бардурӯғ надиҳем, зеро ин ба иродаи Худо мувофиқ нест.

1: Хуруҷ 20:16 - ? □ бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ нахоҳӣ дод.??

2: Масалҳо 12:17 - ? □ Ҳар кӣ сухани рост гӯяд, далели дуруст медиҳад, аммо шоҳиди козиб фиреб медиҳад.??

Марқӯс 14:57 Ва баъзе касон бархоста, бар зидди Ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд ва гуфтанд:

Шоҳидони козиб дар мурофиаи Исо бар зидди ӯ шаҳодати бардурӯғ доданд.

1: Мо бояд ҳамеша ростгӯ бошем ва ҳеҷ гоҳ бар зидди дигарон шаҳодати бардурӯғ надиҳем.

2: Ёри худро мисли худ дӯст доред ва бар зидди онҳо дурӯғ нагӯед.

1: Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро тарк карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро ки мо узвҳои якдигарем".

2: Масалҳо 14:5 - "Шоҳиди мӯътамад дурӯғ намегӯяд, аммо шоҳиди козиб дурӯғ мебарорад".

Инҷили Марқӯс 14:58 Мо шунидем, ки ӯ мегуфт: "Ман ин маъбадеро, ки бо даст сохта шудааст, вайрон мекунам ва дар давоми се рӯз дигареро месозам, ки бе даст сохта шудааст".

Исо харобшавии маъбади Ерусалим ва эҳёи худро пешгӯӣ карда буд.

1: Исо эҳёи худ ва харобшавии маъбадро пешгӯӣ карда буд ва ин пешгӯиҳо иҷро шуданд.

2: Исо манбаи тавоно ва боэътимоди иттилоот аст. Вай гуфт, ки маъбад вайрон мешавад ва аз нав эҳьё мешавад ва ин ваъдаҳо иҷро шуданд.

1: Юҳанно 2:19-22 - Исо ба онҳо ҷавоб дода гуфт: ? □ ин маъбадро вайрон кунед ва пас аз се рӯз онро барқарор мекунам.??

2: Matthew 26:61 - Ва гуфт: «Ин шахс гуфт: "Ман метавонам маъбади Худоро вайрон кунам ва дар се рӯз онро бино кунам".

Марқӯс 14:59 Аммо шоҳиди онҳо низ мувофиқ набуд.

Шоҳидон дар мурофиаи Исо бо шаҳодати худ розӣ набуданд.

1. Худо ҳатто дар баробари бевафоӣ мӯъмин аст

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Марқӯс 14:60 Саркоҳин дар миёна бархост ва аз Исо пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди ту шаҳодат медиҳанд?

Саркоҳин пас аз он ки шоҳидони сершумор бар зидди Ӯ сухан мегӯянд, аз Исо мепурсанд.

1. "Қувваи шаҳодат: Баррасии ангезаҳо ва амалҳои худамон"

2. «Ҳокимияти Худо: Фаҳмидани нақшаи Ӯ дар замони озмоишҳо»

1. Юҳанно 8:46 - "Кист аз шумо Маро ба гуноҳ маҳкум мекунад?"

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

Марқӯс 14:61 Аммо ӯ хомӯш монд ва ҳеҷ ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ӯ пурсида, гуфт: «Оё Ту Масеҳ, Писари Муборак ҳастӣ?

Исоро саркоҳин пурсид ва дар ҷавоб хомӯш монд.

1: Имони мо бояд ба қадри кофӣ қавӣ бошад, ки ҳатто ҳангоми пурсиш, мо устувор бошем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ аз эътиқоди худ, ҳатто вақте ки зери фишор қарор мегиранд, гузашт кунем.

1: Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

2: Ибриён 13:6 - Пас, мо бо итминон гуфта метавонем, ? □ Парвардигори ман ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чи кор карда метавонад???

Марқӯс 14:62 Исо гуфт: «Ман ҳастам; ва шумо Писари Одамро хоҳед дид, ки ба ямини Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд».

Исо худро Писари Одам муаррифӣ мекунад ва бозгашти ӯро пешгӯӣ мекунад.

1: Адолати Худо пирӯз хоҳад шуд - Худро Писари Одам муаррифии Исо нишон медиҳад, ки Худо адолатро мебинад ва қудрати Ӯ дар ҷаҳон зоҳир хоҳад шуд.

2: Ба бозгашти Исо омода бошед - Худро Писари Одам муаррифӣ кардани Исо ба мо нишон медиҳад, ки бозгашти ӯ аниқ аст ва мо бояд омода бошем.

1: Дониёл 7:13-14 - ? □ дар рӯъёҳои шаб дид, ва инак, бо абрҳои осмон касе мисли Писари Одам омад, ва Ӯ назди Қадими Айём омад ва ба ҳузури Ӯ ҳозир шуд. Ва ба ӯ салтанат ва ҷалол ва салтанате дода шудааст, ки ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ӯ хизмат кунанд; Малакути Ӯ салтанати ҷовидонӣ аст, ки гузарон нест, ва салтанати ӯ несту нобуд нахоҳад шуд.

2: Матто 24:30 - ? □ мурғ дар осмон аломати Писари Одам зоҳир хоҳад шуд, ва он гоҳ тамоми қабилаҳои рӯи замин навҳа хоҳанд кард ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳои осмон меояд.??

Инҷили Марқӯс 14:63 Саркоҳин либоси худро дарронда гуфт: «Ба мо чӣ лозим аст, ки шоҳидони дигар?

Саркоҳин ба гунаҳгории Исо чунон боварӣ дошт, ки ба нишони мотам либоси ӯро дарронд.

1: Мо бояд ба имони худ боварӣ дошта бошем ва омода бошем, ки барои он чизе ки ба он бовар дорем, истодагарӣ кунем.

2: Мо бояд пеш аз қабули ягон қарор ба эътиқоди худ боварӣ дошта бошем.

1: Матто 21:25-27 - Исо таълим медиҳад, ки мо бояд боварӣ дошта бошем, ки пеш аз сохтани ягон чиз заминаи дуруст дошта бошем.

2: Масалҳо 14:15 - Одами оқил ғамхорӣ мекунад, ки қадамҳои худро ба назар гирад.

МАРҚЎС 14:64 Шумо куфрро шунидаед: шумо чӣ фикр доред? Ва ҳама ӯро ба марг маҳкум карданд.

Исоро мардум барои куфр ба марг маҳкум карданд.

1: Марги Масеҳ дар салиб қурбонӣ барои гуноҳҳои мо буд ва бояд дар хотир нигоҳ дошта шавад.

2: Муҳаббат ва марҳамати Худо аз муҳаббати мо бузургтар аст, ҳатто агар мо гунаҳкор бошем.

1: Румиён 5:8 - ? □ Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Юҳанно 3:16 - ? □ ё Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.??

Инҷили Марқӯс 14:65 Ва баъзе касон ба рӯи Ӯ туф карда, рӯйи Ӯро мепӯшониданд ва ӯро мезананд ва ба Ӯ мегуфтанд: "Нубувват кун" ва ғуломон ӯро бо кафи дастони худ мезаданд.

Ин оят дар бораи бадбахтие, ки Исо пеш аз маслуб шуданаш тоб оварда буд, нақл мекунад.

1. Қудрати бахшидан - Фаҳмидани омодагии Исо барои бахшидани онҳое, ки ба ӯ ситам кардаанд.

2. Қувваи устуворӣ - Мулоҳиза дар бораи далерии Исо дар муқобили душвориҳо.

1. Қӯлассиён 3:13 - «ба якдигар таҳаммул кунед ва, агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед».

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

Марқӯс 14:66 Ва ҳангоме ки Петрус дар поёни қаср буд, яке аз канизони саркоҳин омад.

Петрус дар саҳни қасри саркоҳин се бор Исоро инкор мекунад.

1. Мо метавонем аз хатогиҳои Петрус дарс гирем ва дар Исо қувват ва далерӣ пайдо кунем.

2. Вақте ки мо бо қарорҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд ба нақшаи Худо имон ва эътимод дошта бошем.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифтааст, ҷуз он чизе ки барои инсоният маъмул аст. Ва Худо амин аст; Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи ки тоқат карда метавонед, озмуда шавед. Аммо вақте ки шумо озмуда мешавед, Ӯ ҳамчунин озмоишеро фароҳам меорад. роҳи халосӣ, то ки шумо ба он тоб оваред."

Инҷили Марқӯс 14:67 Ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ».

Петрус се бор Исоро инкор кард ва бо канизе рӯ ба рӯ шуд.

1. Қувваи инкор - Инкори Петрус аз Исо чӣ гуна метавонад моро дар бораи муборизаҳои худамон бо имон таълим диҳад

2. Зиндагии далерона дар муқобили душвориҳо - Чӣ тавр амалҳои Петрус метавонад моро барои бартараф кардани душвориҳо илҳом бахшад

1. Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки бо озмоишҳо рӯ ба рӯ мешавед, ҳама чизро хурсандӣ ҳисоб кунед

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Марқӯс 14:68 Аммо ӯ инкор карда, гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯй». Ва ӯ ба айвон баромад; ва хурӯс бонг.

Ӯ Исоро инкор карда, ба айвон баромад, вақте ки хурӯс бонг мезад.

1. Қувваи радкунӣ: Чӣ тавр ба васвасаҳо муқобилат кардан мумкин аст

2. Аҳамияти Занги Хурӯс: Омӯзиш аз хатои Петрус

1. Яъқуб 1:14-15: "Аммо ҳар кас ҳангоми ба ҳаваси бади худ кашида ва фирефта шуданаш озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

2. Луқо 22:31-32: ? Имон, Шимъӯн! Шайтон хоҳиш кардааст, ки ҳамаи шуморо мисли гандум аз ғалбер гузаронад. Аммо ман барои ту, эй Шимъӯн, дуо гуфтам, то имонат суст нашавад. Ва чун бозгаштед, бародарони худро қувват диҳед.??

Марқӯс 14:69 Ва канизе бори дигар ӯро дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин яке аз онҳост».

Ин порча нақл мекунад, ки чӣ тавр Исоро каниз ҳангоми ба назди саркоҳин овардан ӯро шинохтанд.

1. Исо иҷрошавии пешгӯй аст ??Чӣ тавр нақшаи Худо барои наҷот амалӣ шуд

2. Устуворii имон ??Чӣ тавр мо дар замонҳои душвор ба Исо пайравӣ карда метавонем

1. Ишаъё 53:2-3 ?“Зеро ки вай дар пеши назари ӯ чун гиёҳи нарм ва мисли решае аз хоки хушк нашъунамо хоҳад ёфт: вай на шакл ва на зебоӣ дорад; ва ҳангоме ки Ӯро мебинем, ҳеҷ чиз нест. Зебоӣ, ки ба ӯ бихоҳем: Ӯ хору зор аст ва аз мардум рад шудааст, марди ғамгин ва ошнои ғам аст;

2. Матто 16:21 ??"Аз ҳамон вақт Исо ба шогирдонаш нишон дод, ки чӣ гуна бояд ба Ерусалим биравад ва аз пирон, саркоҳинон ва китобдонон азобҳои зиёде кашад, ва кушта шавад ва эҳьё шавад. рӯзи сеюм».

Марқӯс 14:70 Ва боз инкор кард. Пас аз чанде ҳозирон боз ба Петрус гуфтанд: «Ту

яке аз онҳо ҳастӣ, зеро ки ту Ҷалилӣ ҳастӣ, ва суханат ба он мувофиқ аст».

Петрус бо вуҷуди ваъдаи содиқ монданаш се маротиба Исоро рад кард.

1. Қувваи умед дар баробари душвориҳо

2. Қуввати имон бо вуҷуди васвасаҳо

1. Румиён 5:3-5 - "Аз ин бештар, мо аз уқубатҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Инҷили Марқӯс 14:71 Аммо ӯ ба дашном додан ва қасам хӯрдан оғоз карда, гуфт: «Ин шахсеро, ки шумо дар бораи Ӯ сухан мегӯед, намешиносам».

Саркоҳин аз Исо пурсид, ки оё ӯ Масеҳ аст ва Исо ба ин савол ҷавоб надод ва ба ҷои он саркоҳин дашном ва қасам ёд кард.

1. Худдории Исо: Чӣ тавр Исо ба таъқибот ҷавоб дод

2. Дарёфти овози мо: истодагарӣ барои он чизе ки мо бовар дорем

1. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: фидо кардан? Оё ҳаёт барои як? эй дустон.

2. Ишаъё 50:7 - Зеро ки Худованд Худо ба ман кӯмак мекунад; бинобар ин ман расво нашудаам; бинобар ин ман рӯи Худро мисли шаҳпора гузоштаам, ва медонам, ки хиҷил нахоҳам шуд.

Марқӯс 14:72 Ва бори дуюм хурӯс бонг зад. Петрус суханеро, ки Исо ба вай гуфта буд, ба хотир овард: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, маро се бор инкор хоҳӣ кард». Ва чун дар ин бора андеша кард, гирист.

Ин порча дар бораи инкор кардани Петрус аз Исо се маротиба ва ёдрас кардани суханони Исо пеш аз он сухан меравад.

1. Қувваи Суханони Мо: Чӣ тавр Суханони Мо дилҳои моро ошкор мекунанд

2. Омӯзиши эътимод ба вақти Худованд

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

2. Забур 31:24 - Қавӣ бошед ва бигзор дили шумо далер бошад, эй ҳамаи онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд.

Марқӯс 15 якчанд рӯйдодҳои муҳимро, аз ҷумла мурофиаи Исо дар назди Пилотус, маслуб кардани Ӯ, марг ва дафнро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо аз ҷониби саркоҳинон ба назди Пилотус оварда мешавад. Онҳо Ӯро дар бисёр чизҳо айбдор мекунанд, вале Ӯ ҳеҷ ҷавобе намедод, ки Пилотусро ба ҳайрат овард. Дар давоми ид одат буд, ки Пилотус маҳбусеро, ки аз ҷониби издиҳом талаб карда буд, озод кунад. Бараббос бо исёнгароне, ки дар вақти исён одамкушӣ карда буданд, дар зиндон буд. Мардум талаб карданд, ки Бараббос озод карда шавад, ки саркоҳинон барангехта буданд. Вақте пурсиданд, ки бо «подшоҳи яҳудиён» чӣ кор кунад, онҳо фарёд заданд: «Ӯро маслуб кун!» Хатто баъди пурсидани он ки чаро ва чи чиноят содир кардааст, боз хам баландтар фарьёд заданд: «Уро маслуб кун!». Пилотус мехост, ки издиҳомро қонеъ кунад, Бараббосро озод кард ва Исоро пас аз тозиёна задан ба маслуб супорид (Марқӯс 15:1-15).

Сархати 2: Сарбозон Исоро ба қаср (Праетория) бурданд. Сарбозони тамоми рота ҷомаи арғувон бар Ӯ пӯшиданд, ки хорҳои тоҷе печида, бар Ӯ гузошта шуда буданд, нидо мекарданд: «Салом эй подшоҳи яҳудиён!» Боз як бори дигар ба сараш зад туф ба рӯи ӯ афтода зону зада, ӯро тамасхур кард, вақте ки масхара карда буд, ҷомаи арғувонӣ пӯшида, либоси худро ба бар карда, ӯро ба салиб мехкӯб кард. мир онро нагирифтанд ба салиб мехкӯб шуданд либосҳои тақсим қуръа партофта бинед кадом қисми огоҳинома навишта шудааст айбномаро хонед ПОДШОҲИ ЯҲУДӢ ду исёнгаронро як рости дигар маслуб карданд. салиб худро наҷот диҳед!" Ҳамин тавр саркоҳинон шариатро ба якдигар масхара карда мегуфтанд, ки дигарон наҷот дода наметавонанд, ки худро наҷот дода наметавонанд, бигзор Масеҳи Подшоҳ Исроил ҳозир ба салиб фурояд, то мо бубинем, ки маслубшудагонро бо таҳқирҳои зиёд бар ӯ бовар кунанд (Марқӯс 15:16-32).

Сархати 3: Нисфирӯзӣ тамоми заминро торикӣ фаро гирифт, то нисфирӯзии сеи нисфирӯзӣ Исо бо овози баланд фарьёд зад: «Элои Элои Лема Сабахтани?» ки ин маънои онро дорад, ки "Худои ман Худои ман чаро маро тарк кардӣ?" Баъзе касоне, ки дар наздикӣ истода буданд, инро шуниданд, ки занг задани Илёсро гӯш кунед, касе давида исфанҷеро пур кард сирко чӯб пешниҳод кард нӯшокӣ гуфт:

Акнун равед бубинед, ки оё Илёс меояд, фуровард, аммо Исо бо овози баланд дод дод, ки охирин парда маъбад канда шуд, ду нафар аз болои поин мирисад дар пеш истода, нафас гирифт охирин гуфт: Албатта одам Писари Худо! Баъзе занҳо дар байни Марями Маҷдалия дурӣ менигаристанд Модари Марям Яъқуби хурдтар Хосе Салом ин занон аз паи эҳтиёҷоти ғамхорӣ рафтанд Ҷалил ва бисёр занони дигар ба Ерусалим омаданд, ки шом фаро расид, зеро рӯзи тайёрӣ пеш аз рӯзи шанбе Юсуф Ариматея аъзои барҷастаи Шӯро марди ростқавл, ризоият надод. Пилотус ҷасадро пурсид Исо ҳайрон шунидан, ки аллакай мурда мурдааст мирисад даъват кард пурсид, ки оё кайҳо мурдааст ҷасадро тасдиқ кардааст Юсуф матои катон харидааст ҷасад печонида катон гузошта гӯр сангро ғелонда зидди даромадгоҳи қабри Марями Маҷдалия Модар Марям Ҷозе дид, ки дар куҷо гузошта шудааст лаҳзаҳои охирини ҳаёт эҳёи тайёрии дафни марг (Марқӯс 15:33-47).

Марқӯс 15:1 Дарҳол субҳ саркоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯрои пирон машварат карданд ва Исоро баста, бурданд ва ба Пилотус супурданд.

Саркоҳинон машварат карда, пеш аз он ки Исоро ба Пилотус супоранд, баста буданд.

1. Исо барраи ниҳоии қурбонӣ буд ва бо омодагӣ итоат кард, ки барои иҷрои иродаи Худо баста ва ба Пилотус супурда шавад.

2. Новобаста аз он ки мо дар зиндагӣ чӣ қадар ба муқобилият дучор шавем, мо бояд дар имонамон устувор бошем ва боварӣ дошта бошем, ки нақшаи Худо пирӯз хоҳад шуд.

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум буд, ва ранҷ мекашид, вале даҳони худро накушод; мисли баррае, ки ба забҳ бурда мешавад, ва мисли гӯсфанде, ки дар пеши пашмтарошаш хомӯш аст, бинобар ин даҳон накушод.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Марқӯс 15:2 Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

Ин порча ҷавоби Исоро ба саволи Пилотус дар бораи он ки оё ӯ Подшоҳи яҳудиён буд, нишон медиҳад.

1. Қувваи суханони мо: Зиндагӣ бо ҳаққоният

2. Ҳимояи имони худ: Намунаи эътимоди далеронаи Исо

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

2. Луқо 4:3-4 - Ва иблис ба ӯ гуфт: ? □ агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг амр деҳ, ки нон шавад.?» 4 Исо ба вай ҷавоб дод: «? □ t навишта шудааст, ? □ на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад? □ €?

Инҷили Марқӯс 15:3 Саркоҳинон Ӯро дар чизҳои бисьёр айбдор карданд, лекин Ӯ ҳеҷ ҷавоб надод.

Ин порча хомӯшии Исоро дар муқобили айбҳои саркоҳинон нишон медиҳад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба намунаи Исо дар бораи хомӯшии сазовор дар муқобили айбдоркуниҳои ноодилона пайравӣ кунем.

2: Қудрати намунаи Исо оиди устувор истодан дар муқобили душвориҳо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки дар замонҳои душвор содиқ монем.

1: 1 Петрус 2: 21-23 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намуна гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст. Ӯ, вақте ки ӯро дашном доданд, дигар дашном надод; ҳангоме ки уқубат кашид, таҳдид намекард, балки худро ба Довари одил месупурд».

2: 1 Петрус 3: 15-16 - "Аммо Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис кунед: ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, бо фурӯтанӣ ва тарс бипурсад, ҷавоб диҳад. виҷдони пок дошта бошед, то ки дар ҳаққи шумо, мисли бадкорон бадгӯӣ кунанд, хиҷил шаванд, ки сухани неки шуморо дар Масеҳ айбдор мекунанд».

Марқӯс 15:4 Пилотус боз аз Ӯ пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавоб намедиҳӣ? Бингар, ки чӣ қадар бар зидди ту шаҳодат медиҳанд.

Пилотус бори дуюм аз Исо пурсид ва нишон дод, ки айбҳои сершуморе, ки бар зидди ӯ ҳастанд, ишора кард.

1. Қудрати шоҳидӣ: Вақте ки дигарон моро айбдор мекунанд, чӣ гуна бояд ҷавоб диҳанд

2. Дар муқобили иттиҳом устувор истода

1. Матто 10:17-20 - Исо? □ дастурҳо ба шогирдонаш дар бораи чӣ гуна ҷавоб додан ба айбдоркуниҳо

2. Яъқуб 1:19 - ? □ Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар сухан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад.

Марқӯс 15:5 Аммо Исо ҳанӯз ҳеҷ ҷавоб надод; ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Вақте ки Исо дар ҷавоб ба саволи ӯ хомӯш монд, Пилотус дар ҳайрат монд.

1. Қувваи хомӯшӣ: Чӣ тавр Исо суханони худро оқилона истифода бурд

2. Аҳамияти Исо? □ Итоат: Чӣ гуна таслими Ӯ ба Худо намунаи адолат аст

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Яъқуб 1:19 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Инҷили Марқӯс 15:6 Дар ин ид Ӯ як маҳбусро, ки мехостанд, барояшон озод кард.

Дар ид Пилотус як маҳбусро барои мардум озод кард ва онҳо метавонистанд ҳар касро, ки мехостанд, интихоб кунанд.

1. "Ба ҳама меҳрубон бошед: дарси Пилотус"

2. «Қудрати интихоб: қабули қарори дуруст»

1. Луқо 6:31 "Ба дигарон ҳамон гунае кунед, ки шумо мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд".

2. Матто 7:12 "Пас, дар ҳама чиз, ба дигарон он чиро, ки мехостед, ки бо шумо кунанд, ба дигарон бикунед, зеро ин шариат ва анбиёро ҷамъбаст мекунад."

Инҷили Марқӯс 15:7 Ва Бараббос ном шахсе буд, ки бо онҳое ки бо ӯ исьён мекарданд, баста хобида буд ва дар вақти исён одамкушӣ карда буд.

Бараббос ҷиноятkоре буд, ки ҳангоми исён одамкушӣ карда буд.

1. Ба издиҳоми нодуруст пайравӣ накунед: Дарсҳо аз Бараббос

2. Арзиши адолат ва шафқат: Баррасии достони Бараббос

1. Луқо 6:27-36 - Душманони худро дӯст доред ва ба онҳое, ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед.

2. Қӯлассиён 3:12-17 - Ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

Марқӯс 15:8 Ва мардум бо овози баланд фарьёд зада, хоҳиш карданд, ки он чиро, ки ӯ ба онҳо карда буд, кунад.

Анбӯҳи зиёди одамон аз Исо хоҳиш карданд, ки кореро, ки дар гузашта барои онҳо карда буд, бикунад.

1. Қудрати дархости кумак аз Худо

2. Баракат аз пайравӣ ба намунаи Исо

1. Яъқуб 4:3 - "Шумо мепурсед ва намегиред, зеро хато талаб мекунед, то онро барои ҳавасҳои худ сарф кунед."

2. Луқо 11:9-10 - "Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, ба рӯятон кушода хоҳад шуд. Зеро ҳар кӣ

биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад, ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, он кушода мешавад».

Марқӯс 15:9 Аммо Пилотус дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё мехоҳед, ки Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод кунам?

Пилотус аз мардум пурсид, ки оё бояд Исо, Подшоҳи Яҳудиёнро озод кунад.

1: Ба воситаи намунаи Исо, мо бояд фурӯтан бошем ва омода бошем, ки ба дигарон хизмат кунем.

2: Мо набояд аз ҳимояи он чизе ки имон дорем, натарсем, балки онро бо файз ва фурӯтанӣ иҷро кунем.

1: Филиппиён 2:5-8 - Дар байни худ чунин фикре дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2: Матто 20:25-28 - Аммо Исо онҳоро ба наздаш хонд ва гуфт: ? □ шумо медонед, ки сарварони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Дар миёни шумо набояд ин тавр бошад. Аммо ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад, ва ҳар кӣ дар байни шумо аввал бошад, бояд ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад. ??

Марк 15:10 Зеро медонист, ки саркоҳинон Ӯро аз рӯи ҳасад таслим кардаанд.

Исоро барои қатл кардан ба саркоҳинон супурданд ва онҳо аз рӯи ҳасад ин корро карданд.

1. Қувваи ҳасад: Чӣ гуна бояд хоҳиши рақобатро мағлуб кард

2. Баракати омурзиш: Намунаи раҳмати Исо дар баробари хиёнат

1. Масалҳо 14:30 - ? □ дили ором ба бадан ҳаёт мебахшад, аммо ҳасад устухонҳоро пӯсид.??

2. Луқо 6:27-36 - ? ut Ман ба шумо мегӯям, ки онҳое, ки маро мешунаванд: душманони худро дӯст доред, ба душманони худ некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои онҳое, ки ба шумо зулм мекунанд, дуо гӯед.

Инҷили Марқӯс 15:11 Аммо саркоҳинон мардумро барангехтанд, ки ӯ беҳтараш Бараббосро барои онҳо озод кунад.

Саркоҳинон аз Пилотус хоҳиш карданд, ки ба ҷои Исо Бараббосро озод кунад.

1. Ба нақшаи Худо эътимод кунед, ҳатто вақте ки мо онро намефаҳмем.

2. Ба андешаи аксарият гирифтор нашавед.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта мешавад, ? од ба мағрур мухолиф аст, аммо ба фурӯтан лутфу марҳамат мебахшад.??

Инҷили Марқӯс 15:12 Пилотус боз ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Пас, чӣ мехоҳед, ки бо Он кас, ки шумо Подшоҳи Яҳудиён меномед, ба ҷо оварам?

Пилотус аз мардум пурсид, ки бо Исо, ки онҳоро Подшоҳи Яҳудиён меномиданд, чӣ бояд кард.

1. Қудрати интихоб: Мулоҳизаҳо дар Марқӯс 15:12

2. Саволи муҳим: Мо бо Исо чӣ кор мекунем?

1. Юҳанно 18:36-37 - Ҷавоби Исо ба Пилотус

2. Луқо 23:13-15 - Суҳбатҳои Пилотус бо мардум дар бораи Исо

Марқӯс 15:13 Ва онҳо боз фарьёд заданд: «Ӯро маслуб кун».

Мардум талаб карданд, ки Исо маслуб карда шавад.

1. Марги Исо дар салиб: Қурбонии ниҳоӣ

2. Қудрати мардум: Чаро мо бояд ба иродаи омма посух гӯем

1. Луқо 23:21 - "Аммо онҳо фарьёд мезаданд, ки Ӯро мехкӯб кун ! Ӯро маслуб кун!??

2. Филиппиён 2:8 - "Ва чун одамизод пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то мамот итоаткор шуд? ven мамот бар салиб!"

Марқӯс 15:14 Пилотус ба онҳо гуфт: «Чаро Ӯ чӣ кори баде кардааст? Ва онҳо бештар фарьёд заданд: «Ӯро маслуб кун».

Мардум талаб мекарданд, ки Исо маслуб карда шавад, сарфи назар аз саволи Пилотус, ки Исо чӣ гуноҳ кардааст.

1: Марги Исо дар салиб қурбонии ниҳоии муҳаббат буд.

2: Марг ва эҳёи Исо ба мо наҷот ва умед меорад.

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

2: Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Инҷили Марқӯс 15:15 Ҳамин тавр, Пилотус, ки мехост мардумро қаноат кунад, Бараббосро ба дасти онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, таслим кард, то маслуб шавад.

Пилотус ба талаби мардум итоат кард ва Бараббосро озод кард, дар ҳоле ки Исоро пас аз тозиёна заданаш ба маслуб месупорид.

1. Қувваи фикрронии гурӯҳӣ: Таҳлили таъсири издиҳом ба Пилат

2. Исо: Намунаи ниҳоии далерии мо дар муқобили душвориҳо

1. Матто 27:25-26 "Ва тамоми мардум дар ҷавоб гуфтанд: Хуни Ӯ бар мо ва фарзандони мост. Ва Бараббосро ба дасти онҳо озод кард ва Исоро тозиёна зада, таслим кард, то маслуб шавад".

2. Ибриён 12: 2-3 «Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигоҳ карда, Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, ба ямини тахти Худо нишастааст. ».

Инҷили Марқӯс 15:16 Сарбозон Ӯро ба ҳавлӣ, ки претория номида мешавад, бурданд; ва тамоми коллективро даъват мекунанд.

Сарбозон Исоро ба сарбозон бурданд ва тамоми дастаро ҷамъ карданд.

1. Қудрати ягонагӣ: Намунаи Исо дар иҳотаи гурӯҳи ягонаи одамон.

2. Қувваи устувор: истодагарии Исо дар муқобили душвориҳо.

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2. Ибриён 12:2 - Исо ҳамчун намунаи ниҳоии истодагарӣ.

Инҷили Марқӯс 15:17 Ва ба Ӯ либоси арғувон пӯшонданд, ва тоҷе аз хор бофта, ба сараш гузоштанд,

Исоро, ки дар тан ҷомаи арғувон ва тоҷи хор дошт, тамасхур ва таҳқир мекарданд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Ғалаба кардани тамасхур ва раддиҳо

2. Муҳаббати бепоёни Масеҳ: Бардошти дарди рад

1. Ишаъё 53:3-5 - Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. 1 Петрус 2:21-23 - Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ равед: Ӯ

ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст: , вақте ки ӯро дашном доданд, дигар дашном надиҳад; Вақте ки ӯ азоб мекашид, таҳдид намекард; балки худро ба Довари одил супурд.

Марқӯс 15:18 Ва ба ӯ салом додан гирифт: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён!

Мардум Исоро масхара карда, ӯро «Подшоҳи яҳудиён» номиданд.

1. Қувваи тамасхур: Фаҳмидани ранҷу азоби Исо ва худи мо

2. Малакути Худо: Умеди яҳудиён ва ҷаҳон

1. Ишаъё 53:3-5 - Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

4 Албатта, Ӯ андӯҳи моро бар дӯш гирифт, ва андӯҳҳои моро бар дӯш дошт, вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем.

2. Юҳанно 18:33-37 - Он гоҳ Пилотус назди онҳо баромада, гуфт: «Шумо ба ин Одам чӣ айб доред? Дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Агар ӯ ҷиноятқор намебуд, мо ӯро ба ту намесупурдем» . Пилотус ба онҳо гуфт: «Ӯро гирифта, мувофиқи шариати худ доварӣ кунед». Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо ҷоиз нест, ки касеро бикушем, то сухани Исо ба амал ояд, ки гуфта буд, ки вай дар бораи чӣ гуна марг бояд бимирад».

Инҷили Марқӯс 15:19 Ва ба сари ӯ бо най заданд, ва бар ӯ туф карданд ва зону зада, ба Ӯ саҷда карданд.

Сарбозони румӣ ба Исо туф карданд ва бо қамиш ба Исо мезаданд ва сипас дар ибодати масхара зону мезаданд.

1. Сазовори Исо дар баробари душвориҳо

2. Кувваи хоксорӣ дар назди масхара

1. Филиппиён 2:5–11

2. Ишаъё 53:3–5

Инҷили Марқӯс 15:20 Ва ҳангоме ки Ӯро масхара карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, ҷомаҳои худро пӯшида, берун бурданд, то ки Ӯро маслуб кунад.

Пеш аз он ки Ӯро барои маслуб кардан берун баранд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашиданд ва либоси худро ба ӯ пӯшиданд.

1. Хоркӣ ва итоаткории Исо - Филиппиён 2:5-11

2. Қурбонии ниҳоӣ - Юҳанно 3:16

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум буд, ва ранҷ мекашид, вале даҳони худро накушод; мисли баррае, ки ба забҳ бурда мешавад, ва мисли гӯсфанде, ки дар пеши пашмтарошаш хомӯш аст, бинобар ин даҳон накушод.

2. Матто 27:35-44 - Ва ҳангоме ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро бо қуръа партофтан тақсим карданд. Он гоҳ онҳо нишаста, дар он ҷо Ӯро посбонӣ мекарданд. Ва бар сари ӯ айбномае гузоштанд, ки навишта шудааст, ? □ аз они Исо, Подшоҳи Яҳудиён аст.??Он гоҳ бо ӯ ду роҳзанро, яке аз тарафи рост ва дигаре аз чап, маслуб карданд.

Инҷили Марқӯс 15:21 Ва онҳо Шимъӯни киреniягиро, ки падари Искандар ва Руфус буд, аз деҳа мегузашт, маҷбур карданд, ки салиби ӯро барад.

Шимъӯн хоҳиш карда шуд, ки салиби Исоро бардошта барад, ки имон ва садоқати ӯро нишон медиҳад.

1: Вақте ки бо мушкилоти душвор рӯ ба рӯ мешавад, мо бояд омода бошем, ки ба Исо содиқона пайравӣ кунем, новобаста аз он ки чӣ қадар қимат аст.

2: Вафодории мо ба Масеҳ бо омодагии мо барои гирифтани салиби худ ва аз паи Ӯ рафтан нишон дода мешавад.

1: Матто 16:24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: " Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро аз даст медиҳад, аммо ҷони худро аз даст медиҳанд, барои ман пайдо хоҳам кард ».

2: Луқо 9:23 - «Он гоҳ ба ҳама гуфт: « Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Инҷили Марқӯс 15:22 Ва Ӯро ба ҷое оварданд, ки Ҷолҷото, ки ба таъбири он "Ҷои косахонаи сар" аст.

Мардум Исоро ба Ҷолҷото, ки бо номи Ҷои косахонаи сар машҳур аст, оварданд.

1. Чӣ тавр марги Исо муҳаббати Худоро нисбати мо нишон медиҳад

2. Маънои Ҷолҷото

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Ишаъё 53:10 - Бо вуҷуди ин иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро ба азоб кашад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ мекунад, ӯ насли ӯро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасташ обод мешавад.

Инҷили Марқӯс 15:23 Ва ба ӯ доданд, ки шароби бо мур омехташуда бинӯшад, лекин Ӯ онро нагирифт.

Исо аз нӯшидани нӯшокие, ки дарди маргро суст мекард, рад кард.

1: Мо метавонем ҳатто дар вазъиятҳои душвор иродаи Худоро қабул кунем.

2: Исо аз рӯи муҳаббат ба дарди марг барои мо тоб овард.

1: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2: Ибриён 12: 2 - Ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигоҳ карда, Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст. "

Инҷили Марқӯс 15:24 Ва ҳангоме ки Ӯро маслуб карданд, либоси Ӯро ҷудо карда, қуръа партофтанд, ки ҳар кас бояд чӣ бигирад.

Марги Исоро сарбозони румӣ нишон доданд, ки барои тақсим кардани либоси ӯ қуръа партофтанд.

1. Қудрати қурбонии Исо - Чӣ гуна марги Исо ҷаҳонро тағйир дод ва Ӯ барои нишон додани муҳаббати Худ ба мо кӯшиш кард.

2. Дили банда - фурӯтанӣ ва намунаи фидокоронаи Исо дар салиб барои мо гузоштааст.

1. Филиппиён 2:7-8 - Ӯ Худро ҳеҷ чиз намедонист, ки табиати ғуломро гирифта, ба сурати инсон офарида шудааст. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, Худро фурӯтан кард ва то марг итоаткор шуд? □ ва марг дар салиб!

2. Ишаъё 53:3-6 - Ӯ аз ҷониби инсоният нафрат ва рад карда шуд, марди ранҷу азоб ва ошно бо дард. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепиндоранд, ӯро хорӣ мекарданд ва мо ӯро паст медоштем. Албатта, ӯ дарди моро бардошт ва ранҷу азоби моро бар дӯш гирифт, вале мо ӯро азоби Худо ва гирифтори уқубат ва ранҷу азоб мепиндоштем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Марқӯс 15:25 Ва соати сеюм буд, ва Ӯро маслуб карданд.

Исо дар соати сеюм маслуб карда шуд.

1. Масеҳи эҳёшуда - имони устувор дар замони ранҷу азоб

2. Ба салиб мехкӯб кардани Исо - шаҳодати муҳаббати бепоёни ӯ

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Филиппиён 2: 5-8 - "Дар муносибатҳои худ бо якдигар, мисли Исои Масеҳ фикр кунед: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; Ӯ худро ҳеҷ чиз наёфт, ки табиати ғуломро гирифта, ба сурати инсон офарида шуда буд.

Марқӯс 15:26 Ва дар болои айбномаи ӯ навишта шуда буд: «Подшоҳи Яҳудиён».

Сарбозони румӣ дар болои Исо «Подшоҳи яҳудиён» -ро ҳамчун тамасхури даъвои ӯ ба подшоҳӣ навиштанд.

1. Исоро ҷаҳон масхара мекард, вале то ҳол подшоҳи ҳақиқии подшоҳон буд.

2. Исо худро фурӯтан кард, то ки барои наҷоти мо масхара шавад ва маслуб шавад.

1. Филиппиён 2:6-8 - Исо худро фурӯтан карда, шакли ғуломро гирифт.

2. Ваҳй 19:16 - Исо Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён аст.

Марқӯс 15:27 Ва бо Ӯ ду дуздро маслуб карданд; яке аз дасти росташ ва дигаре дар тарафи чапаш.

Исо дар байни ду ҷиноятkор маслуб карда шуд.

1. Бузургтарин қурбонӣ: Чӣ тавр Исо муҳаббати бечунучарои худро нисбати мо нишон дод

2. Қудрати бахшидан: Чӣ тавр Исо ҳатто ҷиноятkорони маслуби худро бахшид

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳkор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Луқо 23:39-43 - Яке аз ҷиноятkорон, ки дар он ҷо овезон буд, ба ӯ дашном дод: ? □ рен? Оё шумо Масеҳ ҳастед ? Худро ва моро начот дех!??Аммо чиноятkори дигар уро сарзаниш кард. ? дар ? эй аз Худо метарсӣ , гуфт: ? □ вақте ки шумо зери ҳамон ҳукм қарор доред? Мо одилона чазо мегирем, зеро мо он чиро, ки сазовори корамон аст, мегирем. Аммо ин одам кори баде накардааст.??Баъд гуфт, ? □ Эйсус, вақте ки ба Малакути худ меой, маро ба ёд овар!» Исо ба вай ҷавоб дод: ? □ ҳукм ба ту мегӯям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт ҳастӣ.??

Инҷили Марқӯс 15:28 Ва ин Навишта ба амал омад, ки мегӯяд: "Ва Ӯ дар қатори ҷиноятkорон шумурда шуд".

Исо дар баробари ду ҷиноятkор маслуб карда шуд ва пешгӯии дар Навиштаҳо навишташударо иҷро кард.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Исо пешгӯии Марқӯс 15:28-ро иҷро кард

2. Арзиши бебаҳои наҷоти мо: Фаҳмидани қурбонии Исо дар Марқӯс 15:28

1. Ишаъё 53:12 - "Бинобар ин ӯро бо бузургон як ҳисса тақсим хоҳам кард, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, зеро ки ӯ ҷони худро ба мамот рехт; ва ӯ дар қатори ҷиноятқорон шумурда шуд; ва бардошт. гуноҳи бисёриҳо кард ва барои таҷовузкорон шафоат кард».

2. Луқо 22:37 - "Зеро ба шумо мегӯям, ки он чи навишта шудааст, бояд дар ман ба амал ояд: "Ва ӯ дар миёни ҷиноятқорон ҳисоб карда шуд, зеро ки он чи дар бораи ман анҷом ёфтааст".

Марқӯс 15:29 Ва роҳгузарон Ӯро дашном дода, сар ҷунбонда, мегуфтанд: «Эй эй, ки маъбадро вайрон карда, дар се рӯз бино мекунӣ!

Раҳгузарони Исо ӯро масхара карда мегуфтанд, ки вай маъбадро дар се рӯз вайрон карда, аз нав барқарор кардааст.

1. Худо метавонад корҳои ғайриимконро иҷро кунад: Фаҳмидани қудрати Исо.

2. Қувваи имон: Ғалаба кардани масхара ва масхара.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

, яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: Оё ту аломати кулоҳеро барои ин корҳо ба мо нишон медиҳӣ? Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: барои сохтани ин маъбад чилу шаш сол тӯл кашид ва оё онро дар се рӯз барқарор мекунед? Шогирдонаш аз мурдагон эҳьё шуда, ин суханонро ба ёд оварданд ва ба Навиштаҳо ва каломе ки Исо гуфта буд, имон оварданд».

Марқӯс 15:30 Худро наҷот деҳ ва аз салиб фуруд ояд.

Мардуми Ерусалим Исоро масхара карданд, вақте ки Ӯ дар салиб буд, ба Ӯ гуфтанд, ки Худро наҷот диҳад ва фуруд ояд.

1. Қудрати беимонӣ: Чӣ гуна рад кардани Исо дар салиб умқи беимонии инсониро ошкор мекунад

2. Парадокси наҷот: Чӣ тавр Исо? □ марг дар салиб наҷоти абадӣ овард

1. Юҳанно 19:25-27 - Дар назди салиби Исо модараш, модараш меистод? □ хоҳар, Марям зани Клопас ва Марями Маҷдалия. Вақте ки Исо модари худ ва шогирди дӯстдоштаи худро дар он ҷо дид, ба модараш гуфт: «Зани азиз!

2. Филиппиён 2:8-9 - Ва чун дар намуди зоҳирии одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард, то то мамот итоаткор шуд? □ ва марг дар салиб! Аз ин рӯ, Худо ӯро ба макони баланд бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст.

МАРҚӮС 15:31 Ҳамчунин саркоҳинон низ бо китобдонон масхара карда, ба якдигар мегуфтанд: «Ӯ дигаронро наҷот дод; худро наҷот дода наметавонад.

Саркоҳинон ва китобдонон Исоро масхара карда мегуфтанд, ки дар ҳоле ки ӯ тавонист дигаронро наҷот диҳад, худро наҷот дода наметавонад.

1: Қудрати Исо муҳаббат ва қурбонӣ барои мо, ҳатто дар рӯи онҳое, ки Ӯро масхара мекарданд.

2: Муҳимияти истодагарӣ барои он чизе ки мо ба он бовар дорем, ҳатто вақте ки бо тамасхур дучор мешавем.

1: Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: касеро фидо кунад? Оё барои як кас ҳаёт аст? □ дӯстон."

2: 1 ба Қӯринтиён 16:13-14 - "Эҳтиёт бошед; дар имон устувор бошед; далер бошед, қавӣ бошед. Ҳама чизро бо муҳаббат ба ҷо оваред."

Марк 15:32 Бигзор Масеҳ, Подшоҳи Исроил, акнун аз салиб фурояд, то ки мо бубинем ва имон оварем. Ва онҳое ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, Ӯро дашном доданд.

Одамоне, ки маслуб шудани Исоро тамошо мекарданд, масхараомезона аз Ӯ хоҳиш карданд, ки аз салиб фурояд, то имон оваранд.

1. Қувваи имон: Исо? Маслуб шудан ҳамчун намуна

2. Деградатсияи масхара: Исо? Маслуб ҳамчун огоҳӣ

1. Ибриён 12:2 - «чашмони моро ба Исо, муаллиф ва комилкунандаи имон, ки барои шодии дар пеши Ӯ гузошташуда, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, ба ямини тахти Худо нишастааст, менигарем. "

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

Марқӯс 15:33 Ва ҳангоме ки соати шашум расид, то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.

Дар соати шашум то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.

1. Қувваи зулмот - Баррасии зулмот, ки дар байни муборизаҳои мо меояд ва мо аз он чӣ омӯхта метавонем.

2. Қимати нур – омӯхтани аҳамияти ҷустуҷӯи нури умед дар замони торикӣ.

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Румиён 8:18 - Ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ҳозираи мо бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, қобили муқоиса нест.

Марқӯс 15:34 Ва дар соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Элоӣ, Элоӣ, лама сабахтонӣ? ки ин маънои онро дорад, ки "Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?"

Исо дар соати нӯҳум дар изтироб ба Худо нидо карда, пурсид, ки чаро ӯро тарк кардаанд.

1. Имон ба торикӣ: Омӯзиши эътимод ба Худо дар замонҳои номуайян

2. Дуоҳои бечавоб: Чӣ тавр бо ноумедӣ мубориза бурдан мумкин аст

1. 2 Қӯринтиён 1:8-10 - Зеро мо намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз ранҷу азобе, ки дар Осиё дидем, бехабар бошед. Зеро ба мо чунон бори гарон афтода будем, ки аз худи ҳаёт ноумед шудем. Дар ҳақиқат, мо ҳис мекардем, ки ҳукми қатлро гирифтаем. Аммо ин барои он буд, ки мо на ба худамон, балки ба Худое, ки мурдагонро эҳьё мекунад, такя кунем.

2. Забур 22:1-2 - Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Чаро аз наҷоти ман, аз сухани нолаи ман ин қадар дурӣ? Худоё, рӯзона мегиряму ту ҷавоб намедиҳӣ ва шаб ором намеёбам.

Марқӯс 15:35 Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Инак, Ӯ Илёсро мехонад».

Ин порча нақл мекунад, ки чӣ тавр баъзе аз онҳое, ки дар наздик буданд, ҳангоми салиб нидо кардани Илёсро шуниданд.

1. Қувваи Имон: Намунаи Исо дар бораи эътимод ба Худо ҳатто дар вақти ноумедӣ.

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ гуна мо метавонем барои ҳамдигар манбаи умед ва қувват бошем.

1. Матто 11:2-6: Шаҳодати Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи Исо.

2. Ибриён 12:2: Ба Исо ҳамчун намунаи ниҳоии истодагарӣ ва имон нигоҳ кардан.

Инҷили Марқӯс 15:36 Ва касе давида, исфанҷеро пур аз сирко пур карда, бар най гузошта, ба вай нӯшонд ва гуфт: «Бигзор! биёед бубинем, ки оё Илёс меояд, то ӯро зер кунад?

Марде давида, ба Исо нӯшокии сирко дод ва гуфт, ки ӯро ором гузоред ва бубинед, ки Илёс меояд, то ӯро зер кунад.

1. Муҳаббати Худо бепоён аст - Марқӯс 15:36

2. Дар замонҳои душвор ба қудрати Худо такя кунед - Марк 15:36

, гуфт: li, Eli, lema sabachthani???Яъне, ? ???

2. Забур 21:1 - "Худои ман, Худои ман, чаро Маро тарк кардӣ? Чаро аз ёриам ва аз

суханони нолаи Ман ин қадар дур ҳастӣ?"

Марқӯс 15:37 Ва Исо бо овози баланд фарьёд зада, ҷон дод.

Исо бо овози баланд фарьёд зада, дар салиб мурд.

1: Қурбонии ниҳоии Исо дар ҳаёти худ ва омодагии Ӯ барои мурдан барои мо.

2: Чӣ тавр марги Исо ба мо умед ва наҷот меорад.

1: Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд."

2: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Инҷили Марқӯс 15:38 Ва пардаи маъбад аз боло то поён ду пора дарида буд.

Пардаи маъбад аз боло то поён ду пора шуд.

1. Пардаи дарида: Нишонаи қудрати Худо

2. Ахамияти пардаи дарида ва таъсири он ба хаёти мо

1. Ибриён 10:19-20 - Пас, эй бародарон, азбаски мо боварӣ дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зиндае, ки Ӯ ба воситаи парда, яъне ба воситаи ҷисми Ӯ барои мо кушод, ба ҷойҳои муқаддас дохил шавем.

2. Луқо 23:44-45 - Ҳоло тақрибан соати шашум буд, ва то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт, дар ҳоле ки офтоб? □ чароғ ном шуд. Ва пардаи маъбад ду пора шуд.

Инҷили Марқӯс 15:39 Ва мирисад, ки дар муқобили Ӯ истода буд, дид, ки вай ин қадар фарьёд зада, ҷон дод, гуфт: «Дар ҳақиқат ин Одам Писари Худо буд».

Ин порча нишон медиҳад, ки мирисад Исоро чун Писари Худо шинохт, вақте дид,

ки ӯро дар салиб мурданд.

1. "Қудрати эътироф кардани Исо ҳамчун Писари Худо"

2. «Шоҳиди имони мирисад»

1. Румиён 10: 9 - «Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт».

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Инҷили Марқӯс 15:40 Ҳамчунин заноне буданд, ки ба дур нигоҳ мекарданд: дар байни онҳо Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Яъқуби хурдсол ва Йӯсе ва Саломия буданд;

Дар ин порча чор зане зикр шудааст, ки ҳангоми маслуб кардани Исо ҳузур доштанд - Марями Маҷдалия, Марьями модари Яъқуби хурдсол ва Юсе ва Саломия.

1. Қувваи имон: Шоҳиди занон дар салиб

2. Қуввае, ки аз ранҷу азоб ба даст омадааст: Намунаи Исо

1. Ибриён 12:2 - Нигариста ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб оварда ва дар ямини тахти Худо нишастааст.

2. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

Марқӯс 15:41 (Онҳо низ, вақте ки Ӯ дар Ҷалил буд, аз ақиби Ӯ мерафтанд ва ба Ӯ хизмат мекарданд;) ва бисьёр занони дигар, ки бо Ӯ ба Ерусалим омаданд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чанд зан аз Ҷалил ба Ерусалим пайравӣ намуда, дар роҳ ба Ӯ хизмат мекарданд.

1. Зебоии хизмат: Чӣ тавр Исоро занон дастгирӣ ва ба ӯ хизмат мекарданд.

2. Қувваи шарикӣ: Чӣ тавр Исоро пайравони содиқ иҳота карданд.

1. Румиён 12:10-13 ?Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ содиқ бошед; ба якдигар ба иззату эхтиром р додан; дар саъю кӯшиш аз ақиб намондан, дар рӯҳи гарм, хизмат ба Худованд; аз умед шодӣ кардан, дар мусибат устувор будан, ба дуо бахшидан.

2. Ибриён 6:10 ??Зеро ки Худо он қадар беадолат нест, ки кори шумо ва муҳаббатеро, ки шумо ба исми Ӯ дар хидмати муқаддасон зоҳир кардаед, фаромӯш кунад.

Инҷили Марқӯс 15:42 Ва ҳангоме ки шом фаро расид, зеро ки тайёрӣ буд, яъне як рӯз пеш аз рӯзи шанбе,

Як рӯз пеш аз шанбе рӯзи тайёрӣ буд.

1: Худо рӯзи шанберо барои мо ҳамчун рӯзи истироҳат омода кардааст, пас биёед аз рӯзи омодагӣ истифода барем, то худро ба рӯзи истироҳати оянда омода созем.

2: Худо ба мо рӯзи шанберо дод, то истироҳат кунем ва дар бораи некии Ӯ мулоҳиза ронем, аз ин рӯ биёед аз рӯзи омодагӣ истифода барем, то дар бораи ҳаёти худ фикр кунем ва чӣ гуна мо метавонем Худоро беҳтар ҷалол диҳем.

1: Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Инҷили Марқӯс 15:43 Юсуф аз Ариматея, ки мушовири мӯҳтарам буд, ки низ мунтазири Малакути Худо буд, омада, далерона назди Пилотус даромад ва ҷасади Исоро мехост.

Юсуфи Ариматея далерона аз Пилотус ҷасади Исоро пас аз маргаш пурсид.

1: Малакути Худо дар дохили мост ва мо метавонем барои иҷрои корҳои душвор далерӣ пайдо кунем.

2: Далер бошед ва барои он чизе ки ба он бовар мекунед, истодагарӣ кунед.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Эфсӯсиён 6: 10-13 - "Ниоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед; тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. на бар зидди хун ва ҷисм, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳокимиятҳо, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза баред. ки дар рӯзи бад тоб оварад ва ҳама чизро карда, устувор истода бошад».

МАРҚӮС 15:44 Пилотус дар ҳайрат монд, ки оё ӯ аллакай мурдааст;

Пилотус аз фаҳмидани он ки Исо аллакай мурд, дар ҳайрат монд ва аз мирисад хоҳиш кард, ки инро тасдиқ кунад.

1: Марги Исо он қадар муҳим буд, ки ҳатто Пилотусро ба ҳайрат оварад.

2: Марги Исо чунон ниҳоӣ буд, ки дар он хато кардан мумкин набуд.

1: Isaiah 53:9 - Ва ӯ қабри худро бо бадкорон ва бо сарватдорон дар марги худ сохт; зеро ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд.

2: Ибриён 9:28 - Ҳамин тавр, Масеҳ боре пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад; ва ба толибони Ӯ бори дуюм бегуноҳ барои наҷот зоҳир хоҳад шуд.

Марқӯс 15:45 Ва чун дар бораи мирисад фаҳмид, ҷасадро ба Юсуф дод.

Вақте ки мирисад марги Исоро тасдиқ кард, ба Юсуф иҷозат дод, ки ҷасади Исоро гирад.

1. Қувваи Имон: Дарсҳо аз Юсуфи Ариматея

2. Арзиши пайравӣ ба Исо: Юсуф аз Ариматея

1. Матто 27:57-61 - Юсуфи Ариматея аз Пилотус барои дафн кардани ҷасади Исо иҷозат мепурсад

2. Луқо 23:50-56 - Юсуфи Ариматея иҷозат мехоҳад, ки ҷасади Исоро гирифта, дар қабри худаш дафн кунад.

Инҷили Марқӯс 15:46 Ва катони маҳин харида, ӯро фуровард ва ба катон печонд, ва дар қабре, ки аз санг тарошида буд, гузошт ва сангеро ба дари қабр ғелонда дод.

Исоро дар қабре дафн карданд, ки аз санг канда шуда, бо санги калон мӯҳр зада шуда буд.

1. Қурбонии Исо - Марг ва дафни ӯ дар қабр.

2. Қудрати Исо - Ҳаёти ӯ ҳатто пас аз маргаш ҳанӯз маргро мағлуб мекунад.

1. Румиён 6:9 - "Зеро ки мо медонем, ки Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд, вай наметавонад дубора бимирад; марг дигар бар Ӯ ҳукмфармо нест".

2. Ишаъё 53:9 - "Ӯ дар марги худ қабр бо шарирон ва бо сарватдорон таъин карда шуд, гарчанде ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд."

Марқӯс 15:47 Ва Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Йӯсе диданд, ки Ӯ куҷо гузошта шудааст.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Марями Маҷдалия ва Марям, модари Юсе шоҳиди он буданд, ки Исо пас аз маслуб шуданаш дар куҷо гузошта шуд.

1: Мо аз садоқати Марями Маҷдалия ва Марями модари Юсе омӯхта метавонем, то дар куҷо гузоштани Исо, ҳатто дар шароити душвор шаҳодат диҳем.

2: Мо даъват шудаем, ки ба намунаи Марями Маҷдалия ва Марям, модари Йӯсе пайравӣ кунем ва дар миёни душвориҳо дар имон истода бошем.

1: Луқо 23:55-56 - ? он заноне, ки бо Исо аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби Юсуф рафта, қаброро ва чӣ гуна дар он гузошта шудани ҷасади ӯро диданд. Баъд ба хона рафта, ҳанут ва атр тайёр карданд.??

2: Юҳанно 19:25-27 - ? □ дар гӯши салиби Исо модараш, хоҳари модараш, Марьями зани Клопас ва Марями Маҷдалия меистод. Вақте ки Исо модари худ ва шогирди дӯстдоштаи худро дар он ҷо дид, ки дар он ҷо истодаанд, ба модараш гуфт: «? □ зани гӯш, инак писари ту.??Ва ӯ ба шогирд гуфт: ? эй модари ту.??

Марқӯс 16 воқеаҳои асосии эҳёи Исо, зоҳир шудани Ӯ ба шогирдони гуногун ва ба осмон сууд шудани Ӯро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Марями Маҷдалия, Марям модари Яъқуб ва Саломе ҳанутеро мехаранд, то онҳо барои тадҳин кардани бадани Исо раванд. Хеле барвақт дар рӯзи аввали ҳафта, танҳо пас аз тулӯи офтоб онҳо ба сӯи ғабр мерафтанд ва аз ҳамдигар мепурсиданд, ки кї санги дари ғаброро меғелонад? Аммо вақте ки онҳо ба боло нигаристанд, диданд, ки он санги хеле калон аст, ки ғелонда шудааст (Марқӯс 16:1-4). Вақте ки онҳо вориди қабр шуданд, ҷавонеро дид, ки ҷомаи сафедпӯст дар тарафи рост нишастааст, бо изтироб гуфт: "Натарс. Ту Исои Носириро, ки маслуб шудааст, ҷустуҷӯ карда истодаӣ. Ӯ эҳьё шудааст! Ӯ дар ин ҷо нест. Ҷои гузоштани ӯро бубин, аммо рафта ба ӯ бигӯй". шогирдони Петрус: «Ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад, Ӯро ҳамон тавре ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо бубинед».» Занони ларзон ларзон аз қабр гурехта рафтанд, зеро ҳаросон буданд, касе чизе нагуфт (Марқӯс 16:5–8).

Сархати 2: Пас аз эҳёи рӯзи аввали ҳафтаи аввал Марями Маҷдалия, ки ҳафт дев ронда шуд, зоҳир шуд ба онҳое, ки дар мотам гирифта буданд, вақте шуниданд, ки Исо зинда дид, ба ин бовар накарданд, пас ин шакли дигар пайдо шуд, ду нафар ҳангоми роҳ рафтан ба кишвар эълон карданд, аммо бовар накарданд ё баъдтар пайдо шуданд Ёздаҳ вақте ки мехӯрданд, мазаммат карданд беимонӣ якравӣ, зеро бовар накарданд, ки онҳо ӯро баъд аз эҳьё диданд, ба тамоми ҷаҳон рафта, Инҷилро мавъиза кунед ва гуфт: "Ба тамоми мавҷудот башорат диҳед, ҳар касе, ки имон дорад, таъмид мегирад, наҷот хоҳад ёфт, ҳар касе, ки имон надорад, маҳкум мекунад. девҳо ба забонҳои нав гап мезананд, морҳоро мебардоранд дастҳо заҳри марговар менӯшанд, онҳоро метарсонанд, дастҳояшонро гузошта бемор шифо мебахшад" гуфт шогирдони комиссияи пас аз эҳё (Марқӯс 16:9-18).

Параграфи 3: Пас аз он ки Худованд Исо онҳоро гуфт, ба дасти рости осмон баромад, Худо ба дасти рост нишаст ва шогирдон дар ҳама ҷо мавъиза мекарданд, Худованд бо аломатҳои каломи тасдиқшуда кор мекард ва бо тасдиқи илоҳӣ ба осмон мерасид, рисолати онҳо тавассути мӯъҷизаҳои ҳамроҳикунанда, ки ба тахти пирӯзии Масеҳ ишора мекунанд, анҷом ёфт. 16:19-20).

Марқӯс 16:1 Ва ҳангоме ки рӯзи шанбе гузашт, Марьями Маҷдалия ва Марьями модари Яъқуб ва Саломия ҳанутҳои ширин хариданд, то омада Ӯро тадҳин кунанд.

Марями Маҷдалия, Марьями модари Яъқуб ва Саломия ҳанут хариданд, то ки Исоро

баъд аз рӯзи шанбе тадҳин кунанд.

1. Қудрати занон дар эҳёи Исо

2. Бахшида шудани Марями Маҷдалия, Марям Модари Яъқуб ва Саломе

1. Луқо 23:56 - "Ва баргаштанд ва ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе мувофиқи ҳукм истироҳат карданд."

2. Матто 27:61 - "Ва Марями Маҷдалия ва Марьями дигар, дар рӯ ба рӯи қабр нишаста буданд."

Инҷили Марқӯс 16:2 Ва субҳи барвақт, дар рӯзи аввали ҳафта, ҳангоми тулӯи офтоб ба сари қабр омаданд.

Рӯзи аввали ҳафта, субҳи барвақт мардум ҳангоми тулӯи офтоб ба сари қабр меомаданд.

1. Писари эҳёшуда: Чӣ тавр эҳёи Исо ҳама чизро тағйир медиҳад

2. Қувваи эҳё: Чаро Пасха муҳим аст

1. 1 Қӯринтиён 15:20-22 - «Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гардид. Зеро, азбаски мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон ҳама дар Масеҳ зинда хоҳанд шуд».

2. Румиён 6:4-5 - «Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем. Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ муттаҳид шуда бошем, албатта мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд».

Инҷили Марқӯс 16:3 Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Кӣ моро аз дари қабр сангро меғелонад?

Шогирдон дар ҳайрат буданд, ки кӣ сангро аз даромадгоҳи қабри Исо меғелонад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо ҳатто бузургтарин монеаҳоро паси сар кард

2. Қувваи намоз: таваккал ба Худо барои пирӯзӣ дар ҳама мушкилот

1. Матто 17:20 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо; зеро ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ба андозаи донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Марқӯс 16:4 Ва чун диданд, диданд, ки санг ғелонда шудааст, зеро ки он хеле бузург буд.

Санге, ки даромадгоҳи қабри Исоро мӯҳр зада буд, ғелонда шуд.

1: Эҳёи Исо: Бузургтарин мӯъҷиза

2: Аҳамияти санги ғелондашуда

1: Юҳанно 10: 17-18, "Бинобар ин Падар Маро дӯст медорад, зеро Ман ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро дубора бигирам. Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, аммо ман онро бо ихтиёри худ мегузорам. Ман қудрат дорам, ки онро бигузорам, ва ман қудрат дорам, ки онро боз баргирам. Ин ҳукмро Ман аз Падари худ гирифтаам».

2: Ибриён 2: 14-15, "Азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, Худаш низ аз ҳамон чизҳо баҳра бурд, то ки ба воситаи мамот касеро, ки қудрати мамот, яъне иблисро дорад, нест кунад, ва ҳамаи онҳоеро, ки аз тарси марг тобеи ғуломии якумрӣ буданд, раҳо кун».

Инҷили Марқӯс 16:5 Ва ба қабр даромада, ҷавонеро диданд, ки дар тарафи рост нишаста буд ва дар тан ҷомаи сафеди дарозе дошт; ва онҳо ба ҳарос афтоданд.

Занон вориди мазор шуданд ва ҷавонеро диданд, ки дар тан ҷомаи сафеди дарозе дошт ва боиси тарси онҳо шуд.

1. Натарс: итминон аз ҷониби Худо дар замони номуайянӣ

2. Қудрати тасаллии Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10: «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 23:4: «Гарчанде ки аз водии сояи марг қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд».

Инҷили Марқӯс 16:6 Ва ба онҳо гуфт: «Натарсед: шумо Исои Носириро, ки маслуб шуда буд, меҷӯед; эҳьё шудааст; вай дар ин ҷо нест: инак, ҷое ки Ӯро гузоштанд.

Эҳёи Исо сабаби ҷашн ва умед аст, на тарс.

1: Масеҳ эҳё шуд! Аз эҳёи мӯъҷизавии Ӯ шод бошед ва ба Ӯ таваккал кунед!

2: Натарсед, зеро Исои Носирӣ, ки маслуб шуда буд, эҳьё шудааст!

1:1 Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро он чиро, ки гирифтам, ба шумо дар ҷои аввал супурдам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд ва дафн карда шуд ва дар рӯзи сеюм эҳьё шуд. мувофиқи Навиштаҳо рӯз.

2:1 Петрус 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Мувофиқи марҳамати бузурги худ, Ӯ моро водор сохт, ки ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда таваллуд шавем, то меросе, ки фано, беайб ва пажмурда аст, ки дар осмон барои шумо нигоҳ дошта мешавад.

Инҷили Марқӯс 16:7 Аммо биравед ва ба шогирдони Ӯ ва Петрус бигӯед, ки вай пеш аз шумо ба Ҷалил меравад: Ӯро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо хоҳед дид.

Шогирдони Исо ва Петрус ташвиқ шуданд, ки мувофиқи ваъдаи Ӯ ба Ҷалил барои дидани Ӯ бираванд.

1. Қувваи имон: ваъдаи Исо дар бораи мулоқот бо шогирдонаш дар Ҷалил ба мо хотиррасон мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо пурра будани нақшаи Ӯро намефаҳмем.

2. Тасаллии умед: Ҳузури Исо дар Ҷалил ҳамчун ёдраскунандаи умеде аст, ки Ӯ ба ҳаёти мо меорад, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки ҳаёт номуайян аст.

1. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем. На танҳо ин, балки мо аз азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷ сабру тоқат ба вуҷуд меорад ва сабр хислат ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

2. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

Марқӯс 16:8 Ва онҳо зуд берун рафта, аз қабр гурехтанд; зеро ки онҳо ба ларза афтоданд ва дар ҳайрат буданд, ва ба касе чизе нагуфтанд; зеро онҳо метарсиданд.

Заноне, ки қабри Исоро зиёрат карда буданд, аз тарс зуд гурехтанд ва он чи дида буданд, ба касе нагуфтанд.

1. Қувваи тарс дар шаҳодат

2. Нақши муҳими шаҳодат дар имон

1. Такрори Шариат 6:4-9 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст! Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Забур 91:1-2 - Касе ки дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд хоҳам гуфт: «Ӯ паноҳгоҳи ман ва қалъаи ман аст; Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард».

Инҷили Марқӯс 16:9 Вақте ки Исо дар рӯзи аввали ҳафта эҳьё шуд, аввал ба Марями Маҷдалия зоҳир шуд, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд.

Исо дар рӯзи аввали ҳафта барвақт бархост ва Марями Маҷдалия аввалин шуда Ӯро дид.

1. Қудрати эҳёшавӣ: Чӣ тавр Исо аз мурдагон эҳьё шуд ва ҷаҳонро дигар кард

2. Қудрати бахшидан: Чӣ тавр Исо ҳафт девро аз Марями Маҷдалия берун кард

1. Юҳанно 20:11-18 - Марями Маҷдалия бо Худованди эҳёшуда вомехӯрад

2. Луқо 8:1-3 - Марями Маҷдалия яке аз пайравони Исо мебошад, ки аз ҳафт дев раҳо карда шудааст.

Маркӯс 16:10 Ва вай рафта, ба онҳое ки бо Ӯ буданд, хабар дод, ки онҳо мотам гирифта, гиря мекарданд.

Заноне, ки Исоро баъди эҳё шуданаш диданд, рафта, ба шогирдоне, ки мотам гирифта, гиря мекарданд, нақл карданд.

1. Дар замони мотам чӣ гуна умед пайдо кард

2. Қудрати шоҳиди эҳёи Масеҳ

1. Юҳанно 20:1-18 - Қиссаи Марями Маҷдалия ба қабр меравад ва шоҳиди эҳёи Исо мебошад

2. Румиён 5:3-5 - Умеде, ки мо сарфи назар аз ранҷу азобҳо дар Масеҳ дорем.

Инҷили Маркӯс 16:11 Ва онҳо, чун шуниданд, ки Ӯ зинда аст ва аз вай диданд, бовар накарданд.

Ин порча дар бораи нобоварии заноне сухан меронад, ки Исоро пас аз эҳё зинда дида буданд.

1. Ба қиёмат бовар кунед: Қувваи Имон

2. Дидан имон овардан аст: рафъи шубҳа

1. Юҳанно 20:24-29 - Беимонӣ ва эътиқоди минбаъдаи Томас

2. 1 Петрус 1:3-9 - Қувваи умед ба воситаи имон ба эҳёшавӣ

Инҷили Маркӯс 16:12 Баъд аз он, Ӯ ба ду нафари онҳо, ҳангоме ки роҳ мерафтанд

ва ба деҳа мерафтанд, ба сурати дигар зоҳир шуд.

Исо ба ду шогирдаш дар шакли дигар зоҳир шуд.

1: Исо ҳатто дарториктарин замонҳои мо бо мост ва ӯ ба мо бо роҳҳои гуногун зоҳир хоҳад шуд.

2: Ҳузури Исоро дар ҳаёти мо қадр кунед ва эътироф кунед, ҳатто вақте ки ҳузури ӯ равшан нест.

1: Матто 28:20 - «Онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. Омин».

2: Аъмол 1: 3 - "Ба Ӯ низ пас аз ҳаваси худ бо далелҳои зиёди беайб зинда будани худро нишон дод, ки дар онҳо чиҳил рӯз зоҳир шуда, дар бораи он чи дар бораи Малакути Худо сухан меронад".

Инҷили Марқӯс 16:13 Ва онҳо рафта, инро ба боқимондагон гуфтанд, ва ба онҳо бовар накарданд.

Вақте ки шогирдон дар бораи эҳёи Исо ба дигарон нақл карданд, ба онҳо бовар накарданд.

1. Қудрати Шоҳид: Чӣ тавр ба паҳн кардани хушхабар сарфи назар аз шубҳаҳо

2. Имон бар тарс: Чӣ тавр дар эътиқоди худ устувор истодан мумкин аст

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Аъмол 4:20 - Зеро мо наметавонем дар бораи он чи дидаем ва шунидаем, сухан нагӯем.

Инҷили Марқӯс 16:14 Баъд ба он ёздаҳ нафар, ки дар сари суфра нишаста буданд, зоҳир шуда, онҳоро бо беимонӣ ва дилсахтии онҳо мазаммат кард, зеро ба онҳое ки Ӯро баъд аз эҳьё шуданаш дида буданд, бовар накарданд.

Ӯ ёздаҳ нафарро сарзаниш кард, ки онҳо ба онҳое, ки баъд аз эҳё шуданаш ӯро

дида буданд, имон надоранд.

1. Қувваи Имон: Ғалаба кардани Куфр

2. Аҳамияти эътиқод ба эҳёи Масеҳ

1. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст. Зеро ки одамони пештара ба воситаи он таърифи худро гирифтанд. Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо каломи Худо офарида шудааст, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст.

2. Юҳанно 20:24-29 - Ҳоло Тумо, яке аз он дувоздаҳ, ки Дугоник ном дошт, ҳангоми омадани Исо бо онҳо набуд. Шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем». Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Агар дар дасти Ӯ изи мехҳоро набинам, ва ангушти худро дар изи мехҳо набинам, ва дастамро ба паҳлуи ӯ нагузорам, ҳеҷ гоҳ бовар намекунам». Пас аз ҳашт рӯз, шогирдонаш боз дар дохили хона буданд ва Тумо низ бо онҳо буд. Гарчанде ки дарҳо қулф буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истода, гуфт: «Салом бар шумо бод». Он гоҳ ба Тумо гуфт: «Ангушти худро дар ин ҷо гузор ва дастҳои маро бубин; ва дасти худро дароз карда, дар паҳлуи ман гузор. Кофир нашавед, балки имон оваред». Тумо ба ӯ ҷавоб дод: «Худовандо ва Худои ман!» Исо ба вай гуфт: «Оё барои он имон овардӣ, ки Маро дидаӣ? Хушо касоне, ки надидаанд ва имон овардаанд».

Марқӯс 16:15 Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот Инҷилро мавъиза кунед».

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки Инҷилро ба ҳама дар ҷаҳон паҳн кунанд.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр паёми Исо то ҳол аҳамият дорад

2. Таъхири шогирдсозӣ: расидан ба ҷаҳон бо Инҷил

1. Ишаъё 6:8 Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2. Матто 28:19-20 Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Марк 16:16 Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид гирад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

Ҳар кӣ ба Исо имон оварад ва таъмид мегирад, наҷот хоҳад ёфт, аммо онҳое, ки имон намеоваранд, маҳкум хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти имон ва таъмид дар наҷоти мо

2. Оқибатҳои бовар накардан ба Исо

1. Румиён 10:9-10 - "ки агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дили худ имон дорад ва сафед мешавад, бо даҳон касе иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

Марқӯс 16:17 Ва ин аломот ба имондорон пайравӣ хоҳад кард; Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт;

Ин порча дар бораи аломатҳое сухан меронад, ки ба исми Исо имондоронро пайравӣ хоҳанд кард, ба монанди берун кардани девҳо ва суханронӣ ба забонҳои нав.

1. Қувваи Имон: Кушодани мӯъҷизаҳо дар ҳаёти мо

2. Аломатҳо ва мӯъҷизот: кушодани олами ғайриоддӣ

1. Луқо 10:17-20 - Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки девҳоро ба исми Ӯ берун кунанд

2. Аъмол 2:1-4 - Шогирдон пас аз пур шудан аз Рӯҳулқудс ба забонҳои нав сухан мегӯянд

Марқӯс 16:18 Онҳо морҳоро бардошта хоҳанд бурд; ва агар чизи марговар бинӯшанд, ба онҳо зиёне нарасонад; даст бар беморон гузошта, шифо меёбанд.

Исо ваъда медиҳад, ки онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, аз балоҳо муҳофизат карда метавонанд ва беморонро шифо диҳанд.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои Масеҳ: Қувваи Имон

2. Ғалаба кардани тарс ва шубҳа: Вақте ки шумо чизе барои гум кардан надоред

1. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2. Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст".

Инҷили Марқӯс 16:19 Пас аз он ки Худованд ба онҳо сухан гуфт, Ӯ ба осмон бурда шуд ва ба ямини Худо нишаст.

Исо ба осмон сууд кард ва дар тарафи рости Худо нишаст.

1: Мо ҳамеша метавонем ба ваъдаҳои Исо такя кунем ва Ӯ дар тарафи рости Худо нишастааст.

2: Мо метавонем тасаллӣ диҳем ва умедворем, ки Исо бо мост ва Ӯ дасти рости Худост.

1: Аъмол 1: 9-11 - Исо ба болои абр бардошта шуд ва дар тарафи рости Худо нишаст.

2: Эфсӯсиён 1: 19-23 - Худо Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард ва Ӯро дар заминҳои осмонӣ ба ямини Худ нишаст.

Марқӯс 16:20 Ва онҳо берун рафта, дар ҳама ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд бо онҳо кор мекард ва каломро бо аломатҳои зерин тасдиқ мекард. омин.

Шогирдон рафта, дар ҳама ҷо мавъиза мекарданд ва Худованд бо онҳо кор мекард ва суханони онҳоро бо мӯъҷизаҳо тасдиқ мекард.

1. «Қудрати Каломи Худо: мавъиза бо қудрат»

2. «Табиати мӯъҷизавии кори Худо»

1. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард, ки ӯ ба корҳои нек ва шифо додани ҳамаи онҳое, ки аз иблис мазлум буданд, мерафт, зеро Худо бо Ӯ буд».

2. Румиён 15:19 - «Бо қудрати аломот ва мӯъҷизот, бо қудрати Рӯҳи Худо, ба тавре ки ман аз Ерусалим ва дар тамоми гирду атрофи Иллирикум хизмати башорати Масеҳро ба ҷо овардам».

Луқо 1 барои таваллуди Исо замина мегузорад ва дар бораи ҳолатҳои мӯъҷизавии таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда ва Исо, ки бо эълонҳои фариштагон пешгӯй шуда буданд, нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Луқо мақсади худро аз навиштани ин гузориш ба Теофилус фаҳмонда, ӯро итминон медиҳад, ки он ба тафтишоти дақиқ ва гузоришҳои шоҳидон асос ёфтааст (Луқо 1:1-4). Сипас он ба воқеаҳои пеш аз таваллуди Исо мегузарад, аз Закариё ва Элисобаъ, ки одил, вале фарзанд надоштанд. Ҳангоме ки Закарё дар маъбад хизмат мекард, фариштае зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт, ки ба пирӣ нигоҳ накарда, онҳо Яҳё ном писаре хоҳанд дошт, ки одамонро барои омадани Худованд омода месозад. Закарё аз пирии онҳо шубҳа дошт ва то он даме, ки ин воқеа рӯй дод, гунг шуд (Луқо 1:5-25).

Параграфи 2: Пас аз шаш моҳ, фариштаи Ҷабраил ба Марям дар Носира омад ва эълон кард, ки ӯ ба воситаи Рӯҳулқудс писаре бо номи Исо ҳомиладор хоҳад шуд, ки Писари бузурге хоҳад буд Худои Таоло ба ӯ тахти тахти падараш Довудро ато кунад, подшоҳӣ бар авлоди Яъқуб абадан нест. Марям аз ин салом ба изтироб афтода ва дар ҳайрат буд, ки ин чӣ гуна салом буда метавонад, Марям пурсид, ки чӣ тавр ин метавонад аз бокира буданаш рӯй диҳад. Ҷабраил фаҳмонд, ки ҳеҷ чиз бо Худо ғайриимкон нест. Марям фурӯтанона гуфт: «Ман бандаи Худованд ҳастам, бигзор каломи Ту ба амал ояд» (Луқо 1:26-38).

Параграфи 3: Пас аз ин эълон, Марям ба назди хеши худ Элисобаъ омад, ки аз Юҳанно ҳомиладор буд. Вақте ки Элисобаъ саломи Марямро шунид, тифл ба ҷунбиш омад, Рӯҳулқудс пур шуд, ки дар байни занҳо шиками мевадор аст, чаро ато кардам, ки ман модарам Парвардигорам ба ман меояд, баробари садои саломи ту ба гӯшҳо расид. (Луқо 1:39–56). Дар ҳамин ҳол вақти таваллуди Элисобаъ фаро расид, ки хешовандони ҳамсоягон шуниданд, ки Худованд раҳмдилии азим нишон дод, ӯро шод карданд дар рӯзи ҳаштум кӯдаки хатнае, ки ӯро ба номи падараш Закарё номид, модараш гуфт: «Не! Ӯро Яҳё меноманд». Онҳо гуфтанд, ки дар байни хешовандон касе ном набурдааст, фаҳмад, ки чӣ мехоҳад занг зада пурсид, дар лавҳа навиштааст, ки "Номи ӯ Ҷон". Ҳама дар ҳайрат афтода, дарҳол даҳон кушода, забон кушода, ба ҳамду санои Худо шурӯъ карданд, ки ҳамсояҳо дар тамоми кӯҳистон ба ҳайрат афтоданд. Мардуми Яҳудо дар бораи ин ҳама чизҳо мегуфтанд. Зеро дасти Худованд бо ӯ падар Закарё пур Рӯҳулқудс пешгӯй хизмат

оянда писар оятҳои охирон дорои суруде дар ситоиши маъруф Бенедиктус тарҳрезӣ нақшаи наҷоти Худои Исроил, аз ҷумла нақши писар бозӣ муждаи Масеҳ (Луқо 1:57-80).

Луқо 1:1 Азбаски бисьёр касон даст ба даст гирифтаанд, то баёни он чиро, ки дар байни мо ба таври дақиқ имон доранд, баён кунанд,

Ин порча муқаддима ба Инҷили Луқо мебошад, ки мефаҳмонад, ки бисёр одамон ҳуҷҷатгузорӣ кардани таълимоти Исоро, ки аз ҳама бештар пазируфта мешаванд, бар ӯҳда гирифтаанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки идоракунандагони содиқи каломи Ӯ бошем ва таълимоти Исоро, ки Калисо қабул мекунанд, содиқона ҳуҷҷатгузорӣ кунем.

2. Эълон кардани Инҷили Исои Масеҳ як масъулияти муҳим аст ва мо бояд чораҳо андешем, то он ба наслҳои оянда ба таври дақиқ паҳн карда шавад.

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо навишта шудааст ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додани адолат муфид аст, то ки бандаи Худо барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

Луқо 1:2 Чунон ки онҳоро ба мо, ки аз ибтидо шоҳидон ва ходимони калом буданд, супурданд;

Ин порча сарчашмаи гузоришҳои хушхабарро ҳамчун шоҳидон ва ходимони калом тасвир мекунад.

1. Муҳимияти пайравӣ аз Каломи Худо, ки дар ривоятҳои Инҷил ошкор шудааст.

2. Қувваи шаҳодат ва нақши он дар ирсоли имон.

1. Юҳанно 14:26 - "Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, Ӯ ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад оварад".

2. Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва ҳатто то дуртарин гӯшаи замин шоҳидони Ман хоҳед буд".

Луқо 1:3 Ба ман низ, ки аз аввал ҳама чизро дарки комил доштам, ба ту, эй олиҷаноб Теофилус, ба тартиб навиштан ба ман маъқул буд!

Муаллиф ҳама чизро дарки комил дорад ва мехоҳад онро дар шакли ҳисоботи хаттӣ ба Теофилус нақл кунад.

1. Донистани иродаи Худо: Чӣ тавр фаҳмидани фаҳмиши комили Ӯ

2. Теофилуси аъло будан: мувофиқи ин ном зиндагӣ кардан чӣ маъно дорад

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе айб мебахшад ва ин ба ӯ дода мешавад.

Луқо 1:4 То он чизеро, ки ба ту таълим дода шудааст, бидонед.

Луқо изҳороти аз ҷониби Худоро қайд мекунад, ки онҳое, ки дар Инҷил таълим дода шудаанд, метавонанд дурустии таълимотро донанд.

1. Эътимоди бепоёни Каломи Худо

2. Фаҳмидани кафолати ваъдаҳои Худо

1. Румиён 15:4 - Зеро ҳар он чи пештар навишта шуда буд, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо бо сабр ва тасаллӣ аз Навиштаҳо умед дошта бошем.

2. 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

Луқо 1:5 Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, як коҳине бо номи Закариё аз қабилаи Абиё буд, ва занаш аз духтарони Ҳорун буд, ва номи вай Элисобаъ буд.

Закариё ва Элисобаъ дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудо, ҳамсарони парҳезгор буданд.

1. Худо хоксортарини мардумро барои иҷрои иродаи худ интихоб мекунад.

2. Вафодории Закарё ва Элисобаъ барои ҳамаи мо намуна аст.

1. Яъқуб 4:10 «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

2. Румиён 12:2 «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Луқо 1:6 Ва ҳардуи онҳо дар ҳузури Худо одил буданд ва аз рӯи тамоми аҳком ва фароизи Худованд беайб рафтор мекарданд.

Закариё ва Элисобаъ ҳарду дар назди Худо одил буданд ва тамоми аҳком ва қонунҳои Худовандро содиқона риоя мекарданд.

1. "Зиндагии одилона: Даъват ба қудсият"

2. «Зиндагӣ дар итоат: баракат барои халқи Худо»

1. Такрори Шариат 6: 24-25 - "Ва Худованд ба мо амр дод, ки ҳамаи ин фароизҳоро риоя кунем ва аз Худованд Худои худ битарсем, то ҳамеша ба некии мо, то ки Ӯ моро зинда нигоҳ дорад, чунон ки имрӯз аст. Он гоҳ ин хоҳад буд. адолат барои мост, агар ҳамаи ин аҳкомро ба ҳузури Худованд Худои худ риоя кунем, чунон ки Ӯ ба мо фармудааст».

2. Ишаъё 33:15 - «Он ки одилона рафтор мекунад ва сухани рост мегӯяд, он ки фоидаи зулмро нафрат мекунад, бо дастҳояш ишора мекунад, ришваро рад мекунад, гӯшҳояшро аз шунидани хунрезӣ бозмедорад ва чашмони худро аз дидани бадӣ мебандад. »

Луқо 1:7 Ва онҳо фарзанде надоштанд, зеро Элисобаъ нозой буд, ва ҳардуи онҳо

ҳоло хеле солхӯрда буданд.

Элизабет ва шавҳараш аз сабаби нозории Элизабет ҳам пир ва ҳам фарзанд надоштанд.

1. "Умед ба Худованд - Дарси Элизабет ва шавҳараш"

2. "Вақти Худо комил аст - омӯзиши Элизабет ва шавҳараш"

1. Забур 37:4 - "Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд."

Луқо 1:8 Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки ӯ вазифаи коҳинро ба ҳузури Худо мувофиқи тартиби кори худ иҷро мекард,

Ин порча Закарёро тасвир мекунад, ки вазифаҳои коҳиниро иҷро мекард.

1. Боварӣ ба нақшаи Худо: Омӯзиши сабр ва мӯътамад будан дар вақти душвориҳо

2. Иҷрои ҳадафи аз ҷониби Худо додаи шумо: Зиндагӣ бо даъвати хидмати коҳинон

1. Забур 118:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғ барои роҳи ман аст".

2. Филиппиён 4:13 «Ҳамаи инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам».

Луқо 1:9 Мувофиқи одати коҳинон, насиби ӯ буд, ки ҳангоми ба маъбади Худованд даромада, бухур сӯзонад.

Закариё, коҳин, барои сӯзондани бухур дар маъбади Худованд интихоб шуд, ки ин як қисми вазифаҳои коҳинии ӯ буд.

1. Зиндагӣ ба даъватҳои мо: Истифодаи тӯҳфаҳои мо барои хидмат ба Худованд

2. Чӣ тавр Худоро ба воситаи хидмат ибодат кардан мумкин аст

1. 1 Вақоеънома 16: 23-25 - "Дар тамоми замин, Худовандро тараннум кунед; наҷоти Ӯро рӯз ба рӯз эълон кунед. ҷалоли Ӯро дар байни халқҳо эълон кунед, корҳои аҷоиби Ӯро дар байни ҳамаи халқҳо. Зеро ки Худованд бузург аст ва сазовори он аст. ҳамду сано гӯяд, ки аз ӯ болотар аз ҳама худоён метарсад».

2. 1 Петрус 4:10-11 - "Ҳар яки шумо ҳар атои гирифтаатонро барои хидмат ба дигарон, ҳамчун идоракунандагони содиқи файзи Худо дар шаклҳои гуногун истифода баред. Агар касе сухан гӯяд, бояд ҳамчун шахсе, ки сухани ҳақиқӣ дорад, бигӯяд . Каломи Худоро: «Ҳар кӣ хизмат мекунад, бигзор бо қуввати Худо ато кунад, то ки Худо ба воситаи Исои Масеҳ дар ҳама чиз ҳамду сано гӯяд: Ӯро то абад ҷалол ва қувват бод. Омин».

Луқо 1:10 Ва дар вақти бухур кардан тамоми мардум дар берун дуо мегуфтанд.

Мардуми он замон дар дуо ҷамъ мешуданд, вақте ки коҳинон бухур меовардand.

1. Мардуми Худо ба намоз даъват карда мешаванд ва ба ваҳдат ҷамъ меоянд.

2. Аҳамияти намози ҷамоат ва нақши он дар имони мо.

1. Аъмол 2:42-47 - Калисои аввалин худро ба дуо, таълим, муошират ва шикастани нон бахшиданд.

2. Забур 66:18 - Агар ман дар дили худ шароратро бинам, Худованд намешунавад.

Луқо 1:11 Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуд, ки дар тарафи рости қурбонгоҳи бухур меистод.

Ин оят тасвир мекунад, ки фариштае ба Закарё, падари Яҳёи Таъмиддиҳанда, вақте ки ӯ дар маъбад бухур меовард, зоҳир шуд.

1. "Қувваи имон: чӣ гуна Худо аз амалҳои содиқи мо барои зоҳир кардани иродаи худ истифода мебарад"

2. "Арзиши итоаткорӣ: Чӣ гуна Худо хидмати содиқи моро подош медиҳад"

1. Ибриён 11: 1-3 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, эътиқоди чизҳои нонамоён аст. Зеро ки одамони қадим ба василаи он таърифи худро гирифтанд. Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо калом офарида шудааст. аз Худост, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст».

2. Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. Аммо касе гӯяд: "Ту имон дорӣ ва ман аъмол дорам". Ба ман имони худро ғайр аз аъмоли худ нишон диҳед, ва ман ба шумо имони худро бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

Луқо 1:12 Ва ҳангоме ки Закариё ӯро дид, дар изтироб афтод ва ҳаросро фаро гирифт.

Закариё фариштаеро дида, ба изтироб афтод ва пур аз тарс шуд.

1. Паёмбарони Худо набояд битарсонанд

2. Ғалаба кардани тарс тавассути имон

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Филиппиён 4:4-7 - "Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед. Боз мегӯям: Шод бошед! Бигзор нармии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст. Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз, ба воситаи дуо. ва бо шукрона илтиҷо кунед, хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад».

Луқо 1:13 Аммо фариштаба ӯ гуфт: «Натарс, эй Закарьё, зеро ки дуои ту шунида шуд; ва занат Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хоҳӣ номид.

Фариштаба Закариё мегӯяд, ки натарс, зеро дуоаш шунида шуд ва занаш Элисобаъ писаре таваллуд мекунад ва номи ӯ Яҳё хоҳад буд.

1. Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад ва дар вақти комилаш ба онҳо ҷавоб хоҳад дод.

2. Боварӣ ба нақшаи Худо, ҳатто вақте ки он маъно надорад, барои сафари имонии мо муҳим аст.

1. Юҳанно 14:13-14 - «Ва Ман ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад. Шумо метавонед аз ман чизеро ба номи ман талаб кунед ва ман онро иҷро мекунам».

2. Забур 37:5 - Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро мекунад:

Луқо 1:14 Ва ту шодӣ ва шодӣ хоҳӣ ёфт; ва бисьёр касон аз таваллуди вай шод хоханд шуд.

Ин порча аз Луқо 1:14 ба хурсандие, ки бо таваллуди Исо меояд, таъкид мекунад.

1. Шодии Исо: Омӯзиши маънои Луқо 1:14

2. Шод шудан аз таваллуди Исо: Мулоҳиза дар бораи Луқо 1:14

1. Ишаъё 9:6-7: Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Филиппиён 4:4: Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегуям, шод бошед.

Луқо 1:15 Зеро ки вай дар назари Худованд бузург хоҳад буд, ва на шароб хоҳад нӯшид ва на нӯшокии спиртӣ; ва аз Рӯҳулқудс, ҳатто аз шиками модараш пур хоҳад шуд.

Ӯ дар назари Худо бузург хоҳад буд ва аз таваллуд аз Рӯҳулқудс пур мешавад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Таъсири муқаддасот ба ҳаёти мо

1. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо чӣ тавре ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, дар ҳама коратон муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам».

Луқо 1:16 Ва бисьёре аз банӣ-Исроил ба сӯи Худованд Худои худ рӯй хоҳанд овард.

Ба Яҳёи Таъмиддиҳанда ваъда дода шуда буд, ки ӯ бисёре аз банӣ-Исроилро сӯи Худованд Худои худ бармегардонад.

1. «Зиндагии сазовори баракати Худо»

2. "Кашф кардани ҳадафи худ дар зиндагӣ тавассути Худо"

1. Ишаъё 55:6-7: Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Яъқуб 4:8: Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

Луқо 1:17 Ва ӯ бо рӯҳ ва қуввати Илёс пешопеши ӯ хоҳад рафт, то ки дили падаронро ба фарзандон ва беитоатонро ба ҳикмати одилон гардонад; то ки қавмеро барои Худованд тайёр кунанд.

Ин порча дар бораи рисолати Яҳёи Таъмиддиҳанда сухан мегӯяд, ки одамонро ба сӯи Худо баргардонад ва мардумро барои Худованд омода созад.

1. Омода кардани дилҳои мо барои Худованд: Чӣ тавр Яҳёи Таъмиддиҳанда паёми тавба ва адолатро мавъиза кард

2. Қудрати мавъиза: Таъсири паём ва хидмати Яҳёи Таъмиддиҳанда

1. Матто 3:1-2 - Хизмати тавба ва адолати Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Румиён 10: 14-15 - Зарурати рӯй овардани одамон ба Худованд барои наҷот ёфтан

Луқо 1:18 Ва Закарё ба фаришта гуфт: «Инро аз куҷо донам? зеро ки ман пирамард ҳастам, ва занам солхӯрда аст.

Закариё аз фаришта мепурсад, ки чӣ тавр ӯ ҳақиқати ваъдаашро медонад.

1: Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ рӯзӣ медиҳад.

2: Мо бояд дар муқобили номуайянӣ имон ва ҷасорат дошта бошем.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Луқо 1:19 Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Ман Ҷабраил ҳастам, ки дар ҳузури Худо истодаам; ва фиристода шудаам, то бо ту сухан ронам ва ин башоратро ба ту расонам.

Фаришта Ҷабраил фиристода шуд, то ба Закариё муждаи таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳандаро расонад.

1. Паёмбарони Худо: Нақши фариштагон дар Китоби Муқаддас

2. Ваъдаи Худо: Мавлуди Исо ва Яҳёи Таъмиддиҳанда

1. Забур 103:20 - Худовандро ҳамду сано гӯед, эй фариштагони Ӯ!

2. Ибриён 13:2 - Дар меҳмонии бегонагон фаромӯш накунед, зеро ки ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд.

Луқо 1:20 Ва инак, то рӯзе ки ин корҳо ба амал ояд, гунг хоҳӣ шуд ва сухан ронда наметавонӣ, зеро ки ба суханони Ман, ки дар вақти худ иҷро хоҳад шуд, бовар намекунӣ.

Фариштае ба Закарё, падари Яҳёи Таъмиддиҳанда зоҳир шуда, ба ӯ гуфт, ки то он даме, ки пешгӯиҳои ба ӯ гуфташуда иҷро шаванд, вай гунг мешавад, зеро ба суханони фариштa бовар накард.

1. Қувваи имон: Зиндагӣ бо эътимод ба Каломи Худо

2. Зиндагӣ бо эътимод: эътимод ба ваъдаҳои Худо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Забур 56:3 - Вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал мекунам.

Луқо 1:21 Мардум мунтазири Закариё буданд ва дар тааҷҷуб монданд, ки ӯ ин қадар дар маъбад монд.

Закариё ба маъбад рафт ва мардум дар ҳайрат монданд, ки ӯ чӣ қадар дар он ҷо монд.

1. Вақти Худо комил аст - муҳокима кардани он, ки чӣ гуна Худо барои ҳар яки мо нақша дорад ва вақти Ӯ беҳтарин аст.

2. Сабр фазилат аст - сухан дар бораи он ки сабри Закариё чи гуна подош гирифтааст ва сабр дар тамоми паҳлӯҳои зиндагӣ муҳим аст.

1. Забур 37:7 - «Дар ҳузури Худованд ором бош ва барои Ӯ сабр кун».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

Луқо 1:22 Ва ҳангоме ки берун омад, ба онҳо сухан гуфта натавонист; ва онҳо фаҳмиданд, ки Ӯ дар маъбад рӯъё дидааст, зеро ки Ӯ ба онҳо ишора карда, хомӯш монд.

Закариё пас аз дидани рӯъё дар маъбад гунг шуд.

1. Ба Худо таваккал кардан ҳатто вақте ки мо намефаҳмем

2. Фаҳмидани иродаи Худо тавассути хомӯшии Ӯ

1. Ишаъё 6:9-10 - «Ва гуфт: «Бирав ва ба ин мардум бигӯ: «Шумо бишнавед, вале нафаҳмед; ва мебинед, вале намебинед. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон ва гӯшҳошонро вазнин гардон ва чашмонашонро баста; мабодо бо чашмонашон бубинанд, ва бо гӯшҳояшон бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон ованд ва шифо наёбанд».

2. Ҳабаққуқ 2:20 - "Аммо Худованд дар маъбади муқаддаси Худ аст: бигзор тамоми замин пеши Ӯ хомӯш бошад".

Луқо 1:23 Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳамин ки рӯзҳои хизмати ӯ ба охир расид, ба хонаи худ рафт.

Хизмати Ҳизқиё ба охир расид ва ӯ ба хонаи худ баргашт.

1. Вафодории Худо дар таъмини мардумаш

2. Ҳадафи Худо иҷрошуда

1. Ишаъё 38:5 «Бирав ва ба Ҳизқиё бигӯ: „Худованд Худои падари ту Довуд чунин мегӯяд: ман дуои туро шунидам; Ашки туро дидам. Инак, ман ба умри ту понздаҳ сол зам мекунам'».

2. Забур 103:17 «Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо тарсҳои Ӯст, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост».

Луқо 1:24 Пас аз он рӯзҳо занаш Элисобаъ ҳомила шуд ва панҷ моҳ пинҳон шуда, гуфт:

Элизабет ҳомиладор мешавад ва панҷ моҳ худро пинҳон мекунад.

1. Баракати вафодории Худо

2. Афзоиши эътимод ба нақшаи Худо

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд."

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!»

Луқо 1:25 Худованд дар айёме ки ба ман нигоҳ мекард, бо ман чунин рафтор кард, то ки нангини маро дар миёни мардум дур кунад.

Худованд ба Марям раҳм кард ва нангини ӯро дар миёни мардум дур кард.

1. Раҳмати Худо: Намунаи ишқи бепоёни ӯ

2. Шод шудан дар Худованд: Қабули баракатҳои Ӯ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 33:5 - Онҳое, ки ба Ӯ менигаранд, дурахшонанд, ва чеҳраи онҳо ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳад шуд.

Луқо 1:26 Ва дар моҳи шашум фариштаҶабраил аз ҷониби Худо ба шаҳри Ҷалил, ки Носира ном дошт, фиристода шуд.

Дар моҳи шашум фариштаи Худо ба Носира, шаҳри Ҷалил омад.

1. Чӣ гуна паёмбарони Худо умед меоранд

2. Қувваи боздидҳои Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: «Дар биёбон роҳ барои Худованд омода кун; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. 4 Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор, чойхои нохамвор хамвор гардад. 5 Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва ҳамаи одамон онро якҷоя хоҳанд дид.

2. Луқо 2:10-11 - Аммо фариштаба онҳо гуфт: «Натарсед. Ман ба шумо хушхабар

мерасонам, ки боиси шодии тамоми мардум мегардад. 11 Имрӯз дар шаҳри Довуд барои шумо Наҷотдиҳанда таваллуд шудааст; Ӯ Масеҳ, Худованд аст.

Луқо 1:27 Ба бокирае, ки ба марде, ки Юсуф ном дошт, аз хонадони Довуд буд; ва номи бокира Марям буд.

Марям бо марде бо Юсуф ном дошт, ки аз насли шоҳ Довуд буд.

1. Ахамияти насаб ва таърихи оила дар хаёти мо.

2. Таъмини мӯъҷизавии Худо барои Марям ва Юсуф.

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Забур 139:13-14, "Зеро ки соҳиби ҷилави ман ҳастӣ; маро дар шиками модарам пӯшонидӣ. Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва ҷони ман дуруст медонад. хуб."

Луқо 1:28 Ва фариштаи назди вай даромада, гуфт: «Салом, эй иноятиолӣ! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ».

Ин порча саломи фариштаи Ҷабраил ба Марямро тасвир мекунад, вақте ки ӯ эълон кард, ки вай барои модари Исо интихоб шудааст.

1. Неъмати Худо: Таҷрибаи баракати файзи Худо дар ҳаёти худ

2. Ҷавоби Марям: Омӯзиши вокуниш ба даъвати Худо

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Луқо 2:19 - Аммо Марям ҳамаи ин чизҳоро ганҷ медошт ва дар дили худ андеша мекард.

Луқо 1:29 Ва ҳангоме ки вайро дид, аз сухани ӯ ба ташвиш афтод ва дар дили худ фикр кард, ки ин чӣ гуна салом гуфтан лозим аст.

Вақте ки фаришта Ҷабраил ба ӯ зоҳир шуд, Марям дар ҳайрат ва изтироб монд.

1: Нақшаи Худо барои мо баъзан печида ва ташвишовар аст, аммо он ҳамеша ба манфиати мо хоҳад буд.

2: Худо метавонад тавассути фиристодагони ғайричашмдошт кор кунад, то ба мо шодӣ ва ҳадаф оварад.

1: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Луқо 1:30 Ва фаришта ба вай гуфт: «Натарс, Марям, зеро ки ту назди Худо илтифот ёфтай».

Фариштае ба Марям зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт, ки ӯ дар назди Худо илтифот пайдо кардааст ва натарс.

1. Неъмати Худо: Чӣ гуна онро шинохтан ва қабул кардан

2. Мубориза бо тарс бо имон ба неъмати Худо

1. Забур 5:12, «Зеро ки одилро баракат медиҳӣ, эй Худованд; ту ӯро бо неъмат, мисли сипар мепӯшонӣ».

2. Ишаъё 41:10: «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Луқо 1:31 Ва инак, дар батни худ ҳомила шуда, Писаре зоид ва Ӯро Исо хоҳӣ номид.

Фаришта ба Марям эълон кард, ки вай писаре таваллуд мекунад ва ӯро Исо мегузорад.

1: Ҳамчун масеҳиён, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ба нақшаи Худо боварӣ дошта бошем, ҳатто агар он ғайриимкон бошад ё душвор бошад.

2: Мо бояд ба даъвати Худо кушода бошем ва иродаи Ӯро бо шодмонӣ, эҳтиром ва фурӯтанӣ қабул кунем.

1: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2: Филиппиён 4:4-7 «Дар Худованд ҳамеша шод бошед; ва боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд дар даст аст. Аз ҳеҷ чиз эҳтиёт шавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

Луқо 1:32 Ӯ бузург хоҳад шуд ва Писари Таоло номида хоҳад шуд; ва Худованд Худо тахти падараш Довудро ба ӯ хоҳад дод.

Худованд Худо ба Писари Худ тахти подшоҳии падараш Довудро хоҳад дод.

1. Ваъдаҳои Худо дар бораи Салтанати абадӣ: Зиндагӣ дар Малакути Исои Масеҳ

2. Баракат аз донистани нақшаи Худо: Фаҳмидани тахти Довуд

1. Ишаъё 9:7 - «Аз афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ интиҳо нахоҳад буд, бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то ки онро фармоиш диҳам ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор созам, ҳатто барои ҳамеша. Гайрати Худованди лашкарҳо инро иҷро хоҳад кард».

2. Ваҳй 3:21 - «Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, иҷозат медиҳам, ки бо Ман дар тахти Худ биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадаам ва бо Падари Худ дар тахти Ӯ нишастаам».

Луқо 1:33 Ва ӯ бар хонадони Яъқуб то абад подшоҳӣ хоҳад кард; ва салтанати Ӯ интиҳо нахоҳад буд.

Ин порча ҳукмронии абадии Исоро бар хонаи Яъқуб тасвир мекунад.

1: Муҳаббат ва марҳамати абадии Исо барои мо дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо манбаи қувват аст.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки Исо подшоҳии абадӣ дорад ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Ӯ содиқона хизмат кунем.

1: Ибриён 13:8, "Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст."

2: Забур 146:10, "Худованд то абад салтанат хоҳад кард, эй Сион, Худои ту, барои тамоми наслҳо".

Луқо 1:34 Он гоҳ Марьям ба фариштa гуфт: «Ин чӣ мешавад, дар сурате ки ман одамеро намешиносам?

Марям аз фариштa пурсид, ки ҳангоми бокира буданаш чӣ гуна метавонад соҳиби фарзанд шавад.

1: Намунаи имони Марям дар муқобили номуайянӣ.

2: Қудрати мӯъҷизавии Худо барои ба амал овардани иродаи Ӯ.

1: Ҳастӣ 18:14 Оё чизе барои Худованд душвор аст?

2: Ишаъё 40:28-31 Оё намедонӣ? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест.

Луқо 1:35 Ва фариштa дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту хоҳад омад, ва қудрати Ҳаққи Таоло туро соя хоҳад кард; бинобар ин он чизи муқаддасе ки аз ту таваллуд мешавад, Писари Худо номида хоҳад шуд.

Фариштa ба Марям эълон кард, ки вай ба воситаи қудрати Рӯҳулқудс Писари Худоро ҳомиладор хоҳад кард.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр Худо мӯъҷизаҳоро дар ҳаёти мо мекунад

2. Даъвати Исо: Чӣ тавр Марям ба даъвати Худо посух дод

1. Ишаъё 7:14 - «Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод. Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад гузошт».

2. Румиён 8:11 - «Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

Луқо 1:36 Ва инак, ҷияни ту Элисобаъ низ дар пирии худ ба писаре ҳомила шуд; ва ин моҳи шашум аст, ки вайро нозой меномиданд.

Элизабет дар пиронсолӣ бо вуҷуди нозой буданаш ба таври мӯъҷиза кӯдаке ҳомиладор шудааст.

1: Мӯъҷизаҳои Худо - Чӣ тавр Худо метавонад мӯъҷизаҳои амиқро ҳатто дар ҳолатҳои ногувор ба амал оварад.

2: Синну сол монеа нест - Чӣ гуна Худо метавонад дар ҳаёти одамон сарфи назар аз синну солашон кор кунад.

1: Isaiah 46:4 - Ҳатто то пирӣ ва мӯйҳои сафедат ман ҳастам, ман он ҳастам, ки туро дастгирӣ мекунам. Ман туро офаридаам ва туро мебарам; Ман туро дастгирӣ мекунам ва туро наҷот медиҳам.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Луқо 1:37 Зеро ки дар назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад буд.

Ин порча ёдоварӣ аз қудрати Худост ва ҳеҷ чиз барои Худо сахт нест.

1. "Қудрати бепоёни Худо"

2. "Ҳеҷ чиз барои Худои мо ғайриимкон нест"

1. Ирмиё 32:17 Эй Худованд Худо! Инак, бо қудрати бузурги худ осмон ва заминро офаридӣ ва бозуи худро дароз кардай, ва ҳеҷ чиз барои ту душвор нест.

2. Матто 19:26 Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Барои одамон ин ғайриимкон аст; лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст.

Луқо 1:38 Ва Марям гуфт: «Инак канизи Худованд аст; ба ман мувофиқи каломи Ту бошад. Ва фариштаа з вай дур шуд.

Марям фурӯтанона иродаи Худовандро бо имон ва эътимод қабул кард.

1: Мо метавонем дар боварӣ ба нақшаи Худо барои мо қувват пайдо кунем.

2: Вақте ки бо қарорҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо метавонем ба роҳнамоии Худованд такя кунем.

1:1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамхории худро бар Ӯ мегузоред; зеро ки вай дар хакки шумо гамхорй мекунад.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Луқо 1:39 Ва Марьям дар он айём бархоста, шитобон ба кӯҳистон, ба шаҳри Яҳудо рафт;

Марям саросемавор ба Яҳудия рафт.

1. Ҳангоми дучор шудан бо вақтҳои душвор, мо бояд диққатамонро нигоҳ дорем ва ба иродаи Худо итоат кунем.

2. Вафодорӣ ва итоаткории Марям ба нақшаи Худо барои ҳамаи мо намуна аст.

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Луқо 1:38 "Ва Марям гуфт: "Инак канизи Худованд аст; бигзор он мувофиқи каломи ту ба ман бошад".

Луқо 1:40 Ва ба хонаи Закарьё даромада, ба Элисобаъ салом гуфт.

Марям Элисобаъро аёдат кард ва ӯро дар хонааш пешвоз гирифт.

1. Қувваи хоҳарон: Дӯстии содиқи Марям ва Элизабет

2. Зебоии хидмат: Боздиди Марям ба Элизабет

1. Масалҳо 18:24 (Одами бисёр ҳамсафар метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.)

2. Румиён 12:10 (Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед.)

Луқо 1:41 Ва чунин воқеъ шуд, ки Элисобаъ саломи Марямро шунид, кӯдак дар батни вай ба ҷунбиш омад; ва Элисобаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд:

Вақте ки Элисобаъ саломи Марямро шунид, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва кӯдакаш аз шодӣ ба ҷунбиш рафт.

1: Дар ҳузури Худованд шодӣ кунед.

2: Таваҷҷӯҳ ба шодии Рӯҳулқудс.

1: Юҳанно 16:22 "Ҳамчунин шумо ҳоло ғамгин ҳастед, аммо боз шуморо хоҳам дид, ва дилҳои шумо шод хоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас шодии шуморо аз шумо намегирад."

2: Забур 16:11 "Ту ба ман роҳи ҳаётро нишон медиҳӣ; дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст."

Луқо 1:42 Ва вай бо овози баланд хитоб карда, гуфт: «Хушо ту дар миёни занон ва муборак аст меваи батни ту».

Ҷавоби Марям ба фариштаҶабраил аз таваллуди Исо: Марям Худоро барои баракати Исо ҳамду сано хонд.

1. Неъматҳои Худо бечунучаро аст

2. Зиндагии шукронаи неъматҳои Худо

1. Забур 28:7 - Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал кард, ва ман ёрӣ додам; ва бо суруди худ ӯро ситоиш хоҳам кард.

2. Эфсӯсиён 5:20 - Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем.

Луқо 1:43 Ва аз куҷост, ки модари Худованди ман назди ман биёяд?

Марям аз хабари таваллуди Масеҳ аз шодӣ пур шуд.

1: Вақте ки мо аз Худо баракатҳо мегирем, мо низ аз шодӣ пур шуда метавонем.

2: Вақте ки мо дар бораи чӣ гуна кор кардани Худо дар ҳаёти мо фикр мекунем, мо бояд аз ҳайрат ва тарс пур шавем.

1: Эфсӯсиён 1:3-14 - баракати Павлус аз файзи Худо ба Калисои Эфсӯс

2: Забур 139:1-18 - ҳамду санои Довуд ба Худо барои дониши комилаш дар бораи ӯ.

Луқо 1:44 Зеро ки инак, ҳангоме ки садои саломи Ту ба гӯшам расид, кӯдак аз шодӣ дар шикамам ба ҷунбиш омад.

Марям аз саломи Элисобаъ шод шуд ва Юҳанно тифли ҳанӯз таваллуднашуда дар батни ӯ аз шодӣ ҷаст.

1. Шод шудан дар ҳузури Худо

2. Қудрати салом

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон,

2. Забур 5:11 - Аммо бигзор ҳамаи онҳое ки ба Ту таваккал мекунанд, шод шаванд:

бигзор онҳо ҳамеша аз шодӣ фарёд зананд, зеро ки Ту онҳоро муҳофизат мекунӣ; бигзор дӯстдорони исми Ту дар Ту шодӣ кунанд.

Луқо 1:45 Ва хушо он зане ки имон овардааст, зеро он чи аз ҷониби Худованд ба ӯ гуфта шудааст, иҷро хоҳад шуд.

Марям ба паёми Худованд имон овард ва баракат гирифт.

1: Мо бояд ба намунаи Марям дар имон ва эътимод ба ваъдаҳои Худованд пайравӣ кунем.

2: Бо имон мо метавонем баракатҳоеро, ки Худо барои мо пешбинӣ кардааст, эҳсос кунем.

1: Масалҳо 3:5-6 «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард».

2: Ибриён 11: 1 «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

Луқо 1:46 Ва Марям гуфт: «Ҷони ман Худовандро ҳамду сано мегӯяд,

Суруди ҳамду сано ва шукронаи Марям барои неъматҳое, ки ба ӯ ато кардааст.

1. Тасбеҳи Худованд: Омӯзиши ҳамду шукргузорӣ ба Худо.

2. Суруди васфи Марям: Намунаи илҳомбахши миннатдорӣ.

1. Забур 103:1-2 - "Худовандро, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар даруни ман аст, баракат деҳ, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ! Худовандро, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун"

2. Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳои забур ва мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед».

Луқо 1:47 Ва рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман шод шуд.

Марям шодии худро дар Худованд, Наҷотдиҳандаи худ эълон мекунад.

1: Вақте ки мо ба Ӯ умед дорем ва таваккал мекунем, мо метавонем дар Худованд шодӣ пайдо кунем.

2: Ба воситаи Исо мо метавонем дар ҳаёти худ шодии доимӣ ва оромиро пайдо кунем.

1: Забур 30:5 "Гиря метавонад як шаб бошад, аммо шодӣ субҳ меояд".

2: Филиппиён 4:4 «Дар Худованд ҳамеша шод бошед. Боз мегӯям, шод бошед!»

Луқо 1:48 Зеро ки Ӯ ба пастии канизи Худ назар кардааст; зеро ки инак, аз ин ба баъд тамоми наслҳо Маро хушбахт хоҳанд хонд.

Худо ба фурӯтанон нигоҳ мекунад ва онҳоро боло мебарад ва ба онҳо файзу марҳамат ато мекунад.

1: Файзи Худо барои фурӯтанон ва фурӯтанон дастрас аст.

2: Ҳама наслҳо онҳоеро, ки худ фурӯтананд, муборак хоҳанд гуфт.

1: Масалҳо 3:34 - "Ӯ масхаракунандагонро қатъ мекунад; Ӯ мутакаббиронро мазаммат мекунад ва онҳоро фурӯ хоҳад дод".

2: Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

Луқо 1:49 Зеро ки тавоно ба ман корҳои бузург кардааст; ва исми Ӯ муқаддас аст.

Марям Худоро барои корҳои бузурге, ки барои ӯ кардааст, ҳамду сано мегӯяд ва муқаддас будани Ӯро эълон мекунад.

1. Худои тавоно ва муқаддас: Ҷашни бузургии қудрат ва муқаддасоти Худо

2. Аз Худованд қувват гирифтан: тақриба кардани корҳои бузурге, ки Худо барои мо кардааст

1. Забур 99:3-4 - Бигзор исми бузург ва даҳшатноки Туро ситоиш кунанд; зеро он муқаддас аст. Қудрати подшоҳ низ довариро дӯст медорад; адолатро устувор мекунӣ, дар Яъқуб доварӣ ва адолат мекунӣ.

2. Наҳемё 9:5-6 - Бархез ва Худованд Худои худро то абад ҳамду сано гӯй: ва муборак исми ҷалоли Ту, ки аз ҳар баракат ва ҳамду сано болотар аст. Ту, ҳатто Ту, Худованди яктой; Ту осмон, осмони осмонро бо тамоми лашкарашон, замин ва ҳар он чи дар онҳост,, баҳрҳо ва ҳар чи дар он аст, офаридӣ ва ҳамаро нигоҳ медорӣ; ва лашкари осмон ба ту саҷда мекунад.

Луқо 1:50 Ва марҳамати Ӯ бар онҳое ки аз Ӯ метарсанд, насл ба насл аст.

Ин порча дар бораи марҳамати Худо ба онҳое, ки Ӯро эҳтиром мекунанд, аз насл ба насл сухан меронад.

1. Наслҳои мӯътамад: Қувваи эҳтиром ба Худо

2. Шафқат дар байни наслҳо: эҳтироми муҳаббати доимии Худо

1. Забур 103:17 - "Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост"

2. Малокӣ 3:17 - "Онҳо аз они Ман хоҳанд буд," мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ, "дар рӯзе, ки ман дороии ганҷинаи худро ҷамъ мекунам. Ман онҳоро раҳм хоҳам кард, чунон ки падар раҳмдил аст ва писарашро, ки ба ӯ хизмат мекунад, раҳм мекунад».

Луқо 1:51 Ӯ бо бозуи Худ қувват нишон дод; мағруронро дар хаёли дилҳояшон пароканда кардааст.

Қудрати Худо тавассути муҳофизати фурӯтанон ва фурӯтанаш барои мағрур зоҳир мегардад.

1: Қувваи Худо аз қудрати мо бузургтар аст

2: Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд

1: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

2: Масалҳо 16:18 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Луқо 1:52 Ӯ тавоноонро аз курсиҳои худ фуровард ва пасттаринҳоро сарафроз кард.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Худо тавоноонро фурӯтан мекунад ва фурӯтанонро боло мебарад.

1. А дар бораи қудрати фурӯтанӣ ва чӣ гуна онро барои ҷалоли Худо истифода бурдан мумкин аст.

2. Дар бораи чӣ гуна Худо барои баробар кардани майдони бозӣ ва чӣ гуна Ӯ кор мекунад, то ба мо нишон диҳад, ки мо дар назари Ӯ баробар ҳастем.

1. 1 Петрус 5:5-7 «Ҳамчунин шумо, эй ҷавонтар, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтан бошед, зеро «Худо ба мағрурон муқобил аст, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақти лозима шуморо сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

2. Яъқуб 4:10 «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

Луқо 1:53 Ӯ гуруснагонро аз чизҳои нек сер кард; ва сарватдоронро холӣ фиристод.

Худо ба гурусна мебахшад ва аз сарватманд мегирад.

1. Худо фурӯтанонро подош медиҳад: Чӣ гуна Худо ниёзҳои моро барои баракат додани мо истифода мебарад

2. Таъмини Худо: Омӯзиши такя ба саховати Худо

1. Яъқуб 2:5-7 «Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман: Оё Худо камбағалонро дар

ҷаҳон интихоб накардааст, то ки дар имон бой шаванд ва ворисони салтанате, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд? Аммо шумо бечораро беобрӯ кардаед. Магар сарватмандон ба шумо зулм намекунанд ва ба суд намекашанд? Оё ба он номи олиҷаноб, ки туро бо он мехонанд, куфр намегӯянд?»

2. Матто 5:3 «Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост».

Луқо 1:54 Ӯ бандаи Худ Исроилро ба ёдгории марҳамати Худ нигоҳ дошт;

Ин порча марҳамати Худоро дар кӯмак ба бандаи худ Исроил таъкид мекунад.

1. Раҳмати мӯъмини Худо: Чӣ гуна раҳмати Худо бепоён ва рӯҳбаландкунанда аст

2. Қувваи ёдоварӣ: Чӣ тавр Худо хотираро барои нишон додани муҳаббати худ истифода мебарад

1. Хуруҷ 34: 6-7 - "Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, эълон кард: "Худовандо, Худованд Худои меҳрубон ва меҳрубон, пурсабр ва фаровон дар некӣ ва ростӣ, марҳаматро барои ҳазорон нафар нигоҳ медорад, гуноҳ ва ҷиноятро мебахшад. ва гуноҳ"

2. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо нестем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: садоқати ту бузург аст"

Луқо 1:55 Чунон ки Ӯ ба падарони мо, ба Иброҳим ва ба насли ӯ то абад гуфта буд.

Худо бо Иброҳим ва насли ӯ аҳд баст, ки абадӣ боқӣ хоҳад монд.

1. Аҳди Худо дар бораи муҳаббат ва садоқат: Иброҳим, Падари имони мо

2. Зиндагӣ бо ваъдаҳои Худо: ваъдаи бевафо ба Иброҳим ва авлоди ӯ

1. Румиён 4:13-17 - Зеро ваъдае, ки вай вориси ҷаҳон бошад, на ба Иброҳим ва на ба насли ӯ тавассути шариат, балки ба воситаи адолати имон дода шудааст.

2. Ибриён 6:13-18 - Зеро вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, зеро ӯ ба ҳеҷ чизи бузургтаре қасам хӯрда наметавонист, ба худ қасам хӯрд.

Луқо 1:56 Ва Марям тақрибан се моҳ бо вай монд ва ба хонаи худ баргашт.

Марям се моҳ пеш аз баргаштан ба хонаи худаш бо Элисобаъ монд.

1. Нақшаи Худо: Нигоҳе ба замони Марям бо Элисобаъ

2. Қудрати мушоракат: Намунаи Марям ва Элизабет

1. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

2. Юҳанно 15:12-13 - "Ин ҳукми Ман аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

Луқо 1:57 Ва вақти пурраи Элисобаъ фаро расид, ки вай бояд раҳо шавад; ва писаре зоид.

Элизабет писаре таваллуд кард.

1: Вақти Худо комил аст - Луқо 1:57

2: Интизори ваъдаҳои Худо - Луқо 1:57

1: Isaiah 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Ишаъё 46: 10-11 - "Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим интиҳо ва корҳои ҳанӯз ба амал наомадаро эълон карда, мегӯянд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард: Мурғи раҳнае аз шарқ, шахсе ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад; оре, гуфтам, онро низ иҷро хоҳам кард; ман онро қасд кардаам, онро низ ба ҷо хоҳам овард».

Луқо 1:58 Ва ҳамсояҳо ва амакбачаҳояш шуниданд, ки Худованд ба вай марҳамати бузурге кардааст; ва онҳо бо вай шодӣ мекарданд.

Худованд ба Марям марҳамати бузург зоҳир намуда, ҳамсояҳо ва хешовандонашро бо ӯ шод кард.

1: Мо аз мисоли Марям омӯхта метавонем, ки чӣ тавр вақте ки Худо раҳм мекунад, аз шодӣ пур мешавад.

2: Раҳмати Худо, новобаста аз вазъиятамон, ҳамеша барои мо дастрас аст.

1: Забур 118:24 «Ин аст рӯзе, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем».

2: Румиён 5: 20-21 "Ҳар ҷое ки гуноҳ зиёд шуд, файз боз ҳам зиёдтар мешуд, то чунон ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, ончунон файз низ ба воситаи адолат ҳукмронӣ кунад, то ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ биёрад."

Луқо 1:59 Ва воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳаштум барои хатна кардани кӯдак омаданд; ва ӯро ба номи падараш Закарё ном ниҳоданд.

Ин порча дар бораи номгузории кӯдак аз рӯи одати дини яҳудиён Закариё сухан меравад.

1. Аҳамияти анъана ва мерос дар маросимҳои динӣ.

2. Аҳамияти номгузории кӯдак дар Китоби Муқаддас.

1. Ҳастӣ 17:12-14 - Муҳимияти хатна ҳамчун қисми аҳд бо Худо.

2. Матто 1:21 - Аҳамияти номи Исо ва иҷрошавии пешгӯии он.

Луқо 1:60 Модараш дар ҷавоб гуфт: «Не; балки вай Яҳьё номида хоҳад шуд.

Элисобаъ, модари Яҳёи Таъмиддиҳанда, эълон кард, ки номи писараш Яҳё хоҳад буд, ба ҷои номе, ки падараш интихоб карда буд.

1. "Қудрати баракати модар: Зиндагӣ ба номи Худои мо"

2. "Қувваи итоаткории мӯътамад: пайравӣ кардан ба иродаи Худо сарфи назар аз он ки дигарон фикр мекунанд"

1. Ҳастӣ 17:5 - «Дигар номи ту Иброҳим нахоҳад буд; номи ту Иброҳим хоҳад буд, зеро ки Ман туро падари халқҳои бисьёре кардаам».

2. Матто 1:21 - "Вай писаре хоҳад зоид, ва шумо бояд ба вай Исо ном гузоред, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод".

Луқо 1:61 Ба вай гуфтанд: «Ҳеҷ кас аз хешовандони ту ба ин ном хондашуда нест».

Хешовандони Элисобаъ ва Закарё ҳеҷ яке аз хешовандони худро, ки номи писарашон Юҳанно буд, пайдо карда натавонистанд.

1. Нақшаҳои Худо аз нақшаҳои мо бузургтаранд.

2. Қувваи имон ва намоз дар баробари мусибат.

1. Эфсӯсиён 3:20 - Ба Ӯ, ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо металабем ё фикр мекунем, аз ҳад зиёд ба амал оварад.

2. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо осеб дидааст? Бигзор вай дуо кунад. Оё ягон хурсандӣ? Бигзор ӯ таронаҳо бихонад.

Луқо 1:62 Ва онҳо ба падараш ишора карданд, ки чӣ тавр ӯро даъват кунад.

Аз падари Яҳёи Таъмиддиҳанда хоҳиш карда шуд, ки писарашро номгузорӣ кунад.

1: Худо ҳамаи моро ба имон ва итоат даъват мекунад, ҳамон тавре ки Ӯ Закариёро ба номи писараш Яҳё номид.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва атоҳои Ӯро қабул кунем, чунон ки Закариё ҳангоми номгузории писараш Яҳё кард.

1: Isaiah 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2: Матто 1:21 - Вай писаре хоҳад зоид ва ту ӯро Исо хоҳӣ номид, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳояшон наҷот хоҳад дод.

Луқо 1:63 Ва ӯ мизи навишт талаб карда, навишт: «Номи Ӯ Яҳё аст». Ва ҳама дар ҳайрат монданд.

Вақте ки Закарё номи писараш Юҳанноро навишт, мардум дар ҳайрат монданд.

1: Қудрати ном - вақте ки мо ба касе ном медиҳем, мо ба онҳо шахсият медиҳем.

2: Аҳамияти Юҳанно - аҳамияти нақши Юҳанно дар Библия ва он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад.

1: Isaiah 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2: Матто 1:21 - Вай писаре хоҳад зоид ва ту ӯро Исо хоҳӣ номид, зеро ки Ӯ қавми Худро аз гуноҳҳои онҳо наҷот хоҳад дод.

Луқо 1:64 Ва дарҳол даҳони ӯ кушода шуд, ва забонаш кушода шуд, ва ӯ сухан ронда, Худоро ҳамду сано хонд.

Ин порча лаҳзаеро тасвир мекунад, ки сухани Закарё пас аз ташрифи фариштааш барқарор шуд.

1. Қудрати Худо: Барқарор кардани сухани мо.

2. Мӯъҷизаи ситоиш: раҳо кардани шодӣ аз забони мо.

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд мехонад.

2. Забур 51:15 - Эй Худованд, лабҳои маро кушо; ва даҳони ман ҳамду санои Туро баён хоҳад кард.

Луқо 1:65 Ва ҳамаи сокинони гирду атрофи онҳоро ба ҳарос фаро гирифт; ва ҳамаи ин суханон дар тамоми кӯҳистони Яҳудо овоза шуданд.

Пас аз шунидани ҳодисаҳои мӯъҷизавӣ дар бораи таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда дар байни мардуми минтақаи Яҳудо ҳарос паҳн шуд.

1. Қудрати Худо аз тарси мо бузургтар аст.

2. Бо вуҷуди номуайянии зиндагӣ мо метавонем ба Худо таваккал кунем.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 56:3-4 - Вақте ки ман метарсам, ба ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; Ман наметарсам. Гӯшт ба ман чӣ кор карда метавонад?

Луқо 1:66 Ва ҳамаи онҳое ки онҳоро шуниданд, дар дилҳои худ ҷо карда, мегуфтанд: «Ин чӣ гуна кӯдак хоҳад буд». Ва дасти Худованд бо ӯ буд.

Ин порча тарсу ваҳшат ва тааҷҷуби мардуми Ерусалимро ҳангоми шунидани хабаре, ки Закарё ва Элисобаъ кӯдакро интизор буданд, тасвир мекунад.

1. Худо кори нав карда истодааст: аз корҳои аҷоиби Ӯ шодӣ кунед

2. Истихроќ кардан дар ќудрат ва њузури Худо

1. Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед?

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!

Луқо 1:67 Ва падараш Закарьё аз Рӯҳулқудс пур шуда, нубувват карда, гуфт:

Закариё аз Рӯҳулқудс пур шуд ва дар бораи баракат ба халқи Худо пешгӯй кард.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душвор

2. Қувваи Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 12:2-3 - "Инак, Худо наҷоти ман аст; ман таваккал хоҳам кард ва натарсам; зеро Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шудааст".

2. Аъмол 2:4 - «Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо баён мекард».

Луқо 1:68 Муборак аст Худованд Худои Исроил! зеро ки Ӯ қавми Худро зиёрат карда, фидия додааст,

Худо халқи Худро зиёрат карда, онҳоро наҷот дод.

1: Исо омад, то моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад.

2: Раҳмат ва раҳмати Худо беохир ва фарогир аст.

1: Титус 2:14, «Ӯ Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат раҳоӣ диҳад ва барои Худ халқеро, ки барои аъмоли нек ғаюранд, барои моликияти худ пок созад».

2: Румиён 3: 23-24, "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд."

Луқо 1:69 Ва шохи наҷотро барои мо дар хонаи бандаи худ Довуд бардошт;

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо шохи наҷотро барои мо дар хонаи бандаи худ Довуд баланд мекунад.

1. Таъмини наҷоти Худо тавассути хонадони Довуд

2. Қувваи наҷоти Худо, ки тавассути бандагонаш амал мекунад

1. Ишаъё 11: 1-2 - "Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха хоҳад шуд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд».

2. 2 Подшоҳон 7:12-13 - «Ва ҳангоме ки айёми ту ба анҷом расад, ва ту бо падарони худ бихобӣ, насли туро пас аз ту ба вуҷуд хоҳам овард, ки аз даруни ту берун хоҳад омад, ва салтанати ӯро барқарор хоҳам кард. Ӯ барои исми Ман хона хоҳад сохт, ва ман тахти подшоҳии ӯро то абад устувор хоҳам сохт».

Луқо 1:70 Чунон ки Ӯ бо забони анбиёи муқаддаси худ, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон гуфта шудааст:

Худо аз ибтидои дунё ба воситаи пайғамбаронаш сухан мегуфт.

1. Қудрати Каломи Худо - Муайян кардани он, ки чӣ тавр Худо аз ибтидои ҷаҳон ба воситаи паёмбаронаш бо мо гуфтугӯ кардааст.

2. Бемаврид будани Каломи Худо - Муайян кардани он, ки каломи Худо аз ибтидои ҷаҳон чӣ гуна роҳнамо буд.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Забур 33:4 - "Зеро ки каломи Худованд рост аст, ва ҳама аъмоли Ӯ ба ростӣ ба амал меояд".

Луқо 1:71 То ки мо аз душманони худ ва аз дасти ҳамаи онҳое ки ба мо нафрат доранд, наҷот ёбем;

Ин порча дар бораи наҷот ёфтан аз душманон ва онҳое, ки аз мо нафрат доранд, сухан меронад.

1: Муҳаббати Худо моро аз душманонамон ва онҳое, ки аз мо нафрат доранд, наҷот медиҳад.

2: Тавассути имон ба Худо, мо метавонем аз душманони худ ва онҳое, ки аз мо нафрат доранд, раҳоӣ пайдо кунем.

1: Румиён 8:37 Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст медошт, ғолиб омадаем.

2: Забур 34:17-18: Одиллар ёрдам сӯраб фарёд қилса, Раббимиз уларни эшитади ва уларни барча мусибатлардан қутқаради. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

Луқо 1:72 То марҳамати ба падарони мо ваъдашударо ба ҷо оварем ва аҳди муқаддаси Ӯро ба ёд оварем;

Ин порча дар бораи иҷрои ваъдаҳои Худо ва ёдоварӣ аз аҳди муқаддаси Ӯ сухан меравад.

1. Ваъдае, ки иҷро шуд: раҳмати Худо

2. Ёдоварӣ аз аҳди Худо: Вафодории мо ба Ӯ

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва ман бо ту аҳди ҷовидона хоҳам баст, муҳаббати устувори ман ба Довуд".

2. Забур 104:8 - «Вай аҳди Худро то абад, каломеро, ки фармудааст, барои ҳазор насл дар хотир дорад».

Луқо 1:73 Қасаме ки ӯ ба падари мо Иброҳим қасам хӯрдааст,

Худо ба Иброҳим ваъдаҳо дод ва онҳоро иҷро кард.

1: Худо амин аст ва ваъдаҳояшро иҷро мекунад.

2: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем, ҳатто агар барои иҷро шудани онҳо вақти зиёд лозим бошад.

1: Ададҳо 23:19 - Худо одам нест, ки дурӯғ гӯяд; на Писари Одам, ки тавба кунад; ё гуфт, ки вай онро хуб намекунад?

2: 2 ба Қӯринтиён 1:20 - Зеро тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ Омин аст,

то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо.

Луқо 1:74 То ки Ӯ ба мо ато кунад, то ки мо аз дасти душманони худ раҳо карда шуда, бе тарсу ҳарос ба Ӯ хизмат кунем,

Дар Луқо 1:74 Худо ваъда дод, ки халқи Худро аз душманонашон муҳофизат ва наҷот медиҳад, то онҳо ба Ӯ осоиштагӣ ва бе тарсу ҳарос хизмат кунанд.

1. "Ваъдаи муҳофизат: хидмати Худо бидуни тарс"

2. «Наҷот додани Худо: хизмат ба Ӯ дар озодӣ»

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Луқо 1:75 Дар қудсият ва адолат дар пеши Ӯ, дар тамоми айёми ҳаёти мо.

Ин порча аз Луқо 1 дар бораи ҳаёти муқаддас ва адолат дар назди Худо сухан меронад.

1. Зиндагии муқаддас ва адолат дар назди Худо

2. Қувваи муқаддасот ва адолат дар ҳаёти мо

1. 1 Петрус 1:15-16 - "Лекин, чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафтори худ муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддасам".

2. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Луқо 1:76 Ва ту, эй кӯдак, пайғамбари Ҳаққи Таоло хонда хоҳӣ шуд; зеро ки ту пеши рӯи Худованд бирав, то роҳҳои Ӯро омода соз;

Дар ин порча сухан меравад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда пайғамбари Ҳаққи Таоло номида мешавад ва ӯ ба ҳузури Худованд рафта, роҳҳои худро омода мекунад.

1. Даъвати Яҳёи Таъмиддиҳанда: Омода кардани роҳ барои Худованд

2. Вазифаи пайғамбаронаи Яҳёи Таъмиддиҳанда: Омода кардани дилҳо барои Малакути Худо

1. Ишаъё 40:3-5 - Роҳи Худовандро тайёр кунед, дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед.

2. Малокӣ 3:1 - «Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ва ӯ пешопеши ман роҳ омода хоҳад кард».

Луқо 1:77 То ба халқи Худ ба воситаи омурзиши гуноҳҳояшон дар бораи наҷот дониш бидиҳад,

Ин порча баён мекунад, ки ҳадафи Худо аз фиристодани Писари Худ ба ҷаҳон ин буд, ки ба халқаш дар бораи наҷот дониш диҳад ва гуноҳҳои онҳоро бахшад.

1. Тӯҳфаи наҷот: Чӣ тавр Худо моро тавассути Писараш наҷот медиҳад

2. Файзи Худо: Фаҳмидани омурзиши гуноҳон

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад."

Луқо 1:78 Ба воситаи марҳамати меҳрубонии Худои мо; ки бо он айёми баланд моро диданд,

Бо раҳмати Худо, субҳидам аз осмон моро диданд.

1. Дидани раҳмати Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

2. Дарёфти тасалло ва умед аз раҳмати Худованд

1. Забур 86:15 - Аммо Ту, эй Худованд, Худои раҳмдил ва меҳрубонӣ, оҳиста хашмгин ва дар муҳаббат ва садоқати устувор ҳастӣ.

2. Яъқуб 5:11 - Инак, мо онҳоеро, ки устувор монданд, хушбахт мешуморем. Шумо дар бораи устувории Айюб шунидаед ва ҳадафи Худовандро дидаед, ки Худованд чӣ гуна меҳрубон ва меҳрубон аст.

Луқо 1:79 То ба онҳое ки дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаанд, равшанӣ бахшад, то пойҳои моро ба роҳи осоиштагӣ роҳнамоӣ кунад.

Ин порча дар бораи таъмини нур ва роҳнамоӣ ба онҳое, ки дар торикӣ ва ноумедӣ ҳастанд, ва онҳоро ба сӯи сулҳ ҳидоят мекунад.

1. "Роҳ ба сӯи сулҳ" - Омӯзиши баракатҳои ёфтани сулҳ тавассути Масеҳ.

2. "Нур дар торикӣ" - Баррасии умед ва шодие, ки аз таваккал ба Худо бармеояд.

1. Ишаъё 9:2 - «Мардуме, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар онҳое ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад».

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғ барои роҳи ман аст".

Луқо 1:80 Ва кӯдак калон шуд ва рӯҳаш қавӣ шуд ва то рӯзи ба Исроил зоҳир шуданаш дар биёбонҳо буд.

Кӯдак Исо дар вақти зиндагӣ дар биёбон то замоне ки худро ба Исроил зоҳир кард, калон шуд ва рӯҳан қавӣ шуд.

1: Нақшаи Худо барои ҳаёти мо шояд барои мо номаълум бошад, аммо мо метавонем ба роҳнамоии Ӯ эътимод кунем.

2: Мо метавонем ба Худо боварӣ дошта бошем, ки моро ба тақдирамон мерасонад, ҳатто агар он вақт лозим бошад.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - ният дорад, ки ба шумо зарар расонад, на ба шумо зиёне расонад, ба шумо умед ва оянда диҳад."

2: Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Луқо 2 достони таваллуд ва ҳаёти аввали Исоро идома дода, рӯйдодҳои муҳимро, аз қабили таваллуди Исо дар Байт-Лаҳм, ташрифи чӯпонону фариштагон ва муаррифии Исо дар маъбад қайд мекунад.

Сархати 1: Боб бо фармони қайсар Август дар бораи барӯйхатгирии аҳолӣ оғоз мешавад. Юсуф, ки аз хонадони Довуд буд, бо Марями ҳомиладор ба Байт-Лаҳм рафт. Ҳангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, Марьям писари нахустзодаи худро таваллуд кард ва Ӯро ба кафан печонд ва дар охур хобонд, зеро дар меҳмонхона барои онҳо ҷой набуд (Луқо 2:1-7). Дар ҳамон минтақа чӯпонон шабона рамаи худро посбонӣ мекарданд, ки фариштае ба онҳо зоҳир шуд. Фариштаи ба онҳо хушхабари шодии бузург овард: Наҷотдиҳанда дар Байт-Лаҳм таваллуд шудааст. Ногаҳон, шумораи зиёди лашкарҳои осмонӣ ба фариштаи ҳамроҳ шуданд, ки Худоро ҳамду сано хонд ва гуфтанд: «Худоро дар осмони баланд ҷалол бод ва бар замин осоиштагӣ дар миёни онҳое, ки аз Ӯ писандида аст» (Луқо 2:8-14).

Сархати 2: Пас аз шунидани ин хабар аз фариштагон чӯпонон ба Байт-Лаҳм шитофтанд, то Исои навзодро пайдо кунанд. Онҳо Марям ва Юсуфро бо кӯдаке, ки дар охур хобида буданд, диданд. Чӯпонон чизҳои дидаву шунидаашонро ба дигарон, ки аз суханони онҳо дар ҳайрат буданд, нақл карданд (Луқо 2:15-18). Пас аз ҳашт рӯз, мувофиқи урфу одати яҳудӣ барои писарон, Исо хатна карда шуд ва он тавре ки фариштае пеш аз ҳомиладор шуданаш дастур дода буд, ном гузошт. Вақте ки вақти он расид, ки Марям мувофиқи шариати яҳудӣ пас аз таваллуди кӯдак пок шудани Марям қурбонии талаби Ерусалимро овард Юсуф Марям Ӯро ба Ерусалим бардошт, чуноне ки дар навиштаҷот Худованди шариат навишта шудааст, Худовандро ба Ӯ тақдим кард. 21-24).

Сархати 3-юм: Дар он вақт дар Ерусалим Шимъӯни одил ва парҳезгор зиндагӣ мекард, ки тасаллиро интизор буд Исроил Рӯҳулқудс нишон дод, ки пеш аз он ки ӯ Масеҳи Худовандро бо Рӯҳ ба ҳавлии маъбад бурданд, вақте ки волидон кӯдакро оварданд Исо барои ӯ одат кард Қонун силоҳ ба даст гирифт Худоро ҳамду сано хонд. «Худовандо, бандаатро бигзоред, ки осоиштагӣ бигзоред, мувофиқи калом чашмҳо дидаанд, ки наҷот омода аст ҳузури тамоми халқҳо ваҳйи нур. Халқҳо халқи Исроилро ҷалол медиҳанд». Он гоҳ дар бораи кӯдак пешгӯӣ карда гуфт, ки Ӯ сабаб шудааст, ки боиси эҳёи бисёре аз исроилиён шавад Аломате бар зидди он

гуфта шавад, то фикрҳо дилҳо ошкор карда шаванд, шамшер низ ба ҷони нозанин афтад Анна набӣ пиронсолон ҳеҷ гоҳ аз маъбад парастиш карда, рӯза доштан дуо кардан, пеш омадан лаҳзае, ки кӯдакро дида, Худоро шукр гуфта, ҳамаро нақот медиҳад Ерусалим баргашт Носира қавӣ шуд бар ӯ файзи ҳикматро пур кард (Луқо 2:25-40).

Луқо 2:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар он айём аз ҷониби қайсар Август ҳукме бароварда, ки тамоми ҷаҳон андоз ситонида шавад.

Цезарь Август фармоне бароварда, ки дар он тамоми мардуми дунё андоз ситонанд.

1. Мавлуди Исо нақшаи нақоти Худоро барои ҳама иҷро мекунад.

2. Дар хотир доред, ки ҳатто дар замони андозбандӣ ҳам шукр ва фармонбардори Худо бошед.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 13:7 - Ба ҳама чизеро, ки аз онҳо қарздоред, бидиҳед: Агар шумо андоз қарздор бошед, андоз супоред; агар даромад бошад, пас даромад; агар эҳтиром, пас эҳтиром; агар шараф бошад, пас шараф.

Луқо 2:2 (Ва ин андозбандӣ бори аввал вақте ки Кирениюс ҳокими Сурия буд, сурат гирифт.)

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ гуна саршуморӣ дар замони Кирениюс, ки ҳокими Сурия буд, гузаронида шуд.

1. Нақшаи Худо ҳамеша дар замони Илоҳӣ ошкор мешавад.

2. Вақте ки мо ба ҳидояти Худованд пайравӣ кунем, баракатҳо ба даст меоянд.

1. Воиз 3:1-8 - Ҳар коре, ки дар зери осмон аст, вақт ва мавсими ҳар коре ҳаст.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд;

онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

Луқо 2:3 Ва ҳама барои андозбандӣ рафтанд, ҳар яке ба шаҳри худ.

Аз Марям ва Юсуф талаб карда мешуданд, ки барои барӯйхатгирии аҳолӣ ба Байт-Лаҳм сафар кунанд, аз ин рӯ онҳо ба шаҳри худ андоз ситонданд.

1. Муҳимияти риояи шариат: Нигоҳе ба итоаткории Марям ва Юсуф

2. Қувваи вафодорӣ: таваккали Марям ва Юсуф ба Худо

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

2. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

Луқо 2:4 Ва Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудия, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, рафт; (чунки ӯ аз хонадон ва насли Довуд буд:)

Ин порча дар бораи сафари Юсуф ва Марям аз Носира ба Байт-Лаҳм нақл мекунад, то пешгӯии Масеҳ дар шаҳри Довуд таваллуд шавад.

1. Каломи Худо ҳамеша рост аст ва ҳамеша амалӣ хоҳад шуд.

2. Худо барои ҳар яки мо нақшае дорад ва муҳим аст, ки ба Ӯ таваккал кунем.

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

Луқо 2:5 Бо зани ҳамсараш Марям андоз гирифта шавад, зеро фарзандаш калон буд.

Ин порча тасвир мекунад, ки Юсуф ва Марям барои андозбандӣ ба Байт-Лаҳм рафтанд ва Марям дар он вақт ҳомиладор буд.

1. Исо, Намунаи комили мо дар итоат ба ҳокимият

2. Дар баробари Марям: Чӣ тавр мо метавонем дар замонҳои душвор ба Исо пайравӣ кунем

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад.

2. Матто 28:18-20 - Пас шумо биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Луқо 2:6 Ҳамин тавр, вақте ки онҳо дар он ҷо буданд, рӯзҳои таслими вай ба охир расид.

Марям ва Юсуф ба Байт-Лаҳм рафтанд, то дар саршуморӣ сабти ном шаванд ва дар он ҷо буданд, Марям Исоро таваллуд кард.

1: Вақти Худо ҳамеша комил аст. Новобаста аз он ки чизҳо чӣ гуна ба назар мерасанд, Худо ҳамеша назорат мекунад.

2: Имони Марям ва Юсуф ба Худо устувор буд. Онҳо нақшаи Ӯро пайравӣ карданд, ҳатто вақте ки ин барои онҳо маъно надошт.

1: Масалҳо 3: 5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Ибриён 11: 1 "Акнун имон эътимод ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон ба он чизе ки намебинем".

Луқо 2:7 Ва писари нахустзодаи худро зоид, ва ӯро печонд ва дар охур хобонд; зеро дар мехмонхона барои онхо чой набуд.

Мавлуди Исо хоксор буд, зеро дар меҳмонхона барои онҳо ҷой набуд.

1. Мавлуди фурӯтании Исо: Омӯзиши фурӯтаниро омӯзед.

2. Аҳамияти таваллуди Исо: Бо назардошти таъсири файзи Худо.

1. Филиппиён 2:5-11 - фурӯтанӣ ва баландшавии Масеҳ.

2. Ишаъё 9:6-7 - Исо ҳамчун Маслиҳати аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ ва Мири сулҳ.

Луқо 2:8 Дар ҳамон кишвар чӯпононе буданд, ки дар саҳро монда, шабона рамаи худро посбонӣ мекарданд.

Чупонхои хамин мамлакат шабона рамаи худро тамошо мекарданд.

1. Хушёрии бепоёни чупонхо

2. Қудрати шаб

1. Юҳанно 10:11 - «Ман чӯпони нек ҳастам; чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад».

2. Ишаъё 40:11 - «Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд».

Луқо 2:9 Ва инак, фариштаи Худованд бар онҳо нозил шуд, ва ҷалоли Худованд дар атрофашон дурахшид, ва онҳо сахт тарсиданд.

Фариштаи Худованд бар чӯпонон омад, ва ҷалоли Худованд дар гирду атрофи онҳо дурахшид ва онҳоро аз тарс фаро гирифт.

1. Тасаллияти ҳузури Худо

2. Натарс: Худо ҳамеша наздик аст

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман

Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, гарчанде ки обҳояш ғуррон ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд».

Луқо 2:10 Ва фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед, зеро инак, Ман ба шумо муждаи шодии бузурге мерасонам, ки он барои ҳамаи одамон хоҳад буд.

Фаришта таваллуди Исоро эълон карда, ба ҳамаи одамон муждаи шодии бузург расонд.

1. Шодии Исо: шодӣ аз хушхабари Худованд.

2. Файзи Худо: Таҷлили Муҳаббати бечунучарои Худо.

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 2:11 Зеро ки имрӯз барои шумо дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда таваллуд шудааст, ки Ӯ Масеҳи Худованд аст.

Ин порча эълони муҳими таваллуди Исои Масеҳ, Наҷотдиҳандаи ҷаҳонро нишон медиҳад.

1. Шодии Мавлуди Исо: Аз таваллуди Исо, Наҷотдиҳандаи ҷаҳон шодӣ кунед

2. Наҷотдиҳанда таваллуд шудааст: Умеди наҷот ба воситаи Исои Масеҳ

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Луқо 2:12 Ва ин барои шумо аломате хоҳад буд; Шумо тифлро хоҳед дид, ки дар парпечшуда дар охур хобидааст.

Аломати таваллуди Исо: тифле, ки дар тан либоси печида, дар охур хобидааст.

1. Нақшаи Худо: Аз охур то салиб

2. Ҷустуҷӯи шодӣ дар чизҳои оддӣ

1. Ишаъё 60:1-3 - Бархез, дурахшид, зеро нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло меравад.

2. Филиппиён 2:5-8 - Исои Масеҳ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; балки табиати бандаро гирифта, худро хеч чиз нагардонд.

Луқо 2:13 Ва ногаҳон бо фариштаи шумораи зиёди лашкари осмонӣ пайдо шуда, Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд:

Ба фариштаи лашкарҳои зиёди осмонӣ ҳамроҳ шуданд, ки Худоро ҳамду сано мегуфтанд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ тавр Худо тавассути суханони мо даъват карда мешавад

2. Шоди ибодат: Кашфи неъмати ситоиш

1. Забур 103:1-5 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар дохили ман аст, исми муқаддаси Ӯро баракат деҳ!

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба воситаи Ӯ пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне меваи лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд.

Луқо 2:14 Худоро дар олитарин ҷалол бод, ва дар рӯи замин осоиштагӣ, иродаи нек

нисбат ба одамон.

Ин порча таваллуди Исо ва сулҳ, некӣ ва ҷалолеро, ки омадани ӯ меорад, таҷлил мекунад.

1. Тӯҳфаи сулҳ: омӯхтани маънои таваллуди Исо

2. Иродаи нек нисбат ба мардон: Фаҳмидани таъсири Каломи Худо

1. Ишаъё 9:6-7 Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ хонда хоҳад шуд , Шоҳзодаи сулҳ.

2. Филиппиён 2:5-8 Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат нест, балки худро беобрӯ карда, бар ӯ шакли ғулом пайдо шуда, ба сурати одамон офарида шудааст: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Луқо 2:15 Ва ҳангоме ки фариштагон аз онҳо ба осмон рафтанд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Акнун ба Байт-Лаҳм биравем ва ин воқеаро бубинем, ки Худованд онро дорад. ба мо маълум гардид.

Фариштагон дар бораи таваллуди Исо ба чӯпонон хабар доданд ва онҳо тасмим гирифтанд, ки ба Байт-Лаҳм раванд, то кӯдаки навзодро худашон бубинанд.

1. Қудрати каломи Худо: Чӣ гуна чӯпонон итоаткор буданд ва омода буданд мувофиқи гуфтаҳои онҳо амал кунанд.

2. Муҳимияти имон: Чӣ гуна чӯпонон ба каломи Худо таваккал карданд ва ба Ӯ имон оварданд.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Яъқуб 2:26 - Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон бе аъмол низ мурда аст.

Луқо 2:16 Ва онҳо шитобон омада, Марям, Юсуф ва кӯдакро дар охур хобида

диданд.

Ин порча дар бораи чӯпонон нақл мекунад, ки фариштае аз таваллуди Исо хабар дод ва ба пайдо кардани ӯ шитофт.

1. «Ахамияти чупонхо дар достони таваллуд».

2. "Қудрати эълони фариштагон"

1. Ишаъё 40:11 - "Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард; онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ кӯдаконро роҳнамоӣ хоҳад кард".

2. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

Луқо 2:17 Ва чун диданд, суханеро, ки дар бораи ин Кӯдак ба онҳо гуфта шуда буд, маълум карданд.

Чӯпонон баъд аз дидани Исо ба дигарон дар бораи таваллуди Исо нақл карданд.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳои Худ - Луқо 2:11

2. Муҳимияти паҳн кардани хушхабар - Луқо 2:17

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ хонда хоҳад шуд.

7 Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии Ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати Ӯ хотима нахоҳад дошт, то ки онро фармон диҳад ва онро бо доварӣ ва адолат аз он замон то абад устувор созад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, ҳатто то охири замон». омин.

Луқо 2:18 Ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо гуфта

буданд, дар ҳайрат монданд.

Чӯпонон хушхабарро дар бораи таваллуди Исо нақл карданд ва одамоне, ки инро шуниданд, дар ҳайрат монданд.

1. Ба нақшаи Худо бовар кунед

2. Аз хушхабар шодӣ кунед

1. Луқо 2:10-11: "Ва фариштаба онҳо гуфт: "Натарсед, зеро инак, Ман ба шумо муждаи шодии бузурге мерасонам, ки барои ҳамаи одамон хоҳад буд. Зеро ки имрӯз барои шумо дар шаҳр таваллуд шудааст. аз Довуд Наҷотдиҳанда аст, ки он Масеҳи Худованд аст».

2. Румиён 10:14-15: "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? мавъиза мекунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

Луқо 2:19 Аммо Марям ҳамаи ин чизҳоро нигоҳ дошт ва дар дили худ андеша мекард.

Марям эълони мӯъҷизавии Худоро дар бораи таваллуди Исо нигоҳ дошт ва дар дили худ дар бораи он андеша мекард.

1: Мо аз намунаи Марям дар бораи қадр кардани каломи Худо ва мулоҳиза кардан дар бораи он дар дуо омӯхта метавонем.

2: Бо мулоҳиза дар бораи каломи Худо, мо метавонем ба Ӯ наздиктар шавем ва дар ваъдаҳои Ӯ оромӣ пайдо кунем.

1: Забур 119:11 "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2: Матто 6:21, "Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд."

Луқо 2:20 Ва чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду сано хонда, барои ҳама он чи шунида ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

Чӯпонон барои чизҳои шунидаву дидаашон Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва ҳамду

сано мегуфтанд.

1: Ҳамду санои Худоро барои мӯъҷизаҳои гирду атрофамон

2: Омӯзиши шодмонӣ аз мӯъҷизаҳои Худо

1: Забур 150:2 - Ӯро барои корҳои бузурги ӯ ҳамду сано хонед; Ӯро ба андозаи бузургии бузургаш ситоиш кунед!

2: Забур 103:2 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷонам, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун.

Луқо 2:21 Ва ҳангоме ки ҳашт рӯз барои хатна кардани кӯдак ба охир расид, номи ӯро Исо номиданд, ки пеш аз он ки ӯ дар шикам ҳомила шавад, фаришта чунин ном дошт.

Пас аз ҳашт рӯзи хатна ба Исо номе дода шуд, ки фаришта пеш аз ҳомиладор шуданаш эълон карда буд.

1. Қудрати номҳо - Чӣ гуна номҳое, ки мо интихоб мекунем, шахсияти моро инъикос мекунанд

2. Исо: Номи болотар аз ҳама номҳо

1. Матто 1:23 - "Инак, бокира ҳомила хоҳад шуд, ва писаре хоҳад зоид, ва онҳо номи ӯро Эммануил хоҳанд хонд, ки таъбири он аст, ки Худо бо мост."

2. Филиппиён 2:9-11 - "Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зонуе ба исми Исо хам шавад, дар осмон ва бар замин, ва дар зери замин ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар».

Луқо 2:22 Ва ҳангоме ки рӯзҳои покшавии вай мувофиқи шариати Мусо анҷом ёфт, ӯро ба Ерусалим бурданд, то ки ба Худованд тақдим кунанд;

Марям ва Юсуф Исоро ба Ерусалим оварданд, то ки пас аз рӯзҳои покшавӣ мувофиқи шариати Мусо ӯро ба Худованд тақдим кунанд.

1. Муҳимияти риояи қонуни Худо

2. Чӣ тавр ҳаёти худро ба Худованд пешкаш кунем

1. Такрори Шариат 6:5-9 - Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва қуввати худ дӯст доред

2. Матто 22:37-40 - Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва ақли худ дӯст доред.

Луқо 2:23 (Чуноне ки дар шариати Худованд навишта шудааст: "Ҳар писаре, ки батни батниро мекушояд, барои Худованд муқаддас хонда мешавад;)

Ин порча қонуни Худовандро муҳокима мекунад, ки мегӯяд, ки ҳар як писарбачае, ки таваллуд мешавад, бояд барои Худованд муқаддас номида шавад.

1. Қонунҳои Худо имрӯз ҳам аҳамият доранд

2. Подшоҳии фарзандони Худо

1. Ҳастӣ 17:12-13 - "Ва ҳар кӣ дар миёни шумо ҳаштрӯза аст, бояд хатна карда шавад, гӯё кӯдаке ки дар наслҳои шумо бошад, шахсе ки дар хона таваллуд шудааст ё бо пули ягон бегона харида шудааст, ки аз Он ки дар хонаи ту таваллуд ёфтааст ва он ки бо пули ту харида шудааст, бояд хатна шавад; ва аҳди Ман дар ҷисми шумо барои аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд».

2. Хуруҷ 12: 48-49 - "Ва ҳангоме ки як аҷнабӣ бо ту иқомат кунад ва фисҳро барои Худованд риоя кунад, бигзор ҳамаи писарони вай хатна карда шаванд, ва бигзор вай наздик омада, онро нигоҳ дорад; ва ӯ мисли хоҳад буд. касе ки дар замин таваллуд ёфтааст, зеро ки ҳеҷ махтуне аз он нахӯрад: барои зодаи модар ва барои ғарибе, ки дар миёни шумо иқомат дорад, як қонун аст».

Луқо 2:24 Ва барои он ки мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст: "як ҷуфт кабӯтар ё ду ҷавони кабӯтар" қурбонӣ кунед.

Мувофиқи Қонуни Худованд, Марям ва Юсуф вақте ки Исоро ба маъбад пешкаш карданд, ду сангпутар ё ду кабӯтарро қурбонӣ карданд.

1. Аҳамияти қурбонӣ: Баррасии қурбонии Исо дар маъбад

2. Аҳамияти итоаткорӣ: Намунаи Марям ва Юсуф дар бораи итоат кардан ба Қонуни Худованд

1. Ибодат 12:8 ва контексти қонуни Мусо дар бораи қурбонӣ

2. Матто 5:17 ва мазмуни таълимоти Исо оиди иҷрои Қонун.

Луқо 2:25 Ва инак, дар Ерусалим марде буд, ки Шимъӯн ном дошт; ва ҳамон шахс одил ва парҳезгор буд ва мунтазири тасаллии Исроил буд, ва Рӯҳулқудс бар ӯ буд.

Шимъӯн як марди одил ва парҳезгор дар Ерусалим буд, ки интизори тасаллии Исроил буд ва аз Рӯҳулқудс пур шуда буд.

1. Аҳамияти вафодорӣ дар зиндагии муъмин

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дорем, онро бо сабр интизорем.

Луқо 2:26 Ва аз Рӯҳулқудс ба ӯ ошкор шуд, ки пеш аз он ки Масеҳи Худовандро набинад, маргро набинад.

Ин порча дар бораи пешгӯии Шимъӯн дар бораи Исо нақл мекунад, ки ӯ пеш аз дидани Масеҳи Худованд маргро намебинад.

1. Ваъдаи Масеҳ: Чӣ тавр Исо пешгӯии Шимъӯнро иҷро кард

2. Исо: Иҷрои ваъдаҳои абадии Худо

1. Ишаъё 7:14 - "Бинобар ин худи Худованд ба шумо аломате ато хоҳад кард; инак,

бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Иммануил хоҳад хонд".

2. Забур 16:10 - "Зеро ки ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ гузошт; ва Подшоҳи Худро нахоҳӣ дод, ки фасодро бубинад".

Луқо 2:27 Ва Ӯ ба василаи Рӯҳ ба маъбад омад, ва вақте ки волидон Кӯдак Исоро оварданд, то ки барои ӯ мувофиқи одати шариат амал кунанд,

Марям ва Юсуф кӯдаки Исоро ба маъбад оварданд, то ки талаботи шариатро иҷро кунанд.

1. Муҳимияти риояи фармудаҳои Худо

2. Аҳамияти таваллуди Исо

1. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй инсон, чӣ хуб аст. Ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад? Ба адолат рафтор кунед ва марҳаматро дӯст доред ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунед.

2. Луқо 1:26-38 - Дар моҳи шашуми ҳомиладории Элисобаъ, Худо фариштаи Ҷабраилро ба Носира, як шаҳри Ҷалил, ба назди духтари бокирае, ки ба Юсуф ном марде, ки аз авлоди Довуд аст, издивоҷ кард, фиристод. Номи бокира Марям буд. Фариштаи назди вай рафт ва гуфт: «Ассалому алайкум, эй иноят! Худованд бо туст».

Луқо 2:28 Он гоҳ ӯро ба оғӯш гирифт ва Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт:

Ин порча лаҳзаеро тасвир мекунад, ки Шимъӯн пас аз дидани Исои навзод Исоро ба оғӯш гирифта, Худоро ҳамду сано мегӯяд ва баракат мегӯяд.

1. «Шодии будан дар ҳузури Худо» - омӯхтани шодии омадан ба ҳузури Худо, ки Шимъӯн дар Луқо 2 нишон додааст.

2. «Баракати Исо» - Баррасии қудрати баракати Исо, ки Шимъӯн дар Луқо 2 шаҳодат додааст.

1. Филиппиён 4:4 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед. Бори дигар мегӯям: шод бошед!

2. Забур 33:1 - Ман Худовандро ҳамеша баракат хоҳам дод; Ситоиши Ӯ ҳамеша дар даҳони ман хоҳад буд.

Луқо 2:29 Худовандо! алҳол бандаатро мувофиқи каломи Худ бигзор, ки ба саломатӣ биравад.

Ин порча ба дуои шукронаи Шимъӯн пас аз дидани кӯдаки Исо дар маъбад ишора мекунад. Вай шодии худро баён кард ва ба Худо шукр гуфт, ки ба ӯ имкон дод, ки Масеҳро пеш аз маргаш бубинад.

1. Шод шудан дар ҳузури Худованд: Ҷашни иҷрои ваъдаҳои Худо

2. Зиндагӣ бо қаноатмандӣ: дарёфти сулҳ бо донистани иродаи Худо

1. Румиён 15:13 - Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур мекунад, то ки шумо ба воситаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

2. Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Луқо 2:30 Зеро чашмони ман наҷоти Туро дидаанд,

Ин порча дар бораи наҷоти Исо сухан меронад, ки Шимъӯн дидааст.

1. Ваъдаи наҷот: Умеди ҷаҳон

2. Шоди дидани наҷоти Худо

1. Ишаъё 9:6-7 (Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи Салом.)

2. Юҳанно 3:16 (Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.)

Луқо 2:31 Онро дар пеши назари тамоми мардум омода кардай;

Фариштагон эълон карданд, ки Исо иҷрошавии ваъдаи Худо дар бораи наҷоти ҳамаи одамон аст.

1: Ваъдаи наҷоти Худо барои ҳама аст.

2: Исо Иҷрои ваъдаи Худост.

1: Ишаъё 9:6-7 Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода мешавад ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд. Ва ӯ Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, шоҳзодаи сулҳ номида хоҳад шуд.

2: Титус 2:11-14 Зеро ки файзи Худо зоҳир шуд, ки ба ҳамаи одамон наҷот медиҳад. Он ба мо таълим медиҳад, ки ба беимонӣ ва ҳавасҳои дунявӣ “Не” бигӯем ва дар ин замони ҳозира зиндагии худсарона, ростқавл ва парҳезгорона зиндагӣ кунем.

Луқо 2:32 Нурест барои равшан кардани халқҳо ва ҷалоли халқи Ту Исроил.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо нур барои халқҳо ва ҷалоли халқи Исроил аст.

1. "Нури ҷаҳон: Исо ҳамчун чароғи умед барои ҳама одамон"

2. «Исоро ҳамчун ҷалоли Исроил дидан»

1. Ишаъё 9:2 - «Мардуме, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар онҳое ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад».

2. Забур 106:21 - «Онҳо Худои Наҷотдиҳандаи худро, ки дар Миср корҳои бузург карда буд, фаромӯш карданд».

Луқо 2:33 Ва Юсуф ва модараш аз он чизҳое ки дар бораи ӯ гуфта шуда буданд, дар ҳайрат монданд.

Юсуф ва Марям аз пешгӯиҳои дар бораи Исо гуфташуда дар ҳайрат монданд.

1. Каломи Худо ҳақиқӣ ва амин аст - Луқо 2:33

2. Исо сазовори тааҷҷуб ва тарс аст - Луқо 2:33

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Филиппиён 2:9-11 - Аз ин рӯ, Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зонуе ба исми Исо, ҳам дар осмон ва ҳам бар замин, ва ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Луқо 2:34 Ва Шимъӯн онҳоро баракат дода, ба модараш Марьям гуфт: «Инак, ин кӯдак барои фурӯпошӣ ва эҳёи бисьёр касон дар Исроил таъин шудааст; ва барои аломате, ки бар зидди он сухан ронда мешавад;

Шимъӯн Марям ва Исоро баракат дод ва пешгӯӣ кард, ки Исо аломати бисёр одамон дар Исроил афтодан ва эҳьё шудан ва бар зидди онҳо сухан рондан хоҳад буд.

1. Эҳёи бисёриҳо: Нақши Исо дар кафорати Худо

2. Аломате, ки бар зидди он гуфта мешавад: Таъқибот барои Малакути Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Румиён 8:31 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Луқо 2:35 (Бале, шамшер ба ҷони ту низ сӯрох хоҳад шуд, то ки андешаҳои дилҳои бисьёр ошкор гардад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр марги Исо ба фикрҳои дили бисёр одамон ваҳй меорад .

1. Қувваи Ваҳй: Чӣ тавр марги Масеҳ дилҳои моро ошкор мекунад

2. Муҳаббати қурбонӣ: Чӣ тавр Исо муҳаббати худро тавассути маргаш нишон дод

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст. Аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ҳатто то ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо медарояд; фикру му-носибатхои дилро бахо медихад.

Луқо 2:36 Ва як Анна ном зани набӣ духтари Фануил аз сибти Осир буд: вай калонсол буд ва аз бакорataш ҳафт сол бо шавҳараш зиндагӣ мекард;

Анна як пайғамбар аз қабилаи Осер буд, ки аз бокира буданаш ҳафт сол боз издивоҷ карда буд.

1. Дар бораи садоқатмандии Анна ба Худо ҳатто ҳангоми издивоҷаш хотиррасон кунед.

2. Биёед, моро ташвиқ кунем, ки ҳаёти худро ҳатто дар издивоҷ бо ҷалоли Худо зиндагӣ кунем.

1. Масалҳо 18:22, "Ҳар кӣ зане ёбад, чизи нек пайдо мекунад ва аз Худованд илтифот мегирад".

2. 1 Қӯринтиён 7:3-5, «Бигзор шавҳар ба зани худ муҳаббати шоистаи худро зоҳир намояд, инчунин зан низ ба шавҳари худ. Зан бар бадани худ ҳокимият надорад, аммо шавҳар аст. Ва ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ қудрат надорад, балки зан қудрат дорад. Аз якдигар ҷуз ба ризоят то муддате маҳрум макунед , то ба рӯза ва намоз бипардозед. ва боз ҳам ҷамъ шавед, то шайтон шуморо аз сабаби худдорӣ надоштанатон ба васваса наандозад».

Луқо 2:37 Ва вай бевазани тақрибан ҳаштодсола буд, ки аз маъбад намебаромад, балки шабу рӯз бо рӯза ва дуо ба Худо хизмат мекард.

Ин порча Анна, бевазани 84-соларо тасвир мекунад, ки шабу рӯз бо рӯза ва дуо ба Худо хизмат мекард.

1: Ҳаёти ибодат - Вогузор кардани ҳаёти худ ба Худо тавассути намоз ва рӯза.

2: Арзиши зиндагии хуб - қадр кардани вафодории як умри Анна.

1:1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2: Филиппиён 4:6 - Дар ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Луқо 2:38 Ва дар ҳамон лаҳза вай омада, Худовандро шукр гуфт ва ба ҳамаи онҳое ки дар Ерусалим раҳоӣ ёфтан мехостанд, дар бораи Ӯ сухан ронд.

Марям ба Худованд шукр гуфт ва ба онҳое ки дар Ерусалим наҷот ёфтан мехостанд, дар бораи Ӯ сухан ронд.

1. Фидияи Худо: Чӣ тавр Исо моро фидия медиҳад

2. Ваъдаи Худо: Нигоҳе ба достони Марям

1. Ишаъё 53:5-6, "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва аз захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Румиён 5:8, «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Луқо 2:39 Ва ҳама чизро мувофиқи шариати Худованд ба ҷо оварда, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд.

Ҳамсарон Марям ва Юсуф пас аз иҷрои тамоми талаботи Қонуни Худованд ба зодгоҳашон Носира баргаштанд.

1. Итоат ба аҳкоми Худованд - Чӣ гуна итоат кардан ба шариат моро ба хона меорад

2. Бозгашти хона барои ёдоварӣ - Аҳамияти бозгашти Марям ва Юсуф ба Носира

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. Бо тамоми

дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳком ва фароизи Худованд, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

2. Забур 121:1 - Вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: «Биёед, ба хонаи Худованд биравем!» Ман шод шудам.

Луқо 2:40 Ва кӯдак калон шуд ва рӯҳаш пурқувват шуд ва аз ҳикмат пур шуд; ва файзи Худо бар ӯ буд.

Кӯдак Исо ба воя мерасид ва торафт бештар рӯҳан қавӣ, хирадманд ва пур аз файзи Худо мешуд.

1. Парвариш дар файз: Чӣ тавр бояд зиндагии навсозии рӯҳонӣ дошта бошад

2. Ҳикмати Исо: Чӣ тавр ба даст овардани баракатҳои Худо

1. Эфсӯсиён 4:23, «Дар рӯҳи ақли худ нав шавед».

2. Матто 7:7, «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд».

Луқо 2:41 Ва волидони ӯ ҳар сол дар иди фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

Ҳар сол волидони Исо барои иди Фисҳ ба Ерусалим мерафтанд.

1. Аҳамияти нигоҳ доштани идҳои Худованд.

2. Итоат ба Худо тавассути ибодати мо нишон дода мешавад.

1. Такрори Шариат 16:16 - "Дар як сол се маротиба ҳамаи писарони ту ба ҳузури Худованд Худои худ дар ҷое ки Ӯ интихоб кунад, ҳозир хоҳанд шуд: дар иди фатир, дар иди фатир, ва дар иди ҳафтаҳо. хаймаҳо: ва онҳо ба ҳузури Худованд холӣ нахоҳанд омад».

2. Хуруҷ 23: 14-17 - "Дар сол се маротиба барои ман зиёфат хоҳӣ дошт. Иди фатирро риоя хоҳӣ кард: (ҳафт рӯз, чунон ки ман ба ту амр фармудаам, дар вақти муайяншуда нони фатир бихӯр. дар моҳи Абиб, зеро ки дар он ту аз Миср берун омадай, ва ҳеҷ кас ба ҳузури Ман холӣ нахоҳад омад; дар охири сол аст, ки шумо

дар меҳнати худ аз саҳро ҷамъ шудаед».

Луқо 2:42 Ва ҳангоме ки Ӯ дувоздаҳсола буд, аз рӯи одати ид ба Ерусалим рафтанд.

Исо аз рӯи одати ид, вақте ки дувоздаҳсола буд, бо падару модараш ба Ерусалим рафт.

1. Ахамияти анъанахои оилавй дар хаёти мо

2. Қудрати нигоҳ доштани идҳои муқаддас

1. Ҳастӣ 17:9-14, Аҳди Худо бо Иброҳим

2. Луқо 2:22-24, Муаррифии Исо дар маъбад

Луқо 2:43 Ва ҳангоме ки айёмро анҷом доданд, вақте ки онҳо баргаштанд, Исои Кӯдак дар Ерусалим монд; ва Юсуф ва модараш аз ин хабар надоштанд.

Сафари оилаи Исо ба Ерусалим бо он анҷом ёфт, ки Исо дар он ҷо монд, бе он ки Юсуф ва Марям огоҳӣ надоштанд.

1. Аз таваккал натарсед ва ба нақшаи Худо таваккал кунед.

2. Ба эҳтиёҷоти дигарон ва аҳамияти оила аҳамият диҳед.

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед, балки ба Худо таваккал кунед.

2. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад ва бародар барои вақти душвор таваллуд мешавад.

Луқо 2:44 Аммо онҳо гумон карданд, ки Ӯ дар он ҷо буд, як рӯз роҳ тай карданд; ва дар байни хешу табор ва ошнои худ Ӯро ҷустуҷӯ карданд.

Марям ва Юсуф як рӯзро аз Ерусалим тай карда, дар байни аҳли оила ва дӯстони худ Исоро ҷустуҷӯ карданд, вале ӯро пайдо карда натавонистанд.

1. Муҳим будани ҳозир будан ва бодиққат будан ба иродаи Худо

2. Арзиши оила ва ҷомеа

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Масалҳо 11:14 - Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст.

Луқо 2:45 Ва чун наёфтанд, боз ба Ерусалим баргашта, Ӯро ҷустуҷӯ карданд.

Марям ва Юсуф Исоро гум карданд ва Ӯро дар Ерусалим ҷустуҷӯ карданд.

1. Омӯзед, ки ба Худо таваккал кунед, вақте ки ҳама умедҳо аз байн мераванд.

2. Аҳамияти вафодорӣ дар ҳаёти мо.

1. Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Матто 19:26 «Лекин Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Луқо 2:46 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз се рӯз Ӯро дар маъбад ёфтанд, ки дар миёни табибон нишаста, суханони онҳоро мешунавид ва ба онҳо савол медод.

Исо ба мо аҳамияти омӯхтан ва ҷустуҷӯи донишро таълим медиҳад.

1: Ҳикмати ҷустуҷӯи дониш - Луқо 2:46

2: Исо ҳамчун намуна барои омӯзиш - Луқо 2:46

1: Масалҳо 4:7 - "Ҳикмат чизи асосӣ аст, бинобар ин, ҳикмат ба даст овар; ва бо тамоми қуввати худ фаҳм ёб".

2: Қӯлассиён 2:3 - «Дар Ӯ тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш пинҳон аст».

Луқо 2:47 Ва ҳамаи онҳое ки ӯро мешуниданд, аз фаҳмиш ва ҷавобҳои ӯ дар ҳайрат монданд.

Одамон аз хиради Исо ва ҷавобҳои Ӯ дар ҳайрат монданд.

1. Қувваи хирад: Тафтиши фаҳмиши беҳамтои Исо

2. Исо: Намунаи комили дониши мӯътамад

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Қӯлассиён 2:3 - дар онҳо тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Луқо 2:48 Ва чун Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд ва модараш ба Ӯ гуфт: «Писарам! Чаро бо мо чунин рафтор кардӣ? инак, ману падарат туро ғам ҷустаем.

Падару модари Исо аз дидани ӯ дар маъбад ҳайрон шуданд ва аз ӯ пурсиданд, ки чаро ин корро кардааст.

1: Мо аз намунаи Исо омӯхта метавонем, ки барои дар ҳузури Худо будан вақт ҷудо кунем.

2: Волидон бояд дар бораи фарзандони худ ғамхорӣ кунанд ва боварӣ ҳосил кунанд, ки онҳо ба хатар дучор нашаванд.

1: Масалҳо 22:6 - Кӯдакро дар роҳе, ки бояд биравад, таълим диҳед; пир шуда бошад хам, аз он дур намешавад.

2: Такрори Шариат 6:5-7 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор. Ин аҳкоме, ки имрӯз ба шумо медиҳам, бояд дар дили шумо ҷой гирад. Онҳоро ба фарзандони худ таассурот диҳед. Дар бораи онҳо ҳангоми дар хона нишастан ва ҳангоми роҳ рафтан,

хобидан ва бархостан сӯҳбат кунед.

Луқо 2:49 Ба онҳо гуфт: «Чӣ гуна Маро ҷустуҷӯ кардед? Оё намехоҳед, ки Ман бояд дар бораи кори Падари худ бошам?

Исо аз волидонаш пурсид, ки чаро онҳо ӯро меҷӯянд, зеро ӯ ба иҷрои кори Падараш банд буд.

1.Худованд барои ҳамаи мо нақшае дорад ва ба он амал кардан вазифаи мост.

2. Дар сурати шубҳа ҳамеша ба Худо ва хости Ӯ рӯй оваред.

1. Матто 6:33 - «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Луқо 2:50 Ва онҳо суханони Ӯро нафаҳмиданд.

Исо ба волидонаш дарси итоаткорӣ медиҳад.

1. Итоати иродаи Худо: Дарси Исо

2. Қудрати дарки Каломи Худо

1. Эфсӯсиён 5:17 "Бинобар ин беақл набошед, балки бифаҳмед, ки иродаи Худованд чист".

2. Матто 11:29 "Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

Луқо 2:51 Ва Ӯ бо онҳо фурӯд омада, ба Носира омад ва ба онҳо итоат кард, вале модараш ҳамаи ин суханонро дар дили худ нигоҳ дошт.

Исо бо падару модараш ба Носира фуруд омад ва ба онҳо итоат кард, дар ҳоле ки Марям ҳар он чиро, ки Ӯ гуфта буд, дар дили худ нигоҳ медошт.

1. Итоати волидон: Аз намунаи Исо омӯхтан

2. Гирифтани Каломи Худо: Намунаи Марям

1. Эфсӯсиён 6:1-2 "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. "Падару модари худро иззат кунед" - ин ҳукми аввалин бо ваъда аст -"

2. Забур 118:11 "Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

Луқо 2:52 Ва Исо дар ҳикмат ва қомат баланд шуд, ва дар илтифоти Худо ва одамон.

Исо дар ҳикмат, қомати ҷисмонӣ ва илтифот ҳам назди Худо ва ҳам одамон меафзояд.

1. Рушди хирад: Мулоҳиза дар бораи намунаи Исо.

2. Неъмат бо Худо ва Инсон: Чӣ гуна муносибатҳоро бо ҳарду инкишоф додан мумкин аст.

1. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин фикр дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд.

2. Яъқуб 3:17-18 - Ҳикмате, ки аз боло омадааст, пок, сулҳҷӯ, нарм ва осон аст.

Луқо 3 ба хизмати Яҳёи Таъмиддиҳанда ва нақши ӯ дар омода кардани роҳ барои хизмати оммавии Исо тамаркуз мекунад. Он инчунин насабномаи Исоро пешкаш мекунад, ки наслашро то Одам бармегардонад.

Сархати 1: Боб бо муаррифии Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки барои мавъиза дар биёбон омадааст, оғоз мешавад. Ӯ одамонро ба тавба даъват кард ва онҳоро ҳамчун рамзи тавба ва омодагии онҳо ба омадани Масеҳ таъмид дод (Луқо 3:1-6). Луқо дар бораи паёми Юҳанно шарҳи муфассал дода, сарзаниши оташини ӯро нисбати пешвоёни динӣ ва даъвати ӯро барои ба даст овардани самараи сазовори тавба баён мекунад. Мардум аз ӯ пурсиданд, ки чӣ кор бояд кард ва ӯ дастурҳои амалӣ дод, ба

монанди мубодила бо эҳтиёҷмандон, рафтори одилона ба дигарон ва суистифода накардан аз мавқеи онҳо (Луқо 3:7–14).

Сархати 2: Луқо баъдан Ҳиродус Антипасро ёдовар мешавад, ки он вақт бар Ҷалил ҳукмронӣ мекард. Юҳанно Ҳиродусро барои издивоҷи ғайриқонунӣ бо Ҳиродия, зани бародараш дар пеши назари худ танқид кард. Ин боиси боздошт ва ҳабс шудани Юҳанно аз ҷониби Ҳиродус шуд (Луқо 3:19-20). Пас аз ин ҳисоб, Луқо насабномаи Исои Масеҳро пешниҳод мекунад, ки наслҳои ӯро тавассути Довуд то Одам то Одам пайгирӣ мекунанд. Ин робитаи Исоро бо инсоният ва инчунин ҷои сазовори Ӯро дар иҷрои ваъдаҳои Худо тавассути насли Ӯ таъкид мекунад (Луқо 3:23-38).

Сархати 3: Боб бо як воқеаи муҳим - таъмиди Исо аз ҷониби Яҳё дар дарёи Ӯрдун ба охир мерасад. Ҳангоме ки Исо баъд аз таъмид гирифтанаш дуо мегуфт, осмон кушода шуд ва Рӯҳулқудс дар шакли бадан мисли кабӯтар бар Ӯ нозил шуд. Овозе аз осмон гуфт: «Ту Писари маҳбуби Ман ҳастӣ; аз Ту хушнудам» (Луқо 3:21-22). Ин оғози хизмати оммавии Исо буд, зеро Ӯ бо Рӯҳи Худо тадҳин шуда, ҳамчун Писари Худо тасдиқ карда шуд. Тавассути ин воқеаҳое, ки дар Луқо 3 сабт шудаанд, мо мебинем, ки ҳам кори тайёрии Юҳанно ба хизмати Исо ва ҳам тасдиқи илоҳии шахсият ва рисолати Исо.

Луқо 3:1 Дар соли понздаҳуми ҳукмронии қайсар Тиберий, Понтиюс Пилотус ҳокими Яҳудо ва Ҳиродус тетрархи Ҷалил, ва бародараш Филиппус тетрархи Итурая ва вилояти Трахонит ва Лисаниё тетрархи Абилин ,

Дар соли понздаҳуми ҳукмронии Тиберий қайсар Понтиюс Пилотус ҳокими Яҳудо ва Ҳиродус, Филиппус ва Лисаниё мутаносибан тетрарҳҳои Ҷалил, Итурая ва Абилина буданд.

1. «Ҳокимияти Худо: Ҳифзи салтанати Тиберий Сезар»

2. «Қудрати ғуломӣ: Пилат ва тетрарҳҳо»

1. Румиён 13:1 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст."

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

Луқо 3:2 Ҳанон ва Қаёфо, ки саркоҳинон буданд, дар биёбон каломи Худо ба Яҳё

ибни Закарьё нозил шуд.

Яҳёи Таъмиддиҳанда аз ҷониби Худо даъват карда шуд, ки дар биёбон мавъиза кунад, то роҳи Исоро тайёр кунад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки аз минтақаҳои бароҳати худ берун шавем ва кори душвореро, ки ба Исо тайёрӣ дидаем, иҷро кунем.

2. Каломи Худо тавоност ва дар ҳар ҷое, ки набошем, ба мо расида метавонад.

1. Ишаъё 40:3-5 - Тайёр кардани роҳи Худованд.

2. Матто 3:1-3 - Хизмати Юҳанно оид ба омода кардани роҳ барои Исо.

Луқо 3:3 Ва ӯ ба тамоми сарзамини атрофи Урдун омада, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард;

Яҳёи Таъмиддиҳанда ба Урдун омада, барои тавба ва омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард.

1. Қувваи тавба: Нақшаи Худо барои наҷот

2. Зиндагӣ бо омурзиш: дар Масеҳ сулҳ ва шодмонӣ ёфтан

1. Аъмол 2:38 - "Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред"

2. Ибриён 10:17 - "Гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард"

Луқо 3:4 Чунон ки дар китоби суханони Ишаъёи набӣ навишта шудааст: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".

Ин порча дар бораи омодагӣ ба омадани Худованд бо роҳи рост кардани роҳҳои Ӯ сухан меравад.

1: "Даъвати ваҳшӣ: омодагӣ ба омадани Худованд"

2: "Роҳи рост ва танг: равшан кардани роҳи Худованд"

1: Матто 3:3 - "Зеро ки ин аст, ки Ишаъё-пайғамбар гуфта буд: "Овози нидокунандае дар биёбон: "Роҳи Худовандро омода кунед, роҳҳои Ӯро рост кунед".

2: Ишаъё 40:3 - "Овози нидокунанда дар биёбон: "Роҳи Худовандро тайёр кунед, дар биёбон роҳи ростро барои Худои мо созед".

Луқо 3:5 Ҳар дара пур хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; ва каҷҳо рост ва роҳҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд шуд;

Дар порчаи Луқо 3:5 таъкид мешавад, ки Худо новобаста аз вазъият, барои онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, роҳ хоҳад дод.

1: Муҳаббат ва ризқу рӯзии Худо ба мо роҳе хоҳад дод, новобаста аз он ки сафар чӣ қадар душвор бошад.

2: Мо боварӣ дошта метавонем, ки Худо кӯҳҳо ва водиҳоро дар ҳаёти мо ҳамвор мекунад.

1: Ишаъё 40:4-5 - Ҳар води баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳ ва теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор ва нохамвор хамвор гардад.

2: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Луқо 3:6 Ва ҳар башар наҷоти Худоро хоҳад дид.

Яҳёи Таъмиддиҳанда паёми тавбаро мавъиза кард ва пешгӯӣ кард, ки ҳама одамон метавонанд шоҳиди наҷоти Худо бошанд.

1. Қувваи тавба: Фаҳмидани паёми Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Шоҳиди наҷоти Худо: омодагии худро барои файзи Худо

1. Ишаъё 40:5 Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва ҳамаи одамон онро якҷоя

хоҳанд дид.

2. Забур 98:2 Худованд наҷоти Худро маълум кардааст; адолати Худро дар пеши назари халқҳо зоҳир кардааст.

Луқо 3:7 Он гоҳ ба мардуме ки барои таъмид гирифтан аз Ӯ берун омада буданд, гуфт: «Эй насли морҳо, кӣ шуморо огоҳ кардааст, ки аз ғазаби оянда бигрезед?

Мардумеро, ки ба маросими таъмиди Яҳёи Таъмиддиҳанда омада буданд, аз ғазаби оянда огоҳ карда буданд.

1. Тавбаи ҳақиқӣ ва қабули Исо ҳамчун наҷотдиҳандаи мо ягона роҳи пешгирӣ аз ғазаби Худост.

2. Ғазаби Худо воқеист ва набояд онро нодида бигирем.

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Луқо 3:8 Пас, меваҳои сазовори тавба оваред ва дар дили худ нагӯед: "Мо падари мо Иброҳимро дорем; зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон ба вуҷуд оварад".

Яҳёи Таъмиддиҳанда мардумро насиҳат мекунад, ки ба ҷои такя ба аҷдоди худ Иброҳим, тавбаи ҳақиқиро бо корҳои нек нишон диҳанд. Ӯ таъкид мекунад, ки Худо метавонад фарзандони Иброҳимро ҳатто аз сангҳо эҳё кунад.

1. Даъват ба тавбаи ҳақиқӣ: Санҷиши Луқо 3:8

2. Такя ба аҷдодони худ ё ҷустуҷӯи илтифоти Худо: омӯзиши Луқо 3:8

1. Румиён 4:13-16 - Имони Иброҳим ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

2. Яъқуб 2:14-26 - Имон бе аъмол мурда аст.

Луқо 3:9 Ва алҳол табар бар решаи дарахтон гузошта шудааст: бинобар ин ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва дар оташ андохта мешавад.

Табар барои доварӣ кардани дарахтони бесамар гузошта мешавад, ва онҳое ки меваи хуб намедиҳанд, бурида ва ба оташ андохта хоҳанд шуд.

1. Ҳукми Худо дар бораи дарахтони бесамар: Фаҳмидани оқибатҳои тавба накардан

2. Меваи тавба: Парвариши зиндагие, ки меваи нек дорад

1. Юҳанно 15:2, “[Исо гуфт:] Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, мебурад; ва ҳар шохае, ки мева медиҳад, пок мекунад, то меваи бештар оварад”.

2. Ирмиё 17:7-8, «Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва Худованд умеди вай аст. «Зеро ки вай мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро дар канори дарё паҳн мекунад, ва вақте ки гармӣ меояд, намебинад, балки баргаш сабз хоҳад буд; ва дар соли хушксолӣ эҳтиёт нахоҳанд кард, ва аз ҳосил додан қатъ нахоҳанд шуд».

Луқо 3:10 Мардум аз Ӯ пурсиданд: «Пас чӣ кор кунем?

Мардум аз Яҳё пурсиданд, ки чӣ кор кунанд, то наҷот ёбад.

1: Ҳама одамон бояд барои наҷот ба Худо муроҷиат кунанд.

2: Вақт ҷудо кунед, то дар бораи ҳаёти худ фикр кунед ва аз гуноҳҳои худ тавба кунед.

1: Аъмол 2:38 - «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред».

2: Румиён 10:9 - "Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт."

Луқо 3:11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ду курта дорад, ба касе ки ду курта надорад, бидиҳад; ва ҳар кӣ хӯрок дорад, бигзор ҳамин тавр кунад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда ба онҳое, ки захираҳои иловагӣ доранд, дастур медиҳад, ки захираҳои худро бо онҳое, ки надоранд, мубодила кунанд.

1. «Баракати саховат»

2. "Мубодилаи он чизе ки мо дорем"

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Матто 25:40 - "Подшоҳ ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардай".

Луқо 3:12 Он гоҳ боҷгирон низ барои таъмид гирифтан омада, ба Ӯ гуфтанд: «Устод, мо чӣ кор кунем?

Мардум аз Яҳёи Таъмиддиҳанда пурсиданд, ки барои таъмид гирифтан чӣ бояд кард.

1. Аҳамияти фурӯтанӣ аз Худо ва паёмбаронаш талаби ҳидоят.

2. Қувваи тавба ва омурзиш тавассути таъмид.

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро хоҳед ҷуст ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед, хоҳед ёфт".

2. Аъмол 2:38 - «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред».

Луқо 3:13 Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чизе ки аз шумо таъин шудааст, талаб накунед».

Ин порча дар бораи он аст, ки на бештар аз он чизе, ки дода шудааст.

1. Қаноатмандӣ: Ҷустуҷӯи шодӣ аз он чизе, ки доред

2. Саховат: Баракат додан ба дигарон бо атои Худо

1. Филиппиён 4:12-13 «Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам. Ман ҳама чизро метавонам ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, иҷро кунам».

2. Ибриён 13:5 «Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк намекунам ва туро тарк намекунам"».

Луқо 3:14 Сарбозон низ аз Ӯ пурсиданд: «Пас чӣ кор кунем? Ва ба онҳо гуфт : «Ба ҳеҷ кас зӯроварӣ накунед ва касеро бардурӯғ айбдор накунед; ва бо музди худ қаноат кунед.

Ҷамъбасти порча: Яҳёи Таъмиддиҳанда ба сарбозон дастур медиҳад, ки аз зӯроварӣ ва айбдоркуниҳои бардурӯғ худдорӣ кунанд ва бо музди худ қаноат кунанд.

1. Қаноатмандӣ: Чаро ин барои Худо муҳим аст

2. Даъват ба зӯроварӣ ва ростқавлӣ

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, сер шавам ва мӯҳтоҷ шавам; ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

Луқо 3:15 Ва чунон ки мардум мунтазири он буданд, ва ҳама дар дили худ андеша мекарданд, ки Яҳё Масеҳ аст ё не;

Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мардум хоҳиш кард, ки тавба кунанд ва таъмид гиранд, то омурзиши гуноҳҳояшонро гиранд.

1: Тавба кунед ва таъмид гиред - Луқо 3:15

2: Қувваи интизорӣ - Луқо 3:15

1: Аъмол 2:38 - "Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт."

2: Марк 1:4 - "Яҳёи Таъмиддиҳанда дар биёбон зоҳир шуда, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард".

Луқо 3:16 Юҳанно ба ҳама ҷавоб дода, гуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам; балки яке аз ман тавонотар меояд, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро кушоям: Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.

Яҳёи Таъмиддиҳанда омадани Исоро ҳамчун шахсе эълон мекунад, ки бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.

1. Омадани Исо: Таъмид аз Рӯҳулқудс ва оташ

2. Аҳамияти Яҳёи Таъмиддиҳанда: Эълон кардани омадани Исо

1. Аъмол 2:1-4 - Омадани Рӯҳулқудс дар Пантикост

2. Матто 3:11-12 - Таъмиди Яҳё аз тавба ва таъмиди Исо бо Рӯҳулқудс

Луқо 3:17 Ки вентили Ӯ дар дасти Ӯст, ва фарши худро тоза карда, гандумро дар анбори худ ҷамъ хоҳад кард; балки кохро дар оташи хомушнашаванда месузад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда ба тавба даъват мекунад, то роҳи Худовандро омода созад.

1: Тавба кунед ва барои омадани Худованд омода бошед.

2: Пеш аз доварии омадани Ӯ ба иродаи Худо пайравӣ кунед.

1: Ишаъё 55: 6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст.

2: Ҳизқиёл 18:30-31 - Тавба кунед ва аз гуноҳҳои худ рӯй гардонед, зеро ки

шарорат мукофоти шумо нахоҳад буд.

Луқо 3:18 Ва бисёр чизҳои дигарро дар насиҳати худ ба мардум мавъиза мекард.

Яҳёи Таъмиддиҳанда ба мардум насиҳатҳои зиёде дод.

1. Қувваи насиҳат - Чӣ тавр мо метавонем ба Каломи Худо такя кунем, то моро ҳидоят кунад

2. Муҳимияти гӯш кардан - омӯхтани тарзи шунидан ва пайравӣ кардани овози Худо

1. Румиён 15:4 - «Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем».

2. Забур 118:105 - «Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст».

Луқо 3:19 Аммо тетрарх Ҳиродус, ки ӯро барои зани бародараш Филиппус Ҳиродия ва барои ҳамаи бадиҳое, ки Ҳиродус карда буд, мазаммат кард,

Ҳиродусро Яҳёи Таъмиддиҳанда барои муносибати бадахлоқии Ҳиродия ва бародараш Филиппус ва барои гуноҳҳои зиёдаш маҳкум кард.

1. Новобаста аз гуноҳҳои мо, Худо ҳамеша нигоҳ дорад.

2. Тавба метавонад боиси омурзиш гардад.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

Луқо 3:20 Илова бар ин, пеш аз ҳама, вай Яҳёро дар зиндон маҳкам кард.

Ин порча нишон медиҳад, ки Яҳёи Таъмиддиҳандаро Ҳиродус зиндонӣ карда буд.

1: Новобаста аз вазъиятҳои мо, Худо то ҳол назорат мекунад.

2: Мо даъват шудаем, ки ҳатто дар муқобили душвориҳо ба Худо содиқ монем.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир кунад, то мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Луқо 3:21 Вақте ки тамоми мардум таъмид гирифтанд, Исо низ таъмид гирифта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд.

Исо таъмид гирифт ва вақте ки Ӯ дуо мекард, осмон кушода шуд.

1. Исо ба мо нишон дод, ки дуо ва бахшидан ба Худо муҳим аст.

2. Чӣ тавр таъмиди Исо ба мо қувваи имон ба Худоро нишон медиҳад.

1. Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Луқо 3:22 Ва Рӯҳулқудс дар шакли бадан мисли кабутар бар ӯ нозил шуд ва овозе аз осмон баромад, ки мегуфт: «Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; Ман аз ту хушнудам.

Рӯҳулқудс дар шакли кабӯтар ба рӯи Исо фуруд омад ва овозе аз осмон барои тасдиқи ӯ сухан гуфт.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Иҷозати Худо Исоро ҳамчун Писари Маҳбубаш

1. Юҳанно 1:32–34; Ва Юҳанно шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯҳро дидам, ки мисли кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт».

2. Ишаъё 42:1; Инак, бандаи Ман, ки ӯро дастгирӣ мекунам; баргузидагонам, ки ҷонам аз онҳо шод мешавад; Рӯҳи Худро бар ӯ андохтам: Ӯ доварӣ ба халқҳо хоҳад овард.

писари Юсуф, ки писари Ҳелӣ буд, тақрибан сӣ сола шуд .

Исо тақрибан сӣ сола буд, писари Юсуф, ки писари Ҳелӣ буд.

1: Исо намунаи комили таҷрибаи инсонӣ буд, зеро вақте ки ӯ 30-сола буд, вақте ки хидматашро оғоз кард.

2: Мо аз сафари Исо омӯхта метавонем, ки Худо новобаста аз синну сол ва марҳилаи зиндагии мо ҳамаи моро истифода бурда метавонад.

1:2 Қӯринтиён 5:21 - Зеро Худо Масеҳро, ки ҳеҷ гоҳ гуноҳ накардааст, қурбонии гуноҳи мо гардонид, то ки мо ба воситаи Масеҳ назди Худо сафед шавем.

2: Филиппиён 2:5-7 - Шумо бояд ҳамон гуна муносибатеро дошта бошед, ки Исои Масеҳ дошт. Ҳарчанд ӯ Худо буд, ӯ баробарӣ бо Худоро ҳамчун чизи часпидан фикр намекард. Ба ҷои ин, ӯ аз имтиёзҳои илоҳии худ даст кашид; мавкеи хоксории гуломро ишгол карда, хамчун одам ба дунё омад. Вақте ки ӯ дар шакли одам зоҳир шуд, ӯ худро дар итоат ба Худо фурӯтан кард ва дар салиб марги ҷинояткоре мурд.

Луқо 3:24 Ки писари Маттот, писари Левӣ, писари Малкӣ, писари Ҷанна, писари Юсуф буд,

Ин порчаи Навиштаҷот дар бораи насабномаи Исо аст, ки насабашро ба Юсуф бармегардонад.

1. Аҳамияти аҷдод: Таҳқиқот дар авлоди Исо

2. Аҳамияти насли Исо дар исботи илоҳияти ӯ

1. Матто 1:1-17 - Насабномаи Исои Масеҳ

2. Ибриён 7:14 - Насаби Исо аз насли Малкисодақ буд

Луқо 3:25 Ки писари Маттатьё, писари Амос, писари Ноум, писари Эслӣ, писари Наҷҷӣ буд.

Дар ин порча насли Исои Масеҳ аз Маттатия то Нагге номбар шудааст.

1. Насаби Исо насаби илоҳии ӯро нишон медиҳад ва беҳамтоии Ӯро дар байни дигар одамон нишон медиҳад.

2. Дарахти насли Исо ёдраскунандаи садоқат ва садоқати Худо ба ваъдаҳои Ӯст.

1. Ҳастӣ 22:18 - «Ва дар насли ту тамоми халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози Ман итоат кардай».

2. Матто 1:1–17 - «Китоби насабномаи Исои Масеҳ, Писари Довуд, Писари Иброҳим: Иброҳим Исҳоқро ба дуньё овард, Исҳоқ Яъқубро ба дуньё овард ва Яъқуб Яҳудо ва бародаронашро ба дунё овард».

Инҷили Луқо 3:26 Ки писари Маат, писари Маттоёс, писари Самей, писари Юсуф, писари Яҳудо буд,

Ин порча насли Исои Масеҳро аз Юсуф ба Яҳудо мефаҳмонад.

1. Насаби аҷиби Исои Масеҳ

2. Қудрати ваъдаҳои Худо тавассути насаб

1. Матто 1:1–17; Насабномаи Исои Масеҳ

2. Румиён 1:3; Исои Масеҳ, аз насли Довуд аз рӯи ҷисм

Инҷили Луқо 3:27 Ки писари Юҳанно, писари Ресо, писари Зоробобил, писари Салатиил, писари Нерӣ буд.

Ин порча дар бораи насабномаи Исо аст, махсусан аз Салатиел то Нери.

1. Муҳимияти оила ва насл дар ҳаёт ва хидмати Исо

2. Муҳимияти эътирофи нақши Худо дар ҳаёти мо

1. Матто 1:1-17 - Насабномаи Исои Масеҳ

2. Румиён 4:13-16 - Иброҳим ва насли ӯ, ки дар онҳо тамоми халқҳо баракат доранд

Луқо 3:28 Ки писари Мелкӣ, ибни Аддӣ, писари Қӯсам, ибни Элмодом, писари Эр буд,

Луқо насабномаи Исоро пешкаш мекунад, ки ба Эр бармегардад.

1. Худо одамони оддиро барои анҷом додани корҳои ғайриоддӣ истифода мебарад

2. Хатти дарози пайравони содиқ

1. Ҳастӣ 22:18 - «Тавассути насли Ту тамоми халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози ман итоат кардӣ».

2. Ибриён 11:4 - "Бо имон Ҳобил ба Худо қурбонии беҳтар аз Қобил пешниҳод кард. Бо имон ӯ ҳамчун одами одил таъриф карда шуд, вақте ки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ некӣ гуфт."

Луқо 3:29 Ки писари Юсе, писари Элиезер, писари Йӯрим, писари Маттот, писари Левӣ буд,

Дар порча насабномаи Исои Масеҳ оварда шудааст.

1. Исо Худованд ва Наҷотдиҳандаи мост - шахсияти ӯ чӣ гуна аст

2. Муҳимияти донистани дарахти насли мо

1. Матто 1:1-17 - Насабномаи Исо мувофиқи Матто

2. Луқо 1:26-38 - Мавлуди Исо мувофиқи Луқо

Луқо 3:30 Ки писари Шимъӯн, писари Яҳудо, писари Юсуф, ибни Юнон, ибни Элиёқим, буд.

Исо аз насли тӯлонии аҷдодон аст.

1. Дар хотир доштани насли мо: Исо ва дарахти насли мо

2. Шахсият дар Масеҳ: Таҷлили мероси мо

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас шумо дигар бегона ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавориён ва анбиё сохта шудааст, ки худи Исои Масеҳ аст. санги гӯшае, ки дар он тамоми бино бо ҳам пайваста, ба маъбади муқаддас дар Худованд табдил меёбад. Дар Ӯ шумо низ ба василаи Рӯҳ якҷоя ба манзили Худо бино шуда истодаед.

Луқо 3:31 Ки писари Мелеа, писари Менон, писари Маттото, писари Нотон, писари Довуд буд,

Ин порча насабномаи Исоро пешкаш мекунад, ки насабашро ба шоҳ Довуд бармегардонад.

1. Муҳимияти насли Исо дар мавқеи Ӯ ҳамчун Масеҳ

2. Аҳамияти ваъдаи Худо ба шоҳ Довуд

1. Ишаъё 9: 6-7 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзода номида хоҳад шуд. сулх».

2. Румиён 1:3-4 - «Дар бораи Писари Ӯ, ки аз Довуд ба ҳасби ҷисм аз ҷониби Довуд ба вуҷуд омадааст ва ба воситаи эҳёи мурдагон аз мурдагон Писари Худо дар қудрат ба ҳасби Рӯҳи муқаддас эълон шудааст, Исои Масеҳи мо Худованд."

Луқо 3:32 Ки писари Йисой, писари Убид, писари Буз, писари Салмон, ибни Нассон,

Дар Луқо 3:32 хати насабӣ аз Йисой сар шуда, бо Нассон ба охир мерасад.

1. Дарахти насли Исо: Баррасии насабҳои Масеҳ.

2. Аҳамияти мерос: Ҳифзи достонҳои ниёгони мо.

1. Матто 1:1-17 - Насабномаи Исои Масеҳ.

2. Рут 4:18-22 - Насабномаи Исои Масеҳ тавассути Рут ва Бӯаз.

Луқо 3:33 Ки писари Аминадоб, писари Арам, писари Эсрӯм, писари Форес, ки писари Яҳудо буд,

Дар ин порча насли оилаи Исо аз Яҳудо зикр шудааст.

1. Вафодории Худо дар ҳифзи насли Исо

2. Муҳимияти фаҳмидани таърихи оилаи худамон

1. Румиён 9:5 - "Патриархҳо аз они онҳост ва аз онҳо насли башарии Масеҳ, ки Худои бар ҳама чиз аст, то абад ситоиш аст! Омин".

2. Матто 1:1-17 - «Ин аст насабномаи Исои Масеҳ ибни Довуд ибни Иброҳим: ...ва Яъқуб падари Юсуф, шавҳари Марям, ки аз ӯ Исо таваллуд шудааст, Масеҳ номида мешавад».

Луқо 3:34 Ки писари Яъқуб, писари Исҳоқ, писари Иброҳим, писари Тора, писари Ноҳӯр,

Насабномаи Исои Масеҳ ба Иброҳим бармегардад.

1. Иброҳим: чароғи имон дар замонҳои номуайян

2. Пайравӣ аз пои Иброҳим: Намунаи тоъат

1. Ҳастӣ 22:17-18: "Ман туро албатта баракат хоҳам дод ва насли туро мисли ситорагон дар осмон ва мисли реги соҳили баҳр зиёд хоҳам кард. Насли ту шаҳрҳои душманони худро тасарруф хоҳанд кард, 18 ва ба воситаи насли Ту ҳамаи халқҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ба Ман итоат кардӣ».

2. Румиён 4:13-17: На ба воситаи шариат, ки Иброҳим ва насли ӯ ваъда доданд, ки вориси ҷаҳон хоҳад шуд, балки ба воситаи адолате, ки ба воситаи имон меояд.14 Зеро, агар онҳое ки ба шариат такя мекунанд. ворисонанд, имон ҳеҷ маъно надорад ва ваъда бефоида аст, 15 зеро ки шариат ғазаб меорад. Ва дар он ҷое ки қонун нест, қонуншиканӣ ҳам нест.

16 Бинобар ин ваъда ба воситаи имон меояд, то ки он бо файз бошад ва ба тамоми насли Иброҳим кафолат дода шавад, на танҳо барои аҳли шариат, балки барои онҳое ки ба имони Иброҳим низ. Ӯ падари ҳамаи мост. 17 Чунон ки навишта шудааст: «Туро падари халқҳои бисьёр гардондам». Ӯ падари мо дар назари Худост, ки ба Ӯ имон оварда буд, яъне Худое, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳои набударо ба вуҷуд меорад.

Луқо 3:35 Ки писари Сарух, писари Рағоу, писари Фалек, ибни Ҳебер, ибни Сало буд,

Дар Луқо 3:35 насли Ҳебер мушоҳида мешавад.

1: Дарахти насли Исои Масеҳ.

2: Муҳимияти пайгирии насли мо.

1: Матто 1:1-17 - Насли Исо аз Иброҳим то Юсуф.

2: Ҳастӣ 10: 21-30 - Насли Ҳебер.

Инҷили Луқо 3:36 Ки писари Қойнон, писари Арфаксад, писари Сом, писари Нӯ, ки писари Ломак буд,

Ин порча аз Луқо 3:36 насабномаи Исои Масеҳро тасвир мекунад, ки насабашро аз Нӯҳ то Ломек пайгирӣ мекунад.

1. Вафодории Худо: Чӣ тавр Исо ваъдаи наҷотро иҷро кард

2. Насаби Исо: Фаҳмидани аҳамияти аҷдодони ӯ

1. Ҳастӣ 5:1–32; 6:9-9:17 - Қиссаи Нӯҳ ва ваъдаи Худо дар бораи наҷот

2. Матто 1:1-17 - насабномаи Исо ва иҷрошавии пешгӯӣ

Луқо 3:37 Ки писари Матушала, писари Ҳанӯх, писари Ёред, писари Малелеил, писари Қойнон буд,

Насабномаи Исо ба Қайнон бармегардад.

1. Дарки аҳамияти насли маънавии мо

2. Чӣ тавр мероси рӯҳонии мо ҳаёти моро ташаккул медиҳад

1. Румиён 4:17 - Тавре ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисьёре сохтаам".

2. 2 Тимотиюс 1:5 - Ман имони самимии шуморо, ки аввал дар модаркалонат Луис ва модарат Авнико зиндагӣ мекард, ба ёдам меояд ва ман боварӣ дорам, ки ҳоло дар шумо низ зиндагӣ мекунад.

Луқо 3:38 Он писари Инос, писари Шет, писари Одам, писари Худо буд.

Ин порча насли Исоро тасвир мекунад, ки аз Худо оғоз шуда, бо Исо, писари Худо ба анҷом мерасад.

1: Мо ҳама фарзандони Худо ҳастем, ки ба сурати Ӯ офарида шудаем ва қудрат дорем, ки ҳаёти муҳаббат ва имон дошта бошем.

2: Исо писари Худост ва марг ва эҳёи қурбонии Ӯ ба мо умед ва эътимоди наҷот ва кафорат медиҳад.

1: Румиён 8: 14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2:1 Юҳанно 3:1 - Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате додааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем; ва мо ҳамин тавр ҳастем.

Луқо 4 дар бораи васвасаи Исо дар биёбон ва оғози хизмати оммавии Ӯ, аз ҷумла таълимот ва корҳои мӯъҷизавии Ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Пас аз таъмид гирифтан Исоро Рӯҳулқудс ба биёбон бурд, ки дар он ҷо чиҳил рӯз рӯза дошт. Дар ин муддат Шайтон се бор Ӯро васваса кард. Аввалан, Шайтон Исоро васваса кард, ки сангҳоро ба нон табдил диҳад, то гуруснагиашро қонеъ созад, аммо Исо дар ҷавоб бо иқтибос аз Навиштаҳо гуфт: «Одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад» (Луқо 4:1-4). Сипас, Шайтон ба Исо тамоми салтанатҳои ҷаҳонро нишон дод ва ба Ӯ ҳокимиятро бар онҳо пешниҳод кард, ки агар Ӯ ба Ӯ саҷда кунад. Бо вуҷуди ин, Исо Шайтонро боз бо Навиштаҳо маззаммат кард: «Ба Худованд Худои худ саҷда кун ва танҳо Ӯро ибодат намо» (Луқо 4:5-8). Ниҳоят, Шайтон Исоро ба қуллаи Ерусалим бурд ва аз Навиштаҳои Муқаддас иқтибос оварда, ӯро ташвиқ кард, ки худро ба замин партояд. Боз Исо бо Навиштаҳо муқобилат кард ва ба васвасаҳо муқобилат кард (Луқо 4:9-13).

Сархати 2: Пас аз ғалабаи худ бар озмоиш, Исо пур аз қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт. Ӯ дар ибодатхонаҳои тамоми минтақа таълим медод ва аз ҷониби одамоне, ки аз ҳикмати Ӯ дар ҳайрат буданд, таърифи васеъ пайдо кард (Луқо 4:14-15). Дар Носира, ки дар он ҷо ба воя расидааст, Исо рӯзи шанбе ба куништ даромад ва аз пешгӯии Ишаъё дар бораи расонидани хушхабар ба камбағалон ва эълон кардани озодӣ ба асирон хонд. Ӯ изҳор намуд, ки ин суханон дар Ӯ иҷро шудаанд (Луқо 4:16-21). Бо вуҷуди ин, ба ҷои он ки издиҳоми зодгоҳаш, тавре ки интизораш буд, таъриф кунанд, онҳо аз даъвоҳои Ӯ хашмгин шуданд ва кӯшиш карданд, ки ба Ӯ зарар расонанд. Аммо ба таври мӯъҷизавӣ аз миёни онҳо бе осеб гузаштанд; ӯ ба роҳи худ рафт (Луқо 4:22-30).

Сархати 3: Носираро тарк карда, пас аз радкунӣ ба он ҷо рафт, шаҳри Ҷалил ба мардум таълим медод, ки ҳокимият дар ҳайрат буд. Калимаи деви канисаи рондашуда одам рӯҳи нопок фарьёд зада, гуфт: "Ҳа! Мо чӣ кор карда истодай, моро несту нобуд кардӣ? бидон, ки Худои якто муқаддас аст!" Аммо сарзаниш карда гуфт: «Хомӯш шав, берун рав!» одамро пешопешашон партофт, ки ба дигаре зарар нарасонд, ҳама дар ҳайрат афтоданд ва дигаре мегуфт: «Ин чӣ таълимот аст? дар саросари гирду атроф паҳн шуд, бисёр бемориҳое, ки девҳои ба онҳо рабуда буданд шифо ёфтанд, зеро Масеҳи шинохташуда пешгӯиҳо иҷро шуданд Навиштаҳои шифобахш хидмати мавъизаи куништҳои Яҳудия инчунин девҳоро берун карданд Хизмати Ҷалилӣ таълимоти пурқувватро нишон дод Амалҳои бонуфузе, ки ҳузури илоҳиро нишон медиҳанд Луқо ба саҳна гузошта оромӣ оварда

Писаре, ки Худо омад, хушхабар овард. наҷоти инсоният.

Луқо 4:1 Ва Исо аз Рӯҳулқудс пур шуда, аз Ӯрдун баргашт ва Рӯҳ ба биёбон бурд.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо аз Рӯҳулқудс пур мешавад ва аз ҷониби Рӯҳ ба биёбон бурда мешавад.

1. Чаро Исо ба биёбон рафт

2. Қудрати Рӯҳулқудс дар ҳаёти Исо

1. Забур 23:4 «Бале, гарчанде ки аз дараи сояи марг қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

2. Ишаъё 40:31 «Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд».

Луқо 4:2 Ва чиҳил рӯз иблис озмуда шуд. Ва дар он айём ҳеҷ чиз нахӯрд, ва ҳангоме ки онҳо тамом шуданд, гурусна монд.

Исо 40 рӯз рӯза гирифт ва аз ҷониби иблис васваса кард.

1: Исо ба васвасаҳо тоб овард ва онро тавассути рӯза ва дуо мағлуб кард.

2: Мо метавонем ба Исо ҳамчун намунае назар кунем, ки чӣ гуна ба васвасаҳо тоб овардан ва мағлуб кардан мумкин аст.

1: 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз имкони худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад овард. то ба он тоб оварда тавонед».

2: Яъқуб 1:12-15 - "Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. «Маро Худо меозмояд», зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад, ва худаш ҳеҷ

касро намеозмояд, лекин ҳар кас вақте фирефта мешавад ва фирефтаи нафси худ аст, ва ҳавас, вақте ки ҳомиладор шуд, медиҳад барои гуноҳ таваллуд мешавад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад».

Луқо 4:3 Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг амр деҳ, ки нон шавад».

Исоро иблис васваса кард, ки қудрати худро истифода бурда, сангро ба нон табдил диҳад.

1: Мо набояд ба озмоиш дучор шавем, мисли Исо.

2: Мо аз намунаи Исо ҳангоми дучор шудан бо васвасаҳо омӯхта метавонем.

1: Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2: Матто 4:1-11 - Баъд Исоро Рӯҳ ба биёбон бурд, то ки иблис васваса кунад.

Луқо 4:4 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон, балки бо ҳар каломи Худо зиндагӣ мекунад».

Инсон бояд аз каломи Худо нерӯ ва ризқ бигирад, на танҳо аз ризқи ҷисмонӣ.

1. "Зиндагӣ аз рӯи Каломи Худо" - таъкид кардани аҳамияти эътимод ба ваъдаҳои Худо ва такя ба Каломи Ӯ.

2. «Нони ҳаёт» - таваҷҷӯҳ ба ғизои рӯҳонӣ, ки аз Исои Масеҳ меояд, нони ҳаёт.

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард, ва гурусна гардонд, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистай, на падаронат медонистанд, то ба ту бидонад, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. , балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

2. Матто 4:4 - «Лекин ӯ дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд».

Луқо 4:5 Ва иблис ӯро ба кӯҳи баланд бардошт ва дар як лаҳза ба ӯ тамоми

салтанатҳои ҷаҳонро нишон дод.

Иблис Исоро бо тамоми салтанатҳои ҷаҳон васваса кард.

1. Қувваи Исо: бартараф кардани васвасаҳо

2. Бо вуҷуди бутҳои ҷаҳон, ба нақшаи Худо содиқ мондан

1. Матто 4:1-11 - Исоро иблис дар биёбон васваса мекунад

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст.

Луқо 4:6 Ва иблис ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи ин қудрат ва ҷалоли онҳоро ба ту хоҳам дод; зеро ки ин ба Ман супурда шудааст; ва ба ҳар кӣ хоҳам, медиҳам.

Гузариш Иблис ба ивази саҷда кардани Исо тамоми қудрат ва ҷалоли ҷаҳонро ба Исо медиҳад.

1. Хавфи васвасаҳо: Чӣ тавр Исо ба пешниҳоди иблис муқобилат кард

2. Қудрат дар итоат: Чӣ тавр Исо ба иродаи Худо итоат кард

1. Яъқуб 1:12-15 - Хушо марде, ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Луқо 4:7 Пас, агар ба Ман саҷда кунӣ, ҳама аз они туст.

Шайтон Исоро васваса мекунад, ки ба ивази дороии дунё ба ӯ саҷда кунад.

1. Хавфи васвасаҳо: Чӣ тавр ба васвасаҳои шайтон муқобилат кардан мумкин аст

2. Қувваи ибодат: Фаҳмидани подошҳои пайравӣ ба Худо

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Забур 8:9 - "Эй Худованд, Парвардигори мо, исми Ту дар тамоми замин чӣ қадар бузург аст! ҷалоли Худро бар осмон гузоштай".

Луқо 4:8 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй шайтон, аз ақиби ман дур шав, зеро ки навишта шудааст: "Худованд Худои худро парастиш кун ва танҳо Ӯро ибодат намо".

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо ба Шайтон амр дод, ки ӯро тарк кунад, то фармони Худоро, ки танҳо Ӯро ибодат мекунад, иҷро кунад.

1. Муҳимияти риоя кардани Каломи Худо.

2. Рад кардани васвасаи шайтон.

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Такрори Шариат 6:13 - "Аз Худованд Худои худ битарс ва Ӯро ибодат намо ва ба исми Ӯ қасам хӯр".

Луқо 4:9 Ва ӯро ба Ерусалим оварда, бар қуллаи маъбад гузошт ва ба вай гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро аз ин ҷо парто».

Иблис Исоро васваса кард, ки худро аз қуллаи маъбад ба замин партояд.

1. Мо бояд устувор бошем ва ба васвасаҳо муқобилат кунем.

2. Мо бояд фурӯтан бошем ва ба Худо таваккал кунем.

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише ба шумо нарасидааст, ки барои одамизод маъмул нест. Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз имкони худ

озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад овард. то ба он тоб оварда тавонед».

2. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Луқо 4:10 Зеро ки навишта шудааст: "Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро нигоҳ доранд".

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Худо ба воситаи фариштагонаш касонеро, ки ба Ӯ имон овардаанд, муҳофизат хоҳад кард.

1: Мо ҳеҷ гоҳ танҳо нестем, зеро муҳаббат ва муҳофизати Худо ҳамеша бо мост.

2: Новобаста аз он ки мо дар зиндагӣ бо чӣ дучор мешавем, мо метавонем тасаллӣ диҳем, зеро медонем, ки Худо ҳамеша бо мост.

1: Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи Ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои Ту туро нигоҳ доранд; туро ба дасти худ боло хоҳанд кард, то пои худро ба санг назанӣ.

2: Ибриён 1:14 - Оё на ҳама фариштагон рӯҳҳои хидматкунанда барои хидмат ба онҳое, ки вориси наҷот хоҳанд буд, фиристода шудаанд?

Луқо 4:11 Ва туро дар дасти онҳо хоҳанд бардошт, то ки ҳаргиз пои худро ба санг назанӣ.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо касонеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, муҳофизат мекунад.

1. Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед - Масалҳо 3:5-6

2. Худо паноҳгоҳ ва сипари мост - Забур 33:7-8

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту фармон хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои худ нигоҳ доранд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман

Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод, бале, ман ба ту ёрӣ медиҳам, бо дасти рости Худ туро дастгирӣ мекунам.

Луқо 4:12 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Мегӯянд: "Худованд Худои худро наозмояд".

Ин порча аз имтиҳони сабри Худо ҳушдор медиҳад.

1. «Қудрати сабр»

2. «Худо имтиҳон намешавад»

1. Яъқуб 1:12–15; Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Такрори Шариат 6:16; Худованд Худои худро наозмоед, чунон ки Ӯро дар Массо озмуда будед.

Луқо 4:13 Ва ҳангоме ки иблис тамоми васвасаро хотима дод, муддате аз вай дур шуд.

Исоро иблис васваса кард, аммо пас аз он ки иблис ҳамаи васвасаҳоро анҷом дод, ӯ барои як мавсим рафт.

1. Худо туро аз васвасаҳо ҳифз мекунад

2. Вақте ки ба васваса дучор мешаванд, қуввати Худоро биҷӯед

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2. Яъқуб 1:12-15 - Хушо марде, ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: «Маро Худо меозмояд», зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад

ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

Луқо 4:14 Ва Исо бо қудрати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ӯ дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо бо қудрати Рӯҳ ба Ҷалил бармегардад ва шӯҳрати ӯ дар тамоми минтақа паҳн мешавад.

1. Исо: Қудрати Рӯҳ ва шӯҳрати исми Ӯ

2. Қудрати Рӯҳ ва чӣ гуна он шӯҳрати Исоро паҳн мекунад

1. Аъмол 10:38 - Чӣ тавр Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва қувват тадҳин кард;

2. Ишаъё 11:2 - Рӯҳи Худованд бар ӯ ором хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Луқо 4:15 Ва Ӯ дар куништҳои онҳо таълим медод, ки ҳама ҷалол ёфтанд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо ҳангоми мавъиза дар куништҳо истиқбол ва эҳтиром карда шуд.

1: Ҳамаи онҳое ки мавъизаи Ӯро мешуниданд, Исоро ҳамду сано хонданд.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки то ҳадди имкон ба Масеҳ монанд бошем, то ки мо ҳам таърифу ҷалол ёбем.

1: Матто 5:16 - "Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд."

2: Филиппиён 2: 5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намешуд, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

Луқо 4:16 Ва ба Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад; ва аз рӯи одати худ,

рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои хондан бархост.

Ӯ аз рӯи одати худ дар рӯзи шанбе ба куништ рафт.

1. Ахамияти риояи анъана

2. Қувваи вафодории муқаррарӣ

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт , зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Масалҳо 13:9 - "Нури одил шод мешавад, аммо чароғи шарирон хомӯш мешавад".

Луқо 4:17 Ва ба ӯ китоби Ишаъёи набӣ супурда шуд. Ва ҳангоме ки китобро кушод, ҷойеро ёфт, ки дар он навишта шуда буд:

Исо китоби Ишаъёро кушод ва аз он хонд.

1. Муҳимияти Навиштаҳо дар хизмати Исо

2. Қудрати Каломи Худо

1. Забур 119:105-112, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст"

2. Румиён 10:17, "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Луқо 4:18 Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон баргардонам, то осебдидагонро озод кунам,

Ҷамъбасти порча:

Ба Исо аз Рӯҳи Худованд қудрат дода шудааст, ки рисолати худро оид ба мавъиза кардани Инҷил ба бенавоён, шифо додани дилҳои шикаста ва раҳоӣ ба асирон ва биноҳои кӯрон иҷро кунад.

1. Қувваи рӯҳбаландкунандаи рисолати Исо

2. Шифо ёфт ва озод шуд: Чӣ тавр Исо наҷот медиҳад

1. Ишаъё 61: 1-2 - "Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, то озодиро ба асирон эълон кунам. , ва кушодани зиндон барои онҳое, ки бастаанд.

2. Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

Луқо 4:19 Барои мавъиза кардани соли мақбули Худованд.

Ин порча ба Исо ишора мекунад, ки хушхабарро дар бораи файзи Худованд дар хидматаш мавъиза мекунад.

1. "Муҳаббати бечунучарои Худо: дарёфти соли мақбули Ӯ"

2. "Тӯҳфаи Исо: зиндагӣ дар соли Худованд"

1. Ишаъё 61:1-2: "Рӯҳи Худованди Олӣ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро баста, озодиро барои асирон эълон кунам. ва маҳбусонро аз торикӣ раҳо кунед».

2. Румиён 5:8: «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Луқо 4:20 Ва китобро пӯшида, боз ба вазир доду нишаст. Ва чашмони ҳамаи онҳое ки дар куништ буданд, ба Ӯ духта буданд.

Исо дар куништ аз китоби Ишаъё мехонад ва ҳама ба ӯ нигаронида шудаанд.

1. Худо барои ҳаёти мо нақша дорад ва Исо инро тавассути намунаи худ ба мо

нишон дод.

2. Мо бояд ба паёмҳое, ки Худо ба мо тавассути Навиштаҳо мефиристад, кушода бошем.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

Луқо 4:21 Ва ба онҳо гуфт: «Имрӯз ин навиштаҷот дар гӯши шумо иҷро шудааст».

Исо эълон кард, ки Навиштаҷот дар ҳузури мардум иҷро шуд.

1. Вафодории Худо барои иҷрои ваъдаҳояш.

2. Муҳимияти гӯш кардани Исо.

1. Забур 33:4-5 "Зеро ки каломи Худованд рост ва рост аст; Ӯ дар ҳар кораш содиқ аст. Худованд адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз муҳаббати бепоёни Ӯ пур аст".

2. Юҳанно 14:23-24 "Исо ҷавоб дод: "Ҳар кӣ Маро дӯст медорад, ба таълимоти Ман итоат хоҳад кард. Падари Ман онҳоро дӯст хоҳад дошт, ва мо назди онҳо омада, бо онҳо хонаи худ хоҳем кард. Ҳар кӣ Маро дӯст надорад, итоат нахоҳад кард. таълимоти ман».

Луқо 4:22 Ва ҳама ба Ӯ шаҳодат медоданд ва аз суханони меҳрубоние ки аз даҳони Ӯ мебаромаданд, тааҷҷуб мекарданд. Ва гуфтанд: «Оё ин писари Юсуф нест?

Ин порча муносибати одамонро ба суханони Исо, ки пур аз файз ва ҳикмат буд, тасвир мекунад. Пурсиданд, ки оё писари Юсуф аст?

1. Қудрати файзи Худо дар суханони Исо

2. Исо ҳамчун намунаи сухани хирадмандонаи мо

1. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2. Яъқуб 3:13-17 - Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бо рафтори некаш бигзор корҳояшро дар ҳалимати хирад нишон диҳад.

Луқо 4:23 Ба онҳо гуфт: «Шумо ба ман ин масалро хоҳед гуфт: "Эй табиб! Худатро шифо деҳ: он чи шунидем, ки дар Кафарнаҳум кардааст, дар ин ҷо, дар кишвари худ низ бикун".

Исо ба мардуми зодгоҳаш мегӯяд, ки онҳо бояд интизор шаванд, ки ҳамон корҳоеро, ки дар Кафарнаҳум карда буд, кунад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо дар давоми хизмати худ мӯъҷизаҳо ба амал овард

2. Рад кардани Исо: арзиши рад кардани имон ба Исо

1. Матто 4:23-25 - Исо хизмати худро дар Ҷалил оғоз мекунад

2. Марқӯс 1:21-28 - Исо одамеро, ки дар куништ гирифтори рӯҳи палид аст, шифо медиҳад

Луқо 4:24 Ва ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳеҷ як пайғамбар дар кишвари худ пазируфта намешавад».

Исо эълон кард, ки пайғамбар дар кишвари онҳо қабул карда намешавад.

1. "Рад шудани Исо: Фаҳмидани радкунии худи мо"

2. "Мушкили рад: донистани пазириши Худо"

1. Ишаъё 53:3 - «Ӯро одамон хор мекунанд ва рад мекунанд, одами ғамгин ва ошнои ғам».

2. Румиён 15:7 - "Бинобар ин, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ шуморо қабул кард, то Худоро ҳамду сано оваред".

Луқо 4:25 Аммо ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар айёми Илёс, вақте ки осмон се солу шаш моҳ баста буд, вақте ки дар тамоми замин қаҳтии азим буд, дар Исроил бевазанони зиёде буданд;

Дар Луқо 4:25 Исо нақл мекунад, ки дар айёми Илёс дар Исроил бевазанони зиёде буданд ва қаҳтии азиме, ки сеюним сол давом кард.

1. Эътиқоди бевазан: Чӣ гуна Худо дар замонҳои эҳтиёҷ ба халқаш ғамхорӣ мекунад

2. Рӯзи Худо: Таҷрибаи фаровонии Худо дар замонҳои душвор

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

2. Забур 68:5 - Падари ятимон ва ҳомии бевазанон Худо дар макони муқаддаси Ӯст.

Луқо 4:26 Аммо Илёс ба ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд, ҷуз ба Сорепто, шаҳри Сидӯн, назди зани бевазане.

Илёсро ба Сарепта, шаҳри Сидӯн, ба назди зани бевазане фиристоданд.

1. Муҳаббати бепоёни Худо ба ниёзмандон

2. Қувваи имон дар баробари душвориҳо

1. Яъқуб 2:5-6 - «Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизам: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбизоатанд, интихоб накардааст, то дар имон бой шаванд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд? камбағалонро беобрӯ кардӣ, магар сарватмандон нестанд, ки туро истисмор мекунанд?

2. Ишаъё 61:1-3 - "Рӯҳи Худованди Подшоҳ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, то озодиро барои асирон эълон кунам. ва барои бандиён аз зулмот раҳой бахшед, то соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом гирифтани Худои моро

эълон кунед, то ҳамаи мотамдоронро тасаллӣ диҳед, ва ғамгинонро дар Сион таъмин кунед, то ба онҳо тоҷи зебоӣ ато кунем. хокистар, равғани шодмонӣ ба ҷои мотам, ва либоси ҳамду сано ба ҷои рӯҳи ноумедӣ.

Луқо 4:27 Ва дар замони Элисейи набӣ дар Исроил махавони зиёде буданд; ва ҳеҷ яке аз онҳо пок нашуд, Наамони суриягиро наҷот дод.

Дар замони Элисей-пайғамбар дар Исроил махавии зиёде буданд, вале ҳеҷ яке аз онҳо шифо наёфт, ба ҷуз Наамон, ки суриягӣ буд.

1. Раҳмати Худо барои ҳама аст - новобаста аз он ки шумо кӣ ҳастед, Худо метавонад раҳмат ва шифо диҳад.

2. Қувваи Имон - Наамон ба туфайли имонаш ба Худо шифо ёфт.

1. Яъқуб 5:15 - "Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро зинда мекунад. Агар онҳо гуноҳ карда бошанд, омурзида мешавад."

2. Юҳанно 5:14 - "Баъд аз он Исо ӯро дар маъбад ёфт ва ба вай гуфт: "Инак, ту шифо ёфтӣ: дигар гуноҳ накун, мабодо ба сари ту кори бадтаре расад".

Луқо 4:28 Ва ҳамаи онҳое ки дар куништ буданд, инро шунида, аз ғазаб пур шуданд.

Одамоне, ки дар куништ буданд, суханони Исоро шунида, пур аз хашм шуданд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки кушодафикр бошем ва ҳангоми шунидани чизе, ки ба эътиқоди мо муқобилат мекунад, пур аз хашм нашавем.

2: Мо бояд дар хотир дорем, ки Исо аксар вақт суханоне мегуфт, ки одамонро нороҳат ва хашмгин мекарданд, вале ӯ то ҳол иродаи Худоро риоя мекард.

1: Эфсӯсиён 4:2-3 - комилан фурӯтан ва нарм бошед; сабр кунед, ба якдигар дар муҳаббат сабр кунед. Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути ришгаи сулҳ нигоҳ доред.

2: Қӯлассиён 3:12-14 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар

кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

Луқо 4:29 Ва бархоста, Ӯро аз шаҳр берун ронда, ба канори теппае, ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ӯро саранҷом партоянд.

Мардуми як шаҳр бархоста, Исоро аз шаҳри худ ронда, ба канори теппае, ки шаҳрашон сохта шуда буд, бурданд, то ки ӯро аз кӯҳ партоянд.

1. Хатари ғайрати динї бидуни дониш

2. Қувваи имон дар баробари душвориҳо

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Луқо 4:30 Аммо Ӯ аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи худ рафт,

Дар Луқо 4:30 ҷамъбаст мешавад, ки Исо дар роҳи худ аз байни издиҳоми одамон мегузашт.

1. Исо, Шоҳзодаи сулҳ: ҳузури оромбахши Исо ҳангоми аз миёни издиҳом гузаштанаш.

2. Амалҳои Исо ба мо чӣ меомӯзанд: Муҳимияти ҳузури фидокорона ва меҳрубонӣ дар байни вазъиятҳои душвор.

1. Эфсӯсиён 2:14-17, зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон кард.

2. Матто 5:43-44, «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед.

Луқо 4:31 Ва ба Кафарнаҳум, шаҳри Ҷалил омада, дар рӯзҳои шанбе онҳоро таълим медод.

Исо ба шаҳри Кафарнаҳуми Ҷалил фуромада, дар рӯзҳои шанбе мардумро таълим медод.

1. Чӣ тавр аз рӯзи шанбеи худ бештар истифода бурдан мумкин аст

2. Қудрати таълимоти Исо

1. Матто 12:9-14 - Исо дар бораи рӯзи шанбе таълим медиҳад

2. Марк 2:23-28 - Исо дар бораи аҳамияти рӯзи шанбе нақл мекунад

Луқо 4:32 Ва онҳо аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат монданд, зеро ки каломи Ӯ боқувват буд.

Одамон аз таълимоти Исо дар ҳайрат монданд, зеро он бо қудрат дода шуда буд.

1. Чӣ тавр бо мақомот сӯҳбат кардан мумкин аст

2. Қудрат ва қудрати таълимоти Исо

1. Ишаъё 55:11, «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Эфсӯсиён 6:19-20, «Ва барои ман ин сухан ба ман дода шавад, то даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инҷилро, ки барои он ман сафири занҷирҳоям, маълум кунам; Ман метавонам далерона сухан гӯям, чунон ки бояд сухан гӯям».

Луқо 4:33 Дар куништ марде буд, ки рӯҳи иблиси палид дошт ва бо овози баланд фарьёд зад:

Марде дар куништ рӯҳи иблиси нопок дошт ва бо овози баланд дод зад.

1. Қабул ва муқовимат ба васвасаҳо: омӯзиши одам дар куништ дар Луқо 4:33

2. Ғалаба кардани қудрати зулмот: Мулоҳизаҳо аз Луқо 4:33

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. 1 Петрус 5:8-9 - «Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки касеро бихӯрад: Ӯ дар имон устувор аст, зеро медонад, ки ҳамон мусибатҳо дар байни бародарони шумо, ки дар ҷаҳон ҳастанд, ба амал омад».

Луқо 4:34 Гуфт: «Моро ором гузоред; Мо бо ту чӣ кор дорем, эй Исои Носирӣ? Оё барои нест кардани мо омадай? Ман медонам, ки ту кистӣ; муқаддаси Худо.

Мардуми Носира Исоро рад карданд ва Ӯро айбдор карданд, ки нияти нобуд кардани онҳоро дорад.

1: Рад кардани Исо оқибатҳо меорад

2: Исо муқаддаси Худост

1: Isaiah 43:3 - Зеро ки ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам.

2: Юҳанно 10:30 - Ман ва Падари Ман як ҳастем.

Луқо 4:35 Исо вайро сарзаниш карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун шав». Ва ҳангоме ки иблис ӯро дар миёнаш андохт, аз вай берун омад ва ба ӯ осебе нарасонд.

Исо девро аз одам берун мекунад ва дев ба одам зарар намерасонад.

1. Исо ҳаёт ва рӯшноиро ба торикӣ ва ноумедӣ меорад.

2. Қудрати Исо аз ҳама бадӣ бузургтар аст.

1. Қӯлассиён 1:13-14 - Ӯ моро аз домани зулмот раҳоӣ дод ва моро ба Малакути Писари маҳбуби Худ, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳо дорем, интиқол дод.

2. Юҳанно 12:46 - Ман ба ҷаҳон ҳамчун нур омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

Луқо 4:36 Ҳама дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гап аст! зеро ки Ӯ бо қудрат ва қудрат ба арвоҳи палид амр мекунад, ва онҳо берун меоянд.

Одамон аз қудрат ва қудрати фармонбардории арвоҳи палид Исо дар ҳайрат монданд ва ба Ӯ итоат карданд.

1. Исо қудрат ва қудрати мост

2. Қувваи итоаткорӣ

1. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, онҳо бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд. Ва Ӯ рӯҳҳоро бо сухан берун карда, ҳамаи беморонро шифо дод

2. 1 Юҳанно 4:4 - Эй фарзандон, шумо аз Худо ҳастед ва онҳо ғолиб омадаед, зеро Он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

Луқо 4:37 Ва овозаи Ӯ дар ҳар гӯшаву канори кишвар паҳн шуд.

Шӯҳрати Исо дар натиҷаи мӯъҷизаҳои ӯ дар саросари Ҷалил паҳн шуд.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна мӯъҷизаҳои Исо қудрати имонро ошкор карданд

2. Боварӣ ба ғайриимкон: Чӣ тавр Исо ҷараёни таърихро тағир дод

1. Матто 4:23-24 - Исо дар саросари Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, хушхабарро дар бораи Малакут мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дарди байни мардумро шифо медод.

24 Хабари Ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд, ва мардум ҳамаи беморони гирифтори бемориҳои гуногун, гирифторони дарди сахт, девонагон, гирифторон ва мафлуҷонро назди Ӯ меоварданд ; ва онҳоро шифо дод.

2. Марқӯс 6:34 - Вақте ки Исо ба замин фуруд омад ва мардуми зиёдеро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон буданд. Пас, ӯ ба онҳо чизҳои зиёдеро таълим додан гирифт.

Луқо 4:38 Ва Ӯ аз куништ бархоста, ба хонаи Шимъӯн даромад. Ва модари зани Шимъӯн гирифтори табларзаи сахте шуд; ва барои вай аз Ӯ илтимос карданд.

Исо хушдомани Шимъӯнро аз табларзаи шадид пас аз баромадан аз куништ шифо дод.

1. Қудрати шифобахши Исо дар хонаи Шимъӯн зоҳир шуд

2. Қувваи имон ба Исо барои мағлуб кардани бемориҳо

1. Марқӯс 1:41-42 - Исо ба беморон раҳм кард ва онҳоро шифо дод.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар Ӯ буд ва бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаем.

Луқо 4:39 Ва Ӯ бар вай истода, табларзаро манъ кард; Вай дарҳол бархоста, ба онҳо хизмат кард.

Исо ба таври мӯъҷиза занеро аз табларза шифо дод ва ба вай иҷозат дод, ки хизмат кунад.

1. Қудрати Исо барои шифо ва тағир додани ҳаёт

2. Шодии хизмат ба дигарон

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. 1 Петрус 4:10 - Ҳар яки шумо бояд ҳар атои гирифтаатонро барои хидмат ба дигарон, ҳамчун идоракунандагони содиқи файзи Худо дар шаклҳои гуногуни он истифода баред.

Луқо 4:40 Вақте ки офтоб ғуруб мекард, ҳамаи беморони гирифтори бемориҳои гуногун онҳоро назди Ӯ меоварданд; ва дастҳои Худро бар ҳар яки онҳо гузошта, шифо дод.

Офтоб ғуруб мекард ва ҳамаи беморони гуногун онҳоро назди Исо оварданд ва ӯ дастҳои худро бар ҳар яки онҳо гузошта, шифо дод.

1: Қувваи имон ва умед ба Исо.

2: Шифо кардани Исо ва аҳамияти ҷустуҷӯи Ӯ дар вақти зарурӣ.

1: Матто 8:2-3 - Ва инак, махавие назди Ӯ омада, пеши Ӯ зону зада гуфт: «Худовандо! Ва Исо дасти Худро дароз карда, ба вай ламс кард ва гуфт: «Мехоҳам, пок шав». Ва дарҳол махави ӯ пок шуд.

2: Марқӯс 5: 25-29 - Ва зане буд, ки дувоздаҳ сол боз хунравӣ дошт ва гарчанде ки тамоми зиндагии худро барои табибон сарф мекард, касе ӯро шифо дода натавонист. Вай аз қафои ӯ омада, домани ҷомаашро ламс кард ва дарҳол хунравиаш қатъ шуд. Ва Исо гуфт: «Кист, ки Маро ламс кард?» Вақте ки ҳама инро инкор карданд, Петрус гуфт: «Устод, издиҳом туро иҳота карда, ба ту фишор оварда истодаанд». Аммо Исо гуфт: «Касе ба ман даст расонд, зеро мебинам, ки қудрат аз ман берун шудааст».

Луқо 4:41 Ва девҳо низ аз бисьёр касон берун омада, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ». Ва онҳоро манъ карда, иҷозат дод, ки сухан нагӯянд, зеро медонистанд, ки Ӯ Масеҳ аст.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки Исо рӯҳҳои бадро, ки Ӯро Писари Худо медонистанд, мазаммат мекунад.

1. Исо Худованд аст: дар муқобили душвориҳо устувор аст

2. Қудрати ҳокимияти Исо бар бадӣ

1. Қӯлассиён 1:13-14 - Ӯ моро аз қудрати зулмот наҷот дод ва моро ба Малакути Писари муҳаббати Худ бурд.

14 Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо.

2. Филиппиён 2:5-11 - Дар байни худ чунин фикр кунед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост,

6Вай, гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард,

7 балки худро холӣ карда, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд ёфт.

8 Ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто мамот дар салиб итоат кард.

9Бинобар ин Худо Ӯро сарафроз намуда, ба ӯ номе ато кардааст, ки аз ҳар ном болотар аст,

10 То ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва дар зери замин ба исми Исо хам шавад,

11 Ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Луқо 4:42 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, ӯ рафта, ба ҷои хилвате рафт; ва мардум Ӯро ҷустуҷӯ карданд ва назди Ӯ омаданд ва ӯро нигоҳ доштанд, то ки аз онҳо дур нашавад.

Мардум Исоро ҷустуҷӯ карданд ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки бо онҳо бимонад.

1: Мо бояд дар ҳаёти худ Исоро ҷустуҷӯ ва пайравӣ кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки имонамонро бо дигарон мубодила кунем.

1:1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

Луқо 4:43 Ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шаҳрҳои дигар низ Малакути Худоро башорат диҳам, зеро ки барои ҳамин фиристода шудаам».

Исо мегӯяд, ки вай барои мавъиза кардани Малакути Худо ба шаҳрҳои дигар фиристода шудааст.

1. Вазифаи Исо: мавъиза кардани Малакути Худо

2. Таъхири Исо: мавъиза ба тамоми шаҳрҳо

1. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

2. Матто 24:14 - Ва ин Инҷили Малакут дар тамоми ҷаҳон ҳамчун шаҳодате барои ҳамаи халқҳо мавъиза хоҳад шуд, ва он гоҳ интиҳо фаро хоҳад расид.

Луқо 4:44 Ва Ӯ дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

Исо дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

1. Қудрати мавъиза: Мушкилоти мавъиза кардани Каломи Худо

2. Мавъизаи Инҷил: Мубодилаи муҳаббат ва файзи Худо бо ҳама

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам.

2. Матто 10:7-8 - Ва ҳангоме ки меравед, мавъиза кунед ва бигӯед: "Малакути Осмон наздик аст". Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳё кунед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед. Шумо бе пардохт гирифтаед; бе музд додан.

Луқо 5 рӯйдодҳои муҳимро дар хизмати Исо, аз ҷумла сайди мӯъҷизавии моҳӣ, шифо ёфтани махавӣ ва даъвати шогирдонаш қайд мекунад.

Сархати 1: Исо дар канори баҳри Ҷалил буд, ки дар он ҷо ду қаиқро дид. Ӯ ба яке аз они Шимъӯн (баъдтар Петрус номида мешуд) даромад ва аз ӯ хоҳиш кард, ки каме аз соҳил тела диҳад. Аз он ҷо Исо ба мардум таълим медод. Пас аз ба итмом расонидани таълимаш Исо ба Шимъӯн гуфт, ки ба оби чуқур биравад ва тӯрҳои

онҳоро барои сайд афтонад. Ҳарчанд Шимъӯн шубҳа дошт, ки онҳо тамоми шаб моҳидорӣ карда натавонистанд, ӯ ба амри Исо итоат кард. Вақте ки онҳо мувофиқи дастур тӯрҳои худро партофтанд, онҳо чунон миқдори зиёди моҳӣ гирифтанд, ки тӯрашон шикаста шуд. Онхо аз киштии дигар ёрӣ даъват карданд ва хар ду киштӣ аз мохӣ пур шуд. Шимъӯн аз ин мӯъҷиза ғамгин шуда, пеши пойҳои Исо афтод ва Ӯро Худованд эътироф кард. Исо дар ҷавоб гуфт, ки аз он вақт ба ҷои онҳо одамонро дастгир хоҳанд кард (Луқо 5:1-11).

Сархати 2: Ҳангоме ки Исо хизмати худро идома медод, марде, ки гирифтори махав буд, ба назди Ӯ омад, то шифо ёбад. Махав хеле сирояткунанда ҳисобида мешуд ва шахсони гирифтор аз ҷомеа ҷудо карда мешуданд. Аммо имони ин мард ӯро водор сохт, ки агар Ӯ мехост, Исо ӯро шифо дода метавонад. Исо бо раҳмдилӣ дасташро дароз карда, ба он мард даст расонд ва гуфт: «Мехоҳам, пок шав». Дарҳол махави ӯ аз байн рафт (Луқо 5:12–13). Бо вуҷуди он ки ба шифоёфта дастур дода буд, ки ба касе нагӯяд, балки худро ба коҳин барои пок шудан мувофиқи шариати Мусо нишон диҳад; хабар дар бораи ин табобати мӯъҷизавӣ дар саросари минтақаҳои гуногун паҳн шуд.

Сархати 3: Луқо инчунин нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо Левиро (инчунин бо номи Матто маъруф аст) андозгир номид, ки бисёриҳо аз сабаби муошират бо мақомоти Рум ва обрӯи фасодкорӣ нафрат доштанд. Левӣ ҳама чизро дар паси худ гузошт, яъне андозгоҳи худро - ва ҳангоми даъват кардани Исо аз ақиби Исо мерафт (Луқо 5:27–28). Баъдтар дар Луқо 5 дар хонаи Левӣ фарисиён шогирдонро танқид карданд, ки нӯшокӣ мехӯранд андозгирон гуноҳкорон, аммо Худро ҳимоя карда, изҳор доштанд, ки солим ба табиб лозим нест бемор беморро даъват мекунад ва гуноҳкорони одилро ба тавба даъват мекунад ва нишон медиҳад, ки рисолати Ӯ наҷоти гумшударо меҷӯяд (Луқо 5:29-32). Ин боб на танҳо қудрати Исоро бар табиат тавассути мӯъҷизаҳо нишон медиҳад, балки ҳамдардии Ӯро нисбат ба онҳое, ки дар ҷомеа хориҷшуда ё дар канор мондаанд, ҳамзамон ба меъёрҳои ҷомеа дар бораи қонунҳои покӣ, ки бо гуноҳкорон алоқаманданд, нишон медиҳад, ки роҳи наҷоти ҳамаҷонибаи паёмро новобаста аз замина ва мақом дастрас мекунад.

Луқо 5:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки вақте ки мардум барои шунидани каломи Худо бар Ӯ фишор меоварданд, Ӯ дар канори кӯли Ҷинесор истода,

Исо дар назди кӯли Ҷинесарет ба мардуми зиёд мавъиза мекунад.

1. Даъват ба пайравӣ: Чӣ тавр ба даъвати Исо ҷавоб додан мумкин аст

2. Ғамхорӣ дар бораи дигарон: Зиндагӣ бо ҳамдардӣ ва муҳаббат

1. Матто 4:19 - «Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард".

2. 1 Юҳанно 3:17-18 - «Аммо ҳар кӣ неъмати ин ҷаҳонро дорад, ва агар бародари худро мӯҳтоҷӣ бубинад, ва дилсӯзии худро аз ӯ банд кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин мешавад? Фарзандони ман, биёед на бо сухан дӯст дорем ва на бо забон; балки дар амал ва дар хакикат».

Луқо 5:2 Ва ду қаиқро дид, ки дар канори кӯл истодаанд, вале моҳигирон аз онҳо берун рафта, тӯрҳои худро мешӯянд.

Дар ин порча моҳигирон тасвир шудааст, ки дар назди кӯл тӯрҳои худро мешуянд.

1. Даъвати Исо ба моҳигирони одамон - Луқо 5:2-11

2. Муҳимияти меҳнати душвор - Луқо 5:2-3

1. Ирмиё 16:16 - «Инак, Ман моҳигирони бисьёре хоҳам фиристод, мегӯяд Худованд, ва онҳо онҳоро сайд хоҳанд кард, ва баъд аз он ман шикорчиёни бисьёре хоҳам фиристод, ва онҳо аз ҳар кӯҳ ва аз ҳар теппа онҳоро шикор хоҳанд кард, ва аз сӯрохиҳои сангҳо берун».

2. Ҳизқиёл 47:10 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки сайёҳон аз Энгедӣ то Энглоим бар он меистанд; онҳо макони паҳн кардани тӯр хоҳанд буд; моҳиёни онҳо мувофиқи навъҳояшон, мисли моҳӣ хоҳанд буд. аз баҳри бузург, аз ҳад зиёд».

Луқо 5:3 Ва ба яке аз қаиқҳо, ки аз они Шимъӯн буд, савор шуда, аз ӯ илтимос кард, ки каме аз замин берун равад. Ва ӯ нишаста, мардумро аз қаиқ таълим дод.

Гузаргоҳ Исо ба қаиқи Шимъӯн даромад ва аз ӯ хоҳиш кард, ки онро аз замин дур кунад, то ки онро ҳамчун минбар барои таълим додани мардум истифода барад.

1. Қудрати итоаткорӣ: Чӣ тавр иҷро кардани хоҳишҳои Исо метавонад ба натиҷаҳои аҷиб оварда расонад.

2. Каломи зинда: Чӣ тавр таълимоти Исо ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад.

1. Аъмол 17:25-29 - Павлус дар Ареопаг.

2. Юҳанно 3:16 - Муҳаббати Худо ба ҷаҳон.

Луқо 5:4 Вақте ки суханашро ба охир расонд, ба Шимъӯн гуфт: «Ба қаъри қаъри ғарқ бирав ва тӯрҳои худро барои об фуровард».

Исо ба Шимъӯн гуфт, ки тӯрҳои худро дар оби чуқур гузорад, то моҳӣ гирад.

1. Ба роҳнамоии Исо такя кунед - Луқо 5:4

2. Аз имон ҷаҳиш кунед - Луқо 5:4

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

2. Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

Луқо 5:5 Шимъӯн дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Мо тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем; лекин бо суханони Ту тӯрро меандозам».

Шимъӯн ва ҳамроҳонаш тамоми шаб кор карданд, вале чизе нагирифтанд, вале бо амри Исо ӯ тӯри худро бароварда, миқдори зиёди моҳиро сайд кард.

1. Каломи Худо тавоно аст - Луқо 5:5

2. Итоат ба Худо фаровонӣ меорад - Луқо 5:5

1. Ирмиё 33:3 - «Маро даъват кун, ва ман ба ту ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки надонистай, ба ту хоҳам гуфт».

2. Забур 107:23-24 - «Баъзеҳо бо киштӣ ба баҳр баромаданд; дар обҳои пурқудрат савдогар буданд. Онҳо аъмоли Худованд, корҳои аҷоиби Ӯро дар чуқур диданд».

Луқо 5:6 Вақте ки онҳо ин корро карданд, шумораи зиёди моҳиёнро бастанд, ва тӯри онҳо шикаст.

Ду моҳигир дар қаиқ дар баҳри Ҷалил тӯри худро партофта, миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ки он қадар бузург буд, ки тӯри онҳоро шикаст.

1. Баракатҳои Худо аз интизориҳои мо болотар аст.

2. Рӯзи Худо ҳамеша беш аз кофист.

1. Эфсӯсиён 3:20 - "Акнун ба Ӯ, ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, аз ҳад зиёд ба амал оварад".

2. Забур 40:5 - «Эй Худованд Худои ман, бисьёранд аъмоли аҷоиби Ту, ки кардай, ва андешаҳои Ту, ки барои мост: онҳоро ба Ту ҳисоб кардан мумкин нест; аз онҳо, беш аз он ки шумораашон мумкин нест».

Луқо 5:7 Ва онҳо ба шарикони худ, ки дар қаиқ буданд, ишора карданд, ки омада, ба онҳо кӯмак кунанд. Ва онҳо омада, ҳарду киштиро пур карданд, ба тавре ки онҳо ғарқ шудан гирифтанд.

Ду қаиқ аз моҳӣ то дами ғарқ шудан пур шуд ва моҳигирон ба шарикони худ дар қаиқи дигар ишора карданд, ки ба онҳо кумак кунанд.

1. Худо ба мо захираҳое медиҳад, ки дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунанд.

2. Якҷоя кор кардан моро ба ҳадафҳои худ наздиктар мекунад.

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман тамоми ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

2. Воиз 4:9-12 - «Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо ба ивази меҳнаташон фоидаи хуб доранд: Агар яке аз онҳо афтад, яке ба дигаре кӯмак карда метавонад. Аммо афсӯс мехӯред, ки ба ҳар касе, ки меафтад ва касе надорад, ки ба онҳо кӯмак кунад. Инчунин, агар ду нафар якҷоя хобанд, онҳо гарм мешаванд. Аммо чӣ гуна метавон танҳо худро гарм кард? Ҳарчанд як нафар тавоно бошад ҳам, ду нафар метавонанд худро дифоъ кунанд. Сими се ришта зуд канда намешавад».

Луқо 5:8 Шимъӯни Петрус инро дида, ба зонуи Исо афтода, гуфт: «Аз пеши Ман дур шав; зеро ки ман одами гунаҳкор ҳастам, эй Худованд.

Шимъӯни Петрус нолоиқ будани худро дар назди Исо мефаҳмад ва аз Ӯ илтимос мекунад, ки аз ӯ дур шавад.

1. Эътироф кардани нолозим будани мо дар назди Худо

2. Қудрати бахшиши Масеҳ

1. Забур 51:3-4 - Зеро ки ман гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи ман ҳамеша дар пеши ман аст. Бар зидди Ту, эй танҳо Ту, ман гуноҳ кардаам ва дар назари Ту ин бадӣ кардаам.

2. Румиён 5:6-8 - Зеро вақте ки мо ҳанӯз қувват надоштем, дар вақташ Масеҳ барои осиён мурд. «Зеро ки ба ҳеҷ кас барои одил мемирад; аммо шояд барои одами хуб касе ҳатто ҷуръат кунад мурд. Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 5:9 Зеро ки Ӯ ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз обкашии моҳиҳое, ки онҳо гирифта буданд, дар ҳайрат монданд;

Мӯъҷизаи Исо дар бораи сайди бузурги моҳӣ моҳигирон ва ҳамроҳонашро ба ҳайрат оварад.

1. Қудрати мӯъҷизавии Исо ва раҳмдилӣ: эҳсос кардани баракатҳои ғайричашмдошти Худо

2. Пешниҳоди аҷиби Худо: Омӯзиши таваккал ба Худованд дар ғайричашмдошт

1. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад.

2. Матто 19:26 - Исо ба онҳо нигариста гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Луқо 5:10 Ва Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, ки шарики Шимъӯн буданд, низ ҳамин тавр буданд. Исо ба Шимъӯн гуфт: «Натарс; аз ин ба баъд одамонро дастгир хоҳӣ кард.

Исо ба Шимъӯн, ки яке аз шогирдонаш буд, мегӯяд, ки натарс ва ӯ акнун одамонро дастгир хоҳад кард. Яъқуб ва Юҳанно, ду шарики Шимъӯн низ ҳузур доранд.

1. Даъвати Исо ба Ӯ пайравӣ кардан - Луқо 5:10

2. Хизмат кардан ва пайравӣ ба Худованд - Луқо 5:10

1. Матто 4:19 - «Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақиби Ман биёед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

2. Юҳанно 1:43 - «Рӯзи дигар Исо қарор дод, ки ба Ҷалил биравад. Филиппусро ёфта, ба вай гуфт: «Аз паи ман биё».

Луқо 5:11 Вақте ки киштиҳои худро ба соҳил баровардand, ҳама чизро тарк карда, аз ақиби Ӯ равона шуданд.

Ин порча ӯҳдадории моҳигиронро барои пайравӣ ба Исо пас аз ба киштӣ фуруд овардан тасвир мекунад.

1: Мо бояд ба Исо боварӣ дошта бошем, ки моро роҳнамоӣ мекунад, ҳатто агар ин маънои онро дорад, ки нақшаҳо ва дороии моро тарк кунад.

2: Пайравӣ кардан ба Исо аз ҳама чизе ки мо дорем, даст кашидан ва дар ҳаёти худ ба Ӯ эътимод карданро талаб мекунад.

1: Матто 16: 24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: "Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

2: Марқӯс 8: 34-35 - "Ва чун мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват кард, ба онҳо гуфт: "Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод диҳад, вай онро наҷот хоҳад дод».

Луқо 5:12 Ва ҳангоме ки Ӯ дар шаҳре буд, марде пур аз махав буд, ки Исоро дид, рӯй ба замин афтода, аз Ӯ илтимос карда, гуфт: «Худовандо! .

Исо раҳмдилӣ зоҳир намуда, марде аз махавро шифо дод.

1: Мо аз намунаи Исо омӯхта метавонем, ки нисбати атрофиёнамон ҳамдардӣ ва

меҳрубонӣ зоҳир кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ қудрати имон ва дуоро нодида гирем.

1: Матто 8:2-3 - Ва инак, махавие омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: «Худовандо! Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс кард ва гуфт: «Мехоҳам; пок бош.

2: Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Луқо 5:13 Ва дасташро дароз карда, ӯро ламс карда, гуфт: «Мехоҳам: пок бош». Ва дарҳол махав аз ӯ дур шуд.

Қувваи ламси Масеҳ махавиро шифо дод.

1. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

2. Қувваи шифобахши ламси илоҳӣ

1. Матто 8:1-3 - Исо ба махавӣ даст мезанад ва ӯро шифо медиҳад

2. Яъқуб 5:14-15 - Қувваи дуо барои шифо меорад

Луқо 5:14 Ва ба вай фармуд, ки ба ҳеҷ кас чизе нагӯяд; балки бирав ва худро ба коҳин нишон деҳ ва барои покшавии худ, чунон ки Мусо фармудааст, қурбонӣ кун, то шаҳодате ба онҳо гардад.

Ин порча аҳамияти иҷрои амри Исоро таъкид мекунад, ки мувофиқи он чизе ки Мусо фармуда буд, рафта худро ба коҳин барои покшавӣ нишон диҳад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Фармони Исо дар бораи рафтан ва худро ба коҳин нишон додан

2. Муҳимияти дастурҳои зерин: Итоати Исо ва Мусо

1. Хуруҷ 29:20,21 - Ва ба коҳинони левизодагон, ки ба Худованд наздик мешаванд,

амал намо, ва онҳоро тақдис намо, то ки ба Худованд хизмат кунанд; , ва нони Худои худ, бинобар ин онҳо муқаддас хоҳанд буд.

2. Ибриён 13:20-21 - Акнун Худои осоиштагӣ, ки Худованди мо Исои Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, он чӯпони бузурги гӯсфандон, ба воситаи хуни аҳди ҷовидонӣ, туро дар ҳар кори нек ба ҷо оварад. ба воситаи Исои Масеҳ дар шумо он чи ба назари Ӯ писанд аст, ба амал оварад; ки то абад ҷалол бод. омин.

Луқо 5:15 Аммо шуҳрати Ӯ торафт бештар паҳн мешуд, ва мардуми бисьёре ҷамъ омаданд, то ки Ӯро бишнаванд ва аз заъфҳои худ шифо ёбанд.

Шӯҳрати Исо ба дуру дароз паҳн шуд ва одамони зиёде барои шунидан ва шифо ёфтани Ӯ ҷамъ шуданд.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр суханон ва мӯъҷизаҳои ӯ мардумро ба худ ҷалб карданд

2. Хизмати шифобахшии Исо: Чӣ тавр мӯъҷизаҳои ӯ тасаллӣ ва умед меоварданд

1. Матто 4:23-24 - Исо дар саросари Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, хушхабарро дар бораи Малакут мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дарди байни мардумро шифо медод.

2. Аъмол 3:1-8 - Петрус ва Юҳанно дар соати нӯҳум, яъне соати дуо ба маъбад мерафтанд. Ва марди ланги модарзодеро мебурданд, ки ҳар рӯз ӯро назди дарвозаи маъбад, ки дарвозаи Зебо номида мешавад, мегузоштанд, то аз онҳое ки ба маъбад медароянд, садақа бихоҳанд.

Луқо 5:16 Ва ӯ ба биёбон рафт ва дуо гуфт.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо барои дуо гуфтан ба биёбон меравад.

1. Таҳқиқи намунаи дуои Исо ва аҳамияти он барои ҳаёти рӯҳонии мо.

2. Даъват барои пайравӣ ба намунаи Масеҳ, ки ба биёбон барои дуо ва мулоҳиза ақибнишинӣ мекунад.

1. Матто 6:5-6 - «Ва ҳангоме ки дуо мегӯй, мисли риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд, ки дар куништҳо ва дар гӯшаҳои кӯча истода дуо гӯянд, то ки дигарон онҳоро бубинанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро пурра

гирифтанд. Аммо вақте ки шумо дуо мегӯед, ба ҳуҷраи худ даромада, дарро пӯшед ва ба Падари худ, ки нонамоён аст, дуо гӯед».

2. Ибриён 4:14-16 - «Бинобар ин, азбаски мо саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон сууд кардааст, Исо Писари Худост, биёед ба имоне, ки эълон мекунем, устувор бошем. Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, чунон ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст. Пас биёед бо дилпурона ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки мо раҳм ёбем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад».

Луқо 5:17 Ва рӯзе, ки Ӯ таълим медод, фарисиён ва шариатдонон дар он ҷо нишаста буданд, ки аз ҳар шаҳрҳои Ҷалил, Яҳудо ва Ерусалим берун омада буданд. Худованд барои шифо додани онҳо ҳузур дошт.

Рӯзе Исо дар байни издиҳоми фарисиён ва шариатдонон аз Ҷалил, Яҳудо ва Ерусалим таълим медод. Қудрати Худованд барои шифо додани онҳо мавҷуд буд.

1. Қувваи шифо ба воситаи Исо

2. Шифо кардан ба Худованд таваккал кунем

1. Матто 9:35 - Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемориро дар байни мардум шифо медод.

2. Забур 103:3 - Ки ҳамаи гуноҳҳои Туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад.

Луқо 5:18 Ва инак, одамон мардееро, ки гирифтори фалаҷ буд, дар бистари худ оварданд;

Як гурӯҳи одамон як марди шалро назди Исо меоранд ва роҳ меҷӯянд, ки ӯро ба пеши Исо гузоранд.

1. "Худо шифо мебахшад: мӯъҷизаи одами фалаҷ"

2. "Қувваи имон: овардани фалаҷ ба назди Исо"

1. Ишаъё 35:3-6 - Дастҳои нотавонро мустаҳкам кунед, ва зонуҳои нотавонро мустаҳкам кунед.

2. Яъқуб 5:14-16 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд.

Луқо 5:19 Ва чун наёфтанд, ки аз сабаби издиҳом, бо кадом роҳ Ӯро дароварда тавонанд, ба боми хона баромаданд ва Ӯро бо тахтачааш дар миёни тахтачааш дар пеши Исо фуровардand.

Вақте ки марде, ки фалаҷ буд, аз сабаби шумораи зиёди одамон ба назди Исо омада натавонист, дӯстонаш ба бомҳо баромада, ӯро бо кати худ аз шифт ба миёни мардум дар пеши назари Исо фуровардand.

1. Худо барои овардани одамон ба сӯи Ӯ саъю кӯшиши фавқулодда хоҳад кард.

2. Ҳатто дар вазъиятҳои душвор, мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки барои мо роҳ медиҳад.

1. Румиён 8:28: Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 43:19: Инак, ман кори нав мекунам! Акнун он ба вуҷуд меояд; дарк намекунед? Ман дар биёбон роҳ месозам ва ҷӯйҳо дар биёбон.

Луқо 5:20 Ва чун имони онҳоро дид, ба вай гуфт: «Эй одам! Гуноҳҳои ту бахшида шуданд».

Исо имони он мардро дид ва ба ӯ гуфт, ки гуноҳҳояш бахшида шудаанд.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна эътиқоди мо метавонад ба мӯъҷизаҳо расонад

2. Мағфират: Қабул ва пешниҳоди фазли

1. Ибриён 11:6 - «Бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад».

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

Луқо 5:21 Ва китобдонон ва фарисиён ба андеша сар карда, мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Кӣ метавонад гуноҳҳоро биёмурзад, ҷуз Худои якто?

Исо қудрати бахшидани гуноҳро нишон медиҳад ва ба мақомоти динӣ муқобилат мекунад.

1: Қудрати Исо барои бахшидани гуноҳ ба мо нишон медиҳад, ки новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ шудаем, Худо метавонад моро ба воситаи Исо бахшад.

2: Даъвати Исо ба мақомоти динии замони худ ба ҳамаи мо хотиррасон мекунад, ки фурӯтан бошем ва ба бахшиши Худо кушода бошем.

1: Isaiah 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2: Эфсӯсиён 1:7 - «Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия дорем, ва омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Худо».

Луқо 5:22 Исо андешаҳои онҳоро дарк карда, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дар дилатон чӣ фикр доред?

Исо мардумро даъват кард, ки дар бораи ҳукмҳои худ амиқтар андеша кунанд.

1: Мо бояд ба дурнамои дигарон кушода бошем ва кӯшиш кунем, ки онҳоро беҳтар дарк кунем.

2: Дар доварӣ шитоб накунед, зеро ҳама доварӣ бояд аз ҷониби Худо бошад.

1: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2: Яъқуб 4:11-12 - Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Касе ки бародари худро бад гӯяд ва бародари худро доварӣ кунад, вай шариатро бад мегӯяд ва шариатро

доварӣ мекунад;

Луқо 5:23 Оё осонтар аст, гуфтани он ки "гуноҳҳои ту омурзида шуд"? ё бигӯям: "Бархез ва роҳ рав"?

Исо саволе ба миён мегузорад, ки кадомаш осонтар аст: бахшидани гуноҳҳои касе ё шифо додани бемориҳои ҷисмонии онҳо?

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр Исо моро водор мекунад, ки раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ зоҳир кунем

2. Мӯъҷизаҳои Исо: Чӣ тавр аъмоли ӯ аз суханони ӯ баландтар аст

1. Матто 9:1-8 - Исо одамеро мебахшад ва аз фалаҷаш шифо мебахшад

2. Марқӯс 2:1-12 - Исо мардеро мебахшад ва аз заъфаш шифо мебахшад

Луқо 5:24 Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати омурзидани гуноҳҳоро дорад, (Ӯ ба мафлуҷ гуфт:) Ба ту мегӯям: бархез ва бистари худро бардор ва ба хонаи худ даро. хона.

Исо қудрати бахшидани гуноҳҳоро бо он нишон медиҳад, ки марде, ки гирифтори фалаҷ аст, шифо мебахшад ва ба ӯ мегӯяд, ки бистари худро бардошта ба хонааш равад.

1. Қудрат ва қудрати Исо барои бахшидани гуноҳҳо

2. Шифо ва омурзиш дар Исо

1. Матто 9:6 - Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад, (он гоҳ ба мафлуҷ мегӯяд:) Бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав.

2. Марқӯс 2:10 - Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад, (Ӯ ба мафлуҷ мегӯяд:)

Луқо 5:25 Ва дарҳол пеши онҳо бархоста, он чи бар хобида буд, бардошт ва Худоро ҳамду сано хонда, ба хонаи худ рафт.

Ин порча дар бораи он ки Исо марди шалро шифо медиҳад ва он мард дарҳол аз ҷояш бархоста, ба хона бармегардад ва Худоро ҳамду сано хонд.

1. Қудрати шифобахши Худо: Чӣ тавр кори мӯъҷизаи Исо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Қувваи ситоиш: Изҳори шукргузорӣ аз мӯъҷизаҳои Худо

1. Аъмол 3:1-10 - Шифо шудани марди ланг

2. Забур 117 - Бигзор тамоми мардум Худовандро ҳамду сано гӯянд

Луқо 5:26 Ҳама дар ҳайрат афтода, Худоро ҳамду сано хонда, аз тарс пур шуда, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».

Шогирдон баъди дидани шоҳиди он ки Исо марди фалаҷро ба таври мӯъҷизавӣ шифо дод, дар ҳайрат монданд ва Худоро ҳамду сано хонданд. Онҳо аз тарс пур шуданд, зеро ҳеҷ гоҳ чунин чизеро надида буданд.

1. Худо ба ҳама чиз қодир аст - Румиён 4:17 (Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисьёре кардаам) пеши Ӯ, ки Ӯ имон оварда буд, Худое, ки мурдагонро эҳьё мекунад ва чизҳои набударо мехонад. гӯё онҳо буданд.

2. Ба қудрати Худо имон оваред - Матто 17:20 (Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: аз он ҷо ба он ҷо; ва он дур хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.)

1. Матто 8:5-13 (Ва ҳангоме ки Исо ба Кафарнаҳум ворид шуд, як мирисад назди Ӯ омада, илтимос карда, гуфт: "Худовандо! ғуломи ман бемори фалаҷ ва сахт азоб дар хона хобидааст." Ва Исо ба вай гуфт. , Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод.Мрисад дар ҷавоб гуфт: «Худовандо! Ман лоиқи он нестам, ки зери сақфи ман биёй; ба пайравон гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ман дар Исроил ин қадар имони бузурге наёфтаам, на, на». Исҳоқ ва Яъқуб, дар Малакути Осмон, Аммо фарзандони Малакут ба зулмот берун ронда хоҳанд шуд: дар он ҷо гиря ва ғиҷирроси дандонҳо хоҳад буд!» Ва Исо ба мирисад гуфт: «Бирав, ва чунон ки имон овардай». , ба ту чунин шавад, ва ғуломаш дар ҳамон соат шифо ёфт.)

2. Марқӯс 2:3-12 (Ва онҳо назди Ӯ омада, як бемори фалаҷро, ки чор нафар таваллуд шуда буд, оварданд. Ва чун барои изтироб ба назди ӯ наздик шуда

натавонистанд, боми он ҷоро, ки Ӯ буд, кушоданд. вакте ки онро пора карда, катеро, ки беморони фалаҷ дар он хобида буданд, фуровардандИсо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт: «Писарам, гуноҳҳои ту омурзида шуд!» Аммо баъзе китобдонон буданд. дар он ҷо нишаста, дар дилҳояшон андеша мекарданд: "Чаро Ин Одам ин тавр куфр мегӯяд? Кӣ метавонад гуноҳҳоро ҷуз Худо бибахшад?" Ва дарҳол Исо дар рӯҳи Худ фаҳмид, ки онҳо ин қадар дар дили худ андеша доранд, ба онҳо гуфт: «Чаро дар ин бора фикр мекунед? Оё осонтар аст, ки ба мафлуҷ бигӯям: "Гуноҳҳоят омурзида шуд" ё гуфтани он ки "бархез ва бистари худро бардор ва роҳ рав?" Аммо то бидонед, ки Писари Одам қудрат дорад. дар рӯи замин барои омурзиши гуноҳҳо, (Ӯ ба мафлуҷ мегӯяд:) Ба ту мегӯям: бархез ва бистари худро бардор ва ба хонаи худ бирав». Дарҳол бархоста, бистарро бардошт ва пеши ҳама берун рафт; Ба дараҷае ки ҳама дар ҳайрат монданд ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Мо ҳеҷ гоҳ инро чунин надидаем».

Луқо 5:27 Пас аз ин Ӯ берун рафта, Левӣ ном боҷгиреро дид, ки дар сари боҷ нишастааст, ва ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё».

Левиро Исо даъват карда буд, ки Ӯро пайравӣ кунад.

1. Даъват ба пайравӣ ба Исо: посух додан ба даъвати Худо

2. Шогирд будан: Уҳдадории ҳаётро тағир додани пайравӣ ба Исо

1. Матто 4:18-22 - Даъвати шогирдони аввал

2. Юҳанно 4:34-35 - Даъвати Исо барои пайравӣ кардан ва иҷрои кори Ӯ

Луқо 5:28 Ва ҳама чизро тарк карда, бархоста, аз ақиби Ӯ равона шуд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Левӣ кор ва дороии худро тарк карда, ба Исо пайравӣ кард.

1: Исо моро даъват мекунад, ки ҳама чизеро, ки мо ба он наздик шудаем, тарк кунем ва ба Ӯ пайравӣ кунем ва ба Ӯ хизмат кунем.

2: Даъвати Исо даъватест, ки хоҳишҳои худро тарк кунем ва бо тамоми дили худ ба Ӯ пайравӣ кунем.

1: Матто 16:24-25 "Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: "Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

ҳаёт барои ман онро пайдо хоҳад кард ».

2: Ибриён 11: 24-26 «Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, рад кард, ки писари духтари фиръавн шинохта шавад. Ӯ интихоб кард, ки дар баробари халқи Худо бадрафторӣ кунад, на аз ҳаловатҳои зудгузари гуноҳ. Ӯ расвоиро ба хотири Масеҳ аз ганҷҳои Миср гаронтар медонист, зеро ки ба мукофоти худ интизорӣ мекашид».

Луқо 5:29 Ва Левӣ дар хонаи худ ба ӯ зиёфати бузурге дод; ва шумораи зиёди боҷгирон ва одамони дигар бо онҳо нишастанд.

Левӣ ба Исо меҳмоннавозӣ карда, зиёфати бузурге барпо кард.

1: Мо бояд ба намунаи меҳмоннавозии Левӣ пайравӣ кунем ва Исоро ба хонаҳоямон даъват кунем.

2: Мо бояд ба дигарон меҳмоннавозӣ зоҳир кунем, ҳамон тавре ки Левӣ бо Исо кард.

1: Румиён 12:13 - "Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед."

2: 1 Петрус 4:9 - «Бе шиква ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед».

Луқо 5:30 Аммо китобдонон ва фарисиён аз шогирдони Ӯ шикоят карда, гуфтанд: «Чаро шумо бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?

Китобдонон ва фарисиён шогирдони Исоро барои он танқид мекарданд, ки бо боҷгирон ва гунаҳкорон хӯрдану менӯшиданд.

1. Қувваи ҳамдардӣ: Чӣ тавр Исо ба гунаҳкорон муҳаббат зоҳир кард

2. Муҳаббати радикалии Исо: Дастрасӣ ба онҳое, ки ҷомеаро рад мекунанд

1. Матто 9:10-13 - Исо дар бораи на одилон, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват мекунад

2. Юҳанно 8:1-11 - Исо ба зане, ки дар зино дастгир шудааст, раҳм мекунад

Луқо 5:31 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Солимҳо ба табиб эҳтиёҷ надоранд; балки беморон.

Исо таълим дод, ки беморони рӯҳонӣ ба табиб эҳтиёҷ доранд, аммо онҳое, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ солим ҳастанд, ба табиб ниёз надоранд.

1. "Табиби рӯҳ: Исо ҳамчун табиби дилҳои мо"

2. «Фарки байни тамоми чисмонӣ ва маънавӣ»

1. Матто 9:12-13 - "Лекин Исо инро шунид, ба онҳо гуфт: "Ба табиб на шахсони солим, балки беморон эҳтиёҷ доранд. Биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳамат мехоҳам. , ва на қурбонӣ». Зеро омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро даъват кунам».

2. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

Луқо 5:32 Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам.

Исо омад, то гуноҳкоронро ба тавба оварад.

1: Исо омад, то ҳамаро наҷот диҳад

2: Қувваи тавба

1: Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.

2: Аъмол 2:38 - Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид гиред.

Луқо 5:33 Ба Ӯ гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё бисёр вақт рӯза мегиранд ва дуо мегӯянд, инчунин шогирдони фарисиён; аммо ту мехӯранду менӯшанд?

Мардум аз Исо пурсиданд, ки чаро шогирдонаш мисли шогирдони Юҳанно ва

фарисиён рӯза ва намоз намехонданд?

1. Исо ва шогирдонаш: Намунаи зиндагӣ дар имон

2. Қувваи Рӯза ва Намоз дар Ҳаёти Муъмин

1. Матто 6:16-18, «Вақте ки рӯза медорӣ, мисли риёкорон ғамгин нашав, зеро онҳо чеҳраи худро вайрон мекунанд, то ба дигарон нишон диҳанд, ки рӯза доранд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро пурра гирифтанд. Аммо ҳангоме ки рӯза медоред, ба сари худ равған молед ва рӯи худро бишӯед, то ба дигарон маълум нагардад, ки шумо рӯзадоред, балки фақат ба Падари худ, ки нонамоён аст; ва Падари шумо, ки корҳои ниҳонро мебинад, ба шумо мукофот хоҳад дод».

2. 1 Таслӯникиён 5:17, «Беист дуо кунед».

Луқо 5:34 Ва ба онҳо гуфт: «Оё шумо метавонед фарзандони арӯсро, ки домод бо онҳост, рӯзадор кунед?

Исо ба шогирдонаш хотиррасон кард, ки ҳангоми ҳузури Домод рӯза гирифтан номувофиқ аст.

1. Шодии домод: Ҳузури Худоро дар ҳаёти худ ҷашн гиред.

2. Зиндагии фаровонӣ ва миннатдорӣ дар Масеҳ.

1. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, ва ҷомаи адолатро дар бар ман кардааст.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

Луқо 5:35 Аммо айёме фаро мерасад, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки вақте ки вақти аз дасти онҳо гирифта шуданаш фаро мерасад, онҳо дар он айём рӯза хоҳанд дошт.

1. Қувваи Рӯза - чӣ гуна рӯза метавонад моро ба Худо наздик созад.

2. Ваъдаи домод - чӣ гуна ваъдаи бозгашти Исо ба имондорон умед ва шодӣ меорад.

1. Ишаъё 58:6-7 - Оё ин рӯзае нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шароратро кушоед, бори вазнинро барҳам диҳед ва мазлумонро озод кунед, ва шумо ҳар як юғро бишканед?

7 Оё ин нест, ки нони худро ба гуруснагон диҳӣ, ва мискинонеро, ки ронда шудаанд, ба хонаи худ биёрӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро бипӯшӣ; ва ту худро аз ҷисми худ пинҳон намедорӣ?

2. Матто 6:16-18 - Илова бар ин, вақте ки рӯза медоред, мисли риёкорон чеҳраи ғамгин набошед, зеро онҳо чеҳраи худро таҳқир мекунанд, то ба мардум рӯзадор нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд.

17 Аммо ту, вақте ки рӯза медорӣ, сари худро тадҳин кун ва рӯи худро бишӯй;

18 То ба назари мардум на рӯзадор бошӣ, балки ба Падари Худ, ки ниҳон аст, ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод.

Луқо 5:36 Ва ба онҳо масал низ гуфт; Ҳеҷ кас пораи ҷомаи навро бар либоси кӯҳна намегузорад; Агар дар акси ҳол, ҳам нав ба кироя табдил меёбад, ва ҳам порчаи аз нав гирифташуда ба кӯҳна мувофиқат намекунад.

Ҳеҷ кас набояд кӯшиш кунад, ки кӯҳнаро бо нав часпонад, зеро он муваффақ нахоҳад шуд.

1. Тарзи нави зиндагӣ: Чаро кӯшиши омехта кардани кӯҳна ва нав кор намекунад

2. Оғози нав: Оғози тағйирот ва қабули нақшаи Худо

1. Эфсӯсиён 4:22-24 - Ба шумо дар бораи тарзи ҳаёти пештараи худ таълим дода шуда буд, ки нафси кӯҳнаи худро, ки бо ҳавасҳои маккоронаи он фосид шуда истодааст, тарк кунед; дар муносибати ақли худ нав шудан; ва дар бар кардани шахсияти нав, ки дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ мисли Худо офарида шудааст.

2. Ғалотиён 6:15 - На хатна ва на номахтунӣ ҳеҷ маъно надорад; офариниши нав

муҳим аст.

Луқо 5:37 Ва ҳеҷ кас шароби навро ба машки кӯҳна намеандозад; вагарна шароби нав машкҳоро мешиканад ва мерезад, ва машкҳо нобуд мешаванд.

Майи навро ба шишаҳои кӯҳна андохтан мумкин нест, зеро он боиси кафида ва рехтани шароб мегардад.

1 - кӯшиш накунед, ки чизҳои навро ба парадигмаҳои кӯҳна мувофиқ созед; тарзу усулхои нави корхоро чустучу кунанд.

2 - Аз таваккал кардан ва кӯшиши чизҳои нав натарсед.

1 - Ишаъё 43:19 - Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт.

2 - Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Луқо 5:38 Аммо шароби навро ба машки нав андохтан лозим аст; ва ҳарду нигоҳ дошта мешаванд.

Ин порча таълим медиҳад, ки чизҳои нав бояд бодиққат кор карда шаванд, то нигоҳ дошта шаванд.

1. Арзиши навоварӣ: Омӯзиши ғамхорӣ ба чизҳои нав

2. Оғози нав: Оғози имкониятҳои тоза

1. Воиз 3:1-8 - Барои ҳама чиз мавсим ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон вуҷуд дорад.

2. Забур 118:24 - Ин рӯзест, ки Худованд офаридааст; аз он шод шавем ва шод шавем.

Луқо 5:39 Ҳеҷ кас шароби кӯҳнаро нӯшида, дарҳол майи навро намехоҳад, зеро ки мегӯяд: "Кӯҳна беҳтар аст".

Исо таълим медиҳад, ки касе одатан чизи навро намехоҳад, агар онҳо чизи хубе дошта бошанд.

1. «Кӯҳна ва нав: Омӯзиши қадр кардани он чизе, ки мо дорем»

2. «Арзиши шинос: қаноатмандӣ аз он чизе ки мо медонем»

1. Воиз 1:9 «Он чи буд, ҳамон хоҳад буд; ва он чи анҷом дода мешавад, ҳамон чизест, ки бояд иҷро шавад; ва дар зери офтоб чизи нав нест».

2. Ибриён 13:8 «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

Луқо 6 дар бораи таълимот ва рӯйдодҳои муҳим дар хизмати Исо, аз ҷумла амалҳои Ӯ дар рӯзи шанбе, интихоби дувоздаҳ расули Ӯ ва баёни мавъиза дар дашт муфассал нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо ду баҳси рӯзи шанбе оғоз мешавад. Дар як ҳодиса, Исо ва шогирдонаш дар рӯзи шанбе аз байни киштзорҳои ғалла мегузаштанд. Шогирдон барои хӯрдан чанд дона хӯша чиданд, ки фарисиён онро дар рӯзи шанбе ҳаром хонданд. Исо онҳоро бо ишора ба ҳодисаи Аҳди Қадим, ки Довуд ҳангоми гурусна буданаш дошт, ҳимоя кард (Луқо 6:1-5). Дар як ҳодисаи дигар дар куништ дар рӯзи шанбе, Исо бо вуҷуди мухолифати пешвоёни дин, ки барои вайрон кардани тафсири онҳо қонунҳои рӯзи шанбе назорат мекарданд, мардеро шифо дод (Луқо 6:6-11).

Сархати 2: Пас аз ин ҳодисаҳо, Исо тамоми шабро бо дуо сарф кард, пеш аз он ки аз байни ҳамаи шогирдонаш дувоздаҳ нафарро ҳавворӣ интихоб кунад (Луқо 6:12-16). Ин одамон Шимъӯни Петрус, Эндрю, Яъқуб, Юҳанно, Филипп, Бартоломю/Натанаил, Матто/Левӣ (боҷгир), Томас/Шубҳаи Томас («Дугоник»), Яъқуб писари Алфей/Лис ё хурдтар ё хурдсол ё хурдсол буданд. Ҷеймс ё Ҷеймс хурдтар ё хурдтар Ҷеймс/Якобуси хурдсол/Ҷеймс Минор/Ҷавон Якобус/Якобус Минор/Якобус Лесс/Якобус Литл/Якобос Микрос/Якобос Микротерос/Якобос хо микрос/Якобус Минимус/Яаков ХаКатъан/Яаков Катан писар/ аз Марям/Писари Марям Яъқуб/Писари Марям Яков/Писари Марям Яков/Писари Мария Яков/Писари Мария Яковос/Писари Марям Якобос/Писари Марям Яъқуб/Писари Марьям Яъқуб/Писари Марьям Яков/Писари Марьям Яковос/Мариям МириамусЙ/ / Йешу Бар Миряр / Ис Исо Бар Миря Ёршуа Бар Мирия /Бародарони Худо/Худовандо Бародарон/Худованди Мукаддас/Бародарони Мукаддас/Худованди Мукаддас/Бародарони Мукаддас Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Хочи Мирзо/Бародарони Худо/Хочи Мирзо/Бародарони Худо/Бародарони Худо/Бародарони покдоман/Худовандо. /Заддик/Апостол Заддиким/Апостол Заддиким/Апостол Садукит/Апостол Тзедуким/Апостол Садуки/Апостол Садуки/Апостол Цадокита/Зелот os/Zelotes Saddoukaios/Saddoukaíos Zelotes /Саддукайос

Зелотес/Саддукей Зелотес/Зелотес Саддукиус/Зелот аз Цадокит/Зелотҳои Цадокит/Зелотҳои Цадокит/Зелотҳои Цадоким/Зелотҳои Цадоким/Зелотҳои Цадоким/Зелотҳои Цадоким/Саддукей Зелотс/Садукеан Зелотус/Садукеан Зелотӣ, зелот номида мешавад), Таддеюс/Яҳудо писари Яъқуб/Яҳудо на Исқарют ва Яҳудои Исқарют, ки баъдтар ба Ӯ хиёнат хоҳад кард. Пас аз он ӯ аз кӯҳ фуромад ва дар гирди он мардуми зиёде аз Яҳудо, Ерусалим, Сур ва Сидӯн буданд. Онҳо омаданд, то таълимоти Ӯро бишнаванд ва аз бемориҳояшон шифо ёбанд. Исо инчунин рӯҳҳои бадро берун кард (Луқо 6:17-19).

Параграфи 3: Дар ин муҳити пур аз издиҳом, Исо мавъизаеро, ки ба Мавъизаи Матто дар кӯҳе монанд буд, ки бо номи Мавъизаи даштӣ дар Луқо маълум аст, баромад. Ин мавъиза баракатҳоро барои гиряи камбағалони гурусна нафратовар истисно карда таҳқир рад кард, зеро Писари Одам мукофоти бузург осмонӣ мусибатҳои пур аз ханда хуб гуфта шудааст, ҳама суханони одамон акси анъанаҳои нубувват доранд, ки Аҳди Қадим арзишҳои ҷомеаро зери шубҳа мегузоранд (Луқо 6:20-26). Исо таълим медод, ки душманони дӯстдоштаи худ некӣ мекунанд, бе интизори бозгашти раҳмдил будан, мисли Падари раҳмдил, на ҳукм намекунад ва на маҳкум намекунад, дигаронро мебахшад ва онҳоеро, ки ба мо саховатмандона медиҳем, мебахшад (Луқо 6:27-38). Ӯ бо масалҳо дар бораи он ки нобино донишҷӯи нобиноро ба муаллим табдил медиҳад, дарахти хуб медиҳад, меваи хуб медиҳад, дарахти меваи бад, аҳамияти меваи бад дорад, суханашро дар амал татбиқ мекунад, ба мисли марди хирадманд, ки хона месозад, таҳкурсии мустаҳкам ба тӯфон тобовар аст, баръакси одами беақл замини хонаро бе таҳкурсӣ сохтааст, ки ба тӯфон тоб оварда наметавонад. (Луқо 6:39–49). Ин таълимотҳо ба бахшиши раҳмдилӣ бахшидани муҳаббати радикалӣ аҳамияти марказии шогирди ахлоқи масеҳиро таъкид мекарданд.

Луқо 6:1 Ва воқеъ шуд, ки дар рӯзи шанбеи дуюм, пас аз якум, Ӯ аз киштзор мегузашт; ва шогирдонаш хӯшаҳои гандумро канда, ба дастони худ молида, мехӯрданд.

Дар рӯзи шанбеи дуюм Исо ва шогирдонаш аз ҷуворимакка канда, хӯрданд.

1. Исо ба мо нишон дод, ки қонуни Худо дар бораи марҳамат ва раҳмдилӣ аст.

2. Мо бояд ҳаёти худро мувофиқи қонунҳои Худо зиндагӣ кунем.

1. Матто 12:1-2 "Дар он вақт Исо дар рӯзи шанбе аз миёни киштзорҳо мегузашт. Ва шогирдонаш гурусна буданд ва ба чидан ва хӯрдан шурӯъ карданд. Аммо фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд. , «Инак, шогирдони Ту корҳое мекунанд, ки дар рӯзи шанбе кардан ҷоиз нест!»

2. Матто 12:7-8 "Ва агар медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳаматро мехоҳам, на қурбониро", шумо бегуноҳонро маҳкум намекардед. Зеро Писари Одам Оғои рӯзи шанбе аст."

Луқо 6:2 Баъзе аз фарисиён ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо корҳое мекунед, ки дар рӯзҳои шанбе кардан ҷоиз нест?

Фарисиён пурсиданд, ки чаро шогирдон дар рӯзи шанбе коре мекунанд, ки ҷоиз нест?

1: Мо набояд бигзорем, ки итоаткории мо ба шариат аз итоаткории мо ба Худо муҳимтар гардад.

2: Мо бояд бодиққат бошем, то ки рӯзи Худовандро як чизи муқаррарӣ нагирем ва онро барои манфиати шахсии худ истифода набарем.

1: Қӯлассиён 2:16-17 - Пас, нагузоред, ки касе шуморо аз рӯи он чи мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи ҷашни динӣ, ҷашни Моҳи нав ё рӯзи шанбе доварӣ накунад. Инҳо сояи чизҳои оянда мебошанд; аммо воқеият дар Масеҳ пайдо мешавад.

2: Ибриён 4:9-11 - Пас, барои халқи Худо рӯзи истироҳат боқӣ мемонад; зеро ҳар кӣ ба оромии Худо дохил мешавад, аз аъмоли худ ором мегирад, чунон ки Худо аз аъмоли худ. Пас, биёед тамоми кӯшишро ба харҷ диҳем, ки ба он оромӣ дохил шавем, то ҳеҷ кас аз пайравӣ аз беитоатии онҳо ҳалок нашавад.

Луқо 6:3 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё шумо ин қадар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?

Исо таълим дод, ки мо бояд ба намунаи Довуд, ки ҳангоми гурусна буданаш далерӣ ва фидокорӣ нишон дод, пайравӣ кунем.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба намунаи Довуд дар нишон додани далерӣ ва фидокорӣ ҳангоми дучор шудан бо душворӣ пайравӣ кунем.

2: Мо бояд далер бошем ва дар муқобили душвориҳо фидокор бошем, чунон ки Довуд кард.

1:1 Қӯринтиён 11:1 - "Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам".

2: 1 Петрус 2:21 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат гузоштааст, то ки ба қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед".

Луқо 6:4 Чӣ гуна ӯ ба хонаи Худо даромад, ва нони тақдимшударо гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳонаш низ дод; ки хӯрдани он ҷоиз нест, балки фақат барои коҳинон?

Исо ба хонаи Худо даромад ва нони намоиширо, ки онро танҳо коҳинон хӯрда метавонистанд, гирифт ва ба онҳое ки бо ӯ буданд, тақсим кард.

1. Аҳамияти мубодила ва саховатмандӣ.

2. Беэътиноии Исо ба қоидаҳо ва қонунҳои анъанавӣ.

1. Аъмол 2:42-47 - Тақсимоти калисои аввал дар моликият ва дороиҳо.

2. Матто 22:36-40 - Таълимоти Исо дар бораи аҳкоми бузургтарин.

Луқо 6:5 Ба онҳо гуфт: «Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ аст».

Исо таълим медиҳад, ки Ӯ Худованди рӯзи шанбе аст ва дар рӯзи шанбе намунаи шифо мебахшад.

1. Қувваи шифо дар рӯзи шанбе

2. Фаҳмидани Исо ҳамчун Худованди рӯзи шанбе

1. Ишаъё 58:13-14 - «Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ризогии худ дар рӯзи муқаддаси ман дур кунӣ, ва рӯзи шанберо лаззат ва рӯзи муқаддаси Худовандро гиромӣ гӯӣ; агар онро эҳтиром намоӣ, ба роҳи худ нарафтӣ, ё дар пайи хушнудии худ набошӣ, ё беҳуда сухан гӯӣ, он гоҳ аз Худованд ҳаловат мебарӣ, ва ман туро дар баландиҳои замин савор хоҳам кард».

2. Марк 2:27 - "Ва ба онҳо гуфт: "Рӯзи шанбе барои одам офарида шудааст, на одам барои рӯзи шанбе".

Луқо 6:6 Ва воқеъ шуд, ки рӯзи шанбеи дигар Ӯ ба куништ даромада, таълим медод; дар он ҷо марде буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.

Дар рӯзи шанбе Исо ба куништ даромада, таълим медод ва бо марде вохӯрд, ки дасти росташ хушк шудааст.

1. Дастрасии шифобахши Исо - Чӣ тавр Исо тавассути раҳмдилӣ ва муҳаббат ҳаётро дигар кард

2. Бартараф кардани душвориҳо - Чӣ тавр мо метавонем дар замонҳои душвор ба Исо наздиктар шавем

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 19:26 - "Лекин Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: "Ба одам ин ғайриимкон аст, аммо ба Худо ҳама чиз имконпазир аст".

Луқо 6:7 Ва китобдонон ва фарисиён ба Ӯ нигоҳ мекарданд, ки оё дар рӯзи шанбе шифо мебахшад? то ки дар хакки вай айбнома пайдо кунанд.

Китобдонон ва фарисиён Исоро барои нишонаҳои гуноҳ назорат мекунанд.

1: Амалҳои Исо ҳамеша хуб ва дурустанд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки аз Ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ танқид ва ё шубҳа моро аз кори дуруст боздорад.

1: Филиппиён 2:5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ накард, ва ба ӯ шакли ғулом гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

2: Матто 7:12 - "Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед: зеро ин аст Таврот ва анбиё."

Луқо 6:8 Аммо Ӯ андешаҳои онҳоро донист ва ба марди дасти хушкшуда гуфт:

«Бархез ва дар миёни онҳо бархез». Ва ӯ бархоста, бархост.

Исо андешаҳои фарисиёнро медонист ва марди дасти хушкро даъват кард, ки дар миёна истода истад.

1. Раҳму шафқати Исо: Исо ба марди дасти хушкшуда ҳамдардӣ зоҳир намуда, эҳтиёҷоти ӯро дарк намуд ва ба ӯ посух дод.

2. Қувваи имон: Имон ба Исо метавонад ҳатто дар ҳолатҳои ноумедтарин ба мо қувват ва шифо бахшад.

1. Матто 8:3 - Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс карда, гуфт: «Мехоҳам; пок бош. Ва дарҳол махави ӯ пок шуд.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Луқо 6:9 Исо ба онҳо гуфт: «Аз шумо як чиз мепурсам; Оё дар рӯзҳои шанбе ҷоиз аст некӣ кардан ё бадӣ? барои наҷоти ҳаёт ё нобуд кардани он?

Исо қонунӣ будани некӣ ё бадро дар рӯзи шанбе шубҳа мекард.

1. Муҳимияти нигоҳ доштани ҳисси муқаддасӣ ва эҳтиром дар рӯзи шанбе.

2. Қудрати Масеҳ барои муқобила бо мавқеъи кво ва аз нав муайян кардани тарзи нигоҳи мо ба чизҳо.

1. Ишаъё 58: 13-14 - Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ҳаловати худ дар рӯзи муқаддаси ман рӯй гардонӣ; ва шанберо ҳаловат, муқаддаси Худованд, мӯҳтарам донед; ва Ӯро эҳтиром хоҳад кард, на ба таври худ рафтор кунед, на ба худ лаззат баред, на сухани худро.

2. Румиён 14:5-6 - Як кас як рӯзро аз дигараш боло медонад, дигаре ҳар рӯзро яксон қадр мекунад. Бигзор ҳар кас дар ақли худ пурра бовар кунад. Ҳар кӣ рӯзро дар назар дорад, ба Худованд назар мекунад; ва ҳар кӣ рӯзро ба назар намегирад, барои Худованд онро ба назар намегирад. Ҳар кӣ мехӯрад, барои Худованд мехӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд; ва ҳар кӣ намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

Луқо 6:10 Ва ба ҳамаашон нигоҳ карда, ба он мард гуфт: «Дасти худро дароз кун». Ва ӯ чунин кард, ва дасташ мисли дигараш сиҳат шуд.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо мардеро бо дасти хушкшуда шифо медиҳад.

1. Чӣ тавр Исо ҳамеша барои ҷавоб додан ба дуоҳои мо барои кӯмак омода аст.

2. Қувваи имон барои анҷом додани корҳои ғайриимкон.

1. Марқӯс 11:22-24 - Таълимоти Исо дар бораи имон ва дуо.

2. Яъқуб 5:16 - Қувваи дуо барои кӯмак ба ниёзмандон.

Луқо 6:11 Ва онҳо пур аз девона шуданд; ва ба якдигар мегуфтанд, ки бо Исо чӣ кор кунанд.

Мардум аз хашм пур шуда, муҳокима мекарданд, ки бо Исо чӣ кор карда метавонанд.

1. Муҳаббати Худо дар баробари хашми инсонии мо - Румиён 8:38-39

2. Муттаҳид шудан дар муҳаббати Худо - Эфсӯсиён 4:1-3

1. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда тавонед.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 Бинобар ин, ман, эй бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар сабр кунед; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

Луқо 6:12 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар он рӯзҳо Ӯ барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.

Исо барои дуо гуфтан ба кӯҳе рафт ва тамоми шаб дар он ҷо монд, то бо Худо сӯҳбат кунад.

1. Қувваи дуо: Намунаи Исо дар бораи чӣ гуна амиқтар кардани муносибатамон бо Худо.

2. Гузаронидани вақт: Аз намунаи Исо дар бораи он, ки чӣ тавр дар танҳоӣ бо Худо оромӣ пайдо кардан мумкин аст.

1. Матто 6:6 - "Аммо вақте ки шумо дуо мегӯед, ба ҳуҷраи худ даромада, дарро маҳкам кунед ва ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯед. Ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод."

2. Забур 54:17 - «Шом ва саҳар ва нисфирӯзӣ шикоят ва нола мекунам, ва овози маро мешунавад».

Луқо 6:13 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, шогирдони Худро наздаш хонд;

Исо шогирдонашро даъват карда, дувоздаҳ нафари онҳоро ҳавворӣ интихоб кард.

1. Қудрати интихоб: Зиндагӣ дар қудрати Исо

2. Даъвати шогирдӣ: Ҷавоб додан ба даъвати Худо ба хидмат

1. Матто 10:1-4, Исо дувоздаҳ шогирди худро ҷеҳ зада, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бемориро шифо диҳанд.

2. Аъмол 26:16-18, рисолати Павлус барои мавъиза кардани ҳақиқати Исои Масеҳ ва роҳнамоӣ кардани одамон ба итоат ба иродаи Худо.

Луқо 6:14 Шимъӯн (ӯро Петрус низ номид) ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Бартоломю,

Исо 12 мардро барои шогирди худ интихоб кард.

1. Қудрати интихоб: Қарори Худо дар бораи интихоби шогирдон

2. Вафодорӣ дар роҳбарӣ: Даъвати 12 шогирд

1. Матто 10:1-4 - Исо дувоздаҳ шогирди худро наздаш хонд ва ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд

2. Юҳанно 15:16 - Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва таъин кардам, то биравед ва мева оваред, яъне мевае, ки боқӣ мемонад.

Луқо 6:15 Матто ва Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯн, ки Салотос ном дошт,

Дар ин порча аз дувоздаҳ ҳавворияни Исо чор нафар зикр шудааст: Матто, Тумо, Яъқуб ибни Ҳалфой ва Шимъӯн, ки Зелотус ном дошт.

1. Исо одамони оддиро барои иҷрои корҳои ғайриоддӣ интихоб кард

2. Худо моро даъват мекунад, ки новобаста аз пайдоиши мо ба Ӯ хизмат кунем

1. Юҳанно 15:16 - Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва таъин кардам, ки биравед ва мева оваред ва меваи шумо ҷовидон бимонад, то ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, Ӯ онро ба шумо.

2. Эфсӯсиён 4:11-13 - Ва Ӯ ба ҳаввориян, анбиё, башоратдиҳандагон, пасторон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созанд, то даме ки ҳамаи мо ба ягонагии имон ва дониши Писари Худо, то одами баркамол, ба андозаи камолоти Масеҳ.

Луқо 6:16 Ва Яҳудои бародари Яъқуб ва Яҳудои Исқарют, ки хоин низ буд.

Исо 12 шогирди худро интихоб кард, аз он ҷумла Яҳудои Исқарют, ки баъдтар ба ӯ хиёнат хоҳанд кард.

1. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки шахсро аз рӯи хатогиҳои гузаштааш доварӣ накунем.

2. Исо муҳаббат ва файзи беандозаи худро нишон дод, ки Яҳудои Исқарютро яке аз 12 шогирд интихоб кард.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 6:17 Ва Ӯ бо онҳо фуруд омада, бо ҳамроҳии шогирдонаш ва мардуми бисьёре аз тамоми Яҳудо ва Ерусалим ва аз соҳили баҳри Сӯр ва Сидӯн, ки ба саҳро меомаданд, дар дашт истод. Ӯро бишнавед ва аз бемориҳои онҳо шифо ёбед;

Шумораи зиёди мардуми Яҳудо, Ерусалим, Тир ва Сидӯн барои шунидани суханони Исо ва шифо ёфтан аз касалиҳои худ омаданд.

1. Исо табибони мост

2. Имон ба Исо шифо мебахшад

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Забур 103:3 - «Ӯ тамоми гуноҳҳои туро мебахшад, ҳама бемориҳои шуморо шифо мебахшад».

Луқо 6:18 Ва онҳое ки аз арвоҳи палид озурда буданд, ва шифо ёфтанд.

Исо онҳоеро, ки аз рӯҳҳои нопок азоб мекашиданд, шифо дод.

1. "Қудрати шифобахши мӯъҷизавии Исо"

2. «Қувваи имон: рафъи озмоишҳо ва мусибатҳо».

1. Марқӯс 16:17-18 - Ва ин аломатҳо пайравони имондорон хоҳанд буд: Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; бо забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт;

2. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо кунад. Оё касе хушҳол аст? Бигзор ӯ таронаҳо бихонад. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Луқо 6:19 Ва тамоми мардум саъй карданд, ки Ӯро ламс кунанд, зеро ки файз аз Ӯ берун баромада, ҳамаро шифо дод.

Мардуми зиёде дар атрофи Исо ҷамъ омада, мехостанд ба Ӯ даст расонанд, зеро танҳо ҳузури Ӯ қудрати шифо додани онҳоро дошт.

1. Қудрати ҳузури Худо - Чӣ гуна ҳузури Исо ба шахсони ниёзманд шифо бахшид.

2. Фазилати раҳмдилӣ - Чӣ тавр ҳамдардӣ ва фаҳмиши Исо ба ҳама шифо бахшид.

1. Матто 8:17 - "Ин барои иҷро шудани гуфтаҳои Ишаъё-пайғамбар буд: "Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт."

2. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва қувват тадҳин кард ва чӣ гуна ӯ дар гирду атрофи худ некӣ мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки зери қудрати иблис буданд, шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд».

Луқо 6:20 Ва ӯ чашмони худро ба шогирдони Худ боло карда, гуфт: «Хушо эй мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они шумост».

Хушо мискинон, зеро ки Малакути Худо аз они онҳост.

1: Худо онҳоеро, ки фурӯтананд ва ба Ӯ таваккал мекунанд, баракат медиҳад.

2: Малакути Худо барои касонест, ки ба Ӯ имон доранд ва таваккал мекунанд.

1: Матто 5:3 "Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост".

2: Яъқуб 2:5 "Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизам: Оё Худо камбизоатонро дар назари ҷаҳон интихоб накардааст, то ки дар имон бой шаванд ва Малакуте, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд?"

Луқо 6:21 Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро ки сер хоҳед шуд. Хушо шумо, ки ҳоло гиря мекунед, зеро ки хандед.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки ҳоло азоб мекашанд, дар оянда баракат ва мукофот хоҳанд гирифт.

1. "Ваъдаи шодӣ: пайдо кардани умед дар миёни ранҷу азоб"

2. «Баракати ашк: гирифтани савоб аз сахтӣ».

1. Румиён 8:18, "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест".

2. Яъқуб 1:12, "Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст".

Луқо 6:22 Хушбахтед шумо, вақте ки одамон ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат кунанд, ва шуморо аз рафиқонашон ҷудо кунанд ва дашном диҳанд ва номи шуморо ҳамчун бадӣ берун кунанд.

Исо онҳоеро баракат медиҳад, ки ба сабаби имонашон ба Ӯ рад карда, нафрат доранд ва ронда шудаанд.

1. «Баракати рад»

2. «Дар баробари нафрат устувор истода»

1. Юҳанно 15:18-20 - "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки вай аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они ҷаҳон мебудед, он гоҳ шуморо ҳамчун азони худ дӯст медошт. Чун ҳаст, шумо ба ҷаҳониён тааллуқ надоред. дунё, лекин Ман туро аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз ту нафрат дорад».

2. 1 Петрус 4:12-14 - "Дӯстони азиз, аз озмоиши оташин, ки барои озмудани шумо омадааст, ҳайрон нашавед, гӯё ки чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. Аммо шодӣ кунед, ки дар ранҷу азобҳо иштирок мекунед. Масеҳ, то ки вақте ки ҷалоли Ӯ зоҳир мешавад, шодӣ кунед: агар шуморо ба исми Масеҳ таҳқир кунанд, шумо хушбахт ҳастед, зеро ки Рӯҳи ҷалол ва Худо бар шумо қарор дорад».

Луқо 6:23 Дар он рӯз шодӣ кунед ва аз шодӣ ҷаҳед, зеро ки инак, мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки падарони онҳо ба анбиё низ ҳамин тавр рафтор кардаанд.

Ин оят моро водор мекунад, ки аз мукофоти худ дар осмон шод шавем ва шод бошем, чунон ки ниёгони мо барои паёмбарон кардаанд.

1. Дили шод: Шод шудан аз подошҳои биҳишт

2. Мероси мо: Шод шудан аз неъматҳои Худо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Забур 126:2-3 - Даҳони мо аз ханда, забони мо аз сурудҳои шодмонӣ пур шуд. Он гоҳ дар байни халқҳо гуфта мешуд: «Худованд барои онҳо корҳои бузург кардааст».

Луқо 6:24 Аммо вой бар ҳоли шумо, эй сарватмандон! зеро ки шумо тасаллии худро гирифтаед.

Исо огоҳ мекунад, ки онҳое, ки сарватдор ҳастанд, аллакай тасаллии худро гирифтаанд ва набояд мағрур шаванд.

1. Хатарҳои сарват: чӣ гуна бояд аз мағрур ва тамаъ канорагирӣ кард

2. Муқовимат ба васвасаи сарват: баракати қаноат

1. Масалҳо 30:8–9 - «Ботил ва дурӯғро аз ман дур кун: ба ман на камбизоатӣ ва на бойӣ ато кун; маро бо ғизои бароям мувофиқ таъом диҳед:

2. Воиз 5:10 - «Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; на касе ки фаровониро бо афзунӣ дӯст медорад, ин ҳам ботил аст».

Луқо 6:25 Вой бар ҳоли шумо, эй сер! зеро ки шумо гурусна хоҳед монд. Вой бар ҳоли шумо, ки ҳоло хандед! зеро ки шумо навҳа ва гиря хоҳед кард.

Вой бар ҳоли онон, ки бепарвоӣ мекунанд, зеро онҳо муҳтоҷӣ ва ғамгин хоҳанд шуд.

1: Огоҳӣ ба худписандӣ - Луқо 6:25

2: Аз он чизе ки дар ҳақиқат арзишманд аст, шод бошед - Луқо 6:25

1: Масалҳо 23: 4-5 - Қувваи худро ба занон сарф накунед, қуввати худро ба онҳое, ки подшоҳонро вайрон мекунанд. Барои подшоҳон нест, эй Лемуил, барои подшоҳон нест, ки май бинӯшанд, ва барои подшоҳон майли пиво нест,

2: Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар рӯи замин.

Луқо 6:26 Вой бар ҳоли шумо, вақте ки ҳама дар бораи шумо некӣ хоҳанд гуфт! зеро ки падаронашон бо анбиёи козиб чунин рафтор кардаанд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки мардум онҳоро дӯст медоранд, зеро дар гузашта пайғамбарони козиб ҳамин тавр қабул карда мешуданд.

1. Аз ризоияти инсон ҳазар кунед: Дарси суханони Исо.

2. Хавфи ҳамду сано: Он чизе ки Исо дар бораи ҷустуҷӯи ризоият ба мо таълим медиҳад.

1. Ирмиё 5:31 - "Пайғамбарон бардурӯғ пешгӯӣ мекунанд, ва коҳинон ба воситаи онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва қавми ман дӯст медоранд, ки чунин бошанд."

2. Матто 23:27-28 - «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро шумо ба қабрҳои сафедшуда монандед, ки аз берун зебоанд, вале дарун пур аз устухонҳои мурдагон ва аз ҳар нопокӣ мебошанд. Ҳамин тавр шумо низ дар зоҳир дар назари одамон одил менамоед, аммо дар ботин пур аз риёкорӣ ва шарорат ҳастед».

Луқо 6:27 Лекин Ман ба шумо, ки мешунаванд, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки душманони худро дӯст дорем ва ба онҳое, ки аз мо нафрат доранд, некӣ кунем.

1. Муҳаббат ба душманон: Роҳ ба сӯи наҷот

2. Нек кардан ба касоне, ки моро бад мебинанд: Даъват ба имон

1. Румиён 12:17-21 - «Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй дӯстони азизам, қасос нагиред , балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман адо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд. Баръакс: «Агар душманат гурусна бошад, таъом дех; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед. Бо ин кор ба сари ӯ ангиштҳои сӯзон мерезед». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. Матто 5:43-45 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст дор ва аз душмани худ нафрат кун". Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки фарзандони Падари осмонии худ бошед. Офтоби худро бар бадиҳову некиҳо тулӯъ мекунад ва бар некӯкорон ва золимон борон мефиристад.

Луқо 6:28 Ба онҳое ки шуморо лаънат мекунанд, баракат бигӯед ва барои онҳое, ки шуморо нодида мегиранд, дуо гӯед.

Мо бояд онҳоеро, ки ба мо дағалона рафтор мекунанд, баракат диҳем ва барои онҳое, ки бо мо бадкорӣ кардаанд, дуо гӯем.

1. "Қувваи баракат: чӣ гуна бояд ба бадрафторӣ посух дод"

2. "Қувваи дуо: чӣ гуна бояд ба бадрафторӣ посух дод"

1. Яъқуб 3:9-10 - "Бо забон мо Худованд ва Падари худро ҳамду сано мегӯем ва бо он одамонро, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат мекунем. Аз як даҳон ҳамду сано ва лаънат мебарояд. Бародарону хоҳарони ман , ин набояд бошад."

2. ба Румиён 12:14 - "Барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат диҳед ва лаънат накунед".

Луқо 6:29 Ва ба касе ки як рухсораи туро бизанад, тарафи дигарашро низ тақдим кунад; ва ҳар кӣ ҷомаи туро мегирад, аз гирифтани куртаат низ манъ намекунад.

Исо таълим медиҳад, ки рухсораи дигарро гардонед ва ба онҳое, ки дороии моро мегиранд, манъ накунед.

1. Қувваи бахшидан: Омӯзиши рӯйгардон кардани рухсораи дигар

2. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр бояд дод, ҳатто вақте ки мо чизе надорем

1. Матто 5:38-42 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон».

2. Румиён 12:17-21 - «Ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Баръакс: «Агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед; зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Луқо 6:30 Ба ҳар кӣ аз ту талаб кунад, бидеҳ; ва аз касе ки моли туро мегирад, дигар аз онҳо напурс.

Ин оят моро бармеангезад, ки саховатмандӣ ба эҳтиёҷмандон бошем.

1. Қудрати саховатмандӣ: Чӣ тавр ба дигарон ҳамдардӣ зоҳир кардан мумкин аст.

2. Зиндагии саховатманд: Чӣ тавр ба намунаи Исо пайравӣ кардан мумкин аст.

1. Масалҳо 19:17 - Касе, ки ба камбағалон меҳрубон аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ӯро барои кори кардааш подош медиҳад.

2. Ғалотиён 6:9-10 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Пас, чун имконият дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон.

Луқо 6:31 Ва чӣ тавре ки мехоҳед, ки одамон бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо ҳамон тавр кунед.

Исо таълим медиҳад, ки мо бояд бо дигарон ҳамон гуна муносибат кунем, ки мехоҳем бо мо муносибат кунанд.

1. "Қоидаи тиллоӣ: дӯст доштани дигарон, чунон ки мо худамонро дӯст медорем"

2. "Ба дигарон он чизеро кунем, ки мо мехостем бо мо кунад"

1. Румиён 12:10 - "Ба якдигар дар муҳаббат содиқ бошед; якдигарро аз худатон болотар эҳтиром кунед".

2. Матто 7:12 - "Пас, дар ҳама чиз, ба дигарон он чиро, ки мехостед, ки бо шумо кунанд, ба дигарон бикунед, зеро ин шариат ва анбиёро ҷамъбаст мекунад."

Луқо 6:32 Зеро, агар онҳоеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ шукр мегӯед? зеро ки гунаҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки моро дӯст намедоранд, дӯст дорем, чунон ки ҳатто гунаҳкорон низ ҳамин тавр мекунанд.

1. «Чӣ гуна бояд бечунучаро дӯст дошт».

2. "Стандарти ишқ аз мо интизор аст"

1. Румиён 12:14-16 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат надиҳед ва лаънат накунед. Бо шодмонон шод бошед; бо мотамдорон мотам гиред. Бо хамдигар хамфикр зиндагй кунед. Мағрур нашавед, балки омода бошед, ки бо одамони пастсифат муошират кунед. Мағрур нашавед.

2. Матто 5:44-45 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то фарзандони Падари осмонии худ бошед. Офтоби худро бар бадиҳову некиҳо тулӯъ мекунад ва бар некӯкорон ва золимон борон мефиристад.

Луқо 6:33 Ва агар ба онҳое ки ба шумо некӣ мекунанд, некӣ кунед, чӣ шукр мегӯед? зеро ки гунаҳкорон низ ҳамин тавр мекунанд.

Исо мепурсад, ки одамон, вақте ки онҳо ба онҳое, ки ба онҳо некӣ мекунанд, чӣ миннатдоранд, зеро ҳатто гунаҳкорон низ ҳамин тавр мекунанд.

1. Шафќат фаротар аз андоза: Муайян кардани марзи шафќат

2. Муҳаббат берун аз девор: зиндагӣ дар рӯҳи муҳаббати радикалӣ

1. Румиён 12:9-13 - Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред.

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз ҷониби Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Луқо 6:34 Ва агар ба онҳое, ки ба онҳо умед мебандед, қарз диҳед, чӣ шукр мегӯед? Зеро ки гунаҳкорон низ ба гунаҳкорон қарз медиҳанд, то ки боз ҳамон қадар бигиранд.

Муъминон набояд аз дигарон сипосро интизор шаванд, зеро ҳатто гунаҳкорон низ қарз медиҳанд.

1. Аҳамияти ҳадя кардан

2. Бандаи Худо будан чӣ маъно дорад?

1. Матто 5:38-42 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ба шумо мегӯям: ба шахси бад муқобилат накунед. Агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, рухсораи дигарро низ ба онҳо гардонед.

40 Ва агар касе мехоҳад туро ба додгоҳ кашад ва ҷомаатро бигирад, ҷомаатро низ бидиҳад. 41 Агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як мил роҳ равед, бо онҳо ду мил равед. 42 Ба касе ки аз ту мепурсад, бидеҳ ва аз касе, ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯй нагардон.

2. Филиппиён 2:4 - Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед.

Луқо 6:35 Аммо шумо душманони худро дӯст доред ва некӣ кунед ва қарз диҳед ва ба ҳеҷ чиз умед набандед; ва мукофоти шумо бузург хоҳад буд, ва шумо фарзандони Ҳаққи Таоло хоҳед буд, зеро ки Ӯ ба носипосону бадкорон меҳрубон аст.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки душманонамонро дӯст дорем, некӣ кунем ва қарз диҳем, бе он ки бар ивазаш чизе интизор нашавем, зеро Худо нисбати носипосону

бадкорон меҳрубон аст.

1. Қувваи муҳаббати бебозгашт

2. Фарзанди Худо будан чӣ маъно дорад

1. Румиён 12:14-21 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат надиҳед ва лаънат накунед.

2. Матто 5:44-45 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

Луқо 6:36 Пас шумо раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

Ба дигарон мехрубон ва мехрубон бош, чунон ки Худованд нисбати мо мехрубону мехрубон аст.

1. Раҳмати Худо: Намунае барои мо

2. Ҳадяи раҳмати Худо

1. Хуруҷ 34:6-7 - "Ва Худованд аз пеши ӯ гузашта, эълон кард: "Худованд, Худованд, Худои меҳрубон ва меҳрубон, оҳиста хашмгин ва дар муҳаббат ва садоқати устувор."

2. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Луқо 6:37 Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд.

Ин порча ба мо дастур медиҳад, ки дар муносибат бо дигарон ҳамдардӣ ва бахшиш зоҳир кунем.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр дар муносибатҳои мо ҳамдардӣ ва меҳрубонӣ зоҳир кунем

2. Тӯҳфаи файз: Кашфи шодии раҳо кардани кина

1. Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2. Матто 5:7 - Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд шуд.

Луқо 6:38 Бидеҳ, ва ба шумо дода хоҳад шуд; Андозаи хубе, ки фишурда ва ларзонда шуда, давида, ба синаи ту хоҳанд дод. Зеро ба ҳамон андозае, ки бо он чен кунед, барои шумо боз чен карда мешавад.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки саховатмандона садақа диҳем ва ваъда медиҳад, ки он ба мо бармегардад.

1. Баракатҳои саховатмандӣ

2. Қувваи дили бахшанда

1. 2 ба Қӯринтиён 9:6-7 - "Лекин ман мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва касе ки фаровон мекорад, фаровон хоҳад даравид. Ҳар кас мувофиқи он ки дар дили худ ният дорад, бигзор диҳад; на ба ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад».

2. Масалҳо 11: 24-25 - "Он кас пароканда мекунад, вале афзоиш меёбад; ва он ки бештар аз ҳосил нигоҳ медорад, аммо ба фақр майл мекунад. Ҷони озода фарбеҳ хоҳад шуд; ва ҳар ки об медиҳад, об дода мешавад. худаш низ».

Луқо 6:39 Ва ба онҳо масал гуфт: «Оё кӯре кӯрро роҳнамоӣ кунад? Оё ҳарду ба чоҳ намеафтанд?

Исо дар бораи хатари кӯр-кӯрона пайравӣ кардани касе, ки роҳи ростро дида наметавонад, масал мегӯяд.

1. Кӯр-кӯрона пайравӣ накунед: Хатарҳои пайравӣ ба роҳбарияти бехабар

2. Кӣ роҳро пеш мебарад? Ҳидоят аз онҳое, ки хирад ва хирад доранд

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба хиради худ

такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Матто 15:14 "Онҳоро ба ҳоли худ бигузоред: онҳо пешвоёни кӯрон ҳастанд. Ва агар кӯр ба кӯрон роҳнамоӣ кунад, ҳарду ба чоҳ хоҳанд афтод".

Луқо 6:40 Шогирд аз устоди худ болотар нест, балки ҳар кӣ комил аст, мисли устоди худ хоҳад буд.

Исо таълим медиҳад, ки шогирд бояд комил бошад ва онҳо кӯшиш кунанд, ки ба устоди худ монанд бошанд.

1. Комил будан: Кӯшиш кардан ба мисли Исо будан

2. Пайравӣ дар пайи устод: Комил шудан

1. Эфсӯсиён 4:13 - «То даме ки ҳамаи мо ба ягонагии имон ва дониши Писари Худо, ба одами баркамол, ба андозаи қомате, ки ба камолоти Масеҳ тааллуқ дорад, бирасем».

2. Филиппиён 2: 5-11 - "Дар худатон чунин муносибатро дошта бошед, ки дар Исои Масеҳ низ буд, ки гарчанде ки Ӯ дар сурати Худо вуҷуд дошт, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул намедонист, балки Худро холӣ карда, шакли ғулом ва ба сурати одамон офарида шудааст. Ӯ дар намуди зоҳирии одам пайдо шуда, Худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто марг дар салиб. Аз ин сабаб низ Худо Ӯро сарафроз кард ва номеро, ки болотар аз ҳар ном аст, ба Ӯ ато кард, то ки ҳар зонуе, ки дар осмон ва бар замин ва зери замин ҳастанд, ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф хоҳад кард, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Луқо 6:41 Ва чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худат намебинӣ?

Пеш аз танқиди дигарон аз камбудиҳои худ огоҳ бошед.

1. "Сангҳои рехта" - Муҳимияти худшиносӣ пеш аз доварӣ кардани дигарон.

2. "Хоҳ ва чӯб" - Пеш аз доварӣ кардани ҳамсояи худ камбудиҳои худро дарк кунем.

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури барҳақ ба ҷо наоваред. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед."

2. Яъқуб 4:11-12 - "Эй бародарон ва хоҳарон дар ҳаққи якдигар бад нагӯед. Ҳар кӣ бар зидди бародар ё хоҳар сухан гӯяд ё онҳоро доварӣ кунад, бар зидди шариат бадӣ мегӯяд ва онро доварӣ мекунад. Вақте ки шумо шариатро доварӣ мекунед, шумо онро нигоҳ надоред, балки бар он доварӣ кунед».

Луқо 6:42 Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ бигӯй: "Эй бародар! Бигзор хасро дар чашми ту дур кунам, дар сурате ки ту чӯберо дар чашми худ намебинӣ?" Эй мунофиқ, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасеро, ки дар чашми бародарат аст, берун оварӣ.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки аввал чӯбро аз чашми худ дур кунем, пеш аз он ки мо бародари худро бо хас дар чашмаш кӯмак кунем.

1. "Ба таври равшан дидан: хориҷ кардани лог дар чашми мо"

2. "Бародари нек будан: дур кардани хас дар чашми бародарамон"

1. Матто 7:1-5 "Ҳукм накунед, то ки шумо маҳкум нашавед"

2. 1 Юҳанно 4:20-21 "Агар касе гӯяд, ки "ман Худоро дӯст медорам" ва аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоеро, ки надидааст, дӯст дорад. ».

Луқо 6:43 Зеро ки дарахти хуб меваи бад намеоварад; ва дарахти бад меваи нек намеоварад.

Дарахти хуб меваи бад намеоварад ва дарахти бад меваи хуб намедиҳад.

1. Меваи ҳаёти мо: Чӣ тавр амалҳои мо хислати моро инъикос мекунанд

2. Масал дар бораи дарахтон: Оқибатҳои рафтори нек ва бад

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Ирмиё 17:7-8 - «Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .

Луқо 6:44 Зеро ҳар дарахт аз меваи худаш шинохта мешавад. Зеро одамон аз хор анҷир намечинанд, ва аз буттаи бутта ангур намечинанд.

Меваҳое, ки мо меорем, нишон медиҳад, ки мо чӣ гуна дарахт ҳастем. Мо наметавонем интизор шавем, ки аз чизи бад меваи хуб ба даст орем.

1. Меваҳои ҳаёти мо - Чӣ гуна рафтори мо хислати аслии моро инъикос мекунад

2. Қувваи одатҳои хуб - Чӣ гуна қарорҳои ҳаррӯзаи мо ояндаи моро муайян мекунанд

1. Масалҳо 13:20 - «Касе ки бо хирадмандон роҳ равад, доно мешавад, аммо рафиқи аблаҳон зарар хоҳад дид».

2. Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест».

Луқо 6:45 Одами нек аз ганҷинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад; ва одами бад аз ганҷинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад, зеро ки даҳони ӯ дар бораи фаровонии дил сухан мегӯяд.

Сухан ва рафтори мо баёнгари он чизест, ки дар қалби мост. Мо метавонем аз гуфтору рафторамон бифаҳмем, ки чӣ гуна одам ҳастем.

1. Муҳимияти дили пок - Луқо 6:45

2. Қудрати суханони мо - Луқо 6:45

1. Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

2. Матто 15:18-19 - Аммо он чи аз даҳон мебарояд, аз дил мебарояд; ва онҳо одамро палид мекунанд. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати

бардурӯғ ва куфр мебарояд.

Луқо 6:46 Ва чаро Маро "Худовандо! Худовандо" мехонед ва он чи мегӯям, ба ҷо намеоваред?

Ин оят мепурсад, ки чаро одамон Исоро ҳамчун Худованд эҳтиром мекунанд, агар онҳо таълимоти Ӯро риоя намекунанд.

1. "Ҳамчун шогирди Исо зиндагӣ кардан: эҳтиром кардани Исо ба воситаи итоаткорӣ"

2. "Мушкилоти пайравӣ ба Исо: итоат кардан ба аҳкоми Ӯ"

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

Луқо 6:47 Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро бишнавад ва ба амал оварад, ба шумо мегӯям, ки ӯ ба кӣ монанд аст:

Ӯ мисли марди хирадманд аст, ки хонаашро болои санг месозад.

1. Ҳаёти худро бар пояи мустаҳками имон ба Исо бунёд кунем.

2. Дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо таълимоти Исоро иҷро кардан.

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Луқо 6:48 Ӯ монанди касест, ки хонае сохта, чуқур кофта ва бар санг таҳкурсӣ гузошт ; ва ҳангоме ки тӯфон бархост, ҷӯй ба он хона зад ва натавонист онро ҷунбид; зеро ки вай бунёд шуда буд. бар санг.

Дар порча ахамияти гузоштани тахкурсии мустахкам кайд карда мешавад.

1. Сохтмон дар болои санг: Таъсиси бунёди устувор барои ҳаёт

2. Мустахкам намудани асосхоямон: дар замонхои душвор устувор истодан

1. Матто 7:24-27 «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро кунад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо борид, бодҳо вазида, бар он хона мезаданд, ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба ҷо намеоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар он бино кардааст. рег: Ва борон борид, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд».

2. Эфсӯсиён 2:19-20 "Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамзабонони муқаддасон ва аҳли байти Худо ҳастед; ва бар пояи ҳавориён ва анбиё бино шудаед, ки худи Исои Масеҳ сардор аст. санги кунҷ».

Луқо 6:49 Аммо касе ки мешунавад ва ба амал намеоварад, ба одаме монанд аст, ки бе таҳкурсӣ хона бар замин бино кардааст; ки наҳр ба муқобили он сахт зад ва дарҳол афтод; ва харобии он хона бузург буд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки суханони Ӯро мешунаванд ва ба онҳо пайравӣ намекунанд, ба касе монанданд, ки хонаеро бе таҳкурсӣ месозанд ва ба зудӣ аз ҷониби унсурҳо вайрон карда мешаванд.

1. "Асосҳои ҳаёти мо: Бар асоси Каломи Худо"

2. «Хатари риоя накардани каломи Исо»

1. Матто 7:24-27 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст..."

2. Забур 11:3 - "Агар таҳкурсӣ вайрон шавад, одилон чӣ кор карда метавонанд?"

Луқо 7 нақли хидмати Исоро идома дода, мӯъҷизаҳоро ба монанди шифо ёфтани ғуломи мирисад ва эҳьёи писари бевазанро аз мурдагон тафсилот медиҳад. Он инчунин вохӯрии Исо бо шогирдони Яҳёи Таъмиддиҳанда ва таълимоти Ӯ дар бораи муҳаббат ва бахшиданро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз як мирисад румӣ дар Кафарнаҳум оғоз мешавад, ки пирони яҳудиро фиристоданд, то аз Исо талаб кунанд, ки ба хизматгораш шифо диҳад. Мирисад боварӣ дошт, ки Исо метавонад ба хизматгораш танҳо бо сухан гуфтан ва имони аҷибе нишон диҳад. Исо аз имонаш таъсир карда, ғуломро шифо дод, ҳатто ба диданаш нарафт (Луқо 7:1–10). Чанде пас аз ин мӯъҷиза, Исо ба Ноин рафт, ки дар он ҷо бо маросими дафни писари ягонаи бевазане вохӯрд. Аз дилсӯзӣ ҷунбонда, ба қафас даст расонд ва ба ҷавон фармуд, ки бархезад; Ӯ зинда шуд ва ба модараш баргардонида шуд (Луқо 7:11-17).

Сархати 2: Дар ҳамин ҳол, Яҳёи Таъмиддиҳанда, ки дар зиндон буд, дар бораи ҳамаи ин чизҳое, ки тавассути шогирдонаш рӯй медод, шунид. Ӯ ду нафари онҳоро фиристод, то аз Исо бипурсанд, ки оё Ӯ дар ҳақиқат «Оянда» аст ё онҳо бояд дигареро интизор шаванд? Дар ҷавоб Исо ба онҳо дар бораи чизҳои дидаву шунидаашон нақл кард — нобиноён бино шуданд, махавони ланг, покшуда, кар ва мурдагонро эҳё карданд, ки онҳо хушхабарро мавъиза карданд, илова карданд: «Хушо касе ки пешпо нахӯрад, маро ҳисоб кунад». нақши пешгӯиҳои Ишаъё дар бораи корҳои Масеҳ иҷро шуд (Луқо 7:18-23).

Сархати 3-юм: Пас аз он, вақте ки шогирдони Яҳё рафтанд, Исо ба мардум дар бораи нақши нубувватии Яҳё сухан оғоз кард, ки ӯро бештар аз паёмбаре, ки роҳ тайёр мекард, тавсиф кард. Худованд инчунин бузургии он занони таваллудшударо тасдиқ кард ва гуфт, ки Салтанати Худо бузургтар аз ӯ нишон дод, ки даврони навро оғоз кард . иҷрошавии ваҳйро дар сатҳи баландтар меорад (Луқо 7:24-28). Сарфи назар аз амалҳои асосноккунии ҳикмат, ҳарду насли Юҳанно онҳоро бо сабабҳои гуногун рад карданд, ки пештара дев доранд, бадмаст ва дӯсти андозгирон гунаҳкоронро нишон медиҳанд, ки новобаста аз он ки паём чӣ гуна расонида мешавад, баъзеҳо ҳамеша онро рад мекунанд, зеро тасаввуроти ғаразнокро рад мекунанд (Луқо 7:29-35). Боби ба охир расидани ҳисобот зани гунаҳкор пойҳои тадҳиншуда атри гаронбаҳо гирист ва мӯйҳои хонаро хушк кард. Фарисие бо номи Шимъӯн ӯро танқид кард, аммо ҳимоят кард, ки вай муҳаббати зиёд зоҳир кард, зеро Шимъӯн меҳмоннавозии зиёд зоҳир кард, зеро ба бахшиш эҳтиёҷоти камтар зоҳир карда мешавад. гуноҳҳои каме вай, гарчанде ки бисёриҳо бахшида шуданд - зеро вай бисёр дӯст медошт, аммо касе, ки бахшида шудааст, дӯст медорад, гуноҳҳои ками зан бахшида мешаванд, сулҳу осоиштагӣ нишон медиҳад, ки бори дигар муҳаббати радикалии фарогир лутфу марҳаматро нисбат ба ҷомеаи бегонашуда нишон медиҳад.

Луқо 7:1 Вақте ки Ӯ тамоми суханони худро дар назди шунавандагони мардум ба охир расонд, ба Кафарнаҳум даромад.

Исо суханашро бо мардум тамом карда, вориди Кафарнаҳум шуд.

1. Афзалиятҳои Исо дар ҳаёт - Луқо 7:1

2. Муҳимияти итоат ба Худо - Луқо 7:1

1. Матто 4:13-17 - Исо Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум ҷойгир шуд

2. Юҳанно 2:12-22 - Исо маъбадро дар Ерусалим тоза мекунад

Луқо 7:2 Ва ғуломи мирисад, ки барояш азиз буд, бемор буд ва омодаи марг буд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр хизматгори мирисад бар асари беморӣ бо марг рӯбарӯ буд.

1. Биёед дар хотир дорем, ки ба онҳое, ки дар вақти зарурӣ барои мо азизанд, дилсӯз ва меҳрубон бошем.

2. Дар бемориву андӯҳ ба Худованд таваккал карда, ба некиву раҳмати Ӯ наздик шавем.

1. Румиён 12:15 - Бо шодмонон шод бошед; бо мотамдорон мотам гиред.

2. Яъқуб 5:13-14 - Оё касе аз шумо дар душворӣ қарор дорад? Бигзор дуо кунанд. Оё касе хушбахт аст? Бигзор сурудхои васфӣ бихонанд.

Луқо 7:3 Ва чун дар бораи Исо шунид, пирони яҳудиёнро назди Ӯ фиристод ва аз Ӯ илтимос кард, ки биёяд ва ғуломашро шифо диҳад.

Як пешвои яҳудӣ аз Исо хоҳиш кард, ки пирони яҳудиёнро назди Ӯ фиристода, хизматгорашро шифо диҳад.

1. Вафодор ба Худо: Қудрати дуо ва қудрати шифобахшии Худованд.

2. Вақти Худо: Боварӣ ба нақшаи Худованд ва фаҳмидани он, ки Ӯ дар вақти худ кор мекунад.

1. Яъқуб 5:13-16 - Дуои имон беморро наҷот медиҳад ва Худованд ӯро зинда мекунад.

2. Забур 103:2-5 - Худовандро барои қудрати шифобахшаш ва барои он ки Ӯ ҳамаи гуноҳҳои моро мебахшад, ҳамду сано гӯед.

Луқо 7:4 Ва ҳангоме ки назди Исо омаданд, дарҳол аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Ӯ сазовори он аст, ки барои касе ин корро кунад;

Ин порча дар бораи он ки одамон ба назди Исо меоянд ва аз Ӯ кӯмак мепурсанд, нақл мекунад.

1: Вақте ки ба кӯмак ниёз дорем, мо метавонем ба Исо такя кунем.

2: Мо ҳамеша метавонем бо эҳтиёҷоти худ ба Исо муроҷиат кунем ва аз Ӯ кӯмак пурсем.

1: Матто 11:28 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод".

2: Филиппиён 4:6–7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Луқо 7:5 Зеро ки Ӯ халқи моро дӯст медорад ва барои мо куништ бино кардааст.

Исо халқи Исроилро дӯст медошт ва ба онҳо дар сохтани куништ кӯмак мекард.

1. Муҳаббати бечунучарои Исо - омӯхтани роҳҳои зоҳир кардани муҳаббати Исо ба халқаш.

2. Қудрати Ҷамъият - бубинем, ки чӣ тавр куништ ҷои ҷамъшавии исроилиён буд.

1. Юҳанно 13:34-35 - Исо ба мо амр медиҳад, ки якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ моро дӯст дошт.

2. Ибриён 10:24-25 - Ҳамдигарро ташвиқ кунед, ки дар имон устувор бошанд ва барои ин якҷоя ҷамъ шаванд.

Луқо 7:6 Он гоҳ Исо бо онҳо рафт. Ва ҳангоме ки ӯ аз хона дур набуд, мирисад

дӯстонашро назди ӯ фиристода, гуфт: «Худовандо! Худро ташвиш надиҳед, зеро ман лоиқи он нестам, ки зери сақфи ман дарой;

Мирисад дӯстонашро ба назди Исо мефиристад, то ба ӯ бигӯяд, ки ба хонааш наояд, зеро ӯ сазовори ҳузури Исо нест.

1. Фурӯтании мирисад: Қудрати эътироф кардани нолоиқии худамон

2. Донистани ҷои мо: Хоҳиши фурӯтанонаи мирисад ба Исо

1. Филиппиён 2:3 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Луқо 7:7 Бинобар ин ман низ худро лоиқ надонистам, ки назди Ту биёям; балки ба як сухан бигӯ, ва бандаам шифо хоҳад ёфт.

Ин порча дар бораи фурӯтанӣ ва марҳамати Исо сухан меронад ва эътироф мекунад, ки Ӯ Худро сазовори омадан ба назди марде, ки ёрӣ мепурсад, намеҳисобад, вале то ҳол бо як калима хоҳиши мардро иҷро мекунад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Омӯзиши эътироф ва қабул кардани норасоиҳои мо

2. Раҳму шафқати Масеҳ: Чӣ тавр Исо ба ҳамаи хоҳишмандон марҳамат мекунад

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Матто 8:8 - "Мирисад дар ҷавоб гуфт: "Худовандо!

Луқо 7:8 Зеро ки ман низ як фармонраво ҳастам ва дар зери итоати худ сарбозон дорам ва ба яке мегӯям: бирав, вай меравад; ва ба дигаре: «Биё, меояд». ва ба бандаи Ман: "Инро бикун, ва ӯ мекунад".

Худо бар мо қудрат дорад ва мо бояд ба Ӯ итоат кунем.

1: Худоро итоъат кунед ва баракати ӯро бигиред

2: Ба қудрати Худо итоат кунед

1: Воиз 8:4-5 - Дар куҷо каломи подшоҳ аст, он ҷо қувват аст; ва кӣ метавонад ба ӯ гӯяд: "Ту чӣ кор мекунӣ?" Вагарна, чаро чунин мекунед?

2: Филиппиён 2:10-11 - То ки ҳар зонуе ба исми Исо хам шавад, чи дар осмон, ҳам дар замин ва ҳам дар зери замин; Ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Луқо 7:9 Исо ин суханонро шунид, дар тааҷҷуб монд ва ӯро гардонд ва ба мардуме ки аз ақиби Ӯ мерафтанд, гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки ман дар Исроил ин қадар имони бузурге наёфтаам.

Исо аз имони як мирисад Рум дар ҳайрат монд ва ӯро барои ин таъриф кард, гарчанде ки исроилӣ набуд.

1: Мо ҳама метавонем аз мисоли мирисаи Рум дарс гирем ва кӯшиш кунем, ки имони мисли ӯ бузург дошта бошем.

2: Мо ҳама метавонем илҳом бахшем, ки имони мисли мирисад Рум дошта бошем, ҳатто агар мо аз Исроил набошем.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

2: Матто 17:20 - «Ва Исо ба онҳо гуфт: «Аз сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он нест хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

Луқо 7:10 Фиристодагон ба хона баргашта, ғуломро шифо ёфтанд, ки бемор буд.

Исо ғуломеро, ки бемор буд, шифо дод ва ҳангоме ки фиристодагон ба хона баргаштанд, ғулом комилан шифо ёфт.

1. Исо Табиби Бузург аст, ки метавонад моро аз бемориҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонии мо шифо диҳад.

2. Худо манбаи шифо ва қуввати мост.

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Яъқуб 5:14-15 - "Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва онҳоро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон оварда мешавад, бемор хоҳад шуд. Худо онҳоро зинда мекунад, агар гуноҳ карда бошанд, омурзида хоҳанд шуд».

Луқо 7:11 Ва як рӯз пас ӯ ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дошт; ва бисьёр шогирдонаш ва одамони бисьёре бо вай мерафтанд.

Ин порча нақл мекунад, ки Исо бо бисёре аз шогирдонаш ва издиҳоми зиёди одамон ба шаҳри Ноин ташриф овард.

1: Исо ба мо аҳамияти ҷомеа ва мушоракатро таълим медиҳад.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки ҳамдардӣ ва раҳмдилӣ хусусиятҳои муҳими ҳаёти масеҳӣ мебошанд.

1: Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред.

2: Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

Луқо 7:12 Ва ҳангоме ки Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, инак, мурдаеро, ки писари ягонаи модараш буд, берун бурда мешуд, ва вай бевазане буд, ва мардуми бисьёре аз шаҳр бо вай буданд.

Ин порча дар бораи як бевазане нақл мекунад, ки ҳангоми бурдани ҷасади ҷасади писари ягонааш ҳамроҳи мардуми зиёде аз шаҳр буданд.

1. Қувваи шафқат: Чӣ тавр мо метавонем онҳоеро, ки ғамгинанд, тасаллӣ диҳем ва

дастгирӣ кунем

2. Нақши ҷомеа дар замони ғаму андӯҳ

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҷабрдидагон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва озодиро ба асирон эълон кунам;

2. Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед ва бо гирякунандагон гиря кунед.

Луқо 7:13 Ва Худованд вайро дида, ба вай раҳмаш омад ва ба вай гуфт: «Гирья накун».

Исо бевазанеро дид, ки навакак писарашро аз даст дода буд ва аз дилсӯзӣ пур шуд. Ба вай гуфт, ки гиря накунад.

1. Муҳаббати дилсӯз: Исо ва бевазани Ноин

2. Тасаллии Худо: Дар ранҷу азобҳои зиндагӣ қувват ёфтан

1. Матто 9:36 - Вақте ки Ӯ издиҳомро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва бечора буданд.

2. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Луқо 7:14 Ва Ӯ омада, гӯрхонаро ламс кард, ва онҳое ки Ӯро бардошта буданд, истоданд. Ва гуфт: «Эй ҷавон! Ба ту мегӯям: бархез».

Исо як ҷавонро тавассути ламс кардани гӯсфанд зинда мекунад.

1. Қудрати Худо: Исо қудрати Худоро тавассути эҳёи ҷавон ба мо нишон медиҳад.

2. Имон ва мӯъҷизаҳо: Исо ба мо таълим медиҳад, ки имон метавонад мӯъҷизаҳоро ба ҳаёт орад.

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, зинда хоҳад монд, гарчанде ки мурданд; ва ҳар кӣ бо имон ба Ман зиндагӣ кунад, ҳеҷ гоҳ наметмирад.

2. Марқӯс 5:41-42 - Ӯ дасти духтари мурдаро гирифта, ба вай гуфт: "Талита куми", яъне "Духтарча, ба ту мегӯям, бархез!" Дархол духтарак аз чо бархоста, ба гирду атроф рох задан гирифт.

Луқо 7:15 Ва мурда, бархоста нишаст ва ба сухан оғоз кард. Ва ӯро ба модараш супурд.

Ин порча мӯъҷизаи Исоро эҳё кардани марде, ки баъд ба сухан оғоз кард ва ба модараш супурда шуд, нақл мекунад.

1. Қувваи ҳаёт: Чӣ тавр Исо муҳаббати бепоёни худро нисбати мо нишон медиҳад

2. Мӯъҷиза: Чӣ гуна мӯъҷизаҳои Исо ба илоҳияти Ӯ шаҳодат медиҳанд

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд".

2. Румиён 6:4 - Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем.

Луқо 7:16 Ва ҳамаро ба ҳарос фаро гирифт ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст; ва, ки Худо қавми Худро дидааст.

Вақте ки Исо мӯъҷизае нишон дод, мардум аз тарс пур шуданд ва Худоро барои пайғамбари бузурге, ки ба онҳо фиристода шуда буд, ҳамду сано хонданд.

1. Тарс аз Худованд: Чӣ гуна Худо моро дар замонҳои номуайян тасаллӣ медиҳад

2. Ташрифи Худо: Эътироф кардани Исо ба унвони паёмбари бузург

1. Ишаъё 11:2-3 - "Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ ором хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд."

2. Аъмол 3:19-20 - «Пас, тавба кунед ва рӯй гардонед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардад, вақте ки вақтҳои тароватбахшӣ аз ҳузури Худованд фаро мерасад».

Луқо 7:17 Ва овозаи Ӯ дар тамоми Яҳудо ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр хабари Исо дар тамоми Яҳудо ва дар атрофи он паҳн шуд.

1. Овозаи шодӣ: Паҳншавии паёми Исо

2. Умед дар амал: Натиҷаҳои мубодилаи Инҷил

1. Румиён 10:13-15 (Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.)

2. Аъмол 1:8 (Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил мешавад, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим, дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.)

Луқо 7:18 Ва шогирдони Юҳанно ҳамаи инро ба ӯ хабар доданд.

Шогирдони Юҳанно хабари мӯъҷизаҳои Исоро ба Юҳанно расониданд.

1. Худо ҳамеша бо тарзе кор мекунад, ки мо интизор намешавем, ки иродаи Ӯро ба амал оварем.

2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Исо кори дуруст ва беҳтаринро мекунад, ҳатто агар ин барои мо маъно надорад.

1. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро Ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.

Луқо 7:19 Ва Юҳанно ду шогирди Худро наздаш хонда, онҳоро назди Исо фиристода, гуфтанд: «Оё Ту Он ки бояд биёӣ?» ё дигарро меҷӯем?

Яҳёи Таъмиддиҳанда ду шогирди худро ба назди Исо фиристод, то бипурсанд, ки оё Ӯ Масеҳи интизоршуда аст?

1. Интизории Масеҳ - Луқо 7:19

2. Ба Исо боварӣ дошта бошед - Луқо 7:19

1. Матто 11:2-3 - Вақте ки Юҳанно дар зиндон шунид, ки Масеҳ чӣ кор карда истодааст, шогирдони худро фиристод, то аз ӯ бипурсанд: «Оё шумо ҳамон шахсе ҳастед, ки меомадед ё мо бояд каси дигарро интизор шавем?»

2. Ишаъё 35:4 - Ба онҳое ки дилҳои тарсон доранд, бигӯ: «Қавӣ бошед, натарсед; Худои шумо хоҳад омад, бо қасос хоҳад омад; бо ҷазои илоҳӣ ӯ меояд, то шуморо наҷот диҳад».

Луқо 7:20 Вақте ки одамон назди Ӯ омаданд, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро назди ту фиристода, гуфт: "Оё Ту он ки бояд биёӣ?" ё дигарро меҷӯем?

Ду фаришта аз Яҳёи Таъмиддиҳанда аз Исо мепурсанд, ки оё ӯ Масеҳест, ки онҳо интизор буданд.

1. "Имони Яҳёи Таъмиддиҳанда: Ба Исо нигоҳ кунед"

2. «Масеҳи мо будани Исо чӣ маъно дорад?

1. 1 Петрус 2:4-5 - «Ҳангоме ки шумо назди Ӯ меоед, санги зиндае ҳастед, ки одамон онро рад кардаанд, вале дар назари Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо худатон мисли сангҳои зинда ҳамчун хонаи рӯҳонӣ сохта шуда истодаед. каҳонати муқаддас, то ки ба воситаи Исои Масеҳ қурбониҳои рӯҳоние, ки ба Худо мақбул аст, пешкаш кунанд».

2. Ишаъё 9:6 - «Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. ».

Луқо 7:21 Ва дар ҳамон соат Ӯ бисьёр бемориҳо ва балоҳои онҳоро ва аз рӯҳҳои нопок шифо дод; ва бисьёр кӯронро бино кард.

Исо бисёр одамонро аз бемориҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ шифо дод.

1: Раҳм ва марҳамати Исо: Чӣ тавр Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо шифо ва барқарорсозӣ меорад

2: Шифо бо имон: Қувваи имон ба мӯъҷиза

1: Matthew 9:35 - Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемориро дар байни мардум шифо медод.

2:1 Петрус 2:24 - Ки Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар Бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо, ки барои гуноҳҳо мурда будем, барои адолат зиндагӣ кунем; шумо ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед.

Луқо 7:22 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чи дидаед ва шунидаед, ба Яҳьё нақл кунед; ки чӣ тавр кӯрон мебинанд, лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ба мискинон башорат дода мешавад.

Исо таълим медиҳад, ки дар бораи корҳои Ӯ шаҳодат додан ба камбағалон башорат додан аст.

1: Қудрати Исо - Чӣ тавр корҳои Исо қудрати Инҷили Ӯро нишон медиҳанд.

2: Мавъизаи Инҷил ба камбизоатон - Чӣ тавр корҳои Исо аҳамияти мавъиза кардани Инҷилро ба камбизоатон нишон медиҳанд.

1: Матто 11:5 - Кӯрон бино мешаванд ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд ва ба камбағалон башорат медиҳанд.

2: Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам.

Луқо 7:23 Ва хушо касе ки дар ҳаққи Ман ба васваса наафтад.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳое ки ба Ӯ имон доранд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Баракатҳои имон овардан ба Исо

2. Бартараф кардани душвориҳои имон

1. Юҳанно 14:1-4 - Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, метавонад корҳои кардаашро иҷро кунад.

2. Румиён 8:37-39 - Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳеҷ чиз онҳоро аз муҳаббати Худо дар Исои Масеҳ ҷудо карда наметавонад.

Луқо 7:24 Ва ҳангоме ки фариштагони Юҳанно рафтанд, Ӯ ба мардум дар бораи Яҳьё сухан оғоз кард: «Барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? Камиш аз шамол меларзид?

Исо ба мардум дар бораи Яҳёи Таъмиддиҳанда сухан гуфта, аз онҳо мепурсад, ки онҳо барои дидани чӣ ба биёбон рафтаанд - найе, ки бо шамол меларзид?

1. Қувваи имон: Шумо барои дидани чӣ рафтаед?

2. Ҳаёти Яҳёи Таъмиддиҳанда: Шоҳид дар биёбон

1. Матто 11:7-11 - «Шумо барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? найе, ки аз шамол меларзид?»

2. Ишаъё 40:3-5 - «Овозе нидо мекунад: “Дар биёбон роҳи Худовандро тайёр кунед; дар биёбон роҳи рост барои Худои мо бисоз”».

Луқо 7:25 Аммо барои дидани чӣ рафтаед? Марде, ки дар тан либоси мулоим дорад? Инак, онҳо, ки либоси зебо доранд ва нозук зиндагӣ мекунанд, дар дарбори подшоҳон ҳастанд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки одамоне, ки зоҳиран сарватманд ва зиндагии боҳашамат доранд, ба ҳайрат наоянд, зеро чунин одамонро дар дарбори подшоҳон ёфтан мумкин аст.

1. Аз сарват ва айшу ишрат ба ҳайрат нашавед - Луқо 7:25

2. Ба ҷои манфиати дунё қаноатмандии Худоро биҷӯед - Луқо 7:25

1. Масалҳо 30:8-9 - "Ботил ва дурӯғро аз ман дур кун: на камбизоатӣ ва на сарвате ба ман ато кун; маро аз ғизое, ки барои ман мувофиқ бошад, бихӯр: мабодо сер шавам, ва туро инкор кунам ва бигӯям: "Худованд кист? ё мабодо камбағал бошам ва дуздӣ кунам ва исми Худои худро беҳуда бигирам».

2. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате, ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, сер шавам ва мӯҳтоҷ шавам; ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Луқо 7:26 Аммо барои дидани чӣ рафтаед? Пайғамбар? Оре, ба шумо мегӯям, ки аз набӣ зиёдтар аст.

Ин порча дар бораи бузургии Исо сухан меронад, ки аз пайғамбар хеле бештар буд.

1. Исо: бештар аз паёмбар

2. Шӯҳрати беҳамтои Исо

1. Ибриён 1:1-2 - Худое, ки дар замонҳои гуногун ва бо роҳҳои гуногун ба падарон тавассути анбиё сухан мегуфт, дар ин рӯзҳои охир ба воситаи Писари Худ, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин кардааст, ба мо сухан гуфт. , ки ба василаи Ӯ ҷаҳониёнро офарид;

2. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумати Ӯ ва сулҳ интиҳо нахоҳад дошт.

Луқо 7:27 Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ навишта шудааст: "Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам, то роҳи Туро пеши Ту омода кунад".

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Исо дар Аҳди Қадим навишта

шудааст, ки аз ҷониби Худо барои омода кардани роҳ барои омадани Ӯ фиристода шудааст.

1: Исо иҷрошавии нақшаи наҷоти Худост.

2: Мо даъват шудаем, ки мисли Исо роҳро барои Худованд омода созем.

1: Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: «Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз.

2: Малокӣ 3: 1 - «Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ки вай пешопеши ман роҳ тайёр мекунад. Он гоҳ ногаҳон Худованде ки шумо дар ҷустуҷӯ доред, ба маъбади Ӯ меояд; фариштаи аҳд, ки шумо мехоҳед, хоҳад омад», мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

Луқо 7:28 Зеро ки ба шумо мегӯям: дар миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, пайғамбаре бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда нест; лекин касе ки дар Малакути Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

Ин порча эълон мекунад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда бузургтарин пайғамбар дар байни онҳое, ки аз занон таваллуд шудаанд, аммо ҳатто хурдтарин дар Малакути Худо аз ӯ бузургтар аст.

1. Қудрати Салтанат: Фаҳмидани бузургии Қудрати Худо

2. Аз рӯи нақшаи Худо: Оғози хурдтаринро дар Малакути Худо

1. Матто 11:11 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар миёни онҳое, ки аз зан таваллуд ёфтаанд, касе аз Яҳёи Таъмиддиҳанда бузургтар бархоста нашудааст; лекин ҳар кӣ дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз ӯ бузургтар аст».

2. 1 Петрус 2:9 - «Аммо шумо қавми баргузида, коҳини шоҳона, халқи муқаддас, мулки махсуси Худо ҳастед, то ки ҳамду санои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед».

Луқо 7:29 Ва тамоми мардум, ки суханони ӯро шуниданд ва боҷгирон, бо таъмиди Яҳё таъмид гирифта, Худоро сафед карданд.

Одамоне, ки суханони Исо ва боҷгиронро шуниданд, аз ҷониби Яҳё таъмид

гирифта, Худоро сафед карданд.

1. Мо бояд таъмиди Яҳёро қабул кунем ва Худоро сафед кунем.

2. Қудрати суханони Исо ва чӣ тавр онҳо метавонанд одамонро барои сафед кардани Худо ҷамъ оваранд.

1. Луқо 7:29

2. Румиён 3:25-26 - "Зеро ки Худо Исоро ҳамчун қурбонии гуноҳ пешниҳод кард. Одамон дар назди Худо сафед мешаванд, вақте ки онҳо боварӣ доранд, ки Исо ҷони худро фидо карда, хуни худро рехтааст. Ин барои нишон додани он буд, ки Худо дар пурсабрии худ буд. гуноҳҳои қаблан содиршударо беҷазо гузошт».

Луқо 7:30 Аммо фарисиён ва шариатдонон маслиҳати Худоро бар зидди худ рад карданд ва аз Ӯ таъмид нагирифтанд.

Фарисиён ва ҳуқуқшиносон маслиҳати Худоро қабул накарданд ва аз таъмид гирифтан худдорӣ карданд.

1. Насиҳати Худоро қабул кунем ва дар назди Ӯ фурӯтан шавем.

2. Муҳимияти таъмид гирифтан ва таъсири он ба муносибати мо бо Худо.

1. Румиён 10:9-10 - «ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2. Яъқуб 4:6-7 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад." 7 Пас, ба Худо итоат кунед, ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

Луқо 7:31 Ва Худованд гуфт: «Пас ман одамони ин наслро ба чӣ монанд кунам? ва онҳо ба чӣ монанданд?

Худованд Исо пурсид, ки одамони ин насл чӣ гунаанд?

1. Мардони ин насл: Муқоисаи ҷомеаи имрӯза бо меъёрҳои Китоби Муқаддас

2. Зиндагӣ дар ҷаҳоне, ки меъёрҳои Китоби Муқаддасро қадр намекунад

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Яъқуб 4:4 - Эй одамони зинокор! Оё намедонӣ, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост?

Луқо 7:32 Онҳо ба кӯдаконе монанданд, ки дар бозор нишаста, якдигарро ҷеғ зада, мегӯянд: "Барои шумо най навохтем, ва шумо рақс накардед"; Мо барои шумо мотам гирифтем ва шумо гиря накардед.

Мардумро метавон ба кӯдакони бозор монанд кард, ки ба ҳамдигар занг зада, ҷавоби дилхоҳ намегиранд.

1: Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳем ва дилҳои моро ба шодиву ғамҳои Ӯ кушоем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ба муошират Худо бепарво набошем, зеро он метавонад ба рукуди рӯҳонӣ оварда расонад.

1: Isaiah 55:6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки Ӯ наздик аст";

2: Румиён 12: 2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

Луқо 7:33 Зеро ки Яҳёи Таъмиддиҳанда омад, ки на нон мехӯрад ва на шароб менӯшад; ва шумо мегӯед: "Ӯ дев дорад".

Одамон Яҳёи Таъмиддиҳандаро барои он танқид мекарданд, ки ба урфу одатҳои иҷтимоии онҳо машғул нест ва даъво мекарданд, ки вай шайтон дорад.

1. Чӣ тавр ба танқид бо меҳрубонӣ ҷавоб додан мумкин аст.

2. Аҳамияти худдорӣ.

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише ба шумо нарасидааст, ки барои одамизод маъмул нест. Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз имкони худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

2. Филиппиён 4:5 - "Бигзор оқил будани шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст".

Луқо 7:34 Писари Одам меояд, ки мехӯрад ва менӯшад; ва шумо мегӯед: "Инак марди пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гунаҳкорон"!

Писари Одам омада, мехӯрад ва менӯшад, аммо Ӯро ба пурхӯр ва майхӯр, дӯсти боҷгирон ва гунаҳкорон айбдор мекунанд.

1. Қабули Масеҳ ва хизмати Ӯ

2. Кушодани Исо барои ҳама одамон

1. Матто 11:19 - «Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва мегӯянд: "Инак, пурхӯр ва майзада, дӯсти боҷгирон ва гунаҳкорон аст!" Аммо ҳикмат бо аъмоли вай сафед карда мешавад».

2. Юҳанно 8:12 - "Исо боз ба онҳо сухан ронда, гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман равад, дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

Луқо 7:35 Аммо ҳикмат аз ҳамаи фарзандонаш сафед мешавад.

Исо ба мардум таълим медиҳад, ки хирадмандонро фарзандони худашон сафед мекунанд.

1. Ҳикмати ҳақиқӣ подош хоҳад гирифт

2. Неъмати ҳикмат

1. Масалҳо 2:6-7 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд; барои росткорон ҳикмати солим ҷамъ мекунад; вай сипарест барои онҳое, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд.

2. Қӯлассиён 2:3 - дар онҳо тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Луқо 7:36 Ва яке аз фарисиён аз Ӯ хоҳиш кард, ки бо ӯ хӯрок хӯрад. Ва ба хонаи фарисӣ даромада, ба сари суфра нишаст.

Исоро ба хонаи фарисие барои хӯрокхӯрӣ даъват карданд.

1. Маънои меҳмоннавозӣ: истиқболи Исо дар хонаҳои мо

2. Қувваи даъват: Дастрасӣ ба дигарон

1. Румиён 12:13 - Бо халқи Худованд, ки мӯҳтоҷанд, мубодила кунед. Меҳмоннавозӣ кунед.

2. Ибриён 13:2 - Меҳмоннавозӣ карданро ба бегонагон фаромӯш накунед, зеро бо ин кор баъзе одамон ба фариштагон меҳмоннавозӣ зоҳир кардаанд, ки инро намедонанд.

Луқо 7:37 Ва инак, зани гунаҳкор дар шаҳр, чун донист, ки Исо дар хонаи фарисӣ дар сари суфра нишастааст, як қуттии равғани атрафшон овард.

Зане, ки гунаҳкор буд, бо овардани қуттии равғани атрафшон муҳаббат ва ҳаваси Исоро нишон дод.

1. Қудрати зоҳир кардани муҳаббат ва миннатдорӣ

2. Бахши бечунучарои Исо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Матто 6:12 - Ва қарзҳои моро бубахш, чунон ки мо низ қарздорони худро бахшидаем.

Луқо 7:38 Ва дар пушти пои Ӯ истода, гирякунон пойҳои Ӯро бо ашк шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушконид, ва пойҳои Ӯро бӯсид ва бо равғани атрафшон тадҳин

кард.

Зане бо ашк ва мӯи худ пойҳои Исоро шуст ва бӯсид ва онҳоро бо равған тадҳин кард.

1. Исо сазовори муҳаббат ва садоқати мост

2. Чӣ тавр муҳаббати худро ба Исо нишон додан мумкин аст

1. Юҳанно 13:1-17 - Исо пойҳои шогирдонашро мешӯяд

2. Румиён 12:1-2 - Худро ба Худо ҳамчун қурбониҳои зинда пешкаш мекунем

Луқо 7:39 Фарисие, ки Ӯро даъват карда буд, инро дида, дар дили худ гуфт: «Агар Ӯ набӣ мебуд, медонист, ки ин кист ва чӣ гуна зан аст, ки Ӯро ламс мекунад; гунахкор.

Фарисие, ки Исоро ба хӯроки шом даъват кард, аз дидани як зани гунаҳкор пойҳои ӯро бо ашк ва мӯи худ шуста, дар ҳайрат монд ва боварӣ дошт, ки пайғамбари ҳақиқӣ инро медонист.

1. Исо ба мо қудрати файз ва бахшишро нишон медиҳад, ки ба зани бадахлоқ иҷозат дод, ки пойҳои ӯро бишӯяд.

2. Мо бояд омода бошем, ки ҳама одамонро, новобаста аз гузаштаи онҳо, қабул ва бахшем.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Матто 7:1 - Доварӣ накунед, то маҳкум нашавед.

Луқо 7:40 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй Шимъӯн! Ба ту чизе гуфтанӣ дорам». Ва гуфт: «Эй Устод!

Исо бо Шимъӯн рӯ ба рӯ шуд ва ба ӯ чизе гуфтан дошт ва Шимъӯнро барангехт, ки аз Ӯ хоҳиш кунад, ки суханашро давом диҳад.

1. Исо чизе дорад, ки ба ҳамаи мо бигӯяд - аз гӯш кардан натарсед ва чизи бештарро талаб кунед.

2. Дил ва ақли худро ба Исо кушоед - Ӯ чизе дорад, ки ба шумо бигӯяд, ки метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад.

1. 1 Юҳанно 3:18, «Эй фарзандон, биёед на бо сухан ё бо забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст дорем».

2. Яъқуб 1:19-20, «Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

Луқо 7:41 Як қарздоре буд, ки ду қарздор дошт: яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор.

Масали ду қарздор аҳамияти омурзишро таъкид мекунад.

1: омурзиши Худо беандоза бузургтар аз бахшиши мост ва мо бояд ба зудӣ бахшидан онҳое бошем, ки ба мо ситам кардаанд.

2: Мо набояд нисбати дигарон аз ҳад зиёд доварӣ кунем, зеро ҳамаи мо гуноҳҳои шахсии худро дорем.

1: Матто 6:14-15 - “Зеро агар шумо дигаронро, вақте ки онҳо бар зидди шумо гуноҳ мекунанд, бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

2: Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

Луқо 7:42 Ва ҳангоме ки онҳо барои пардохт чизе надоштанд, ошкоро ҳардуи онҳоро бахшид. Пас, ба ман бигӯй, ки кадоме аз онҳо Ӯро бештар дӯст медорад?

Исо дар бораи ду қарздор, ки ҳарду қарзашон бахшида шуданд, масал нақл карда, пурсид, ки дар ҷавоб кӣ Ӯро бештар дӯст медорад.

1. Муҳаббати бечунучарои Масеҳ

2. Шукргузорӣ дар посух ба омурзиш

1. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурги Худ, ки моро дӯст медошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2. Забур 103:11-12 - Чунки осмон бар замин баланд аст, меҳрубонии Ӯ нисбат ба тарсандагон он қадар бузург аст. Ҳар қадар, ки шарқ аз мағриб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

Луқо 7:43 Шимъӯн дар ҷавоб гуфт: «Ба гумонам он касест, ки бештар ба касе бахшидааст». Ба вай гуфт: «Ту дуруст доварӣ кардӣ».

Шимъӯн дуруст тахмин мекунад, ки Исо аз ду қарздор калонтарашро бахшидааст.

1. Марҳамати Исо - омодагии Исо барои бахшидани гуноҳҳои мо, гарчанде ки мо сазовори он нестем.

2. Доварии Исо - Чӣ тавр мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Худо қарорҳои дуруст қабул кунем.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Луқо 7:44 Ва ӯ ба зан рӯ оварда, ба Шимъӯн гуфт: «Ин занро мебинӣ? Ба хонаи ту даромадам, барои пойҳоям об надодӣ, вале вай пойҳои маро бо ашк шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушк кард.

Исо ба мо нишон медиҳад, ки меҳмоннавозӣ ва ҳамдардӣ муҳим аст.

1. "Зиндагӣ бо ҳамдардӣ: Намунаи меҳмоннавозии Исо"

2. "Қудрати раҳмдилӣ: Чӣ тавр Исо дили Шимъӯнро тағир дод"

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад, марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

Луқо 7:45 Ту Маро бӯса накардӣ, аммо ин зан аз он вақте ки ман омадам, бӯсаи пойҳои маро бас намекунад.

Дар ин порча сухан меравад, ки Исо нисбати зани гунаҳкор марҳамат ва лутфу марҳамат нишон медиҳад, дар ҳоле ки ӯро бо ҳамон эҳтиром пазирӣ накарданд.

1. Шафқат кардан: Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳамаро бо муҳаббат истиқбол кунем

2. Қабули фазли: Чӣ тавр қабули омурзиш ва раҳм

1. Эфсӯсиён 4:32 - Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо низ шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2. Масалҳо 31:8-9 - Барои онҳое, ки наметавонанд аз номи худ сухан гӯянд, дар бораи ҳуқуқҳои ҳамаи бенавоён сухан гӯед. Сухан гӯед ва аз рӯи адолат ҳукм кунед; хукукхои камбагалон ва камбагалонро химоя мекунанд.

Луқо 7:46 Сари маро бо равған молидай, балки ин зан пойҳои Маро бо равғани атрафшон тадҳин кардааст.

Ин порча дар бораи амали зане сухан меравад, ки пойҳои Исоро бо равғани атрафшон тадҳин мекунад.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки амалҳои меҳрубонӣ ва муҳаббати фидокорона аз анъана ё расму оин муҳимтаранд.

2: Исо ба мо нишон медиҳад, ки муҳим он нест, ки мо коре мекунем, балки аз диле, ки мо бо он кор мекунем.

1: Юҳанно 13:34-35, "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон

ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат доред».

2: 1 Юҳанно 4:7-8, "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Луқо 7:47 Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисьёри вай бахшида шудаанд; зеро ки вай бисьёр дӯст медошт;

Ин порча таъкид мекунад, ки вақте касе бисёр бахшида шавад, онҳо бисёр дӯст хоҳанд дошт; баръакс, вақте ки касе каме бахшида шавад, онҳо каме дӯст хоҳанд дошт.

1. Чӣ қадаре ки омурзиши мо зиёдтар бошад, муҳаббати мо ҳамон қадар бештар аст

2. Қувваи муҳаббат тавассути бахшидан

1. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2. Эфсӯсиён 4:32 - Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст.

Луқо 7:48 Ба вай гуфт: «Гуноҳҳои ту омурзида шуданд».

Ин порча аз Луқо 7:48 дар бораи бахшидани гуноҳҳои зан сухан меравад.

1: Раҳмат ва муҳаббати Худо барои ҳар касе, ки ба сӯи Ӯ бахшиш мекунад, дастрас аст.

2: Суханони бахшиши Исо ба онҳое, ки меҷӯянд, шифо ва умед меоранд.

1: Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо низ шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2: Румиён 3: 22-25 - "Зеро ки ҳеҷ фарқияте байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён нест - як Худованд Худованди ҳама аст ва ҳамаи онҳоеро, ки Ӯро мехонанд, баракат

медиҳад, зеро: "Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот ёфт». Пас чӣ гуна метавонанд касеро, ки ба он имон наовардаанд, бихонанд ва ба касе, ки ба ӯ нашунидаанд, чӣ гуна имон ованд ва чӣ гуна мешунаванд, ки касе ба онҳо мавъиза накунад ва чӣ гуна мавъиза мекунанд, магар ин ки Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ гуна зебост пои онҳое ки башорат медиҳанд!»

Луқо 7:49 Ва онҳое ки бо Ӯ дар сари суфра нишаста буданд, дар дили худ мегуфтанд: «Ин кист, ки гуноҳҳоро низ мебахшад?

Ҳангоми хӯрокхӯрӣ меҳмонони Исо диданд, ки Ӯ қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад ва онҳо дар ҳайрат шуданд, ки Ӯ кист.

1. Исо Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст: чӣ гуна бахшидани ӯ ҳама чизро тағйир медиҳад

2. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр муҳаббати Исо ҳаётро дигар мекунад

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ кафорат дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

2. Қӯлассиён 1:14 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, ҳатто омурзиши гуноҳҳо.

Луқо 7:50 Ва ба зан гуфт: «Имонат туро наҷот дод; осоишта равед.

Исо занро барои имонаш таъриф мекунад ва ба ӯ мегӯяд, ки бо осоиштагӣ биравад.

1. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

2. Зиндагии осоишта ба воситаи имон ба Исо

1. Эфсӯсиён 2:8-9, "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Яъқуб 3:17-18, "Аммо ҳикмат аз боло аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, ба ақл кушода, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, беғараз ва самимӣ аст. Ва дар осоиштагӣ ҳосили адолат кошта мешавад. ки сулх мекунанд».

Луқо 8 таълимоти муҳими Исоро дар бар мегирад ва якчанд мӯъҷизаҳои муҳимро,

аз ҷумла масал дар бораи коранда, ором кардани тӯфон ва мӯъҷизаҳои шифобахшро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо аз шаҳр ба шаҳр сафар карда, дар бораи Малакути Худо мавъиза мекард. Ӯро дувоздаҳ шогирдаш ва чанд зане, ки аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буданд, ҳамроҳӣ мекарданд (Луқо 8:1-3). Сипас Исо масали корандаро нақл кард, то ки ҷавобҳои гуногунро ба каломи Худо нишон диҳад. Тухмиҳое, ки ба замини хуб афтодаанд, онҳое мебошанд, ки каломи Худоро мешунаванд, онро нигоҳ медоранд ва ҳосил медиҳанд (Луқо 8:4-15). Ӯ ҳамчунин таъкид кард, ки касе чароғро танҳо барои пинҳон кардани он фурӯзон намекунад; ҳамин тавр, дар ҳаёти мо ҳеҷ чиз пинҳон нест, ки ошкор нашавад ё махфӣ нигоҳ дошта шавад, ки маълум нашавад (Луқо 8:16-18).

Сархати 2: Ҳангоме ки Исо таълим медод, модар ва бародаронаш ба дидани Ӯ омаданд, вале аз сабаби издиҳом ба Ӯ расида натавонистанд. Вақте ки дар ин бора гуфта шуд, Исо дар ҷавоб гуфт, ки онҳое, ки каломи Худоро мешунаванд ва онро амалӣ мекунанд, оилаи ҳақиқии Ӯ мебошанд (Луқо 8:19-21). Баъдтар, ҳангоми убури кӯл бо шогирдон тӯфоне ба амал омад, ки бо вуҷуди моҳигирони ботаҷриба дар байни онҳо тарси ҷони худро ба вуҷуд овард. Баръакс, қаиқе, ки оромона хобида буд, мавҷҳои шамоли мазамматангезро бедор кард, ки тӯфони оромкунандаро нишон медод, шогирдон аз қудрати Ӯ дар ҳайрат монданд ва мепурсиданд: "Ин кист? Ӯ ҳатто ба об амр мекунад, ки ба Ӯ итоат кунанд" (Луқо 8:22-25).

Параграфи 3: Ҳангоми расидан ба соҳили дигари кӯл Герасан бо одами девона дучор омад, ки қабрҳои зинда, ки худро Легион меномиданд, зеро девҳои зиёде вориди ӯ шуда буданд. Девҳо илтимос карданд, ки ба онҳо амр надиҳанд, ки варта ба хукҳои галаи наздикӣ ворид шаванд, ки баъдан ба соҳили нишеб ба кӯл равон шуданд, ғарқ шуданд ва қудрати худро бар қувваҳои рӯҳонӣ нишон доданд, раҳоӣ зулмот одамро баргардонд, солим ба хона баргашт ва эълон кард, ки дар тамоми шаҳр чӣ кор кардааст (Луқо 8:26-39). Боби ду достони шифобахши ба ҳам алоқаманд ба анҷом мерасад. Зан, ки дувоздаҳ сол хунравӣ мекард, либоси канори ламси имонро шифо бахшид. Роҳбари куништ Ёир, ки духтараш ҳангоми марги духтараш аллакай мурда ба хонаи духтар расид, вале дасташро гирифта гуфт: «Кӯдак бархез!» вай як бор аз ҷояш бархост, ҳардуи ин ҳодисаҳоро ба хӯрдан шурӯъ кард, ки қудрати маргро бар беморӣ тасдиқ кард, қобилияти ҳаётро дар он ҷое, ки марги беморӣ ноумед мешавад, меорад.

Луқо 8:1 Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки Ӯ дар ҳар шаҳр ва деҳа гашта, дар бораи Малакути Худо башорат медод ва башорат медод; ва он дувоздаҳ ҳамроҳи Ӯ буданд.

Исо барои мавъиза кардани хушхабар дар бораи Малакути Худо сафар кард ва он дувоздаҳ ҳамроҳи ӯ буданд.

1. Исо барандаи хушхабар аст - Луқо 8:1

2. Даъвати шогирдӣ - Луқо 8:1

1. Матто 9:35 - 36 Исо дар тамоми шаҳру деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод, башорати Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва дардро шифо медод.

2. Марқӯс 6:34 Вақте ки Исо ба замин фуруд омад ва мардуми зиёдеро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон буданд. Пас, ӯ ба онҳо чизҳои зиёдеро таълим додан гирифт.

Луқо 8:2 Ва чанд зане, ки аз рӯҳҳои нопок ва дардҳо шифо ёфта буданд, Марьям Маҷдалияро номид, ки аз онҳо ҳафт дев баромад.

Дар ин порча Марями Маҷдалия зикр шудааст, ки аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо ёфта буд.

1. А дар бораи қудрати шифо ва муҳаббати Масеҳ.

2. Дар бораи бартараф кардани душвориҳо ва чӣ гуна Худо метавонад дар роҳи он ба мо кӯмак кунад.

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ тавоно ва таъсирбахш аст.

Луқо 8:3 Ва Юҳанно, зани Чуза, мудири Ҳиродус, ва Сусанна ва бисьёр дигарон, ки аз молу мулки худ ба ӯ хизмат мекарданд.

Ин порча занони зиёдеро қайд мекунад, ки бо истифода аз захираҳои худ дар Исо ва хизмати ӯ саҳм гузоштаанд.

1. «Саховатмандона зиндагӣ кардан: Қувваи дастгирии занон»

2. «Занҳо дар Салтанат: Намунаи фидокорӣ ва сармоягузорӣ»

1. Масалҳо 31:10–31

2. Луқо 16:10–13

Луқо 8:4 Вақте ки мардуми бисьёре ҷамъ омада, аз ҳар шаҳр назди Ӯ меомаданд, Ӯ бо масал гуфт:

Мардуми зиёде барои шунидани таълимоти Исо дар ҳар шаҳр ҷамъ мешуданд.

1. Исо ба воситаи масалҳо таълим медиҳад

2. Қудрати Каломи Исо

1. Матто 13:3-9 - Исо масали корандаро мефаҳмонад.

2. Забур 19:7-8 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаҳоро хирадманд месозад.

Луқо 8:5 Корандае барои коштани тухми худ баромад; ва ҳангоме ки мекорад, баъзе дар канори роҳ афтод; ва он поймол шуд, ва паррандагони ҳаво онро хӯрданд.

Корандае барои тақсим кардани тухми худ баромад, аммо як қисми тухмиҳо дар ҷое афтод, ки онро поймол карда, паррандагон мехӯрданд.

1. Вафодории коранда ??Чӣ гуна садоқати Худоро тавассути аъмоли коранда дидан мумкин аст

2. Хавф дар расидан ба ?Мо бояд омода бошем, ки барои расидан ба он таваккал кунем ва тухми хушхабарро кошем.

1. Матто 13:3-9 Исо масал дар бораи коранда ва тухмро мефаҳмонад.

2. Юҳанно 4:35-38 ?Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки тухми башоратро

кошанд.

Луқо 8:6 Баъзеҳо бар санг афтоданд; ва баробари сабзиданаш пажмурда шуд, зеро намӣ намерасид.

Тухми ба санг афтида аз нарасидани намӣ пажмурда шуд.

1: Ризки Худо барои мо ҳамеша басанда аст; мо бояд гамхорӣ кунем, ки онро чустучу кунем, то ки нашъунамо ёбад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки чӣ тавр ба каломи Худо ҷавоб медиҳем, агар мо мехоҳем, ки дар ҳаёт нашъунамо кунем.

1: Забур 1:3 - "Ӯ монанди дарахтест, ки дар канори ҷӯйҳои об шинонда шудааст, ки дар мавсими худ мева медиҳад ва баргаш пажмурда намешавад".

2: Isaiah 58:11 - "Ва Худованд туро доимо роҳнамоӣ хоҳад кард, ва хоҳиши туро дар ҷойҳои сӯзонда қонеъ хоҳад кард ва устухонҳои туро мустаҳкам хоҳад кард; ва ту мисли боғи сероб, мисли чашмаи об, ки обҳояш суст намешавад".

Луқо 8:7 Баъзеҳо дар миёни хорҳо афтоданд; ва хорҳо сабзида, онро пахш карданд.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки агар мо иҷозат диҳем, ки парешонҳо дар ҳаёти мо ҷой гиранд, онҳо метавонанд ба мо халал расонанд, ки имонамонро инкишоф диҳем.

1. «Бо вуҷуди парешониҳо тухми имон коштан».

2. «Бо вуҷуди душвориҳо дар имон инкишоф ёфтан»

1. Қӯлассиён 3:2 - «Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ».

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварад. то ба он тоб оварда тавонед».

Луқо 8:8 Дигаре ба хоки нағз афтода, сабзид ва сад баробар мева дод. Ва ин суханонро гуфт, фарьёд зад: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад».

Масал дар бораи коранда шунавандагонро ташвиқ мекунад, ки ба Худо имон оваранд, то нашъунамо ва ҳосил оваранд.

1. Вақте ки мо ба Худо имон оварем, Ӯ моро ризқ медиҳад

2. Қувваи имон ба Худо барои тағир додани ҳаёт

1. 2 ба Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад, то ки шумо дар ҳама чиз ҳамеша кофӣ бошед ва дар ҳар кори нек фаровон бошед.

2. Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: ? аз имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ мегӯед, ки ? аз ин ҷо ба он ҷо меравед, ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.??

Луқо 8:9 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Ин масал чист?

Ин порча дар бораи шогирдони Исо нақл мекунад, ки маънои масалеро, ки ӯ гуфта буд, мепурсиданд.

1. Мо бояд ҳамеша омода бошем, то Каломи Худоро беҳтар дарк кунем.

2. Мо бояд бо дил ва ақли кушода ба Худо наздик шавем ва дар ҷустуҷӯи ҳақиқат ва ҳикмат.

1. Масалҳо 2:3-5 - агар шумо барои фаҳмиш даъват кунед ва овози худро барои фаҳмиш баланд кунед, агар онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро ҳамчун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва донишро хоҳед ёфт. аз Худо.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Луқо 8:10 Ва гуфт: «Ба шумо донистани асрори Малакути Худо ато шудааст, лекин ба дигарон бо масалҳо; то ки дида, набинанд ва шуниданд, нафаҳманд.

Сирри Малакути Худо ба онҳое, ки онро меҷӯянд, ошкор мешавад, вале аз онҳое, ки намехоҳанд, пинҳон мемонанд.

1. Қувваи имон: Ҷустуҷӯи асрори Малакути Худо

2. Пардаи куфр: ифшои асрори Малакути Худо

1. Матто 13:11-17 - Масал дар бораи коранда

2. Юҳанно 6:44-45 - Ҳамаро ба Худо ҷалб кардан

Луқо 8:11 Масал ин аст: тухм каломи Худост.

Ин масал ба мо таълим медиҳад, ки Каломи Худо ба тухме монанд аст, ки бояд кошта шавад ва онро парвариш кунад ва мева диҳад.

1. «Каломи Худо мисли тухм аст»

2. «Дар имон ба воситаи Каломи Худо инкишоф ёфтан»

1. Матто 13:1-9 - Масал дар бораи коранда

2. Яъқуб 1:18-25 - Иҷрокунандагони Калом будан

Луқо 8:12 Касоне, ки дар канори роҳ ҳастанд, мешунаванд; он гоҳ иблис омада, каломро аз дилҳояшон мерабояд, мабодо имон оваранд ва наҷот ёбанд.

Каломи Худо на ҳама вақт аз ҷониби ҳама қабул карда мешавад ва иблис зуд паёми онро аз онҳое, ки онро қабул намекунанд, мегирад.

1. Гӯш додан ба Каломи Худо: Қудрати қабул

2. Рад кардани каломи Худо: Оқибатҳои нофармонӣ

1. Матто 13:18-23 - Масал дар бораи коранда

2. Яъқуб 1:21 - Каломи ҳақиқат дар амал

Луқо 8:13 Онҳое ҳастанд, ки бар санглох ҳастанд, ки каломро шунида, бо шодӣ қабул мекунанд; ва инҳо реша надоранд, ки муддате имон меоваранд ва дар вақти озмоиш дур мешаванд.

Масал дар бораи коранда таълим медиҳад, ки на ҳар касе, ки Каломи Худоро мешунавад, онро дар ҳақиқат қабул хоҳад кард. Баъзеҳо онро қабул хоҳанд кард, аммо решаи амиқ надоранд, то ҳангоми озмоиш содиқ монданд.

1. Решаи амиқро инкишоф диҳед: Чӣ тавр садоқатмандии худро дар баробари васвасаҳо таъмин кунед

2. Масал дар бораи коранда: Фаҳмиши амиқтари Каломи Худо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, 3 зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. 4 Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Қӯлассиён 2:6-7 - Пас, ҳамон тавре ки шумо Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул кардаед, ҳаёти худро дар Ӯ давом диҳед, 7 дар Ӯ реша давонда, мустаҳкам шавед, дар имон, чунон ки таълим додаед, қавӣ шавед ва аз шукргузорӣ пур кунед. .

Луқо 8:14 Ва онҳое ҳастанд, ки дар миёни хорҳо афтодаанд, вақте ки шуниданд, берун мераванд ва аз ғамхорӣ, сарват ва лаззатҳои зиндагии дунё пахш мешаванд, ва ҳеҷ самаре ба камол намерасонанд.

Масал дар бораи коранда маълум мекунад, ки баъзе одамоне, ки каломи Худоро мешунаванд, аз ғамхорӣ ва лаззатҳои дунявӣ ба осонӣ парешон мешаванд ва ба ин васила аз ҳосил додани онҳо монеъ мешаванд.

1: Нагузоред, ки ғамхориҳои ин ҷаҳон имони шуморо пахш кунад.

2: Парешониҳои ҷаҳонро рад кунед ва диққати худро ба Худо нигоҳ доред.

1: Матто 6:24-34 - Исо моро ташвиқ мекунад, ки нагузоред, ки дилҳои мо аз ташвишҳои дунявӣ вазнин шаванд.

2: Яъқуб 4:7-10 - Ба иблис муқобилат кунед ва ба Худо наздик шавед.

Луқо 8:15 Аммо дар замини нағз касоне ҳастанд, ки каломро шунида, дар дили пок ва пок нигоҳ медоранд ва бо сабр мева медиҳанд.

Касоне, ки Каломи Худоро мешунаванд ва онро дар дилҳои худ нигоҳ медоранд, бо сабру тоқат, самараи хуб медиҳанд.

1. Қувваи пурсабрӣ дар ҳаёти масеҳӣ

2. Тарбияи дили нек ва поквиҷдон

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед , зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи устуворро дар ман нав кун.

Луқо 8:16 Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, онро бо зарф намепӯшонад ё зери кат намегузорад; балки онро бар шамъдон мегузорад, то ки дохилшавандагон нурро бубинанд.

Ҳеҷ кас чароғеро, ки даргирондаанд, пинҳон намекунад; балки дар чои намоён гузошта мешавад, то дигарон бинанд.

1: Нури худро равшан кунед, то ҷаҳонро бубинед ва барои дигарон чароғи умед бошед.

2: Мо даъват шудаем, ки чароғҳои нур бошем ва ҳақиқати Инҷилро бо ҷаҳониён мубодила кунем.

1: Матто 5:16 - Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшид, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

2: Юҳанно 1:4-5 - Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамон буд. Нур дар торикӣ медурахшад, торикӣ онро маглуб накардааст.

Луқо 8:17 Зеро ҳеҷ чизи махфӣ нест, ки ошкор нахоҳад шуд; ва ҳеҷ чизи ниҳон нест, ки маълум ва берун наояд.

Ҳеҷ чиз пинҳон нест, ҳеҷ чиз махфӣ нахоҳад монд; тамоми асрор фош мешавад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти поквиҷдонона ва ростқавл зиндагӣ кунем, зеро Худо ҳама чизро мебинад ва ҳеҷ чиз аз Ӯ пӯшида нест.

2: Худо соҳибихтиёр аст ва ҳеҷ сирре бар Ӯ пӯшида нест, мо бояд тоъату фармонбардорӣ кунем ва мувофиқи хости Ӯ амал кунем.

1: Айюб 34: 21-22 - Зеро ки чашмони ӯ ба роҳҳои инсон аст, ва ӯ тамоми рафтани ӯро мебинад. Ҳеҷ зулмот ва сояи марг вуҷуд надорад, ки дар он ситамкорон пинҳон шаванд.

2: Масалҳо 5:21 - Зеро ки роҳҳои инсон дар пеши назари Худованд аст, ва Ӯ тамоми рафтуомади худро андеша мекунад.

Луқо 8:18 Пас, диққат диҳед, ки чӣ тавр мешунавед: зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, аз ӯ он чи ба назараш дорад, гирифта мешавад.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба он чизе ки мешунавем, бодиққат бошем, то ки мо баракатҳои Худоро ба даст орем ва он чизеро, ки аллакай дорем, аз даст надиҳем.

1. Гӯшҳои имонро гузоред: Омӯзиши гӯш кардани Каломи Худо

2. Баракат барои қалби шунаванда: кушодани сарвати Каломи Худо

1. Яъқуб 1:19-21 - Бифаҳмед, ки Каломи Худо комил аст ва бояд ба ҳаёти мо татбиқ карда шавад.

2. Забур 118:105 - Барои амиқтар фаҳмидани Каломи Худо шабу рӯз мулоҳиза кунед.

Луқо 8:19 Он гоҳ модараш ва бародаронаш назди Ӯ омаданд, ва натавонистанд барои изтироб назди Ӯ биёянд.

Модар ва бародарони Исо кӯшиш карданд, ки ба Ӯ расанд, вале аз сабаби издиҳоми зиёд натавонистанд.

1. Нагузоред, ки ягон монеа шуморо аз ҷустуҷӯи Худо боздорад.

2. Муҳим аст, ки муносибатҳои худро бо оила ва Худо бартарӣ диҳем.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Марқӯс 3:31-35 - Он гоҳ бародарон ва модараш омаданд ва дар берун истода, назди Ӯ фиристода, ӯро даъват карданд. Ва мардум дар гирди Ӯ нишаста буданд, ва ба Ӯ гуфтанд: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун Туро меҷӯянд». Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модари Ман кист ё бародарони Ман? Ва ба онҳое ки дар атрофаш нишаста буданд, ба атроф нигариста, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман! Зеро ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, бародару хоҳару модари Ман ҳамон аст.

Луқо 8:20 Ва ба таври дақиқ ба ӯ гуфтанд, ки модарат ва бародаронат дар берун истода, мехоҳанд Туро бубинанд».

Одамон ба Исо хабар медиҳанд, ки модараш ва бародаронаш дар берун ҳастанд ва мехоҳанд ӯро бубинанд.

1. ? □ amily Ties: Муҳаббати Исо ба худаш?

2. ? □ ӯ Қудрати Муҳаббат: Муҳаббати бечунучарои Исо?

1. Матто 12:46-50 (Ҷавоби Исо ба модар ва бародаронаш)

2. Марк 3:31-35 (Ҷавоби Исо ба модар ва бародаронаш)

Луқо 8:21 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модари Ман ва бародарони ман онҳо ҳастанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо меоваранд».

Модарам ва бародаронам касоне ҳастанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба он амал мекунанд.

1. «Ваъдаи ҳаёти фаровон», ки аҳамияти мувофиқи Каломи Худо зиндагӣ карданро таъкид мекунад

2. «Қудрати гӯш кардан», ки аҳамияти ҷудо кардани вақтро барои шунидани амиқ ба Каломи Худо таъкид мекунад

1. Яъқуб 1:22-25, ки дар бораи иҷрокунандагони Калом сухан меравад, на танҳо шунавандагон

2. Юҳанно 14:15-21, ки дар бораи ваъдаи Исо оиди ҳаёти ҷовидонӣ барои онҳое, ки аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, сухан меронад.

Луқо 8:22 Рӯзе чунин воқеъ шуд, ки Ӯ бо шогирдонаш ба қаиқ савор шуд ва ба онҳо гуфт: «Биёед, ба он тарафи кӯл мегузарем». Ва онҳо ба берун баромаданд.

Исо ва шогирдонаш ба қаиқ савор шуда, ба тарафи дигари кӯл шино мекунанд.

1. Сафари Исо бо шогирдонаш: Қудрати якҷоя

2. Имон ба Исо ва шогирдонаш: Омӯзиши эътимод ба Худо дар ҳолатҳои душвор

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

ЛУҚО 8:23 Ва ҳангоме ки онҳо шино мекарданд, Ӯ хобаш бурд; ва бар кӯл тӯфони бод борид; ва аз об пур шуда, зери хатар монданд.

Шогирдон ҳангоми киштӣ бо Исо тӯфонеро аз сар гузаронидаанд, ки дар давоми он ба онҳо хатари ғарқ шудан таҳдид мекард.

1. Мо метавонем дар лаҳзаҳои хатар ва номуайянӣ ба Худо таваккал кунем.

2. Ҳатто вақте ки чизҳо аз назорат берун ба назар мерасанд, Худо дар ихтиёри худ аст ва метавонад моро аз ҳар гуна вазъият гузаронад.

1. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Луқо 8:24 Ва назди Ӯ омада, Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй Ӯстод! Мо ҳалок мешавем». Он гоҳ бархоста, шамол ва хашмгини обро манъ кард; ва онҳо қатъ шуданд, ва оромӣ ба вуҷуд омад.

Шогирдон метарсиданд, ки онҳо дар тӯфон нобуд мешаванд, аммо Исо шамол ва обро ором кард.

1. Дар лаҳзаҳои душворӣ мо метавонем ба Исо боварӣ дошта бошем, ки ба мо сулҳ меорад.

2. Худо бар тамоми унсурҳои табиат ҳукмфармост ва Ӯ моро ҳатто дар вақти тӯфон муҳофизат мекунад.

1. Матто 6:25-27 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғам нахӯред, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед?

2. Забур 46:10 - Ӯ мегӯяд, ? □ то ҳол ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд мешавам, дар замин сарбаланд мешавам.??

Луқо 8:25 Ба онҳо гуфт: «Имонатон куҷост? Ва онҳо тарсида, дар ҳайрат монданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гуна одам аст». зеро ки Ӯ ҳатто ба бодҳо ва об фармон медиҳад, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд.

Имон барои итоат ба фармудаҳои Худо муҳим аст.

1. "Қувваи имон: Итоати фармудаҳои Худо"

2. "Натарс: Қуввати Имон"

1. Ибриён 11:1–6

2. Румиён 10:17

Луқо 8:26 Ва онҳо ба сарзамини Ғадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил воқеъ аст, расиданд.

Ин порча дар бораи Исо ва шогирдонаш ба сарзамини Ғадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил воқеъ аст, нақл мекунад.

1. Сафари Исо ба тарафи муқобил - омӯхтани аҳамияти мӯъҷизаи Исо дар кишвари Ғадариён

2. Қадам аз минтақаҳои бароҳати мо - Намунаи рисолати Исо ба кишвари Ғадариён

1. Матто 8:28-34 - Мӯъҷизаи Исо дар кишвари Ғадариён

2. Марк 5:1-20 - Мӯъҷизаи Исо бо марди девона дар кишвари Ғадариён

Луқо 8:27 Ва ҳангоме ки Ӯ ба соҳил баромад, марде аз шаҳр Ӯро пешвоз гирифт, ки дер боз девҳо дошт ва либос мепӯшид ва на дар ҳеҷ хона, балки дар қабрҳо сукунат дошт.

Гузар Марде, ки дар худ девҳо дошт, либос надошт ва дар қабр зиндагӣ мекард, ҳангоми расидан ба хушкӣ бо Исо вохӯрд.

1. Умеди раҳошудагон: Чӣ тавр Исо гумшудагонро наҷот медиҳад.

2. Муҳаббати бебозгашти Исо: Чӣ тавр Ӯ ба ҳама мерасад.

1. Матто 12:22-28 - Исо девро берун мекунад ва ба он айбдор мешавад, ки девҳоро бо қувваи Баал-Забул берун мекунад.

2. Марқӯс 5:1-20 - Исо девҳои зиёдеро аз одам берун карда, ба галаи хукҳо мефиристад.

Луқо 8:28 Вақте ки Исоро дид, фарьёд зада, пеши Ӯ афтод ва бо овози баланд гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз ту илтимос мекунам, маро азоб макун.

Он мард аз Исо хоҳиш кард, ки ӯро азоб надиҳад, зеро эътироф кард, ки Исо Писари Худост.

1. Қудрати эътироф кардани Исо ҳамчун Писари Худо

2. Муҳимияти эътимод ба Исо

1. Матто 8:29 - «Ва инак, онҳо фарьёд зада, гуфтанд: «Туро бо мо чӣ кор аст, эй Исо, Писари Худо?»

2. Филиппиён 4:6-7 - "Ҳеҷ чиз эҳтиёт нашавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо нигоҳ хоҳад дошт ва ақлҳо ба воситаи Исои Масеҳ».

Луқо 8:29 (Зеро ки Ӯ ба рӯҳи палид фармуда буд, ки аз он одам берун ояд; зеро борҳо вайро мебурд, ва ӯ бо занҷирҳо ва занҷирҳо баста буд; ва занҷирҳоро шикаст ва иблис ба дарун ронда мешуд. биёбон.)

Ин порча дар бораи марде нақл мекунад, ки иблис ӯро дар занҷир нигоҳ дошт, аммо Исо ба рӯҳи палид фармуд, ки аз вай берун шавад.

1: Мо ҳамеша метавонем дар лаҳзаҳои ноумедӣ ба Исо муроҷиат кунем, зеро Ӯ ҳамеша моро озод мекунад.

2: Ҳатто вақте ки мо худро нотавон ҳис кунем ҳам, Исо метавонад ба мо қувват диҳад, то занҷири асирии моро бишканем.

1: Румиён 8:1-2 (Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ки на ба ҳасби

ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро озод кардааст. аз қонуни гуноҳ ва мамот.)

2: Забур 146:7 (Он барои мазлум доварӣ мекунад, ба гуруснагон ғизо медиҳад. Худованд бандиҳоро раҳо мекунад.)

Луқо 8:30 Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист? Ва гуфт: «Легион!

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо бо марде дучор шуд, ки девҳои зиёде гирифтор буд, Исо номи ӯро пурсид ва он мард бо "Легион" ҷавоб дод.

1. Ғалаба кардани девҳои ботинии мо тавассути имон ба Исо

2. Фаҳмидани шахсияти мо дар Масеҳ

1. Матто 8:28-34 ?Исо девҳоро аз ду мард берун мекунад

2. Румиён 8:37-39 ??Ҳеҷ қудрат моро аз муҳаббати Худо дар Исои Масеҳ ҷудо карда наметавонад

Луқо 8:31 Ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки ба онҳо амр накунад, ки ба чуқурӣ бираванд.

Як гурӯҳи девҳо аз Исо хоҳиш карданд, ки онҳоро ба чуқурӣ нафиристад.

1. Қаъри имон: Омӯзиши эътимод ба Исо

2. Ғалаба кардани васвасаҳо: рад кардани дурӯғҳои шайтон

1. Матто 4:1-11 - Озмоиши Исо дар биёбон

2. Яъқуб 4:7 - Ба иблис муқобилат кунед ва ӯ аз шумо гурезад

Луқо 8:32 Ва галаи хукҳои бисьёре дар кӯҳ мечарид; ва онҳо аз Ӯ илтимос карданд, ки иҷозат диҳад, ки ба онҳо дохил шаванд. Ва Ӯ онҳоро азоб дод.

Исо ба галаи хук иҷозат дод, ки ба кӯҳҳо дароянд.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Исо пур аз файз ва марҳамат аст ва мо метавонем ба Ӯ таваккал кунем, ки он чизеро, ки барои мо беҳтар аст, кунад.

2: Қудрати Исо беохир аст ва Ӯ метавонад бо тарзе, ки мо тасаввур карда наметавонем, шифо ва кӯмак карда метавонад.

1: Матто 8:1-3 - Вақте ки Исо ба Кафарнаҳум ворид шуд, як мирисад назди Ӯ омада, барои ғуломаш кӯмак пурсид.

2: Юҳанно 8:1-11 - Исо занеро, ки дар зино дастгир шуда буд, бахшид ва ба вай гуфт, ки бирав ва дигар гуноҳ накунед.

Луқо 8:33 Ва девҳо аз он мард берун шуда, ба хукҳо даромаданд;

Шайтонҳо як одамро тарк карда, соҳиби галаи хук шуданд, ки баъд аз он аз нишеб фуромада, дар кӯл мурданд.

1. Қудрати Исо барои мағлуб кардани гирифтории девҳо

2. Муҳимияти таваккал ба Худованд

1. Матто 8:28-34 - Исо бар девҳо ҳокимиятро мегирад

2. Яъқуб 1:2-4 - Дар озмоишҳо ва мусибатҳо шодӣ пайдо кардан.

Луқо 8:34 Вақте ки хӯрокхӯрон ин воқеаро диданд, гурехтанд ва рафта, дар шаҳр ва деҳот нақл карданд.

Одамоне, ки девонаро ғизо медоданд, вақте диданд, ки Исо девҳоро берун кард, тарсиданд ва давида рафтанд, то воқеаи воқеаро ба дигарон нақл кунанд.

1. Қудрати Исои Масеҳ - Чӣ тавр Исо қудрат дорад, ки ҳама чизро мағлуб кунад.

2. Вокуниш ба мӯъҷизаҳои Исо - Чӣ гуна мо бояд ба мӯъҷизаҳо ва мӯъҷизаҳои Исо

ҷавоб диҳем.

1. Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Исо оварданд ва ӯ бо сухане рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

2. Марқӯс 5:19 - Аммо Исо ба вай иҷозат надод, балки ба вай гуфт: ? □ эй хона ба қавми худ ва ба онҳо бигӯй, ки Худованд барои ту чӣ кор кардааст ва чӣ гуна ба ту раҳм кардааст.??

Луқо 8:35 Он гоҳ онҳо берун рафтанд, то бубинанд, ки чӣ шуд; Ва назди Исо омада, мардеро, ки девҳо аз дарунаш баромада буданд, диданд, ки либоспӯш ва ақли солим назди пойҳои Исо нишастааст; ва ҳаросон шуданд.

Он марди девонаро Исо шифо дод ва дар танаш либос ва ақли солим дар пеши пойҳои Ӯ ёфт шуд.

1. Қудрати Худо барои шифо ва барқарор кардани мо дар Исо пайдо мешавад.

2. Исо манбаи умед ва шифои мост.

1. Ишаъё 53:5 - ? □ вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азобе, ки ба мо сулҳ овард, бар ӯ буд ва аз захмҳои ӯ шифо ёфтем.??

2. Матто 11:28 - ? □ ба ман эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва ман ба шумо оромӣ медиҳам.??

Луқо 8:36 Онҳое ки инро дида буданд, ба онҳо гуфтанд, ки девонаи девҳо бо кадом роҳ шифо ёфтааст.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо касеро аз асорати иблис шифо дод.

1. Қудрати Худо барои шифо додани мазлум

2. Ҳақиқати қудрати наҷот додани Исо

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд».

Луқо 8:37 Ва тамоми мардуми сарзамини ҷадариён аз Ӯ хоҳиш карданд, ки аз онҳо дур шавад; зеро ки онҳо ба ҳарос афтода буданд, ва Ӯ ба қаиқ савор шуда, боз баргашт.

Мардуми Ғадариён аз тарс аз Исо илтимос карданд, ки шаҳрашонро тарк кунад. Баъд Исо ба қаиқ баргашт ва рафт.

1. Қудрат ва ҳузури Худо метавонад ҳатто барои онҳое, ки Ӯро намешиносанд, тарсонанд.

2. Вақте ки мо худро аз ҳад зиёд ҳис мекунем ё метарсем, Исо ҳамеша ба мо кӯмак мекунад.

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Луқо 8:38 Он марде, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ӯ илтимос кард, ки бо Ӯ бошад; лекин Исо ӯро ҷавоб дода, гуфт:

Марде, ки аз девҳо озод шуда буд, хоҳиш кард, ки бо Исо бимонад, аммо Исо ба ӯ гуфт, ки рафта, дар бораи воқеаи рӯйдода хушхабарро паҳн кунад.

1. Муҳимияти шаҳодат додан - он мард хоҳиш кард, ки бо Исо бимонад, аммо Исо ба ӯ гуфт, ки берун равад ва дар бораи воқеаи рӯйдода хушхабарро паҳн кунад.

2. Қудрати Исо - Исо қобилияти пурқуввате дошт, ки девҳоро берун кунад ва одамро озод кунад.

1. Марқӯс 16:15-20 - Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед.

2. Аъмол 1:8 - Аммо шумо қувват хоҳед ёфт, пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад; ва шумо ҳам дар Ерусалим, ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва ҳам дар Сомария ва то ақсои олам шоҳидони Ман хоҳед буд. замин.

Луқо 8:39 Ба хонаи худ баргард ва бигӯед, ки Худо ба ту чӣ гуна корҳои бузург кардааст. Ва ӯ рафт ва он чиро, ки Исо ба ӯ карда буд, дар тамоми шаҳр нақл кард.

Мардеро Исо шифо дод ва ӯ ба хона баргашт ва ба ҳама дар шаҳр дар бораи қудрати шифобахшии Исо нақл кард.

1. Чӣ тавр Қудрати Исо ҳаётро шифо мебахшад ва дигаргун месозад

2. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр ҳикояҳои мо метавонанд ба ҷаҳон таъсир расонанд

1. Марқӯс 5:19 - ? □ ва Ӯ онҳоро ба таври қатъӣ амр мекунад, ки ҳеҷ кас аз он огоҳ нашавад; ва фармуд, ки ба вай чизе бихӯранд.??

2. Румиён 10:14-15 - ? □ Оё он ки ба Ӯ имон наоварда буданд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд???

Луқо 8:40 Ва ҳангоме ки Исо баргашт, мардум Ӯро бо хушнудӣ қабул карданд, зеро ки ҳама мунтазири Ӯ буданд.

Мардум бесаброна интизори бозгашти Исо буданд.

1: Интизории Худованд шодӣ ва қаноатмандӣ меорад.

2: Худо баъзан таъхир мекунад, аммо ҳеҷ гоҳ ноумед намекунад.

1: Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Луқо 8:41 Ва инак, Ёир ном марде омад, ки вай сардори куништ буд;

Шахсе бо номи Ёир, ки сардори куништ буд, пеши пои Исо афтода, аз Ӯ илтимос кард, ки ба хонааш биёяд.

1. Фурӯтанӣ ва имони Ёир

2. Қудрати ҳузури Исо

1. Матто 15:22-28 - Имони зани канъонӣ

2. Марқӯс 5:21-43 - Исо зани хунравиро шифо дод ва духтари Ёирро аз мурдагон эҳё кард

Луқо 8:42 Зеро ки ӯ як духтари ягонае дошт, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, ва ӯ дар ҳоли марг буд. Аммо вақте ки ӯ мерафт, мардум Ӯро пур карданд.

Ин порча дар бораи падаре нақл мекунад, ки як духтаре дошт, ки тақрибан дувоздаҳсола буд ва дар ҳоли марг буд. Ҳангоми рафтанаш одамони гирду атроф ӯро ҷамъ мекарданд.

1. Арзиши оила: Муҳаббати падар дар замони ғам

2. Қувваи шафқат: Ғами падар дар замони ниёз

1. Забур 34:18 - ? Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.??

2. Матто 9:36 - ? Анбӯҳи мардумро дид, ба онҳо раҳм кард, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва бечора буданд.??

Луқо 8:43 Ва зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори хунравӣ буд, ва тамоми рӯзгори худро барои табибон сарф карда буд, ва ҳеҷ кас шифо ёфта натавонист.

Ин порча дар бораи зане нақл мекунад, ки 12 сол боз аз бемории хунравӣ ранҷ мебурд ва тамоми пулашро барои табобат сарф карда, бенатиҷа буд.

1. Худо шифобахши ниҳоӣ аст ва умеди мо барои шифо ба Ӯст.

2. Қудрати Худо аз тамоми кӯшишҳои якҷояи мо бузургтар аст.

1. Яъқуб 5:14-15? Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро зинда мекунад.??

2. Ишаъё 53:5 «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва мо ба воситаи захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Луқо 8:44 Аз қафои ӯ омада, ба сарҳади ҷомаи Ӯ ламс кард, ва дарҳол хунравии вай қатъ шуд.

Ин порча аз Луқо 8:44 дар бораи як зане нақл мекунад, ки гирифтори беморӣ вазнини саломатӣ буд, ки ҳангоми ламс ба домани ҷомаи Исо шифо ёфт.

1. Қудрати шифобахшии Исо: нишонаи илоҳияти Ӯ

2. Имон ва мӯъҷизаҳо: Чӣ гуна эътиқоди мо метавонад ба мо дар бартараф кардани душвориҳо кӯмак кунад

1. Матто 9:20-22 (Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори беморӣ хун буд, аз ақиби ӯ омада, домани ҷомаи ӯро ламс кард; либоси вайро, ки ман шифо меёбам, лекин Исо ӯро гардонд ва чун вайро дид, гуфт: «Духтарам, ором бош; имонат туро шифо дод». Ва зан аз ҳамон соат шифо ёфт.)

2. Ибриён 11:1 (Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, далели чизҳои нонамоён аст.)

Луқо 8:45 Исо гуфт: «Кӣ ба Ман даст расонд? Вақте ки ҳама инкор карданд, Петрус ва ҳамроҳонаш гуфтанд: «Устод! Мардум Туро ҷамъ карда, фишор медиҳанд ва мегӯӣ: "Кӣ Маро ламс кард?"

Исо пурсид, ки кӣ Ӯро ламс кардааст, гарчанде ки дар гирду атрофаш шумораи зиёди одамон буданд.

1. Қувваи ламс: Чӣ гуна Исо ҳар дуо ва амали итоаткорро мебинад

2. Муҳимияти алоқаи эмотсионалӣ: Исо мекӯшад бо пайравонаш муносибат дошта бошад

1. Юҳанно 20:27-29 - Исо? □ зоҳир шудан ба Томас ва даъвати ӯ барои Томас ба Ӯ ламс кардан.

2. Матто 9:20-22 - Исо? □ шифо ёфтани зан бо хунрезӣ ва қудрати имон, ки ба ӯ имкон дод, ки ба Ӯ ламс кунад.

Луқо 8:46 Исо гуфт: «Касе Маро ламс кардааст, зеро мебинам, ки фазилат аз ман дур шудааст».

Исо ҳис кард, ки касе ӯро ламс кардааст ва қудрати Ӯ аз Ӯ берун шудааст.

1. Қудрати Исо?? Ламс: Омӯзиши қабули Худо? □ Файз ва раҳмат

2. Мӯъҷизаи Исо?? Ламс: Таҷрибаи қудрати шифобахши Худо

1. Марқӯс 5:30, "Ва Исо дарҳол дар худ донист, ки неъмат аз ӯ берун шудааст, вайро дар матбуот гардонд ва гуфт: "Кӣ ба либоси ман даст расонд?"

2. Яъқуб 5:14-16, "Оё касе дар байни шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд: ва дуои имон беморро наҷот диҳед, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад, ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо кунед, то шифо ёбед. одами солеҳ фоидаи зиёде дорад».

Луқо 8:47 Ва он зан дид, ки пинҳон нест, ларзон омада, пеши Ӯ афтод ва дар пеши тамоми мардум ба Ӯ нақл кард, ки бо чӣ сабаб ӯро ламс кардааст ва дарҳол чӣ гуна шифо ёфт.

Зан қудрати Исоро дарк карда, пеши Ӯ афтод ва сабаби ба ӯ ламс кардани ӯро ва чӣ тавр шифо ёфтанашро нақл кард.

1. Қувваи Имон: Дарк кардани қудрати Исо

2. Шифои имон: Таҷрибаи мӯъҷизаҳои Исо

1. Матто 9:20-22 - "Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол боз аз хунрезӣ азоб мекашид, аз ақиби ӯ омада, домани ҷомаи ӯро ламс кард, зеро ба худ гуфт: f Ман танҳо ламс мекунам либоси вай, ман шифо хоҳам ёфт.??Исо рӯй гардонда, вайро дида, гуфт: « Эй духтарам, имонат туро шифо бахшид».

2. Марқӯс 5:25-34 - Дар он ҷо зане буд, ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд. Вай зери назорати табибони зиёд азобҳои зиёд кашида, тамоми дошташро сарф карда буд, вале ба ҷои беҳтар шуданаш бадтар шуд. Вақте ки вай дар бораи Исо шунид, дар байни мардум аз ақиби Ӯ омада, ҷомаи Ӯро ламс кард, зеро фикр мекард, ки ? f Фақат ба либосаш даст занам, шифо меёбам.??Дарҳол хунравї ќатъ шуд ва дар баданаш њис кард, ки аз ранљ рањої ёфтааст.

Луқо 8:48 Ба вай гуфт: «Духтарам, ором бош; имонат туро шифо бахшид; осоишта равед.

Ин оят ба аҳамияти имон дар овардани сулҳ таъкид мекунад.

1: Имони мо ба Худо метавонад дар замонҳои душвор ба мо оромӣ ва тасаллӣ биёрад.

2: Мо метавонем дар Худованд оромӣ ва тасаллӣ пайдо кунем, ҳатто вақте ки ҳаёт душвор мешавад.

1: Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

2: Isaiah 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ба ту таваккал мекунад.

Луқо 8:49 Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, касе аз хонаи сардори куништ омада, ба Ӯ гуфт: «Духтарат мурд; ба устод душворӣ надиҳед.

Исо бо сардори куништ сухан мегуфт, ки фариштае омад, ки духтараш мурдааст. Фиристода гуфт, ки устодро ташвиш надиҳад.

1. Исо ғамхорӣ мекунад: Қувваи раҳмдилӣ ва муҳаббат

2. Аломатҳо ва мӯъҷизаҳо: Чӣ тавр Исо ҳаётро тағир медиҳад

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт, ? □ эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Марқӯс 5:35-36 - Ҳанӯз ки ӯ сухан мегуфт, аз хонаи ҳоким омада, баъзеҳо гуфтанд: ? Духтари мо мурд. Чаро Устодро боз ташвиш медиҳед??? Аммо Исо суханони онҳоро шунида, ба сардори куништ гуфт: ? □ на тарс, танҳо бовар кун.??

Луқо 8:50 Аммо Исо инро шунид, дар ҷавоби вай гуфт: «Натарс; танҳо имон овар, ва вай шифо хоҳад ёфт».

Ин порча имонро ба Исо ташвиқ мекунад ва шифоро ваъда медиҳад.

1. Ба Исо эътимод кунед: Бовар кунед ва шифои ӯро қабул кунед

2. Натарс: имони худро ба Исо гузоред ва баракати ӯро бигиред

1. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; Натарсед, зеро ки Ман Худои шумо ҳастам. Туро қувват хоҳам дод, Оре, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам.

Луқо 8:51 Ва ҳангоме ки Ӯ ба хона даромад, ба ҷуз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно ва падар ва модари каниз ҳеҷ касро иҷозат надод, ки дарояд.

Исо ба хонаи духтари бемор медарояд ва танҳо ба Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва волидони духтар иҷозат медиҳад, ки дароянд.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо духтари беморро шифо дод

2. Эътиқоди падар: чӣ гуна имони падар ҷараёни таърихро тағйир дод

1. Матто 8:14-15 ?Исо беморонро шифо мебахшад

2. Марк 5:22-43 ?Исо духтари Ёирро аз мурдагон эҳьё мекунад

ЛУҚО 8:52 Ҳама гиряву нола мекарданд; лекин Ӯ гуфт: «Гирья накун; вай намурдааст, балки хуфтааст.

Зане, ки мурда буд, танҳо хоб буд ва Исо ба издиҳоми мотамдор фармуд, ки гиря накунанд.

1: Гиря кардан дар имон - таваккал кардан ба Худо дар ғаму андӯҳ

2: Қудрати Исо - Чӣ тавр Исо мурдагонро зинда кард

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: ? □ эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2: Марк 5:35-43 - Исо духтари Ёирро аз мурдагон эҳё мекунад.

Луқо 8:53 Ва онҳо Ӯро тамасхур карданд, чун медонистанд, ки вай мурдааст.

Мардум ба ҳоли Исо хандиданд, ки вай зани мурдаро зинда карда метавонад.

1. Исо: Умеди ҳаёти ҷовидонӣ

2. Ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст, ба Исо имон оваред

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо гуфт, ? □ эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд.

2. Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: ? □ аз имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ мегӯед, ки ? □ аз ин ҷо ба он ҷо меравед, ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.??

Луқо 8:54 Ва ҳамаро берун карда, аз дасти вай гирифт ва нидо карда, гуфт: «Эй каниз, бархез».

Исо занеро, ки муддати тӯлонӣ аз беморӣ азоб мекашид, шифо дод ва дасти ӯро гирифта гуфт, ки бархез.

1. Имон ба Исо шифо мебахшад: Омӯзиш дар бораи қудрати мӯъҷизавии Исо

2. Шифои мӯъҷизавӣ ба номи Исо

1. Матто 9:2- 8; Исо одами фалаҷро шифо мебахшад

2. Марқӯс 5:25–34; Исо занеро, ки хунравӣ дошт, шифо мебахшад

Луқо 8:55 Ва рӯҳи вай боз омад, ва вай дарҳол бархост; ва Ӯ фармуд, ки ба вай хӯрок диҳад.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо як занро шифо дода, ба рӯҳи вай ҳаёт баргардонд ва сипас амр дод, ки ба ӯ ғизо диҳад.

1. Қудрати Исо барои табобат ва таъмини рӯзгор

2. Муҳимияти риояи аҳкоми Исо

1. Матто 8:2-3 - "Ва инак, махавие омада, ба Ӯ саҷда кард ва гуфт: "Худовандо! хоҳӣ, пок бош, ва дарҳол махави ӯ пок шуд».

2. Марқӯс 1:40-41 - "Ва махавие назди Ӯ омада, зорӣ кард ва зону зада, ба ӯ гуфт: "Агар хоҳӣ, метавонӣ маро пок созӣ. дасти худро дароз карда, ба вай ламс кард ва ба вай гуфт: "Мехоҳам, пок шав".

Луқо 8:56 Падару модари вай дар ҳайрат монданд, вале Ӯ ба онҳо фармуд, ки ин воқеаро ба касе нагӯянд.

Ин порча аз Луқо 8:56 ба мо дар бораи табобати мӯъҷизае нақл мекунад, ки Исо ба духтари ҷавоне, ки муддате мурда буд, карда буд. Сипас аз волидони духтар хоҳиш кард, ки дар бораи ҳодисаи рухдода ба касе чизе нагӯянд.

1. "Қувваи имон: Шифои мӯъҷизавии духтари ҷавон"

2. "Иродаи Худо: махфӣ нигоҳ доштани мӯъҷизаҳои ӯ"

1. Матто 8:1-4, Исо марди махавро шифо медиҳад

2. Аъмол 5:12-16, Петрус марди лангро дар назди дарвозаи маъбад шифо медиҳад

Луқо 9 фиристодани дувоздаҳ шогирд, таъом додани панҷ ҳазор нафар, эътирофи Петрус ба Масеҳ ва дигаргуншавии Исоро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба дувоздаҳ шогирди худ қудрат ва қудрат медиҳад, то девҳоро берун кунанд ва бемориҳоро табобат кунанд. Ӯ онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро эълон кунанд ва беморонро шифо диҳанд. Ӯ ба онҳо дастур дод, ки барои сафар чизе нагиранд, балки ба меҳмоннавозии онҳое, ки паёми онҳоро қабул мекунанд, такя кунанд (Луқо 9:1-6). Дар ҳамин ҳол Ҳиродус Антипас дар бораи ҳамаи ин воқеаҳо шунида, дар ҳайрат монд, зеро баъзеҳо мегуфтанд, ки Яҳё аз мурдагон эҳьё шудааст (Луқо 9:7-9).

Параграфи 2: Пас аз баргаштан аз сафари миссионерӣ, Исо шогирдони Худро дар наздикии Байт-Сайдо ба як сӯ бурд, аммо издиҳом фаҳмиданд, ки Ӯро истиқбол карданд мардум дар бораи Салтанат сухан мегуфтанд Худо онҳоеро, ки ба шифо ниёз доранд, шифо дод, зеро рӯзи дувоздаҳ рӯзе, ки рӯзи дувоздаҳ либос мепӯшанд, издиҳоми аз кор озодшуда пешниҳод карда шуд, ки дар деҳаҳои ҳамсоя хӯрокворӣ пайдо кунанд . "Шумо ба онҳо чизе хӯред." Онҳо танҳо панҷ нон ду моҳӣ эътироз карданд, магар он ки ҳама мардум хӯрок бихаранд. Аммо панҷоҳ нафар гурӯҳи издиҳомро ташкил карда, шогирдонро маҷбур карданд, ки баъд аз шукргузорӣ нон тақсим кунанд, ки ба таври мӯъҷизавӣ афзоиш ёфтанд, ҳама дувоздаҳ сабади боқимондаи ҷамъшударо сер карда хӯрданд, ки нишон медиҳанд, ки раҳмдилӣ ба фаровонӣ ниёз дорад (Луқо 9:10-17).

Сархати 3-юм: Баъдтар дар ҷои танҳоӣ аз шогирдонаш пурсид, ки издиҳом мегӯянд, ки онҳо гуфтаанд, ки баъзеҳо гумон мекарданд, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда, дигарон Илёс, ва дигарон яке аз пайғамбарони қадим ба ҳаёт бармегарданд, пас пурсиданд: "Аммо дар бораи шумо чӣ мегӯед? Маро кӣ мегӯед?" Петрус ба «Масеҳи Худо» ҷавоб дод, ки рисолати ҳақиқии шахсияти Исоро эътироф мекунад (Луқо 9:18-20). Пас аз ин Исо ба таълим додан оғоз кард, бояд бисёр чизҳоро азоб кашад Пирон рад карда шаванд Саркоҳинон муаллимони шариат бояд кушта шаванд Рӯзи сеюм эҳё шуд ҳаёт низ арзише гуфт, ки пас аз Ӯ худдорӣ кардан салиби худро ҳар рӯз аз даст додан ба хотири ҷони худ ба даст овардани он огоҳ кардани онҳое, ки шарманда буданд, Писар ҷалоли Падар фариштагони муқаддас меояд (Луқо 9:21-27). Боби дигаргуншавии сурат, ки Исо Петрус Юҳанно Яъқубро ба кӯҳ баровард, дуо гуфт намуди либоси дигараш сафед шуд. Мусо Илёс зоҳир шуд ҷалоли пурҷалоле баромад, ки дар бораи иҷро шудани он Ерусалим шоҳиди овози осмонӣ

буд, ки тасдиқ мекунад: "Ин Писари Ман, ки баргузида шудааст; Ӯро гӯш кунед!" Пас аз он ки ин таҷриба махфӣ нигоҳ дошта мешуд, ба ҳеҷ кас нагуфта буд, ки он чиро, ки дар қисми ниҳоӣ дида шуд, дар бораи ҷинсии ноком ба деви писарбача, ки баъдтар бо сарзаниши рӯҳи нопок бомуваффақият анҷом дода мешавад, писарбачаро шифо мебахшад, ӯро бозпас бармегардонад, падарро дубора нишон додани қудрат бар қувваҳои рӯҳонӣ низ дар бар мегирад бузургии кӯтоҳи таълимдиҳии бузургӣ истиқбол кардани кӯдакони хурдсол пешгӯии номи хиёнати ӯ Хоҳиши пайравӣ ба ҳар ҷое, ки равад ислоҳ, ғайрати гумроҳӣ Яъқуб Ҷон мехост, ки деҳаи сомарӣ оташ занад. Ӯро истиқбол накард Сафари Ерусалим таъкид мекунад, ки талаботҳои радикалӣ арзиши шогирдӣ доранд. интизориҳои анъанавӣ душвор аст.

Луқо 9:1 Сипас дувоздаҳ шогирди Худро ҷеғ зада, ба онҳо қудрат ва қудрат бар ҳамаи девҳо ва барои шифо додани бемориҳо дод.

Исо дувоздаҳ шогирди худро даъват карда, ба онҳо қудрат ва қудрат бар девҳо ва барои шифо додани бемориҳо дод.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо ба шогирдонаш қудрат ва қудрати шифо бахшидан дод

2. Муҳаббати Исо ба шогирдонаш: Чӣ тавр Исо муҳаббати бузурги худро тавассути додани ҳокимият ба шогирдонаш нишон дод

1. Матто 10:1 - Ва ҳангоме ки дувоздаҳ шогирди Худро наздаш хонд, ба онҳо қудрат дод, ки бар зидди арвоҳи палид онҳоро берун кунанд ва ҳар гуна беморӣ ва ҳар гуна бемориро шифо диҳанд.

2. Марқӯс 6:7 - Ва ӯ дувоздаҳро наздаш хонд ва ба фиристодани онҳо ду-ду ва ду-ду сар кард; ва ба онҳо бар арвоҳи палид қудрат дод.

Луқо 9:2 Ва онҳоро фиристод, то ки Малакути Худоро мавъиза кунанд ва беморонро шифо диҳанд.

Исо шогирдонашро фиристод, то ки хабари Малакути Худоро мавъиза кунанд ва беморонро шифо диҳанд.

1. Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Исо ба воситаи Инҷили худ ҳаётро тағир дод

2. Шифо ба воситаи имон: Фаҳмидани мӯъҷизаҳои Исо

1. Матто 10:6-8 - "Беҳтараш назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил биравед ва дар вақти рафтан мавъиза кунед ва бигӯед: "Малакути Осмон наздик аст". Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳё кунед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед».

2. Яъқуб 5:13-16 - "Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо гӯяд. Оё касе шодравон аст? Бигзор вай ҳамду сано хонад. Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад ва бигзор онҳо дар бораи онҳо дуо гӯянд. ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин мекунад. Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро зинда мекунад; ва агар гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Луқо 9:3 Ба онҳо гуфт: «Барои сафар чизе нагиред: на таёқ, на чӯб, на нон ва на пул; дар як дона ду курта надоранд.

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки дар сафар бо худ чизе нагиранд.

1. Боварӣ ба Худо дар ҳолатҳои ношинос

2. Зиндагӣ бо соддагӣ

1. Матто 10:9-10 «Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис, на барои роҳат чӯб, на ду курта, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори хӯроки худ аст».

2. Такрори Шариат 8:2-3 «Ва тамоми роҳеро, ки Худованд Худоят дар ин чил сол дар биёбон ба ту бурда буд, ба ёд овар, то туро фурӯтан созад ва туро имтиҳон намоӣ, то бидон, ки он чи дар дилат ҳаст, оё аҳкоми ӯро риоя кунед, ё не. Ва туро фурӯтан кард, ва гуруснагӣ кард, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро намедонистӣ, ва падаронат низ медонистанд; то ба ту бидонад, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

Луқо 9:4 Ва ба ҳар хонае, ки дароед, дар он ҷо бимонед ва аз он ҷо равед.

Ин порча аз Луқо имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар ҷое, ки онҳоро пазирой мекунанд, бимонанд ва вақте ки вақти рафтан лозим аст, тарк кунанд.

1. Қудрати меҳмоннавозӣ: Чӣ тавр истиқболи дигарон метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Баракатҳои тоъат: Чӣ гуна риояи фармудаҳои Худо подош меорад

1. Румиён 12:13 - «Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед».

2. Ибриён 13:2 - «Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабарона меҳмондорӣ кардаанд».

Луқо 9:5 Ва ҳар кӣ шуморо қабул накунад, ҳангоме ки аз он шаҳр берун меравед, ғубори пойҳои худро биафшонед, то ки бар зидди онҳо шаҳодате гардад.

Дар порча аҳамияти шаҳодат додан бар зидди онҳое, ки паёми Исоро қабул намекунанд, муҳокима карда мешавад.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр бояд шаҳодати худро барои паҳн кардани Каломи Худо истифода баред

2. Саркашӣ кардан аз хомӯшӣ: Қувваи имони мо дар баробари рад

1. Аъмол 5:29-32 - Қарори Петрус ва дигар расулон, ки ба ҷои одамон ба Худо итоат мекунанд.

2. Ирмиё 5:1 - Даъвати Худо барои ҷустуҷӯи садоқат дар Ерусалим.

Луқо 9:6 Ва онҳо рафта, шаҳрҳоро давр зада, дар ҳама ҷо башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

Исо шогирдонашро фиристод, то ки башоратро мавъиза кунанд ва беморонро шифо диҳанд.

1. Қудрати хизмати Исо: Чӣ тавр Исо шогирдонашро барои мавъиза ва шифо фиристод

2. Муҳаббати Худо дар амал: Намунаи хизмати мавъиза ва шифои Исо

1. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин

кард, ки ӯ ба корҳои нек ва шифо додани ҳамаи онҳое, ки аз иблис мазлум буданд, мерафт, зеро Худо бо Ӯ буд».

2. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. Онҳо чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар чароғдон, ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, равшанӣ мебахшад. Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

Луқо 9:7 Ва Ҳиродуси тетрарх аз ҳар коре, ки аз ҷониби ӯ карда буд, шунид ва дар ҳайрат монд, зеро ки дар бораи баъзеҳо мегуфтанд, ки Яҳьё аз мурдагон эҳьё шудааст;

Ҳиродус аз иддаои он ки Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон эҳьё шудааст, ба ҳайрат афтод.

1: Қудрати Исо аз марг бузургтар аст ва ҳеҷ чиз барои Ӯ ғайриимкон нест.

2: Мо аз қудрати Худо ба ҳайрат афтода наметавонем, балки бояд ба садоқати Ӯ таваккал кунем.

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, гарчанде ки бимирад, зинда хоҳад монд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳаргиз намемирад».

2: Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Луқо 9:8 Ва баъзеҳо гуфтанд, ки Илёс зоҳир шудааст; ва баъзеи дигар, ки яке аз анбиёи қадим эҳьё шудааст.

Мардум дар бораи эҳё шудани ҳодисаҳои мӯъҷизавии Илёс ва яке аз пайғамбарони қадим шунида буданд.

1. Мӯъҷизаҳо ба воситаи имон имконпазиранд

2. Қувваи умед дар замонҳои душвор

1. Матто 17:1-9 - Тағйири Исо

2. Юҳанно 11:17-44 - Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳё мекунад

Луқо 9:9 Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳёро аз тан ҷудо кардам; Ва ӯ мехост, ки ӯро бубинад.

Ин порча дар бораи Ҳиродус нақл мекунад, ки дар бораи Исо шуниданд ва мехост бо Ӯ мулоқот кунад.

1. Қудрати шӯҳрати Исо: Чӣ тавр Инҷил паҳн мешавад

2. Кунҷковии Ҳиродус: Чӣ тавр Худо хоҳишҳои моро истифода мебарад

1. Марқӯс 6:14-16 - Муносибати Ҳиродус ба Исо ба достони Ҳиродус дар бораи мӯъҷизаҳои Исо шунида, бо ӯ вохӯрдан мехост, монанд аст.

2. Масалҳо 16:3 - Кори худро ба Худованд супоред, ва нақшаҳои шумо амалӣ хоҳанд шуд.

Луқо 9:10 Ва ҳавворион, вақте ки баргаштанд, ҳар он чи карда буданд, ба Ӯ нақл карданд. Ва онҳоро гирифта, ба танҳоӣ ба ҷои биёбони шаҳре, ки Байт-Сайдо ном дошт, рафт.

Ҳавворион ҳамаи корҳоеро, ки карда буданд, ба Исо нақл карданд ва сипас Исо онҳоро ба биёбони наздики шаҳри Байт-Сайдо бурд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Итоат ба Исо тавассути амал

2. Исо: Намунаи роҳбарии дилсӯз

1. Луқо 6:40, "Шогирд аз муаллими худ болотар нест, аммо ҳар кас, вақте ки ӯ пурра таълим гирад, мисли устоди худ хоҳад буд".

2. Матто 9:35-36, «Исо тамоми шаҳру деҳотро давр зада, дар куништҳои онҳо таълим медод ва башорати Малакутро мавъиза мекард ва ҳар бемориву дардро

шифо медод. зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон таъқиб ва нотавон буданд».

Луқо 9:11 Мардум, чун фаҳмиданд, аз паи Ӯ рафтанд; ва Ӯ онҳоро қабул карда, дар бораи Малакути Худо ба онҳо сухан ронд ва онҳоеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

Исо анбӯҳи зиёди одамонеро, ки аз ақиби Ӯ мерафтанд, қабул кард ва ба онҳо дар бораи Малакути Худо сухан ронд ва онҳоеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

1. Муҳаббати истиқболи Исо: Чӣ тавр Исо мардумро пазирой кард ва шифо дод

2. Қудрати Салтанат: Чӣ тавр Исо Салтанати Худоро нишон дод

1. Қӯлассиён 1:13-14 - Зеро ки Ӯ моро аз салтанати зулмот наҷот дод ва моро ба Малакути Писари дӯстдоштааш овард, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳоро дорем.

2. Румиён 12:12 - Дар умед шод бошед, дар андӯҳ пурсабр бошед, дар дуо содиқ бошед.

Луқо 9:12 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, он дувоздаҳ омада, ба Ӯ гуфтанд: «Мардумро ҷавоб деҳ, то ба шаҳрҳо ва деҳоти гирду атроф бираванд, ва манзил кунанд ва ғизо гиранд, зеро ки мо ин чо дар чои биёбон.

Шогирдон аз Исо хоҳиш карданд, ки мардумеро, ки аз ақиби Ӯ омада буданд, ба биёбон равон кунад, то онҳо хӯрок ва хобгоҳ пайдо кунанд.

1. Исо ҳатто дар вазъияти душвор ба мардум ҳамдардӣ зоҳир мекард.

2. Мо бояд дар бораи ниёзҳои дигарон, махсусан дар вақти сахтӣ, бохабар бошем.

1. Матто 14:13-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро сер кард.

2. Аъмол 6:1-7 - Калисои аввал диаконҳоро барои ғамхорӣ ба эҳтиёҷоти бевазанон таъин кард.

Луқо 9:13 Ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ва гуфтанд: «Мо ҷуз панҷ

нон ва ду моҳӣ дигар надорем; магар он ки мо рафта, барои хамаи ин мардум гушт харем.

Шогирдони Исо хавотир буданд, зеро одамони зиёде буданд, ки бо ғизои кам ғизо медиҳанд, аммо Исо ба онҳо гуфт, ки он чи доранд, ба мардум диҳед.

1. Худо метавонад он чизеро, ки мо дорем, барои иҷрои иродаи Ӯ истифода барад.

2. Ҳатто вақте ки ин ғайриимкон ба назар мерасад, таваккал кунед, ки Худо медиҳад.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Матто 14:16-21 - Исо панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, баракат дод ва пора кард ва 5000 нафарро сер кард.

Луқо 9:14 Зеро ки онҳо тақрибан панҷ ҳазор нафар буданд. Ва ба шогирдони худ гуфт: «Онҳоро дар як даста панҷоҳагӣ шинонед».

Исо панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ сер кард ва аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки мардумро ба панҷоҳнафарӣ тақсим кунанд.

1. Намунаи Исо дар саховатмандӣ ва меҳмоннавозӣ.

2. Муҳимияти шогирдон дар иҷрои фармудаҳои Худованд.

1. Матто 14:13-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Юҳанно 6:1-15 - Исо Панҷ Ҳазор нафарро боз ғизо медиҳад

Луқо 9:15 Ва онҳо чунин карданд ва ҳамаро шинонданд.

Шогирдон фармони Исоро иҷро карда, ҳамаро ба ҷояшон нишастанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо ба аҳкоми Ӯ итоат кунем, то тартибот ва сулҳро дар ҳаёти

худ нигоҳ дорем.

2: Вақте ки мо ба Исо итоат мекунем, мо имон ва эътимоди худро ба Ӯ нишон медиҳем.

1: Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин ҳукми аввалинест, ки бо ваъда аст, — «то бар ту некӣ гардад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2: Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Луқо 9:16 Он гоҳ Ӯ панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора кард ва ба шогирдон дод, ки пеши мардум гузоранд.

Исо панҷ нон ва ду моҳӣ гирифта, онҳоро баракат дод ва ба мардум тақсим кард.

1. Таъмини Худо - мӯъҷизаи Исо, ки мардумро танҳо бо чанд нон ва моҳӣ ғизо медиҳад.

2. Раҳму шафқати Исо – ғамхорӣ ва ҳамдардии Исо нисбати мардум, таъмини ниёзҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонии онҳо.

1. Юҳанно 6:5-13 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад.

2. Матто 15:32-39 - Исо чор ҳазор нафарро ғизо медиҳад.

Луқо 9:17 Ва онҳо хӯрданд, ва ҳама сер шуданд;

Исо анбӯҳи зиёди одамонро бо панҷ нон ва ду моҳӣ сер кард ва ҳама сер шуданд. Дар ин чо 12 сабад бокимонда буд.

1. Худо метавонад корҳои ғайриимконро иҷро кунад - Луқо 9:17

2. Қудрати саховатмандӣ - Луқо 9:17

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. 2 ба Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад, то ки шумо дар ҳама чиз ҳамеша кофӣ бошед ва дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Луқо 9:18 Ва ҳангоме ки Ӯ танҳо дуо мегуфт, шогирдонаш бо Ӯ буданд, ва Ӯ аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?

Гузаргоҳ Исо аз шогирдонаш пурсид: «Одамон Маро кӣ мегӯянд?»

1. Шумо мегӯед, ки Исо кист?

2. Шинохти Исо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Матто 16:13–20

2. Юҳанно 1:1–18

Луқо 9:19 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда; лекин баъзеҳо мегӯянд, ки Илёс; ва дигарон мегӯянд, ки яке аз анбиёи қадим эҳё шудааст.

Дар ин порча сухан меравад, ки баъзеҳо Яҳёи Таъмиддиҳандаро мегӯянд, дигарон мегӯянд, ки Илёс мегӯянд ва дигарон мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим эҳё шудааст.

1. Мағфирати гуноҳҳо: Қувваи тавба ва имон

2. Пайравӣ ба хости Худо: Осори паёмбарони пешин

1. Луқо 15:7 - "Ҳамин тавр, ба шумо мегӯям, дар осмон барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд, шодӣ бештар хоҳад буд".

2. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо

роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

Луқо 9:20 Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро кӣ мегӯед? Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худост».

Ин порча замонеро нақл мекунад, ки Исо аз шогирдонаш пурсид, ки онҳо ӯро кист, Петрус ҷавоб дод, ки Исо Масеҳи Худост.

1. Қувваи шаҳодат: Маънои гуфтани Исо Масеҳи Худост

2. Шахсияти Исо: Омӯзиши эътироф кардани Ӯ ҳамчун Масеҳи Худо

1. Румиён 10:9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, шумо наҷот хоҳед ёфт.

10 Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

2. Қӯлассиён 1:13-20 - Ӯ моро аз салтанати зулмот раҳоӣ дод ва моро ба Малакути Писари маҳбуби Худ, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳо дорем, интиқол дод. 17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст. 18 Ва Ӯ сардори бадан, калисо аст. Ӯ ибтидо, нахустзодаи мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз бартарӣ дошта бошад.

Луқо 9:21 Ва Ӯ онҳоро сахт таъкид карда, фармуд, ки ин суханонро ба касе нагӯянд;

Исо ба шогирдонаш амр медиҳад, ки марг ва эҳёи дар пешистодаи ӯро пинҳон нигоҳ доранд.

1. Қудрати махфӣ - Чӣ тавр Худо метавонад аз мо хоҳиш кунад, ки дониши муайянро аз ҷаҳон пинҳон нигоҳ дорем, то ҳадафи бузургтар бошад.

2. Нигоҳ доштани имон - Чӣ гуна имон метавонад ба мо кӯмак кунад, ки сирри Худоро нигоҳ дорем, ҳатто вақте ки мо сабаби инро намефаҳмем.

1. Матто 16:20-21 - Сипас ӯ ба шогирдонаш қатъиян фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ӯ Масеҳ аст.

2. Юҳанно 20:19 - Бегоҳии он рӯз, рӯзи аввали ҳафта, дарҳо, ки шогирдон аз тарси яҳудиён буданд, баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом бод! шумо».

Луқо 9:22 Ва гуфт: «Писари Одам бояд бисьёр азоб кашад ва аз ҷониби пирон, саркоҳинон ва китобдонон рад карда шавад, ва кушта шавад ва дар рӯзи сеюм эҳьё шавад».

Исо бояд пеш аз марг ва эҳёи худ ба азобу уқубатҳои азим ва раддия тоб орад.

1: Салиб: ранҷу азоби Исо

2: Қувваи эҳё

1: Филиппиён 3: 10-11 - "То ки ман Ӯро бишносам, ва қудрати эҳёи Ӯ ва шарикии уқубатҳои Ӯро, ки ба мамоти Ӯ мувофиқат карда шавад; агар бо ягон роҳе ба эҳёи мурдагон бирасам ».

2: Ишаъё 53: 7-8 - "Ӯ мазлум шуд, ва ранҷу азоб кашид, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра ба забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошҳояш гунг аст, бинобар ин намекушояд. Ӯ аз зиндон ва аз доварӣ гирифта шуд, ва кӣ насли ӯро эълон хоҳад кард, зеро ки ӯ аз замини зиндагон нест карда шудааст, зеро ки гуноҳи қавми Ман ба ҳалокат расидааст».

Луқо 9:23 Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Ин порча аз ҳар яки мо даъват мекунад, ки худро инкор кунем ва салибҳои худро ҳар рӯз ба даст гирем, то ба Исо пайравӣ кунем.

1: "Ба гирифтани салиби худ омода бошед"

2: "Худро инкор кунед ва Исоро пайравӣ кунед"

1: Марқӯс 8:34 - Ӯ мардумро бо шогирдонаш назди худ хонда, гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта,

Маро пайравӣ кунад.

2: Ғалотиён 2:20 - Ман бо Масеҳ маслуб шудаам ва дигар зинда нестам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ҳаёте, ки ҳоло дар бадан зиндагӣ мекунам, ман бо имон ба Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам.

Луқо 9:24 Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот диҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки омодаанд ҷони худро ба хотири ӯ қурбон кунанд, зеро ин ягона роҳи наҷот додани он аст.

1. "Қувваи қурбонӣ: Чӣ тавр фидо кардани ҳаёти мо метавонад ба ҳаёти ҳақиқӣ расонад"

2. "Зиндагӣ барои Масеҳ: чӣ гуна бояд ҳаёти фидокорӣ дошта бошад"

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 12:1 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, ба муносибати марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост".

Луқо 9:25 Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, худро аз даст диҳад, ё ронда шавад?

Ин порча дар бораи аҳамияти арзиши шахсӣ бар фоидаи дунявӣ аст.

1. "Агар мо худро аз даст диҳем, дунё чӣ фоида дорад?"

2. «Арзиши худ бар фоидаи моддӣ»

1. Матто 16:26 - «Ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад?»

2. Масалҳо 22:1 - «Номи нек бояд на аз сарвати бузург баргузида шавад, на аз

нуқра ва тилло.

Луқо 9:26 Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ, дар ҷалоли Падари Худ ва фариштагони муқаддас биёяд, аз вай шарм хоҳад кард.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки мо набояд аз Исо ва суханони Ӯ шарм кунем, чунон ки Исо ҳангоми дар ҷалоли худ баргаштанаш аз мо шарм хоҳад кард.

1. Дар Исо устувор истода: аз суханони Ӯ шарм надоред

2. Арзиши шогирдӣ: интизориҳои Исо аз мо

1. Матто 10:32-33 - «Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари осмонии Худро эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар пеши Падари осмонии Худ инкор хоҳам кард».

2. Румиён 1:16 - «Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро қуввати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот мебахшад: аввал ба яҳудӣ, баъд ба ғайрияҳудиён».

Луқо 9:27 Аммо ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо баъзеҳо ҳастанд, ки то Малакути Худоро набинанд, маргро намечашад.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки баъзеи онҳо то Малакути Худоро набинанд, намемиранд.

1. Умеди зиндаи осмон: Фаҳмидани ваъдаи Исо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Донистани Салтанати Худо: Оё шумо омодаед, ки онро бубинед?

1. 1 Қӯринтиён 15:50-58 - Фаҳмонед, ки ҷисмҳои мирандаи мо бояд ба ҷисмҳои ҷовидона табдил дода шаванд, то ба Малакути Худо дохил шаванд

2. 1 Юҳанно 3:2-3 - Тавсиф кардани он ки мо ҳангоми дидани Малакути Худо чӣ гуна хоҳем буд

Луқо 9:28 Ва тақрибан ҳашт рӯз пас аз ин суханон ӯ Петрус, Юҳанно ва Яъқубро гирифта, барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад.

Шогирдон ба кӯҳ баромаданд, то бо Исо дуо гӯянд, пас аз 8 рӯз пас аз суханони муҳиме, ки Ӯ гуфт.

1. Муҳимияти дуо ва вақтгузаронӣ бо Исо

2. Аҳамияти суханони Исо ва аҳамияти онҳо дар ҳаёти мо

1. Қӯлассиён 4:2 - «Худро ба дуо бахшида, бедор ва миннатдор бошед».

2. Юҳанно 15:7 - "Агар шумо дар Ман бимонед ва каломи Ман дар шумо бимонад, ҳар чӣ хоҳед, бипурсед, ва он барои шумо хоҳад шуд".

Луқо 9:29 Ва ҳангоме ки Ӯ дуо мегуфт, чеҳраи ӯ дигар шуд, ва либосаш сафед ва дурахш буд.

Ҳангоми дуо гуфтан намуди зоҳирии Исо дигар шуд ва либосаш ба таври ҳайратангез дурахшон шуд.

1: Ҳаёти дуои Исо чунон пурқувват буд, ки намуди зоҳирӣ ва либоси ӯро дигар кард.

2: Садоқатмандии Исо ба дуо аз тағйири намуди зоҳирӣ ва либосаш аён буд.

1: Матто 17: 2 - "Ва дар пеши назари онҳо дигаргун шуд, ва чеҳрааш мисли офтоб дурахшид, ва либосаш мисли нур сафед шуд".

2: 1 ба Қӯринтиён 15:52 - "дар як лаҳза, дар мижа задани чашм, дар карнайи охирин. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд".

Луқо 9:30 Ва инак, ду мард бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд, ки Мусо ва Илёс буданд.

Гузаргоҳ Исо бо Мусо ва Илёс сӯҳбат мекард.

1. Қувваи гуфтугӯ: Аз Исо омӯхтан дар Луқо 9:30

2. Вохӯрии Исо бо Мусо ва Илёс: Мо аз муносибати онҳо чӣ омӯхта метавонем

1. Ибриён 11:24-26 - Бо имон Мусо, вақте ки ӯ ба синни балоғат расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад; Бартар аз он ки бо қавми Худо уқубат кашад, аз ҳаловати гуноҳ як вақт баҳра барад; Ва дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки подошро эҳтиром мекард.

2. Матто 17:3 - Ва инак, Мусо ва Илёс ба онҳо зоҳир шуданд, ки бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд.

Луқо 9:31 Ӯ дар ҷалол зоҳир шуда, дар бораи марги худ, ки бояд дар Ерусалим анҷом диҳад, гуфт.

Исо дар ҷалол зоҳир шуда, дар бораи марги худ, ки дар Ерусалим иҷро хоҳад шуд, гуфт.

1. Итоати Исо ба нақшаи Худо: Намунаи ҳаёти мо

2. Шӯҳрати қурбонии Исо: марги ӯ барои наҷоти мо

1. Фил. 2:5-11 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробари Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. шакли банда, ки дар симои одамон таваллуд шудааст.Ва дар сурати инсон пайдо шуда, худро фурӯтан карда то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоат кард.Бинобар ин Худо ӯро баланд бардошт ва номашро ба ӯ ато кард. ки аз ҳар ном болотар аст».

2. Ибр. 12:1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо истодагарӣ давем. ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст».

Луқо 9:32 Аммо Петрус ва онҳое ки бо ӯ буданд, хоби сахт гирифтанд, ва ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Ӯ ва ду марди бо Ӯ истодаро диданд.

Петрус ва ҳамроҳонаш хоб рафта буданд, вале чун аз хоб бедор шуданд, ҷалоли Исо ва ду нафарро, ки бо ӯ буданд, диданд.

1. Қудрати ҷалоли Масеҳ: Кашфи қувват барои истодагарӣ

2. Бедорї ба њузури Худо: шинохти бузургї ва рањмати ў

1. Эфсӯсиён 5:14 - «Эй хуфта, бедор шав ва аз мурдагон эҳьё шав, ва Масеҳ бар ту нур хоҳад дод».

2. Ишаъё 40:31 - «Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд».

Луқо 9:33 Ва ҳангоме ки онҳо аз назди Ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: «Эй Ӯстод! Дар ин ҷо будани мо хуб аст; ва биёед се хайма созем; Яке барои Ту, дигаре барои Мусо ва дигаре барои Илёс, ва намедонист, ки чӣ гуфт.

Петрус пешниҳод мекунад, ки барои эҳтироми Исо, Мусо ва Илёс се хайма бунёд кунанд, бидуни фаҳмидани маънои пешниҳоди ӯ.

1. Дар бораи он чизе, ки мо мегӯем ва он ба сафари имони мо чӣ гуна таъсир мерасонад, бодиққат бошед.

2. Аз таваккал дар имон ва таваккал ба ҳидояти Худо натарсед.

1. Масалҳо 15:28 - Дили одилон барои посух додан меомӯзад, вале даҳони шарир чизҳои бадро мерезад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Луқо 9:34 Ҳангоме ки Ӯ чунин мегуфт, абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт; ва ҳангоме ки ба абр даромаданд, онҳо тарсиданд.

Вақте ки абре омада, бар онҳо соя гирифт, шогирдон аз тарс пур шуданд.

1. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст.

2. Ҳузури Худо метавонад ҳам тасаллӣ ва ҳам ғамангез бошад.

1. Забур 111:10: "Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; ҳар кӣ ба он амал мекунад, фаҳмиши хубе дорад. Ситоиши Ӯ то абад пойдор аст!"

2. Ишаъё 6:5: "Вой бар ман! Зеро ки ман гум шудаам; зеро ки ман одами лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавми лабони нопок сокин ҳастам; зеро ки чашмони ман Подшоҳро, Худованди мизбон!"

Луқо 9:35 Ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари Маҳбуби Ман; Ӯро бишнавед».

Ин порча илоҳияти Исои Масеҳро таъкид мекунад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба суханони Ӯ гӯш диҳанд.

1. Мо бояд ҳамеша ба Худованд гӯш диҳем, зеро Ӯ Писари маҳбуби Худост.

2. Итоати Худованд интихоб нест, балки имтиёз аст - мо бояд омода бошем, ки Ӯро гӯш кунем.

1. Матто 17:5 - Ҳанӯз ки ӯ сухан мегуфт, абри равшане бар онҳо соя андохт, ва инак, овозе аз абр гуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки Ман аз Ӯ хушнудам; Ӯро гӯш кунед».

2. Юҳанно 3:34 - Зеро касе ки Худо фиристодааст, суханони Худоро мегӯяд, зеро Ӯ Рӯҳро беандоза медиҳад.

Луқо 9:36 Вақте ки овоз гузашт, Исоро танҳо ёфтанд. Ва онҳо онро наздик нигоҳ доштанд ва дар он айём аз он чи дида буданд, ба касе нагуфтанд.

Пас аз шунидани овозе Исоро танҳо ёфтанд ва шогирдонаш дар ин бора хомӯш монданд.

1. Аҳамияти хомӯшӣ дар баробари таҷрибаи рӯҳонӣ

2. Намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва итоаткорӣ

1. Матто 17:5 - «Вақте ки Ӯ ҳанӯз сухан мегуфт, инак, абри равшане бар онҳо соя гирифт; ва ногаҳон овозе аз байни абр баромад, ки гуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки Ман аз Ӯ хушнудам, Ӯро бишнавед. !»

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, омодаи супоридан, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ аст.

Луқо 9:37 Ва чунин воқеъ шуд, ки рӯзи дигар, вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромаданд, одамони бисьёр Ӯро пешвоз гирифтанд.

Рӯзи дигар Исоро мардуми зиёде пешвоз гирифтанд.

1: Таълимот ва хизмати Исо чунон пурқувват аст, ки одамон аз дуру наздик ба Ӯ ҷалб мешаванд.

2: Мо набояд тарсем, ки хабари таълимот ва хизмати Исоро ба дигарон нақл кунем.

1: Аъмол 2: 46-47 «Ва рӯз ба рӯз якҷоя ба маъбад рафта, дар хонаҳои худ нон мешикастанд, хӯроки худро бо дилҳои шод ва саховатманд қабул карда, Худоро ҳамду сано хонда, дар байни тамоми мардум илтифот меёфтанд. Ва Худованд рӯз ба рӯз шумораи онҳо, ки наҷот меёфтанд, афзуд».

2: Филиппиён 1:15-18 «Дуруст аст, ки баъзеҳо аз рӯи ҳасад ва рақобат Масеҳро мавъиза мекунанд, вале дигарон аз рӯи иродаи нек. Охиринҳо аз рӯи муҳаббат ин корро мекунанд, зеро медонанд, ки ман барои муҳофизати Инҷил ба ин ҷо омадаам. Аввалинҳо аз рӯи шӯҳратпарастӣ Масеҳро эълон мекунанд, на аз самими қалб, зеро гумон мекунанд, ки дар ҳоле ки ман дар занҷирҳо ҳастам, онҳо метавонанд барои ман изтироб оваранд. Аммо ин чӣ аҳамият дорад? Муҳим он аст, ки дар ҳама ҷиҳат, хоҳ аз ниятҳои бардурӯғ ва хоҳ ҳақ, Масеҳ мавъиза карда мешавад. Ва аз ин сабаб ман шодам. Бале ва ман минбаъд низ шод хоҳам шуд».

Луқо 9:38 Ва инак, марде аз аҳли ҷамоат фарьёд зада, гуфт: «Устод!

Марде, ки писари ягона дошт, аз Исо хоҳиш кард, ки ба ӯ нигоҳ кунад.

1. Имтиёзи пурсидани кӯмак аз Исо

2. Қувваи Имон ва Намоз

1. Марқӯс 10:46-52 - Исо Бартимайи кӯрро шифо медиҳад

2. Яъқуб 5:13-16 - Қувваи дуо ва эътироф

Луқо 9:39 Ва инак, рӯҳ ӯро гирифта, ногаҳон фарьёд зад; ва боз кафк баровардanaш ӯро меканад, ва кӯфтанаш базӯр аз вай дур мешавад.

Рӯҳе ба сари одам меояд ва ӯро аз дард фарёд мекунад ва аз даҳон кафк мебарояд ва пеш аз он ки аз ӯ дур шавад, ӯро дарди сахте ба бор меорад.

1. «Қувваи душман: устуворона бар зидди ҳамлаи рӯҳонӣ»

2. «Қуввати имон: рафъи мушкилот бо кумаки Худо».

1. 1 Петрус 5:8-9 - "Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф давр мезанад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед ва дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки ҳамон гуна ранҷу азобҳост. бародарии шумо дар тамоми чахон тачриба карда истодаанд».

2. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед ва дилҳо, эй дудилагӣ».

Луқо 9:40 Ва ман аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки Ӯро берун кунанд; ва натавонистанд.

Исо аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки рӯҳи нопокро берун кунанд, аммо онҳо ин корро карда натавонистанд.

1. Қувваи имон: Омӯзиши эътимод ба Худо дар ҳолатҳои душвор

2. Ғалаба кардани тарс: такя ба Худо барои қувват ва ҷасорат

1. Матто 17:20 - Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Марқӯс 9:23 - Исо ба вай гуфт: «Агар имон оварӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».

Луқо 9:41 Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимон ва каҷрав, то кай бо шумо бошам ва шуморо таҳаммул кунам? Писаратро ба ин ҷо биёр.

Исо мардумро барои беимонашон сарзаниш карда, аз онҳо хоҳиш кард, ки писари худро назди Ӯ биёранд.

1: Мо бояд ба Худо имон дошта бошем ва ба Ӯ таваккал кунем, ки моро тавассути муборизаҳоямон мебарад.

2: Мо бояд сабру тоқат дошта бошем ва мушкилоти худро ба Худо расонем.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Яъқуб 1:3-4 - "Зеро медонед, ки вақте ки имони шумо озмуда мешавад, сабри шумо имкон дорад афзоиш ёбад. Бигзор он афзоиш ёбад, зеро вақте ки сабри шумо комилан инкишоф меёбад, шумо комил ва комил хоҳед буд ва ба ҳеҷ чиз ниёз надоред. ».

Луқо 9:42 Ва ҳангоме ки Ӯ наздик буд, иблис ӯро ба замин партофт ва пора кард. Ва Исо рӯҳи палидро манъ карда, кӯдакро шифо дод ва боз ба падараш супурд.

Исо бо кӯдаке вохӯрд, ки гирифтори иблис буд ва ӯро шифо дод ва ба падараш дод.

1. Исо қудрати худро тавассути мӯъҷизаҳо ошкор мекунад

2. Қувваи имон дар бартараф кардани мушкилот

1. Матто 8:28-34, Исо девҳоро берун мекунад

2. Марқӯс 5:1-20, Исо марде, ки девҳоро гирифтор кардааст, шифо мебахшад

Луқо 9:43 Ва ҳама аз қудрати бузурги Худо дар ҳайрат монданд. Аммо ҳангоме ки онҳо аз ҳар коре, ки Исо мекард, дар ҳайрат монданд, Ӯ ба шогирдонаш гуфт:

Шогирдон аз қудрати Худое, ки Исо нишон медод, дар ҳайрат монданд.

1. Биёед аз қудрати Худо битарсем

2. Биёед аз Исо ёд гирем, ки қудрати Худоро қадр кунем

1. Забур 33:6 - Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

2. Матто 19:26 - Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Луқо 9:44 Бигзор ин суханон ба гӯши шумо афтад, зеро ки Писари Одам ба дасти одамон таслим хоҳад шуд.

Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад.

1: Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ Худро бо омодагӣ дод, то ки барои наҷоти мо ба дасти одамон супорад.

2: Худованд Худои мо тайёр буд, ки аз дасти одамон уқубат кашад, то ки моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад.

1: Юҳанно 3:16 Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 9:45 Аммо онҳо ин суханро нафаҳмиданд, ва аз онҳо пӯшида буд, ки дарк накарданд; ва тарсиданд, ки ин суханро аз Ӯ бипурсанд.

Шогирдон суханони Исоро нафаҳмиданд ва хеле метарсиданд, ки аз Ӯ тавзеҳот пурсанд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки таълимоти Исоро фаҳмем, ҳатто агар мо дар аввал

онҳоро нафаҳмем.

2: Мо бояд ба қадри кофӣ ҷасур бошем, то чизҳоеро, ки мо намефаҳмем, шарҳ диҳанд.

1: Ишаъё 55: 8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2: Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад».

Луқо 9:46 Дар байни онҳо фикре ба миён омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар бошад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр шогирдон дар байни худ баҳс мекарданд, ки дар Малакути Худо кӣ бузургтар хоҳад буд.

1. Чӣ тавр мағрурӣ метавонад даъвати моро зери хатар гузорад: Баррасии такаббурии шогирдон дар Луқо 9:46

2. Чӣ тавр фурӯтаниро нигоҳ доштан мумкин аст: Аз аҳамияти худ даст кашед дар Луқо 9:46

1. Луқо 22:24-27 - Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки фурӯтан бошанд ва ба якдигар хизмат кунанд.

2. Матто 23:11-12 - Исо фарисиёнро барои ҷустуҷӯи бузургӣ сарзаниш мекунад ва фурӯтаниро ситоиш мекунад.

Луқо 9:47 Ва Исо, ки андешаи дили онҳоро дарк карда, кӯдакеро гирифта, ба наздаш гузошт.

Исо дар бораи истиқболи кӯдак намунае нишон дод, ки шогирдонаш ба онҳо ҷавоб дод.

1: Мо аз намунаи Исо омӯхта метавонем, ки ҳамаро пазирой кардан лозим аст.

2: Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем, ки ба ҳама одамон, новобаста аз пайдоиши онҳо, муҳаббат ва меҳмоннавозӣ зоҳир мекард.

1: Марқӯс 10: 13-14 "Ва кӯдаконро назди Ӯ меоварданд, то ба онҳо ламс кунад, ва шогирдон онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо инро дида, ба хашм омад ва ба онҳо гуфт: «Бачаҳо бигзоред, ки назди Ман оянд; ба онҳо халал нарасонед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».

2: Эфсӯсиён 5:1-2 «Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо дод».

Луқо 9:48 Ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ин кӯдакро ба исми Ман қабул кунад, Маро қабул кардааст;

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ҳар кӣ кӯдакро ба исми Ӯ қабул кунад, Ӯро пазирой мекунад ва ҳар кӣ Ӯро қабул мекунад, фиристодаи Исоро низ қабул мекунад. Ӯ минбаъд ба онҳо мегӯяд, ки хурдтарини онҳо бузургтар хоҳанд буд.

1. "Қудрати истиқбол"

2. «Арзиши хоксорӣ»

1. Матто 18:3-4 - «Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар руҷӯъ накунед ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд. Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, дар Малакути Осмон бузургтар аст».

2. Яъқуб 4:10 - «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт».

Луқо 9:49 Юҳанно дар ҷавоб гуфт: «Эй Ӯстод! Мо касеро дидем, ки ба исми Ту девҳоро берун мекард; ва мо ӯро манъ кардем, зеро ӯ бо мо нест.

Юҳанно ва шогирдонаш ба марде манъ карданд, ки девҳоро ба исми Исо берун кунад, зеро ӯ ба онҳо пайравӣ намекард.

1. Муҳимияти ягонагӣ дар Бадани Масеҳ.

2. Ҳокимияти Исо дар берун кардани рӯҳҳои бад.

1. 1 ба Қӯринтиён 12:12-20 - Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои он як бадан, ки бисьёранд, як бадан мебошанд, Масеҳ низ ҳамин тавр аст.

2. Марқӯс 3:14-15 - Ва Ӯ дувоздаҳ нафарро таъин кард, ки бо Ӯ бошанд, ва онҳоро барои мавъиза фиристад, ва қудрати шифо додани бемориҳо ва берун кардани девҳоро дошта бошад.

Луқо 9:50 Исо ба вай гуфт: «Ӯро манъ накун, зеро касе ки зидди мо нест, тарафдори мост».

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки касеро ба онҳо ҳамроҳ накунанд, зеро касе ки зидди онҳо нест, тарафдори онҳост.

1. Якҷоя мо қавитарем: Омӯзиши қабули ягонагӣ дар гуногунрангӣ.

2. Пешравӣ бо Имон: Бар зидди мухолифатҳо ва қабули мусбат.

1. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, қонуни Масеҳро иҷро кунед.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.

Луқо 9:51 Ва ҳангоме ки вақти бархостани Ӯ расид, ӯ бо қатъият рӯ ба рӯ шуд, то ба Ерусалим биравад.

Исо рӯи худро ба Ерусалим гузошт, то рисолати худ ва тақдирашро иҷро кунад.

1: Исо тасмим гирифт, ки рисолат ва тақдири худро, новобаста аз он ки арзишаш иҷро кунад.

2: Азми Исо барои риоя кардани иродаи Худо ба мо нишон медиҳад, ки мо бояд ба ҳамин кор омода бошем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Филиппиён 2: 5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Луқо 9:52 Ва пешопеши Ӯ қосидон фиристод, ва онҳо рафта, ба деҳаи сомариён даромаданд, то ки барои ӯ омода созанд.

Дар ин оят муҳокима мешавад, ки чӣ тавр Исо фиристодагони худро пеш аз ӯ фиристод, то барои омаданаш ба деҳаи сомарӣ омода шаванд.

1. Муҳимияти омодагӣ ва омодагӣ.

2. Муҳимияти фурӯтанӣ дар паҳн кардани башорат.

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

2. Филиппиён 2:1-4 - «Пас, агар дар Масеҳ рӯҳбаландӣ бошад, ҳар гуна тасаллӣ аз муҳаббат, ҳар гуна иштирок дар Рӯҳ, ҳар гуна дилбастагӣ ва ҳамдардӣ бошад, шодии маро пурра гардонед, ки як ақл ва як муҳаббат дошта бошед, пурра ва якдил будан. Аз рӯи рақобат ва кибр ҳеҷ коре накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худатон бузургтар донед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

Луқо 9:53 Ва Ӯро қабул накарданд, зеро ки чеҳрааш гӯё ба Ерусалим меравад.

Исо ва шогирдонаш ба Ерусалим мерафтанд, вале одамоне, ки бо онҳо вохӯрданд, онҳоро қабул накарданд, зеро зоҳиран Исо ба он ҷо мерафт.

1. Исо барои иҷро кардани иродаи Худо ба радшавӣ тоб овард

2. Мо бояд омода бошем, ки ба Худо фидокорона хизмат кунем, ҳатто вақте ки ин душвор аст

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои

дӯстони худ фидо кунад".

2. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Луқо 9:54 Ва шогирдонаш Яъқуб ва Юҳанно инро диданд, гуфтанд: «Худовандо!

Яъқуб ва Юҳанно аз Исо пурсиданд, ки оё онҳо метавонанд мисли Илёс сомариёнро аз осмон оташ фуроварда, фурӯ баранд.

1. Гайраткор мабош: Хатари аз ҳад зиёд ғаюрӣ

2. Бо муҳаббат ҷавоб додан ба рад кардан

1. Матто 5:43-48 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед...».

2. Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Луқо 9:55 Аммо Ӯ рӯй гардонда, онҳоро сарзаниш карда, гуфт: «Шумо намедонед, ки шумо аз чӣ гуна рӯҳ ҳастед».

Исо мардумро сарзаниш кард, ки онҳо чӣ гуна рӯҳро нафаҳмиданд.

1. Қувваи сарзаниш: Омӯзиши даъвати Исо ба тавба

2. Фаҳмидани Рӯҳи Худо: пайравӣ ба Худованд чӣ маъно дорад

1. Эфсӯсиён 4:30-32 - "Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки ба василаи Ӯ барои рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин нашавед. Аз ҳар гуна кудурат, ғазаб ва ғазаб, ҷанҷол ва тӯҳмат, бо ҳар навъ Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Ибриён 12:14-15 - «Саъю кӯшиш кунед, ки бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед ва муқаддас бошед; бе қудсият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид. реша нашъунамо

меёбад, то мусибат ба вуҷуд оварад ва бисёриҳоро палид кунад».

Луқо 9:56 Зеро Писари Одам на барои нест кардани ҷони одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст. Ва онҳо ба деҳаи дигар рафтанд.

Писари Одам барои наҷот додани одамон омадааст, на барои нест кардани онҳо.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба ҷои ҳалокат наҷот ёбем.

2: Исо мехоҳад, ки диққати мо ба наҷот додани ҳаёт равона карда шавад ва на нобуд кардани онҳо.

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2: Matthew 5:44-45 - Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва барои онҳое ки ба шумо бадгӯй мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед; То ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед.

Луқо 9:57 Ва ҳангоме ки онҳо дар роҳ мерафтанд, марде ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ҳар ҷое ки биравӣ, аз паи Ту хоҳам рафт».

Шогирдони Исо бо марде вомехӯранд, ки ба ҳар куҷое, ки Исо равад, мехост аз ақиби ӯ равад.

1. Муҳимияти бахшидан ба рисолати Масеҳ.

2. Қувваи дили омода барои иҷрои корҳои бузург.

1. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

2. Румиён 12:1 - «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хизмати оқилонаи шумост».

Луқо 9:58 Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон сӯрох доранд, ва паррандагони ҳаво лона доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сари Худро гузорад.

Исо таълим дод, ки ҳаёти шогирди ҳақиқӣ омодагии даст кашидан аз дороиҳои моддӣ ва омодагӣ ба таъмини худ буданро талаб мекунад.

1: Шогирди ҳақиқӣ аз мо талаб мекунад, ки аз дороии дунёи худ даст кашем ва ба Худо таваккал кунем, ки эҳтиёҷоти моро таъмин кунад.

2: Намунаи Исо дар бораи ҳаёти озод аз дороиҳои моддӣ ба мо таълим медиҳад, ки ба таъминоти Худо таваккал кунем.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи ниёзҳои асосии худ ғамхорӣ накунем, балки ба таъминоти Худо таваккал кунем.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми эҳтиёҷоти моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ қонеъ хоҳад кард.

Луқо 9:59 Ва ба дигаре гуфт: «Аз паи Ман биё». Аммо ӯ гуфт: «Худовандо! аввал маро иҷозат деҳ, ки рафта, падарамро дафн кунам».

Ин порча вокуниши Исоро ба марде, ки пас аз дафни падараш хоҳиш кард, пайравӣ кунад, таъкид мекунад.

1: Мо бояд ҳамеша ӯҳдадориҳои худро нисбати наздиконамон дар хотир нигоҳ дорем, ҳатто агар онҳо бо ӯҳдадориҳои мо дар назди Худо мухолифат кунанд.

2: Худо моро ҳамеша даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунем, новобаста аз ӯҳдадориҳо ва вазъиятҳои ҳозираи мо.

1: Матто 8:21-22 - "Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: "Худовандо! Аввал иҷозат деҳ, ки рафта падарамро дафн кунам. Аммо Исо ба вай гуфт: "Аз паи Ман биё, ва мурдагон мурдагонро дафн кунанд".

2: Филиппиён 3: 13-14 - "Бародарон, ман худро дарк накардаам, аммо ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чи дар пеш аст, дароз карда, ба нишона мезанам. мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

Луқо 9:60 Исо ба вай гуфт: «Бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд; лекин ту рафта, Малакути Худоро мавъиза кун».

Исо одамро ташвиқ мекунад, ки ба ҷои дафни мурдагон рафтан ва Малакути Худоро мавъиза кунад.

1. Афзалият додан ба рисолати Худо бар афзалиятҳои инсонӣ

2. Зиндагӣ бо итоаткории радикалӣ

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2. Марқӯс 16:15-16 - Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед. Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

Луқо 9:61 Ва дигаре гуфт: «Худовандо! Ман аз паи Ту хоҳам рафт; лекин биёед аввал бо онҳо, ки дар хона дар хонаи ман ҳастанд, хайрухуш кунам.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки муҳим будани ӯҳдадории худро ба Ӯ аз оила ва моликияти заминии худ афзалтар донем.

1: Уҳдадории мо ба Исо бояд аввалиндараҷаи мо бошад

2: Мо бояд Исоро пеш аз ҳама интихоб кунем

1: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

2: Ибриён 12: 1-2 - Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо истодагарӣ дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, давем ва чашмони худро ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон, нигоҳ кунем.

Луқо 9:62 Исо ба вай гуфт: «Ҳеҷ кас, ки дасташро ба амоч гузошта, ба ақиб

нигарист, ба Малакути Худо лоиқ нест».

Ҳеҷ кас, ки ҳангоми шудгор ба ақиб нигоҳ мекунад, ба Малакути Худо мувофиқ нест.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки диққатамонро ба Худованд нигоҳ дорем ва аз ҷаҳони атроф парешон нашавем.

2: Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва васвасаи бозгаштан нашавем.

1: Филиппиён 3: 13-14 "Бародарон ва хоҳарон, ман худро ҳанӯз ба даст нагирифтаам. Аммо як коре мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба сӯи он чи дар пеш аст, ман ба сӯи ҳадафе пеш меравам, то мукофотеро ба даст орам, ки барои он Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст».

2: Ибриён 12: 1-2 "Бинобар ин, азбаски мо бо абри бузурги шоҳидон иҳота шудаем, биёед ҳама чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо истодагарӣ дар мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст, давем ва чашмони худро ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон, духта кунем».

Луқо 10 фиристодани ҳафтоду ду шогирд, масал дар бораи сомарии нек ва ташрифи Исо ба хонаи Марто ва Марямро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ҳафтоду ду шогирди дигарро таъин карда, онҳоро ҷуфт-ҷуфт ба ҳар шаҳре, ки Ӯ рафтанаш буд, фиристод. Ӯ ба онҳо дастур дод, ки чӣ гуна рафтор кунанд ва таъкид кард, ки онҳо мисли барраҳои байни гургҳо ҳастанд. Онҳо набояд пул ё либоси зиёдатӣ дошта бошанд, балки ба меҳмоннавозии онҳое, ки онҳоро пазироӣ мекарданд, такя мекарданд (Луқо 10:1-12). Вақте ки онҳо шодона баргаштанд, ки ҳатто девҳо ба исми Ӯ ба онҳо итоат мекарданд, Исо ба онҳо хотиррасон кард, ки аз қудрати онҳо бар рӯҳҳо шод нашаванд, балки номҳои онҳо дар осмон навишта шудааст (Луқо 10:17-20).

Сархати 2: Пас аз ин мубодила, Исо Худоро ҳамду сано хонд, ки ин чизҳоро ба «фарзандони хурдсол» - ба онҳое, ки ба қадри кофӣ фурӯтан барои қабул кардани ваҳйи Худо - ошкор кард, на ба хирадмандон ва донишмандон. Ӯ инчунин муносибати беназири Худро бо Худо ҳамчун Падари Писар тасдиқ кард, танҳо касе, ки Падарро пурра медонад, баръакс танҳо як кас метавонад Падари дигаронро ошкор кунад (Луқо 10:21-24). Он гоҳ ҳуқуқшинос Ӯро озмуда, пурсид, ки чӣ кор бояд кард, вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавад. Дар ҷавоб, Исо ӯро ба қонуне нишон дод, ки мегӯяд, Худоро дӯст дорад тамоми қалб қуввати ҷони ақл ақли ҳамсоя ба ин тафсир розӣ шуд Ҳикояи иловагии сомарӣ нишон медиҳад, ки ҳамсоягии ҳақиқӣ сарҳадҳои динии иҷтимоии маҳдуд нест, балки зоҳир кардани раҳму шафқатро дар бар мегирад, ки новобаста аз мансубияти этникӣ ё мақоми онҳо. (Луқо 10:25–37).

Параграфи 3: Боб бо гузориши сафари Исо ба хонаи Марто ва Марям анҷом меёбад. Ҳангоме ки Марто бо тамоми омодагӣ барои қабули меҳмонон машғул буд, хоҳараш Марям назди пойҳои Исо нишаста, таълимоти Ӯро гӯш мекард. Вақте ки Марта шикоят кард, ки ҳама кор худаш аз Худованд хоҳиш кард, ки ба хоҳар бигӯед, ки ба ӯ кӯмак кунед, Ӯ ҷавоб дод: "Марта Марта аз бисёр чизҳо ғамгинед, ки каме чизҳо лозиманд, дар ҳақиқат танҳо як Марям интихоб кардааст, ки беҳтараш аз вай гирифта намешавад." Ин ҳодиса аҳамияти бартарият додани муносибатҳои ғизои рӯҳонӣ бар банд буданро дар хидмати ҳатто чизҳои хубе ба мисли меҳмоннавозӣ нишон медиҳад, агар моро аз шунидани воқеии қабули калима парешон созад.

Луқо 10:1 Баъд аз ин Худованд ҳафтод нафари дигарро таъин карда, онҳоро ду ва ду нафарро пешопеши худ ба ҳар шаҳр ва маконе фиристод, ки худаш ба он ҷо биёяд.

Худованд ҳафтод нафари дигарро таъин кард, ки ба ҳар шаҳр ва ҷое ки Худаш бояд ба он ҷо биёяд, бираванд.

1. Худо ба мо вазифаҳои муҳимро месупорад ва мо бояд барои иҷрои онҳо содиқ ва итоаткор бошем.

2. Худованд дар ҳама кӯшишҳоямон бо мост ва барои иҷрои иродаи худ ба мо роҳнамоӣ ва қувват медиҳад.

1. Матто 28:18-20 - "Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: "Тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар таъмид диҳед ва Писар ва Рӯҳулқудсро таълим дода, онҳоро таълим медиҳам, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Луқо 10:2 Ба онҳо гуфт: «Дарав воқеан бузург аст, лекин коргарон кам; бинобар ин, аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дараваш коргарон фиристад».

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки ба Худо дуо гӯянд, то коргарони бештарро барои кӯмак дар дарав фиристанд.

1. Қувваи дуо ва ризқи Худо - таъкид бар аҳамияти намоз ва садоқати Худо, ки мо ҳангоми дархост кардан таъмин кунем.

2. Бузургии хосил ва эхтиёч ба мех-наткашон — таъкид кардани эхтиёчоти калон ба мехнатка-шон ва ахамияти хосилот.

1. Матто 9:35-38 - Исо шогирдонашро барои мавъиза ва шифо мефиристад.

2. Яъқуб 5:13-18 - Қудрати дуо ва садоқати Худо.

Луқо 10:3 Роҳҳои худ биравед: инак, Ман шуморо мисли барраҳо ба миёни гургон мефиристам.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо шогирдони худро ҳамчун барраҳо ба миёни гургон фиристод.

1. Даъват ба имони нотарс: Гирифтани қудрати Худо дар ҳолатҳои душвор

2. Ҷасорати гӯсфандон: истодагӣ дар муқобили мушкилот

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Луқо 10:4 На ҳамьён, на тӯрба, на пойафзол бо худ набаред ва дар роҳ ба ҳеҷ кас салом нагӯед.

Ин порча пайравони Исоро ташвиқ мекунад, ки сабук сафар кунанд ва дар муомила бо дигарон фурӯтан бошанд.

1: Фурӯтанона зиндагӣ кунед - Паём ба масеҳиён, ки молу мулкеро, ки сарват ва ғурур нишон медиҳад, набаред ва ба одамон бо эҳтиром ва фурӯтанӣ салом диҳед.

2: Саёҳати сабук - ёдраскуние ба пайравони Исо, ки аз он чизе, ки барои сафарашон лозим аст, нагиранд ва ба ризқи Худо таваккал кунанд.

1: Матто 10:8-10 - Муфт гирифтаед, муфт медиҳед. Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис, ва на барои роҳат варақ, на ду курта, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори гӯшти худ аст.

2: Филиппиён 4:19 - Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Луқо 10:5 Ва ба ҳар хонае, ки медароед, аввал бигӯед: «Салом бар ин хона бод».

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ба ҳар хонае, ки медароянд, ворид шаванд ва бо ибораи «Салом бар ин хона» салом гӯянд.

1. «Сулҳ атои Худост»

2. «Ба дигарон бо осоиштагӣ салом расондан».

1. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед».

Луқо 10:6 Ва агар писари осоиштагӣ дар он ҷо бошад, осоиштагии шумо бар он хоҳад буд; агар не, он ба шумо бармегардад.

Писари сулҳ барои қабулкунандагонаш баракат ва сарчашмаи сулҳ аст. 1. Қудрати Писари сулҳ 2. Баракатҳои Писари сулҳро қабул кунед. 1. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. 2. Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Луқо 10:7 Ва дар ҳамон хона бимонед ва он чи медиҳанд, бихӯред ва бинӯшед, зеро ки коргар сазовори музд аст. Аз хона ба хона нагардед.

Дар ин порча муҳим будани дар як хона мондан ва хӯрдану нӯшидани ҳар чизе, ки дода шудааст, таъкид шудааст, зеро коргарон сазовори музди коранд.

1. Фаҳмидани аҳамияти меҳнат ва мукофоти он.

2. Дар љои кор машѓул шудан ба хоксорї ва миннатдорї.

1. Матто 20:1-16 - Ҳикояи коргарони токзор.

2. Эфсӯсиён 4:28 - Бо беайбӣ кор кунед ва музд гиред.

Луқо 10:8 Ва ба ҳар шаҳре, ки медароед, шуморо қабул мекунанд, аз он чи дар пеши шумо гузошта шудааст, бихӯред;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки меҳмоннавозиро бо меҳрубонӣ қабул кунем ва аз ғизои пешниҳодшуда хӯрем.

1: Меҳмоннавозиро бо лутфу шукрона қабул кардан.

2: Тавассути амалҳои худ миннатдорӣ зоҳир кунем.

1: Румиён 12:13 - Тақсим кардан ба зарурати муқаддасон; ба мехмоннавозй дода шудааст.

2: Ибриён 13:2 - Дар меҳмонии бегонагон фаромӯш накунед, зеро ки ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд.

Луқо 10:9 Ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед ва ба онҳо бигӯед: Малакути Худо ба шумо наздик шудааст.

Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки беморонро шифо диҳанд ва омадани Малакути Худоро эълон кунанд.

1. Сомарияи нек: раҳмдилӣ зоҳир намуда, Малакути Худоро эълон мекунад

2. Паҳн кардани хушхабар: омадани Малакути Худо

1. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро

бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

2. Юҳанно 14:27 - Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

Луқо 10:10 Аммо ба ҳар шаҳре, ки медароед, ва шуморо қабул намекунанд, ба кӯчаҳои он шаҳр рафта, бигӯед:

Ин порча дар Луқо 10:10 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки Инҷилро эълон кунанд, ҳатто агар одамон қабули онро рад кунанд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ дар рисолати худ барои паҳн кардани паёми Инҷил тавассути амалҳо ва суханони худ рӯҳафтода нашавем.

2: Худованд ба мо амр медиҳад, ки башорати Инҷилро ба ҳама одамон новобаста аз он ки ҷавоб медиҳанд, расонем.

1: Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, ҳатто то охири замон».

2: Марк 16:15 - "Ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба тамоми махлуқот Инҷилро мавъиза кунед."

Луқо 10:11 Ҳатто ғубори шаҳри шумо, ки бар мо часпидааст, мо бар шумо меафшонем; бо вуҷуди ин, шумо боварӣ доред, ки Малакути Худо ба шумо наздик шудааст.

Малакути Худо ба ҳама одамон, новобаста аз ҷойгиршавӣ, наздик аст.

1: Муҳаббати Худо ба мо бечунучаро ва ҳамеша мавҷуд аст.

2: Мо даъват шудаем, ки дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ Малакути Худоро ҷустуҷӯ кунем.

1: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре. офариниш метавонад моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо

Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Забур 34:8 - "Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯ аст! Хушо касе ки ба Ӯ паноҳ мебарад!"

Луқо 10:12 Аммо ба шумо мегӯям, ки дар он рӯз ҳолати Садӯм аз ҳолати он шаҳр сабуктар хоҳад буд.

Худо касонеро, ки фармонбардори Ӯ нестанд, сахттар аз касоне, ки ба Ӯ итоат намекунанд, доварӣ хоҳад кард.

1: Худо довари одил аст ва бадкоронро бечазо намегузорад.

2: Худоро итоъат кунед ва дар назди Ӯ солеҳ шавед.

1: Румиён 2: 6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: ҳаёти ҷовидонӣ ба онҳое, ки бо сабр дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд; аммо ба онҳое, ки худхоҳанд ва ба ростӣ итоат накунед, балки ба ноинсофӣ — ба хашму газаб итоат кунед.

2: Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед, пок шавед; Бади аъмоли худро аз пеши назари Ман дур кун. Бас кун аз бадкорӣ, Ба некӣ ёд бигир; Адолат биҷӯй, золимро сарзаниш кун; Бепарасторонро дифоъ кун, Ба бевазанон илтиҷо кун.

Луқо 10:13 Вой бар ҳоли ту, эй Кӯразин! вой бар ҳоли ту, эй Байт-Сайдо! зеро ки агар мӯъҷизоте, ки дар шумо зоҳир шудааст, дар Сӯр ва Сидӯн зоҳир мешуд, чанде пеш онҳо дар палос ва хокистар нишаста тавба мекарданд.

Исо дар бораи ду шаҳри Ҷалил мусибате эълон мекунад, ки бо вуҷуди шоҳиди корҳои мӯъҷизаҳои Ӯ тавба накарданд.

1. Шинохти муъчизахои Худо ва посух додан ба тавба

2. Оқибатҳои даст кашидан аз эътирофи қудрати Худо

1. Ишаъё 45:22 - «Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин; зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест».

2. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

Луқо 10:14 Аммо дар рӯзи доварӣ ҳолати Сӯр ва Сидӯн аз шумо сабуктар хоҳад буд.

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки ҷазои онҳое, ки онҳоро рад мекунанд, аз Тир ва Сидӯн бадтар хоҳад буд.

1. "Зиндагӣ ҳамчун Шоҳидони Исо: Оқибатҳои радкунӣ"

2. «Ғазаби Худо: Чаро рад кардани Инҷил аз нодонӣ бадтар аст».

1. Матто 11:20-24 - Исо шаҳрҳои Кӯразин, Байт-Сайдо ва Кафарнаҳумро аз ҷазои бузургтар барои беимонӣашон огоҳ мекунад.

2. Румиён 11:22 - Раҳмати Худо ба онҳое, ки Ӯро намешиносанд, фаро гирифта шудааст, аммо ғазаби Ӯ барои касонест, ки Ӯро рад кардаанд.

Луқо 10:15 Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки ба осмон сарафрозӣ, ба дӯзах андохта хоҳӣ шуд.

Исо Кафарнаҳумро огоҳ мекунад, ки агар тавба накунад, ба дӯзах партофта мешавад.

1. Огоҳӣ аз Исо: Тавба кунед ё ба ҷазои абадӣ дучор шавед

2. Оқибатҳои рад кардани тавба: Кафарнаҳум ҳамчун огоҳӣ

1. Матто 11:20-24 - Исо шаҳрҳои Кӯразин ва Байт-Сайдоро барои он сарзаниш мекунад, ки бо вуҷуди мӯъҷизаҳояш тавба накарданд.

2. Ишаъё 5:14 - Худо онҳоеро, ки каломи Ӯро рад мекунанд, ҷазо хоҳад дод.

Луқо 10:16 Ҳар кӣ шуморо мешунавад, Маро мешунавад; ва ҳар кӣ шуморо хор кунад, Маро хор мекунад; ва ҳар кӣ Маро хор кунад, Фиристандаи Маро хор мекунад.

Ин порча таъкид мекунад, ки шогирдони Исо бояд эҳтиром карда шаванд ва ҳар як беэҳтиромӣ ба онҳо баробар ба беэҳтиромии Исо ва Худост.

1. Шогирдони Исо бояд ҳамчун намояндаи иродаи Худо дониста шаванд ва онҳо бояд бо эҳтиром муносибат кунанд.

2. Беэҳтиромӣ ба шогирдони Исо ба беэҳтиромӣ нисбат ба Исо ва Худо баробар аст ва набояд чунин кард.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Матто 7:12 - Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё.

Луқо 10:17 Ва ҳафтод нафар боз бо шодӣ баргашта, гуфтанд: «Худовандо! Ба исми Ту девҳо низ ба мо итоат мекунанд».

Шогирдон вақте фаҳмиданд, ки ба воситаи исми Исо бар иблисҳо қудрат доранд, аз шодӣ пур шуданд.

1. Қудрати Номи Исо - Баррасии қудрати имондорон

2. Шодмонӣ дар хидмат - Аз посухи шогирд омӯхтан

1. Матто 28:18-20 - Супориши бузурги Исо ва қудрати ба имондорон додашуда

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар бар кардани зиреҳи Худо барои ҷанги рӯҳонӣ

Луқо 10:18 Ва ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро дидам, ки мисли барқ аз осмон меафтад».

Ин порча рӯъёи Исоро дар бораи он ки Шайтон мисли барқ аз осмон ронда мешавад, тасвир мекунад.

1. Ҳақиқат ва қудрати Шайтон дар ҳаёти мо

2. Оқибатҳои рад кардани қудрати Худо

1. Ишаъё 14:12-15 - Суқути Шайтон

2. Эфсӯсиён 6:11-12 - Дар бар кардани зиреҳи пурраи Худо

Луқо 10:19 Инак, Ман ба шумо қудрат медиҳам, ки морҳо ва каждумҳо ва тамоми қудрати душманро поймол кунед; ва ҳеҷ чиз ба шумо осебе нахоҳад расонд.

Исо ба мо қудрат медиҳад, ки тамоми қувваи душманро мағлуб кунем ва ваъда медиҳад, ки ҳеҷ чиз ба мо зарар намерасонад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр бояд аз душман осеб надиҳад

2. Ғалаба кардани тарс бо қудрати Исо

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 91:3-4 - Албатта, Ӯ туро аз доми паррандагон ва аз вабои пурғавғо раҳоӣ хоҳад дод . Туро бо парҳои худ бипӯшонад, ва ба зери болҳои ӯ таваккал хоҳӣ дошт: Ҳақиқати ӯ сипари ту хоҳад буд.

Луқо 10:20 Бо вуҷуди ин шод нашавед, ки рӯҳҳо ба шумо итоат мекунанд; балки шод бошед, зеро ки номҳои шумо дар осмон навишта шудааст.

Аз нақот ёфтан ва дар осмон навишта шудани исми Ту шодӣ кун, на аз он ки бар арвоҳ қудрат дошта бошӣ.

1. Шод шудан аз нақот: Номҳои мо дар осмон навишта шудаанд

2. Қудрати ҳокимият: Шод шудан аз рӯҳҳое, ки ба мо итоат мекунанд

1. Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, нақот хоҳад ёфт.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Луқо 10:21 Дар он соат Исо аз рӯҳ шод шуда, гуфт: «Туро шукр мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмонҳо ва замин, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён пинҳон кардӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ; Падар; зеро дар назари ту чунин менамуд.

Исо аз қарори Падар дар бораи ошкор кардани ҳақиқати Худо ба онҳое, ки фурӯтан ва кӯдаконаанд, шод мешавад.

1. Аз иродаи Падар шодӣ кунед: Ҷашни Ваҳйи Илоҳии Худо

2. Фурӯтанӣ дар назди Худованд: баракати имони кӯдакӣ

1. Матто 11:25-26 «Дар он вақт Исо гуфт: «Туро, эй Падар, эй Худованди осмону замин, ҳамду сано мегӯям, зеро ки ин чизҳоро аз доноён ва донишмандон пинҳон кардай ва ба кӯдакон ошкор кардай. Бале, падар, зеро ки ту ин корро кардан мехостӣ».

2. Яъқуб 4:6-10 "Аммо Ӯ ба мо файзи бештар ато мекунад. Барои ҳамин, Навиштаҳо мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад." Пас, дар зери қудрати бузурги Худо ва дар вақти лозима фурӯтан бошед. туро ба шараф боло мебарад.Тамоми ғамхорӣ ва ғамхории худро ба Худо деҳ, зеро ӯ дар бораи ту ғамхорӣ мекунад.Худро дошта бош ва ҳушёр бош.Душманат шайтон мисли шери ғуррон дар гирду атроф давр мезанад,ки касеро меҷӯяд.Ба ӯ истода муқобилат кун. дар имон устувор бошед, зеро медонед, ки бародарону хоҳарони шумо дар саросари ҷаҳон ҳамон гуна уқубатҳоро аз сар мегузаронанд ва Худои тамоми файз, ки шуморо ба ҷалоли абадии Худ дар Масеҳ даъват кардааст, пас аз андаке уқубат кашидан, Ӯ туро баргардонад ва туро қавӣ, устувор ва устувор гардонад».

Луқо 10:22 Ҳама чиз аз ҷониби Падари Ман ба Ман супурда шудааст; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Писар кист, ҷуз Падар; ва Падар кист, ҷуз Писар, ва касе ки Писар Ӯро ба ӯ ошкор хоҳад кард.

Исо ошкор мекунад, ки танҳо Ӯ Падарро мешиносад ва танҳо Падар Ӯро мешиносад ва Ӯ Падарро ба онҳое, ки интихоб мекунад, ошкор хоҳад кард.

1. Табиати ифшокунандаи Исо - фаҳмидани аҳамияти Исо, ки Падарро ба онҳое, ки Ӯ интихоб кардааст, ошкор мекунад.

2. Асрори Падар ва Писар - омӯхтани муносибати беназири Падар ва Писар ва оқибатҳои он барои мо.

1. Матто 11:25-27 - Дар он вақт Исо дар ҷавоб гуфт: «Туро ташаккур мегӯям, эй Падар, эй Худованди осмонҳо ва замин, зеро ки Ту ин чизҳоро аз доноён ва доноён пинҳон кардай ва ба кӯдакон ошкор кардай.

2. Юҳанно 16:25-27 - Ин чизҳоро ба шумо бо масалҳо гуфтам, аммо вақте мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо сухан нагӯям, балки Падарро ба шумо ошкоро нишон хоҳам дод.

Луқо 10:23 Ва Ӯро ба шогирдони Худ рӯ оварда, дар танҳоӣ гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо мебинед, мебинанд!

Шогирдон аз дидани чизҳое, ки мебинанд, хушбахтанд.

1: Худо ба мо баракати бузург додааст, ки тавоноии дидани мӯъҷизаҳои офариниши Ӯро дошта бошем.

2: Бо чашмони худ мо метавонем шодии муҳаббат ва ризқу рӯзии Худоро эҳсос кунем.

1: Ишаъё 6:1-3 - Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва боло аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард.

2: Матто 5:8 - Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид.

Луқо 10:24 Зеро ба шумо мегӯям, ки бисьёр анбиё ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавед, вале нашунидаед.

Ин оят бар имтиёзи дидан ва шунидани чизҳои Инҷил, ки бисёре аз пайғамбарон ва подшоҳон мехостанд эҳсос кунанд, таъкид мекунад.

1. «Имтиёзи шунидани Инҷил»

2. «Қимати дидани он чизе, ки паёмбарон ва подшоҳон орзу мекарданд»

1. Ишаъё 29:18-19, "Ва дар он рӯз карон суханони китобро хоҳанд шунид, ва чашмони кӯрон аз торикӣ ва аз торикӣ хоҳанд дид. Ҳалим низ шодии худро дар Худовандо, ва камбағалони байни одамон дар Қуддуси Исроил шод хоҳанд шуд».

2. Матто 13:16-17, "Лекин хушбахтанд чашмони шумо, зеро ки онҳо мебинанд, ва гӯшҳои шумо, зеро ки мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёре аз анбиё ва одилон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд. , ва онҳоро надидаам, ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнавед ва нашунидаед».

Луқо 10:25 Ва инак, шариатдоне бархоста, Ӯро озмуда, гуфт: «Устод!

Ҳуқуқшинос аз Исо пурсид, ки ӯ барои вориси ҳаёти ҷовидонӣ чӣ бояд кард.

1. Иҷрои нақшаи Худо: Чӣ тавр ҳаёти ҷовидонаро ба даст овардан мумкин аст.

2. Саволи ҳуқуқшинос: Барои ба даст овардани ҳаёти ҷовидонӣ мо бояд чӣ кор кунем?

1. Матто 19:16-30 — «Чавони бой».

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Луқо 10:26 Ба вай гуфт: «Дар шариат чӣ навишта шудааст? шумо чӣ гуна мехонед?

Исо таълим медиҳад, ки барои донистани иродаи Худо, мо бояд каломи Ӯро омӯзем ва фаҳмем.

1. Муҳимияти донистан ва фаҳмидани Каломи Худо

2. Зиндагӣ бо итоаткорӣ ба Каломи Худо

1. Забур 119:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. Ишаъё 8:20 - «Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин аз он сабаб аст, ки дар онҳо нур нест».

Луқо 10:27 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; ва ёри худро мисли худат.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки Худоро бо тамоми қалб, ҷону қувват ва ақли худ дӯст дорем ва ёри худро мисли худамон дӯст дорем.

1. «Худоро дӯст дор ва ёри худро дӯст дор»

2. «Аҳли бузургтарин»

1. Матто 22:37-40 - «Исо ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"».

2. 1 Юҳанно 4:20-21 - «Агар касе гӯяд, ки "ман Худоро дӯст медорам" ва аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад? Ва мо аз Ӯ чунин ҳукме дорем: ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад».

Луқо 10:28 Ба вай гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ: ҳамин тавр кун, ва ту зинда хоҳӣ шуд».

Ин порча аҳамияти риояи аҳкоми Худоро барои наҷот ва зиндагӣ таъкид мекунад.

1. Амрҳои Худо ҳаётбахшанд - Луқо 10:28

2. Ба Худо итоат кунед ва зиндагӣ кунед - Луқо 10:28

1. Такрори Шариат 30:19-20 - "Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кунед, то ки шумо ва насли шумо зинда монем."

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

Луқо 10:29 Аммо ӯ, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: «Ва ёри ман кист?

Марде аз Исо мепурсад, ки ҳамсояаш кист.

1. "Ёри худро дӯст доред: амри Худо ва ҷомеаи мо"

2. "Дили шафқат: ёри ман кист?"

1. Матто 22:39 - "Ва дуюмаш ба он монанд аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор".

2. Румиён 13:8-10 - "Аз ҳеҷ кас қарздор нашавед, балки якдигарро дӯст доред: зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. Барои ин: зино накун, накуш, на дуздӣ, на дуздӣ. , Шаҳодати бардурӯғ надиҳ, тамаъ накун; ва агар ҳукми дигаре бошад, дар ин сухан ба таври мухтасар фаҳмида мешавад: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор. Муҳаббат ба ёри худ бадӣ намекунад; бинобар ин муҳаббат иҷрои қонун».

Луқо 10:30 Исо дар ҷавоб гуфт: «Шахсе аз Ерусалим ба Ериҳӯ фуромад ва ба миёни дуздон афтод, ва онҳо ҷомаи ӯро кашида, захмӣ карданд ва ӯро ниммурда гузошта, рафтанд.

Марде аз Ерусалим ба Ериҳӯ рафт ва роҳзанон ӯро ниммурда гузошт.

1: Мо бояд ба эҳтиёҷмандон раҳм кунем, ҳамон тавре ки Сомарияи Некӯкор буд.

2: Мо аз достони сомарии нек омӯхта метавонем, ки дигаронро дар ҷои аввал гузорем.

1: Матто 22:37-40 - "Исо ба вай гуфт:""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми якум ва бузург аст, ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

2: Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад ва яке аз шумо ба онҳо мегӯед: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед", аммо он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед, ин чӣ фоида дорад? мурдааст».

Луқо 10:31 Ва тасодуфан коҳине аз он тараф фуромад ва ӯро дида, аз он тараф гузашт.

Коҳин аз он тараф мегузашт ва мардеро дид.

1. Қувваи шафқат: Омӯзиши дӯст доштан ва кӯмак ба ниёзмандон

2. Шаҳодат дар бораи муҳаббати Худо: Чӣ тавр мо метавонем дар ҳаёти дигарон фарқият гузорем

1. Яъқуб 2:16 "Зеро, агар касе аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед", аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад?"

2. Матто 25: 35-40 "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед, ба ман либос лозим буд ва шумо маро пӯшондед, Ман бемор будаму ту маро нигоҳубин мекардӣ, дар зиндон будам ва ба аёдати ман омадӣ».

Луқо 10:32 Ва ҳамчунин як левизодае, ки дар он ҷо буд, омада, ба ӯ нигоҳ кард ва аз он тараф гузашт.

Масал дар бораи сомарии нек: Исо дар бораи кӯмак ба ниёзмандон, новобаста аз пайдоиши онҳо, таълим медиҳад.

1. "Дили шафқат: ҳамсоя будан бо ҳама"

2. "Муҳаббат барои ҳама: меҳрубонӣ ба ҳама"

1. Ғалотиён 6:9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем. Пас, ба қадри имкон, ки ба ҳама некӣ кунем, ва алалхусус ба аҳли байти имон».

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

Луқо 10:33 Аммо як сомарӣ ҳангоми сафар ба он ҷое ки буд, омад ва ӯро дида, раҳмаш омад.

Сомарии нек ба мӯҳтоҷ раҳм кард.

1. Қувваи шафқат

2. Қудрати фурӯтанӣ

1. Матто 9:36 - Вақте ки Ӯ издиҳомро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва бечора буданд.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Чунин имон онҳоро наҷот дода наметавонад. Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

Луқо 10:34 Ва назди ӯ рафта, захмҳои ӯро баста, равған ва шароб рехт ва ӯро ба ҳайвони ваҳшии худ савор карда, ба меҳмонхона овард ва ӯро нигоҳубин кард.

Марди сомарӣ ба марде, ки аз дасти роҳзанон захмӣ шудааст, бо бастани захмҳояш, равғану шароб рехта, ба меҳмонхонае меорад, то ӯро нигоҳубин кунад.

1. Сомарияи нек: Намунаи раҳмдилӣ

2. Саховатмандии мехмонхона: Нигохубини марди бегона

1. Ишаъё 58:10 - «Агар шумо худро ба манфиати гуруснагон сарф кунед ва эҳтиёҷоти мазлумонро қонеъ кунед, нури шумо дар торикӣ тулӯъ хоҳад кард, ва шаби шумо мисли нисфирӯзӣ хоҳад буд».

2. 1 Юҳанно 3:17 - «Агар касе дорои дороии моддӣ бошад ва бародар ё хоҳари мӯҳтоҷро бубинад, вале ба онҳо раҳм накунад, чӣ гуна метавонад дар он шахс муҳаббати Худо бошад?

Луқо 10:35 Ва фардо, вақте ки ӯ рафт, ду динор бароварда, ба мизбон дод ва ба вай гуфт: «Ӯро нигоҳубин кун; ва ҳар чӣ бештар сарф кунӣ, вақте ки боз омадаам, ба ту бармегардонам.

Ин порча дар бораи Исо нақл мекунад, ки ба як мизбон ду танга бовар карда, ба ӯ мегӯяд, ки ҳар гуна хароҷоти иловагиро бармегардонад.

1. Зиндагӣ бо саховатмандӣ;

2. Ба намунаи эътимоди Исо пайравӣ кунед.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7-8 - «Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки туро ба таври фаровон баракат диҳад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳар вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед».

2. Масалҳо 11:25 - «Саховатманд нашъунамо меёбад; ҳар кӣ дигаронро тароват бахшад, тароват хоҳад ёфт».

Луқо 10:36 Ба фикри ту, кадоме аз ин се нафар ҳамсояи касе буд, ки ба миёни дуздон афтод?

Масал дар бораи сомарии нек мепурсад, ки кӣ бо шахси мӯҳтоҷ ҳамсоя аст?

1. Мо бояд дигаронро аз худ афзал гузорем ва ба ниёзмандон кумак кунем.

2. Дӯст доштани ҳамсоя маънои бузургтар аз шахси ҳамсоя дорад.

1. Матто 22:37-40 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор.

2. Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

Луқо 10:37 Ва гуфт: «Он ки ба ӯ марҳамат кардааст». Исо ба вай гуфт: «Бирав ва ту низ ҳамин тавр кун».

Ин порча аҳамияти раҳмдилӣ ба дигаронро таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ бо меҳрубонӣ: амал кардани муҳаббат ва меҳрубонии бебозгашт"

2. "Қувваи шафқат: чӣ гуна ҳамдардӣ метавонад ҳаётро тағир диҳад"

1. Мико 6:8 - «Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз инсоф ва дӯст доштани меҳрубонӣ ва фурӯтанӣ дар назди Худои худ?»

2. Матто 5:7 - «Хушо раҳимон, зеро ки онҳо марҳамат хоҳанд шуд».

Луқо 10:38 Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, Ӯ ба деҳае даромад; ва Марто ном зане Ӯро дар хонаи худ қабул кард.

Марто Исоро дар хонаи худ қабул кард.

1. Дарси меҳмоннавозӣ: истиқболи дигарон дар хонаҳоямон.

2. Аз намунаи Марто дар бораи меҳмоннавозӣ омӯхтан.

1. Румиён 12:13 - «Ба халқи Худованд, ки мӯҳтоҷанд, нақл кунед. Меҳмоннавозӣ кунед».

2. 1 Петрус 4:9 - «Бе шикоят ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед».

Луқо 10:39 Ва ӯ хоҳаре дошт, ки Марям ном дошт, ки вай низ назди пойҳои Исо нишаста, каломи Ӯро шунид.

Марям хоҳари Марто буд, ки ба гӯш кардани таълимоти Исо бахшида буд.

1) Вафодорӣ ба шунидани таълимоти Исо аз ҳама муҳим аст

2) Намунаи Марям оид ба гӯш кардани таълимоти Исо рӯҳбаландкунанда аст

1) Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

2) Масалҳо 4:20-22 - Писарам, ба суханони ман диққат деҳ; Гӯши худро ба суханони ман моил кун. Аз пеши назари ту раҳо нашаванд; онҳоро дар дили худ нигоҳ доред. Зеро ки онҳо барои онҳое ки онҳоро меёбанд, ҳаёт ва барои тамоми ҷисми онҳо шифо мебошанд.

Луқо 10:40 Аммо Марто аз хизмати бисьёр ғамгин шуда, назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо! Оё парвое надорӣ, ки хоҳари ман маро танҳо гузоштааст? бинобар ин ба вай амр деҳ, ки ба ман кӯмак кунад.

Марто ба Исо шикоят кард, ки хоҳараш ӯро танҳо гузошта, тамоми корҳоро иҷро кунад ва аз Ӯ хоҳиш кард, ки ба хоҳараш бигӯяд, ки ба вай кӯмак кунад.

1. Аҳамияти ҳамкорӣ дар ваҳдат

2. Муҳимияти ба ӯҳда нагирифтани аз ҳад зиёд.

1. 1 Қӯринтиён 12:14-26 - Фаҳмонед, ки чӣ тавр ҷисми Масеҳ якҷоя кор мекунад ва чӣ гуна ҳар як узв муҳим аст

2. Воиз 4:9-10 - Муҳимияти доштани ҳамсафарон дар ҳаёт ва то чӣ андоза якҷоя кор кардан аз ҷудо шуданро тавсиф мекунад.

Луқо 10:41 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Марто, Марто!

Марто аз ҳад зиёд ғамгин буд ва Исо ба вай таълим медиҳад, ки дар ҷои аввал гузошта шавад.

1: Афзалияти иродаи Худоро аз иродаи худамон

2: Оромии ақл ва дил

1: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2: Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ

накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва бадан бештар аст. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, онҳо намекоранд, дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмониатон онҳоро мехӯронад, оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? соат ба ҳаёти шумо?"

Луқо 10:42 Аммо як чиз лозим аст: Марям он қисми хуберо баргузид, ки аз вай гирифта намешавад.

Марям як чизи заруриро интихоб кард, ки аз вай гирифта намешавад.

1. Чизи зарурӣ: Интихоби беҳтарин аст

2. Намунаи Марям: Аз паи он чизе ки муҳимтар аст

1. Масалҳо 4:23, "Аз ҳама муҳим, дили худро нигоҳ дор, зеро ҳар коре, ки мекунӣ, аз он бармеояд."

2. Матто 6:33, "Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад".

Луқо 11 дуои Худованд, таълимоти Исо дар бораи дуо, баҳсҳои Ӯ бо фарисиён ва шариатдонон ва огоҳиҳо дар бораи беимонӣ иборат аст.

Сархати 1: Боб бо яке аз шогирдони Исо оғоз мешавад, ки аз Ӯ хоҳиш мекунад, ки ба онҳо чӣ тавр дуо гуфтанро омӯзад. Дар ҷавоб Исо дуои намунавӣ дод, ки бо номи «Дуои Худованд» маъруф аст (Луқо 11:1–4). Сипас ӯ ба воситаи масал дар бораи дӯсте, ки нисфи шаб омада нон мепурсад, ба онҳо дар бораи истодагарӣ дар дуо таълим дод. Дӯст на барои дӯстӣ, балки ба хотири далерӣ ва истодагарӣ кӯмак мегирад (Луқо 11:5-8). Исо таъкид кард, ки онҳо бояд бипурсанд, биҷӯянд ва дар дуоҳои худ дарро тақ-тақ кунанд, дар бораи Худо ба падари нек монанд аст, ки ба онҳое, ки аз Ӯ мепурсанд, тӯҳфаҳои хуб медиҳад (Луқо 11:9-13).

Сархати 2: Пас аз ин таълимот оид ба дуо, Исо деверо аз марде берун кард, ки вай ба сухан гуфтан тавонист. Баъзе аз мардум Ӯро айбдор карданд, ки девҳоро ба воситаи Баал-Забул (Шайтон) берун мекунад, аммо Ӯ инро рад карда, гуфт, ки агар Шайтон бар зидди худ ҷудо шавад, подшоҳии ӯ истода наметавонад. Ӯ ҳамчунин гуфт, ки агар ӯ девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун кунад, пайравонашон онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? Ҳамин тариқ, онҳо худашон довар хоҳанд шуд, ки номувофиқатии худро нишон медиҳанд, мантиқи онҳо минбаъд гуфта мешавад, ки ҳар кӣ бо ӯ нест, бар зидди ӯ ҷамъ намешавад, пароканда мекунад ва бетарафиро нишон медиҳад, вақте ки Салтанат Худоро интихоб намекунад, ҷанги рӯҳонии байни бадии нек (Луқо 11:14-23).

Сархати 3: Сипас Исо дар бораи рӯҳи нопок сухан гуфт, ки одамро тарк мекунад, дар ҷойҳои хушку холӣ рафта, дар ҷустуҷӯи оромиш намеёбад, ки мегӯяд: «Ман аз хона бармегардам». Вақте ки он меояд, ки хонаи ҷорӯбзада ва тоза кардани тартиботро пайдо мекунад ва ҳафт рӯҳи дигар аз худаш бадтарро мегирад, онҳо дар он ҷо зиндагӣ мекунанд, ҳолати ниҳоии шахс аз огоҳии аввал аз хатари диндории холӣ бе тавбаи ҳақиқӣ табдил ёфта, ғуломии рӯҳонии давлатиро боз ҳам бадтар мекунад (Луқо 11:24- 26). Ҳангоме ки Ӯ ин суханонро мегуфт, издиҳоми занҳо нидо мекарданд: «Шинҳои муборак ба ту синаҳое зоид, ки туро шир медоданд!» Аммо дар посух гуфт: "Хушо онон, ки суханро мешунаванд, Худо ба он итоат мекунад" бо таъкид ба аҳамияти итоаткорӣ имон бар робитаҳои физикии биологӣ дар охир боби ҷамъбасти силсилаи мусибатҳо баён шудааст Фарисиён коршиносони қонун риё қонуниятро беэътиноӣ кардан ба адолат муҳаббати Худоро дӯст доштани нур чароғ бадан чашми солим тамоми бадан пур нур аммо вақте ки ҷисми носолим пурра торикӣ аст. Огоҳӣ бодиққат равшанӣ дар дохили моро таъмин кунед, на торикӣ, ки аҳамияти покии ботинӣ нисбат ба намуди зоҳирии зоҳирии динӣ.

Луқо 11:1 Ва ҳангоме ки Ӯ дар ҷое дуо мегуфт, ҳангоме ки тамом шуд, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Мо низ дуо гуфтанро таълим деҳ, чунон ки Яҳё низ ба шогирдонаш таълим медод».

Шогирдон аз Исо хоҳиш карданд, ки ба онҳо дуо гуфтанро таълим диҳад.

1. Омӯзиши дуо кардан бо Исо: Чӣ тавр бо Худо муносибатҳои наздикро инкишоф додан мумкин аст

2. Қувваи дуо: Чӣ тавр ба мӯъҷизаҳо ва баракатҳои Худо дастрасӣ пайдо кард

1. Юҳанно 15:7 - «Агар шумо дар Ман бимонед, ва суханони Ман дар шумо бимонанд, ҳар чӣ хоҳед, биталабед, ва он барои шумо хоҳад шуд».

2. Ибриён 4:16 - «Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем».

Луқо 11:2 Ва ба онҳо гуфт: «Вақте ки дуо мегӯед, бигӯед: "Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод". Малакути Ту биёяд. Иродаи Ту, чунон ки дар осмон, дар замин ба амал ояд.

Исо ба шогирдонаш тарзи дуо гуфтанро таълим дод ва ба онҳо дастур дод, ки ба Худо ҳамчун «Падари мо дар Осмон» муроҷиат кунанд ва дар бораи он дуо кунанд, ки иродаи Ӯ, чунон ки дар осмон аст, дар рӯи замин иҷро шавад.

1. Дуо кардан барои иродаи Худо: Маънои ва аҳамияти таълимоти Исо

2. Ҷустуҷӯи Малакути Худо: Ба воситаи дуо овардани осмон ба замин

1. Матто 6:9-13 - Таълимоти Исо дар бораи дуои Худованд

2. 1 Юҳанно 5:14-15 - Дуо кардан мувофиқи иродаи Худо

Луқо 11:3 Ба мо нони ҳаррӯзаи моро рӯз ба рӯз бидеҳ.

Ин оят дархости Исо ба Худо барои таъмини рӯзгор аст.

1. "Нони ҳаррӯзаи худро талаб кардан чӣ маъно дорад?"

2. "Қувваи дархости мӯътамад ба Худо"

1. Матто 6:11 - «Имрӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ».

2. Забур 145:15-16 - «Чашмони ҳама ба Ту менигаранд, ва ба онҳо дар сари вақт хӯрок медиҳӣ. Шумо даст кушоед; ту хоҳиши ҳар мавҷуди зиндаро қонеъ мекунӣ».

Луқо 11:4 Ва гуноҳҳои моро биомурз; зеро ки мо низ ҳар касеро, ки аз мо қарздор аст, мебахшем. Ва моро ба васваса наандоз; балки моро аз бадӣ раҳо кун.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки аз Худо бахшиш пурсем, ба васваса наафтем ва аз бадӣ раҳоӣ ёбад.

1. Даъват ба тавба ва омурзиш

2. Ҳифзи Худо аз васвасаҳо

1. Матто 6:12-15 - қарзҳои моро бубахш, чунон ки мо қарздорони худро мебахшем

2. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани ӯ нагӯяд, ки "манро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд.

Луқо 11:5 Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Кадоме аз шумо дӯсте дошта бошад ва нисфи шаб назди вай рафта, ба вай гӯяд: "Эй дӯст! ба ман се нон қарз деҳ";

Исо моро ташвиқ мекунад, ки дар ҳолати мӯҳтоҷӣ аз дигарон кӯмак пурсем.

1: Мо набояд тарсем, ки дар мавриди ниёзамон аз дигарон кӯмак пурсем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба дигарон дар мӯҳтоҷ кӯмак кунем, чунон ки Худо ба мо кӯмак кардааст.

1: Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода хоҳад шуд; Андозаи хубе, ки фишурда ва ларзонда шуда, давида, ба синаи ту хоҳанд дод.

2: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худпарастӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

Луқо 11:6 Зеро ки дӯсти ман дар сафараш назди ман омадааст, ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам?

Дӯсте меҳмон аст ва сухангӯ чизе барои пешниҳоди онҳо надорад.

1. Муҳимияти меҳмоннавозӣ: Луқо 14:12-14

2. Қувваи имон: Матто 17:20

1. Масалҳо 25:21: Агар душманат гурусна бошад, ба ӯ нон деҳ, то бихӯрад; ва агар ташна бошад, ба вай об деҳ, то бинӯшад.

2. Румиён 12:13: Бо халқи Худованд, ки мӯҳтоҷанд, мубодила кунед. Меҳмоннавозӣ кунед.

Луқо 11:7 Ва ӯ аз дарун ҷавоб дода, гӯяд: "Маро ташвиш надиҳед: дар ҳоло баста аст, ва фарзандонам бо ман дар бистар ҳастанд; Ман наметавонам барҳоста ба ту

диҳам.

Мард аз ҷояш хестан ва кушодан дарро рад мекунад, то ба шахси дар берун истода чизеро, ки онҳо талаб мекунанд, диҳад, зеро фарзандонаш бо ӯ дар бистаранд.

1. Қудрати оила: Омӯзиши аҳамияти ҳифз ва сармоягузорӣ ба оилаҳои мо.

2. Арзиши саховатмандӣ: Баррасии таъсири меҳрубонӣ ба дигарон.

1. Эфсӯсиён 6:4 - «Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбият».

2. Матто 25:35-36 - «Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшидан додед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед».

Луқо 11:8 Ба шумо мегӯям: гарчанде ки вай бархоста, ба вай намедиҳад, зеро ки дӯсти вай аст, аммо аз сабаби ғамгинии худ бархоста, ба вай ҳарчи лозим бошад, хоҳад дод.

Муҳимияти истодагарӣ ва қатъият таъкид карда мешавад, зеро Исо мефаҳмонад, ки ҳатто агар дархост рад карда шавад, агар касе истодагарӣ кунад, ба онҳо он чизе, ки ба онҳо лозим аст, дода мешавад.

1. "Қувваи истодагарӣ: расидан ба фаротар аз инкор"

2. «Рузи Худо ба воситаи сабр»

1. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари одами одил фоидаи зиёд дорад".

2. Филиппиён 4:6-7 - "Ҳеҷ чиз эҳтиёт нашавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо нигоҳ хоҳад дошт ва ақлҳо ба воситаи Исои Масеҳ».

Луқо 11:9 Ва Ман ба шумо мегӯям: биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд.

Худо дуоҳои моро иҷобат мекунад, агар мо бипурсем, биҷӯем ва дарро тақ-тақ кунем.

1. Агар мо бо имон дуо кунем, Худо ниёзҳои моро қонеъ мекунад.

2. Агар мо Ӯро бо ҷидду ҷаҳд биҷӯем, Худо дарҳоро мекушояд.

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Матто 7:7-8 - Биталабед, ва ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

Луқо 11:10 Зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

Худо касонеро, ки мепурсанд, меҷӯянд ва дарро тақ-тақ мекунанд, подош медиҳад.

1: Қувваи Дуо - Худо ҳамеша дуоҳои моро иҷобат мекунад ва дари ниёзҳои моро мекушояд.

2: Баракати Имон - Ба Худо бовар кунед, ки Ӯ ҳамеша ба мо рӯзӣ медиҳад.

1: Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2:1 Юҳанно 5:14-15 - Ин боварӣест, ки мо дар назди Ӯ дорем, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад. Ва агар донем, ки Ӯ моро дар ҳар чизе ки талаб кунем, мешунавад, мо медонем, ки мо хоҳишҳое дорем, ки аз Ӯ талаб кардаем.

Луқо 11:11 Агар писаре аз касе аз шумо, ки падар аст, нон талаб кунад, оё ба вай санг медиҳад? ё агар аз моҳӣ пурсад, оё барои моҳӣ ба вай мор медиҳад?

Исо ба издиҳом саволи риторикӣ дар бораи муносибати байни волидон ва фарзандони онҳо медиҳад ва оё падар ба писараш ба ҷои нон ё моҳӣ санг ё мор

медиҳад?

1. Муҳаббати Падар - Омӯзиши муҳаббати беандозаи падар нисбат ба фарзанд.

2. Қудрати саволи риторикӣ - Омӯзиши қудрати истифодаи Исо аз саволҳои риторикӣ барои шубҳа ва илҳом бахшидан ба шунавандагон.

1. Матто 7:9-11 - «Кадоме аз шумо, ки писараш нон пурсад, ба ӯ санг медиҳад?»

2. Ишаъё 28:23-29 - "Вай мисли насими тароватбахш аз шимол ва шамоли гарм аз биёбон хоҳад буд. Ӯ одамони хастаро тароват хоҳад дод, онҳоро мисли чашмаи об дар замини хушк ва хаста зинда мекунад".

Луқо 11:12 Ё агар тухм биталабад, ба ӯ каждум тақдим мекунад?

Дар ин порча пурсида мешавад, ки чаро Худо бар ивази дархости ширин чизе талх медиҳад.

1: Худо ба мо он чизеро, ки сазовори он ҳастем, намедиҳад, ба мо он чизеро, ки лозим аст, медиҳад.

2: Аз Худо талаб кун он чиро, ки даркорат, ба ту беҳтарини онро медиҳад.

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Луқо 11:13 Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, медонед, ки чӣ гуна ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек бидиҳед, пас Падари осмонии шумо чӣ қадар зиёдтар Рӯҳулқудсро ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, ато хоҳад кард?

Худо мехоҳад, ки Рӯҳулқудсро ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, диҳад.

1. Тӯҳфаи Рӯҳулқудс - Чӣ гуна Муҳаббати Худо аз муҳаббати мо бузургтар аст

2. Омӯзиши талаб кардани Рӯҳулқудс - Рушд дар имон ва муносибат бо Худо

1. Яъқуб 4:2-3 - Шумо надоред, зеро намепурсед.

2. 1 Юҳанно 5:14-15 - Биталабед ва хоҳед гирифт, то шодии шумо пур шавад.

Луқо 11:14 Ва ӯ иблисро берун мекард, ва он гунг буд. Ва ҳангоме ки иблис берун шуд, гунг ба сухан баромад; ва мардум ҳайрон шуданд.

Исо девро аз одам берун кард, ки он мард қобилияти сухан гуфтанро барқарор кард. Мардум аз ин муъчиза дар хайрат монданд.

1. Қудрати Худо барои барқарор кардан: мӯъҷизаи Исо дар шифо додани марди гунг

2. Вафодории Худо дар ҳолатҳои фавқулодда

1. Матто 9:6-7 - Аммо то бидонед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳҳоро дорад, (он гоҳ ба мафлуҷ мегӯяд:) Бархез, бистари худро бардор ва назди худ бирав. хона. Ва бархоста, ба хонаи худ рафт.

2. Забур 103:1-5 - Худовандро баракат деҳ, эй ҷони ман; ва ҳар он чи дар даруни ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ. Худовандро, эй ҷонам, баракат деҳ, ва ҳама неъматҳои ӯро фаромӯш накун: Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад; Ки ҷони туро аз ҳалокат раҳо мекунад; ки туро бо эҳсон ва марҳамат тоҷ мегузорад; Ки даҳони туро ба некиҳо сер мекунад; то ки ҷавонии ту мисли уқоб нав шавад.

Луқо 11:15 Аммо баъзеи онҳо гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи Баал-Забул, сардори девҳо берун мекунад».

Баъзе одамон Исоро айбдор карданд, ки Баал-Забул, сардори девҳоро барои берун кардани девҳо истифода мебарад.

1. Айбдоркунии Исо: Чӣ тавр ба иттиҳомоти бардурӯғ ҷавоб додан мумкин аст

2. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо муқобилиятҳоро мағлуб мекунад

1. Матто 12:28-29, "Аммо агар ман девҳоро бо Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, пас Малакути Худо бар шумо омадааст. Ё чӣ тавр касе метавонад ба хонаи шахси зӯроваре даромада, молу мулки ӯро ғорат кунад, магар он ки вай аввал ба занҷир набандад. одами тавоно? Ва он гоҳ хонаи худро ғорат мекунад».

2. Румиён 8:31-32, «Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо худ ҳама чизро ба мо набахшад?»

Луқо 11:16 Ва дигарон Ӯро озмуда, аломате аз осмон аз Ӯ талаб карданд.

Баъзе одамон аз Исо барои имтиҳон аломате аз осмон пурсиданд.

1. Хатари имтиҳони Худо

2. Муҳимияти имон ба Исо

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Матто 4:7 - «Исо ба вай гуфт: «Боз навишта шудааст: "Худованд Худои худро наозмоед"».

Луқо 11:17 Аммо Ӯ андешаҳои онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, ба харобазор табдил меёбад; ва хонае, ки бар зидди хона тақсим шудааст, меафтад.

Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, нобуд хоҳад шуд.

1: Ваҳдати байни ҷомеа барои муваффақият муҳим аст.

2: Якҷоя қувват ва субот меорад.

1: Матто 12:25 - Исо гуфт: "Ҳар салтанате, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, хароб хоҳад шуд ва ҳар шаҳр ё хонаводае, ки бар зидди худ аз ҳам ҷудо шудааст, устувор нахоҳад монд".

2: Эфсӯсиён 4:3 - Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.

Луқо 11:18 Агар шайтон низ бар зидди худ аз ҳам ҷудо шавад, подшоҳии вай чӣ гуна устувор мемонад? зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам.

Малакути Шайтон истода наметавонад, агар ӯ бар зидди худ ҷудо шавад, аммо душманони Исо ӯро бардурӯғ айбдор карданд, ки девҳоро тавассути Баал-Забул берун мекунад.

1. Беҳудаи ниҳоии бадӣ - қудрати Худо ҳамеша ба макрҳои шайтон ғолиб меояд.

2. Муҳимияти ҳақиқат - Исо қудрат дорад, ки дурӯғ ва айбдоркуниҳои бардурӯғро мағлуб кунад.

1. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

2. 1 Юҳанно 4:4 - Эй фарзандони хурдсол, шумо аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

Луқо 11:19 Ва агар ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунанд? бинобар ин онҳо доварони шумо хоҳанд буд.

Исо фарисиёнро даъват мекунад, ки қудрати Ӯро ҳамчун Писари Худо қабул кунанд ва аз онҳо мепурсад, ки чӣ тавр онҳо қудрати мӯъҷизаҳои Ӯро шарҳ медиҳанд, агар Ӯ аз осмон набошад.

1: Суханони Исо дар Луқо 11:19 ҳамчун ёдраскуние хизмат мекунанд, ки мо бояд бо омодагӣ ба қабул кардани қудрати Ӯ ва аз паи Ӯ ҳамчун Писари Худо пайравӣ кунем.

2: Мо бояд худро фурӯтан кунем ва қудрати мӯъҷизаҳои Исоро эътироф кунем ва қудрати Ӯро ҳамчун Писари Худо қабул кунем.

1: Матто 28:18-20 - "Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: "Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва

онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Луқо 11:20 Аммо агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун кунам, бешубҳа Малакути Худо бар шумо омадааст.

Вақте ки Исо бо ангушти Худо девҳоро берун кард, Малакути Худо фаро расид.

1. Худо бо мост ва омадааст, то Малакути Осмонро ба мо биёрад

2. Исо Масеҳ аст ва ба воситаи қудрати Худо наҷот меорад

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд. Ва номи Ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Румиён 14:17 - Зеро ки Малакути Худо на хӯрдану нӯшидан, балки адолат, осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

Луқо 11:21 Вақте ки марди пурқувват қасри худро нигоҳ медорад, молу мулкаш дар осоиштагӣ аст.

Марди тавоное, ки дар ин порча зикр шудааст, рамзи он аст, ки чӣ гуна афроди тавоно ва амн метавонанд дороии худро ба осонӣ ҳифз кунанд.

1. Қудрати Худо барои муҳофизати мо

2. Қуввати имон дар замонҳои душвор

1. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад. Ман дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман; ба вай бовар хохам кард.

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ

метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо набахшад?

Луқо 11:22 Аммо ҳангоме ки қавитар аз ӯ бар ӯ омада, ғолиб ояд, тамоми зиреҳи ӯро, ки ба он боварӣ дошт, гирифта, ғанимати худро тақсим мекунад.

Қувват метавонад эътимоди заифонро аз байн барад.

1: Қувват дар Худо ягона муҳофизати ҳақиқӣ аст.

2: Мо бояд аз такя ба қудрати ғайр аз Худо эҳтиёт бошем.

1: Забур 18: 2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2: Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

Луқо 11:23 Ҳар кӣ бо Ман нест, зидди Ман аст, ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.

Ҳар кӣ аз ҷониби Худо набошад, мухолифи Ӯст ва ба ҷои ҷамъшуда пароканда мешавад.

1: Мо бояд дар тарафи Худо бошем, то ки бо Ӯ ҷамъ шавем.

2: Мо бояд дар имони худ ба Худо ягона бошем, то пароканда нашавем.

1: Матто 12:30 - "Ҳар кӣ бо Ман нест, зидди ман аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мешавад".

2: Яъқуб 4:4 - "Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост".

Луқо 11:24 Вақте ки рӯҳи палид аз одам берун мешавад, дар ҷустуҷӯи оромӣ дар ҷойҳои хушк қадам мезанад; ва ҳеҷ чиз наёфта, мегӯяд: «Ба хонаи худ, ки аз он ҷо берун омадаам, бармегардам».

Рӯҳи палид, вақте ки аз одам берун карда мешавад, ҷои нав меҷӯяд, аммо оромӣ намеёбад ва ҳамин тавр ба шахсе, ки аз он омада буд, бармегардад.

1. Қудрати Худо метавонад рӯҳи нопокро мағлуб кунад

2. Фурӯтанӣ ва дуо барои муқобилат кардан ба рӯҳи палид кӯмак карда метавонад

1. Яъқуб 4:7-8 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. Эфсӯсиён 6:12 Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмотҳои ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

Луқо 11:25 Ва чун омад, дид, ки онро рӯфта ва ороста шудааст.

Дар порча аз хонае сухан меравад, ки холӣ ва ботартиб аст.

1. "Арзиши омодагӣ" - А дар бораи аҳамияти доштани зиндагии ботартиб ва омода барои вақте ки Худованд бармегардад.

2. «Зебоии тартиб» — А дар бораи зебой ва кувваи тартибу интизом дар хаёти мо.

1. Матто 6:33 - «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Масалҳо 16:9 - "Дили одам роҳи худро нақша мекунад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад".

Луқо 11:26 Он гоҳ вай рафта, ҳафт рӯҳи дигареро, ки аз худаш шариртар аст, ба назди Ӯ меорад; ва онҳо дохил шуда, дар он ҷо сокинанд; ва ҳолати охирини он одам аз аввалаш бадтар аст.

Исо ҳушдор медиҳад, ки агар рӯҳи палид ба ҳаёти инсон баргардонида шавад, он

ҳафт рӯҳи палидро бо худ меорад, ки дар натиҷа вазъи пештара хеле бадтар мешавад.

1. Хатарҳои ба душман баргаштан ба ҳаёти шумо.

2. Муҳимияти нигоҳ доштани қалб ва ақли худ аз гуноҳ.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи пурраи Худоро ба бар кунед, то аз қувваҳои рӯҳии бадӣ муҳофизат кунед.

2. 1 Петрус 5:8-10 - Ҳушёр ва бомулоҳиза бошед, ба иблис муқобилат кунед ва ӯ гурезад.

Луқо 11:27 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро мегуфт, зане аз аҳли ҷамоат овози худро баланд карда, ба Ӯ гуфт: «Хушо бачане ки туро зоид, ва папаҳое, ки ту ширидай».

Зане Исоро ситоиш кард, ки аз батни муборак таваллуд шудааст ва тарбияи баракат дорад.

1. Чӣ тавр мо метавонем аз Исо баракат гирем

2. Нерӯи ҳамду сано ва баракат

1. Луқо 1:42 - "Ва ӯ бо овози баланд сухан ронда, гуфт: "Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст меваи батни ту."

2. Забур 103:1-5 - "Худовандро муборак кун, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар дохили ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак деҳ. Худовандро, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун: Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад. ; ки тамоми бемориҳои туро шифо мебахшад; ки ҷони туро аз ҳалокат раҳоӣ медиҳад; ки туро бо меҳрубонӣ ва марҳамати меҳрубонӣ тоҷ мекунад; ки даҳони туро аз чизҳои нек сер мекунад, то ки ҷавонии ту мисли уқоб нав шавад».

Луқо 11:28 Аммо ӯ гуфт: «Бале, хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд».

Исо гуфт, ки онҳое, ки Каломи Худоро мешунаванд ва ба он итоат мекунанд, хушбахтанд.

1. Неъмати тоат

2. Қудрати гӯш кардани Каломи Худо

1. Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

2. Забур 119:11 Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардаам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Луқо 11:29 Ва ҳангоме ки мардум ҷамъ шуданд, Ӯ ба сухан оғоз кард: «Ин насли бад аст; онҳо аломате меҷӯянд; ва ба он аломате дода нахоҳад шуд, ҷуз аломати Юнуси набӣ.

Ин порча дар бораи насиҳати Исо ба мардум сухан меронад, ки ба ҷои имон аз Ӯ нишонаҳо меҷӯянд.

1. "Нишонаи имон: Омӯзиши таваккал ба Худо"

2. «Аломати Юнус: Омӯзиши итоаткорӣ»

1. Ишаъё 7:9 - "Агар бовар накунед, устувор намешавед".

2. Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. Аммо касе гӯяд: "Ту имон дорӣ ва ман аъмол дорам". Ба ман имони худро ғайр аз аъмоли худ нишон диҳед, ва ман ба шумо имони худро бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

Луқо 11:30 Зеро, чунон ки Юнус барои мардуми Нинве аломате буд, Писари Одам низ барои ин насл аломате хоҳад буд.

Исо нишона барои ин насл аст, чунон ки Юнус барои мардуми Нинве нишонае буд.

1. Исо Иҷрои пешгӯиҳои Аҳди Қадим аст

2. Умед ба Исо барои насли нав

1. Юнус 1: 1-3, "Акнун каломи Худованд ба Юнус ибни Амитой нозил шуда, гуфт: "Бархез, ба Нинве, он шаҳри бузург бирав ва ба муқобили он нидо кун, зеро ки шарри онҳо пеш аз ин омада буд. ман.' Аммо Юнус бархост, то аз ҳузури Худованд ба Таршиш гурезад. Ӯ ба Ёфо фуруд омад ва киштӣ ёфт, ки сӯи Таршиш меравад».

2. Матто 16:4, «Насли шарир ва зинокор аломат меҷӯяд, вале ба он ҷуз аломати Юнус ҳеҷ аломате дода нахоҳад шуд».

Луқо 11:31 Маликаи ҷануб дар рӯзи доварӣ бо одамони ин насл бархоста, онҳоро маҳкум хоҳад кард, зеро ки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз гӯшаву канори замин омадааст; ва инак, бузургтар аз Сулаймон дар ин ҷост.

Хиради Худо аз ҳар ҳикмате, ки дар рӯи замин мавҷуд аст, бузургтар аст.

1: Ҳикмати Худоро аз ҳама болотар биҷӯед

2: Маликаи Ҷануб ба мо аҳамияти ҷустуҷӯи ҳикмати Худоро нишон медиҳад

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2: Масалҳо 2: 1-5 - Писарам, агар суханони Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон дорӣ; Ба тавре ки гӯши худро ба ҳикмат моил кун ва дили худро ба хирад водор кунӣ. Оре, агар аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯй, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯйӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Луқо 11:32 Мардуми Нинве дар рӯзи доварӣ бо ин насл бархоста, онро маҳкум хоҳанд кард, зеро ки онҳо аз мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, бузургтар аз Юнус дар ин ҷост.

Доварии Худо дар бораи ин насл аз муқоиса бо тавбаи Ниневиён дар посух ба мавъизаи Юнус хоҳад буд.

1: Мо бояд худро фурӯтан кунем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем, то файзи Худоро қабул кунем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки доварии Худо дар бораи ин насл аз муқоисаи он ба тавбаи Ниневиён дар посух ба мавъизаи Юнус хоҳад буд.

1: Юил 2:12-13 «Бо вуҷуди ин, - мегӯяд Худованд, - бо тамоми дили худ, бо рӯза, бо гиря ва мотам назди Ман баргардед; ва дилҳои худро пора кунед, на либоси худро». Ба Худованд Худои худ баргардед, зеро ки Ӯ меҳрубон ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати пурқувват аст.

2: Ишаъё 55:6-7 Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Луқо 11:33 Ҳеҷ кас шамъро даргиронда, онро на дар ҷои пинҳонӣ, на дар зери бутта, балки бар шамъдон мегузорад, то онҳое ки медароянд, равшаниро бубинанд.

Исо одамонро ташвиқ мекунад, ки нури дониш ва ҳақиқатро мубодила кунанд, то онҳое ки ворид мешаванд, аз он баҳра баранд.

1. «Рушансозии роҳ: табодули нури дониш ва ҳақиқат»

2. "Бушел ва шамъдон: Қудрати равшан кардани дигарон"

1. Матто 5:14-16 «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Масалҳо 4:18 "Аммо роҳи одилон мисли нури субҳ аст, ки то рӯзи пурра равшантар ва равшантар аст".

Луқо 11:34 Нури бадан чашм аст; бинобар ин, вақте ки чашми ту муҷаррад аст, тамоми баданат низ аз нур пур мешавад; лекин вақте ки чашмат бад бошад, ҷисми ту низ аз зулмот пур мешавад.

Исо таълим медиҳад, ки агар чашм нек бошад, тамоми бадан пур аз нур мешавад, аммо агар чашм бад бошад, тамоми бадан аз зулмот пур мешавад.

1. Бо чашми имон дидан

2. Дар нури Каломи Худо рафтор кардан

1. Эфсӯсиён 5:8 - Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед.

2. Матто 6:22-23 - Чашм чароғи бадан аст. Пас, агар чашмат солим бошад, тамоми баданат пур аз нур мешавад, аммо агар чашмат бад бошад, тамоми баданат пур аз торикӣ хоҳад буд.

Луқо 11:35 Пас, эҳтиёт бошед, ки нуре ки дар ту аст, зулмот набошад.

Исо пайравонашро огоҳ мекунад, то боварӣ ҳосил кунанд, ки нури даруни онҳо ба зулмот иваз нашавад.

1. Нури ҷаҳон: Қувваи имон

2. Ғалаба кардани торикии гуноҳ ба воситаи нури Исо

1. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Филиппиён 2:15-16 - «То ки шумо беайб ва бегуноҳ, фарзандони Худо бошед, дар миёни насли каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғҳои ҷаҳон дурахшидед ва каломи ҳаётро нигоҳ доред. .»

Луқо 11:36 Пас, агар тамоми баданат пур аз рӯшноӣ бошад, ва ҳеҷ қисми торик набошад, тамоми бадан пур аз нур хоҳад буд, чунон ки дурахши шамъ ба ту равшанӣ мебахшад.

Исо таълим медиҳад, ки агар тамоми бадани мо пур аз нур бошад, он ҳамон тавре ки шамъ равшанӣ медиҳад, равшан хоҳад шуд.

1. "Нури ҷаҳон: Оғӯш ва мубодилаи нури Масеҳ"

2. "Бадани нур: чӣ гуна бояд дар нури Масеҳ зиндагӣ кард"

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо ҳамду сано гӯянд. ки дар осмон аст».

2. Юҳанно 8:12 - «Он гоҳ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам: ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, дар зулмот роҳ нахохад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».

Луқо 11:37 Ва ҳангоме ки Ӯ сухан мегуфт, фарисие аз Ӯ хоҳиш кард, ки бо Ӯ хӯрок бихӯрад;

Фарисӣ аз Исо хоҳиш кард, ки бо ӯ хӯроки шом хӯрад ва Исо қабул кард.

1. Қабули даъватҳо: Намунаи Исо дар фурӯтанӣ

2. Қудрати меҳмоннавозӣ: истиқболи Исо дар ҳаёти мо

1. Матто 11:29 - «Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт».

2. Эфсӯсиён 5:1-2 - «Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо дод».

Луқо 11:38 Фарисӣ инро дида, тааҷҷуб кард, ки пеш аз хӯрок нашуст.

Вақте ки Исо пеш аз хӯрдани хӯроки шом нашуст, як фарисӣ дар ҳайрат монд.

1. "Маънои шустан: дарси Исо"

2. "Аҳамияти амалҳои Исо: Мулоҳиза аз Луқо 11:38"

1. Юҳанно 13:12-17 - Пойҳои шогирдонашро шустани Исо ҳамчун намоиши

муҳаббат ва фурӯтанӣ.

2. Марқӯс 7:1-5 - Исо фарисиёнро барои он танқид кард, ки онҳо ба шустани маросимӣ, на аҳамияти покии ботиниро таъкид мекунанд.

Луқо 11:39 Ва Худованд ба вай гуфт: «Акнун шумо, фарисиён, беруни коса ва табақро тоза мекунед; аммо даруни ту пур аз ғазаб ва бадӣ аст.

Худованд фарисиёнро барои риёкорӣ сарзаниш кард.

1: Мо бояд ба даруни худ нигоҳ кунем ва диламон пок ва аз бадӣ пок бошад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар имонамон ҳақиқӣ бошем ва он чизеро, ки мавъиза мекунем, амалӣ созем.

1: Матто 15: 8-10 "Ин одамон Маро бо лабҳои худ эҳтиром мекунанд, аммо дилҳояшон аз Ман дур аст. Маро беҳуда парастиш мекунанд; таълимоти онҳо танҳо қоидаҳои инсонист».

2: Яъқуб 1: 26-27 "Агар касе худро диндор ҳисоб кунад, вале забони худро сахт нигоҳ надорад, вай худро фиреб медиҳад ва дини вай бефоида аст. Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан».

Луқо 11:40 Эй аблаҳон, магар Он ки берунро Офарид, чизи дарунро низ ба вуҷуд наовардааст?

Исо фарисиёнро сарзаниш мекунад, ки нафаҳмиданд, ки Худо ҳам ҷанбаҳои берунӣ ва ҳам дарунии одамонро офаридааст.

1. Қудрати офариниши Худо - Тафтиши он, ки чӣ гуна қудрат ва муҳаббати Худо дар офариниши мавҷудоти берунӣ ва дарунии мо ошкор аст.

2. Зарурати рушди ботинӣ - Фаҳмидани зарурати рушди рӯҳонии дохилӣ дар баробари рушди ҷисмонӣ.

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамонро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо онҳоро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

2. Забур 139:13-14 - Зеро ки ҳастии маро офаридай; шумо маро дар батни модарам бофтаед. Туро ситоиш мекунам, зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам; корҳои шумо аҷибанд, ман инро хуб медонам.

Луқо 11:41 Балки аз он чи доред, садақа диҳед; ва инак, ҳама чиз барои шумо пок аст.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки хайрия кунанд ва дарк кунанд, ки Худо онҳоро мебахшад.

1. Истифодаи он чизе, ки мо дорем, барои кӯмак ба дигарон: Мушкилоти хайрия

2. Аз нопок то пок: Қувваи бахшидан

1. Матто 6:1-4 - «Эҳтиёт бошед, ки садақаҳои худро дар пеши одамон ба ҷо наоваред, то ки ба онҳо зоҳир шавед; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт. Пас, ҳангоме ки садақа медиҳӣ, дар пеши худ карнай нанавоз, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки онҳо аз мардум ҷалол ёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо мукофоти худро доранд. Аммо ҳангоме ки ту садақа медиҳӣ, дасти чапат надонад, ки дасти ростат чӣ кор мекунад, то ки садақаат ниҳон бошад; ва Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро мукофот хоҳад дод».

2. Яъқуб 2:15-17 - «Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; Бо вуҷуди он ки шумо ба онҳо чизҳои барои ҷисм заруриро намедиҳед; чи фоида дорад? Ҳамин тавр, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан. Оре, касе метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва ман имони худро ба ту ба воситаи аъмоли худ нишон хоҳам дод".

Луқо 11:42 Аммо вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён! зеро ки шумо аз наъно, каду ва ҳар гуна гиёҳҳо даҳьяк медиҳед, ва аз доварӣ ва муҳаббати Худо гузашт мекунед: инҳоро бояд ба ҷо меовардед, ва дигареро бекор нагузоред.

Ин оят дар бораи нокомии фарисиён сухан меронад, ки чизҳои рӯҳониро аз риояи ҳарфи шариат авлавият намедиҳанд.

1: Мо бояд ҳаёти рӯҳонии худро дар ҷои аввал гузорем ва кӯшиш кунем, ки ба Худо бо тамоми дили худ хизмат кунем, на танҳо амалҳоямон.

2: Мо набояд фаромӯш кунем, ки ба ҳамватанамон муҳаббат зоҳир кунем, зеро маҳз тавассути муҳаббати худ мо садоқати худро ба Худо нишон медиҳем.

1: Матто 22:37-40 - Исо ба вай гуфт: ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

2: Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ ва Ӯро дӯст дорӣ, Бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ва риоя кардани аҳкоми Худованд ва фароизи Ӯ, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям?

Луқо 11:43 Вой бар ҳоли шумо, эй фарисиён! зеро ки шумо дар куништҳо курсиҳои боло нишастан ва дар бозорҳо салом гуфтанро дӯст медоред.

Фарисиён барои дӯст доштани мансабҳои шарафманд ва ҷустуҷӯи эътироф дар ҷойҳои ҷамъиятӣ сарзаниш карда мешаванд.

1: Паёми Худованд ба фарисиён ин аст, ки ба ҷои он ки дар фурӯтанӣ иззат талаб кунанд.

2: Мо набояд аз эътироф барангезем, балки кӯшиш кунем, ки ба дигарон фурӯтанона хизмат кунем.

1: Матто 23:12 - "Ва ҳар кӣ худро баланд кунад, паст хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд."

2: Филиппиён 2:3 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки бо фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар қадр кунад."

Луқо 11:44 Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, риёкорон! зеро ки шумо мисли қабрҳое ҳастед, ки ба назар намоён нестанд, ва одамоне, ки бар онҳо мегузаранд, аз онҳо огоҳ нестанд.

Исо китобдонон ва фарисиёнро барои дурӯягӣ танқид мекунад.

1: Мо бояд дар имони худ ростқавл бошем ва на танҳо аз ҳаракатҳо гузарем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳеҷ гоҳ дар имони худ ором нашавем ва на танҳо аз ҳаракатҳо гузарем.

1: Матто 23:27-28 - «Вой бар ҳоли шумо, шариатдонон ва фарисиён, эй дурӯягон! Шумо мисли қабрҳои сафедшуда ҳастед, ки аз берун зебо ба назар мерасанд, вале дарун пур аз устухонҳои мурда ва ҳар чизи нопок аст. Ҳамин тавр, шумо дар берун ба мардум одил менамоед, вале дар ботин пур аз риёкорӣ ва бадкорӣ ҳастед».

2: Ишаъё 29:13 - "Ин одамон бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд ва бо лабҳои худ Маро эҳтиром мекунанд, аммо дилҳояшон аз Ман дур аст. Парастиши онҳо ба ман танҳо ба қоидаҳои инсонӣ асос ёфтааст, ки ба онҳо таълим дода шудааст».

Луқо 11:45 Яке аз шариатдонон дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод!

Адвокат Исоро барои он сарзаниш мекунад, ки ҳуқуқшиносон ва китобдононро дар риёкорӣ айбдор мекунад.

1. Гуноҳи мунофиқ: фош кардани ботил ва дӯст доштани ҳақ

2. Зиндагии ҳақиқӣ: амал кардани он чизе ки мо мавъиза мекунем

1. Румиён 12:9 - "Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ часпида гиред".

2. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

Луқо 11:46 Ва гуфт: «Вой бар ҳоли шумо, эй шариатдонон! Зеро шумо мардумро бори вазнин мегузоред ва худ ба як ангушти худ ба он бор намерасонед.

Ҳуқуқшиносони замони Исо одамонро бо бори вазнин зулм мекарданд ва аз кӯмак ба онҳо саркашӣ мекарданд.

1. Мо набояд ӯҳдадории худро дар бораи кӯмак ба онҳое, ки мубориза мебаранд, фаромӯш кунем.

2. Нифоъкории касоне, ки аз кумак ба ниёзмандон саркашӣ мекунанд.

1. Яъқуб 2:14-17 - Зеро, агар марде бо ҳалқаҳои тилло ва либоси зебо ба анҷумани шумо биёяд, ва камбағале дар тан либоси фарсуда низ дарояд, ва шумо ба касе ки либоси зебо мепӯшад, диққат диҳед ва бигӯед. , «Ин ҷо, дар ҷои хубе бинишинед», дар ҳоле ки ба марди бечора мегӯед: «Дар он ҷо биистед» ё «аз паҳлӯи пои ман бинишин» магар байни худ ҷудо накардаед ва бо андешаҳои бад довар нагардид?

2. Матто 25:31-46 - «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагон бо Ӯ меояд, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст, дар пеши Ӯ тамоми халқҳо ҷамъ мешаванд ва Ӯ одамонро аз ҳам ҷудо хоҳад кард. яке аз дигаре чун чупон гусфандонро аз буз чудо мекунад.

Луқо 11:47 Вой бар ҳоли шумо! зеро ки шумо қабри анбиёро месозед, ва падарони шумо онҳоро куштанд.

Дар ин порча касоне, ки барои анбиё, ки аҷдодони онҳо куштаанд, муҷассама месозанд, маҳкум мекунад.

1. Мо бояд аз паёмбарон ёд кунем ва аз таълимоти онҳо ибрат гирем, на танҳо бо муҷассамаҳо эҳтиром кунем.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки хатоҳои гузаштагони худро такрор накунем ва ба ҷои адолат талош кунем.

1. Матто 5:7 - «Хушо раҳимон, зеро ки ба онҳо марҳамат карда мешавад».

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад, марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

Луқо 11:48 Ба ростӣ шумо шаҳодат медиҳед, ки ба аъмоли падарони худ роҳ медиҳед, зеро ки онҳо онҳоро куштанд, ва шумо қабрҳои онҳоро бино мекунед.

Исо фарисиёнро барои эҳтиром кардани аъмоли аҷдодони худ, ки паёмбаронро куштанд, маҳкум мекунад ва ба огоҳии анбиё аҳамият намедоданд.

1. Эҳтиром ба одил, на шарирон

2. Ба ёд овардани таърихи худ ва аз он ибрат гирифтан

1. Матто 23:29-31 - «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиён, риёкорон! , Мо намехостем, ки дар хуни анбиё шарики онҳо бошем, бинобар ин шумо худ шоҳид бошед, ки шумо фарзандони онҳое ҳастед, ки анбиёро куштанд».

2. Масалҳо 27:1 - "Бо фардо фахр накун, зеро намедонӣ, ки рӯзе чӣ меорад".

Луқо 11:49 Бинобар ин ҳикмати Худо низ гуфтааст: "Ман ба онҳо анбиё ва ҳавворион хоҳам фиристод, ва баъзеи онҳоро хоҳанд кушт ва таъқиб хоҳанд кард".

Худованд ба сӯи мардум паёмбарон ва расулон фиристод, ки баъзе аз онҳо таъқиб ва ҳатто кушта шуданд.

1. Қуввати имон дар баробари фитна

2. Қудрати ҳикмат ва муҳаббати Худо

1. Ибриён 11: 32-39 - Қаҳрамонони имон, ки таъқиб шуданд, вале содиқ монданд.

2. Румиён 5:8 - Муҳаббати Худо дар фиристодани Писари Худ, Исо, ки барои мо таъқиб карда шавад.

Луқо 11:50 То хуни ҳамаи анбиё, ки аз офариниши ҷаҳон рехта шудааст, аз ин насл талаб карда шавад;

Ин насл барои тамоми хуни анбиё, ки аз ибтидои замон рехта шудааст, масъул аст.

1: Ҳама одамон дар назди Худо барои зӯроварӣ ва беадолатие, ки нисбат ба паёмбаронаш аз ибтидои замон содир шудааст, ҷавобгаранд.

2: Мо ҳама бояд барои беадолатиҳои насли мо ва онҳое, ки пеш аз мо омадаанд, масъулиятро ба дӯш гирем.

1: Isaiah 58: 1 - "Бо овози баланд нидо кун, дареғ надор, овози худро мисли карнай баланд кун, ва ба халқи Ман ҷиноятҳои онҳо ва ба хонадони Яъқуб гуноҳҳои онҳоро нишон диҳанд."

2: Мико 6:8 - "Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?"

Луқо 11:51 Аз хуни Ҳобил то хуни Закарьё, ки дар байни қурбонгоҳ ва маъбад ҳалок шуд: ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз ин насл талаб карда мешавад.

Ин порча дар бораи оқибатҳои гуноҳҳои наслҳо сухан меронад, ки аз онҳо талаб карда мешавад.

1. Адолат ва раҳмати Худо: Фаҳмидани оқибати гуноҳ

2. Нархи нофармонӣ: Омӯзиш аз гузашта

1. Ибриён 9:22 - "Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок мешавад; ва бе рехтани хун омурзиш нест."

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Луқо 11:52 Вой бар ҳоли шумо, эй қонуншиносон! зеро ки шумо калиди донишро гирифтаед, ба даруни худ надаромадаед, ва ба онҳое ки медароянд, монеъ мешудед.

Ҳуқуқшиносон калиди донишро аз худ гирифта, ба дигарон монеъ мешуданд.

1: Мо набояд дигаронро аз гирифтани илм боздорем, балки ба онҳо дар сафарашон кумак кунем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳангоми доштани дониш фурӯтан бошем ва онро дар худ нигоҳ надорем.

1: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафкат ва самараи нек, бегараз ва самими. Сулҳпарвароне, ки дар сулҳ коштаанд, ҳосили адолатро даравand.

2: Масалҳо 11:9 - Одами беимон бо даҳони худ ёри худро несту нобуд мекунад, аммо одилон бо дониш наҷот меёбанд.

Луқо 11:53 Ва ҳангоме ки Ӯ ба онҳо ин суханонро гуфт, китобдонон ва фарисиён Ӯро сахт ташвиқ мекарданд ва Ӯро водор мекарданд, ки дар бораи чизҳои бисьёр сухан гӯяд:

Китобдонон ва фарисиён Исоро сахт ба хашм оварданд, ки дар бораи чизҳои зиёд сухан гӯяд.

1. Қувваи Сухан: Чӣ гуна суханони мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

2. Исо бо китобдонон ва фарисиён: Мо аз муқовимати онҳо чӣ омӯхта метавонем?

1. Матто 12:36-37 - «Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар як сухани беҳудае, ки одамон мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб хоҳанд дод. Зеро ки бо суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд».

2. Забур 19:14 - «Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, қуввати ман ва раҳокунандаи ман».

Луқо 11:54 Ӯро мунтазир шуда, аз даҳони ӯ чизе берун кашидан мехоҳанд, то ки Ӯро айбдор кунанд.

Сарварони динӣ кӯшиш мекарданд, ки Исоро ба дом афтонанд ва аз даҳони ӯ чизе бароварда, ӯро айбдор кунанд.

1. Хатари гумроҳ шудан аз ғурур

2. Қувваи фурӯтанӣ дар баробари таъқибот

1. Яъқуб 1:19-20 "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

2. Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ".

Луқо 12 таълимоти Исоро дар бораи риёкорӣ, ташвиш, сарват, ҳушёрӣ ва тақсимот нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо шогирдонашро дар бораи дурӯягии фарисиён огоҳ мекунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз онҳое, ки ҷисмро кушта метавонанд, вале бештар кор карда наметавонанд, натарсанд. Баръакс, онҳо бояд аз Худое, ки ҳам бар ҷисм ва ҳам бар ҷон қудрат дорад, битарсанд (Луқо 12:1-7). Ӯ ҳамчунин таъкид кардааст, ки ҳар кӣ Ӯро дар назди дигарон эътироф кунад, дар назди фариштагони Худо эътироф мешавад. Аммо онҳое, ки Ӯро инкор мекунанд, инкор карда мешаванд (Луқо 12:8-12). Дар посух ба хоҳиши марде аз Исо ба бародараш бигӯяд, ки мероси оиларо бо ӯ тақсим кунад, Исо аз ҳар гуна тамаъкорӣ огоҳ кард ва дар бораи як аблаҳи сарватманд, ки барои худ сарват ҷамъ мекард, вале дар назди Худо бой набуд, масал нақл кард (Луқо 12). : 13-21).

Сархати 2: Пас аз ин таълимот дар бораи тамаъкорӣ, Исо ба шогирдонаш рӯ овард ва онҳоро ташвиқ кард, ки дар бораи эҳтиёҷоти зиндагӣ хавотир нашаванд, зеро Худо ниёзҳои онҳоро медонад. Ба ҷои он ки дар бораи чизҳои моддӣ ғамхорӣ кунанд, онҳо бояд Малакути Худоро ҷустуҷӯ кунанд, ин чизҳо низ дода мешаванд (Луқо 12:22-31). Ӯ ба онҳо итминон дод, ки ин хушнудии Падар аст, подшоҳӣ диҳед, бинобарин тарс лозим аст рамаи хурд, балки моли бифурӯшед, садақа диҳед, ҳамёнҳоятонро фарсуда накунед, ганҷи бепоёнро, ки дар он ҷо дузд наздик намешавад, парвона нест. чизҳои моддии муваққатӣ (Луқо 12:32-34).

Сархати 3: Қисми охири Луқо 12 ба ҳушёр будан ба омадани Писари Одам тамаркуз мекунад, ки дар муқоиса бо шаби дузди ногаҳонӣ ё устои зиёфати арӯсӣ бармегардад ва хизматгорони ба зиёфати тӯй бармегарданд, ки ҳамеша омодаанд интизор шаванд. -40). Петрус пурсид, ки оё ин масал шогирдони одилро дар назар дорад ё ҳама ба масали дигаре ҷавоб доданд мудири оқили мӯътамад, ки оғо ба хизматгоронаш вазифадор мекунад, ки ба онҳо дар вақташ хӯрок диҳед? оғои банда рӯзе меояд, ки ӯро интизор нест, соат бехабар пораҳои бурида ҷои таъини бевафоӣ нишон додани оқибатҳои вазнин бевафоӣ омода набудан бозгашти Худованд боз ҳам бештар таъкид шуд тақсимот Паёми ӯ ҳатто дар дохили оилаҳо оварда мерасонад, ки ӯҳдадориҳои хароҷотро пас аз Ӯ нишон медиҳад. Аломатҳои огоҳкунандаи замони ҳозира эътироф мекунанд, ки эҳтиёҷоти фаврӣ ба тавба омода аст Салтанати Худо.

Луқо 12:1 Дар ҳамин ҳол, вақте ки мардуми бешуморе ҷамъ омаданд, ба дараҷае ки онҳо якдигарро поймол мекарданд, Ӯ пеш аз ҳама ба шогирдони Худ гуфт: «Аз хамиртуруши фарисиён ҳазар кунед, ки риёкорӣ.

Исо шогирдонашро огоҳ кард, ки аз дурӯягии фарисиён эҳтиёткор бошанд.

1. «Хатари риёкорӣ»

2. "Зиндагӣ бо ҳаққоният"

1. Матто 23:27-28 - «Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор! зеро шумо ба қабрҳои сафедшуда монандед, ки аз берун зебо ба назар мерасанд, вале дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва аз ҳар гуна нопокӣ пуранд».

2. Румиён 12:9 - "Муҳаббат бе таҳриф бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ часпида гиред".

Луқо 12:2 Зеро ҳеҷ чизи пӯшида нест, ки ошкор нагардад; на пинҳон, ки маълум нахоҳад шуд.

Худо ҳама асрорро ошкор мекунад ва ҳеҷ чиз пинҳон намемонад.

1. Дар ҳама корҳоямон ростгӯй ва поквиҷдон бош, зеро Худо он чиро, ки пинҳон дорем, ошкор хоҳад кард.

2. Ҳама аъмоли мо дар назди Худо ошкор хоҳад шуд, пас коре кун, ки дар назди Ӯст.

1. Воиз 12:14 - Зеро Худо ҳар кореро, аз ҷумла ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои онҳоро пинҳон мекунад, муваффақ намешавад, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро рад мекунад, марҳамат мекунад.

Луқо 12:3 Пас, ҳар он чи дар зулмот гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида хоҳад шуд; ва он чи шумо дар ҷевонҳо ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҳо эълон хоҳад шуд.

Одамон бояд аз он чизе, ки мегӯянд, эҳтиёт бошанд, зеро он шунида мешавад ва метавонад такрор шавад.

1: Ҳаётро бигӯед, на марг, - Калимаҳо қудрати бунёд кардан ё хароб карданро доранд. Калимаҳоеро интихоб кунед, ки ҳаёт мебахшанд ва дигаронро обод мекунанд.

2: Бодиққат бошед, ки чӣ мегӯед - Аз суханоне, ки аз даҳонатон мебароянд, эҳтиёт бошед, зеро онҳо шунида мешаванд ва такрор мешаванд.

1: Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст; ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

2: Яъқуб 3:5-10 - Ҳамин тавр, забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва оташи дӯзах фурӯзон мешавад. Зеро ки ҳар навъ ҳайвоноти ваҳшӣ, ва паррандагон, ва морҳо ва чизҳои дар баҳр ром карда шудааст ва ром шудааст, ки инсоният ром шудааст; ин бадии беитоат, пур аз захри марговар аст. Бо ин мо Худоро, яъне Падарро ҳамду сано мегӯем; Ва ба ин лаънат мо мардумеро, ки ба сурати Худо сохта шудаем. Аз як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Бародарони ман, ин тавр набояд бошад.

Луқо 12:4 Ва ба шумо дӯстони худ мегӯям: аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, натарсед ва баъд аз он дигар коре надоранд.

Исо дӯстонашро ташвиқ мекунад, ки аз онҳое, ки танҳо ба ҷисми ҷисмонӣ зарар расонида метавонанд, натарсанд, зеро онҳо қудрати дигар кор кардан надоранд.

1. Қувваи имони нотарс: Чӣ гуна бояд тарси инсонро мағлуб кард

2. Раҳо кардани тарси марг: қувват дар суханони Исо

1. Забур 56:3-4 "Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; наметарсам. Бадан ба ман чӣ кор карда метавонад?"

2. Матто 10:28 "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале ҷони худро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

Луқо 12:5 Аммо Ман шуморо огоҳ мекунам, ки аз кӣ тарсед: аз Ӯ битарсед, ки баъд аз куштан қудрати ба дӯзах андохтанро дорад; Оре, ба шумо мегӯям: аз Ӯ битарсед».

Аз Худо битарсед, ки Ӯ қудрати андохтан ба дӯзахро дорад.

1. Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст

2. Ба огоҳии Худованд гӯш диҳед: аз Ӯ битарсед

1. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва дониши муқаддас фаҳмост.

2. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Луқо 12:6 Оё панҷ гунҷишк ба ду тин фурӯхта намешавад, ва ҳеҷ яке аз онҳо пеши Худо фаромӯш нашудааст?

Худованд ҳатто хурдтарин махлуқотро ёд мекунад ва ғамхорӣ мекунад.

1: Худо ба мо ғамхорӣ мекунад, ҳатто вақте ки мо фаромӯш кардаем.

2: Новобаста аз андозаи мушкилоти мо, мо метавонем ба пешгӯии Худо таваккал кунем.

1: Матто 10:29-31 - «Оё ду гунҷишк ба як динор намефурӯшанд? Аммо ҳеҷ яке аз онҳо берун аз парастории Падари шумо ба замин намеафтад. Ва ҳатто мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудаанд. Пас, натарсед; шумо аз гунҷишкҳои зиёд арзиш доред».

2: Забур 147:3-4 - «Дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад. Ӯ шумораи ситораҳоро муайян мекунад ва ҳар якеро бо ном мехонад».

Луқо 12:7 Аммо ҳатто мӯйҳои сари шумо низ шумурда шудаанд. Пас, натарсед: шумо аз гунҷишкони бисёре бартарӣ доред.

Худо ба мо ғамхорӣ мекунад, ҳатто дар хурдтарин ҷузъиёт.

1. Мо дар назди Худо арзишмандем - Луқо 12:7

2. Худо ҳама чизро мебинад ва ғамхорӣ мекунад - Луқо 12:7

1. Матто 10:30-31 - Худо ҳатто гунҷишконро нодида намегирад.

2. Ишаъё 43:1-4 - Худо моро дӯст медорад ва ҳеҷ гоҳ моро фаромӯш намекунад.

Луқо 12:8 Ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Писари Одам низ дар назди фариштагони Худо иқрор хоҳад кард.

Писари Одам онҳоеро, ки Ӯро дар назди мардум эътироф мекунанд, эътироф хоҳад кард.

1. Қудрати эътирофи Масеҳ дар назди омма

2. Подошҳои эътирофи ҳақиқӣ

1. Матто 10:32-33 - "Бинобар ин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард. "

2. Румиён 10: 9-10 - "То ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки бо дил имон ба адолат ва бо Бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

Луқо 12:9 Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, дар назди фариштагони Худо инкор карда хоҳад шуд.

Ин оят таъкид мекунад, ки инкор кардани Исо дар назди мардум боиси инкор шудан дар назди фариштагони Худо мегардад.

1. «Аҳамияти доштани имон ба Исо»

2. "Оқибатҳои инкор кардани Исо"

1. Матто 10:32-33 - "Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон».

2. 1 Юҳанно 4:15 - «Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар вай сокин аст, ва ӯ дар Худо».

Луқо 12:10 Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, омурзида мешавад;

лекин ба ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, омурзида нахоҳад шуд.

Дар порча гуфта мешавад, ки бар зидди Писари Одам сухан рондан бахшида мешавад, аммо куфр ба Рӯҳулқудс бахшида намешавад.

1. Қувваи бахшидан - Нигоҳе ба Луқо 12:10

2. Куфр бар зидди Рӯҳулқудс - Чӣ гуна онро шинохтан ва пешгирӣ кардан мумкин аст

1. Матто 12:31-32 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар гуноҳ ва куфр ба одамон омурзида хоҳад шуд; аммо куфр ба Рӯҳулқудс ба одамон омурзида нахоҳад шуд. Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд. , ба вай омурзида хоҳад шуд; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухан гӯяд, ба вай омурзида нахоҳад шуд, на дар ин ҷаҳон ва на дар оянда».

2. Марқӯс 3:29 - "Аммо ҳар кӣ бар Рӯҳулқудс куфр гӯяд, ҳеҷ гоҳ омурзида намешавад, балки дар хатари маҳкумияти абадӣ аст".

Инҷили Луқо 12:11 Ва ҳангоме ки шуморо ба куништҳо ва ҳокимон ва ҳукуматдорон меоранд, фикр накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавоб гӯед ё чӣ бигӯед:

Исо таълим медиҳад, ки ғамхорӣ накунад, ки вақте ки ба назди ҳокимон ва дигар мақомот меоранд, чӣ гуфтан лозим аст.

1. Ба Худованд таваккал кунед, на ба худат: Чӣ тавр ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор ба имон такя кардан мумкин аст

2. Бе тарсу ҳарос зиндагӣ кардан: Чӣ тавр ба намунаи ҳаёти далеронаи Масеҳ пайравӣ кардан мумкин аст

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Эфсӯсиён 6:16 - "Пеш аз ҳама, сипари имонро бигиред, ки бо он шумо тамоми тирҳои оташи шарионро хомӯш карда метавонед".

Луқо 12:12 Зеро ки Рӯҳулқудс дар ҳамон соат ба шумо таълим хоҳад дод, ки чӣ

гуфтан лозим аст.

Ин порча аҳамияти Рӯҳулқудсро дар ҳидоят кардани мо бо суханони дурусти гуфтан таъкид мекунад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Бо қувваи Рӯҳулқудс сухан гуфтан

1. Юҳанно 14:26 - «Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард».

2. Аъмол 2:4 - «Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфт».

Луқо 12:13 Ва яке аз ҷамъомадагон ба Ӯ гуфт: «Эй Ӯстод! Ба бародарам бигӯ, ки меросро бо ман тақсим кунад».

Марде дар байни мардум аз Исо хоҳиш кард, ки ба баҳси байни ӯ ва бародараш дар бораи мероси оилавӣ дахолат кунад.

1. Муҳимияти доштани дурнамои дуруст дар бораи дороиҳои моддӣ.

2. Қувваи бахшидан ва оштӣ дар дохили оила.

1. Матто 6:19-21 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи дороиҳои заминӣ ғамхорӣ накунем.

2. Қӯлассиён 3:12-15 - Дастури Павлус барои бахшидани якдигар, чунон ки Худо моро бахшидааст.

Луқо 12:14 Ва ба ӯ гуфт: «Эй одам!

Ин оят дар бораи рад кардани Исо аз доварӣ кардани шахси дигар сухан меравад. Вай ба мард хотиррасон мекунад, ки ин гуна қарорҳо ҷои ӯ нест.

1: Мо набояд дигаронро зуд доварӣ кунем, чунон ки Исо дар Луқо 12:14 ба мо хотиррасон мекунад.

2: Мо набояд ба ҳукмҳои худ аз ҳад зиёд боварӣ дошта бошем, чунон ки Исо дар Луқо 12:14 огоҳ карда буд.

1: Яъқуб 4:11-12 «Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан мегӯяд ё бародари худро доварӣ мекунад, бар зидди шариат бадгӯӣ мекунад ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестед, балки довар ҳастед».

2: Матто 7:1-5 «Ҳукм накунед, то ки маҳкум нашавед. Зеро ба ҳамон ҳукме, ки ба забон ронӣ, маҳкум хоҳӣ шуд, ва ба он андозае ки ба кор мекунӣ, ба ту чен карда мешавад. Чаро хасро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо, ки дар чашми худат аст, намебинӣ? Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ бигӯӣ: "Иҷозат деҳ хасро аз чашмат дур кунам", дар сурате ки чӯб дар чашми худат ҳаст? Эй мунофиқ, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ ба таври равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед».

Луқо 12:15 Ба онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ки ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай вобаста нест.

Ин порча таълим медиҳад, ки ҳаёти ҳақиқӣ на аз доштани дороии зиёд, балки аз таваккал ба Худо пайдо мешавад.

1. Дӯст доштани Худо бештар аз молу мулк

2. Эътироф кардани неъмати қаноат

1. Матто 6:19-21 - "Барои худ ганҷҳо дар рӯи замин, ки дар он ҷо куя ва занг мехӯрад ва дар он ҷо дуздон медароянд ва медузданд, ганҷҳо ҷамъ накунед, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва занг намехӯрад ва дар он ҷо дуздон даромада, дуздӣ намекунанд».

2. Воиз 5:10 - "Касе ки пулро дӯст медорад, бо пул қаноат намекунад, ва касе ки сарватро аз даромади худ дӯст медорад; ин ҳам ботил аст".

Луқо 12:16 Ва ба онҳо масале гуфт: «Замини марди сарватманд фаровон ҳосил дод;

Масал дар бораи марди сарватманд ба зарурати истифодаи масъулиятшиносии

неъматҳои моддӣ таъкид мекунад.

1: Мо бояд неъматҳои моддии худро бо камоли масъулият истифода барем ва ба худ эътимоди зиёд накунем.

2: Мо бояд неъматҳои моддии худро барои ҷалоли Худо истифода барем ва аз дастовардҳои худ мағрур нашавем.

1: Масалҳо 21:20, "Дар хонаи ҳаким ганҷ ва равған ҳаст, аммо одами нодон онро сарф мекунад".

2: Воиз 5:10, "Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; ва ҳар кӣ фаровониро бо афзунӣ дӯст медорад, аз он сер намешавад: ин ҳам ботил аст."

Луқо 12:17 Ва ӯ дар дили худ фикр карда, гуфт: «Чӣ кунам?

Марде дар фикри он буд, ки меваҳои фаровони худро чӣ кор кунанд, зеро ҷои нигоҳ доштани он надошт.

1. Неъмати фаровонӣ: Чӣ тавр аз баракатҳои худ бештар истифода бурдан

2. Қаноатмандӣ дар ҳама ҳолатҳо: Дар байни душвориҳо шодӣ ёфтан

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам.

12 Ман медонам, ки чӣ тавр паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ эҳтиром намо; 10 Он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб дарида хоҳад шуд.

Луқо 12:18 Ва ӯ гуфт: «Инро хоҳам кард: анборҳои худро вайрон карда, бузургтарашро месозам; ва дар он ҷо тамоми меваҳо ва дороии худро медиҳам.

Марде тасмим гирифт, ки анборҳои мавҷудаи худро вайрон кунад ва анборҳои

калонтар созад, то тамоми дороии худро нигоҳ дорад.

1. Зарурати саховатмандӣ: Истифодаи таълимоти Исо дар Луқо 12:18 барои фаҳмидани он ки чӣ тавр мо фаровонии худро ба дигарон тақсим карда метавонем.

2. Қаноатмандӣ: Баррасии суханони Исо дар Луқо 12:18 барои мулоҳиза дар бораи аҳамияти фаҳмидани маҳдудиятҳои дороии моддии мо.

1. 2 Қӯринтиён 9:6-7 - Мулоҳиза дар бораи аҳамияти додани шодмонӣ.

2. Масалҳо 11:24 - Бо назардошти баракатҳои саховатмандӣ.

Луқо 12:19 Ва ман ба ҷони худ мегӯям: ҷон! ором бош, бихӯр, бинӯш ва шодӣ кун.

Исо аз хатари тамаркуз ба неъматҳои моддӣ огоҳ мекунад ва ба ҷои он маслиҳат медиҳад, ки ба ғизои рӯҳонӣ диққат диҳед.

1. Хатари материализм: Мушкилоти тамаркуз ба ниёзҳои рӯҳонӣ

2. Арзиши қаноатмандӣ: қаноатмандӣ аз фаровонии рӯҳонӣ

1. Матто 6:19-21, «Барои худ ганҷҳо дар рӯи замин ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Воиз 5:10-12, "Касе ки нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер намешавад, ва касе ки фаровониро дӯст медорад, аз афзунӣ сер намешавад. Ин ҳам ботил аст. Вақте ки мол зиёд мешавад, хӯрдагон зиёд мешаванд; Пас чӣ фоида Соҳибон ҷуз он ки бо чашмонашон бубинанд?»

Луқо 12:20 Аммо Худо ба ӯ гуфт: «Эй нодон! Имшаб ҷони ту аз ту талаб карда мешавад; пас он чизҳое ки ту додай, аз они кист?

Ин порча дар бораи аблаҳии ғундорӣ сухан меронад, зеро вақте ки мо мемирем, онҳоро бо мо гирифта наметавонанд.

1. Ботил аз молу мулки ҷамъоварӣ

2. Доимий будани ҳаёт

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед... дар он ҷо куя ва занг несту нобуд мекунанд ва дуздон даромада медузданд».

2. Воиз 5:13-14 - «Бадии сахте ҳаст, ки ман дар зери офтоб дидам: сарвате, ки барои соҳиби худ нигоҳ дошта мешавад, то зарари вай».

Луқо 12:21 Чунин аст касе ки барои худ ганҷ ҷамъ мекунад, вале дар назди Худо бой нест.

Ин порча дар бораи аҳамияти сарватманд будан дар назди Худо сухан меронад, на нигоҳ доштани ганҷҳои заминӣ.

1. Худопарастӣ аз сарват бузургтар аст - Бо таваҷҷӯҳ ба Луқо 12:21 ва ёдраскуниҳои он, ки мо бояд муносибати худро бо Худо аз дороии моддӣ бартарӣ диҳем.

2. Сарвати шумо дар осмон - Тадқиқи ақидае, ки сарвати ҳақиқии мо дар муносибати мо бо Худост, на дар моликияти заминӣ.

1. Яъқуб 4:13-15 - «Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем" - аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем"».

2. Воиз 5:10 - «Касе ки пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ сер намешавад; касе, ки сарватро дӯст дорад, аз даромади онҳо ҳеҷ гоҳ сер намешавад. Ин ҳам бемаънӣ аст.”

Луқо 12:22 Ва Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред; на барои бадан, он чиро бипӯшед.

Дар бораи эҳтиёҷоти худ ғам нахӯред, зеро Худо медиҳад.

1: Ба Худованд таваккал кунед ва Ӯ ҳама ниёзҳои шуморо қонеъ хоҳад кард.

2: Ба Худо имон биёваред ва Ӯ ниёзҳои шуморо бароварда хоҳад кард.

1: Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2: Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед, ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Луқо 12:23 Ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар аст.

Зиндагӣ аз ризқу рӯзии ҷисмонӣ ва либос арзишмандтар аст.

1: Худо ҳаёти моро бештар аз ниёзҳои ҷисмонии мо қадр мекунад.

2: Мо бояд афзоиши рӯҳониро аз ниёзҳои моддӣ бартарӣ диҳем.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии худ ғам нахӯрем ва ба ҷои аввал Малакути Худоро ҷӯем.

2: Филиппиён 4:11-13 - Павлус моро ташвиқ мекунад, ки бо ҳар ҳолате, ки дар он ҳастем, қаноатманд бошем, зеро Худо ниёзҳои моро қонеъ хоҳад кард.

Луқо 12:24 Ба зоғҳо нигаред: зеро онҳо на мекоранд ва на медараванд; ки на анбор доранду на анбор; ва Худо ба онҳо таъом медиҳад. Чӣ қадар шумо аз паррандагон беҳтаред?

Худо ҳатто оддитарин махлуқотро ғамхорӣ мекунад, пас чӣ қадар бештар дар бораи мо ғамхорӣ хоҳад кард?

1: Худо ба ҳар махлуқот ғамхорӣ мекунад ва моро таъмин мекунад

2: Ҳатто хурдтарин махлуқот сазовори таваҷҷуҳи Худост

1: Матто 6:26 - Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

2: Забур 147:9 - Ӯ ба ҳайвоноти ваҳшӣ ғизо медиҳад, ва ба зоғҳои ҷавон, ки гирья мекунанд.

Луқо 12:25 Ва кадоме аз шумо бо андешаи худ қомати худро як зироъ баланд карда метавонад?

Ин порча дар бораи махдудияти куввa ва кушиши инсон сухан меронад.

1. Қаноатмандӣ аз Худованд: такя ба нерӯи Худо, на аз они худ

2. Боварӣ ба Худованд: Дар Худо шодӣ ёфтан, на дар молу мулк

1. Матто 6:25-34, "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва бадан бештар аст. аз либос?"

2. Ишаъё 40:28-31, "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯ ҳеҷ кас наметавонад. фахмидан».

Луқо 12:26 Пас, агар шумо кори хурдтаринро карда наметавонед, пас чаро дар бораи дигарон фикр мекунед?

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки диққатамонро ба чизҳои муҳим равона кунем ва дар бораи чизҳое, ки аз назорати мо берунанд, хавотир нашавем.

1. Бигзоред ва Худоро бигзоред: таваккал ба Худованд ва қудрати ваъдаи Ӯ

2. Корҳои хурдро тар накунед: афзалият додан ба чизҳои муҳим

1. Матто 6:25-34 - Исо дар бораи ташвиш додан таълим медиҳад

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.

Луқо 12:27 Ба савсанҳо нигоҳ кунед, ки онҳо чӣ гуна мерӯянд: онҳо меҳнат намекунанд ва намересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз онҳо либос надошт.

Исо шунавандагонашро ташвиқ мекунад, ки дар бораи он ки савсанҳо чӣ гуна мерӯянд ва Сулаймон дар тамоми ҷалоли заминии худ, наметавонад мисли онҳо либоси зебо дошта бошад.

1. Зебоии офариниши Худо: Тавассути бузургии табиат

2. Боварӣ ба ризқи Худо: қаноат ва шукргузорӣ дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Забур 104:24-25 - Эй Худованд, корҳои Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро аз рӯи ҳикмат офаридай; замин аз офаридаҳои шумо пур аст.

2. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд? Ё кист, ки ба ӯ ҳадя додааст, то ки баргардонида шавад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯ ва ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Луқо 12:28 Пас, агар Худо алаферо, ки имрӯз дар саҳро аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр бипӯшонад; Ӯ шуморо, эй сустимонҳо, боз чӣ қадар мепӯшонад?

Худо ҳатто ба хурдтарин чизҳо ғамхорӣ мекунад, пас то чӣ андоза бештар ба онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, ғамхорӣ хоҳад кард.

1. Мӯъминон дар муҳаббат либос доранд: ғамхории бечунучарои Худо ба касоне, ки имон овардаанд

2. Кам имон доштан узр нест: раҳмати бепоёни Худо барои ҳама

1. Матто 6:30-31 - «Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад?

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ

метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо набахшад?

Луқо 12:29 Ва ҷустуҷӯ накунед, ки чӣ бихӯред, ё чӣ бинӯшед, ва дар шубҳа набошед.

Одамон набояд ғамхорӣ кунанд, ки чӣ мехӯранд ва чӣ менӯшанд, ва ба ҷои он ки ба Худо таваккал кунанд.

1. Бигзоред ва Худоро бигзоред: Такя ба Худо барои ниёзҳои худ

2. Бештар шубҳа накунед: эътимод ба Худо дар замонҳои номуайян

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2. Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд лаззат бибар ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро медиҳад. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кунед ва Ӯ ин корро мекунад.

Луқо 12:30 Зеро ки халқҳои ҷаҳон дар пайи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд; ва Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред.

Халқҳои ҷаҳон сарвати моддиро меҷӯянд, вале Падари мо медонад, ки мо аз ин бештар ниёз дорем.

1. Дар пайи сарвати дунё нашавед - Луқо 12:30

2. Таъмини Худоро биҷӯед - Луқо 12:30

1. Масалҳо 23:4-5 - Барои сарватманд шудан худро хаста накун; барои худдорӣ кардан хирад доранд. Ба сарват як нигоҳ кун, ва онҳо рафтанд, зеро онҳо ҳатман бол сабзида, мисли уқоб ба осмон парвоз хоҳанд кард.

2. Матто 6:24-25 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳӣ кард. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба пул хизмат кунед. Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед;

ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Луқо 12:31 Аммо беҳтар аст, ки Малакути Худоро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Аввал Худоро биҷӯед ва ҳама ниёзҳои шумо бароварда мешаванд.

1. Малакути фаровонӣ: таваккал кардан ба Худо барои таъмин кардан

2. Аз паи Салтанат: Роҳ ба сӯи қаноатмандӣ

1. Филиппиён 4:19 «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

2. Матто 6:33 «Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

Луқо 12:32 Натарс, эй рамаи хурд! зеро ки Падари шумо аз он аст, ки Малакутро ба шумо ато кунад.

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки ба Худо имон оваранд, зеро ба онҳо салтанат додан хушнудист.

1. "Натарс: хушнудии Худо аз он ки ба мо Салтанатро ато кунад"

2. "Ба Худо таваккал кунед: Ӯ мехоҳад, ки ба мо Салтанат диҳад"

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 118:6 - "Худованд тарафи ман аст; ман наметарсам. Одам бо ман чӣ кор карда метавонад?"

Луқо 12:33 Он чи доред, бифурӯшед ва садақа диҳед; Барои худ халтаҳое, ки муми кӯҳнанашуда, ганҷе дар осмон муҳайё кунед, ки аз байн намеравад, ва ба он ҷо дузд наздик намешавад ва куя фосид намекунад.

Моли худро бифурӯшед ва ба камбағалон саховатмандона бидиҳед, зеро мукофоти шумо дар Биҳишт нигоҳ дошта мешавад, ки дар он ҷо кам ва дуздида намешавад.

1. Подоши саховатманди Худо: фурсатро барои ба даст овардани ганҷи абадӣ истифода баред

2. Муҳимияти садақа: сармоягузорӣ ба Салтанати абадии Худо

1. Матто 6:19–21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон надаромада, дуздӣ мекунанд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Масалҳо 19:17 - "Ҳар кӣ ба мискинон саховатманд аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ба вай барои аъмоли худ подош медиҳад".

Луқо 12:34 Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дилҳои худро ба он чизе ки мо бештар қадр мекунем, сармоягузорӣ кунем.

1: Сармоягузории дилҳои мо - Мо бояд эҳтиёт бошем, ки дилҳои худро ба чизҳое сармоягузорӣ кунем, ки пойдор ва моро ба Худо наздиктар кунанд.

2: Зиндагӣ бо ният - Мо бояд дар мавриди сарф кардани вақт ва таваҷҷӯҳи худ мақсаднок бошем, зеро бидонем, ки дилҳоямон пайравӣ хоҳанд кард.

1: Матто 6:19-21 - Мо бояд диққатамонро ба захира кардани ганҷҳои худ дар осмон равона кунем, ки дар он ҷо дилҳои мо қаноатмандии ҳақиқӣ пайдо мекунанд.

2: Қӯлассиён 3:1-2 - Мо бояд ақлу дилҳои худро ба чизҳои болотар равона кунем, на ба чизҳои ин ҷаҳон.

Луқо 12:35 Бигзор камари шумо баста бошад, ва чароғҳои шумо фурӯзон бошад;

Ба бозгашти Худованд омода бошед.

1: Мо бояд ҳамеша барои бозгашти Масеҳ омода бошем ва ҳаёти худро мувофиқи он зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд ҳар рӯз бо интизории бозгашти Масеҳ зиндагӣ кунем ва омода бошем, ки ҳангоми омадани Ӯ Ӯро қабул кунем.

1: Матто 24:44 - "Бинобар ин шумо низ бояд омода бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед."

2: 1 Таслӯникиён 5: 2-4 - "Зеро шумо худатон комилан медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб меояд. Ҳангоме ки одамон мегӯянд: "Осоишагӣ ва амният аст", он гоҳ ҳалокати ногаҳонӣ меояд. «Чун дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд, ва онҳо раҳо нахоҳанд шуд; лекин шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, зеро он рӯз шуморо мисли дузд ба ҳайрат оваред».

Луқо 12:36 Ва шумо ба одамоне монандед, ки мунтазири оғои худ ҳастанд, вақте ки ӯ аз тӯй бармегардад ; то ки вай омада, дарро бикӯбад, дарҳол ба рӯяш кушода шаванд.

Мӯъминон бояд мисли бандагоне бошанд, ки дар интизори Парвардигорашон ҳастанд ва ҳангоме ки Ӯ бозгардад, дарро ба сӯи Ӯ боз мекунад.

1. Зиндагӣ бо интизории бозгашти Худованд

2. Омода кардани дилу зеҳни мо ба рӯзи Худованд

1. Матто 25:13, «Пас, бедор бошед, зеро на он рӯзро медонед, на соатеро, ки Писари Одам дар куҷо меояд».

2. 1 Таслӯникиён 5:2-4, «Зеро худатон хуб медонед, ки рӯзи Худованд чунон меояд, ки дузд дар шаб. Зеро, ҳангоме ки гӯянд: "Осоишагӣ ва амният"; Он гоҳ ба ногаҳон ҳалокаташон омад, мисли дарди зани кудакдор; ва гурехта нахоҳанд шуд. Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, ки он рӯз ба шумо мисли дузд расад».

Луқо 12:37 Хушбахтанд он ғуломон, ки оғо, вақте ки меояд, онҳоро бедор хоҳад дид: ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки камарбанди худро баста, онҳоро ба сари суфра мешинонад ва берун омада, ба онҳо хизмат хоҳад кард.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми баргаштанаш омода ва итоаткор бошанд, зеро онҳоро бо зиёфати бузург мукофот хоҳад дод.

1. Омода бошед: Ба бозгашти Исо омода бошед

2. Ваъдаи баракати Худо: Мукофоти зиёфат

1. Матто 24:42-44 - "Бинобар ин, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом рӯз меояд. Аммо инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом қисми шаб аст. меомад, вай бедор меистод ва намегузошт, ки хонааш дарояд, бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед.

2. Ишаъё 25:6 - Дар ин кӯҳ Худованди лашкарҳо барои ҳамаи халқҳо зиёфати хӯроки серғизо, зиёфати майи кӯҳна, аз хӯроки пур аз илик, шароби кӯҳна ва шароби хуб тозашуда хоҳад кард.

Луқо 12:38 Ва агар ӯ дар поси дуюм ё дар поси сеюм биёяд ва онҳоро чунин ёбад, хушо он ғуломон.

Дар порча дар бораи баракати касоне, ки новобаста аз омадани устод омода мешаванд, сухан меравад.

1: Дар ҳама вақт омода бошед: Омодагӣ ба бозгашти устод

2: Зиндагӣ барои Устод: Он чизеро, ки Ӯ аз мо интизор аст, иҷро кунед

1:1 Таслӯникиён 5:2-4 - Зеро шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад. Вакте ки мардум «Сулху амонӣ» мегуянд, ногахон ба сари онхо халокат меояд, чунон ки зоиш ба сари зани хомила гирифтор мешавад, ва онхо рахо намеёбанд.

2: Матто 24:36-44 - «Аммо дар бораи он рӯз ва соат ҳеҷ кас намедонад, на фариштагони осмон ва на Писар, ҷуз Падар. Зеро, чунон ки айёми Нӯҳ буд, омадани Писари Одам низ ҳамон тавр хоҳад шуд. Зеро, чунон ки дар он айёми пеш аз тӯфон мехӯрданд ва менӯшиданд, ба шавҳар мебаромаданд ва ба шавҳар мебаромаданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва бехабар буданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард, омадани Писари Одам.

Луқо 12:39 Ва инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соат

меояд , бедор мешуд ва намегузошт, ки хонааш дарояд.

Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки ҳушёр бошанд ва омода бошанд, зеро онҳо ҳеҷ гоҳ намедонанд, ки кай дузд ба хонаи онҳо меояд.

1. Омода бошед: Аҳамияти омодагӣ

2. Хонаи ҳушёр: ҳушёр ва бехатар мондан

1. Матто 24:42-43 "Пас, бедор бошед: зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд. Аммо инро бидонед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соат меояд, вай бедор мешуд ва намешуд, ки хонааш вайрон шавад».

2. 1 Петрус 5:8 "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис, мисли шери ғуррон, дар гирду атроф давр мезанад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад".

Луқо 12:40 Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо фикр намекунед.

Ин оят таъкид мекунад, ки омода будан ба бозгашти Писари Одам, зеро он вақте рӯй медиҳад, ки касе онро камтар интизор аст.

1: Бозгашти ғайричашмдошт: Барои Писари Одам омода бошед

2: Муҳимияти омодагӣ: Ба суханони Луқо 12:40 гӯш диҳед

1: Матто 24:44 - "Бинобар ин шумо низ бояд омода бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед."

2: 1 Таслӯникиён 5: 2-4 - "Зеро шумо худатон комилан медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб меояд. Ҳангоме ки одамон мегӯянд: "Осоишагӣ ва амният аст", он гоҳ ҳалокати ногаҳонӣ меояд. «Чун дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд, ва онҳо раҳо нахоҳанд шуд; лекин шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, зеро он рӯз шуморо мисли дузд ба ҳайрат оваред».

Луқо 12:41 Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Оё ин масалро ба мо мегӯӣ ё ба ҳама?

Исо ба шогирдонаш тавассути масалҳо таълим медиҳад, то дар бораи Салтанати

Худо фаҳмиш пайдо кунанд.

1. Дар масалҳо мо аз Исо чӣ меомӯзем?

2. Чӣ тавр мо метавонем дарсҳои масалҳои Исоро дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ татбиқ кунем?

1. Матто 13:1-52 - Исо масалҳои Малакути Осмонро мефаҳмонад.

2. Марк 4:1-34 - Исо масалҳои Коранда ва Чароғро таълим медиҳад.

Луқо 12:42 Ва Худованд гуфт: «Пас он идоракунандаи мӯътамад ва доно кист, ки оғояш ӯро бар хонадони худ ҳоким таъин кунад, то ки дар сари вақт ба онҳо гӯшт диҳад?

Исо мепурсад, ки идоракунандаи мӯътамад ва доно кист, ки бар хонавода ваколатдор мешавад, ки дар вақти муайян ғизо диҳад.

1. Қудрати роҳбарии мӯътамад

2. Мукофоти қабули қарори оқилона

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2. Масалҳо 16:3 - Ҳар коре, ки мекунед, ба Худованд итоат кунед, ва Ӯ нақшаҳои шуморо амалӣ хоҳад кард.

Луқо 12:43 Хушбахт аст он ғулом, ки оғояш, вақте ки меояд, вайро ҳамин тавр мекунад.

Ин порча аҳамияти омода будан ва содиқ будан дар хидматро таъкид мекунад.

1. "Тайёр бошед: дар хидмат содиқона зиндагӣ кунед"

2. «Баракати омода будан»

1. Матто 25:21 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту андаке вафодор будӣ; Ман туро хеле бартарӣ медиҳам.

'.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Луқо 12:44 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ӯро бар тамоми дороии худ ҳоким хоҳад кард.

Исо ба мардум мегӯяд, ки ғуломи мӯътамад бо ҳукмронӣ бар тамоми оғояш мукофот хоҳад гирифт.

1. Хизмати содиқона ба Худо бо баракатҳои бузург подош мегирад.

2. Мо бояд дар ҳар коре, ки мо мекунем, кӯшиш кунем, ки ба ваъдаи мукофоти Худованд эътимод кунем.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

2. Ғалотиён 6:9 - «Бигзор аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард».

Луқо 12:45 Аммо агар он ғулом дар дили худ гӯяд: "Оғоям омадани худро ба таъхир меандозад"; ва ба латукӯб кардани ғуломон ва канизон, ва ба хӯрдану нӯшидан ва маст шудан шурӯъ хоҳад кард;

Бандае, ки қудрат ва қудрати оғои худро эътироф намекунад, оқибаташ бар дӯш мегирад.

1. Мо бояд ба фармудаҳои Худо содиқ ва итоаткор бошем, зеро Ӯ тавоност ва нофармониро таҳаммул намекунад.

2. Ҳатто дар лаҳзаҳои таъхир мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ба нақшаи Худо таваккал кунем.

1. Эфсӯсиён 6:5-8 - Эй ғуломон, ба онҳое ки ба ҳасби ҷисм оғоёни шумо ҳастанд, бо тарсу ларз, дар якдилии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед;

2. Такрори Шариат 8:10-11 - Вақте ки ту хӯрдай ва сер шудӣ, Худованд Худои худро барои замини некӯе, ки ба ту додааст, ҳамду сано хон. Эҳтиёт шав, ки Худованд Худои худро фаромӯш накун, ва аҳкоми Ӯ ва ҳукмҳои Ӯ ва фароизи Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, риоя накунӣ.

Луқо 12:46 Оғои он ғулом дар рӯзе меояд, ки ӯро намеҷӯяд, ва дар соате ки бехабар бошад, ва ӯро пора-пора карда, насибаи худро дар миёни беимонон муқаррар хоҳад кард.

Худованд ногаҳон меояд ва бадкоронро доварӣ мекунад ва онҳоро ба кофирон таъин мекунад.

1: Ба омадани Худованд омода бошед ва ҳаёти содиқона зиндагӣ кунед.

2: Худованд бадкоронро доварӣ хоҳад кард ва мӯъминонро мукофот хоҳад дод.

1: Матто 25: 31-46 - Исо дар бораи доварии ниҳоӣ сухан мегӯяд, ки одилон мукофот хоҳанд шуд ва шарирон ҷазо дода мешаванд.

2: Ваҳй 20: 11-15 - Доварии ниҳоӣ рӯй медиҳад ва шарирон дар кӯли оташ андохта хоҳанд шуд.

Луқо 12:47 Ва он ғулом, ки иродаи оғои худро медонист, ва худро омода накардааст ва мувофиқи хости ӯ амал намекард, зарбаи сахт хоҳад зад.

Онҳое, ки хости Худовандро медонанду аммо ба он амал намекунанд, ҷазои сахт хоҳанд гирифт.

1. Мо бояд ба иродаи Худо пайравӣ кунем ё оқибатҳои рӯ ба рӯ шавем

2. Итоати фармудаҳои Худо баракат меорад ва нофармонӣ ҷазо меорад

1. Такрори Шариат 6:17 - "Ту аҳкоми Худованд Худои худро, ва шаҳодатҳои Ӯ ва фароизи Ӯро, ки ба ту амр фармудааст, риоя кун".

2. Румиён 13:1-2 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ ҳокимияте ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст. Пас, ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, ба он чи Худо таъин кардааст, муқобилат мекунад, ва касоне, ки муқовимат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд».

Луқо 12:48 Аммо ҳар кӣ намедонист ва содир кардааст, сазовори ҷазо бошад, бо зарбаи андаке латукӯб хоҳад шуд. Зеро ки ба ҳар кӣ бисьёр дода шавад, аз вай бисьёр талаб карда мешавад;

Ҳар як амал оқибат дорад ва онҳое, ки имтиёз ва масъулияти бештар доранд, ба стандарти баландтар гузошта мешаванд.

1. Бо имтиёзи бузург масъулияти бузург ба миён меояд

2. Ҳар кас он чи мекорад, дарав мекунад

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Яъқуб 3:1 - Ҳамаи мо мувофиқи сухан ва рафторамон доварӣ карда мешавем

Луқо 12:49 Ман омадаам, то бар замин оташ фиристам; ва агар он аллакай аланга зада бошад, ман чӣ хоҳам кард?

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки байни онҳое, ки ӯро қабул мекунанд ва онҳое, ки ӯро рад мекунанд, ихтилофи бузурге меояд.

1. Оташи тақсимот: Чӣ тавр Исо моро ҷудо мекунад ва моро муттаҳид мекунад

2. Оташи Масеҳ: Чӣ тавр ба даъвати Худо ҷавоб додан мумкин аст

1. Матто 10:34-35 - «Гумон накунед, ки ман барои осоиштагӣ бар замин омадаам. На барои овардани сулҳ, балки шамшер омадаам. Зеро омадаам, ки одамро бар зидди падараш ва духтарро бар модараш ва келинро бар зидди хушдоманаш гузорам».

2. Аъмол 2:2-3 - «Ва ногаҳон аз осмон садое мисли шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Он гоҳ ба онҳо зоҳир шуд, ки забонҳои аз ҳам ҷудошуда мисли оташ, ва бар ҳар яки онҳо як нафар нишаст».

Луқо 12:50 Аммо ман таъмиде дорам, ки бояд таъмид бигирам; ва чӣ гуна ман танг шудаам, то ба анҷом расад!

Ин порча дар бораи таъмиди наздики Исо ва чӣ тавр ӯ барои иҷро кардани он омода аст, нақл мекунад.

1. "Зиндагӣ бо интизорӣ: Исо ва таъмиди ояндаи Ӯ"

2. «Аҳамияти риояи ӯҳдадориҳои мо, ки Исо нишон дод»

1. Матто 3:13-17 - Таъмид гирифтани Исо дар дарёи Урдун

2. Филиппиён 2:8 - Уҳдадории Исо барои фурӯтанона ба иродаи Падар итоат кардан

Луқо 12:51 Оё гумон мекунед, ки Ман омадаам, то осоиштагӣ бар рӯи замин биёрам? Ба шумо мегӯям, не; балки тақсимот:

Исо таълим медиҳад, ки на барои он омадааст, ки ба замин сулҳу осоиштагӣ биёрад, балки ҷудоӣ бахшад.

1. Хароҷоти пайравӣ ба Исо - баррасии арзиши шогирди ҳақиқии Масеҳ будан ва чӣ гуна он метавонад боиси ҷудоӣ гардад.

2. Зарурати тақсим – омӯхтани он, ки чӣ гуна тақсимот метавонад ҷузъи зарурии ҷустуҷӯи адолат бошад.

1. Матто 10:34-36 - муҳокима кардани эҳтимолияти тақсимот байни аъзоёни оила, ки аз пайравии Исо бармеояд.

2. Румиён 16:17-18 - огоҳӣ аз онҳое, ки дар калисо ҷудоӣ эҷод мекунанд ва одамонро ба васваса меандозанд.

Луқо 12:52 Зеро ки минбаъд дар як хона панҷ нафар аз ҳам ҷудо хоҳанд шуд, се нафар бар зидди ду ва ду нафар бар зидди се нафар.

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки аз сабаби таълимоти ӯ оилаҳо аз ҳам ҷудо мешаванд.

1: Муҳимияти ваҳдат дар оила.

2: Қудрати таълимоти Исо ва чӣ гуна он метавонад тақсимотро ба вуҷуд орад.

1: Юҳанно 17:21-23 "То ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ. Ва ҷалолеро, ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додам, то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем: Ман дар онҳо ва Ту дар Ман, то онҳо дар як комил шаванд; ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристод ва онҳоро дӯст дорӣ, чунон ки Ту Маро дӯст доштаӣ».

2: Эфсӯсиён 4:3 «Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Луқо 12:53 Падар бар зидди писар ва писар аз падар ҷудо мешаванд; модар бар зидди духтар ва духтар бар зидди модар; хушдоман бар зидди келинаш ва келин бар зидди хушдоман.

Оилаҳо аз сабаби низоъ аз ҳам ҷудо мешаванд.

1. Чӣ тавр ба воситаи муноқиша дӯст доштан мумкин аст - Дар байни ихтилофҳои оилавӣ сулҳ пайдо кардан

2. Зебоии оштӣ - Ваҳдати оилаҳо пас аз тақсимшавӣ

1. Матто 5:21-26 - Исо мефаҳмонад, ки чӣ гуна муносибатҳоро тавассути бахшидан ва дӯст доштани ҳамдигар оштӣ додан мумкин аст

2. Ғалотиён 5:22-26 - Самараҳои Рӯҳ ва чӣ гуна он ба оштӣ додани муносибатҳо мусоидат мекунад

Луқо 12:54 Ва Ӯ ба мардум низ гуфт: «Вақте мебинед, ки абре аз ғарб мебарояд, дарҳол мегӯед: "Борон меборад"; ва хамин тавр хам.

Исо ба мардум сухан ронда, ба онҳо гуфт, ки вақте абреро мебинанд, ки аз ғарб меояд, онҳо медонанд, ки борон меборад.

1. Дарк кардани нишонаҳои ризқи Худо - Чӣ гуна бояд ваъдаҳои Худоро дар ҳаёти мо муайян кунем.

2. Абри ҳузури Худо - Фаҳмидани он ки ҳузури Худо ҳамеша бо мост.

1. Забур 65:9-13 - Шумо ба замин меравед ва онро об медиҳед, онро хеле бой мегардонед; дарёи Худо пур аз об аст; Ту мардумро бо ғалла таъмин мекунӣ, зеро ки онро тайёр кардаӣ.

10 Ба ҷӯякҳои он ба таври фаровон об медиҳӣ, пуштаҳояшро ҷойгир мекунӣ, бо борон нарм мекунӣ ва нашъунамои онро баракат медиҳӣ.

11 Ту бо файзи худ солро тоҷ мекунӣ; роҳҳои вагонҳои шумо аз фаровонӣ пур мешавад.

12 Чарогоҳҳои биёбон пур мешавад, теппаҳо аз шодӣ камарбанд,

13 Марғзорҳо рамаро мепӯшонанд, водиҳо бо ғалла мепӯшанд, бо шодӣ фарёд мезананд ва суруд мехонанд.

2. Матто 6:25-34 - «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? 26 Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кун; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? 27 Оё касе аз шумо метавонад бо ғамхорӣ умри худро як соат зиёд кунад[d]?

28 «Ва чаро дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Бинед, ки гулхои сахро чӣ тавр месабзанд. Онхо мехнат намекунанд ва ресандагй намекунанд. 29 Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳатто Сулаймон бо тамоми ҷалоли худ мисли яке аз онҳо либос надошт. 30 «Агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз дар ин ҷост ва фардо ба оташ андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонда наметавонад? 31 Пас хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?» 32 Зеро ки бутпарастон аз паи ҳамаи ин медаванд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба онҳо эҳтиёҷ доред. 33 «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд. 34 Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо дар бораи худаш ғамхорӣ хоҳад

кард. Ҳар рӯз ба қадри кофӣ душвориҳои худро дорад.

Луқо 12:55 Ва ҳангоме ки шамоли ҷанубиро мебинед, мегӯед: "Гармо хоҳад шуд"; ва ба амал меояд.

Ин порча дар бораи дурустии шинохти намунаҳои обу ҳаво сухан меронад.

1. Хиради Худо дар олами табиати атрофамон зоҳир мегардад.

2. Мо метавонем ба таъминоти Худованд таваккал кунем, ҳатто вақте ки пешгӯӣ номуайян менамояд.

1. Забур 19:1 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дастҳои Ӯро эълон мекунад».

2. Воиз 11:5 - "Чунон ки шумо роҳи шамолро намедонед, ё чӣ гуна бадан дар батни модар ба вуҷуд омадааст, бинобар ин шумо кори Худои Офаридгори ҳама чизро дарк карда наметавонед."

Луқо 12:56 Эй риёкорон, шумо рӯи осмон ва заминро мефаҳмед; Аммо чӣ гуна шумо ин вақтро намефаҳмед?

Ин оят ҳушдорест барои фаҳмидани замоне, ки мо дар он зиндагӣ дорем.

1. Худо моро даъват мекунад, ки аз замони ҳозира бохабар шавем ва нишонаҳои замони худро бубинем.

2. Доно бошед ва аломатҳо ва замонҳоеро, ки мо дар он зиндагӣ дорем, бифаҳмед.

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Эфсӯсиён 5:15-17 - «Пас, бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки бифаҳмед, ки иродаи Худованд чист».

Луқо 12:57 Бале, ва чаро шумо дар бораи худ ҳукм намекунед?

Исо ба одамон маслиҳат медиҳад, ки дигаронро доварӣ накунанд, балки ба ҷои худ фикру мулоҳизаро барои муайян кардани дурустӣ истифода баранд.

1. Биёед ба даруни худ нигарем, то дарк кунем, ки чӣ дуруст аст ва аз ҳукми дигарон худдорӣ кунем.

2. Мо метавонем худшиносӣ ва имонро барои қабули қарорҳои аз ҷиҳати ахлоқӣ дуруст истифода барем.

1. Матто 7:1-5 - «Ҳукм накунед, то маҳкум нашавед. Зеро ба ҳамон ҳукме, ки ба забон ронӣ, доварӣ хоҳӣ шуд ва ба он андозае ки ба кор мекунӣ, ба ту чен карда мешавад».

2. Масалҳо 14:12 - «Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст».

Луқо 12:58 Ва ҳангоме ки бо душмани худ назди қозии худ меравӣ, чун дар роҳ ҳастӣ, саъй кун, то ки аз вай раҳоӣ ёбӣ; Мабодо туро ба назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба афсар супорад, ва афсар туро ба зиндон наандозад.

Исо моро водор мекунад, ки ҳангоми муомила бо душманон эҳтиёт бошем ва то расидан ба довар тамоми кори аз дастамон меомадаро кунем, то аз онҳо халос шавем.

1. Бартараф кардани душвориҳо бо кӯшиш

2. Ҳангоми муомила бо душманон, ҳушёр бошед

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Масалҳо 22:3 - Оқил хатарро мебинад ва худро пинҳон мекунад, аммо оддӣ барои он идома медиҳад ва азоб мекашад.

Луқо 12:59 Ба ту мегӯям, ки то фулуси охиринро адо накунӣ, аз он ҷо нарав.

Дар ин порча муҳим будани масъул будан дар масъалаи молия ва пардохти пурраи қарз таъкид шудааст.

1: Худо ба мо хотиррасон мекунад, ки масъулияти мо барои пардохти пурраи қарзҳои худ.

2: Кӯшиш кунед, ки мудири хуби захираҳои Худо бошед ва қарзро пардохт кунед.

1: Масалҳо 22:7 "Бой бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад, ва қарзгир ғуломи қарздиҳанда аст".

2: Матто 6:24 "Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медоред, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳед дид. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба пул хизмат кунед."

Луқо 13 таълимоти Исо дар бораи тавба, Малакути Худо ва шифо дар рӯзи шанбе ва инчунин навҳаи ӯ дар бораи Ерусалимро нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки одамон ба Исо дар бораи ҷалилиён нақл мекунанд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехта кардааст. Дар ҷавоб Исо қайд кард, ки онҳое, ки ба чунин мусибат дучор шуданд, нисбат ба дигарон гунаҳкортар нестанд. Ӯ таъкид кард, ки агар тавба накунанд, онҳо низ нобуд хоҳанд шуд (Луқо 13:1-5). Сипас дар бораи дарахти анҷири бесамар масал нақл кард. Соҳиби он мехост, ки онро бурад, зеро он мева намеовард, аммо богбон пеш аз қабули ин қарор як соли дигар талаб кард, ки онро бордор ва нигоҳубин кунад (Луқо 13:6-9). Ин масал сабр ва хоҳиши тавба кардани Худоро таъкид мекунад.

Сархати 2: Дар рӯзи шанбе дар куништ Исо занеро шифо дод, ки ҳаждаҳ сол боз аз рӯҳ маъюб буд. Сардори куништ ба хашм омад, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, вале Исо ӯро сарзаниш карда гуфт: «Эй риёкорон! Оё ҳар яки шумо дар рӯзи шанбе банди гов ё хари худро аз охур кушода, берун намебаред, то ба он об диҳад? зани духтари Иброҳим, ки шайтон ҳаждаҳ сол боз ӯро баста буд, дар рӯзи шанбе аз он чизе, ки ӯро баста буд, озод карда шавад?» Ҳама рақибони ӯ таҳқир шуданд, аммо одамон аз ҳама корҳои аҷоиби ӯ хурсанд шуданд (Луқо 13:10-17).

Сархати 3-юм: Пас аз ин ҳодиса, Исо ду масалро дар бораи салтанат гуфт, Худо аввал тухми хардалро муқоиса кард, ки хурдтарин тухмҳо, ҳанӯз вақте ки пурра нашъунамо ёфтанд, паррандагон ба қадри кофӣ лона мегузоранд, хамиртуруши дуюм ба орди миқдори зиёд омехта, то хамир хамир шавад. Салтанат, сарфи назар аз оғози ночиз (Луқо 13:18-21). Вақте ки сафар ба сӯи Ерусалим идома дошт, касе аз Ӯ пурсид: «Худовандо, оё танҳо шумораи ками одамон наҷот меёбанд?» Ӯ ҷавоб дод, ки кӯшиш кунед, аз дари танг дароед, бисёриҳо мегӯям, ки шумо кӯшиш хоҳед кард, дохил шавед, вақте ки устохона бархоста дарро мебандад, дар берун истода, дарро тақ-тақ мекунад, ки «Ҷаноб моро кушоед» ҷавоб медиҳад «Ман шуморо

намедонам, ки аз куҷо омадед». Онҳое, ки дар берун мондаанд, метавонанд шоҳигарии Иброҳим Исҳоқ Яъқуби пайғамбаронро бубинанд, ки худи Худо ба таъҷилӣ ниёз дорад, на танҳо ба мероси динӣ ё иттиҳодия такя мекунад Боби наздик аз Ерусалим афсӯс мехӯрад Хоҳиши кӯдаконро ҷамъ меоваранд, мурғ чӯҷаҳоро дар зери бол ҷамъ мекунанд, аммо онҳо намехостанд, ки хонаро хароб мекунанд " Шумо маро дигар нахоҳед дид, то даме ки нагӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд"." бо изҳори андӯҳи амиқ бетаваҷҷӯҳӣ Ҳассосияти даъвати ӯ дар ниҳоят ба шинохти Масеҳ.

Луқо 13:1 Дар он вақт баъзе касон ба Ӯ дар бораи ҷалилиён, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехта карда буд, нақл карданд.

Исо шунавандагони худро аз оқибатҳои тавба накардан аз гуноҳҳояшон огоҳ мекунад. Ду 1. Тавба ягона роҳи наҷот аз ғазаби Худост. 2. Мо бояд ҳар лаҳзаро як фурсат бигирем, то аз гуноҳҳои худ рӯй гардонем ва ба сӯи Худо рӯй оварем. Ду 1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед. Бигзор шарирон роҳҳои худро ва золимон андешаҳои худро тарк кунанд. Бигзор онҳо ба Худованд рӯй оваранд, ва Ӯ ба онҳо ва ба Худои мо марҳамат хоҳад кард, зеро ки Ӯ озодона омурзиш хоҳад кард. 2. Аъмол 2:38 - Петрус ҷавоб дод: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред. Ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед гирифт.

Луқо 13:2 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё гумон мекунед, ки ин ҷалилиён аз ҳамаи ҷалилиён бештар гуноҳкор буданд, зеро онҳо чунин азоб кашиданд?

Исо гумон мекунад, ки ҷалилиён аз сабаби ранҷу азобе, ки аз сар гузаронидаанд, аз ҳама бештар гунаҳкор буданд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фикр кунем, ки ранҷу азоб нишонаи доварӣ ё норозигии Худост.

2: Муҳаббат ва раҳмати Худо ҳатто дар миёни ранҷу азоб пойдор аст.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 53: 4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, аммо мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

Луқо 13:3 Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.

Исо моро огоҳ мекунад, ки агар тавба накунем, мо ҳалок мешавем.

1. Тавба: Роҳ ба сӯи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Хатари тавба накардан

1. Ҳизқиёл 18:30-32 - «Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва ба шумо дили нав ва рӯҳи нав бисозед; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?»

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Луқо 13:4 Ё он ҳаждаҳ нафаре, ки бурҷи Шилӯаҳ ба болои онҳо афтода, онҳоро куштанд, гумон мекунед, ки онҳо аз ҳама сокинони Ерусалим болотар гунаҳкор буданд?

Исо ба издиҳом дар бораи марги ҳаждаҳ нафаре, ки ҳангоми афтидани бурҷи Шилӯам ба сари онҳо афтода кушта шуданд, савол дода, мепурсад, ки оё онҳо нисбат ба дигар сокинони Ерусалим бештар гунаҳкоранд?

1. Муҳаббат ва раҳмати Худо бо вуҷуди ранҷу азобҳои инсонӣ

2. Нерӯи имон ва сабр

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ташвишҳои худро ба ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Луқо 13:5 Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр

ҳалок хоҳед шуд.

Исо ҳушдор медиҳад, ки ҳама бояд тавба кунанд ё бо оқибатҳои якхела дучор шаванд.

1: Тавба кун ва аз азоби абадӣ наҷот ёбӣ.

2: Муҳаббати Худо дар раҳмат ва файзи Ӯ барои касоне, ки ба сӯи Ӯ бозмегарданд, зоҳир мешавад.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Isaiah 1:18 - "Акнун биёед, масъаларо ҳал кунем" мегӯяд Худованд. «Гарчанде ки гуноҳҳои шумо мисли арғувон ҳастанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд буд.

Луқо 13:6 Ӯ ин масалро низ гуфт; Марде дар токзори худ дарахти анҷир шинонда буд; ва омада, бар он мева меҷуст, вале наёфт.

Ин масал ба мо дар бораи оқибатҳои мева надоданро таълим медиҳад. 1: Ҳар як шахс бояд кӯшиш кунад, ки дар ҳаёти худ самаре ба бор орад, зеро агар накунем, мо оқибатҳои онро мекашем. 2: Худо мехоҳад, ки мо дар ҳаёти худ самаре ба бор оварем ва агар накунем, амал хоҳем кард. 1: Матто 3:10 - "Ва алҳол табар бар решаи дарахтон гузошта шудааст; бинобар ин ҳар дарахте ки меваи хуб намеоварад, бурида ва ба оташ андохта мешавад". 2: Яъқуб 3: 17-18 - "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, нарм ва осон аст, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ."

Луқо 13:7 Он гоҳ ба боғдори токзори худ гуфт: «Инак, се сол аст, ки ман меоям, то аз ин дарахти анҷир мева ҷӯям, вале наёфтам; онро буридан; чаро онро замин бор мекунад?

Исо масалеро дар бораи дарахти анҷире нақл мекунад, ки се сол боз мева наовардааст ва мепурсад, ки чаро он бояд дар замин ҷойро ишғол кунад.

1. "Қувваи сабр: интизори мева дар ҳаёти мо"

2. "Меваи имон: даъвати Худо ба амал"

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Яъқуб 5:7-8 - "Пас, эй бародарон ва хоҳарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки деҳқон чӣ гуна интизори он аст, ки замин ҳосили гаронбаҳои худро медиҳад ва бо сабр интизори борони тирамоҳу баҳор аст. Шумо низ, сабр кунед ва устувор бошед, зеро ки омадани Худованд наздик аст».

Луқо 13:8 Ӯ дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Худовандо! Инро имсол низ бигзоред, то даме ки ман онро кофта, пору резам;

Ин масал дар бораи зарурати ғамхорӣ ба саломатии рӯҳии рӯҳ сухан меронад.

1: "Саъю кӯшиш кунед: Зарурати сармоягузорӣ ба саломатии рӯҳонии мо"

2: «Сабр ва сабр: фазилати меҳнатдӯстӣ дар нигоҳ доштани саломатии рӯҳонии мо»

1:2 Петрус 3:18 - Аммо дар файз ва дар шинохти Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ рушд кунед.

2: Яъқуб 1:4 - Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Луқо 13:9 Ва агар он мева оварад, хуб; ва агар не, пас онро буред.

Худо мехоҳад, ки мо дар ҳаёти худ самар оварем; дар акси ҳол, мо бурида мешавем.

1: Парвариши ҳаёти пурсамар - Зиндагие, ки ба Худо писанд аст ва меваҳои хуб медиҳад

2: Буридани барои ҳосилнокии бештар - омода будан аз он чизе, ки меваи хуб намеоварад, қатъ карда шавад

1: Қӯлассиён 1:10 То ки шумо сазовори Худованд рафтор кунед, то дар ҳар кори

нек пурсамар бошед.

2: Юҳанно 15:2 Ҳар шохаеро, ки дар Ман мева наоварад, меканад; ва ҳар шохае ки мева медиҳад, онро пок мекунад, то ки меваи бештар оварад.

Луқо 13:10 Ва Ӯ рӯзи шанбе дар яке аз куништҳо таълим медод.

Исо рӯзи шанбе дар куништ таълим медод.

1. Қудрати рӯзи шанбе: Чӣ тавр таълимоти Исо дар рӯзи шанбе метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Барои Худо вақт ҷудо кардан: Чӣ тавр вақт ҷудо кардан ба рӯзи шанбе метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

1. Ишаъё 58: 13-14 - "Агар шумо пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои хушнудии худ дар рӯзи муқаддаси ман рӯй гардонед ва рӯзи шанберо лаззат ва рӯзи муқаддаси Худовандро шарафманд хонед; агар онро эҳтиром кунед, на бо роҳи худ биравед, ё дар пайи хушнудии худ, ё сухани беҳуда сухан гӯед, он гоҳ аз Худованд лаззат хоҳед бурд, ва ман шуморо дар баландиҳои замин савор хоҳам кард».

2. Қӯлассиён 2: 16-17 - "Бинобар ин, ҳеҷ кас дар бораи хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар бораи ид ё моҳи нав ё рӯзи шанбе бар шумо ҳукм накунад. Инҳо сояи чизҳои оянда мебошанд, аммо ҷавҳар аз они Масеҳ аст».

Луқо 13:11 Ва инак, зане буд, ки ҳаждаҳ сол гирифтори рӯҳи заъф буд, ва саҷда карда буд ва ҳеҷ гоҳ худро баланд карда натавонист.

Зан 18 сол боз гирифтори рӯҳи заъф буд ва наметавонист баданашро боло барад.

1. "Шифо: имон ба қабул"

2. «Қудрати Исо барои шифо»

1. Яъқуб 5:14-15 - Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст ва ғамҳои моро бардоштааст; вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар Ӯ буд ва бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаем.

Луқо 13:12 Ва Исо вайро дида, назди худ хонд ва ба вай гуфт: «Эй зан!

Исо занеро аз бемориаш шифо дод.

1: Исо табиби дилсӯз аст, ки пур аз файз ва марҳамат аст.

2: Мо метавонем ба воситаи Исо озодӣ ва шифо пайдо кунем.

1: Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтаем».

2: Матто 8:17 - "Ин барои иҷро шудани суханони Ишаъё-пайғамбар гуфта шуда буд: "Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт."

Луқо 13:13 Ва дастҳои Худро бар вай гузошт, ва дарҳол вай рост шуда, Худоро ҳамду сано хонд.

Исо занеро, ки маъюб буд, шифо дод ва ӯ дар ҷавоб Худоро ҳамду сано хонд.

1. Қудрати ламси Исо: Чӣ тавр мӯъҷизаҳои шифобахши Исо илоҳияти ӯро ошкор мекунанд

2. Шод шудан дар Худованд: Чӣ гуна вокуниши мо ба мӯъҷизаҳои Ӯ имони моро инъикос мекунад

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Матто 8:2-3 - «Ва инак, махавие назди Ӯ омада, пеши Ӯ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Ва Исо дасти Худро дароз карда, ба вай ламс кард ва гуфт: «Мехоҳам, пок шав». Ва дарҳол махави ӯ пок шуд».

Луқо 13:14 Сардори куништ бо ғазаб ҷавоб дод, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дода, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз аст, ки одамон бояд дар он кор кунанд; пас, дар он ҷо омада, шифо ёбед, ва на дар рӯзи шанбе.

Исо дар рӯзи шанбе шифо дод ва бо хашм дучор шуд.

1. Қувваи файз: Исо дар рӯзи шанбе шифо мебахшад.

2. Ҳокимияти Худо: кор кардан дар рӯзҳое, ки Ӯ муқаррар кардааст.

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Матто 12:8 - Зеро Писари Одам Оғои рӯзи шанбе низ аст.

Луқо 13:15 Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Эй риёкор! Оё ҳар яке аз шумо дар рӯзи шанбе гов ё хари худро аз оғил ҷудо карда, ӯро ба об додан намебарад?

Исо мардеро мазаммат мекунад, ки дар рӯзи шанбе ба зане, ки аз рӯҳ маъюб шуда буд, иҷозат надод.

1. Рӯзи шанбе узр барои рад кардани раҳм нест

2. Қудрати муҳаббат ва файзи Исо

1. Матто 12:7, «Ва агар шумо медонистед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳаматро мехоҳам, на қурбониро", шумо бегуноҳонро маҳкум намекардед».

2. Яъқуб 2:13, "Зеро бар касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе марҳамат аст. Марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд".

Луқо 13:16 Ва оё ин зан, ки духтари Иброҳим аст, ки шайтон вайро ҳаждаҳ сол боз бастааст, дар рӯзи шанбе аз ин занҷир озод карда намешавад?

Ин порча ба он ишора мекунад, ки Исо мепурсад, ки чаро ин зан, ки духтари Иброҳим аст, дар рӯзи шанбе набояд аз ғуломии шайтон озод карда шавад.

1. Рӯзи шанбе на танҳо барои истироҳат, балки барои навсозӣ аст

2. Раҳмати Худо барои бандагон

1. Хуруҷ 20:8-11 - Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то онро муқаддас нигоҳ доред.

2. Румиён 6:6-7 - Худи пешинаи мо бо Ӯ маслуб карда шуд, то ҷисми гуноҳ нест карда шавад, то ки мо дигар ғуломи гуноҳ набошем.

Луқо 13:17 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, ҳамаи душманонаш хиҷил шуданд, ва тамоми мардум аз тамоми корҳои ҷалоле ки Ӯ карда буд, шодӣ карданд.

Исо ба душманони худ сухан гуфт ва мардум аз корҳои пурҷалоли Ӯ шодӣ мекарданд.

1. Қудрати Каломи Худо - Чӣ тавр Исо бо қудрат сухан мегуфт, то Худоро ҷалол диҳад.

2. Бартараф кардани душвориҳо - Чӣ гуна Исо бо рақибони худ бо далерӣ ва имон рӯ ба рӯ шуд.

1. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад;

2. Эфсӯсиён 6:10-13 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қуввахои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонед .

Луқо 13:18 Ӯ гуфт: «Малакути Худо ба чӣ монанд аст? ва ба куҷо монанд кунам?

Малакути Худо ба миқдори номаълум муқоиса карда мешавад.

1: Малакути Худо пурасрор ва аҷиб аст; он аз фаҳмиши мо берун аст, аммо ин маънои онро надорад, ки мо кӯшиш карда наметавонем онро дарк кунем.

2: Малакути Худо чизест, ки мо бояд онро фаҳмем, сарфи назар аз он ки он сирр аст.

1: Ишаъё 55: 8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2: Забур 145:3 «Худованд бузург аст, ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ бечавоб аст».

Луқо 13:19 Он мисли донаи хардалест, ки одам онро гирифта, ба боғи худ андохтааст; ва нашъунамо ёфта, дарахти бузурге мум шуд; ва мурғони ҳаво дар шохаҳои он ҷойгир шудаанд.

Исо масалеро дар бораи марде нақл мекунад, ки дар боғи худ донаи хардал мекорад ва он дарахти бузурге шуда, барои паррандагон паноҳгоҳ медиҳад.

1. "Қувваи донаи хардал: Дарсҳои имон ва сабр"

2. "Тухми хардал: Даъват барои мубодилаи муҳаббати Худо"

1. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Марқӯс 4:30-32 - "Ва ӯ гуфт: "Малакути Худоро бо чӣ муқоиса карда метавонем ё барои он чӣ масалро истифода барем? Он мисли донаи хардалест, ки ҳангоми кошта шуданаш дар замин аст. , хурдтарин тухми рӯи замин аст, аммо ҳангоми кошта шуданаш калон мешавад ва аз ҳамаи растаниҳои боғ калон мешавад ва шохаҳои калон мегузорад, то паррандагони ҳаво дар сояаш лона созанд».

Луқо 13:20 Ва боз гуфт: «Малакути Худоро ба чӣ монанд кунам?

Малакути Худоро ба донаи хардал монанд мекунанд.

1: "Тухми хардал - масал дар бораи Малакути Худо"

2: "Малакути Худо: як тухми хардал имон"

1: Matthew 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2: Марқӯс 4:30-32 - "Ва ӯ гуфт: "Малакути Худоро бо чӣ муқоиса кунем ё барои он бо кадом масал истифода барем? Он мисли донаи хардалест, ки ҳангоми кошта шуданаш дар замин аст. , хурдтарин тухми рӯи замин аст, аммо ҳангоми кошта шуданаш калон мешавад ва аз ҳамаи растаниҳои боғ калон мешавад ва шохаҳои калон мегузорад, то паррандагони ҳаво дар сояаш лона созанд».

Луқо 13:21 Он мисли хамиртурушест, ки зане гирифта, дар се ченак орд пинҳон кард, то даме ки тамоми хамиртуруш шавад.

Масал дар бораи хамиртуруш ба мо таълим медиҳад, ки Малакути Худо тавассути амалҳои хурди нонамоён афзоиш меёбад ва паҳн мешавад.

1. Қудрати амалҳои хурд: Чӣ тавр Малакути Худо паҳн мешавад

2. Хамиртуруши хурд, вале тавоно: Фаҳмидани таъсири Малакути Худо

1. Матто 13:33 - «Ӯ ба онҳо масали дигаре гуфт: «Малакути Осмон мисли хамиртурушест, ки зане гирифта, тақрибан шаст кило ордро омехта кард, то даме ки тамоми хамир гардад».

2. 1 Қӯринтиён 5:6-7 - «Мағрури шумо хуб нест. Оё намедонед, ки хамиртуруши андаке тамоми хамирро хамир мекунад? Аз хамиртуруши кӯҳна халос шавед, то ки шумо як фатири нави фатир бошед, чунон ки дар ҳақиқат ҳастед. Барои Масеҳ, барраи фисҳи мо, қурбонӣ шудааст».

Луқо 13:22 Ва ӯ шаҳрҳо ва деҳотро давр зада, таълим медод ва сӯи Ерусалим мерафт.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо дар шаҳрҳо ва деҳот сайр карда, таълим медиҳад

ва ба сӯи Ерусалим сафар мекунад.

1. Шодии пайравӣ ба Исо: Омӯзиши қабули даъвати Исо барои пайравӣ ба Ӯ

2. Қувваи таълим: Омӯзиши мубодилаи ҳикмати Исо ба дигарон

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд».

2. Филиппиён 3:12-14 - «На ин ки ман ҳамаи инро ба даст овардаам ё аллакай комил шудаам, балки ман кӯшиш мекунам он чизеро, ки барои он Исои Масеҳ маро дастгир кард, бигирам. Бародарон ва хоҳарон, ман худамро ҳанӯз ба даст нагирифтаам. Аммо як коре мекунам: он чиро, ки дар пас аст, фаромӯш карда, ба сӯи он чи дар пеш аст, ман ба сӯи ҳадафе пеш меравам, то мукофоте ба даст орам, ки барои он Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст».

Луқо 13:23 Яке ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Наҷотёфтагон кам ҳастанд? Ва ба онҳо гуфт:

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо таълим медод, ки наҷот ёфтан душвор аст, аммо онҳое, ки барои он кӯшиш мекунанд, мукофот хоҳанд гирифт.

1. "Мушкилии наҷот: талош барои дарёфти ҷоиза"

2. «Роҳи танги адолат: кор барои мукофоти абадӣ».

1. Филиппиён 3:12-14 - На ин ки ман инро аллакай ба даст овардаам ё аллакай комил ҳастам, балки кӯшиш мекунам, ки онро аз они худам созам, зеро Исои Масеҳ маро азони худ кардааст. Бародарон, ман фикр намекунам, ки онро худам кардаам. Аммо ман як чизро мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, саъй мекунам, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ ҳаракат мекунам.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо марде, ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Луқо 13:24 Саъй кунед, ки аз дарвозаи танг дохил шавед: зеро, ба шумо мегӯям, ки бисьёр касон кӯшиши дохил шуданро хоҳанд кард, вале наметавонанд дохил

шаванд.

Дар порча дар бораи кӯшиши ворид шудан ба дарвозаи танг сухан меравад, зеро бисёриҳо меҷӯянд, аммо наметавонанд.

1: Исо моро водор мекунад, ки барои адолат кӯшиш кунем, ҳатто агар он душвор бошад, то ба дарвозаи танг ворид шавем.

2: Мо бояд азми қавӣ дошта бошем, ки новобаста аз он ки мо бо монеаҳо дучор шавем, аз дарвозаи танг вориди Малакути Худо шавем.

1: Матто 7:13-14 - «Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг ва роҳе сахт аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд».

2: Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - «Ва агар ба Худованд ибодат кардан дар назари шумо бад бошад, имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё хизмат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки дар онҳо замине, ки шумо истиқомат мекунед. Аммо ман ва хонаи ман бошад, мо ба Худованд хизмат хоҳем кард».

Луқо 13:25 Вақте ки соҳиби хона бархоста, дарро баст, ва шумо берун истода, дарро мекӯфтед ва мегӯед: "Худовандо! Худовандо! ва ӯ ба шумо ҷавоб дода, хоҳад гуфт: "Ман шуморо намедонам, ки аз куҷоед;

Соҳиби хона бархоста дарро мебандад ва дарро тақ-тақ мекунанд ва хоҳиш мекунанд, ки дароянд, аммо усто мегӯяд, ки онҳоро намешиносам.

1. Муҳимияти омода будан ҳангоми фарорасии вақт

2. Зарурати муносибати шахсӣ бо Худо

1. Матто 25:1-13 - Масал дар бораи Даҳ бокира

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд

Луқо 13:26 Он гоҳ шумо хоҳед гуфт: "Мо дар ҳузури Ту хӯрда ва нӯшидем, ва Ту дар кӯчаҳои мо таълим медодӣ".

Одамон эътироф хоҳанд кард, ки Исо онҳоро дар кӯчаҳояшон таълим додааст ва онҳо дар ҳузури Ӯ мехӯрданд ва менӯшиданд.

1. Исо ҳамеша бо мо аст, ҳатто дар лаҳзаҳои озмоиш ва гуноҳ.

2. Исо дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо ба мо таълим медиҳад, агар мо дарсҳои ӯро ҷустуҷӯ кунем.

1. Ишаъё 55:1-3 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед. Чаро харҷ кунед. пул ба он чизе ки нон нест, ва меҳнати ту бар он чизе ки сер намекунад? Гӯш кун, ба гапи ман гӯш намо ва аз чизи нек бихӯр, ва ҷони ту аз ғанитарин роҳкишҳо ҳаловат мебарад».

2. Юҳанно 14:15-18 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо як вакили дигаре хоҳад дод, ки ба шумо кӯмак кунад ва то абад бо шумо бошад - Рӯҳи ростӣ. Ҷаҳон наметавонад. қабул кун, зеро ки на мебинад ва на мешиносад.Вале ту Ӯро мешиносӣ, зеро ки ӯ бо шумост ва дар шумо хоҳад буд.Ман шуморо ятим намемонам, назди шумо меоям, Дере нагузашта ҷаҳон намебинад. Маро дигар, лекин шумо Маро хоҳед дид, зеро ки Ман зиндаам, шумо низ зинда хоҳед буд».

Луқо 13:27 Аммо ӯ хоҳад гуфт: "Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз куҷоед; аз ман дур шавед, эй ҳамаи ситамкорон.

Бисёр одамон аз ҷониби Худо ба сабаби роҳҳои гуноҳ ва кирдорҳои бади худ рад карда мешаванд.

1. Мо бояд аз гуноҳ рӯй гардонем, то дар назди Худо пазируфта шавад.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем, агар бихоҳем, ки моро дар Малакути Ӯ истиқбол гиранд.

1. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Филиппиён 2:12-13 - Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, ҳоло ҳам, на танҳо дар ҳузури ман, балки бештар дар набудани ман, наҷоти худро бо тарс ва ларзон амал кунед, зеро ки ин Худост. ки дар шумо кор мекунад, хам ба хохиш ва хам барои хушнудии худ мехнат кардан.

Луқо 13:28 Вақте ки шумо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми анбиёро дар Малакути Худо хоҳед дид, гиря ва ғиҷирроси дандонҳо хоҳад буд, ва шумо худатон бадар ронда мешавед.

Исо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки аз гуноҳҳои худ тавба намекунанд, аз Малакути Худо хориҷ карда мешаванд ва дар бораи Иброҳим, Исҳоқ, Яъқуб ва пайғамбарон дар салтанат шоҳиди хоҳанд буд, вақте ки худашон ронда мешаванд.

1. Муҳимияти тавба: аз Малакути Худо дур нашавед

2. Оқибатҳои тавба накардан: Гиря кардан ва ғиҷирроси дандон

1. Матто 5:3, «Хушо камбағалони рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост»

2. 2 ба Қӯринтиён 7:10, «Зеро андӯҳи илоҳӣ тавбаеро ба вуҷуд меорад, ки ба наҷот мебарад, на пушаймон шудан; аммо андӯҳи ҷаҳон маргро ба вуҷуд меорад».

Луқо 13:29 Ва онҳо аз шарқ ва аз ғарб ва шимол ва аз ҷануб омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст.

Ин оят дар бораи ҷамъомади бузурги одамон аз ҳама ҷонибҳо сухан меронад, ки онҳо дар Малакути Худо якҷоя хоҳанд шуд.

1. "Инклюзивияти Салтанат: Даъват барои ҳама"

2. "Қудрати муттаҳидкунандаи Салтанат: ҳеҷ касро дар паси худ нагузоред"

1. Забур 122:3-4 - "Ба хотири хонаи Худованд Худои мо, ман шукуфоии туро хоҳам бурд: осоиштагӣ дар деворҳои ту ва амният дар бурҷҳои ту бод!"

2. Ишаъё 2:2-3 - «Дар айёми охир чунин хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд ҳамчун баландтарин кӯҳҳо устувор хоҳад шуд ва аз болои теппаҳо боло хоҳад рафт; ва ҳамаи халқҳо ба он ҷо хоҳанд рафт, ва қавмҳои бисьёре омада, хоҳанд гуфт: «Биёед, ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб мебароем, то ки Ӯ ба мо роҳҳои Худро таълим диҳад ва мо метавонем дар роҳҳои Ӯ қадам гузорем».

Луқо 13:30 Ва инак, охиринҳо ҳастанд, ки аввалин хоҳанд шуд, ва аввалинҳо ки

охирин хоҳанд шуд.

Охирин аввал ва якум охирин хоҳад буд.

1: Раҳмати Худо барои ҳама аст ва тартиботи ҷаҳон аз дасти мо нест.

2: Мо бояд ба Худованд таваккал кунем ва ба иродаи Ӯ пайравӣ кунем, на аз они мо.

1: Матто 20:16 - Ҳамин тавр, охирин аввалин хоҳанд буд, ва аввалин охирин хоҳад буд.

2: Яъқуб 2:5 - Гӯш кунед, эй бародарон ва хоҳарони азизам: Оё Худо онҳоеро, ки дар назари ҷаҳон камбизоатанд, интихоб накардааст, то дар имон бой шаванд ва салтанатеро, ки ба дӯстдорони Ӯ ваъда карда буд, мерос гиранд?

Луқо 13:31 Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Ӯ гуфтанд: «Баро ва аз он ҷо бирав, зеро Ҳиродус туро хоҳад кушт».

Баъзе фарисиён Исоро огоҳ карданд, ки аз он ҷо берун равад, зеро Ҳиродус қасди куштани ӯро дошт.

1. Хавфи қудрати ноодилона - Чӣ гуна бояд ба ҳукумати ноадолатона посух дод.

2. Омодагӣ ба бадтарин - паймоиш дар ҳолатҳои душвор.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад.

2. Матто 10:17-22 - Мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо безарар бошед.

Луқо 13:32 Ва ба онҳо гуфт: «Биравед ва ба он рӯбоҳ бигӯед: «Инак, Ман девҳоро берун мекунам ва имрӯз ва фардо шифо мебахшам, ва дар рӯзи сеюм комил хоҳам буд».

Ин оят таъкид мекунад, ки Исо ҳам тавоно ва ҳам комил аст, зеро ӯ қодир аст девҳоро берун кунад ва табобат кунад.

1: Қудрат ва камолоти Исо - Луқо 13:32

2: Мӯъҷизаҳои аҷиби Исо - Луқо 13:32

1: Матто 8:16 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Исо оварданд ва Ӯ бо сухане рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

2: Марқӯс 5:1-20 - Вақте ки Исо аз қаиқ баромад, марде бо рӯҳи нопок аз қабрҳо ба пешвози Ӯ баромад. Ин порча нақл мекунад, ки Исо марди рӯҳи нопокро шифо дод ва мардуми шаҳр аз қудрати Исо дар ҳайрат монданд.

Луқо 13:33 Бо вуҷуди ин, ман бояд имрӯз ва фардо ва фардо роҳ равам, зеро мумкин нест, ки пайғамбаре аз Ерусалим нобуд шавад.

Исо таъкид мекунад, ки рисолати худро дар Ерусалим сарфи назар аз хатар анҷом диҳад.

1. Исо ба мо таълим медиҳад, ки сарфи назар аз хатарҳо, диққатамонро ба рисолати худ равона созем.

2. Исо барои анҷом додани рисолати худ ба мо далерӣ ва фидокорӣ нишон медиҳад.

1. Матто 10:16-19 - Исо ба шогирдонаш супориш медиҳад, ки берун рафта, хушхабарро паҳн кунанд.

2. Матто 16:25 - Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки худро инкор кунанд ва салиби худро бардоранд.

Луқо 13:34 Эй Ерусалим, Ерусалим! Чанд бор мехостам фарзандони туро ҷамъ кунам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои худро зери болҳои худ ҷамъ мекунад, ва шумо намехоҳед!

Исо аз он ки Ерусалим ӯро ва паёми ӯро рад кард, андӯҳгин аст.

1. «Гамхории рад»

2. «Даъвати Худо ба Ерусалим»

1. Ирмиё 17:13 - «Эй Худованд, умеди Исроил, ҳамаи онҳое ки Туро тарк мекунанд, хиҷил хоҳанд шуд, ва онҳое ки аз ман дур мешаванд, дар замин навишта хоҳанд шуд, зеро ки онҳо Худовандро, чашмаи обҳои ҳаётро тарк кардаанд. "

2. Ишаъё 53:3 - "Ӯ хор ва аз мардум рад карда шудааст; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо, чунон ки рӯйи мо буд, аз ӯ пинҳон шудем; Ӯ хор карда шуд, ва мо ӯро қадр намекардем".

Луқо 13:35 Инак, хонаи шумо бароятон хароб шудааст; ва ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро нахоҳед дид, то даме ки бигӯед: "Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд".

Исо ба гурӯҳи одамон мегӯяд, ки хонаи онҳо хароб хоҳад шуд ва то он даме, ки Ӯро Масеҳ эътироф накунанд, ӯро дигар нахоҳанд дид.

1. Муҳимияти эътироф кардани Исо ҳамчун Масеҳ.

2. Ваъдаи баркароршавӣ ва омурзиш тавассути қабули Исо ҳамчун Худованд.

1. Ишаъё 40:1-3 - Тасаллӣ диҳед, қавми Ман, тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ин ки ба василаи Ман».

Луқо 14 таълимоти Исоро дар бораи фурӯтанӣ, арзиши шогирдӣ ва масалҳо дар бораи зиёфати бузург ва бинокори бурҷро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Исо дар рӯзи шанбе дар хонаи фарисӣ шахсеро, ки гирифтори исфаноҷ буд, шифо дода, ба тафсири қонунии онҳо дар бораи риояи рӯзи шанбе баҳс мекунад (Луқо 14:1-6). Ҳангоми дидани чӣ гуна меҳмонон ҷойҳои ифтихориро дар сари дастархон интихоб карда, Ӯ масалеро нақл кард, ки ба онҳо маслиҳат дод, ки дар зиёфатҳо ҷойҳои поинтарро ишғол кунанд, то онҳоро даъват кунанд, ки ҷойҳои худро ба меҳмонони олиқадр супоранд. Ин таълимот фурӯтаниро таъкид мекунад ва арзишҳои дунявиро тағир медиҳад - "Зеро ҳамаи онҳое, ки худро баланд мекунанд, фурӯтан хоҳанд шуд, ва онҳое, ки худро фурӯтан мекунанд, сарафроз хоҳанд шуд" (Луқо 14:7-11).

Параграфи 2: Дар давоми ин таом, Исо таълимдиҳии худро идома дода, ба соҳибхона маслиҳат дод, ки дӯстон, бародарон ё ҳамсояҳои сарватмандеро, ки метавонанд ба онҳо ҷавоб диҳанд, даъват накунанд, балки ба ҷои он нобиноёни

маъюби маъюбро, ки баргардонида наметавонанд, даъват кунанд ва ҳамин тавр мукофоти эҳёи одилро таъмин кунад. Сипас ӯ ба Масал дар бораи зиёфати бузург нақл кард, ки дар он бисёре аз даъватшудагон узр надоранд, аз ин рӯ ба хонаи усто фармон доданд, ки хизматгорон ба берун раванд, хатсайрҳои деҳотӣ одамонро маҷбур мекунанд, ки ба хонаи ман оянд, пурра нишон медиҳанд, ки Малакути даъвати Худоро дар бар мегиранд, махсусан онҳое, ки ҷомеаи канормондаро рад мекунанд, ки аз ҷониби худ қаноатманданд (Луқо 14). : 12-24).

Сархати 3: Мардуми зиёд аз паи Исо буданд ва Ӯ ба онҳо рӯ оварда гуфт, ки ҳар касе, ки Ӯ меояд, бояд аз падар модар зан, фарзандон бародарону хоҳарон нафрат дорад, ҳа ҳатто аз ҷони худаш, вагарна шогирд шуда наметавонад, ҳар кӣ салиб намебарад, шогирди Ӯ шуда наметавонад. Ин забони қавӣ барои таъкид кардани ӯҳдадории пурраи шогирдӣ нисбат ба дигар садоқати оилавӣ истифода мешавад. Вай минбаъд инро бо ду масал тасвир кард - яке дар бораи бурҷи бинокори шоҳи дигаре, ки ба ҷанг меравад, ҳарду аҳамияти ҳисоб кардани хароҷотро пеш аз гирифтани чунин ӯҳдадорӣ таъкид мекунанд, ки қобилияти пурраи вазифаро ҳал кардан ба муноқишаро таъкид намуда, бодиққат мулоҳиза кардан лозим аст, ки худдорӣ аз паи Ӯ (Луқо 14:25-33). Ин боб бо истиораи намаки Исо ба охир мерасад, ки сифати нигоҳдории он намак аст, аммо агар намакро аз даст диҳанд, дигар шӯр намесозанд, аз ин рӯ на хок ва на поруи партофташуда хуб аст, ки шогирдони огоҳкунанда сифати хоси худро ба ҷаҳон таъсир намерасонанд, вагарна онҳо бефоида хоҳанд буд (Луқо 14:34-35).

Луқо 14:1 Ва ҳангоме ки Ӯ ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрдани нон дар рӯзи шанбе даромад, онҳо Ӯро тамошо карданд.

Исо ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрдани нон дар рӯзи шанбе рафт, ва фарисиён ба вай нигоҳ мекарданд.

1. Бартарии Исо: Чӣ тавр Исо меъёрҳои замони худро зери шубҳа гузошт

2. Рӯзи шанбе: Имконияти мулоҳиза дар бораи ҳузури Исо дар ҳаёти мо

1. Матто 5:17-20 - «Гумон накунед, ки ман омадаам, то шариат ё анбиёро вайрон кунам: на барои вайрон кардан, балки барои иҷро кардани он омадаам. Ҳаргиз як нуқта ё як нуқта аз шариат намегузарад, то даме ки ҳама иҷро шавад».

2. Қӯлассиён 2: 16-17 - "Пас, ҳеҷ кас шуморо дар гӯшт ё нӯшокӣ, ё дар рӯзи ид, ё дар бораи моҳи нав ё рӯзҳои шанбе ҳукм накунад: ки онҳо сояи чизҳои оянда мебошанд. Аммо ҷисм аз Масеҳ аст».

Луқо 14:2 Ва инак, дар пеши Ӯ марде буд, ки гирифтори исфаноҷ буд.

Исо мардееро, ки гирифтори исфанҷ буд, шифо дод.

1. Қувваи шифобахши Исо тавассути раҳмдилӣ зоҳир шуд.

2. Аҳамияти имон дар замони ранҷҳои ҷисмонӣ.

1. Матто 9:35 «Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дардро шифо медод».

2. Луқо 18:42 «Ва Исо ба вай гуфт: "Бибиё бош; имонат туро шифо бахшид'».

Луқо 14:3 Исо ба шариатдонон ва фарисиён гуфт: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?

Исо аз шариатдонон ва фарисиён пурсид, ки оё дар рӯзи шанбе шифо додан ҷоиз аст?

1. Қувваи шифобахшӣ: Омӯзиши табиати ҳаётбахши мӯъҷизаҳои Исо

2. Риояи рӯзи шанбе: Имтиҳони амри истироҳат ва шодмонӣ

1. Марқӯс 3:1-6 - Исо мардеро бо дасти хушкшуда шифо медиҳад

2. Ишаъё 58:13-14 - Риояи шанбе ҳамчун ибодат

Луқо 14:4 Ва онҳо хомӯш монданд. Ва ӯро гирифта, шифо дод ва ҷавоб дод;

Исо раҳмдилӣ ва раҳмдилӣ зоҳир намуда, мардеро бо дасти хушкшуда гирифта, шифо дод ва озод кард.

1. Раҳм ва раҳмати Худо: Чӣ тавр Исо ҳаёти инсонро тағир дод

2. Дарёфти озодӣ тавассути қудрати шифобахши Исо

1. Яъқуб 5:15 - «Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад».

2. Ишаъё 53:4-5 - «Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва андӯҳҳои моро бардошт; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Луқо 14:5 Ва дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кадоме аз шумо хар ё гове дошта бошад, ки ба чоҳ афтода бошад, ва дар рӯзи шанбе ӯро берун накашад?

Ин порча аз Луқо 14:5 таълимоти Исоро дар бораи аҳамияти марҳамат нисбати риояи рӯзи шанбе нишон медиҳад.

1. Раҳмати Худо бузургтар аз қоидаҳост: Раҳм бар ойин

2. Паёми Исо дар бораи муҳаббат ва ҳамдардӣ: дуруст гузоштани афзалиятҳои мо

1. Матто 12:1–14; Таълимоти Исо, ки муҳаббат ва марҳамат бояд қонунро иваз кунад.

2. Забур 145:8–9; Муҳаббат ва меҳрубонии Худо абадӣ аст.

Луқо 14:6 Ва онҳо дигар ба ин суханон ҷавоб дода натавонистанд.

Мардуми издиҳом ба суханони Исо ҷавоб дода натавонистанд.

1. Мо набояд аз муқовимат ба қудрат ва пурсиш натарсем.

2. Мо бояд фурӯтан бошем ва аз эътироф кардан натарсем, вақте ки ҷавоб надорем.

1. Масалҳо 29:20 - «Оё одамеро мебинӣ, ки дар суханаш шитобкор аст? Умеди беақл аз ӯ дида бештар аст».

2. Яъқуб 1:19 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар

шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад».

Луқо 14:7 Ва ӯ ба даъватшудагон масал овард, вақте ки онҳо нишон дод, ки чӣ тавр онҳо хонаҳои калонро интихоб мекунанд; ба онҳо гуфт,

Масали Исо ба онҳое, ки дар зиёфат омадаанд, фурӯтанӣ ва миннатдории дигаронро ташвиқ мекунад.

1: "Қувваи фурӯтанӣ"

2: "Баракати қадр кардани дигарон"

1: Филиппиён 2:3-5 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

Луқо 14:8 Вақте ки касе туро ба тӯй даъват карда бошад, дар баландтарин ҳуҷра нанишин; мабодо марди гиромитаре аз ту бар ӯ даъват шавад;

Ҳангоми даъват ба тӯй ва ё дигар ҷамъомад набояд курсии баландтаринро ишғол кунад, зеро шояд касе аз худаш муҳимтар бошад.

1) Мағрурӣ гуноҳ аст: нагузоред, ки он шуморо водор созад, ки бештар аз он ки сазовори шумост, бигиред.

2) Пеш аз худ дигаронро иззат намо ва курсии поёниро бигир.

1) Филиппиён 2:3-4: «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед».

2) Масалҳо 25:27: «Асали зиёд хӯрдан хуб нест ва ҷалоли худро ҷустуҷӯ кардан ҷалол нест».

Луқо 14:9 Ва касе ки туро ва ӯ фармудааст, омада, ба ту гӯяд: "Ба ин одам ҷой

деҳ"; ва ту бо шарм ба гирифтани ҳуҷраи пасттарин шурӯъ мекунӣ.

Исо муҳим будани фурӯтанӣ ва гирифтани ҷои пасттаринро дар ҷамъомад таълим медиҳад.

1. Афзалияти фурӯтанӣ: Омӯзиши гирифтани ҷои пасттарин

2. Парадокси ғурур: Чаро фурӯтанӣ бузургтарин неъмат аст?

1. Филиппиён 2:3-8 "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед. Ҳар яки шумо бояд на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед."

2. Яъқуб 4:6-10 "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад."

Луқо 14:10 Аммо вақте ки туро даъват карданд, бирав ва дар поёнтарин ҳуҷра нишин; То ки вақте ки туро фармудааст, биёяд, ба ту гӯяд: "Эй дӯст, баландтар шав; пас дар ҳузури онҳое ки бо ту дар сари суфра нишастаанд, саҷда хоҳӣ кард".

Исо даъватшудагонро ташвиқ мекунад, ки фурӯтан бошанд ва омода бошанд, ки даъватро дар ҳузури дигарон қабул кунанд.

1. "Даъвати Масеҳ ба фурӯтанӣ: Даъват ба курсии олӣ"

2. «Баракати фурӯтанӣ: гирифтани мукофоти фурӯтанӣ»

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Филиппиён 2:3-4 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас ба чизи худ, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кунад. ».

Луқо 14:11 Зеро ҳар кӣ худро боло бардорад, хор хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан кунад, сарафроз хоҳад шуд.

Исо таълим медиҳад, ки онҳое, ки худро фурӯтан мекунанд, сарбаланд мешаванд ва онҳое, ки худро баланд мекунанд, фурӯтан хоҳанд шуд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр бояд зиндагии аъло дошта бошад

2. Мағрур: Нобудкунандаи муносибатҳо

1. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед. Ҳар кас бояд на танҳо манфиати худ, балки манфиати дигаронро низ андешад.

Луқо 14:12 Он гоҳ ба касе ки ӯро фармудааст, гуфт: «Вақте ки хӯроки шом ё шом мепазӣ, на дӯстони худ, на бародарони худ, на хешовандони худ ва на ҳамсоягони сарватманди худро даъват накун; Мабодо боз ба ту фармон надиҳанд, ва ҷазои ту дода шавад.

Исо таълим медиҳад, ки ба онҳое, ки ба мӯҳтоҷанд, саховатманд бошанд, ба ҷои онҳое, ки аллакай баракат доранд.

1: "Тӯҳфаи саховатмандӣ"

2: "Шодияти додан"

1: 1 Юҳанно 3:17-18 «Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Эй фарзандон, биёед на дар сухан ва на дар сухан, балки дар амал ва дар ҳақиқат дӯст дорем».

2: Яъқуб 2: 14-17 "Эй бародарони ман, ин чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад? Агар бародар ё хоҳаре либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм шав ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои заруриро надиҳад, ин чӣ фоида дорад? Пас, имон низ худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст».

Луқо 14:13 Аммо ҳангоме ки зиёфат мекунӣ, мискинон, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кун;

Исо дастур медиҳад, ки камбағалон, маъюбон, лангон ва кӯронро ба зиёфат даъват кунанд.

1. Даъват кардани камбизоатон: Таҷдиди назари Исо дар бораи мушоракат

2. Нигоҳубин ба одамони камбахт: Даъвати Исо ба меҳмондорӣ

1. Ишаъё 58: 7-10 - Нони худро бо гуруснагон тақсим кунед ва бенавоёнро ба хонаи худ биёред.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: ғамхорӣ ба ятимон ва бевазанон дар тангӣ.

Луқо 14:14 Ва ту баракат хоҳӣ ёфт; зеро ки онҳо ба ту подош дода наметавонанд, зеро ки дар эҳьёи одил подош хоҳӣ дод.

Ин оят дар бораи подоши касоне, ки бо имону солеҳ умр ба сар мебаранд, сухан меравад, зеро дар эҳёи одил баракат хоҳанд ёфт.

1. Подоши некӯкорӣ: Зиндагӣ бо имон ва тоъат

2. Неъмати қиёмат: Ҳаёти ҷовидонӣ бо Худо

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷост. дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Луқо 14:15 Ва яке аз онҳое ки бо Ӯ дар сари суфра нишаста буданд, инро шунида, ба Ӯ гуфт: «Хушо касе ки дар Малакути Худо нон бихӯрад».

Исо ба яке аз меҳмонони хӯроки шом дар бораи хурсандии хӯрдан дар Малакути Худо нақл мекунад.

1. Шодии хӯрдан дар Малакути Худо

2. Баракатҳои дохил шудан ба Малакути Худо

1. Румиён 14:17 - Зеро ки Малакути Худо гӯшт ва нӯшокӣ нест; балки адолат, осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

2. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Луқо 14:16 Он гоҳ ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ороста, ба бисьёр касон гуфт:

Марде бисёр одамонро ба зиёфати бузург даъват кард.

1. Даъвати Инҷил: Пешниҳоди саховатмандонаи Худо барои наҷот

2. Шодиҳои мушоракат: Даъват ба ҷомеаи масеҳӣ

1. Румиён 10:13-14 - «Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт. Аммо чӣ гуна онҳо метавонанд ӯро даъват кунанд, то онҳоро наҷот диҳад, агар ба Ӯ имон наоваранд? Ва чӣ тавр онҳо ба Ӯ имон оваранд, агар ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо дар бораи ӯ шунида метавонанд, магар касе ба онҳо нагӯяд?»

2. Ибриён 10:24-25 - «Биёед дар бораи роҳҳои барангехтани якдигар ба муҳаббат ва аъмоли нек фикр кунем. Ва биёед мисли баъзе одамон вохӯрии якҷояамонро беэътиноӣ накунем, балки якдигарро рӯҳбаланд кунем, хусусан ҳоло, ки рӯзи бозгашти ӯ наздик аст».

Луқо 14:17 Ва ғуломи худро ҳангоми таоми шом фиристод, то ба даъватшудагон бигӯяд: "Биёед"; зеро ки ҳама чиз ҳоло омода аст.

Устод зиёфат омода карда буд ва акнун ҳама меҳмононро даъват мекард, ки биёянд ва хӯрданро бихӯранд.

1: Исо моро ба зиёфати наҷот даъват мекунад.

2: Даъвати Худованд ба иди файз.

1: Ваҳй 19:9 - "Ва ӯ ба ман гуфт: "Бинавис: "Хушо онҳое ки ба зиёфати Барра даъват шудаанд".

2: Isaiah 25:6 - "Ва дар ин кӯҳ Худованди лашкарҳо барои ҳамаи одамон зиёфати чарбуҳо, зиёфати майҳо бар пиёҳҳо, аз чарбуи пур аз илик, аз шаробҳо бар ҷӯякҳои хуб тозашуда хоҳад кард. »

Луқо 14:18 Ва ҳама бо як розигӣ ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: «Ман як порча замин харидаам ва бояд рафта, онро бубинам;

Одамоне, ки ба зиёфат даъват шуда буданд, ҳама баҳона доштанд, ки иштирок накунанд. Аввалаш гуфт, ки як порча замин харида, рафта дидан мехоҳад.

1: Мо бояд омода бошем, ки Худоро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузорем, ҳатто аз эҳтиёҷоти худамон болотар бошад.

2: Мо бояд омода бошем, ки салиби худро бардошта, ба Исо пайравӣ кунем, ҳатто агар он нороҳат бошад ё нороҳат бошад.

1: Matthew 16:24 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

2: Филиппиён 2:3-4 - [Бигзор] ҳеҷ чиз бо сабаби ҷанҷол ё шӯҳратпарастӣ анҷом дода шавад; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас дар бораи худаш, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кун.

Луқо 14:19 Дигаре гуфт: «Ман панҷ ҷуфти гов харидам ва меравам, то онҳоро озмоиш кунам;

Ин масал дар бораи шахсе сухан меравад, ки ба зиммаи худ ухдадорихои зиёд гирифта, холо рохи халосиро мечуяд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, то чизеро, ки аз ӯҳдаи худ гирифта метавонем, содир накунем.

2: Мо бояд ҳамеша нисбати худ ва дигарон дар бораи қобилиятҳои худ ростқавл бошем.

1: Воиз 5:4-5 - Вақте ки ту назди Худо назр мекунӣ, адо накун; зеро ки ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи назр кардай, адо кун. Беҳтар аст, ки назр накунӣ, аз он ки назр кунӣ ва адо накунӣ.

2: Яъқуб 4:13-17 - Ҳоло биравед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба чунин шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем; дар ҳоле ки шумо намедонед, ки чӣ фардо мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад. Бинобар ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем". Аммо акнун шумо аз фахри худ шодӣ мекунед: ҳама шодӣ бад аст. Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Луқо 14:20 Дигаре гуфт: «Ман зан гирифтам ва аз ин рӯ омада наметавонам».

Ин порча душвории бартарият додани Малакути Худоро бар ӯҳдадориҳои заминӣ нишон медиҳад.

1: Қабули даъвати Худо барои ҳамроҳ шудан ба Салтанати Ӯ

2: Афзалият додан ба Салтанати Худо бар масъулиятҳои заминӣ

1: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд."

2: Қӯлассиён 3:1-2 - "Аз он вақт инҷониб, шумо бо Масеҳ эҳьё шудаед, дилҳои худро ба чизҳои болотар равона кунед, ки дар он ҷо Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Дар бораи чизҳои болотар фикр кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ».

Луқо 14:21 Ва он ғулом омада, инро ба оғои худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона ба ғазаб омада, ба ғуломи худ гуфт: «Зуд ба кӯчаҳо ва паскӯчаҳои шаҳр баромада, мискинон, маъюбон, бандҳо ва кӯронро ба ин ҷо биёр».

Соҳиби хона ба ғуломаш амр мекунад, ки берун рафта, мискинон, маъюбон, бозистодагон ва кӯронро биёрад.

1. Муҳимияти хидматрасонӣ ба ҳошиямон дар ҷомеаҳои мо.

2. Қудрати истиқболи бегона.

1. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва покиза аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

2. Ишаъё 58:6-7 - «Оё ин рӯза нест, ки ман интихоб мекунам: воз кардани занҷирҳои бадӣ, кушодани тасмаҳои юғ, озод кардани мазлум ва шикастани ҳар юғ? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим карда, бечораро ба хонаи худ оваред; Чун бараҳнаро дидӣ, ӯро пӯшон, ва аз ҷисми худ пинҳон нашав?

Луқо 14:22 Ва ғулом гуфт: «Худовандо!

Ғулом барои иҷрои фармонҳои оғои худ кор мекунад ва мефаҳмад, ки барои боз ҳам бештар ҷой мавҷуд аст.

1. Қудрати тоъат: Иҷрои фармудаҳои Худо

2. Ҳамеша ҷой барои бештар вуҷуд дорад: Потенсиали бепоёни имон

1. Эфсӯсиён 2:10: «Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем».

2. 1 Таслӯникиён 5:16-18: «Ҳамеша шодӣ кунед, пайваста дуо гӯед, дар ҳама ҳолат шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ барои шумо».

Луқо 14:23 Ва оғо ба ғулом гуфт: «Ба шоҳроҳҳо ва чарогоҳҳо баромада, онҳоро маҷбур кун, ки дароянд, то хонаи ман пур шавад».

Худованд бандагони Худро даъват мекунад, ки берун раванд ва одамонро ба Малакути Худо даъват кунанд, то хонаи Ӯ пур шавад.

1. Далер бошед ва дигаронро барои ҳамроҳ шудан ба Салтанати Худо даъват кунед

2. Имконияти мубодилаи Инҷилро аз даст надиҳед

1. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

2. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад; дар ҳоле ки наздик аст, ӯро бихонед.

Луқо 14:24 Зеро ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ яке аз онҳое ки даъват шуда буданд, таоми шоми маро нахоҳанд чашид.

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр ҳеҷ яке аз онҳое, ки ба зиёфат даъват шуда буданд, таъми онро нахоҳанд дид.

1. Арзиши ӯҳдадорӣ: Фаҳмидани оқибатҳои рад кардани даъвати Худо.

2. Хароҷоти беимонӣ: Дарк кардани паёмадҳои саркашӣ аз қабули даъвати Худованд.

1. Матто 22:2-14 - Масал дар бораи зиёфати арӯсӣ.

2. Румиён 11:17-24 - Раҳмат ва ғазаби Худо.

Луқо 14:25 Ва мардуми бисьёре бо Ӯ мерафтанд, ва Ӯ рӯй гардонда, ба онҳо гуфт:

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки муносибатҳои худро бо Ӯ бар тасаллӣ ва бехатарии дороии заминии худ афзалтар донанд.

1. Дар ҷои аввал гузоштани Исо: Афзалияти муносибатҳо

2. Ҳаёти фаровон: Озодии зиндагӣ барои Исо

1. Матто 6:33 — «Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд».

2. Филиппиён 3:8 - «Бале, ва ман ҳама чизро ҷуз зиён ҳисоб мекунам, зеро ки фазилати шинохти Худованди худ Исои Масеҳ аст; метавонад Масеҳро ғолиб кунад ».

Луқо 14:26 Агар касе назди Ман омада, аз падар, модар, ва зан, ва фарзандон, ва бародарон ва хоҳарони худ, бале, ва аз ҷони худ нафрат накунад, наметавонад шогирди Ман бошад.

Ин порча аз Луқо 14:26 таълим медиҳад, ки шогирдӣ сатҳи ӯҳдадориро талаб мекунад, ки аз муҳаббати табиии мо нисбат ба оила ва худамон болотар аст.

1. "Уҳдадории ниҳоӣ: шогирд будан аз оила"

2. "Худоро бештар аз ҳама дӯст доред: Афзалияти шогирдсозӣ"

1. Матто 16:24-26 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад; зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, барбод хоҳад рафт лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад: ба одам чӣ фоида дорад, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ба ҷони худ зиён расонад?»

2. Марқӯс 8:34-37 - «Вақте ки Ӯ мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват кард, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ мехоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, аз паи Ӯ равад. Ман, зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод медиҳад, онро наҷот хоҳад дод, зеро ба одам чӣ фоидае хоҳад дошт, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад? Оё одам ба ивази ҷони худ фидо мекунад?Зеро ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва гунаҳкор аз Ман ва суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, вақте ки дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони муқаддас меояд, аз вай шарм хоҳад кард. »

Луқо 14:27 Ва ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ накунад, шогирди Ман шуда наметавонад.

Исо таълим медиҳад, ки барои шогирди ӯ шудан, салиби онҳоро бардошта, ба Ӯ пайравӣ кардан лозим аст.

1. Салиби худро ба даст гиред ва Исоро пайравӣ кунед - А дар бораи аҳамияти шогирдӣ.

2. Салиби худро бардоштан - А дар бораи масъулияти рафтор бо Масеҳ.

1. Марқӯс 8:34-37 - Исо ба пайравонаш дастур медиҳад, ки салиби худро бардошта,

ба Ӯ пайравӣ кунанд.

2. Ғалотиён 5:24 - Мо даъват шудаем, ки ҷисмро маслуб кунем ва дар Рӯҳ зиндагӣ кунем.

Луқо 14:28 Зеро ки кадоме аз шумо, ки қасди сохтани бурҷро дорад, аввал нишаста, харҷи онро ҳисоб намекунад, ки оё барои анҷом додани он кофӣ аст?

Ин порча муҳимияти омодагии пешакӣ ва ҳисоб кардани арзиши ҳар як кӯшишро таъкид мекунад.

1. «Арзиши сохтмон: омодагӣ ба ӯҳдадорӣ»

2. «Ташкили нақшаҳо: ҳисоб кардани хароҷоти пешакӣ»

1. Матто 6:19-21 - «Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд карда, дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд намекунад, ва дуздон дар он ҷо надаромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Масалҳо 13:4 - «Ҷони танбал наметалабад ва чизе ба даст намеорад, дар сурате ки ҷони меҳнатдӯст ғанимат аст».

Луқо 14:29 Мабодо, ки баъд аз гузоштани таҳкурсӣ ва ба анҷом расондан натавонад, ҳамаи онҳое ки онро мебинанд, Ӯро тамасхур кунанд,

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки чизеро бидуни қобилияти анҷом додани он оғоз кунед, зеро бинандагон метавонанд шахсро масхара кунанд.

1. Хавфи гирифтани чизе аз ӯҳдаи худ

2. Муҳимияти анҷом додани коре, ки оғоз мекунед

1. Эфсӯсиён 6:13 - "Бинобар ин, зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то вақте ки рӯзи бадӣ фаро расад, шумо тавонед ба замини худ истодагарӣ кунед ва пас аз он ки ҳама чизро кардаед, истода бошед".

2. Масалҳо 16:3 - "Ҳар коре, ки мекунед, ба Худованд итоат кунед, ва Ӯ нақшаҳои шуморо амалӣ хоҳад кард".

Луқо 14:30 Ва мегуфт: «Ин шахс ба сохтмон шурӯъ кард ва натавонист ба анҷом расонад».

Исо масалеро дар бораи марде таълим медиҳад, ки ба кор шурӯъ мекунад, вале наметавонад онро анҷом диҳад.

1. Муҳимияти анҷом додани коре, ки оғоз мекунед

2. Дар баробари душворӣ истодагарӣ кардан

1. Филиппиён 3:14 - «Ман кӯшиш мекунам, ки ба охири мусобиқа бирасам ва мукофоти осмониро гирам, ки Худо ба воситаи Исои Масеҳ моро даъват мекунад».

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон».

Луқо 14:31 Ё кадом подшоҳ, ки ба муқобили подшоҳи дигар ҷанг карданӣ мешавад, аввал нишаста, машварат намекунад, ки оё вай бо даҳ ҳазор нафар метавонад ба касе ки бо бист ҳазор нафар бар зидди ӯ меояд, пешвоз гирад?

Подшоҳ бояд пеш аз ҷанг бар зидди подшоҳи дигаре, ки захираҳои дучанд дорад, захираҳои худро баррасӣ кунад.

1. Худо ба мо захираҳое медиҳад, ки барои бартараф кардани ҳар гуна монеа лозим аст.

2. Мо бояд ба Худо таваккал карданро ёд гирем ва дар қарорҳои худ оқилона бошем.

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

Луқо 14:32 Вагарна, дар ҳоле ки дигаре дар масофаи дур аст, вай сафир фиристода, сулҳ мехоҳад.

Масал дар бораи писари гумшуда зарурати ҷустуҷӯи гумшудагон ва ба онҳо пешниҳоди оштӣ доданро таъкид мекунад.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ гуна бояд файзро ба гумшудагон дароз кард

2. Оштӣ: Қабул ва ба оғӯш гирифтани исроф

1. Матто 18:12-14 - Вақте ки шахси гумшуда бармегардад, шумо чӣ кор мекунед?

2. Румиён 5:8 - Қудрати муҳаббати Худо дар мусолиҳа кардани мо бо Ӯ

Луқо 14:33 Ҳамин тавр, ҳар кӣ аз шумо бошад, ҳар он чи дорад, тарк накунад, шогирди Ман шуда наметавонад.

Ин порча муҳимияти тарк кардани тамоми дороиҳоро барои шогирди Исо таъкид мекунад.

1. Шогирди ҳақиқӣ: арзиши ҳисоб кардани хароҷот - Луқо 14:33

2. Аз ҳама чиз даст кашидан барои пайравӣ ба Исо - Луқо 14:33

1. Матто 19:21 - Исо ба вай гуфт: «Агар ту комил бошӣ, бирав ва он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва биёед, маро пайравӣ кунед».

2. Марқӯс 10:21 - Ва Исо ба ӯ нигариста, ӯро дӯст дошт ва гуфт: «Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва биёед, маро пайравӣ кунед».

Луқо 14:34 Намак хуб аст; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом чиз тағриба карда мешавад?

Намак як истиораи муҳим дар таълимоти Исо буда, зарурати шогирдони Масеҳро

нишон медиҳад, ки манбаи маззаи ахлоқӣ ва рӯҳонии ҷаҳон бошанд.

1: Намаки замин: Шогирди Масеҳ будан ва дар ҷаҳон таъсир расонидан

2: Чашидани намак: Чӣ гуна бояд зиндагии лаззати илоҳӣ дошта бошад

1: Матто 5:13-14 - "Шумо намаки замин ҳастед, аммо агар намак таъми худро гум карда бошад, шӯрии он чӣ гуна барқарор мешавад? Дигар ба ҷуз аз берун партофтан ва зери пои мардум шудан ба чизе фоида надорад».

2: Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

Луқо 14:35 Он на барои замин мувофиқ аст, на барои пору; вале одамон онро берун мекунанд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, бишнавад.

Ин порча дар бораи аҳамияти бодиққат будан ба каломи Худо ва гӯш кардани даъвати он сухан меронад.

1. "Даъват барои гӯш кардан: Фаҳмидани аҳамияти таваҷҷӯҳ ба Каломи Худо"

2. "Бадар кардани нолозим: арзиши беэътиноӣ ба Каломи Худо"

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Дар Луқо 15 се масал дар бораи Исо оварда шудааст, ки шодии Худоро аз тавбаи гуноҳкорон нишон медиҳанд: гӯсфанди гумшуда, тангаи гумшуда ва Писари исроф.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки андозгирон ва гунаҳкорон дар гирду атроф ҷамъ омада, суханони Исоро шуниданд, ки ин боиси норозигии байни фарисиён ва шариатшиносон гардид, ки мегуфтанд: «Ин шахс гуноҳкоронро қабул мекунад, ки бо онҳо хӯрок мехӯрад». Дар ҷавоб Исо ба масали «Гӯсфанди гумшуда» нақл кард, ки чӯпон наваду нӯҳ гӯсфандро дар майдони кушод барои

ҷустуҷӯи як гӯсфанди гумшуда мегузорад. Вақте ки онро ёфта, бо шодӣ онро ба китф мегузорад ва ба хона меравад. Сипас ӯ дӯстонашро ҳамсояҳо даъват карда мегӯяд: «Шод кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтам». Сипас Исо мефаҳмонад, ки дар осмон шодии як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба кардан эҳтиёҷ надоранд, бештар аст (Луқо 15:1-7).

Сархати 2: Пас аз ин масал Исо масали дигареро дар бораи зане нақл кард, ки даҳ тангаи нуқра дошту як танга гум кардааст. Вай чароғро даргиронда, хонаашро хуб мерӯяд, то пайдо кунад. Пас аз пайдо кардани он, ӯ ба ҳамсоягонаш ба дӯстонаш занг мезанад, мегӯяд: "Шод бошед, ман тангаи гумшудаи худро ёфтам". Исо бори дигар таъкид кард, ки аз ҳузури фариштагон Худо барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, шодӣ мекунад (Луқо 15:8-10).

Сархати 3: Дар охир, Ӯ масали Писари гумроҳро нақл кард. Дар ин ҳикоя, як писари хурдӣ ҳиссаи мероси худро аз падараш талаб мекунад ва сипас ҳамаро дар кишвари дурдаст ва ваҳшӣ исроф мекунад. Вақте ки гуруснагии шадид ба миён омад, ӯ ниёз ба кироя гирифт, ки кишвар ба ӯ киштзор фиристод, ки хукҳо пазмон шуданд, шикамро пур кунанд, хукҳо мехӯрданд, касе ба ӯ чизе надод, вақте ки ҳис кард, гуфт: "Чанд нафар хизматгорони кирояи падарам дар ин ҷо хӯрок захира доранд" !' Ӯ тасмим гирифт, ки ба хона баргардад, пеш аз он ки падар пурсад, ба гуноҳҳои худ иқрор шавад. Аммо дар ҳоле ки ҳанӯз дуртар падар ӯро дида, дилсӯзӣ давида оғӯш кашида, ӯро бӯсид писар гуфт: Падар бар зидди осмон гуноҳ кард ту дигар лоиқи номи писарат нестӣ. Аммо падар фармон дод, ки ба хизматгорон беҳтарин ҷома биёранд ангуштарин ба пойафзоли ангуштон пои гӯсолаҳои фарбеҳро биёранд ид кунем, ки ин писари ман зинда мурда буд, боз гум шуд, то онҳо ҷашн гирифтанд бародари калонӣ хашмгин шуд, даромадан рад кард, падараш берун рафт, илтимос кард ҷавоб дод — Бубин, ин солҳо барои ту ғулом будам, ҳеҷ гоҳ аз фармони ту сарпечӣ накардӣ, вале ба ман ҳатто бузғола ҳам надодӣ, то ки бо дӯстонам ҷашн бигирад, вале вақте ки ин писарат, ки молу мулки туро хӯрдааст, фоҳишаҳо баргардад, барояш гӯсолаи фарбеҳро бикушанд! Падар гуфт: "Писарам, ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, он чизе ки ман дорам, аз они туст, аммо мо бояд шод бошем, зеро бародари ту зинда мурда буд, боз гум шуд" (Луқо 15:11-32). Ин масал табиати меҳрубони меҳрубонро таъкид мекунад, ки Падар нисбати гунаҳкорони тавбакарда низ ба худбинӣ раҳмдилӣ нисбат ба онҳое, ки гумроҳ шудаанд, мубориза мебарад.

Луқо 15:1 Он гоҳ ҳамаи боҷгирон ва гуноҳкорон ба Ӯ наздик шуданд, то ки Ӯро бишнаванд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исоро боҷгирон ва гунаҳкорон иҳота карда буданд, ки барои шунидани ӯ омада буданд.

1: Исо ба мо нишон медиҳад, ки ҳама дар ҳузури ӯ истиқбол мешаванд ва ҳеҷ кас набояд дар канор монад.

2: Муҳаббати Исо бечунучаро аст ва ӯ барои ҳар касе, ки Ӯро меҷӯяд, дастрас аст.

1: Матто 11:28 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод".

2: Марк 2:17 - «Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «На солимон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд; Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Луқо 15:2 Фарисиён ва китобдонон шиква карда, гуфтанд: «Ин Одам гуноҳкоронро қабул карда, бо онҳо хӯрок мехӯрад».

Ин порча танқид ва норозигии фарисиён ва китобдононро нисбати Исо барои муошират бо гунаҳкорон ошкор мекунад.

1. Муҳаббати бечунучарои Исо ва қабули гунаҳкорон

2. Хатари доварӣ кардани дигарон

1. Румиён 14:13 - «Бинобар ин, биёед дигар якдигарро доварӣ накунем, балки қарор надиҳем, ки ҳеҷ гоҳ дар роҳи бародар монеа ва монеа нагузорем».

2. Матто 7:1-2 - "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро бо он ки доварӣ мегӯй, маҳкум хоҳӣ шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунӣ, ба ту чен карда мешавад."

Луқо 15:3 Ва ин масалро ба онҳо гуфта, гуфт:

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда: Исо масалеро дар бораи чӯпон нақл мекунад, ки яке аз гӯсфандони худро гум карда, 99-и дигарро мегузорад, то гӯсфанди гумшударо ҷустуҷӯ кунад, то он даме, ки гӯсфандашро ёбад.

1. Дили чӯпон: Чӣ тавр Исо ба гумшудагон ғамхорӣ мекунад

2. Гӯсфанди гумшуда: Аз пайи Худо ба озордиҳандагон

1. Ҳизқиёл 34:11-16 - ваъдаи Худо барои наҷот додани гӯсфандони худ

2. Забур 23:1-4 - Худованд чӯпони ман аст

Луқо 15:4 Кадом касе аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад, агар яке аз онҳоро гум кунад, наваду нӯҳро дар биёбон монда, аз паи он гумшуда намеравад, то даме ки онро ёбад?

Ин порча дар бораи ҷустани бефосилаи Худо нисбати гумшудагон сухан ронда, ҳамдардии Ӯро нисбати гунаҳкорон таъкид мекунад.

1. "Муҳаббати бепоёни Худо: Аз паи гумшудагон"

2. «Чӯпон ва гӯсфанди гумшуда: Масал дар бораи шафқат».

1. Ҳизқиёл 34:11-16 Ваъдаи Худо ҳамчун чӯпони ҳақиқӣ

2. Ирмиё 29:11-14 ?Нақшаи Худо барои гумшудагон ва ёфтшудагон

Луқо 15:5 Ва чун ёфт, шодӣ карда, онро бар китфи худ гузошт.

Ин порча аз шодии ёфтани чизи гумшуда сухан меронад.

1. Дар Худованд шодӣ ёфтан: Чӣ гуна шодӣ дар Худованд ба қаноатмандии ҳақиқӣ оварда мерасонад.

2. Чӯпон? □ Муҳаббат: Чӣ тавр шодии кафоратро тавассути Худо эҳсос кардан мумкин аст? ишқ .

1. Ишаъё 40:11? □ д рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; баррахоро дар огуши худ чамъ мекунад; онҳоро дар оғӯши худ мебарад ва бо нармӣ ҷавононро роҳнамой мекунад.??

2. Забур 30:5? □ ё хашми ӯ як лаҳза аст, ва лутфи ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро кашад, аммо шодӣ бо субҳ меояд.??

Луқо 15:6 Ва ҳангоме ки ба хона бармегардад, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷеҳ зада, ба онҳо мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед; зеро ки гӯсфанди гумшудаи худро

ёфтам.

Ин порча дар бораи марде нақл мекунад, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфта, бо дӯстону ҳамсоягонаш ҷашн мегирад.

1. Худо чӯпонест, ки гумшудагонро меҷӯяд ва ҳангоми пайдо шуданашон шод мешавад.

2. Шодии дарёфти гумшуда чизест, ки бо дигарон мубодила шавад.

1. Забур 23:1-4 ??? □ Худованд чӯпони ман аст; намехохам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад. Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад. Ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад. Ӯ ба хотири исми Худ маро ба роҳҳои адолат ҳидоят мекунад.??

2. Ҳизқиёл 34:11-16 ??? □ ё чунин мегӯяд Худованд Худо: Инак, Ман худам гӯсфандони Худро хоҳам ҷустуҷӯ кард ва онҳоро хоҳам ҷуст. Чӣ тавре ки чӯпон рамаи худро меҷӯяд, вақте ки дар миёни гӯсфандони парокандаи худ бошад, ман низ гӯсфандони Худро ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва онҳоро аз ҳар ҷое ки дар рӯзи абрҳо ва торикии ғафс пароканда шуда буданд, наҷот хоҳам дод. Ва онҳоро аз миёни қавмҳо берун хоҳам овард, ва аз кишварҳо ҷамъ хоҳам кард, ва онҳоро ба замини худашон хоҳам овард. Ва онҳоро дар кӯҳҳои Исроил, дар канори дараҳо ва дар тамоми масканҳои ин кишвар мечаронам. Ман онҳоро бо чарогоҳи хуб медиҳам, ва дар баландиҳои кӯҳҳои Исроил замини чарогоҳи онҳо хоҳад буд. Дар он ҷо онҳо дар замини чарогоҳи хуб хоҳанд хобид, ва дар чарогоҳи сералаф дар кӯҳҳои Исроил бихӯранд. Ман худам чӯпони гӯсфандони худ хоҳам буд, ва онҳоро хобонам, мегӯяд Худованд Худо.??

Луқо 15:7 Ба шумо мегӯям, ки дар осмон низ барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, шодӣ хоҳад буд, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба эҳтиёҷ надорад.

Шодмонӣ дар осмон бар гуноҳкори тавбакарда.

1: Вақте ки мо тавба мекунем ва ба сӯи Ӯ рӯй меорем, Худо шод мешавад.

2: Исо муҳаббат ба мо беандоза аст ва вақте ки мо гуноҳҳои худро эътироф мекунем ва ба Ӯ рӯй меорем, Ӯ шод мешавад.

1:2 Вақоеънома 7:14 - ? □ Агар қавми Ман, ки бо номи Ман хонда мешаванд, фурӯтанӣ кунанд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шарирашон рӯй гардонанд, он гоҳ Ман аз осмон мешунаванд, ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо мебахшам.??

2: Румиён 2:4 - ? □ Оё шумо ба сарвати меҳрубонӣ, бурдборӣ ва сабри ӯ беэътиноӣ мекунед, дар ҳоле ки намефаҳмед, ки Худоро? □ меҳрибонӣ ният дорад, ки туро ба сӯи тавба хидоят кунад???

Луқо 15:8 Оё кадом зане, ки даҳ тангаи нуқра дорад, агар як порчаашро гум кунад, шамъ даргиронда, хонаро рӯфта, боғайрат намеҷӯяд, то даме ки онро ёбад?

Ин порча дар бораи зане сухан меравад, ки бо ҷидду ҷаҳд порчаи нуқраи гумшударо меҷӯяд.

1. Саъю кӯшиши гумшудагон: Чӣ гуна ҷустуҷӯи гумшудагон метавонад ба имони нав оварда расонад

2. Масал дар бораи пораи нуқра: Чӣ гуна мо бояд дар замонҳои душвор сабр кунем

1. Масалҳо 24:10 Агар дар рӯзи мусибат беҷуръат шавӣ, қуввати ту кам аст.

2. Матто 6:33 Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Луқо 15:9 Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоягони худро ҷеғ зада, мегӯяд: «Бо ман шодӣ кунед; зеро ки пораи гумкардаамро ёфтам.

Зане, ки чизи барои худ муҳимро гум карда буд, вақте ки онро дубора пайдо мекунад, шод мешавад ва дӯстону ҳамсоягонашро ба ҷашни худ даъват мекунад.

1. Шодии барқароршавӣ: Ҷашни бозгашти чизҳои гумшуда

2. Худо? □ Муҳаббат дар чизҳои хурд: дарёфти шодӣ дар чизи оддӣ

1. Забур 126:3: ? □ Худованд барои мо корҳои бузург кардааст ва мо аз шодӣ пур шудем.??

2. Луқо 15:7: ? □ ба шумо мегӯям, ки ҳамин тавр дар осмон шодии як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, аз наваду нӯҳ одил, ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд, бештар шодӣ хоҳад кард.

Луқо 15:10 Ҳамин тавр, ба шумо мегӯям: дар ҳузури фариштагони Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ аст.

Ҳузури Худо вақте ки гунаҳкор тавба мекунад, шодӣ меорад.

1. Шодии тавба

2. Бозёфт кардани муҳаббати Худо тавассути тавба

1. Ишаъё 1:18 - Акнун биёед ва якҷоя мубоҳиса кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд.

2. Ирмиё 31:34 - Ва онҳо дигар ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим нахоҳанд дод ва нагӯянд: "Худовандро бишиносед, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то калонӣ," мегӯяд Худовандо, зеро ки гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

Луқо 15:11 Ва гуфт: «Марде ду писар дошт;

Ин масали Исо дар бораи падар ва ду писараш нақл мекунад, ки яке аз онҳо гум шуда, роҳи хонаашро меҷӯяд.

1: Исо моро даъват мекунад, ки ба хона баргардем ва бо Худо пайваст шавем.

2: Мо бояд эҳтиёҷоти худро ба Худо дарк кунем ва бо Ӯ муносибат кунем.

1: Луқо 15:20 - Ва бархоста, назди падараш омад. Аммо вақте ки ӯ ҳанӯз дуртар буд, падараш ӯро дида, раҳмаш омад ва давида давида, бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид.

2: Ҳизқиёл 16:63 - То ки ту ба ёд оварӣ, ва хиҷил шавӣ, ва дигар аз шарми худ даҳони худро накушой, вақте ки ман аз ту барои ҳар коре ки кардаӣ, ором ёбам, мегӯяд Худованд Худо.

Луқо 15:12 Ва хурдии онҳо ба падари худ гуфт: «Эй падар! ҳиссае, ки ба ман меафтад, ба ман деҳ». Ва зиндагии худро ба онҳо тақсим кард.

Падари ду писар дороии худро байни онҳо тақсим кард ва писари хурдӣ насибашро талаб кард.

1. Муҳаббати Худо ба фарзандонаш: Чӣ тавр саховатмандии падар дили Падари осмонии моро инъикос мекунад

2. Қувваи дархост: Омӯзиши далерона пурсидан ва гирифтани баракатҳои саховатманди Худо

1. Эфсӯсиён 3:20 - Ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Луқо 15:13 Ва чанд рӯз пас аз он ки писари хурдӣ ҳама ҷамъ омада, ба кишвари дурдаст сафар кард, ва дар он ҷо дороии худро бо зиндагии пурзӯр сарф кард.

Писари хурдӣ дороии худро бо зиндагии ошӯб дар кишвари дур сарф кард.

1. Хатари зиндагонии ваҳшӣ

2. Арзиши баланди гуноҳ

1. Масалҳо 13:15 - «Фикрии нек ба даст меорад, аммо роҳи бевафоён харобии онҳост».

2. Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Луқо 15:14 Ва ҳангоме ки Ӯ ҳамаашро сарф кард, дар он сарзамин қаҳтии шадиде ба амал омад; ва ӯ ба бенавоӣ сар кард.

Марде тамоми пули худро сарф кард ва қаҳтӣ дар замин ӯро бенаво гардонд.

1. Хатари исроф кардани пул

2. Баракати қаноат дар ҳама ҳолат

1. Масалҳо 21:20, "Дар хонаи ҳаким ганҷ ва равған ҳаст, аммо одами нодон онро исроф мекунад".

2. 1 Тимотиюс 6:6-10, "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст, зеро мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва наметавонем аз ҷаҳон чизе бигирем. Аммо агар мо хӯрок ва либос дошта бошем, бо онҳо хоҳем буд . мазмун.Аммо онҳое, ки сарватманд шудан мехоҳанд, ба васвасаҳо, ба дом, ба бисёр ҳавасҳои бемаънӣ ва зараровар гирифтор мешаванд, ки одамонро ба харобӣ ва ҳалокат меоранд.Зеро ишқи пул решаи ҳар гуна бадӣ аст. ки баъзе касон аз имон дур шуда, худро дардхои бисьёре задаанд».

Луқо 15:15 Ва ӯ рафта, ба як шаҳрванди он кишвар пайваст; ва ӯро ба киштзорҳои худ фиристод, то хукҳоро бихӯрад.

Ин порча дар бораи писари гумроҳе нақл мекунад, ки хонаашро тарк карда, пулашро беҳуда сарф кард ва оқибат ончунон ноумед шуд, ки ӯ ба кори хукпарварӣ розӣ шуд.

1. Хавфи нофармонӣ: Омӯзиш аз писари исроф

2. Рӯй овардан ба Худо дар замонҳои ноумедӣ: Қиссаи писари исроф

1. Масалҳо 13: 13-15 "Ҳар кӣ каломро рад мекунад, ба сари худ ҳалокат меорад, аммо касе ки аз ҳукм эҳтиром мекунад, мукофот хоҳад гирифт. Таълимоти хирадмандон чашмаи ҳаёт аст, то ки кас аз домҳои марг рӯ гардонад. Ақли солим ба даст меорад, аммо роҳи хиёнаткорон харобии онҳост».

2. Матто 6:24 "Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медоред, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳед дид. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба пул хизмат кунед."

Луқо 15:16 Ва ӯ мехост, ки шиками худро аз пустҳое, ки хукҳо мехӯрданд, пур кунад, ва ҳеҷ кас ба ӯ надод.

Писари гумроҳ ончунон дар хӯрдани хӯрок буд, ки тайёр буд он чизеро, ки хукҳо мехӯрданд, бихӯрад. Ҳеҷ кас ба ӯ кӯмак кардан намехост.

1. Хавфи ноумедӣ: Омӯзиш аз писари гумроҳ

2. Раҳмати Худо: Чӣ гуна Ӯ нисбати қалбҳои шикаста ғамхорӣ мекунад

1. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Матто 6:25 - ? □ бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғам нахӯред, ки чӣ мехӯреду чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест?

Луқо 15:17 Ва чун ба худ омад, гуфт: «Чӣ қадар муздурони падари ман нони кофӣ ва захира доранд, ва ман аз гуруснагӣ мемирам!

Мард дарк мекунад, ки ӯ ба таври ҷиддӣ ниёз дорад ва дар бораи фаровонии захираҳои дар ихтиёраш мавҷудбуда андеша мекунад.

1. Фаровонии ризқи Худо

2. Дарк кардани умқи ниёзҳои мо

1. Матто 6:31-33 - "Бинобар ин хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?» Зеро ки халқҳо тамоми ин чизҳоро меҷӯянд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи онҳо эҳтиёҷ доред; лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Луқо 15:18 Ман бархоста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: Падар!

Ин порча дар бораи писаре аст, ки ба назди падараш бармегардад ва ба гуноҳҳои кардааш иқрор мешавад.

1. Муҳаббати падар: Чӣ гуна Падари мо моро мебахшад ва дар хона истиқбол мекунад

2. Эътирофи гуноҳ: Қадами зарурӣ ба сӯи тавбаи ҳақиқӣ

1. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

2. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.??

Луқо 15:19 Ва дигар лоиқи он нестам, ки писари ту номида шавам; маро ҳамчун муздури худ бигардон.

Писари гумроҳ дар Луқо 15 аз рафтори пешинааш пушаймон мешавад ва аз падараш хоҳиш мекунад, ки ба ӯ иҷозат диҳад, ки яке аз хизматгорони кирояи худ шавад.

1. Қувваи тавба: Бозгаштан аз роҳҳои бади худ чӣ маъно дорад

2. Раҳмати Худо: Чӣ тавр Падар Писари гумшудаашро истиқбол мекунад

1. Ҳизқиёл 18: 21-23 - Аммо агар шарир аз тамоми гуноҳҳои худ, ки содир кардааст, рӯй гардонад ва тамоми фароизи Маро риоя кунад ва он чи ҷоиз ва дуруст бошад, вай ҳатман зинда хоҳад монд, намемирад.

2. Румиён 5:20 - Илова бар ин, шариат ворид шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд.

Луқо 15:20 Ва ӯ бархоста, назди падараш омад. Аммо вақте ки ӯ ҳанӯз дуртар буд, падараш ӯро дида, раҳмаш омад ва давида давида, бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид.

Писари гумроҳ ба назди падар бармегардад ва ӯро бо муҳаббат ва меҳрубонӣ истиқбол мегиранд.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо - Чӣ гуна муҳаббати Худо, новобаста аз вазъият, ҳамеша мавҷуд аст ва устувор аст.

2. Қувваи тавба - Чӣ гуна тавба метавонад ҳатто муносибатҳои шикасташударо барқарор кунад.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 8:1-11 - Аммо Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. Пагоҳӣ Ӯ боз дар саҳни маъбад, ки дар он ҷо тамоми мардум гирди Ӯ ҷамъ омада буданд, зоҳир шуд ва Ӯ нишаст, то онҳоро таълим диҳад.

Луқо 15:21 Ва писар ба ӯ гуфт: «Эй падар!

Писар ба гуноҳҳои худ дар назди падараш иқрор мешавад ва фурӯтанона иқрор мешавад, ки ӯ дигар сазовори номи писараш нест.

1. Қудрати эътироф: Омӯзиши эътироф кардани нокомиҳои мо

2. Амиқии муҳаббати Худо: омурзиши бечунучаро барои ҳама

1. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;)

Луқо 15:22 Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: «Ҷомаи беҳтаринро оварда, ба вай бипӯшонед; ва ба дасташ ангуштарӣ ва ба пойҳояш кафш гузошт;

Падар дар ин порча ба писараш бо вуҷуди хатогиҳои гузаштааш муҳаббат ва қабули бечунучаро нишон медиҳад.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар гумроҳ бошем, Худо ҳамеша моро дӯст медорад ва бо оғӯши кушод қабул мекунад.

2: Мо ҳама сазовори муҳаббат ва файзи Худо ҳастем, новобаста аз он ки гузаштаи мо чӣ гуна аст.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Ишаъё 43:1-3 - Худованд чунин мегӯяд: ? гӯш надиҳед, зеро ки Ман шуморо фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои шумо, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи шумо ҳастам.

Луқо 15:23 Ва гӯсолаи фарбеҳро ба ин ҷо оварда, бикушед; ва биёед бихӯрем ва шодӣ кунем;

Писари саркашро дар хона бо зиёфат пешвоз мегиранд.

1: Хуш омадед ба хона: Шодии бахшидан ва барқароршавӣ

2: Арзиши омурзиш: Қурбонии гӯсолаи фарбеҳ

1: Эфсӯсиён 1:7 - ? дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, бар тибқи сарвати файзи Ӯ.??

2: Румиён 5:8 - ? Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 15:24 Зеро ин писари ман мурда буд ва зинда аст; гум шуда буд ва ёфт мешавад. Ва онҳо ба шодмонӣ шурӯъ карданд.

Ин порча аз шодиву таскини пайдо шудани писар баъди гум шудан сухан меравад.

1: Вақте ки мо гум мешавем, мо метавонем дар муҳаббати Худо шодӣ ва осоиштагӣ пайдо кунем.

2: Вақте ки мо ба Худо муроҷиат мекунем, мо хурсандии фидияро эҳсос карда метавонем.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Забур 107:13-14 - Он гоҳ онҳо дар мусибаташон сӯи Худованд фарёд заданд, ва Ӯ онҳоро аз мусибаташон наҷот дод. Ӯ онҳоро аз торикӣ ва торикии амиқ берун овард ва занҷирҳои онҳоро пора кард.

Луқо 15:25 Писари калониаш дар саҳро буд, ва ҳангоме ки омада, ба хона наздик шуд, садои мусиқию рақсро шунид.

Падар писари гумроҳро бо суруду рақсу шодӣ ба хонааш истиқбол кард.

1. Муҳаббати бебозгашти Худо - Ҷашни бозгашти Писари гумроҳ

2. Оғози имкони дуюм - Қувваи наҷотбахши тавба

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

Луқо 15:26 Ва яке аз ғуломонро ҷеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад.

Писари гумроҳ бармегардад ва ӯро падараш истиқбол мекунад.

1: Файзи Худо аз гуноҳҳои мо бузургтар аст.

2: Мо ҳеҷ гоҳ аз муҳаббати Худо дур нестем.

1: Забур 103:12 - Чӣ қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2: Ирмиё 31:3 - Дар гузашта Худованд ба мо зоҳир шуда, гуфт: «Ман шуморо бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам ; Ман шуморо бо меҳрубонии бепоён ҷалб кардам.

Луқо 15:27 Ба вай гуфт: «Бародарат омад; ва падарат гӯсолаи фарбеҳро куштааст, зеро ки ӯро сиҳату саломат қабул кардааст.

Ин порча дар бораи шодии падар аз истиқболи писараш пас аз набудани тӯлонӣ дар хона сухан меронад. Хурсандии ӯ ба ҳадде аст, ки гӯсолаи фарбеҳро қурбонӣ мекунад, то саломат баргаштани писарашро ҷашн гирад.

1: Вақте ки мо ба назди Ӯ бармегардем, Худо шод мешавад.

2: Шодии Худованд қуввати мост.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Забур 51:12 - Шодии наҷоти Худро ба ман баргардон; ва маро бо рӯҳи озоди худ дастгирӣ кун.

Луқо 15:28 Ва ӯ ба ғазаб омада, намехост, ки ба хона дарояд;

Падари писари гумроҳ берун рафт, то аз ӯ хоҳиш кард, ки ба хона биёяд.

1. Муҳаббат ва сабри дили падар

2. Қудрати оштӣ

1. Эфсӯсиён 4:32? □ ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед, якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2. Румиён 8:35–39? □ чӣ тавр моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё душворӣ ё душворӣ ё таъқибот ё гуруснагӣ ё бараҳнагӣ ё хатар ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: ? □ ё ба хотири ту тамоми рӯз бо марг рӯ ба рӯ мешавем; моро гӯсфандони кушташуда ҳисоб мекунанд.??Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст медошт, ғолиб омадаем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Луқо 15:29 Ва ӯ ба падараш гуфт: «Инак, инак, солҳои зиёд ба ту хизмат мекунам

ва ҳеҷ гоҳ фармони Туро вайрон накардаам, вале ту ҳаргиз ба ман кӯдаке надодӣ, то ки бо дӯстони худ шодӣ кунам;

Писар ба падараш иқрор мекунад, ки ҳеҷ гоҳ аз фармонҳои худ нашиканад, аммо ҳеҷ гоҳ ба кӯдаке дода нашудааст, ки бо дӯстонаш ҷашн гирад.

1: Муҳаббат ва ризқу рӯзии падар ҳеҷ гоҳ набояд ба назар гирифта шавад.

2: Файз ва раҳмати Худо аз иҷрои мо асос намеёбад.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 15:30 Аммо ҳамин ки ин писарат омад, ки зиндагии туро бо фоҳишаҳо хӯрда буд, ту барояш гӯсолаи фарбеҳро куштай.

Падаре писаре дошт, ки дороии худро ба фоҳишаҳо сарф карда буд, аммо падар ба ҳар ҳол ӯро дар хона истиқбол мекард ва гӯсолаи фарбеҳро кушта барояш ҷашн мегирифт.

1. Муҳаббати беандозаи Падари мо - Ҷашни бозгашти писари гумроҳ

2. Маънои аслии тавба - Омӯхтани омурзиш ва раҳмат

1. Матто 18:21-35 - Масал дар бораи ғуломи набахшанда

2. Ҳушаъ 14:1-3 - Даъвати Худо ба тавба ва барқароршавӣ

Луқо 15:31 Ба ӯ гуфт: «Писарам, ту ҳамеша бо Ман ҳастӣ, ва он чи дорам, аз они туст».

Падару писар оштӣ мешаванд ва падар ба писар мегӯяд, ки ҳамеша бо ӯ аст ва ҳама чизе, ки дорад, аз они аст.

1. Писари гумроҳ: Бо роҳи бахшидан оштӣ ёфтан

2. Муҳаббати падар: пайванди бебозгашт ва беохир

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Эфсӯсиён 3:14-17 - Аз ин рӯ, ман дар пеши Падаре, ки ҳар оила дар осмон ва замин аз Ӯ ном бурда шудааст, зону хам мекунам, то ки Ӯ аз рӯи сарвати ҷалоли Худ ба шумо ато кунад, ки бо қудрат ба воситаи Рӯҳи Ӯ дар ботини шумо, то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин бошад? □ шумо, ки реша ва дар муҳаббат асос ёфтаед, қодир бошед, то бо ҳамаи муқаддасон дарк кунед, ки фарохӣ, дарозӣ, баландӣ ва умқ чист ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо.

ЛУҚО 15:32 Ва вохӯрӣ буд, ки мо шодӣ кунем ва шод шавем; зеро ки ин бародарат мурда буд ва зинда аст; ва гум шуда буд ва ёфт мешавад.

Ин порча ба мо шодии дубора вохӯрдан бо дӯстдоштаи гумшударо таълим медиҳад.

1: Шодмондан аз шодии дидор

2: Донистани арзиши чизе, ки мо дорем

1: Румиён 12:15 - Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирякунандагон гиря кунед.

2: Юҳанно 14:27 - осоиштагии худро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

Луқо 16 таълимоти Исоро дар бораи идоракунӣ, сарват ва ҳаёти баъд аз он, аз ҷумла Масали Мудири зирак ва Масали Лаъзор ва Одами сарватманд дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба шогирдонаш Масал дар бораи Роҳбари зиракро нақл мекунад. Дар ин масал мудири сарватмандро ба исроф

кардани дороияш муттаҳам мекунанд. Чун фаҳмид, ки аз кор маҳрум шуданаш аст, ба ҳар як қарздори хоҷааш занг зада, қарзи онҳоро кам кард, то ҳангоми аз даст рафтанаш ӯро дар хонаҳояшон истиқбол кунанд. Устод барои рафтори зираконааш таъриф кард. Исо ин масалро истифода бурда, ба шогирдонаш таълим дод, ки сарвати дунёро барои худашон истифода баранд, то вақте ки он аз байн рафт, онҳо ба манзилҳои абадӣ истиқбол карда шаванд (Луқо 16:1-9). Ӯ минбаъд таъкид кард, ки ба ҳар кӣ ба чизи андак бовар кардан мумкин аст, ба чизи зиёд низ бовар кардан мумкин аст, аммо ҳар кӣ дар чизи андак беинсоф бошад, дар чизи зиёд низ беинсофӣ хоҳад кард (Луқо 16:10-12).

Сархати 2: Исо таълимоти худро дар бораи сарват ва идоракунӣ идома дода, гуфт: «Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад. Ё шумо аз як муҳаббат ба дигаре нафрат хоҳед кард, ё шумо вафодор хоҳед шуд, ки каси дигарро нафрат мекунад ва дигаре ба пули Худо хизмат карда наметавонад». Фарисиёне, ки пулро дӯст медоштанд, ҳамаи инро мешуниданд, ки Ӯро тамасхур мекарданд, вале Ӯ ба онҳо гуфт, ки дар байни одамони нафратангез дар назари Худо он чи хеле баланд аст (Луқо 16:13-15). Сипас Ӯ қайд кард, ки пайғамбарони шариат то он даме, ки Юҳанно аз он вақт инҷониб Малакути хушхабари Худо мавъиза карда мешавад, ҳама маҷбур мешаванд, ки ба осмон роҳ диҳанд, замин аз ҳадди ақалл аз ҳарфи зарб пош хӯрад осонтар аст, қонуни ҳарфро тарк мекунад, ки нишон медиҳад, ки табиат пойдору устувор аст, меъёрҳои ахлоқии каломи Худо (Луқо 16:16-18).

Сархати 3-юм: Дар охир дар ин боб Исо масали Лаъзорро бо Марди сарватманд нақл кард, ки оқибатҳои интихоби марбут ба сарвати раҳмдилӣ ва зиндагии баъд аз марги Лаъзор ном камбағали захмҳои дар назди дарвоза гузошташуда марди сарватманд бо умед мехӯрад, ки аз дастархони марди сарватманд афтид, ҳатто сагҳо захмҳои ӯро лесида, Лаъзор мурданд. Фариштагон ӯро бурданд Дар канори Иброҳим сарватманд низ мурд, ки дӯзахро дафн кард, ки дар он ҷо азоб кашида Иброҳимро дар дуртар аз Лаъзор дид, ки дар паҳлӯ истода, «Падар Иброҳим ба ман раҳм кун, ки Лаъзорро фиристам, забони маро хунук кун, зеро ман оташи азобам». Аммо Иброҳим ҷавоб дод: «Писарам, дар хотир дошта бош, ки тамоми умр чизҳои нек гирифта буд, дар ҳоле ки Лаъзор чизҳои бадро гирифт, ҳоло дар ин ҷо тасаллӣ ёфтӣ, ту дар ин ҷо дарднок ҳастӣ, ғайр аз ин, дар байни мо ҷаримаи бузурге гузошта шудааст, ки мехоҳанд аз ин ҷо бираванд ва касе аз болои мо убур карда наметавонад». Он гоҳ марди сарватманд аз падар хоҳиш кард, ки Лаъзорро фиристад, ки панҷ бародарро огоҳ кунад, то онҳо ба азоб гирифтор нашаванд, аммо Иброҳим гуфт: «Онҳо пайғамбарони Мусо доранд, ки онҳоро гӯш кунанд». «Не падар Иброҳим, — гуфт ӯ, — лекин агар касе аз мурдагон ба онҳо равад, тавба мекунанд». Аммо ҷавоб дод: «Агар ба пайғамбарони Мусо гӯш надиҳед, онҳо ҳам бовар намекунанд, ки касе аз мурдагон эҳьё мешавад» (Луқо 16:19-31). Ин ҳикоя ба таври ҷидди тақозо мекунад, ки рафтори сарнавишти абадӣ, ки муносибатҳои замин иро, алалхусус ба дороиҳои моддӣ, муносибати камбахтона доранд, инчунин аҳамияти посух додан ба Навиштаҳои ваҳйи Худоро таъкид мекунад, на ҷустуҷӯи мӯъҷизаҳои аҷиб.

Луқо 16:1 Ва Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Марди сарватдоре буд, ки маъмуре дошт; ва ба вай айбдор карда шуд, ки молашро исроф кардааст.

Исо ба шогирдонаш дар бораи марди сарватманд ва мудири ӯ масал нақл кард, ки ӯро ба исроф кардани молу мулки он айбдор мекарданд.

1. Хатарҳои исрофкорӣ

2. Масъулияти идоракунанда

1. Масалҳо 21:20 - "Дар хонаи ҳаким ганҷе ҳаст ва равған ҳаст, аммо одами нодон онро сарф мекунад".

2. 2 ба Қӯринтиён 8:7 - "Бинобар ин, чунон ки шумо дар ҳама чиз, дар имон, ва сухан, ва дониш, ва дар ҳама ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ ба мо фаровон ҳастед, нигоҳ кунед, ки дар ин файз низ фаровон бошед".

Луқо 16:2 Ва Ӯро ҷеҳ зада, гуфт: «Чӣ гуна аст, ки ман ин суханонро дар бораи ту мешунавам? дар бораи кори худ ҳисобот деҳ; зеро ки ту дигар идоракунанда набошӣ.

Идоракунанда аз ҷониби оғои худ барои идора кардани моликияти усто ба ҷавобгарӣ кашида мешавад.

1. Масъулияти идоракунанда

2. Эътимоди устод ба бандаи худ

1. Матто 25:14-30, масал дар бораи талантҳо

2. Масалҳо 3:4-5, Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

Луқо 16:3 Он гоҳ идоракунанда дар дили худ гуфт: «Чӣ кунам? зеро ки оғои ман идоракуниро аз ман мегирад; ман кофта наметавонам; гадо кардан ман шарм медорам.

Идоракунанда бояд фаҳмад, ки ҳоло чӣ кор кунад, ки оғоаш ӯро аз вазифааш дур кардааст. Вай ба мехнати дастӣ кобил нест ва аз талбандагӣ шарм медорад.

1. Худо роҳи раҳоӣ аз вазъиятҳои душвортарини моро фароҳам меорад.

2. Ба Худо таваккал кардан дар мавриди расво ва хорї.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Забур 50:15 - "Ва Маро дар рӯзи мусибат бихон: Ман туро раҳоӣ хоҳам дод, ва Ту Маро ҷалол хоҳӣ дод".

Луқо 16:4 Ман тасмим гирифтам, ки чӣ кор кунам, то вақте ки маро аз сарпарастӣ дур кунанд, маро дар хонаҳои худ қабул кунанд.

Идоракунанда дар Луқо 16:4 қарор мекунад, ки чӣ кор кунад, то интизори он ки аз нақш дур карда шавад, то дӯстонаш ӯро дар хонаҳояшон истиқбол кунанд.

1. Муҳимияти банақшагирии пешакӣ

2. Қувваи муносибатҳо дар замони душворӣ

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад».

2. Масалҳо 6:6-8 - «Ба назди мӯрча бирав, эй танбал; роҳҳои ӯро дида бароед ва хирадманд бошед. Вай бе ягон сардор, афсар ва ҳоким дар тобистон нони худро омода мекунад ва дар дарав ғизои худро ҷамъ мекунад».

Луқо 16:5 Ва ӯ ҳар яке аз қарздорони оғои худро назди худ хонда, ба аввал гуфт: «Ту аз оғои ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?

Масал дар бораи мудири беадолат муҳим будани истифодаи оқилонаи захираҳоро таъкид мекунад.

1. Аз он чи ба мо дода шудааст, бештар истифода бурдан

2. Идоракунии захираҳо

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. 1 Қӯринтиён 4:1-2 - Асрори Худо супорида шудааст

Луқо 16:6 Ва гуфт: «Сад ченак равған». Ва ба вай гуфт: «Ҳисоби худро бигир ва зуд нишаста, панҷоҳ бинавис».

Марди сарватманд аз идораи худ хоҳиш кард, ки ҳисобашро ҳал кунад ва идоракунанда пешниҳод кард, ки маблағи қарздор ду маротиба кам карда шавад.

1. Мо бояд саховатманд бошем ва ба онҳое, ки аз мо қарздоранд, раҳм кунем.

2. Мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба молияи худамон.

1. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ё фарзандонаш нон талаб кунанд.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Луқо 16:7 Он гоҳ ба дигаре гуфт: «Ва ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ? Ва гуфт: «Сад чора гандум». Ва ба вай гуфт: «Ҳисоби худро гирифта, ҳаштод бинавис».

Бой аз хизматгори дуюм пурсид, ки чӣ қадар қарз дорад ва ғулом ҷавоб дод, ки сад танга гандум қарздор аст. Бой ба у фармуд, ки карзашро то хаштод чора кам кунад.

1. Худованд Худои раҳмату мағфират аст ва аз мо интизор аст, ки ҳамин неъматро ба дигарон низ бирасонем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки сарварони оқилонаи захираҳои ба мо додашуда бошем.

1. Луқо 16:7–8

2. Эфсӯсиён 4:7-8 "Аммо ба ҳар яки мо файз дода шудааст, ки Масеҳ онро тақсим кардааст. Барои ҳамин дар он гуфта шудааст: "Вақте ки Ӯ ба баландӣ баромад, асирони зиёдеро гирифт ва ба қавми худ ҳадяҳо дод."

Луқо 16:8 Ва оғо идоракунандаи золимро таъриф кард, зеро ӯ оқилона рафтор кардааст, зеро ки фарзандони ин ҷаҳон дар насли худ аз фарзандони нур донотаранд.

Худованд идоракунандаи беадолатро таъриф кард, ки дар аъмоли худ хирадманд аст. Ӯ нишон дод, ки одамони ҷаҳонї метавонанд аз муъминон зиракtар бошанд.

1. Хатари хирадди дунявӣ: Истифодаи захираҳои мо бо оқилона

2. Арзиши мудирияти содиқона: истифодаи бештари вақт ва истеъдодҳо

Иқтибосҳои байнисоҳавӣ:

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас, хеле бодиққат бошед, ки чӣ гуна зиндагӣ мекунед - на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз ҳар фурсат истифода баред, зеро айём бад аст.

2. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст ва хирадманд ҳаётро нақот медиҳад.

Луқо 16:9 Ва Ман ба шумо мегӯям: барои худ дӯстони сарвати ноинсофӣ пайдо кунед; то ки чун ноком шудед, шуморо ба манзилҳои абадӣ қабул кунанд.

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки захираҳоеро, ки онҳо доранд, барои барқарор кардани муносибат бо дигарон истифода баранд, то онҳо ҳатто вақте ки захираҳои худашон ноком шуда бошанд, робитаҳои доимӣ дошта бошанд.

1. "Дӯстӣ пайдо кардан бо Маммон: Чӣ гуна бояд робитаҳои давомдорро барқарор кунем"

2. «Истифодаи оқилонаи захираҳои мо: чӣ гуна муносибатҳои пойдорро инкишоф додан мумкин аст».

1. Воиз 4:9-12 - "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд; зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; вой бар ҳоли танҳоӣ, вақте ки меафтад; зеро ки дигаре надорад, ки ӯро бархезонад: Боз, агар ду бо ҳам хобанд, гармӣ доранд; ".

2. Матто 6:24 - "Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Момун хизмат кунед".

Луқо 16:10 Ҳар кӣ дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст;

Дар ин порча таъкид шудааст, ки афроде, ки дар корҳои хурд вафодор бошанд, дар корҳои муҳимтар низ вафодор хоҳанд буд ва онон, ки дар корҳои хурд ситам мекунанд, дар муҳимтар низ ситам мекунанд.

1. Қимати вафодорӣ дар чизҳои хурди зиндагӣ

2. Интихоби дуруст дар чизҳои хурд

1. Масалҳо 21:3 - Адолат ва доварӣ ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 4:2 - Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам содиқ бошад.

Луқо 16:11 Пас, агар шумо дар сарвати ноинсоф мӯътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорад?

Исо муҳим будани содиқ буданро ҳатто бо чизҳои ноинсоф таъкид мекунад, зеро ин нишон медиҳад, ки мо ба сарвати ҳақиқӣ додаем.

1. «Дар дунёи ноадолатона содиқона зиндагӣ кардан»

2. "Арзиши вафодор будан бо Маммони ноинсоф"

1. 1 Қӯринтиён 4:2 - "Акнун талаб карда мешавад, ки аз онҳое, ки ба онҳо бовар карда шудаанд, бояд содиқ бошанд."

2. Титус 2:7-8 - "Дар ҳама чиз ба онҳо намунаи кори нек нишон деҳ. Дар таълимоти худ беайбӣ, ҷиддӣ ва дурустии суханро нишон деҳ, ки онҳоро маҳкум кардан мумкин нест, то онҳое ки ба ту мухолифат мекунанд, хиҷил шаванд, зеро онҳо дар бораи мо чизи бад гуфтан мумкин нест."

Луқо 16:12 Ва агар шумо дар он чи аз они каси дигар мӯътамад набудед, кӣ он чи аз они шумост ба шумо медиҳад?

Исо таълим медиҳад, ки ба он чизе ки ба мо супурда шудааст, содиқ мондан муҳим аст, зеро Худо моро барои садоқати мо мукофот хоҳад дод.

1. Қувваи вафодорӣ - Чӣ тавр вафодории мо метавонад ба баракати Худо оварда расонад

2. Баракати мӯъмин будан - чӣ гуна мӯътамад аз ҷониби Худо подош меорад

1. Масалҳо 3:9-10 - Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ эҳтиром намо; он гоҳ анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароб мешикананд.

2. Матто 25:23 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту андаке вафодор будӣ; Ман туро хеле бартарӣ медиҳам. Ба шодии оғои худ дохил шавед.

Луқо 16:13 Ҳеҷ ғулом ба ду оғо хизмат карда наметавонад: зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор мекунад. Шумо наметавонед ба Худо ва момон хизмат кунед.

Дар порча таъкид шудааст, ки кас наметавонад ба ду хоҷа хизмат кунад, зеро ин боиси бархӯрди манфиатҳо ва бевафоӣ мегардад.

1: Мо бояд интихоб кунем, ки бо тамоми дил, ақл ва ҷони худ ба Худованд хизмат кунем ва аз ҷолибияти ҷаҳон парешон нашавем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҷаҳон ба тамаъкорӣ ва молпарастӣ наафтад, балки диққатамонро ба хидмати Худо нигоҳ дорем.

1: Матто 6:24 Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ шуда, дигареро хор хоҳад дид.

2: Яъқуб 4:4 Эй одамони зинокор! Оё намедонӣ, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ мехоҳад дӯсти ҷаҳон бошад, худро душмани Худо кардааст.

Луқо 16:14 Фарисиён низ, ки чашмгурусна буданд, ҳамаи инро шуниданд ва Ӯро тамасхур карданд.

Фарисиён Исоро барои таълим додани пул ва молу мулк масхара мекарданд.

1: Моликияти мо набояд моро муайян кунад.

2: Ҷустуҷӯи сарвати моддӣ роҳи шодӣ ё қаноатмандии доимӣ нест.

1: Матто 6:19-21 "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд мешаванд, ва дар он ҷо дуздон даромада, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он ҷо куя ва ҳашарот нобуд намекунанд. ва ба ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд, зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: 1 Тимотиюс 6:6-10 "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст. Зеро ки мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва аз он чизе гирифта наметавонем. Аммо агар хӯрок ва либос дошта бошем, бо он қаноат хоҳем кард. Онҳое, ки мехоҳанд сарватманд шаванд, ба васвасаҳо ва домҳо меафтанд ва ба бисёр ҳавасҳои аблаҳона ва зарароваре меафтанд, ки мардумро ба ҳалокат ва ҳалокат меандозанд.Зеро ишқи пул решаи ҳар гуна бадиҳост.Баъзе одамоне, ки ба пул орзуманданд, саргардон шудаанд. аз имон ва ғаму андӯҳҳои зиёде худро сӯрох карданд».

Луқо 16:15 Ба онҳо гуфт: «Шумо онҳое ҳастед, ки худро дар назди мардум сафед мекунед; Аммо Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст, зеро он чӣ дар миёни мардум азиз аст, дар назди Худо зишт аст.

Исо шогирдони худро ҳушдор медиҳад, ки одамон рафтори онҳоро сафед кардан мумкин аст, аммо Худо ба ҳолати дил нигоҳ мекунад ва он чизе, ки аз ҷониби одамон баланд аст, барои Худо зишт аст.

1. Хатари ризоияти мардум ба ҷои Худо.

2. Мо бояд меъёрҳои адолати худро ба Худо нигоҳ дорем.

1. Масалҳо 16:2 - "Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад".

2. 1 Подшоҳон 16:7 - «Лекин Худованд ба Самуил гуфт: "Ба намуди зоҳирӣ ва баландии ӯ аҳамият надиҳед, зеро ман ӯро рад кардам. Худованд ба чизҳое, ки одамон ба онҳо менигаранд, нигоҳ намекунад. Одамон ба намуди зоҳирӣ менигаранд, вале Худованд ба дил нигоҳ мекунад”».

Луқо 16:16 Таврот ва анбиё то замони Яҳё мавҷуд буданд; аз он вақт инҷониб Малакути Худо мавъиза карда мешавад ва ҳар кас ба он кӯшиш мекунад.

Шариат ва анбиё то замони Яҳёи Таъмиддиҳанда амал мекарданд, ки баъд аз он Малакути Худо мавъиза карда шуд ва аз ҷониби бисёриҳо пазируфта шуд.

1. Малакути Худо: Қабул ва дохил шудан ба Замини ваъдашуда

2. Замони Яҳёи Таъмиддиҳанда: Гузариш аз аҳди кӯҳна ба нав

1. Матто 3:2 - «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст»

2. Матто 4:17 - «Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза сар кард: “Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст”».

Луқо 16:17 Ва гузаштани осмон ва замин осонтар аст, аз он ки як унвон аз вайрон шавад.

Исо таъкид мекунад, ки ҳатто як қисми хурдтарини қонуни Худоро нодида гирифтан мумкин нест.

1. Қудрати Калом: Фаҳмидан ва татбиқи Қонуни Худо

2. Итоати шариат: Калиди зиндагии пурбаракат

1. Забур 19:7-8 - «Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; амри Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад».

2. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Луқо 16:18 Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, дигареро никоҳ кунад, зино кардааст;

Исо таълим медиҳад, ки талоқ ва издивоҷи дубора ҳам зино мебошанд.

1. Таъсири зино ба муносибатхо

2. Оқибатҳои талоқ

1. Малокӣ 2:13-16 - Огоҳии Худо дар бораи хатари талоқ

2. Матто 19:4-9 - Таълимоти Исо дар бораи издивоҷ ва талоқ

Луқо 16:19 Марди сарватдоре буд, ки либоси арғувон ва катони маҳин дар бар дошт ва ҳар рӯз боҳашамат меомад:

Ин порча дар бораи марди сарватманд сухан меронад, ки дар тан либосҳои боҳашамат дар бар дошт ва ҳар рӯз хӯрокҳои серғизо мехӯрд.

1: Дар бораи неъматхое, ки мо дорем, дар хотир доштан ва захирахои худро бо камоли масъулият истифода бурдан мухим аст.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки барои неъматҳои дар зиндагӣ ба мо додашуда шукр гӯем ва онҳоро барои хидмат ба дигарон истифода барем.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як ҳадяи комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2: 1 Тимотиюс 6:17-19 - Ба сарватмандони ин ҷаҳон амр фармоед, ки сарбаланд набошанд ва ба сарвати номуайян, балки ба Худои Ҳай таваккал накунанд, ки ҳама чизро ба мо ба фаровонӣ ато мекунад, то баҳра баранд; ки онҳо некӣ кунанд, аз корҳои нек сарватманд бошанд, барои тақсим кардан омода бошанд, ба муошират омода бошанд; Бар зидди замони оянда таҳкурсии хубе барои худ андӯхт, то ки ҳаёти ҷовидониро нигоҳ доранд.

Луқо 16:20 Ва Лаъзор ном гадое буд, ки пур аз захмҳо назди дарвозаи ӯ хобида буд.

Лазари гадоеро, ки аз захмҳо азоб мекашид, назди дарвозаи марди сарватманд

гузоштанд.

1. Қувваи шафқат: Чӣ гуна бояд ба ниёзмандон посух гӯяд

2. Зиндагии шоиста: Аҳамияти саховатмандӣ

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман об додед, ман бегона будам ва маро пазирофӣ кардед.

2. Такрори Шариат 15:7-11 - Агар дар байни шумо яке аз бародаронатон дар ягон шаҳре, ки дар замини шумост, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, фақир шавад, дили худро сахтгир нашавед ва дасти худро бар зидди бародари бечора.

Луқо 16:21 Ва мехостанд аз нонрезаҳоеро, ки аз дастархони марди сарватдор меафтад, сер шавад, ва сагон омада, захмҳои ӯро лесиданд.

Марди камбағал аз нонрезаҳо, ки аз дастархони сарватманд меафтад, ноумед шуда буд ва ҳатто сагҳо барои лесидани захмҳои ӯ меомаданд.

1. Қувваи имон дар замонҳои ноумедӣ

2. Рафтори Исо ба бечорагон ва ранҷу азоб

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Матто 15:22-28 - "Ва инак, зани канъонӣ аз он минтақа берун омада, нидо мекард: "Ба ман раҳм кун, эй Худованд, Писари Довуд; духтари ман аз ҷониби дев сахт фишор дода шудааст". Аммо Ӯ ба вай ҳарфе нагуфт, ва шогирдонаш омада, аз Ӯ илтимос карда, гуфтанд: «Вайро ҷавоб деҳ, зеро ки вай аз ақиби мо фарьёд мезанад». Ӯ ҷавоб дод: «Ман фақат ба назди гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода шудаам». Аммо вай омада, пеши Ӯ зону зад ва гуфт: «Худовандо! Ва ӯ ҷавоб дод: «Нони кӯдаконро гирифта, ба сагҳо партофтан дуруст нест». Вай гуфт: «Бале, Худовандо, ҳатто сагҳо нонрезаҳоеро, ки аз дастархони оғоёнашон меафтад, мехӯранд». Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан, имони ту бузург аст! Ва духтараш дарҳол шифо ёфт».

Луқо 16:22 Ва чунин воқеъ шуд, ки гадо мурд ва фариштагон ӯро ба оғӯши Иброҳим бурданд; он сарватдор низ мурд ва дафн карда шуд;

Ин порча воқеаеро нақл мекунад, ки дар он гадо мурд ва ба оғӯши Иброҳим бурда шуд, дар ҳоле ки сарватдор мурд ва ба хок супурда шуд.

1. "Зиндагии саховатманд: Дарсҳо аз синаи Иброҳим"

2. «Ҳақиқати марг ва умеди биҳишт».

1. Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад?

Луқо 16:23 Ва дар дӯзах, ки дар азоб буд, чашмонашро боло карда, Иброҳимро аз дур ва Лаъзорро дар оғӯши ӯ дид.

Дар ҷаҳаннам марде дар азоб Иброҳим ва Лаъзорро дар Биҳишт дид.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем, то ки бо Иброҳим ва Лаъзор дар осмон ҳамроҳ шавем.

2: Ҳаёти мо дар рӯи замин кӯтоҳ аст ва ҳамаи мо пас аз марг ба доварӣ дучор хоҳем шуд.

1: Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо.

2: Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун.

Луқо 16:24 Ва фарьёд зада, гуфт: «Эй Иброҳим падар! зеро ки ман дар ин шӯъла азоб мекашам.

Марди сарватманд дар дӯзах аз падар Иброҳим илтимос мекунад, ки Лаъзорро фиристад, то ӯро аз ранҷу азобаш раҳо кунад.

1. Муҳимияти ҳамдардӣ: омӯзиши Луқо 16:24

2. Оқибати чашмгуруснагӣ: Омӯзиши Луқо 16:24

1. Яъқуб 2:13-17 - Имон бе аъмол мурда аст

2. Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

Луқо 16:25 Аммо Иброҳим гуфт: «Эй писарам, дар хотир дор, ки ту дар умри худ чизҳои неки худро гирифта будӣ, ва Лаъзор низ чизҳои бадиро гирифт; лекин ҳоло ӯ тасаллӣ ёфта, ту азоб мекашӣ».

Иброҳим бо марди сарватманд дар охират сӯҳбат мекунад ва ба ӯ мегӯяд, ки ӯ дар зиндагӣ чизҳои хубе дошт, дар ҳоле ки Лаъзор чизҳои бад дошт, аммо ҳоло Лаъзор тасаллӣ меёбад ва сарватдор азоб мекашад.

1. Адолати Худо дар охират дида мешавад - Луқо 16:25

2. Дар хотир доред, ки саховатманд ва дилсӯз бошед ба онҳое, ки аз шумо камтар бахт доранд - Луқо 16:25

1. Ибриён 9:27 - Ва чунон ки барои одамон як бор мурдан муқаррар шудааст, вале баъд аз ин доварӣ

2. Яъқуб 2:13-17 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе раҳм аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

Луқо 16:26 Ва ғайр аз ҳамаи ин, дар байни мову шумо як халиҷи бузурге ҳаст; ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо ба сӯи шумо гузаштан мехоҳанд, наметавонанд; ва ба мо гузашта наметавонанд, ки аз он ҷо хоҳад буд.

Халиҷи бузург байни наҷотёфтагон ва наҷотёфтагон муқаррар шуда, аз убури онҳо монеъ мешавад.

1: Мо бояд вақти худро дар рӯи замин истифода барем, то ба рӯҳҳои абадии худ сармоягузорӣ кунем, зеро вақте ки мо мемирем, шонси дуюми кафорат вуҷуд надорад.

2: Кас бояд пеш аз марг наҷот ёбад, зеро вақте ки халиҷи бузург барқарор

мешавад, имкони аз як тараф ба он тарафи дигар гузаштан нест.

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2: Аъмол 16:31 - "Ва онҳо гуфтанд: "Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту ва хонаи худ наҷот хоҳӣ ёфт".

Луқо 16:27 Ӯ гуфт: «Пас, падар, аз ту илтимос мекунам, ки ӯро ба хонаи падарам бифиристӣ;

Марди сарватманд аз Худо хост, ки ба хонаи падараш паёмбар фиристад.

1. Бо Худо ҳама чиз имконпазир аст, новобаста аз он ки вазъият чӣ қадар душвор ба назар мерасад.

2. Худо Падари меҳрубон аст, ки дуоҳои моро мешунавад ва ба онҳо ҷавоб медиҳад.

1. Матто 7:7-8 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Ҳеҷ чиз эҳтиёт нашавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо нигоҳ хоҳад дошт ва ақлҳо ба воситаи Исои Масеҳ».

Луқо 16:28 Зеро ки ман панҷ бародар дорам; то ки ба онҳо шаҳодат диҳад, мабодо онҳо низ ба ин макони азоб наоянд.

Исо дар бораи панҷ бародараш сухан мегӯяд ва онҳоро огоҳ мекунад, ки аз ҷои азоб дурӣ ҷӯянд.

1. Қудрати огоҳӣ: гӯш додан ба суханони Исо

2. Арзиши оила: муттаҳидшавӣ тавассути муҳаббат ва имон

1. Масалҳо 22:3 - Дили хирад даҳони ӯро ҳидоят мекунад ва лабонаш насиҳат мекунад.

2. Ғалотиён 6:1-2 - Бародарон ва хоҳарон, агар касе ба гуноҳ афтода бошад, шумо, ки бо Рӯҳ зиндагӣ мекунед, бояд он шахсро бо нармӣ барқарор кунед. Аммо худатон ҳушёр бошед, вагарна шумо низ ба озмоиш дучор шуда метавонед. Борҳои якдигарро бардоред, ва бо ин роҳ қонуни Масеҳро иҷро хоҳед кард.

Луқо 16:29 Иброҳим ба вай гуфт: «Онҳо Мусо ва анбиё доранд; бигзор онҳоро бишнаванд.

Иброҳим дар масал ба марди сарватманд мегӯяд, ки онҳо Мусо ва пайғамбаронро доранд, ки ба онҳо гӯш кунанд.

1. Омӯзиши гӯш кардан: Ҳикмати Мусо ва паёмбарон

2. Дастрасӣ ба дигарон: Қудрати шунидани Каломи Худо

1. Забур 118:105: «Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст».

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:8: «Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, эҳтиёт намоӣ. Зеро дар он сурат шумо роҳи худро обод хоҳед кард, ва он гоҳ муваффақияти хуб хоҳед ёфт».

Луқо 16:30 Ва гуфт: «Не, падар Иброҳим! лекин агар касе аз мурдагон назди онҳо равад, тавба хоҳанд кард».

Марди сарватманд умедвор аст, ки мардуми зодгоҳаш агар касе аз мурдагон ба зиёрати онҳо биёяд, тавба мекунанд.

1. Қувваи эҳё: Чӣ гуна муҳаббати Худо ҳамаро мағлуб мекунад

2. Таъхири тавба: талаби омурзиш пеш аз он ки хеле дер шавад

1. Ҳизқиёл 18:30-32 - «Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав

ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил? Зеро ки марги мурдаи мурдаро намеписандам, мегӯяд Худованд Худо: Пас, рӯй гардонед ва зинда бошед».

2. Аъмол 2:36-38 - «Бинобар ин, тамоми хонадони Исроил аниқ бидонанд, ки Худо ҳамон Исоро, ки шумо маслуб кардаед, Худованд ва Масеҳ гардонид. Чун инро шуниданд, дар дилашон сӯхт ва ба Петрус ва ба дигар ҳавворион гуфтанд: «Эй бародарон, мо чӣ кор кунем? Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт».

Луқо 16:31 Ва ба вай гуфт: «Агар онҳо ба Мусо ва анбиё гӯш надиҳанд, бовар нахоҳанд кард, гарчанде ки яке аз мурдагон эҳьё шуд».

Исо масалеро нақл мекунад, то нишон диҳад, ки чӣ тавр одамон ба таълимоти Мусо ва пайғамбарон гӯш надиҳанд, ба Худо рӯй намеоранд.

1. Зарурати итоат кардан ба Каломи Худо

2. Қувваи эътиқод дар пайравӣ аз иродаи Худо

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро хам карда, назди ман биёед: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва ман бо ту аҳди абадӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

Луқо 17 таълимоти Исоро дар бораи бахшидан, имон, хизмат ва омадани Малакути Худо дар бар мегирад. Он ҳамчунин нақл дар бораи шифо додани даҳ махавиро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо шогирдонашро дар бораи ба гуноҳ водор кардани дигарон огоҳ мекунад. Ӯ ба онҳо маслиҳат дод, ки беҳтар аст, ки ба гарданашон санги осиёб овехта, ба баҳр партофта шаванд, аз он ки хурдсолро ба васваса андозад (Луқо 17:1-2). Ӯ инчунин ба онҳо дастур дод, ки бародар ё хоҳареро, ки гуноҳ мекунад, сарзаниш кардан ва ҳангоми тавба кардан, ҳатто агар ин дар як рӯз ҳафт маротиба рӯй дода бошад ҳам, бахшидан лозим аст (Луқо 17:3-4). Вақте ки шогирдонаш аз Ӯ хоҳиш карданд, ки имони онҳоро зиёд кунад, Ӯ ба онҳо гуфт, ки агар имонашон мисли донаи хардал хурд бошад, онҳо метавонанд фармон диҳанд, ки дарахти тутро решакан карда, дар баҳр шинонд ва он итоат мекунад (Луқо 17:5–6).).

Сархати 2: Исо таълим додани худро бо шогирдонаш идома дода, дар бораи вазифа сухан ронда, бо истифода аз мисоли хизматгороне, ки тамоми рӯз дар саҳро кор мекарданд ё гӯсфандонро мечарониданд, пеш аз хӯрдани истироҳат ба оғои худ хӯроки шом тайёр мекунанд. Оғо ба хизматгоронаш барои иҷрои он чизе ки интизор мерафт, ташаккур намегӯяд. Ба ҳамин монанд, вақте ки мо ҳар он чиро, ки ба мо фармуда шуда буд, ба ҷо овардем, бигӯем: "Мо ғуломони нолоиқем; мо танҳо вазифаи худро иҷро кардем', ки итоаткории фурӯтаниро бидуни интизории мукофот эътироф карданро таъкид кардем (Луқо 17:7-10).

Сархати 3: Вақте ки Ӯ ба Ерусалим мерафт, аз сарҳади байни Сомария Ҷалил мегузашт, даҳ нафар махавиро вохӯрд, ки аз дур истода, мегуфтанд: «Эй Устоди Исо, ба мо раҳм кун!» Вақте ки онҳоро дид, гуфт: «Биравед, худро коҳинон нишон диҳед». Вақте ки онҳо рафтанд, пок шуданд, вале танҳо як нафар баргашт, Худоро шукр гӯяд. Сомарӣ худро ба пеши пойҳои Исо партофта, ба ӯ ташаккур гуфт, ки Исо ба он сабаб пурсид: «Оё ҳамаи даҳ нафар пок набуданд? Дар куҷо нӯҳ дигар? Оё ҷуз ин аҷнабӣ касе барнагаштааст, Худоро ҳамду сано хонед?» Сипас ӯ ба ӯ гуфт: "Бархез, бо роҳи худат бирав, имонат туро шифо бахшид" ва миннатдорӣ нишон дод, ки як қисми ҷудонашавандаи шифобахшӣ новобаста аз мансубияти динии этникӣ (Луқо 17:11-19). Дар посух ба саволи фарисиён дар бораи кай Салтанати Худо омадан ба подшоҳӣ ҷавоб дод, ки Худо чизе мушоҳида нашудааст ва одамон намегӯянд, ки «Ин ҷост», «Дар он ҷост», зеро Салтанати Худо дар байни шумо табиати рӯҳониро нишон медиҳад. -21). Ниҳоят суханронии омадани Писари Одам рӯзҳои Нӯҳ Лутро муқоиса кард, ки дар он ҷо одамон мехӯрданд, издивоҷ мекарданд, ба шавҳар медиҳанд, хариданд, биноҳои кишт, то харобии ногаҳонӣ фаро расид, шогирдонро аз ҳаваси молу мулки дунявӣ ҳушдор дод, ки пас аз гирифтани амоч ба ақиб баргарданд. ҳар кӣ аз даст медиҳад, онро нигоҳ медорад, бо нишон додани табиати парадоксикӣ ҳаёти ҳақиқӣ ба хотири аз даст додани худ пайдо шудааст. Писари Одам боз меояд, мисли барқе, ки дар осмон ба чашм мерасад, мисли рӯзҳое, ки Нӯҳ Лут ногаҳон ногаҳонии душвор ва бетаваҷҷӯҳӣ омодагӣ надорад Луқо 17:22-37).

Луқо 17:1 Он гоҳ ба шогирдон гуфт: «Ин ғайриимкон аст, ки васвасаҳо ба амал оянд;

васвасаҳо хоҳанд омад, ва вой бар ҳоли онҳое, ки онҳоро ба вуҷуд меоранд.

1. Хавфи хафагӣ: Чӣ тавр бояд аз манбаи мушкилот худдорӣ кунем

2. Муҳимияти фурӯтанӣ: нигоҳ доштани нафси мо

1. Яъқуб 3:1-12 - Қудрати забон

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад

Луқо 17:2 Барои ӯ беҳтар буд, ки санги осиёе ба гарданаш овехта, дар баҳр андохт, аз он ки яке аз ин тифлонро ба васваса андозад.

Хафагии шахси бегуноҳ набояд сабук қабул карда шавад, аммо дар сурати содир шудан бояд оқибатҳои вазнин интизор шаванд.

1: Худо ҳимояи бегуноҳонро ҷиддӣ қабул мекунад; мо бояд хамин тавр кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ бегуноҳро сабукфикрона хафа кунем, зеро он оқибатҳои вазнин хоҳад овард.

1: Матто 18: 6-7 "Аммо ҳар кӣ яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиёеро ба гарданаш овехта, дар қаъри баҳр ғарқ шавад."

2: Масалҳо 17:15 "Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад, ва ҳар кӣ одилро маҳкум мекунад, ҳарду барои Худованд зишт ҳастанд."

Луқо 17:3 Худро эҳтиёт кунед: агар бародарат бар зидди ту гуноҳе кунад, ӯро сарзаниш кун; ва агар тавба кунад, омурзишаш кун.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки онҳоеро, ки ба мо ситам кардаанд, бубахшем ва онҳоро сарзаниш кунем, агар онҳо хато кунанд.

1. Қувваи бахшидан - Чӣ тавр барои бахшидан ва шифо додан қувват пайдо кардан мумкин аст

2. Бо ишқ сарзаниш кардан - Чӣ тавр истодан ва бо меҳрубонӣ сухан гуфтан

1. Матто 18:21-22 - Он гоҳ Петрус назди Исо омада пурсид: «Худовандо! Ҳафт бор?» Исо ҷавоб дод: «Не, на ҳафт бор, балки ҳафтоду ҳафт бор!

2. Румиён 12:17-19 - Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама дуруст рафтор кунед. Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман адо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

Луқо 17:4 Ва агар ӯ дар як рӯз ҳафт бор бар зидди ту гуноҳ кунад ва дар як рӯз ҳафт бор ба ту бозгардад ва гӯяд: "Тавба мекунам"; ту ӯро мебахшӣ.

Исо ба мо таълим медиҳад, ки онҳоеро, ки бар зидди мо гуноҳ мекунанд, бахшем, ҳатто агар ин дар як рӯз чанд маротиба рӯй диҳад.

1. «Қувваи бахшидан»

2. "Чӣ гуна бахшидан моро озод мекунад"

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:13 - «ба якдигар таҳаммул кунед ва якдигарро бахшед, агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ бояд амал кунед».

Луқо 17:5 Ва ҳавворион ба Худованд гуфтанд: «Имони моро афзун кун».

Ҳавворион аз Исо хоҳиш карданд, ки имонашонро зиёд кунад.

1. Имон атои Худост, ки ба мо имкон медиҳад, ки ба Ӯ таваккал кунем ва бовар кунем.

2. Мо бояд дар дархости худ ба Худо фурӯтан бошем ва аз Ӯ хоҳиш кунем, ки моро дар имон ҳидоят кунад.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, бе шак, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва парронда аст.

Луқо 17:6 Ва Худованд гуфт: «Агар мисли донаи хардал имон медоштед, метавонистед ба ин дарахти чинор бигӯед: "Аз реша канда шуда, дар баҳр шинонда шав"; ва он бояд ба шумо итоат кунад.

Исо имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба қудрати Худо имон оваранд ва ба онҳо мегӯяд, ки агар имонашон мисли донаи хардал хурд бошад, онҳо метавонанд бо дарахти чинор сухан гӯянд ва он ба онҳо итоат мекунад.

1. Имон чун донаи хардал хурд аст: Қудрати Худо барои ҳаракат додани кӯҳҳо

2. Қувваи имон: Бовар кунед ва мӯъҷизаҳоро хоҳед дид

1. Матто 17:20 - «Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд ».

2. Румиён 4:17 - "Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисьёр кардам". Ӯ падари мо дар назди Худост, ки ба Ӯ имон оварда буд, яъне Худое, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳои набударо ба вуҷуд меорад».

Луқо 17:7 Аммо кадоме аз шумо, ки ғуломе дорад, ки шудгор мекунад ё чорпоён мекунад, вақте ки ӯ аз саҳро меояд, оҳиста-оҳиста ба вай мегӯяд: "Бирав ва ба сари суфра биншин?"

Исо аз пайравонаш хоҳиш мекунад, ки мисоли оғоеро, ки аз хизматгораш талаб мекунад, ки дар саҳро кор кунад, андеша кунанд ва интизор нашаванд, ки ғулом дарҳол ба хона даромада, барои хӯрок нишинад.

1. Ҳаёти хидматӣ: Мо аз намунаи Исо чӣ омӯхта метавонем

2. Ёд кардани макони худ ва шукронаи неъматҳое, ки мегирем

1. Ғалотиён 6:9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем; зеро дар вақти муқарраршуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳо. ки аз хонадони имонанд».

2. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед. "

Луқо 17:8 Ва ба ҷои он ки ба ӯ нагӯяд: "Чизе, ки ман хӯрок мехӯрам, тайёр кун ва

камари худро баста ва ба ман хизмат кун, то даме ки хӯрдам ва бинӯшам"; ва баъд хоҳӣ бихӯр ва бинӯш?

Оғо ба ғуломаш дастур медиҳад, ки барои онҳо хӯрок тайёр кунад ва то хӯрдану нӯшиданашон ба онҳо хизмат кунад.

1. Қувваи ғуломӣ: Омӯзиши он ки дигаронро аз худ боло гузорем.

2. Фоидаҳои тоъат: Фаҳмидани подошҳои вафодорӣ.

1. Матто 25:23, «Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! ту дар чизи андак мӯътамад будӣ, туро бар чизҳои бисьёр ҳоким хоҳам кард; ба шодии оғои худ дохил шав».

2. Матто 20:26-28, «Аммо дар миёни шумо набояд ин тавр бошад: балки ҳар кӣ дар миёни шумо хоҳад бузург бошад, бигзор хизматгори шумо бошад; Ва ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад сардор бошад, бигзор бандаи шумо бошад: чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад».

Луқо 17:9 Оё ӯ ба он ғулом миннатдор аст, ки он чиро, ки ба ӯ фармуда шуда буд, ба ҷо овард? намекунам.

Исо дар бораи хизматгоре масал нақл мекунад, ки он чизеро, ки оғояш талаб мекунад, иҷро мекунад ва барои он шукр намегӯяд.

1. Саъю кӯшишҳои дигаронро қадр кунед - Луқо 17:9

2. Бо фурӯтанӣ хизмат кардан - Луқо 17:9

1. Филиппиён 2:3-4 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки бо фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар медонад. На ҳар кас ба чизи худ, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кунад. ."

2. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед. "

Луқо 17:10 Ҳамин тавр шумо, вақте ки ҳамаи он чи ба шумо фармуда шудааст, ба

ҷо овардед, бигӯед: "Мо ғуломони нобакорем; мо он чиро, ки бояд иҷро кунем, ба ҷо овардаем".

Мо бояд эътироф кунем, ки ҳамаи корҳое, ки мо мекунем, вазифаи мост ва мо хизматгорони зиёноварем.

1: Дарк кардани ӯҳдадориҳои худ дар назди Худо дар ҳар коре, ки мо мекунем

2: Эътироф кардани бефоида будани мо ба Худо

1: Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ки тамоми вазифаи инсон ин аст. Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2: Матто 25: 14-30 - Зеро ки Малакути Осмон мисли марде аст, ки ба кишвари дур сафар карда, ғуломони худро даъват карда, дороии худро ба онҳо супурдааст. Ва ба яке панҷ талант, ба дигаре ду ва ба дигаре як талант дод; ба ҳар кас мувофиқи қобилияташ; ва дарҳол ба сафар баромад.

Луқо 17:11 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ерусалим мерафт, аз миёни Сомария ва Ҷалил мегузашт.

Исо ҳангоми ба Ерусалим рафтанаш аз Самария ва Ҷалил гузашт.

1. Сафари Исо оид ба имон ва итоаткорӣ

2. Пайвастшавӣ бо дигарон дар сафари рӯҳонии мо

1. Матто 8:1-4 - Исо як фалаҷро шифо медиҳад

2. Марқӯс 6:30-34 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

Луқо 17:12 Ва ҳангоме ки Ӯ ба деҳае даромад, даҳ марди махавӣ, ки аз дур истода буданд, вохӯрданд.

Исо ҳангоми ворид шудан ба деҳа бо даҳ махав дучор шуд.

1. Қудрати Исо: Донистани он, ки Исо қудрат дорад, ки махави ҷисмонӣ, эмотсионалӣ ва рӯҳонии моро шифо диҳад.

2. Қудрати ҷомеа: Фаҳмидани он, ки чӣ гуна мо метавонем якҷоя ҷамъ шуда, дар лаҳзаҳои зарурӣ ба ҳамдигар кӯмак кунем.

1. Матто 14:14 - «Вақте ки Исо ба замин фуруд омад ва издиҳоми зиёдеро дид, ба онҳо раҳм кард ва беморони онҳоро шифо дод».

2. Румиён 12:15 - «Бо шодикунандагон шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред».

Луқо 17:13 Ва онҳо овози худро баланд карда, гуфтанд: «Исо, эй Устод! Ба мо марҳамат кун».

Як гурӯҳи махавиён аз Исо марҳамат пурсиданд.

1. Қувваи имон: Омӯзиш аз махавиён дар Луқо 17:13

2. Ба Исо фарёд занед: Аз махавиён дар Луқо 17:13 омӯзед

1. Матто 9:27-28 - Ду марди нобиное, ки аз Исо раҳм мепурсанд

2. Матто 15:22-28 - Зани канъонӣ аз Исо марҳамат мекунад

Луқо 17:14 Ва чун онҳоро дид, ба онҳо гуфт: «Биравед, худро ба коҳинон нишон диҳед». Ва ҳангоме ки онҳо мерафтанд, пок шуданд.

Махавиён вақте ки онҳо дастури Исоро иҷро карданд, шифо ёфтанд, то рафта худро ба коҳинон нишон диҳанд.

1: Имон ба Исо ба шифо мебарад.

2: Итоати Исо баракатҳо меорад.

1: Ишаъё 53:5 «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо

ёфтаем».

2: Яъқуб 5:14-15 «Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. Ва дуое, ки бо имон хонда мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд».

Луқо 17:15 Ва яке аз онҳо, чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашт ва бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд.

Он мард Худоро барои мӯъҷизаи шифоаш ҳамду сано хонд.

1: Мо низ бояд Худоро барои ҳамаи мӯъҷизаҳое, ки Ӯ барои мо кардааст, ҳамду сано хонем.

2: Вақте ки мо шифо меёбем, мо бояд вақт ҷудо кунем, ки Худоро шукр ва ҳамду сано гӯем.

1: Забур 150:6 - Бигзор ҳар чизе ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд.

2: Забур 107:1 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст; Муҳаббати ӯ то абад пойдор аст.

Луқо 17:16 Ва рӯй бар пойҳои Ӯ афтода, Ӯро шукр гуфт; ва ӯ сомарӣ буд.

Марди сомарӣ пеши пойҳои Исо афтода, ба Ӯ ташаккур гуфт.

1. Дилҳои шукргузор: Намунаи шукронаи сомариён

2. Қувваи ҳамду сано: эҳтиром кардани Исо бо ибодати худ

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад.

2. Эфсӯсиён 5:20 - Ҳамеша ва барои ҳама чиз ба Худои Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем.

Луқо 17:17 Исо дар ҷавоб гуфт: «Оё даҳ нафари покшудагон набуданд? аммо нӯҳ нафар куҷоянд?

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр Исо пурсид, ки нӯҳ махавие, ки аз ин беморӣ пок шуда буданд, куҷоянд.

1. «Қувваи шукргузорӣ» - Чӣ тавр ношукрӣ кардани нӯҳ махавӣ аҳамияти шукргузорӣ ба неъматҳоро нишон медиҳад.

2. «Қувваи Имон» - Чӣ гуна имон ба ҳаёти мо шифо меорад, ки аз табобати махавиён шаҳодат медиҳад.

1. Забур 103:2-3 - Худовандро муборак кун, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои ӯро фаромӯш накун: Ӯ ҳама гуноҳҳои туро мебахшад; ки тамоми касалихои туро шифо мебахшад.

2. Қӯлассиён 3:15 - Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ дар як Бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

Луқо 17:18 Ба ҷуз ин бегона касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано гӯяд.

Ин порча аҳамияти ҷалол додан ба Худоро таъкид мекунад ва чӣ тавр ин як ҳодисаи нодир аст.

1. "Санъати фаромӯшшудаи ҷалол додан ба Худо"

2. "Қимати шукронаи Худо"

1. Қӯлассиён 3:17 - "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед".

2. Ишаъё 12:4 - "Ва шумо дар он рӯз хоҳед гуфт: "Худовандро шукр гӯед, исми Ӯро бихонед, аъмоли Ӯро дар миёни қавмҳо маълум кунед, исми Ӯ баланд аст."

Луқо 17:19 Ба вай гуфт: «Бархез, бирав; имонат туро шифо бахшид».

Ин оят нишон медиҳад, ки Исо он мардро шифо медиҳад ва ба ӯ мегӯяд, ки имонаш ӯро шифо додааст.

1: Мо бояд дар хотир дорем, ки ин имони мо ба Исо аст, ки моро шифо мебахшад ва моро шифо медиҳад.

2: Исо метавонад ба мо шифо ва комилият биёрад, агар мо ба Ӯ таваккал кунем ва имон дошта бошем.

1: Ирмиё 17:14 - Маро шифо деҳ, эй Худованд, ва ман шифо хоҳам ёфт; маро наҷот деҳ, ва ман наҷот хоҳам ёфт, зеро ки Ту ҳамду санои Ман ҳастӣ.

2: Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Луқо 17:20 Ва ҳангоме ки аз фарисиён талаб карда шуд, ки Малакути Худо кай фаро мерасад, Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Малакути Худо бо мушоҳида намеояд;

Исо ба саволи фарисиён дар бораи кай омадани Малакути Худо ҷавоб дода, гуфт, ки он бо мушоҳида намеояд.

1. "Малакути Худо наздик аст"

2. «Нонамоёни Салтанати Худо»

1. Румиён 14:17 - Зеро ки Малакути Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки аз адолат, осоиштагӣ ва шодӣ дар Рӯҳулқудс аст.

2. Қӯлассиён 1:13 - Ӯ моро аз зулмот наҷот дод ва ба Малакути Писари маҳбуби Худ интиқол дод.

Луқо 17:21 Ва на нагӯянд: "Инак, дар ин ҷо!" ё инак, он ҷо! зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост.

Малакути Худо ҷои ҷисмонӣ нест, он дар дохили ҳамаи мост.

1. "Малакути Худо дар дохили шумост: паёми умед ва тасаллӣ"

2. «Чӣ тавр ба Малакути Худо дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст: Қадамҳои амалӣ

барои баланд бардоштани имони шумо»

1. Матто 18:20 «Зеро ки дар ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар байни онҳо ҳастам».

2. Қӯлассиён 1:27 «Худо ба онҳо маълум кард, ки то чӣ андоза сарвати ҷалоли ин сирро, ки Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол аст, дар байни халқҳо маълум кунад».

Луқо 17:22 Ва ба шогирдон гуфт: «Айёме мерасад, ки яке аз айёми Писари Одамро дидан хоҳед, вале онро нахоҳед дид».

Рӯзҳои Исо фаро мерасад, ки шогирдон орзуи дидани онҳоро хоҳанд дошт, аммо наметавонанд.

1. Қувваи ҳавас: Чӣ тавр қаноатмандиро дар орзуҳои иҷронашуда пайдо кардан мумкин аст

2. Малакути Худо: Малакути мӯъҷизаҳои ноаён

1. Румиён 8:18-19 - «Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан лозим нест. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Луқо 17:23 Ва ба шумо хоҳанд гуфт: "Ин ҷо бубин; ё он ҷо бубинед: аз ақиби онҳо наравед ва аз паи онҳо наравед.

Исо маслиҳат медиҳад, ки ба муаллимони козиб пайравӣ накунанд, ки одамонро аз таълимоти ӯ дур карданӣ мешаванд.

1. Муҳимияти пайравӣ ба Исо: Омӯзиши фаҳмидани муаллимони козиб

2. Дар курс мондан: содиқ мондан ба таълимоти Исо

1. Аъмол 17:11 - Инҳо нисбат ба аҳли Таслӯникӣ олиҷаноbtар буданд, зеро онҳо каломро бо омодагии комил қабул карданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро тафтиш

мекарданд, оё ин тавр аст ё не.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ин ки ба василаи Ман».

Луқо 17:24 Зеро, чунон ки барқе, ки аз як қисмати зери осмон равшанӣ мекунад, то канори дигари зери осмон медурахшад; Писари Одам низ дар рӯзи Худ хоҳад буд.

Ин порча дар бораи омадани Писари Одам ва чӣ гуна ҳузури Ӯ мисли барқ хоҳад буд.

1. Омадани Писари Одам - омодагӣ ба бозгашти ӯ

2. Нури Худованд - Шодмондан дар бузургдошти ӯ

1. Ишаъё 60:1 - Бархез, дурахшон шав; зеро ки нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафтааст.

2. 2 ба Қӯринтиён 4:6 - Зеро Худое, ки амр фармудааст, ки нур аз зулмот дурахшид, дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ бидиҳад.

Луқо 17:25 Аммо пеш аз ҳама ӯ бояд бисьёр азоб кашад ва аз ин насл рад карда шавад.

Ин порча дар бораи ранҷу азобе, ки Исо дар пеши ҷалоли ниҳоии худ дучор шуда буд, нақл мекунад.

1. Азоби Исо: Намунаи зиндагии масеҳӣ

2. Рад: Вақте ки ҷаҳон «не» мегӯяд

1. Ишаъё 53:3-5 - Ӯро инсоният нафрат ва рад карданд, марди ранҷу азоб ва ошно бо дард. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепиндоранд, ӯро хорӣ мекарданд ва мо ӯро паст медоштем.

2. Ибриён 12:2 - Биёед чашмони худро ба Исо, муаллиф ва комилкунандаи имони мо, ки барои шодии дар назди Ӯ гузошташуда ба салиб таҳаммул карда, расвоии

онро таҳқир кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишаст, нигоҳ кунем. .

Луқо 17:26 Ва чӣ тавре ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ ҳамин тавр хоҳад шуд.

Айёми Нӯҳ ба рӯзҳои Исо монанд хоҳад буд.

1. Тӯфон: Дарси омодагӣ ба бозгашти Худо

2. Ваъдаи Худо дар бораи кафорат дар айёми Нӯҳ

1. Ишаъё 43:18-19 - Шумо чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва ба чизҳои пешина фикр накунед. Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед?

2. 2 Петрус 3:3-4 - Аввалан инро донист, ки дар айёми охир масхаракунандагоне пайдо хоҳанд шуд, ки аз рӯи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд ва мегӯянд: ваъдаи омадани Ӯ куҷост? зеро ки азбаски падарон хобидаанд, ҳама чиз ҳамон тавре ки аз ибтидои офариниш буд, боқӣ мемонад.

Луқо 17:27 Онҳо хӯрданд, менӯшиданд, занон гирифтанд, ба шавҳар доданд, то рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, ва тӯфон омада, ҳамаро несту нобуд кард.

Ин порча оқибатҳои нодида гирифтани огоҳиҳои Худоро дар бораи доварӣ нишон медиҳад. 1: Мо бояд ба огоҳиҳои Худо гӯш диҳем ва пеш аз он ки дер нашавад, аз гуноҳ рӯй гардонем. 2: Мо бояд шукронаи раҳмату фазли Худо бошем ва зиндагӣ кунем, ки писандидаи Ӯ бошад. 1: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст". 2: Матто 7:13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед. Зеро он дарвоза васеъ аст ва роҳ осон аст, ки ба ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг аст ва роҳ душвор аст. ки ба ҳаёт мебарад ва онҳое, ки онро меёбанд, каманд».

Луқо 17:28 Ҳамчунин, чунон ки дар айёми Лут буд; мехӯрданд, менӯшиданд, мехариданд, мефурӯхтанд, кишт мекарданд, бино мекарданд;

Дар айёми Лут одамон мисли маъмулӣ бо кору зиндагии ҳаррӯзаи худ машғул буданд.

1. Хавфи қаноатмандӣ: Омӯзиши Луқо 17:28

2. Зиндагӣ дар айни замон: Намунаи Лут дар Луқо 17:28

1. Ҳастӣ 19:14-17 - Лут ва оилааш аз Садӯм ва Амӯра гурехтанд.

2. Амос 6:1-7 - Огоҳӣ аз худдорӣ ва нодида гирифтани ҳолати камбағалон.

Луқо 17:29 Аммо ҳамон рӯзе, ки Лут аз Садӯм баромад, аз осмон оташ ва кибрит борид ва ҳамаро несту нобуд кард.

Лут дар ҳамон рӯзе, ки аз осмон оташ ва кибрит борида, шаҳр ва ҳамаро дар он ҷо хароб кард, Садӯмро тарк кард.

1. Зиндагӣ бо дурнамои абадӣ

2. Аз васвасаи фирорӣ

1. Ибриён 13:14 - Зеро дар ин ҷо мо шаҳри пойдор надорем, балки шаҳри ояндаро меҷӯем.

2. 2 Тимотиюс 2:22 - Пас аз ҳавасҳои ҷавонӣ бигрезед ва бо онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, муҳаббат ва осоиштагӣ бошед.

Луқо 17:30 Дар рӯзе ки Писари Одам зоҳир мешавад, ҳамин тавр хоҳад буд.

Исо ба шогирдонаш таълим медиҳад, ки рӯзи бозгашти ӯ мисли рӯзҳои Нӯҳ ва Лут хоҳад буд.

1. Рӯзи Худованд: Омода кардани дилҳои мо барои бозгашти Ӯ

2. Зиндагии шоиста дар дунёи кофирон

1. Румиён 13:11-14: «Ба ҷуз ин шумо вақтро медонед, ки соате расидааст, ки шумо аз хоб бедор шавед. Зеро ки ҳоло наҷот ба мо наздиктар аст, назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем. Шаб дур рафт; руз наздик аст. Пас, биёед корҳои зулмотро партоем ва зиреҳи нурро ба бар кунем. Бигзор, мисли рӯзона дуруст рафтор кунем, на бо ғазаб ва мастигарӣ, на бо зино ва нафсонӣ, на бо ҷанҷол ва

ҳасад».

2. 1 Таслӯникиён 5:1-5: «Дар бораи замонҳо ва фаслҳо, эй бародарон, ба шумо лозим нест, ки ба шумо чизе навишта шавад. Зеро худи шумо медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад. Ҳангоме ки мардум мегӯянд: «Сулҳу амният аст», он гоҳ ногаҳон ба сари онҳо ҳалокат меояд, чун дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд ва онҳо раҳо намеёбанд. Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, ки он рӯз шуморо мисли дузд ба ҳайрат оварад. Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони нур, фарзандони рӯз ҳастед. Мо аз шаб ё аз торикӣ нестем. Пас, биёед мисли дигарон хоб накунем, балки бедор ва ҳушёр бошем».

Луқо 17:31 Дар он рӯз касе ки бар бом бошад, ва чизҳои вай дар хона бошад, бигзор барои гирифтани он фурӯд наояд; ва касе ки дар саҳро аст, низ барнагардад.

Дар он рӯз Исо моро огоҳ мекунад, ки новобаста аз вазъият дар ҳамон ҷое, ки дар он ҳастем, бимонем.

1. Дар имон устувор монед: Суханони Исо дар Луқо 17:31 ба мо хотиррасон мекунанд, ки сарфи назар аз озмоишҳое, ки мо бо он дучор мешавем, реша дар имон ва таваккал ба Худованд нигоҳ дорем.

2. Дар номуайянӣ устувор бошед: Суханони Исо дар Луқо 17:31 моро водор мекунанд, ки ҳатто дар ҳолати номуайян ба назарамон зиндагӣ дар ҷои худ бимонем ва содиқ бимонем.

1. Ибриён 10:35-36 - Пас, эътимоди худро аз даст надиҳед; мукофоти фаровон дода мешавад. Шумо бояд сабр кунед, то вақте ки шумо иродаи Худоро иҷро кардед, он чизеро, ки Ӯ ваъда додааст, хоҳед гирифт.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Луқо 17:32 Зани Лутро ба ёд ored.

Ин порча огоҳии Исо дар бораи хатари ба ақиб нигоҳ кардан аст. Ӯ достони зани Лут, ки ба ақиб нигарист ва ба сутуни намак табдил ёфт.

1. "Хатарҳои ба ақиб нигоҳ кардан"

2. «Қувваи итоаткорӣ: Қиссаи зани Лут»

1. Ибриён 12: 1-2 "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеш гузошта шудааст, бо сабр давем . мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарем, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст».

2. Румиён 8: 13-14 "Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, хоҳед мурд, аммо агар аъмоли баданро ба воситаи Рӯҳ бикушед, зинда хоҳед шуд. Барои ҳамаи онҳое, ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд. фарзандони Худо ҳастанд».

Луқо 17:33 Ҳар кӣ ҷони худро наҷот диҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро барбод диҳад, онро нигоҳ медорад.

Ҳар касе, ки ба худҳифозат нигаронида шудааст, дар ниҳоят нобуд хоҳад шуд, дар ҳоле ки онҳое, ки худро қурбонӣ мекунанд, наҷот хоҳанд ёфт.

1. Парадокси худкушӣ: Омӯзиши дӯст доштани худро бо роҳи раҳо шудан

2. Қудрати таслим шудан: Чӣ тавр ҳаёти ҳақиқиро тавассути таслим шудан пайдо кардан мумкин аст

1. Марқӯс 8:34-38 - Даъвати Исо ба инкор кардани худ ва гирифтани салиби Ӯ.

2. Матто 16:24-27 - Огоҳии Исо дар бораи он ки аз паи Ӯ рафтан чӣ маъно дорад.

Луқо 17:34 Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб ду нафар дар як бистар хоҳанд буд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.

Ду нафарро дар як кат тақсим мекунанд: якеро мегиранду дигаре мемонанд.

1. Дихотомияи доварӣ: Чӣ гуна Худо зоҳирҳои гузаштаро мебинад

2. Масал дар бораи мӯъмину бевафо: роҳ рафтан дар тоъати Худо

1. Матто 24:40-41 - «Он гоҳ ду мард дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта мешаваду дигаре мемонад. Пас, ҳушёр бош, зеро намедонӣ, ки Парвардигорат дар кадом рӯз меояд».

2. Матто 25:31-34 - «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагони муқаддас бо Ӯ меоянд, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ҳама халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандони худро аз бузҳо ҷудо мекунад. Ва гӯсфандонро ба тарафи рости Худ хоҳад гузошт, ва бузҳоро ба тарафи чап. Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки дар тарафи рости Ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: "Биёед, эй баракати Падари Ман, Малакути барои шумо аз офариниши ҷаҳон муҳайёшударо мерос гиред"».

Луқо 17:35 Ду зан якҷоя дастос мекунанд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.

Ду нафарро дар доварӣ мегиранд, яке наҷот меёбад ва дигаре дар паси худ мемонад.

1: Мо бояд ҳамеша ба рӯзи доварии худ омода бошем ва ба Худо наздик бошем.

2: Новобаста аз вазъияти мо, Худо барои ҳама нақшае дорад ва моро мувофиқи он доварӣ мекунад.

1: Матто 24:40-41 «Он гоҳ ду мард дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта мешаваду дигаре мемонад. Дар осиёб ду зан дастос мекунанд; яке гирифта мешаваду дигаре мемонад».

2:2 Қӯринтиён 5:10 "Зеро ки ҳама бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар кас мувофиқи он чи дар бадан кардааст, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, бигирад."

Луқо 17:36 Ду мард дар саҳро хоҳанд буд; яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад.

Ду мард таҷрибаҳои муқоисавӣ хоҳанд дошт, ки яке гирифта ва дигаре дар паси худ гузошта мешавад.

1. Муҳимияти омода будан ба ҳодисаҳои ғайричашмдошт.

2. Қудрати иродаи Худо дар ҳаёти мо зоҳир мешавад.

1. Матто 25:1-13 - Масал дар бораи Даҳ бокира.

2. Яъқуб 4:13-15 - Бо хирад ва фурӯтанӣ ояндаро ба нақша гиред.

Луқо 17:37 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Куҷо, эй Худованд? Ба онҳо гуфт: «Ҳар ҷо ки ҷасад бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ хоҳанд шуд».

Исо ба пайравонаш мегӯяд, ки дар ҳар ҷое ки бадан аст, уқобҳо меоянд.

1. Даъвати Худо: посух додан ба даъвати Парвардигорамон

2. Қувваи гирдоварӣ: Чаро мо ба ҳамдигар ниёз дорем

1. Юҳанно 15:5 - «Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед».

2. Ибриён 10:25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем».

Луқо 18 таълимоти Исоро дар бораи дуо, фурӯтанӣ ва арзиши пайравӣ аз Ӯ дар бар мегирад. Он масалҳо дар бораи бевазани доимӣ ва фарисию боҷгир, инчунин муносибати Исо бо ҳокими сарватманд ва пешгӯии марги ӯро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба шогирдонаш масалеро нақл мекунад, то ба онҳо нишон диҳад, ки онҳо бояд ҳамеша дуо гӯянд ва таслим нашаванд. Дар ин масал, бевазани исроркор пайваста назди қозии беадолат омада, нисбати рақиби худ адолат талаб мекунад. Ҳарчанд дар аввал нохоҳам буд, судя дар ниҳоят адолати ӯро муқаррар мекунад, то вай бо истодагарии худ ӯро хаста накунад. Исо ин ҳикояро барои ташвиқи дуои доимӣ ва имон ба адолати ниҳоии Худо истифода мебарад (Луқо 18:1-8). Сипас ӯ масали дигареро дар бораи ду марде, ки барои дуо гуфтан ба маъбад рафтанд, нақл мекунад: яке фарисий ва дигаре боҷгир. Фарисӣ бо ифтихор Худоро шукр гуфт, ки ӯ мисли одамони дигар — ғоратгарон, бадкирдорон, зинокорон ва ҳатто мисли ин андозгир набуд, дар ҳоле ки андозгир дар дур истода, ҳатто ба осмон нигоҳ намекард, балки синаашро мезад, ки «Худоё маро гуноҳкор раҳм кун». Исо фурӯтании андозгирро бар адолати худ таъриф кард. Фарисӣ гуфт, ки ҳар касе, ки худро баланд мекунад, фурӯтан хоҳад шуд, ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд (Луқо 18:9-14).

Сархати 2: Мардум низ кӯдаконро назди Исо меоварданд, то Ӯ онҳоро ламс кунад,

аммо шогирдон инро диданд, онҳоро сарзаниш карданд, вале Исо кӯдаконро даъват кард ва гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки ман ба онҳо мамониат накунам, ки ба подшоҳии Худо инҳо тааллуқ доранд. ки Малакутро қабул нахоҳанд кард, Худо мисли кӯдак ҳеҷ гоҳ ба он дохил намешавад' таъкид мекунад, ки фурӯтании имони кӯдакона ба Салтанат ворид шавад (Луқо 18:15-17). Пас аз он ҳокими муайяне аз Ӯ пурсид, ки ӯ чӣ бояд кард, ки ҳаёти ҷовидониро мерос гирад, ки аҳкомеро, ки ҳоким иддао мекард, ки аз ҷавонӣ нигоҳ дошта мешуд, аммо вақте гуфтанд, ки фурӯшанд ҳама чиз камбағалон дод, ганҷҳо ба Ӯ пайравӣ кунанд, Ӯ хеле ғамгин шуд, зеро хеле сарватманд буд, ки боигариро тасвир мекунад, ки ӯҳдадориҳои ҳақиқии шогирдӣ мебошад Салтанат. (Луқо 18:18–25). Вақте ки шогирдон мепурсиданд, ки кӣ метавонад ҷавобро наҷот диҳад, душвории ворид шудан ба салтанати сарватмандро наҷот диҳад, Худо ҷавоб дод, ки одамон чӣ гуна ғайриимкон имконпазиранд, Худо нишон дод, ки наҷот дар ниҳояти кор файзи илоҳӣ аст, ки берун аз дастоварди саъю кӯшиши инсон аст (Луқо 18:26-27).

Сархати 3: Он гоҳ Петрус қайд кард, ки онҳо ҳама чизеро тарк кардаанд, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд. Ба он Исо дар ҷавоб гуфт, ки дар ҳақиқат касе нест, ки барои Салтанат хона, зан ё бародарон, падару модар ё фарзандонро тарк карда бошад, ки Худо дар ин синну сол чандин маротиба зиёдтар ҳаёти ҷовидониро ба даст меорад. ҳаёти ҳозираи оянда (Луқо 18:28-30). Вақте ки ба сӯи Ерусалим сафар мекард, Ӯ дувоздаҳ нафарро ба як сӯ гирифт, ба онҳо гуфт, ки ҳама чизеро, ки пайғамбарон дар бораи Писар навишта шудаанд, иҷро хоҳанд шуд, аз он ҷумла таслим карда шудани халқҳо туфҳои таҳқиромез ба тозиёна зада кушташуда рӯзи сеюм дубора эҳё мешаванд, аммо бо вуҷуди пешгӯиҳои возеҳ онҳо маънои ин чизҳоро фаҳмида натавонистанд, зеро аз онҳо пинҳон буд . намедонам, ки Ӯ дар бораи чӣ гап мезанад, нишон медиҳад, ки фаҳмиши маҳдуди онҳо дар бораи рисолати Масеҳӣ дар вақташ кушода мешавад (Луқо 18:31-34). Ниҳоят боб бо он анҷом меёбад, ки гадои кӯрро дар наздикии Ериҳӯ шифо мебахшад, ки фарёди «Исо Писари Довуд ба ман раҳм кун!» Новобаста аз он ки одамон ӯро сарзаниш мекарданд, хомӯш бошанд, бештар фарёд мезаданд: «Писари Довуд ба ман раҳм кун!» Исо бозистода фармуд, ки одамро биёранд, аз ӯ пурсид, ки чӣ мехоҳад. Гуфт: «Худовандо, ман мехоҳам бубинам». Исо ба вай гуфт: «Бинигар, ки имонат туро шифо дод». Дарҳол ӯ бино шуд, аз паи Исо омад, ки Худоро ҳамду сано хонд, ҳама одамон диданд, ки он Худоро ҳамду сано хонда, маънои қудрати илоҳии Масеҳиро бар дардҳои ҷисмонӣ дорад, ки имон ба шифо меорад (Луқо 18:35-43).

Луқо 18:1 Ва Ӯ ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва суст нашаванд;

Масал дар бораи бевазани доимӣ моро бармеангезад, ки ҳамеша дуо гӯем ва таслим нашавем.

1. "Қувваи устуворӣ дар намоз"

2. "Таслим нашав: баракати намози бе ҳуш"

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Румиён 12:12 - "Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед".

Луқо 18:2 Ва гуфт: «Дар шаҳре қозӣ буд, ки на аз Худо метарсид ва на аз одам.

Исо масалеро дар бораи доваре нақл кард, ки ба Худо имон надошт ва ба одамон аҳамият намедод.

1. Худованд моро ба имон ва раҳм даъват мекунад

2. Нагузоред, ки тарс ва шубҳа дар роҳи дуруст кор кардан монеа шавад

1. Яъқуб 2:14-18 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад?

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Луқо 18:3 Дар он шаҳр бевазане буд; ва вай назди Ӯ омада, гуфт: «Интиқомро аз душманам бигир».

Ин порча дар бораи бевазане нақл мекунад, ки аз Исо хоҳиш кард, ки аз душманаш интиқом гирад.

1. "Қувваи имон: Илтиҷои бевазан ба Исо"

2. "Қувваи сабр: Илтиҷои бевазан ба Худованд"

1. Матто 5:5 - «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд».

2. Масалҳо 21:31 - "Асп ба рӯзи ҷанг омода шудааст, аммо амният аз ҷониби Худованд аст".

Луқо 18:4 Ва ӯ муддате нахост, вале баъд дар дили худ гуфт: «Гарчанде ки ман аз Худо наметарсам ва ба одамизод аҳамият намедиҳам;

Масал дар бораи бевазани боистеъдод муҳим будани истодагарӣ дар дуо нишон медиҳад.

1: Қувваи истодагарӣ дар намоз кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад ва дарҳои биҳиштро боз мекунад.

2: Мо метавонем мисоли бевазани боистеъдодро истифода барем, то муҳим будани устувориро дар дуо нишон диҳем.

1: Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, зеро амал мекунад."

2: Луқо 11: 5-8 - "Ва ба онҳо гуфт: "Кист аз шумо, ки дӯст дорад, нисфи шаб назди ӯ рафта, ба ӯ мегӯяд: "Эй дӯст, ба ман се нон қарз деҳ, зеро дӯсти ман омадааст" дар сафар аст ва ман чизе надорам, ки пеши ӯ гузорам'?»

Луқо 18:5 Аммо азбаски ин бевазан маро ба изтироб меорад, ман аз вай интиқом хоҳам гирифт, мабодо аз омадани доимии худ маро хаста накунад.

Исо дар бораи бевазани боистеъдод, ки аз довари беадолат адолат талаб мекард, масал нақл мекунад. Ӯ таълим медиҳад, ки Худо ба дуоҳои онҳое, ки Ӯро суботкорона меҷӯянд, ҷавоб хоҳад дод.

1. Сабр дар дуо: Чӣ гуна имони бевазан метавонад моро рӯҳбаланд кунад

2. Қувваи истодагарӣ: Чӣ гуна устувории бевазан моро тағир медиҳад

1. Яъқуб 5:16-18 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро амал мекунад. Илёс марде буд, ки табиат мисли табиати мо буд ва ӯ бо ҷидду ҷаҳд дуо кард, ки борон наборад ва се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон наборад ва боз дуо кард ва осмон борон дод ва замин меваи худро дод».

2. 1 Таслӯникиён 5:17 — «Беист дуо кунед».

Луқо 18:6 Ва Худованд гуфт: «Гӯш кунед, ки довари золим чӣ мегӯяд».

Довари беадолат нишон медиҳад, ки чӣ тавр Худо ба дуоҳо ҷавоб медиҳад.

1. Худо ҳамеша дуоҳои моро мешунавад ва дар вақташ ҷавоб медиҳад.

2. Новобаста аз вазъият, мо набояд ҳеҷ гоҳ умед ё имон ба Худоро аз даст надиҳем.

1. 1 Петрус 5:7 - «тамоми ғамҳои худро ба Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

2. Яъқуб 5:16 - "Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед".

Луқо 18:7 Ва оё Худо баргузидагони Худро, ки шабу рӯз ба сӯи Ӯ нидо мекунанд, интиқом намегирад, гарчанде ки бо онҳо сабр кунад?

Дар порча дар бораи садоқати Худо дар посух ба дуоҳои халқаш сухан меравад, ҳатто агар ин муддати тӯлонӣ лозим бошад.

1. Вақти Худо: Сабр дар баробари намоз

2. Вафодории Худо: итминон дар баробари номуайянӣ

1. 1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2. Ҳабаққуқ 2:3 - Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: ҳарчанд дер бошад ҳам, мунтазир бошед; зеро он бешубҳа меояд, дер нахоҳад монд.

Луқо 18:8 Ба шумо мегӯям, ки Ӯ ба зудӣ интиқоми онҳоро хоҳад гирифт. Лекин, вақте ки Писари Одам меояд, дар рӯи замин имон хоҳад ёфт?

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки Худо ба зудӣ аз одилон интиқом мегирад, аммо вай ҳайрон мешавад, ки оё вақте ки ӯ бармегардад, дар рӯи замин имон боқӣ мемонад.

1. Зарурати устуворӣ дар имон

2. Аниқии интиқоми Худо

1. Ибриён 10:36-39 - «Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored. Зеро ки «Боз андаке, ва оянда хоҳад омад ва таъхир нахоҳад кард; лекин одили Ман бо имон зиндагӣ хоҳад кард, ва агар ақибнишинӣ кунад, ҷонам аз ӯ ҳаловат намебарад». Аммо мо на аз касоне ҳастем, ки ақибнишинӣ карда, нобуд мешаванд, балки аз касоне ҳастем, ки имон овардаанд ва ҷони худро нигоҳ медоранд.

2. Румиён 12:19-21 - «Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худ нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд". Баръакс, «агар душманат гурусна бошад, ӯро таъом деҳ; агар ташна бошад, ба ӯ чизе бинӯшед; зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт хоҳӣ зад». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

Луқо 18:9 Ва ӯ ин масалро ба баъзе одамоне гуфт, ки ба худ эътимод доштанд, ки одил ҳастанд ва дигаронро нафрат мекунанд:

Ин масал таълим медиҳад, ки ба дигарон паст нигоҳ кардан ва дар бораи худ бештар фикр кардан нодуруст аст.

1: Мағрурӣ душмани фурӯтанист.

2: Фурӯтанӣ асоси адолати ҳақиқӣ аст.

1: Филиппиён 2:3-4 - «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон марҳамат мекунад".

Луқо 18:10 Ду мард барои дуо гуфтан ба маъбад рафтанд; яке фарисий ва дигаре боҷгир.

Масал дар бораи фарисий ва боҷгир муҳим будани фурӯтаниро ҳангоми наздик

шудан ба Худо нишон медиҳад.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Омӯзиш аз масали фарисий ва андозгузор

2. Мағрурӣ ва фурӯтанӣ: Мо аз фарисӣ ва ҷамъиятшинос чӣ омӯхта метавонем

1. Яъқуб 4:6 «Вале Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Масалҳо 16:18-19 «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аст, аз он ки ғаниматро бо мағрур тақсим кунем».

Луқо 18:11 Фарисӣ истода, бо худ чунин дуо гуфт: «Худоё! Туро шукр мегӯям, ки ман мисли одамони дигар, тамаъҷӯ, золим, зинокор ва ҳатто ин боҷгир нестам».

Фарисӣ Худоро барои бартарии худ аз дигарон шукр гуфт.

1: Мо бояд неъматҳои Худоро дарк кунем, аммо фурӯтан бошем ва худро бо дигарон муқоиса накунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии шоиста дошта бошем ва аз файзи Худо шукр гӯем.

1: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Қӯлассиён 3:12 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

Луқо 18:12 Ман дар як ҳафта ду бор рӯза мегирам ва аз ҳар чизе ки дорам, даҳяк медиҳам.

Ин порча аз Луқо 18:12 дар бораи шахсе сухан меравад, ки ба таври доимӣ рӯза доштан ва аз ҳар чизе, ки доранд, ба калисо медиҳад.

1: Мо бояд ба таври мунтазам рӯза дошта бошем ва аз ҳар чизе ки дорем, ба калисо садақа кунем.

2: Худо дороии моро ба мо супурдааст ва мо бояд дар истифода аз он содиқ бошем, то ба Ӯ хидмат кунем.

1: 1 ба Қӯринтиён 4:2 - "Ғайр аз ин аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам содиқ бошад."

2: Масалҳо 3: 9-10 - "Худовандро бо дороии худ ва бо ҳосили аввалини худ ҷалол намо; Пас анборҳои шумо аз фаровонӣ пур хоҳад шуд, ва зарфҳои шумо аз шароби нав пур хоҳад шуд".

Луқо 18:13 Ва боҷгир, ки аз дур истода буд, нахост, ки чашмони худро ба осмон боло барад, балки ба синааш зада, гуфт: "Худо ба ман, ки гунаҳкорамро раҳм кун".

Боҷгире, ки аз мардум дур истода, ба осмон нигоҳ карда натавонист, аз Худо раҳм талаб мекард.

1. Даъват ба иқрор - эътироф кардани гуноҳу камбудиҳои худ дар назди Худованд ва талаби раҳмати ӯ.

2. Дуои самимӣ - талаби раҳмати Худо бо фурӯтанӣ ва бо дили пушаймонӣ.

1. Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста, дили шикаста ва пушаймон аст, эй Худо, Ту хор нахоҳӣ кард.

2. Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас ба Худо таслим шавед. Ба шайтон муқобилат кунед ва ӯ аз шумо гурезад.

Луқо 18:14 Ба шумо мегӯям, ки ин шахс ба хонаи худ нисбат ба дигаре сафедшуда фурӯд омад; зеро ҳар кӣ худро боло бардорад, хор хоҳад шуд; ва ҳар кӣ худро фурӯтан кунад, сарафроз хоҳад шуд.

Ин порча дар бораи аҳамияти фурӯтанӣ сухан ронда, таъкид мекунад, ки онҳое, ки худро фурӯтан мекунанд, сарбаланд хоҳанд шуд.

1. «Қудрати фурӯтанӣ: Омӯзиш аз масали фарисӣ ва боҷгир»

2. «Бартарии хоксорӣ: баракатҳои фурӯтанӣ»

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

Луқо 18:15 Ва кӯдаконро низ назди Ӯ оварданд, то ки ба онҳо ламс кунад, лекин шогирдонаш чун диданд, онҳоро сарзаниш карданд.

Хатти нав: Шогирдони Исо онҳоеро, ки кӯдакони навзодро барои баракат назди Ӯ меоварданд, манъ карданд.

1. Муҳимияти фурӯтанӣ ва эҳтиром ҳангоми наздик шудан ба Исо.

2. Муҳаббат ва қабули фарзандони Исо.

1. Марқӯс 10:13-16, «Ва онҳо кӯдаконро назди Ӯ меоварданд, то ки онҳоро ламс кунад, ва шогирдон онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо инро дида, ба хашм омад ва ба онҳо гуфт: «Бачаҳо бигзоред, ки назди Ман оянд; ба онҳо халал нарасонед, зеро Малакути Худо аз они онҳост. Ба ростӣ, ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд». Ва онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳои Худро бар онҳо гузошта, баракат дод».

2. Матто 19:13-15, «Он гоҳ кӯдаконро назди Ӯ оварданд, то дастҳои Худро бар онҳо гузошта, дуо гӯяд. Шогирдон мардумро сарзаниш карданд, вале Исо гуфт: «Кӯдаконро бигзоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Осмон аз они онҳост». Ва дастҳои Худро бар онҳо гузошта, рафт».

Луқо 18:16 Аммо Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: «Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».

Исо моро ташвиқ мекунад, ки мисли кӯдакон бошем ва Салтанати Худоро қабул кунем.

1: Мо бояд мисли кӯдакон бошем, то ба Малакути Худо дохил шавем.

2: Мо бояд Малакути Худоро мисли кӯдакон қабул кунем.

1: Matthew 18:3 - Ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар руҷӯъ нашавед ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

2: Марқӯс 10:14 - Аммо Исо инро дида, хеле нороҳат шуд ва ба онҳо гуфт: «Кӯдаконро бигузоред, ки назди Ман оянд ва ба онҳо монеъ нашавед, зеро Малакути Худо аз они онҳост».

Луқо 18:17 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Малакути Худоро мисли кӯдак қабул накунад, ба он дохил нахоҳад шуд.

Малакути Худо бояд бо имони кӯдакона қабул карда шавад.

1: Мо бояд ба Малакути Худо бо ҳамон имон ва бегуноҳии кӯдак ворид шавем ва ба муҳаббат ва ризқу рӯзии Худо таваккал кунем.

2: Агар мо хоҳем, ки ба Малакути Худо дохил шавем, мо бояд ғурури худро таслим кунем ва онро бо имони оддӣ қабул кунем.

1: Матто 18:3 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар рӯй гардонда, мисли кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд».

2: Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест».

Луқо 18:18 Як ҳоким аз Ӯ пурсид: «Эй Устоди нек! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам?

Ин порча саволи ҳокимро ба Исо дар бораи чӣ гуна мерос гирифтани ҳаёти ҷовидонӣ тасвир мекунад.

1. Фаҳмидани арзиши бебаҳои ҳаёти ҷовидонӣ ва чӣ гуна онро тавассути Исои Масеҳ ба даст овардан мумкин аст.

2. Бо саволҳои самимӣ ва ӯҳдадории самимӣ барои пайравӣ кардан ба назди Исо омода бошед.

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Румиён 10:9-10 - Ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дили худ имон меоварад, ки ба адолат рафтор мекунад, ва бо даҳон эътироф мекунад, ки наҷот меёбад.

Луқо 18:19 Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро нек мегӯй? Ҳеҷ кас хуб нест, ҷуз якто, яъне Худо.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо таъкид мекунад, ки танҳо Худо хуб аст ва ҳеҷ кас набояд хуб номида шавад.

1. Бузургии Худо - Чӣ гуна бояд ҳамеша Худоро ситоиш кунем, зеро ҳеҷ хайре ҷуз Ӯ нест.

2. Фурӯтании Исо - Чӣ тавр Исо фурӯтанона эътироф мекунад, ки танҳо Худо дар ҳақиқат нек аст.

1. Забур 116:5 - Худованд меҳрубон ва одил аст; Оре, Худои мо меҳрубон аст.

2. Матто 19:17 - Ва ӯ ба вай гуфт: «Чаро маро нек мегӯй? ҳеҷ хайре нест, ҷуз як, яъне Худо.

Луқо 18:20 Ту аҳкомро медонӣ: зино накун, накуш, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надеҳ, падар ва модари худро эҳтиром намо.

Ин порча аҳамияти риояи Даҳ Аҳкомро таъкид мекунад, махсусан дар бораи зино накунед, накушед, дуздӣ накунед, шаҳодати бардурӯғ надиҳед ва падар ва модари худро эҳтиром кунед.

1. "Зиндагӣ бо итоаткорӣ: Даҳ Аҳком"

2. «Қудрати ҳукм: эҳтироми падар ва модари худ»

1. Хуруҷ 20:1–17

2. Эфсӯсиён 6:1–3

Луқо 18:21 Ва гуфт: «Ҳамаи инро ман аз ҷавониам нигоҳ доштаам».

Исо аз ӯҳдадории ҳокими ҷавони сарватманд оид ба риояи шариат аз овони ҷавонӣ ба ҳайрат афтод.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки иродаи Худоро ҳарчи зудтар дар ҳаёти худ ҷӯем.

2: Мо бояд дар муҳаббат ва итоат ба Худо содиқ ва устувор бошем.

1: Масалҳо 22:6 - "Кӯдакро бо роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва вақте ки пир шавад, аз он рӯй нагардонад".

2: Румиён 12: 2 - "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, яъне чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

Луқо 18:22 Исо ин суханонро шунида, ба вай гуфт: «Ба ту боз як чиз намерасад: ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон тақсим кун, ва дар осмон ганҷе хоҳӣ дошт; ва омада, Маро пайравӣ кун».

Ин порча даъвати Исоро ба шогирди радикалӣ нишон медиҳад: аз ҳама дороиҳо даст кашед ва Ӯро пайравӣ кунед.

1. «Арзиши шогирдсозӣ»

2. "Имони радикалӣ: Фурӯхтани ҳама ва пайравӣ ба Исо"

1. Матто 19:27-30 - "Он гоҳ Петрус дар ҷавоб гуфт: "Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем. Пас мо чӣ дорем? Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар дунёи нав, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст, шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард. ҳар кӣ ба хотири исми Ман хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё фарзандон ё заминро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд».

2. Марқӯс 10:17-31 - "Ва ҳангоме ки ӯ ба сафар мебаромад, марде давида, пеши ӯ зону зад ва аз ӯ пурсид: "Устоди нек! ...Ва Исо ба ӯ нигариста, ӯро дӯст дошт ва

гуфт: «Туро як чиз намерасад: бирав, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ, ва дар осмон ганҷ хоҳӣ дошт; ва омада, Маро пайравӣ кун. .» Аз ин сухан дилсард шуда, ғамгин рафт, зеро ки дороии бузург дошт».

Луқо 18:23 Ва чун инро шунид, хеле ғамгин шуд, зеро ки ӯ хеле бой буд.

Вақте ки Исо ба ӯ гуфт, ки даромадан ба Малакути Осмон барои сарватмандон душвор аст, як марди сарватманд сахт ғамгин шуд.

1. Қабул кардани тафаккури Салтанат: Омӯзиши хизмат кардан ва қурбонӣ кардан дар Салтанати Худо

2. Баракат ва бори сарват: Оғӯши мушкилоти идоракунӣ

1. Матто 19:21-24 - Исо ба ҳокими ҷавони сарватманд мегӯяд, ки тамоми дороии худро фурӯхта, ба Ӯ пайравӣ кунад.

2. Яъқуб 5:1-5 - Огоҳӣ ба сарватмандон то аз беадолатии худ тавба кунанд ва ба сӯи Худованд баргарданд.

Луқо 18:24 Ва Исо дид, ки хеле ғамгин аст, гуфт: «Чӣ душвор аст, ки сарватдорон ба Малакути Худо дохил шаванд!

Исо дар бораи душвории онҳое, ки сарватманд ба Малакути Худо дохил мешаванд, таълим медод.

1. Сарват ва Малакути Худо: Мушкилоти мӯъминони сарватманд

2. Эҷоди имон на бахт: Роҳ ба Малакути Худо

1. Матто 6:19-21 «Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Яъқуб 2:1-7 Бародарони ман, имони Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалолро рӯйбинӣ накунед. Зеро, агар ба калисои шумо марде бо ҳалқаҳои тиллоӣ ва либоси зебо ва камбағале дар тан либоси палид низ биёяд, ва шумо ба касе ки

либоси зебо дорад, таваққӯҳ карда, ба ӯ бигӯед: «Ту биншин, Дар ин ҷо, дар ҷои хубе» ва ба камбағал бигӯед: «Ту дар он ҷо истодай» ё «Ин ҷо, дар зери пои ман бинишин» - оё дар байни худ рӯйбинӣ накарда, доварӣ карда, бо андешаҳои бад довар нашудай?

Луқо 18:25 Зеро аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

Барои шахси сарватманд ба Малакути Худо дохил шудан душвор аст.

1: "Сарватмандон ва Малакути Худо" - Китоби Муқаддас моро огоҳ мекунад, ки ба Малакути Худо даромадани шахси сарватманд душвор аст.

2: «Қудрати сарват» - Мо бояд аз қудрати сарват ва қобилияти он барои нигоҳ доштани мо аз Малакути Худо эҳтиёт бошем.

1: Яъқуб 1:11 - Зеро ки офтоб бо гармии сӯзони худ баромада, алафро хушк мекунад; гули он мерезад ва зебояш нобуд мешавад. Ҳамин тавр, сарватдор дар миёни саъю кӯшишҳои худ нопадид хоҳад шуд.

2: Масалҳо 28:20 - Марди содиқ аз баракатҳо фаровон мешавад, аммо ҳар кӣ ба бой шудан шитоб мекунад, бечазо намемонад.

Луқо 18:26 Ва шунидагон гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?

Гузаргоҳ Одамон таълимоти Исоро шуниданд ва пурсиданд, ки кӣ метавонад наҷот ёбад.

1. Даъват ба наҷот: чӣ гуна бояд пешниҳоди ҳаёти ҷовидониро қабул кард

2. Худдорӣ аз гуноҳи нобахшида: Муҳимияти посух додан ба даъвати Исо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Румиён 10:9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, шумо наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

Луқо 18:27 Ва гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, бо Худо имконпазир аст».

Исо дар бораи қудрати дуо ва имон таълим дода, таъкид мекунад, ки бо Худо ҳама чиз имконпазир аст.

1. "Зиндагӣ бо имон: нерӯи дуо"

2. "Бо одамон имконнопазир аст, бо Худо имконпазир аст"

1. Румиён 4:17-21 - Имони Иброҳим ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд

2. Яъқуб 2:14-26 - Имон бе аъмол мурда аст

Луқо 18:28 Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ кардем».

Шогирдон ҳама чизро тарк карда, аз паи Исо рафтанд.

1. Қудрати шогирдӣ: Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад

2. Арзиши пайравӣ ба Исо: Мо омодаем чиро тарк кунем?

1. Марқӯс 10:28-31 - Даъвати Исо аз ҷавони сарватманд ҳама чизро тарк карда, ба Ӯ пайравӣ кунад

2. Ибриён 11:8 - омодагии Иброҳим барои тарк кардани ватани худ ва пайравӣ ба даъвати Худо

Луқо 18:29 Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки аз барои Малакути Худо хона, падару модар, ё бародарон, ё зан ё фарзандонро тарк карда бошад.

Ҳеҷ кас набояд омода бошад, ки оилаи худро ба хотири Малакути Худо қурбон кунад.

1. Худо аз муносибатҳои заминӣ муҳимтар аст.

2. Дар бораи арзиши пайравӣ ба Худо фикр кунед.

1. Матто 10:37-38 - «Ҳар кӣ падар ё модарашро аз ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест. Ва ҳар кӣ салиби худро гирифта, Маро пайравӣ накунад, лоиқи Ман нест».

2. Такрори Шариат 6:5 - «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор».

Луқо 18:30 Кӣ дар ин замони ҳозира ва дар дунёи оянда ҳаёти ҷовидонӣ нахоҳанд гирифт.

Ин порча дар бораи ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ ва баракатҳои гуногун дар ҳозира ва оянда сухан меронад.

1. Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ: Нигоҳе ба Луқо 18:30

2. Даравидани баракатҳои гуногун: Санҷиши Луқо 18:30

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Матто 19:29 - Ва ҳар кӣ ба хотири Ман хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё фарзандон ё киштзорро тарк кардааст, сад маротиба зиёдтар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд.

Луқо 18:31 Он гоҳ дувоздаҳро назди Худ гирифта, ба онҳо гуфт: «Инак, мо ба Ерусалим меравем, ва ҳар он чи анбиё дар бораи Писари Одам навиштаанд, ба амал ояд».

Исо дувоздаҳ шогирдро ба воқеаҳое, ки ба Ерусалим мерафтанд, омода мекард.

1: Нақшаи Худо комил ва беайб аст, иродаи Ӯ иҷро мешавад.

2: Исо ба рисолате, ки Худо ба Ӯ дода буд, содиқ буд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳамин тавр кунем.

1: Филиппиликларга 2:8 - У одам сифатида топиб, ўлимга, ҳатто салибда ҳам ўлимга итоат қилиб, ўзини фурӯтан қилди!

2: Isaiah 53:12 - Бинобар ин, ман ӯро бо бисёриҳо тақсим хоҳам кард, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, зеро ки ӯ ҷони худро ба марг рехт ва ба ҷиноятkорон шумурда шуд; вале вай гунохи бисьёр касонро ба души худ гирифта, барои ситамкорон шафоат мекунад.

Луқо 18:32 Зеро ки Ӯ ба дасти ғайрияҳудиён таслим карда хоҳад шуд, ва ба тамасхур ва дашном дода, туф карда мешавад.

Исо ба дасти ғайрияҳудиён таслим карда мешавад ва ба таҳқиру шиканҷа дучор хоҳад шуд.

1. Гирифтани салиби мо: аҳамияти фидокорӣ

2. Қувваи бахшидан: Намунаи муҳаббати бечунучарои Исо

1. Ишаъё 53:3-5 - Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. 1 Петрус 2:21-25 - Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунаи ибрат гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст.

Луқо 18:33 Ва Ӯро тозиёна зада, хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм эҳьё хоҳад шуд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо дар рӯзи сеюм тозиёна зада кушта мешавад ва баъд аз нав эҳьё мешавад.

1. "Галаба кардани марг: эҳёи Исо"

2. «Қудрати кафорат тавассути қурбонии Исо»

1. 1 Қӯринтиён 15:55–57 (“Эй марг, пирӯзии ту куҷост? эй марг, неши ту куҷост?”)

2. Ишаъё 53:5 («Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем»).

Луқо 18:34 Ва онҳо ҳеҷ яке аз ин чизҳоро нафаҳмиданд, ва ин сухан аз онҳо пинҳон буд, ва онҳо аз суханони гуфташуда хабар надоштанд.

Шогирдони Исо он чиро, ки Исо ба онҳо гуфт, нафаҳмиданд.

1. Қувваи имон: Омӯзиши эътимод ба Худо дар ҳолатҳои ношинос

2. Фоидаҳои донишомӯзи як умр

1. Эфсӯсиён 4:20-21 - Аммо барои он ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар тамоми ҳикмат ва фаҳмиши рӯҳонӣ пур шавед; То ки шумо сазовори Худованд дар ҳар кори писандида рафтор кунед ва дар ҳар кори нек пурсамар бошед.

2. Масалҳо 2:2-5 - То ки гӯши худро ба ҳикмат моил намо, ва дили худро ба хирад ҷалб кунӣ; Оре, агар аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ; Агар ӯро чун нуқра биҷӯй, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷӯйӣ; Он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳӣ кард, ва дониши Худоро хоҳӣ ёфт.

Луқо 18:35 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Ериҳӯ наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, илтимос мекард:

Ин порча дар бораи марди нобиное нақл мекунад, ки дар наздикии Ериҳӯ гадоӣ мекард.

1: Исо кӯронро шифо медиҳад - Луқо 18:35

2: Қувваи имон - Луқо 18:35

1: Ишаъё 35: 5-6 - "Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбача хоҳад ҷазид, ва забони гунг суруд мехонад, зеро ки дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо хоҳад шуд».

2: Матто 9:27-28 - "Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо рафт, ду кӯр аз ақиби Ӯ омада, фарьёд зада мегуфтанд: "Эй Писари Довуд, ба мо раҳм кун. Ва ҳангоме ки Ӯ ба хона даромад, кӯрон омаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё бовар мекунед, ки Ман ин корро карда метавонам?»

Луқо 18:36 Ва чун шунид, ки мардум аз назди онҳо мегузаштанд, ин чӣ маъно дорад.

Дар порча тасвир шудааст, ки Исо пурсид, ки анбӯҳи гузаранда дар бораи чӣ буд.

1. Қувваи кунҷковӣ: Чӣ тавр савол додан моро ба сӯи Худо бурда метавонад

2. Қудрати гӯш кардан: Чӣ гуна таваҷҷӯҳ ба ҷаҳони гирду атроф моро ба Исо наздиктар мекунад

1. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям."

2. Такрори Шариат 4:29 - «Лекин аз он ҷо шумо Худованд Худои худро хоҳед ҷуст ва Ӯро хоҳед ёфт, агар Ӯро бо тамоми дили худ ва бо тамоми ҷони худ ҷустуҷӯ кунед».

Луқо 18:37 Ва ба ӯ гуфтанд, ки Исои Носирӣ аз он ҷо мегузарад.

Мардум ба марде гуфтанд, ки Исои Носирӣ аз он ҷо мегузарад.

1. Ҳузури Исо ҳаёт мебахшад - Луқо 18:37

2. Арзиши шинохти Исо - Луқо 18:37

1. Юҳанно 11:25 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд".

2. Марқӯс 10:45 - «Зеро ки Писари Одам низ на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад».

Луқо 18:38 Ва ӯ фарьёд зада, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд, ба ман раҳм кун».

Дар ин порча марде тасвир шудааст, ки Исоро даъват мекунад, ки ба ӯ раҳм кунад.

1. Мо бояд дар лаҳзаҳои ниёзмандиамон ҳамеша ба Исо муроҷиат кунем.

2. Ҳар касе, ки Исоро бо имон даъват мекунад, ҷавоб хоҳад дод.

1. Матто 7:7-8 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2. Ишаъё 55:6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст".

Луқо 18:39 Ва онҳое ки аз пеш мерафтанд, вайро манъ карданд, ки хомӯш шавад; лекин вай боз зиёдтар фарьёд зад: «Эй Писари Довуд, ба ман раҳм кун».

Марди кӯр сарфи назар аз сарзанишҳои атрофиёнаш пайваста аз Исо шифо меҷуст.

1. Қудрати устуворӣ: Ҳеҷ гоҳ аз Худо таслим нашавед

2. Имонро нигоҳ доред: Шифо кардан ба Исо такя кунед

1. Ибриён 11:6 - Бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое, ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот медиҳад.

2. Яъқуб 5:16-18 - Гуноҳҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамар ва гарму ҷӯшони марди одил бисёр фоида меорад.

Луқо 18:40 Исо истода, фармуд, ки ӯро назди Ӯ биёранд; ва чун наздик шуд, аз Ӯ пурсид:

Исо марди нобиноро шифо медиҳад ва дар бораи имон дарс медиҳад.

1. Имон дар амал: Аз намунаи Исо омӯхтан

2. Такя ба нерӯи Худо: Ғалаба кардани нобиноиҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 15:13 - «Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон ёбед».

Луқо 18:41 Ва гуфт: "Ту чӣ мехоҳӣ, ки бо ту бикунам?" Ва гуфт: «Худовандо! То бино шавам».

Исо марди кӯрро шифо медиҳад: Исо ба кӯр марҳамат ва раҳмдилӣ зоҳир намуда, аз ӯ пурсид, ки ӯ чӣ мехоҳад.

1. Қувваи шафқат: дидан аз эҳтиёҷоти бевоситаи дигарон

2. Қувваи имон: Боварӣ ба тавоноии тавоноии шифобахши қудрати олӣ

1. Матто 9:27-30 - Исо ду марди кӯрро шифо медиҳад

2. Яъқуб 5:14-16 - Дуо барои шифо ва қудрати имон

Луқо 18:42 Исо ба вай гуфт: «Бибиё бош; имонат туро наҷот дод».

Ин оят аз Инҷили Луқо эълон мекунад, ки имон ба Исо он чизест, ки моро наҷот медиҳад.

1. «Қувваи имон: Шифои Бартимайи нобино».

2. «Наҷоти имон: Исо ва Бартимай»

1. Марк 10:46-52 - Исо марди кӯрро дар Ериҳӯ шифо дод

2. Ба Румиён 10:9 - «Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт».

Луқо 18:43 Ва дарҳол бино шуд ва Худоро ҳамду сано хонда, аз ақиби Ӯ равона шуд; ва тамоми мардум, чун диданд, Худоро ҳамду сано хонданд.

Ин порча дар бораи марде аст, ки аз кӯрии худ шифо ёфт ва аз паи Исо рафта, Худоро ҳамду сано хонд.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо метавонад моро аз ҷиҳати рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ шифо диҳад

2. Ба даст овардани чашм ва дарёфти имон: Чӣ тавр мо метавонем роҳи худро ба сӯи Исо пайдо кунем

1. Матто 9:27-30 - «Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо рафт, ду кӯр аз ақиби Ӯ рафта, фарьёд зада мегуфтанд: «Эй Писари Довуд, ба мо раҳм кун!» Ва ҳангоме ки Ӯ ба хона даромад, кӯрон омаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё бовар доред, ки Ман ин корро карда метавонам?» Ба Ӯ гуфтанд: «Оре, Худовандо!» Он гоҳ чашмони онҳоро ламс карда, гуфт: «Мувофиқи имони шумо ин аст!» Ва чашмони онҳо кушода шуданд. ; ва Исо онҳоро сахт таъкид карда, гуфт: «Бубинед, ки ҳеҷ кас инро намедонад».

2. Ишаъё 35: 5-6 - "Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд шуд. Он гоҳ ланг мисли харбача ҷаҳад, ва забони гунг суруд мехонад: зеро дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо хоҳад шуд».

Луқо 19 достони Заккай, масал дар бораи Даҳ Мино, бо ғалаба ба Ерусалим даромадани Исо ва нолаи Ӯ бар Ерусалимро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз ворид шудани Исо ба Ериҳӯ оғоз мешавад, ки дар он ҷо бо Заккай, андозгири сарватманд, ки барои дидани Исо ба дарахти чинор баромад, вохӯрд. Исо ӯро хонда, эълон кард, ки дар хонаи худ мемонад. Ин дар байни одамоне, ки инро диданд, норозигӣ ба вуҷуд овард, зеро онҳо Заккайро гунаҳкор медонистанд. Аммо Заккай ваъда дод, ки нисфи дороии худро ба камбағалон медиҳад ва ҳар касеро, ки фиреб дода буд, чор маротиба бармегардонад. Исо эълон кард, ки наҷот ба хонаи ӯ омад, зеро ӯ низ писари Иброҳим буд ва рисолати Ӯро таъкид кард: «Зеро ки Писари Одам омад, гумшударо биҷӯяд» (Луқо 19:1-10).

Сархати 2: Вақте ки онҳо инро гӯш мекарданд, Ӯ ба масал нақл кард, зеро Ӯ дар наздикии Ерусалим буд ва одамон гумон карданд, ки подшоҳии Худо дарҳол зоҳир мешавад, аз ин рӯ масали Даҳ Миносро дар бораи одамизод таваллуди олиҷаноб ба кишвари дур рафт, худаш подшоҳ таъин карда, баъд бармегардад. пеш аз рафтан даҳ ғуломро даъват карда, ба онҳо ҳар як мино дод, гуфт: «Ин пулро то баргаштанам кор кунед». Аммо тобеон аз ӯ нафрат доштанд, ки аз паси ӯ ҳайат фиристода, гуфтанд: «Мо намехоҳем, ки ин шахс подшоҳи мо бошад». Подшоҳ пас аз баргаштан ба хизматгороне, ки пул медоданд, фармон дод, ки онҳо ба онҳо пул доданд ва бифаҳманд, ки бо ин пул чӣ ба даст овардаанд, баъзеҳо минаҳои худро

зиёд карданд, вале яке аз тарси худ матои манашро пинҳон кард, подшоҳ аз тарси худ гирифт, ба касе дод, ки даҳ мино дошт, гуфт: «Ба ҳар касе, ки мехоҳад, ба шумо мегӯям. бештар дода шавад, вале ҳар кӣ дороии он ҳам набошад, аз онҳо гирифта мешавад». Он гоҳ бо шаҳрвандоне, ки ӯро рад карданд, муносибат мекард (Луқо 19:11-27). Ин масал масъулиятро дар бораи имкониятҳои захираҳои идоракунии содиқ, ки Худо ба мо бовар кардааст, ва инчунин оқибатҳои рад кардани ҳукмронии Масеҳро таъкид мекунад.

Сархати 3: Пас аз нақл кардани ин масал, Исо пеш аз Ерусалим ба наздикии Байт-Фаҷи Байт-Ҳинӣ Кӯҳи Зайтун рафт, ду шогирдашро фиристод, ки курраро ҳеҷ гоҳ савор накардаанд. Онҳо курра ованд, ки ҷомаҳои худро бар он ниҳоданд, барои Ӯ нишастанд, мардум ҷомаҳои худро паҳн карданд, дигарон шохаҳо буриданд, дарахтҳо паҳн карданд, тамоми шогирдон оғоз карданд, бо шодмонӣ Худоро ҳамду сано карданд, овози баланд ҳама мӯъҷизаҳоро дида, мегуфтанд: «Муборак аст Подшоҳ меояд номи Худованд! Осмони осоишта ҷалол бод!' Баъзе аз фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Устод, шогирдони Худро мазаммат кун!» Аммо ҷавоб дод: «Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хомӯш бошанд, сангҳо фарьёд хоҳанд зад», ки нишон медиҳад, ки табиати илоҳӣ подшоҳии Ӯро ҳамду санои ногузир офариниш аст (Луқо 19:28-40). Ҳангоме ки ба шаҳр наздик мешуд, гиря мекард, ки ҳалокати ояндаи онро пешгӯӣ мекард, зеро вақтро нашинохт, сулҳу осоиштагӣ нола мекард, ки нобиноӣ аз нобиноӣ сарфи назар аз ҳузури Масеҳ дар миёни онҳо буд (Луқо 19:41-44). Боб бо он ба охир мерасад, ки Ӯ ба маъбад даромада, онҳоеро, ки чизҳои фурӯшандаро дар он ҷо мебурд, мегӯяд, ки "хонаи ман намози хонагӣ хоҳад буд, аммо шумо ғоратгаронро водор кардаед" ҳар рӯз ба маъбад таълим медиҳанд, дар ҳоле ки саркоҳинон, муаллимони шариат, ки роҳбарон одамон кӯшиш мекарданд, роҳи куштани Ӯро пайдо мекарданд, вале ҳеҷ роҳе наёфтанд. ин корро мекунанд, зеро ҳама одамон ба суханоне овезон буданд, ки шиддати афзояндаи байни Ӯро нишон медиҳанд, ки мақомоти динӣ интизории рӯйдодҳои ҳассосии наздикро интизоранд (Луқо 19:45-48).

Луқо 19:1 Ва Исо ворид шуда, аз Ериҳӯ гузашт.

Исо аз Ериҳӯ гузашт.

1. Қудрати ҳузури Исо

2. Таъсири аз байн рафтани Исо

1. Луқо 5:17-26 - Исо марди шалро шифо медиҳад

2. Марқӯс 10: 46-52 - Шифо кардани Исо Бартимайи кӯр

Луқо 19:2 Ва инак, Заккай ном марде буд, ки сардори боҷгирон буд ва сарватдор буд.

Заккай андозгирандаи сарватманд буд ва дар шаҳри худ низ нуфузи баланд дошт.

1. Худо барои ҳама новобаста аз мавқеи онҳо дар зиндагӣ нақшае дорад.

2. Раҳмат ва раҳмати Худо барои ҳама новобаста аз молу мақом дастрас аст.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Матто 19:26 - Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Луқо 19:3 Ва ӯ мехост, ки Исоро бубинад, ки Ӯ кист; ва барои матбуот наметавонист, зеро вай қадбаланд буд.

Заккай, ки марди хурдсол буд, аз сабаби шумораи зиёди одамон Исоро дида натавонист.

1. Худо ҳамаи моро новобаста аз андоза ва қомат даъват мекунад.

2. Исо ба мо нишон медиҳад, ки ҳама дар назди Худо арзишманданд.

1. Ишаъё 64:6 - Ҳамаамон мисли шахси нопок шудаем, ва тамоми аъмоли одилонаи мо мисли латтаҳои палид аст; Мо ҳама мисли барг мерезем ва гуноҳҳои мо мисли шамол моро мерӯбанд.

2. 1 ба Қӯринтиён 12:12-27 - Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисёранд, як бадананд, бо Масеҳ низ ҳамин тавр аст.

Луқо 19:4 Ва ӯ пеш давида, ба болои дарахти ангур баромад, то ки Ӯро бубинад, зеро ки Ӯ бояд аз он роҳ гузарад.

Заккай пешопеш давида, ба болои дарахти анор баромад, то ки Исоро ҳангоми гузаштан беҳтар бинад.

1. Аҳамияти фурӯтанӣ - Заккай ба мо аҳамияти фурӯтаниро меомӯзонад, зеро ӯ омода буд, ки танҳо барои дидани назари беҳтар дар бораи Исо кӯшиш кунад.

2. Аз тасалло рафтан ба Исо - Амалҳои Заккай нишон медиҳанд, ки мо бояд омода бошем, то аз паи Исо равем.

1. Матто 5:3-4 - "Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо мотамгирандагон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт".

2. Филиппиён 2:3-4 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас ба чизи худ, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кунад. ».

Луқо 19:5 Ва ҳангоме ки Исо ба он ҷо омад, боло нигарист ва ӯро дид ва ба вай гуфт: «Эй Заккай! зеро ки имрӯз бояд дар хонаи ту бимонам».

Заккай марди сарватманди бузурге буд, ки аз ҷониби ҷомеа нафрат дошт, аммо Исо ӯро дар ҳақиқат дид ва ба ӯ файз ва қабул намуд.

1. Муҳаббати Худо бечунучаро ва барои ҳама аст

2. Ба оғӯш гирифтан ба дӯстдошта ва номатлуб

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Матто 25:40 - Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб дода, мегӯяд: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онchунон ки ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман ҳам кардаед».

Луқо 19:6 Ва ӯ шитоб карда, фуромад ва ӯро шодона қабул кард.

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо ба пешвози мардум бо шодӣ фуруд меояд.

1. Шодии Исо: Омӯзиши гирифтани шодӣ аз Худованд

2. Қувваи шитоб: Ҷавоби зуд ба даъвати Худо

1. Забур 100:2: Ба Худованд бо шодӣ хизмат кунед; бо суруд ба ҳузури ӯ биёед!

2. Филиппиён 4:4: Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегӯям: шод бошед!

Луқо 19:7 Ва чун диданд, ҳама шиква карда, гуфтанд: «Ӯ барои меҳмони шахси гунаҳкор рафтааст».

Ин порча дар бораи вокуниши одамон нақл мекунад, ки вақте Исо диданд, ки бо марде, ки гунаҳкор буд, меҳмон мешавад.

1. Исо ҳамаро дӯст медорад: Ба Луқо 19:7 нигоҳ карда муҳаббати бечунучарои Худоро нишон диҳед

2. Нуре будан дар торикӣ: Муайян кардани он ки чӣ тавр амалҳои Исо моро роҳнамоӣ мекунанд

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Луқо 19:8 Ва Заккай истода, ба Худованд гуфт; Инак, Худовандо, нисфи дороии худро ба мискинон медиҳам; ва агар аз касе бо айби бардурӯғ чизе гирифта бошам, ӯро чор баробар бармегардонам.

Заккай тавбаи ҳақиқиро нишон дод, вақте ки ӯ пешниҳод кард, ки нисфи дороии худро бидиҳад ва он чиро, ки ноҳақ гирифта буд, чор баробар баргардонад.

1. Қувваи тавба

2. Файзи Худо дар омурзиш

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Луқо 19:9 Исо ба вай гуфт: «Имрӯз наҷот ба ин хона омад, зеро ки ӯ низ писари Иброҳим аст».

Наҷот ба онҳое расид, ки ба Исо имон овардаанд ва фарзандони Иброҳим мебошанд.

1. Мо ҳама фарзандони Иброҳим ҳастем ва Худованд ба мо наҷот медиҳад.

2. Ба Исо имон оваред ва наҷоти Худовандро қабул кунед.

1. Румиён 4:11-12 - Ва ӯ аломати хатна, мӯҳри адолатро гирифт, ки дар ҳоле ки ҳанӯз номахтун буд, ба воситаи имон дошт. Пас, вай падари ҳамаи касонест, ки имон овардаанд, вале хатна нашудаанд, то ки адолат бар онҳо ҳисоб карда шавад.

2. Ғалотиён 3:6-7 - Чӣ тавре ки Иброҳим «ба Худо имон овард ва ин ба Ӯ адолат ҳисоб карда шуд», инчунин бифаҳмед, ки касоне, ки имон овардаанд, фарзандони Иброҳим мебошанд. Навиштаҳо пешгӯӣ карда буд, ки Худо ғайрияҳудиёнро бо имон сафед мекунад ва ба Иброҳим Инҷилро пешакӣ эълон кард: «Ҳамаи халқҳо ба воситаи ту баракат хоҳанд ёфт».

Луқо 19:10 Зеро ки Писари Одам омадааст, то гумшударо ҷустуҷӯ кунад ва наҷот диҳад.

Исо барои ҷустуҷӯ ва наҷот додани гумшудагон омад.

1. Гӯсфанди гумшуда: Қувваи муҳаббат ва раҳмдилии Исо

2. Роҳи нав: Исо ҳамчун роҳнамои наҷот

1. Юҳанно 3:17 - Зеро Худо Писари Худро на ба ҷаҳон фиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад.

2. Матто 18:11 - Зеро Писари Одам барои наҷот додани гумшудагон омадааст.

Луқо 19:11 Ва ҳангоме ки онҳо ин суханонро шуниданд, Исо илова карда, масал гуфт, зеро ки Ӯ ба Ерусалим наздик буд, ва онҳо фикр мекарданд, ки Малакути Худо дарҳол зуҳур мекунад.

Исо дар наздикии Ерусалим буд ва мардум интизор буданд, ки Малакути Худо ба зудӣ пайдо шавад, бинобар ин Исо ба онҳо масал гуфт.

1. "Интизори Малакути Худо"

2. «Қувваи масалҳо»

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад ; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Матто 13:34 - "Ҳамаи ин чизҳоро Исо ба мардум бо масалҳо гуфт, ва ба онҳо бе масал сухан нагуфт:"

Луқо 19:12 Ӯ гуфт: «Як марди бузургвор ба кишвари дурдаст рафт, то ки барои худ салтанате бигирад ва баргардад».

Исо масалеро дар бораи як ашроф нақл мекунад, ки барои гирифтани салтанат ба кишвари дур меравад ва сипас бармегардад.

1: Худо ба мо вазифаҳои муҳимро месупорад ва мо бояд ба Ӯ содиқ бошем, то баракатҳои Ӯро гирем.

2: Ҳаёти Исо намунаи он буд, ки чӣ тавр бо итоаткорӣ ва истодагарӣ ба Худо содиқона хизмат кардан мумкин аст.

1: Матто 25:14-30 - Масал дар бораи талантҳо.

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - Қавӣ ва далер бошед, зеро ҳар ҷое ки равед, Худованд бо шумо хоҳад буд.

Луқо 19:13 Ва даҳ ғуломи худро даъват карда, ба онҳо даҳ мино дод ва ба онҳо гуфт: «То омаданам машғул шавед».

Исо ба даҳ ғулом даҳ фунт дод ва ба онҳо гуфт, ки то баргаштанаш онро истифода баранд.

1. Масъулияти идоракунанда - Омӯзиши идора кардани он чизе, ки ба мо дода шудааст

2. То Бозгашти Масеҳ содиқ - Парвариши ҳаёти суботкорӣ

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. 1 Кор. 4:1-2 - Идоракунандагони боэътимоди файзи Худо

Луқо 19:14 Аммо шаҳрвандонаш аз ӯ нафрат доштанд ва аз ақиби ӯ хабар фиристода, гуфтанд: «Мо намехоҳем, ки ин одам бар мо подшоҳӣ кунад».

Шаҳрвандони Ерусалим Исоро ҳамчун подшоҳи худ рад карданд.

1. Малакути одилонаи Исо - чӣ гуна Исо ҳокими одил аст, ки мо бояд пайравӣ кунем

2. Рад кардани Исо - Чӣ тавр мо набояд қудрати Исоро рад кунем

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Луқо 19:15 Ва ҳангоме ки ӯ салтанатро гирифта баргашт, фармуд, ки ин ғуломонро, ки ба онҳо пул дода буд, даъват кунанд, то бидонад, ки ҳар кас чӣ қадар фоида гирифтааст бо савдо.

Исо бармегардад ва ба хизматгоронаш амр мекунад, ки ба ӯ хабар диҳанд, ки аз

тиҷорат чӣ қадар пул ба даст овардаанд.

1. Подош барои хидмати боғайратона: Исо ходимони мӯътамадро барои ҷидду ҷаҳдашон мукофот медиҳад.

2. Шодии саховатмандӣ: Исо саховатмандии бандагонашро ҷашн мегирад.

1. 1 Қӯринтиён 4:2 («Ғайр аз ин аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам мӯътамад бошад.»)

2. 2 Қӯринтиён 9:6-7 (“Аммо ман инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва ҳар кӣ фаровон мекорад, фаровон хоҳад даравид. на ба ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.»)

Луқо 19:16 Он гоҳ аввалин омада, гуфт: «Худовандо! минои ту даҳ мино афзудааст».

Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки истеъдодҳои худро сарф кунанд ва идоракунандагони оқилонаи захираҳои Худо ба онҳо ато кунанд.

1. Идоракунандаи мӯътамад: Зиндагӣ бо ҳадафи иҷрошуда.

2. Даравидани он чизе, ки мекорӣ: баракатҳои сармоягузории содиқ.

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо.

2. Масалҳо 13:11 - Сарвати саросемавор ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад.

Луқо 19:17 Ва ба вай гуфт: «Хуб, эй ғуломи нек!

Ба ғуломи мӯътамад қудрати даҳ шаҳр дода шуд.

1. Хизмати содиқона ба мукофотҳои бузург оварда мерасонад

2. Неъмати вафо

1. Матто 25:21 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад! Ту андаке вафодор будӣ; Ман туро хеле бартарӣ медиҳам.

2. Масалҳо 12:24 - Дасти меҳнатдӯст ҳукмронӣ мекунад, дар ҳоле ки танбал ба кори маҷбурӣ кашида мешавад.

Луқо 19:18 Ва дуюмӣ омада, гуфт: «Худовандо! минои ту панҷ мино афзудааст».

Исо он мардро ситоиш кард, ки бо талантҳои ба ӯ додашуда сармояи оқилона кард.

1: Худо ба ҳамаи мо истеъдод ва қобилиятҳои гуногун додааст. Мо бояд ин ҳадяҳоро оқилона истифода барем, то Ӯро ҷалол диҳем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки идоракунандагони содиқи баракатҳои Худо ба мо ато кунем.

1: Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо.

2:1 Петрус 4:10 - Ҳар яки мо бояд ҳар атои гирифтаамонро барои хидмат ба дигарон истифода бурда, файзи Худоро содиқона истифода барем.

Луқо 19:19 Ӯ низ ба ӯ гуфт: «Ту низ бар панҷ шаҳр бош».

Исо ба яке аз шогирдонаш дастур дод, ки ба панҷ шаҳр сарварӣ кунад.

1. Қудрати суханони Исо: Чӣ тавр дастуроти Исо метавонад ба корҳои бузург оварда расонад.

2. Бузургии хидмат: Чӣ гуна хидмат ба дигарон метавонад баракатҳо оварад.

1. Матто 20:25-28 - Исо таълим медиҳад, ки дар хидмат ба дигарон бузургӣ пайдо мешавад.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Худро дар назди Худованд фурӯтан кунед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Луқо 19:20 Ва дигаре омада, гуфт: «Худовандо!

Исо дарси муҳимеро дар бораи аҳамияти сармоягузорӣ кардани захираҳое, ки Худо ба мо додааст, таълим дод.

1: Сармоягузорӣ кардани захираҳое, ки Худо ба мо медиҳад

2: Содиқ бо он чизе ки мо дорем

1: Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2: Масалҳо 3: 9-10 - Худовандро бо дороии худ эҳтиром кунед

Луқо 19:21 Зеро ки ман аз ту тарсидам, зеро ки ту одами сахтгир ҳастӣ: он чи нагузоштай, мебардорӣ ва он чи накоштай, медавӣ.

Исо моро аз оқибатҳои зиндагӣ бидуни масъулият огоҳ мекунад.

1: Мо бояд барои амалҳои худ масъулият дошта бошем ва барои қарорҳои худ масъул бошем.

2: Худо аз мо барои корҳое, ки кардаем, ҷавобгар аст, пас биёед кӯшиш кунем, ки бо беайбӣ ва фурӯтанӣ зиндагӣ кунем.

1: 1 ба Қӯринтиён 10:12 - Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

2: Воиз 11:9 - Эй ҷавон, дар ҷавонии худ шодӣ кун, ва бигзор дили ту дар айёми ҷавонии ту шод бошад. Бо роҳҳои дил ва дидани чашми худ роҳ рав.

Луқо 19:22 Ба вай гуфт: «Туро аз даҳони худат доварӣ хоҳам кард, эй ғуломи шарир». Ту медонистӣ, ки ман одами сахтгирам ва он чи нагузоштаам, медаравам ва накоштаам.

Исо моро огоҳ мекунад, ки идоракунандагони содиқи атои Ӯ бошем.

1. Худо моро даъват мекунад, ки идоракунандагони содиқи он чизе, ки ба мо ато кардааст, бошем.

2. Мо бояд захираҳои худро истифода барем, то Худоро ҷалол диҳем ва Салтанати Ӯро афзун кунем.

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо.

2. 1 Қӯринтиён 4:2 - Аз ин рӯ, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки шахси содиқ бошад.

Луқо 19:23 Пас, чаро пули Маро ба бонк надодӣ, то ки ҳангоми омаданам пули худро бо рибо талаб кунам?

Ин оят дар бораи Исо савол медиҳад, ки чаро банда пули ба ӯ додашударо барои гирифтани фоиз истифода набурд.

1. Қудрати сармоягузорӣ: Чӣ гуна сармоягузорӣ оқилона метавонад ба мукофотҳои бештар оварда расонад

2. Масал дар бораи истеъдодҳо: Чаро мо бояд инъомҳо ва истеъдодҳои худро барои хидмат ба Худо истифода барем?

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Масалҳо 22:7 - Сарват бар камбағалон ҳукмронӣ мекунад ва қарзгир ғуломи қарздиҳанда аст

Луқо 19:24 Ва Ӯ ба ҳозирон гуфт: «Аз вай мино гирифта, ба касе ки даҳ мино дорад, бидеҳ».

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо ба ҳозирон дастур дод, ки аз касе ки як фунт дошт гирифта, ба касе ки даҳ фунт дошт, бидиҳад.

1. Қувваи саховатмандӣ: Ҳикояи дастуроти Исо ба онҳое, ки дар назди онҳо истода буданд, дар бораи қудрати саховатмандӣ ва чӣ гуна онро метавон барои баракат додани дигарон истифода бурд.

2. Фаровонии Худо: Дастури Исо ба онҳое, ки дар назди онҳо истода буданд, дар бораи фаровонии ризқу рӯзии Худо ва чӣ гуна онро барои қонеъ кардани ниёзҳои дигарон истифода бурдан мумкин аст, нақл мекунад.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7-8 - "Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ва на ба таври маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад. Ва Худо қодир аст, ки шуморо фаровон баракат диҳад, то ки дар ҳама чиз, дар ҳама давру замон, бо доштани ҳар чизи лозима, дар ҳар кори нек фаровон хоҳед буд».

2. Ғалотиён 6:9-10 - "Аз кори нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард. Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама одамон некӣ кунем. , махсусан ба онҳое, ки ба хонаводаи мӯъминон тааллуқ доранд».

Луқо 19:25 (Ва ба Ӯ гуфтанд: "Худовандо! Ӯ даҳ мино дорад.)

Ин порча аз Луқо 19:25 нақл мекунад, ки чӣ тавр баъзе аз пайравони Исо аз ӯ пурсиданд, ки бо марде, ки даҳ фунт дошт, чӣ бояд кард.

1. Қудрати соҳибӣ: Чӣ тавр истифода бурдани баракатҳои Худо барои тағир додани ҷаҳон

2. Фазилати саховатмандӣ: Чӣ гуна бояд зиндагии қурбонӣ ва сарпарастӣ дошта бошад

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. 2 Қӯринтиён 8:1-15 - Саховатмандии калисоҳои Македония

Луқо 19:26 Зеро ба шумо мегӯям: ба ҳар кӣ дорад, дода мешавад; ва аз касе ки надорад, ҳатто он чи ҳам дорад, аз вай гирифта мешавад.

Ҳар кас аз рӯи аъмоли худ подош ё ҷазо хоҳад гирифт.

1: Амалҳои мо оқибатҳо доранд ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаётеро, ки ба Худо писанд аст, зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд дар бораи амалҳои худ ва чӣ гуна онҳо ба худамон ва дигарон таъсир расониданро дар хотир дошта бошем, зеро онҳо ба ояндаи мо таъсир мерасонанд.

1: Яъқуб 4:17 - Пас, барои касе, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Масалҳо 11:18 - Шахси шарир музди фиребанда ба даст меорад, аммо касе ки адолат мекорад, мукофоти аниқ мегирад.

Луқо 19:27 Аммо он душманони ман, ки намехоҳанд, ки бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо оварда, дар пеши ман бикушед.

Исо ба пайравонаш фармуд, ки душманонашро пеши ӯ биёранд ва ба қатл расонанд.

1. Қувваи муҳаббати бешартона: Омӯзиши дӯст доштани душманони худ

2. Мағфират дар баробари фитна: рӯйгардонии дигар

1. Матто 5:43-44 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". 44 Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед».

2. Румиён 12:17-21 "Ба касе ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Эҳтиёт бошед, ки дар назари ҳама кори дуруст кунед. 18 Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунед. 19 Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. 20 Баръакс: "Агар душмани шумо гурусна бошад, ба вай таъом дех, агар ташна бошад, ба вай об дех, бо ин кор бар сараш ангишт мерезй». 21 Ба бадӣ мағлуб нашав , балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Луқо 19:28 Ва ин тавр гуфт, пештар рафта, сӯи Ерусалим баромад.

Исо ба мардум сухан гуфт ва сипас ба Ерусалим сафар кард.

1. Исо қудрати имонро тавассути сафараш ба Ерусалим нишон медиҳад.

2. Сафари Исо ба Ерусалим намунаи он аст, ки чӣ тавр мо монеаҳоро дар ҳаёти худ

бартараф карда метавонем.

1. Ибриён 11: 1-3 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, эътиқоди чизҳои нонамоён аст. Зеро ки одамони қадим ба василаи он таърифи худро гирифтанд. Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо калом офарида шудааст. аз Худост, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз чизҳои намоён сохта нашудааст».

2. Филиппиён 3:13-14 - "Бародарон, ман фикр намекунам, ки ман онро азони худ кардам. Аммо як чизро мекунам: фаромӯш кардани он чизе, ки дар паси он аст ва ба пеш ҳаракат мекунам, то он чи дар пеш аст, ман ба сӯи ҳадафи мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ».

Луқо 19:29 Ва ҳангоме ки Ӯ ба Байт-Фоҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ба кӯҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, ду шогирди Худро фиристод,

Гузаргоҳ Исо ду шогирди худро ба деҳаи Байт-Фаҷӣ ва Байт-Ҳинӣ, ки дар кӯҳи Зайтун воқеъ буд, фиристод.

1. Қудрати ду нафар: Чӣ тавр Исо ба шогирдонаш қувват мебахшад

2. Аҳамияти кӯҳи Зайтун: Нақши он дар хизмати Исо

1. Луқо 10:1-2 - Ва баъд аз ин Худованд ҳафтод нафари дигарро низ таъин кард ва онҳоро ду ва ду нафарро пеш аз пеши худ ба ҳар шаҳр ва маконе фиристод, ки худаш ба он ҷое ки ояд. Бинобар ин ба онҳо гуфт: «Дарав дарвоқеъ бузург аст, лекин коргарон кам; бинобар ин, аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави худ коргарон фиристад».

2. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва дар замин ба Ман дода шудааст». Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам. , ҳатто то охири ҷаҳон. омин.

Луқо 19:30 Ва гуфт: «Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ биравед; Дар он вақте ки даромадед, курраи бастаеро хоҳед дид, ки то ҳол дар он ҳеҷ кас наменишаст; вайро воз карда, ба ин ҷо биёред.

Ин оят дастури Исоро ба шогирдонаш тасвир мекунад, ки харкурраеро, ки ягон савори дигар савор нашуда буд, ёфта, ба ӯ биёранд.

1. Исо моро даъват мекунад, ки ба аҳкоми Ӯ итоат кунем, новобаста аз он ки онҳо чӣ қадар аҷиб ба назар мерасанд.

2. Мо метавонем ба Исо боварӣ дошта бошем, ки ҳама ниёзҳои моро қонеъ кунад.

1. Матто 17:27 - "Аммо барои он ки мо онҳоро ба васваса наоварем, ба баҳр биравед ва қалмоқе андохт, ва моҳиеро, ки аввал мебарояд, бигиред; ва ҳангоме ки даҳони ӯро кушодӣ, порае хоҳӣ ёфт; пулро бигир ва барои ману ту ба онҳо бидеҳ».

2. Ишаъё 40:11 - "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд".

Луқо 19:31 Ва агар касе аз шумо пурсад: "Чаро ӯро гум мекунед?" Ба вай чунин бигӯед: "Зеро ки Худованд ба вай эҳтиёҷ дорад".

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки ба ҳар саволе, ки чаро онҳо харро озод мекунанд, ҷавоб гӯянд, ки Худованд ба ӯ эҳтиёҷ дорад.

1. Ҳаёти мо бояд ба хидмат ба нияти Худо бахшида шавад.

2. Мо бояд омода бошем, ки эҳтиёҷоти худро барои Худо қурбон кунем.

1. Филиппиён 2:3-5 «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон. Дар муносибатҳои худ бо якдигар фикр кунед, ки мисли Исои Масеҳ фикр кунед».

2. Марқӯс 10:45 «Зеро ки Писари Одам низ на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад».

Луқо 19:32 Фиристодагон рафтанд ва ончунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд.

Ин порча дар бораи он чизе, ки Исо ба онҳо гуфта буд, дар ҷустуҷӯи шогирдон нақл мекунад.

1: Худо ҳамеша ба ваъдаҳои худ содиқ аст.

2: Ба каломи Худо бовар кардан мумкин аст.

1: Еҳушаъ ибни Нун 23:14 - «Ва инак, имрӯз ман бо тамоми рӯи замин меравам; ва шумо дар тамоми дилҳои худ ва дар тамоми ҷони худ медонед, ки ҳеҷ як чизе аз ҳамаи чизҳои неки Худованд Худои шумо дар бораи шумо гуфт: ҳама чиз барои шумо воқеъ шуд, ва ҳеҷ чиз аз он ном нашудааст».

2: Isaiah 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодам, ба амал оварад. "

Луқо 19:33 Вақте ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибони он ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?

Сохибони курра пурсиданд, ки чаро онро мекушоянд.

1: Худо дар тафсилоти хурди ҳаёти мост. Вай хар як харакати моро пай бурда, ба кирдори хурду калони мо гамхорӣ мекунад.

2: Исо сазовори эътимод ва итоаткории мост. Ӯ аз шогирдонаш хоҳиш кард, ки курраро кушоянд ва онҳо бо имон ин корро карданд.

1: Матто 10:28-31 - Ва аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале ба куштан қодир нестанд, натарсед, балки аз Ӯ битарсед, ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

Луқо 19:34 Ва гуфтанд: «Худованд ба ӯ эҳтиёҷ дорад».

Мардум гуфтанд, ки Исо ба хар ниёз дорад.

1: Исо ба хар ниёз дошт, то нишон диҳад, ки Писари Худост.

2: Мо низ метавонем имонамонро ба Исо бо пешниҳоди он чизе ки дорем, нишон

диҳем.

1: Филиппиликларга 2:8 - У одам сифатида топиб, ўлимга, ҳатто салибда ҳам ўлимга итоат қилиб, ўзини фурӯтан қилди!

2: Матто 11:29 - Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз ман биомӯзед, зеро ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

Луқо 19:35 Ва Ӯро назди Исо оварданд ва ҷомаҳои худро бар курра партофта, Исоро савор карданд.

Мардум ба Исо хари ҷавонеро оварда, ба он савор карданд. Онро бо либосҳои худ пӯшиданд.

1. "Қувваи имон: пайравони содиқи Исо"

2. "Қудрати хидмат: дигаронро аз худ пеш гузоред"

1. Матто 21:1-11 - Дохилшавии тантанаи Исо

2. Филиппиён 2:3-7 - Намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва хидмат

Луқо 19:36 Ва ҳангоме ки Ӯ мерафт, онҳо ҷомаҳои худро бар сари роҳ густурданд.

Ҳангоме ки Исо сафар мекард, пайравонаш ҳамчун аломати эҳтиром либосҳои худро ба роҳ мепӯшиданд.

1. Ҷавоби мо ба Исо: Эҳтиром ва эҳтиром

2. Бо амалҳои худ эҳтиром кардани Исо

1. Филиппиён 2:5-11 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2. Марқӯс 6:34-44 - Вақте ки Ӯ ба соҳил баромад, анбӯҳи зиёдеро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон буданд; ва ба онҳо чизҳои зиёдеро таълим додан гирифт.

Луқо 19:37 Ва ҳангоме ки Ӯ наздик шуд, ҳоло ҳам дар фуромадани кӯҳи Зайтун, тамоми издиҳоми шогирдон барои ҳамаи мӯъҷизаҳое, ки дида буданд, бо овози баланд шодӣ мекарданд ва Худоро ҳамду сано мегуфтанд;

Шогирдони Исо шод гаштанд ва Худоро бо овози баланд барои мӯъҷизаҳое, ки Исо ба фаромадани кӯҳи Зайтун наздик шуд, дида буданд.

1. Қувваи ҳамду сано: Омӯзиши шодмонӣ ва шукргузории Худоро барои корҳои бузургаш

2. Кӯҳи Зайтун: Маънои фуруд омадани Исо дар Луқо 19:37

1. Забур 145:3-4 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ бечавоб аст. Як насл аъмоли Туро ба дигаре ситоиш хоҳад кард, ва мӯъҷизаҳои Туро эълон хоҳад кард.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба василаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо тақдим кунем, яъне меваи лабони худро ба исми Ӯ шукр гӯем.

Луқо 19:38 Ва гуфтанд: «Муборак бод Подшоҳе ки ба исми Худованд меояд: осоиштагӣ дар осмон ва ҷалол дар олитарин».

Мардуми Ерусалим Исоро бо нидоҳои шодӣ ва баракат истиқбол гирифтанд.

1: Мо бояд Исоро бо шодмонӣ ва баракатҳо пазироӣ кунем, мисли мардуми Ерусалим.

2: Мо бояд Исоро Подшоҳи худ эълон кунем ва ба Ӯ ҷалоле диҳем, ки сазовори он аст.

1: Эфсӯсиён 2:14 Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳар дуро офаридааст.

2: Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Луқо 19:39 Баъзе аз фарисиён аз байни мардум ба Ӯ гуфтанд: «Устод! шогирдони Худро мазаммат кун».

Фарисиён аз Исо хоҳиш карданд, ки шогирдонашро сарзаниш кунад.

1: Исо ба мо таълим медиҳад, ки таҳаммулпазир будан ва эътиқоди дигаронро эҳтиром кардан муҳим аст.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҷои мо нест, ки дигаронро барои имонашон ҳукм ва танқид кунем.

1: Румиён 12: 9-10 - «Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо меҳри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед».

2: Марк 12:31 - "Дуюм ин аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Фармони дигаре аз ин бузургтар нест».

Луқо 19:40 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки агар инҳо хомӯш шаванд, сангҳо дарҳол фарьёд хоҳанд зад».

Мардум аз суханони Исо чунон мутаассир шуданд, ки агар онҳо сухан нагӯянд, сангҳо мемонданд.

1: Биёед аз суханони Исо илҳом бахшем, то дар бораи хушхабар сухан ронем.

2: Биёед мисли сангҳо набошем, балки мисли одамоне бошем, ки суханони Исоро барои мубодилаи паёми умед барангезанд.

1: Филиппиён 2:15-16 "То ки шумо, эй фарзандони Худо, бе айб ва беайб, дар миёни халқи каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳон медурахшидед, бе мазаммат бошед; Каломи ҳаётро нигоҳ доред».

2: Isaiah 43:10 "Шумо шоҳидони Ман ҳастед, мегӯяд Худованд ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то ки шумо Маро донед ва имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам: пеш аз Ман Худое вуҷуд надошт ва вуҷуд нахоҳад дошт. паси ман бош».

Луқо 19:41 Ва ҳангоме ки Ӯ наздик омад, шаҳрро дида, бар он гирист.

Вақте ки Исо наздик мешуд, бар шаҳри Ерусалим гиря кард.

1: Ҳамдардии Исо: дидани берун аз ҳозира

2: Ғамгин шудан барои гумшудагон: Намунаи муҳаббати Исо

1: Матто 23:37-38 - «Эй Ерусалим, Ерусалим, шаҳре, ки анбиёро мекушад ва онҳоеро, ки ба он фиристода шудаанд, санг меандозад! Чанд бор фарзандони туро ҷамъ мекардам, чунон ки мурғ чӯҷаҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва ту намехостӣ».

2: Ибриён 4:15-16 - «Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки касе ки дар ҳар ҷиҳат мисли мо озмуда шудааст, вале бегуноҳ. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ёрӣ ёбем».

Луқо 19:42 Ва мегуфт: «Агар ту ҳам ақаллан дар ҳамин айёми худ медонистӣ, ки он чиро, ки ба осоиштагии ту тааллуқ дорад, медонистӣ». вале акнун онҳо аз чашмони ту пинҳон шудаанд.

Исо аз набудани фаҳмиш дар Ерусалим таассуф мекунад.

1. Бар Худо таваккал кун ва чашми худро ба ҳақ кушо.

2. Аз чизҳое, ки метавонанд ба шумо осоиштагӣ биёранд, аз даст надиҳед.

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед, ба Худо таваккал кунед.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

Луқо 19:43 Зеро айёме фаро хоҳад расид, ки душманонат бар ту хандақ андохта, гирдатро иҳота намуда, аз ҳар тараф туро нигоҳ доранд,

Рӯзҳое меояд, ки душманон моро ихота ва дом хоҳанд кард.

1: Вақте ки мо иҳота кардаем, Худо қувват ва паноҳгоҳи мо хоҳад буд.

2: Мо метавонем ба Худо такя кунем, ки моро ҳатто дар миёни душманонамон муҳофизат кунад.

1: Ишаъё 43:2 "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва аланга туро нахоҳанд хӯрд. "

2: Забур 18: 2 "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст."

Луқо 19:44 Ва ту ва фарзандонатро дар дохили ту бо хок хоҳанд гузошт; ва дар ту санг бар санги дигар нахоҳанд монд; зеро ки вақти омадани худро намедонистӣ.

Мардуми Ерусалим ва фарзандони онҳо бо онҳо нобуд хоҳанд шуд, зеро онҳо намедонистанд, ки Исо Масеҳи онҳост.

1. Эътироф кардани ташрифи Худо дар ҳаёти мо

2. Оқибатҳои куфр

1. Ишаъё 48:17-19 - Бинобар ин Худованд, Наҷотдиҳандаи ту, Қуддуси Исроил чунин мегӯяд: «Ман Худованд Худои ту ҳастам, ки ба ту фоида мебахшад, Туро бо роҳи рафтанат мебарад.

2. Румиён 1:18-20 - Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноадолатии одамон, ки ҳақиқатро бо ноинсофӣ пахш мекунанд, зоҳир мешавад, зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, дар онҳо зоҳир мешавад, зеро Худо инро нишон додааст. ба онхо.

Луқо 19:45 Ва Ӯ ба маъбад даромад ва ба берун рондани фурӯшандагон ва харидорони дар он ҷо даромада оғоз намуд ;

Исо маъбадро пок кард ва хашми худро ба одамони фосид, ки аз осебпазирон истифода мебаранд, нишон дод.

1: Доварии Худо зуд ва устувор аст.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки идоракунандаи имони худ бошем.

1: Масалҳо 21:3 - Кори адолат ва адолат дар назди Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2: Мико 6:8 - Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз шумо чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат кунед, ва меҳрубониро дӯст доред ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунед?

Луқо 19:46 Ба онҳо гуфт: "Навишта шудааст, ки "Хонаи Ман хонаи ибодат аст, аммо шумо онро ба хонаи дуздон табдил додаед".

Исо ба мо таълим медиҳад, ки хонаи Худо бояд хонаи дуо бошад, на ҷои амалҳои нангин.

1. Хонаи ибодати мо бояд муқаддасоти Худоро инъикос кунад

2. Қувваи адолат бар зидди харобии гуноҳ

1. Забур 24:3-4 - Кӣ ба теппаи Худованд мебарояд? ё ки дар ҷои муқаддаси Ӯ истода бошад? Касе ки дасти пок ва дили пок дорад; ки ҷони худро ба ботил набурдааст ва қасам нахӯрдааст.

2. Ишаъё 56:7 - Онҳоро низ ба кӯҳи муқаддаси худ хоҳам овард, ва онҳоро дар хонаи дуои Худ шод хоҳам кард: қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои онҳо бар қурбонгоҳи Ман қабул хоҳад шуд; зеро ки хонаи Ман хонаи дуо барои тамоми мардум номида хоҳад шуд.

Луқо 19:47 Ва ӯ ҳар рӯз дар маъбад таълим медод. Аммо саркоҳинон, китобдонон ва сардори қавм мехостанд Ӯро ба ҳалокат расонанд,

Исо ба таъқибкунандагонаш муқобилат мекард ва ҳар рӯз дар маъбад мавъиза карданро давом медод.

1: Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва ҳатто ҳангоми дучор шудан бо мухолифат дар эътиқоди худ устувор бошем.

2: Мо бояд ба муҳофизати Худо таваккал кунем ва дар ҳама ҳолатҳо иродаи Ӯро далерона иҷро кунем.

1: Аъмол 5:29 - "Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон!"

2: Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Луқо 19:48 Ва наметавонистанд, ки чӣ кор кунанд, зеро ки тамоми мардум бодиққат шуниданд.

Исо ба мардум сухан мегуфт ва онҳо бодиққат буданд.

1. Қувваи гӯш кардан: Чӣ тавр ба Исо наздик шудан мумкин аст

2. Санъати шунавоии бодиққат: Омӯзиш аз Исо

1. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 10:19 - Дар бисёре аз суханҳо гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лаби худро нигоҳ дорад, доно аст.

Луқо 20 як қатор вохӯриҳои Исо ва пешвоёни динӣ дар Ерусалимро нишон медиҳад. Он масали Ӯ дар бораи иҷоракорон, таълимот дар бораи пардохти андоз ба қайсар, муҳокима дар бораи эҳё ва огоҳӣ аз шариатдононро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо дар маъбад таълим медод ва Инҷилро мавъиза мекард, вақте ки саркоҳинон, китобдонон, пирон ба назди ӯ омаданд, аз қудрате, ки ӯ ин корҳоро мекард, зери шубҳа гузоштанд. Дар ҷавоб, Ӯ ба онҳо савол дод, ки таъмиди Яҳё аз осмон буд ё аз одамон. Вақте ки онҳо аз тарси вокуниши одамон ба ҳар ду тараф ҷавоб дода натавонистанд, Исо низ аз гуфтани онҳо худдорӣ кард, ки бо кадом қудрат ин корҳоро кардааст (Луқо 20:1-8). Пас аз он ӯ ба Масал ба иҷорагирони шарир гуфт, ки соҳиби токзор, ки токзорашро ба иҷора гирифта буд, муддати тӯлонӣ рафтанд, вақте ки вақти он расид, мева ҷамъоварӣ кард, ки хизматгорони ғуломро мефиристанд, вале онҳо ӯро зада, бо дасти холӣ гусел карданд. Ин ду маротиба такрор шуд ва ниҳоят писари дӯстдоштаашро фиристод, ки ӯро эҳтиром мекунанд, аммо ба ҷои ин иҷорагирон писари кушташударо мерос гирифтанд. Исо нишон дод, ки соҳиби он иҷоракорон меояд, ки токзорҳои дигарро вайрон мекунанд, ки боиси хашми пешвоёни дин

шуданд, зеро онҳо фаҳмиданд, ки ин масал бар зидди онҳост, ки аз фиристодани Худо дар ниҳоят Писари Ӯ рад карда мешавад (Луқо 20:9-19).

Сархати 2: Баъдтар аз ҷониби пешвоёни дин ҷосусҳо фиристода шуданд, ки суханони ӯро ба дом афтонанд, то тавонанд Ӯро ба ҳокими қудрат супоранд ва аз Ӯ бипурсанд, ки оё қайсар андозро дуруст намедиҳад. Ӯ аз ҳилакории онҳо дарк карда, тангаи динорӣ хост ва пурсид, ки дар он тасвири кӣ навишта шудааст. Вақте ки онҳо «аз они қайсар» ҷавоб доданд, Ӯ ба онҳо гуфт: «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо диҳед» ва аз доми онҳо дурӣ ҷӯед, ки ӯҳдадории ҳарду вазифаҳои шаҳрвандӣ ва масъулиятҳои рӯҳонии бидуни ихтилофро тасдиқ мекунанд (Луқо 20:20-26). Он гоҳ саддуқиён, ки мегӯянд, ки эҳё нест, ба Ӯ савол доданд, ки зане, ки ҳафт шавҳар дорад, мувофиқи қонуни никоҳи Мусо, ки занаш эҳё хоҳад шуд, зеро ҳама ӯро ба шавҳар додаанд. Дар ҷавоб Исо фаҳмонд, ки онҳое, ки сазовори эҳё мешаванд ва издивоҷ карда наметавонанд, дигар мурдан мумкин нест, зеро мисли фариштагон кӯдаконанд Худо эҳёи кӯдакон аст, илова намуд, ҳатто Мусо мурдагонро нишон дод, ки дар он гузаргоҳе, ки буттаи сӯзондаро нишон медиҳад, дар он ҷо Худованд «Худо Иброҳим Исҳоқ Яъқуб» номида мешавад. Аз ин рӯ, на Худо мурдаи зинда аст, ки нишон медиҳад, ки ҳама Ӯ зиндаанд ва ҳамин тавр эҳёи ҳаёти пас аз ҳаётро тасдиқ мекунад (Луқо 20:27-38).

Сархати 3-юм: Пас аз он сарварони пурсиш сари миз рӯй дода, аз онҳо пурсиданд, ки чӣ тавр Масеҳ метавонад писари Довуд бошад, вақте ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд: "Худованд гуфт, ки Худованди ман ба ямини ман бинишин, то душманони туро зери по намоям". Ҳамин тавр Довуд ӯро «Худованд» меномад. Пас чӣ гуна ӯ метавонад писари ӯ бошад? Ҳеҷ кас ба ин савол ҷавоб дода наметавонист ва ҳеҷ кас ҷуръат намекард, ки ба Ӯ саволе диҳад, ки волоияти ӯро нишон медиҳад, ки хирадмандии Ӯ мунаққидонро хомӯш мекунад, ки Писари Худои Масеҳро берун аз насаби ҷисмонӣ муқаррар мекунанд (Луқо 20:41-44). Ниҳоят, вақте ки ҳама одамон гӯш мекарданд, аз шогирдон огоҳ карда шуданд, аз муаллимони қонуне, ки дӯст медоранд, дар атрофи либосҳои дароз ҳазар кунед, саломи эҳтиромро дӯст медоранд, бозорҳоро дӯст медоранд, ҷойҳои беҳтарини синагогаҳо, зиёфатҳо, зиёфатҳо, хонаи бевазанонро барои намоиш додан, дуоҳои тӯлонӣ меоранд. (Луқо 20:45–47).

Луқо 20:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки дар яке аз он рӯзҳо, вақте ки Ӯ дар маъбад ба мардум таълим медод ва Инҷилро мавъиза мекард, саркоҳинон ва китобдонон бо пирон бар Ӯ омаданд,

Гузаргоҳ Исо дар маъбад ба мардум таълим медод ва Инҷилро мавъиза мекард, вақте ки саркоҳинон, китобдонон ва пирон бар ӯ омаданд.

1. Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Исо Инҷилро дар маъбад мавъиза кард

2. Дастрасӣ ба беимонон: Саркоҳинон, китобдонон ва пирон Исоро даъват

мекунанд

1. Аъмол 4:11-12 - «Ин Исо сангест, ки шумо, бинокорон, онро рад кардаед ва санги гӯшае шудааст. Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем».

2. Юҳанно 8:31-32 - «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

Луқо 20:2 Ва ба ӯ гуфт: «Ба мо бигӯй, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунӣ? ё кист, ки ин қудратро ба ту додааст?

Мардум аз Исо пурсиданд, ки ӯ бо кадом қудрат амал мекард ва кӣ ба ӯ ин корро додааст?

1. Исо: Овози бонуфузи ҳақиқат

2. Гирифтани ҳокимият аз Каломи Худо

1. Юҳанно 8:31-32 - «Пас Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед, ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард. »

2. Матто 7:29 - «Зеро ки Ӯ онҳоро чун соҳиби қудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон».

Луқо 20:3 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо як чиз мепурсам; ва ба ман ҷавоб диҳед:

Исо ба сарварони дин савол дод.

1. Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба саволҳое, ки Исо ба мо дод, ҷавоб диҳем.

2. Вақте ки Исо мепурсад, мо бояд фурӯтан бошем ва омода бошем, ки ба саволҳо ҷавоб диҳем.

1. Матто 22:37-40 - "Исо ҷавоб дод: ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми якум ва

бузургтарин аст ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Тамоми Таврот ва анбиё бар ин ду ҳукм вобастаанд».

2. Яъқуб 1:19 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Луқо 20:4 Таъмиди Яҳё аз осмон буд ё одамон?

Саркоҳинон ва пирон аз Исо дар бораи сарчашмаи таъмиди Яҳёи Таъмиддиҳанда пурсиданд.

1. Қудрати пурсиши имони мо

2. Чӣ тавр фаҳмидани иродаи Худо дар ҳаёти мо

1. Матто 3:16-17 - Ва ҳангоме ки Исо таъмид гирифт, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба рӯяш кушода шуд, ва ӯ дид, ки Рӯҳи Худо мисли кабӯтаре фуруд омада, бар Ӯ қарор мегирад. ; ва инак, овозе аз осмон гуфт: «Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам».

2. 1 Юҳанно 4:1-3 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд. Аз ин шумо Рӯҳи Худоро медонед: ҳар рӯҳе ки эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, аз Худост ва ҳар рӯҳе ки Исоро эътироф намекунад, аз Худо нест. Ин рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки шумо шунидаед, ки меояд ва ҳоло дар ҷаҳон аст.

Луқо 20:5 Ва онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки "аз осмон"; гӯяд: «Пас чаро ба вай бовар накардед?

Саркоҳинон ва китобдонон кӯшиш мекарданд, ки Исоро бо як саволи душвор ба дом афкананд.

1: Ҳатто вақте ки мо бо саволҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, Исо ба ҳар ҳол метавонад ба мо кӯмак кунад ва моро ба ҷавоби дуруст роҳнамоӣ кунад.

2: Мо бояд ба Худо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки мо бо саволҳо ва вазъиятҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем.

1: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Луқо 20:6 Аммо агар гӯем, ки "аз одамӣ"; тамоми мардум моро сангсор хоҳанд кард, зеро онҳо боварӣ доранд, ки Яҳё набӣ буд.

Мардум итминон доштанд, ки Яҳё пайғамбар аст ва ҳар кӣ акси гапро мегӯяд, сангсор хоҳад кард.

1: Мо бояд ҳамеша ба имкони кушода бошем, ки Худо метавонад тавассути мо бо роҳҳои ғайричашмдошт кор кунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳатто дар муқобили муқобилиятҳо имони худро бо беайбӣ нигоҳ дорем.

1: Ғалотиён 5: 22-23 "Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2: Ибриён 13: 20-21 "Акнун Худои осоиштагӣ, ки Худованди мо Исои чӯпони гӯсфандонро аз мурдагон эҳё кард, бо хуни аҳди ҷовидонӣ, шуморо бо ҳар кори нек муҷаҳҳаз гардонад, то ки Ӯро ба ҷо оваред. ба воситаи Исои Масеҳ, ки Ӯро то абад ҷалол бод, дар мо он чи ба назари Ӯ писанд аст, ба амал оварад, омин».

Луқо 20:7 Онҳо дар ҷавоб гуфтанд, ки гуфта натавонистанд, ки аз куҷост.

Мардум гуфта наметавонистанд, ки қудрати саркоҳинон ва китобдонон аз куҷост.

1: Мо вазифадорем, ки ҳақиқатро ҷӯем, сарчашмаи қудрати худро бидонем ва худро ба он нигоҳ дорем.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки сарчашмаи қудрати худро бидонем ва ҳангоми дучор шудан ба он омода бошем.

1: Матто 22:21 - "Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост, ба Худо."

2: Масалҳо 2: 2 - "То ки гӯши худро ба ҳикмат моил кунӣ, ва дили худро ба хирад водор кунӣ".

Луқо 20:8 Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом қудрат ин корҳоро мекунам.

Исо аз гуфтан ба сарварони дин худдорӣ кард, ки қудрати ӯ барои амалҳояш аз куҷост.

1. Ҳокимияти Худо: Омӯзиши эҳтиром ва итоат ба қудрати Худо

2. Кори дуруст: Зиндагӣ бо риояи иродаи Худо

1. 1 Петрус 2:13-15 - Итоат ба ҳокимиятҳои роҳбарикунанда

2. Эфсӯсиён 6:5-7 - Итоат ва эҳтиром ба оғоёни худ

Луқо 20:9 Он гоҳ ӯ ба мардум ин масалро гуфт; Марде токзоре шинонд, ва онро ба токдорон супурд, ва ба муддати дуру дароз ба кишвари дур рафт.

Хулоса: Марде пеш аз ба сафари дур рафтан токзор шинонда, онро ба иҷорагирон медиҳад.

1. Масал дар бораи иҷоракорон: Чӣ тавр мо бояд захираҳои Худоро идора кунем

2. Масъулияти роҳбарии мӯътамад

1. Матто 21:33-44 - Масали Исо дар бораи иҷорагирон дар токзор

2. 1 Қӯринтиён 4:2 - Идоракунандагони содиқи файзи Худо

Инҷили Луқо 20:10 Ва дар мавсими мавсим хизматгореро назди токдорон фиристод, то ки аз меваи токзор ба ӯ диҳанд, вале токдорон ӯро зада, тиҳидаст

гусел карданд.

Соҳиби замин хизматгореро ба токзори худ фиристод, ки мева ҷамъоварӣ кунад, аммо токдорон хизматгорро зада, чизе нагузоштанд.

1. Мо набояд аз афроди нотавон истифода барем.

2. Ба эҳтиёҷмандон меҳрубонӣ ва саховатмандӣ зоҳир кунем.

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Миқдори хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. Зеро бо андозае, ки шумо истифода мебаред, ба андозаи он чен карда мешавад. шумо».

Луқо 20:11 Ва ӯ боз ғуломи дигарро фиристод, ва онҳо низ ӯро зада, шарманда карданд ва тиҳидаст гусел карданд.

Ин порча бадрафтории бандагонро аз ҷониби оғоёнашон нишон медиҳад.

1. Хавфи шӯҳратпарастӣ

2. Қувваи бахшидан

1. Яъқуб 4:1–10

2. Луқо 23:32–34

Луқо 20:12 Ва боз сеюмашро фиристод, ва онҳо ӯро низ захмӣ карда, берун ронданд.

Дар ин порча рад шудани паёмбаре, ки аз ҷониби Худо фиристода шудааст, бо захмӣ ва ронда шудани паёмбар тасвир шудааст.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар кӯшиш кунем, мо ба рад дучор мешавем. Мо бояд

ба Худо содиқ бошем, ҳатто вақте ки ҷаҳон моро рад мекунад.

2: Паёмбарони Худо аксар вақт рад карда мешаванд, аммо ин набояд моро аз паҳн кардани каломи Ӯ ва иҷрои кори Ӯ боздорад.

1: Isaiah 55:11 "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ман ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард".

2: Юҳанно 15:18-19 "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, шумо медонед, ки пеш аз он ки ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон аз они Худро дӯст медошт, аммо азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад».

Луқо 20:13 Соҳиби токзор гуфт: «Чӣ кунам? Ман писари маҳбуби худро мефиристам: шояд ӯро дида, эҳтиромаш кунанд.

Соҳиби токзор пурсид, ки чӣ бояд кард, то аз мардумаш иззат оварад ва қарор кард, ки писари маҳбубашро фиристад.

1. Ҳақиқати муҳаббати Худо: Фаҳмидани муҳаббати Худо тавассути аъмоли ӯ

2. Бештар истифода бурдани неъмати Худо: эътироф ва қадрдонии раҳмати Худо

1. Румиён 5:8 «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Румиён 3:23-24 «Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед шуданд».

Луқо 20:14 Аммо токдорон чун ӯро диданд, байни худ андеша карда, гуфтанд: «Ин ворис аст; биёед, ӯро бикушем, то мерос аз они мо бошад».

Ин порча дар бораи масали токдорон аст, ки дар он токдорон барои ба даст овардани мерос вориси худро мекушанд.

1. Хатари тамаъ ва оқибатҳои худхоҳӣ

2. Муҳимияти эътирофи қудрати ҳақиқӣ

1. Масалҳо 28:25 Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ мешавад.

2. Яъқуб 4:1-3 Ҷангҳо ва ҷангҳо дар байни шумо аз куҷо пайдо мешаванд? Аз ҳавасҳои шумо, ки дар андоми шумо меҷангад, аз ин рӯ намеоянд? Шумо ҳавас мекунед ва надоред: мекушед ва мехоҳед дошта бошед, ва ба даст оварда наметавонед; меҷангед ва ҷанг мекунед, аммо надоред, зеро наметалабед. Металабед, вале намегиред, зеро ки шумо чизе наметалабед, то ки онро ба ҳавасҳои худ бихӯред.

Луқо 20:15 Ва Ӯро аз токзор ронда, куштанд. Пас, соҳиби токзор ба онҳо чӣ хоҳад кард?

Соҳиби токзор пурсид, ки бо онҳое, ки ғуломро пеш карда, ӯро куштанд, чӣ кор кунад?

1. Оқибатҳои тамаъ: Мулоҳиза дар бораи Луқо 20:15

2. Зарурати адолат: Дарсҳо аз Луқо 20:15

1. Воиз 8:11-12 - Вақте ки ҳукм барои ҷиноят ба зудӣ иҷро намешавад, дили одамон аз нақшаҳои бадӣ пур мешавад.

2. Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизам, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой бигузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман адо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

Луқо 20:16 Ӯ омада, ин токдоронро несту нобуд хоҳад кард ва токзорро ба дигарон хоҳад дод. Ва чун шуниданд, гуфтанд: «Худо накунад».

Мардум ба масали Исо дар бораи токзор гӯш доданд ва аз анҷоми он дар ҳайрат монданд, ки соҳиби токзор токдоронро несту нобуд карда, токзорро ба дигарон дод.

1. Масал дар бораи токзор: ёфтани адолати Худо дар ҷойҳои ношинос

2. Масал дар бораи токзор: Подшоҳии Худо

1. Матто 21:33-46 - Масал дар бораи иҷоракорон дар токзор

2. Ишаъё 5:1-7 - Масал дар бораи токзори Худованди лашкарҳо

Луқо 20:17 Ва Ӯ ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Пас, ин чист, ки навишта шудааст: "Санге ки бинокорон рад карданд, сари гӯша шуд?"

Исо шариатдононро дид ва ба онҳо дар бораи ояте аз Китоби Муқаддас савол дод.

1. Чӣ тавр санги радшуда санги кунҷи калисо шуд

2. Қудрати наҷоти Худо тавассути Каломи Ӯ

1. Аъмол 4:11-12 - Ин сангест, ки аз шумо, бинокорон, ба ҳеҷ чиз гузошта нашудааст, ва сари гӯша шудааст.

12 Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем.

2. Ишаъё 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсие санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷи, таҳкурсии устувор мегузорам; ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад.

Луқо 20:18 Ҳар кӣ бар он санг афтад, шикаста хоҳад шуд; балки ба болои касе, ки он афтад, вайро хока меандозад.

Санг метавонад ба онҳое, ки бар болои он меафтанд ва ё бар онҳо меафтад, ҳалокат оварад.

1: Қудрати Масеҳ барои доварӣ ва наҷот

2: Хатари рад кардани Масеҳ

1: Ишаъё 8:14-15 - Ва ӯ барои маъбад хоҳад буд; балки барои санги пешпо ва санги

васваса барои ҳар ду хонадони Исроил, барои ҷин ва барои доме барои сокинони Ерусалим.

2: Румиён 9:30-32 - Пас мо чӣ гӯем? То ки халқҳо, ки аз паси адолат пайравӣ накарданд, ба адолат ноил шуданд, ҳатто адолате ки аз имон аст. Аммо Исроил, ки аз рӯи шариати адолат рафтор кард, ба шариати адолат нарасид. Барои чӣ? Зеро ки онҳо онро на ба воситаи имон, балки ба воситаи аъмоли шариат талаб мекарданд.

Луқо 20:19 Саркоҳинон ва китобдонон дар ҳамон соат хостанд ба Ӯ даст гузоранд; ва аз мардум метарсиданд, зеро фаҳмиданд, ки Ӯ ин масалро бар зидди онҳо гуфтааст.

Саркоҳинон ва китобдонон мехостанд Исоро дастгир кунанд, зеро фаҳмиданд, ки ӯ дар ҳаққи онҳо масал гуфтааст.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки аз амалҳои худ ва оқибатҳои онҳо огоҳ бошем.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва вақте ки дигарон ба мо даъво мекунанд, хафа нашавем.

1: Масалҳо 16:18-19 «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аст, аз он ки ғаниматро бо мағрур тақсим кунем».

2: Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ё ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

Луқо 20:20 Ва онҳо Ӯро посбонӣ карда, ҷосусонро фиристоданд, ки онҳо худро одами одил муаррифӣ кунанд, то суханони Ӯро бифаҳманд, то ки Ӯро ба қудрат ва қудрати ҳоким таслим кунанд.

Сарварони дин бо фиристодани ҷосусҳо бар зидди Исо қасд доштанд, то роҳи ӯро айбдор кунанд ва аз ҷониби ҳокими румӣ ҳабс кунанд.

1. Хавфи фиреб: Баррасии кӯшиши пешвоёни дин барои ба доми Исо афтодан

2. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ тавр Исо ба фиреб бо вафодорӣ муқобилат кард

1. Матто 22:15-22 - Исо бо масал бо фарисиён рӯ ба рӯ мешавад

2. Забур 33:13 - «Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор ва лабҳои худро аз дурӯғгӯй».

Луқо 20:21 Ва онҳо аз Ӯ пурсиданд: «Устод!

Исо ростқавлона таълим медод, ки ҳеҷ касро бе ғаразнокӣ ё р.

1. Мо бояд он чизеро, ки мавъиза мекунем, амалӣ кунем ва дар сухан ва рафторамон устувор бошем.

2. Исо ба мо нишон дод, ки чӣ тавр беайбӣ ва ростқавлӣ зиндагӣ кунем.

1. Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро.

2. Матто 22:37-40 - Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор». Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш ба он монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми шариат ва анбиё овезон аст.

Луқо 20:22 Оё барои мо ҷоиз аст, ки ба қайсар хироҷ диҳем ё не?

Гузариш Сарварони дин аз Исо пурсиданд, ки оё барои онҳо додани хироҷ ба қайсар ҷоиз аст?

1. Таълимоти Исо дар бораи итоат кардан ба қонунҳои ҳукумат

2. Қувваи суханони Исо дар вазъиятҳои душвор

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Матто 22:15-22 - Пас, он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед; ва он чи аз они Худост, аз они Худост.

Луқо 20:23 Аммо Ӯ макри онҳоро дарьёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмоед?

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо аз ниятҳои маккоронаи мақомоти динӣ огоҳ буд ва онҳоро даъват кард, ки аз кӯшиши фиреби ӯ даст кашанд.

1. «Худо ниятҳои маккоронаи моро мебинад»: Дарс дар бораи он, ки чӣ тавр Исо ниятҳои маккоронаи мақомоти диниро дида, онҳоро даъват кард, ки кӯшиши фиреб додани ӯро бас кунанд.

2. «Худо аз дилҳои мо огоҳ аст»: Дар бораи он ки Худо аз тамоми фикру ниятҳои мо чӣ гуна огоҳ аст ва ин дониш моро ба сӯи тавба чӣ гуна мерасонад.

1. Матто 22:15-22: Масал дар бораи тӯйи арӯсӣ, ки нишон медиҳад, ки чӣ тавр Исо аз ниятҳои маккоронаи мақомоти динӣ огоҳ буд ва чӣ гуна онҳоро зери шубҳа гузошт.

2. Румиён 2:17-24: Таълимоти Павлус дар бораи дониши Худо дар бораи фикрҳои мо ва чӣ гуна он бояд моро ба тавба роҳнамоӣ кунад.

Луқо 20:24 Ба ман як динор нишон диҳед. Он тасвир ва навиштаҷоти кӣ дорад? Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они қайсар».

Аз мардум пурсиданд, ки расму навиштаҷот дар як тини кист ва онҳо ҷавоб доданд, ки ин аз они қайсар аст.

1. «Он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед»

2. «Ҳокимият ва салоҳияти мақомоти давлатӣ»

1. Матто 22:21 - «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед; ва он чи аз они Худост, аз они Худост».

2. Румиён 13:1 - «Бигзор ҳар кас ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар карда шудаанд».

Луқо 20:25 Ба онҳо гуфт: «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо».

Он чизеро, ки аз они Худост, ба Худо супоред: Муҳимияти дарк кардани вазифаҳои рӯҳонии мо.

1:

Ба Худованд содиқ бошед: Ҳаётеро, ки ба иродаи Ӯ бахшида шудааст, зиндагӣ кунед.

2:

Бозгашт ба Худо: Фаҳмидани масъулияти мо ҳамчун имондорон.

1:

Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

2:

Матто 22:37-40 - Исо ҷавоб дод: ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин аввалин ва бузургтарин ҳукм аст. Ва дуюмаш ба ин монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Тамоми Таврот ва анбиё бар ин ду ҳукм вобастаанд».

Луқо 20:26 Ва онҳо натавонистанд суханони Ӯро дар пеши мардум бигиранд; ва онҳо аз ҷавоби Ӯ дар ҳайрат монданд ва хомӯш монданд.

Мардум аз ҷавоби Исо дар ҳайрат монданд ва ба муқобили он баҳс карда натавонистанд.

1: Дар ҳама корҳо таваккал кардан ва ба Худо таваккал карданро фаромӯш накунед, зеро Ӯ сарчашмаи ҳикмат ва қудрати мост.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба саволҳои сахт бо файз ва ҳикмати Худованд ҷавоб диҳем.

1: Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад; ва ба вай дода хоҳад шуд."

2: Масалҳо 2: 6-7 - "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва хирад мебарояд. Ӯ барои одилон ҳикмати солим медиҳад: Ӯ барои ростқавлон ҷилавгирӣ мекунад".

Луқо 20:27 Он гоҳ баъзе аз саддуқиён назди Ӯ омаданд, ки эҳёшавиро инкор мекунанд; ва аз ӯ пурсиданд,

Саддуқиён аз Исо дар бораи эҳёшавӣ пурсиданд.

1. Мо бояд ба қудрати эҳё эътимод кунем ва ҳеҷ гоҳ имонро аз даст надиҳем.

2. Мо бояд ба ваъдаҳои Худо, махсусан ба эҳёшавӣ имон дошта бошем.

1. 1 Қӯринтиён 15:12-26 - Таълимоти Павлус дар бораи эҳёи мурдагон.

2. Ишаъё 26:19 - ваъдаи эҳёи Худо барои халқи худ.

Луқо 20:28 Ва гуфт: «Эй Ӯстод! Мусо ба мо навиштааст: «Агар бародари касе бимирад, ки зане дошта бошад ва бе фарзанд бимирад, бародараш зани худро гирифта, барои бародари худ насл ба вуҷуд оварад».

Дар ин порча аз талабе гуфта мешавад, ки Мӯсо навиштааст, ки агар марде бе фарзанд бимирад, бародараш бояд зани худро бигирад, то ба номи бародараш фарзандонашро ба воя расонад.

1. Аҳамияти оила: Чаро мо бояд дар бораи наздикони худ ғамхорӣ кунем

2. Арзиши мерос: Таъсири мусбат гузоштан ба наслҳои оянда

1. Ҳастӣ 2:24, «Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд шуд».

2. 1 Юҳанно 3:17, «Аммо ҳар кӣ дороии дунёст, ва бародари худро дар мӯҳтоҷ дид ва дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст?»

Луқо 20:29 Пас, ҳафт бародар буданд, ва якумаш зан гирифт ва бефарзанд мурд.

Дар порча достони ҳафт бародар нақл мекунад, ки дар он бародари аввал зан гирифта, бефарзанд мурд.

1. Аҳамияти қадр кардани наздикон дар зиндагӣ; 2. Дарси ноустувории зиндагӣ.

1. Воиз 3:2 - "Замоне барои таваллуд ва вақти мурдан"; 2. 1 Петрус 1:24-25 - "Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҷалоли инсон мисли гули алаф аст. Алаф пажмурда мешавад ва гули он мерезад".

Луқо 20:30 Ва дуюмаш вайро ба занӣ гирифт, ва ӯ бефарзанд мурд.

Ин порча дар бораи ду мард нақл мекунад, ки бо як зан издивоҷ карданд. Марди якум бе фарзанде мурд, марди дуюм бошад.

1: Нақшаи Худо ҳамеша беҳтарин аст - Румиён 8:28

2: Муҳимияти имон - Ибриён 11:6

1: Воиз 9:11 - Мусобиқа на барои тезон аст, на ҷанг барои қавӣ, на нон барои доноён, на сарват барои доноён, на барои донишмандон, балки вақт ва тасодуф ба ҳамаашон рӯй медиҳад.

2: Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

Луқо 20:31 Ва сеюмаш вайро гирифт; «Ҳафт нафар низ ҳамин тавр, ва онҳо фарзанде нагузошта, мурданд.

Ҳафт бародар ҳар кадом бо навбат ба зани бева издивоҷ карданд, вале ҳеҷ яке аз онҳо фарзанд надоштанд ва ҳама мурданд.

1: Худо барои ҳамаи мо нақша дорад, ҳатто агар он боиси таваллуди фарзанд набошад.

2: Иродаи Худоро фаҳмидан баъзан душвор аст, аммо он ҳамеша ба манфиати мост.

1: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Воиз 3: 1-8 - "Ҳама чиз вақт ва мавсими ҳар кор дар зери осмон аст: вақти таваллуд ва вақти мурдан, вақти шинондан ва вақти решакан кардан, замоне вақти куштан ва вақт барои шифо, вақт барои вайрон кардан ва вақт барои бино кардан, вақт барои гиря кардан ва вақт барои хандидан, вақт барои мотам ва вақт барои рақс, вақт барои пароканда кардани санг ва вақт барои ҷамъ кардани онҳо , вақти ба оғӯш гирифтан ва вақти худдорӣ аз оғӯш, вақт барои ҷустуҷӯ ва вақт барои таслим кардан, вақт барои нигоҳдорӣ ва вақти партофтан, вақти ашк кардан ва вақти ислоҳ, вақт барои хомӯшӣ ва вақти сухан гуфтан, вақти дӯст доштан ва вақти нафрат, вақти ҷанг ва вақти сулҳ».

Луқо 20:32 Баъд аз ҳама зан низ мурд.

Дар порча марги зан тасвир шудааст.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки вақти худро дар рӯи замин қадр кунем, зеро марги мо ёдраскунандаи ноустувории мост.

2: Мо бояд зиндагии худро бо ҳадаф ва маъно дошта бошем, зеро медонем, ки ҳамаамон рӯзе ба марг таслим хоҳем шуд.

1: Воиз 7:2 - «Ба хонаи мотам рафтан беҳтар аст аз рафтан ба хонаи зиёфат, зеро марг тақдири ҳар кас аст; зиндахо бояд инро ба дил гиранд».

2: Ибриён 9:27 - "Чунон ки одамон як бор мурданд ва баъд аз он ба доварӣ дучор шаванд."

Луқо 20:33 Пас, дар эҳёшавӣ вай зани кадоми онҳост? зеро ки ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд.

Дар ин порча Исо дар бораи зане савол медиҳад, ки дар тӯли ҳаёташ пай дар пай ҳафт шавҳар дошт. Ӯ ҳайрон аст, ки дар қиёмат бо вай чӣ мешавад, зеро ҳамаи

ҳафт шавҳар низ эҳё мешаванд.

1. Ҳикмати бепоёни Худо: Омузиши асрори ҳаёт пас аз марг

2. Пайванди абадии издивоҷ: бори дигар тасдиқ кардани ӯҳдадории мо ба муҳаббат ва садоқат

1. 1 Қӯринтиён 15:35–45; Омӯзиши асрори ҳаёт пас аз марг

2. Эфсӯсиён 5:21–33; Пайванди абадии издивоҷ ва аҳамияти маънавии он

Луқо 20:34 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Фарзандони ин ҷаҳон зан мегиранд ва ба шавҳар мебароянд;

Исо мефаҳмонад, ки чӣ тавр одамон дар ҷаҳон издивоҷ мекунанд ва ба шавҳар дода мешаванд.

1. Издивоҷ як қарори оддӣ нест, ки сабукфикрона қабул карда шавад.

2. Муқаддаси издивоҷ бояд эҳтиром карда шавад.

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон бояд дар эҳтироми Масеҳ ба шавҳарони худ итоат кунанд.

2. Ибриён 13:4 - Издивоҷ бояд аз ҷониби ҳама эҳтиром карда шавад.

Луқо 20:35 Аммо онҳое ки сазовори гирифтани он ҷаҳон ва эҳёи мурдагон мебошанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд;

Ин порча дар бораи сазовор будан барои ба даст овардани дунё ва эҳёи мурдагон сухан меронад, ки бо шарти ба издивоҷ надаромадан меояд.

№1: Барои ба даст овардани ҷаҳон ва эҳёшавӣ аз мурдагон, масеҳиён бояд издивоҷро тарк кунанд ва ба Худо таваҷҷӯҳ кунанд.

#2: Издивоҷ атои Худост, аммо муҳимтарин чизе дар зиндагӣ нест; балки барои

ҳаёти ҷовидонӣ ва эҳёшавӣ кӯшиш кунем.

№ 1: Матто 19:12 - "Зеро ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар таваллуд шудаанд; ва баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки худро барои подшоҳӣ ахта кардаанд. ба хотири осмон, ҳар кӣ метавонад онро қабул кунад, бигзор онро қабул кунад».

№ 2: 1 ба Қӯринтиён 7: 32-34 - "Аммо ман мехостам, ки шумо беэҳтиёт бошед. Он ки муҷаррад аст, дар бораи чизҳои ба Худованд ғамхорӣ мекунад, то чӣ тавр ба Худованд писанд ояд: Аммо ҳар кӣ зандор бошад, дар бораи чизҳое ғамхорӣ мекунад. ки аз ҷаҳон ҳастанд, чӣ гуна ба зани худ писанд ояд: Байни зан ва бокира низ фарқият вуҷуд дорад: Зани бешавҳар дар бораи чизҳои Худованд ғамхорӣ мекунад, то ки ҳам дар ҷисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; зандор дар бораи чизҳои дунё ғамхорӣ мекунад, то ки чӣ тавр ба шавҳараш писанд ояд».

Луқо 20:36 Ва онҳо дигар мурда наметавонанд, зеро ки онҳо ба фариштагон баробаранд; ва фарзандони Худо ҳастанд, ки фарзандони эҳё ҳастанд.

Фарзандони Худо ба фариштагон баробаранд ва аз сабаби фарзандони эҳё буданашон то абад зинда хоҳанд монд.

1. Ҳаёти ҷовидонӣ: ваъдаи Худо дар бораи ҷовидонӣ

2. Фарзандони Худо: Бо муҳаббати Ӯ раҳошуда

1. Матто 22:30 - «Зеро ки дар эҳёшавӣ онҳо на зан мегиранд ва на ба шавҳар дода мешаванд, балки мисли фариштагони Худо дар осмон ҳастанд».

2. Румиён 8:17 - "Ва агар фарзандон бошад, ворисонанд; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ уқубат кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем."

Луқо 20:37 Ва ҳангоме ки мурдагон эҳьё мешаванд, Мусо дар назди бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб номид.

Мурдагон эҳё мешаванд, ва Мусо инро дар назди буттаи сӯзон нишон дод, вақте ки Худованд Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро номид.

1. Қудрати Худо дар қиёмат

2. Вафодории Худо дар аҳд

1. Румиён 4:16-17 - Ҳамин тавр, ваъда ба воситаи имон қабул карда мешавад. Он ҳамчун тӯҳфаи ройгон дода мешавад. Ва ҳамаи мо боварӣ дорем, ки онро қабул хоҳем кард, новобаста аз он ки мувофиқи шариати Мусо зиндагӣ мекунем ё не. Зеро ваъда ба воситаи имон ба Исои Масеҳ дода мешавад.

2. Ибриён 11:17-19 - Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард, ва касе ки ваъдаҳоро қабул карда буд, писари ягонаи худро қурбонӣ мекард; Ӯст, ки ба ӯ гуфта шуда буд: «Насли ту дар Исҳоқ даъват хоҳанд шуд». Ӯ фикр мекард, ки Худо қодир аст, ки одамонро ҳатто аз мурдагон эҳё кунад ва аз он ҷо ӯро ҳамчун як навъ бозпас гирифт.

Луқо 20:38 Зеро ки Ӯ на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст; зеро ки ҳама барои Ӯ зиндаанд.

Ин порча таълим медиҳад, ки Худо Худои зиндагон аст, на мурдагон ва ҳама одамон барои Ӯ зиндагӣ мекунанд.

1. Зиндагӣ барои Худованд: Паёми Луқо 20:38

2. Қабул кардани ҳаёти ҷовидонӣ дар Масеҳ: баракати Луқо 20:38

1. Румиён 14:8-9 - Зеро ки хоҳ зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем; ва хоҳ бимирем, барои Худованд мемирем; пас, хоҳ зиндагӣ кунем, хоҳ бимирем, аз они Худованд ҳастем.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

Луқо 20:39 Баъзе аз китобдонон дар ҷавоб гуфтанд: «Устод, хуб гуфтӣ».

Суханони хирадмандонаи Исо аз ҷониби китобдонон ситоиш карда шуданд.

1: Ҳикмат дар донистани ҳақиқати каломи Худо ва амалӣ кардани он пайдо мешавад.

2: Исо бо қудрат сухан гуфт ва мо бояд ба суханони Ӯ ҳамчун ҳақиқат гӯш диҳем.

1: Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст, аммо аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2: Юҳанно 8:32 - Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Луқо 20:40 Ва баъд аз он онҳо ҷуръат накарданд, ки аз Ӯ чизе бипурсанд.

Пас аз он ки Ӯ ба яке аз саволҳои онҳо ҷавоб дод, мардум ҷуръат накарданд, ки ба Исо дигар савол диҳанд.

1. Мо аз намунаи Исо омӯхта метавонем, ки ба ҷавобҳои худ боварӣ дошта бошем ва аз гуфтани ростӣ натарсем.

2. Ҳарчанд пурсидани саволҳои душвор метавонад тарсонанд, мо бояд ба роҳнамоии Худо таваккал кунем ва ба ҷавобҳои худ боварӣ дошта бошем.

1. Забур 45:10: «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам».

2. Матто 11:28-29: "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт».

Луқо 20:41 Ба онҳо гуфт: «Чӣ тавр онҳо мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст?

Исо ба пешвоёни динии замони худ дар бораи ҷузъиёти имонашон савол медиҳад.

1: Шахсияти Масеҳ як ҷанбаи асосии имони мост ва мо бояд боварӣ дошта бошем, ки мо онро дуруст мефаҳмем.

2: Исо моро водор мекунад, ки ба эътиқоди худ шубҳа кунем ва боварӣ ҳосил кунем, ки мо он чизеро, ки мегӯем, ки бовар дорем, зиндагӣ мекунем.

1: Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

2: Матто 7:21-23 - На ҳар кӣ ба ман гӯяд: "Худовандо! Худовандо! Ба Малакути Осмон дохил мешавад" балки касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Дар он рӯз бисьёр касон ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем?" ва ба исми Ту девҳоро берун кардай? ва ба исми Ту бисьёр корҳои аҷоибро ба ҷо овардааст? Ва он гоҳ ба онҳо иқрор хоҳам кард, ки ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам; аз Ман дур шавед, эй бадкорон.

Луқо 20:42 Ва худи Довуд дар китоби Забур гуфтааст: «Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин".

Худованд ба Худованди Довуд амр мекунад, ки дар тарафи росташ нишинад.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки аҳкоми Худовандро иҷро кунем.

2: Худованд касонеро, ки ба Ӯ итоат мекунанд, боло мебарад.

1: Isaiah 42: 1 - "Инак, бандаи Ман, ки ман ӯро дастгирӣ мекунам; баргузидаи Ман, ки ҷонам аз Ӯ лаззат мебарад; Ман рӯҳи Худро бар вай гузоштаам: вай доварӣ ба халқҳо хоҳад овард."

2: Юҳанно 15:14 - "Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред".

Луқо 20:43 То даме ки душманонатро зери пои ту гардонам.

Ин порча дар бораи ваъдаи Исо сухан меронад, ки то бозгашти ӯ душманонашро зери пои пой хоҳад гузошт.

1. Бо умеди интизорӣ зиндагӣ кардан: Интизори бозгашти Исо

2. Дар имон устувор истода: Исо қаҳрамони мост

1. Забур 110:1 - "Худованд ба Худованди ман мегӯяд: "Ба ямини Ман бинишин, то душманони Туро зери пои Ту гардонам".

2. Ибриён 10: 12-13 - "Аммо вақте ки ин коҳин барои гуноҳҳо як қурбонӣ овард, ӯ ба ямини Худо нишаст ва аз он вақт инҷониб мунтазири он аст, ки душманонаш зери

пои ӯ афтанд."

Луқо 20:44 Пас, Довуд Ӯро Худованд меномад, пас ӯ чӣ гуна писари вай аст?

Фарисиён аз Исо дар бораи муносибати байни Довуд ва Масеҳ пурсида, мепурсиданд, ки чӣ тавр Довуд Масеҳро «Худованд» номид, агар онҳо падар ва писар мебуданд.

1: Муносибати Исо бо Худо беназир аст ва мо бояд қудрати илоҳии Исоро эътироф кунем.

2: Мо бояд фурӯтан бошем ва Исоро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул кунем.

1: Забур 110: 1 - "Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба ямини Ман бинишин, то даме ки душманони Туро зери пои ту гардонам"."

2: Қӯлассиён 2: 9 - "Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии илоҳӣ ба таври ҷисмонӣ сокин аст".

Луқо 20:45 Он гоҳ дар ҳузури тамоми мардум ба шогирдони Худ гуфт:

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки бо сарфи пули худ эҳтиёткор бошанд ва онро ба ҷои худашон ба Худо диҳанд.

1. Қувваи фидокорӣ: Чӣ гуна додан ба Худо баракат меорад

2. Зарурати қаноатмандӣ: дарёфти шодӣ аз он чизе, ки мо аллакай дорем

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - «Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад».

2. 1 Тимотиюс 6:6-8 - "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст. Зеро ки мо ба ҷаҳон чизе наовардаем ва аз он чизе гирифта наметавонем. Аммо агар хӯрок ва либос дошта бошем, бо он қаноат хоҳем кард. ».

Луқо 20:46 Аз китобдонон ҳазар кунед, ки мехоҳанд дар тан либоси дароз роҳ гарданд ва дар бозорҳо салом гӯянд, ва дар куништҳо нишастанро дӯст доранд, ва

дар зиёфатҳо дар баландӣ нишастанд;

Аз онон, ки ќудрату маќом металабанд, бипарњезед.

1. Рад кардани васвасаи ғурур ва қудрат.

2. Кӯшиш ба хоксорӣ, на мақоми.

1. Юҳанно 13:12-17 - Исо пойҳои шогирдонашро мешуст.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад.

Луқо 20:47 Онҳое ки хонаҳои бевазанонро мехӯранд ва барои нишон додани дуоҳои тӯлонӣ машғул мешаванд: ба ҷазои сахттар гирифтор хоҳад шуд.

Ин порча ҳушдор медиҳад бар зидди онҳое, ки дуоҳои тӯлониро барои истифода аз бевазанон ба манфиати худ истифода мебаранд.

1. Адли Худо барои касонест, ки аз осебпазирон истифода мекунанд.

2. Бо ихлос дуо кунед, на барои намоиш.

1. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

2. Масалҳо 22:22-23 - "Камбағонро ғорат накунед, зеро ки ӯ камбағал аст, ё мискинро дар назди дарвоза торумор накунед, зеро Худованд даъвои онҳоро ҳал хоҳад кард ва онҳоеро, ки онҳоро ғорат мекунанд, аз ҳаёт маҳрум хоҳад кард".

Луқо 21 таълимоти Исо дар бораи қурбонии бевазан, аломатҳои охирзамон ва харобшавии Ерусалимро нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо мушоҳида мекунад, ки одамони сарватманд тӯҳфаҳои худро ба ганҷинаи маъбад мегузоранд, инчунин бевазани камбағал ду тангаи хеле хурди мисин мегузоранд. Ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал бештар аз дигарон гузоштааст. Ҳамаи ин одамон

аз сарвати худ ҳадяҳои худро доданд; аммо вай аз камбизоатии худ ҳама чизеро, ки барои зиндагӣ кардан лозим буд, сарф кард' ва қурбонии худро ҳамчун намунаи саховатмандии ҳақиқӣ нишон дод (Луқо 21:1-4).

Сархати 2: Вақте ки баъзеҳо дар бораи маъбаде, ки бо сангҳои зебо ва тӯҳфаҳои ба Худо бахшидашуда оро дода шудаанд, сухан мегуфтанд, Исо нобудшавии онро пешгӯӣ кард, ки ҳеҷ як санг бар санги дигар наmemонад, ки ба замин наафтад, ки шогирдон мепурсанд, ки инҳо кай рӯй медиҳанд, чӣ мешавад? ба амал омадани онхо имзо мекунанд. Дар ҷавоб Ӯ онҳоро ҳушдор дод, ки бисёр одамон фирефта нашаванд, исми Ӯ наздик омадаанд, вале набояд онҳоро пайравӣ кунанд, инчунин гуфтугӯ мекарданд, ҷангҳо, инқилобҳо, қавме, ки бар зидди салтанати халқ мебароянд, бар зидди подшоҳӣ, заминҷунбӣ, қаҳтӣ, вабоҳо, воқеаҳои даҳшатнок, аломатҳои бузург аз осмон пеш аз рух додани ин чизҳо (Луқо 21: 5-) 11). Ӯ минбаъд пешгӯии таъқиботи имондоронро пеш аз ин ҳама пешгӯӣ кард, аммо онҳоро итминон дод, ки ин имкон медиҳад, ки шоҳиди ваъдашуда бо ҳикмат бигӯянд, душманон муқобилат карда наметавонанд, инчунин ба хиёнат, ҳатто марг муқобилат мекунанд, нафрат доранд, зеро исми Ӯ онҳоро ба истодагарии устувор ташвиқ мекард, то ҳаёт ба даст оранд (Луқо 21:12-19).).

Сархати 3-юм: Пешгӯии худро идома дода, Ӯ харобшавии Ерусалимро, ки дар иҳотаи лашкарҳо буд, пешгӯӣ кард, ки ба он Яҳудо аз кӯҳҳо гурезанд, он шаҳр аз он кишвар ба шаҳр надарояд, то ин рӯзҳо интиқом иҷро шавад, он чизе ки навишта шудааст, замини мусибати бузурге, ки мардуми он аз шамшер афтоданд, халқҳои асирро бурданд Ерусалим халқҳоро поймол кард, то даме ки маротиба халқҳо иҷро шуданд (Луқо 21:20-24). Пас аз он суханронӣ нооромиҳои кайҳонӣ нишонаҳо моҳ офтоб ситораҳо замин изтироб миллатҳо ҳайрат ғуррон ба баҳр одамон аз ҳуш рафтан даҳшат чӣ меояд ҷаҳон ҷасадҳои осмонӣ ба ларза он гоҳ хоҳанд дид, ки Писари Одам абр бо қудрат ҷалоли бузург меояд, вақте ки ин чизҳо оғоз мешаванд, бархоста сарҳоро бардоштанд, зеро расми наҷот назди шогирдони рӯҳбаландкунанда хондани аломатҳо вақтҳо мисли навдаи дарахти анҷир подшоҳиро мешиносанд Худо онҳоро огоҳ мекунад, дилҳои эҳтиёткор вазн накунанд, мастӣ ғамхорӣ мекунанд, ташвишҳои ҳаёт рӯзи наздик. Боб бо он ба анҷом мерасад, ки Ӯ маъбадро таълим медиҳад, ки шабҳо дар кӯҳи Зайтун ва субҳи барвақт мардумро таълим медод, Ӯ маъбади Ӯро мешунавад, ки таъсири афзояндаро дар байни шиддат гирифтани шиддат ба рӯйдодҳои ҳаваси ниҳоии бобҳои оянда мерасонад (Луқо 21:37-38).

Луқо 21:1 Ва ӯ боло нигариста, сарватдоронро дид, ки ҳадяҳои худро ба ганҷина мепартоянд.

Исо дид, ки одамони сарватманд ба хазинаи маъбад саховатмандона медиҳанд.

1: Саховатмандӣ на танҳо пул аст - Румиён 12:8

2: Садояи мо бояд қурбонӣ бошад - 2 Қӯринтиён 8:1-2

1: Масалҳо 3: 9-10 - Худовандро бо молу мулки худ ва бо ҳосили аввалини тамоми афзоиши худ ҷалол намо.

2: Малокӣ 3:10 - Ҳама даҳякро ба анбор оваред, то ки дар хонаи Ман ғизо бошад.

Луқо 21:2 Ва ӯ ҳамчунин як бевазани камбағалеро дид, ки дар он ҷо ду фулус меандохт.

Ин порча дар бораи Исо мушоҳида мекунад, ки бевазани камбағале ба маъбад ду фулус медиҳад.

1. Қувваи қурбониҳои хурд: Чӣ тавр мо метавонем бо каме фарқ кунем

2. Дили бевазан: Худо хидмати моро мебинад ва қадр мекунад

1. Марк 12:41-44 - Исо қурбонии бевазанро таъриф мекунад

2. 2 Қӯринтиён 8:1-5 - Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки аз рӯи имконияташон саховатмандона садақа кунанд

Луқо 21:3 Ва ӯ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал бештар аз ҳама андохт;

Ин бевазани бечора аз ҳама бештар саховатмандӣ кардааст.

1. Қудрати саховатмандӣ

2. Аҳамияти қурбонӣ

1. Марк 12:41-44 - Исо бевазанро барои саховатмандиаш таъриф мекунад.

2. 2 Қӯринтиён 8:1-5 - Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки қурбонӣ кунанд.

Луқо 21:4 Зеро ки ҳамаи инҳо аз фаровонии худ барои ҳадияҳои Худо андохтаанд, вале вай аз камбағалии худ тамоми дороии худро андохт.

Ин порча қурбонии аз ҳад зиёд ва садоқати бевазанеро, ки тамоми дороияшро ба ҳадияҳои Худо бахшидааст, нишон медиҳад.

1. Қувваи саховатмандӣ: Омӯзиши қурбонӣ бо имон

2. Фулуси бевазан: эътимод ба пешакии Худо

1. Марк 12:41-44 - Исо бевазанро барои имон ва қурбонии вай таъриф мекунад.

2. Такрори Шариат 15:7-11 - Амри Худо дар бораи саховатмандӣ ва кушодадаст будан ба ниёзмандон.

Луқо 21:5 Ва чунон ки баъзе касон дар бораи маъбад нақл карданд, ки он чӣ гуна бо сангҳои некӯ ва ҳадяҳо оро ёфтааст, гуфт:

Маъбад бо сангҳои зебо ва ҳадяҳо оро дода шуда буд.

1: Худо мехоҳад, ки мо худро бо неъматҳои нек оро диҳем ва онҳоро барои ҷалоли Ӯ истифода барем.

2: Зебоии маъбад инъикоси ҷалоли Худост.

1:1 Петрус 3:3-4? □ о нагузоред, ки ороиши шумо берунӣ бошад? Оё бофтани мӯй ва гузоштани ҷавоҳироти тиллоӣ, ё либосе, ки шумо мепӯшед? аммо ороиши шумо бигзор шахси ниҳони дил бо зебоии бепоёни рӯҳи ҳалим ва ором бошад, ки дар назари Худо хеле азиз аст. ??

2: Забур 45:13-14? □ вай подшоҳ аз зебоии ту мафтуни; ӯро эҳтиром кунед, зеро ки ӯ оғои шумост. Ҳама ҷалол аст малика дар ҳуҷраи худ, бо ҷомаҳои бо тилло бофташуда.??

Луқо 21:6 Дар бораи ин чизҳое ки шумо мебинед, айёме хоҳад омад, ки дар онҳо санг бар санги дигар намонад ва он сарнагун нахоҳад шуд.

Рӯзҳое фаро мерасад, ки маъбад вайрон мешавад ва як санг ҳам намемонад.

1. Муҳимияти зиндагӣ дар айни замон ва эътимод ба нақшаи Худованд.

2. Гузариши сохторҳои ҷисмонӣ ва доимии каломи Худо.

1. Забур 146:3-4 - "Ба мирон, ба писари одам, ки дар вай наҷот нест, таваккал накун. Вақте ки нафасаш тамом мешавад, ба замин бармегардад; дар ҳамон рӯз нақшаҳои ӯ нобуд мешаванд."

2. Ибриён 13:8 - «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

Луқо 21:7 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Эй Устод! ва вақте ки ин чизҳо воқеъ мешаванд, чӣ аломате хоҳад буд?

Мардум аз Исо пурсиданд, ки вайроншавии маъбад ва аломатҳои марбут ба он кай рӯй медиҳад.

1: Донистани нишонаҳои замон: Таълимоти Исо дар бораи охирзамон

2: Чӣ тавр ба охират омода шудан мумкин аст: Дарсҳои Исо дар бораи ҳалокати оянда

1: Матто 24:3-14 ??Таълимоти Исо дар бораи аломатҳои охирзамон

2: Матто 24:36-44 Таълимоти Исо дар бораи омодагӣ ба охирзамон.

Луқо 21:8 Ва гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки фирефта нашавед; зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, гӯянд: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва вақт наздик мешавад; пас аз ақиби онҳо наравед.

Ин порча муҳимияти эҳтиёткор буданро аз анбиёи козиб, ки ба номи Исо омада, худро Масеҳ мешуморанд, таъкид мекунад.

1. Тайёрӣ ба омадани Худованд: ҳушёр будан аз анбиёи козиб

2. Фирефта нашавед: Анбиёи козиб дар дунёи имруза

1. Ирмиё 29:8-9 "Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фиреб надиҳанд ва ба хобҳои худ, ки ба амал меоваред, гӯш надиҳед. зеро ки онҳо ба исми Ман ба шумо бардурӯғ нубувват мекунанд: Ман онҳоро нафиристодаам, мегӯяд Худованд».

2. 2 Петрус 2:1,3 «Аммо дар миёни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб низ хоҳанд буд, ки онҳо ба таври махфӣ бидъатҳои лаънатӣ ба вуҷуд меоранд, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба гардани худ меоваранд. ҳалокати зуд... Ва бо тамаъ бо суханони сохта аз ту тиҷорат хоҳанд кард».

Луқо 21:9 Аммо вақте ки шумо дар бораи ҷангҳо ва ошӯбҳо бишнавед, натарсед; зеро ки инҳо аввал бояд воқеъ шаванд; вале инти-хоб нагузаштааст.

Исо огоҳ мекунад, ки ҷангҳо ва ошӯбҳо хоҳанд буд, аммо натарсед, зеро интиҳо ҳанӯз наздик нест.

1. Дарси Исо оиди мубориза бо тарс ва изтироб.

2. Омӯзиши таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои душворӣ.

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, ёридиҳандаи ҳамешагии мо дар душвориҳо. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтоданд, гарчанде ки обҳои он ғуррон мекунанд. ва кафк ва кӯҳҳо аз баландшавии онҳо ба ларза меоянд».

2. Румиён 8: 28-29 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, кор мекунад. Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Худо мувофиқат кунанд. Писари Ӯ, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад».

Луқо 21:10 Ба онҳо гуфт: «Халқ бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард;

Ин оят дар бораи замони оянда сухан меронад, ки миллатҳо бо ҳамдигар даргир хоҳанд буд.

1. Муноқишаи дар пешистода: чӣ гуна бояд ба нооромиҳои пешомада омода шавад

2. Дар байни бесарусомонӣ сулҳ пайдо кардан: Чӣ тавр дар замонҳои душвор ба Худо таваккал кардан мумкин аст

1. Матто 24:6-7 - "Ва шумо дар бораи ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид. Бохабар бошед, ки ташвиш накашед; зеро ки ҳамаи ин бояд воқеъ шавад, аммо интиҳо ҳанӯз нест. Зеро халқ бар зидди халқ қиём хоҳад кард. , ва салтанат бар зидди салтанат».

2. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, Дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Бинобар ин мо ҳаросон нахоҳем шуд, гарчанде ки замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд."

Луқо 21:11 Ва дар ҳар ҷо зилзилаҳои азиме, ва қаҳтиҳо ва вабоҳо рӯй хоҳанд дод; ва манзараҳои даҳшатовар ва аломоти бузург аз осмон хоҳад буд.

Китоби Муқаддас офатҳои табиӣ, гуруснагӣ, вабоҳо ва манзараҳои даҳшатбор ва аломатҳои бузургро аз осмон пешгӯӣ мекунад.

1: Худо ҳама офатҳои табииро назорат мекунад, ҳатто вақте ки мо ин корро мекунем? шумо онро мефаҳмед.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва ҳатто ҳангоми дучор шудан бо офатҳои табиӣ имон дошта бошем.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Луқо 21:12 Аммо пеш аз ҳамаи ин ба хотири исми Ман ба шумо дасти худ дароз карда, шуморо таъқиб карда, ба куништҳо ва зиндонҳо хоҳанд супурд ва ба назди подшоҳон ва ҳокимон хоҳанд бурд.

Масеҳиён барои имонашон ба Исо таъқиб мешаванд, ҳабс карда мешаванд ва ҳатто ба назди ҳокимон оварда мешаванд.

1. Натарсед, ки новобаста аз он ки арзише бошад, дар имони худ устувор бошед.

2. Биёед фаромӯш накунем, ки худи Исо барои мавъиза кардани паёми башорат таъқиб карда шуд.

1. Аъмол 5:41 - Ҳавворион шод буданд, ки онҳо сазовори нангу номус барои исми Ӯ дониста шуданд.

2. 1 Петрус 4:12-16 - Эй маҳбубон, дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, тааҷҷубовар набошед, гӯё бо шумо ягон чизи аҷибе рӯй дода бошад.

Луқо 21:13 Ва он ба шумо барои шаҳодате хоҳад шуд.

Ин порча мегӯяд, ки ҳама таҷрибаҳо дар ҳаёт шаҳодати кори Худо дар ҳаёти мо хоҳанд буд.

1. «Шаҳодат дар бораи кори Худо дар ҳаёти мо»

2. «Зиндагӣ бо шаҳодат»

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба нафъи якҷоя аст".

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комил дошта бошад, то ки шумо комил ва комил бошед, чизе намерасад».

Луқо 21:14 Пас, дар дилҳои худ ҷойгир кунед, то дар бораи он ки чӣ ҷавоб диҳед, мулоҳиза накунед.

Исо ба мо дастур медиҳад, ки ба роҳнамоии Худо таваккал кунем ва дар бораи он ки мо ба вазъиятҳои душвор чӣ гуна муносибат хоҳем кард, хавотир нашавем.

1: ? □ Ут имони шумо ба Худо ва имон ба ҳидояти Ӯ?

2: ? □ о Аз ҷавобҳои худ ғамхорӣ накунед, ба Худо имон доред??

1: Матто 6:25-34 ?Хавотир нашав

2: Масалҳо 3:5-6 ?Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед

Луқо 21:15 Зеро ки Ман ба шумо даҳон ва ҳикмат хоҳам дод, ки ҳамаи душманони шумо наметавонанд онро рад кунанд ва муқобилат кунанд.

Исо ба шогирдонаш ваъда медиҳад, ки ба онҳо даҳон ва ҳикмат медиҳад, ки рақибони онҳо наметавонанд муқобилат кунанд ва ба муқобили он баҳс кунанд.

1. Исо ҳимоятгари мост: такя ба ҳикмати Худо дар замонҳои душворӣ

2. Далерӣ дар муқобили муқобилият: эътимод ба ваъдаҳои Худованд

Салиб-

1. Юҳанно 14:26 - ? □ Мададгор, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

2. 1 Қӯринтиён 1:25-27 - ? □ ё беақлии Худо аз одамон донотар аст, ва заъфи Худо аз одамон қавитар аст. Эй бародарон, ба даъвати худ назар андозед: на бисьёре аз шумо аз рӯи меъёрҳои ҷаҳонӣ хирадманд будед, на бисьёре тавоно будед, на бисьёре аз зоти олӣ буд. Аммо Худо нодононро дар ҷаҳон баргузид, то доноонро шарманда кунад; Худо нотавонро дар дунё интихоб кард, то тавоноро шарманда кунад.??

Луқо 21:16 Ва шуморо падару модар, ва бародарон, ва хешовандон ва дӯстон таслим хоҳанд кард; ва баъзе аз шуморо ба ҳалокат хоҳанд расонд.

Исо огоҳ мекунад, ки баъзе аз шогирдонаш аз дасти оила, дӯстон ва дигарон хиёнат ва марг хоҳанд дошт.

1. Дар замони хиёнат қувват ёфтан

2. Қувваи устуворӣ дар баробари душвориҳо

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Ибриён 12: 1-2 - Биёед дар мусобиқае, ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо истодагарӣ давем.

Луқо 21:17 Ва ҳама ба хотири исми Ман аз шумо адоват хоҳанд дошт.

Имондорон ба Исо аз ҷониби онҳое, ки ба имонашон шарик нестанд, таъқиб хоҳанд шуд.

1. Арзиши шогирдсозӣ: Бо вуҷуди таъқибот устувор истодан

2. Неъматҳои фитна: Чи гуна бояд дар сахтиҳо сабр кард

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2. 1 Петрус 4:12-13 - Эй маҳбубон, аз озмоиши оташин ҳайрон нашавед, вақте ки барои озмудани шумо ба сари шумо меояд, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад.

Луқо 21:18 Аммо ҳеҷ мӯе аз сари шумо талаф нахоҳад шуд.

Дар порча гуфта мешавад, ки як тори муй дар сари мо нобуд намешавад.

1: Худо бар зиндагии мо назорат мекунад, пас ба муҳофизати Ӯ таваккал кунед ва ҳеҷ гоҳ ба шумо осеб нахоҳед расид.

2: Новобаста аз он ки мо бо кадом мушкилот рӯ ба рӯ мешавем, Худо ҳамеша моро нигоҳ медорад ва моро таъмин мекунад.

1: Забур 91:4 - ? е туро бо парҳои худ мепӯшонад ва дар зери болҳои ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.??

2: Ишаъё 41:10 - ? гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам.??

Луқо 21:19 Бо сабри худ ҷонҳои худро соҳиб шавед.

Ин оят ба сабру тоқат дар баробари душвориҳо ташвиқ мекунад ва таваккал мекунад, ки Худо моро нигаҳ дорад.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душворӣ

2. Дар замонҳои душвор умед доштан

1. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонистӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ ғайриимкон аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад».

2. Румиён 5: 3-5 - "На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шуд».

Луқо 21:20 Ва ҳангоме ки Ерусалимро лашкар иҳота карда хоҳед дид, бидонед, ки харобии он наздик аст.

Исо мардуми Ерусалимро ҳушдор дод, ки онҳоро лашкарҳо иҳота мекунанд ва ин аз харобшавии шаҳр шаҳодат медиҳад.

1. Худо барои амалӣ намудани нақшаҳои ниҳоии худ вақтҳои душворро истифода мебарад.

2. Нақшаҳои Худо ҳамеша аз нақшаҳои мо бузургтаранд.

1. Ирмиё 29:11 - ? □ ё ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ? □ ланҳост, ки шуморо обод кунад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.??

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Луқо 21:21 Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудо ҳастанд, ба кӯҳҳо гурезанд; ва онҳое ки дар миёни он ҳастанд, берун раванд; ва онҳое ки дар кишварҳо ҳастанд, ба он дохил

нашаванд.

Исо огоҳ мекунад, ки сокинони Яҳудо бояд ба кӯҳҳо гурезанд ва ба шаҳрҳо надароянд, дар ҳоле ки онҳое, ки дар шаҳрҳо ҳастанд, бояд онҳоро тарк кунанд.

1. Муҳимияти омодагӣ ба замонҳои номуайян.

2. Чӣ тавр ба огоҳиҳои Худо дар Китоби Муқаддас ҷавоб додан мумкин аст.

1. Матто 24:16-18 - "Он гоҳ онҳое ки дар Яҳудия ҳастанд, бигзор ба кӯҳҳо гурезанд; касе ки дар бом аст, барои гирифтани он чи дар хонаи худ аст, поён нафурояд, ва касе ки дар саҳро аст. барои гирифтани ҷомаи ӯ барнагардед, ва инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, пас мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарон бегуноҳ бошед.

2. Ишаъё 26:20-21 - ? эй қавми ман, ба ҳуҷраҳои худ дароед ва дарҳои худро аз паси худ маҳкам кунед; то даме ки ғазаб гузашт, каме пинҳон шавед. Зеро инак, Худованд аз макони Худ берун меояд, то ки сокинони заминро барои гуноҳашон ҷазо диҳад, ва замин хуни бар он рехташударо ошкор хоҳад кард, ва куштагони худро дигар намепӯшонад.

Луқо 21:22 Зеро ин айёми интиқом аст, то ҳар он чи навишта шудааст, ба амал ояд.

Рӯзҳои интиқом дар ин ҷо барои иҷро кардани ҳама чизҳои навишташуда.

1. Нақшаи Худо барои наҷот: Рӯзҳои интиқом барои мо чӣ маъно доранд

2. Қудрати иҷрошавӣ: Фаҳмидани аҳамияти Луқо 21:22

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Он аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд.??

2. Ишаъё 35:4 - "Ба онҳое ки дили пурташвиш доранд, бигӯед, ки ? е қавӣ; натарсед! Инак, Худои шумо бо интиқом, бо мукофоти Худо меояд. Ӯ омада, шуморо наҷот хоҳад дод.??

Луқо 21:23 Аммо вой бар ҳоли ҳомиладорон ва ширдорон дар он айём! зеро ки дар замин мусибати бузурге ва ғазаби ин қавм хоҳад буд.

Дар рӯзҳои оянда ба онҳое, ки ҳомиладор ё ширдеҳ ҳастанд, ғаму ғазаби бузург хоҳанд омад.

1. Таваккал ба Худо дар лахзахои сахт

2. Дар замонҳои душвор ҳамдардӣ зоҳир кардан

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

Луқо 21:24 Ва онҳо ба дами шамшер хоҳанд афтод, ва ба асирӣ дар миёни ҳамаи халқҳо бурда хоҳанд шуд; ва Ерусалим поймоли ғайрияҳудиён хоҳад шуд, то даме ки замони халқҳо анҷом ёбад.

Вақте ки иродаи Худо иҷро мешавад, замони халқҳо ба охир мерасад.

1: Нақшаи Худо ҳамеша беҳтарин нақша аст.

2: Ба Худо ва иродаи Ӯ дар оянда таваккал кунед.

1: Ирмиё 29: 11-13 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на ба бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад. Он гоҳ шумо Маро мехонед ва биёед ва ба ман дуо гӯед, ва ман шуморо мешунавам, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед, Маро хоҳед ҷуст ва ёбед».

2: Масалҳо 16:3 - "Кори худро ба Худованд супор, ва нақшаҳои ту амалӣ хоҳанд шуд".

Луқо 21:25 Ва дар офтоб ва моҳ ва дар ситорагон аломатҳо пайдо хоҳанд шуд; ва бар замин халқҳо бо изтироб ва изтироб; баҳр ва мавҷҳо ғуррон;

Ҷаҳон дар изтироб ва бесарусомонӣ аст, ки бо нишонаҳо дар осмон ва баҳрҳои ғуррон шаҳодат медиҳанд.

1. Худо назорат мекунад, ҳатто вақте ки ҷаҳони атрофи мо худро аз назорат берун ҳис мекунад.

2. Мо метавонем оромиро дар таваккал ба Худо дар миёни бесарусомонӣ пайдо кунем.

1. Ишаъё 26:3-4 - "Онеро, ки фикраш дар туст аст, дар осоиштагии комил нигоҳ доред, зеро ӯ ба ту таваккал мекунад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро Худованд Худо санги ҷовидонӣ аст".

2. Забур 46:10-11 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!"

Луқо 21:26 Дилҳои одамон аз тарс ва аз ғамхории он чи бар замин меоянд, ноумед мешавад, зеро ки қувваҳои осмон ба ларза хоҳанд афтод.

Ҷаҳон пур аз номуайянӣ ва тарс аст ва дар ниҳоят қудрати Худо пирӯз хоҳад шуд.

1: "Натарс: Худо назорат мекунад"

2: "Қудрати Худо тарсро мағлуб мекунад"

1: Isaiah 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости Худ дастгирӣ мекунам."

2:2 Тимотиюс 1:7 - "Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро ато накардааст, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солимро додааст".

Луқо 21:27 Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки дар абр бо қудрат ва ҷалоли азим меояд.

Исои Масеҳ дар абр бо қудрат ва ҷалоли бузург меояд.

1. Бозгашти Исо: Он чизе ки мо метавонем интизор шавем

2. Қудрат ва ҷалоли Исо??Бозгашт

1. Дониёл 7:13-14? □ дар рӯъёҳои шаб диданд, ва инак, касе мисли Писари Одам бо абрҳои осмон омада, назди Қадими айём омад, ва Ӯро пеши Ӯ наздик оварданд. Ва ба ӯ салтанат ва ҷалол ва салтанате дода шудааст, ки ҳамаи қавмҳо, миллатҳо ва забонҳо ба Ӯ хизмат кунанд: салтанати ӯ салтанати ҷовидонӣ аст, ки гузарон нест, ва салтанати ӯ он чизе ки несту нобуд нахоҳад шуд. ??

2. Ваҳй 19:11-16? □ ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак, аспи сафед; ва Нишинандаи Ӯ Мӯъмин ва Ҳақ номида шуд, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад. Чашмонаш мисли шӯълаи оташ буд, ва бар сараш тоҷҳои зиёде буданд; ва номе навишта шуда буд, ки онро ҷуз худаш ҳеҷ кас намедонист. Ва дар танаш ҷомаи ба хун ғӯтонда дар тан дошт, ва номи ӯ Каломи Худо номида шудааст. Ва лашкарҳое ки дар осмон буданд, савори аспҳои сафед, ки дар тан катони тоза, сафед ва пок дар бар доштанд, аз ақиби Ӯ мерафтанд. Ва аз даҳони ӯ шамшери тез мебарояд, то ки бо он халқҳоро бизанад, ва онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард; Ва дар либосаш ва дар рони худ номе дорад: «Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд».

Луқо 21:28 Ва ҳангоме ки ин чизҳо ба амал ояд, ба боло нигаред ва сарҳои худро боло кунед; зеро ки фидияи ту наздик аст.

Исо ба пайравонаш мегӯяд, ки ба боло нигоҳ кунанд ва умедвор бошанд, зеро кафорати онҳо наздик аст.

1. Умед ба Худованд: Нигоҳе ба пеш ба наҷот

2. Ба боло нигоҳ кардан: Дар хотир доштан, ки наҷот наздик аст

1. Ишаъё 25:9 - Ва дар он рӯз гуфта хоҳад шуд: "Инак, ин Худои мост; Мо мунтазири Ӯ будем, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод: ин Худованд аст; мунтазири У будем, аз начоташ шоду шод мешавем.

2. ба Румиён 13:11 - Ва чун медонист, ки вақти он расидааст, ки ҳоло вақти аз хоб бедор шудан фаро расидааст: зеро ки ҳоло наҷоти мо назар ба он вақте ки мо имон овардем, наздиктар аст.

Луқо 21:29 Ва ба онҳо масале гуфт; Инак, дарахти анҷир ва ҳамаи дарахтон;

Исо таълим медиҳад, ки Худо ҳама чизеро, ки мо лозим аст, таъмин хоҳад кард.

1: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки дар тамоми ҷабҳаҳои ҳаёти мо моро таъмин мекунад.

2: Мо бояд ба Худо ва ваъдаҳои Ӯ имон дошта бошем, зеро медонем, ки Ӯ моро таъмин хоҳад кард.

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба Худо таваккал кунем, то моро дар кӯҳистон таъмин кунад.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми ниёзҳои моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ таъмин мекунад.

Луқо 21:30 Вақте ки онҳо ҳоло тирандозӣ мекунанд, шумо худатон мебинед ва медонед, ки тобистон наздик аст.

Тобистон наздик аст.

1: Мо бояд ба мавсими тобистони оянда омода шавем ва онро ба таври оддӣ қабул накунем.

2: Шодии фасли тобистонро қабул кунед ва барои лаззат бурдан вақт ҷудо кунед.

1: Воиз 3:1-8 - Ҳар бир нарсанинг ўз вақти бор, осмондаги ҳар бир ишнинг ўз вақти бор.

2: Забур 65:9-13 - Ту заминро ғамхорӣ мекунӣ ва онро об медиҳӣ; Шумо онро ба таври фаровон бой мегардонед. Солро бо неъмати худ тоҷ мекунӣ, Аробаҳо аз фаровонӣ пур мешавад.

Луқо 21:31 Ҳамин тавр, шумо, вақте ки ин чизҳо воқеъ мешавад, бидонед, ки Малакути Худо наздик аст.

Малакути Худо наздик аст.

1: Худо наздик аст, пас даст дароз кунед ва Ӯро дар дили худ даъват кунед.

2: Бо Худо наздик, мо бояд барои адолат ва қудсият кӯшиш кунем.

1: Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед.

2: Забур 34:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

Луқо 21:32 Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл аз олам нагузашта, ҳамааш ба амал ояд.

Ин порча нишон медиҳад, ки воқеаҳои пешгӯии Исо пеш аз марги насли ҳозира ба амал меоянд.

1. Мо бояд дар баробари ояндаи номуайян содиқ бошем ва ба Худованд ва ваъдаҳои Ӯ эътимод кунем.

2. Пешгӯиҳои Исо аниқанд ва иҷро хоҳанд шуд; мо бояд ба омадани Ӯ омода бошем.

1. Матто 24:34 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ин насл албатта аз олам нагузаштааст, то ҳамаи ин чизҳо воқеъ нашавад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Луқо 21:33 Осмон ва замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

Ин оят бар пояи каломи Худо таъкид мекунад.

1: Каломи Худо абадӣ боқӣ мемонад

2: Доимии Каломи Худо

1:1 Петрус 1:25 - "Аммо каломи Худованд то абад пойдор аст. Ва ин аст каломе ки ба воситаи Инҷил ба шумо мавъиза карда мешавад."

2: Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Луқо 21:34 Ва худатонро эҳтиёт кунед, ки мабодо дилҳои шумо аз серӣ, мастӣ ва ғамхории зиндагии дунё пур шавад, ва он рӯз ногаҳон бар шумо ояд.

Хулоса: Аз хатарҳои аз ҳад зиёд дилбастагӣ ва банд будан бо зиндагӣ огоҳ бошед, то рӯзи оянда ба ногаҳонӣ дучор нашавед.

1. Хатарҳои аз ҳад зиёд - Луқо 21:34

2. Ба назар гирифтани ҳаёт - Луқо 21:34

1. Масалҳо 23:20-21 - Дар байни майхӯрон ва гӯштхӯрони пурхӯр набошед; 3-он ки майхӯру пурхӯр ба фақр ояд, Ва хоболудӣ ба одами латта мепӯшонад.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи эҳтиёҷ гап мезанам, зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате, ки набошам , қаноатманд бошам: ман медонам, ки чӣ гуна хор шуданро медонам ва чӣ тавр фаровон шуданро медонам. Дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз ман сер буданро ва гурусна буданро, ҳам фаровон буданро ва ҳам аз ниёзмандиро омӯхтам. Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Луқо 21:35 Зеро ки он ба ҳамаи сокинони рӯи тамоми замин ҳамчун дом хоҳад афтод.

Тамоми замин ба дом афтода мешавад.

1: Худо барои ҳамаи одамон доме мегузорад, то ба онҳо хотиррасон кунанд, ки ба Ӯ содиқ монданд.

2: Мо бояд ҳамеша аз домҳои дунё огоҳ бошем ва дар имони худ устувор бошем.

1: Ибриён 10:36 - Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардаед, ваъдаро қабул кунед.

2:1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки

шумо ба он тоб оварда тавонед.

Луқо 21:36 Пас, ҳушёр бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори раҳоӣ ёфтан аз ҳамаи ин чизҳои оянда ва дар пеши Писари Одам истода бошед.

Ин порча аз Луқо хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр бошанд ва ҳамеша дуо гӯянд, то онҳо сазовори истодан дар назди Исо пайдо шаванд.

1. Тайёрӣ ба истодан дар назди Исо: Қувваи ҳушёрӣ ва дуо

2. Даъват барои сазовор мондан: Даъват барои мондан дар ҳузури Масеҳ

1. Матто 24:42–44; ? □ Пас, ҳушёр бош, зеро намедонӣ, ки Парвардигорат дар кадом рӯз меояд. Аммо инро бифаҳмед: Агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом шаб меояд, бедор меистод ва намегузошт, ки хонааш дарояд. Пас шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед.??

2. 1 Таслӯникиён 5:17; ? □ шуоъ беист.??

Луқо 21:37 Ва рӯзона Ӯ дар маъбад таълим медод; ва шабона берун рафта, дар кӯҳе, ки кӯҳи Зайтун ном дорад, сукунат кард.

Исо рӯзона таълим медод ва шабро дар кӯҳи Зайтун мегузаронд.

1. Муҳимияти намунаи Исо барои пайравӣ кардан.

2. Имон доштан ба Исо ҳамчун муаллим ва Худованди мо.

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Юҳанно 14:6 - "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман".

Луқо 21:38 Ва тамоми мардум субҳи барвақт назди Ӯ ба маъбад меомаданд, то ки суханони ӯро бишнаванд.

Одамон субҳи барвақт ба маъбад омаданд, то суханони Исоро гӯш кунанд.

1. Каломи Худо бояд афзалияти мо бошад: Аз намунаи онҳое, ки дар Луқо 21:38 навишта шудаанд, омӯхтан.

2. Барои Исо вақт ҷудо кунед: Муҳимияти дар ҷои аввал гузоштани вақт барои шунидан аз Ӯ.

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ ба Худованд суруд хонед».

Луқо 22 нақшаи зидди Исо, зиёфати охирин, дуо ва ҳабси Исо дар кӯҳи Зайтун, рад кардани Исо аз ҷониби Петрус ва мурофиаи Исо дар назди Шӯрои Олиро дар бар мегирад.

Параграфи 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки пешвоёни дин қасд доштанд, ки Исоро бидуни шӯру ғавғои ҷамъиятӣ бикушанд. Яҳудои Исқарьют, яке аз шогирдонаш, розӣ шуд, ки Ӯро барои пул таслим кунад (Луқо 22:1-6). Вақте ки иди Фисҳ наздик мешуд, Исо ба Петрус ва Юҳанно дастур дод, ки дар Ерусалим барои хӯрдани таоми Фисҳ ҳуҷра тайёр кунанд. Дар ин зиёфати охирин бо шогирдонаш Ӯ нон шикаст ва шаробро ҳамчун рамзи бадан ва хуни Худ, ки барои онҳо дода мешавад, тақсим кард. Ӯ ҳамчунин пешгӯӣ кард, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат мекунад (Луқо 22:7–23).

Параграфи 2: Дар байни шогирдон баҳсе ба миён омад, ки кӣ бузургтар ҳисобида мешавад, аммо Исо ба онҳо таълим дод, ки бузургтар бояд мисли хурдтарине ҳукмронӣ кунад, ки мисли шахсе, ки ба роҳбарии ғулом хизмат мекунад, ба мафҳумҳои қудрати ҷаҳонии муқобилат мекунад (Луқо 22:24-27). Пас аз он ӯ бо онҳо аҳд баст, ки дар Малакути Ӯ дар сари суфраи Ӯ нӯшиданӣ хоҳанд шуд, бар тахтҳо доварӣ мекунанд, ки дувоздаҳ сибти Исроилро эътироф мекунанд, ки озмоишҳои давомдори ҳамсафарии онҳоро эътироф мекунанд, аммо инчунин рад кардани Шимъӯни Петрусро пешгӯӣ карда буд, сарфи назар аз изҳороти ӯ, ки тайёр аст ба зиндон равад, ҳатто марг ӯро бовар кунонд. пас аз афтодан баргаштанд, бояд бародаронро қавӣ гардонад (Луқо 22:28-34). Дастурҳои минбаъда бо худ кардани пойафзоли халтаҳои ҳамён ва инчунин шамшер хариданд, ки дар он вазъият тағйир меёбад, ки дар он ҷо онҳо бар хилофи миссияҳои қаблӣ бо душманӣ дучор мешаванд (Луқо 22:35-38).

Сархати 3: Пас аз ин, онҳо ба кӯҳи Зайтун рафтанд, ки дар он ҷо Ӯ дар бораи ранҷу

азоби дарпешистода бо самимият ба Худо дуо кард, вале ҳудро ба иродаи Худо таслим кард, дар ҳоле ки фариштае аз осмон зоҳир шуд, ки Ӯро қувват мебахшид. : 39-44). Пас аз дуо, вақте ки шогирдон баргашта буданд, ғаму андӯҳи хобро диданд, онҳоро ҳушдор дод, ки дуо гӯед, ки ба васвасаҳо наафтед, дар ҳамон лаҳза издиҳом омаданд, ки Яҳудо бо пешашон ба онҳо хиёнат кард, Ӯро бӯса кард ва ҳабс кард, сарфи назар аз муқовимати кӯтоҳи шогирде, ки ғуломи саркоҳинро зад, гӯши росташро бурида, шифо дод гуфт: Дигар ин нест. !' нишон медиҳад, ки рад кардани муқовимати зӯроварӣ роҳи ранҷу азобро нақшаи илоҳӣ интихоб кардааст (Луқо 22:45-53). Боби боқимонда инкори секаратаи Петрусро қайд мекунад, ки Исо иҷро шудани пешгӯии қаблан бонг задани хурӯс ба ӯ хотиррасон мекунад, ки суханони боиси таҷовузи талху гиряи тавба ва тамасхури зӯроварии ҷисмонии посбонон бо саволи куфрона дар назди шӯрои шӯро аст, ки оё Писари Масеҳ Худо ҳақиқатро тасдиқ карда гуфтааст, ки "Ту ман мегӯй" боз эълон кард "Аммо аз акнун бар Писари Одам, дасти рости қудрати Худо хоҳад нишаст». Вақте ки бевосита пурсиданд, ки оё ӯ Писар аст, Худо ҷавоб дод, ки "Ту мегӯй, ки ман ҳастам" ва онҳо ба хулосае омаданд, ки шаҳодати дигар лозим нест, зеро шунидани куфр рӯзи дигар марги расмии маҳкумиятро гузоштанд (Луқо 22:54-71).

Луқо 22:1 Иди фатир, ки Фисҳ номида мешавад, наздик мешуд.

Иди фатир, ки бо номи Фисҳ маъруф аст, наздик мешуд.

1. Аҳамияти иди Фисҳ дар ҳаёти Исо

2. Маънои нони фатир дар Китоби Муқаддас

1. Хуруҷ 12:14–20; контекст: Дастурҳо оид ба нигоҳ доштани иди Фисҳ

2. 1 Қӯринтиён 5:7–8; контекст: Аҳамияти нони фатир дар ҳаёти масеҳӣ

Луқо 22:2 Саркоҳинон ва китобдонон дар ҷустуҷӯи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро бикушанд; зеро аз мардум метарсиданд .

Ин порча тарси саркоҳинон ва китобдонон аз Исо ва хоҳиши куштани ӯро тасвир мекунад.

1. Тарс аз Худованд: Фаҳмидани тарсе, ки Исо илҳом бахшидааст

2. Хавфи роҳбарии ноодилона: Баррасии тарси саркоҳинон ва китобдонон

1. Масалҳо 1:7 - «Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; Аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд».

2. Матто 7:24-27 - «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард: ва борон борид, обхезиҳо ва шамолҳо борид. вазида, ба он хона зад; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд. Аммо ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад, ва онҳоро ба ҷо наоварад, мисли марди нодоне хоҳад буд, ки хонаи худро бар рег бино кард; ва афтод. Ва суқути он бузург буд».

Луқо 22:3 Баъд Шайтон ба даруни Яҳудо, ки Исқарют ном дошт ва аз шумораи дувоздаҳ нафар буд, дохил шуд.

Шайтон ба назди Яҳудои Исқарют, ки яке аз дувоздаҳ шогирд буд, даромад.

1. Хатари иҷозат додани гуноҳ дар ҳаёти мо

2. Кувваи душман дар хаёти мо

1. Яъқуб 4:7 «Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

2. Эфсӯсиён 6:10-12 «Дар охир, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем».

Луқо 22:4 Ва ӯ рафта, бо саркоҳинон ва сардорон гуфтугӯ кард, ки чӣ тавр Ӯро ба онҳо таслим кунад.

Хиёнати Исо ба Исо аз ҷониби Яҳудо пешгӯй шудааст.

1: Хиёнат кардан ҳеҷ гоҳ осон нест - ҳатто ба Исо хиёнат карда шуд.

2: Қурбонии ниҳоии Исо аз хиёнати Яҳудо буд.

1: Юҳанно 15:13 - "Дар ҳеҷ кас муҳаббати бузургтар аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад."

2: Забур 55: 12-14 - "Зеро ки душмане набуд, ки маро таҳқир мекард; он гоҳ ман метавонистам онро таҳаммул мекардам; на он ки аз ман нафрат мекард, ки худро бар ман баланд мебардорад; он гоҳ аз ӯ пинҳон мешудам: Аммо ту, эй марди ба ман баробар, роҳбалади ман ва ошнои ман будӣ; Мо бо ҳам маслиҳати ширин карда, бо ҳамроҳӣ сӯи хонаи Худо мерафтем».

Луқо 22:5 Ва онҳо шод шуданд ва аҳд карданд, ки ба ӯ пул медиҳанд.

Шогирдон аз додани пул ба Исо хурсанд шуданд.

1. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ гуна додан метавонад боиси шодӣ гардад

2. Арзиши миннатдорӣ: Чӣ тавр қадршиносӣ метавонад муносибатҳоро мустаҳкам кунад

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2. Филиппиён 4:6 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Луқо 22:6 Ва Ӯ ваъда дод ва фурсат меҷуст, ки дар ҳузури мардум Ӯро ба онҳо таслим кунад.

Яҳудо ба Исо хиёнат кард, гарчанде ки ӯ ваъда дода буд, ки ин корро намекунад.

1. Хиёнати Исо: Фаҳмидани ҳадаф ва дарсҳои он

2. Нигоҳ доштани имон дар муқобили хиёнат

1. Ишаъё 53:3–5

2. Юҳанно 13:18–30

Луқо 22:7 Ва рӯзи иди фатир фаро расид, ки фисҳ бояд кушта шавад.

Дар рӯзи иди фатир барраи фисҳ бояд қурбонӣ карда шавад.

1. Қурбонии Барраи Фисҳ: Фаҳмидани маънои кафорат

2. Қувваи рамзӣ: омӯхтани аҳамияти нони фатир дар Китоби Муқаддас

1. Хуруҷ 12:1-14 (Дастури Худо ба исроилиён дар бораи қурбонии барраи иди Фисҳ)

2. Юҳанно 1:29 (Исо ҳамчун Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад)

Луқо 22:8 Ва Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Биравед ва барои мо иди фисҳро тайёр кунед, то бихӯрем».

Исо Петрус ва Юҳанноро барои тайёр кардани таоми фисҳ мефиристад.

1. "Қудрати хизмат: Чӣ тавр Петрус ва Юҳанно ба амри Исо пайравӣ карданд"

2. «Маънои иди фисҳ: қурбонии Исо ва кафорати мо»

1. Матто 26:17-30 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. Хуруҷ 12:1-14 - Аввалин Фисҳ тасвир шудааст

Луқо 22:9 Ба Ӯ гуфтанд: «Дар куҷо мехоҳӣ, ки мо тайёр кунем?

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки таоми фисҳро тайёр кунанд.

1: Муҳимияти риояи дастурҳои Исо дар ҳаёти мо.

2: Тайёрӣ ба ҳаёти хидмат ба Худо.

1: Матто 6:33 - Аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Луқо 22:10 Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Инак, вақте ки ба шаҳр медароед, марде бо шумо рӯ ба рӯ хоҳад шуд, ки кӯзаи обро мебардорад; аз паи ӯ ба хонае, ки ба он ҷо медарояд.

Исо ба шогирдонаш супориш медиҳад, ки ҳангоми ворид шудан ба шаҳре, ки кӯзаи об дошт, пайравӣ кунанд ва ба хонае, ки он мард медарояд, бираванд.

1. Қудрати итоаткорӣ - Исо ба мо таълим медиҳад, ки риояи дастурҳои Худо бо итоат калиди кушодани сарнавишти мост.

2. Муҳимияти дили кушод - Исо ба мо нишон медиҳад, ки кушода будан ба дастуроти Худо метавонад моро ба ҷойҳои баракатҳои ғайричашмдошт расонад.

1. Такрори Шариат 28:2 - "Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ гӯш диҳӣ".

2. Матто 7:7 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд".

Луқо 22:11 Ва шумо ба соҳиби хона бигӯед: "Устод ба ту мегӯяд: "Меҳмонхона куҷост, ки дар он ҷо бо шогирдони худ таоми фисҳро бихӯрам?

Исо мепурсад, ки дар куҷо бо шогирдонаш таоми фисҳро хӯрдан мумкин аст.

1. Қувваи даъват: Чӣ тавр Исо шогирдонашро ба таоми фисҳ даъват кард

2. Маънои таоми Фисҳ: Фаҳмидани аҳамияти он барои Исо ва шогирдонаш

1. Юҳанно 13:1-2, «Ҳоло пеш аз иди фисҳ, вақте ки Исо донист, ки соати Ӯ расидааст, ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад, ва онҳоеро, ки дар ҷаҳон буданд, дӯст медошт, онҳоро дӯст медошт. поён. Ва дар вақти таоми шом иблис аллакай дар дили Яҳудои Исқариют, писари Шимъӯн қарор дод, ки ба ӯ хиёнат кунад».

2. Матто 26:17-20, «Дар рӯзи якуми фатир шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: "Дар куҷо мо мегузорем, ки барои ту хӯрдани иди Фисҳ омода кунем?" Гуфт: «Ба шаҳр назди марде бирав ва ба ӯ бигӯ: «Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст». Ман дар хонаи ту бо шогирдони худ иди Фисҳро мегузаронам.” Ва шогирдон ончунон ки Исо фармуда буд, ба ҷо оварда, иди фисҳро тайёр карданд».

Луқо 22:12 Ва ба шумо як болохонаи калонеро, ки муҷаҳҳаз шудааст, нишон медиҳад: дар он ҷо тайёр кунед.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки барои иди Фисҳ як ҳуҷраи калон тайёр кунанд.

1. Имони Исо ба шогирдонаш: Чӣ тавр Исо ба мо бовар мекунад ва барои иҷрои корҳои бузург қувват мебахшад.

2. Тайёрӣ ба иди Фисҳ: Нигоҳе ба он ки чӣ тавр Исо шогирдонашро ба зиёфати охирин омода кардааст.

1. Матто 26:20-25 - Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки чӣ тавр иди Фисҳро ҷашн гиранд.

2. Юҳанно 13:1-17 - Исо дар вақти таоми фисҳ пойҳои шогирдонро мешӯяд.

Луқо 22:13 Ва онҳо рафта, ончунон ки Ӯ ба онҳо гуфта буд, ёфтанд ва иди фисҳро тайёр карданд.

Исо ба шогирдонаш гуфт, ки рафта иди Фисҳро тайёр кунанд.

1. Қудрати суханони Исо: Чӣ тавр дастурҳои Исо қудрати Ӯро нишон медиҳанд.

2. Муҳимияти итоат кардани Исо: Чаро мо бояд ба аҳкоми Исо гӯш диҳем?

1. 1 Юҳанно 5:3 - "Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест".

2. Филиппиён 2:12-13 - "Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, на танҳо дар ҳузури ман, балки ҳоло бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарс ва ларзон ба амал оваред. Зеро ки ин Худост. ки дар

шумо хам барои хохиш ва хам ба амал баровардани хушнудии У амал мекунад».

Луқо 22:14 Ва ҳангоме ки соат фаро расид, ӯ дувоздаҳ ҳавворӣ бо ӯ нишаст.

Исо ва дувоздаҳ расулон барои мубодилаи зиёфати охирин ҷамъ омаданд.

1. Қудрати ҷомеа: Дарсҳо аз зиёфати охирин

2. Омӯзиши пайравӣ: Намунаи Исо дар итоаткорӣ

1. Ибриён 13:15-16 - Ба воситаи Исо, биёед ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано - самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем. Ва некӣ кардан ва ба дигарон шарик шуданро фаромӯш накунед, зеро аз ин гуна қурбониҳо Худо хушнуд аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 11:23-26 - Зеро он чиро, ки ба шумо супурдаам, аз Худованд гирифтам: Исои Худованд дар шабе, ки Ӯ таслим карда шуд, нонро гирифт ва чун шукрона гуфт, пора кард ва гуфт , «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумост; ин корро ба ёди Ман бикун». Ҳамин тавр, пас аз хӯроки шом косаро гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди ҷадид дар хуни Ман аст; Ҳар гоҳ, ки онро бинӯшед, ба ёди Ман бикунед». Зеро ҳар гоҳ ки ин нонро бихӯред ва ин косаро менӯшед, марги Худовандро эълон мекунед, то даме ки Ӯ биёяд.

Луқо 22:15 Ба онҳо гуфт: «Бо хоҳиши ман ин фисҳро пеш аз уқубат кардан мехостам, ки бо шумо бихӯрам;

Исо пеш аз маргаш изҳор дошт, ки бо шогирдонаш иди Фисҳро бихӯрад.

1. Дархости охирини Исо: Намунае барои хидмат ба якдигар

2. Қурбонии Исо: Муҳаббати Ӯ ба мо

1. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 22:16 Зеро ки ба шумо мегӯям: дигар аз он нахоҳам хӯрд, то даме ки он дар Малакути Худо ба амал ояд.

Ин порча дар бораи изҳороти Исо сухан меронад, ки ӯ то даме ки дар Малакути Худо иҷро нашавад, аз таоми Фисҳ намехӯрад.

1. Иҷрои иди Фисҳ дар Малакути Худо

2. Аҳамияти қурбонии Исо

1. Матто 26:17–19 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. Ваҳй 19:6-9 - Исо ҳамчун Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд зоҳир шуд

Луқо 22:17 Ва косаро гирифта, шукргузорӣ кард ва гуфт: «Инро гирифта, байни худ тақсим кунед.

Ба шогирдон як пиёла шароб доданд ва дастур доданд, ки онро байни худ тақсим кунанд. 1: Ба намунаи Исо оиди мубодила ва миннатдорӣ бояд пайравӣ кард. 2: Ба намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва хидмат ба дигарон бояд пайравӣ кард. 1: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи рақобат ё кибр ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. 2: Юҳанно 13:12-17 - Исо фурӯтанона пойҳои шогирдонашро шуст, то намунаи он ки мо бояд ба якдигар хизмат кунем.

Луқо 22:18 Зеро ба шумо мегӯям: то даме ки Малакути Худо биёяд, аз меваи ток нахоҳам нӯшид.

Вақте ки Исо аз меваи ток бинӯшад, Малакути Худо меояд.

1. Малакути Худо меояд - Луқо 22:18

2. Подшоҳии Худоро бо сабр интизорем - Луқо 22:18

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо Кӯдак таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст: ва ҳукумат бар дӯши Ӯ хоҳад буд: ва номи Ӯ аҷиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Ваҳй 22:20 - Шахсе ки ба ин чизҳо гувоҳӣ медиҳад, мегӯяд: "Ба зудӣ меоям".

омин. Бо вуҷуди ин, биё, эй Худованд Исо.

Луқо 22:19 Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора карда, ба онҳо дода, гуфт: «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман бикунед».

Исо нонро гирифта, шукрона гуфт, пора карда, ба шогирдон дод ва гуфт, ки ин корро ба ёди Ӯ кунанд.

1. Маънои муошират: Таҳқиқи Луқо 22:19

2. Тӯҳфаи Исо: Мулоҳиза дар бораи аҳамияти муошират

1. 1 ба Қӯринтиён 11:23-26 - Зеро ки ман аз Худованд он чиро ба шумо супурдам, гирифтам, ки Исои Худованд ҳамон шабе, ки ӯро таслим карда буданд, нон гирифт; , ва гуфт: "Бигир, бихӯр: ин Бадани Ман аст, ки барои шумо шикаста шудааст; инро ба ёди Ман кунед".

2. Юҳанно 6:51-58 - Ман нони зинда ҳастам, ки аз осмон нозил шуд: агар касе аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне, ки Ман медиҳам, Бадани Ман аст, ки барои он медиҳам. зиндагии дунё.

Луқо 22:20 Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: "Ин коса аҳди ҷадид дар хуни Ман аст, ки барои шумо рехта мешавад".

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо тавассути хуни рехтаи худ Аҳди навро барқарор кард.

1: Доимии қурбонии Исо ва қудрати Аҳди Ҷадид.

2: Аҳамияти марги Масеҳ ва аҳамияти коса.

1: Ирмиё 31:31-33 - ваъдаи Худо дар бораи Аҳди нав.

2: 1 Қӯринтиён 11:25 - Муҳимияти хӯрдани коса дар хотираи марги Исо.

Луқо 22:21 Аммо инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари дастархон аст.

Исо пешгӯй карда буд, ки яке аз шогирдонаш дар ҳоле ки онҳо барои зиёфати охирин ҷамъ омада буданд, ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Хатари хиёнат: Чӣ тавр бояд ошкор ва пешгирӣ аз хиёнат

2. Ёдраскуниҳои оромбахш: Худо дар назорати ҳолатҳои номусоид аст

1. Матто 26:21-25: Вақте ки Исо бори аввал хиёнаташро пешгӯй кард.

2. Забур 54:12-14: Муҳофизати Худо аз душманони хиёнаткор.

Луқо 22:22 Ва Писари Одам дар ҳақиқат ҳамон тавре ки муқаррар шуда буд, меравад; лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки ба василаи вай Ӯро таслим мекунад!

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки Ӯро, чунон ки пешакӣ муайян карда шуда буд, таслим хоҳанд кард, вале аз шахсе, ки ин корро мекунад, огоҳ мекунад.

1. Қурбонии ниҳоӣ: хиёнати Исо

2. Қувваи бахшидан: Муҳаббати бечунучарои Исо

1. Ибриён 12:2 - «Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигариста, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, ба ямини тахти Худо нишастааст. "

2. 1 Юҳанно 4:10 - "Дар ин ҷо муҳаббат аст, на ин ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад".

Луқо 22:23 Ва онҳо аз якдигар пурсидан гирифтанд, ки кадоме аз онҳо ин корро кардан лозим аст?

Дар ин порча дар бораи ошуфтагии шогирдон сухан меравад, вақте ки Исо ба онҳо гуфт, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. "Қувваи хиёнат: Фаҳмидани огоҳии Исо ба шогирдонаш"

2. «Қуввати имон: Шогирдон ба хиёнати Исо чӣ ҷавоб доданд?»

1. Забур 40:10 - "Адолати Туро дар дили худ пинҳон накардаам; вафодорӣ ва наҷоти Туро эълон кардам. Муҳаббати устувори Ту ва вафодории Туро аз калисои бузург пинҳон накардаам".

2. Матто 26:21-25 - «Ва ҳангоме ки онҳо хӯрок мехӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо ба Ман хиёнат хоҳад кард». Ва онҳо хеле ғамгин шуда, паи ҳам ба Ӯ мегуфтанд: «Худовандо, ин ман ҳастам?» Ӯ ҷавоб дод: «Ҳар кӣ бо Ман дасти худро дар табақ тар карда бошад, ба Ман хиёнат мекунад: Писари Одам ҳамон тавре ки дар бораи Ӯ навишта шудааст, меравад, лекин вой бар ҳоли он шахсе, ки Писари Одамро таслим мекунад, беҳтар мебуд. барои он одам агар таваллуд намешуд». Яҳудо, ки Ӯро таслим карданӣ буд, ҷавоб дод: «Оё ин манам, эй устод?» Ба вай гуфт: «Ту гуфтӣ».

Луқо 22:24 Ва дар байни онҳо низоъ ба миён омад, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисобида шавад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки шогирдон байни худ баҳс мекунанд, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст.

1: «Бузургтарин дар байни мо» - Мағрурӣ ва шӯҳратпарастии мо метавонад моро водор кунад, ки рафтори хилофи таълимоти Исо бошад. Мо бояд ба ҷои фурӯтанӣ ва хидмат ба дигарон диққат диҳем.

2: «Қудрати фурӯтанӣ» - Мағрурӣ ва шӯҳратпарастии шогирдон онҳоро водор кард, ки ба намунаи Исо, ки Исо барои мо гузоштааст, дар хидмати дигарон беэътиноӣ кунанд, на кӯшиш ба бузургӣ.

1: Филиппиён 2:3, «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар гузоред».

2: Матто 20:26-28, «Ҳар кӣ дар байни шумо бузург шудан мехоҳад, бояд бандаи шумо бошад ва ҳар кӣ мехоҳад аввал бошад, ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои хизмат кардан; ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисёриҳо фидо кунад».

Луқо 22:25 Ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд; ва онҳое, ки бар онҳо қудрат доранд, хайрхоҳ номида мешаванд.

Исо ба шогирдонаш дар бораи қудрати ҳокимон ва шахсони ҳокимият таълим

медиҳад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки фурӯтан ва итоаткор бошем, ҳатто вақте ки онҳо ба манфиати мо амал намекунанд.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки Худо ҳоким ва қудрати ниҳоии мост ва аз ҳама болотар ба Ӯ итоат кунем.

1: Эфсӯсиён 5:22 - Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд.

2: Румиён 13:1 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

Луқо 22:26 Аммо шумо набояд ин тавр бошед; балки касе ки дар байни шумо бузургтар аст, бигзор вай мисли хурдӣ бошад; ва он ки сардор аст, мисли он ки хизмат мекунад.

Ин порча фурӯтаниро дар байни шахсони мансабдор ташвиқ мекунад ва таъкид мекунад, ки бузургтар бояд фурӯтан бошанд ва мисли хурдтар хизмат кунанд.

1: Бузургтарин дар байни мо бояд хизмат кунад

2: Қудрати фурӯтанӣ

1: Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард".

Луқо 22:27 Зеро ки кадоме бузургтар аст: он ки дар сари суфра нишаста бошад ё хизматгор? Магар он ки дар сари суфра нишастааст? лекин Ман дар байни шумо ҳамчун хизматгор ҳастам.

Исо таълим дод, ки мо бояд ба дигарон хизмат кунем, на кӯшиш кунем, ки ба онҳо хизмат кунем.

1: Мо аз намунаи фурӯтанӣ ва хидмати Исо омӯхта метавонем.

2: Мо бояд эҳтиёҷоти дигаронро дар ҷои аввал гузорем ва аз рӯи муҳаббат ба онҳо хизмат кунем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2: Ғалотиён 5:13 - Ба якдигар фурӯтанона дар муҳаббат хизмат кунед.

Луқо 22:28 Шумо касоне ҳастед, ки дар васвасаҳои ман ҳамроҳи ман буданд.

Ин порча ба мо муҳаббат ва садоқати Исоро хотиррасон мекунад, ҳатто вақте ки пайравонаш на ҳамеша содиқ буданд.

1: Мо даъват шудаем, ки ҳатто дар вақти душворӣ бо Исо бошем.

2: Исо ба мо содиқ аст, ҳатто агар мо на ҳамеша ба ӯ содиқ бошем.

1: Филиппиён 1:6, "Ва ман боварӣ дорам, ки касе ки дар шумо кори некро оғоз кардааст, онро дар рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд".

2: Ибриён 13:8, "Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст."

Луқо 22:29 Ва Ман ба шумо салтанате таъин мекунам, чунон ки Падари Ман барои Ман таъин кардааст;

Исо пайравони Худро бо салтанате таъин мекунад, чунон ки Падараш барои Ӯ як салтанат таъин карда буд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки либоси роҳбарӣ ба даст орем, ҳамон тавре ки Ӯ барои Исо кард.

2: Ба мо масъулиятҳо дода шудаанд, ки дар Малакути Худо иҷро кунем ва мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дар иҷрои онҳо содиқ бошем.

1: Матто 28:18-20 - Исо ба мо амр медиҳад, ки биравем ва ҳамаи халқҳоро шогирд созем.

2: Филиппиён 2:3-4 - Мо бояд аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ итоат карданро ёд гирем.

Луқо 22:30 То ки шумо дар Малакути Ман дар сари суфраи Ман бихӯред ва бинӯшед ва бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ кунед.

Ин оят дар бораи ваъдаи Исо дар бораи ҷой дар сари суфраи Ӯ дар Малакути Ӯ барои пайравони Ӯ сухан меронад.

1. Ваъдаи Исо дар бораи ҷой дар сари дастархонаш: Даъват барои пайравӣ ба Ӯ

2. Даъвати Исо ба Салтанати Худ: Даъват барои иштирок дар идаш

1. Матто 7:21-23 - На ҳар касе, ки ба ман "Худовандо, Худовандо" мегӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад.

2. Ваҳй 19:9 - Он гоҳ фариштаи ба ман гуфт: "Инро бинавис: Хушо онҳое ки ба зиёфати арӯсии Барра даъват мешаванд!" Ва илова кард: «Ин суханони ҳақиқии Худост».

Луқо 22:31 Ва Худованд гуфт: «Эй Шимъӯн! Шимъӯн!

Исо Шимъӯни Петрусро аз ҷанги рӯҳонӣ огоҳ мекунад, ки ӯ дар пеш аст.

1: Стратегияҳо барои бартараф кардани васвасаҳо

2: Ғалаба бар Шайтон тавассути Исо

1: 1 ба Қӯринтиён 10:13, "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз имкони худ озмуда шавед, балки бо васваса роҳи наҷотро низ фароҳам хоҳад овард. то ба он тоб оварда тавонед».

2: Эфсӯсиён 6:10-11, "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис

истодагарӣ кунед."

Луқо 22:32 Аммо ман барои ту дуо гуфтам, ки имонат суст нашавад; ва ҳангоме ки имон оварӣ, бародарони худро қавӣ гардон.

Исо дар ҳаққи Петрус дуо гуфта, хоҳиш кард, ки имонаш суст нашавад ва вақте ки ӯ барқарор шуд, бародаронашро қавӣ гардонад.

1. "Қувваи дуо: Исо барои Петрус дуо мекунад"

2. «Бародаронамонро қавӣ гардонем: дар намунаи Исо зиндагӣ кунем»

1. Яъқуб 5:16б - «Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро он амал мекунад».

2. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он мисли шумо Бингар, ки рӯз наздик мешавад».

Луқо 22:33 Ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ман тайёрам, ки ҳамроҳи Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба марг биравам».

Шогирдон тайёр буданд, ки ҳатто ҳангоми марг ҳам бо Исо истода бошанд.

1. Дар муқобили озмоишҳои бузург устувор истода

2. Салибҳои худро бардошта, Исоро пайравӣ кунем

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстонаш фидо кунад.

Луқо 22:34 Ва Ӯ гуфт: «Ба ту мегӯям, эй Петрус, имрӯз хурӯс бонг нахохад дод, то

ки ту се бор инкор хоҳӣ кард, ки Маро мешиносӣ».

Исо ба Петрус мегӯяд, ки пеш аз он ки хурӯс бонг занад, вай се бор аз шиносоӣ бо ӯ рад мекунад.

1. Бартараф кардани васвасаҳо: Дарсҳо аз инкори Петрус Исо

2. Вақте ки фоҷиа сар мезанад: чӣ гуна бояд бо имон ва ҳал

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. Ибриён 12: 1-2 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт мечаспад, як тараф гузорем ва дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, бо сабр давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарем.

Луқо 22:35 Ба онҳо гуфт: «Вақте ки ман шуморо бе ҳамьён, тӯрба ва кафш фиристодам, аз чизе намерасид? Ва гуфтанд: «Ҳеҷ чиз».

Вақте ки Исо онҳоро бе ҳамён, сумка ё пойафзол фиристод, аз шогирдон пурсид, ки оё онҳо чизе намерасиданд. Шогирдон ҷавоб доданд, ки ҳеҷ чиз намерасад.

1. Зиндагии фаровонӣ - Чӣ тавр Исо эҳтиёҷоти моро таъмин мекунад

2. Ба Худованд таваккал кунед - ризқу рӯзӣ танҳо ба Ӯ такя кунед

1. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

2. Матто 6:26 - "Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъоварӣ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед?"

Луқо 22:36 Он гоҳ Ӯ ба онҳо гуфт: «Аммо акнун касе ки ҳамьён дорад, бигзор онро бигирад, ва инчунин тӯрбаашро; ва ҳар кӣ шамшер надорад, ҷомаи худро фурӯхта, бихарад».

Исо шогирдонашро ташвиқ мекунад, ки агар шамшер надошта бошанд, бихаранд.

1. "Шамшери Рӯҳ: Даъват барои омода шудан"

2. «Нархи тайёр: фурУхтани либоси худ барои шамшер»

1. Эфсӯсиён 6:17 - Ва кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред.

2. Ишаъё 54:17 - Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд, ва ҳар забоне ки бар зидди ту бархоста, ту маҳкум хоҳӣ кард.

Луқо 22:37 Зеро ки ба шумо мегӯям, ки он чи навишта шудааст, бояд дар ман ба амал ояд: "Вай дар миёни ҷиноятқорон ҳисобида шуд, зеро ки он чи дар ҳаққи ман анҷом ёфтааст".

Дар ин порча гуфта мешавад, ки чизҳо дар бораи Исо бояд ба охир расад ва Ӯ ҷиноятқор ҳисобида шуд.

1. Уқубат ва марги Исо: Ин барои мо чӣ маъно дорад?

2. Муҳимияти фаҳмидани аҳамияти қурбонии Исо.

1. Ишаъё 53:12 - Пас, Ман ба ӯ як насибе бо бузургон тақсим хоҳам кард, ва ӯ ғаниматро бо тавоноён тақсим хоҳад кард; зеро ки ҷони худро ба марг рехт, ва ӯ дар қатори ҷиноятқорон шумурда шуд; ва гуноҳи бисёриҳоро ба дӯш гирифт ва барои ҷиноятқорон шафоат кард.

2. Филиппиён 2: 7-8 - Аммо худро беобрӯ накард ва ба сурати ғулом ба худ гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одам дар мӯд пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто ба марги салиб итоат мекунанд.

Луқо 22:38 Ва гуфтанд: «Худовандо! Инак, ду шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: «Бас аст».

Шогирдон ба Исо ду шамшер пешниҳод карданд ва Ӯ қабул кард.

1. Қудрати кофӣ - Худо ҳеҷ гоҳ аз мо талаб намекунад, ки аз он чизе ки мо метавонем бидиҳем, берун равем.

2. Вақте ки камтар аст, бештар аст - Ба мо хотиррасон мекунад, ки ба Исо барои иҷрои иродаи Худо танҳо ду шамшер лозим буд.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Масалҳо 21:20 - Дар хонаи хирадмандон ганҷе ҳаст ва равған аст; вале одами нодон онро сарф мекунад.

Луқо 22:39 Ва берун омада, аз рӯи одат ба кӯҳи Зайтун рафт; ва шогирдонаш низ аз ақиби Ӯ рафтанд.

Исо аз рӯи одаташ ба кӯҳи Зайтун рафт ва шогирдонаш аз ақиби Ӯ рафтанд.

1. Исо дар дуогӯӣ ва садоқат барои мо намуна гузошт.

2. Пайравӣ ба Исо ба мо имкон медиҳад, ки оромӣ ва қувватеро, ки аз наздик шудан ба Худо бармеояд, эҳсос кунем.

1. Забур 23:5 - «Дар ҳузури душманонам пеши ман дастархон меорӣ. Ту сари маро бо равған молидаӣ; косаи ман пур мешавад».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад».

Луқо 22:40 Вақте ки Ӯ дар он ҷо буд, ба онҳо гуфт: «Дуо кунед, то ба озмоиш дучор нашаведед».

Исо ба шогирдонаш гуфт, ки дуо гӯянд, то ба васвасаи гуноҳ дучор нашаванд.

1. Нерӯи ҳақиқӣ аз дуо кардан ба Худо барои муҳофизат аз васвасаҳо пайдо мешавад

2. Бо дуо имони худро мустаҳкам кунед, то ба васвасаҳо муқобилат кунед

1. Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба

озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро мегирад, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Луқо 22:41 Ва Ӯ аз пеши онҳо тақрибан як санг дур шуд ва зону зада, дуо гуфт:

Исо имони худро дар дуо дар вақти мусибати бузург нишон медиҳад.

1: Дар замони бӯҳрон такя ба имон ба Худо ва дуо муҳим аст.

2: Исо ба мо намунаи дуоро дар вақтҳои душвор нишон медиҳад.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

2: Матто 6:9-13 - Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод, Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар рӯи замин ҳам ба амал ояд. Имрӯз нони ҳаррӯзаи моро ба мо деҳ. Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ қарздорони худро бахшидаем. Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз иблис раҳой деҳ.

Луқо 22:42 Ва гуфт: «Эй Падар!

Дуои Исо ба Худо барои дур кардани ранҷу азобе, ки ӯ бояд аз сар гузаронад, вале дар ниҳоят ба иродаи Худо таслим шуд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши такя ба Худо дар замонҳои душвор

2. Таслим шудан аз нафси нафсонӣ: Осоиш бо иродаи Худо

1. Филиппиён 4:6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Яъқуб 4:7-8 "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро, эй гунаҳкорон, пок кунед ва дилҳои худро пок кунед. , шумо дучандед».

Луқо 22:43 Ва фариштае аз осмон бар Ӯ зоҳир шуда, Ӯро қувват бахшид.

Ҳангоми азоби Исо дар боғи Ҷатсамонӣ фариштае аз осмон зоҳир шуд, то Ӯро қувват диҳад.

1. "Ҳузури қавии Худо"

2. "Тасаллии Худованд дар замонҳои душворӣ"

1. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Забур 46:1 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст"

Инҷили Луқо 22:44 Ва ӯ дар азобе бештар дуо гуфт, ва арақи ӯ мисли қатраҳои хун буд, ки ба замин меафтид.

Вақте ки Исо дуо мекард, сахт азоб мекашид ва арақи ӯ мисли қатраҳои хун ба замин меафтид.

1. Қувваи дуо: Таҷрибаи Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

2. Аҳамияти азоби Исо: арзиши наҷот

1. Матто 26:39 - «Ва ӯ каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман, агар мумкин бошад, бигзор ин коса аз Ман гузарад. мехоҳӣ».

2. Ибриён 5:7 - «Он ки дар айёми ҷисми худ, вақте ки Ӯ дуо ва илтиҷо бо фарьёди сахт ва ашк ба Касе ки тавонист ӯро аз марг наҷот диҳад, ва шунида шуд, ки метарсид».

Луқо 22:45 Ва ҳангоме ки аз намоз бархоста, назди шогирдонаш омад, дид, ки онҳо аз ғам хобанд.

Исо дуо кард ва вақте ки ба назди шогирдонаш баргашт, онҳо аз ғамгинӣ хоб буданд.

1. Қувваи дуо: Намунаи Исо ба мо қудрати дуоро дар вазъиятҳои душвор таълим медиҳад.

2. Ба Худо таваккал кунед: Намунаи Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳатто дар ғаму андӯҳ ва васвасаҳо ба Худо таваккал кунем.

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водии сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд".

Луқо 22:46 Ва ба онҳо гуфт: «Чаро хобед? Бархез ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед.

Исо шогирдонро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр бошанд ва дуо гӯянд, то онҳо ба васвасаҳо тоб наоваранд.

1. Қувваи дуо дар рафъи васвасаҳо

2. Бо дуо худамонро ба васвасаҳо омода созем

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

Луқо 22:47 Ва ҳангоме ки Ӯ сухан мегуфт, инак мардуме, ки Яҳудо ном дошт, яке аз он дувоздаҳ буд, пешопеши онҳо рафта, ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад.

Мардуми зиёде меоянд ва Яҳудо, яке аз дувоздаҳ шогирди Исо, барои бӯсидани Ӯ наздик мешавад.

1. Хиёнат дар назди муҳаббат: Мулоҳиза дар бораи амалҳои Яҳудо дар Луқо 22:47

2. Чӣ тавр дар баробари васвасаҳо содиқ мондан

1. Матто 26:14-16 - «Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Исқарьют ном дошт, назди саркоҳинон рафта, ба онҳо гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, ва ӯро ба шумо таслим кунам?» Ва онҳо бо ӯ аҳд карданд. ба ивази сӣ тангаи нуқра ва аз он вақт ӯ фурсат меҷуст, ки ба Ӯ хиёнат кунад».

2. Румиён 8:31 - "Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

Луқо 22:48 Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо, оё ту ба Писари Одам бо бӯса таслим мекунӣ?

Дар порча дар бораи хиёнати Яҳудо ба Исо бо бӯса сухан меравад.

1. Хиёнат дар калисо: Қиссаи Яҳудо

2. Қувваи бӯса: хиёнати Исо

1. Забур 55:12-14: "Зеро ки душман нест, ки маро таъна мекунад - пас ман тоқат карда метавонам; душмане нест, ки бо ман саркашӣ кунад - пас ман метавонам аз ӯ пинҳон шавам. Аммо ин Ту ҳастӣ, ки Одам, баробарам, ёри ман, рафиқи ошнои ман, Якҷоя маслиҳати ширин кардем, бо издиҳом дар хонаи Худо роҳ рафтем».

2. Юҳанно 13:21-30: "Баъд аз ин суханон, Исо рӯҳаш дар изтироб афтод ва шаҳодат дод: "Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард." Шогирдон ба якдигар нигаристанд, ки дар бораи кӣ сухан меронад, яке аз шогирдонаш, ки Исо ӯро дӯст медошт, дар сари дастархон дар паҳлӯи Исо нишаста буд ва Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, ки аз Исо пурсад, ки дар бораи кӣ сухан меронад. ба Исо такя карда, ба Ӯ гуфт: «Худовандо, ин кист?» Исо дар ҷавоб гуфт: «Он ҳамон касест, ки ман ин луқмаи нонро ғӯтонда ба ӯ медиҳам». Пас, вақте ки луқмаро тар карда, ба Яҳудо ибни Шимъӯни Исқарют дод».

Луқо 22:49 Онҳое ки дар гирду атрофи Ӯ буданд, диданд, ки чӣ кор хоҳад омад, ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! Оё мо бо шамшер занем?

Шогирдон аз Исо пурсиданд, ки оё онҳо бояд шамшерҳои худро барои муҳофизати ӯ истифода баранд, вақте диданд, ки чӣ рӯй медиҳад.

1. Чӣ гуна бояд дар ҳама ҳолат ба Исо пайравӣ кардан тайёр бошем

2. Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Матто 26:51-52 - Ва инак, яке аз онҳо, ки бо Исо буданд, дасти худро дароз карда, шамшери худро кашид ва ба ғуломи саркоҳин зад ва гӯши ӯро зад. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ба ҷои Ӯ баргардон, зеро ҳамаи онҳое ки шамшер мебардоранд, бо шамшер ҳалок хоҳанд шуд».

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст : "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Луқо 22:50 Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши рости ӯро бурид.

Яке аз шогирдони Исо ғуломи Саркоҳинро зада, гӯши рости ӯро бурид.

1. Қудрати марҳамат: Намунаи муҳаббат ва бахшиши Исо дар Луқо 22:50

2. Арзиши бахшидан: Намоиши файз ва раҳмдилӣ дар Луқо 22:50

1. Матто 5:38-39 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон».

2. Луқо 6:27-31 - «Аммо ба шумо, ки мешунавед, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба душманони худ некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои дашномдиҳандагон дуо гӯед. Ба касе ки ба рухсораи ту занад, дигареро низ пешниҳод кун, ва аз касе ки ҷомаатро мегирад, куртаи худро низ дареғ надеҳ. Ба ҳар кӣ аз ту гадоӣ кунад, бидеҳ ва аз касе, ки моли туро мегирад, бозпас талаб накун. Ва чунон ки мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ ҳамин тавр кунед».

Луқо 22:51 Исо дар ҷавоб гуфт: «То ҳол таҳаммул кунед». Ва ба гӯши вай ламс

карда, ӯро шифо дод.

Исо мардеро, ки аз шамшер захмӣ шуда буд, шифо дод.

1: Қудрати Исо беохир аст; Ӯ метавонад моро аз ҷиҳати ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ шифо диҳад.

2: Мо бояд ба Исо таваккал карданро ёд гирем, на ба худамон.

1: Isaiah 53: 5 "Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: Матто 8:17 "То ба амал ояд суханоне ки Ишаъёи набӣ гуфта буд: "Худаш заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт".

Луқо 22:52 Он гоҳ Исо ба саркоҳинон, сардорони маъбад ва пирон, ки назди Ӯ омада буданд, гуфт: «Оё шумо мисли бар зидди дузд бо шамшеру таёқҳо берун омадаед?

Исо саркоҳинон, сардорони маъбад ва пиронро барои дастгир кардани Ӯ бо шамшеру таёқҳо, ки гӯё дузд бошад, мазаммат мекунад.

1. Муносибати ноодилона бо Исо - чӣ гуна Масеҳро ба таври ғайриқонунӣ айбдор ва ҳабс карданд.

2. Муҳаббати бебозгашти Исо - чӣ гуна Исо ба онҳое, ки мехостанд ба ӯ зарар расонанд, бо муҳаббат ва файз ҷавоб дод.

1. Матто 5:38-39 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". «Лекин ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накун; лекин агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон».

2. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: " ёри худро мисли худ дӯст бидор».

Луқо 22:53 Ва ҳангоме ки ҳар рӯз бо шумо дар маъбад будам, шумо бар зидди ман даст дароз накардед; аммо ин соати шумост ва қудрати зулмот.

Вақте ки Ӯ дар маъбад бо онҳо буд, шогирдон ба муқобили Исо даст набардоштанд, балки ҳоло соати қудрати зулмот аст.

1: Мо ҳеҷ гоҳ ҳангоми рафтор бо Худо аз ҳад зиёд эҳтиёткор шуда наметавонем, зеро ҳамеша рӯҳи зулмот дар паҳлӯяш аст ва мехоҳад моро аз роҳи Худо дур кунад.

2: Исо медонист, ки соати зулмот фаро мерасад, аммо Ӯ ба ҳар ҳол интихоб кард, ки моро дӯст дорад ва бо мо бимонад. Мо бояд ба муҳаббати Ӯ бо пайравӣ ба намунаи Ӯ ва дӯст доштани атрофиёнамон ҷавоб диҳем.

1: 1 Петрус 2: 21-23 "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намуна гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст; , вақте ки ӯро дашном доданд, дигар дашном надиҳад; Вақте ки ӯ азоб мекашид, таҳдид намекард; балки худро ба Довари одил супорид».

2: Юҳанно 15:12-14 «Аҳкоми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад. Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред».

Луқо 22:54 Он гоҳ Ӯро гирифта бурданд ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Ва Петрус аз дур аз ақиби онҳо рафт.

Исоро ба хонаи Саркоҳин мебаранд ва Петрус аз дур аз паи он меравад.

1. Вақте ки мо барои содиқ мондан мубориза мебарем, Исо мефаҳмад.

2. Ҳатто дар лаҳзаҳои душвор, Исо ҳамеша бо мост.

1. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Матто 28:20 - "Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам".

Луқо 22:55 Ва ҳангоме ки онҳо дар миёнаи толор оташ афрӯхтанд ва якҷоя

нишастанд, Петрус дар миёни онҳо нишаст.

Петрус дар байни одамоне, ки дар миёнаи толор оташ афрӯхтанд, нишаст.

1. Қудрати мушоракат: Намунаи Петрус дар бораи ҳамроҳ шудан

2. Далерӣ дар миёни мухолифат: Намунаи далерӣ аз Петрус

1. Аъмол 4:13-20 - Вақте ки Петрус ва Юҳанно барои мавъиза дар бораи Исо ба муқобилият дучор шуданд, онҳо далерӣ гирифтанд ва истодагарӣ карданд.

2. Забур 33:1-3 - Вақте ки мо ба муқобилият дучор мешавем, мо метавонем дар Худованд қувват ва далерӣ пайдо кунем.

Луқо 22:56 Аммо канизе, ки дар назди оташ нишаста буд, ӯро дида, бо ҷидду ҷаҳд ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ин шахс низ бо Ӯ буд».

Ин порча достони канизе нақл мекунад, ки Исоро ҳамчун яке аз мардоне муаррифӣ мекунад, ки оғояш бо ӯ сӯҳбат мекард.

1. Мо набояд ҳеҷ гоҳ мисоли канизеро, ки фурӯтанона ва далерона Исоро шинохта буд, фаромӯш накунем.

2. Имони мо ба Исо бояд чунон қавӣ бошад, ки ба ҳамаи онҳое, ки ба мо менигаранд, аёнанд.

1. Матто 10:32-33 - «Бинобар ин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард».

2. Масалҳо 28:1 - «Шаридон мегурезанд, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст».

Луқо 22:57 Ва Ӯро инкор карда, гуфт: «Эй зан! Ман Ӯро намешиносам».

Ин порча нақл мекунад, ки чӣ тавр Петрус се маротиба пеш аз бонг задани хурӯс Исоро инкор кард.

1. Қувваи инкор: Омӯзиш аз хатои Петрус

2. Мулоҳиза дар бораи вафодорӣ: истодан бо Исо бо вуҷуди душвориҳо

1. Матто 26:69-75 - Инкор кардани Петрус Исо

2. Юҳанно 21:15-17 - барқарорсозии Исо Петрусро пас аз рад кардани ӯ

Луқо 22:58 Пас аз чанде дигаре ӯро дида, гуфт: «Ту низ аз онҳо ҳастӣ». Петрус гуфт: «Эй одам!

Петрус, яке аз шогирдони Исо, вақте ки дигаре аз ӯ пурсид, пайравӣ карданашро рад кард.

1. «Барои имони худ истода»

2. «Қувваи инкор»

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 8:37 - «Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем».

Луқо 22:59 Ва тақрибан соате пас аз дигар бо итминон тасдиқ карда, гуфтанд: «Дар ҳақиқат ин шахс низ бо Ӯ буд, зеро ки ӯ Ҷалилӣ аст».

Ин порча айбномаи яке аз ҳозирон дар мурофиаи ӯ алайҳи Исоро нақл мекунад ва тасдиқ мекунад, ки ӯ бо Ӯ буд.

1. Қудрати шоҳидони козиб: Баррасии оқибатҳои иттиҳомоти бадқасдона

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан: рафъи мухолифат ва ҳимоят аз ҳақиқат

1. Матто 10: 19-21 - "Аммо вақте ки шуморо таслим мекунанд, фикр накунед, ки чӣ гуна ва чӣ гуна бояд бигӯед: зеро дар ҳамон соат ба шумо дода хоҳад шуд, ки чӣ сухан гӯед. Зеро ки шумо сухан намегӯед. балки Рӯҳи Падари шумо, ки дар шумо сухан меронад, ва бародар бародарро ва падарро кӯдакро ба марг таслим хоҳад кард, ва фарзандон бар зидди падару модари худ қиём карда, онҳоро ба қатл хоҳанд расонд».

2. Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

Луқо 22:60 Петрус гуфт: «Эй одам, намедонам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва дарҳол, вақте ки ӯ сухан мегуфт, хурӯс бонг зад.

Петрус се бор Исоро инкор кард ва вақте ки ӯ сухан мегуфт, хурӯс бонг зад.

1. Қувваи суханони мо: Чӣ тавр он чизе, ки мо мегӯем, оқибатҳои ғайричашмдошт дошта метавонад

2. Ҳеҷ гоҳ имони худро инкор накунед: Намунаи Петрус

1. Матто 18:15-17 - «Агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, бирав ва айби ӯро ба ӯ бигӯ, танҳо миёни ту ва ӯ. Агар ба ту гӯш диҳад, бародари худро ба даст овардаӣ. Аммо агар гӯш надиҳад, як ё ду нафари дигарро ҳамроҳи худ бигир, то ҳар айб бо далели ду ё се шоҳид собит шавад. Агар ӯ гӯш кардани онҳоро рад кунад, ба калисо бигӯед. Ва агар ӯ ҳатто ба суханони калисо гӯш надиҳад, бигзор вай барои шумо ҳамчун ғайрияҳудӣ ва андозгир бошад».

2. Ишаъё 1:18 - «Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи мисли арғувон сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд шуд».

Луқо 22:61 Ва Худованд рӯй гардонда, ба Петрус нигарист. Ва Петрус каломи Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, маро се бор инкор хоҳӣ кард».

Исо рӯй гардонда, ба Петрус нигарист ва ба ёд овард, ки чӣ гуфта буд, ки Исо пеш аз бонг задани хурӯс се бор Ӯро инкор карданаш гуфта буд.

1. Қувваи Нигоҳ: Муҳаббат ва Файзи Исо дар баробари хиёнат

2. Дар хотир доштани Каломи Худо: Чӣ тавр мо метавонем васвасаро мағлуб кунем

1. Луқо 22:31–34; Исо инкори Петрусро пешгӯй мекунад

2. Матто 26:75; Инкори сеюми Петрус

Луқо 22:62 Ва Петрус берун рафта, зор-зор гирист.

Петрус берун баромада, бо алам гирист, ки Исо се бор ӯро инкор кард.

1. Омӯзиши қабул кардани иродаи Худоро сарфи назар аз нокомиҳои мо.

2. Дарки фазли Худо дар миёни андух ва тавба.

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ишаъё 61:3, «То ба онҳо ба ҷои хокистар тоҷи зебоӣ, ба ҷои мотам равғани шодӣ ва ба ҷои рӯҳи ноумедӣ либоси ҳамду сано ато кунанд. аз Худованд барои намоиши ҷалоли худ».

Луқо 22:63 Ва одамоне, ки Исоро дастгир карда буданд, Ӯро тамасхур карда, заданд.

Одамоне, ки Исоро дастгир мекарданд, масхара карда, ӯро мезаданд.

1: Мо бояд душманони худро дӯст дорем, ҳатто вақте ки онҳо моро озор медиҳанд. Матто 5:44

2: Мо бояд онҳоеро, ки ба мо зулм мекунанд, бахшем, мисли Исо. Луқо 23:34

1: Масалҳо 25:21-22 - Агар душманат гурусна бошад, ба ӯ нон деҳ, то бихӯрад; ва агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ, то бинӯшад: зеро ки бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ хоҳӣ зад, ва Худованд туро мукофот хоҳад дод.

2: Эфсӯсиён 4:31-32 - Бигзор ҳама кудурат, ва ғазаб, ва хашм, ва доду фиғон ва

бадгӯй аз шумо бо ҳар кина дур карда шавад; чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст.

Луқо 22:64 Ва чашмони Ӯро баста, ба рӯи Ӯ зада, пурсиданд: «Нубувват кун, кист, ки туро зад?

Исо чашмонашро баста, ба рӯяш зад ва баъд хоҳиш кард, ки пешгӯй кунад, ки ин корро кӣ кардааст.

1: Мо набояд интиқоми худро ба дасти худ гирем, балки ба ҷои ин ки адолатро аз Худо интизор шавем.

2: Мо то ҳол метавонем ба Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки бо мо бадрафторӣ мекунанд.

1: Румиён 12: 19-21 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд." Баръакс, «агар душманат гурусна бошад, ӯро сер деҳ, агар ташна бошад, ба вай нӯшон деҳ, зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2: Матто 5:38-42 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст:"Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардонед. Ва агар касе туро ба додгоҳ кашад ва куртаатро бигирад, бигзор ҷомаатро низ ба ӯ диҳад. Ва агар касе шуморо маҷбур кунад, ки як мил равед, бо ӯ ду мил равед. Ба касе, ки аз ту гадоӣ кунад, бидеҳ ва аз касе, ки аз ту қарз мегирад, рад макун.

Луқо 22:65 Ва бисьёр чизҳои дигар бар зидди Ӯ куфр мегуфтанд.

Гузаргоҳ Одамон бар зидди Исо куфр мегуфтанд.

1. "Хатари куфр: арзиши сухан бар зидди Худо"

2. «Омӯзиши эҳтиром ба Каломи Худо: Қувваи эҳтиром»

1. Ибодат 24:16 - «Ва ҳар кӣ ба исми Худованд куфр гӯяд, ҳатман кушта хоҳад шуд, ва тамоми ҷамоат ӯро сангсор хоҳад кард: инчунин ғарибе, мисли он ки дар замин таваллуд шудааст, вақте ки ба исми Худованд куфр гӯяд, кушта хоҳад шуд».

2. Забур 50:21 - "Ин корҳоро ту кардӣ, ва ман хомӯш будам; гумон кардӣ, ки ман комилан мисли худат ҳастам; лекин Ман туро фош хоҳам кард ва онҳоро дар пеши назари ту ба тартиб хоҳам дод".

Луқо 22:66 Ва чун субҳ шуд, пирони қавм ва саркоҳинон ва китобдонон ҷамъ омада, Ӯро ба шӯрои худ бурданд ва гуфтанд:

Пирони қавм, саркоҳинон ва китобдонон, вақте ки субҳ дамид, ҷамъ омада, Исоро ба назди шӯрои худ оварданд.

1. Қудрати Ҷабҳаи муттаҳид: Чӣ гуна муттаҳидшавии халқи Худо метавонад ба бузургӣ оварда расонад

2. Муқовимат ба дурустӣ: далерии Исо дар муқобили иттиҳомоти ноодилона

1. Дониёл 6:7-10 - Далерии Дониёл дар муқобили айбҳои ноодилона

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Ягонагии калисо ва чӣ гуна мо метавонем якҷоя кор кунем, то Худоро ҷалол оварем

Луқо 22:67 Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? ба мо бигӯед. Ва ба онҳо гуфт: «Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед:

Ин порча нобоварии саволдиҳандагони Исоро нишон медиҳад, ки бо вуҷуди таълимоти Ӯ ба Масеҳ будани Ӯ бовар намекарданд.

1. "Имон накардани саволдиҳандагони Исо"

2. «Қувваи имон ба Масеҳ»

1. Юҳанно 11:25-27 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, вай зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. "

2. Ишаъё 8:14 - "Ва ӯ барои маъбад хоҳад буд; балки барои ҳар ду хонадони Исроил санги пешпо ва санги васваса барои сокинони Ерусалим барои ҷин ва доме".

Луқо 22:68 Ва агар аз шумо пурсам, ба ман ҷавоб намедиҳед ва маро раҳо намекунед.

Ин порча бозпурсии Исоро аз ҷониби саркоҳин тасвир мекунад, ки дар давоми он ӯ аз ҷавоб додан ба саволҳои ба ӯ додашуда худдорӣ мекунад.

1: Мо метавонем дар мисоли Исо қувват пайдо кунем, ки дар эътиқоди худ устувор истода, ҳатто дар муқобили муқобилиятҳо.

2: Мо аз намунаи фурӯтанӣ ва файзи Исо ҳатто ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор омӯхта метавонем.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Яъқуб 4:6 - "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

Луқо 22:69 Пас аз он Писари Одам ба ямини қудрати Худо хоҳад нишаст.

Исо пешгӯӣ мекунад, ки ӯ ба ямини Худо хоҳад нишаст.

1. "Қудрати Исо: Донистани ҷои мо дар Салтанати Ӯ"

2. "Қудрати Худо: Фаҳмидани мавқеи қудрати Ӯ"

1. Матто 26:64 - Исо ба саркоҳин мегӯяд: «Ту гуфтӣ. Бо вуҷуди ин, ба ту мегӯям: минбаъд Писари Одамро хоҳед дид, ки дар тарафи рости Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд. осмон».

2. Эфсӯсиён 1:20-21 - "ки Ӯ дар Масеҳ амал кард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва ба ямини Худ дар ҷойҳои осмонӣ нишаст, аз ҳама салтанат ва қудрат, қудрат ва салтанат ва ҳар номе, ки ки на танхо дар ин аср, балки дар замони оянда низ ном бурда мешавад».

Луқо 22:70 Ҳама гуфтанд: «Пас Ту Писари Худо ҳастӣ?» Ба онҳо гуфт: «Шумо мегӯед, ки Ман ҳастам».

Саркоҳинон ва китобдонон аз Исо пурсиданд, ки оё Ӯ Писари Худост ва Ӯ тасдиқ кард, ки Ӯст.

1. Ҳокимияти Исо - тасдиқи якдилонаи Исо дар бораи шахсияти илоҳии Ӯ қудрат ва қудрати Ӯро нишон медиҳад.

2. Дар имон устувор мондан - Ҷавоби далеронаи Исо ба саркоҳинон ва китобдонон ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр сарфи назар аз мухолифатҳо дар имонамон устувор истодан лозим аст.

1. Матто 16:13-20 - Пурсиш кардани Исо аз ҷониби саркоҳинон ва китобдонон ба изҳороти Петрус дар бораи он ки Исо Масеҳ, Писари Худои Ҳай аст, монанд аст.

2. Юҳанно 14:5-11 - Шахсияти Исо ҳамчун Писари Худо боз бо итминони Ӯ ба шогирдонаш, ки Ӯ роҳ, ростӣ ва ҳаёт аст, тасдиқ карда мешавад.

Луқо 22:71 Ва онҳо гуфтанд: «Ба мо чӣ лозим аст шоҳиди дигар? зеро ки мо худамон аз забони Ӯ шунидаем.

Одамоне, ки суханони Исоро мешунаванд, ба дигар шоҳидҳо ва далелҳо эҳтиёҷ надоштанд, зеро онҳо худашон суханони ӯро шунида буданд.

1. Муҳимияти шоҳиди ҳақиқати Исо будан

2. Барои гӯш кардани Исо вақт ҷудо кардан ва аз таълимоти ӯ омӯхтан

1. Юҳанно 8:14 Исо ҷавоб дод: "Ҳатто агар аз номи худам шаҳодат диҳам ҳам, шаҳодати ман дуруст аст, зеро ман медонам, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам".

2. Юҳанно 15:27 "Ва шумо низ бояд шаҳодат диҳед, зеро ки аз ибтидо бо Ман будед".

Луқо 23 мурофиаи Исоро дар назди Пилотус ва Ҳиродус, маслуб кардан, марг ва дафн кардани ӯро дар бар мегирад. Он инчунин достони ду ҷиноятkори бо Ӯ маслубшударо дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исоро ба назди Пилотус бурданд, ки дар он ҷо пешвоёни динӣ Ӯро дар вайрон кардани халқ ба муқобили пардохти андозҳо

айбдор карданд, ки қайсар худро подшоҳи Масеҳ меномад. Пилотус барои айбдор кардани Ӯ ҳеҷ асосе наёфт, балки чун фаҳмид, ки Ӯ зери тобеияти Ҳиродус аст, Ӯро назди Ҳиродус, ки он вақт дар Ерусалим буд, фиристод. Ҳиродус дар аввал аз дидани Исо шод шуд, ки ӯ мӯъҷизаеро, ки Ӯ анҷом додааст, мебинад, аммо вақте ки Исо ба саволҳои ӯ ҷавоб надод, роҳбарони дин ӯро сахт айбдор карданд. Пас аз масхара карданаш ба ӯ ҷомаи шево пушонда, ӯро ба назди Пилотус баргардонд ва нишон дод, ки ҳеҷ гуна гуноҳи сазовори марг наёфтанд (Луқо 23:1-12). Сарфи назар аз эълони бегуноҳ ҳарду ҳокимон розӣ шуданд, ки издиҳоми издиҳомро озод кунанд, ки Бараббосро дар куштори исён дар маҳбус озод кунанд, ба ҷои он ки Исо ба маслуб кардани худ даъват кард (Луқо 23:13-25).

Сархати 2: Вақте ки Ӯро барои маслуб кардан бурданд, Шимъӯн ном марде аз Куринӣ маҷбур шуд, ки салиби Ӯро барад. Шумораи зиёди занҳо аз паи мотам гирифта, гирякунон рафтанд, вале Исо онҳоро баргардонд, гуфт: «Духтарон, Ерусалим, ман гиря накунед, худатон фарзандони худ гиря кунед» (Луқо 23:26-31). Дар ҷои Косахонаи сар Ӯро дар миёни ду ҷинояткор маслуб карданд, як рости дигараш аз чап дуо мекард Падар онҳоро бубахшад онҳо намедонанд чӣ кор мекунанд пешгӯиро иҷро мекунанд либос тақсим карда қуръа мепартоянд ва сарбозонро масхара мекарданд шароби туршро пешкаш мекунанд Мардум истода, роҳбаронро тамошо мекарданд, ки «Ӯ дигаронро наҷот дод, бигзор ӯро наҷот диҳад». агар ӯ Масеҳи баргузидаи Худо бошад» (Луқо 23:32-38).

Сархати 3: Як ҷинояткоре, ки дар он ҷо овезон буд, ба сӯи Ӯ таҳқир кард, ки «Оё ту Масеҳ нестӣ? Худат моро наҷот деҳ!» Аммо дигарон ӯро сарзаниш карданд, ки ҷазои онҳоро танҳо ба сабаби аъмоли худ эътироф карданд, баръакси Исо пурсид, ки ҳангоми ба подшоҳӣ омаданаш аз ӯ ба ёд ored ва ба таври қатъӣ ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки имрӯз бо ман дар биҳишт хоҳед буд», ки ваъдаи наҷотро медиҳад, имони тавбакунанда ҳатто дар лаҳзаҳои охирини ҳаёт (Луқо 23: 39-43). Тақрибан нисфирӯзӣ бар замин торикӣ фаро расид, то даме ки офтоб аз равшании се нисфирӯзӣ бозистод, пардаи маъбад канда шуд ва бо овози баланд дод зад: «Эй Падар, рӯҳи худро ба дасти ту месупорам». Вақте ки ин суханонро гуфта буд, мирисад охиринаш нафас кашид ва ин воқеаро дида, Худоро ҳамду сано хонд, албатта ин марди одил! Ҳама одамон инро медонистанд, аз он ҷумла заноне, ки аз Ҷалил пайравӣ мекарданд, диданд, ки ин ҳодисаҳо синаҳоро мезаданд, ки таъсири марги Ӯро тамошо мекарданд (Луқо 23:44-49). Ниҳоят, Юсуф, аъзои Шӯрои Ариматея, марди одил, ки ба қарори онҳо розӣ нашуд, амалкарди ҷасади Исоро талаб кард, ки аз ҷониби Пилотус матои катон печонд, санги кандашуда гузошта шуд, ки дар он ҷо то ҳол касе гузошта нашудааст, ҳанут ва хушбӯй оромона гузошта шудааст. Амри рӯзи шанбе дар бораи оғози дафн дар бораи эҳёи боби оянда (Луқо 23: 50-56).

Луқо 23:1 Ва тамоми мардум бархоста, Ӯро назди Пилотус бурданд.

Мардум Исоро барои доварӣ назди Пилотус бурданд.

1: Мо бояд ҳамеша Исоро қабул кунем ва ба намунаи Ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо бояд ҳамеша барои дуруст ва одилона истодагарӣ кунем.

1: Филиппиён 2:5-8 - Дар байни худ чунин фикре дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2: Матто 5:38-39 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардонед.

Луқо 23:2 Ва Ӯро айбдор карда, гуфтанд: «Мо ёфтем, ки ин шахс миллатро гумроҳ мекунад ва ба қайсар хироҷ доданро манъ карда, мегуфт, ки Худаш Масеҳ Подшоҳ аст».

Мардум Исоро ба кӯшиши сарнагун кардани ҳукумат ва саркашӣ кардани андоз айбдор карда, даъво мекарданд, ки Ӯ Подшоҳи Яҳудиён аст.

1. "Қудрати айбдоркунӣ: чӣ гуна бояд ба интиқоди беадолатона посух дод"

2. "Ҳокимияти Исо: Мо ба кӣ хизмат мекунем?"

1. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Румиён 13:1 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ ҳокимияте ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва он чизе ки вуҷуд дорад, аз ҷониби Худо таъсис дода шудааст."

Луқо 23:3 Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Ӯ дар ҷавоби вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

Пилотус аз Исо пурсид, ки оё ӯ Подшоҳи Яҳудиён аст, Исо ба он ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ».

1. Қувваи эътимод ба шахсияти Масеҳ - Луқо 23:3

2. Ҳукмронии Масеҳ - Луқо 23:3

1. Филиппиён 2:6-11 - Исо худро фурӯтан кард ва ба Худо итоаткор буд

2. Юҳанно 18:33-37 - Исо ба саволҳои Пилотус бо боварӣ ва ростӣ ҷавоб дод

Луқо 23:4 Пилотус ба саркоҳинон ва мардум гуфт: «Дар ин одам ҳеҷ айбе намеёбам».

Пилотус пас аз тафтиш дар Исо ҳеҷ айбе наёфт.

1. Худо бовафо ва одил аст, ҳатто дар баробари иттиҳомоти ноҳақ.

2. Исо дар муқобили таъқибот файз ва марҳамат нишон медиҳад.

1. Забур 25:10 - Ҳама роҳҳои Худованд муҳаббат ва вафодории устувор аст, барои касоне, ки аҳд ва шаҳодатҳои Ӯро риоят мекунанд.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Луқо 23:5 Ва онҳо бештар хашмгин шуда, мегуфтанд: «Ӯ мардумро ба шӯр оварда, аз Ҷалил сар карда то ин ҷо дар тамоми яҳудиён таълим медиҳад».

Яҳудиён ба Исо хашмгин шуданд, ки мардумро ба шӯр оварда, дар тамоми яҳудиён аз Ҷалил то Ерусалим таълим медод.

1: Исо тайёр буд, ки ҳатто дар муқобили муқобилият мардумро таълим диҳад ва ба шӯр орад.

2: Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва дар муқобили муқобилиятҳо барои пешрафти Салтанати Ӯ далер бошем.

1: Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо ҷони худро кушта наметавонанд, натарсед. Балки аз Ӯ битарсед, ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад."

2: Аъмол 4:13 - "Чун ҷасорати Петрус ва Юҳанноро диданд ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони нохонда ва нодонанд, дар ҳайрат монданд ва аз онҳо фаҳмиданд, ки бо Исо буданд".

Луқо 23:6 Вақте Пилотус дар бораи Ҷалил шунид, пурсид, ки оё он мард Ҷалилӣ аст?

Пилотус ҳангоми шунидани ин минтақа пурсид, ки оё Исо аз Ҷалил аст?

1. Исо: Подшоҳи фурӯтани мо

2. Қудрати Исо дар Ҷалил

1. Матто 5:5 - «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд».

2. Юҳанно 1:14 - "Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падарро, ки пур аз файз ва ростӣ аст".

Луқо 23:7 Ва чун донист, ки ӯ ба тобеияти Ҳиродус тааллуқ дорад, ӯро назди Ҳиродус фиристод, ки вай низ дар он вақт дар Ерусалим буд.

Пилотус Исоро назди Ҳиродус мефиристад, зеро медонист, ки Ҳиродус бар Исо салоҳият дорад.

1. Қудрати Худоро қабул кунед, то шуморо дар лаҳзаҳои душвор бубинад.

2. Ба фармонравой итоат кунед, то аз неъматҳои Худо баҳраманд шавед.

1. Румиён 13:1–7

2. Забур 46:1–3

Луқо 23:8 Ва Ҳиродус Исоро дида, бениҳоят шод шуд, зеро мехост, ки Ӯро муддати тӯлонӣ бубинад, зеро дар бораи Ӯ бисьёр шунида буд; ва ӯ умед дошт, ки ягон мӯъҷизаи аз ҷониби ӯ анҷом додашударо дидааст.

Ҳиродус Исоро дида, хеле шод шуд, зеро ӯ дар бораи Ӯ чизҳои зиёде шунида буд ва мехост, ки Ӯро мӯъҷиза нишон диҳад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имони Ҳиродус ӯро водор кард, ки Исоро бубинад

2. Шодии кашф: Эҳсоси ҳузури Худо дар роҳҳои ғайричашмдошт

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Забур 16:11 - "Ту роҳи ҳаётро ба ман маълум мекунӣ; дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст".

Луқо 23:9 Пас аз ӯ бо суханони бисьёр пурсид; вале ба вай чизе нагуфт.

Ин порча ҳокими румӣ Пилотусро тасвир мекунад, ки аз Исо пурсид, то дар Ӯ айбе пайдо кунад, аммо Исо ба ӯ ҳеҷ ҷавоб намедиҳад.

1. Қудрати хомӯшӣ дар баробари зулм

2. Чӣ тавр суханони мо имони моро инъикос мекунанд

1. Масалҳо 17:28 - Ҳатто аблаҳ, вақте ки хомӯш аст, доно ҳисобида мешавад; Вақте ки ӯ лабҳояшро мебандад, ӯро дарк мекунанд.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бифаҳмед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Луқо 23:10 Саркоҳинон ва китобдонон истода, Ӯро сахт айбдор карданд.

Гузариш Саркоҳинон ва китобдонон истода, бар зидди Исо айбҳои сахт гирифтанд.

1. "Қудрати айбдоркуниҳо: Чаро мо бояд бо меҳрубонӣ ва муҳаббат сухан гӯем"

2. "Фазилати истодагарӣ барои дурустӣ: Намунаи Исо"

1. Румиён 12: 14-21 - "Онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, баракат диҳед; баракат диҳед ва онҳоро лаънат накунед".

2. Масалҳо 16:28 - «Одами беинсоф ҷанҷол меафканад ва пичиррос дӯстони наздикро ҷудо мекунад».

Луқо 23:11 Ва Ҳиродус бо ҷанговарони худ Ӯро ноумед карда, масхара карданд ва ҷомаи зебое ба бар карда, боз назди Пилотус фиристод.

Пеш аз он ки ба назди Пилотус фиристода шаванд, Исоро Ҳиродус ва сарбозонаш масхара ва таҳқир карданд.

1. Қудрати таҳқир - чӣ гуна Исо худро фурӯтан кард ва барои наҷоти мо ба азобу уқубат тоб овард.

2. Қудрати бахшидан - омодагии Исо барои бахшидани Ҳиродус ва лашкари ӯ сарфи назар аз бадрафторӣ.

1. Филиппиён 2:5-8 - фурӯтании Масеҳ ва итоаткорӣ ба иродаи Худо, сарфи назар аз шарму ранҷу азоб.

2. Матто 6:14-15 - Таълимоти Исо дар бораи чӣ гуна мо бояд дигаронро бахшем, ҳамон тавре ки Худо моро мебахшад.

Луқо 23:12 Ва худи ҳамон рӯз Пилотус ва Ҳиродус бо ҳам дӯст шуданд, зеро ки пеш аз ин байни худ душманӣ доштанд.

Дар порчаи Китоби Муқаддас гуфта мешавад, ки чӣ тавр Пилотус ва Ҳиродус дар ҳамон рӯзе, ки қаблан душманӣ доштанд, дӯст шуданд.

1. Қувваи оштӣ - Дар ин , оштӣ байни Пилотус ва Ҳиродусро биомӯзед ва ин чӣ гуна қудрати бахшидан ва ислоҳ карданро инъикос мекунад.

2. Қувваи бахшидан - Дар ин мақола муҳокима кунед, ки чӣ тавр як амали бахшидан метавонад ҷараёни ду ҳаётро тағйир диҳад, чунон ки бо Пилотус ва Ҳиродус дида шуд.

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:13 - "Ба якдигар таҳаммул кунед ва, агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бахшед."

Луқо 23:13 Ва Пилотус, вақте ки саркоҳинон, сардорон ва мардумро даъват кард,

Мардуми Ерусалим дар назди Пилотус барои шунидани ҳукми ӯ ҷамъ омаданд.

1. Мо бояд дар лаҳзаҳои душворӣ аз Исо адолат ва марҳамат интизор шавем.

2. Худо моро даъват мекунад, ки новобаста аз ихтилофоти мо, дар ваҳдат ва сулҳ зиндагӣ кунем.

1. Ишаъё 30:18, «Бинобар ин Худованд интизор аст, ки ба шумо марҳамат кунад ва аз ин рӯ Худро сарафроз мекунад, то ба шумо марҳамат кунад. Зеро ки Худованд Худои адолат аст; хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд».

2. Эфсӯсиён 4:3, «Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Луқо 23:14 Ба онҳо гуфт: «Шумо ин шахсро назди ман овардаед, ки қавмро гумроҳ мекунад; ва инак, ман ӯро пеш аз шумо имтиҳон намуда, ҳеҷ айбе наёфтам, ки ин шахс ба он чи шумо айбдор мекунед, даст занад.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо дар назди мардум тафтиш карда шуд ва аз айбҳои зидди ӯ бегуноҳ дониста шуд.

1. Исо: ҷабрдидаи бегуноҳ

2. Бегуноҳ дониста шудан чӣ маъно дорад?

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Масалҳо 17:15 - Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад ва касе ки одилро маҳкум мекунад, ҳардуи онҳо барои Худованд зишт ҳастанд.

Луқо 23:15 Не, на Ҳиродус, зеро ки ман шуморо назди Ӯ фиристодам; ва инак, ҳеҷ кори сазовори марг ба ӯ карда нашудааст.

Ҳокими румӣ Пилотус дар Исо ҳеҷ айбе наёфт ва ӯро маҳкум кардан нахост.

1: Муҳофизати Худо нисбати Исо муҳаббати ӯро нисбати мо нишон медиҳад.

2: Бегуноҳии Исо қудрати ҳақиқати ӯро нишон медиҳад.

1: Isaiah 53:9 - Ба ӯ қабр бо шарирон ва бо сарватдорон дар маргаш таъин карда шуд, гарчанде ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд.

сурати одамон таваллуд ёфт . Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Луқо 23:16 Пас, Ман ӯро ҷазо дода, озод хоҳам кард.

Ин порча омодагии Исоро барои бахшидани онҳое, ки ба Ӯ ситам кардаанд, ифода мекунад.

1. «Қувваи бахшидан»

2. «Зарурати шафқат»

1. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид».

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

Луқо 23:17 (Зеро бояд дар ид якеро барои онҳо озод кунад.)

Ин порча мефаҳмонад, ки вақте мардум аз Пилотус талаб карданд, ки маҳбусро озод кунад, Исо мувофиқи одати ид ба онҳо дода шуд.

1. Қурбонӣ кардан барои дигарон: Фаҳмидани қурбонии Исо барои мо

2. Қудрати интихоби Пилотус: Мо аз қарори ӯ чӣ омӯхта метавонем

1. Юҳанно 3:16: Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Филиппиён 2:8: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд.

Луқо 23:18 Ва онҳо якбора фарьёд зада, гуфтанд: «Ин одамро дафъ кунед ва Бараббосро барои мо озод кунед».

Ин порча даъвати издиҳомро барои озод кардани Бараббос ва маслуб кардани Исо тасвир мекунад.

1. Арзиши кафорат: Фаҳмидани қурбонии Исо

2. Қудсияти ҳаёт: Интихоби Исо бар Бараббос

1. Юҳанно 8:34, «Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст».

2. Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Луқо 23:19 (Ӯ барои як фитнае дар шаҳр ва барои куштор ба зиндон андохта шуд.)

Ин порча боздошти Исоро бо иттиҳоми бардурӯғ дар фитна ва куштор тасвир мекунад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳатто ҳангоми дучор шудан бо таъқибот ба Худо содиқ монем.

2: Мо набояд бар зидди дигарон шаҳодати бардурӯғ диҳем, зеро ин нодуруст ва хилофи шариати Худост.

1: Яъқуб 5:12 - "Аммо, пеш аз ҳама, эй бародаронам, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре қасам нахӯред, балки бигзор "ҳа" -и шумо ҳа ва "не" -и шумо не бошад, то ки шумо метавонад зери маҳкумият қарор нагирад».

2: Матто 7:12 - "Ҳамин тавр, дар ҳама чиз, ба дигарон он чизеро, ки мехостед, ки бо шумо кунанд, бо дигарон бикунед, зеро ин шариат ва анбиёро ҷамъбаст мекунад."

Луқо 23:20 Пилотус, ки мехост Исоро озод кунад, боз ба онҳо гуфт.

Пилотус, ки мехост Исоро озод кунад, бори дуюм ба мардум сухан гуфт.

1. Қудрати раҳм: Чаро Исо сазовори бахшиш аст

2. Қудрати бахшидан: Чӣ тавр Исо файзро нишон медиҳад

1. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

2. Матто 18:21-25 - "Он гоҳ Петрус назди Исо омада пурсид: "Худовандо! Ман бародар ё хоҳари худро, ки бар зидди ман гуноҳ мекунад, чанд маротиба бибахшам? То ҳафт бор?" Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо мегӯям, на ҳафт бор, балки ҳафтоду ҳафт бор».

Луқо 23:21 Аммо онҳо фарьёд зада, гуфтанд: «Ӯро маслуб кун, маслуб кун».

Мардум даъват карданд, ки Исо маслуб карда шавад.

1: Исо ба ранҷу азоби салиб тоб овард ва мо бояд қурбонии ӯро дар хотир дорем.

2: Мо набояд мисли мардуме бошем, ки ба маслуб кардани Исо даъват мекарданд, балки ба ҷои ӯ барои раҳм ва бахшиш муроҷиат кунем.

1: 1 Петрус 2:21-24 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед. Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар Вақте ки ӯро дашном медоданд, дар ҷавоб дашном намедод, вакте ки уқубат мекашид, таҳдид намекард, балки худро ба Довари одил месупурд ва Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани худ бар болои дарахт бардошт, то ки мо бимирем. гуноҳ кунед ва барои адолат зиндагӣ кунед; шумо бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед».

2: Isaiah 53: 4-6 - "Дар ҳақиқат Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо ӯро латукӯб карда, аз ҷониби Худо зада ва ранҷу азоб дида будем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем: Ҳар яки мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудем, ҳар яки мо ба роҳи худ рафтем, ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ гузошт. "

Луқо 23:22 Ва бори сеюм ба онҳо гуфт: «Чаро ӯ чӣ кори баде кардааст? Ман дар вай ягон сабаби марг наёфтаам, бинобар ин ӯро ҷазо дода, раҳо мекунам.

Ин порча кӯшиши сеюми Пилотусро тасвир мекунад, ки мардумро ба озод кардани Исо, пас аз он ки ҳеҷ гуна айбе наёфтанд, водор созад.

1. Исо, Шахси бегуноҳ: Паём дар бораи қудрати бегуноҳии Исо ва чӣ гуна он қудрати наҷоти ӯро дошт.

2. Таъсири издиҳом: Паём дар бораи хатари тафаккури издиҳом ва чӣ гуна набояд ба он эътимод кард.

1. Ишаъё 53:9 - "Ӯ дар марги худ қабр бо шарирон ва бо сарватдорон таъин карда шуд, гарчанде ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд."

2. Юҳанно 8:46 - "Кадоме аз шумо маро ба гуноҳ маҳкум мекунад? Агар рост мегӯям, чаро ба ман бовар намекунед?"

Луқо 23:23 Ва онҳо дарҳол бо овози баланд талаб карданд, ки Ӯро маслуб кунанд. Ва овози онҳо ва саркоҳинон ғолиб омад.

Мардум ва саркоҳинон талаб карданд, ки Исо маслуб карда шавад.

1. Қувваи муттаҳидшавӣ: як садо, як ҳадаф

2. Хавфи гурӯҳӣ: Аз паи издиҳом бо чӣ арзиш?

1. Забур 118:8 - Беҳтар аст, ки ба Худованд таваккал кунед, аз он ки ба одам эътимод дошта бошед.

2. Аъмол 5:29 - Он гоҳ Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

Луқо 23:24 Ва Пилотус ҳукм кард, ки он мувофиқи талаби онҳо бошад.

Ин порча нишон медиҳад, ки Пилотус ба талабҳои мардум таслим шуд ва ба онҳо иҷозат дод, ки роҳи худро дошта бошанд.

1. Худо ҳамеша дар ихтиёри худ аст, ҳатто агар ба он маъқул набошад.

2. Итоат ба хости Худо ягона роҳи сулҳи ҳақиқӣ аст.

1. Ишаъё 55:8-9: «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Масалҳо 16:9 Одамон дар дили худ роҳи худро ба нақша мегиранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

Луқо 23:25 Ва Ӯ касеро, ки барои фитна ва куштор ба зиндон андохта шуда буд, озод кард, ки онҳо мехостанд; балки Исоро ба ихтиёри онҳо таслим кард.

Мардуми Ерусалим мехостанд, ки Бараббос озод карда шавад ва ба ҷои ин, Исо ба иродаи онҳо таслим карда шуд.

1. Қудрати раҳмдилӣ: Чӣ тавр Исо ҳукми маргро ба ҳаёт иваз кард

2. Қудрати мардум: Баррасии таъсири садои издиҳом.

1. Матто 27:15-26 - Муомилаи Пилотус бо мардуми Ерусалим ва қарори ниҳоӣ барои озод кардани Бараббос ва маслуб кардани Исо.

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф, ки раҳмдилӣ ва марҳамати Исоро тасвир мекунад.

Луқо 23:26 Ва ҳангоме ки Ӯро бурданд, Шимъӯни Куриниро, ки аз деҳа баромада буд, дастгир карданд ва салибро бар ӯ гузоштанд, то ки Ӯро пас аз Исо бардошта барад.

Сарбозон Шимъӯнро маҷбур карданд, ки салиби Исоро бардошта барад.

1: Худо барои иҷрои нақшаи худ одамони ногаҳонӣ истифода мебарад.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо маҷбурем, ки кори душворро анҷом диҳем.

1: Аъмол 10:34-35 - Худо рӯйбинӣ намекунад, балки дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори дуруст мекунад, ба Ӯ мақбул аст.

2: Матто 16:24-25 - Сипас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

Инҷили Луқо 23:27 Ва гурӯҳи зиёди мардум ва занон аз ақиби Ӯ равона шуданд, ки онҳо низ барои Ӯ навҳаю нола мекарданд.

Анбӯҳи зиёди одамон, аз ҷумла занони зиёд, аз ақиби Исо рафтанд ва дар ҳаққи ӯ андӯҳгин шуданд.

1. Исои Масеҳ: Наҷотдиҳандаи ранҷу азоби мо

2. Қудрати муҳаббат ва раҳмдилии Исо

1. Ибриён 4:15-16 «Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки касе ки мисли мо аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ёрӣ ёбем».

2. Юҳанно 11:35 «Исо гиря кард».

барои худатон ва барои фарзандони худ гиря кунед ».

Исо ба занони Ерусалим маслиҳат медиҳад, ки ба ҷои ӯ барои азоби худ гиря кунанд.

1: Гиря кардан барои ранҷу азоби худ - дастури Исо ба занони Ерусалим дар Луқо 23:28.

2: Ҳамдардӣ нисбат ба дигарон - таълимоти Исо ба занони Ерусалим дар Луқо 23:28 барои гиря кардан барои азобҳои худ ва фарзандонашон.

1: Румиён 12:15 - Бо шодмонон шодӣ кунед; бо гирякунандагон гиря кунед.

2: Матто 5:4 - Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

Луқо 23:29 Зеро, инак, айёме меояд, ки гӯянд: "Хушо нозоён, ва бачаҳое, ки ҳеҷ гоҳ зоид ва шир намедиханд".

Ин порча аз замоне сухан меравад, ки занони нозой баракат хоҳанд ёфт.

1: Файзи Худо барои занони нозой - Бар фазли Худо барои нозоён ва бефарзанд.

2: Умед ба занони нозой - Омӯзиши умеде, ки ҳатто вақте ки зан нозой аст, аз Худо меояд.

1: Забур 113:9 - Ӯ зани нозоянро вазифадор мекунад, ки хонадор шавад, ва модари шодмонии фарзандон бошад. Худовандро ҳамду сано кунед.

2: Isaiah 54:1 - Суруд хон, эй нозой, ки тоқат накардӣ; Сурудхонӣ кун ва бо овози баланд фарьёд кун, эй эй ки кӯдакро азоб надод; зеро ки фарзандони харобазор бештар аз фарзандони зани шавҳардор ҳастанд, мегӯяд Худованд.

Луқо 23:30 Он гоҳ онҳо ба кӯҳҳо хоҳанд гуфт: "Ба болои мо биафтед"; ва ба теппаҳо, Моро бипӯшонед.

Мардуми дарднок фарьёд мезананд, ки куху теппахо ба болои онхо афтида, онхоро пушонанд.

1. Қаъри ноумедӣ: омӯхтани умқи ноумедӣ дар Китоби Муқаддас

2. Вақте ки ҳама умед барбод меравад: Тасаллият аз суханони Исо

1. Марсияҳо 3:48–51

2. Забур 60:2–4

Луқо 23:31 Зеро, агар ин корҳоро дар дарахти сабз кунанд, дар хушкӣ чӣ мешавад?

Дар ин порча дар бораи раҳмату доварии Худо ва чӣ гуна онҳо мувофиқи аъмоли инсон баҳо дода мешаванд.

1. Раҳмат ва ҳукми Худо: Дарахти сабз ва хушк

2. Оқибатҳои амалҳои мо: Гирифтани он чизе, ки мо сазовор ҳастем

1. Ирмиё 17:7-8 - «Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Вай мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯйбор мефиристад ва аз гармӣ омадан наметарсад, зеро баргҳояш сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро қатъ намекунад. .»

2. Румиён 2:6-9 - «Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: ба онҳое ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод; балки барои касоне, ки нафспарастанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва хашм хоҳад буд. Барои ҳар як одами бадӣ, аввал яҳудӣ ва ҳам юнонӣ, мусибат ва тангӣ хоҳад буд».

Луқо 23:32 Ва боз ду нафари дигар, ки ҷиноятқорон буданд, бо Ӯ бурданд, то ки ба қатл расонанд.

Дар баробари Исо ду ҷиноятқорро ба қатл расониданд.

1: Исо ба азобу уқубат ва марг тоб овард, то ба мо умқи марҳамат ва муҳаббати Худоро нишон диҳад.

2: Исо ҳатто дар вазъиятҳои душвор далерии ҳақиқӣ ва итоаткорӣ ба Худо нишон дод.

1: Филиппиён 2:8 - "Ва чун одамизод пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба мамот итоат кард, ҳатто мамот дар салиб!"

2: Ишаъё 53: 5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар вай буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем".

Луқо 23:33 Ва ҳангоме ки онҳо ба маконе, ки Ғолотир ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ӯро ва ҷиноятқоронро, ки яке аз тарафи рост ва дигаре аз тарафи чап аст, маслуб карданд.

Исо дар байни ду ҷиноятқор дар ҷои Голгота маслуб карда шуд.

1. Муҳаббати бузурги Исо: Мулоҳиза дар бораи маслуб кардани Масеҳ

2. Қувваи бахшидан: Дарсҳо аз салиб

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Матто 27:46 - Ва тақрибан соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Элӣ, Элӣ, лема сабахтани?» яъне: «Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?»

Луқо 23:34 Исо гуфт: «Эй Падар! зеро онҳо намедонанд, ки чӣ кор мекунанд. Ва либоси ӯро тақсим карда, қуръа партофтанд.

Исо аз Худо хоҳиш кард, ки онҳоеро, ки кори кардаашонро намефаҳмиданд, бубахшад.

1: Мо бояд дигаронро сарфи назар аз гуноҳашон бубахшем

2: Исо дар бахшидан намунаи ибрат нишон медиҳад

1: Қӯлассиён 3:13 - Ба якдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

2: Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Луқо 23:35 Ва мардум истода, диданд. Сардорон низ бо онҳо Ӯро тамасхур карда, мегуфтанд: «Ӯ дигаронро наҷот дод; Бигзор худро наҷот диҳад, агар Ӯ Масеҳ, баргузидаи Худо бошад.

Мардум ва ҳокимон Исоро масхара карда мегӯянд, ки Ӯ бояд Худро наҷот диҳад, агар Ӯ баргузидаи Худо бошад.

1. Аҳамияти имон дар замонҳои душвор

2. Кувваи сухани гуфтор

1. 1 ба Қӯринтиён 1:27-29 - Худо аблаҳони ҷаҳонро интихоб кард, то доноонро шарманда кунанд ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то чизҳои қавӣро шарманда кунанд.

2. Румиён 10:17 - Ҳамин тавр, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

Луқо 23:36 Сарбозон низ Ӯро тамасхур карда, назди Ӯ омада, ба ӯ сирко пешкаш карданд.

Сарбозон масхара карда, ба Исо сирко пешниҳод карданд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Дарсҳо аз маслуб шудани Исо

2. Қувваи бахшидан: Ҷавоби Исо ба тамасхур

1. Филиппиён 2:3-8 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Матто 5:38-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

Луқо 23:37 Ва гуфт: «Агар Ту Подшоҳи Яҳудиён бошӣ, Худатро наҷот деҳ».

Ин порча масхаракунии Исоро аз ҷониби онҳое, ки дар маслуб кардани ӯ ҳозир буданд, таъкид мекунад, ки ӯро даъват карданд, ки подшоҳии худро бо наҷоти худ аз салиб исбот кунад.

1: Исо ҳангоми маслуб шуданаш масхара карда шуд, вале ӯ интихоб кард, ки иродаи Худоро риоя кунад ва ба ӯ итоат кунад.

2: Исо тайёр буд, ки ба масхара ва озмоиш дучор шавад, то ба иродаи Худо пайравӣ кунад ва барои тамоми инсоният наҷот диҳад.

1: Филиппиён 2: 5-8 "Дар байни худ чунин фикрро дошта бошед, ки дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки вай гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ба сурати ғуломе, ки дар симои одамон таваллуд ёфта буд, ва дар сурати одам пайдо шуда, худро фурӯтан карда, то ба дараҷаи мамот, ҳатто мамот дар салиб итоат кард».

2: Ибриён 12: 2 «Ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигоҳ карда, Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст».

Луқо 23:38 Ва дар болои ӯ навиштаҷоте низ бо ҳарфҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибронӣ навишта шуда буд: "ИН Шоҳи Яҳудиён аст".

Дар болои Исо ба забонҳои юнонӣ, лотинӣ ва ибрӣ навиштаҷоте навишта шуда буд, ки дар он «Ин Подшоҳи Яҳудиён аст».

1. Подшоҳии Исо: Баррасии аломати салиб.

2. Навиштаи салиб: Баррасии он, ки он замон ва ҳоло чӣ маъно дошт.

1. Матто 27:37-38 - Пилотус огоҳинома навишт ва ба салиб гузошт.

2. Юҳанно 19:19-22 - Пилотус огоҳинома навишт ва ба салиб гузошт.

Луқо 23:39 Ва яке аз ҷиноятқорон, ки ба дор овехта шуда буд, Ӯро дашном дода, гуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худро ва моро наҷот деҳ».

Ҷиноятkори салиб Исоро сарзаниш карда, аз Ӯ хоҳиш кард, ки Худ ва онҳоро наҷот диҳад.

1: Бо вуҷуди гуноҳи мо, Исо то ҳол моро дӯст медорад ва барои наҷоти мо дар он ҷост.

2: Исо ягона роҳи наҷот аст ва маҳз ба воситаи Ӯ мо наҷот ёфта метавонем.

1: Юҳанно 3:16-17 - «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

2: Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

Луқо 23:40 Аммо дигаре дар ҷавоб вайро сарзаниш карда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар сурате ки ту ҳам дар ҳамон маҳкумият ҳастӣ?

Ду ҷиноятkорро бо Исо маслуб карданд, яке дигареро барои тамасхур кардани Исо сарзаниш карда, ба ӯ хотиррасон кард, ки аз Худо битарсад.

1. Дар ҳама ҳолат аз Худо битарсед, ҳатто вақте ки шумо ба озмоишу мусибат дучор мешавед.

2. Тамасхурро рад кун ва дар ваќти тангї тавба биљўй.

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Луқо 23:41 Ва мо аз рӯи адолат рафтор кардем; зеро ки мо мукофоти аъмоли худро мегирем, аммо ин одам ҳеҷ кори бад накардааст.

Ин порча ду ҷинояткори дар баробари Исо маслубшударо инъикос мекунад. Гарчанде ки онҳо барои гуноҳҳои худ ҷазои сазовор мегирифтанд, Исо ҳеҷ кори баде накардааст.

1. "Қувваи бахшидан: Баррасии бегуноҳии Исо"

2. "Файзи Худо: Мулоҳизаҳо дар бораи салиб"

1. Матто 27:24-26 - «Вақте Пилотус дид, ки ҳеҷ чиз наметавонад ғолиб ояд, балки шӯру ғавғо ба амал омад, об гирифта, дар пеши мардум дастҳои худро шуст ва гуфт: «Ман аз хуни ин одил бегуноҳам. Он гоҳ тамоми мардум ҷавоб дода, гуфтанд: «Хуни Ӯ бар мо ва фарзандони мост».

2. 1 Петрус 2:21-24 - «Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст. Ва ҳангоме ки ӯро дашном доданд, дигар дашном надод; ҳангоме ки уқубат кашид, таҳдид намекард; балки худро ба Довари одил месупурд: Ӯ гуноҳҳои моро дар ҷисми Худ бар дарахт бардошт, то ки мо дар гуноҳ мурдаем . , бояд барои адолат зиндагӣ кунед: шумо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед».

Луқо 23:42 Ва ӯ ба Исо гуфт: «Худовандо! Вақте ки ба Малакути Худ меоӣ, маро ба ёд овар».

Ин порча илтиҷои ҷиноятқореро, ки дар паҳлӯи Исо маслуб шуда буд, ошкор мекунад ва хоҳиш мекунад, ки ҳангоми ба Салтанати худ омаданаш Исоро дар хотир нигоҳ дорад.

1. Исо ба фурӯтанон ва тавбакунандагон марҳамат мекунад - Луқо 23:42

2. Файзи Масеҳ ба касоне, ки имон овардаанд, дода мешавад - Луқо 23:42

1. Ишаъё 57:15 - «Зеро Он ки баланд ва боло, ки сукунати абадият аст, ки исми Ӯ муқаддас аст, чунин мегӯяд: «Ман дар баландӣ ва муқаддас сокин ҳастам, ва инчунин бо он ки аз пушаймон ва фурӯтан аст. рӯҳ, барои зинда кардани рӯҳи камбағалон ва эҳёи дили мутаассир».

2. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Луқо 23:43 Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд».

Ин порча ваъдаи Исоро дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ ба ҷиноятқор, ки дар баробари ӯ дар салиб маслуб карда буд, тасвир мекунад.

1: Исо ба мо сулҳ ва кафолати ҳаёти ҷовидонӣ бо Ӯ дар биҳиштро пешкаш мекунад.

2: Қурбонии Исо дар салиб на танҳо кафорати гуноҳҳои мо, балки ваъдаи абадият бо Ӯ буд.

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2:1 Таслӯникиён 4:13-18 - «Лекин мо намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, дар бораи онҳое, ки дар хобанд, бехабар бошед, то мисли дигарон, ки умед надоранд, ғамгин нашавед. Зеро ки мо боварӣ дорем, ки Исо мурд ва аз нав эҳьё шуд, ба василаи Исо, Худо хуфтагонро бо Худ хоҳад овард, зеро барои ин мо ба шумо бо каломи Худованд эълон мекунем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз онҳое, ки дар хоб рафтаанд, пеш набаред, зеро худи Худованд аз осмон бо нидои фармон, бо овози фариштаи ва бо садои карнайи Худо нозил хоҳад шуд; ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳьё хоҳанд шуд. ки зиндаанд, боқимонда бо онҳо дар абрҳо бурда хоҳанд шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гиранд, ва мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд».

Луқо 23:44 Ва тақрибан соати шашум буд, ва то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.

Дар рӯзи маслуб шудани Исо аз соати шашум то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт.

1: Чӣ тавр қурбонии Исо дар салиб рӯи заминро торикӣ овард, то ранҷу муҳаббати бузурги Ӯро нисбати мо нишон диҳад.

2: Чӣ тавр Исо ба торикӣ дар салиб тоб овард, то моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад ва чӣ гуна мо бояд муҳаббат ва файзи Ӯро қабул кунем.

1: Матто 27:45-46 - Аз соати шашум то соати нӯҳум тамоми заминро торикӣ фаро гирифт. Ва тақрибан соати нӯҳум Исо бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Элӣ, Элӣ, лема сабахтонӣ?» яъне: «Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ?»

2: Isaiah 53: 3-5 - Ӯ аз ҷониби одамон нафрат ва рад карда шуд, марди ранҷу азоб ва ошно бо дард. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепиндоранд, ӯро хорӣ мекарданд ва мо ӯро паст медоштем. Албатта, ӯ дарди моро бардошт ва ранҷу азоби моро бар дӯш гирифт, вале мо ӯро азоби Худо ва гирифтори уқубат ва ранҷу азоб мепиндоштем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Луқо 23:45 Ва офтоб тира шуд, ва пардаи маъбад аз миёна дарида шуд.

Вақте ки Исо мурд, офтоб тира шуд ва пардаи маъбад ду пора шуд.

1. Қудрати салиб: доварӣ ва раҳмати Худо зоҳир

2. Дидани ҳузури Худо дар замони мотам ва душворӣ

1. Румиён 5:8-9 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Луқо 23:46 Ва ҳангоме ки Исо бо овози баланд нидо кард, гуфт: «Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам;

Суханони охирини Исо пеш аз маргаш дуои эътимод ба Худо буданд.

№1: Кадом суханони охирини Исо пеш аз маргаш метавонад ба мо дар бораи эътимод ба Худо дар замонҳои душвор таълим диҳад.

№2: Чӣ тавр дуои таваккали Исо ба Худо метавонад моро илҳом бахшад, ки ба Ӯ имон дошта бошем.

№1: Ишаъё 12:2 - «Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст».

№ 2: Ибриён 11: 6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро боғайратона меҷӯянд, мукофот медиҳад."

Луқо 23:47 Мирисад ин воқеаро дида, Худоро ҳамду сано хонд ва гуфт: «Ба ростӣ, ки ин марди одил буд».

Мирисад ба салиб мехкӯб шудани Исоро дид, Худоро ҳамду сано хонд ва Исоро марди одил эълон кард.

1. Адолати ҳақиқӣ дар марги қурбонии Масеҳ пайдо мешавад.

2. Худо некӯкоронро бе мукофот раҳо намекунад.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати бузурги худро нисбати мо нишон дод, ки Масеҳро фиристод, то барои мо бимирад, дар ҳоле ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

2. Забур 34:19 - Уқубатҳои одилон бисёранд, аммо Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад.

Луқо 23:48 Ва ҳамаи мардуме ки ба он манзара ҷамъ омада буданд, ин воқеаро диданд, ба синаҳои худ зада, баргаштанд.

Одамоне, ки маслуб шудани Исоро тамошо мекарданд, пур аз ғаму андӯҳ буданд.

1. "Қувваи ғам"

2. «Қурбонии Исо»

1. Ишаъё 53: 3-5 "Ӯ хорӣ ва рад кардани одамон аст; марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно аст; ва мо, чунон ки чеҳраи мо аз ӯ пинҳон шудем; Ӯ хор карда шуд, ва мо ӯро қадр намекардем. ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем, вале ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шудааст, барои гуноҳҳои мо захмдор шудааст: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; раҳҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Румиён 5:8 "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Луқо 23:49 Ва ҳамаи шиносонаш ва заноне ки аз Ҷалил Ӯро пайравӣ мекарданд, аз дур истода, инро диданд.

Заноне, ки аз Ҷалил ба Исо пайравӣ мекарданд, шоҳидони маслуб буданд.

1: Мо бояд ҳатто дар вақти душворӣ ва ранҷу азоб ба Худо таваккал карданро ёд гирем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба Исо пайравӣ кунем, новобаста аз арзиш.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Ибриён 12:2 - Биёед чашмони худро ба Исо, муаллиф ва комилкунандаи имони мо, нигоҳ кунем, ки Ӯ барои шодии дар пеши назари Ӯ гузошташуда салибро таҳаммул карда, расвоии онро рад кард ва ба ямини тахти Худо нишаст. .

Луқо 23:50 Ва инак, Юсуф ном марде буд, ки машваратчӣ буд; ва ӯ марди нек ва одил буд:

Юсуф одами хуб ва одил буд.

1: Зиндагӣ одилона дар ҷаҳони беадолат

2: Намунаи одами хуб

1: Масалҳо 21:3 - Кори адолат ва адолат барои Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2: Матто 5:6 - Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд.

Луқо 23:51 Ӯ аз Ариматея, шаҳри яҳудиён буд, ва худаш низ мунтазири Малакути Худо буд.

Ин порча Юсуфи Ариматея, шаҳри яҳудиёнро таъкид мекунад, ки бо маслиҳат ва амали дигарон розӣ набуд ва ба ҷои подшоҳии Худоро интизор буд.

1. Дар душвориҳо пайравӣ ба Худо

2. Ба Худо содиқ мондан, ҳатто вақте ки дигарон ба Худо содиқ набошанд

1. Аъмол 1:6-7 - Пас, вақте ки онҳо ҷамъ омаданд, аз Ӯ пурсиданд: «Худовандо! Ӯ ба онҳо гуфт: «Барои шумо нест, ки вақтҳо ва вақтҳоеро бидонед, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар кардааст.

2. Румиён 8:18-19 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест. Зеро ки махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост.

Луқо 23:52 Ин шахс назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро зорӣ кард.

Юсуфи Ариматея аз Пилотус ҷасади Исоро пурсид.

1. Қувваи имон: Вафодории Юсуф аз Ариматея ба Исо

2. Зебоии қурбонӣ: Фидокории Юсуфи Ариматея

1. Юҳанно 19:38-42 - Дафни Исои Юсуф аз Ариматея

2. Матто 27:57-60 - Аз Пилотус дархости Юсуфи Ариматея барои ҷасади Исо

Луқо 23:53 Ва онро фуроварда, ба катон печонд ва дар қабре гузошт, ки аз санг тарошида шуда буд, ва дар он ҳеҷ гоҳ одаме гузошта нашудааст.

Исоро дар қабре дафн карданд, ки аз санг тарошида шуда буд, ки пештар ҳеҷ гоҳ истифода нашуда буд.

1. Қурбонии Исо: Чӣ тавр марги Исо ҷаҳонро дигар кард

2. Қабри Исо: қабри холӣ ва умеди нав

1. Ишаъё 53: 7-9 - Вай мазлум шуд, ва ранҷу азоб кашид, аммо даҳони худро

накушод: вай мисли барра ба забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар назди пашмтарошҳои вай гунг аст, бинобар ин ӯ гӯсфанди худро намекушояд. даҳон. Ӯ аз зиндон ва аз доварӣ гирифта шуд; ва кӣ насли ӯро эълон хоҳад кард? Зеро ки вай аз замини зиндагон маҳв карда шуд, зеро ки гуноҳи қавми Ман ба ҳалокат расидааст.

2. Юҳанно 19:38-42 - Пас аз ин Юсуфи Ариматея, ки шогирди Исо буд, вале аз тарси яҳудиён пинҳонӣ аз Пилотус хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро бигирад; ва Пилотус ба ӯ иҷозат дод. Ӯ омада, ҷасади Исоро гирифт. Ва Никӯдимус низ омад, ки бори аввал шабона назди Исо омада, омехтаи мур ва алое, ки тақрибан сад фунт вазн дошт, овард. Он гоҳ ҷасади Исоро гирифта, ба катон бо хушбӯй печонданд, чунон ки аз рӯи одати яҳудиён дафн кардан аст. Дар ҷое ки Ӯ маслуб шуда буд, боғе буд; ва дар боғ қабри наве пайдо шуд, ки дар он ҳеҷ гоҳ одам гузошта нашудааст. Ба сабаби рӯзи тайёрии яҳудиён Исоро дар он ҷо гузоштанд; зеро қабр наздик буд.

Луқо 23:54 Ва он рӯз тайёрӣ буд, ва рӯзи шанбе давом мекард.

Дар рӯзи омодагӣ ба рӯзи шанбе Исо маслуб карда шуд.

1. Қурбонии Исо: Чаро рӯзи ҷумъа хуб аст?

2. Аҳамияти рӯзи шанбе: дар Худо оромӣ ёфтан

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Хуруҷ 20: 8-11 - "Рӯзи шанберо ба ёд оваред ва онро муқаддас нигоҳ доред. Шаш рӯз меҳнат кунед ва тамоми кори худро ба ҷо оваред, аммо рӯзи ҳафтум рӯзи шанбе барои Худованд Худои шумост. Дар он ҳеҷ коре накунед. кор накун, на ту, на писарат ё духтарат, на каниру занат, на чорпоёни ту, ва на ҳеҷ аҷнабие, ки дар шаҳрҳои ту сокин аст, зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмонҳо ва замин, баҳр ва ҳар чиро, ки ҳаст, офарид . дар онҳо, вале дар рӯзи ҳафтум истироҳат кард; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо баракат дода, онро муқаддас гардонид».

Луқо 23:55 Ва заноне ки бо Ӯ аз Ҷалил омада буданд, аз ақиби қабр ва чӣ гуна гузошта шудани ҷасади Ӯ диданд.

Занони Ҷалил аз паи Исо то қабр рафтанд ва диданд, ки ҷасади Ӯ чӣ гуна гузошта шудааст.

1. Марги Исо беҳуда набуд, балки қурбонӣ барои наҷоти инсоният буд.

2. Муҳаббат ва садоқат ба онҳое, ки мо ғамхорӣ мекунем, дар ниҳоят мукофот хоҳанд гирифт.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Матто 28:6 - Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки Ӯ эҳьё шудааст, чунон ки Ӯ гуфтааст. Биёед, он ҷоеро, ки Худованд хобидааст, бубинед.

Луқо 23:56 Ва онҳо баргашта, ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе мувофиқи ҳукм истироҳат кард.

Дар рӯзи маслуб шудани Исо пайравонаш барои тадҳин кардани бадани ӯ ҳанут ва равғани атрафшон тайёр карда, мувофиқи қонуни яҳудӣ дар рӯзи шанбе истироҳат мекарданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиш аз пайравони Исо

2. Чӣ тавр рӯзи шанберо эҳтиром бояд кард: Дарси пайравони Исо

1. Такрори Шариат 5:12-14 - Рӯзи шанберо эҳтиром кунед ва онро муқаддас нигоҳ доред

2. Луқо 22:19 - Бигир, бихӯр; ин бадани Ман аст, ки барои шумо дода шудааст

Луқо 24 эҳёи Исо, зоҳир шудани Ӯ ба пайравонаш ва ба осмон сууд кардани Ӯро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки заноне, ки аз Ҷалил аз паси Исо омада буданд, дар рӯзи аввали ҳафта бо ҳануте, ки барои бадани Ӯ тайёр карда буданд, ба қабр мерафтанд. Онҳо диданд, ки санг аз қабр ғелонда шудааст, вале вақте ки онҳо даромаданд, ҷасади Исоро наёфтанд. Ногаҳон ду марди либоспӯшие, ки мисли барқ дурахшиданд, дар паҳлӯи онҳо истода, гуфтанд: «Чаро зиндаро дар миёни мурдагон меҷӯед? Ӯ дар ин ҷо нест; эҳьё шуд!» Онҳо ба онҳо суханони Исоро хотиррасон карданд, ки Ӯ бояд маслуб карда шавад ва дар рӯзи сеюм аз нав эҳьё шавад. Заноне, ки аз қабр баргаштанд, ҳамаи инро ба ёздаҳ оромӣ нақл карданд (Луқо 24:1-10).

Сархати 2: Петрус аз ҷо бархоста, ба сӯи қабр давид ва катони аррaро хам карда, худ аз худ дур шуд ва ҳайрон шуд, ки чӣ шуд (Луқо 24:11-12). Худи ҳамон рӯз ду шогирд ба деҳаи Эммоус, ки тақрибан ҳафт мил дуртар аз Ерусалим буд, рафта, ҳама воқеаро муҳокима мекарданд. Ҳангоме ки онҳо сӯҳбат мекарданд, ин чизҳоро муҳокима мекарданд, ки худи Исо омада, ҳамроҳи онҳо мерафт, вале чашмонашон нигоҳ дошта, ӯро мешинохтанд ва мепурсиданд, ки чӣ баҳсе паст шуд, шарҳ дод рӯйдодҳои ахир дар бораи эҳёи марг умед дошт Исроилро наҷот диҳад илова бар он чӣ гуна занон моро дар ҳайрат монданд, субҳи барвақт ҷасадро наёфтанд. фариштагони рӯъё, ки зинда гуфтанд, пас баъзе ҳамроҳон ба қабр рафтанд, ки танҳо занҳо гуфта буданд, вале ӯро надиданд (Луқо 24:13-24). Он гоҳ Ӯ ба онҳо фаҳмонд, ки дар тамоми Навиштаҳо дар бораи Худ гуфта шудааст, ки Мусо сар карда, пайғамбарон ҳангоми нишастан нон шикастанд, ногаҳон чашмонашон кушода шинохтанд, ки Ӯ аз назар нопадид шуд (Луқо 24:25-31). Онҳо дарҳол баргаштанд, Ерусалим ёздаҳ нафареро ёфтанд, ки ҷамъ омада буданд, ки мегуфтанд: «Дуруст аст! Худованд эҳьё шуд, Шимъӯн зоҳир шуд». Он гоҳ ду нафар нақл карданд, ки дар роҳ чӣ ҳодиса рӯй дод, ҳангоми шикастани нон чӣ тавр ӯро шинохтанд (Луқо 24:32-35).

Сархати 3: Ҳанӯз дар ин бора сухан мегуфт, худи Исо дар байни онҳо истода, гуфт: «Салом бар шумо бод». Фикри ҳайратзада дидам, ки арвоҳ ором шуд дастҳо нишон доданд пойҳо ҳанӯз шубҳа доранд шодӣ ҳайрон пурсиданд чизе хӯрдан дод порча моҳии пухта хӯрд ҳузури ақл кушода фаҳмидан Навиштаҳо навишта шудааст Масеҳ азоб эҳё шуд рӯзи сеюм мурдагон тавба бахшидан гуноҳҳо мавъиза карда номи худро тамоми халқҳо сар карда Ерусалим шоҳидон ин чизҳо ваъда доданд ҳадя фиристанд Падар хоҳиш кард, ки дар шаҳр бимонад, то он даме, ки қудрати баланд пӯшида шавад (Луқо 24:36-49). Ниҳоят, Байт-Ҳинӣ даст бардошта, баракат дод ва баракат ба осмон бурда шуд, ибодат карда шуд Ерусалим шодии бузург боқӣ монд, ҳамеша дар маъбад ҳамду санои Худо буд. Инҷили Луқо эълони шодмонӣ эҳёи эҳёи осмон ба осмони Масеҳ тасдиқ кардани рисолати шогирдон идома дорад (Луқо 50:54).

Луқо 24:1 Рӯзи аввали ҳафта, субҳи барвақт, ҳанутеро, ки тайёр карда буданд, ва баъзеи дигарро бо худ оварда, ба сари қабр омаданд.

Дар рӯзи аввали ҳафта занон бо ҳанут ва одамони дигар ба сари қабр омаданд.

1: Аз торикӣ ба рӯшноӣ: Чӣ тавр Исо маргро мағлуб кард

2: Омодагӣ ба қабули нур: Итоати содиқи занон

1: Юҳанно 20:1-2 - Рӯзи якуми ҳафта, Марями Маҷдалия барвақт, дар ҳоле ки ҳаво ҳанӯз торик буд, назди қабр омад ва дид, ки санг аз қабр гирифта шудааст.

2: Марқӯс 16:1-3 - Вақте ки рӯзи шанбе гузашт, Марями Маҷдалия, Марьями модари Яъқуб ва Саломия ҳанут хариданд, то ки омада, Ӯро тадҳин кунанд. Субҳи хеле барвақт, рӯзи аввали ҳафта, вақте ки офтоб тулӯъ кард, ба сари қабр омаданд.

Луқо 24:2 Ва сангро аз қабр ғелонда диданд.

Санге, ки даромадгоҳи қаброро баста буд, ғелонда шуд.

1. Эҳёи Исо: Нишонаи умед

2. Қабри холӣ: Паёми зиндагӣ

1. Ишаъё 26:19 - Мурдаҳои ту зинда хоҳанд шуд; баданашон баланд мешавад. Эй, ки дар хок сокинед, бедор шавед ва аз шодӣ суруд хонед!

2. Матто 28:6 - Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки эҳьё шудааст, чунон ки гуфта буд. Биёед, ҷои хоби ӯро бубинед.

Луқо 24:3 Ва онҳо даромада, Ҷасади Исои Худовандро наёфтанд.

Заноне, ки пайравони Исо буданд, субҳи эҳё ба сари қабр рафтанд ва диданд, ки ҷасади Исо дар он ҷо нест.

1. Исо зинда аст! Ӯ аз мурдагон эҳьё шуда, ба мо умед ва ҳаёти навро дар Ӯ пешкаш мекунад.

2. Қудрати эҳёи Исо дар қабри холӣ дида мешавад ва бояд ба мо ваъдаҳо ва муҳаббати Ӯро нисбати мо хотиррасон кунад.

1. Румиён 6:4-5? □ Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудаем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам занем. Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ бо Ӯ муттаҳид шуда бошем, албатта, мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5? □ Худое, ки пур аз марҳамат буд, ба сабаби муҳаббати бузурги Худ, ки Ӯ моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед).

Луқо 24:4 Ва ҳангоме ки онҳо дар ин бора ба ҳайрат афтода буданд, инак, ду мард дар тан либосҳои дурахшон дар бар онҳо истода буданд.

Он ду марди либосҳои дурахшон дар роҳ ба сӯи Эммоус ба шогирдони ҳайратзада зоҳир шуданд.

1. Натарс, ки Худованд дар замони ошуфтагӣ паёмбаре бар ту мефиристад.

2. Ҳузури Худо дар лаҳзаҳои тангӣ роҳат аст.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Луқо 24:5 Ва ҳангоме ки онҳо тарсиданд ва рӯй ба замин хам карданд, ба онҳо гуфтанд: «Чаро зиндаро дар миёни мурдагон ҷустуҷӯ мекунед?

Ду мард ба ду шогирд, ки назди Эммоус мерафтанд, зоҳир шуда, пурсиданд, ки чаро онҳо дар миёни мурдагон зиндаро меҷӯянд.

1. Қувваи умед дар замонҳои душвор

2. Қуввати имон дар замони тарс

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад?

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:6 Ӯ дар ин ҷо нест, балки эҳьё шудааст: ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ӯ дар Ҷалил буд, ба шумо чӣ гуфта буд.

Ӯ эҳьё шуд! Исо ваъдаи эҳёшавиро иҷро кард.

1: Исо? эҳё ёди Худо аст? □ вафодорӣ ва ваъдаҳо.

2: эҳёи Исо ёдраскунандаи умед ва ҳаёти нав аст.

1: Ишаъё 53:5? □ вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азобе, ки ба мо сулҳ овард, бар ӯ буд ва аз захмҳои ӯ шифо ёфтем.??

2:2 Қӯринтиён 5:17? □ Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад!??

Луқо 24:7 Гуфт: «Писари Одам бояд ба дасти одамони гунаҳкор таслим карда, маслуб карда шавад, ва дар рӯзи сеюм эҳьё шавад».

Писари Одам бояд маслуб карда шуда, дар рӯзи сеюм эҳьё мешуд.

1. Қувваи эҳё: Ҳаёти навро дар Масеҳ эҳсос кардан

2. Наҷоти ваъдашуда: эътимод ба нақшаи Худо

1. Румиён 6:4-11 - Мо бо Масеҳ дар марг ва эҳёи ӯ муттаҳид ҳастем

2. 1 Қӯринтиён 15:20-22 - Эҳёи Масеҳ аввалин эҳёи бисёре аст, ки оянда хоҳад буд

Луқо 24:8 Ва онҳо суханони Ӯро ба ёд оварданд,

Шогирдони Исо суханони Ӯро ба хотир оварданд.

1: Қудрати дар хотир нигоҳ доштани суханони Исо

2: Итоаткорӣ тавассути дар хотир нигоҳ доштани суханони Исо

1: Еҳушаъ 1:8 - Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он ҷо мулоҳиза хоҳӣ кард, то мувофиқи он чи дар он навишта шудааст, ба ҷо овар;

2: Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

Луқо 24:9 Ва аз қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл кард.

Заноне, ки ба сари қабр рафта буданд, ба ёздаҳ шогирд ва дигар пайравон дар бораи эҳёи Исо нақл карданд.

1. Қувваи Имон: Чӣ тавр далерӣ ва имони занон ба Исо дигаронро илҳом бахшиданд, ки имони худро нигоҳ доранд.

2. Қувваи шаҳодат: Чӣ гуна шаҳодати занон дар бораи эҳёи Исо дар байни шогирдон ва дигарон паҳн шуд.

1. Матто 28:5-7 - Фариштагон дар бораи эҳёи Исо ба занони қабр хабар доданд.

2. Ибриён 11:1 - Имон ин кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:10 Марями Маҷдалия, Юҳанно ва Марьями модари Яъқуб ва дигар заноне ки бо онҳо буданд, инро ба ҳавориён гуфтанд.

Марями Маҷдалия, Юҳанно, Марям модари Яъқуб ва дигар занон шоҳиди эҳёи Исо буданд ва ин хабарро ба расулон нақл карданд.

1. Бо шодӣ ҷашн гиред: Воқеияти эҳёи Исо бояд дилҳои моро аз шодӣ пур кунад.

2. Хушхабарро нақл кунед: Мо бояд кӯшиш кунем, ки хушхабари эҳёи Исоро ба дигарон расонем.

1. Румиён 10:14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Чӣ гуна ба Он ки нашунидаанд, имон хоҳанд овард? Ва чӣ гуна онҳо бе воиз мешунаванд? Чӣ гуна мавъиза хоҳанд кард, магар ин ки фиристода мешаванд?»

2. Матто 28:19-20 - "Бинобар ин биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, итоат кунанд. Ва албатта Ман ҳамеша бо ту ҳастам, то охири аср.??

Луқо 24:11 Ва суханони онҳо ба назари онҳо афсонаҳои беҳуда менамуд, ва ба онҳо бовар накарданд.

Шогирдон ба хабарҳои эҳёи Исо шубҳа доштанд ва гумон мекарданд, ки ин ҳикояҳо дурӯғанд.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр мо метавонем шубҳаро мағлуб кунем

2. Имон бе надида: бовар кардан ба беимон

1. Аъмол 2:24-32 - Петрус дар бораи аз мурдагон эҳё шудани Исо.

2. Румиён 10:17 - Имон аз шунидани паём ба вуҷуд меояд ва паём ба воситаи калом дар бораи Масеҳ шунида мешавад.

Луқо 24:12 Он гоҳ Петрус бархоста, сӯи қабр давид; ва хам шуда, либоси катони ба худ гузошташударо дид ва аз ин воқеа дар ҳайрат афтода, рафт.

Петрус ба сӯи қабр давид ва либоси катони дар он ҷо хобидаро дид ва аз ин воқеа дар ҳайрат монд.

1. Боварӣ ба қудрати Худо бо вуҷуди ҳолатҳои ғайб

2. Қуввати имон дар баробари шубҳа

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:13 Ва инак, ду нафари онҳо дар ҳамон рӯз ба деҳае рафтанд, ки Эммоус ном дошт, ки аз Ерусалим тақрибан шаст метр дур буд.

Ду шогирди Исо ба деҳае рафтанд, ки Эммаус ном дошт, ки дар масофаи 60 стадия (7,5 мил) аз Ерусалим ҷойгир буд.

1. Сафари имон: Чӣ тавр роҳ ба Эммаус моро таълим медиҳад, ки аз паи Исо пайравӣ кунем

2. Қувваи умед: Чӣ тавр Исо чашмони шогирдонро дар роҳ ба сӯи Эммаус кушод

1. Ишаъё 35:8-10 - Ва дар он ҷо роҳи калон ва роҳе хоҳад буд, ва он роҳи қудсият номида хоҳад шуд; нопок аз болои он нагузарад; Ва ин аз они касонест, ки роҳгузарҳо ҳарчанд аблаҳ бошанд, дар он гумроҳ намешаванд.

2. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:14 Ва онҳо дар бораи ҳамаи ин воқеаҳои рӯйдода нақл карданд.

Ду шогирд воқеаҳои рӯйдодаро муҳокима карданд.

1. Қувваи сӯҳбат: Чӣ гуна мубодилаи таҷрибаҳои мо метавонад ба басташавӣ оварда расонад

2. Ноумед нашавед: Мулоҳиза дар бораи шогирдон??Сабрӣ дар баробари душвориҳо

1. Масалҳо 27:17, ? □ рон оҳанро тез мекунаду як кас дигареро тез мекунад.??

2. Филиппиён 4:8, ? □ Аслан бародарон, ҳар чӣ ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ ҷои таъриф аст, агар ягон фазилате бошад, агар чизи шоистае бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.??

Луқо 24:15 Ва ҳангоме ки онҳо бо ҳам гуфтугӯ ва мубоҳиса мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо рафт.

Исо ба шогирдонаш наздик шуда, бо онҳо сафар кард.

1: Исо мехоҳад, ки ҳатто дар рӯзҳои душвори мо бо мо наздик бошад.

2: Мо метавонем дар рафтор бо Исо тасаллӣ ва шарик пайдо кунем.

1: Такрори Шариат 31:8 - ? t Худованд аст, ки пеш аз ту меравад. Ӯ бо шумо хоҳад буд; вай туро тарк намекунад ва туро тарк намекунад. Натарсед ё ноумед нашавед.??

2: Забур 23:4 - ? агарчи аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асоятон маро тасаллӣ медиҳанд.??

Луқо 24:16 Аммо чашмони онҳо баста буд, ки Ӯро нашиносанд.

Вақте ки Исо бори аввал ба онҳо зоҳир шуд, шогирдон нашинохтанд.

1: Мо бояд барои шинохтани Исо бо роҳҳои ғайричашмдошт кушода бошем.

2: Имони мо бояд ба қадри кофӣ қавӣ бошад, ки Исоро эътироф кунад, ҳатто вақте ки Ӯ дар шакли муқаррарии Худ нест.

1: Юҳанно 20:24-29 - Тумо Исоро ҳангоми эҳё шуданаш ба шогирдонаш зоҳир кард, шинохт.

2: Луқо 5:4-6 - Вақте ки Ӯ тӯфонро хомӯш кард, шогирдон Исоро Писари Худо шинохтанд.

Луқо 24:17 Ва ба онҳо гуфт: «Чӣ гуна иртибот доранд, ки шумо ҳангоми роҳ рафтан ва ғамгин шудан ба якдигар бо якдигар доред?

Шогирдон роҳ мерафтанд ва чизеро муҳокима мекарданд, ки онҳоро ғамгин мекард.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ нагузорем, ки озмоишҳои мо моро ба ғаму андӯҳ оваранд.

2: Ҳатто вақте ки мо бо вақтҳои душвор рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд ба Худо таваккал кунем ва ба дастгирӣ такя кунем.

1: Ирмиё 29:11 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам."

2: Забур 34:17-18 - ? □ одилон фарьёд меҷӯянд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.??

Луқо 24:18 Ва яке аз онҳо, ки Клеопос ном дошт, дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Оё ту танҳо дар Ерусалим ғарибе ҳастӣ, ва аз он чи дар ин рӯзҳо дар он ҷо рӯй медиҳад, надонистӣ?

Клеопа ва як ҳамсафари номаълум дар роҳ ба сӯи Эммоус бо Исо дучор меоянд ва Клеопас аз Исо мепурсад, ки воқеаҳои дар Ерусалим рӯйдодаро намедонад.

1. Тасаллии Масеҳ дар замонҳои душворӣ

2. Асрори ошкор шудани нақшаи Худо

1. Ишаъё 53:3-5 Ӯро инсоният нафрат ва рад карданд, марди ранҷу азоб ва ошнои дард. Монанди касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепиндоранд, ӯро хорӣ мекарданд ва мо ӯро паст медоштем.

4 Бо вуҷуди ин, ӯ сустиҳои моро бардошта буд; гаму андуххои мо буд, ки уро вазнин мекард. Ва мо гумон доштем, ки мусибатҳои ӯ ҷазои Худост, ҷазои гуноҳони худаш аст!

2. 1 Петрус 4:12-13 Дӯстони азиз, аз озмоиши оташин, ки барои озмудани шумо ба сари шумо омадааст, ҳайрон нашавед, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. 13 Аммо ба қадри он ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок мекунед, шодӣ кунед, то вақте ки ҷалоли Ӯ зоҳир мешавад, шод бошед.

Луқо 24:19 Ба онҳо гуфт: «Чӣ чиз? Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: «Дар бораи Исои Носирӣ, ки пайғамбаре буд тавоно дар амал ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми мардум;

Ду шогирд, ки дар роҳ ба сӯи Эммоус буданд, ба Исои Носирӣ, ки дар амал ва сухан дар пеши Худо ва тамоми мардум тавоно буд, набиеро нақл карданд.

1. Пешгӯиҳои Исо иҷро шуданд: донистани Исо ҳамчун паёмбари тавоно

2. Зиндагӣ ба унвони паёмбари Худо: Саъй кардан барои кору гуфтори нек

1. Ишаъё 35:4-5 - Ба онҳое, ки дилҳои тарсонанд, бигӯед, ки ? □ қавӣ, натарс; Худои

шумо хоҳад омад, бо қасос хоҳад омад; бо азоби илоҳӣ барои наҷоти ту меояд.??

2. 1 Петрус 2:15 - Зеро он Худост? □ мехоҳӣ, ки бо кори нек сухани ҷоҳилонаи одамони аблаҳро хомӯш кунӣ.

Луқо 24:20 Ва чӣ гуна саркоҳинон ва сардорони мо Ӯро таслим карданд, то ки ба марг маҳкум шавад, ва Ӯро маслуб карданд.

Саркоҳинон ва сардорони яҳудиён Исоро таслим карда, маслуб карданд.

1. Хиёнати Исо: Рӯй овардан ба Худо дар замонҳои озмоиш

2. Маслуб кардани Исо: Дар ранҷу азобҳо қувват ва умед пайдо кардан

1. Ишаъё 53:7-8 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Луқо 24:21 Вале мо боварӣ доштем, ки маҳз Ӯст, ки Исроилро фидия медод;

Ду шогирди Исо воқеаҳоеро, ки дар се рӯзи охир ба вуқӯъ пайвастанд, муҳокима мекарданд, аз он ҷумла дар бораи маслуб кардани Исо ва ноумедии онҳо аз фидя нашудан.

1. Дар замонҳои душвор чӣ гуна дар имон устувор будан мумкин аст

2. Табиати муҳаббати наҷотбахши Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Луқо 24:22 Бале, баъзе занони ҷамъомади мо низ моро, ки дар сари қабр буданд, ба ҳайрат оварданд;

Заноне, ки ба сари қабр омада буданд, шогирдонро ба ҳайрат оварданд.

1: Мо метавонем аз имони дигарон дар атрофи мо ба ҳайрат ояд.

2: Мо бояд ҳамеша имони худро ба Худо нигоҳ дорем, ҳатто вақте ки корҳо ғайриимкон ба назар мерасанд.

1: Луқо 18:27 - Исо ҷавоб дод, ? □ кулоҳ бо инсон имконнопазир аст бо Худо.??

2: Ибриён 11:1 - Ҳоло имон ин боварӣ ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон ба он чизе ки намебинем.

Луқо 24:23 Ва ҷасади Ӯро наёфтанд, омада, гуфтанд, ки фариштагонро низ рӯъё дидаанд, ки Ӯ зинда аст.

Заноне, ки ҷасади Исоро пас аз маслуб карданаш меҷустанд, ҷасади Исоро ёфта натавонистанд ва ба ҷои он фариштаҳоро диданд, ки Исо зинда аст.

1. Мо набояд ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳем - ҳатто дарториктарин вақтҳо, Худо ҳамеша бо мост.

2. Ба воситаи Исо мо метавонем эҳё шавем ва ба ҳаёт баргардонем.

1. Ишаъё 40:31 - "Онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. 1 ба Қӯринтиён 15:20-22 - "Аммо Масеҳ алҳол аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон шуд. Зеро, азбаски мамот ба воситаи одам омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Чунки дар Одам ҳама мемиранд, ҳамон тавр ҳама дар Масеҳ зинда хоҳанд шуд».

Луқо 24:24 Ва баъзе аз онҳо, ки бо мо буданд, сӯи қабр рафтанд ва онро ҳамон тавре ки занон гуфта буданд, ёфтанд, вале Ӯро надиданд.

Баъзе аз мардоне, ки бо шогирдони Исо буданд, ба назди қабри Исо рафтанд ва онро холӣ диданд, вале Исоро надиданд.

1. Қувваи имон: Омӯзиш аз заноне, ки шоҳиди қабри холӣ буданд

2. Баракати ғайричашмдошти қабри холӣ: Чӣ тавр эҳёи Исо ҳама чизро тағйир медиҳад

1. Юҳанно 20:1-18 - Ҳикояи Марями Мағдалия қабри холиро дида

2. Марк 16:1-8 - Ҳикояи занони дигар, ки ба қабр рафта, онро холӣ диданд

Луқо 24:25 Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Эй аблаҳон ва сустдилҳо, ки ба ҳар он чи анбиё гуфтаанд, имон оваред:

Исо шогирдонашро барои он сарзаниш мекунад, ки ба ҳамаи суханони пайғамбарон бовар намекунанд.

1. Имони мо ба он чи гуфта шудааст - Луқо 24:25

2. Суст будани дил боиси шубҳа мегардад - Луқо 24:25

1. Ром. 10:17 Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибр. 11:1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:26 Оё Масеҳ набояд аз ин азобҳо кашида, ба ҷалоли Худ дохил шавад?

Вақте ки Исо маслуб шуд, шогирдони Исо дар изтироб афтоданд ва мехостанд бифаҳманд, ки чаро ӯ бояд пеш аз ба ҷалоли худ дохил шудан азоб кашид.

1. Қувваи имон: Фаҳмидани ранҷу азоб ва ҷалоли Исо

2. Салиб: Намунаи ишқи бебозгашт

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ибриён 12:2 - Биёед чашмони худро ба Исо, муаллиф ва комилкунандаи имони мо, ки барои шодии дар назди Ӯ гузошташуда ба салиб таҳаммул карда, расвоии онро таҳқир кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишаст, нигоҳ кунем. .

Луқо 24:27 Ва аз Мусо ва тамоми анбиё сар карда, дар тамоми Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи худаш буд, ба онҳо фаҳмонд.

Исо ба шогирдонаш чизҳои дар бораи худашро, аз Мусо ва анбиё сар карда, то дар тамоми Навиштаҳо фаҳмонд.

1. Қудрати Навиштаҳо: Чӣ тавр Исо Китоби Муқаддасро барои ошкор кардани худ истифода бурд

2. Мо аз усули омӯзиши Навиштаҳои Исо чӣ омӯхта метавонем?

1. Ишаъё 53:3-4 Ӯ аз мардум нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем. Албатта, Ӯ андӯҳи моро бар дӯши худ гирифт ва андӯҳҳои моро бар дӯш дошт, вале мо ӯро латукӯбшуда ва аз ҷониби Худо забтшуда ва ранҷдида донистем.

2. Юҳанно 5:39 Навиштаҳоро омӯзед; зеро шумо гумон мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

Луқо 24:28 Ва онҳо ба деҳае, ки ба он ҷо мерафтанд, наздик шуданд; ва Ӯ гӯё мехост, ки дуртар биравад.

Шогирдон ба деҳа наздик мешаванд ва Исо вонамуд мекунад, ки дуртар меравад.

1. "Қувваи даъво: Чӣ тавр Исо ба мо нишон дод, ки дар вазъиятҳои душвор чӣ гуна рафтор кунем"

2. "Аҳамияти сафари Исо: Мо аз сафарҳои ӯ чӣ омӯхта метавонем"

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед».

Луқо 24:29 Аммо онҳо Ӯро боздошта, гуфтанд: «Бо мо бимон, зеро ки шомгоҳ аст, ва рӯз ба охир мерасад». Ва ӯ даромад, то ки бо онҳо бимонад.

Шогирдони Исо Ӯро ташвиқ мекунанд, ки бегоҳ бо онҳо бимонад, зеро рӯз наздик мешуд.

1. Намунаи Исо дар меҳмоннавозӣ ва файз

2. Аҳамияти мушорикат ва ҳамсафарӣ

1. Ибриён 13:2 Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро баъзеҳо бо ҳамин фариштаҳоро меҳмоннавозӣ кардаанд, ки инро надонистаанд.

2. Воиз 4:9-12 Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар касе ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ муқобилат карда метавонанд? □ сими сеқабата зуд канда намешавад.

Луқо 24:30 Ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо дар сари суфра нишаста буд, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод.

Исо нонро гирифта, баракат дод ва пеш аз додани он ба шогирдонаш пора кард.

1. Қувваи баракат: Чӣ гуна баракат метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Нони ҳаёт: дарёфти шодмонӣ ва иҷрошавӣ дар Масеҳ

Салиб-

1. Матто 14:14-21 ?Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Юҳанно 6:35 ?Исо нони ҳаёт аст

Луқо 24:31 Ва чашмони онҳо кушода, Ӯро шинохт; ва ӯ аз назари онҳо нопадид шуд.

Исо дар роҳ ба сӯи Эммоус ба ду пайрави худ зоҳир мешавад ва онҳо ӯро мешиносанд, вале баъд аз он нопадид мешавад.

1. Қудрати Худованд дар зуҳур ва нопадид.

2. Муҳимияти шинохти ҳузури Худованд.

1. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст.

2. Юҳанно 14:18 - Ман шуморо ятим наметонам; Ман назди ту меоям.

Луқо 24:32 Ва ба якдигар гуфтанд: «Оё дили мо даруни мо намесухт, вақте ки Ӯ дар роҳ бо мо сӯҳбат мекард ва Навиштаҳоро ба мо кушод?

Вақте ки Исо бо онҳо сӯҳбат мекард ва Навиштаҳоро ба онҳо кушод, шогирдон дар дилашон оташе ҳис карданд.

1. Донистани Каломи Худо: Қудрати Навиштаҳо барои дили сӯзон

2. Таҷрибаи Худо: Чӣ гуна ҳузури дигаргункунандаи Худо метавонад дилҳои моро аланга занад

1. Забур 119:103-105 ? □ вой ширин аст суханони ту ба табъи ман! Бале, ба даҳони ман аз асал ширинтар аст! Ба воситаи аҳкоми Ту ман фаҳмиш пайдо мекунам, бинобар ин ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам. Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғе барои роҳи ман аст.

2. Забур 19:7–8? □ вай шариати Худованд комил аст, рӯҳро дигаргун месозад; шаҳодати Худованд дуруст аст, соддаро хирадманд мекунад. Фаризаҳои Худованд дуруст аст, дилҳоро шод мегардонад: ҳукми Худованд пок аст, чашмҳоро равшан мекунад.??

Луқо 24:33 Ва дар ҳамон соат бархоста, ба Ерусалим баргаштанд, ва диданд, ки он ёздаҳ нафар ва ҳамроҳонашон ҷамъ омадаанд.

Шогирдон дарҳол бархоста, ба Ерусалим баргаштанд ва диданд, ки ёздаҳ нафар ҷамъ шудаанд.

1: Ҳеҷ гоҳ аз ҳад зиёд рӯҳафтода нашавед, то ҳамчун калисо ҷамъ шавед.

2: Худо ҳамеша дар он ҷо аст, то ба мо қувват ва далерӣ диҳад.

1: Аъмол 2: 42-47 - Калисои ибтидоӣ дар ягонагӣ ҷамъ меоянд.

2: Румиён 12: 4-5 - Дар Бадани Масеҳ муттаҳид шудан.

Луқо 24:34 Ва гуфт: «Худованд воқеан эҳьё шуд ва ба Шимъӯн зоҳир шуд».

Худованд бархоста, ба Шимъӯн зоҳир шуд.

1: Қудрати эҳёи Исо барои мо имрӯз.

2: Муҳимияти паҳн кардани хушхабари эҳёи Исо.

1: Румиён 6: 4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2: Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо ояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

Луқо 24:35 Ва онҳо нақл карданд, ки дар роҳ чӣ корҳо анҷом дода шуд, ва чӣ гуна Ӯро дар шикастани нон шинохтанд.

Ду шогирди Исо дар роҳ ба сӯи Эммоус бо Ӯ вохӯрданд ва ҳангоми шикастани нон Ӯро шинохтанд.

1. Шинохти Исо бо роҳҳои ғайричашмдошт

2. Қудрати якҷоя шикастани нон

1. Матто 26:26-29 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. Аъмол 2: 42-47 - Имондороне, ки дар мушоракат якҷоя нон шикастанд

Луқо 24:36 Вақте ки онҳо чунин мегуфтанд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод».

Исо пас аз эҳё шуданаш ба шогирдон зоҳир шуда, бо осоиштагӣ салом дод.

1. Қудрати сулҳ: Чӣ тавр саломи осоиштаи Исо ҷаҳонро тағйир дод

2. Эҳёи Исо: Аломати ҳайратангези умед дар ҷаҳони ноором

1. Забур 29:11 - Худованд ба халқи Худ қувват мебахшад; Худованд халқи Худро бо осоиштагӣ баракат медиҳад.

2. Румиён 5:1 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем.

Луқо 24:37 Аммо онҳо ба ҳарос афтоданд ва гумон карданд, ки рӯҳе дидаанд.

Шогирдон вақте ки Исоро диданд, тарсиданд, зеро фикр мекарданд, ки Ӯ рӯҳ аст.

1: Худо ҳатто дар вақти тарс бо мост.

2: Мо бояд имон дошта бошем, ҳатто вақте ки корҳо ғайриимкон ба назар мерасанд.

1: Ибриён 13:5 - «Суҳбати шумо бе тамаъ бошад ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед: зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳаргиз тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

2: Матто 28:20 - "Онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. Омин".

Луқо 24:38 Ва ба онҳо гуфт: «Чаро дар ташвиш ҳастед? ва чаро дар дили шумо фикрҳо пайдо мешаванд?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки чаро онҳо дар ташвишанд ва чаро дар дилашон фикрҳо пайдо мешаванд.

1. Дилро аз даст надиҳед: Ҷустуҷӯи сулҳ дар ҷаҳони ноором

2. Бартараф кардани изтироб: чӣ гуна бояд ақл ва дили худро ором кард

1. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо муҳофизат хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд».

Луқо 24:39 Инак, дастҳо ва пойҳои Маро бубин, ки худи Ман ҳастам; Маро даст каш ва бубин; зеро ки рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки шумо мебинед.

Дар порча сухан меравад, ки Исо бо нишон додани дастҳо ва пойҳои худ далели возеҳи эҳёи ҷисмонии Худро медиҳад.

1. Далелҳои ҷисмонии эҳёи Масеҳ: Исо ба мо нишон медиҳад, ки Ӯ рӯҳи оддӣ нест, балки далели возеҳи эҳёи Ӯст.

2. Қувваи имон: эҳёи ҷисмонии Исо ба мо ба қудрати Худо имон мебахшад ва садоқати Ӯро нишон медиҳад.

1. Юҳанно 20:27: Он гоҳ ӯ ба Тумо гуфт: «Ангушти худро ба ин ҷо бирасон ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро ба ин ҷо биёр ва онро ба паҳлуи ман биандоз; ва беимон набош, балки имондор бош».

2. Ибриён 11:1: Имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Луқо 24:40 Ва чун ин суханонро гуфт, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод.

Пас аз суханони ӯ ба шогирдон дасту пойҳои Исоро нишон доданд.

1: Исо воқеан пас аз маргаш эҳё шуд, ки ин аз захмҳои дасту пойҳои Ӯ нишон дода шудааст.

2: Намуди зоҳирии Исо пас аз эҳёшавӣ ба мо дар муқобили ранҷу азобҳо умед мебахшад.

1: Юҳанно 20:27-29 - Он гоҳ Ӯ ба Тумо гуфт: ? □ ангушти худро дар ин ҷо кун; дастони маро бубин. Дастатро дароз кун ва ба паҳлуи ман гузор. Шубҳа карданро бас кунед ва бовар кунед.??

2: Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун Худо? □ одамони баргузида, муқаддас ва маҳбуб, шафқат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва сабрро дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст.

Луқо 24:41 Ва ҳангоме ки онҳо аз шодӣ бовар накарданд ва дар ҳайрат буданд, Ӯ ба онҳо гуфт: «Оё дар ин ҷо хӯроке доред?

Шогирдон аз шодӣ пур шуданд, вале ҳанӯз намедонанд, ки чӣ рӯй дода истодааст, аз ин рӯ Исо пурсид, ки оё онҳо хӯрок доранд.

1. Такя ба Каломи Худо дар миёни номуайянӣ

2. Дар миёни мусибат шодӣ ёфтан

1. Румиён 15:13 - «Худои умед, ки ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед».

2. Забур 30:5 - «Гирья як шаб мемонад, аммо шодӣ субҳ меояд».

Луқо 24:42 Ва ба ӯ як порча моҳии пухта ва асали асал доданд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр шогирдонаш ба Исо як порча моҳии пухта ва асалро пешниҳод карданд.

1. Қудрати меҳмоннавозӣ: Намунаи Исо дар қабул ва ҷавоб додан ба як амали нек

2. Таом додани гуруснагон: пандест, ки ба эҳтиёҷмандон меҳрубонӣ ва шафқат нишон диҳад

1. Ҳастӣ 18:2-5 - Меҳмоннавозии Иброҳим ба се меҳмон

2. Ишаъё 58:7-11 - Даъвати Худо барои ғамхорӣ ба гуруснагон ва ниёзмандон.

Луқо 24:43 Ва онро гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

Шогирдон шоҳиди он буданд, ки Исо як порча моҳӣ мехӯрд, то исбот кунад, ки Ӯ эҳё шудааст.

1. Эҳёи Исо: мӯъҷизаи мӯъҷизаҳо

2. Қудрати шоҳиди эҳёи Масеҳ

1. Юҳанно 20:25-29 - Исо ба Тумо ҷароҳатҳои худро нишон дода, исбот мекунад, ки Ӯ зинда аст.

2. Луқо 24:36-43 - Исо Худро ба шогирдонаш нишон медиҳад ва як пораи моҳӣ мехӯрад.

Луқо 24:44 Ва ба онҳо гуфт: «Инҳоянд суханоне, ки ҳангоме ки дар назди шумо будам, ба шумо гуфтам, ки бояд ба амал ояд, ки ҳар он чи дар Тавроти Мусо ва анбиё ва дар китоби Худо навишта шудааст. таронаҳо дар бораи ман.

Ин оят дар бораи Исо сухан меронад, ки ба шогирдон хотиррасон мекунад, ки воқеаҳои ҳаёт ва марги Ӯ дар Таврот, пайғамбарон ва Забурҳо пешгӯй шуда буданд.

1. Иҷрои пешгӯй: Чӣ тавр ҳаёт ва марги Исо Навиштаҳоро иҷро кард

2. Иҷрои содиқона: Чӣ тавр ҳаёти Исо содиқ будани худро нишон дод

1. Ишаъё 53:4?

2. Забур 21:1??8

Луқо 24:45 Он гоҳ фаҳмиши онҳоро кушод, то ки Навиштаҳоро фаҳманд,

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо фаҳмиши шогирдонашро кушод, то онҳо Навиштаҳоро дарк кунанд.

1) Қудрати Исо: Омӯзиши такя ба роҳнамоии Ӯ

2) Кушодани қудрати Навиштаҳо тавассути Исо

1) Юҳанно 14:26 - "Аммо Васияткунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард."

2) Забур 118:18 - «Чашмони маро кушо, то ки дар шариати Ту чизҳои аҷоибро бубинам».

Луқо 24:46 Ва ба онҳо гуфт: «Чунин навишта шудааст, ва ба Масеҳ лозим буд, ки уқубат кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳьё шавад.

Исо ба шогирдонаш дастур дод, ки ӯ бояд дар рӯзи сеюм азоб кашад ва эҳьё шавад.

1. Қувваи мӯъҷизавии қиёмат

2. Аҳамияти иҷрошавии пешгӯӣ

1. Забур 16:10 - Зеро ки ҷони маро дар дӯзах нахоҳӣ гузошт; ва ба Қуддуси худ намегузоред, ки фасодро бубинед.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯши худ гирифт, ва ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медидем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

Луқо 24:47 Ва тавба ва омурзиши гуноҳҳо бояд ба исми Ӯ дар байни ҳамаи халқҳо, аз Ерусалим сар карда, мавъиза карда шавад.

Исо ба пайравонаш дастур дод, ки аз Ерусалим сар карда, ба тамоми халқҳо тавба ва омурзиши гуноҳҳоро мавъиза кунанд.

1. Қувваи тавба ва омурзиш

2. Шодии мавъиза кардани паёми тавба ва омурзиши Исо

1. Аъмол 3:19 - Пас тавба кунед ва ба Худо рӯй оваред, то гуноҳҳои шумо маҳв гардад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Луқо 24:48 Ва шумо шоҳидони ин чизҳо ҳастед.

Ин порча муҳимияти шоҳидони ҳақиқати Инҷили Масеҳ буданро таъкид мекунад.

1: Шоҳиди Ҳақиқат будан - Ҳаёти беайбӣ доштан ва пайваста дар бораи ҳақиқати Инҷили Исои Масеҳ шаҳодат додан.

2: Шаҳодати файз будан - Паёми муҳаббат, марҳамат ва файзи Исои Масеҳро бо дигарон мубодила кардан.

1: Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил мешавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим, дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд."

2: Матто 28:18-20 - Он гоҳ Исо назди онҳо омада, гуфт: ? □ тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва албатта

ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири замон.??

Луқо 24:49 Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; лекин шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то даме ки ба шумо қудрати аз олам дода шавад.

Ба шогирдон дастур дода шуд, ки дар Ерусалим бимонанд, то даме ки ба онҳо қудрати аз олам дода шуда бошад.

1. Вафодорӣ дар ваъдаҳои Худо: Мунтазири қудрати Худованд

2. Зиндагӣ дар интизорӣ: Донистани он, ки беҳтаринаш ҳанӯз дар пеш аст

1. Ишаъё 40:31: "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 27:14: "Ба Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав".

Луқо 24:50 Ва онҳоро берун бурда, то Байт-Ҳинӣ бурд, ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод.

Исо шогирдонашро ба Байт-Ҳинӣ бурд ва онҳоро бо дастони боло баракат дод.

1. Баракатҳои шогирдони мӯътамад

2. Қудрати баракати Исо

1. Аъмол 3:1-8, Петрус ва Юҳанно лангро ба номи Исо шифо медиҳанд

2. Яъқуб 5:13-15, Қувваи дуо ва дуои муассир ва гарми марди одил бисёр фоида меорад

Луқо 24:51 Ва ҳангоме ки Ӯ онҳоро баракат дод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурд.

Исо шогирдонро баракат дод ва ба осмон бурда шуд.

1. Авҷи Исо: Қудрати баракати Ӯ

2. Исо, умеди ҷовидонаи мо: баракати авҷи Ӯ

1. Аъмол 1: 9-11 - Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, вақте ки онҳо нигоҳ мекарданд, боло бардошта шуд, ва абр ӯро аз назари онҳо дур кард. Ва ҳангоме ки Ӯ мерафт, ба осмон менигаристанд, инак, ду мард дар тан ҷомаи сафед доштанд ва гуфтанд: «? en Ҷалил, чаро истода истода, ба осмон нигоҳ мекунӣ? Ин Исо, ки аз шумо ба осмон бардошта шуд, ҳамон тавре хоҳад омад, ки шумо дидед, ки Ӯ ба осмон меравад.

2. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Луқо 24:52 Ва онҳо ба Ӯ саҷда карданд ва бо шодии бузург ба Ерусалим баргаштанд.

Шогирдон ба Исо саҷда карданд ва бо шодии зиёд ба Ерусалим баргаштанд.

1: Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед, ва боз мегӯям: шодӣ кунед! (Филиппиён 4:4)

2: Биёед, саҷда кунем, ба ҳузури Худованд Офаридгори худ зону шавем (Забур 95:6)

1: Исо гуфт, ? o дилҳоят ғамгин нашавад. Шумо ба Худо имон доред; ба ман низ имон оваред (Юҳанно 14:1).

2: Исо гуфт, ? eасе ман бо ту меравам; осоиштагии ман ба ту медиҳам. Ман ба ту намедиҳам, чунон ки ҷаҳон медиҳад. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед (Юҳанно 14:27).

Луқо 24:53 Ва ҳамеша дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд. омин.

Шогирдон мунтазам дар маъбад буда, Худоро ҳамду сано мегуфтанд.

1. Худо сазовори ситоиши мост

2. Дар маъбад ибодат кардани Худо

1. Забур 34:1 - ? □ Худовандро ҳамеша баракат хоҳад дод; ҳамду санои ӯ ҳамеша дар даҳони ман хоҳад буд.??

2. Забур 100:4 - ? □ дарҳои Ӯро бо шукргузорӣ дароед, ва дарҳои Ӯро бо ҳамду сано дароваред! Ба ӯ шукр гӯед; номи уро муборак бод!??

Юҳанно 1 Калом (Logos), шаҳодати Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи Исо ва аввалин шогирдони Исоро муаррифӣ мекунад.

Сархати 1: Боб бо изҳороти амиқи теологӣ дар бораи Калом (Логос), ки дар ибтидо бо Худо буд ва Худо буд, оғоз мешавад. Ин Калом дар офариниш муҳим буд; хамаи он чи ки вучуд дорад, ба воситаи У ба вучуд омадааст. Дар Ӯ ҳаёт буд, ки нури тамоми инсоният аст ва дар зулмот медурахшид, ки онро мағлуб накардааст. Ин Логос ҳамчун Исои Масеҳ ҷисм шуд, ки пур аз ҳақиқати файз буд , ки дар байни мо зиндагӣ мекард ва Писари ягонаи Падарро ҷалол медиҳад (Юҳанно 1:1-14).

Параграфи 2: Пас аз он ҳикоя ба Яҳёи Таъмиддиҳанда мегузарад, ки аз ҷониби Худо фиристода шудааст, то ба ин Нур шаҳодат диҳад, то ҳама ба воситаи ӯ имон оваранд. Худи ӯ ин Нур набуд, балки ҳамчун шоҳид омад, то дар бораи ин Нур шаҳодат диҳад (Юҳанно 1:6-8). Вақте ки пешвоёни яҳудӣ аз Ерусалим коҳинонро фиристоданд, левизодагон мепурсанд, ки ӯ кист, ӯ ошкоро эълон кард, ки ӯ на Масеҳ аст, на Илёс ва на пайғамбар, балки овози як нафаре, ки биёбонро "Роҳи рост кун Худованд" мехонад, аз иқтибос аз пайғамбар Ишаъё ишора мекунад, ки нақши тайёркунандаи роҳи Масеҳро нишон медиҳад (Юҳанно 1:19). -23). Рӯзи дигар, чун дид, ки Исо ба сӯи ӯ меояд, гуфт: «Инак, Барра Худо ҷаҳони гуноҳро нест мекунад!» шаҳодат медиҳад, ки Худо интихоб карда, тадҳин кардани Исои Рӯҳулқудс Писари Рӯҳулқудс Худо рисолати худро иҷро мекунад ва дигаронро ба сӯи Масеҳ нишон медиҳад (Юҳанно 1:24-34).

Сархати 3: Пас аз он, Юҳанно боз ду шогирди худ истода, аз он ҷо гузашта рафтани Исоро тамошо мекарданд, ки боз мегуфтанд: «Инак, Барра Худо! Пас аз шунидани ин ду шогирд аз паи Исо рафтанд, ки аввалин муошрати Исоро пеш гирифт ва аз онҳо пурсиданд, ки чӣ мехоҳанд, онҳоро даъват карданд, ки онҳоро бубинанд ва бо Ӯ монданд. Рӯзи аввал бародари Андриёс Шимъӯни Петрус бародари худро пайдо кард Шимъӯн ба ӯ гуфт, ки Масеҳ ӯро ёфта, тарҷума кард Масеҳ ӯро назди Исо оварда. «Ту Шимъӯн писари Юҳанно ҳастӣ, ту Кифо номида мешавӣ» тарҷумаи Петрус дар бораи тағирёбии шахсии пас аз Масеҳ (Юҳанно 1:35-42). Ин боб бо даъвати дигар шогирдони аввалин, яъне Филипп Натанаил, ки дар аввал шубҳа доштанд, ба чизи хубе дар Носира хотима меёбад, аммо ҳангоми вохӯрӣ аз дониши ғайриоддии Исо дар бораи ӯ дар ҳайрат афтода, иқрор шуд, ки Ӯ Писар аст Худо Худост Подшоҳ Исроил ваъда дод, ки фариштагон ваҳйҳои

бузургтареро ваъда доданд, ки ба болои Писар фуруд меоянд, ки осмони кушодаи илоҳӣ аст. замин ба воситаи хизмати Ӯ амал мекунад (Юҳанно 1:43-51).

Юҳанно 1:1 Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

Дар ибтидо Калом буд, ки бо Худо буд ва Худо буд.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Илоҳияти Исои Масеҳ

1. Ҳастӣ 1:1-3 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид

2. Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ симои Худои Ноаён, Нахустзодаи тамоми махлуқот аст

Юҳанно 1:2 Дар ибтидо бо Худо низ ҳамин тавр буд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо дар ибтидо бо Худо буд.

1. Чӣ тавр Исо намунаи садоқат ба Худост.

2. Муҳимияти эътироф кардани Исо ҳамчун писари Худо.

1. Юҳанно 1:14 - "Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падарро, ки пур аз файз ва ростӣ аст".

2. Қӯлассиён 1: 15-17 - "Ӯ сурати Худои нонамоён аст, нахустзодаи тамоми махлуқот. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба василаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва чӣ ҳокимон. ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст, ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст».

Юҳанно 1:3 Ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст; ва ҳеҷ чизи офаридашуда бе Ӯ ба вуҷуд наомадааст.

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр Исо Офаридгори ҳама чиз аст.

1. Исо Офаридгори ҳама аст - Фаҳмидани аҳамияти Исо ҳамчун сарчашмаи тамоми офариниш.

2. Ҳама чиз аз ҷониби Ӯ офарида шудааст - қадр кардани қудрати Исо ва қобилияти Ӯ барои ҳаёт ба ҳама чиз.

1. Ҳастӣ 1:1 - «Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид».

2. Қӯлассиён 1:16 - «Зеро ҳама чиз дар осмон ва бар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон — ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст».

Юҳанно 1:4 Дар Ӯ ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо манбаи ҳаёт ва нури тамоми инсоният аст.

1. «Нури ҳаётбахши Исо»

2. «Нури ҷаҳон: Исо»

1. Румиён 8:10-11 - Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, гарчанде ки ҷисм ба сабаби гуноҳ мурда аст, Рӯҳ ба воситаи адолат ҳаёт аст. Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

2. Забур 36:9 - Зеро чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури ту мо нур мебинем.

Юҳанно 1:5 Ва нур дар зулмот медурахшад; ва торикӣ онро нафаҳмид.

Ин порча тавзеҳ медиҳад, ки нури Худо дар торикӣ медурахшад, аммо торикӣ наметавонад онро дарк кунад ва қабул кунад.

1. "Нури Худо дар торикӣ"

2. «Қувваи бебаҳои нур».

1. Ишаъё 9:2 - «Касоне, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид».

2. Эфсӯсиён 5:8-10 - "Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед: (Зеро ки самари Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст;) ба Худованд мақбул аст».

Юҳанно 1:6 Марде аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, ки Юҳанно ном дошт.

Яҳёи Таъмиддиҳанда аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, то роҳи Исоро омода созад.

1: Муҳимияти омода кардани роҳ барои Исо.

2: Аҳамияти рисолати Яҳёи Таъмиддиҳанда.

1: Ишаъё 40: 3-5 - Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед.

2: Матто 3:1-3 - Дар он рӯзҳо Яҳёи Таъмиддиҳанда омада, дар биёбони Яҳудо мавъиза мекард ва мегуфт: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

Юҳанно 1:7 Он кас барои шаҳодате омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад, то ки ҳама ба воситаи Ӯ имон оваранд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исои Масеҳ ба ҷаҳон ҳамчун шаҳодате меояд, то дар бораи Нур шаҳодат диҳад, то ҳамаи одамон ба Ӯ имон оваранд.

1. Муҳимияти шаҳодат додан дар бораи нур

2. Қувваи имон ба воситаи Исои Масеҳ

1. Ишаъё 9:2 - Одамоне, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; ки дар замини сояи марг сокинанд, бар онҳо нур мунаввар шудааст.

2. Матто 4:16 - Одамоне, ки дар торикӣ нишаста буданд, нури бузургеро диданд, ва барои онҳое, ки дар минтақа ва сояи марг нишастаанд, нури субҳ дамид.

Юҳанно 1:8 Ӯ он Нур набуд, балки фиристода шуда буд, ки дар бораи он Нур шаҳодат диҳад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда аз ҷониби Худо фиристода шуда буд, то дар бораи Исо, ки Нури ҳақиқӣ буд, шаҳодат диҳад.

1. Шаҳодат дар бораи Нур: Нақши Яҳёи Таъмиддиҳанда дар нақшаи Худо

2. Нури ҷаҳон: Исо ва умеде, ки Ӯ меорад

1. 1 Юҳанно 1:5-7 - «Ин аст хабаре ки мо аз Ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест. Агар мо гӯем, ки мо дар торикӣ рафтор мекунем, бо Ӯ мушоракат дорем, дурӯғ мегӯем ва ростиро иҷро намекунем. Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад».

2. Ишаъё 9:2 - «Мардуме, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; ки дар сарзамини торикии амиқ сокин буданд, бар онҳо нур медурахшид».

Юҳанно 1:9 Ин Нури ҳақиқӣ буд, ки ҳар касеро, ки ба ҷаҳон меояд, равшан мекунад.

Ин порча дар бораи Исо ҳамчун нури ҳақиқӣ сухан меронад, ки ба ҳар як одами ҷаҳон нур мебахшад.

1. Дар нури Исо зиндагӣ кардан

2. Сарчашмаи нури мо

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт».

2. Ишаъё 9:2 - Одамоне, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар касоне, ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад.

Юҳанно 1:10 Ӯ дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ӯ офарида шудааст, ва ҷаҳон Ӯро нашинохт.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо ба ҷаҳон омад ва аз ҷониби ҷаҳон эътироф карда нашавад.

1: Мо бояд аҳамияти Исоро дар ҳаёти худ дарк кунем ва ӯро ҳамчун чизи муқаррарӣ қабул накунем.

2: Мо бояд ба намунаи Исо пайравӣ кунем ва ба Ӯ ва роҳнамоии Ӯ таваккал карданро ёд гирем.

1: Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

2: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 1:11 Ӯ ба назди худ омад, ва аҳли худаш ӯро қабул накарданд.

Ин порча дар бораи омадани Исо ба назди халқи баргузидаи худ нақл мекунад, вале онҳо ӯро қабул накарданд.

1. Муҳимияти қабул ва қабул кардани иродаи Худо барои ҳаёти мо.

2. Муҳимияти омода будан ба қабул кардани Исо ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо.

1. Ишаъё 53:3 - «Ӯро одамон хор ва рад карданд; одами ғамгин ва ошнои ғам; ва чун касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепӯшанд, хор шуд ва мо ӯро қадр намекардем».

2. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил имон меорад, то адолат, ва бо даҳони худ эътироф кунад, то наҷот ёбад».

Юҳанно 1:12 Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд, ба онҳо қудрат дод, ки фарзандони Худо шаванд, ҳатто ба исми Ӯ имон овардаанд.

Ин порча дар бораи қудрати имон ба Исо ва чӣ тавр он ба одамон қобилияти фарзандони Худо шуданро медиҳад.

1. Қувваи имон: Даъват ба пайравӣ ба Масеҳ

2. Фаҳмидани атои ҳаёти ҷовидонӣ тавассути Исо

1. Ғалотиён 3:26 - Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони Худо ҳастед, ба воситаи имон ба Исои Масеҳ.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Юҳанно 1:13 Онҳо на аз хун, на аз иродаи ҷисм, на аз иродаи инсон, балки аз Худо таваллуд шудаанд.

Қудрати илоҳии Худо сарчашмаи тамоми ҳаёт аст.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр ҳаётро аз Худованд гирифтан мумкин аст

2. Иродаи Худо: Фаҳмидани аҳамияти файз

1. Юҳанно 3:5-8 - «Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳеҷ кас наметавонад ба Малакути Худо дохил шавад, магар он ки онҳо аз об ва Рӯҳ таваллуд нашаванд. Шумо набояд аз суханони ман ҳайрон нашавед: "Ту бояд аз нав таваллуд шавӣ". Шамол ба ҳар ҷое, ки хоҳад, мевазад, садои онро мешунавед, аммо намефаҳмед, ки он аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад; бо ҳар касе, ки аз Рӯҳ таваллуд ёфтааст, ҳамин тавр аст».

2. Румиён 8: 28-29 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, кор мекунад. Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурат мувофиқат кунанд. аз Писари Худ, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад».

Юҳанно 1:14 Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Фарзанди ягонаи Падар аст), пур аз файз ва ростӣ.

Калом ҷисм шуд ва дар байни мо зиндагӣ карда, ҷалол ва файзи Худоро ошкор

намуд.

1. Файзи Худо дар Масеҳ - Юҳанно 1:14

2. Ҷалоли Худо дар Масеҳ зоҳир шуд - Юҳанно 1:14

1. Румиён 8:3-4 - "Зеро Худо он чизеро ба ҷо овард, ки шариати ҷисм заиф шуда натавонистааст. Ӯ Писари Худро ба монанди ҷисми гунаҳкор ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард. то ки талаби одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунем, ба амал ояд».

2. Ибриён 1:3 - «Ӯ дурахши ҷалоли Худо ва нишони дақиқи табиати Ӯст ва коинотро бо каломи қудрати худ дастгирӣ мекунад».

Юҳанно 1:15 Юҳанно дар бораи ӯ шаҳодат дода, фарьёд зада, гуфт: «Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ гуфтам: "Он ки пас аз ман меояд, аз ман бартарӣ дорад, зеро ки Ӯ пеш аз ман буд".

Юҳанно дар бораи бузургии Исо шаҳодат медиҳад, ки Ӯ аз ӯ бартарӣ дорад ва пеш аз ӯ буд.

1. Исо аз ҳамаи мо болотар аст ва сазовори ибодати мост.

2. Бузургии Исо ба воситаи шаҳодати Юҳанно ошкор шуд.

1. Филиппиён 2:5-11 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд. Бинобар ин Худо Ӯро сарафроз намуда, номеро, ки болотар аз ҳар ном аст, ба ӯ ато кардааст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар».

2. Ибриён 1:3-4 - «Ӯ дурахши ҷалоли Худо ва нишони дақиқи табиати Ӯст ва коинотро бо каломи қудрати худ дастгирӣ мекунад. Пас аз пок кардани гуноҳон, ба тарафи рости Ҳазрати Ҳазрат бар боло нишаст ва ба қадри аз фариштагон бартарӣ пайдо кард, чунон ки номе, ки мерос гирифтааст, аз номи онҳо болотар аст».

Юҳанно 1:16 Ва мо ҳама чизро аз пуррагии Ӯ гирифтаем, ва файз барои файз.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки Худо моро бо файзи худ ва тамоми камолоти худ баракат додааст.

1: Мо бояд барои пуррагии файзи Худо ва ҳар чизе ки Ӯ ба мо ато кардааст, шукр гӯем.

2: Худо моро бо файзи худ баракат додааст ва мо бояд ин ҳадяро эътироф ва эҳтиром кунем.

1: Эфсӯсиён 2:8-9, "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2: Яъқуб 4:6, "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, аммо ба фурӯтанон файз медиҳад".

Юҳанно 1:17 Зеро ки шариат ба воситаи Мусо дода шудааст, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки шариат аз ҷониби Мусо дода шудааст, аммо файз ва ростӣ аз ҷониби Исои Масеҳ омад.

1. Қувваи файз: Чӣ тавр Исои Масеҳ дигаргунсозиро меорад

2. Аҳамияти Ҳақиқат: Рад кардани фиреб ва қабули муқаддасот

1. Румиён 6:14, "Зеро ки гуноҳ дигар оғои шумо нахоҳад буд, зеро шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед".

2. Юҳанно 8:32, «Он гоҳ шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

Юҳанно 1:18 Ҳеҷ кас Худоро ҳеҷ гоҳ надидааст; Писари ягоназод, ки дар оғӯши Падар аст, Ӯро эълон кардааст.

Ҳеҷ кас Худоро надидааст, балки Исо Ӯро ошкор кардааст.

1. Исо – ошкоркунандаи Худо

2. Ҳеҷ кас Худоро надидааст - аммо мо метавонем Ӯро тавассути Исо бидонем

1. Юҳанно 14:9 - «Исо ба вай гуфт: «Оё ман ин қадар вақт бо ту будам ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст; Пас чӣ гуна метавон гуфт: "Падарро ба мо нишон деҳ"?»

2. Қӯлассиён 1:15 - Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст.

Юҳанно 1:19 Ва ин аст шаҳодати Яҳё, вақте ки яҳудиён коҳинон ва левизодагонро аз Ерусалим фиристоданд, то аз Ӯ бипурсанд: "Ту кистӣ?"

Сарварони яҳудӣ аз Яҳёи Таъмиддиҳанда пурсиданд, ки ӯ кист.

1. Шумо кистед? - Мулоҳиза дар бораи шахсияти Яҳёи Таъмиддиҳанда ҳамчун намуна барои ҳаёти мо

2. Ҷавоб додан ба даъвати Худо - омӯхтани аҳамияти иҷрои ҳадафи илоҳӣ бо вуҷуди мухолифатҳо

1. Ишаъё 40:3 - Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед".

2. Луқо 3:4, 7-8 - Тавре ки дар китоби суханони Ишаъёи набӣ навишта шудааст: «Овози касе ки дар биёбон нидо мекунад: "Барои Худованд роҳ тайёр кунед, барои Ӯ роҳҳои рост кунед". ... Яҳё ба мардуме, ки барои таъмид гирифтан аз ӯ берун меомаданд, гуфт: «Эй золи афъидон! Кӣ шуморо огоҳ кард, ки аз ғазаби оянда гурезед? Аз рӯи тавба мева биёваред».

Юҳанно 1:20 Ва ӯ иқрор шуд ва инкор накард; лекин иқрор шуд, ки Ман Масеҳ нестам.

Яҳёи Таъмиддиҳанда эътироф мекунад, ки ӯ Масеҳ, Масеҳ нест.

1: Донистани кӣ будани шумо ва фаҳмидани шахсияти аз ҷониби Худо додаи шумо.

2: Кӯшиш накунед, ки чизе бошед, ки шумо нестед - қаноатмандӣ аз нақшаи Худо

барои ҳаёти худ.

1: Матто 3:11-17 - Хизмати Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи таъмид додан ва омода кардани роҳ барои Масеҳ.

2: Филиппиён 4:11-13 - Аз иродаи Худо барои ҳаёти шумо қаноатмандӣ пайдо кунед.

Юҳанно 1:21 Ва аз Ӯ пурсиданд: «Пас чӣ? Ту Илёс ҳастӣ? Ва гуфт: «Нестам». Оё ту он паёмбар ҳастӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Не.

Баъзеҳо аз Яҳёи Таъмиддиҳанда пурсиданд, ки оё Илёс пайғамбар аст ё набии ваъдашуда ва ӯ ҷавоб дод, ки не.

1) Нақшаи наҷоти Худо дар Аҳди Қадим ва Ҷадид

2) Тайёр кардани роҳ барои Исо: Хизмати Яҳёи Таъмиддиҳанда

1) Ишаъё 40:3-5 - Роҳи Худовандро тайёр кунед, дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед.

2) Луқо 7:24-27 - Вақте ки фиристодагони Юҳанно рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Шумо барои дидани чӣ ба биёбон рафта будед? Камише, ки аз шамол меларзад? Аммо шумо барои дидани чӣ баромадед? Марде, ки дар тан либоси мулоим дорад? Дар ҳақиқат, онҳое, ки либоси зебо доранд ва дар айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар дарбори подшоҳон ҳастанд.

Юҳанно 1:22 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ? то ки ба фиристодагони худ ҷавоб диҳем. Ту дар бораи худ чӣ мегӯӣ?

Аз Ҷон хоҳиш карда мешавад, ки худро муаррифӣ кунад ва мақсади худро фаҳмонад.

1. Мо бояд омода бошем, ки имон ва мақсади худро дар зиндагӣ фаҳмонем.

2. Мо бояд ба шахсияти худ дар Масеҳ боварӣ дошта бошем.

1. Ишаъё 43:10-11 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, — мегӯяд Худованд, — ва бандае

ки Ман баргузидаам, то бидонед ва ба Ман имон оваред ва бидонед, ки Ман Ӯ ҳастам. ва пас аз ман касе нахоҳад буд.

2. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

Юҳанно 1:23 Ӯ гуфт: «Ман овози нидокунандае дар биёбон ҳастам: роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Ишаъёи наби гуфта буд».

Яҳёи Таъмиддиҳанда пешгӯии Ишаъёро эълон карда, худро овози фарьёдкунандае дар биёбон эълон мекунад, то роҳи Худовандро рост кунад.

1. Даъвати пайғамбаронаи Яҳёи Таъмиддиҳанда - Тафтиши иҷрошавии пешгӯии Ишаъё.

2. Садои Худо дар биёбон - Баррасии оёти Худо дар маконҳои гайричашмдошт.

1. Ишаъё 40:3-5 - Контексти пешгӯие, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда иҷро кардааст.

2. Матто 3:1-3 - Эълони Яҳё дар бораи тавба ва таъмид дар дарёи Урдун.

Юҳанно 1:24 Фиристодагон аз фарисиён буданд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки онҳое, ки аз ҷониби фарисиён фиристода шуда буданд, аз номи онҳо ин корро мекарданд.

1. Имонамонро далерона ба амал оварем: Аз намунаи фарисиён омӯзем

2. Қудрати шоҳидӣ: истодагарӣ барои он чизе ки мо бовар дорем

1. Марқӯс 2:16-17 - Ва китобдонон ва фарисиён чун диданд, ки Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Чӣ гуна аст, ки Ӯ бо боҷгирон ва гуноҳкорон мехӯрад ва менӯшад?

2. Матто 23:23 - Вой бар ҳоли шумо, китобдонон ва фарисиён, риёкорон! Зеро ки шумо аз пудинагӣ, анис ва зира даҳьяк медиҳед, ва чизҳои муҳимтарини шариат, доварӣ, марҳамат ва имонро тарк кардаед: инҳоро бояд ба ҷо меовардед, ва

дигареро бекор нагузоред.

Юҳанно 1:25 Онҳо аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас чаро таъмид медиҳӣ, агар Ту он Масеҳ нестӣ, на Илёс ва на он пайғамбар?

Аз Яҳёи Таъмиддиҳанда мепурсанд, ки чаро ӯ таъмид медиҳад, агар ӯ Масеҳ, Илёс ё пайғамбар нест.

1. Қудрати таъмиддиҳанда: омӯхтани аҳамияти рисолати Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Шахсияти Яҳёи Таъмиддиҳанда ва нақши ӯ дар Малакути Осмон

1. Матто 3:11-13 - «Дар ҳақиқат ман шуморо бо об таъмид медиҳам, то тавба кунед; лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро бардошта барорам: Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод ва бо оташ: ки вентили ӯ дар дасти Ӯст, ва ӯ фарши худро тоза карда, гандумашро дар анбор ҷамъ хоҳад кард, аммо коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

2. Луқо 3:15-17 - "Ва чун мардум мунтазири он буданд, ва ҳама дар дили худ андеша мекарданд, ки оё ӯ Масеҳ аст ё не; Яҳё дар ҷавоб ба ҳама гуфт: "Ман шуморо бо он таъмид медиҳам. об, вале яке аз ман тавонотар меояд, ки ман лоиқи он нестам, ки кафшашро кушоям; шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод; гандумро дар анбори худ ҷамъ кун, аммо коҳро дар оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд».

Юҳанно 1:26 Юҳанно дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар байни шумо касе истодааст, ки шумо Ӯро намешиносед;

Юҳанно Исоро ҳамчун шахсе муаррифӣ мекунад, ки бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод.

1: Исо касест, ки ба мо қудрат медиҳад, ки наҷот ёбем.

2: Мо бояд ба Исо таваккал кунем ва ӯро ҳамчун наҷотдиҳандаи худ қабул кунем.

1: Аъмол 2:38-39 - "Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт."

2: Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва

бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт."

Юҳанно 1:27 Ӯст, ки аз паси ман меояд, аз ман бартарӣ дорад ва ман лоиқи он нестам, ки қуттии кафшашро кушоям.

Ин порча бузургӣ ва фурӯтании Исоро тасвир мекунад, зеро Яҳёи Таъмиддиҳанда эътироф мекунад, ки ӯ лоиқ нест, ҳатто кори ночизтаринро барои Исо иҷро кунад.

1. Қаъри фурӯтанӣ: Фаҳмидани намунаи Исо

2. Бузургии бузургӣ: Эътироф кардани бартарии Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - Намунаи Исо дар фурӯтанӣ

2. Ишаъё 9:6-7 - Бузургӣ ва бартарии Исо

Юҳанно 1:28 Ин корҳо дар Байтбораи он тарафи Ӯрдун, ки Яҳё дар он ҷо таъмид медод, ба амал омад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда дар Байт-барои он тарафи дарёи Урдун таъмид медод.

1. Қудрати таъмид: Чӣ тавр кори Яҳёи Таъмиддиҳанда имрӯз ҳам аҳамият дорад

2. Муҳимияти пайравӣ ба даъвати Худо: Дарсҳое, ки аз Яҳёи Таъмиддиҳанда гирифтаанд

1. Матто 3:16-17, "Ҳамин ки Исо таъмид гирифт, аз об баромад. Дар ҳамин вақт осмон кушода шуд ва ӯ Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтаре нозил шуда, бар Ӯ фуруд омад. 17 Ва овозе аз осмон гуфт: "Ин Писари Ман аст, ки Ӯро дӯст медорам; аз Ӯ хушнудам"».

2. Ишаъё 40:3, "Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед"."

Юҳанно 1:29 Рӯзи дигар Яҳьё дид, ки Исо ба наздаш омада истодааст ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад».

Яҳёи Таъмиддиҳанда Исоро ҳамчун Барраи Худо эътироф кард, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад.

1. "Барраи Худо: Наҷот ба воситаи Исо"

2. "Яҳёи Таъмиддиҳанда: Шоҳиди мӯътамад"

1. Ишаъё 53:6 - Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 1:30 Ин ҳамон аст, ки дар бораи Ӯ гуфтам: "Баъд аз ман Шахсе меояд, ки аз ман бартарӣ дорад, зеро ки Ӯ пеш аз ман буд".

Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи бартарии Исо аз ӯ шаҳодат медиҳад.

1: Исо аз ҳамаи мо бузургтар аст

2: Исо пеши ҳамаи мо омад

1: Қӯлассиён 1:15-17 Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон — ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

2: Филиппиён 2:5-7 Дар байни худ чунин фикр кунед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки вай гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, шакли ғулом, ки дар симои одамон таваллуд шудааст.

Юҳанно 1:31 Ва ман ӯро намешинохтам, балки барои он ки вай ба Исроил зоҳир шавад, барои ҳамин омадаам, ки бо об таъмид медиҳам.

Яҳёи Таъмиддиҳанда омада буд, ки бо об таъмид диҳад, то ки Исо ба Исроил зоҳир

шавад.

1: Исо зуҳури муҳаббат ва файзи Худост.

2: Вазифаи Яҳёи Таъмиддиҳанда ин буд, ки ҳамчун фиристодаи омадани Масеҳ хизмат кунад.

1: Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: «Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз.

2: Малокӣ 3:1 - «Инак, Ман қосиди Худро мефиристам, ки вай пешопеши ман роҳ тайёр мекунад. Он гоҳ ногаҳон Худованде ки шумо дар ҷустуҷӯ доред, ба маъбади Ӯ меояд; фариштаи аҳд, ки шумо мехоҳед, хоҳад омад», мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

Юҳанно 1:32 Ва Юҳанно шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯҳро дидам, ки мисли кабӯтаре аз осмон нозил шуда, бар Ӯ қарор гирифт».

Яҳёи Таъмиддиҳанда шоҳиди он буд, ки Рӯҳулқудс аз осмон чун кабӯтар нозил шуда, бар Исо нишастааст.

1. Тӯҳфаи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр Худо ба мо барои хидмат қувват мебахшад

2. Аҳамияти таъмиди Исо: Давраи нави қудрати илоҳӣ

1. Луқо 3:22 - "Ва Рӯҳулқудс дар шакли бадан мисли кабӯтаре бар Ӯ нозил шуд ва овозе аз осмон баромад, ки мегуфт: "Ту Писари Маҳбуби Ман ҳастӣ; Ман аз Ту хушнудам".

2. Аъмол 2:3-4 - "Он гоҳ ба онҳо забонҳои аз ҳам ҷудошуда, мисли оташ зоҳир шуд, ва яке бар ҳар яке аз онҳо нишаст. Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, мисли Рӯҳ сухан ронданд. ба онҳо сухан дод».

Юҳанно 1:33 Ва ман ӯро намешинохтам, аммо Фиристандаи маро барои бо об таъмид додан ба ман гуфт: «Ба болои ҳар кӣ Рӯҳро бинӣ, ки нозил шуда, бар Ӯ мемонад, ҳамон касест, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад. .

Яҳёи Таъмиддиҳанда Исоро нашинохт, аммо аз ҷониби Худо гуфта шудааст, ки шахсе, ки Рӯҳ ба болои ӯ фуромада ва боқӣ мемонад, ҳамон касест, ки бо Рӯҳулқудс

таъмид медиҳад.

1. Исо, Тадҳиншуда, ки бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад

2. Қудрати шинохти Масеҳ

1. Ишаъё 11:2-3 - Рӯҳи Худованд бар ӯ ором хоҳад гирифт - Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

2. Аъмол 2:1-4 - Дар рӯзи Пантикост Рӯҳулқудс дар шакли забонҳои оташ ба рӯи шогирдон фуруд омад.

Юҳанно 1:34 Ва ман дидам ва шаҳодат додам, ки Ӯ Писари Худост.

Юҳанно Исоро Писари Худо эълон мекунад.

1. Худо Писари Худро ба ҷаҳон ошкор кардааст.

2. Исо зуҳури муҳаббат ва файзи Худост.

1. Румиён 8:32 "Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, - чӣ гуна Ӯ бо ҳамроҳии Ӯ ҳама чизро ба мо эҳсон намекунад?"

2. Ғалотиён 4: 4-5 "Аммо вақте ки пуррагии вақт фаро расид, Худо Писари Худро, ки аз зан таваллуд ёфта, зери шариат таваллуд шудааст, фиристод, то ки тобеи шариатро фидия диҳад, то ки мо ба фарзандӣ қабул шавем. ».

Юҳанно 1:35 Боз рӯзи дигар пас аз он ки Юҳанно бо ду шогирдаш истоданд;

Юҳанно омадани Масеҳро эълон кард ва ба тавба даъват кард.

1. Дарк кардани омадани Масеҳ ва омодагӣ ба омадани ӯ

2. Ба намунаи Юҳанно дар бораи шогирдӣ пайравӣ кардан

1. Луқо 3:3-6 - Даъвати Яҳёи Таъмиддиҳанда ба тавба

2. Юҳанно 4:1-3 - Даъвати Исо ба шогирдонаш, ки ба Ӯ пайравӣ кунанд

Юҳанно 1:36 Ва ҳангоме ки роҳ мерафт, ба Исо нигоҳ карда, гуфт: «Инак Барраи Худо!

Яҳёи Таъмиддиҳанда дид, ки Исо роҳ мерафт ва Ӯро Барраи Худо эълон кард.

1. Барраи Худо: Қурбонии комил

2. Дидани Исо: Даъват ба имон

1. Ишаъё 53:7 - «Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; вай мисли барра ба забҳ бурданд, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин даҳони худро накушод. "

2. 1 Петрус 1:18-19 - «Зеро медонед, ки шумо на бо чизҳои зудвайроншаванда, аз қабили нуқра ва тилло, аз тарзи ҳаёти ботил, ки аз аҷдодони шумо ба шумо супурда шудааст, фидия дода шудед, балки бо хуни гаронбаҳои Масеҳ, барраи беайб ва нуқсон».

Юҳанно 1:37 Ва он ду шогирд сухани ӯро шунида, аз ақиби Исо рафтанд.

Ду шогирди Юҳанно сухани Исоро шуниданд ва аз паи Ӯ рафтанд.

1: Даъвати Худо пурқувват аст ва метавонад моро ба амал барангезад.

2: Мо бояд интихоб кунем, ки оё мо ба даъвати Худо посух медиҳем ё онро нодида мегирем.

1: Isaiah 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2: Луқо 9:23 - Он гоҳ ба ҳама гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Юҳанно 1:38 Исо рӯй гардонда, дид, ки аз ақиби онҳо меоянд ва ба онҳо гуфт: «Чӣ меҷӯед? Ба Ӯ гуфтанд: «Устод!

Исо аз шогирдон пурсид, ки онҳо чӣ меҷӯянд ва онҳо ҷавоб доданд, ки Ӯ дар куҷо меистад.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба даъвати Исо ҷавоб диҳем ва ба Ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо набояд тарсем, ки фурӯтанона ба Исо саволҳо диҳем ва роҳнамоии Ӯро ҷӯем.

1: Луқо 9:23 - Ва Ӯ ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2: Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед. Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо; Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

Юҳанно 1:39 Ба онҳо гуфт: «Биёед ва бубинед». Онҳо омада, диданд, ки дар куҷо иқомат дошт, ва дар он рӯз назди Ӯ монданд, зеро ки тақрибан соати даҳум буд.

Юҳанно ду шогирди худро даъват мекунад, ки омада бубинанд, ки дар куҷо зиндагӣ мекунанд ва онҳо то охири рӯз бо ӯ монданд.

1. Даъвати Исо: Биёед ва бубинед

2. Бо Масеҳ бимонед: дар Худованд бимонед

Салиб-

1. Матто 11:28-29 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чунон ки шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад, шумо низ наметавонед, агар

шумо дар Ман намонед. Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

Юҳанно 1:40 Яке аз он ду нафаре ки сухани Яҳёро шунида, аз ақиби Ӯ мерафт, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус буд.

Эндрю яке аз он ду нафаре буд, ки таълимоти Юҳанноро шунида, пайравӣ карданро интихоб кард.

1: Мо бояд барои шунидани каломи Худо кушода бошем ва омода бошем, ки Ӯро пайравӣ кунем.

2: Мо метавонем ба намунаи Андриёс дар бораи далерӣ ва омодагӣ ба пайравӣ ба Исо нигоҳ кунем.

1: Матто 4:19 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард".

2: Юҳанно 15:14 - "Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред".

Юҳанно 1:41 Ӯ аввал бародари худ Шимъӯнро ёфта, ба вай гуфт: «Мо Масеҳро ёфтем, ки ба таъбири худаш Масеҳ аст».

Шимъӯн фаҳмид, ки Исо Масеҳ аст.

1. Шодии мубодилаи хушхабар

2. Масеҳ кист?

1. Аъмол 10:38 - «Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард, ки ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод, зеро Худо бо ӯ буд».

2. Ишаъё 9: 6-7 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, абадӣ хонда хоҳад шуд. Падар, Мири осоиштагӣ. Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро

фармон диҳанд, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, то абад то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард».

Юҳанно 1:42 Ва ӯро назди Исо овард. Ва Исо ба вай нигариста, гуфт: «Ту Шимъӯн ибни Юнус ҳастӣ; ту Кифо хонда хоҳанд шуд, ки маънояш санг аст».

Юҳанно Шимъӯнро ба Исо муаррифӣ мекунад ва Исо ба ӯ номи «Кефо»-ро дод, ки маънои «санг»-ро дорад.

1: Исо қудрат дорад, ки ба мо шахсияти нав диҳад ва ин шахсият аз ҳама номҳои заминӣ қавӣтар аст.

2: Новобаста аз он ки дар гузаштаи мо чӣ гуна аст, Исо ба мо таҳқурсии бехатарро пешниҳод мекунад.

1: Isaiah 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман ҳастам, ки дар Сион таҳқурсӣ гузоштаам, санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои гӯшаи таҳқурсии устувор, ҳар кӣ имон оварад, шитоб кардан.

2: Матто 7:24–25 - «Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо меорад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кардааст. Ва борон борид, обхезиҳо борид, ва бодҳо вазида, он хонаро мезад, аммо наафтид, зеро ки бар санг бунёд шуда буд.

Юҳанно 1:43 Рӯзи дигар Исо ба Ҷалил рафтанӣ буд ва Филиппусро ёфта, ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё».

Исо Филиппусро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунад.

1: Ба Исо пайравӣ кардан маънои онро дорад, ки дар ҳама чиз аввал Ӯро ҷӯед.

2: Итоат ба Исо барои афзоиши имони мо муҳим аст.

1: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд."

2: Румиён 12:2 - «Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

Юҳанно 1:44 Филиппус аз Байт-Сайдо, шаҳри Андриёс ва Петрус буд.

Филиппус, яке аз шогирдони аслӣ, аз Байт-Сайдо буд.

1. Аҳамияти ҷомеа: омӯзиши Филипп

2. Қувваи даъват: Чӣ тавр Исо Филиппусро даъват кард

1. Матто 4:18-20 - Вақте Исо дид, ки ду бародар, Шимъӯн (Петрус) ва Андриёс, ки дар баҳр моҳидорӣ мекунанд, онҳоро даъват кард, ки аз паи Ӯ раванд.

2. Луқо 5:1-11 - Исо Шимъӯн (Петрус) ва ҳамроҳонашро даъват мекунад, ки дар ҷои дигар моҳигирӣ кунанд ва дар он ҷо моҳии фаровон сайд кунанд.

Юҳанно 1:45 Филиппус Натанъилро ёфта, ба ӯ гуфт: «Онеро, ки Мусо дар шариат ва анбиё дар бораи Ӯ навишта буданд, ёфтаем: Исои Носирӣ, Писари Юсуф».

Филиппус ба Натанъил мегӯяд, ки онҳо Исои Носириро, писари Юсуфро ёфтаанд, ки Мусо ва анбиё дар шариат дар бораи ӯ навиштаанд.

1. Исо иҷрошавии пешгӯиҳои Аҳди Қадим аст.

2. Исо Масеҳи ваъдашуда аз Носира аст.

1. Ишаъё 7:14 - Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод; Инак, бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид, ва номашро Имонуил хоҳад хонд.

2. Мико 5:2 - Аммо ту, эй Байт-Лаҳми Эфрата, агарчи дар миёни ҳазорон Яҳудо хурд бошӣ, аз ту берун хоҳад омад, ки назди ман ҳоким дар Исроил бошад; ки пешомади онхо аз кадим аст, аз абадй.

Юҳанно 1:46 Ва Натанъил ба вай гуфт: «Оё аз Носира чизи хубе барояд? Филиппус ба вай гуфт: «Биё ва бубин».

Натанъил дар бораи омадани Исо аз Носира шубҳа дорад, аммо Филиппус ба ӯ мегӯяд, ки худаш "Биё ва бубин".

1. "Биё ва бубин: шаҳодат додан ба некии Исо"

2. "Оё аз Носира ягон чизи хубе пайдо мешавад?: Бартараф кардани шубҳаҳо дар имон"

1. Яъқуб 1:5-8 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, ва ба вай дода мешавад"

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Юҳанно 1:47 Исо Натанъилро дид, ки ба наздаш меояд ва дар бораи ӯ гуфт: «Инак, исроилӣ, ки дар Ӯ ҳеҷ макр надорад!

Исо Натанъилро барои ростқавлӣ ва беайбиаш таъриф кард.

1. Дили ҳалол: Зиндагӣ бо поквиҷдон

2. Марди сухани худ будан: қудрати вафо кардани ваъдаҳо

1. Масалҳо 10:9 - «Ҳар кӣ беайб рафтор кунад, бехатар қадам мезанад, вале касе ки роҳҳои худро каҷ мекунад, ошкор хоҳад шуд».

2. Луқо 6:45 - "Одами нек аз ганҷинаи неки дили худ некӣ ба вуҷуд меорад, ва шахси бад аз ганҷинаи бади худ бадӣ меорад, зеро даҳони ӯ аз ганҷинаи дилаш сухан мегӯяд".

Юҳанно 1:48 Натанъил ба вай гуфт: «Маро аз куҷо мешиносӣ? Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, вақте ки зери дарахти анҷир будӣ, ман туро дидам».

Натанъил дар ҳайрат монд, ки Исо ӯро пеш аз омадани Филиппус барои даъват кардани ӯ медонист. Исо ӯро ҳангоми дар зери дарахти анҷир буданаш дид ва Натанъил Исоро ҳамчун Масеҳи ваъдашуда шинохт.

1. Илми Худо аз илми мо бузургтар аст.

2. Исо Масеҳи ваъдашуда аст.

1. Забур 139:1-2 - "Эй Худованд, маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман нишастаам ва вақте ки бархезам, Ту фикрҳои маро аз дур мефаҳмӣ".

2. Юҳанно 14:6 - "Исо ба ӯ гуфт: "Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман."

Юҳанно 1:49 Натанъил дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Устод! Ту Писари Худо ҳастӣ; Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ.

Натанъил Исоро Писари Худо ва Подшоҳи Исроил эълон кард.

1: Исо Подшоҳи подшоҳон ва Худованди Худованд аст

2: Аз қудрати Исо шодӣ кунед

1: Қӯлассиён 2:9-10 - Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии илоҳӣ ба таври ҷисмонӣ сокин аст, ва шумо дар Ӯ, ки сардори тамоми ҳукмронӣ ва ҳокимият аст, пур шудаед.

2: Филиппиён 2:11 - Ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Юҳанно 1:50 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Азбаски ба ту гуфтам: "Туро дар зери дарахти анҷир дидам, оё бовар мекунӣ?" чизҳои бузургтар аз инҳоро хоҳед дид.

Исо эълон кард, ки Натанъилро дар зери дарахти анҷир дидааст ва ӯ чизҳои аз ин ҳам бузургтарро хоҳад дид.

1. Имон ба Исо моро ба ҳаёти чизҳои бузургтар мебарад.

2. Ба Исо бовар кунед ва шумо ҳатто аз он чизе ки тасаввур карда метавонед, эҳсос хоҳед кард.

1. Ишаъё 11:6-9 - Гург низ бо барра сокин хоҳад шуд, ва паланг бо гӯсола хоҳад хобид; ва гӯсола ва шери ҷавон ва фарбеҳ якҷоя; ва кӯдаке ба онҳо роҳнамоӣ хоҳад

кард.

2. Забур 34:8 - Эй бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст: хушо касе ки ба Ӯ таваккал мекунад.

Юҳанно 1:51 Ва ӯ ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъд аз он шумо осмонро кушода ва фариштагони Худоро хоҳед дид, ки бар Писари Одам сууд карда, фуруд меоянд».

Юҳанно бо Натанъил сухан ронда, ба ӯ мегӯяд, ки ӯ осмонро кушода ва фариштаҳои Худо бар Писари Одам сууд ва фуруд омадани онҳоро хоҳад дид.

1. "Осмон кушода аст: ваъдаи Масеҳ"

2. «Фариштагони Худо: боло рафтан ва фуруд омадан».

1. Ибриён 1:14 - «Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгор барои хизмат ба хотири онҳое ки вориси наҷот хоҳанд буд, фиристода нашудаанд?»

2. Луқо 2:15 - «Вақте ки фариштагон онҳоро тарк карда, ба осмон рафтанд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм биравем ва ин воқеаро бубинем, ки Худованд дар бораи он ба мо гуфт».

Юҳанно 2 достони аввалин мӯъҷизаи Исоро дар тӯй дар Кано ва пок кардани маъбад дар Ерусалим нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо, модараш Марям ва шогирдонаш дар тӯй дар Кано иштирок мекунанд. Вақте ки онҳо аз шароб тамом шуданд, Марям дар ин бора ба Исо хабар дод. Бо вуҷуди он ки дар аввал ҷавоб дод, ки соати Ӯ ҳанӯз нарасидааст, Ӯ ба хизматгорон дастур дод, ки шаш кӯзаи сангинро аз об пур кунанд. Вақте ки онҳо берун кашида, ба устои зиёфат бурданд, ӯ фаҳмид, ки он ба шароби хуб мубаддал шудааст. Ин аввалин мӯъҷизаи Исо буд, ки ҷалоли Ӯро нишон дод, ки шогирдони пешвои Ӯ ба Ӯ бовар мекунанд (Юҳанно 2:1-11).

Сархати 2: Пас аз ин, Ӯ бо бародарони модараш ба Кафарнаҳум рафт, шогирдон дар он ҷо чанд рӯз монданд, вале вақте ки иди Фисҳи яҳудиён наздик мешуд, ба Ерусалим мерафт (Юҳанно 2:12-13). Дар Ерусалим Ӯ одамонеро ёфт, ки гӯсфандони гов мефурӯшанд, дигарон дар сари миз нишаста, пул иваз мекарданд, судҳои маъбад пур карда шуданд, хашми одилона пур карда шуданд, ғазаби одилона пур шуд, ришташҳои қамчинӣ, ҳама аз маъбад ронда шуданд, ҳарду гӯсфандони гӯсфанд, тангаҳо пароканда шуданд, саррофон мизҳо чаппа шуданд, ба он

кабӯтарҳои фурӯхташуда гуфтанд: «Инҳоро аз ин ҷо берун кунед! Хонаи Падарамро ба бозор табдил надиҳед!» ҳаваси пешгӯии иҷрошаванда хонаи шумо маро фурӯ хоҳад бурд (Юҳанно 2:14-17).

Сархати 3: Он гоҳ яҳудиён аз Ӯ нишоне талаб карданд, то кори кардаашро сафед кунад. Дар ҷавоб Исо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ман онро се рӯз аз нав барқарор мекунам». Онҳо фикр мекарданд, ки Ӯ маъбади ҷисмониеро, ки чилу шаш сол сохта шудааст, дар назар дорад, аммо дар бораи бадани ӯ сухан гуфт, пас аз эҳёшавӣ вақте ки шогирдон суханони ӯро ба хотир оварданд, ба суханони Исо бовар карданд, ки Исо гуфта буд, равшан шуд (Юҳанно 2:18-22). Дар хотимаи боб қайд карда мешавад, ки бисёр одамон аломатҳои дар ҷашни Фисҳ иҷрошударо диданд, ба номи онҳо бовар карданд, аммо ба онҳо бовар намекарданд, зеро медонистанд, ки ҳама одамон ба ҳеҷ гуна шаҳодат дар бораи башар ниёз надоранд, зеро медонистанд, ки дар ҳар як шахс дар бораи дониши оқилонаи инсонӣ имони рӯякии онҳо танҳо ба мӯъҷиза асос ёфтааст. (Юҳанно 2:23-25).

Юҳанно 2:1 Ва рӯзи сеюм дар Қонои Ҷалил тӯй барпо шуд; ва модари Исо дар он ҷо буд:

Исо дар Канаи Ҷалил дар издивоҷ иштирок кард ва модараш дар он ҷо буд.

1. Муҳимияти оила: Исо ҳатто дар вақти хидматаш барои иштирок дар чорабиниҳои муҳими оилавӣ вақт ҷудо мекунад.

2. Шодии издивоҷ: Исо дар ҷашни арӯсӣ дар Кано иштирок карда, изҳори ризоият ва баракати худро оид ба иттиҳоди издивоҷ нишон дод.

1. Қӯлассиён 3:12-14 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар пурсабр бошанд ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, бахшанда бошад. ҳамдигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар доранд, ки ҳама чизро дар ҳамоҳангии комил ба ҳам мепайвандад."

2. Эфсӯсиён 5:25-33 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва Худро барои вай фидо кард, то ки вайро муқаддас гардонад ва бо шустани об бо калом пок кунад, Калисоро дар ҷалол, бе доғ, чин ва ҳеҷ чизи ба ин монанд ба худ пешкаш намо, то ки вай муқаддас ва беайб бошад. Ҳамин тавр, шавҳарон бояд занони худро мисли ҷисми худ дӯст доранд. Касе, ки занашро дӯст медорад, худро дӯст медорад. Зеро ки ҳеҷ кас ҳаргиз ҷисми худро нафрат накардааст, балки онро ғизо медиҳад ва ғамхорӣ мекунад, чунон ки Масеҳ Калисо мекунад, зеро ки мо узвҳои Бадани Ӯ ҳастем. «Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад дошт, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд». Ин сир амиқ аст ва ман мегӯям, ки он ба Масеҳ ва калисо дахл дорад. Аммо бигзор

ҳар яке аз шумо зани худро мисли худ дӯст дорад ва зан бидонед, ки шавҳари худро эҳтиром мекунад».

Юҳанно 2:2 Ва Исо ва шогирдонаш ба издивоҷ даъват карда шуданд.

Исо ва шогирдонаш ба тӯй даъват карда шуданд.

1. Муҳимияти таҷлили лаҳзаҳои зиндагӣ.

2. Аҳамияти узвият дар ҷамъомадҳои ҷомеа.

1. Воиз 3:4 - "Вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан".

2. Луқо 15:25 - "Акнун писари калониаш дар саҳро буд, ва ҳангоме ки омада, ба хона наздик мешуд, садои мусиқӣ ва рақсро шунид".

Юҳанно 2:3 Вақте ки онҳо май хостанд, модари Исо ба Ӯ гуфт: «Онҳо май надоранд».

Ин порча ҳикоят мекунад, ки Исо дар тӯй дар Канои Ҷалил обро ба шароб табдил дод.

1: Мӯъҷизаҳои Исо: Қудрати ҳаёти тағирёфта

2: Қувваи имон: Исо ва тӯй дар Кано

1: Matthew 9:29 - "Он гоҳ ба чашмони онҳо даст расонда, гуфт: "Бигзор аз рӯи имони шумо бошад".

2: Румиён 15:13 - «Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед».

Юҳанно 2:4 Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Ман бо ту чӣ кор дорам? соати ман ҳанӯз нарасидааст.

Исо хоҳиши мӯъҷизаи занро манъ мекунад, зеро соати ӯ ҳанӯз нарасидааст.

1. Қувваи пурсабр: Омӯзиш аз Исо барои интизории вақти мувофиқ

2. Боварӣ ба вақти Худо: Донистани он ки нақшаҳои Ӯ комил аст

1. Масалҳо 20:22 - "Нагӯед, ки "барои ин гуноҳ ба ту бармегардам!" Мунтазири Худованд бошед, ва Ӯ шуморо наҷот хоҳад дод».

2. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамхории худро бар Ӯ вогузоред, зеро ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

Юҳанно 2:5 Модараш ба хизматгорон гуфт: «Ҳар чи ба шумо гӯяд, бикунед».

Ин порча муҳимияти итоат кардан ба аҳкоми Исоро нишон медиҳад.

1: Мо бояд ба иродаи Худо бовар кунем ва итоат кунем, ҳатто агар он душвор бошад.

2: Исо сазовори итоаткорӣ ва имони мост.

1: Такрори Шариат 30:20 - "Худованд Худои худро дӯст дор, ба овози Ӯ итоат кун ва ба Ӯ часпида бош, зеро ки Ӯ умри ту ва дарозии айёми туст".

2: Ибриён 11: 6 - "Бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад."

Юҳанно 2:6 Ва дар он ҷо шаш кӯзаи сангин мувофиқи тарзи поксозии яҳудиён гузошта шуда буд, ки дар ҳар яки онҳо ду ё се фиркин буд.

Дар Юҳанно 2:6 Исо дар тӯй дар Канаи Ҷалил мӯъҷизае нишон дод, ки обро ба шароб табдил дод. Дар он ҷо шаш зарфи оби сангин буд, ки дар ҳар кадомаш ду-се фиркин об дошт.

1. Исо ҳамчун мӯъҷизакор: Имтиҳони Юҳанно 2:6

2. Таъмини Худо дар замонҳои зарурӣ: Омӯзиши Юҳанно 2:6

1. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред!"

2. Юҳанно 7:37-38 - Дар рӯзи охирин ва бузургтарини ид Исо истода, бо овози баланд гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки Навиштаҳо гуфтааст, аз даруни онҳо дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳанд шуд».

Юҳанно 2:7 Исо ба онҳо гуфт: «Кӯзаҳоро аз об пур кунед». Ва онҳоро то лаб пур карданд.

Исо ба хизматгорон дастур дод, ки дегҳоро то пур шудани онҳо аз об пур кунанд.

1. «Қувваи итоат: пур кардани кӯзаҳо аз об».

2. "Фаровонии Худо: Пур кардани кӯзаҳо то лаб"

1. Матто 7:24-27 - «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро кунад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба амал наоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бино кардааст. бар рег: Ва борон борид, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, ба он хона зад, ва он хона фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд».

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

Юҳанно 2:8 Ва ба онҳо гуфт: «Ҳоло кашед ва ба ҳокими ид баред». Ва онҳо онро барҳам доданд.

Юҳанно 2:8 хулоса мекунад, ки Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки аз обе, ки вай ба шароб табдил дода буд, гирифта, ба ҳокими ид супоранд.

1. Исо ҳамеша омода аст ғамхорӣ кунад: Новобаста аз вазъият, Исо ҳамеша омода аст, ки моро таъмин кунад ва кӯмак кунад.

2. Қудрати Исо: Исо қудрати ба амал овардани корҳои мӯъҷизавӣ дорад ва метавонад моро бо чизҳои лозима таъмин кунад.

1. Ишаъё 55:1 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед".

2. Матто 11:28 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод».

Юҳанно 2:9 Ҳангоме ки сардори ид оби шаробро чашид, вале намедонист, ки он аз куҷост; (вале ғуломоне, ки обро мекашиданд, медонистанд;) ҳокими ид домодро даъват кард,

Ҳокими базм аз табдили об ба май дар ҳайрат монд ва аз сарчашмаи он бехабар буд.

1. Агар мо ба иродаи Ӯ содиқ бошем, Худо метавонад дар ҳаёти мо мӯъҷизаҳо ба амал оварад.

роҳҳои Ӯро намефаҳмад .

1. Юҳанно 10:30 - Ман ва Падари Ман як ҳастем.

2. Матто 17:20 - Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ба сӯи он ҷо,' ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

Юҳанно 2:10 Ва ба Ӯ гуфт: «Ҳар кас дар аввал шароби нек мебарорад; ва ҳангоме ки одамон хуб нӯшанд, он бадтар аст; аммо ту шароби хубро то ҳол нигоҳ доштай.

Гузаргоҳ Исо дар тӯй обро ба шароб табдил медиҳад ва он беҳтарин шаробест, ки дар тӯй дода шудааст.

1. Қудрати Исо дар ҳаёти мо - Чӣ тавр Исо метавонад дар ҳаёти мо корҳои ғайриимконро иҷро кунад

2. Аҷиби Худо - Чӣ тавр Худо бо роҳҳои пурасрор кор мекунад

1. Дониёл 3:17-18 - Шадрах, Мешак ва Абднаҷу аз саҷда кардан ба бути Набукаднесар саркашӣ мекунанд

2. Хуруҷ 14:13-14 - Вақте ки Худо баҳри Сурхро тақсим кард, то исроилиён бехатар аз он убур кунанд

Юҳанно 2:11 Ин ибтидои мӯъҷизаҳо Исо дар Қонои Ҷалил нишон дод ва ҷалоли Худро зоҳир намуд; ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.

Исо ба воситаи мӯъҷизаи аввалинаш дар Қонои Ҷалил ҷалоли худро зоҳир кард ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд.

1. Қудрати мӯъҷизавии Исо ва қуввати имон

2. Ҷалоли Худо дар Исо зоҳир шуд

1. Ибриён 11:1 "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст".

2. Юҳанно 14:11 "Ба ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман аст, вагарна ба сабаби худи аъмол бовар кунед".

Юҳанно 2:12 Баъд аз ин ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум фуромад, ва чанд рӯз дар он ҷо монданд.

Исо ва шогирдонаш баъд аз тӯй дар Кано ба Кафарнаҳум рафтанд ва чанд рӯз дар он ҷо монданд.

1: Исо ва шогирдонаш муҳим будани вақтро дар оила ва ҷомеа гузаронанд.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки фурӯтан ва саховатманд бошем, бо пайравӣ ба намунаи ӯ дар хурсандии дигарон шарик шавем.

1: Эфсӯсиён 4:2-3 - "Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред."

2: Қӯлассиён 3:13 - «Ба якдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст».

Юҳанно 2:13 Ва иди фисҳи яҳудиён наздик буд, ва Исо ба Ерусалим рафт.

Дар ин порча муҳокима мешавад, ки Исо барои иди Фисҳи яҳудиён ба Ерусалим меравад.

1. "Қудрати Исо - Қиссаи Фисҳ"

2. «Маънои иди Фисҳи яҳудӣ ва аҳамияти он дар ҳаёти Исо».

1. Луқо 22:15 - «Ва ба онҳо гуфт: «Бо хоҳиши ман мехостам, ки пеш аз уқубат кардан бо шумо ин фисҳро бихӯрам».

2. Хуруҷ 12:1-14 - «Ин моҳ барои шумо ибтидои моҳҳо хоҳад буд; он барои шумо моҳи аввали сол хоҳад буд. Ба тамоми ҷамоати Исроил сухан ронда, бигӯед: дар рӯзи даҳуми ин моҳ ба ҳар кас як барра, мувофиқи хонадони падарони худ, як барра барои хона бигиранд».

Юҳанно 2:14 Ва дар маъбад онҳоеро ёфтанд, ки гову гӯсфанд ва кабӯтар мефурӯхтанд ва саррофон нишаста буданд:

Исо аз фаъолияти тиҷоратӣ дар маъбад ба ғазаб омада, ҳамаи онҳоеро, ки дар он иштирок доштанд, берун мекунад.

1. Исо моро даъват мекунад, ки маъмурони Хонаи Худо бошем ва онро аз таҳқир нигоҳ дорем.

2. Хонаи Худо бояд ҷои ибодат ва эҳтиром бошад, на бозор.

1. Матто 21:12-13 - Исо ба маъбад медарояд ва ҳама харидуфурӯшонро пеш мекунад.

2. Ишаъё 56:7 - Маъбад ҷои дуо барои ҳамаи халқҳост.

Юҳанно 2:15 Ва тозиёнае аз арғамҳо сохта, ҳамаро аз маъбад берун кард,

гӯсфандон ва говонро; пули саррофонро рехта, мизҳоро чаппа кард;

Исо маъбадро аз фасод пок кард.

1: Имони ҳақиқӣ на дар бораи молпарастӣ, балки дар бораи зиндагии адолат ва адолат аст.

2: Исо нишон дод, ки хонаи Худо макони муқаддасӣ ва покӣ аст ва онро бояд эҳтиром кард.

1: Матто 21:12-13 - Исо ба маъбад даромад ва онҳоеро, ки дар он ҷо харидуфурӯш буданд, пеш кард ва гуфт: "Навишта шудааст: "Хонаи Ман хонаи дуо хоҳад буд", аммо шумо онро "хона" кардаед. горатгарон».

2: Isaiah 56: 7 - "Инҳоро Ман ба кӯҳи муқаддаси худ хоҳам овард ва дар хонаи дуои худ ба онҳо шодӣ хоҳам дод. Қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои онҳо дар қурбонгоҳи Ман қабул хоҳанд шуд; зеро ки хонаи ман хонаи дуо барои ҳамаи халқҳо номида хоҳад шуд».

Юҳанно 2:16 Ва ба кабӯтарфурӯшон гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо бигиред; хонаи Падари Маро ба хонаи тиҷорат табдил надиҳед.

Дар ин порча хашми Исо ба тоҷирон, ки дар маъбад кабӯтар мефурӯхтанд ва ба онҳо фармуд, ки молашонро бигиранд, тасвир мекунад.

1. Таслим шудан ба Худованди Исо: Он чӣ гуна аст?

2. Бо итоаткорӣ ва эҳтиром ба Исо ҷавоб додан.

1. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед.

2. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед.

Юҳанно 2:17 Ва шогирдонаш ба ёд оварданд, ки навишта шудааст: "Ғайрати хонаи Ту маро хӯрд".

Шогирдон ғайрати Исоро дар бораи хонаи Худо ба хотир оварданд.

1. Неруи ѓайрат ва шавќ ба хонаи Худо

2. Нақши шогирдон дар ёдоварӣ ва зиндагӣ кардани он чизе, ки Исо таълим медод

1. Забур 69:9 - "Зеро ки рашк барои хонаи Ту маро фурӯ бурд, ва дашномҳои онҳое, ки Туро дашном медиҳанд, бар ман афтод".

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

Юҳанно 2:18 Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Чӣ мӯъҷизае ба мо нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ?

Яҳудиён қудрати Исоро зери шубҳа меоварданд.

1: Мо бояд ба қудрати Исо аз ҳама чизи болотар бовар кунем.

2: Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки корҳои Исо ҳақиқӣ ва пурқувватанд.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2: Юҳанно 15:7 - Агар шумо дар Ман бимонед, ва суханони Ман дар шумо бимонанд, он чи хоҳед, бипурсед, ва он ба шумо хоҳад шуд.

Юҳанно 2:19 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин маъбадро вайрон кунед, ва Ман онро дар се рӯз барқарор хоҳам кард».

Исо қудрати илоҳии худро бо ваъда дод, ки дар давоми се рӯз маъбадро барқарор мекунад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо қудрати худро нишон дод

2. Мӯъҷизаи эҳё: Он чизе ки Исо дар бораи ҳаёт пас аз марг ба мо нишон дод

1. Матто 28:6 - "Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки Ӯ эҳьё шудааст, чунон ки гуфта буд. Биё, ҷоеро, ки Худованд хобида буд, бубин".

2. Ибриён 4:15 - "Зеро ки мо Саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки Он Касе надорем, ки мисли мо дар ҳама чиз озмуда шудааст, вале бегуноҳ."

Юҳанно 2:20 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Ин маъбад чилу шаш сол буд, ва ту онро дар се рӯз месозӣ?

Яҳудиён бовар надоштанд, ки Исо маъбадро дар се рӯз барқарор карда метавонад.

1: Исо тавонотар аз он аст, ки мо тасаввур карда метавонем ва қобилияти Ӯ барои сохтани маъбад дар се рӯз қудрати Ӯро нишон медиҳад.

2: Мо набояд ин қадар зуд ба қудрати Худо шубҳа кунем, зеро Ӯ метавонад хеле бештар аз он чизе ки мо тасаввур карда метавонем, иҷро кунад.

1: Ишаъё 40:28-31 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ба нотавон қувват мебахшад ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2: Матто 19:26 - Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

Юҳанно 2:21 Аммо ӯ дар бораи маъбади бадани худ сухан меронд.

Исо дар бораи маъбади бадани худ сухан ронда, рамзи қурбонии ниҳоии ӯ барои инсоният буд.

1. Бузургтарин қурбонӣ: Бадани Исо ҳамчун маъбад

2. Маънои суханони Исо: маъбади Бадани Ӯ

1. Эфсӯсиён 2:19-22 - Шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед.

2. Ибриён 10:19-20 - Пас, эй бародарон, азбаски мо боварӣ дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зиндае, ки Ӯ ба воситаи парда барои мо кушод, ба ҷойҳои муқаддас дохил шавем.

Юҳанно 2:22 Вақте ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шуд, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ӯ ба онҳо гуфта буд; ва онҳо ба Навиштаҳо ва ба каломе ки Исо гуфта буд, имон оварданд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр шогирдон ба Навиштаҳо ва суханони Исо пас аз эҳьё шуданаш аз мурдагон бовар карданд.

1. Исо эҳё шуд: Қувваи имони мӯътамад

2. Эҳёи Исо: тавба ва ҳаёт тавассути имон

1. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Румиён 6:4-5 - «Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки, чунон ки Масеҳ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ ҳаёти наве дошта бошем. Зеро, агар мо бо ӯ дар мамоти монанди ӯ муттаҳид шуда бошем, дар эҳёи ӯ низ бо ӯ муттаҳид хоҳем шуд».

Юҳанно 2:23 Вақте ки Ӯ дар иди фисҳ дар Ерусалим буд, бисьёр касон мӯъҷизаҳои Ӯро дида, ба исми Ӯ имон оварданд.

Бисёриҳо мӯъҷизаҳоеро, ки Ӯ дар иди Фисҳ дар Ерусалим ба амал овард, диданд, ба Исо имон оварданд.

1. Чӣ тавр дили тағирёфта ба Исо имон меорад

2. Қувваи мӯъҷизаҳо дар хизмати Исо

1. Юҳанно 4:48-50 «Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Агар аломот ва мӯъҷизот набинед, имон намеоваред». Бузургвор ба ӯ гуфт: «Эй оғо, пеш аз он ки фарзандам бимирад, поён биё». Исо ба вай гуфт: «Бирав; писарат зинда аст. Ва он мард ба сухане ки Исо ба ӯ гуфта буд, бовар карда, ба роҳи худ рафт».

2. Матто 14:22-27 «Ва дарҳол Исо шогирдони Худро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пешопеши Ӯ ба соҳили дигар бираванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод. Вақте ки Ӯ мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан алоҳида ба кӯҳе баромад; ва чун шом фаро расид, дар он ҷо танҳо монд. Аммо киштӣ ҳоло дар миёнаи баҳр буд ва мавҷҳоро ба ларза меовард, зеро ки шамол баръакс мевазид. Дар поси чоруми шаб Исо бар баҳр қадам зада, назди онҳо рафт. Шогирдон чун диданд, ки Ӯ дар рӯи баҳр қадам мезанад, дар изтироб афтода, гуфтанд: «Ин рӯҳ аст; ва аз тарс фарьёд заданд. Аммо дарҳол Исо ба онҳо гуфт: «Ором бошед; ин манам; натарсед. Петрус дар ҷавоби вай гуфт: «Худовандо!

Юҳанно 2:24 Аммо Исо Худро ба онҳо супорид, зеро ки ҳама одамонро медонист,

Исо ба одамони гирду атрофаш бовар намекард, зеро мефаҳмид, ки ҳама одамон беинсоф буда метавонанд.

1: Барои бовар кардан ба дигарон саросема нашавед, зеро моро гумроҳ кардан мумкин аст.

2: Аз хатари фирефтани атрофиёнамон огоҳ бошед.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, бародарон ва хоҳарон, ҳар чи рост аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, ва чӣ шоёни таҳсин аст, - агар чизе олиҷаноб ё шоистаи таъриф аст - дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Юҳанно 2:25 Ва лозим набуд, ки касе дар бораи одам шаҳодат диҳад, зеро ки Ӯ медонист, ки он чи дар одам аст.

Юҳанно таъкид мекунад, ки Исо дилҳои одамонро медонад ва барои донистани он чи дар онҳост, ба шаҳодати одам ниёз надорад.

1. Худо аз дилҳои мо огоҳ аст - Чӣ гуна донистани ҳикмати Худо метавонад ҳаёти

моро тағйир диҳад

2. Исо муборизаҳои моро мефаҳмад - Аз хатогиҳо ва таҷрибаи мо омӯхта мешавад

1. 1 Подшоҳон 16:7 - «Лекин Худованд ба Самуил гуфт: «Ба намуди зоҳирӣ ва ба баландии ӯ нигоҳ накун, зеро ки ман ӯро рад кардам. Зеро ки Худованд на ончунон ки одам мебинад: одам ба намуди зоҳирӣ менигарад, вале Худованд ба дил менигарад».

2. Ирмиё 17:10 - "Ман Худованд, дилҳоро месанҷам ва ақлро месанҷам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам".

Юҳанно 3 сӯҳбати Исо ва Ниқӯдимусро дар бораи аз нав таваллуд шудан, шаҳодати Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи волоияти Исо ва сӯҳбат дар бораи муҳаббати Худо ба ҷаҳонро дар бар мегирад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ниқӯдимус, фарисӣ ва узви шӯрои ҳукмронии яҳудиён, шабона назди Исо меояд. Ӯ эътироф кард, ки Исо муаллимест, ки аз ҷониби Худо омадааст, зеро ҳеҷ кас наметавонад мӯъҷизаҳое нишон диҳад, ки агар Худо бо ӯ набошад. Дар ҷавоб, Исо мафҳуми аз нав таваллуд шудан ё аз боло таваллуд шуданро муаррифӣ кард ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ кас Малакути Худоро дида наметавонад, агар аз нав таваллуд нашаванд». Бо вуҷуди ошуфтагии Ниқӯдимус дар бораи ин забони маҷозӣ, Исо шарҳ дод, ки он ба таваллуди рӯҳонӣ тавассути об ва Рӯҳ ишора мекунад, ки ба таваллуди ҷисмонӣ муқобилат мекунад. Ӯ минбаъд чизҳои осмониро фаҳмонд, аз он ҷумла дар бораи Писари Одам, ки ба суқути худ омада буд, то ҳар кӣ имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад (Юҳанно 3:1-15).

Сархати 2: Ояти машҳури ин боб пас аз он омадааст, ки Исо мегӯяд: «Зеро ки Худо ҷаҳони дӯстдоштаи худ Писари ягонаи Худро дод, ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нахоҳад шуд, балки ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дошт». Ин на маҳкумиятро таъкид мекунад, балки нақот ба воситаи имон ба Ӯ барои онҳое, ки имон надоранд, аллакай маҳкум шудаанд, зеро онҳо ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардаанд, нур ба ҷаҳон омад, одамон ба ҷои рӯшноӣ зулмотро дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд (Юҳанно 3: 16-21).

Сархати 3: Боб бо шаҳодати Яҳёи Баптист, вақте ки шогирдонаш аз ӯ дар бораи он ки ҳама ба ҷои ӯ ба назди Исо рафтанд, пурсиданд, ба охир мерасад. Ӯ нақши худро ҳамчун як роҳи тайёркунанда такрор кард, ки Масеҳ худро ба дӯст монанд мекунад, домод аз овози домод шод мешавад ва мегӯяд: "Ӯ бояд бузургтар шавад, ман бояд камтар шавам". Баъдан ӯ дар бораи пайдоиши табиати осмонии осмонӣ аз боло шаҳодат дод, бартарии худро тасдиқ кард, ки ҳар кӣ суханони ӯро қабул мекунад, ростиро эътироф мекунад, ки пайдоиши илоҳӣ ғазаби рисолати илоҳӣ бар онҳое, ки Ӯро рад мекунанд, боқӣ мемонад ва таъкид мекунад, ки итоаткории эътиқод дар маркази гирифтани ҳаёти ҷовидонӣ (Юҳанно 3:22-36).

Юҳанно 3:1 Дар байни фарисиён Ниқӯдимус ном марде буд, ки ҳокими яҳудиён буд.

Ниқӯдимус фарисӣ ва ҳокими яҳудиён буд.

1: Исо бо ҳама гуна одамон, новобаста аз вазъи иҷтимоии онҳо вомехӯрад.

2: Ҳама дар назди пойҳои Исо истиқбол мекунанд ва метавонанд файзу марҳамати Ӯро қабул кунанд.

1: Луқо 15:1-2, "Акнун андозгирон ва гунаҳкорон ҳама барои шунидани сухани Исо ҷамъ омада буданд. Аммо фарисиён ва шариатдонон шиква мекарданд: "Ин шахс гунаҳкоронро қабул мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад".

2: Румиён 10:13, "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт".

Юҳанно 3:2 Он шахс шабона назди Исо омада, гуфт: «Устод!

Юҳанно шахсе буд, ки Исоро ҳамчун муаллими аз ҷониби Худо фиристодашуда эътироф мекард, зеро мӯъҷизаҳое, ки Исо карда метавонистанд.

1. Қудрати Худо дар мӯъҷизаҳои Исо аён аст.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки Исоро ҳамчун муаллиме, ки аз ҷониби Худо фиристода шудааст, эътироф кунем.

1. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд, ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Фарзанди ягонаи Падар буд), пур аз файз ва ростӣ.

2. Марқӯс 16:20 - Ва онҳо берун рафта, дар ҳама ҷо мавъиза мекарданд, Худованд бо онҳо кор мекард ва каломро бо аломатҳои зерин тасдиқ мекард. омин.

Юҳанно 3:3 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: касе ки аз нав таваллуд наёбад, Малакути Худоро дида наметавонад».

Исо ба Ниқӯдимус таълим медиҳад, ки кас бояд аз нав таваллуд шавад, то ба Малакути Худо дохил шавад.

1: Аз нав таваллуд шудан чӣ маъно дорад?

2: Ҳаёти имон ва тавба ба воситаи Исои Масеҳ.

1: Аъмол 2: 37-38 - Вақте ки мардум инро шуниданд, дилашон ба хашм омад ва ба Петрус ва дигар расулон гуфтанд: «Эй бародарон, мо чӣ кор кунем?» Петрус ҷавоб дод: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳои худ таъмид бигиред. Ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед гирифт.

2: 1 Юҳанно 5:1-5 - Ҳар касе ки имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст ва ҳар касе, ки Падарро дӯст медорад, фарзанди худро низ дӯст медорад. Ҳамин тавр мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем: Худоро дӯст дошта, аҳкоми Ӯро иҷро мекунем. Дар асл, ин муҳаббат ба Худост: риоя кардани аҳкоми Ӯ. Ва фармонҳои ӯ гарон нестанд, ҳар касе, ки аз Худо таваллуд шудааст, бар ҷаҳон ғолиб меояд. Ин ғалабаест, ки ҷаҳонро, ҳатто имони моро мағлуб кардааст. Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад? Танҳо касе, ки имон дорад, ки Исо Писари Худост.

Юҳанно 3:4 Ниқӯдимус ба Ӯ гуфт: «Чӣ тавр одам метавонад пир шавад таваллуд шавад? Оё вай бори дуюм ба шиками модараш даромада, таваллуд шуда метавонад?

Ниқӯдимус аз Исо пурсид, ки чӣ тавр одам дар пирӣ аз нав таваллуд шуда метавонад.

1. "Аз нав таваллуд: Ҳаёти нав дар Масеҳ"

2. «Таҷдиди Рӯҳ»

1. Титус 3:5 - «Ӯ моро на аз рӯи аъмоле, ки мо дар адолат анҷом додаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс наҷот дод».

2. Ҳизқиёл 36:26 - "Ва ба ту дили нав хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили ту хоҳам гузошт. Ва дили сангинро аз ҷисми ту дур хоҳам кард ва ба ту дили гӯшт хоҳам дод".

Юҳанно 3:5 Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: касе ки аз об ва аз Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Малакути Худо дохил шуда наметавонад».

Наҷот эҳёи рӯҳониро талаб мекунад.

1. "Аз нав таваллуд: Чӣ тавр Рӯҳ моро тағир медиҳад"

2. «Малакути Худо: ворид шудан аз дари файз»

1. Титус 3:4-5 - «Аммо вақте ки некӣ ва меҳрубонии Худои Наҷотдиҳандаи мо зоҳир шуд, Ӯ моро на аз рӯи аъмоле, ки мо дар адолат анҷом медиҳем, балки бар тибқи марҳамати Худ наҷот дод».

2. Ғалотиён 2:20 - «Ман бо Масеҳ маслуб шудаам. Дигар ман нестам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ман ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, бо имон ба Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам».

Юҳанно 3:6 Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст; ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст.

Исо таълим медиҳад, ки одамон бояд аз Рӯҳ таваллуд шаванд, то ба Малакути Худо дохил шаванд.

1. «Таваллуди Рӯҳ: узви Салтанати Худо шудан»

2. “Зарурати эҳёи рӯҳонӣ”

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо ба воситаи файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад."

2. Титус 3:5 - «Ӯ моро на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, балки ба туфайли марҳамати Худ наҷот дод. Ӯ моро ба воситаи шустани эҳё ва навсозӣ аз Рӯҳулқудс наҷот дод».

Юҳанно 3:7 Аз он чизе ки ман ба ту гуфтам, тааҷҷуб накун: "Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед".

Ин порча аз зарурати эҳёи рӯҳонӣ сухан меронад.

1. Қувваи таваллуди нав: Чӣ тавр аз нав таваллуд шудан ҳама чизро тағйир медиҳад

2. Зарурати таваллуди нав: Фаҳмидани эҳёи рӯҳонӣ

1. Румиён 6:4 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то ончунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2. Титус 3:5 - На бо аъмоли одилонае, ки мо кардаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ Ӯ моро ба воситаи шустани эҳёи ва таҷдиди Рӯҳулқудс наҷот дод.

Юҳанно 3:8 Шамол ҳар ҷо, ки хоҳад мевазад, ва ту садои онро мешунавӣ, вале намедонӣ, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад: ҳамин тавр аст ҳар касе ки аз Рӯҳ таваллуд ёфтааст.

Боди Рӯҳ пешгӯинашаванда ва пурасрор аст, аммо он ба онҳое, ки аз он таваллуд шудаанд, таъсири амиқ дорад.

1. Боди пешгӯинашаванда, вале пурқудрати Рӯҳ

2. Омузиши асрор ва бузургии Рӯҳ

1. Юҳанно 4:4-24 - Исо бо зани сомарӣ дар бораи оби зиндаи Рӯҳулқудс сӯҳбат мекунад

2. Аъмол 2:1-13 - Омадани Рӯҳулқудс дар Пантикост ва суханронӣ бо забонҳои баъдӣ.

Юҳанно 3:9 Ниқӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин чӣ гуна буда метавонад?

Ниқӯдимус аз Исо дар бораи роҳи наҷот мепурсад.

1. Қувваи имон ба Исо: Чӣ гуна имон ба Ӯ наҷот медиҳад

2. Беҳамтоии Исо: Чаро роҳи Ӯ ягона роҳи наҷот аст

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 10:13 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

Юҳанно 3:10 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Оё ту оғои Исроил ҳастӣ, ва инҳоро намедонӣ?

Юҳанно 3:10 ҷавоби Исоро ба муаллими исроилӣ, ки таълимоти ӯро намефаҳмид, ҷамъбаст мекунад: «Оё ту муаллими Исроил ҳастӣ ва ин чизҳоро намедонӣ?»

1. Қувваи Донистан: Дарси Исо дар бораи аҳамияти дарки асосҳои имон.

2. Нодонӣ хушбахтӣ нест: Ёдрас кардани Исо, ки дониш барои зиндагии бо имон муҳим аст.

1. Матто 11:29 - "Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

2. Масалҳо 1:7 - "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд".

Юҳанно 3:11 Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: мо мегӯем, ки медонем, ва шаҳодат медиҳем, ки дидаем; ва шумо шаҳодати моро қабул намекунед.

Исо бо Ниқӯдимус сухан ронда, аҳамияти бовар кардан ба шаҳодати Исо ва Падарро таъкид мекунад.

1: Ба шаҳодати Исо ва Падар имон оваред, зеро танҳо ба воситаи онҳо шумо ҳаёти ҷовидонӣ хоҳед ёфт.

2: Суханони Исо ва Падарро қабул кунед, зеро онҳо роҳи наҷот ва ҳаёти ҷовидонӣ мебошанд.

1: Румиён 10:9 - То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2: Юҳанно 1:12 - Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд, ба онҳо қудрат дод, ки фарзандони Худо шаванд, ҳатто ба исми Ӯ имон овардаанд.

Юҳанно 3:12 Агар Ман ба шумо чизҳои заминиро гуфта бошаму бовар накунед, пас, агар ба шумо чизҳои осмониро гӯям, чӣ гуна бовар мекунед?

Исо аз шунавандагонаш мепурсад, ки чӣ тавр онҳо ба чизҳои осмонии ӯ бовар мекунанд, агар онҳо ба чизҳои заминии ба онҳо гуфтааш бовар накунанд.

1. Ба Каломи Худо имон оваред

2. Ба Парвардигор ва ваъдаҳои Ӯ имон оваред

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Юҳанно 3:13 Ва ҳеҷ кас ба осмон сууд накардааст, магар он ки аз осмон нозил шудааст, яъне Писари Одам, ки дар осмон аст.

Ба гайр аз Исо, ки аз осмон фуруд омад, касе ба осмон набаромад.

1. Беҳамтоии Исо: Фаҳмидани ҳақиқат, ки Исо ягона роҳ ба сӯи осмон аст

2. Исо ягона роҳ ба сӯи осмон аст: рӯҳбаланд кардани имон ба ваъдаи ӯ

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Юҳанно 10:30 - Ман ва Падар як ҳастем.

Юҳанно 3:14 Ва чӣ тавре ки Мусо морро дар биёбон боло бардошт, Писари Одам низ бояд боло бардошта шавад.

Ин порча дар бораи зарурати боло бурдани Писари Одам сухан меравад, ҳамон тавре ки Мусо морро дар биёбон боло бардошт.

1. Муҳимияти фурӯтанона баланд бардоштани Писари Одам.

2. Рамзи баланд бардоштани мор дар биёбон.

1. Ададҳо 21: 8-9 - "Ва Худованд ба Мусо гуфт: "Ту мори оташин бисоз ва онро бар сутун бимон; зиндагӣ хоҳад кард. Ва Мусо аз мисин море сохт, ва онро бар сутун гузошт, ва чунин воқеъ шуд, ки агар мор касеро газида бошад, вақте ки мори мисро дид, зинда монд».

2. Ишаъё 45:22 - "Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, дар тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест".

Юҳанно 3:15 То ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Ин порча дар бораи наҷоте, ки ба онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон овардаанд, бо ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ сухан меронад.

1. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ: Тадқиқот оид ба Юҳанно 3:15

2. Имон ва наҷот: дарёфти наҷот тавассути имон ба Масеҳ

1. Юҳанно 5:24, «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро мешунавад ва ба Фиристандаи Маро имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба маҳкумият дучор нахоҳад шуд; балки аз марг ба ҳаёт мегузарад».

2. Румиён 6:23, «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст».

Юҳанно 3:16 Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Худо ҷаҳонро чунон дӯст медорад, ки Писари ягонаи Худ Исои Масеҳро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо

2. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ

1. 1 Юҳанно 4:8-10 - «Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. Муҳаббати Худо дар байни мо дар ҳамин зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Дар ин муҳаббат аст, на ин ки мо Худоро дӯст дошта бошем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо шавад».

2. Румиён 5:8-10 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Пас, азбаски мо алҳол бо хуни Ӯ сафед шудаем, боз ҳам зиёдтар ба воситаи Ӯ аз ғазаби Худо наҷот хоҳем ёфт. Зеро, агар вақте ки мо душман будем, бо марги Писари Ӯ бо Худо мусолиҳа карда бошем, пас, пас аз он ки мусолиҳа кардем, ба воситаи ҳаёти Ӯ наҷот хоҳем ёфт».

Юҳанно 3:17 Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

Худо Писари Худро фиристод, то ҷаҳонро наҷот диҳад, на онро маҳкум кунад.

1: Шод шавед: Масеҳ барои наҷоти мо омад, на моро маҳкум кунад

2: Муҳаббати Худо ба мо: Ӯ Писари Худро фиристод, то ки моро наҷот диҳад

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

Юҳанно 3:18 Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум нашудааст, лекин ҳар кӣ имон надорад, аллакай маҳкум шудааст, зеро ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст.

Имондорон маҳкум карда намешаванд, аммо онҳое, ки имон надоранд, аллакай маҳкум шудаанд, ки ба исми Исо бовар накарданд.

1. Имон ба Исо роҳи наҷот аст

2. Рад кардани Исо боиси маҳкумият мегардад

1. Румиён 10:9 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт».

2. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад».

Юҳанно 3:19 Ва маҳкумият ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, ва одамон торикиро аз рӯшноӣ бештар дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд.

Одамон ба сабаби кирдорҳои бади худ ҳақиқати Худоро рад мекунанд ва ба ҷои торикиро интихоб мекунанд.

1. Гуноҳ боиси торикӣ ва бегонагӣ аз Худо мегардад

2. Нури Худо гуноҳи моро ошкор мекунад ва кафорат меорад

1. Румиён 1:18-20 - Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон, ки ҳақиқатро бо ноинсофӣ пахш мекунанд, зоҳир мешавад, 19 зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, дар онҳо зоҳир мешавад, зеро Худо ба онхо. 20 Зеро аз замони офариниши ҷаҳон хусусиятҳои нонамоёни Ӯ ба таври равшан дида мешавад, ки аз офаридаҳои офаридашуда, қудрати абадии Ӯ ва Худодории Ӯ фаҳмида мешавад, ба тавре ки онҳо узр надоранд.

2. Эфсӯсиён 5:8-14 - Зеро ки шумо як замон торикӣ будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед. Ҳамчун фарзандони нур рафтор кунед, 9 (зеро самараи Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст), 10 то бидонед, ки чӣ ба Худованд мақбул аст. 11 Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро фош кунед. 12 Зеро ки дар бораи он корҳое ки онҳо пинҳонӣ мекунанд, сухан рондан ҳам нанговар аст. 13 Аммо ҳар он чи ошкор мешавад, ба воситаи нур зоҳир мешавад, зеро ҳар чизе ки ошкор мешавад, нур аст. 14 Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Бедор шавед, эй хуфтагон! Аз мурдагон бархезед, ва Масеҳ ба шумо нур хоҳад дод».

Юҳанно 3:20 Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли ӯ фош нашавад.

Ҳар касе, ки бадӣ мекунад, аз нур нафрат дорад ва аз он парҳез мекунад, то гуноҳи худро пинҳон кунад.

1: Биёед нагузорем, ки гуноҳҳоямон моро аз нур дур нигоҳ дорад, балки онро қабул кунем ва роҳҳои худро дигар кунем.

2: Мо метавонем кӯшиш кунем, ки гуноҳҳои худро пинҳон кунем, аммо нури ҳақиқат онҳоро ҳамеша ошкор хоҳад кард.

1: Эфсӯсиён 5: 13-14 - "Аммо вақте ки чизе аз рӯшноӣ ошкор мешавад, он намоён мешавад, зеро ҳар чизе ки намоён мешавад, нур аст."

2: Яъқуб 1:22-25 - «Танҳо каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун. Касе, ки суханро мешунавад, вале он чи гуфта мешавад, амал намекунад, монанди касест, ки дар оина ба чеҳрааш менигарад ва пас аз нигоҳ кардан ба худ меравад ва дарҳол чӣ гуна будани худро фаромӯш мекунад. Аммо ҳар кӣ ба шариати комиле, ки озодӣ медиҳад, бодиққат нигоҳ кунад ва дар он амал кунад, — он чи шунидааст, фаромӯш накунад, балки онро ба ҷо оварад, — дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Юҳанно 3:21 Аммо ҳар кӣ росткор аст, назди рӯшноӣ меояд, то ки аъмоли вай ошкор гардад, ки онҳо дар Худо содир шудаанд.

Юҳанно 3:21 одамонро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқатро иҷро кунанд ва ба рӯшноӣ оянд, то аъмоли онҳо дар Худо дида шавад.

1: Ҳамаи мо даъват шудаем, ки кори дуруст кунем ва вақте ки мо мекунем, Худо нури Худро бар мо медурахшад ва корҳои неки моро ба ҷаҳон нишон медиҳад.

2: Мо набояд аз нур натарсем, балки онро қабул кунем, зеро медонем, ки Худо моро барои аъмоли некамон ҷалол медиҳад.

1: Матто 5:16 - "Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд."

2: Эфсӯсиён 5:8-10 - "Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед: (Зеро ки самараи Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст;) ба Худованд мақбул аст».

Юҳанно 3:22 Пас аз ин Исо бо шогирдонаш ба сарзамини Яҳудо омаданд; ва дар он ҷо бо онҳо монд ва таъмид дод.

Шогирдони Исо ба сарзамини Яҳудо рафтанд ва Исо бо онҳо монд ва таъмид медод.

1. Муҳимияти пайравӣ ба Исо ва таълимоти Ӯ.

2. Хизмат ба дигарон тавассути таъмид.

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

Юҳанно 3:23 Ва Яҳё низ дар Аенӯн, ки дар наздикии Салим буд, таъмид медод, зеро ки дар он ҷо об бисьёр буд; ва онҳо омада, таъмид гирифтанд.

Яҳё аз сабаби фаровонии об дар Аэнон дар наздикии Салим таъмид дод.

1: Худо ба мо захираҳое медиҳад, ки барои кори Ӯ лозим аст.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба он ҷое ки Худо моро роҳнамоӣ мекунад, биравем, то иродаи Ӯро иҷро кунем.

1: Ишаъё 43:19-20 «Инак, Ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ман ҳатто дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт».

2: Матто 10:7-8 «Ва ҳангоме ки меравед, мавъиза кунед ва бигӯед: Малакути Осмон наздик аст. Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳьё кунед, девҳоро берун кунед: ба таври муфт гирифтаед, ба муфт бидиҳед».

Юҳанно 3:24 Зеро ки Яҳё ҳанӯз ба зиндон андохта нашуда буд.

Юҳанно пеш аз ҳабс шуданаш Инҷили Исои Масеҳро мавъиза мекард.

1: Ба Худованд таваккал кунед, ва Ӯ ҳатто дар вақти душвориҳо барои шумо паноҳгоҳи амн фароҳам хоҳад овард.

2: Нақшаи Худо барои мо аз нақшаҳои одамон бузургтар аст. Мо бояд ба ваъдаҳои Ӯ таваккал намуда, дар озмоишҳо ва мусибатҳо истодагарӣ кунем.

1: Isaiah 26:3 - Ҳама касонеро, ки ба Ту таваккал мекунанд, ва ҳамаи онҳое, ки фикрҳояшон ба ту нигаронида шудаанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ!

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо ҳама чизро водор мекунад, ки барои некӯаҳволии онҳое, ки Худоро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ нисбати онҳо даъват шудаанд, якҷоя кор кунад.

Юҳанно 3:25 Он гоҳ дар байни баъзе аз шогирдони Юҳанно ва яҳудиён дар бораи поксозӣ саволе ба миён омад.

Шогирдони Юҳанно ба яҳудиён дар бораи покшавӣ саволҳо медоданд.

1: Мо метавонем тавассути муколамаи эҳтиромона бо онҳое, ки нуқтаи назари гуногун доранд, равшанӣ ба даст орем.

2: Мо бояд ба сӯҳбат бо фурӯтанӣ муносибат кунем, зеро медонем, ки на ҳама ҷавобҳоро дорем.

1: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2: Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба асири фалсафа ва фиреби хушку холӣ нагирад, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, мувофиқи рӯҳҳои оддии ҷаҳон, на ба ҳасби Масеҳ.

Юҳанно 3:26 Ва назди Яҳьё омада, гуфтанд: «Устод! Он ки бо ту дар он тарафи Ӯрдун буд, ва дар ҳаққи Ӯ шаҳодат додаӣ, инак, ҳамон шахс таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ӯ меоянд».

Аз Яҳё дар бораи Исо пурсиданд, ки ӯ дар бораи Ӯ шаҳодат дода буд ва бисёр одамонро таъмид медод.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр калимаҳои шумо метавонанд фарқ кунанд

2. Даъват ба пайравӣ ба Исо: вокуниш ба даъват

1. Аъмол 4:18-20 - Ва онҳоро даъват карда, фармуданд, ки ба исми Исо ҳеҷ сухан нагӯянд ва таълим надиҳанд.

2. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва дар замин ба Ман дода шудааст». Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Юҳанно 3:27 Юҳанно дар ҷавоб гуфт: «Касе наметавонад чизе қабул кунад, магар ин ки аз осмон ба вай ато шавад».

Юҳанно муҳим будани такя ба файзи Худоро барои ҳама чиз таъкид мекунад.

1: Мо бояд вобастагии худро аз Худо эътироф кунем ва барои ҳама ниёзҳои худ ба файзи Ӯ такя кунем.

2: Барои ба даст овардани баракатҳои Худо, мо бояд таваккали худро ба Ӯ эътироф кунем ва файзи Ӯро қабул кунем.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2: Румиён 11:36 - "Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. Омин".

Юҳанно 3:28 Худатон ба ман шаҳодат медиҳед, ки гуфтам: "Ман Масеҳ нестам, балки пешопеши Ӯ фиристода шудаам".

Ин порча нишон медиҳад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда Масеҳ буданашро инкор мекунад, балки пеш аз он ки Ӯ фиристода шудааст.

1: Мо бояд ҳамеша дар бораи ҳадафи худ дар зиндагӣ дарк кунем ва кӯшиш накунем, ки нақшҳоеро, ки барои мо пешбинӣ нашудаанд, иҷро кунем.

2: Мо бояд ба намунаи Яҳёи Таъмиддиҳанда пайравӣ кунем, ки ӯ бо фурӯтанӣ

нақши худро дар омодагӣ ба омадани Масеҳ қабул кард.

1: Филиппиён 2: 3-5 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури барҳақ анҷом надиҳед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон. Дар муносибатҳои худ бо якдигарро мисли Исои Масеҳ фикр кунед».

2: Ишаъё 40:3 - "Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон роҳи рост барои Худои мо созед".

Юҳанно 3:29 Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод, ки истода, ӯро мешунавад, аз овози домод бағоят шод мешавад: ин шодии ман ба амал омад.

Шодии дуст будан бо домод бо шунидани овози домод фаро мерасад.

1. Шодии дӯстӣ: Дӯст будан ба домод

2. Бо шодӣ ҷашн гирифтан: шодӣ аз садои домод

1. Юҳанно 15:14-15, "Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред. Минбаъд ман шуморо ғулом намехонам, зеро ки ғулом намедонад, ки оғои худ чӣ мекунад; лекин Ман шуморо дӯстон хондаам, зеро ки ҳама чиз ки дар бораи Падари Худ шунидаам, ба шумо маълум кардам».

2. Масалҳо 17:17, «Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои мусибат таваллуд мешавад».

Юҳанно 3:30 Ӯ бояд афзоиш ёбад, аммо ман бояд кам кунам.

Ин порча аҳамияти фурӯтанӣ ва фидокориро таъкид мекунад ва нишон медиҳад, ки ба Исо бояд аз ҳама болотар бартарӣ дода шавад.

1. «Қудрати фурӯтанӣ дар ҳаёти масеҳӣ»

2. «Авзалияти Исо дар ҳаёти мо»

1. Филиппиён 2:3-5 - «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо

на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед. Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост».

2. Яъқуб 4:10 - «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард».

Юҳанно 3:31 Он ки аз боло меояд, аз ҳама болотар аст; он ки аз замин аст, заминист ва дар бораи замин сухан мегӯяд; Он ки аз осмон меояд, аз ҳама болотар аст.

Он ки аз осмон меояд, аз ҳама бузургтар аст. 1: Худо сарчашмаи тамоми бузургии ҳақиқӣ аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем. 2: Ҳаёти мо бояд нуқтаи назари осмониро инъикос кунад, на нуқтаи назари заминӣ. 1: Матто 6:9-10 "Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод. Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар рӯи замин ҳам ба амал ояд." 2: Яъқуб 4:7-8 "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд."

Юҳанно 3:32 Ва он чи дидааст ва шунидааст, шаҳодат медиҳад; ва ҳеҷ кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад.

Яҳё дар бораи он чи дидааст ва шунидааст, шаҳодат медиҳад, аммо ҳеҷ кас шаҳодати ӯро қабул намекунад.

1. Қувваи имони бепоён дар баробари шубҳа

2. Зарурати шаҳодат додан дар бораи Малакути Худо

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Юҳанно 3:33 Ҳар кӣ шаҳодати Ӯро қабул кардааст, мӯҳри худро бар он гузоштааст, ки Худо ҳақ аст.

Ин оят таъкид мекунад, ки касоне, ки шаҳодати Худоро мепазиранд, ҳаққ будани

Худоро низ тасдиқ мекунанд.

1. «Имон овардан ба шаҳодати Худо».

2. "Ҳақиқати Худо: Асос барои ҳаёти мо"

1. Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мекунед , ва маҳз бо даҳони худ эътироф мекунӣ ва наҷот меёбӣ».

2. 2 Тимотиюс 2:13 - «Агар мо беимон бошем, Ӯ содиқ мемонад, зеро ки наметавонад худро инкор кунад».

Юҳанно 3:34 Зеро Он ки Худо фиристодааст, суханони Худоро мегӯяд, зеро ки Худо Рӯҳро ба андоза ба ӯ намедиҳад.

Худо ба Исои пайғамбар Рӯҳро бе маҳдудият додааст.

1. Тӯҳфаи беандозаи Худо: Чӣ тавр муҳаббати фаровони Исо моро дигар мекунад

2. Қувваи бебаҳои Рӯҳ: Чӣ тавр атои илоҳии Исо моро қувват мебахшад

1. Ирмиё 31:3 - "Ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам ва туро бо меҳрубонии муҳаббатомез ба худ кашидам".

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Юҳанно 3:35 Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо Исоро дӯст медорад ва ба ӯ бар тамоми махлуқот қудрат додааст.

1: Муҳаббати Худо ба Исо бечунучаро аст

2: Исо Худованди тамоми махлуқот аст

1: Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

2: Қӯлассиён 1: 15-17 - "Сураи Худои нонамоён, нахустзодаи ҳар махлуқот кист: зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин аст, хоҳ намоён ва ҳам нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст. тахтҳо, ё салтанатҳо, ё ҳукуматдорон ё қудратҳо бошед: ҳама чиз аз ҷониби Ӯ офарида шудааст, ва барои ӯ;

Юҳанно 3:36 Ҳар кӣ ба Писар имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад; ва ҳар кӣ ба Писар имон наоварад, ҳаётро нахоҳад дид; вале ғазаби Худо бар ӯ боқӣ мемонад.

Онҳое, ки ба Исо имон доранд, ҳаёти ҷовидонӣ доранд, дар ҳоле ки онҳое, ки ба Ӯ имон надоранд, ҳаёт нахоҳанд дошт, балки ба ғазаби Худо дучор мешаванд.

1. "Зиндагӣ дар нури ҳаёти ҷовидонӣ"

2. «Ҳақиқати ғазаби Худо».

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Юҳанно 17:3 - Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд.

Юҳанно 4 вохӯрии Исо ва зани сомарӣ дар назди чоҳ, таълимоти Ӯ дар бораи ҳосили рӯҳонӣ ва шифо ёфтани писари мансабдорро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо аз Яҳудия ба Ҷалил рафта, аз Самария гузаштанро интихоб кард. Дар он ҷо Ӯ бо зани сомарӣ вохӯрд, ки аз чоҳи Яъқуб об мекашид. Сарфи назар аз монеаҳои фарҳангӣ, Ӯ аз ӯ нӯшидан хост ва дар бораи оби зинда, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад, сухан ронд. Вақте ки вай ба ин об таваҷҷӯҳ зоҳир кард, Исо тафсилоти ҳаёти шахсии ӯро ошкор кард, ки дониши фавқулодаи Ӯро нишон дод, ки дар ниҳоят Худро ҳамчун Масеҳ ошкор кард (Юҳанно 4:1-26).

Сархати 2: Пас аз ин вохӯрӣ, шогирдонаш дар ҳайрат баргаштанд, ки Ӯ бо зан

сӯҳбат мекунад, аммо касе ба ин савол надод. Ба ҷои ин, онҳо Ӯро ташвиқ карданд, ки бихӯрад, аммо Ӯ ҷавоб дод: «Ман хӯроке дорам, ки мехӯред, шумо дар бораи он чизе намедонед». Ин онҳоро ба ҳайрат овард, аммо Ӯ фаҳмонд, ки ғизои Ӯ иродаи Ӯро иҷро мекунад, ки Ӯро фиристод, то кори Худро ба анҷом расонад, забони маҷозӣ ҷорӣ кард, ки коштани ҳосили ҳаёти ҷовидонӣ ва омода будани одамонро ба гирифтани хушхабар нишон медиҳад (Юҳанно 4:27-38).

Сархати 3: Вақте ки ба шаҳр баргаштанд, бисёре аз сомариён ба далели шаҳодати зан, баъд аз суханони ӯ, вақте шуниданд, ки ӯ дар ҳақиқат ҷаҳони Наҷотдиҳандаро эълон мекард, ба Ӯ имон оварданд (Юҳанно 4:39-42). Пас аз он, Исо аз Сомария баромада, Ҷалилро тарк кард, гарчанде ки набӣ иззату эҳтиром надошт, кишвари худро қабул кард, ба он ҷо Кано рафт, ки обро ба шароб табдил дода буд. Дар он ҷо амалдори шоҳона, ки писараш бемор буд, Кафарнаҳум омад, аз ӯ хоҳиш кард, ки писарашро шифо диҳад, ки аз ҷояш берун набаромада, мурдааст, ӯ Исо гуфт: «Бирав, писарат зинда хоҳад монд». Мард Исоро бо суханони худ қабул кард, ки дар роҳ ғуломон бо ӯ вохӯрданд, ки писарбачаи зиндаи имони шифобахши Масеҳро бори дигар боби хотимавӣ нишон дод (Юҳанно 4:43-54).

Юҳанно 4:1 Ва ҳангоме ки Худованд донист, ки фарисиён аз куҷо шуниданд, ки Исо аз Яҳё бештар шогирд офарида ва таъмид додааст,

Хизмати Исо дар бораи таъмид додани шогирдони бештар аз Яҳё интизориҳои анъанавии фарисиёнро зери шубҳа гузошт.

1. Хизмати Исо: Анъанаҳои душвор

2. Таъмиди Исо: Даъват ба пайравӣ

1. Марк 1:14-15 - "Пас аз ҳабс шудани Яҳё, Исо ба Ҷалил омада, Инҷили Худоро мавъиза карда, гуфт: "Вақт фаро расид ва Малакути Худо наздик аст; тавба кунед ва ба башорат».

2. Аъмол 5:27-29 - «Вақте ки онҳоро оварданд, ба шӯрои шӯро гузоштанд. Ва саркоҳин аз онҳо пурсида, гуфт: «Мо шуморо ба таври қатъӣ амр фармуда будем, ки ба ин ном таълим надиҳед, лекин дар ин ҷо шумо Ерусалимро аз таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед, ки хуни ин Одамро ба гардани мо бор кунед». Аммо Петрус ва ҳавориён ҷавоб доданд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

Юҳанно 4:2 (Гарчанде ки худи Исо на, балки шогирдонаш таъмид медоданд)

Инҷили Юҳанно боби 4 ояти 2 ба рисолати Исо оид ба таълим додан ва паҳн

кардани Инҷил на таъмид додани худаш таъкид мекунад.

1. Вазифаи Исо: Таълим ва паҳн кардани Инҷил

2. Қудрати ҷомеаи калисо, ки дар ягонагӣ кор мекунад

1. Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо метавонанд бишнаванд, ки бе касе мавъиза кунад? Ва Чӣ тавр онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

Юҳанно 4:3 Ӯ Яҳудияро тарк карда, боз ба Ҷалил рафт.

Исо Яҳудияро тарк карда, ба Ҷалил баргашт, то хушхабарро мавъиза кунад.

1: Исо Яҳудияро тарк кард, то миссияи мавъиза кардани Инҷили Худоро оғоз кунад.

2: Исо Яҳудияро тарк кард, то рисолати худро дар мавъизаи хушхабари наҷот идома диҳад.

1: Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва ҳатто то дуртарин гӯшаи замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

2: Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, ҳатто то охири замон».

Юҳанно 4:4 Ва ӯ бояд аз Самария гузарад.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо зарурати аз Самария сафар карданро дорад.

1. Итоати Исо: Зарурати риояи нақшаи Худо

2. Роҳнамои илоҳӣ: Чӣ тавр сафари Исо аз Сомария ба мо таълим медиҳад, ки аҳкоми Худовандро иҷро кунем

1. Матто 7:7-11, «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва Ба ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода хоҳад шуд. Ё аз шумо чӣ касе ҳаст, ки агар писараш нон пурсад, ба вай санг бидиҳад? Ё моҳӣ пурсад, ба вай мор медиҳад? Эй бад!

2. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Юҳанно 4:5 Сипас ӯ ба шаҳри Сомария омад, ки он Сикор ном дорад, дар наздикии қитъаи замине, ки Яъқуб ба писараш Юсуф додааст.

Исо ба Сихар, шаҳри Сомария меравад.

1. Қувваи саховатмандӣ - Намунаи Исо дар бораи додани Яъқуб қитъаи заминро ба Юсуф.

2. Қувваи Муҳаббат - зоҳир кардани муҳаббати Исо тавассути ташрифаш ба Сомария, маконе, ки таърихан яҳудиён нафрат доранд.

1. Ҳастӣ 48:22 - "Ғайр аз ин, ба ту як насиберо бар бародаронат додам, ки онро бо шамшер ва камони худ аз дасти амӯриён гирифтам".

2. Луқо 10:25-37 - "Ва инак, шариатдоне бархоста, Ӯро озмуда, гуфт: "Устод! Ман чӣ кор кунам, то вориси ҳаёти ҷовидонӣ шавам? Ӯ ба ӯ гуфт: "Дар шариат чӣ навишта шудааст? хондай?» Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми қуввати ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худат дӯст бидор».

Юҳанно 4:6 Дар он ҷо чоҳи Яъқуб буд. Исо аз сафар хаста шуда, дар сари чоҳ нишаст, ва тақрибан соати шашум буд.

Исо, ки аз сафар монда шуда буд, дар назди чоҳи Яъқуб истод ва тақрибан нисфирӯзӣ бар он нишаст.

1. Хаста шудан дар сафари мо - Юҳанно 4:6

2. Дарёфти истироҳат ва тароват - Юҳанно 4:6

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ибриён 4:9-11 - Пас, барои халқи Худо оромӣ боқӣ мемонад. Зеро касе ки ба оромии Ӯ дохил шудааст, вай низ аз аъмоли худ қатъ шудааст, чунон ки Худо аз аъмоли Худ. Пас, биёед кӯшиш кунем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе ба ҳамон намунаи беимонӣ дучор нашавад.

Юҳанно 4:7 Зане аз сомарӣ барои обкашӣ омад; Исо ба вай гуфт: «Ба ман об деҳ».

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо аз зани сомарӣ барои нӯшидани об мепурсад.

1. Қудрати муҳаббат ва раҳмдилии Исо

2. Ахамияти бархам додани монеахо

1. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек

2. Румиён 5:8 - Худо муҳаббати худро нисбати мо нишон медиҳад

Юҳанно 4:8 (Зеро ки шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.)

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо бо зани сомарӣ дар назди чоҳ сӯҳбат мекард ва чӣ тавр шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд.

1. Қудрати вохӯрӣ бо Масеҳ: Қиссаи Исо ва зани сомарӣ

2. Зебоии хизмат: Сафари шогирдони Исо барои харидани хӯрок

1. Матто 10:8 - «Муфт гирифтаед, муфт диҳед».

2. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

Юҳанно 4:9 Он гоҳ зани сомарӣ ба Ӯ гуфт: «Чӣ гуна аст, ки ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман, ки зани сомарӣ ҳастам, об мепурсӣ? зеро ки яҳудиён бо сомариён коре надоранд.

Зани сомарӣ аз Исо мепурсад, ки чаро ӯ, яҳудӣ, аз ӯ, сомария, нӯшидан мехоҳад.

1. Чӣ тавр мо, масеҳиён метавонем ихтилофоти худро аз назар гузаронем, то ба онҳое, ки одатан бо онҳо муошират намекунем, бирасем ?

2. Чӣ тавр мо метавонем ба намунаи Исо такя кунем, то ихтилофҳоро бартараф кунем ва бо онҳое, ки аз мо фарқ мекунанд, муносибат кунем?

1. Эфсӯсиён 2:14-17 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон кард.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.

Юҳанно 4:10 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар ту атои Худоро медонистӣ ва он кист, ки ба ту мегӯяд: "Ба ман об деҳ"; ту аз ӯ талаб мекардӣ ва ӯ ба ту оби ҳаёт медод.

Исо дар назди чоҳ ба зан оби ҳаёт пешниҳод карда, атои файз ва марҳамати Худоро нишон дод.

1: Исо дар назди чоҳ ба зан оби ҳаёт пешниҳод кард, ки ин тимсоли атои файз ва марҳамат аст, ки Худо ба мо пешкаш мекунад.

2: Исо ба зани назди чоҳ оби ҳаёт пешниҳод кард, ки ин ба мо файз ва марҳамати бепоёни Худованди моро нишон дод.

1: Юҳанно 3:16, «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2: Эфсӯсиён 2:8-9, "Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад."

Юҳанно 4:11 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ту чизе барои кашидан надорӣ, ва чоҳ чуқур аст; пас он оби ҳаётро аз куҷо дорӣ?

Зане дар назди чоҳ аз Исо мепурсад, ки оби ҳаётеро, ки ӯ пешкаш мекунад, аз куҷо гирифтааст.

1. Оби зинда: тӯҳфаи бебаҳо

2. Исо чиро пешкаш мекунад?

1. Забур 36:9 - Зеро ки чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури Ту равшан хоҳем дид.

2. Ишаъё 12:3 - Пас, шумо бо шодӣ аз чоҳҳои наҷот об берун хоҳед кард.

Юҳанно 4:12 Оё ту аз падари мо Яъқуб, ки чоҳро ба мо дод ва худаш, фарзандонаш ва чорпоёнаш аз он менӯшид, бузургтар ҳастӣ?

Ин порча аз Юҳанно 4:12 савол дар бораи қудрати Исо дар муқоиса бо қудрати Яъқуб дорад.

1. Қувваи имон: Фаҳмидани қудрати Исо

2. Мероси падар: Яъқуб ва ҳадяи чоҳ

1. Ҳастӣ 26:18-22 - Қиссаи чӣ гуна Яъқуб чоҳ кофтааст

2. Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об ҳамчун намоиши қудрати худ қадам мезанад

Юҳанно 4:13 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ аз ин об бинӯшад, боз ташна хоҳад кард;

Исо таълим медиҳад, ки қаноатмандии дунявӣ зудгузар аст ва танҳо қаноатмандии рӯҳонӣ метавонад иҷрошавии ҳақиқиро ба бор орад.

1: Исо ба мо хотиррасон мекунад, ки молҳои дунё наметавонанд қаноатмандии доимӣ оваранд ва танҳо Худо метавонад орзуҳои амиқи моро пур кунад.

2: Мо бояд аз Худо биҷӯем, ки холигоҳҳои ҳаёти моро пур кунад, зеро танҳо Ӯ метавонад қаноатмандии ҳақиқӣ ва бардавомро таъмин кунад.

1: Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашаротҳо нобуд мешаванд, ва дуздон даромада медузданд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2: Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Юҳанно 4:14 Аммо ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, бинӯшад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд; балки обе, ки ба вай медиҳам, дар вай чоҳи об хоҳад буд, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарояд.

Обе, ки Исо медиҳад, ҳеҷ гоҳ нӯшандаро ташна намегузорад, балки манбаи ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад буд.

1. Қудрати оби зиндаи Исо - Бифаҳмед, ки чӣ тавр оби зиндаи Исо ҳаёти ҷовидонӣ оварда метавонад

2. Даъвати Исо барои нӯшидан - Кушодани даъватномае, ки Исо барои нӯшидани оби зиндаи Худ пешниҳод мекунад

1. Ишаъё 55:1 - «Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед».

2. Ваҳй 22:17 - «Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: "Биё!" Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: "Биё!" Бигзор ташна биёяд; ва ҳар кӣ хоҳад ҳадяи ройгони оби ҳаётро бигирад».

Юҳанно 4:15 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ин обро ба ман деҳ, то ки ташна нашавам ва барои обкашӣ ба ин ҷо наоям».

Зан аз Исо оби ҳаёт пурсид, то дигар ташна нашавад.

1: Исо ба мо оби зинда пешкаш мекунад, ки ташнагии рӯҳонии моро то абад қонеъ гардонад.

2: Зан имони худро ба Исо нишон дод, ки аз Ӯ оби ҳаёт пурсад.

1: Isaiah 55: 1 - "Эй, ҳар ташна, ба об биёед, ва касе ки пул надорад; биёед, бихаред ва бихӯред; оре, биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх харед. "

2: Ваҳй 22:17 - "Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: "Биё". Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: "Биё". Ва ташна биёяд. Ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро бигирад."

Юҳанно 4:16 Исо ба вай гуфт: «Бирав, шавҳаратро даъват кун ва ба ин ҷо биё».

Дар ин порча нишон дода мешавад, ки Исо ба зани сомарӣ дастур дод, ки шавҳарашро даъват кунад ва баргардад.

1: Исо манбаи ниҳоии роҳнамоӣ ва тасаллӣ барои мост.

2: Вақте ки Исо ба зани сомарӣ дастур дод, ки шавҳарашро даъват кунад, ҳамдардӣ зоҳир кард.

1: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад."

2: Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва онҳо натарсанд."

Юҳанно 4:17 Зан дар ҷавоб гуфт: «Ман шавҳар надорам». Исо ба вай гуфт: «Ту дуруст гуфтӣ, ки ман шавҳар надорам;

Зан эътироф кард, ки ӯ издивоҷ накардааст.

1. Нерӯи ростқавлӣ: Муоинаи зан дар назди чоҳ

2. Ба худ содиқ будан: Намунаи зан дар назди чоҳ

1. Масалҳо 10:19, «Вақте ки сухан зиёд аст, гуноҳ кам нест, лекин ҳар кӣ лаби худро нигоҳ дорад, оқил аст».

2. 1 Петрус 3:3-4, «Нагузоред, ки ороиши шумо берунӣ бошад - бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либосе, ки шумо мепӯшед - балки ороиши шумо махфии дилҳо бошад. зебоии бебозгашти рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо хеле азиз аст».

Юҳанно 4:18 Зеро ки ту панҷ шавҳар дорӣ; ва он ки ҳоло дорӣ, шавҳари ту нест;

Зане дар чоҳ панҷ бор издивоҷ карда буд ва ҳоло бо марде зиндагӣ мекард, ки шавҳараш набуд.

1. Муҳаббати бебозгашт ва кафорати Худо

2. Раҳо шудан аз муносибатҳои заҳролуд

1. Ишаъё 43:25 - «Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам пок мекунам ва гуноҳҳои туро ба ёд нахоҳам овард».

2. 1 Қӯринтиён 6:18 - «Аз зино гурезед. Ҳамаи гуноҳҳои дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо ҳар кӣ ба алоқаи ҷинсӣ гуноҳ мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад».

Юҳанно 4:19 Зан ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Ман медонам, ки Ту пайғамбар ҳастӣ».

Он зан Исоро ҳамчун пайғамбар шинохт.

1: Мо бояд ҳузури Худоро дар ҳаёти худ дарк кунем ва дарк кунем.

2: Мо бояд омода бошем, ки иродаи Худоро қабул кунем, ҳатто агар он хилофи иродаи мо бошад.

1: Юҳанно 7:40 - "Вақте ки ин суханонро шуниданд, баъзе аз мардум гуфтанд: "Ин дар ҳақиқат Пайғамбар аст"."

2: Ишаъё 11: 2-3 - "Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ сокин хоҳад шуд: Рӯҳи ҳикмат ва хирад, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд. Ӯ аз итоат ба Худованд лаззат хоҳад бурд».

Юҳанно 4:20 Падарони мо дар ин кӯҳ сиҷда мекарданд; ва шумо мегӯед, ки дар Ерусалим ҷоест, ки одамон бояд парастиш кунанд.

Дар порча муҳокима мешавад, ки чӣ тавр падарони мо дар болои кӯҳ ибодат мекарданд ва чӣ тавр одамони замони Исо мегуфтанд, ки Ерусалим ҷои ибодат аст.

1. Муҳимияти ибодати Худо дар ҷои дуруст.

2. Эътироф ва гиромидошти суннатҳои падаронамон.

1. Такрори Шариат 12:5–7; Ту маконеро биҷӯй, ки Худованд Худои ту аз миёни ҳамаи қабилаҳои ту баргузида, исми Ӯро гузорад ва дар он ҷо сукунат кунад.

2. Забур 121:1–5; Вақте ки онҳо ба ман гуфтанд: «Биёед, ба хонаи Худованд равем!» Ман шод шудам.

Юҳанно 4:21 Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим ба Падар сиҷда нахоҳӣ кард.

Ин порча аз Юҳанно 4:21 паёми Исоро мерасонад, ки ибодати Падар дигар бо як макони ҷисмонӣ маҳдуд намешавад.

1. Ибодати Худо як амали рӯҳонӣ аст, на ҷисмонӣ

2. Қувваи имон: пайдо кардани Худо дар ҳама ҷо

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Забур 95:6 - "Эй биё, биё, сиҷда кунем ва сиҷда кунем: ба ҳузури Худованди офаринандаи худ зону шавем".

Юҳанно 4:22 Шумо намедонед, ки чиро мепарастед; мо медонем, ки чӣ

мепарастем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст.

Ин порча фарқияти ибодати яҳудӣ ва ғайрияҳудиро таъкид мекунад ва қайд мекунад, ки яҳудиён бо фаҳмиш ибодат мекунанд, дар ҳоле ки ғайрияҳудиён не.

1. "Ибодати ҳақиқӣ: Донистани он чӣ мо мепарастем"

2. "Манбаи наҷот: мероси яҳудӣ"

1. Ишаъё 43:7 - "Ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва Ӯро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро Ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам".

2. Румиён 11: 11-15 - "Бинобар ин мепурсам, ки оё онҳо пешпо хӯрданд, то афтоданд? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Аммо ба воситаи гуноҳи онҳо наҷот ба халқҳо омад, то ки Исроилро ҳасад кунад. Акнун агар гуноҳи онҳо сарватманд бошад. барои ҷаҳон, ва агар нокомии онҳо сарвати ғайрияҳудиён бошад, он гоҳ пурра фаро гирифтани онҳо чӣ қадар бештар маъно хоҳад дошт!Ҳоло ман ба шумо, эй халқҳо, сухан меронам: азбаски ман ҳаввории халқҳо ҳастам, хизмати худро бузургтар месозам, то ки бо кадом роҳе Яҳудиёни маро ҳасад гардон ва ба ҳамин тариқ баъзеи онҳоро наҷот бахш».

Юҳанно 4:23 Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ саҷда хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин меҷӯяд, ки ба Ӯ саҷда кунанд.

Падар мехоҳад, ки ибодаткунандагон ба Ӯ дар рӯҳ ва ростӣ наздик шаванд.

1. Худоро дар рӯҳ ва ба ростӣ парастиш кардан

2. Истифодаи бештари таҷрибаҳои ибодати мо

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Эй гунаҳкорон, дастҳоятонро бишӯед ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Юҳанно 4:24 Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки ба Ӯ саҷда мекунанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд.

Худо моро даъват мекунад, ки Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ ибодат кунем.

1: Мо бояд бо сидқи дил назди Худо биёем ва дар ибодати худ ростқавл бошем.

2: Мо бояд бо фурӯтанӣ ва эҳтиром назди Худо биёем ва дарк кунем, ки Ӯ дар ҳақиқат кист.

1: Забур 95:6-7 - «Биёед, саҷда кунем ва саҷда кунем; биёед дар пеши Худованд, ки Офаридгори мост, зону задаем! Зеро ки Ӯ Худои мост, ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ ва гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем».

2: Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, тақдим кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ некӣ, мақбул ва комил аст».

Юҳанно 4:25 Зан ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Масеҳ меояд, ки Масеҳ номида мешавад; вақте ки Ӯ ояд, ҳама чизро ба мо хоҳад гуфт.

Зане дар Юҳанно 4:25 фаҳмид, ки Масеҳ, ки Масеҳ номида мешавад, меояд ва ҳама чизро ба онҳо ошкор хоҳад кард.

1: Исо Масеҳ аст, Масеҳе, ки дар Аҳди Қадим ваъда шудааст ва Ӯ дар ин ҷост, то ҳама чизро ба мо ошкор кунад.

2: Мо метавонем ба Исои Масеҳ таваккал кунем, зеро Ӯ Масеҳи ваъдашуда аст, ки омадааст, то ҳама чизро ба мо ошкор кунад.

1: Isaiah 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2: Ирмиё 33: 14-16 - Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман он кори некеро, ки ба хонадони Исроил ва ба хонадони Яҳудо ваъда додаам, иҷро хоҳам кард. Дар он айём ва дар он вақт ман шохаи адолатро барои Довуд ба воя мерасонам; ва дар замин доварӣ ва адолатро ба амал оварад. Дар он айём Яҳудо наҷот хоҳад ёфт, ва

Ерусалим дар амн сокин хоҳад шуд; ва ин аст номе, ки вай бо он хонда хоҳад шуд: «Худованд адолати мо».

Юҳанно 4:26 Исо ба вай гуфт: «Он Ман, ки ба ту сухан гӯям».

Исо худро ба зан дар назди чоҳ нишон медиҳад ва мегӯяд, ки ӯ манбаи оби ҳаёт аст.

1: Исо манбаи оби зинда аст, ки ба мо ҳаёти ҷовидонӣ меорад.

2: Исо худро ба мо нишон медиҳад ва моро даъват мекунад, ки бо ӯ муносибати шахсӣ дошта бошем.

1: Isaiah 12:3 - Бо шодӣ шумо аз чоҳҳои наҷот об хоҳед гирифт.

2: Ирмиё 2:13 - Халқи Ман ду гуноҳ кард: Маро, чашмаи оби ҳаётро тарк карданд, ва чоҳҳои худро кофтаанд, ва чоҳҳои шикастае, ки об нигоҳ дошта наметавонанд.

Юҳанно 4:27 Ва шогирдонаш омада, аз гуфтугӯи Ӯ бо он зан дар тааҷҷуб монданд, лекин ҳеҷ кас нагуфт: "Чӣ меҷӯӣ?" ё: "Чаро бо вай гап мезанӣ?"

Шогирдони Исо аз дидани он ки ӯ бо зан сӯҳбат мекунад, дар ҳайрат монданд, аммо касе напурсид, ки чаро ӯ чунин мекунад.

1. "Арзиши сӯҳбати эҳтиром: Дарси муошират Исо бо зани сомарӣ"

2. «Ба даст овардани хирад аз сӯҳбат бо дигарон»

1. Масалҳо 18:13 - "Ҳар кӣ ба масъалае пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои вай аблаҳӣ ва нанг аст".

2. Қӯлассиён 4:5-6 - "Ба онҳое ки дар берун ҳастанд, бо ҳикмат рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст".

Юҳанно 4:28 Он гоҳ зан кӯзаи худро гузошта, ба шаҳр рафт ва ба мардум гуфт:

Зане дар сари чоҳ бо Исо вохӯрд ва кӯзаи худро гузошт, то рафта ба мардуми шаҳр дар бораи Ӯ нақл кунад.

1: Исо Оби Зиндаест, ки ташнагии амиқи моро қонеъ мекунад.

2: Мо бояд хушхабари Исоро ба дигарон нақл кунем.

1: Юҳанно 7:37-38 - Дар рӯзи охирини ид, рӯзи бузург, ҳангоме ки Исо дар он ҷо истода буд, фарёд зад: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд, ва ҳар кӣ ба Ман имон дорад, бинӯшад. .»

2: Румиён 10: 14-15 - Пас, чӣ тавр онҳо метавонанд касеро даъват кунанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад?

Юҳанно 4:29 Биё, мардеро бубин, ки ҳар он чи кардаам, ба ман нақл кард: оё ин Масеҳ нест?

Зани сомарӣ аз қобилияти Исо дар ҳайрат монд, ки тамоми корҳоеро, ки дар ҳаёташ карда буд, нақл кунад ва пурсид, ки оё Ӯ Масеҳ аст.

1. Дониши фавқулодда ва қобилияти Исо барои тасаллӣ ва фаҳмиш ба ҳамаи онҳое, ки Ӯро меҷӯянд.

2. Эътироф кардани ҳузури илоҳии Масеҳ дар ҳаёти мо.

1. Забур 147:3 "Ӯ шикастаҳоро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад".

2. Луқо 8:48 "Ва ба вай гуфт: "Духтарам, тасаллӣ деҳ; имонат туро шифо дод; ба саломатӣ бирав".

Юҳанно 4:30 Он гоҳ онҳо аз шаҳр баромада, назди Ӯ омаданд.

Мардуми Сухар аз шаҳр баромада, назди Исо омаданд.

1: Исо ҳамеша омода аст, ки дар куҷое ки набошем, бо мо вохӯрад.

2: Вақте ки мо Ӯро меҷӯем, Исо ҳамеша омода аст, ки бо мо вохӯрад.

1: Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

2: Аъмол 17:27 - то ки онҳо Худоро ҷӯянд, то ба умеди он ки роҳи худро сӯи Ӯ ҳис кунанд ва Ӯро пайдо кунанд.

Юҳанно 4:31 Дар ҳамин ҳол шогирдонаш ба Ӯ дуо гуфта, гуфтанд: «Устод! бихӯр».

Шогирдонаш Исоро ба хӯрдан ташвиқ карданд.

1: Мо бояд ҳамеша ба рӯҳбаландии атрофиёнамон кушода бошем ва барои он миннатдор бошем.

2: Мо бояд омода бошем, ки эҳтиёҷоти худро як сӯ гузорем ва ба ниёзҳои дигарон ғамхорӣ кунем.

1: Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2: Ғалотиён 6:2 "Гарҳои якдигарро бар дӯш гиред, ва бо ин роҳ шариати Масеҳро иҷро хоҳед кард."

Юҳанно 4:32 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Ман гӯште дорам, ки бихӯрам, ки шумо онро намедонед».

Исо ба шогирдонаш ошкор мекунад, ки вай манбаи ғизои рӯҳонӣ дорад, ки ба онҳо номаълум аст.

1. Нони ҳаёт: кашфи манбаи ниҳони ғизои рӯҳӣ.

2. Исо: Манбаи фаровонии бебаҳо.

1. Ишаъё 55:1-2 - «Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул

надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед. Чаро пулро барои он чизе сарф кунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қаноат намекунад?»

2. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман тамоми ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард».

Юҳанно 4:33 Бинобар ин шогирдон ба якдигар гуфтанд: «Оё касе ба Ӯ овардааст, ки хӯрад?

Вақте ки Исо ба зани сомарӣ эълон кард, ки Ӯ метавонад ӯро бо оби ҳаёт таъмин кунад, шахсияти илоҳии Худро баён кард.

1: Исо манбаи ғизои ҳақиқӣ ва доимии рӯҳҳои мост.

2: Қудрати Исо аз ҳама ниёзҳои заминии мо бузургтар аст.

1: Isaiah 55: 1 - "Эй ҳар ташна, ба об биёед, ва касе ки пул надорад; биёед, бихаред ва бихӯред; оре, биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх харед".

2: Юҳанно 6:35 - "Ва Исо ба онҳо гуфт: "Ман нони ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд".

Юҳанно 4:34 Исо ба онҳо гуфт: «Ғизои Ман он аст, ки иродаи Фиристандаи Маро ба ҷо оварам ва кори Ӯро анҷом диҳам».

Ҳадафи Исо иҷро кардани иродаи Худо ва анҷом додани кори Ӯст.

1. Муҳимияти иҷрои иродаи Худо.

2. Аҳамияти анҷоми кори Худо.

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Юҳанно 4:35 Оё намегӯед: "Ҳанӯз чор моҳ мондааст, ва он гоҳ дарав меояд?" инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба саҳро нигоҳ кунед; зеро онҳо аллакай сафед шудаанд, то дарав кунанд.

Дарав тайёр аст ва даъват ба боло нигох карда, чора дидан аст.

1: Ба боло нигоҳ кунед - фурсатро барои даравидани ҳосил барои Худованд истифода баред.

2: Таъхир накунед - ҳосил ҳоло аст, нагузоред, ки аз шумо гузарад.

1: Воиз 9:10 - Ҳар он чизе ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун.

2: Матто 9:37-38 - Сипас ба шогирдонаш гуфт: «Дарав фаровон аст, вале коргарон кам. Бинобар ин, ба Соҳиби ҳосил дуо гӯед, ки ба ҳосили Ӯ коргарон фиристад».

Юҳанно 4:36: Даравгар музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд.

Дар ин порча шодии даравидани он чи дар роҳи ҳаёти ҷовидонӣ кошта шудааст, таъкид шудааст.

1. Шодии кишт ва дарав дар ҷустуҷӯи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Даравидани савоби имон ва тоъат

1. Ғалотиён 6:7-9 - «Фиреф та нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид. Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем».

2. Матто 6:19-21 - «Барои худ ганҷҳо дар рӯи замин ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон гузоред, ки дар он на куя ва занг нест ва дуздон надаромада, дуздӣ мекунанд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Юҳанно 4:37 Ва дар ин ҷо сухан дуруст аст: "Яке мекорад ва дигаре дарав мекунад".

Сухан, ки яке мекораду дигаре медаравад, дуруст аст.

1. Қудрати кишт ва дарав: Дарси Юҳанно 4:37

2. Сармоягузорӣ ба дигарон: Чӣ гуна баракатҳо ба даст овардан мумкин аст

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад.

2. 2 Қӯринтиён 9:6-10 - Ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад ва ҳар кӣ фаровон мекорад, низ фаровон хоҳад даравид.

Юҳанно 4:38 Ман шуморо барои даравидани он чизе, ки шумо ба он меҳнат накардаед, фиристодам: дигарон меҳнат карданд, ва шумо ба меҳнати онҳо дохил шудаед.

Ин оят хотиррасон мекунад, ки бисёре аз неъматҳое, ки мо ба даст меорем, тавассути заҳмати дигарон аст ва мо бояд қадрдонии худро бо ҳосилнокӣ ва саховатмандӣ дар меҳнати худ нишон диҳем.

1. Худо моро даъват мекунад, ки арзиши меҳнати дигаронро дарк кунем

2. Ба қадри неъмати меҳнати дигарон

1. Эфсӯсиён 4:28 - Бигзор касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба эҳтиёҷманд бидиҳад.

2. Масалҳо 6:6-11 - Ба назди мӯрча бирав, эй танбал; Роҳҳои вайро дида бароед ва хирадманд бошед: он касе, ки роҳнамо, нозир ва ҳоким надорад, дар тобистон хӯроки вайро таъмин мекунад ва дар дарав хӯроки худро ҷамъ мекунад.

Юҳанно 4:39 Ва бисёре аз сомариён дар он шаҳр ба суханони он зан, ки шаҳодат медод: "Ҳар он чи кардаам, Ӯ ба ман нақл кард", ба Ӯ имон оварданд.

Бисёре аз сомариён дар шаҳр ба Исо имон оварданд, пас аз он ки як зан дар бораи

ҳама чизҳои ба ӯ гуфтааш шаҳодат дод.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр ҳикояҳои мо метавонанд ба дигарон бовар кунанд

2. Боварӣ ба Исо: Муҳимияти таҷриба ва мубодилаи муҳаббати Ӯ

1. Румиён 10:14-17 - "...ва чӣ гуна онҳо метавонанд ба Оне ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?"

2. Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд".

Юҳанно 4:40 Вақте ки сомариён назди Ӯ омаданд, аз Ӯ хоҳиш карданд, ки бо онҳо бимонад; ва ӯ ду рӯз дар он ҷо монд.

Сомариён аз Исо хоҳиш карданд, ки бо онҳо бимонад ва Ӯ ду рӯз монд.

1. Тайёр будани Исо барои мондан бо онҳое, ки аз Ӯ кӯмак пурсиданд.

2. Аҳамияти кушода будан ба фарҳангҳо ва эътиқодҳои дигар.

1. Матто 11:28-29 «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигир ва аз ман биомӯз; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт».

2. Румиён 12:15 "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед".

Юҳанно 4:41 Ва бисьёр касон аз рӯи каломи Ӯ имон оварданд;

Мардуми Сомария ба каломи Исо имон оварданд.

1. Қувваи суханони Исо: Омӯзиши эътимоднокии Исо

2. Бовар кунед ва қабул кунед: Ба ваъдаҳои Исо мувофиқат кунед

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 4:42 Ва ба он зан гуфт: «Акнун мо на аз рӯи суханони Ту имон овардем, зеро ки худамон Ӯро шунидаем ва медонем, ки Ӯ дар ҳақиқат Масеҳ, Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст».

Мардуми Сихар пас аз шунидани суханони Ӯ ба Исо ҳамчун Масеҳ ва Наҷотдиҳандаи ҷаҳон имон оварданд.

1. Қувваи шаҳодати шахсӣ: Чӣ тавр таҷрибаҳои мо метавонанд дигаронро ба бовар оваранд

2. Ба Худованд бовар кунед: Чӣ гуна имон кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад

1. Румиён 10: 14-17 - Чӣ гуна имон аз шунидани хабар ва чӣ гуна эълон кардани хабар пайдо мешавад

2. Аъмол 2:22-24 - Шаҳодати Петрус дар бораи Исо ва чӣ тавр мардуми Ерусалим ба он ҷавоб доданд

Юҳанно 4:43 Пас аз ду рӯз Ӯ аз он ҷо баромада, ба Ҷалил рафт.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки пас аз ду рӯз Исо ин минтақаро тарк карда, ба Ҷалил сафар кард.

1. Сафарҳои Исо: Дарсҳо дар ӯҳдадорӣ ва истодагарӣ.

2. Намунаи Исо дар хизмат: Тамаркуз ба рисолат.

1. Марк 12:30 - "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту, бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор".

2. Матто 11:28-29 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт».

Юҳанно 4:44 Зеро худи Исо шаҳодат дода буд, ки пайғамбар дар кишвари худ эҳтиром надорад.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо новобаста аз пайғамбар буданаш, дар ватанаш эътироф накардааст.

1: Мо бояд дар имони худ ором нашавем, балки некии дигаронро эътироф кунем, ҳатто агар мо бо онҳо розӣ набошем.

2: Мо бояд омода бошем, ки берун аз тасаввуроти пешакии худ назар кунем, то дар дигарон некиро бубинем, новобаста аз он ки онҳо аз куҷоянд.

1: Матто 7:12 - "Пас, он чи мехоҳед, ки дигарон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё."

2: Румиён 12: 17-18 - "Ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки дар назари ҳама коре кунед. Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед."

Юҳанно 4:45 Вақте ки Ӯ ба Ҷалил омад, ҷалилиён Ӯро пазироӣ карданд, чун диданд, ки Ӯ дар Ерусалим дар ид мекард, зеро ки онҳо низ ба ид рафтанд.

Ба Ҷалил омадани Яҳёро аҳли ҷалилиён, ки дар бораи корҳои ӯ дар ид дар Ерусалим шунида буданд, истиқбол карданд.

1. Қудрати Худо метавонад ба ҳама ҷо расида бошад - Юҳанно 4:45

2. Бегонаро хуш омадед - Юҳанно 4:45

1. Румиён 15:8-13 - Зеро ки ба воситаи файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар касе ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунад; балки бодиққат фикр кунед, чунон ки Худо ба ҳар кас ба андозаи имон муқаррар кардааст.

2. Матто 25:35 - Зеро ки ман гурусна будам, ба ман хӯрок додед; ташна будам, ба

ман об додед; бегона будам, маро қабул кардед;

Юҳанно 4:46 Ва Исо боз ба Қонои Ҷалил омад ва дар он ҷо обро шароб сохт. Ва дар Кафарнаҳум марде буд, ки писараш бемор буд.

Исо ба Қонои Ҷалил, ки пештар обро ба шароб табдил дода буд, баргашт. Марде аз Кафарнаҳум аз Исо хоҳиш кард, ки писарашро, ки бемор буд, шифо диҳад.

1. Қудрати бепоёни Исо: Чӣ тавр Исо писари ашрофро шифо дод

2. Бозгашти Исо ба Ҷалил: Шифои мӯъҷизавӣ

1. Марқӯс 5:21-43 - Исо занеро, ки 12 сол боз хунравӣ мекард, шифо медиҳад

2. Юҳанно 11:1-44 - Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳьё кард

Юҳанно 4:47 Чун шунид, ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил омадааст, назди вай омада, илтимос кард, ки фуромада, писарашро шифо диҳад, зеро ки ӯ дар арафаи марг буд.

Исо писари мардеро, ки дар дами марг буд, шифо медиҳад.

1. Исо манбаи ҳаёт ва шифо аст.

2. Қудрати Худо бар ҳама дарду ранҷ ғолиб аст.

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Матто 9:22 - "Лекин Исо ӯро гардонд ва чун вайро дид, гуфт: "Духтарам, ором бош; имонат туро шифо дод. Ва зан аз ҳамон соат шифо ёфт."

Юҳанно 4:48 Исо ба вай гуфт: «Агар аломот ва мӯъҷизот набинед, имон намеоваред».

Исо ба марде мегӯяд, ки ӯ бояд шоҳиди аломот ва мӯъҷизот бошад, то бовар кунад.

1. Зарурати имон: Исо ва қудрати мӯъҷизаҳо

2. Далели Исо: Дидан имон аст

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

Юҳанно 4:49 Марди бузург ба Ӯ гуфт: «Эй оғо! Пеш аз он ки кӯдаки ман бимирад, поён биё».

Марди бузург аз Исо хоҳиш кард, ки пеш аз маргаш фаромада, писарашро шифо диҳад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исо метавонад мӯъҷизаҳоро ба бор орад

2. Муҳаббати Падар: Падар барои фарзандаш чӣ қадар дур мешавад

1. Марқӯс 5:35-43 - Исо одамро бо рӯҳи бад шифо медиҳад

2. Матто 8:5-13 - Исо хизматгори мирисадро шифо медиҳад

Юҳанно 4:50 Исо ба вай гуфт: «Бирав; писарат зинда аст. Он мард ба сухане ки Исо ба вай гуфта буд, бовар карда, ба роҳи худ рафт.

Ин порча қудрати суханони Исоро нишон медиҳад, ки ба марде, ки сахт дар ҷустуҷӯи кӯмак буд, шифо ва имон меорад.

1. «Қудрати Каломи Парвардигори мо»

2. "Шифое, ки имон меорад"

1. Марқӯс 5:35-36 - Ва ба онҳо гуфт: «Ба деҳаи рӯ ба рӯи худ равед, ва дарҳол хари баста ва курраеро бо вай хоҳед ёфт; онҳоро воз карда, назди ман биёред». Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, бигӯед: "Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад"; ва дарҳол онҳоро хоҳад фиристод.

2. Яъқуб 5:15 - Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Юҳанно 4:51 Ва ҳангоме ки Ӯ поён мерафт, навкаронаш бо ӯ рӯ ба рӯ шуда, гуфтанд: «Писарат зинда аст».

Хизматгорони Исо ҳангоми ба поён рафтанаш бо ӯ вохӯрданд ва ба ӯ хабар доданд, ки писараш зинда аст.

1: Боварӣ ба мӯъҷизаҳо - Мо бояд ҳамеша имон дошта бошем ва ба мӯъҷизаҳо бовар кунем, чунон ки Исо ҳангоми гирифтани хабари шифо ёфтани писараш кард.

2: Умед дар замонҳои душвор - Ҳатто дар замонҳои душвор, мо бояд умед дошта бошем, чунон ки Исо дар бораи шифо ёфтани писараш гуфта буд.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2: Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

Юҳанно 4:52 Он гоҳ аз онҳо пурсид, ки соате, ки ба ислоҳ кардан шурӯъ кард. Ва ба Ӯ гуфтанд: «Дирӯз дар соати ҳафтум табларзааш тарк шуд».

Марде аз гурӯҳе аз мардум пурсид, ки шифо ёфтани ӯ соати чанд рух додааст ва онҳо ҷавоб доданд, ки рӯзи гузашта дар соати ҳафтум аст.

1. Имон ба қудрати шифобахшии Худоро аксар вақт бо роҳҳои ғайричашмдошт дидан мумкин аст.

2. Муҳим аст, ки имон доштан ба замони Худо ва сабр кардан барои амалӣ шудани иродаи Ӯ.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қувваи бузурге дорад, зеро он амал мекунад.

Юҳанно 4:53 Падар донист, ки дар ҳамон соате буд, ки Исо ба вай гуфт: «Писари ту зинда аст, ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд».

Падаре ба Исо имон овард, вақте ки писараш шифо ёфт, ҳамон вақт, ки Исо гуфт, ки писараш зинда хоҳад монд.

1. Вақте ки мо ба Ӯ имон дорем, Худо метавонад дар ҳаёти мо мӯъҷизаҳо ба амал оварад.

2. Исо қудрат дорад, ки моро шифо диҳад ва ба ҳаёт баргардонад.

1. Юҳанно 4:53 - "Падар падар донист, ки дар ҳамон соате буд, ки Исо ба вай гуфт: " Писари ту зинда аст, ва худаш ва тамоми аҳли байташ имон оварданд".

2. Марқӯс 5:36 - "Натарсед, танҳо бовар кунед".

Юҳанно 4:54 Ин бори дигар мӯъҷизаи дуюмест, ки Исо ҳангоми аз Яҳудо ба Ҷалил баромаданаш карда буд.

Вақте ки Исо аз Яҳудо ба Ҷалил сафар кард, мӯъҷизаи дуюм нишон дод.

1. Қудрати Исо барои тағир додани ҳаёт: Нигоҳе ба мӯъҷизаҳои Исо

2. Исо ва сафари ӯ ба Ҷалил: омӯзиш дар имон ва итоаткорӣ

1. Румиён 8:28: Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Матто 28:18-20: Баъд Исо назди онҳо омада, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва

замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

Юҳанно 5 шифо ёфтани марде дар ҳавзи Бетезда, баҳсҳои минбаъда дар бораи риояи рӯзи шанбе ва суханронии Исо дар бораи муносибати Ӯ бо Худои Падар тасвир шудааст.

Сархати 1: Ин боб бо Исо дар Ерусалим ҳангоми ҷашни яҳудиён оғоз мешавад. Ӯ дар назди ҳавзи Бетезда бо марде вохӯрд, ки сию ҳашт сол боз маъюб буд. Вақте ки Исо фаҳмид, ки ӯ муддати тӯлонӣ дар ин ҳолат аст, аз ӯ пурсид, ки оё ӯ шифо ёфтан мехоҳад? Вақте ки он мард ба обҳои шифобахши ҳавз даромада натавонистаашро фаҳмонд, ки ҳавз ба шӯр омада буд, Исо ба ӯ гуфт, ки бистари худро бардошта роҳ равад. Дарҳол ӯ шифо ёфт ва мувофиқи дастурот амал кард (Юҳанно 5:1–9).

Сархати 2: Аммо, ин мӯъҷиза боиси баҳсҳо шуд, зеро он дар рӯзи шанбе рух дод. Сарварони яҳудӣ на танҳо марди шифоёфтаро барои он танқид карданд, ки бистари худро бардошта буд, балки Исоро низ барои он ки дар рӯзи шанбе чунин кор мекард. Дар ҷавоб ба танқиди онҳо Исо гуфт: «Падари Ман ҳамеша дар кори худ аст, то имрӯз ман низ кор мекунам». Ин даъвои баробарӣ бо Худо ба хашм омадани роҳбарони яҳудӣ боз ҳам бештар кӯшиш мекарданд, ки Ӯро на танҳо вайрон кардани рӯзи шанбе, балки ҳатто Падари худ номида, худро бо Худо баробар кунанд (Юҳанно 5:10-18).

Сархати 3-юм: Барои ҳимоят аз ин айбдоркуниҳо, Исо дар бораи муносибати худ бо Худо суханронии васеъ баён кард, ки Падар фаҳмонд, ки Писар аз худ коре карда наметавонад, танҳо он чизеро, ки мебинад, ки Падар ҳар кореро мекунад, Писар низ ҳамин тавр ҳаёт мебахшад, ки мехоҳад қудрат дошта бошад, доварӣ кунад, зеро Писар шаҳодат медиҳад чор шоҳидон, яъне Яҳёи Таъмиддиҳанда кор мекунад Навиштаҳои Падар Худи Навиштаҳои Муқаддас ҳаёти ҷовидонаро пеш мебарад. Онҳое, ки мешунаванд, имон меоваранд, вале бо вуҷуди далелҳои зиёде, ки сарварони яҳудӣ аз омадани Ӯ даст кашиданд, ҳаёт доранд, ки нутқро қатъ мекунанд, беимонии онҳоро сарзаниш мекунанд (Юҳанно 5:19-47).

Юҳанно 5:1 Баъд аз ин иди яҳудиён буд; ва Исо ба Ерусалим рафт.

Ин порча мисолеро тасвир мекунад, ки Исо барои иштирок дар ҷашни яҳудиён ба Ерусалим рафт.

1: Исо ба мо аҳамияти иштирок дар идҳои динӣ ва дар ҷомеа будан бо дигар имондоронро нишон медиҳад.

2: Мо аз намунаи Исо дар итоат кардан ба дастуроти Худо омӯхта метавонем.

1: Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: " ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2: Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

Юҳанно 5:2 Дар Ерусалим дар назди бозори гӯсфандон ҳавзе ҳаст, ки онро ба забони ибронӣ Байт-Исдо меноманд ва панҷ айвон дорад.

Ин порча ҳавзеро бо номи Бетезда тасвир мекунад, ки дар назди бозори гӯсфандони Ерусалим ҷойгир аст.

1. Вақте ки мо ниёз дорем, Исо ҳамеша дар он ҷо аст.

2. Худо бо роҳҳои пурасрор амал мекунад.

1. Забур 138:7 - Гарчанде ки ман дар миёни душвориҳо роҳ равам, Ту маро эҳё хоҳӣ кард: Дасти Худро бар ғазаби душманонам дароз хоҳӣ кард, ва дасти ростат маро наҷот хоҳад дод.

2. Яъқуб 5:13-15 - Оё касе аз шумо осеб дидааст? дуо кунад. Оё ягон хурсандӣ? бигзор вай таронахо бихонад. Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Юҳанно 5:3 Дар ин ҷо шумораи зиёди одамони нотавон, кӯрон, нотавон ва хушкшуда, мунтазири ҳаракати об буданд.

Ин порча аз Юҳанно 5:3 як гурӯҳи калони маъюбонро тасвир мекунад, ки дар ҳавзи Бетезда мунтазири ҷӯшидани об буданд.

1. Ҳамдардии Худо ба ҳошиямон - омӯхтани паёми умед ва тасаллӣ аз Юҳанно 5:3.

2. Бартараф кардани номумкин – Санҷиши нерӯи имон дар баробари душвориҳо.

1. Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Ишаъё 35:3-6 - Дастҳои нотавонро мустаҳкам кунед, ва зонуҳои нотавонро мустаҳкам кунед. Ба дилдорон бигӯ, ки қавӣ бош, натарс.

Юҳанно 5:4 Зеро ки фариштае дар вақти муайян ба ҳавз фурӯд омада, обро ба изтироб меовард: ҳар кӣ баъд аз изтироби об аввал ба ҳавз даромада, аз ҳар беморие, ки дошт, шифо меёфт.

Ин порча дар бораи мӯъҷизае дар ҳавзи Бетезда нақл мекунад, ки дар он ҷо фариштае омада, обҳоро халалдор мекунад ва ҳар касе, ки аввал ворид шуд, аз бемории онҳо шифо ёфт.

1. Ба мӯъҷизаҳои Худо таваккал кунед - Қувваи имон барои табобат

2. Дасти ғайб - ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Яъқуб 5:15 - «Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад».

2. Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Юҳанно 5:5: Дар он ҷо марде буд, ки сию ҳаштсола бемор буд.

Ин порча дар бораи марде нақл мекунад, ки 38 сол боз аз беморӣ азоб мекашид.

1: Исо табибони ниҳоӣ аст. Ҳеҷ чиз барои Ӯ душвор нест.

2: Беморӣ ва ранҷу азобро Худо метавонад барои ба амал баровардани иродаи худ истифода барад.

1: Isaiah 53: 4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, аммо мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо

захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2: Matthew 8:17 - То ба амал ояд суханоне ки Ишаъёи набӣ гуфта буд: "Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро бар душ гирифт".

Юҳанно 5:6 Вақте ки Исо дурӯғгӯи ӯро дид ва донист, ки муддати тӯлонӣ дар ин ҳолат аст, ба вай гуфт: «Оё шифо меёбӣ?

Исо бо марде дучор омад, ки муддати дароз бемор буд ва аз ӯ пурсид, ки оё ӯ шифо ёфтан мехоҳад.

1. Қудрати шифобахши Худо - Чӣ тавр Исо ба таври мӯъҷиза марди беморро шифо дод

2. Қувваи Имон - Чӣ тавр ба Худо барои мӯъҷизаҳо бовар кардан мумкин аст

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 5:14-15 - Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Юҳанно 5:7 Он марди нотавон дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй оғо! Касе надорам, ки вақте ки об ҷӯш мезанад, маро ба ҳавз андозад;

Ин порча мардеро тасвир мекунад, ки ҳангоми изтироб ба ҳавзи об даромадан наметавонад, зеро касе ба ёриаш намерасад.

1: Исо ба мо нишон медиҳад, ки ҳатто дар лаҳзаҳои нотавонтаринамон, Ӯ барои кӯмак ба мо ҳаст.

2: Мо метавонем тасаллӣ ёбем, ки бидонем, ки Худованд моро дар мубориза танҳо намегузорад.

1: Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2: Ибриён 13: 5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

Юҳанно 5:8 Исо ба вай гуфт: «Бархез, бистари худро бардор ва бирав».

Исо мардеро, ки роҳ гашта наметавонист, шифо дод ва ба ӯ фармуд, ки бистари худро бардошта роҳ равад.

1. Исо Шифокунандаи ниҳоӣ аст - Юҳанно 5:8

2. Қудрати итоаткорӣ - Юҳанно 5:8

1. Матто 9:2-7 - Исо фалаҷро шифо медиҳад

2. Аъмол 3:1-8 - Петрус ва Юҳанно марде, ки аз модарзод ланг буд, шифо мебахшанд

Юҳанно 5:9 Дарҳол он мард шифо ёфт ва бистари худро бардошт ва роҳ рафт; ва ҳамон рӯз рӯзи шанбе буд.

Ин порча дар бораи шифо додани марде аз ҷониби Исо дар рӯзи шанбе муфассал нақл мекунад.

1. Мо метавонем ба Исо боварӣ дошта бошем, ки ҳатто дар рӯзҳои истироҳатӣ шифо ва барқарорсозӣ медиҳад.

2. Муҳаббат ва файзи Худо ҳатто ҳангоми риояи қонунҳои рӯзи шанбе дида мешавад.

1. Ишаъё 53:5, "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Яъқуб 5:14-15, "Оё касе дар байни шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд: ва дуои имон беморро наҷот диҳед, ва Худованд ӯро эҳьё

хоҳад кард; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

Юҳанно 5:10 Яҳудиён ба шифоёфта гуфтанд: «Имрӯз рӯзи шанбе аст; ба ту ҷоиз нест, ки бистари худро бардорӣ».

Марде, ки аз заъфаш шифо ёфта буд, яҳудиён ӯро зери шубҳа гузоштанд, зеро ӯ дар рӯзи шанбе бистари худро бардошта буд.

1. Исо нисбат ба қоидаҳои динӣ бештар дар бораи одамон ғамхорӣ мекунад.

2. Исо моро аз заъфҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ озод мекунад.

1. Матто 12:1-14 - Исо шогирдонашро барои ҷамъоварии ғалла дар рӯзи шанбе ҳимоя мекунад.

2. Луқо 13:10-17 - Исо занеро дар рӯзи шанбе шифо мебахшад ва аз аъмоли вай дифоъ мекунад.

Юҳанно 5:11 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он ки маро шифо дод, ба ман гуфт: "Бистаратро бардор ва бирав".

Ин порча вохӯрии Исо ва онҳоеро, ки дар табобат ҳузур доштанд, тасвир мекунад. Исо мефаҳмонад, ки Ӯ шахсе буд, ки одамро шифо дод ва ба онҳо амр дод, ки бистари худро бардошта, роҳ равад.

1. Қувваи шифобахшии Исо: Кашфи мӯъҷизаҳо дар ҳаёти мо

2. Некӯии Худо: Ҷашни ризқи шифо

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Хуруҷ 15:26 - Ва гуфт: "Агар ту ба овози Худованд Худои худ боғайрат гӯш диҳӣ ва он чи дар назари Ӯ дуруст аст, ба ҷо оварӣ, ва ба аҳкоми Ӯ гӯш диҳӣ ва тамоми фароизи Ӯро риоя хоҳӣ кард, ман ҳеҷ яке аз ин бемориҳоро, ки бар мисриён овардаам, бар ту нахоҳам дод, зеро ки Ман Худованде ҳастам, ки туро шифо мебахшад.

Юҳанно 5:12 Он гоҳ аз Ӯ пурсиданд: «Кист он касе, ки ба ту гуфт: "Бистаратро бардор ва роҳ рав?"

Дар ин порча ба таври мӯъҷизавӣ шифо ёфтани марде, ки фалаҷ буд, муҳокима карда мешавад.

1: Исо манбаи шифо ва умед дар ҳаёти мост.

2: Қувваи суханони Исо метавонад ба мо ҳаёт ва шифо бахшад.

1: Isaiah 53: 5 - "Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; ҷазои осоиштагии мо бар Ӯ буд, ва мо аз ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтем".

2: Isaiah 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод, бале, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Юҳанно 5:13 Ва касе ки шифо ёфт, намедонист, ки ин кист, зеро ки Исо дар он ҷо бисьёр буд, Худро ба гурез оварда буд.

Марди шифоёфта намедонист, ки кӣ ӯро шифо додааст, зеро Исо аз маҳалле, ки серодам буд, тарк карда буд.

1: Худо бо роҳҳои пурасрор амал мекунад ва ҳарчанд мо на ҳамеша ҳузури Ӯро эътироф мекунем, Ӯ ҳамеша дар он ҷост.

2: Қудрат ва муҳаббати Худо аз фаҳмиши мо берун аст ва Ӯ ба тарзеҳое, ки берун аз фаҳмиши мо амал мекунад.

1: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Юҳанно 5:14 Пас аз он Исо ӯро дар маъбад ёфта, ба вай гуфт: «Инак, ту шифо ёфтӣ; дигар гуноҳ накун, мабодо ба сари ту чизи бадтаре расад».

Исо он мардро шифо дод ва ӯро огоҳ кард, ки дигар гуноҳ накунад, вагарна чизи бадтаре рӯй медиҳад.

1. Қудрати Исо: панд барои тавба кардан

2. Таъмини Исо: Ӯ Сарчашмаи ҳаёт аст

1. Румиён 6:12-14 - "Бинобар ин, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ нагузоред, ки ҳамчун олоти бадӣ, балки худро ба Худо ҳамчун олоти бадӣ пешниҳод кунед. Онҳое ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд, ва ҳар як қисми худро ба Ӯ ҳамчун олати адолат бидеҳ; зеро ки гуноҳ дигар оғои шумо нахоҳад буд, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед».

2. Ҳизқиёл 18: 20-22 - "Ҷоне ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар гуноҳи падарро бар дӯш нахоҳад гирифт, ва падар гуноҳи писарро ба дӯш намегирад: адолати одил бар ӯ хоҳад буд. , ва шарири шарир бар ӯ хоҳад буд, лекин агар шарир аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонад ва тамоми фароизи Маро риоя кунад ва кори ҳалол ва дурустро ба ҷо оварад, вай албатта зинда хоҳад монд, бимирад».

Юҳанно 5:15 Он мард рафта, ба яҳудиён гуфт, ки Ӯро шифо бахшидааст.

Марде ба воситаи Исо шифо ёфт ва дар ин бора ба яҳудиён хабар дод.

1. Исо Шифокунандаи ниҳоӣ аст ва Ӯ умед ва тамомият меорад.

2. Мо бояд ба Исо имон дошта бошем ва дар бораи корҳои Ӯ шаҳодат диҳем.

1. Ишаъё 53:5 - «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Матто 9:2 - «Ва инак, баъзе одамон шалеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ӯ оварданд. Ва Исо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт: «Эй писарам, дил гирифта бош; Гуноҳларинг мағфират қилинди».

Юҳанно 5:16 Бинобар ин яҳудиён Исоро таъқиб карда, қасди куштани Ӯ карданд, зеро ки Ӯ ин корҳоро дар рӯзи шанбе карда буд.

Яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва мехостанд ӯро бикушанд, зеро ӯ дар рӯзи шанбе мӯъҷизаҳо нишон медод.

1. Қудрати муҳаббати бешартона: Омӯзиш аз қобилияти Исои Масеҳ сарфи назар аз таъқибот дӯст доштан

2. Қувваи имон: Фаҳмидани қудрати эътиқоди Исо ба рисолати ӯ

1. Румиён 12:14-21 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат надиҳед ва лаънат накунед.

2. Матто 5:38-42 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накунед. Аммо агар касе ба рухсораи ростатон занад, дигарашро низ бигардон.

Юҳанно 5:17 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Падари Ман то ҳол кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам».

Исо ба одамон хотиррасон мекунад, ки Худо ҳамеша кор мекунад ва Худаш низ кор мекунад.

1. Кори беохири Худо - омӯхтани кори давомдори Худо дар ҳаёти мо ва чӣ гуна мо метавонем дар он иштирок кунем.

2. Исо намуна аст - Бо назардошти он, ки чӣ тавр бахшидани Исо ба кори Худо метавонад моро барои хидмат ба Ӯ илҳом бахшад.

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

Юҳанно 5:18 Аз ин рӯ, яҳудиён бештар кӯшиш мекарданд, ки Ӯро бикушанд, зеро ӯ на танҳо рӯзи шанберо вайрон карда буд, балки ҳамчунин мегуфт, ки Худо Падари Ӯст ва Худро бо Худо баробар мекунад.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо даъвои Худоро Падари худ гуфта, яҳудиёнро ба

хашм овард ва онҳоро водор кард, ки Ӯро барои вайрон кардани рӯзи шанбе ва баробар кардани Худро бо Худо ба қатл расонанд.

1. Қувваи суханони Исо: Чӣ гуна даъвои ӯ дар бораи Худо ҳамчун Падараш ҷараёни таърихро тағйир дод

2. Арзиши имон: қурбонии Исо, вақте ки ӯ дар замин истода буд

1. Юҳанно 8:58-59 - Исо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки пеш аз пайдо шудани Иброҳим, Ман ҳастам».

2. Матто 10:32-33 - Исо гуфт: "Ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ дар осмони худ эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман аз Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард."

Юҳанно 5:19 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе бикунад, магар он чи мебинад, ки Падар мекунад; зеро ҳар он чи Ӯ мекунад, Писар низ ҳамин тавр мекунад. .

Исо ба одамон мегӯяд, ки ӯ танҳо он чизеро, ки мебинад, ки Падар мекунад, иҷро карда метавонад ва Ӯ ҳамон корҳоеро, ки Падар мекунад, мекунад.

1. Омӯзиши пайравӣ ба намунаи падар

2. Иродаи Худоро бо иҷрои он чизе ки Падар мекунад

1. Матто 11:29 - Юғи Маро ба гардани худ бигиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. Забур 40:8 - Ман аз иҷрои иродаи Ту, эй Худои ман, шодам; қонуни ту дар дили ман аст.

Юҳанно 5:20 Зеро ки Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Ӯ нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз инҳоро ба Ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо дар ҳайрат бошед.

Падар Писарро дӯст медорад ва корҳои Худро ба Ӯ ошкор мекунад, то ки одамон дар ҳайрат оянд.

1: Муҳаббати Падар ба Писараш ва чӣ гуна ин муҳаббат зоҳир мешавад

2: Аҷиби кори Худо: Тааҷҷуб аз офариниши Ӯ

1: Такрори Шариат 4:32-40 - Зеро ҳоло дар бораи айёми гузашта, ки пеш аз ту буданд, аз рӯзе, ки Худо одамро дар рӯи замин офарид, бипурс ва аз як тарафи осмон то тарафи дигари осмон бипурс, ки оё вуҷуд дорад Оё ягон чизи ин чизи бузурге буд, ё ба ин монанд шунида шудааст?

2: Забур 19:1-3 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб дониш баён мекунад. Сухан нест, забоне нест, ки овозашон шунида нашавад.

Юҳанно 5:21 Зеро, чунон ки Падар мурдагонро эҳьё карда, зинда мекунад; ҳамин тавр Писар ҳар киро хоҳад, зинда мекунад.

Падар ва Писар қудрат доранд, ки ба ҳар касе, ки интихоб мекунанд, ҳаёт биёранд.

1: Қудрат барои суръатбахшӣ

2: Ҳаёти фаровон

1: Ҳизқиёл 37: 1-14 - Водии устухонҳои хушк

2: Румиён 8:11 - Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ

Юҳанно 5:22 Зеро ки Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст.

Падар тамоми ҳукмро ба Писар додааст.

1. Қудрати Писар: Чӣ тавр ҳокимияти Исо ба мо умед мебахшад

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Ӯ бар тамоми доварӣ ҳукмронӣ мекунад

1. Юҳанно 5:22 - Зеро Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст.

2. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Юҳанно 5:23 То ки ҳама одамон Писарро эҳтиром кунанд, чунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Ҳар кӣ Писарро эҳтиром намекунад, Падарро, ки Ӯро фиристодааст, эҳтиром намекунад.

Одамон бояд Писарро эҳтиром кунанд, чунон ки онҳо Падарро эҳтиром мекунанд, ва агар Писарро эҳтиром накунанд, Падарро, ки Ӯро фиристодааст, эҳтиром намекунанд.

1. Муҳимияти эҳтироми Падар ва Писар

2. Пайванди ҷудонашавандаи байни Падар ва Писар

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

2. Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон — ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

Юҳанно 5:24 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ каломи Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Маро имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба маҳкумият дучор нахоҳад шуд; балки аз марг ба хаёт мегузарад.

Имондорон аз марг ба ҳаёт гузаштанд ва ҳаёти ҷовидонӣ доранд.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ кор кунем, муҳаббат ва файзи Худо метавонад моро наҷот диҳад ва ба мо ҳаёти ҷовидонӣ диҳад.

2: Мо ба воситаи имон ба Исо атои бебаҳои ҳаёти ҷовидонӣ дорем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 5:25 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате меояд ва ҳоло расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро хоҳанд шунид, ва ҳар кӣ мешунавад, зинда хоҳад шуд.

Соате мерасад, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд ва зинда хоҳанд шуд.

1. Қудрати Худо барои зинда кардани мурдагон

2. Умеди киёмат ва зиндагии ҷовидонӣ

1. Ҳизқиёл 37:1-14 (Роҳи устухонҳои хушк)

2. Юҳанно 11:25-26 (Эълони эҳёи Исо)

Юҳанно 5:26 Зеро, чунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад; Ҳамин тавр Ӯ ба Писар ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад;

Падар ба Писар ҳаёт бахшид, то ки Ӯ низ дар Худ ҳаёт дошта бошад.

1. Қувваи ҳаёт: Чӣ гуна Худо ба мо ҳаёт ато кардааст

2. Тӯҳфаи ҳаёт: Гирифтани баракати Худо

1. Румиён 6:23 - «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро

дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

Юҳанно 5:27 Ва ба ӯ қудрат додааст, ки доварӣ кунад, зеро ки Ӯ Писари Одам аст.

Ба Исо аз ҷониби Худо қудрат дода шудааст, ки доварӣ кунад, зеро Ӯ Писари Одам аст.

1. Исо: Довари ҳама

2. Ҳокимияти Писари Одам

1. Матто 28:18 - Ва Исо омада, ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст».

2. Ибриён 10:30 - Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Юҳанно 5:28 Аз ин тааҷҷуб накунед: зеро соате меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр ҳастанд, овози Ӯро хоҳанд шунид.

Соате мерасад, ки ҳама дар қабрҳо зинда мешаванд ва овози Худовандро мешунаванд.

1: Умед ба эҳё вуҷуд дорад - Юҳанно 5:28

2: Овози Худованд тавоно аст - Юҳанно 5:28

1:1 Таслӯникиён 4:16 - Зеро ки Худи Худованд аз осмон бо фарьёд, бо овози фариштаи ва карнайи Худо нозил хоҳад шуд.

2: Isaiah 25:8 - Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд, ва Худованд Худо ашкро аз ҳама чеҳраҳо пок хоҳад кард.

Юҳанно 5:29 Ва берун хоҳад омад; Онҳое ки некӣ кардаанд, то эҳёи ҳаёт; ва бадкорон, то эҳёи маҳкумият.

Ин порча дар бораи эҳёи ҳаёт ва лаънат ва чӣ гуна амалҳои мо пеш аз эҳё оқибатҳои эҳёро аз сар мегузаронанд.

1. Оқибатҳои амалҳои мо: Чӣ гуна интихоби мо сарнавишти моро ташаккул медиҳад

2. Неъматҳои адолат: Таҷрибаи эҳёи ҳаёт

марги худ онро таъқиб мекунад .

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

Юҳанно 5:30 Ман аз худам ҳеҷ кор карда наметавонам: чунон ки мешунавам, ҳукм мекунам; ва доварии Ман одилона аст; зеро ки на хости Худро меҷӯям, балки хости Падаре ки Маро фиристодааст.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд хости Худоро биҷӯем, на хости худ.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба ҷои иродаи худамон иродаи Худоро иҷро кунем.

2: Биёед кӯшиш кунем, ки ба намунаи Исо пайравӣ кунем, то иродаи Худоро ба ҷои худамон биҷӯем.

1: Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида мегирем" - аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад биёранд. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Юҳанно 5:31 Агар ман бар худам шаҳодат диҳам, шаҳодати ман рост нест.

Ин оят аз Юҳанно 5:31 ба мо хотиррасон мекунад, ки агар мо дар бораи худ шаҳодат диҳем, шаҳодати мо дуруст нест.

1. "Хатари такаббур: имон ба худ гузоштан"

2. «Ба воситаи фурӯтанӣ ба муваффақияти ҳақиқӣ ноил шудан»

1. 2 Қӯринтиён 10:12 - «На барои он ки мо ҷуръат мекунем, ки худро бо баъзе онҳое, ки худро таъриф мекунанд, гурӯҳбандӣ кунем ё муқоиса кунем. Аммо вақте ки худро ба якдигар андоза мекунанд ва худро бо якдигар муқоиса мекунанд, бефаҳманд».

2. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

Юҳанно 5:32 Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад; ва ман медонам, ки шаҳодате ки ӯ бар ман медиҳад, ҳақ аст.

Исо бо мисоли шоҳиди дигар дар бораи ҳақиқати суханони худ шаҳодат дод.

1: Каломи Худо Ҳақиқат аст ва бовар кардан мумкин аст.

2: Шаҳодат аз сарчашмаҳои гуногун нишонаи ҳақиқат аст.

1: Такрори Шариат 17:6 - Шахсе, ки бояд бимирад, бар тибқи шаҳодати ду ё се шоҳид кушта мешавад; шахсро бо шаҳодати як шоҳид куштан мумкин нест.

2: 1 Тимотиюс 2:5 - Зеро ки Худо ягона ва миёнарав байни Худо ва инсоният ягона аст, Исои Масеҳ.

Юҳанно 5:33 Шумо назди Яҳё фиристодед, ва ӯ ба ростӣ шаҳодат дод.

Юҳанно шоҳиди ҳақиқат аст.

1: Мо метавонем аз Юҳанно шоҳиди ҳақиқатро ҷустуҷӯ кунем ва ба намунаи ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо бояд ҳақиқатро ҷустуҷӯ кунем ва таълимоти Юҳанноро барои роҳнамоии мо истифода барем.

1: Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро.

2: Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Юҳанно 5:34 Аммо ман аз одам шаҳодат намегирам, балки инро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед.

Исо шаҳодати одамонро қабул намекунад, балки ба ҷои он сухан мегӯяд, ки одамон наҷот ёбанд.

1. Суханони Исо: Роҳ ба сӯи наҷот

2. Рад кардани шаҳодатҳои инсонӣ: Оғоз кардани таълимоти Исо

1. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то маҳкум кунад ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Румиён 10: 9-10 - "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад . ; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

Юҳанно 5:35 Ӯ нури сӯзон ва дурахшон буд; ва шумо мехостед, ки муддате аз нури Ӯ шодӣ кунед.

Юҳанно 5:35 дар бораи Исо ҳамчун нуре сухан меравад, ки пайравонаш барои муддате аз он шод шудан мехостанд.

1. Нури дурахшанда дар торикӣ: Қувваи Муҳаббати Исо

2. Шод шудан аз Нур: Ҷашн гирифтани ҳузури Исо дар ҳаёти мо

1. Юҳанно 8:12 - «Он гоҳ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам: ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, дар зулмот роҳ нахохад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».

2. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки бар теппае гузошта шудааст, пинҳон карда наметавонад. Мардум низ шамъро даргиронда, дар зери бутта намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, рӯшноӣ мебахшад: Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

Юҳанно 5:36 Аммо ман шаҳодати бузургтар аз шаҳодати Юҳанно дорам: зеро корҳое ки Падар ба Ман супурдааст, то анҷом диҳам, ҳамон корҳое ки Ман мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд, ки Падар Маро фиристодааст.

Юҳанно 5:36 рисолати илоҳии Исоро тавассути корҳое, ки Падар ба ӯ барои анҷом додани он додааст, нишон медиҳад.

1. Исоро Падар фиристод, то корҳои Худоро дар рӯи замин иҷро кунад.

2. Корҳои худи мо метавонанд шоҳиди рисолати илоҳии Исо бошанд.

1. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

Юҳанно 5:37 Ва худи Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат дод. Шумо ҳеҷ гоҳ овози Ӯро нашунидаед ва шаклашро надидаед.

Исо мегӯяд, ки на яҳудиён ва на ягон каси дигар овоз ё шакли Худоро надидаанд ва нашунидаанд.

1. Фаҳмидани Худои ғайб - Омузиши асрори ноаёни Худо

2. Гӯш кардани овози Худо - Чӣ тавр гӯш кардани роҳнамоии Худо дар ҳаёти мо

1. Ибриён 11:27 - Бо имон Мусо аз хашми подшоҳ натарсида, Мисрро тарк кард; зеро ки вай мисли Ноаёнро дида истода, сабр мекард.

2. Ишаъё 40:12 - Он ки обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ва осмонро бо фосила андозад, ва ғубори заминро ба андозае фаҳмид, ва кӯҳҳоро ба тарозуҳо ва теппаҳоро бо тарозуҳо баркашид. тавозун?

Юҳанно 5:38 Ва каломи Ӯ дар шумо сокин нест: барои он ки Ӯ фиристодааст, имон намеоваред.

Одамон ба Исо имон намеоваранд, гарчанде ки паёми ӯро қабул накардаанд.

1. Қудрати Каломи Исо: Чӣ тавр ба чизи бовринок бовар кардан мумкин аст

2. Ғалаба кардани беимонӣ: Чаро мо бояд ба Исо бовар кунем

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Юҳанно 5:39 Навиштаҳоро омӯзед; зеро шумо гумон мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва онҳо бар Ман шаҳодат медиҳанд.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки Навиштаҳоро хонем, зеро онҳо дар бораи Исо шаҳодат медиҳанд ва ҳаёти ҷовидониро дар бар мегиранд.

1. Ифода кардан дар Каломи Худо - Чаро ҷустуҷӯи Навиштаҳо барои имон муҳим аст

2. Шаҳодат дар бораи Исо - Чӣ тавр Навиштаҳо ба мо Исоро нишон медиҳанд

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Юҳанно 6:63 - "Рӯҳ аст, ки зинда мекунад; ҷисм ҳеҷ фоидае надорад: суханоне, ки ба шумо мегӯям, рӯҳ ҳастанд ва онҳо ҳаёт мебошанд".

Юҳанно 5:40 Ва шумо назди Ман намехоҳед омад, то ки ҳаёт дошта бошед.

Исо одамонро даъват мекунад, ки барои ҳаёт ба назди Ӯ оянд.

1: Барои ҳаёт назди Исо биёед

2: Ҳаётро тавассути Исо қабул кунед

1: Юҳанно 10:10 - Дуз танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд.

2: Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам.

Юҳанно 5:41 Ман аз одамон иззат намебинам.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо аз одамон эҳтиром ё эътироф намегирад.

1. Мо бояд эътироф ва иззати худро танҳо аз Худо талаб кунем, на аз мардум.

2. Мо бояд намунаи Исоро бигирем, ки аз одамон эътироф накунем ва онро аз Худо ҷӯем.

1. Матто 6:1-4 - Адолати худро дар назди дигарон ба ҷо наоваред, то ки дар назари онҳо намоён шаванд, балки ба ҷои ризоияти Худоро ҷустуҷӯ кунед.

2. Румиён 2:29 - Зеро шахс яҳудӣ нест, ки зоҳиран яҳудӣ аст ва хатна ҳам зоҳиран ва чисмонӣ нест.

Юҳанно 5:42 Аммо ман шуморо мешиносам, ки муҳаббати Худоро дар шумо надоред.

Дар порчаи Юҳанно 5 гуфта мешавад, ки Исо медонад, ки онҳое, ки бо ӯ гап мезананд, дар онҳо муҳаббати Худо надоранд.

1: Бе муҳаббати Худо, мо ҳеҷ ҳастем.

2: Барои дар ҳақиқат шинохтани Худо, мо бояд Ӯро дӯст дорем.

1:1 Юҳанно 4:19 - Мо Ӯро дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2: Эфсӯсиён 5:2 - Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст дошт.

Юҳанно 5:43 Ман ба исми Падари Худ омадаам, ва шумо Маро қабул намекунед; агар дигаре ба исми худаш биёяд, шумо Ӯро қабул хоҳед кард.

Юҳанно ҳушдор медиҳад, ки таълимот ва таълимоти бардурӯғро, ки аз ҷониби Худо фиристода нашудаанд, кӯрона қабул накунанд.

1. Мо бояд тамоми таълимотро бар зидди ҳақиқати Каломи Худо озмоиш кунем.

2. Фақат таълимоти фиристодаи Худоро қабул кунед.

1. Аъмол 17:11 - Инҳо нисбат ба аҳли Таслӯникӣ олиҷанобтар буданд, зеро онҳо каломро бо омодагии комил қабул карданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро тафтиш мекарданд, оё ин тавр аст ё не.

2. 1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб омадаанд.

Юҳанно 5:44 Чӣ тавр шумо метавонед имон оваред, ки якдигарро иззату икром мекунанд, вале иззатеро, ки танҳо аз Худост, намеҷӯед?

Одамонро ҳушдор медиҳанд, ки ҷалолро аз якдигар нахоҳанд, балки танҳо аз Худо талаб кунанд.

1. Ҷустуҷӯи иззат аз Худованд - Юҳанно 5:44

2. Ҷустуҷӯ барои шарафи ҳақиқӣ - Юҳанно 5:44

1. Румиён 12:10 - Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарона муносибат кунед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред.

2. Масалҳо 3:34 - Ӯ масхаракунандагони мағрурро масхара мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

Юҳанно 5:45 Гумон накунед, ки Ман шуморо дар назди Падар айбдор мекунам: касе ҳаст, ки шуморо айбдор мекунад, Мусоро, ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед.

Исо яҳудиёнро огоҳ мекунад, ки онҳо набояд фикр кунанд, ки Ӯ онҳоро дар назди Падар айбдор мекунад, зеро Мусо онҳоро айбдор мекунад, зеро онҳо ба Мусо таваккал мекунанд.

1. Эътироф кардани қудрати Мусо ва Исо

2. Боварӣ ба Каломи Худо тавассути Мусо ва Исо

1. Румиён 10:5-6 - "Зеро Мусо дар бораи адолате ки бар шариат асос ёфтааст, менависад, ки касе ки аҳкомро ба ҷо меоварад, ба воситаи онҳо зиндагӣ хоҳад кард. Аммо адолате, ки бар имон асос ёфтааст, мегӯяд: "Дар дили худ нагӯед. , "Кӣ ба осмон сууд мекунад?" (яъне барои ба поён овардани Масеҳ)"

2. Ғалотиён 3:24-25 - "Пас, шариат то омадани Масеҳ муҳофизи мо буд, то ки мо ба воситаи имон сафед шавем. Аммо акнун, ки имон омад, мо дигар зери посбон нестем".

Юҳанно 5:46 Зеро, агар шумо ба Мусо имон меовардед, ба Ман имон меовардед, зеро ки Ӯ дар бораи Ман навиштааст.

Ин порча нишон медиҳад, ки онҳое, ки таълимоти Мусоро қабул мекунанд, метавонанд таълимоти Исоро низ қабул кунанд, чунон ки Мусо дар бораи Исо навиштааст.

1. Муҳимияти фаҳмидани муносибати байни Мусо ва Исо

2. Шинохти Исо дар навиштаҳои Мусо

1. Хуруҷ 3:13-15 - Вақте ки Мусо аз Худо шахсияти ӯро пурсид, Худо дар ҷавоб гуфт: "Ман ҳамон ки ҳастам".

2. Матто 11:25-27 - Исо онҳоеро ситоиш мекунад, ки таълимоти Мусоро қабул мекунанд ва дар суханони ӯ ҳақиқатро меҷӯянд.

Юҳанно 5:47 Аммо агар ба навиштаҳои Ӯ бовар накунед, ба суханони Ман чӣ гуна бовар мекунед?

Исо аз одамон хоҳиш мекунад, ки навиштаҳои Худоро ҳамчун далели имон ба суханони Ӯ ҳисоб кунанд.

1. Эътимод ба Каломи Худо: Боварӣ ба шаҳодати Исо

2. Навиштаҳо: Асоси имон

1. 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 6 таъом додани панҷ ҳазор нафар, дар рӯи об қадам задани Исо, нутқи ӯ дар бораи нони ҳаёт будан ва қарори баъзе шогирдонро дар бораи рӯйгардон шудан нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо издиҳоми зиёде аз паи Исо оғоз мешавад, зеро онҳо мӯъҷизаҳои мӯъҷизаи Ӯро дар беморон диданд. Бо панҷ нони хурди ҷав ва ду моҳии хурде, ки писарбача дода буд, Исо мӯъҷизаи дигаре ба амал овард, ки панҷ ҳазор мардро ғизо дод. Пас аз он ки ҳама сер шуданд, дувоздаҳ сабад пасмондаҳоро ҷамъ карданд. Ин аломатро дида, одамон мегӯянд, ки Ӯ дар ҳақиқат пайғамбарест, ки ба ҷаҳон омадааст (Юҳанно 6:1-14).

Сархати 2: Пас аз ин мӯъҷиза, Исо боз танҳо ба кӯҳе баромад. Вақте ки шом фаро расид, шогирдонаш ба кӯл фуромада, ба қаиқ савор шуданд, ки дар он кӯли

Кафарнаҳум савор шуданд, ҳаво торик буд ва Исо ҳанӯз ба онҳо напайваста буд, ки шамоли сахт вазида, об ноҳамвор шуд, вақте ки онҳо қаиқронӣ мекарданд, тақрибан се чор миль пас диданд, ки кӯл пиёда рафта, ба қаиқ наздик шуда истодааст, вале Ӯ гуфт: "Ман наметарсам" ва бо омодагӣ ӯро ба қаиқ савор кард, фавран ба соҳил расид, ки онҳо қудрати илоҳӣ бар табиатро нишон медоданд (Юҳанно 6:15-21).

Сархати 3: Рӯзи дигар издиҳом фаҳмиданд, ки дар он ҷо танҳо як қаиқ на Исо ва на шогирдонаш дар он буданд, ва ҳангоме ки қаиқҳо аз Табария дар наздикии ҷойе фуруд омаданд, ки дар он ҷое ки нон шукргузорӣ шуда буд, фаҳмид, ки Ӯ ба кӯли дигар рафтааст, аз қафои Кафарнаҳум пурсиданд. Вақте ки расиданд, Ӯ ниятҳои онҳоро дар ҷустуҷӯи Ӯ манъ кард, на аз он сабаб, ки аломот, балки шикамҳои онҳоро пур мекунанд, дар ҷустуҷӯи ғизо ҳаёти ҷовидонӣ аст, ки Писари Одам ба шумо Худро муаррифӣ мекунад нон Ҳаёт Муҳокима дар байни пайравони яҳудиён дар бораи хӯрдани гӯшт хун нӯшид ва оқибат боиси он гардид, ки шогирдони зиёде Ӯро тарк кунанд, вале Петрус ба номи дувоздаҳ боқимонда иқрор шуд: «Худовандо, мо кӣ биравем? Ту суханони ҳаёти ҷовидонӣ дорӣ, бовар кун, ки Ту Худои муқаддаси ягона ҳастӣ». таъкид мекунад, ки ғизои рӯҳонии ҳаётан муҳим, сарфи назар аз таълимоти фаҳмо танҳо тавассути имони Масеҳ меояд (Юҳанно 6:22-71).

Юҳанно 6:1 Пас аз ин Исо аз баҳри Ҷалил, ки баҳри Табария аст, гузашт.

Исо аз баҳри Ҷалил гузашт.

1: Саёҳати Исо аз баҳри Ҷалил ба мо аҳамияти истодагарӣ ва имонро дар замонҳои душвор таълим медиҳад.

2: Саёҳати Исо аз баҳри Ҷалил ба мо хотиррасон мекунад, ки мо метавонем пеш ҳаракат кунем, вақте ки об пурбор аст.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Забур 107:23 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд.

Юҳанно 6:2 Ва мардуми бисьёре аз ақиби Ӯ мерафтанд, зеро мӯъҷизаҳои Ӯро, ки Ӯ бар беморон нишон медод, диданд.

Анбӯҳи зиёди одамон аз паи Исо рафтанд, зеро мӯъҷизаҳоеро, ки ӯ ба беморон

нишон медод, диданд.

1. Мӯъҷизаҳои шифобахши Исо: Даъват барои пайравӣ ба Ӯ

2. Қувваи Имон: Дидани мӯъҷизаҳо тавассути Исо

1. Марк 10:52-53 «Ва Исо ба вай гуфт: «Бирав; имонат туро шифо бахшид». Ва дарҳол бино шуд ва дар роҳ аз ақиби Исо равона шуд.

2. Луқо 5:17-26 «Дар як рӯз, вақте ки Ӯ таълим медод, фарисиён ва шариатдонон нишаста буданд, ки аз ҳар шаҳрҳои Ҷалил, Яҳудо ва Ерусалим берун омада буданд. Ва қудрати Худованд барои шифо додани онҳо мавҷуд буд».

Юҳанно 6:3 Ва Исо ба кӯҳе баромад ва дар он ҷо бо шогирдонаш нишаст.

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки Исо бо шогирдонаш ба кӯҳ мебарояд.

1. Даъвати Исо ба кӯҳнавардӣ: Даъват барои пайравӣ ба роҳнамоии Худо

2. Кӯҳи Худо: Ҷойи тароват ва навсозӣ

1. Матто 17:1-8 - Тағйир ёфтани Исо дар кӯҳ

2. Хуруҷ 19:3-6 - Вохӯрии Исроил бо Худо дар Сино

Юҳанно 6:4 Ва иди фисҳ, иди яҳудиён, наздик буд.

Ин порча дар бораи наздикии иди Фисҳи яҳудиён аст.

1. Тӯҳфаи наҷот дар иди Фисҳ

2. Зиндагӣ бо имон дар давоми иди Фисҳ

1. Хуруҷ 12:1-14 - дастурҳои Худо барои иди Фисҳ

2. Луқо 22:15-20 - Ташкили таоми шоми Худованд дар иди Фисҳ аз ҷониби Исо

Юҳанно 6:5 Вақте ки Исо чашмони худро боло карда, дид, ки мардуми бисьёре назди Ӯ меоянд, ба Филиппус гуфт: «Аз куҷо нон харем, то ки онҳо бихӯранд?

Исо дид, ки шумораи зиёди одамон дар атрофаш ҷамъ омадаанд ва аз Филиппус пурсид, ки барои хӯрдани онҳо аз куҷо нон харанд.

1. Нони ҳаёт: пешниҳоди Исо дар бораи ғизои рӯҳ

2. Ҳамдардии Исо ба мардум: қонеъ кардани ниёзҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонӣ

1. Матто 14:14-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Ишаъё 55:1-2 - Даъват барои ҳама ташнагон ва гуруснагони адолат

Юҳанно 6:6 Ва инро Ӯ барои исботи вай гуфт, зеро ки худаш медонист, ки чӣ кор хоҳад кард.

Исо шогирдонро озмуда, аз онҳо хоҳиш кард, ки мардумро бо ғизо таъмин кунанд, зеро медонист, ки Ӯ барои қонеъ кардани эҳтиёҷот чӣ кор карданӣ аст.

1. Боварӣ ба Худо барои ризқ додан: Омӯзиши такя ба Худованд дар лаҳзаҳои ниёз

2. Қудрати Исо: Фаҳмидани қудрат ва қобилияти мӯъҷизавии Ӯ

1. Марқӯс 6:30-44 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2. Хуруҷ 16: 1-36 - Исроилиён дар биёбон манна таъмин карда мешаванд

Юҳанно 6:7 Филиппус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Дусад динор нон барои онҳо басанда нест, то ки ҳар яке андаке бихӯрад».

Филипп изҳори нигаронӣ мекунад, ки дусад динор нон барои ғизои мардум кофӣ нест.

1. Қувваи ризқ - чӣ гуна Худо барои мардумаш рӯзӣ медиҳад

2. Мӯъҷизаи фаровонӣ - Чӣ тавр Масеҳ захираҳоро зиёд мекунад

1. Ҳастӣ 22:14 - «Пас Иброҳим он маконро номид: "Худованд таъмин хоҳад кард"; чунон ки то имрӯз гуфта мешавад: "Дар кӯҳи Худованд таъмин хоҳад шуд".

2. Матто 6:25-34 - «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

Юҳанно 6:8 Яке аз шогирдонаш Андриёс бародари Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт:

Шогирди Исо Андриёс ба ӯ дар бораи писаре нақл кард, ки панҷ нон ва ду моҳӣ дошт.

1. "Қудрати чизҳои хурд"

2. «Қувваи имон ва саховат»

1. 2 Қӯринтиён 9:6–8

2. Луқо 12:31–34

Юҳанно 6:9 Дар ин ҷо писарбачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳии хурд дорад;

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо мардумро бо панҷ нони ҷав ва ду моҳии хурд ғизо медиҳад.

1. Худо қодир аст, ки дар ҳаёти мо фаровонӣ диҳад, новобаста аз он ки захираҳои мо ночиз бошанд.

2. Бо имон ҳатто ночизтарин захираҳоро барои иҷрои корҳои бузург истифода бурдан мумкин аст.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Матто 17:20 - Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

Юҳанно 6:10 Исо гуфт: «Мардонро шинонед». Акнун дар ин чо алаф бисьёр буд. Пас, мардон нишастанд, ки шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор аст.

Дар Инҷили Юҳанно мӯъҷизаи Исо сабт шудааст, ки панҷ ҳазор нафарро бо панҷ нону ду моҳӣ ғизо медод.

1: Исо қудрат ва раҳмдилии худро бо ғизо додани панҷ ҳазор нафар нишон медиҳад.

2: Исо таъминкунанда ва муҳофизи мост, ҳатто дар ҳолатҳои ноумедтарин.

1: Матто 14:13-21 - Исо панҷ ҳазор нафарро ғизо медиҳад

2: Забур 33:18-19 - Худо таъминкунанда ва муҳофизи мост.

Юҳанно 6:11 Ва Исо нонҳоро гирифт; Ва чун шукргузорӣ кард, ба шогирдон тақсим кард, ва шогирдон ба нишастагон; ва инчунин аз моҳиён ба қадри ки мехостанд.

Дар порча нақл мекунад, ки Исо пеш аз тақсим кардани онҳо ба шогирдонаш нон ва моҳиро гирифта, шукргузорӣ мекунад.

1. Қувваи миннатдорӣ: Чӣ тавр миннатдории Исо ҳаётро тағйир дод

2. Дарси саховатмандӣ: Намунаи мубодилаи Исо

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Юҳанно 6:12 Вақте ки онҳо сер шуданд, Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: «Пораҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то ки ҳеҷ чиз талаф нашавад».

Ин порча дар бораи дастури Исо ба шогирдонаш дар бораи ҷамъ кардани боқимондаи хӯрок сухан меравад.

1. Қудрати саховатмандӣ: Чӣ тавр Исо дили саховатмандро нишон дод

2. Намунаи роҳбарии Исо: қадр кардан ва истифода бурдани захираҳои мо

1. Луқо 12:13-21 - Масал дар бораи аблаҳи сарватманд

2. Матто 6:19-21 - Масал дар бораи ганҷ дар осмон

Юҳанно 6:13 Ва онҳоро ҷамъ карда, дувоздаҳ сабадро аз пораҳои панҷ нони ҷав пур карданд, ки аз болои он барои хӯрдагон боқӣ монд.

Исо ба таври мӯъҷизавӣ мардуми зиёдеро бо панҷ нон ва ду моҳӣ сер кард. Боқимондаҳо барои пур кардани дувоздаҳ сабад кофӣ буданд.

1: Ризки Худо ҳамеша басанда аст.

2: Мо метавонем аз чизҳои хурд хурсандӣ пайдо кунем, ҳатто вақте ки эҳтиёҷоти мо хеле калон аст.

1: Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард."

2: Луқо 12:22-34 - "Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед, ғамхорӣ накунед . Зеро ки ҳаёт аз ғизо ва бадан аз либос зиёдтар аст."

Юҳанно 6:14 Он одамон мӯъҷизаи Исоро диданд, гуфтанд: «Ин ҳақиқати пайғамбарест, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

Марде, ки мӯъҷизаи Исоро диданд, эълон карданд, ки ӯ пайғамбарест, ки Худо ваъда додааст.

1. Ваъдаи Худо дар бораи паёмбар дар Исо иҷро мешавад

2. Мӯъҷизаҳо шаҳодати илоҳияти Исо мебошанд

1. Такрори Шариат 18:15-19 - Худованд Худои шумо барои шумо пайғамбаре мисли ман аз миёни шумо, аз бародарони шумо ба миён хоҳад овард, - ба вай гӯш диҳед.

2. Юҳанно 10:37-38 - Агар Ман корҳои Падари Худро ба ҷо наоварам, ба Ман бовар накунед; лекин агар Ман онҳоро ба ҷо оварам, гарчанде ки шумо ба Ман бовар накунед, ба аъмол бовар кунед, то бидонед ва бидонед, ки Падар дар Ман аст ва Ман дар Падар ҳастам.

Юҳанно 6:15 Вақте ки Исо фаҳмид, ки онҳо омада, ӯро ба зӯрӣ гирифта, подшоҳӣ мекунанд, боз худаш танҳо ба кӯҳе баромад.

Исо фурӯтан монданро интихоб кард, ба ҷои он ки бо зӯрӣ подшоҳ шавад.

1: Мо бояд фурӯтан бошем ва ба нақшаи Худо барои ҳаёти худ эътимод кунем.

2: Худо мехоҳад, ки мо ба Ӯ имон оварем ва ба васвасаи қудрати заминӣ муқобилат кунем.

1: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2: Филиппиён 2: 5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Юҳанно 6:16 Вақте ки шомгоҳ шуд, шогирдонаш ба баҳр фуромаданд.

Шогирдони Исо бегоҳ ба баҳр рафтанд.

1: Шогирдони Исо, новобаста аз кадом соати рӯз, ба Ӯ содиқона пайравӣ мекарданд.

2: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба Исо пайравӣ кунем ва ба аҳкоми ӯ итоат кунем.

1: Марк 4:35-41 - Исо тӯфонро дар баҳр ором мекунад

2: Аъмол 27:13-26 - Фалокати киштии Павлус дар баҳр

Юҳанно 6:17 Ва ба қаиқ савор шуда, аз баҳр ба сӯи Кафарнаҳум равон шуд. Ва ҳоло торик буд, ва Исо назди онҳо наомад.

Шогирдон ба қаиқ савор шуда, аз баҳри Ҷалил ба сӯи Кафарнаҳум шино карданд. Шаб буд ва Исо ҳанӯз ба онҳо напайваста буд.

1. Иҷрои иродаи Худо дар торикӣ - Юҳанно 6:17

2. Дар имон инкишоф додан дар замонҳои душвор - Юҳанно 6:17

1. Ишаъё 50:10 - "Кист аз шумо, ки аз Худованд метарсад, ба овози бандаи худ итоат мекунад, ки дар торикӣ роҳ меравад ва нур надорад? бигзор вай ба исми Худованд таваккал кунад ва бар Худои худ бимонад. ."

2. Қӯлассиён 1:13 - "Он ки моро аз қудрати зулмот наҷот дод ва моро ба Малакути Писари азизи Худ табдил дод":

Юҳанно 6:18 Ва баҳр аз шамоли сахте барҳост.

Гузаргоҳ Боди сахт боиси болоравии баҳр гардид.

1. "Қувваи шамол: Мо аз Юҳанно 6:18 чӣ омӯхта метавонем?"

2. "Ҳокимияти Худо дар табиат: Фаҳмидани Юҳанно 6:18"

1. Забур 148:8 - "Оташ ва жола, барф ва абрҳо; Боди тӯфон, ки каломи Ӯро иҷро мекунад".

2. Ҳизқиёл 37:9 - "Он гоҳ Ӯ ба ман гуфт: "Ба нафас нубувват кун, эй писари одам, ва ба нафас бигӯ: "Худованд Худо чунин мегӯяд: аз чор шамол биё, эй нафас, ва нафас гир. бар ин кушташудагон, то зинда шаванд'».

Юҳанно 6:19 Ва ҳангоме ки онҳо тақрибан бисту панҷ ва сӣ фосила қаиқронӣ карданд, Исоро диданд, ки бар баҳр қадам зада, ба қаиқ наздик шуда истодааст, ва ҳаросон шуданд.

Дар рӯи баҳр қадам задани Исо далели қудрат ва қудрати Ӯст.

1: Исо Худованди ҳама аст ва бар баҳр қудрат дорад.

2: Мо метавонем дар замонҳои номуайян ба Исо бовар кунем ва ба Ӯ имон оварем.

1: Забур 107:23-29 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд; инҳо корҳои Худованд ва мӯъҷизотҳои Ӯро дар умқ мебинанд.

2: Матто 14:22-33 - Исо дарҳол шогирдонро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз ӯ ба тарафи дигар раванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод. Ва баъд аз он ки мардумро ҷавоб дод, танҳо ба кӯҳ баромад, то дуо гӯяд. Вақте ки шом фаро расид, ӯ танҳо буд.

Юҳанно 6:20 Аммо Ӯ ба онҳо гуфт: «Ин Ман ҳастам; натарсед.

Исо ба шогирдоне, ки метарсанд, зоҳир шуда, ба онҳо мегӯяд, ки натарсанд.

1. Ғалаба кардани тарс тавассути имон ба Исо

2. Дар замони душвориҳо дар Исо қувват пайдо кардан

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст - аз кӣ тарсам? Худованд

қалъаи ҳаёти ман аст - аз кӣ тарсам?"

Юҳанно 6:21 Он гоҳ онҳо бо омодагӣ Ӯро ба қаиқ савор карданд, ва дарҳол қаиқ ба он ҷое ки онҳо мерафтанд, қарор гирифт.

Як гурӯҳ одамон бо омодагӣ ба Исо иҷозат доданд, ки ба киштии худ савор шавад ва киштӣ зуд ба ҷои таъиншуда расид.

1. Қудрати Худо аз қудрати мо бузургтар аст ва дар ҳар коре, ки мо мекунем, дида мешавад.

2. Мо метавонем ба Исо боварӣ дошта бошем, ки агар ба ӯ иҷозат диҳем, ки ба мо кӯмак кунад, ки моро ба макони таъинотамон мерасонад.

1. Ишаъё 55: 8-9: "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Масалҳо 3:5-6: "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Юҳанно 6:22 Рӯзи дигар, вақте ки мардуме ки дар он тарафи баҳр истода буданд, диданд, ки дар он ҷо қаиқе дигар нест, ба ҷуз қаиқе ки шогирдонаш ба он савор шуда буданд, ва Исо бо шогирдонаш ба қаиқ савор нашудааст. аммо шогирдонаш танҳо рафтанд;

Одамоне, ки дар он тарафи баҳр буданд, диданд, ки Исо бо шогирдонаш ҳангоми баромадан ба қаиқ надаромад ва фаҳмиданд, ки танҳо як қаиқ аст.

1: Шогирдони Исо далер ва далер буданд, то ба ҷое ки Исо нарафтанд, бираванд.

2: Мо бояд ба Худо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки шароити мо беҳтарин нест.

1: Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд».

2: Ибриён 11:6 - "Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ подош медиҳад."

Юҳанно 6:23 (Лекин қаиқҳои дигар аз Табария ба он ҷое ки нон мехӯрданд, баъд аз он ки Худованд шукр гуфт) наздик омад.

Исо ба 5 000 нафар хӯрок медиҳад: Дар порча тасвир шудааст, ки чӣ тавр Исо 5 000 нафарро бо панҷ нон ва ду моҳӣ ғизо дод. Пас аз шукргузорӣ Исо хӯрокро ба мардум тақсим кард.

1. Қувваи миннатдорӣ: Чӣ тавр Исо ба мо қудрати тағирдиҳандаи миннатдориро нишон дод

2. Мӯъҷизаҳои фаровонӣ: Чӣ тавр Исо барои эҷод кардани чизҳои зиёд аз кам истифода бурд

1. Матто 14:13-21 - Исо 5000 нафарро ғизо медиҳад

2. Матто 15:32-38 - Исо 4000 нафарро ғизо медиҳад

Юҳанно 6:24 Вақте ки мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба киштӣ савор карда, ба ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум омаданд.

Мардум дар ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум рафтанд, вақте фаҳмиданд, ки Ӯ дар он ҷо нест.

1. Вақте ки бо душворӣ рӯ ба рӯ мешавад, ба Исо таваккал кунед ва Ӯ роҳнамоӣ мекунад.

2. Исоро биҷӯед ва шумо Ӯро хоҳед ёфт.

1. Матто 7:7-8 - «Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода хоҳад шуд».

2. Забур 33:10 - "Шерҳои ҷавон камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо толибони Худованд чизи нек нахоҳанд дошт".

Юҳанно 6:25 Вақте ки Ӯро дар он тарафи баҳр ёфтанд, ба Ӯ гуфтанд: «Устод!

Исо аз баҳри Ҷалил убур карда буд ва мардум Ӯро дар он тарафи дигар ёфтанд.

1. Исо ба мо нишон медиҳад, ки имон метавонад кӯҳҳоро ба таври аслӣ ва маҷозӣ ҷунбид.

2. Исо моро даъват мекунад, ки роҳи далерӣ ва эътимод ба Ӯро пеш гирем.

1. Матто 17:20 - Ва Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби беимонии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар шумо мисли донаи хардал имон дошта бошед, ба ин кӯҳ бигӯед: "Аз ин ҷо ба он ҷо биравед"; ва он хориҷ хоҳад шуд; ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 6:26 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на барои он ҷустуҷӯ мекунед, ки мӯъҷизаҳоро дидаед, балки барои он ки аз нон хӯрда, сер шудаед».

Исо мардумро танқид мекунад, ки ӯро на аз рӯи мӯъҷизаҳое, ки ӯ карда буд, ҷустуҷӯ мекунанд.

1: Мо бояд Худоро бо дили пок ва поквиҷдон биҷӯем, на бо сабабҳои худхоҳ.

2: Исо моро ба сатҳи баландтар нигоҳ медорад ва интизор аст, ки мо ӯро бо сабабҳои дуруст ҷустуҷӯ кунем.

1: Матто 22:37-40, "Исо ба вай гуфт:""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

2: Яъқуб 4:3, "Шумо мепурсед, ва намегиред, зеро ки ноҳақ талаб мекунед, то ки онро барои ҳаловати худ сарф кунед."

Юҳанно 6:27 На барои хӯроки нобудшаванда, балки барои хӯроке ки барои ҳаёти ҷовидонӣ боқӣ мемонад, ва Писари Одам онро ба шумо хоҳад дод, меҳнат кунед, зеро ки Ӯро Худои Падар мӯҳр задааст.

На барои ба даст овардани молу мулки дунё, балки дар ҷустуҷӯи ҳаёти ҷовидонӣ, ки танҳо аз Писари Одам меояд ва аз ҷониби Худои Падар мӯҳр зада шудааст.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти ҷовидонаеро, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба мо пешкаш шудааст, ба даст орем ва на аз паи молу мулки дунё.

2: Мо бояд меҳнат кунем, то ҳаёти ҷовидониро ба даст орем, ки он танҳо ба воситаи Исои Масеҳ меояд, зеро Худои Падар онро мӯҳр додааст.

1: Филиппиён 3:7-14 - Аммо он чи барои ман фоида буд, ман он чизеро, ки барои Масеҳ зиён ҳисоб мекардам.

2:1 Юҳанно 2:15-17 - На дунёро дӯст доред ва на он чиро, ки дар ҷаҳон аст. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

Юҳанно 6:28 Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ кунем, то корҳои Худоро ба ҷо оварем?

Гузариш Мардум аз Исо пурсиданд, ки барои иҷрои корҳои Худо чӣ кор кардан лозим аст.

1. «Аъмоли Худоро ба ҷо оваред»

2. «Итоъат ба фармудаҳои Худо»

1. Такрори Шариат 10:12-13 «Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор намо, Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованд Худои худ бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, 13 ва аҳком ва фароизи Худовандро, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям, риоя кунам?»

2. Эфсӯсиён 2:10 «Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем».

Юҳанно 6:29 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кори Худо ин аст, ки шумо ба Он Касе ки Ӯ

фиристодааст, имон оваред».

Ин порча аҳамияти имон ба Исоро, ки Худо фиристодааст, таъкид мекунад.

1. Кори Худо: Боварӣ ба Исо

2. Имон овардан ба Паёмбари Худо

1. Румиён 10: 9-10 - "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад. ; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - «Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз худи шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад».

Юҳанно 6:30 Ба Ӯ гуфтанд: «Пас, чӣ мӯъҷизае нишон медиҳӣ, то ки мо бубинем ва ба ту имон оварем? ту чӣ кор мекунӣ?

Аз Исо талаб карда шуд, ки аломате нишон диҳад, ки қудрати худро исбот кунад.

1. Исо: Бузургтар аз мӯъҷизаҳо

2. Даъват ба имон

1. Ишаъё 53:1 - Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 6:31 Падарони мо дар биёбон манн мехӯрданд; чунон ки навишта шудааст: «Ӯ ба онҳо аз осмон нон дод, то бихӯранд».

Дар порчаи Китоби Муқаддас Юҳанно 6:31 навишта шудааст, ки Худо ба исроилиён дар биёбон аз осмон нон дод.

1.Худованд ризқдиҳандаи мост - Дар ҳоҷат ҳамеша ризқи моро медиҳад.

2. Манна аз Биҳишт - Омӯзиши таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои душворӣ.

1. Такрори Шариат 8:2-3 - Ба ёд оред, ки чӣ гуна Худованд Худои шумо дар ин чил сол дар тамоми биёбон шуморо роҳнамоӣ кард, то шуморо фурӯтан созад ва бисанҷад, то бидонед, ки дар дилатон чӣ ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоя мекунед ё не . Ӯ туро фурӯтан карда, гурусна гардонд, ва он гоҳ туро бо манн ғизо дод, ки онро на ту ва на аҷдодони ту медонистанд, то ба ту омӯзанд, ки одам на танҳо бо нон, балки бо ҳар сухане, ки аз даҳони Худованд мебарояд, зиндагӣ мекунад.

2. Забур 78:24 - Ӯ маннро барои хӯрдани мардум боронд, ба онҳо донаи осмонро дод.

Юҳанно 6:32 Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Мусо он нонро аз осмон ба шумо надодааст; лекин Падари Ман нони ҳақиқиро аз осмон ба шумо медиҳад.

Исо ба мардум мегӯяд, ки Мусо ба онҳо нони осмонро надодааст, балки Падараш нони ҳақиқиро аз осмон медиҳад.

1. "Нони ҳаёт: тӯҳфа аз боло"

2. "Нони ҳақиқии осмон: атои Исо"

1. Ишаъё 55:1-2 «Биёед, эй ҳар ташна, ба об биёед; ва касе ки пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, майу ширро бе пулу бе нарх бихар. Чаро пули худро барои чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи некӯ бихӯред, ва аз хӯроки серғизо лаззат баред».

2. Юҳанно 6:35 «Исо ба онҳо гуфт: "Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, гурусна нахоҳад монд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд'».

Юҳанно 6:33 Зеро нони Худо Он аст, ки аз осмон нозил шуда, ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо нони Худоест, ки ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад.

1. Нони ҳаёт: Исо ҳамчун манбаи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Ҳадафи Исо: Ҳаёт бахшидан ба ҷаҳон

1. Юҳанно 10:10 - Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд.

2. Забур 36:9 - Зеро чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури ту мо нур мебинем.

Юҳанно 6:34 Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! То абад ин нонро ба мо деҳ».

Исо нони рӯҳониро пешкаш мекунад, то ҷонҳои моро сер кунад.

1: Исо нони ҳаёт аст, ки метавонад тамоми ниёзҳои рӯҳонии моро қонеъ гардонад.

2: Мо метавонем ба Исо барои ғизо ва ғизои рӯҳонӣ муроҷиат кунем.

1: Isaiah 55: 1-2 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед."

2: Забур 63: 1-2 - "Эй Худо, Ту Худои ман ҳастӣ, бо ҷидду ҷаҳд Туро меҷӯям; ҷонам ташнаи Ту аст, ҷисми ман дар замини хушк ва хастае, ки об нест".

Юҳанно 6:35 Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо нони ҳаёт аст ва онҳое, ки назди Ӯ меоянд ва ба Ӯ имон меоваранд, ҳеҷ гоҳ гурусна ва ташна нахоҳанд монд.

1: Исо нони ҳаёт аст - омадан ба назди Ӯ ризқ ва зиндагии комилро таъмин хоҳад кард.

2: Ба Исо бовар кунед - Ӯ ҷавоби ҳамаи ниёзҳои мост ва моро бо ғизо таъмин мекунад.

1: Ишаъё 55: 1-3 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва бе арзиш харед. Чаро харҷ кунед. пул ба он чизе ки нон нест, ва меҳнати ту бар он чизе ки сер намекунад? Гӯш кун, ба гапи ман гӯш намо ва аз чизи нек бихӯр, ва ҷони ту аз ғанитарин роҳкишҳо ҳаловат мебарад».

2: Матто 5:6 - "Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро онҳо сер хоҳанд шуд".

Юҳанно 6:36 Аммо Ман ба шумо гуфтам, ки шумо низ Маро дидаед ва бовар намекунед.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исоро пайравонаш диданд, вале онҳо то ҳол ба ӯ бовар накарданд.

1: Мо бояд ба Исо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки мо мӯъҷизаҳои ӯро намефаҳмем.

2: Боварӣ ба Исо як масъалаи имон аст, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки ӯ чӣ кор карда истодааст.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Яъқуб 1: 2-3 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад."

Юҳанно 6:37 Ҳар он чи Падар ба Ман медиҳад, назди Ман хоҳад омад; ва ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ бадар нахоҳам кард.

Ин порча дар бораи ваъдаи Падар дар бораи он ки касонеро, ки назди Исо меоянд, назди Ӯ меорад ва ваъдаи Исо ҳеҷ гоҳ онҳоро рад намекунад.

1. Ваъдаи Падар дар бораи муҳаббати бебаҳо

2. Ваъдаи Исо дар бораи қабули бечунучаро

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре

дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Юҳанно 6:38 Зеро ки ман аз осмон фуруд омадам, на барои он ки иродаи Худро, балки хости Фиристандаи Худро иҷро кунам.

Исо мефаҳмонад, ки ӯ ба замин барои иҷро кардани иродаи Худо омада буд, на иродаи худро.

1. «Итоати Масеҳ ба иродаи Худо»

2. "Қудрати таслим кардани иродаи мо ба Худо"

1. Филиппиён 2:5–8

2. Матто 26:39–42

Юҳанно 6:39 Ва иродаи Падаре, ки Маро фиристодааст, ин аст, ки аз ҳар он чи ба Ман ато кардааст, чизе гум накунам, балки онро дар рӯзи охир эҳьё кунам.

Иродаи Падар аз он иборат аст, ки Исо ҳеҷ яке аз чизҳоеро, ки ба ӯ дода шудааст, аз даст надиҳад ва Ӯ онҳоро дар рӯзи охир эҳьё хоҳад кард.

1. Муҳаббат ва вафодории бепоёни Падар

2. Ваъдаи қиёмат дар рӯзи қиёмат

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

2. 1 Таслӯникиён 4:16-17 - Зеро худи Худованд аз осмон бо нидо, бо овози фариштa

ва бо карнаи Худо нозил хоҳад шуд: ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳьё хоҳанд шуд: Он гоҳ мо зиндагон ва бо онҳо дар абрҳо хоҳанд монд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гиранд; ва мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

Юҳанно 6:40 Ва иродаи Фиристандаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро бубинад ва ба Ӯ имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад; ва Ман Ӯро дар рӯзи охир эҳьё хоҳам кард.

Исо мефаҳмонад, ки онҳое ки ба Ӯ имон овардаанд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд дошт ва дар рӯзи охир эҳё мешаванд.

1. Ба Исо имон оваред ва ҳаёти ҷовидонаро соҳиб шавед

2. Ваъдаи қиёмат дар рӯзи қиёмат

1. Румиён 10:9-10 - "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад. ; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад".

Юҳанно 6:41 Он гоҳ яҳудиён аз Ӯ шикоят карданд, зеро ӯ мегуфт: "Ман ноне ҳастам, ки аз осмон нозил шудаам".

Яҳудиён дар ҷавоб ба Исо шикоят карданд, ки нонест, ки аз осмон нозил шудааст.

1. Исо, нони осмон: аз нав кашф кардани мӯъҷизаи муҷассама

2. Ҷавоб додан ба шикоятҳои шубҳа: тасдиқи имони мо ба нони осмон

1. Забур 78:24-25 - Ӯ бар онҳо манн борид, то бихӯранд ва ба онҳо аз донаи осмон дод. Одам аз нони фариштагон хӯрд; Ӯ ба онҳо ғизои фаровон фиристод.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Юҳанно 6:42 Ва онҳо гуфтанд: «Оё ин Исо писари Юсуф нест, ки мо падар ва модарашро мешиносем? Пас чӣ гуна аст, ки ӯ мегӯяд: "Ман аз осмон фуруд омадаам?"

Мардуми шаҳри зодгоҳи Исо аз иддаои Ӯ, ки Ӯ аз осмон фуруд омадааст, дар ҳайрат афтоданд, гарчанде ки волидони заминии Ӯро медонистанд.

1. Исо: Марде аз осмон

2. Асрори шахсияти Исо

1. Юҳанно 3:13 - "Ҳеҷ кас ба осмон надаромадааст, ҷуз он ки аз осмон омадааст, яъне Писари Одам."

2. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва роҳҳои Ман баландтар аст. фикрҳо аз андешаҳои шумо."

Юҳанно 6:43 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба якдигар шикоят накунед».

Исо ба шунавандагонаш дастур медиҳад, ки аз якдигар шикоят накунанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо ба Ӯ таваккал кунем ва шикоят накунем ва шикоят накунем.

2: Исо ба мо таълим медиҳад, ки ба Ӯ имон оварем ва хавотир нашавем ва хавотир нашавем.

1: Филиппиён 4: 6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2: Забур 37: 4-5 "Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба Худованд супоред; ба Ӯ таваккал кунед, ва Ӯ ин корро хоҳад кард."

Юҳанно 6:44 Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман ояд, магар он ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб накунад; ва Ман ӯро дар рӯзи охир эҳьё хоҳам кард.

Худост, ки мардумро ба сӯи худ мекашад ва дар охир зинда месозад.

1: Худо мехоҳад шуморо ба наздикӣ кашад

2: Ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ

1: Isaiah 43:1 - "Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми худ хондаам; ту аз они Ман ҳастӣ. ."

2: Филиппиён 2:13 - "Зеро ки Худо дар шумо амал мекунад, ки ҳам барои ирода ва ҳам аз рӯи хушнудии Ӯ амал кунед".

Юҳанно 6:45 Дар китоби анбиё навишта шудааст: "Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт". Пас, ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифтааст, назди Ман меояд.

Дар порча гуфта мешавад, ки ҳар касе, ки аз Худо шунида ва омӯхтааст, назди Исо меояд.

1: Даъвати Худо барои омадан ба назди Исо

2: Каломи Худоро бишнавед ва омӯзед

1: Ирмиё 31:34 - "Ва онҳо дигар ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим дода, нагӯянд: "Худовандро бишиносед, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурд то калон," мегӯяд Худованд: зеро ки гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

2: Яъқуб 1: 22-25 - "Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт».

Юҳанно 6:46 На ин ки ҳеҷ кас Падарро дидааст, ҷуз он ки аз Худост, Падарро дидааст.

Ин порча ба мо таълим медиҳад, ки ҳеҷ кас Падарро надидааст, ҷуз он ки аз Худост.

1. Худо ғайб ва ғофил аст

2. Тӯҳфаи имон ба Худованд

1. Ишаъё 40:28 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 6:47 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад.

Исо мегӯяд, ки онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд дошт.

1. Исо калиди ҳаёти ҷовидонӣ аст

2. Ба ҳаёти ҷовидонӣ бовар кунед ва ба даст ored

1. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Юҳанно 6:48 Ман он нони ҳаёт ҳастам.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо нони ҳаёт аст, ки ба пайравони Ӯ ғизои рӯҳонӣ ва ғизо медиҳад.

1. Исо: Нони ҳаёт - Бифаҳмед, ки чӣ тавр Исо моро аз ҷиҳати рӯҳонӣ ғизо медиҳад

2. Ҷустуҷӯи қувват ва ғизо дар Исо - Омӯзиши такя ба Исо дар ғизо

1. Ишаъё 55:1-2 - "Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, шароб ва ширро бе пул ва беарзиш харед. Чаро харҷ кунед. пул ба он чизе ки нон нест, ва меҳнати шумо барои он чизе ки қаноат намекунад?»

2. Забур 33:8 - бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; хушо касе, ки ба Ӯ паноҳ мебарад.

Юҳанно 6:49 Падарони шумо дар биёбон манна хӯрданд ва мурданд.

Ин порча ба аҳамияти ғизои рӯҳонӣ таъкид мекунад, зеро танҳо ғизои ҷисмонӣ ба ҳаёти ҷовидонӣ намерасонад.

1: Исо нони абадии ҳаёти мост ва ба воситаи Ӯ мо метавонем ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошем.

2: Мо бояд ғизои рӯҳонӣ биҷӯем, зеро танҳо ғизои ҷисмонӣ моро абадан нигоҳ дошта наметавонад.

1: Матто 4:4 - Аммо ӯ ҷавоб дод: "Навишта шудааст: "Одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд"."

2: Забур 34:8 - "Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯ аст! Хушо касе ки ба Ӯ паноҳ мебарад!"

Юҳанно 6:50 Ин аст ноне ки аз осмон нозил мешавад, то ки одам аз он бихӯрад, ва намирад.

Ин порча дар бораи нони ҳаёте, ки аз осмон фиристода шудааст, сухан меронад, ки ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод.

1. Нони ҳаёт: Зиндагӣ то абад дар ҳузури Худо

2. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ: қабули атои Худо

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Юҳанно 6:51 Ман нони зинда ҳастам, ки аз осмон нозил шуд: ҳар кӣ аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд; ва ноне ки Ман медиҳам, Бадани Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон хоҳам дод. .

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо нони зинда аст, ки аз осмон нозил шудааст ва агар мо аз ин нон бихӯрем, мо то абад зиндагӣ хоҳем кард.

1. Нони ҳаёт: Чӣ тавр Исо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад

2. Хӯрдани Бадани Исо: Ба Ӯ имон овардан чӣ маъно дорад

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 10:9 - «агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт».

Юҳанно 6:52 Яҳудиён бо якдигар баҳс карда, мегуфтанд: «Чӣ тавр Ин Одам метавонад ҷисми Худро ба мо диҳад, то бихӯрем?

Вақте ки Исо гуфт, ки гӯшти Худро барои хӯрдан ба онҳо медиҳад, яҳудиён ошуфта шуданд ва байни худ баҳс карданд.

1. Нони ҳаёт: Даъвати радикалии Исо

2. Асрори Эвхаристӣ: Фаҳмидани атои Исо

1. Ишаъё 55: 1-2 - "Эй ҳар касе, ки ташна аст, ба об биёяд; ва ҳар кӣ пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, шароб ва ширро бе пул ва бе нарх бихар.

2. Матто 26:26-28 - "Вақте ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифт ва баъд аз баракат додан онро пора карда, ба шогирдон дод ва гуфт: "Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст". Ва косаро гирифта, шукрона кард, онро ба онҳо дода, гуфт: «Ҳамаи шумо аз он бинӯшед, зеро ин Хуни Ман аст, ки барои аҳд барои бисьёр касон барои омурзиши гуноҳҳо рехта мешавад. »

Юҳанно 6:53 Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар Бадани Писари Одамро нахӯред ва Хуни Ӯро нахӯред, дар шумо ҳаёт нахоҳед дошт.

Исо ба пайравонаш мегӯяд, ки онҳо бояд бадани Ӯро бихӯранд ва хуни Ӯро бинӯшанд, то дар онҳо ҳаёт дошта бошанд.

1. Нони ҳаёт: Тафтиши маънои суханони Исо дар Юҳанно 6:53

2. Ҳаёти ҷовидонии мо: Гирифтани атои Исо ба воситаи ҷисм ва хуни Ӯ

1. 1 Қӯринтиён 11:23-26 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. Ҳизқиёл 16:6 - Худо ваъда медиҳад, ки манбаи ҳаёт барои Исроил хоҳад буд

Юҳанно 6:54 Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро менӯшад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад; ва дар рӯзи охир ӯро эҳьё хоҳам кард.

Исо ба онҳое, ки ба Ӯ имон овардаанд ва гӯшту хуни Ӯро мехӯранд, ҳаёти ҷовидонӣ пешкаш мекунад.

1. Ба қудрати қурбонии Исо барои таъмини ҳаёти ҷовидонӣ бовар кунед.

2. Бо донише зиндагӣ кунед, ки Исо моро дар рӯзи охир эҳё хоҳад кард.

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 10:9 - «Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки «Исо Худованд аст» ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт».

Юҳанно 6:55 Зеро ки ҷисми Ман гӯшт аст, ва хуни Ман шаробе аст.

Ин порча аз Юҳанно 6:55 таъкид мекунад, ки Исо манбаи ғизо ва ғизои ҳақиқии имондорон аст.

1: Исо Манбаи ҳаёт аст - Юҳанно 6:55

2: Нони ҳаёт - Юҳанно 6:55

1: Ишаъё 55:1-3 - Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биравед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед.

2: Матто 4:4 - Исо ҷавоб дод: «Навишта шудааст: "Одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд"».

Юҳанно 6:56 Ҳар кӣ Бадани Маро бихӯрад ва Хуни Маро менӯшад, дар Ман сокин аст, ва Ман дар вай.

Ин порча мефаҳмонад, ки касе ки бадани Исоро мехӯрад ва хуни Ӯро менӯшад, дар Ӯ сокин хоҳад шуд ва ӯ дар онҳо.

1. Исо манбаи ҳаёти мост - Юҳанно 6:56

2. Дар Масеҳ бимонед - Юҳанно 6:56

1. Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед.

2. Ғалотиён 2:20 - Ман бо Масеҳ маслуб шудаам, аммо ман зиндаам; лекин на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва он ҳаёте ки ҳоло ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунам, ба василаи имони Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам.

Юҳанно 6:57 Чӣ тавре ки Падари Ҳай Маро фиристод, ва Ман ба воситаи Падар зиндагӣ мекунам; ончунон ҳар кӣ Маро бихӯрад, ба василаи Ман зиндагӣ хоҳад кард.

Ин порча муҳимияти бо Исо зиндагӣ карданро таъкид мекунад, зеро Исо ба воситаи

Падар зиндагӣ мекунад.

1. «Зиндагӣ ба воситаи Исо: Сарчашмаи ҳаёти мо»

2. "Хӯрдани нони ҳаёт: зиндагӣ ба воситаи Исо"

1. Румиён 6:4-5 - "Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем: чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем. агар мо дар мисоли марги Ӯ кошта шуда бошем, мо низ дар мисоли эҳёи ӯ хоҳем буд».

2. Қӯлассиён 3:1-4 - "Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Муҳаббати худро ба чизҳои болотар гузоред, на ба чизҳои рӯи замин. Зеро. шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст: Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд».

Юҳанно 6:58 Ин ҳамон ноне аст, ки аз осмон нозил шуд: на ончунон, ки падарони шумо манн хӯрда, мурданд; ҳар кӣ аз ин нон бихӯрад, то абад зинда хоҳад монд.

Ин порча ба нони ҳаёте дахл дорад, ки Исо ба онҳое ки ба Ӯ имон овардаанд, пешкаш мекунад ва он ҳаёти ҷовидонӣ меорад.

1 - Зиндагӣ бо имон: Чӣ тавр Исо ҳаёти ҷовидонаро пешкаш мекунад

2 - Хӯрдани нони ҳаёт: чӣ гуна ҳаёти ҷовидонаро ба даст овард

1 - Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2 - Румиён 10: 9 - "То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт".

Юҳанно 6:59 Ин суханонро Ӯ дар куништ, вақте ки дар Кафарнаҳум таълим медод, гуфт.

Исо дар куништ дар Кафарнаҳум таълим медод.

1. Таълимоти Исо дар куништ қудрати Ӯро ҳамчун Устод ва Роҳнамо нишон медиҳанд.

2. Мо метавонем аз Исо ёд гирем, ки чӣ тавр Навиштаҳоро дар ҳаёти худ дуруст истифода барем.

1. Матто 5:17-20 "Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва анбиёро барҳам диҳам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои иҷро кардани онҳо омадаам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин гузарад. , на заррае, на нуқтае, аз Таврот то он даме ки ҳама чиз иҷро шавад, намегузарад.Бинобар ин ҳар кӣ яке аз хурдтарин аҳкомро сабук карда, ба дигарон низ ҳамин корро таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, аммо ҳар кӣ онҳоро ба ҷо меорад ва таълим медиҳад, ки дар Малакути Осмон бузург номида хоҳанд шуд, зеро ба шумо мегӯям, агар адолати шумо аз шариатдонон ва фарисиён зиёд набошад, шумо ҳаргиз ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд.

2. Ба Қӯлассиён 3:16 Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

Юҳанно 6:60 Бисёре аз шогирдони Ӯ инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани сахт аст; ки онро мешунавад?

Пас аз он ки Исо дар бораи зарурати хӯрдани гӯшти Ӯ ва нӯшидани хуни ӯ сухан ронд, бисёре аз шогирдонаш дар фаҳмидани ин сухан душворӣ кашиданд ва бо нобоварӣ ҷавоб доданд.

1. Таълимоти Исо барои шунидан ва фаҳмидан аст, ҳатто агар фаҳмидани онҳо душвор бошад.

2. Суханони Исо қудрат доранд, ки ҳаёти моро тағир диҳанд, агар мо онҳоро гӯш кунем.

1. Матто 11:28-29 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон олӣ бошад, агар чизе шоистаи таъриф бошад, фикр кунед дар бораи ин чизҳо.

Юҳанно 6:61 Вақте ки Исо дар дили худ донист, ки шогирдонаш дар ин бора шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо ба васваса меандозад?

Исо аз шогирдонаш пурсид, ки оё суханони ӯ боиси хафа шудани онҳо шуда истодааст?

1. Муҳаббати Исо ба шогирдонаш: Мулоҳиза дар бораи Юҳанно 6:61

2. Чӣ тавр ба суханони хафакунанда ҷавоб додан мумкин аст: Дарси Юҳанно 6:61

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Юҳанно 6:62 Агар Писари Одамро бубинед, ки ба он ҷое ки пештар буд, боло меравад?

Ин порча дар бораи осмони Исо ва оқибатҳои бозгашти ӯ сухан меронад.

1: Исо бармегардад - Даъват барои омодагӣ

2: Баландшавии Исо - Ин барои мо чӣ маъно дорад

1: Аъмол 1:11 - "Ҳамон Исо, ки аз шумо ба осмон гирифта шудааст, ҳамон тавре ки шумо дидаед, ки ба осмон меравад, бармегардад".

2: Қӯлассиён 3:1–4 - "Аз он вақт инҷониб, шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, дилҳои худро ба чизҳои болотар гузоред, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи заминӣ. Зеро ки шумо мурд, ва ҳаёти шумо ҳоло бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст: Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд».

Юҳанно 6:63 Рӯҳ зинда мекунад; Аз ҷисм фоидае нест: суханоне ки ба шумо

мегӯям, рӯҳ ва ҳаёт мебошанд.

Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, ҷисм фоида надорад. Суханони Исо рӯҳанд ва ҳаёт мебахшанд.

1. Қудрати Каломи Худо - Чӣ тавр суханони Исо ҳаёт ва дигаргунӣ меоранд.

2. Муҳимияти Рӯҳ - Чӣ гуна рӯҳ ҳаёт мебахшад ва ба мо қувват мебахшад.

1. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

2. Ҳизқиёл 37:3-5 - "Ӯ аз ман пурсид: "Писари Одам, оё ин устухонҳо зиндаанд?" Гуфтам: «Эй Парвардигори бузург! Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Ба ин устухонҳо нубувват кун ва ба онҳо бигӯ: "Устаҳон хушк, каломи Худовандро бишнав! Худованди Олам ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: Ман нафаси шуморо дарун хоҳам кард, ва шумо зинда хоҳед шуд“».

Юҳанно 6:64 Аммо баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон намеоваранд. Зеро ки Исо аз аввал медонист, ки онҳо киҳоянд, ки имон наовардand ва кӣ ба Ӯ хиёнат кунад.

Исо аз аввал медонист, ки кӣ ба Ӯ имон меорад ва кӣ ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Вафодории Исо - Исо медонист, ки кӣ ба Ӯ бовар мекунад ва бо вуҷуди тарси хиёнат содиқ мемонад.

2. Қудрати Исо - Исо қудрат дошт, ки ба оянда нигоҳ кунад ва бидонад, ки кӣ дар паҳлӯи Ӯ хоҳад буд ва кӣ ба муқобили Ӯ мебарояд.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Юҳанно 6:65 Ва Ӯ гуфт: «Бинобар ин ба шумо гуфтам, ки ҳеҷ кас наметавонад

назди Ман биёяд, магар ин ки аз Падари Ман ба вай ато нагардида бошад».

Ҳеҷ кас наметавонад назди Исо биёяд, агар аз ҷониби Худои Падар иҷозат набошад.

1. Ба даст овардани наҷоти ҳақиқӣ: такя ба роҳнамоии Худо

2. Файзи Падар: Умеди ягонаи мо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Румиён 11:36 - Зеро ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Юҳанно 6:66 Аз он вақт инҷониб бисёре аз шогирдонаш баргаштанд ва дигар бо Ӯ роҳ нарафтанд.

Бисёре аз шогирдони Исо баъд аз он ки ӯ таълимоти душвор дод, ӯро тарк карданд.

1. «Рохи душвори шогирдй».

2. "Мушкилоти пайравӣ ба Исо"

1. Матто 8:19-22 - Даъвати Исо ба шогирд барои пайравӣ ба ӯ

2. Луқо 14:25-33 - Таълимоти Исо дар бораи арзиши шогирдӣ

Юҳанно 6:67 Он гоҳ Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо низ меравед?

Исо аз дувоздаҳ шогирд пурсид, ки оё онҳо мисли дигарон ӯро тарк карданӣ мешаванд?

1. Вақте ки Ӯ саволҳои душвор медиҳад, аз Исо таслим нашавед.

2. Вақте ки шумо озмуда мешавед, бо Исо устувор бошед.

1. Ибриён 10:23 - Биёед иқрор шудани умеди худро бе тардид нигоҳ дорем, зеро Он ки ваъда додааст, амин аст.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст.

Юҳанно 6:68 Шимъӯни Петрус ба Ӯ ҷавоб дод: «Худовандо! Мо назди кӣ биравем? Ту суханони ҳаёти ҷовидонӣ дорӣ.

Шимъӯни Петрус садоқати худро ба Исо эълон карда, аз Ӯ мепурсад, ки барои ҳаёти ҷовидонӣ боз ба кӣ муроҷиат карда метавонанд.

1. "Садоқати бепоён: Нигоҳе ба ӯҳдадории Петрус ба Исо"

2. "Суханҳои ҳаёти ҷовидонӣ: Чаро мо ба Исо муроҷиат мекунем"

1. Румиён 10:8-13 - Зеро "ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт".

2. Матто 16:13-20 - Исо аз шогирдонаш мепурсад, ки мардум Ӯро кист, ва Петрус ҷавоб медиҳад: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

Юҳанно 6:69 Ва мо имон дорем ва боварӣ дорем, ки Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ.

Шогирдонаш Исоро ҳамчун Масеҳ, Писари Худои Ҳай тасдиқ мекунанд.

1. Бори дигар тасдиқ кардани Исо ҳамчун Масеҳ: Боварӣ ба кор ва қудрати Ӯ

2. Донистани Исо ҳамчун Писари Худо: Калиди ҳаёти ҷовидонӣ

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Матто 16:13-17 - Вақте ки Исо ба минтақаи Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдонаш пурсид: «Мардум Маро Писари Одам, кист, мегӯянд?» Пас, онҳо гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда, баъзеҳо Илёс ва баъзеҳо Ирмиё ё яке аз пайғамбарон». Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро киста мегӯед?» Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ». Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯни Бар-Юнус, зеро ки инро ба ту на ҷисм ва ҳам хун ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст».

Юҳанно 6:70 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё Ман шуморо дувоздаҳ нафар интихоб накардаам, ва яке аз шумо иблис аст?

Исо аз дувоздаҳ шогирд пурсид, ки оё онҳоро интихоб кардааст ё не ва ба онҳо хотиррасон кард, ки яке аз онҳо иблис аст.

1. Исо моро бодиққат интихоб мекунад, аммо мо бояд ҳамеша аз таъсири иблис дар ҳаёти мо эҳтиёт бошем.

2. Муҳаббати Исо ба мо чунон бузург аст, ки ӯ моро интихоб кард, ҳатто вақте медонист, ки яке аз мо иблис хоҳад буд.

1. 1 Петрус 5:8-9 - «Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед, дар имон устувор бошед...».

2. Эфсӯсиён 6:11-13 - «Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қуввахои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем».

яке аз дувоздаҳ буд, ки Ӯро таслим мекард .

Исо ошкор кард, ки яке аз дувоздаҳ шогирдаш, Яҳудои Исқарют ба ӯ хиёнат мекунад.

1. Чӣ тавр ба Худо дар замонҳои хиёнат содиқ будан мумкин аст

2. Муҳимияти риояи ӯҳдадориҳо

1. Забур 119:63 - Ман шарики ҳамаи онҳое ҳастам, ки аз Ту метарсанд, ва аз онҳое

ки аҳкоми Туро риоят мекунанд.

2. Матто 26:45 - Он гоҳ назди шогирдони Худ омада, ба онҳо гуфт: «Акнун бихобед ва истироҳат кунед: инак, соат наздик аст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон таслим карда мешавад».

Юҳанно 7 ташрифи Исоро ба Иди хаймаҳо дар Ерусалим, баҳсҳои баъдӣ дар бораи таълимоти Ӯ ва ақидаҳои гуногун дар бораи шахсияти Ӯ тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо дар атрофи Ҷалил ҳаракат карда, аз Яҳудия дурӣ ҷӯяд, зеро пешвоёни яҳудӣ дар он ҷо фурсати куштани Ӯро меҷустанд. Аммо, вақте ки иди хаймаҳои яҳудиёни яҳудӣ наздик буд, бародаронаш ба Ӯ пешниҳод карданд, ки ошкоро ба Яҳудия равад, то шогирдонаш корҳои Ӯро бубинанд. Исо ҷавоб дод, ки вақти Ӯ ҳанӯз пурра фаро нарасидааст, аммо вақти онҳо ҳамеша дуруст аст ва пас аз рафтани онҳо танҳо боло мерафт (Юҳанно 7:1-10).

Сархати 2: Дар давоми ид яҳудиён Ӯро меҷустанд, дар бораи Ӯ тахмин мезаданд, вале аз тарси роҳбарон касе дар бораи Ӯ ошкоро сухан намегуфт. Дар нимаи ид Исо ба ҳавлиҳои маъбад баромад, ба таълим додан шурӯъ кард, ки бисёриҳоро дар ҳайрат монда буданд, ки чӣ тавр Ӯ Навиштаҳоро бидуни омӯхтани онҳо медонад. Дар ҷавоб, Ӯ қайд кард, ки таълим аз ҷониби Худои Падар аст, на худи ҳар кӣ ихтиёр мекунад, иродаи Худоро иҷро кунад, мефаҳмад, ки оё таълим аз ҷониби Худост ё аз рӯи салоҳият гап мезананд, ки фарисиён ва саркоҳинон, ки посбонони маъбад мефиристанд, ӯро дастгир карданд, аммо касе ӯро дастгир накардааст, зеро соаташ фаро расида буд. ҳанӯз наомадааст (Юҳанно 7:11-30).

Сархати 3: Дар рӯзи охирини ид Исо истода, бо овози баланд гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман биёяд ва бинӯшад. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки Навиштаҳо гуфтааст, ки дарёҳо аз даруни онҳо оби зинда ҷорист». Ин Рӯҳи зикршуда, ки ба Ӯ имон овардаанд, ки баъдтар барои Рӯҳ қабул карда мешуданд, дода нашуда буд, зеро Исо ҳанӯз ҷалол наёфта буд, ки боиси тафриқа дар байни мардум баъзеҳо мегуфтанд: «Ӯ пайғамбар аст», дигарон «Ӯ Масеҳ аст» ва дигарон аз эҳтимоли ба охир расидани Масеҳ аз Ҷалил шубҳа мекарданд. бо Ниқӯдимус Ӯро аз маҳкумияти ошкоро дифоъ мекард, бидуни шунидани дифоъ аз рӯи қонун, боиси тамасхури минбаъдаи ҳамсолонаш, ки ҳар як ба хона бармегардад, аз кор ронда мешавад (Юҳанно 7:31-53).

Юҳанно 7:1 Баъд аз ин Исо дар Ҷалил роҳ мерафт, зеро ки дар яҳудиён рафтор кардан намехост, зеро яҳудиён мехостанд Ӯро бикушанд.

Исо аз яҳудиён дар Ҷалил канорагирӣ кард, зеро онҳо мехостанд Ӯро бикушанд.

1: Муҳофизати Худо ҳамеша барои мо аст, новобаста аз вазъият.

2: Новобаста аз он ки мо бо мухолифат дучор мешавем, набояд ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳем.

1: Забур 23:4 "Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд."

2: Масалҳо 3: 5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

Юҳанно 7:2 Иди хаймаҳои яҳудиён наздик буд.

Дар рӯзи иди хаймаҳои яҳудиён Исо ба Ерусалим мерафт.

1. Муҳаббати Исо ба халқаш: Чӣ тавр Исо муҳаббати худро бо рафтан ба Ерусалим дар иди хаймаҳо нишон дод

2. Итоат ба Худо: Муҳимияти итоати Худо ҳатто вақте ки душвор аст

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Матто 28:20 - "Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам".

Юҳанно 7:3 Бародаронаш ба Ӯ гуфтанд: «Аз ин ҷо рафта, ба Яҳудо рав, то ки шогирдонат низ корҳоеро, ки ту мекунӣ, бубинанд».

Бародарони Исо ӯро ташвиқ карданд, ки Ҷалилро тарк карда, ба Яҳудия равад, то шогирдонаш мӯъҷизаҳоеро, ки ӯ нишон медод, бубинанд.

1. Қувваи имон: Омӯзиши бовар кардан ба мӯъҷизаҳо

2. Иҷрои иродаи Падар: Чӣ тавр Исо ба маслиҳати бародаронаш итоат кард

1. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро

тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

2. Юҳанно 14:12-14 - «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам. Ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, Ман инро хоҳам кард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад. Агар аз номи ман чизе пурсед, ман онро иҷро мекунам».

Юҳанно 7:4 Зеро касе нест, ки дар ниҳон коре кунад, ва худаш мекӯшад, ки ошкоро шинохта шавад. Агар ин корҳоро кунӣ, худро ба ҷаҳон нишон деҳ.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки дар назди омма корҳои нек кунем, то дигарон низ ба ин кор ташвиқ карда шаванд.

1. Дар назди омма некӣ кардан: Ба ҷаҳон нишон диҳед, ки чӣ тавр пайравии Исо метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Қудрати хидмат: Тағйирот дар ҳаёти дигарон

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Ғалотиён 6:9 - «Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем».

Юҳанно 7:5 Зеро ки бародаронаш низ ба Ӯ имон наоварданд.

Гузариш: Гарчанде ки Исо дар зодгоҳаш Носира мӯъҷизаҳои зиёде нишон дода буд, бародаронаш ба ӯ имон наоварданд (Юҳанно 7:5).

Бо вуҷуди мӯъҷизаҳои зиёде, ки ӯ карда буд, Исоро оилааш қабул накард.

1. Эътироф кардани иродаи Худо дар вазъиятҳои душвор: Намунаи Исо

2. Қувваи имон бо вуҷуди беимонӣ: Қиссаи Исо ва бародаронаш

1. Ишаъё 53:1 - "Кӣ ба паёми мо имон овард ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?"

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Юҳанно 7:6 Исо ба онҳо гуфт: «Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин вақти шумо ҳамеша тайёр аст».

Исо ба мо таълим медиҳад, ки вақти мо бояд дар хизмати Худо бошад.

1: Вақти мо атои Худост ва он бояд барои хидмат ба Ӯ истифода шавад.

2: Мо даъват шудаем, ки вақт ва захираҳои худро ба Худо ва Малакути Ӯ бахшем.

1: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худо ва Падарро шукр гӯед.

2: Эфсӯсиён 5:15-16 - Пас, нигоҳ кунед, ки шумо бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун доно, ва вақтро сарфа кунед, зеро ки айём шарир аст.

Юҳанно 7:7 Ҷаҳон наметавонад аз шумо нафрат кунад; балки аз ман нафрат мекунад, зеро ки дар бораи он шаҳодат медиҳам, ки аъмоли он бад аст.

Ҷаҳон аз Исо нафрат мекунад, зеро шаҳодате ки Ӯ дар бораи корҳои бади ҷаҳон медиҳад.

1. Дар вазъиятҳои номусоид шаҳодат додан - Юҳанно 7:7

2. Арзиши устувор дар имон - Юҳанно 7:7

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. 1 Юҳанно 5:19 - Мо медонем, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери назорати иблис аст.

Юҳанно 7:8 Шумо ба ин ид биравед: Ман ҳанӯз ба ин ид намеравам, зеро вақти Ман ҳанӯз пурра нашудааст.

Юҳанно 7:8 ба мо таълим медиҳад, ки пурсабр бошем ва интизор шавем, ки вақти муносиб барои амал кардани мо фаро мерасад.

1: Сабр фазилат аст - Юҳанно 7:8

2: Вақти Худо комил аст - Юҳанно 7:8

1: Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

2: Воиз 3:1-8 - Ҳар чизе барои ҳар як мақсад дар зери осмон вақт ва вақт дорад: вақти таваллуд кардан ва вақти мурдан; вақти шинондан ва вақти чидан кардани он чи шинонда шудааст.

Юҳанно 7:9 Вақте ки Ӯ ин суханонро ба онҳо гуфт, дар Ҷалил монд.

Исо дар Ҷалил ба мардум сухан гуфт ва баъд дар он минтақа монд.

1. Итоати Исо ба нақшаи Худо: Намунаи будубоши Исо дар Ҷалил

2. Қувваи Калом: Чӣ тавр Суханронии Исо дар бораи амалҳояш огоҳӣ медод

1. Матто 4:23-24 - Ва Исо дар тамоми Ҷалил гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар гуна бемориро дар байни мардум шифо медод.

2. Юҳанно 9:4 - Ман бояд корҳои Фиристандаи Худро иҷро кунам, дар ҳоле ки рӯз аст: шаб фаро мерасад, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад.

Юҳанно 7:10 Аммо, вақте ки бародаронаш рафтанд, Ӯ низ ба ид рафт, на ошкоро, балки пинҳонӣ.

Юҳанно вазифаи худро дар назди Худо ба хотир меорад ва ба зиёфат меравад, аммо инро оқилона мекунад.

1. Вазифаи мо дар назди Худо: Ҳатто дар пинҳонӣ

2. Зиндагии оқилона барои иҷрои ӯҳдадориҳои худ

1. Масалҳо 16:2 Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст; аммо Худованд рӯҳҳоро вазн мекунад.

2. Матто 6:4-6 «Бинобар ин мисли онҳо нашавед. Зеро ки Падари шумо пеш аз он ки шумо аз Ӯ талаб кунед, медонад, ки шумо ба чизҳое ниёз доред. Пас, ҳамин тавр дуо гӯед: Падари мо, ки дар осмон аст, исми Ту муқаддас бод. Салтанати шумо биёяд. Иродаи Ту дар замин, чунон ки дар осмон ба амал меояд.

Юҳанно 7:11 Он гоҳ яҳудиён дар ид Ӯро ҷустуҷӯ карда, гуфтанд: «Ӯ куҷост?

Яҳудиён дар ид Исоро ҷустуҷӯ мекарданд.

1: Исо ҳамеша дар назди мост, ҳатто вақте ки мо Ӯро ёфта наметавонем.

2: Мо бояд дар ҳар лаҳзаи ҳаёти худ Исоро ҷӯем.

1: Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед."

2: 1 Вақоеънома 16:11 - "Худованд ва қуввати Ӯро биҷӯед; ҳамеша ҳузури Ӯро биҷӯед!"

Юҳанно 7:12 Ва дар миёни мардум дар бораи Ӯ шикваҳои зиёд ба амал омад, зеро баъзеҳо мегуфтанд: «Ӯ одами некӯ аст, ва баъзе мегуфтанд: «Не; вале вай мардумро фиреб медихад.

Одамон дар бораи Исо шикоят мекарданд, баъзеҳо мегуфтанд, ки Ӯ одами хуб аст ва дигарон мегуфтанд, ки Ӯ онҳоро фиреб медиҳад.

1. Муҳаббати Худо: дидани Исо бо чашми имон

2. Қудрати сухан: Ҳақиқат ва фиреб

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

17 Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

2. Яъқуб 3:5-6 - Ҳамин тавр, забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт!

6 Ва забон оташест, ҷаҳони шарорат аст: забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва оташи дӯзах фурӯзон мешавад.

Юҳанно 7:13 Аммо ҳеҷ кас аз тарси яҳудиён дар бораи Ӯ ошкоро сухан нагуфт.

Ин порча хатари ошкоро гуфтан дар бораи Исоро таъкид мекунад, зеро яҳудиён дар бораи ӯ назари манфӣ доштанд.

1: Худо ба мо далерӣ медиҳад, ки дар бораи Исо ошкоро ва далерона гап занем, сарфи назар аз тарси он ки дигарон чӣ фикр мекунанд.

2: Ҳатто вақте ки ихтилофҳо бар зидди мо ҳастанд, мо бояд дар имони худ ба Исо устувор истодаем.

1: Аъмол 4:19-20 - «Лекин Петрус ва Юҳанно ба онҳо ҷавоб дода, гуфтанд: «Оё шумо ҳукм кунед, ки оё дар назари Худо дуруст аст, ки ба шумо аз Худо дида бештар гӯш диҳем? Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва шунидаем, бигӯем».

2: Матто 10:32-33 - «Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард».

Юҳанно 7:14 Дар миёни ид Исо ба маъбад даромада, таълим медод.

Исо дар миёнаи ид ба маъбад рафта, таълим медод.

1. Қудрати таълимоти Исо

2. Уҳдадории Исо ба рисолати худ

1. Ишаъё 55:11, "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Матто 9:35, «Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар дардро шифо медод».

Юҳанно 7:15 Ва яҳудиён дар тааҷҷуб афтода, гуфтанд: «Аз куҷо Ӯ ҳарфҳоро медонад, дар ҳоле ки ҳеҷ гоҳ нахондааст?

Яҳудиён аз қобилияти фаҳмидан ва таълим додани Исо дар ҳайрат монданд, гарчанде ки ӯ расман таълим нагирифта буд.

1. Қудрати каломи Худо барои тағир додани ҳаёт

2. Муҳимияти эътирофи потенсиал дар дигарон

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Юҳанно 7:16 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълимоти Ман аз они Ман нест, балки аз они Фиристандаи Ман аст».

Аз Исо дар бораи таълимоти Ӯ пурсиданд ва Ӯ ҷавоб дод, ки ин аз Падараш омадааст.

1. Ҳокимияти таълимоти Исо

2. Сарчашмаи таълимоти Исо

1. Матто 28:18-20 - "Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: "Тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар таъмид диҳед ва Писар ва Рӯҳулқудсро таълим дода, онҳоро таълим медиҳам, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Юҳанно 14:26 - "Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард".

Юҳанно 7:17 Ҳар кӣ иродаи Ӯро ба ҷо оварад, вай дар бораи таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост ё ман аз худам мегӯям.

Ин порча моро бармеангезад, ки иродаи Худоро ҷӯем, то таълимоти Ӯро фаҳмем.

1. Иродаи Худоро биҷӯед ва ҳақиқати таълимоти Ӯро дарк кунед

2. Иродаи Худоро аз ҳама чиз болотар гузоред ва ҳикмати Ӯро омӯзед

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад».

Юҳанно 7:18 Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро меҷӯяд; лекин ҳар кӣ ҷалоли Ӯро, ки Фиристандаи Худро меҷӯяд, вай ҳақ аст, ва дар вай ноинсофӣ нест.

Ин порча аҳамияти ҷустуҷӯи ҷалоли Худоро ба ҷои ҷустуҷӯи ҷалоли шахсӣ таъкид мекунад.

1: Ба ҷои худат ҷалоли Худоро биҷӯед

2: Дар ҷустуҷӯи ҷалоли Худо ҳеҷ чизи ноинсоф нест

1: Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ,

балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

Юҳанно 7:19 Оё Мусо ба шумо шариат надодааст, лекин ҳеҷ яке аз шумо шариатро риоят намекунад? Чаро маро куштанӣ ҳастед?

Исо мепурсад, ки чаро сарварони яҳудӣ кӯшиш мекунанд, ки ӯро бикушанд, гарчанде ки онҳо қонуни Мусоро доранд.

1. Риёкорӣ дар кӯшиши куштани Исо - Баррасии амалҳои мо дар партави қонуни Мусо.

2. Ягона будани Исо - Баррасии ягонагии Исо дар муқоиса бо шариати Мусо.

1. Матто 5:17 - «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ё анбиёро барҳам диҳам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои иҷрои онҳо омадаам».

2. Яъқуб 2:10 - «Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст».

Юҳанно 7:20 Мардум дар ҷавоб гуфтанд: «Ту дев дорӣ; кӣ мехоҳад туро бикушад?

Мардум Исоро ба сабаби таълимоташ пурсиш карданд ва онҳо ӯро дар доштани шайтон айбдор карданд.

1: Таълимоти Исо чунон радикалӣ ва инқилобӣ буд, ки мардум онҳоро дарк карда наметавонистанд ва аз ин рӯ, Ӯро дар гирифтори шайтон айбдор карданд.

2: Мо бояд ҳамеша ба ҳақиқат кушода бошем, ҳатто агар қабул кардан душвор бошад ҳам, зеро имони мо бояд ба қадри кофӣ қавӣ бошад, ки онро идора кунад.

1: Юҳанно 8:32, "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард."

2: Юҳанно 14:6, "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман".

Юҳанно 7:21 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман як кор кардам, ва ҳама дар тааҷҷуб ҳастед».

Исо гуфт, ки Ӯ як кореро анҷом додааст ва мардум дар ҳайрат монданд.

1. Кори Исо: мӯъҷизаи ҳайратангез

2. Аҳиби кори Худо дар ҳаёти мо

1. Ибриён 2:3-4 "Чӣ гуна мо раҳо хоҳем шуд, агар мо ба ин наҷоти бузург беэътиноӣ кунем, ки он дар аввал аз ҷониби Худованд гуфта шуда буд ва аз шунидани Ӯ ба мо тасдиқ карда шуд; Худо низ ба онҳо шаҳодат медиҳад, ҳам бо аломот ва мӯъҷизот, ва бо мӯъҷизаҳои гуногун ва инъомҳои Рӯҳулқудс мувофиқи хости худ?»

2. Аъмол 2:22 «Эй мардони Исроил, ин суханонро бишнавед: Исои Носирӣ, марде ки аз ҷониби Худо дар миёни шумо бо мӯъҷизот, мӯъҷизот ва аломот писандида буд, ки Худо ба воситаи ӯ дар миёни шумо ба амал овард, чунон ки шумо низ медонед. ».

Юҳанно 7:22 Пас, Мусо ба шумо хатна дод; (на барои он ки ин аз Мусо, балки аз падарон аст;) ва шумо дар рӯзи шанбе одамро хатна мекунед.

Дар порча муҳокима карда мешавад, ки чӣ тавр Мусо ба исроилиён хатнаро дод, на аз сабаби қудрати худ, балки барои он ки ин коре буд, ки аҷдодони исроилиён амал мекарданд.

1. Муҳимияти гиромидошти ниёгон ва анъанаҳои онҳо.

2. Ҳокимияти Худо аз ҳама қудрати инсонӣ бузургтар аст.

1. Такрори Шариат 10:16 - "Пас, пӯсти суннати дили худро хатна кунед, ва дигар гарданбанд нашавед".

2. Забур 78:5-7 - "Зеро ки Ӯ дар Яъқуб шаҳодате муқаррар кард ва дар Исроил шариат муқаррар кард, ки онро ба падарони мо амр фармуд, то ки онҳоро ба фарзандони худ маълум кунанд: То насли оянда онҳоро бишносад, Ҳатто кӯдаконе ки бояд таваллуд шаванд, ки бояд бархоста, онҳоро ба фарзандони худ эълон кунанд, то ки ба Худо умед баста, аъмоли Худоро фаромӯш накунанд, балки

аҳкоми Ӯро риоя кунанд».

Юҳанно 7:23 Агар касе дар рӯзи шанбе хатна бигирад, то ки шариати Мусо вайрон нашавад; Оё шумо ба Ман хашмгинед, ки дар рӯзи шанбе одамро шифо додаам?

Исо амалҳои шифобахшии Худро дар рӯзи шанбе ҳимоя карда, аз мардум мепурсад, ки чаро онҳо хашмгин мешаванд, агар Ӯ коре мекунад, ки қонунҳои Мусо иҷозат додаанд.

1. "Исо ва рӯзи шанбе: Намунаи итоаткорӣ ба аҳкоми Худо"

2. «Исо ва рӯзи шанбе: Табиби дилсӯз»

1. Матто 12:1-14 - Аз Исо пурсида мешавад, ки шогирдонаш дар рӯзи шанбе галла мечинанд

2. Такрори Шариат 5:12-15 - Фармони Худо дар бораи риоя кардани рӯзи шанбе

Юҳанно 7:24 Аз рӯи намуди зоҳирӣ ҳукм накунед, балки аз рӯи адолат доварӣ кунед.

Исо моро ташвиқ мекунад, ки на аз рӯи намуди зоҳирӣ қарор қабул кунем.

1. Бо адолат доварӣ кардан - Юҳанно 7:24

2. Дидани берун аз рӯи замин - Юҳанно 7:24

1. Масалҳо 16:2 - "Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад".

2. Қӯлассиён 3:12 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуб, дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед».

Юҳанно 7:25 Баъзе аз сокинони Ерусалим гуфтанд: «Оё Ӯ ҳамон нест, ки Ӯро куштан мехоҳанд?

Баъзе аз мардуми Ерусалим пурсиданд, ки оё он шахсе, ки онҳо мехостанд бикушанд, ҳузур доранд?

1. Чӣ тавр мо боварӣ дошта метавонем, ки мо ба иродаи Худо пайравӣ мекунем, на ба иродаи инсон?

2. Вақте ки мо дар байни вазъияте дучор мешавем, ки ба назари эътиқоди мо мухолиф аст, чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст?

1. Матто 22:36-40 - "Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?" Ва ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст хоҳӣ дошт; Ин аст ҳукми бузург ва муҳимтарин; дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро дӯст бидор". Ба ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё вобаста аст“».

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

Юҳанно 7:26 Аммо инак, Ӯ далерона сухан мегӯяд, ва онҳо ба Ӯ чизе намегӯянд. Оё ҳокимон дар ҳақиқат медонанд, ки ин худи Масеҳ аст?

Хулоса - Исо дар назди мардум далерона сухан гуфт ва бо вуҷуди он ки ҳокимон медонистанд, ки ӯ Масеҳ аст, онҳо хомӯширо ихтиёр карданд.

1. Далерии Исо барои гуфтани ҳақиқат дар муқобили мухолифат.

2. Оқибатҳои интихоби хомӯшӣ дар баробари ҳақиқат.

1. Матто 10:32-33 - "Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари Худро, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар назди Падари Худ дар осмониамро инкор хоҳам кард".

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Юҳанно 7:27 Аммо мо медонем, ки Ӯ аз куҷост, лекин вақте ки Масеҳ меояд, ҳеҷ кас намедонад, ки Ӯ аз куҷост.

Ин порча нишон медиҳад, ки ҳеҷ кас намедонад, ки вақте ки Исо меояд, аз куҷо меояд.

1. Асрори Исо: Омузиши номаълум

2. Қувваи имон: имон овардан ба ғайб

1. Ишаъё 40:13 - Кӣ Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст, ё мушовири Ӯ буданаш ӯро таълим додааст?

2. Луқо 17:20-21 - Ва ҳангоме ки аз фарисиён талаб карда шуд, ки Малакути Худо кай фаро мерасад, Ӯ ба онҳо ҷавоб дода, гуфт: «Малакути Худо бо мушоҳида намеояд; онҳо низ нагӯянд: "Инак, дар ин ҷо!" ё инак, он ҷо! зеро инак, Малакути Худо дар дохили шумост.

Юҳанно 7:28 Он гоҳ Исо дар маъбад, вақте ки таълим медод, нидо карда, гуфт: «Шумо Маро мешиносед ва аз куҷо буданамро медонед; ва Ман аз Худ наомадаам, балки Фиристандаи Ман ҳақ аст, ки Ӯро намешиносед».

Исо дар маъбад таълим дода, эълон кард, ки ӯро Худо фиристодааст ва мардум шахсияти ҳақиқии Худоро намедонанд.

1. Вазифа ва таълимоти Исо аз ҷониби Худо буд, на аз худи ӯ.

2. Мо бояд ҳақиқати Худоро эътироф кунем ва кӯшиш кунем, ки онро дарк кунем.

1. Юҳанно 8:12, "Исо боз ба онҳо сухан ронда, гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман равад, дар зулмот нахоҳад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд".

2. Забур 33:8, «Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст! Хушо касе ки ба ӯ паноҳ мебарад!»

Юҳанно 7:29 Аммо Ман Ӯро мешиносам, зеро ки Ман аз Ӯ ҳастам, ва Ӯ Маро фиристодааст.

Исо эълон кард, ки Худоро мешиносад, зеро Ӯ аз ҷониби Ӯ фиристода шудааст.

1. Мо ҳама ба воситаи Исо бо Худо пайвастем.

2. Донистани Худо имтиёзест, ки тавассути Исо меояд.

1. Юҳанно 1:1-5 - Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Юҳанно 7:30 Он гоҳ хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин ҳеҷ кас ба Ӯ даст нагузошт, зеро вақти Ӯ ҳанӯз нарасидааст.

Онҳое, ки ба ӯ муқобилият мекарданд, мехостанд Исоро бигиранд, вале ҳеҷ яке аз онҳо ба ӯ даст дароз карда натавонистанд, зеро вақти ӯ ҳанӯз нарасидааст.

1. Омӯзиши эътимод ба вақти Худо - Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки вақти Худо комил аст, ҳатто вақте ки он барои мо маъно надорад.

2. Қудрат дар интизорӣ - Баъзан тавонотарин коре, ки мо карда метавонем, ин аст, ки босаброна интизори он аст, ки нақшаи Худо дар ҳаёти мо амалӣ мешавад.

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Яъқуб 4:13-15 - «Эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба чунин шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем; дар ҳоле ки шумо намедонед. Фардо чӣ мешавад.Зеро ҳаёти шумо чист?Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.Барои он шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зинда хоҳем монд ва ин корро мекунем" , ё он».

Юҳанно 7:31 Ва бисёре аз мардум ба Ӯ имон оварда, мегуфтанд: «Вақте ки Масеҳ меояд, оё вай аз мӯъҷизаҳои ин Одам зиёдтар мӯъҷизаҳо мекунад?

Бисёр одамон аз мӯъҷизаҳои Исо дар ҳайрат монданд ва фикр мекарданд, ки оё вақте ки Ӯ бармегардад, боз ҳам бештар кор мекунад.

1. Мӯъҷизаҳои Исо: Аломатҳои қудрати бузургтар

2. Ба Исо бовар кунед: Паём аз мӯъҷизаҳо

1. Матто 11:2-5 - Шаҳодати Яҳёи Таъмиддиҳанда дар бораи Исо

2. Ишаъё 35:5-6 - ваъдаи Худо дар бораи шифо ва барқарорсозӣ

Юҳанно 7:32 Фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ӯ чунин шикоят мекунанд; ва фарисиён ва саркоҳинон нозиронро фиристоданд, то Ӯро дастгир кунанд.

Фарисиён ва саркоҳинон шуниданд, ки мардум дар бораи Исо шикоят мекунанд ва барои дастгир кардани Ӯ афсаронро фиристоданд.

1. Қувваи овозаҳо - Чӣ гуна ғайбат ва овозаҳо метавонанд ба қарорҳо ва амалҳои мо таъсир расонанд.

2. Ногузир будани таъқибот - намунаи истодагарии Исо дар муқобили мухолифат.

1. Яъқуб 3:5-6 - "Ҳамин тавр забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои азим фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андаке оташ аланга мезанад! Ва забон оташест, ҷаҳони шарорат аст; забон дар миёни узвҳои мо, ки он тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад, ва он оташи дӯзах аст».

2. Матто 5:10-12 - "Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб карда мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва ҳар гуна бадӣ хоҳанд гуфт. Ба хотири ман бар зидди шумо бардурӯғ мегӯед: Шод бошед ва бағоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз шумо бударо ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

Юҳанно 7:33 Исо ба онҳо гуфт: «Боз чанде пеш Ман бо шумо ҳастам, ва он гоҳ назди Фиристандаи Худ меравам».

Исо ба шогирдонаш хабар медиҳад, ки ба наздикӣ онҳоро тарк мекунад, то ба назди Падараш баргарданд.

1: Исо моро чунон дӯст медорад, ки Ӯ бо омодагӣ ҷони Худро барои мо медиҳад.

2: Исо намунаи ниҳоии мо дар фидокорӣ ва итоаткорӣ аст.

1: Юҳанно 10:17-18 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: Писар наметавонад аз Худ чизе бикунад, магар он чи мебинад, ки Падар мекунад; зеро ҳар он чи Ӯ мекунад, Писар низ ҳамин тавр мекунад. Зеро Падар. Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худаш мекунад, ба Ӯ нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз инҳоро ба Ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо дар ҳайрат бошед».

2: Филиппиён 2: 5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намешуд, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

Юҳанно 7:34 Шумо Маро хоҳед ҷуст, ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, ба он ҷо омада наметавонед.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо Ӯро нахоҳанд ёфт ва ба ҷое ки Ӯст, рафта наметавонанд.

1. Муҳимияти имон ба Исо: Ҷустуҷӯи Ӯ ҳатто вақте ки Ӯ нонамоён аст

2. Баландшавии Исо: Дастнорас будани осмон

1. Ибриён 11:6 - Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро саъй мекунанд, мукофот медиҳад.

2. Луқо 24:50-51 - Ва онҳоро берун оварда, то Байт-Ҳинӣ бурд, ва дастҳои худро бардошта, онҳоро баракат дод. Ва ҳангоме ки Ӯ онҳоро баракат дод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон бурд.

Юҳанно 7:35 Он гоҳ яҳудиён ба якдигар гуфтанд: «Ӯ ба куҷо меравад, ки мо Ӯро наёбем? Оё вай назди халқҳо пароканда шуда, ба ғайрияҳудиён таълим медиҳад?

Яҳудиён мепурсиданд, ки оё Исо ба назди ғайрияҳудиён меравад, то онҳоро таълим диҳад?

1. Исо: Бандаи тамоми халқҳо

2. Гузаштан аз минтақаҳои бароҳати мо

1. Аъмол 10:34-35 «Он гоҳ Петрус ба сухан оғоз кард: «Ман акнун фаҳмидам, ки то чӣ андоза дуруст аст, ки Худо нафрат намекунад, балки аз ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори дуруст мекунад, қабул мекунад».

2. Румиён 10: 12-13 "Зеро ки ҳеҷ тафовуте байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён нест - як Худованд Худованди ҳама аст ва ҳамаи онҳоеро, ки Ӯро мехонанд, баракат медиҳад, зеро "Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт. .""

Юҳанно 7:36 Ин чӣ гуна аст, ки Ӯ гуфтааст: "Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, ба он ҷо омада наметавонед?"

Ин порчаи Юҳанно 7 дар бораи итминони Исо сухан меронад, ки Ӯро ҷӯяндагони Ӯ хоҳанд ёфт ва Ӯ дар ҷое хоҳад буд, ки ба он касоне, ки ба Ӯ имон надоранд, расида наметавонанд.

1. Бароҳатӣ аз шинохти Исо: такя ба ваъдаи Исо дар бораи пайдо кардани ӯ

2. Мушкилоти имон: Масъулият барои ҷустуҷӯи Исо

1. Ирмиё 29:13 - "Ва Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Юҳанно 4:23 - "Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин одамонро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд".

Юҳанно 7:37 Дар рӯзи охир, он рӯзи бузурги ид, Исо истода, фарьёд зад ва гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман омада бинӯшад».

Исо ҳамаи ташнагонро даъват мекунад, ки назди Ӯ биёянд ва бинӯшанд.

1: Аз Исо тароват гиред: Барои ташнагон.

2: Нӯшидан аз чоҳи Исо: ташнагии худро мешиканад.

1: Ишаъё 55:1-2 - «Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биравед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед».

2: Ваҳй 22:17 - "Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: "Биё!" Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё!» Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ хоҳад ҳадяи ройгони оби ҳаётро бигирад».

Юҳанно 7:38 Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Навиштаҳо гуфта шудааст, аз шиками ӯ дарёҳои оби ҳаёт ҷорӣ хоҳад шуд.

Исо эълон мекунад, ки онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, бо баракатҳои зиёди рӯҳонӣ баракат хоҳанд ёфт.

1. Оби зиндаи Исо: баракатҳои зиёди рӯҳонӣ

2. Дарёҳои оби зинда: баракатҳои имон ба Исо

1. Ҳизқиёл 47:1-12 - рӯъёи дарёи оби ҳаёт

2. Ишаъё 55:1 - Даъват барои омадан ба Худованд барои оби ҳаёт.

Юҳанно 7:39 (Лекин инро Ӯ дар бораи Рӯҳе ки ба Ӯ имон овардаанд, бояд гирифт, гуфт: зеро ки Рӯҳулқудс ҳанӯз дода нашудааст, зеро ки Исо ҳанӯз ҷалол наёфта буд.)

Дар порча муҳокима карда мешавад, ки чӣ тавр Исо дар бораи Рӯҳе, ки имондорон онро мегиранд, гуфт, аммо Рӯҳулқудс ҳанӯз дода нашудааст, зеро Исо ҷалол наёфта буд.

1. Боварӣ ба Исо ва қудрати Рӯҳулқудс

2. Имон ва атои Рӯҳулқудс

1. Аъмол 2:38 (Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яке аз шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт).

2. Эфсӯсиён 4:30 (Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки ба василаи он то рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин накунед.)

Юҳанно 7:40 Бисёре аз мардум ин суханро шунида, гуфтанд: «Ба ростӣ ин пайғамбар аст».

Бисёр одамон суханони Исоро шуниданд ва бовар карданд, ки ӯ пайғамбар аст.

1. Ба суханони Исо гӯш диҳед: Чӣ тавр таълимоти ӯ моро ба Худо наздиктар карда метавонад

2. Боварӣ ба Исо: Шогирди Масеҳ шудан

1. Такрори Шариат 18:15-19 - Худованд дар бораи пайғамбаре мисли Мусо сухан меронад.

2. Юҳанно 1:45 - Филиппус Исоро Масеҳи ваъдашуда эълон мекунад.

Юҳанно 7:41 Дигарон гуфтанд: «Ин Масеҳ аст». Аммо баъзеҳо мегуфтанд: «Оё Масеҳ аз Ҷалил берун меояд?

Дар байни мардум баҳсҳо дар бораи он ки оё ин мард Масеҳ аст, ва баъзеҳо мепурсиданд, ки оё Масеҳ аз Ҷалил меояд?

1. Исо: Масеҳе, ки ба мо лозим аст

2. Ягона будани пайдоиши Масеҳ

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Матто 2:23 - Ва ӯ рафта, дар шаҳре, ки Носира ном дошт, зиндагӣ мекард, то сухани анбиё ба амал ояд: «Ӯ Носирӣ номида хоҳад шуд».

Юҳанно 7:42 Оё Навиштаҳо нагуфтаанд, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз шаҳри Байт-Лаҳм, ки Довуд дар он ҷо буд, меояд?

Ин порча таъкид мекунад, ки Исо аз насли Довуд ва дар шаҳри Байт-Лаҳм таваллуд

шудааст.

1. Муҷассамаи мӯъҷизавӣ: Чӣ тавр Масеҳ Навиштаҳоро иҷро кард

2. Аълоҳазрати Исо: Чӣ тавр таваллуди ӯ пешгӯй шуда буд

1. Ишаъё 9:6-7: Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ хонда хоҳад шуд.

2. Мико 5:2: Аммо ту, эй Байт-Лаҳми Эфрато, ки барои дар байни қабилаҳои Яҳудо будан хеле кам ҳастӣ, аз ту касе хоҳӣ омад, ки барои ман ҳоким дар Исроил бошад, ва аз қадимулайём омаданаш аз қадим аст. аз айёми кадим.

Юҳанно 7:43 Бинобар ин дар байни мардум ба сабаби Ӯ ихтилоф пайдо шуд.

Мардум барои Исо тақсим шуданд.

1. Тафриқаандозии Исо: Чӣ гуна бояд ихтилофро бартараф кард

2. Қудрати Исо: Чӣ тавр ҳузури Ӯ метавонад моро муттаҳид созад

1. Румиён 14:13-14 - Пас биёед дигар якдигарро доварӣ накунем, балки қарор кунем, ки ҳеҷ гоҳ дар роҳи бародар монеа ё монеа нагузорем.

2. 1 Қӯринтиён 1:10-13 - Эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо муроҷиат мекунам, ки ҳамаи шумо якдил бошед ва дар байни шумо ҳеҷ ихтилофе набошад, балки дар як фикр муттаҳид бошед. ва ҳамон ҳукм.

Юҳанно 7:44 Баъзе аз онҳо мехостанд Ӯро бигиранд; вале ҳеҷ кас ба ӯ даст надод.

Юҳанно 7:44 порчаест, ки Исо аз ҳабс гурехтааст.

1. Натарсед, ки ба тарафдории дуруст баромад кунед.

2. Худо онҳоеро, ки ба Ӯ содиқона хизмат мекунанд, муҳофизат мекунад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Юҳанно 7:45 Он гоҳ нозирон назди саркоҳинон ва фарисиён омаданд; ва ба онҳо гуфтанд: «Чаро Ӯро наовардед?

Нозирон аз саркоҳинон ва фарисиён пурсиданд, ки чаро Исоро назди онҳо наовардаанд.

1. Қудрати пурсиш барои ошкор кардани ҳақиқат.

2. Аҳамияти иҷрои он чизе, ки ваъда шудааст.

1. Луқо 6:46-49, Чаро маро "Худовандо, Худовандо" мехонед ва он чиро, ки ман мегӯям, иҷро намекунед?

2. Луқо 11:9-10, Биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед ва дари шумо ба рӯи шумо кушода мешавад.

Юҳанно 7:46 Нозирон дар ҷавоб гуфтанд: «Ҳеҷ кас мисли ин одам сухан нагуфтааст».

Сарбозон аз суханони Исо дар ҳайрат монданд.

1: Суханони Исо манбаи ҳайрат ва тарс мебошанд.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо ҳамон хирад ва қудрати Исо сухан гӯем.

1: Isaiah 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2: Яъқуб 3:17 "Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, мулоим ва осон аст, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ."

Юҳанно 7:47 Фарисиён ба онҳо ҷавоб доданд: «Оё шумо низ фирефта шудаед?

Фарисиён пурсиданд, ки оё одамоне, ки ба суханони Исо гӯш медиҳанд, низ фирефта шудаанд?

1. Ҳеҷ чиз аз Худо пӯшида нест - Воиз 12:14

2. Ба суханони ҳикмат гӯш диҳед - Масалҳо 23:23

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Забур 119:104 - Ба воситаи аҳкомҳои Ту ман фаҳмиш пайдо мекунам; бинобар ин ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.

Юҳанно 7:48 Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ӯ имон овардааст?

Дар ин порча мепурсад, ки оё касе аз ҳокимони яҳудӣ ё фарисиён ба Исо имон овардааст?

1. Кӯрии дил: Чӣ гуна мо ҳузури Худоро дар ҳаёти худ пазмон мешавем

2. Қувваи Имон: Чӣ гуна имон метавонад моро тағир диҳад

1. Румиён 10:14-17 - Чӣ гуна ҳар касе, ки исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Юҳанно 3:16-17 - Чӣ гуна Худо писари худро ба ҷаҳон фиристод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 7:49 Аммо ин қавм, ки шариатро намедонанд, лаънат шудаанд.

Одамоне, ки қонунро намедонанд, лаънат мешаванд.

1: Карзи худро дар назди Худо ва шариат фаромӯш накун; зеро танҳо ба воситаи риояи шариат наҷот ёфтан мумкин аст.

2: Шариатро нодида нагиред, зеро иродаи Худост, ки мо ба он итоат кунем; ва онон, ки накунанд, лаънат мешаванд.

1: Яъқуб 2:10-12 - "Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст; зеро касе ки гуфтааст: "Зино накун", ҳамчунин гуфтааст: "Қатл накун". Агар шумо зино накунед, балки одамкушӣ кунед, вайронкунандаи шариат шудаед.

2: Матто 5:17-19 - "Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва анбиёро бекор кунам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин нест шавад, на хурдтарин ҳарф, на заррае аз қалам, то он даме ки ҳама чиз иҷро шавад, аз шариат нопадид хоҳад шуд, бинобар ин, ҳар кӣ яке аз хурдтарин фармонҳоро як сӯ гузошта, ба дигарон мувофиқи он таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад. Аммо ҳар кӣ ин аҳкомро ба ҷо оварад ва таълим диҳад, дар Малакути Осмон бузург номида хоҳад шуд».

Юҳанно 7:50 Ниқӯдимус ба онҳо гуфт: «Он ки яке аз онҳо буд, шабона назди Исо омад,

Ниқӯдимус Исоро ҳамчун Масеҳ тасдиқ мекунад.

1. Пайравони Исо будан чӣ маъно дорад?

2. Чӣ тавр мо метавонем имонамонро ба Исо нигоҳ дорем?

1. Юҳанно 3:1-21 - Ниқӯдимус ба назди Исо меояд

2. Румиён 10:9-10 - Бо даҳон эътироф кардан ва ба дил бовар кардан ба наҷот оварда мерасонад

Юҳанно 7:51 Оё шариати мо касеро доварӣ мекунад, пеш аз он ки вай ӯро бишнавад ва бидонад, ки чӣ кор мекунад?

Ин порча мепурсад, ки оё қонун бояд шахсро пеш аз шунидан ва фаҳмидани онҳо

доварӣ кунад.

1. Қонуни Худо асбоби доварӣ нест, балки сарчашмаи файзу фаҳм аст.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дигаронро пеш аз қабули доварӣ бишнаванд ва фаҳмем.

1. Яъқуб 2:12-13 - "Гуфтор кунед ва рафтор кунед, ки онҳо аз рӯи қонуне, ки озодӣ медиҳад, доварӣ хоҳанд шуд, зеро ба ҳар касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бидуни раҳм карда мешавад. Шафқат бар доварӣ пирӯз мешавад."

2. Матто 7:1-5 - "Ҳукм накунед, вагарна шумо низ маҳкум хоҳед шуд. Зеро, ҳамон тавр, ки шумо дигаронро доварӣ мекунед, шумо низ маҳкум хоҳед шуд, ва ба он андозае, ки истифода мекунед, ба шумо чен карда мешавад. Чаро Оё ту ба хаси хоки чашми бародарат нигоҳ мекунӣ ва ба тахтае, ки дар чашми худат ҳаст, аҳамият намедиҳӣ?Чӣ гуна метавонӣ ба бародарат бигӯӣ: "Иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам", дар ҳоле ки ҳама вақт ҳаст. Дар чашми худ тахтае ҳаст? Эй мунофиқ, аввал тахтаро аз чашми худ бибар, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кун».

Юҳанно 7:52 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Ту ҳам аз Ҷалилӣ? Ҷустуҷӯ кунед ва бубинед: зеро ки аз Ҷалил пайғамбаре ба вуҷуд намеояд.

Сарварони динии замони Исо аз Ӯ пурсида, пурсиданд, ки оё ӯ аз Ҷалил аст, зеро ҳеҷ гоҳ аз Ҷалил пайғамбаре наомадааст.

1. Онҳое, ки бояд беҳтар медонистанд, Исоро нафрат ва рад карданд.

2. Мо набояд шитоб кунем, ки касеро вобаста ба аз куҷо буданаш доварӣ кунем.

1. Ишаъё 53:3 - Ӯ аз ҷониби одамон нафрат ва рад карда шуд, марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно буд.

2. Матто 7:1 - Доварӣ накунед, ки шумо маҳкум нашавед.

Юҳанно 7:53 Ва ҳар кас ба хонаи худ рафт.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр мардуми яҳудӣ пас аз иди хаймаҳо пароканда шуданд.

1. Муҳимияти нигоҳ доштани рӯзҳои муқаддаси Худо

2. Баракати ваҳдат ва ҳамбастагӣ

1. Аъмол 2:1-4 - Омадани Рӯҳулқудс дар Пантикост

2. Забур 133:1 - Чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки халқи Худо дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд.

Юҳанно 8 ҳодисаи зане, ки дар зино дастгир шудааст, суханронии Исо дар бораи шахсияти илоҳӣ ва пайдоиши Ӯ ва муноқишаи баъдӣ бо пешвоёни яҳудӣ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз таълим додани Исо дар саҳни маъбад оғоз мешавад, вақте ки шариатдонон ва фарисиён занеро, ки дар зино дастгир шуда буданд, ба назди Ӯ оварданд. Онҳо аз Ӯ пурсиданд, ки оё вай мувофиқи шариати Мусо бояд сангсор карда шавад, то Ӯро ба дом афтонад. Ба ҷои ҷавоб додан, Исо дар рӯи замин навишт ва гуфт: «Бигзор касе аз шумо, ки бегуноҳ аст, аввал ба вай санг партояд». Онҳо бо виҷдони худ маҳкум шуда, як ба як рафтанд, то он даме ки Исо бо зане ки дар он ҷо истода буд, монд ва Ӯ гуфт: «Ман ҳам туро маҳкум намекунам, ки бирав, акнун ҷони худро аз гуноҳ тарк кун». (Юҳанно 8:1–11).

Сархати 2: Пас аз ин ҳодиса, Исо Худро «нури ҷаҳон» эълон кард ва ваъда дод, ки онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ нахоҳанд рафт, вале ҳаёти сабук доранд, ки фарисиён шаҳодати Ӯро зери шубҳа мегузоранд, ки худашро тасдиқ мекунад, бинобар ин беэътибор аст. Дар ҷавоб Ӯ изҳор намуд, ки ҳатто агар дар бораи Худ шаҳодат диҳад, шаҳодат дуруст аст, зеро медонад, ки аз куҷо рафтани онҳоро айбдор мекунад, ки онҳоро аз рӯи меъёрҳои инсонӣ доварӣ мекунад, надонистани Падари Худо Ӯро фиристодааст (Юҳанно 8:12-20).

Сархати 3: Сарфи назар аз беимонии давомдор ва ошуфтагии онҳо дар бораи шахсияти Ӯ, Ӯ такрор кард, ки марги дар пешистодаи онҳо беимонӣ будани гуноҳи онҳост, зеро ба он ҷое, ки эълон шудааст, рафта наметавонад, магар ин ки бовар накунед, ки «Ман вай ҳастам» гуноҳҳо мемиранд, ки боиси ҷудоии байни яҳудиён мегардад, ки баъзе имондороне, ки дигарон мехоҳанд ӯро дастгир кунанд. яке ба ӯ даст дароз кард, зеро соати ӯ ҳанӯз бо тасдиқи шодии Иброҳим ба охир нарасидааст, он рӯз дид, ки он шодӣ буд иддаои баҳсбарангезе, ки пеш аз мавҷудияти Иброҳим "пеш аз таваллуди Иброҳим ман ҳастам". Ӯро пеш бурда, санг бардоштанд, Ӯро сангсор кард, вале гурехт, ки пинҳон шуд (Юҳанно 8:21-59).

Юҳанно 8:1 Исо ба кӯҳи Зайтун рафт.

Исо барои таълим додани шогирдонаш ба кӯҳи Зайтун рафт.

1. Аҳамияти таълим: Исо дар кӯҳи Зайтун

2. Омӯзиш аз Исо: Сафар ба кӯҳи Зайтун

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудсро таълим дода, ба онҳо таълим медиҳам, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд; ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Аъмол 1:1-8 - Дар китоби аввал, эй Теофилус, ман дар бораи он чизе, ки Исо оғоз кард ва таълим дод, то рӯзе, ки ӯ ба боло бардошта шуд, ва баъд аз он ки ӯ тавассути Рӯҳулқудс ба Худо фармон дод, нақл кардам. расулонеро, ки Ӯ интихоб карда буд. Ӯ пас аз азобу уқубаташ бо далелҳои зиёд худро ба онҳо зинда нишон дод ва дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуд ва дар бораи Малакути Худо сухан ронд. Ва ҳангоме ки бо онҳо буд, фармуд, ки аз Ерусалим нараванд, балки мунтазири ваъдаи Падар бошанд, ки гуфта буд: «Шумо аз Ман шунидаед; зеро ки Яҳьё бо об таъмид дод, лекин шумо чанд рӯз нагузашта бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт ».

Юҳанно 8:2 Ва субҳи барвақт боз ба маъбад омад, ва тамоми мардум назди Ӯ омаданд; Ӯ нишаста, онҳоро таълим дод.

Юҳанно субҳи барвақт дар маъбад мардумро таълим медод.

1. Қудрати эҳёи барвақт: Омӯзиш аз намунаи Юҳанно

2. Сармоягузорӣ дар ҳаёти рӯҳонии худ: вақт ҷудо кардан барои Худо

1. Забур 5:3 - «Субҳад, эй Худованд, овози Маро мешунавӣ; саҳар ман хоҳишҳои худро пеши Ту мегузорам ва дар интизорӣ интизорам».

2. Масалҳо 8:17 - "Ман онҳоеро, ки Маро дӯст медоранд, дӯст медорам, ва онҳое, ки Маро меҷӯянд, Маро меёбанд".

Юҳанно 8:3 Ва китобдонон ва фарисиён занеро, ки ба зино гирифта шуда буд,

назди Ӯ оварданд; ва ҳангоме ки вайро дар миён гузоштанд,

Китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар зино дастгир шуда буд, назди Исо оварданд.

1. Қудрати шафқат: Омӯзиш аз намунаи Исо

2. Исо ва Қонун: Санҷиши амали худамон

1. Яъқуб 2:13 - «Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад. Меҳрубонӣ бар доварӣ пирӯз мешавад.”

2. Луқо 6:36-37 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст. Доварӣ накунед, ва шумо низ маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд; биёмурз ва омурзида мешавӣ».

Юҳанно 8:4 Ба Ӯ гуфтанд: «Устод!

Ин порча дар бораи зане мебошад, ки ҳангоми зино дастгир шуда, барои доварӣ назди Исо оварда шуд.

1. Қувваи наҷот: лутфу муҳаббати Худо дар омурзиш

2. Имтиҳони гуноҳи худамон: эътироф ва муқовимат бо камбудиҳои худамон

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 1:18 - «Акнун биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем», мегӯяд Худованд. «Гарчанде ки гуноҳҳои шумо мисли арғувон ҳастанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх барин сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд».

Юҳанно 8:5 Ва Мусо дар шариат ба мо фармудааст, ки чунин шахсонро сангсор кунанд; лекин Ту чӣ мегӯӣ?

Дар ин порча дар бораи он, ки Мусо амр фармудааст, ки барои гуноҳҳои муайян сангсор кунед ва ҷавоби Исо.

1. Раҳмати Исо: Фаҳмидани таълимоти марҳамат ва файзи Исо дар партави қонуни Мусо.

2. Қонун ва файз: Муқоиса ва муқоиса кардани қонунҳои Аҳди Қадим бо файзи Исо.

1. Румиён 6:14 - Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед.

2. Матто 5:17-18 - «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва анбиёро бекор кунам; на барои бекор кардани онҳо, балки барои ба амал овардани онҳо омадаам. То он даме ки ҳама чиз ба амал ояд, аз шариат на заррае, на нуқтае намегузарад».

Юҳанно 8:6 Инро онҳо Ӯро озмуда, гуфтанд, то ӯро айбдор кунанд. Аммо Исо хам шуда, бо ангушташ бар замин менавишт, гӯё ки онҳоро нашунидааст.

Шахсони гирду атрофаш Юҳанноро меозмуданд, аммо Исо хам шуда, ба ҷои он ба замин менавишт ва зоҳиран ба васвасаҳо аҳамият надод.

1. Худо ба мо қувват мебахшад, ки ба васвасаҳо муқобилат кунем.

2. Мо бояд хирадро истифода барем, то бифаҳмем, ки чӣ тавр ба васвасаҳо ҷавоб додан лозим аст.

1. Яъқуб 1:13-15 - "Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани ӯ нагӯяд: "Маро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар кас ҳангоми озмуда шуданаш озмуда мешавад. ба василаи нафси худ фирефта мешавад ва фирефта мешавад. Он гоҳ ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад».

2. Ибриён 4:15-16 - "Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки касе ки дар ҳар ҷиҳат мисли мо озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад. Пас биёед бо эътимод ҷалб кунем. наздик ба тахти файз, то ки марҳамат бигирем ва файзро дар вақти зарурӣ дарёбем».

Юҳанно 8:7 Вақте ки онҳо аз Ӯ бозпурсӣ мекарданд, Ӯ бархоста, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ дар миёни шумо бегуноҳ аст, бигзор аввал ба вай санг занад».

Ин порча даъвати Исоро ба фурӯтанӣ ва адолат таъкид мекунад ва одамонро водор мекунад, ки пеш аз маҳкум кардани дигарон гуноҳи худро доварӣ кунанд.

1. "Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр файзи Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки адолатро доварӣ кунем"

2. "Адолат дар назари Худо: Омӯзиши дӯст доштан ва бахшидан"

1. Яъқуб 4:12 - "Танҳо як Қонунгузор ва Довар ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад. Аммо шумо кистед, ки ёри худро доварӣ кунед?"

2. Матто 7:5 - «Эй риёкор, аввал тахтаро аз чашми худ бибар, ва он гоҳ ба таври равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед».

Юҳанно 8:8 Ва боз хам шуда, бар замин навишт.

Юҳанно ҳамчун аломати фурӯтанӣ дар рӯи замин менавишт.

1: Фурӯтанӣ як фазилатест, ки метавонад моро дар ҳаёти ҳаррӯзаамон роҳнамоӣ кунад.

2: Мо метавонем аз мисоли Исо дар Юҳанно 8:8 қувват ва ҳикмат гирем.

1: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2: Яъқуб 4:10 - Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Юҳанно 8:9 Ва онҳое ки инро шуниданд, аз рӯи виҷдони худ маҳкум шуда, аз калонӣ сар карда, то охирон як-як берун рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна истода буд.

Ин порча вокуниши одамонеро, ки суханони Исоро шуниданд, тасвир мекунад, зеро онҳо виҷдони худро маҳкум карданд ва як ба як ҷои ҳодисаро тарк карданд, то он даме, ки танҳо Исо ва зан боқӣ монданд.

1. Зиндагӣ бо беайбӣ: Чӣ тавр дар муқобили васвасаҳо устувор истодан мумкин аст

2. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи мо метавонад ба дигарон ҳаётро баён кунад

1. Румиён 2:15 - "Онҳо нишон медиҳанд, ки кори шариат дар дилҳои онҳо навишта шудааст, дар ҳоле ки виҷдонашон низ шаҳодат медиҳад ва фикрҳои зидди онҳо онҳоро айбдор мекунанд ё ҳатто сафед мекунанд"

2. Яъқуб 3:2 - «зеро ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар он чи мегӯяд, пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст ҷилави тамоми бадани худро».

Юҳанно 8:10 Вақте ки Исо бархоста, ҷуз зан касеро надид, ба вай гуфт: «Эй зан! Он айбдоркунандагони ту куҷоянд? Оё касе туро маҳкум накардааст?

Зан бо издиҳоми айбдоркунанда рӯ ба рӯ шуд, аммо Исо аз гузашта дида пурсид, ки оё касе ӯро маҳкум кардааст?

1: Худо ба айбҳои ҷаҳон назар мекунад ва ба мо ғамхорӣ мекунад.

2: Муҳаббати Исо ба мо бечунучаро аст ва ҳатто дар ҳолатҳои бадтарин ҳам мегузарад.

1: 1 Юҳанно 3:16-18 - "Аз ин мо муҳаббатро медонем, ки Ӯ ҷони Худро барои мо фидо кардааст ва мо бояд ҷони худро барои бародарон фидо кунем. Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бошад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам мекунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Эй фарзандон, биёед на дар сухан ё сухан, балки дар амал ва дар ростӣ дӯст дорем».

2: Луқо 6:27-28 - "Аммо ба шумо, ки мешунаванд, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба нафраткунандагони худ некӣ кунед, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, барои дашномдиҳандагон дуо гӯед".

Юҳанно 8:11 Вай гуфт: «Ҳеҷ кас, эй Худованд! Исо ба вай гуфт: «Ман ҳам туро маҳкум намекунам; бирав ва дигар гуноҳ накун».

Ин порча дар бораи марҳамат ва файзи Исо ба зане, ки ҳангоми зино дастгир шудааст, сухан меронад. Ӯ раҳм кард, ки ӯро маҳкум накарда, ба ҷои вай гуфт, ки бирав ва дигар гуноҳ накунад.

1. Муҳаббати бечунучарои Исо - Муҳаббати Исо ба мо чунон бузург аст, ки Ӯ ба гуноҳҳои мо назар карда, ба мо марҳамат ва файз нишон медиҳад.

2. Зиндагии муқаддасона - Исо на танҳо гуноҳҳои моро мебахшад, балки моро ба ҳаёти муқаддас ва итоаткорӣ ба Худо даъват мекунад.

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъват кард, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафтори худ муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

Юҳанно 8:12 Он гоҳ Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам; касе ки Маро пайравӣ мекунад, дар зулмот роҳ нахохад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд».

Исо Худро ҳамчун нури ҷаҳон эълон мекунад ва ваъда медиҳад, ки онҳое, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, дар зулмот намераванд, балки нури ҳаёт хоҳанд дошт.

1. Зиндагӣ дар нури Исо - Умеди наҷот

2. Қадам дар нури Исо - Роҳ ба сӯи ҳаёти ҳақиқӣ

1. Юҳанно 1:5 - Ва нур дар торикӣ медурахшад; ва торикӣ онро нафаҳмид.

2. Ишаъё 60:1 - Бархез, дурахшон шав; зеро ки нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафтааст.

Юҳанно 8:13 Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту дар бораи Худ шаҳодат медиҳӣ; Сабти ту рост нест.

Худшоҳиди Исоро фарисиён зери шубҳа гузоштанд.

1: Шоҳиди Исо новобаста аз он ки ҷаҳон чӣ мегӯяд, эътимоднок аст.

2: Мо метавонем ба суханони Исо такя кунем, ки моро роҳнамоӣ мекунанд.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2:2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; чизҳои кӯҳна гузаштанд; инак, ҳама чиз нав шудааст.

Юҳанно 8:14 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Гарчанде ки Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст; зеро Ман медонам, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам; лекин шумо наметавонед бигӯед, ки аз куҷо омадаам ва ба куҷо меравам.

Исо дар бораи худ шаҳодат дод, аммо шаҳодати ӯ рост буд.

1. Шаҳодати Исо ва ҳақиқат

2. Донистани он ки мо аз куҷо омадаем ва ба куҷо меравем

1. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, пур аз файз ва ростӣ аст.

2. 1 Юҳанно 5:9-10 - Агар мо шаҳодати одамонро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писараш додааст. Ҳар кӣ ба Писари Худо имон оварад, дар худ шаҳодат дорад.

Юҳанно 8:15 Шумо ба ҳасби ҷисм доварӣ мекунед; Ман ҳеҷ касро ҳукм намекунам.

Юҳанно 8:15 моро таълим медиҳад, ки фурӯтан бошем ва дигаронро ҳукм накунем.

1. "Ёри худро дӯст доред: худдорӣ аз доварӣ"

2. "Қудрати фурӯтанӣ: худдорӣ аз ҳукми дигарон"

1. Яъқуб 4:11-12 - "Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадӣ нагӯед. Касе ки бар зидди бародар сухан гӯяд ё бародари худро доварӣ кунад, бар зидди шариат бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат не, балки довар мебошанд.

2. Матто 7: 1-5 - "Ҳукм накунед, ки маҳкум нашавед. Зеро ки ба он ҳукме, ки баён мекунед, маҳкум хоҳед шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунед, ба шумо чен карда мешавад. Чаро хасро мебинед, ки Дар чашми бародарат ҳаст, вале ба чӯбе ки дар чашми худат аст, пай набарӣ?Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародарат бигӯй: "Иҷозат деҳ хасро аз чашми ту дур кунам", дар сурате ки чӯб дар чашми худат ҳаст? Эй мунофиқ, аввал чӯбро аз чашми худат дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед».

Юҳанно 8:16 Аммо, агар Ман ҳукм кунам, доварии Ман рост аст, зеро ки Ман танҳо нестам, балки Ман ва Падаре ки Маро фиристодааст.

Исо дар доварии худ танҳо нест, зеро Ӯ ва Падар як ҳастанд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан метавонад довариҳои моро мустаҳкам кунад

2. Падар ва Писар: Омӯзиш дар бораи муносибати байни Исо ва Худо

1. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Юҳанно 17:1-26 - Ва ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам; то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем.

Юҳанно 8:17 Дар шариати шумо низ навишта шудааст, ки шаҳодати ду мард рост аст.

Ин порча мувофиқи қонун дар бораи дурустии ду ё зиёда шоҳидон дар шароити ҳуқуқӣ сухан меронад.

1. "Қувваи шаҳодат: Чӣ гуна қонуни ду шоҳид метавонад ба мо дар расидан ба ҳақиқат кӯмак кунад"

2. «Қонуни шоҳидон: татбиқи амалӣ барои ҳаёти мо»

1. Такрори Шариат 19:15 - "Як шоҳид набояд бар зидди касе қиём кунад, ки барои ҳеҷ гуноҳе ё гуноҳе, ки ӯ содир мекунад, бар зидди касе қиём кунад: бо забони ду шоҳид ё бо забони се шоҳид, масъала муайян карда шавад».

2. Ибриён 10:28 - «Касе ки шариати Мусоро нафрат кард, дар зери ду ё се шоҳид бе раҳм мурд».

Юҳанно 8:18 Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад.

Ин порча баён мекунад, ки Исо дар бораи шахсияти Ӯ шаҳодат медиҳад ва Падаре, ки Ӯро фиристодааст, низ ба шахсияти Ӯ шаҳодат медиҳад.

1. Исо Писари Худост: шаҳодати имон

2. Шоҳиди Худо дар бораи Исо: Тадқиқот оид ба Юҳанно 8:18

1. Румиён 8:16 - Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2. 1 Юҳанно 5:9-10 - Агар мо шаҳодати одамонро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст; зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст.

Юҳанно 8:19 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Падарат куҷост? Исо ҷавоб дод: «Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро; агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед».

Фарисиён аз Исо дар бораи Падараш пурсиданд, ки Ӯ ҷавоб дод, ки Ӯро ва Падари Ӯро намешиносанд.

1. Муносибати мо бо Худо - фаҳмидани аҳамияти донистани Худо кист ва мо дар муносибат бо Ӯ кӣ ҳастем.

2. Шиносоии Худо – шинохти аҳамияти дарки зоти Худо ва хислати Ӯ.

1. Матто 11:27 - "Ҳама чизро Падари Ман ба Ман супурдааст. Ҳеҷ кас Писарро намешиносад, ҷуз Падар, ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, то ки Ӯро ошкор кунад."

2. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои

шумо."

Юҳанно 8:20 Ин суханонро Исо дар ганҷина гуфт, вақте ки дар маъбад таълим медод; зеро ки соати Ӯ ҳанӯз нарасидааст.

Исо бе ҳабс дар маъбад сухан мегуфт, зеро вақти Ӯ ҳанӯз нарасидааст.

1. Вақти Худо комил аст - Юҳанно 8:20

2. Муҳимияти итоаткорӣ - Юҳанно 8:20

1. Аъмол 2:23 - Нақшаи пешакӣ муайяншуда ва огоҳии пешакии Худо дар бораи марги Исо.

2. Ишаъё 53:10 - Бо вуҷуди ин иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро ба азоб кашад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ мекунад, ӯ насли ӯро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасташ обод мешавад.

Юҳанно 8:21 Исо боз ба онҳо гуфт: «Ман роҳи Худро меравам, ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».

Исо ба мардум мегӯяд, ки онҳо Ӯро меҷӯянд, вале дар гуноҳҳои худ хоҳанд мурд, ва онҳо наметавонанд аз паи Ӯ раванд.

1. Оқибатҳои инкор кардани Исо

2. Қудрати муҳаббат ва раҳмати Худо

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Юҳанно 8:22 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Оё худашро мекушад? зеро ки Ӯ мегӯяд: «Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед».

Яҳудиён аз суханони Исо дар ҳайрат афтоданд, ки онҳо наметавонанд аз ақиби Ӯ ба он ҷое ки Ӯ мерафтанд, бираванд.

1. Мақсади рисолати Исо: кӯмак кардан ба мо дар ҳар ҷое ки Ӯ мебарад, аз паи Ӯ равем

2. Қувваи имон: Чӣ тавр ба Исо пайравӣ кардан лозим аст, новобаста аз он ки ӯ ба куҷо равад

1. Ибриён 11:6 - "Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад".

2. Юҳанно 14:4 - "Ва шумо медонед, ки роҳеро, ки Ман ба куҷо меравам".

Юҳанно 8:23 Ба онҳо гуфт: «Шумо аз поён ҳастед; Ман аз боло ҳастам; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед; Ман аз ин дунё нестам.

Исо равшан нишон медиҳад, ки ӯ аз ин ҷаҳон нест, балки аз боло аст.

1: Исо омад, то моро аз ҷаҳони гуноҳ ва зулмот наҷот диҳад.

2: Исо аз осмон аст, на аз ин ҷаҳони фосид.

1: Юҳанно 3:19-21 - Ва маҳкумият ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, ва одамон торикиро аз рӯшноӣ дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд. Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли ӯ фош нашавад. Аммо ҳар кӣ росткор аст, назди рӯшноӣ меояд, то ки аъмоли вай дар Худо зоҳир шавад.

2: Қӯлассиён 1:13-14 - Ӯ моро аз қудрати зулмот раҳоӣ дод ва моро ба Малакути Писари азизи Худ табдил дод: Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия ва омурзиши гуноҳҳоро дорем.

Юҳанно 8:24 Бинобар ин ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд; зеро агар бовар накунед, ки Ман он ҳастам, дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд.

Шумо дар гуноҳҳои худ хоҳед мурд, агар шумо ба Исо ҳамчун Масеҳ имон

наоваред.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исо моро наҷот медиҳад

2. Қабул кардани Исо ҳамчун Масеҳ: Аз паи Ӯ рафтан чӣ маъно дорад

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 8:25 Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ? Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамон чизе ки аз аввал ба шумо гуфта будам».

Исо эълон кард, ки ӯ ҳамон чизест, ки аз аввал гуфта буд.

1. Фаҳмидани шахсияти Исо - Ӯ кист?

2. Устуворӣ - пайвастагии Исо дар тӯли вақт

1. Ишаъё 7:14, "Бинобар ин худи Худованд ба ту аломате хоҳад дод: бокира ҳомила шуда, писаре хоҳад зоид ва ӯро Иммануил номид".

2. Юҳанно 10:30, «Ман ва Падар як ҳастем».

Юҳанно 8:26 Ман чизҳои зиёде дорам, ки бигӯям ва дар бораи шумо доварӣ кунам; лекин Фиристандаи Ман ҳақ аст; ва он чи дар бораи Ӯ шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям.

Юҳанно ба ҷаҳон ҳақиқатеро, ки аз Худо шунидааст, нақл мекунад.

1. Зиндагӣ бо Ҳақиқат.

2. Донистан ва пазируфтани ҳақи Худо.

1. Юҳанно 8:32, «Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

2. Қӯлассиён 3:17, "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед".

Юҳанно 8:27 Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар бораи Падар сухан гуфтааст.

Мардум нафаҳмиданд, ки Исо дар бораи Падар сухан меронад.

1. Падар ба воситаи Исо ошкор кард: Фаҳмидани аҳамияти суханони Исо

2. Шиносоии Падар: Эҳсос кардани муҳаббати Худо тавассути Исо

1. Матто 11:27 - «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст. Ҳеҷ кас Писарро ҷуз Падар намешиносад, ва ҳеҷ кас Падарро намешиносад, ҷуз Писар ва онҳое, ки Писар интихоб кардааст, ки Ӯро ошкор кунад».

2. 1 Юҳанно 4:16 - «Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай сокин аст».

Юҳанно 8:28 Исо ба онҳо гуфт: «Вақте ки Писари Одамро боло кардед, хоҳед донист, ки Ӯ Ман ҳастам, ва аз Худ чизе намекунам; балки чунон ки Падарам ба ман таълим додааст, инро мегӯям.

Писари Одам Исо аст ва Ӯ он чиро, ки Падараш ба Ӯ таълим додааст, мегӯяд.

1. Исо, намунаи вафодории мо

2. Хирадӣ падар ва итоаткории писар

1. Юҳанно 14:10-11 - «Оё бовар намекунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман аст? Ман аъмоли Ӯро ба ҷо меорам. Ба ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман аст, ё худ ба сабаби аъмол имон оваред».

2. Ғалотиён 2:20 - "Ман бо Масеҳ маслуб шудаам. Дигар ман нестам, балки Масеҳ, ки дар ман зиндагӣ мекунад. Ва ҳаёте, ки ман ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, бо имон ба Писари Худо, ки Ӯ маро дӯст дошт ва худро барои ман фидо кард ».

Юҳанно 8:29 Ва Фиристандаи Ман бо Ман аст; Падар Маро танҳо нагузоштааст; зеро ки ман ҳамеша корҳое мекунам, ки ба Ӯ писанд аст.

Худо ҳамеша бо мост ва ҳеҷ гоҳ моро танҳо намегузорад.

1. Худо ҳамеша ҳаст: такя ба ҳузури Худованд дар ҳаёти мо

2. Ба Худо писанд омадан: Чӣ тавр амалҳои мо муҳаббати Худоро инъикос мекунанд

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Юҳанно 8:30 Вақте ки Ӯ ин суханонро гуфт, бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд.

Пас аз суханронии Исо бисёр одамон ба Исо имон оварданд.

1. Қувваи Имон - Чӣ тавр суханони Исо ба пайравонаш имон оварданд.

2. Бовар кунед ва қабул кунед - Муҳимияти имон ба Исо ва баракатҳое, ки аз он бармеояд.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

Юҳанно 8:31 Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед;

Исо яҳудиёнро ташвиқ мекунад, ки дар каломи Ӯ давом диҳанд, то шогирдони ҳақиқӣ гарданд.

1: Дар Масеҳ бимонед, то шогирди ҳақиқӣ бошед

2: Арзиши шогирд будан

1: Юҳанно 15:1-10 - Дар Масеҳ бимонед, то шогирди ҳақиқӣ бошед

2: Луқо 14:25-33 - Арзиши шогирд будан

Юҳанно 8:32 Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Ин оят мардумро ба љустуљўи илму њаќиќат ташвиќ мекунад, ки озодї меорад.

1. Эътироф кунед, ки дониш ва ҳақиқат пояи озодист.

2. Дониш ва ҳақиқатро ҳамчун роҳи зиндагии озод қабул кунед.

1. Масалҳо 3:13-14 - «Хушо касе ки ҳикмат ёбад, ва хирад пайдо мекунад. Зеро ки моли он аз тичорати нуқра ва фоидаи он аз тиллои маҳин беҳтар аст».

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед».

Юҳанно 8:33 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо насли Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи ҳеҷ кас набудем;

Яҳудиён мегӯянд, ки онҳо ҳеҷ гоҳ ғуломи ҳеҷ кас набудаанд, аммо Исо розӣ нест.

1. "Ҳақиқати озодӣ дар Масеҳ"

2. "Дар ҳақиқат озод будан чӣ маъно дорад?"

1. Ғалотиён 5:1, "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Ибриён 2:14-15, «Азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, Худаш низ аз ҳамон чизҳо баҳра мебурд, то ки ба воситаи мамот касеро, ки қудрати мамот дорад, яъне иблисро нест кунад, ва ҳамаи онҳоеро, ки аз тарси марг тобеи ғуломии якумрӣ буданд, раҳо кун».

Юҳанно 8:34 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ кунад, бандаи гуноҳ аст».

Гуноҳ моро ғулом мекунад ва Исо ягона шахсест, ки моро озод карда метавонад.

1: Исо ягона роҳи озодӣ аст

2: Бандаи гуноҳ мабош

1: Юҳанно 8:34

2: Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

Юҳанно 8:35 Ва ғулом то абад дар хона наmemонад, балки Писар то абад бимонад.

Писар ҳамеша дар хона мемонад, дар ҳоле ки хизматгорон нахоҳанд буд.

1. Муҳаббати Падар: дар Масеҳ мондан

2. Ваҳдати бепоёни Худо: ваъдаи абадӣ

1. Юҳанно 14:16-18 - Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, то то абад бо шумо бошад, ҳатто Рӯҳи ростиро.

2. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

Юҳанно 8:36 Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд.

Ин порча масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки атои озодии Исоро қабул кунанд ва дар ин озодӣ зиндагӣ кунанд.

1. "Дар ҳақиқат озод - зиндагӣ дар озодие, ки Исо пешниҳод мекунад"

2. «Озодии бечунучарои Масеҳ»

1. Румиён 6:18 "Он гоҳ шумо аз гуноҳ озод шудаед, бандагони адолат шудед".

2. Ғалотиён 5:1 «Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро ба василаи он озод кардааст, устувор истода бошед ва дигар бо юғи ғуломӣ печида нашавед».

Юҳанно 8:37 Ман медонам, ки шумо насли Иброҳим ҳастед; лекин шумо мехоҳед Маро бикушед, зеро каломи Ман дар шумо ҷой надорад.

Мардуми насли Иброҳим мехостанд Исоро бикушанд, зеро онҳо каломи Ӯро рад карданд.

1: Мо бояд фурӯтан бошем, то ҳақиқати Каломи Исоро қабул кунем, сарфи назар аз меросамон.

2: Мо набояд мероси худро ҳамчун баҳона барои рад кардани таълимоти Исо истифода барем.

1: Румиён 2:17-29 - Ба яҳудиён хотиррасон карда шуд, ки насли ҷисмонии онҳо аз Иброҳим кофӣ набуд, то онҳоро дар назди Худо одил кунанд.

2: Ғалотиён 6:15-16 - Павлус ба Ғалотиён хотиррасон мекунад, ки мероси онҳо нест, балки офариниши нав дар Масеҳ муҳим аст.

Юҳанно 8:38 Ман он чи дар назди Падари Худ дидаам, мегӯям, ва шумо он чи дар назди падари худ дидаед, мекунед.

Исо дар бораи он чи ки бо Падараш дидааст, нақл мекунад ва пайравонаш он чиро, ки бо падари худ дидаанд, мекунанд.

1. "Дидани он чизе ки мо бовар дорем: Имтиҳони Юҳанно 8:38"

2. "Гузаштан дар сӯҳбат: зиндагӣ кардани он чизе ки мо бовар дорем"

1. Эфсӯсиён 4:1-2 - «Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва пурсабрӣ рафтор кунед, ки сазовори даъвате, ки бо он даъват шудаед, рафтор кунед. якдигарро дӯст доранд».

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи Худо чист, он чи хуб ва қобили қабул ва комил аст".

Юҳанно 8:39 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Иброҳим падари мост». Исо ба онҳо гуфт: «Агар фарзандони Иброҳим мебудед, аъмоли Иброҳимро ба ҷо меовардед».

Мардум ба Исо гуфтанд, ки Иброҳим падари онҳост, аммо Исо ҷавоб дод, ки агар онҳо воқеан фарзандони ӯ мебуданд, мувофиқи аъмоли ӯ амал мекунанд.

1. Зиндагӣ бо имон: омӯзиши Иброҳим

2. Дар Калом бимонед: мувофиқи Навиштаҳо зиндагӣ кунед

1. Румиён 4:16-17, «Бинобар ин ваъда ба воситаи имон меояд, то ки он бо файз бошад ва ба тамоми насли Иброҳим кафолат дода шавад, на танҳо ба аҳли шариат, балки ба аҳли шариат низ имони Иброҳим, Ӯ падари ҳамаи мост».

2. Яъқуб 2:21-22, "Оё аҷдоди мо Иброҳим, вақте ки писараш Исҳоқро дар қурбонгоҳ қурбонӣ кард, барои коре, ки карда буд, одил ҳисоб намешуд? Шумо мебинед, ки имон ва аъмоли ӯ якҷоя амал мекард ва имонаш аз ҷониби Худо комил гашт. чи кор кард».

Юҳанно 8:40 Аммо акнун шумо Маро, ки ростиро, ки аз Худо шунидаам, ба шумо гуфтам, куштан мехоҳед; ин корро Иброҳим накардааст.

Исо барои он таъқиб карда мешавад, ки он чиро, ки аз Худо шунидааст, рост гуфтааст, ки Иброҳим ин корро накарда буд.

1. Хатари сухани рост

2. Таъқибот барои рафтори дуруст

1. Юҳанно 15:18-21 - «Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки аввал аз ман нафрат дорад. Агар шумо аз они дунё мебудед, он шуморо чун азони худ дӯст медошт. Чунон ки ҳаст, шумо аз ҷаҳон нестед, аммо ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам. Барои ҳамин ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. Он чиро, ки ман ба шумо гуфтам, ба ёд оваред: "Ғулом аз оғои худ бузургтар нест". Агар Маро таъқиб мекарданд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард. Агар онҳо ба таълимоти ман итоат кунанд, ба таълимоти ту низ итоат хоҳанд кард. Ба исми Ман бо шумо чунин рафтор хоҳанд кард, зеро ки Фиристандаи Маро намешиносанд».

2. Луқо 6:22-23 - «Хушо шумо, вақте ки одамон ба сабаби Писари Одам аз шумо нафрат мекунанд, аз шумо дур мекунанд ва дашном медиҳанд ва номи шуморо ҳамчун бадӣ рад мекунанд. Дар он рӯз шодӣ кунед ва аз шодӣ ҷаҳед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст. Зеро ки аҷдодони онҳо бо паёмбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд».

Юҳанно 8:41 Шумо аъмоли падари худро мекунед. Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Мо аз зино таваллуд нашудаем; Мо як Падар дорем, ҳатто Худо.

Исо ба яҳудиён ошкор мекунад, ки онҳо набояд аз зино таваллуд шаванд, зеро онҳо як Падар, Худо доранд.

1. Ҳамаи мо як Падар дорем: Таҳқиқи маънои Юҳанно 8:41

2. Падари Худо: Сарчашмаи воқеии шахсияти мо

1. Ишаъё 64:8 - Аммо акнун, эй Худованд, Ту падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем ва ту кулолгари мо; ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем.

2. 1 Юҳанно 3:1 - Инак, Падар чӣ гуна муҳаббатеро ба мо ато кардааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем; бинобар ин ҷаҳон моро намешиносад, зеро Ӯро нашинохт.

Юҳанно 8:42 Исо ба онҳо гуфт: «Агар Худо Падари шумо мебуд, Маро дӯст медоштед; зеро ки Ман аз ҷониби Худо омада, омадаам; на аз худам омадаам, балки Ӯ маро фиристод.

Исо аз онҳое, ки ба шахсияти Ӯ шубҳа доранд, хоҳиш мекунад, ки фикр кунанд, ки агар Худо дар ҳақиқат Падари онҳо мебуд, онҳо ба Ӯ шубҳа намекарданд.

1: Мо бояд Исоро дӯст дорем ва ба Исо таваккал кунем, зеро Ӯ аз ҷониби Худост ва аз ҷониби Ӯ фиристода шудааст.

2: Мо набояд ба Исо ва шахсияти Ӯ шубҳа дошта бошем, зеро ин набудани имон ба Худо, Падари мост.

1: Матто 7:21-23 "На ҳар касе, ки ба ман "Худовандо, Худовандо" гӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт. Дар он рӯз: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту ва ба исми Ту нубувват накардаем, ки девҳоро берун наовардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал намеовардем?" Он гоҳ ба онҳо ошкоро хоҳам гуфт: "Ман шуморо ҳеҷ гоҳ нашинохтам, аз ман дур шавед, эй ситамкорон!"

2: 1 Юҳанно 4:7-8 "Дӯстони азиз, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост. Ҳар касе, ки дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. ."

Юҳанно 8:43 Чаро сухани маро намефаҳмед? ҳатто барои он ки шумо каломи Маро намешунавед.

Исо мепурсад, ки чаро шунавандагонаш хабари расонидаашро намефаҳманд ва нишон медиҳад, ки сабаби дарк кардани онҳо дар он аст, ки онҳо каломи ӯро намешунаванд.

1. Гӯш кардани Каломи Худо: Калиди фаҳмиш

2. Қабули паёми Исо: масъалаи дил

1. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

2. Масалҳо 4:20-22 - Писарам, суханони маро гӯш кун; Гӯши худро ба суханони Ман кун. Бигзор онҳо аз чашмони ту дур нашаванд; онҳоро дар дили худ нигоҳ доред.

Юҳанно 8:44 Шумо аз падари худ иблис ҳастед, ва ҳавасҳои падари худро ба ҷо хоҳед овард. Ӯ аз ибтидо қотил буд ва дар ростӣ сокин набуд, зеро ки дар ӯ ростӣ нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, аз худаш мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯй ва падари он аст.

Ин порча ҳақиқатро таъкид мекунад, ки сарчашмаи дурӯғ ва фиреб шайтон аст.

1. Дурӯғҳои шайтон: Аз фиребу найранг ҳушёр бошед

2. Қувваи Ҳақиқат: Рад кардани фиреби душман

1. 1 Юҳанно 4:1-6 - Озмоиши рӯҳҳо

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар бар кардани зиреҳи Худо

Юҳанно 8:45 Ва азбаски ба шумо рост мегӯям, ба Ман бовар намекунед.

Ҳақиқатро онҳое, ки онро мешунаванд, рад мекунанд.

1: Мо бояд барои шунидани ҳақиқат кушода бошем, ҳатто вақте ки қабул кардан душвор аст.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти ростӣ дошта бошем, то ба суханони мо эътимод дошта бошад.

1: Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2: Қӯлассиён 3: 9-10 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад.

Юҳанно 8:46 Кадоме аз шумо маро ба гуноҳ бовар мекунонад? Ва агар рост гӯям, чаро ба ман бовар намекунед?

Юҳанно 8:46 моро водор мекунад, ки дилҳои худро тафтиш кунем ва фикр кунем, ки оё мо ба ҳақиқат, новобаста аз сарчашма, кушода ҳастем.

1: Ба доварӣ кардани онҳое, ки ҳақиқатро ба шумо меоваранд, шитоб накунед, зеро шумо шояд имконияти омӯхтани чизеро аз даст дода бошед.

2: Ба ҳақиқат бовар кунед, новобаста аз он ки кӣ онро мегӯяд.

1: Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм суст бошад.

2: Масалҳо 18:13 - Агар касе пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, ин беақлӣ ва шармандагии ӯст.

Юҳанно 8:47 Ҳар кӣ аз Худост, суханони Худоро мешунавад, лекин шумо онҳоро намешунавед, чунки аз Худо нестед.

Одамоне, ки аз Худо ҳастанд, ба суханони Худо гӯш хоҳанд дод, ва онҳое, ки аз Худо нестанд, онҳоро намешунаванд.

1. Агар мо хоҳем, ки суханони Ӯро бишнавем, мо бояд аз Худо бошем.

2. Худо моро даъват мекунад, ки суханони Ӯро қабул кунем ва узви оилаи Ӯ бошем.

1. Румиён 8:14-17 Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

2. 1 Юҳанно 5:1-5 Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст.

Юҳанно 8:48 Яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Нагуфтем, ки ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?

Яҳудиён Исоро муттаҳам карданд, ки иблис дорад, зеро ӯ сомарӣ буд.

1. Айбдоркунии беасоси хамсояхои мо

2. Рад кардани иттиҳомоти бардурӯғ

1. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?

2. Матто 5:11-12 - «Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар зидди шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

Юҳанно 8:49 Исо ҷавоб дод: «Ман иблис надорам; лекин Ман Падари Худро эҳтиром мекунам, ва шумо Маро беҳурмат мекунед.

Исо тасдиқ мекунад, ки Худоро эҳтиром мекунад ва мардум Ӯро таҳқир мекунанд.

1. Шарафи Исо: Омӯзиш дар Инҷили Юҳанно

2. Зиндагии бошарафона барои зоҳир кардани эҳтиром ба Худо

1. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. 1 Петрус 2:17 - Ба ҳама эҳтироми дуруст нишон диҳед: Бародарии имондоронро дӯст доред, аз Худо битарсед, подшоҳро эҳтиром кунед.

Юҳанно 8:50 Ва ман толиби ҷалоли худ нестам: касе ҳаст, ки ҷустуҷӯ мекунад ва доварӣ мекунад.

Исо ҷалоли Худро намеҷӯяд, балки дигаре ҳаст, ки меҷӯяд ва доварӣ мекунад.

1. Дар беғаразӣ ҷалол ёфтан - Юҳанно 8:50

2. Доварии Худо - Юҳанно 8:50

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

4. Румиён 14:10 - Зеро ки ҳамаи мо дар назди курсии доварии Худо хоҳем буд.

Юҳанно 8:51 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки суханони Маро риоя кунад, ҳаргиз маргро нахоҳад дид.

Ин порча муҳимияти риояи таълимоти Исоро барои ба даст овардани ҳаёти ҷовидонӣ таъкид мекунад.

1. Қудрати таълимоти Исо: Чӣ тавр риоя кардани Каломи Ӯ ба мо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшад

2. Ваъдаи ҳаёт дар бораи Исо: Роҳнамо барои зиндагӣ бо имон

1. Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз ҳама чеҳраҳо пок хоҳад кард.

2. 1 Қӯринтиён 15:26 - Душмани охирине, ки нобуд карда мешавад, марг аст.

Юҳанно 8:52 Он гоҳ яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Акнун мо медонем, ки ту дев дорӣ». Иброҳим ва анбиё мурданд; ва ту мегӯй: "Агар касе сухани Маро риоя кунад, ҳаргиз маргро намечашад".

Яҳудиён Исоро ба шайтон айбдор карданд, ки ӯ гуфт, ки агар касе ба суханони худ риоя кунад, ҳеҷ гоҳ маргро намечашад.

1. Қудрати суханони Исо: Чаро мо бояд Ӯро гӯш кунем ва пайравӣ кунем

2. Нофаҳмии яҳудиён дар бораи Исо: Чӣ тавр мо набояд ба намунаи онҳо пайравӣ кунем

1. Ибриён 9:27 - «Чунон ки барои одамон як бор мурдан муқаррар шудааст, вале баъд аз ин доварӣ».

2. Юҳанно 11:25-26 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. ."

Юҳанно 8:53 Оё ту аз падари мо Иброҳим, ки мурдааст, бузургтар ҳастӣ? ва анбиё мурданд: Худро кӣ мекунӣ?

Яҳудиён Исоро дар бораи қудрататаш пурсиш мекарданд.

1: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки сарчашмаи ҳокимиятеро, ки мо пайравӣ мекунем, бидонем.

2: Мо бояд ҳамеша ба эҳтимоли он кушода бошем, ки қудрати дигар аз он чизе ки мо аллакай пайравӣ карда истодаем, бузургтар бошад.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Эфсӯсиён 2:19-20 - Пас, шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавориён ва анбиё, яъне Худи Исои Масеҳ сохта шудаед. санги асосӣ мебошад.

Юҳанно 8:54 Исо ҷавоб дод: «Агар Ман Худро эҳтиром кунам, шарафи Ман ҳеҷ аст; Падари Ман Маро иззату эҳтиром мекунад; дар бораи Ӯ мегӯед, ки Ӯ Худои шумост;

Исо аҳамияти фурӯтанӣ ва қудрати Худоро таълим медиҳад.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Аз намунаи Исо омӯхтан

2. Иззати Худо: Қалби ибодати ҳақиқӣ

1. Филиппиён 2:5–11

2. Матто 6:1–4

Юҳанно 8:55 Аммо шумо Ӯро нашинохтаед; лекин Ман Ӯро мешиносам; ва агар гӯям, ки "Ӯро намешиносам", мисли шумо дурӯғгӯ хоҳам буд;

Юҳанно Худо ва таълимоти Ӯро медонист ва наметарсид, ки бар зидди онҳое, ки намедонанд, сухан гӯянд.

1: Вақте ки мо ҳақиқатро медонем, набояд аз сухан гуфтан натарсем.

2: Шинохтани Худо ва пайравӣ аз таълимоти Ӯ муҳимтарин аст.

1: Масалҳо 28:1 - Шарир гурезад, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст.

2: Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Юҳанно 8:56 Падари шумо Иброҳим аз дидани рӯзи ман шодӣ кард, ва онро дида, шод шуд.

Ин порча дар бораи шодии Иброҳим аз дидани Исо ва рӯзи ӯ сухан меронад.

1. Шодии дидани Исо: Нигоҳе ба имони Иброҳим

2. Шод шудан дар Исо: Ҷашни ваъдаи кафорат

1. Ибриён 11:13-16 - имони Иброҳим ба ваъдаи Наҷотдиҳанда

2. Румиён 4:17-18 - Имон ва умеди Иброҳим ба ваъдаҳои Худо

Юҳанно 8:57 Он гоҳ яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту ҳанӯз панҷоҳсола нестӣ, ва оё Иброҳимро дидай?

Исо Иброҳимро истифода мебарад, то исбот кунад, ки ӯ аз Худост.

1. Мо аз мисоли Исо дар бораи истифодаи Навиштаҳо барои тасдиқи изҳорот ва таълимоти ӯ омӯхта метавонем.

2. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо ва эътимод ба комил будани замони ӯ.

1. Ибриён 11: 8-12 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба маконе, ки ҳамчун мерос гирифта мешавад, биравад. Ба кучо рафтанашро надониста, берун баромад.

2. Забур 33:4 - зеро каломи Худованд рост ва рост аст; Ӯ дар ҳар коре, ки мекунад, содиқ аст.

Юҳанно 8:58 Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим пайдо шавад, Ман ҳастам».

Исо даъво мекунад, ки Худост, зеро Ӯ мегӯяд, ки Ӯ пеш аз Иброҳим вуҷуд дошт, ки ин изҳороти ҷовидонӣ буд.

1. Исо Худост: Тадқиқоти Юҳанно 8:58

2. Фаҳмидани бузургии Исо тавассути табиати абадии Ӯ

1. Филиппиён 2:5–11

2. Ишаъё 9:6–7

Юҳанно 8:59 Он гоҳ санг бардоштанд, то ки Ӯро партоянд; лекин Исо пинҳон шуд ва аз байни онҳо гузашта, аз маъбад берун шуд ва ҳамин тавр гузашт.

Исо аз муноқиша канорагирӣ кард ва оромона маъбадро тарк кард.

1. Қудрати сулҳ ва фурӯтанӣ бар низоъ.

2. Аҳамияти роҳ рафтан аз васвасаҳо.

1. Матто 26:52-54 - Ҷавоби Исо ба Петрус вақте ки гӯши ғуломи саркоҳинро бурид.

2. Масалҳо 16:32 - "Сабр аз ҷанговар беҳтар аст, худдорӣ аз шахсе, ки шаҳрро забт мекунад".

Юҳанно 9 боби нӯҳуми Инҷили Юҳанно мебошад, ки дар он шифо ёфтани марде, ки аз ҷониби Исо нобино таваллуд шудааст ва баҳсҳои баъдӣ, ки дар байни пешвоёни дин ба вуҷуд меоянд, нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо бо марде, ки аз модарзодӣ нобино буд (Юҳанно 9:1-7). Шогирдонаш сабаби нобиноии ӯро мепурсиданд ва мепурсанд, ки оё гуноҳи худаш аст ё гуноҳи падару модар. Исо ҷавоб дод, ки ҳеҷ кадоме аз онҳо ҷавобгар набуданд, балки барои он рӯй дод, ки корҳои Худо дар ӯ зоҳир шаванд. Сипас Исо ба замин туф карда, бо оби даҳонаш лой мекунад ва онро ба чашмони он мард мемолад. Ӯ ба ӯ дастур медиҳад, ки дар ҳавзи Силоам шуста шавад. Мард

итоат мекунад ва ба таври мӯъҷиза чашми ӯро мегирад.

Сархати 2: Шифо кардан дар байни онҳое, ки кӯри пештараро мешинохтанд, изтиробро ба вуҷуд меорад (Юҳанно 9:8-34). Баъзеҳо аз дидани ӯ дар ҳайрат мемонанд, дар ҳоле ки дигарон савол медиҳанд, ки оё ӯ дар ҳақиқат ҳамон шахс аст. Фарисиён — пешвоёни дин — ҳам марди шифоёфта ва ҳам волидони ӯро барои пурсиш даъват мекунанд. Онҳо мепурсанд, ки чӣ тавр ӯ дар рӯзи шанбе бино шудааст, зеро инро вайрон кардани тафсири қатъии қонунҳои рӯзи шанбе мешуморанд. Марди шифоёфта Исоро ҳамчун пайғамбаре, ки аз ҷониби Худо фиристода шудааст, ҳимоя мекунад, аммо иқрор мешавад, ки дар бораи Ӯ маълумоти бештаре надорад.

Сархати 3: Ин боб бо он анҷом меёбад, ки Исо худро ҷустуҷӯ мекунад ва ба шахси шифоёфта зоҳир мекунад (Юҳанно 9:35-41). Вақте ки фаҳмид, ки сарварони дин марди як замон кӯрро аз миёни онҳо берун рондаанд, Исо ӯро ёфта мепурсад, ки оё ба Ӯ ҳамчун «Писари Одам» имон дорад ё не. Шахси шифоёфта ҷавоби мусбӣ медиҳад ва Ӯро ибодат мекунад. Дар ҷавоб, Исо эълон мекунад, ки Ӯ ба ин ҷаҳон барои доварӣ омадааст, то онҳоеро, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ кӯранд, ошкор кунад ва наҷот ёбад, то чашмони онҳоро ба ҳақиқати рӯҳонӣ кушояд. Баъзе фарисиён ин гуфтугӯро шуниданд ва мепурсанд, ки оё онҳо низ аз сабаби муқовимат ба таълимоти Исо аз ҷиҳати рӯҳонӣ кӯранд?

Дар ҷамъбаст,

Боби нӯҳуми Юҳанно шифо ёфтани марде, ки аз ҷониби Исо кӯр таваллуд шудааст, баҳсҳои минбаъдаи пешвоёни динӣ ва ваҳй кардани Худро ҳамчун Писари Одам нақл мекунад.

Исо марди нобиноро бо оби даҳон шифо мебахшад ва ба ӯ дастур медиҳад, ки дар ҳавз бишӯяд ва бинояшро барқарор кунад. Ин боиси ихтилоф дар байни онҳое мегардад, ки Ӯро мешинохтанд ва фарисиёнро дар бораи вайрон кардани рӯзи шанбе пурсон мешаванд.

Марди шифоёфта Исоро ҳамчун пайғамбар ҳимоя мекунад ва баъдтар бо Ӯ боз вомехӯрад. Ӯ Исоро Писари Одам эътироф мекунад ва ба Ӯ саҷда мекунад. Исо мақсади худро оид ба доварӣ ва наҷот мефаҳмонад, дар ҳоле ки ба кӯрии рӯҳонии баъзе фарисиён мубориза мебарад. Ин боб қудрати мӯъҷизавии Исо, барҳӯрди Ӯ бо қонуншиносии динӣ ва нақши Ӯро ҳамчун довар ва Наҷотдиҳанда таъкид мекунад.

Юҳанно 9:1 Ва ҳангоме ки Исо аз он ҷо мегузашт, мардеро дид, ки аз модарзодаш кӯр буд.

Ин порча вохӯрии Исоро бо марде, ки аз модарзодӣ нобино буд, тасвир мекунад.

1. Имони марди нобино: фаҳмиш дар бораи эътимод ба Исо сарфи назар аз душвориҳо

2. Ҳамдардии Исо ба осебпазирон: Намунаи муносибатҳои мо бо дигарон

1. Матто 11:5 - «Кӯрон бино мешаванд ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ва мискинон башоратро ба онҳо мавъиза мекунанд».

2. Яъқуб 1:27 - «Дини пок ва покиза дар назди Худо ва Падар ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар мусибаташон, ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад».

Юҳанно 9:2 Шогирдонаш аз Ӯ пурсиданд: «Устод, кӣ гуноҳ кардааст, ки ин шахс ё падару модараш кӯр таваллуд шудааст?

Шогирдони Исо аз ӯ пурсиданд, ки оё марди кӯр таваллудшуда кори нодуруст кардааст ё ин гуноҳи волидонаш аст?

1. Худо ранҷу азобро барои ба даст овардани некӣ дар ҳаёти мо истифода мебарад.

2. Азобу ранҷу азоби мо баёнгари норозигии Худо аз мо нест.

1. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. 2 ба Қӯринтиён 12:7-10 "Бинобар ин, барои он ки маро мағрур нашавам, ба ман хоре дода шуд, ки ба ман фиристодаи шайтон буд, то маро азоб диҳад. Се бор аз Худованд илтиҷо кардам, ки онро аз худ дур кунад. Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман бо камоли хурсандӣ аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман такя кунад, бинобар ин ман ба хотири Масеҳ заъфҳо, аз таҳқир, аз сахтиҳо, аз таъқибот ва душвориҳо лаззат мебарам. заиф бошад, пас ман тавоноам».

Юҳанно 9:3 Исо ҷавоб дод: «На ин одам гуноҳ кардааст, на падару модараш, балки барои он ки корҳои Худо дар вай зоҳир гардад».

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо дар одами кӯр таваллудшуда ва дар волидайнаш гуноҳе намедид, балки мӯъҷизаҳои Худоро дар шифобахшии одам дидан мумкин буд.

1. Қудрати мӯъҷизавии Худо - Чӣ гуна корҳои Худо тавассути мӯъҷизаҳо, ба монанди шифо додани одами нобино таваллудшуда нишон дода мешаванд.

2. Маҳкумкунӣ нест - Чӣ тавр Исо дар мард ё падару модараш ҳеҷ гуноҳро надид ва чӣ гуна мо низ аз ҷониби Худо маҳкум нашудаем.

1. Румиён 8:1-2 - Пас, ҳоло барои онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

Юҳанно 9:4 Ман бояд корҳои Фиристандаи Худро иҷро кунам, дар ҳоле ки рӯз аст; шаб фаро мерасад, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бояд сахт меҳнат кунем ва вақти мавҷударо истифода барем, зеро шаб фаро мерасад ва имкони мо аз даст хоҳад рафт.

1. Истифодаи бештари вақти мо: Омӯзиш аз Юҳанно 9:4

2. Саъю кӯшиш ва коре кунем, ки аз дастамон меомадаро кунем: Ҳикмати Юҳанно 9:4

1. Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, онро бо тамоми қуввати худ иҷро кун.

2. Эфсӯсиён 5:16 - аз беҳтарин истифода бурдани вақт, зеро айём бад аст.

Юҳанно 9:5 То даме ки ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳон ҳастам.

Исо эълон мекунад, ки то даме ки Ӯ дар ҷаҳон аст, Ӯ нури ҷаҳон аст.

1. Нури ҷаҳон: Чӣ тавр Исо умед ва наҷот меорад.

2. Бузургтарин нури ҷаҳон: Исо ва паёми абадии муҳаббат ва раҳмдилӣ.

1. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Филиппиён 2:14-16 - «Ҳама чизро бе шиква ва баҳс кунед, то ки шумо беайб ва бегуноҳ, фарзандони Худо бошед, дар миёни насли каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғ дар ҷаҳон медурахшад. , ки каломи ҳаётро нигоҳ доштам, то ки дар рӯзи Масеҳ фахр намоям, ки бар абас давидаам ва меҳнати беҳуда накардаам».

Юҳанно 9:6 Вақте ки Ӯ инро гуфт, ба замин туф кард ва аз туф гил сохт ва чашмони кӯрро бо гил молид.

Исо оби даҳон ва хоки заминро барои шифо додани марде, ки кӯр буд, истифода бурд.

1: Ҳатто дар замонҳои душвортарин, Исо метавонад ба мо шифои лозимаро диҳад.

2: Худо метавонад ҳама чизро барои мӯъҷизае истифода барад, ҳатто чизҳои оддии ҳамарӯза.

1: Марқӯс 8:22-25 - Исо марди нобиноеро, ки дар наздикии Байт-Сайда ба чашмонаш ламс карда буд, шифо мебахшад.

2: Матто 9:29-30 - Исо ду кӯрро бо ламс кардани чашмонашон шифо мебахшад.

Юҳанно 9:7 Ва ба вай гуфт: «Рафта, дар ҳавзи Шилӯаҳ бишӯй, (ки ба таъбири Фиристод аст.) Ӯ рафта, шустушӯй кард ва дид.

Юҳанно аҳамияти имон ва итоаткорро таълим медиҳад. 1. «Имон ва итоат: неруи паси муъчизахо» 2. «Хавзи Шилоам: куввати имон ва итоат». 1. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд». 2. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

Юҳанно 9:8 Ҳамсояҳо ва онҳое, ки пештар Ӯро кӯр дида буданд, гуфтанд: «Оё ин

ҳамон касе нест, ки нишаста гадоӣ мекард?

Гурӯҳе аз одамоне, ки қаблан дида буданд, ки марди нобино илтимос мекунад, ки ӯро пас аз шифо ёфтани Исо мешиносанд.

1. Шифои мӯъҷизавии одами нобино - Юҳанно 9:8

2. Дидани мӯъҷизаҳои Исо бо чашмони нав - Юҳанно 9:8

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд. Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон обҳо ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Матто 15:30-31 - Ва мардуми бисьёре назди Ӯ омада, лангон, кӯрон, гунгон, маъюбон ва бисёр дигаронро доштанд ва онҳоро пеши пойҳои Исо партофтанд; ва Ӯ онҳоро шифо дод: Ба тавре ки мардум гунгонро ба сухан, маъюбонро солим, лангонро роҳ рафтан ва кӯронро дида, дар ҳайрат монданд, ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

Юҳанно 9:9 Баъзеҳо гуфтанд: «Ин ҳамон аст, баъзеҳо мегуфтанд: «Ӯ монанди Ӯст; лекин Ӯ гуфт: «Ман ҳамонам».

Ин порча шахсияти Исоро ошкор мекунад, зеро Ӯ шахсияти худро тасдиқ мекунад.

1. Исо медонад, ки Ӯ кист ва Ӯ мехоҳад, ки мо низ донем

2. Чӣ тавр шахсияти моро дар Исо пайдо кардан мумкин аст

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Эфсӯсиён 1:17-21 - то Худои Худованди мо Исои Масеҳ, Падари ҷалол, ба шумо рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро дар шинохти Ӯ ато кунад ва чашмони дилҳои шуморо мунаввар бошад, то ки шумо бидонед, ки умеде, ки Ӯ шуморо ба он даъват кардааст, сарвати мероси пурҷалоли Ӯ дар муқаддасон чист ва бузургии беандозаи қудрати Ӯ барои мо, ки имон овардаед, аз рӯи амали қудрати бузурги Худ, ки дар он амал мекард, чӣ гуна аст. Масеҳ, ҳангоме ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар ҷойҳои осмонӣ ба ямини Ӯ шинонд, аз ҳама ҳукмронӣ ва ҳокимият ва қудрат ва

салтанат ва аз ҳар номе, ки на танҳо дар ин замон, балки дар як биёед.

Юҳанно 9:10 Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ гуна чашмони ту кушода шуданд?

Ӯ чашмони худро ба ҳақиқати Исои Масеҳ кушод: Исо Нури ҷаҳон аст.

1: Исо Нурест, ки дар зулмот медурахшад ва ҳамаи моро ба наҷот меорад.

2: Мо бояд чашмони худро ба ҳақиқати Исои Масеҳ кушоем ва нури Ӯро қабул кунем.

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2: Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон кардан мумкин нест. Мардум низ шамъро даргиронда, зери бутта намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, равшанӣ мебахшад. Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Юҳанно 9:11 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки Исо ном дорад, гил сохта, чашмонамро тадҳин карда, ба ман гуфт: "Ба ҳавзи Шилӯаҳ бирав ва шустушӯ шав" ва ман рафта, шустам, ва бино шудам.

Он мард ба воситаи Исо, ки гил сохт ва чашмонашро тадҳин кард, аз кӯрӣ шифо ёфт.

1. Мӯъҷизаҳои Исо: Даъват ба имон

2. Қудрати шифобахши Исо: Бинигаред ва ҳақиқатро бубинед

1. Ишаъё 35:5-6 - «Он гоҳ чашмони кӯрон кушода ва гӯшҳои карон кушода хоҳанд шуд; он гоҳ ланг мисли оҳу ҷаҳад, ва забони гунг аз шодӣ месарояд».

2. Матто 11:5 - «Кӯрон бино мешаванд ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, ва мурдагон эҳьё мешаванд, ва мискинон башоратро ба онҳо мавъиза мекунанд».

Юҳанно 9:12 Ба Ӯ гуфтанд: «Ӯ куҷост? Гуфт: намедонам.

Фарисиён аз Исо пурсиданд, ки кӯр шифоёфта дар куҷост, аммо Исо гуфт, ки намедонад.

1: Худо набояд ҳамеша дар ҳама вазъият назорат кунад. Баъзан Ӯ ба мо имкон медиҳад, ки қарорҳо ва роҳҳои худамонро қабул кунем.

2: Ҳатто вақте ки мо нақшаи Худоро намефаҳмем, Ӯ то ҳол дар зери назорат ва барои манфиати ниҳоии мо кор мекунад.

1: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2: Масалҳо 3:5 «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун».

Юҳанно 9:13 Он ки пештар кӯр буд, назди фарисиён оварданд.

Ба фарисиён марде пешниҳод карда шуд, ки дар гузашта нобино буд.

1. Шифои Худо: Шаҳодат аз имон

2. Дар Исо мо барқароршавиро меёбем

1. Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

2. Марқӯс 10:46-52 - «Ва ба Ериҳӯ омаданд, ва ҳангоме ки Ӯ бо шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум аз Ериҳӯ берун мерафт, Бартимай ибни Тимайи кӯр дар канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард. Ва чун шунид, ки ин Исои Носирӣ аст, фарьёд зада, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд, ба ман раҳм кун.... Исо ба вай гуфт: «Бирав; имонат туро шифо бахшид. Ва дарҳол бино шуд ва дар роҳ аз ақиби Исо равона шуд».

Юҳанно 9:14 Ва он рӯзи шанбе буд, ки Исо гил сохт ва чашмони Ӯро кушод.

Дар ин порча нақл дар бораи шифо додани марде, ки Исо кӯр таваллуд шудааст, дар рӯзи шанбе муфассал нақл мекунад.

1. Раҳмати Худо бечунучаро аст

2. Шифо ба воситаи имон

1. Матто 12:9-14 - Исо шогирдони худро барои ҷамъоварии ғалла дар рӯзи шанбе ҳимоя мекунад

2. Луқо 6:6-11 - Исо беморонро дар рӯзи шанбе, сарфи назар аз танқиди фарисиён шифо медиҳад

Юҳанно 9:15 Фарисиён боз аз Ӯ пурсиданд, ки чӣ тавр бино шудааст. Ба онҳо гуфт: «Ба чашмонам гил пошид, ва ман шустам ва мебинам».

Исо одами нобиноро тавассути як амали оддии гил ва об шифо дод.

1: Вақте ки мо фурӯтанона ба нақшаи Худо итоат кунем, мо метавонем шифои ҷисмонӣ ва рӯҳониро эҳсос кунем.

2: Имон ба Исо шифо ва барқароршавӣ меорад.

1: Яъқуб 5:15 "Ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида хоҳад шуд."

2: Isaiah 53: 5 "Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

Юҳанно 9:16 Бинобар ин баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Ин Одам аз Худо нест, зеро ки рӯзи шанберо риоя намекунад». Дигарон гуфтанд: «Чӣ гуна одами гунаҳкор метавонад чунин мӯъҷизаҳо кунад? Ва дар байни онҳо ихтилоф ба амал омад.

Ин порча нишон медиҳад, ки фарисиён вақте мӯъҷизаҳоеро, ки дар рӯзи шанбе нишон медод, диданд, дар бораи Исо ихтилофи назар доштанд.

1: Новобаста аз рӯз, мо бояд қудрати Худоро ҷашн гирем.

2: Мо набояд дар доварӣ ба аъмоли дигарон шитоб кунем.

1: Матто 7: 1-5 - "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро бо он ки доварӣ мегӯед, маҳкум хоҳед шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунед, ба шумо чен карда мешавад."

2: 1 ба Қӯринтиён 13: 4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз гуноҳ шодӣ мекунанд, вале аз ростӣ шод мешаванд».

Юҳанно 9:17 Боз ба кӯр гуфтанд: «Дар бораи ӯ чӣ мегӯӣ, ки чашмони туро кушодааст? Гуфт: «Ӯ паёмбар аст».

Марди кӯр шаҳодат дод, ки Исо пайғамбар аст.

1. Мо дар бораи Исо чӣ шаҳодат дода метавонем?

2. Чӣ тавр мо кори Худоро эътироф карда метавонем?

1. Такрори Шариат 18: 15-22 (Худованд Худои шумо барои шумо пайғамбаре монанди ман аз миёни шумо ва аз бародаронатон ба миён хоҳад овард - ба вай гӯш хоҳӣ дод)

2. Ибриён 1: 1-2 (Дар замонҳои қадим ва аз бисёр ҷиҳатҳо, Худо ба падарони мо ба воситаи анбиё сухан мегуфт, аммо дар ин рӯзҳои охир Ӯ ба мо тавассути Писари Худ сухан гуфтааст...)

Юҳанно 9:18 Аммо яҳудиён ба вай бовар накарданд, ки ӯ кӯр буд ва бино шуд, то даме ки падару модари биноро даъват накунанд.

Юҳанно 9:18 дар бораи нобоварии яҳудиён ба марде, ки аз кӯрӣ шифо ёфтааст, мебошад.

1. Худо метавонад дар ҳаёти мо мӯъҷизаҳо эҷод кунад, ҳатто вақте ки мо онро дида наметавонем.

2. Имони мо набояд вобаста ба он чи дида мешавад, балки реша дар ғайб бошад.

1. Юҳанно 20:29 "Исо ба вай гуфт: "Оё ту имон овардӣ, зеро Маро дидай? Хушо онҳое ки надидаанд ва имон овардаанд."

2. Румиён 4:17-21 «Чунон ки навишта шудааст: "Туро падари халқҳои бисьёр гардондам" — дар ҳузури Худое, ки ба Ӯ имон оварда буд, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳоеро ба вуҷуд меорад, ки вуҷуд надоранд. Бо умед вай бар хилофи умед имон овард, ки вай падари халқҳои бисьёр гардад, чунон ки ба ӯ гуфта шуда буд: «Насли ту ҳамин тавр хоҳад шуд». Ваќте ки љисми худашро, ки мисли мурда буд, (аз он ки тахминан садсола буд) ва нозой будани батни Соро фикр мекард, имонаш суст нашуд. Ҳеҷ як беимонӣ ӯро дар бораи ваъдаи Худо ноумед накард, балки ӯ дар имонаш қавитар шуд, вақте ки Худоро ҷалол дод ва комилан боварӣ дошт, ки Худо ваъдаашро иҷро карда метавонад».

Юҳанно 9:19 Ва аз онҳо пурсиданд: «Оё ин писари шумост, ки ба гуфтаи шумо кӯр таваллуд шудааст? Пас чӣ гуна ӯ ҳоло мебинад?

Мардум аз падару модари нобино пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ ҳоло дида мешавад?

1. Чӣ тавр имон метавонад чашмони моро боз кунад

2. Дидани мӯъҷизаҳои Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Матто 9:27-31 (Табобати ду марди кӯр)

2. Юҳанно 11:38-44 (Эҳьёи Лаъзор аз мурдагон)

Юҳанно 9:20 Падару модараш дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо медонем, ки ин писари мост ва кӯр таваллуд шудааст;

Волидайни Юҳанно, сарфи назар аз нобиноии ошкори ӯ, ба шифобахшии мӯъҷизавии писарашон имони худро эълон карданд.

1: Биёед ба мӯъҷизаҳои Худо таваккал кунем, ҳатто агар мо онҳоро бо чашми худ набинем.

2: Мо бояд иродаи Худоро бо имон қабул кунем, ҳатто вақте ки чашмони мо намебинанд.

1: Ирмиё 17: 7-8 - "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали вай Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад ва аз гармӣ наметарсад. меояд, зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро ки меваҳояшро бас намекунад».

2: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

Юҳанно 9:21 Вале мо намедонем, ки Ӯ алҳол чӣ тавр мебинад; ё ки чашмони Ӯро кушодааст, мо намедонем: вай калон аст; аз ӯ бипурсед, ки ӯ барои худ сухан хоҳад гуфт.

Юҳанно 9:21 ба мо таълим медиҳад, ки ҳангоми бечавоб мондани саволҳои мо ба Худо таваккал кунем ва мустақилияти дигаронро эҳтиром кунем.

1. Асрори Худо: таваккал кардан ҳатто вақте ки мо намефаҳмем

2. Эҳтироми мухторият: эҳтиром ба қарорҳои дигарон

1. Ишаъё 55:8-9 «Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

2. Ишаъё 40:28-29 «Оё намедонистед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба ҳар кӣ қувват надорад, қувват мебахшад».

Юҳанно 9:22 Ин суханонро падару модараш мегуфтанд, зеро аз яҳудиён метарсиданд, зеро яҳудиён аллакай ба мувофиқа расида буданд, ки агар касе иқрор шавад, ки Масеҳ аст, аз куништ ронда шавад.

Ин порча тарси мардуми яҳудиёнро нишон медиҳад, зеро онҳо боварӣ доштанд, ки эътирофи Масеҳ боиси аз куништ ронда шудан мегардад.

1. Тарси инсон дом аст

2. Барои он чизе ки бовар доред, бархезед

1. Масалҳо 29:25 - Тарси одам дом меорад, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал мекунад, эмин хоҳад буд.

2. Румиён 10:9-10 - Ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дили худ имон меоварад, ки ба адолат рафтор мекунад, ва бо даҳон эътироф мекунад, ки наҷот меёбад.

Юҳанно 9:23 Бинобар ин падару модараш гуфтанд: «Ӯ калон аст; аз ӯ пурсед.

Гузариш: Дар Юҳанно 9 Исо марде, ки нобино таваллуд шудааст, шифо мебахшад. Аз хамсояхо, шиносхо ва хатто волидайнаш пурсиданд, ки дар рузи шанбе ин амали «гайрицонунии» табобатро кӣ кардааст. Аммо онҳо ҷавоб дода наметавонистанд, ки кӣ табобат кардааст, зеро намедонистанд. Вақте ки шогирдони Исо аз марде, ки ӯро шифо додааст, пурсиданд, ӯ гуфт, ки ин Исо аст. Аммо волидони ӯ хомӯш монданд, зеро онҳо аз пешвоёни яҳудӣ метарсиданд. Ниҳоят, гуфтанд: «Балоғат аст, аз ӯ пурс».

1. Қудрати Исо барои шифо: Чӣ тавр Исо тавонист ба одами таваллудшуда кӯр ва имоне, ки барои он лозим буд, шифои мӯъҷизавӣ кунад

2. Далерии пайравони Исо: Чӣ гуна марде, ки нобино таваллуд шудааст ва волидонаш дар пайравӣ ба Исо далерӣ зоҳир карданд, ҳатто ҳангоми дучор шудан бо мухолифат

1. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Юҳанно 10:27-28 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд. Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман рабуда наметавонад".

Юҳанно 9:24 Он гоҳ онҳо он марди кӯрро боз хонда, ба Ӯ гуфтанд: «Худоро ҳамду сано гӯед: мо медонем, ки ин одам гунаҳкор аст».

Мақомоти динӣ аз марди нобино хоҳиш карданд, ки Худоро ҳамду сано гӯяд, зеро

боварӣ дошт, ки Исо гунаҳкор аст.

1: Мо бояд қудрати Худоро дар кори Исо дарк кунем, ҳатто вақте ки атрофиёнамон намефаҳманд.

2: Мо бояд мўъҷизаҳои Исоро ҷашн гирем, ҳатто вақте ки дигарон онҳоро нашиносанд.

1: Ишаъё 29:18-19 - Дар он рӯз карҳо суханони китобро хоҳанд шунид, ва чашмони кӯрон аз тираву торикии онҳо хоҳанд дид. Ҳалим дар Худованд шодии тоза пайдо хоҳанд кард, ва камбағалон дар байни одамон дар Қуддуси Исроил шод хоҳанд шуд.

2: Матто 11:5 - Кӯрон бино мешаванд ва лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ва мискинон хушхабарро ба онҳо мавъиза мекунанд.

Юҳанно 9:25 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Оё вай гунаҳкор аст ё не, ман намедонам: як чизро медонам, ки кӯр будам, ҳоло мебинам».

Марди кӯрро Исо шифо медиҳад ва мефаҳмонад, ки ӯ намедонад, ки табиб гунаҳкор аст ё не, аммо ӯ медонад, ки ӯ пештар кӯр буд, аммо ҳоло дида мешавад.

1. Қудрати Исо барои шифо ва барқарорсозӣ

2. Шаҳодатномаи мӯъмини нобино

1. Матто 9:27-31 - Исо ду марди кӯрро шифо медиҳад

2. Забур 146:8 - Худованд чашмони кӯронро мекушояд

Юҳанно 9:26 Боз ба Ӯ гуфтанд: «Ӯ ба ту чӣ кор кард? Чӣ тавр ӯ чашмони туро кушод?

Шифо кардани Одами Кӯр: Исо қудрати илоҳии худро бо мӯъҷизавӣ шифо додани як марди нобино нишон дод.

1. Худо ба амалҳои ғайриимкон қодир аст

2. Мӯъҷизаҳо ёдоварӣ аз қудрати Худост

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Хуруҷ 15:11 - Кист монанди Ту, эй Худованд, дар байни худоён? Кист мисли ту, дар қудсият боҳашамат, дар корҳои пурҷалол, мӯъҷизот?

Юҳанно 9:27 Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ба шумо аллакай гуфтам, вале нашунидаед; чаро боз шунидаед? Оё шумо низ шогирдони Ӯ хоҳед буд?

Фарисиён аз марде, ки нобино таваллуд шуда буданд, пурсиданд, ки оё ӯ шогирди Исо аст, ӯ дар ҷавоб пурсид, ки чаро онҳо бояд ҷавобро шунида бошанд, боз шуниданд.

1. Қудрати Исо: Новобаста аз он ки кӯр таваллуд шудааст ва ба тамасхури фарисиён дучор мешуд, ин мард барои имони худ ба Исо истодагарӣ кард.

2. Имон дар муқобили душвориҳо: Имони ин шахс ба Исо сарфи назар аз мухолифати фарисиён устувор буд.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Матто 16:24 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Юҳанно 9:28 Он гоҳ Ӯро дашном дода, гуфтанд: «Ту шогирди Ӯ ҳастӣ; лекин мо шогирдони Мусо ҳастем.

Юҳанно 9:28 дар бораи дашном додани шогирдони Исо аз ҷониби одамони дигар, ки худро шогирдони Мусо эълон мекарданд, ҷамъбаст мекунад.

1. Мо аз намунаи фурӯтанӣ ва файзи Исо ҳангоми мубориза бо муқобилият омӯхта метавонем.

2. Имони мо бояд таъриф карда шавад, на танқид.

1. Матто 5:11-12 «Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири Ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ бар шумо ҳар гуна бадгӯй хоҳанд гуфт. Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз шумо бударо ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

2. Яъқуб 1:2-4 «Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили вай бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед».

Юҳанно 9:29 Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфтааст, аммо ин шахс аз куҷост, намедонем.

Мардуми он замон пурсиданд, ки Исо кист, зеро медонистанд, ки Худо бо Мусо сухан гуфтааст, аммо намедонистанд, ки Исо аз куҷост.

1. Исо аз Мусо бузургтар аст: Худо бо Мусо сухан гуфт, аммо Исо намунаи махсуси қудрати Худо буд.

2. Ҳама дар Малакути Худо хуш омадед: Новобаста аз он ки мо аз куҷо набошем, Худо моро бо оғӯши кушод қабул мекунад.

1. Матто 11:11-12 "Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки дар миёни онҳое ки аз зан таваллуд ёфтаанд, ҳеҷ кас бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда ба вуҷуд наомадааст. Аммо касе ки дар Малакути Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст".

2. Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодир хоҳанд буд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Юҳанно 9:30 Он шахс дар ҷавоби онҳо гуфт: «Чаро аҷиб аст, ки шумо намедонед, ки Ӯ аз куҷост, вале Ӯ чашмони маро кушод».

Ин порча мӯъҷизаеро нишон медиҳад, ки дар он марди нобино таваллудшуда тавассути Исо шифо ёфтааст. Ӯ дар ҳайрат аст , ки Исо ӯро шифо дод, гарчанде ки ӯ шахсияти ӯро намедонист.

1: Исо табиб аст ва шифои Ӯ барои ҳама новобаста аз шахсияти онҳо дастрас аст.

2: Исо манбаи шифои мӯъҷизавӣ аст ва онҳое, ки шифои Ӯро қабул мекунанд, дигаргун мешаванд.

1: Матто 11:5 - Кӯрон бино мешаванд, лангон роҳ мераванд, махавҳо пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд ва хушхабар ба мискинон эълон карда мешавад.

2: Isaiah 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, ва барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Юҳанно 9:31 Акнун мо медонем, ки Худо гуноҳкоронро намешунавад; лекин агар касе ба Худо парастиш карда, иродаи Ӯро ба ҷо оварад, вайро мешунавад.

Худо ба парастандагони ҳақиқии Ӯ гӯш медиҳад ва ба иродаи Ӯ итоат мекунад.

1: Ибодати ҳақиқӣ: қалби тоъат

2: Қувваи Ибодат: Чӣ тавр Овози Худоро шунидан мумкин аст

1: Яъқуб 4:7-10, Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд бикунед ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Юҳанно 9:32 Аз замони пайдоиши ҷаҳон шунида нашудааст, ки касе чашмони кӯри модарзодро кушода бошад .

Ин порча дар бораи марде аст, ки нобино таваллуд шудааст ва чашмонаш кушода шудаанд.

1. Мӯъҷизаҳои Худо ва инъомҳои файз

2. Қувваи имон

1. Матто 19:26, «Лекин Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамон ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

2. Забур 146:8, «Худованд чашмони кӯронро мекушояд; Худованд саҷдакунандагонро эҳьё мекунад; Худованд одилонро дӯст медорад».

Юҳанно 9:33 Агар ин одам аз Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист.

Ин оят дар бораи қудрат ва қудрати илоҳии Исо сухан меронад ва тасдиқ мекунад, ки Ӯ танҳо кореро, ки мекунад, иҷро карда метавонад, зеро Ӯ аз Худост.

1. Исо: Сарчашмаи тамоми қудрат ва қудрат

2. Корҳои мӯъҷизавии Масеҳ: Шаҳодат дар бораи илоҳияти Ӯ

1. Юҳанно 14:10-11 - "Оё бовар намекунед, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман аст? Суханонеро, ки ба шумо мегӯям, на аз ихтиёри Худ мегӯям, балки Падаре ки дар Ман сокин аст. Ба ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман аст, вагарна ба сабаби аъмол имон оваред.

2. Қӯлассиён 2:9-10 - Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии худоён сокин аст, ва шумо дар Ӯ, ки сардори тамоми ҳукмронӣ ва ҳокимият аст, пур шудаед.

Юҳанно 9:34 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Ту комилан дар гуноҳ таваллуд шудай ва оё моро таълим медиҳӣ? Ва ӯро берун ронданд.

Сарварони дин чунон пур аз ғурур ва бадгумонӣ буданд, ки онҳо як кӯрро танҳо барои он ки ба онҳо чизе таълим медод, берун карданд.

1: Мағрурӣ ва бадгумонӣ дар Малакути Худо ҷой надоранд.

2: Худованд моро даъват мекунад, ки фурӯтан бошем ва барои омӯхтани дигарон кушода бошем.

1: Яъқуб 4:6: «Вале Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад"».

2: Луқо 18:14: «Ба шумо мегӯям, ки ин шахс ба хонаи худ рост омад, на аз дигаре.

Зеро ҳар кӣ худро баланд мекунад, фурӯтан хоҳад шуд, вале ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд».

Юҳанно 9:35 Исо шунид, ки онҳо Ӯро рондаанд; ва ӯро ёфта, ба вай гуфт: «Оё ба Писари Худо имон меоварӣ?»

Исо ба марде, ки аз ҷониби халқи худ ронда шуда буд, марҳамат мекунад ва ба ӯ имконият медиҳад, ки ба Ӯ имон оварад.

1: Раҳмати Исо бечунучаро аст

2: Ба Писари Худо имон оваред

1: Луқо 6:36 - «Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст».

2: 1 Юҳанно 5:10-12 - "Ҳар кӣ ба Писари Худо имон оварад, дар худ шаҳодат дорад; ҳар кӣ имон наоварад, Худо Ӯро дурӯғгӯй кардааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, бовар накардааст. ».

Юҳанно 9:36 Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ӯ кист, эй Худованд, то ба Ӯ имон оварам?

Юҳанно 9:36 ин порчаро ҳамчун саволе, ки марди кӯр дода буд, ҷамъбаст мекунад ва мепурсад, ки Исо кист, то ба ӯ бовар кунад.

1. Саволи имон: Мо аз куҷо медонем, ки ба Исо имон оварда метавонем?

2. Ошкор кардани ҳақиқат: Ҷустуҷӯи ваъдаҳои наҷотдиҳанда

1. Румиён 10:17 - Имон аз шунидан ва шунидан аз каломи Худо меояд.

2. 1 Юҳанно 5:13 - Ин чизҳоро ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, навиштаам; то бидонед, ки шумо ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Юҳанно 9:37 Исо ба вай гуфт: «Ту Ӯро дидай, ва Ӯст, ки бо ту гуфтугӯ мекунад».

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо худро ба одами модарзод кӯр муаррифӣ кард ва

шахсияти ӯро тасдиқ кард, ки бо ӯ сухан мегӯяд.

1. Қувваи шахсияти шахсӣ: Чӣ гуна донистани кӣ будани мо ба мо дар бартараф кардани нобиноӣ кӯмак мекунад

2. Исо шахсияти худро ошкор мекунад: Шинохтан ва қабул кардани шахсияти ҳақиқии мо

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Хуруҷ 33:14 - Худованд ҷавоб дод: "Ҳузури Ман бо ту хоҳад рафт, ва Ман ба ту оромӣ хоҳам дод".

Юҳанно 9:38 Ва гуфт: «Худовандо! Ман имон дорам». Ва Ӯро парастиш мекард.

Дар ин оят Юҳанно имони худро бо ибодати Исо нишон медиҳад.

1. Қувваи Имон - Омӯзиши қудрати имон тавассути мисоли Юҳанно, ки ба Исо саҷда мекунад.

2. Рушд дар имон - Омӯзед, ки чӣ тавр мо метавонем дар имон инкишоф ёбем, аз мисоли Юҳанно, ки ба Исо саҷда мекунад.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз он чи шунида мешавад, ва он чи шунида мешавад, ба воситаи паём дар бораи Масеҳ меояд".

Юҳанно 9:39 Исо гуфт: «Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадаам, то ки биноҳо бубинанд; ва биноён кӯр шаванд.

Исо ба ҷаҳон омад, то онҳоеро, ки аз гуноҳ кӯр шудаанд, доварӣ кунад ва чашмони «кӯрон»-ро кушояд.

1: Исо Нури ҷаҳон аст.

2: Ҳукми Худо одилона аст.

1: Isaiah 9:2 - Халқе, ки дар зулмот роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд: онҳое ки дар замини сояи марг сокинанд, нур бар онҳо дурахшид.

2: Юҳанно 12:46 - Ман нуре ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.

Юҳанно 9:40 Баъзе аз фарисиён, ки бо Ӯ буданд, ин суханонро шунида, ба Ӯ гуфтанд: «Оё мо низ кӯрем?

Исо ба фарисиён дар бораи кӯрии рӯҳонӣ таълим медод ва онҳо ҷавоб дода пурсиданд, ки оё онҳо низ кӯранд.

1. Хавфи нобиноии рӯҳонӣ

2. Даъват ба андешаи худ

1. Ишаъё 6:9-10 - Бо дили онҳо бифаҳмед ва ба Худованд муроҷиат кунед, то ки Ӯ онҳоро шифо диҳад.

2. Матто 13:13-15 - Масали Исо дар бораи коранда ва онҳое, ки чашм доранд, вале намебинанд.

Юҳанно 9:41 Исо ба онҳо гуфт: «Агар кӯр мебудед, гуноҳе намедоштед; лекин акнун шумо мегӯед: "Мо мебинем"; бинобар ин гуноҳи шумо боқӣ мемонад.

Исо фарисиёнро, ки мегӯянд, ки бино ҳастанд, бо ишора ба он ки агар кӯр мебуданд, гуноҳе намедоштанд, зери шубҳа мегузорад.

1. «Кӯрии мағрур» - Муайян кунед, ки чӣ гуна ғурур моро аз дидани ҳақиқат бозмедорад ва чӣ гуна фурӯтанӣ метавонад ба мо кӯмак кунад, ки дар имонамон инкишоф ёбад.

2. «Бо чашми рӯҳонӣ дидан» - Баррасии аҳамияти дарк кардани ҳақиқат бо чашми имон, на танҳо бо диди ҷисмонии мо.

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Юҳанно 10 метафораи Исоро дар бораи Чӯпони хуб, суханронии ӯ дар бораи муносибати Ӯ бо пайравонаш ва тақсимоти давомдор дар бораи шахсияти Ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо Худро ҳамчун дарвоза барои гӯсфандон ва чӯпони хуб муаррифӣ мекунад. У шахсонеро, ки ба рамаи гусфандон дохил мешаванд, гайр аз дарвоза, хамчун дузду горатгар танкид мекунад. Гӯсфандон аз паи Ӯ мераванд, зеро онҳо овози Ӯро мешиносанд, вале ҳеҷ гоҳ аз ақиби бегона намераванд. Ҳамчун чӯпони хуб, Ӯ гӯсфандони Худро мешиносад ва ҷони худро барои онҳо фидо мекунад, мисли муздуре, ки гӯсфандонро ҳангоми дидани гург партофта меравад (Юҳанно 10:1-18).

Сархати 2: Ин таълимот боиси ихтилофи байни яҳудиён шуд, ки баъзеҳо мегуфтанд, ки вай девона аст, дигарон мепурсанд, ки чӣ гуна дев метавонад чашмони кӯрро боз кунад. Вақте ки бахшидани ид дар Ерусалим зимистони Ерусалим баргузор мегардид. Исо дар маъбад сайругашт мекард Сутуни Сулаймон, ки дар он ҳо яҳудиён дар атрофи ӯ ҳамъ омада буданд, аз ӯ пурсиданд, ки то ба кай моро дар ташвиш мегузорӣ? Агар Масеҳ ҳастӣ, ба мо ошкоро бигӯ». Дар ҷавоб Ӯ қайд кард, ки Ӯ ба онҳо гуфт, аммо онҳо бовар намекунанд, ки корҳое, ки номи Падар дар бораи Ӯ шаҳодат медиҳанд, имон намеоваранд, зеро онҳо гӯсфандони ӯ нестанд, ки ба овози Ӯ гӯш медиҳанд, медонанд, ки онҳо ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшанд, ҳеҷ гоҳ нобуд намешаванд, ҳеҷ кас онҳоро намерабояд. дасти Падарро дароз кунед (Юҳанно 10:19-30).

Сархати 3: Пас аз ин суханронӣ, Исо изҳор дошт, ки як будани Худо бо Падар «Ман Падарам як ҳастам». Ин боиси он шуд, ки яҳудиён ӯро сангборон карданд, ки Худо буданашро таҳқир мекунанд, дар ҳоле ки танҳо ҷавоби одам ба корҳое ишора мекунад, ки номи Падарро шаҳодат медиҳад, аммо агар ба корҳо бовар накунед, камтар ба мӯъҷизаҳо бовар кунед, то бидонед, ки Падар дар Ман аст Ман дар Падар ҳастам кӯшиши бемуваффақият боздошт Ӯро бозпас гирифт ва аз он ҷо дар он ҷо Яҳё дар ҷои аввал таъмид медод, ба назди ӯ омада, бовар карданд, ки «Ҳамаи он чизе ки Яҳё дар бораи ин шахс гуфта буд, ягон мӯъҷизае нишон надодааст». (Юҳанно 10:31–42).

Юҳанно 10:1 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфанд аз дар дохил нашавад, балки аз роҳи дигар баромада равад, вай дузд ва роҳзан аст.

Исо аз муаллимони козиб, ки одамонро аз имони ҳақиқӣ дур карданӣ мешаванд, огоҳ мекунад. 1: Мо бояд аз муаллимони козиб эҳтиёт шавем ва ба Каломи Худо часпида бошем. 2: Ҳаќро љустуљӯ кунем ва фирефтаи суханони маккор нашавем. 1: Ирмиё 29:11, "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад." 2: 1 Петрус 5:8, "Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ овора шуда, касеро меҷӯяд, ки ба коми худ кашад."

Юҳанно 10:2 Аммо касе ки аз дар дарояд, чӯпони гӯсфандон аст.

Дар порча дар бораи чупоне сухан меравад, ки барои нигохубини гусфандон аз дар медарояд.

1. Мо даъват шудаем, ки чӯпонони содиқи рамаи худ бошем ва онҳоро бо ҳамон ғамхорӣ муҳофизат кунем, ки чӯпон гӯсфандони худро мекунад.

2. Пайравӣ ба Масеҳ маънои онро дорад, ки мо бояд кӯшиш кунем, ки чӯпонони фурӯтан ва ҳалим бошем ва бо ҳамон раҳмдилӣ ва фаҳмиши ӯ роҳнамоӣ кунем.

1. 1 Петрус 5:2-3 «Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва онҳоро посбонӣ кунед, на аз он сабаб, ки лозим аст, балки барои он ки тайёред, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи беинсоф, балки майли хизмат кардан; на бар онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед».

2. Забур 23:1 «Худованд чӯпони ман аст, аз ҳеҷ чиз камӣ надорам».

Юҳанно 10:3 Дарбон ба рӯяш мекушояд; ва гӯсфандон овози ӯро мешунаванд, ва ӯ гӯсфандони худро ба ном хонда, онҳоро берун мебарад.

Чӯпони нек гӯсфандони Худро бо ном хонда, онҳоро берун мебарад.

1. Чӯпоне, ки моро бо ном мешиносад

2. Аз паи даъвати чупон

1. Ишаъё 40:11 Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва навҷавононро нарм хоҳад бурд.

2. Матто 18:12-14 Шумо чӣ фикр доред? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад ва яке аз онҳо гумроҳ шуда бошад, магар наваду нӯҳро дар кӯҳҳо гузошта, ба ҷустуҷӯи гӯсфанди гумроҳшуда намеравад? Ва агар вай онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: вай аз он наваду нӯҳ, ки ҳеҷ гоҳ гумроҳ нашудааст, бештар шод мешавад. Пас, иродаи Падари Ман, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин тифлон нобуд шавад.

Юҳанно 10:4 Ва ҳангоме ки гӯсфандони худро мебарорад, пешопеши онҳо меравад, ва гӯсфандон аз ақиби Ӯ мераванд, зеро ки овози Ӯро мешиносанд.

Дар ин порча сухан меравад, ки чӣ тавр Исо гӯсфандони Худро роҳнамоӣ мекунад ва онҳо овози Ӯро мешиносанд ва Ӯро пайравӣ мекунанд.

1: Исо Чӯпони хубест, ки гӯсфандони Худро роҳбарӣ мекунад ва ғамхорӣ мекунад

2: Овози Исоро гӯсфандони ӯ шинохтан мумкин аст ва аз паи он аст

1: Забур 23:1, "Худованд Чӯпони ман аст, ман намехоҳам."

2: Матто 11: 28-30, "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам. ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи Ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Юҳанно 10:5 Ва онҳо аз ақиби шахси бегона нахоҳанд рафт, балки аз ӯ мегурезанд, зеро ки овози бегонагонро намешиносанд.

Одамон эҳтимол ба онҳое, ки намешиносанд, пайравӣ намекунанд, зеро онҳо бо овози онҳо ошно нестанд.

1. Қувваи ошноӣ - Мо бештар ба одамоне, ки мешиносем, гӯш мекунем ва пайравӣ мекунем, назар ба онҳое, ки надорем.

2. Муҳимияти шинохти Худо - Мо бояд кӯшиш кунем, ки Худоро амиқтар бишносем,

то ба садои Ӯ бештар пайравӣ кунем.

1. Аъмол 2:42 - Ва онҳо худро ба таълимоти ҳавворисён ва муошират, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд.

2. Юҳанно 8:32 - Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Юҳанно 10:6 Ин масалро Исо ба онҳо гуфт, вале онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфта буд.

Исо ба мардум масал дод, вале онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ чӣ мегӯяд.

1. Масал дар бораи Исо: кушодани Каломи Худо

2. Чӣ тавр тафсири масалҳо: Фаҳмидани маънои суханони Исо

1. Забур 118: 105-106: "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст. Ман қасам хӯрдам ва онро тасдиқ кардам, то ки қоидаҳои одилонаи Туро риоя кунам."

2. Масалҳо 2:1-5: «Писарам, агар каломи Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро назди худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯшатро ба ҳикмат гӯш диҳӣ ва дилатро ба хирад майл кунӣ; бале, агар ба ақл даъват кунӣ ва Агар шумо онро мисли нуқра ҷустуҷӯ кунед ва онро мисли ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунед, тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт».

Юҳанно 10:7 Исо боз ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дари гӯсфандон ҳастам».

Исо дари наҷот барои гӯсфандон аст.

1. Исо дарвозабони ҳаёти ҷовидонӣ аст

2. Қудрати Исо ҳамчун дари наҷот

1. Матто 7:13-14 «Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг ва роҳе сахт аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд,

каманд».

2. 1 Петрус 1:3-5 «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Мувофиқи марҳамати бузурги худ, Ӯ моро водор сохт, ки ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда, ба меросе, ки фано, пажмурда ва пажмурда аст ва дар осмон барои шумо, ки бо қудрати Худо нигоҳ дошта шудааст, таваллуд ёбем. ба воситаи имон муҳофизат карда мешаванд, то ки наҷоте, ки дар замони охир зоҳир мегардад».

Юҳанно 10:8 Ҳамаи онҳое ки пеш аз ман омада буданд, дузд ва роҳзан ҳастанд, аммо гӯсфандон ба онҳо гӯш надоданд.

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр гӯсфандони Исо ба дуздон ва роҳзаноне, ки пеш аз Ӯ омада буданд, гӯш надоданд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки танҳо ба овози Худо гӯш диҳем ва ҳама анбиёи козибро рад кунем.

2: Мо бояд огоҳ бошем, ки кӣ гӯш мекунем ва боварӣ ҳосил кунем, ки мо танҳо як овози ҳақиқии Худоро гӯш мекунем.

1: Ирмиё 23: 1-4 - "Вой бар ҳоли чӯпононе, ки гӯсфандони чарогоҳи маро нобуд ва пароканда мекунанд!"

2: Матто 7: 15-20 - "Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, аммо дар ботин гургони дарранда ҳастанд."

Юҳанно 10:9 Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба василаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт, ва ба дарун ва берун меравад ва чарогоҳ хоҳад ёфт.

Дар порчаи Юҳанно 10:9 мефаҳмонад, ки Исо дари наҷот аст ва ҳар касе, ки ба воситаи Ӯ дохил мешавад, ҳаёти ҷовидонӣ ва тамоми таъминот ва ғизои ба онҳо лозимаро хоҳад дошт.

1. Исо дари наҷот аст: Даъват ба ҳаёти ҷовидонӣ

2. Нигоҳубин ва таъмини Исо: дарёфти ғизо дар Ӯ

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод,

то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

Юҳанно 10:10 Дузд на барои он меояд, ки дуздӣ, куштан ва ҳалок кардан аст; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд, ва онро фаровонтар дошта бошанд.

Исо омад, то ҳаёти фаровон диҳад.

1: Исо омад, то ба мо ҳаёт ва шодмонӣ диҳад.

2: Исо омад, то ба мо сулҳ, умед ва фаровонӣ биёрад.

1: Isaiah 61:1-2 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро барои бастагон эълон кунам; ки соли файзи Худованд ва рӯзи интиқом гирифтани Худои моро эълон кунем.

2: Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба бадани мирандаи шумо низ ба воситаи Рӯҳе, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

Юҳанно 10:11 Ман чӯпони нек ҳастам; чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад.

Чӯпони хуб ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад.

1. Исо ҳамчун Чӯпони хуб: Муҳаббати қурбонӣ

2. Қудрати ишқи чӯпон монанд

1. Ишаъё 40:11 - Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад: Барраҳоро дар оғӯш ҷамъ мекунад ва ба дилаш наздик мебарад;

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 10:12 Аммо касе ки муздур аст, на чӯпон, ки гӯсфандон аз они они нестанд, мебинад, ки гург меояд ва гӯсфандонро гузошта, мегурезад; ва гург онҳоро дастгир карда, гӯсфандонро пароканда мекунад.

Кироя чӯпони ҳақиқӣ нест ва ҳангоми фаро расидани хатар гурехта, гӯсфандонро аз осеб осебпазир мегардонад.

1: Чӯпонони ҳақиқӣ новобаста аз хатар рамаи худро нигоҳ медоранд.

2: Мо бояд дар ҷудо кардани чӯпонони ҳақиқӣ аз кироя ҳушёр бошем.

1: Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

2: Ирмиё 23:1-4 - Вой бар ҳоли чӯпононе, ки гӯсфандони чарогоҳи маро нобуд ва пароканда мекунанд! мегӯяд Худованд.

Юҳанно 10:13 Муродир мегурезад, зеро ки муздур аст ва ба гӯсфандон ғамхорӣ намекунад.

Чупони кироя ба гусфандон нигохубин намекунад, хангоми фаро расидани хатар гурехта мешавад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба рамаи худ ғамхорӣ кунем

2: Вазифаи мо барои хидмат кардан ва муҳофизат кардан

1:1 Петрус 5:2-3 - "Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва онҳоро посбонӣ кунед, на аз он сабаб, ки шумо бояд, балки барои он ки омодаед, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи ҳалол, балки майли хизмат карданро дошта, аз болои онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, сарварӣ накунед, балки барои рама намуна бошед».

2: Ҳизқиёл 34: 11-12 - "Зеро ки Худованди бузург чунин мегӯяд: Ман гӯсфандони худро ҷустуҷӯ карда, хоҳам ёфт. Ман мисли чӯпоне хоҳам буд, ки рамаи парокандаашро меҷӯяд. Ман гӯсфандони худро ёфта, дар он рӯзи тира ва абрнок аз ҳама ҷойҳое, ки онҳо пароканда буданд, наҷот медиҳам.

Юҳанно 10:14 Ман чӯпони нек ҳастам, ва гӯсфандони Худро мешиносам ва аз ҷониби Худ мешиносам.

Ин порча дар бораи чӯпони хуб будани Исо ва гӯсфандони худро мешиносад, ки онҳо дар навбати худ ӯро мешиносанд.

1: Исо Чӯпони хуб аст ва моро аз наздик мешиносад.

2: Мо метавонем ба Исо, Чӯпони нек, боварӣ дошта метавонем, ки моро таъмин мекунад ва моро роҳнамоӣ мекунад.

1: Ҳизқиёл 34:11-16 - ваъдаи Худо дар бораи таъмин ва муҳофизати гӯсфандони худ.

2: Забур 23 - Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам.

Юҳанно 10:15 Чӣ тавре ки Падар Маро мешиносад, Ман низ Падарро мешиносам; ва ҷони Худро барои гӯсфандон фидо мекунам.

Юҳанно 10:15 дар бораи муносибати байни Худои Падар ва Исои Масеҳ сухан меравад. Ҳардуи онҳо дониши комил ва фаҳмиши ҳамдигар доранд.

1. Пайванди комили муҳаббат байни Падар ва Писар

2. Хизмат ба гӯсфанд тавассути қурбонӣ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

Юҳанно 10:16 Ва гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин оғил нестанд: онҳоро низ бояд оварам, ва онҳо овози Маро хоҳанд шунид; ва як оғил ва як чӯпон хоҳад буд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо имондорони ғайрияҳудиро дар як оғил таҳти роҳбарии худ ҳамчун чӯпони ягона ҷамъ мекунад.

1. Қувваи даъвати Исо: Фаҳмидани ваҳдати имондорон

2. Чӯпони хуб: Маънои роҳбарии Исо

1. Эфсӯсиён 4:4-6 - Як Бадан ва як Рӯҳ ҳаст, чунон ки шумо ҳангоми даъват шуданатон ба як умед даъват шудаед; як Худованд, як имон, як таъмид; як Худо ва Падари ҳама, ки бар ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама аст.

2. Забур 23:1-3 - Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам. Маро дар чарогоххои сабз хобонад; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад; ӯ рӯҳи маро барқарор мекунад. Ба хотири номи худ маро ба роҳи рост ҳидоят мекунад.

Юҳанно 10:17 Бинобар ин Падар Маро дӯст медорад, зеро Ман ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро дубора бигирам.

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо ҳаёти худро аз муҳаббат ба Падар фидо кард ва Ӯ онро баргардонд.

1. Қудрати муҳаббат: омӯхтани намунаи муҳаббати қурбонии Исо

2. Маънои аслии қурбонӣ: Фаҳмидани умқи муҳаббати Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - Намунаи Исо дар фурӯтанӣ ва итоаткорӣ

2. Румиён 5:8 - Муҳаббати Худо ба мо сарфи назар аз гуноҳҳои мо

Юҳанно 10:18 Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, балки Ман онро аз худам фидо мекунам. Ман қудрат дорам, ки онро фидо кунам ва ман қудрат дорам, ки онро дубора бигирам. Ин ҳукмро Ман аз Падари худ гирифтаам.

Юҳанно 10:18 қудрат ва қудрати Исоро бар ҳаёти худ, ки Падар ба ӯ додааст, таъкид мекунад.

1. Исо: Қудрати боздоштнашавандаи ҳокимият

2. Чӣ тавр фидокории Исо қудрати Ӯро нишон медиҳад

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Филиппиён 2:5-8 - Муносибати шумо бояд мисли Исои Масеҳ бошад: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул намедонист, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ки табиати хизматгоре, ки ба сурати инсон офарида шудааст. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот итоаткор шуд, ҳатто марги бар салиб!

Юҳанно 10:19 Дар байни яҳудиён барои ин суханон боз ихтилоф ба амал омад.

Яҳудиён аз сабаби таълимоти Исо ихтилоф доштанд.

1. Таълимоти Исо қудрати муттаҳид кардан ва ҷудо карданро дорад.

2. Қувваи суханони Исо барои овардани сулҳ ва ихтилоф.

1. Матто 10:34-36 «Гумон накунед, ки омадаам, то осоиштагӣ бар замин биёрам; на барои осоиштагӣ, балки шамшер омадаам; модараш…”

2. Ибриён 12:14-15 Саъю кӯшиш кунед, ки бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед ва муқаддас бошед; бе қудсият ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид. Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас аз файзи Худо кам нагардад ва ҳеҷ решаи талх насабзад, то мардумро ба изтироб оварад ва бисёр одамонро палид созад.

Юҳанно 10:20 Ва бисёре аз онҳо гуфтанд: «Ӯ дев дорад ва девона аст; чаро ӯро мешунавед?

Рақибони Исо таълимоти ӯро зери шубҳа мегузоранд ва мегӯянд, ки ӯ девона аст ва дев дорад.

1: Мо бояд ба имкониятҳои ғояҳои нав кушода бошем, ҳатто агар мо онҳоро нафаҳмем.

2: Бе далел ба дигарон доварӣ кардан ва дар бораи хислати онҳо тахмин кардан нодуруст аст.

1: Матто 7:1-5 - "Ҳукм накунед, ки маҳкум нашавед. Зеро ба он чи доварӣ кунед, шумо низ ба он ҳукм карда хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад."

2: Яъқуб 1:19 - "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад."

Юҳанно 10:21 Дигарон гуфтанд: «Ин суханони девонагие нест». Оё шайтон чашмони нобиноёнро мекушояд?

Мунаққидони Исо ба қобилияти ӯ барои мӯъҷизаҳо шубҳа мекарданд, аммо пайравонаш медонистанд, ки Ӯро иблис гирифтор накардааст.

1. Қудрати Исо барои бартараф кардани шубҳа

2. Мӯъҷизаҳои Исо: Нишонаи илоҳияти Ӯ

1. Ишаъё 35:5-6 - Он гоҳ чашмони кӯрон кушода хоҳанд шуд, ва гӯшҳои карҳо боз хоҳанд монд.

6 «Он гоҳ ланг мисли харбе ҷаҳад, ва забони гунг суруд хоҳад хонд, зеро ки дар биёбон об ҷорӣ хоҳад шуд, ва дар биёбон ҷӯйборҳо ҷорӣ хоҳад шуд.

2. Матто 11:4-5 - Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Биравед ва он чиро, ки мешунавед ва мебинед, ба Яҳё боз нишон диҳед:

5 Кӯрон бино мешаванд, лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карон мешунаванд, мурдагон эҳьё мешаванд, ва ба мискинон башорат дода мешавад.

Юҳанно 10:22 Ва дар Ерусалим иди бахшида шуда буд, ва зимистон буд.

Дар фасли зимистон, яҳудиён дар Ерусалим Иди бахшиданро ҷашн мегирифтанд.

1. Муҳимияти ҷашни вафодории Худо

2. Чӣ тавр Муҳаббати Худоро дар зимистон ҷашн гирифтан мумкин аст

1. Наҳемё 8:13–18

2. Забур 104:1–5

Юҳанно 10:23 Ва Исо дар маъбад дар айвони Сулаймон қадам мезад.

Юҳанно 10:23 ба мо мегӯяд, ки Исо дар маъбад дар айвони Сулаймон роҳ мерафт.

1. Аҳамияти ҳузури Исо дар маъбад дар айвони Сулаймон.

2. Муҳимияти ҳузури Исо дар маъбад дар айвони Сулаймон дар ҳаёти имрӯзаи мо.

1. 3 Подшоҳон 6:3 - Ва айвони пеши маъбади хона, дарозии он мувофиқи паҳнои хона бист зироъ буд; ва паҳнои он дар пеши хона даҳ зироъ буд.

2. Юҳанно 4:23 - Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин одамонро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд.

Юҳанно 10:24 Он гоҳ яҳудиён гирди Ӯ омада, ба Ӯ гуфтанд: «То кай моро дар шубҳа мекунӣ? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ба мо ошкоро бигӯ.

Исо ба яҳудиён возеҳан худро ҳамчун Масеҳ муаррифӣ карда, ҷавоб талаб мекард.

1: Ҳар кас бояд дар бораи Исо қарор қабул кунад: ё ба Ӯ имон оваред ё Ӯро рад кунед.

2: Исо ягона роҳи наҷот аст, бинобар ин мо бояд Ӯро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳанда қабул кунем.

1: Аъмол 4:12 - Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем.

2: Румиён 10:9 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

Юҳанно 10:25 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, вале бовар накардед: корҳое ки Ман ба исми Падари Худ мекунам, бар Ман шаҳодат медиҳанд.

Исо ба онҳо нишон дод, ки ӯ Масеҳ аст, ба воситаи корҳои худ, ки ба исми Падараш анҷом дода буд.

1. Исо Масеҳ буд, ки тавассути корҳои Ӯ ба исми Падараш зоҳир мешуд.

2. Ба Исо ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ, ки тавассути корҳои Ӯ ба исми Падараш анҷом дода шудааст, бовар кунед.

1. Юҳанно 5:36, "Аммо ман шоҳиди бузургтар аз Юҳанно дорам: таълимоти ман ва мӯъҷизаҳои ман."

2. Ишаъё 61:1, «Рӯҳи Худованди Олӣ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба бенавоён башорат диҳам. аз торикӣ барои маҳбусон».

Юҳанно 10:26 Аммо шумо бовар намекунед, зеро ки шумо аз гӯсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам.

Дар порча гуфта мешавад, ки онҳое, ки имон надоранд, аз гӯсфандони Исо нестанд.

1. Муҳимияти имон ба Исо

2. Қудрати гӯсфандони Исо

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

Юҳанно 10:27 Гӯсфандони Ман овози маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд.

Ин порча муҳимияти гӯш кардани овози Исо ва риояи аҳкоми Ӯро таъкид мекунад.

1. Қудрати гӯш кардан: Чаро мо бояд ба Исо пайравӣ кунем

2. Баракати итоаткорӣ: Чӣ тавр пайравӣ ба Исо боиси шодӣ мегардад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

Юҳанно 10:28 Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам; ва онҳо то абад нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман кашида нахоҳад гирифт.

Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад ва моро аз балоҳо нигоҳ медорад.

1: Муҳаббат ва муҳофизати бепоёни Худо

2: Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Забур 121: 2-3 - Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст. Ӯ намегузорад, ки пои ту ҳаракат кунад; касе ки туро нигоҳ медорад, хоб намекунад.

Юҳанно 10:29 Падари Ман, ки онҳоро ба Ман додааст, аз ҳама бузургтар аст; ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Падари Ман бигирад.

Муҳофизати Худо аз ҳар хатаре, ки мо дучор мешавем, бузургтар аст.

1: Мо итминон дошта метавонем, ки новобаста аз он ки мо бо хатаре дучор шавем, муҳофизати Худо моро аз сар мегузаронад.

2: Худо аз ҳар хатаре, ки мо дучор мешавем, бузургтар аст ва агар мо ба Ӯ таваккал кунем, намегузорад, ки ба мо зарар расонад.

1: Румиён 8:31-39 - Ҳеҷ як қудрат дар ин ҷаҳон наметавонад моро аз муҳаббати Худо ҷудо кунад.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Юҳанно 10:30 Ман ва Падари Ман як ҳастем.

Исои Масеҳ ягонагии Худро бо Худои Падар ба воситаи табиати илоҳии худ барқарор намуда, онҳоро ягона сохт.

1: Исои Масеҳ Худои муҷассам аст, ки Худо Падар ва Худро муттаҳид мекунад.

2: Исои Масеҳ пуле байни Худо ва инсоният аст, ки ҳардуро дар Ӯ муттаҳид мекунад.

1: Қӯлассиён 2:9 - Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии илоҳӣ ба таври ҷисмонӣ сокин аст.

2:2 Қӯринтиён 5:19 - Зеро ки Худо дар Масеҳ буд, ҷаҳонро бо Худ оштӣ медод ва гуноҳҳои онҳоро бар зидди онҳо ҳисоб намекард...

Юҳанно 10:31 Он гоҳ яҳудиён боз санг бардоштанд, то Ӯро сангсор кунанд.

Исо қудрати худро бар марг нишон медиҳад, ки бо яҳудиён сухан ронда, онҳоро таҳдид мекунад, ки оқибати аъмоли онҳо хоҳад буд.

1: Исо ягона шахсест, ки бар ҳаёт ва мамот қудрат дорад.

2: Мо бояд ҳаёти худро ба пайравӣ ба Исо бахшем, на ба ӯ зарар расонидан.

1: Румиён 6:9-11 - Зеро мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуд, дигар ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад.

2: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд».

Юҳанно 10:32 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Аз ҷониби Падари Худ ба шумо корҳои неки бисьёре нишон додаам; барои кадоме аз ин корҳо маро сангсор мекунед?

Исо барои корҳои неке, ки ба Падараш васият карда буд, таъқиб мешуд.

1: Мо бояд корҳои некро давом диҳем, ҳатто агар мо барои онҳо таъқиб шавем, зеро ин намунаи Исо барои мост.

2: Таъқибот набояд моро аз зиндагӣ дар имонамон боздорад ва барои хизмат ва ҷалоли Худо кор кунем.

1: Матто 5:11-12 "Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд, бардурӯғ. Шод бошед ва хеле шод бошед, зеро мукофоти шумо бузург аст. дар осмон, зеро ки анбиёи пеш аз ту буданд, чунон таъқиб мекарданд».

2: 1 Петрус 4: 12-13 «Эй маҳбубон, дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, аҷиб нашуморед, гӯё ки гӯё ягон чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад; то ки ҳангоме ки ҷалоли Ӯ зоҳир шавад, шумо низ аз шодии беандоза шод шавед».

Юҳанно 10:33 Яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Барои кори нек туро сангсор намекунем; балки барои куфр; ва барои он ки ту, ки одам ҳастӣ, худро Худо мекунӣ.

Яҳудиён Исоро ба куфр айбдор карданд, ки Худо буданашро даъво мекард.

1: Мо бояд қудрати суханони Исо ва таъсири онҳо ба атрофиёни Ӯро дарк кунем.

2: Исо қудрати муҳаббат ва бахшиданро ҳатто дар муқобили айбдоркуниҳои бардурӯғ нишон медиҳад.

1:1 Юҳанно 4:8 - «Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст».

2: Матто 5:44 - "Лекин ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед".

Юҳанно 10:34 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дар шариати шумо навишта нашудааст, ки ман гуфтам: "Шумо худо ҳастед?"

Исо бо иқтибос аз Забур 81:6 худо будани худро тасдиқ мекард.

1: Исо Худост ва бояд сафҳда кард ва итоат кард.

2: Мо ҳама ба сурати Худо офарида шудаем ва бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти муқаддас ва худопарастона зиндагӣ кунем.

1: Забур 82:6 - "Ман гуфтам, ки шумо "худоҳо" ҳастед; ҳама писарони Ҳаққи Таоло ҳастед.

2: Юҳанно 1:1 - "Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд."

Юҳанно 10:35 Агар Ӯ онҳоро худое хонда бошад, ки каломи Худо ба онҳо расидааст, ва Навиштаҳоро вайрон кардан мумкин нест;

Дар порча муҳокима мешавад, ки чӣ тавр каломи Худо шикастнопазир аст ва Худо одамонро худоён номид.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Подшоҳии фарзандони Худо

1. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст».

2. Забур 19:7 - «Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро тароват мебахшад».

Юҳанно 10:36 Дар бораи Он ки Падар Ӯро тақдис карда, ба ҷаҳон фиристодааст, бигӯед: «Куфр мегӯй ; зеро гуфтам: "Ман Писари Худо ҳастам?"

Исо айбдоркунандагони худро мепурсад ва аз онҳо мепурсад, ки чаро онҳо ӯро дар

куфр айбдор мекунанд, вақте ки ӯ худро Писари Худост.

1. Ҳокимияти Исо: Мулоҳиза дар бораи Юҳанно 10:36

2. Писари Илоҳии Худо: Чӣ тавр Исо илоҳияти худро ҳимоя мекунад

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ҳамон фикре дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ буд, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи истисмор намешумурд, балки худро холӣ мекард ва шакли ғулом, таваллуд шудан дар симои инсон. Ва дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг итоаткор шуд, ҳатто марг дар салиб.

Юҳанно 10:37 Агар аъмоли Падари Худро ба ҷо наоварам, ба Ман бовар накунед.

Ин порча муҳим будани имон ба Исоро танҳо дар сурате таъкид мекунад, ки агар ӯ корҳои Худоро иҷро кунад.

1. Зарурати Исо нишон додани корҳои Худо барои мо барои ба Ӯ имон овардан.

2. Қувваи имон ба Исо ва корҳои Худо.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 10:17 - «Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд».

Юҳанно 10:38 Аммо агар Ман мекунам, агарчи ба Ман имон наоваред, ба аъмол бовар кунед, то бидонед ва имон оваред, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ӯ.

Ин порча дар бораи корҳои Исо ва ягонагии Падар ва Писар сухан меронад.

1. Аъмоли Исо: Аломати ягонагӣ дар Падар ва Писар

2. Боварӣ ба Исо: Роҳе ба шинохти Падар

1. Юҳанно 14:10-11 - «Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам ва Падар дар Ман; вагарна, ба хотири худи аъмол ба Ман бовар кунед. Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагарна, ба хотири худи аъмол ба Ман имон оваред».

2. Юҳанно 17:21 - «То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд».

Юҳанно 10:39 Ва онҳо боз хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале Ӯ аз дасти онҳо раҳо шуд.

Фарисиён кӯшиш карданд, ки Исоро дастгир кунанд, вале Ӯ аз онҳо гурехта гурехт.

1. Қудрати муҳаббати Исо: Чӣ тавр Исо бо муҳаббати худ ба мо аз фарисиён гурехт

2. Муҳофизати Худо: Фирор кардани Исо аз фарисиён ҳамчун рамзи муҳофизати Худо

1. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Матто 16:18 - Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарҳои ҷаҳаннам бар он ғолиб нахоҳанд шуд.

Юҳанно 10:40 Ва боз ба он тарафи Ӯрдун ба он ҷое ки Яҳё аввал таъмид медод, рафт; ва дар он ҷо монд.

Яҳё ба ҷое баргашт, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда дар аввал таъмид медод ва дар он ҷо монд.

1: Исо ба мо нишон дод, ки ба решаҳои худ баргаштан муҳим аст.

2: Исо қудрати фурӯтаниро нишон медиҳад ва ба ҷои ибтидои фурӯтан бармегардад.

1: 2 Тимотиюс 2: 1-2 - "Пас, эй писарам, дар файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош. Ва он чиро, ки ман шунидаӣ, дар ҳузури шоҳидони бисьёр гуфтаӣ, ба шахсони боэътимоде, ки низ барои таълим додани дигарон лаёқатманд аст».

2: Масалҳо 27:17 - "Чунон ки оҳан оҳанро тез мекунад, кас дигареро тез мекунад".

Юҳанно 10:41 Ва бисьёр касон назди Ӯ омада, гуфтанд: «Яҳё мӯъҷизае накардааст, балки ҳар он чи Яҳё дар бораи ин шахс гуфта буд, рост буд».

Юҳанно ба ҳақиқати шахсият ва хизмати Исо шаҳодат дод.

1: Исо Писари Худост ва қудрати ба амал овардани мӯъҷизаҳоро дорад.

2: Мо бояд ба шаҳодатҳои Исо аз одамони гирду атроф гӯш кунем.

1: Матто 11:2-6 - Шаҳодати Юҳанно дар бораи шахсият ва хидмати Исо.

2: Луқо 7:18-23 - Шаҳодати Юҳанно ба қудрати Исо барои бахшидани гуноҳҳо.

Юҳанно 10:42 Дар он ҷо бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд.

Юҳанно 10:42 хизмати Исоро дар Ҷалил ҷамъбаст мекунад, ки дар он ҷо бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд.

1: Боварӣ ба Исо озодии ҳақиқиро меорад.

2: Хизмати Исо шодӣ ва осоиштагии ҳақиқӣ меорад.

1: Ғалотиён 5:1 - "Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ ба гардани худ афтед."

2: Ишаъё 9: 6-7 - "Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст, ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд. Ва ӯро Маслиҳатчии аҷиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Сарвари Сулҳ. Афзоиши хукумат ва сулху осоиш интихо надорад».

Юҳанно 11 марг ва эҳёи Лаъзор, суханронии Исо дар бораи эҳё ва ҳаёт будан ва нақшаи куштани Исоро, ки пас аз он рӯй дод, нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо паёме ба Исо оғоз мешавад, ки дӯсташ Лаъзор бемор аст. Аммо Исо ба ҷои он ки дарҳол назди ӯ равад, ду рӯзи дигар дар он ҷо монд. Сипас ӯ ба шогирдонаш гуфт , ки Лаъзор «хоб рафтааст» (мурдааст), аммо Ӯ ният дошт, ки рафта ӯро бедор кунад. Бо вуҷуди нофаҳмӣ ва тарси душмании яҳудиён дар Яҳудо, онҳо аз паи Ӯ рафтанд (Юҳанно 11:1-16).

Сархати 2: Вақте ки онҳо ба Байт-Ҳинӣ расиданд, Лаъзор аллакай чор рӯз дар қабр буд. Марто бо Исо вохӯрд, ки агар ӯ дар он ҷо мебуд, бародараш намемурд, то ҳол изҳори боварӣ кард, ки Худо ҳар чизеро, ки талаб кунад, медиҳад, пас Исо ӯро бо ваҳй тасаллӣ дод: «Ман ҳаёти эҳёшудаам, ҳар кӣ ба Ман имон оварад, бимирад, аммо ҳар касе ки зинда аст, ба ман бовар мекунад, ҳеҷ гоҳ намемирад. ' Пас аз пурсидани эътиқоди ӯ, ин суханон бо Марям, ки назди пойҳои Ӯ афтода, бо яҳудиён, ки гиря мекарданд, тасаллӣ мебахшид, рӯҳи сахт изтироб ӯро тасаллӣ дод. бо нишон додани ҳамдардии Ӯ ғаму андӯҳи инсонӣ идома ёфт, аз қабр хоҳиш кард, ки новобаста аз нигаронии Марта аз бӯи бӯй санг бардошта шавад, зеро ҷасад чор рӯз дар он ҷо буд (Юҳанно 11:17-39).

Сархати 3: Пас аз дуои баланд дар бораи нафъ издиҳом, то бовар кунанд, ки Падар Ӯро фиристодааст, бо овози баланд хитоб кард: "Лаъзор берун шав!" мурда берун омад дастҳо пойҳои катон печонида дар атрофи рӯй бисёр яҳудиён имон оварданд Аммо баъзе рафтанд Фарисиён хабар доданд, ки саркоҳинон чӣ кор карданд Фарисиён ба ҷамъомади шӯрои пирон хабар доданд Соли саркоҳин надониста пешгӯй карда буд, ки як одам мурдан беҳтар аст, одамон тамоми миллат нобуд мешаванд, аз он рӯзе, ки қасди ҷони Ӯро гирифта буданд, аз ин рӯ, дигар дар байни мардум ба таври оммавӣ ҳаракат намекарданд, яҳудиён минтақаеро, ки дар наздикии деҳаи биёбонӣ, ки Эфроим номида мешуданд, тарк карданд, шогирдони хидматро давом доданд (Юҳанно 11:40-54).

Юҳанно 11:1 Ва Лаъзор ном марде бемор буд, ки аз Байт-Ҳинӣ, шаҳри Марям ва хоҳараш Марто буд.

Ин порча достони Лаъзорро, марде, ки дар шаҳри Байт-Ҳинӣ бемор буд, муаррифӣ мекунад.

1. Қувваи имон: Қиссаи Лаъзор ва барқарорсозии мӯъҷизавии ӯ

2. Умед дар замони ранҷу азоб: Омӯзиш аз имони Лаъзор

1. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд,

боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

Юҳанно 11:2 (Ин Марям буд, ки Худовандро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ӯро бо мӯйи худ хушконид, ки бародараш Лаъзор бемор буд.)

Марям, ки Исоро бо равғани атрафшон тадҳин карда, пойҳои Ӯро бо мӯяш пок карда буд, бародаре дошт, ки Лаъзор ном бемор буд.

1. Исо ва раҳм

2. Қувваи имон дар шифо

1. Матто 6:14-15, «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

2. Яъқуб 5:15-16, "Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад."

Юҳанно 11:3 Ва хоҳаронаш назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Худовандо! Инак, он ки дӯст медорӣ, бемор аст».

Хоҳарони Исо ба ӯ паёме фиристода, хабар медиҳанд, ки шахси дӯстдоштааш бемор аст.

1. Муҳаббати Худо нисбати мо дар замони душвор - Юҳанно 11:3

2. Қувваи паёми оддӣ - Юҳанно 11:3

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. 1 ба Қӯринтиён 13:7 - Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар

мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Юҳанно 11:4 Исо инро шунид, гуфт: «Ин беморӣ на барои мамот, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ба василаи он ҷалол ёбад».

Исо эълон кард, ки бемории Лаъзор на марг, балки барои ҷалоли Худост, то ки Писари Худо ҷалол ёбад.

1. Ҷалоли Худо дар шароити душвор

2. Шафқат ва ғамхории бепоёни Исо

1. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Юҳанно 11:5 Исо Марто, хоҳар ва Лаъзорро дӯст медошт.

Ин порча аз Юҳанно 11:5 нишон медиҳад, ки Исо ба Марто, хоҳараш ва Лаъзор муҳаббати махсусе дошт.

1. Муҳаббати Исо: Чӣ тавр Исо нисбати Марто, хоҳараш ва Лаъзор муҳаббати беандоза зоҳир кард

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Исо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. Матто 5:43-48 - Исо таълим медиҳад, ки душманони моро дӯст доранд

2. 1 Қӯринтиён 13 - Боби Муҳаббат, ки хусусиятҳои муҳаббатро шарҳ медиҳад

Юҳанно 11:6 Чун шунид, ки бемор аст, дар ҳамон ҷое ки буд, ду рӯз монд.

Исо шунид, ки дӯсташ Лаъзор бемор аст ва қарор кард, ки дар он ҷо ду рӯз бимонад.

1. Исо ба мо таълим медиҳад, ки баъзан беҳтарин амал сабр кардан ва ба нақшаи Худо бовар кардан аст.

2. Худо ҳамеша бо мост, ҳатто вақте ки мо худро танҳо ҳис мекунем.

1. Румиён 8:28 - ? Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.??

2. Забур 46:1 - ? od паноҳгоҳ ва қудрати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душворӣ.??

Юҳанно 11:7 Баъд аз он ба шогирдони Худ гуфт: «Биёед, боз ба Яҳудо равем».

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки боз ба Яҳудия бираванд.

1: Имонамонро дар амал татбиқ кунем - намунаи имони Исо.

2: Эътимод ба нақшаи Худо - Муҳимияти имон дар замонҳои душвор.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст".

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Юҳанно 11:8 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Яҳудиён вақтҳои охир мехостанд Туро сангсор кунанд; ва боз ба он ҷо меравӣ?

Шогирдон аз он хавотир буданд, ки Исо ба ҷое бармегардад, ки яҳудиён ба наздикӣ Ӯро сангсор карданӣ буданд.

1: Новобаста аз таъқибот, Исо ба рисолати худ содиқ будани худро нишон дод ва ба муҳофизати Худо эътимод дошт.

2: Мо набояд натарсем, ки сарфи назар аз мухолифатҳо барои ҳимояи он чизе ки

бовар дорем, истодагарӣ кунем.

1: Матто 5:10-12 - "Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар зидди шумо ҳар гуна бадӣ мекунанд, ки ба ман дурӯғ мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

2: 1 Петрус 2:21-23 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед. Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, ва дар Вақте ки ӯро дашном медоданд, дар ҷавоб дашном намедод, вакте ки уқубат мекашид, таҳдид намекард, балки худро ба Довари адолат месупурд».

Юҳанно 11:9 Исо дар ҷавоб гуфт: «Оё дувоздаҳ соат дар рӯз нест? Касе ки дар рӯз роҳ меравад, пешпо намехӯрад, зеро ки нури ин ҷаҳонро мебинад.

Исо мепурсад, ки оё дар як рӯз дувоздаҳ соат ҳаст ва қайд мекунад, ки агар касе дар рӯз роҳ равад, пешпо намехӯрад, зеро онҳо нури ҷаҳонро мебинанд.

1. Қувваи Нур: Чӣ тавр нури Офтоб моро роҳнамоӣ мекунад ва моро муҳофизат мекунад

2. Қудрати дувоздаҳ: Истифодаи бештари вақт ва захираҳои мо

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғе барои роҳи ман аст.

2. Воиз 3:1 - Ҳар коре, ки дар зери осмон аст, вақт ва мавсими ҳар коре ҳаст.

Юҳанно 11:10 Аммо агар касе дар шаб роҳ равад, пешпо мехӯрад, зеро дар вай нур нест.

Ин порча аҳамияти доштани нурро барои паймоиш кардани ҳаёт таъкид мекунад? □ сафар.

1. Бигзор нури шумо равшан шавад: Худоё? □ даъват кунед, ки чароғи умед бошед.

2. Роҳи худро равшан кунед: Ҷустуҷӯи роҳнамо ва ҳадаф дар зиндагӣ.

1. Забур 119:105 ? □ сухани мо чароғест барои пойҳоям, чароғе дар роҳи ман.??

2. Матто 5:14-16? □ шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон равшан шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.??

Юҳанно 11:11 Инро гуфт, ва баъд аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Лаъзор хуфтааст; вале ман меравам, то ки ӯро аз хоб бедор кунам.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки дӯсти онҳо Лаъзор хоб аст, вале ӯ рафта, ӯро бедор мекунад.

1. Умеди эҳё - ваъдаи эҳёи Исо аз мурдагон ва умеде, ки он меорад.

2. Имон ба амал - нишон додани имони Исо дар амал тавассути омодагии ӯ барои рафтан ва бедор кардани Лаъзор.

1. 1 Қӯринтиён 15:51-57 - Шарҳи Павлус дар бораи қудрати Исо барои зинда кардани марг.

2. Ишаъё 26:19 - Ваъдаи эҳё барои ҳамаи имондорон.

Юҳанно 11:12 Шогирдонаш гуфтанд: «Худовандо! Агар хоб кунад, хуб мешавад».

Шогирдони Исо изҳори нигаронӣ карданд, ки агар ба Лаъзор иҷозат дода шавад, ки хобаш диҳад, ӯ аз беморӣ шифо меёбад.

1. Исо ҳамеша нақшаи беҳтарин барои ҳаёти мо дорад, ҳатто агар мо дар айни замон онро намефаҳмем.

2. Худо соҳибихтиёр аст ва метавонад ҳатто аз ҳама душвортарин вазъиятҳоро ба манфиати нек истифода барад.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ

амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ? ланҳост, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зарар нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда бахшад.

Юҳанно 11:13 Аммо Исо дар бораи марги худ сухан гуфт, лекин онҳо гумон карданд, ки Ӯ дар бораи оромӣ дар хоб сухан гуфтааст.

Шогирдон суханони Исоро нафаҳмиданд, зеро боварӣ доштанд, ки ӯ дар бораи истироҳат кардан дар хоб меравад, на маргаш.

1. Нақшаҳои Худо: Омӯзиши фаҳмидан ва пайравӣ кардани онҳо

2. Исо ва шогирдонаш: дарси итоаткорӣ

1. Ишаъё 55: 8-9: "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Филиппиён 2:5-8: "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намедонист, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

Юҳанно 11:14 Исо ба онҳо ошкоро гуфт: «Лаъзор мурдааст».

Исо ба шогирдонаш хабар дод, ки Лаъзор мурдааст.

1: Ҳатто дар назди марг, Исо то ҳол манбаи умед ва осоиштагии мост.

2: Мо метавонем ба Худованд таваккал кунем, ҳатто дар лаҳзаҳои ғамгинӣ ва ноумедӣ.

1: Румиён 8:18 - ? ё ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ин замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле нест, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд.??

2: Забур 46:1-2 - ? od паноҳгоҳ ва қувваи мо, кӯмаки ҳозиразамон дар душворӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки ҳарчанд замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд.

Юҳанно 11:15 Ва ба хотири шумо шодам, ки дар он ҷо набудам, то ки имон оваред; лекин биёед назди Ӯ биравем.

Исо шод шуд, ки ҳангоми марги Лаъзор ӯ ҳозир набуд, то ки мардуми ҳозир ба ӯ имон ованд.

1. Пайдо кардани имон дар мусибат

2. Боварӣ ба Худованд дар замонҳои душвор

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Забур 37:3-4 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва бо вафодорӣ дӯстӣ кунед. Дар Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо ато хоҳад кард.

Юҳанно 11:16 Он гоҳ Тумо, ки Дидим ном дорад, ба шогирдонаш гуфт: «Биёед мо низ биравем, то ки бо Ӯ бимирем».

Тумо ва шогирдони ӯ мехостанд, ки ба Исо ҳамроҳ шаванд, то садоқат ва дастгирии худро нишон диҳанд.

1: Новобаста аз арзиши шахсӣ, ба кори Масеҳ содиқ бошед.

2: Натарсед, ки барои эътиқоди худ истодагарӣ кунед.

1: Матто 10:32-33? Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. 33 Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

2: Юҳанно 15:13? ишқи хонанда ҷуз ин касе надорад, ҷуз фидо кардан? ҳаёт барои дӯстонаш.??

Юҳанно 11:17 Вақте ки Исо омад, дид, ки аллакай чор рӯз дар қабр хобидааст.

Исо омад, то дид, ки Лаъзор чор рӯз боз мурда буд ва дафн карда шудааст.

1. Қувваи имон: Мо метавонем ба Исо бовар кунем, ҳатто вақте ки ба назар чунин менамояд, ки тамоми умед барбод меравад.

2. Қувваи дуо: Ҳатто вақте ки марг наздикони моро аз байн бурда бошад ҳам, Исо метавонад онҳоро баргардонад.

1. Ишаъё 43:2? □ мокиёне ки аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузарӣ, бар ту нахоҳанд шуд.??

2. 2 Қӯринтиён 4:8-9? □ д аз ҳар тараф сахт пахш карда мешаванд, вале майда карда нашудаанд; парешон, вале дар ноумедӣ нест; таъқиб мешаванд, вале партофта нашудаанд; зада шуд, вале нобуд нашуд.??

Юҳанно 11:18 Байт-Ҳинӣ ба Ерусалим наздик буд, тақрибан понздаҳ фосила дуртар буд.

Исо Марям ва Марторо пас аз марги бародарашон Лаъзор тасаллӣ медиҳад.

1. Исо дар замонҳои душвор Тасаллибахши мост

2. Арзиши дӯстӣ

1. Ишаъё 40:1 - «Тасалло, оре, халқи Маро тасаллӣ деҳ», мегӯяд Худои шумо.

2. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои вақти душвор таваллуд мешавад.

Юҳанно 11:19 Ва бисёре аз яҳудиён назди Марто ва Марям омаданд, то онҳоро дар бораи бародарашон тасаллӣ диҳанд.

Бисёре аз яҳудиён ба назди Марто ва Марям омаданд, то онҳоро барои марги бародарашон тасаллӣ диҳанд.

1. Ғамгин шудан бо дигарон: Чӣ тавр дигаронро дар замони талафот тасаллӣ додан мумкин аст

2. Қудрати ҷомеа дар бартараф кардани талафот

1. Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед ва бо гирякунандагон гиря кунед.

2. Айюб 2:11-13 - Кай Айюб? □ се дӯст, Элифози темонӣ, Билдоди шуҳӣ ва Сӯфари наамотӣ, аз тамоми мусибатҳои ба сари ӯ омадаро шунида, аз хонаҳояшон берун рафтанд ва бо ҳам ҷамъ омаданд, то ки бираванд ва ба ӯ ҳамдардӣ кунанд ва ӯро тасаллӣ диҳанд.

Юҳанно 11:20 Марто чун шунид, ки Исо меояд, рафта, ӯро пешвоз гирифт, вале Марьям дар хона нишаста буд.

Вақте ки Исо ба аёдати Исо омад, Марто ва Марям дигар хел рафтор карданд.

1. Мо аз намунаи Марто ва Марям омӯхта метавонем, ки мо бояд ҳамеша Исоро дар ҳаёти худ истиқбол кунем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки мисли Марто бошем ва ба Исо бо шодӣ ва рӯҳбаландӣ ҷавоб диҳем.

1. Матто 11:28-29? □ ба ман эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

2. Луқо 10:38-42 Вақте ки онҳо роҳ мерафтанд, Исо ба деҳае даромад. Ва Марто ном зане ӯро дар хонаи худ қабул кард. Ва ӯ хоҳаре дошт, ки Марям ном дошт, ки назди пойҳои Худованд нишаста, ба таълимоти Ӯ гӯш медод. Аммо Марто аз хизмати зиёд парешон буд. Ва ба назди ӯ рафт ва гуфт: ? □ орд, магар парвое надоред, ки хоҳарам маро танҳо гузоштааст? Пас ба вай бигӯ, ки ба ман кӯмак кунад.??Аммо Худованд ба вай ҷавоб дод, ? □ Арта, Марта, шумо дар бораи чизҳои зиёд ғамгин ва ташвиш мекашед, аммо як чиз лозим аст. Марям насиберо баргузидааст, ки аз вай гирифта намешавад.??

Юҳанно 11:21 Марто ба Исо гуфт: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд».

Марта андӯҳгин ва ноумедии худро изҳор мекунад, ки Исо барои шифо додани бародараш ҳузур надошт.

1. Исо ягона умеди мо дар замонҳои душвор аст

2. Вақти Худо комил аст, ҳатто вақте ки мо онро намефаҳмем

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

Юҳанно 11:22 Аммо ман медонам, ки ҳоло ҳам, ҳар чӣ аз Худо талаб кунӣ, Худо ба ту медиҳад.

Исо Мартаро итминон медиҳад, ки ҳар чизе ки ӯ ба Худо дуо кунад, ба вай дода мешавад.

1. Имон: Боварӣ ба он ки Худованд ваъдаҳояшро иҷро мекунад

2. Умед: таваккал ба Худованд дар ҳолатҳои душвор

1. Матто 21:22 - Ва ҳар он чиро, ки дар дуо бо имон талаб кунед, хоҳед ёфт.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Юҳанно 11:23 Исо ба вай гуфт: «Бародарат эҳьё хоҳад шуд».

Исо ба Марто итминон медиҳад, ки бародараш Лаъзор эҳё мешавад.

1: Исо манбаи умед ва итминон аст, ки марг интиҳо нест.

2: Исо ба онҳое, ки ба Ӯ боварӣ доранд, ҳаёт ва умед мебахшад.

1: Румиён 8:11 - ? Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

2: 1 Қӯринтиён 15:20-22 - ? Масеҳ дар ҳақиқат аз мурдагон эҳьё шудааст, ки аввалин самари хуфтагон аст. Зеро, азбаски марг ба воситаи одам меояд, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам меояд. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

Юҳанно 11:24 Марто ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки Ӯ дар эҳьё дар рӯзи охир эҳьё хоҳад шуд».

Марто эътиқоди худро ба эҳёи Исо дар рӯзи охир эътироф мекунад.

1: Умед ба эҳёи Исо, ки новобаста аз вазъият, мо метавонем ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем.

2: Ба Худованд таваккал кунед, зеро Ӯ амин аст ва дар ҳаёти мо барқарорсозӣ хоҳад кард.

1:1 Петрус 1:3-5 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Мувофиқи марҳамати бузурги худ, Ӯ моро водор сохт, ки ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон дубора ба умеди зинда таваллуд шавем.

2: Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба бадани мирандаи шумо низ ба воситаи Рӯҳе, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

Юҳанно 11:25 Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд;

Исо манбаи ҳаёт ва эҳё аст.

1. Мо бояд ба Исо бовар кунем, то ҳаёт ва эҳёро эҳсос кунем.

2. Боварӣ ба Исо калиди кушодани ҳаёт ва эҳё мебошад.

1. Юҳанно 3:16 «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 10:9 «То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт».

Юҳанно 11:26 Ва ҳар кӣ зиндагӣ кунад ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Шумо ба ин бовар мекунед?

Ин порча эътиқоди Исоро нишон медиҳад, ки онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, ҳеҷ гоҳ намемиранд.

1. Қудрати Исо: Чӣ гуна имон ба Ӯ метавонад маргро мағлуб кунад

2. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ: имон ба Исо ва эҳсоси ҷовидонӣ

1. Румиён 10:9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. имон оваред ва сафед шавед, ва маҳз бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:54-57 - «Вақте ки фалокат бо либоси нофано ва миранда бо ҷовидонӣ пӯшида мешавад, он гоҳ сухане, ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: "Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд". — Куҷост, эй марг, пирӯзии ту, Куҷост, эй марг, неши ту? Неши мамот гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шариат аст, лекин Худоро шукр, ки Ӯ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба медиҳад».

Юҳанно 11:27 Вай ба Ӯ гуфт: «Бале, Худовандо: Ман имон дорам, ки Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ, ки бояд ба ҷаҳон биёяд».

Исо баъд аз марги бародараш бо Марто дар андӯҳаш вомехӯрад. Вай эътиқоди худро ба Ӯ ҳамчун Писари Худо эътироф мекунад.

Марто имони худро ба Исо ҳамчун Писари Худо изҳор мекунад.

1. Имон ба Марто: Чӣ гуна бояд эътиқоди бепоёнро ба Худованд инкишоф дод

2. Тасаллӣ дар ғам: Дар муҳаббати Исо қувват ёфтан

1. Матто 11:28 - ? □ ба ман, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборҳо, ва ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Румиён 10:9-10 - ? □ агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон эътироф карда мешавад, то наҷот ёбад.??

Инҷили Юҳанно 11:28 Ва ин суханонро гуфт, рафта, хоҳари худ Марямро пинҳонӣ хонд ва гуфт: "Устод омада, туро даъват мекунад".

Исо ба хонаи Марям ва Марто омад ва Марямро даъват кард.

1. Исо моро дар лаҳзаҳои ноумедӣ даъват мекунад ва ба мо умед мебахшад.

2. Мо бояд ба даъвати Исо ҷавоб диҳем ва ба муҳаббат ва марҳамати Ӯ таваккал кунем.

1. Ишаъё 43:2-3? □ мокиёне ки аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд. Зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам.

2. Матто 11:28? □ ба ман, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.??

Юҳанно 11:29 Ҳамин ки вай инро шунид, зуд бархост ва назди Ӯ омад.

Марям шунид, ки Исо меояд ва зуд бархоста, ба пешвози Ӯ рафт.

1. Вақте ки мо Ӯро меҷӯем, Худо ҳамеша омода аст, ки бо мо воҳӯрад.

2. Ба даст овардани ташаббус дар ҷустуҷӯи Худо метавонад ба баракатҳои бебаҳо оварда расонад.

1. Ирмиё 29:13 - "Ва шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Ишаъё 55:6 - "Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад, ва дар ҳоле ки Ӯ наздик аст, ӯро бихонед".

Юҳанно 11:30 Исо ҳанӯз ба шаҳр наомада буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ӯро пешвоз гирифт.

Марто пеш аз даромаданаш Исоро дар ҷои берун аз шаҳр вохӯрд.

1. Бартараф кардани ғаму андӯҳ: Аз вохӯрии Марто бо Исо омӯхтан

2. Вохӯрӣ бо Исо дар ҷойҳои ғайричашмдошт

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт, ? эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Ба ин бовар мекунед???

Юҳанно 11:31 Яҳудиёне ки бо вай дар хона буданд ва ӯро тасаллӣ медоданд, чун диданд, ки Марьям шитобон бархоста, берун рафт, аз ақиби вай рафтанд ва гуфтанд: «Вай назди қабр меравад, то ки дар он ҷо гиря кунад».

Марям пас аз шунидани марги ӯ ба сари қабри Лаъзор рафт, то гиря кунад. Яҳудиёне, ки дар хона бо ӯ буданд, аз паи ӯ то сари қабр рафтанд.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои ғам

2. Дар миёни марг пайдо кардани умед

1. Забур 56:8 - ? саргардонии маро ҳисоб кардай; ашкҳои маро дар шишаи худ андоз. Оё онҳо дар китоби Ту нестанд???

2. Ишаъё 41:10 - ? натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо

дасти рости худ нигоҳ медорам.??

Юҳанно 11:32 Вақте ки Марьям ба он ҷое ки Исо буд, омад ва ӯро дид, пеши пойҳои Ӯ афтод ва ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам наметмурд».

Марям барои марги бародараш ба Исо андӯҳгин шуд.

1: Дар вақти ғамгинӣ барои тасаллӣ ба Исо муроҷиат кунед.

2: Исо манбаи ниҳоии тасаллӣ ва сулҳ аст.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; туро қувват хоҳам дод; бале, ман туро ёрӣ хоҳам дод; бале, туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2: Забур 34:18 - "Худованд ба онҳое ки аз дили шикастаанд, наздик аст, ва онҳоеро, ки рӯҳи пушаймон ҳастанд, наҷот медиҳад".

Юҳанно 11:33 Вақте ки Исо дид, ки гирьяи вай ва яҳудиёне ки ҳамроҳи вай омада буданд, гирья мекунанд, Ӯ дар рӯҳ оҳу нола кард ва дар изтироб афтод.

Исо бо онҳое, ки барои марги Лаъзор мотам гирифта буданд, андӯҳгин шуд.

1. Худо дар ғамҳои мо ҳамроҳи мост ва дарди моро мефаҳмад.

2. Тасаллият дар Масеҳ: Дар вақти ғамгинӣ қувват ёфтан.

1. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед; бо гирьякунандагон гиря кунед».

2. Забур 33:18 - "Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад".

Юҳанно 11:34 Ва гуфт: «Ӯро дар куҷо гузоштаед? Ба Ӯ гуфтанд: «Худовандо! биё ва бубин».

Исо бо пурсидани ҷои дафни Лаъзор ба оилаи марҳум раҳмдилӣ зоҳир намуд.

1: Мо бояд ба онҳое, ки мотам доранд, ҳамдардӣ зоҳир карда, онҳоро гӯш кардан ва тасаллӣ додан омода бошем.

2: Мо аз мисоли Исо омӯхта метавонем, ки чӣ тавр ба онҳое, ки ғамгинанд ҳамдардӣ ва тасаллӣ бахшем.

1:1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамҳои худро ба Ӯ андозед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

2: Румиён 12:15 - Бо шодӣ шодӣ кунед; бо мотамдорон мотам гиред.

Юҳанно 11:35 Исо гиря кард.

Исо дар бораи марги Лаъзор гиря карда, амиқи муҳаббат ва ҳамдардии ӯро нисбати дӯсташ нишон дод.

1. Қудрати Исо? Муҳаббат: Тадқиқот оид ба Юҳанно 11:35

2. Ҳамдардӣ дар бӯҳрон: Мулоҳиза дар бораи Исо? Ашк дар Юҳанно 11:35

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 11:36 Он гоҳ яҳудиён гуфтанд: «Инак, Ӯро чӣ гуна дӯст медошт!

Исо барои дӯсти азизаш Лаъзор гиря кард. Вақте ки Лаъзор бемор шуд, Исо дар канор буд ва пас аз марги Лаъзор омад. Исо аз марги дӯсташ сахт мутаассир шуд ва яҳудиён дар атрофи ӯ муҳаббат ва андӯҳи ӯро пай бурданд.

Муҳаббати Исо ба дӯсташ умқи дилсӯзӣ ва марҳамати ӯро нишон дод.

1: Муҳаббати Худо бечунучаро аст

2: Ҳамдардӣ дар миёни зиён

1: 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 11:37 Баъзе аз онҳо гуфтанд: «Оё ин Шахсе, ки чашмони кӯронро кушод, наметавонист боиси марги ин шахс бошад?

Мардуми гирду атрофи қабри Лаъзор дар ҳайрат монданд ва мепурсиданд, ки чаро Исо ба ҷои маргаш иҷозат надода, ӯро шифо надодааст.

1. Исо Ҳоким аст: Мулоҳизаҳо дар бораи марги Лаъзор

2. Ҳаёт, марг ва умед дар эҳёи Лаъзор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Юҳанно 11:25 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд».

Юҳанно 11:38 Исо боз дар худ оҳу нола карда, ба сари қабр омад. Ин ғор буд ва санг бар он хобида буд.

Исо қабри Лаъзорро зиёрат мекунад ва ғамгин мешавад.

1: Қудрати ҳамдардӣ - Исо ҳангоми барои дӯсти маҳбуби худ Лаъзор гиря кардан қуввати ҳамдардӣ нишон дод.

2: Ҳаёти ҳамдардӣ - Исо бо нишон додани муҳаббати худ ба Лаъзор ба мо қудрати зиндагии ҳамдардӣ нишон дод.

1: Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

2: 1 Юҳанно 4:19-20 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт. Агар касе гӯяд, ? Худоро дӯст дорад ва аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад.

Юҳанно 11:39 Исо гуфт: «Сангро бардоред». Марто, хоҳари мурда, ба Ӯ гуфт: «Худовандо! То ин вақт вай бадбӯй кардааст, зеро ки чор рӯз аст, ки мурдааст».

Марта дар бораи қудрати Исо барои ҳаёт овардан, ҳатто вақте ки марг аниқ ба назар мерасад, хотиррасон мекунад.

1: Дар вақти ғамгинӣ Исо манбаи умеди мост.

2: Мо метавонем ба Исо бовар кунем, ки ҳатто вақте ки вазъият ғайриимкон ба назар мерасад, содиқ аст.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

Юҳанно 11:40 Исо ба вай гуфт: «Оё ба ту нагуфтаам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли Худоро бубинӣ?

Исо ба Марто ваъдаи пештараашро хотиррасон мекунад, ки агар вай бовар кунад, ҷалоли Худоро хоҳад дид.

1: Имон моро ба ҷалоли Худо наздиктар мекунад.

2: Бовар кунед ва ҷалоли Худоро хоҳед дид.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

Юҳанно 11:41 Он гоҳ сангро аз ҷои гузоштани мурда бурданд. Исо чашмони Худро боло карда, гуфт: «Эй Падар!

Пас аз он ки онҳо сангро аз қабри Лаъзор бардоштанд, Исо ба Худо шукр мегӯяд.

1. Қувваи шукргузорӣ: Омӯзиши шукргузорӣ дар рӯзҳои хуб ва бад.

2. Чашмони мо ба сӯи осмон: Омӯзиши нигоҳ кардан ба Худованд дар лаҳзаҳои душворӣ.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед.

2. Забур 118:1-2 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст; муҳаббаташ абадӣ мемонад. Бигзор Исроил бигӯяд:? □ оё ишқ абадӣ мемонад.??

Юҳанно 11:42 Ва ман медонистам, ки Ту ҳамеша Маро мешунавӣ, лекин аз барои мардуме ки дар он ҷо истодаанд, гуфтам, то бовар кунанд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

Исо ба Худо дуо гуфт ва эътироф кард, ки Ӯ ҳамеша Ӯро мешунавад, гарчанде ки Ӯ бо овози баланд гуфта буд, то мардум бишнаванд ва бовар кунанд, ки Исо аз ҷониби Худо фиристода шудааст.

1. Омӯзиши эътимод ба вақти Худо

2. Нерӯи ситоиш ва парастиш

1. Ибриён 13:5-6 - «Суҳбати шумо бе тамаъ бошад ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед: зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман туро ҳеҷ гоҳ тарк намекунам ва туро тарк намекунам. То ки мо далерона бигӯем: Худованд ёвари ман аст ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ хоҳад кард».

2. Забур 66:19 - "Лекин Худо маро шунид, ба овози дуои ман гӯш дод".

Юҳанно 11:43 Ва ҳангоме ки Ӯ инро гуфт, бо овози баланд фарьёд зад: «Эй Лаъзор!

Дар порча гуфта мешавад, ки Исо Лаъзорро даъват мекунад, ки аз қабри худ берун шавад.

1. Қудрати Исо бар марг ва ҳамдардии Ӯ ба онҳое, ки азоб мекашанд

2. Муҳимияти имон ба қудрати Исо

1. Луқо 7:14-15 - Исо писари бевазанеро аз мурдагон эҳьё мекунад

2. Румиён 6:23 - Қудрати гуноҳ ва марг тавассути эҳёи Исо шикаста мешавад

Юҳанно 11:44 Ва мурда, ки дасту пои худро бо либос баста буд, берун омад, ва рӯйи вай бо рӯймоле баста буд. Исо ба онҳо гуфт: «Ӯро воз кунед ва биравад».

Марди мурдаро баста ва пӯшиши қабр аз қабр берун оварданд. Исо ба мардум дастур дод, ки ӯро озод кунанд.

1. Исо ҳаёт мебахшад - Намунаи Лаъзор ва қудрати Исо барои ҳаёт бахшидан.

2. Қудрати Исо - Чӣ тавр Исо қудрат дорад, ки мурдагонро эҳё кунад ва моро аз ғуломии мо озод кунад.

1. Ишаъё 26:19 - ? мурдагони мо зинда хоҳанд шуд; баданашон баланд мешавад. Эй, ки дар хок сокинед, бедор шавед ва аз шодӣ суруд хонед! Зеро шабнам шабнам нур аст, ва замин мурдагонро зоид.??

2. Румиён 6:4-5 - ? Пас, бо Ӯ дар мамот таъмид гирифта дафн шуданд, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем. Зеро, агар мо бо ӯ дар мамоти монанди ӯ муттаҳид шуда бошем, дар эҳёи ӯ мисли ӯ бо ӯ муттаҳид хоҳем шуд».

Юҳанно 11:45 Ва бисьёре аз яҳудиён, ки назди Марям омаданд ва корҳои Исоро дида буданд, ба Ӯ имон оварданд.

Бисёр яҳудиён мӯъҷизаҳои Исоро диданд ва ба Ӯ имон оварданд.

1: Ба Исо ва мӯъҷизаҳои Ӯ бовар кунед.

2: Ба воситаи имон мо метавонем ба қудрати Исо такя кунем.

1: Румиён 10:9 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Юҳанно 11:46 Аммо баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, корҳои Исоро ба онҳо нақл карданд.

Баъзе одамоне, ки мӯъҷизаҳои Исоро дида буданд, ба фарисиён хабар доданд.

1. Мӯъҷизаҳои Масеҳ: шаҳодати раднашаванда

2. Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Чӣ тавр ҳикояҳои мо метавонанд тағирот ба вуҷуд оранд

1. Аъмол 4:20, ? □ ё мо наметавонем он чизеро, ки дидем ва шунидаем, бигӯем.??

2. Ишаъё 43:10, ? □ Шоҳидони Ман ҳастанд, мегӯяд Худованд, ва бандаи Ман, ки баргузидаам.

Юҳанно 11:47 Он гоҳ саркоҳинон ва фарисиён шӯро ҷамъ карда, гуфтанд: «Чӣ кор кунем? зеро ки ин одам мӯъҷизаҳои зиёде мекунад.

Саркоҳинон ва фарисиён барои муҳокима дар бораи Исо, ки мӯъҷизаҳои зиёде нишон медод, ҷамъ омаданд.

1. Мӯъҷизаи имон - Қиссаи Исо ва саркоҳинон ва фарисиён

2. Мӯъҷизаҳои Худо - Чӣ тавр Худо мӯъҷизаҳоро дар ҳаёти мо кор мекунад

1. Аъмол 4:13-17 - Вақте ки ҳокимон, пирон ва китобдонон бо шифо ёфтани марди

ланг рӯ ба рӯ шуданд, онҳо дар ҳайрат монданд ва фаҳмиданд, ки ин ба воситаи қудрати Исо сурат гирифтааст.

2. Матто 16:21-23 - Вақте ки Петрус эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Исо бо огоҳӣ ҷавоб медиҳад, ки душманони Худо кӯшиш мекунанд, ки ӯро нобуд кунанд.

Юҳанно 11:48 Агар мо ӯро ҳамин тавр ба ҳоли худ гузорем, ҳама ба Ӯ имон хоҳанд овард; ва румиён омада, ҳам макони моро ва ҳам миллати моро хоҳанд бурд.

Саркоҳинон ва фарисиён метарсанд, ки мардум Исоро ҳамчун Масеҳ қабул мекунанд ва румиён барои гирифтани қавми худ меоянд.

1. Исо ҳамчун Масеҳ - Ӯ кист ва Ӯ барои мо чӣ маъно дорад?

2. Тарси Инсон ва Тарси Худо - Ҳавасмандии мо бояд чӣ гуна бошад?

1. Юҳанно 11:48 - ? Агар ӯро ҳамин тавр ба ҳоли худ бигузорем, ҳама ба Ӯ имон хоҳанд овард; ва румиён омада, ҳам макони моро ва ҳам миллати моро хоҳанд гирифт.

2. Румиён 10:17 - ? эй имон аз шунидан меояд, ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ.??

Юҳанно 11:49 Ва яке аз онҳо, ки Қаёфо ном дошт, ҳамон сол саркоҳин буд, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳеҷ чизро намедонед.

Қаёфо мардумро ҳушдор дод, ки ба чизҳое, ки аз ақлашон берун аст, дахолат накунанд.

1: Мо бояд фурӯтан бошем ва дарк кунем, ки баъзе чизҳое ҳастанд, ки аз фаҳмиши мо берунанд.

2: Мо бояд ба васвасаи доварӣ ва танқиди онҳое, ки эътиқод ё нуқтаи назари онҳо аз нуқтаи назари мо фарқ мекунанд, муқобилат кунем.

1: Яъқуб 4:11-12 "Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯй накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан гӯяд ё бародари худро доварӣ кунад, бар зидди шариат бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед,

шумо на иҷрокунандаи шариат, балки довар аст.

2: Қӯлассиён 2:8 "Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба асорати фалсафа ва фиреби хушку холӣ нагирад, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, бар тибқи рӯҳҳои оддии ҷаҳон, на ба ҳасби Масеҳ."

Юҳанно 11:50 Ва фикр накунед, ки барои мо беҳтар аст, ки як кас барои мардум бимирад, ва тамоми халқ нобуд нашавад.

Як мард бояд барои мардум бимирад, то миллатро наҷот диҳад.

1. Қувваи қурбонӣ: Омӯзиш тавассути Юҳанно 11:50

2. Арзиши муҳаббат: Фаҳмидани бузургии қурбонии Масеҳ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати бузурги худро нисбати мо нишон дод, ки Масеҳро фиристод, то барои мо бимирад, дар ҳоле ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Юҳанно 11:51 Ва инро дар бораи худ нагуфт, балки он сол саркоҳин буд, пешгӯй карда буд, ки Исо барои он халқ бимирад;

Марги Исоро саркоҳин пешгӯй карда буд.

1. Исо барои мурдан барои гуноҳҳои халқ фиристода шудааст.

2. Марги Исо барои наҷот додани мо аз гуноҳҳоямон зарур буд.

1. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 11:52 Ва на танҳо барои он халқ, балки барои он ки Ӯ фарзандони Худоро, ки пароканда буданд, дар як ҷо ҷамъ оварад.

Ин оят дар бораи ҷамъ шудани фарзандони парокандаи Худо дар як миллат сухан меронад.

1. ? □ Якҷоя дар Ваҳдат????А дар бораи аҳамияти нигоҳ доштани ваҳдат дар байни халқи Худо.

2. ? □ ӯ Фарзандони парокандаи Худо????А дар бораи аҳамияти дубора ба ҳам овардани фарзандони парокандаи Худо.

1. Эфсӯсиён 4:3-7 ??? □ тамоми кӯшишро ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.??

2. Забур 133:1 ??? □ , чӣ гуна хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ваҳдат зиндагӣ мекунанд!??

Юҳанно 11:53 Ва аз ҳамон рӯз онҳо машварат карданд, ки Ӯро ба қатл расонанд.

Ин порча нишон медиҳад, ки пешвоёни динии он замон барои куштани Исо қасд доштанд.

1: Мо бояд барои адолат истода, нагузорем, ки ба ниятҳои бад гирифтор шавем.

2: Мо бояд аз онҳое, ки мекӯшанд моро бо ваъдаҳои бардурӯғ ва нақшаҳои худ фиреб диҳанд, эҳтиёт бошем.

1: Масалҳо 14:16 - Доно боэҳтиёт аст ва аз бадӣ рӯй мегардонад, вале беақл бепарво ва бепарво аст.

2: Ибриён 10: 24-25 - Биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он ки шумо мебинед, Руз наздик мешавад.

Юҳанно 11:54 Пас, Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро рафтор намекард; балки аз он ҷо ба кишвари наздики биёбон, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, рафт ва дар он ҷо бо шогирдонаш монд.

Исо Яҳудияро тарк карда, ба шаҳри ҳамсояи Эфроим рафт ва дар он ҷо бо шогирдонаш монд.

1. Сафари имони Исо: Фаҳмидани далерӣ ва истодагарии Исо

2. Ба намунаи Исо пайравӣ кунед: Муносибати дурустро

1. Аъмол 5:29 - ? □ Петрус ва ҳавориён ҷавоб доданд: □ бояд ба Худо итоат кунад, на ба одамон.? □ €?

2. Ибриён 11:8 - ? □ бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки бояд ҳамчун мерос гирифта шавад. Ва ба кучо рафтанашро надониста берун баромад.??

Юҳанно 11:55 Ва иди фисҳи яҳудиён наздик буд, ва бисьёр касон пеш аз иди фисҳ аз кишвар ба Ерусалим рафтанд, то худро пок кунанд.

Бисёре аз яҳудиён пеш аз иди Фисҳ ба Ерусалим барои пок шудан сафар мекарданд.

1. Аҳамияти поксозӣ ва поксозии рӯҳонӣ пеш аз рӯйдодҳои муҳими рӯҳонӣ.

2. Аҳамияти иди Фисҳ ва сафар ба Ерусалим барои яҳудиён.

1. Румиён 6:19-22 - Зеро, чунон ки шумо узвҳои худро ҳамчун ғуломи нопокӣ ва шарорате, ки боиси шариати бештар мегардад, пешниҳод кардед, ҳоло ҳам узвҳои худро ҳамчун ғуломи адолат, ки ба қудсият оварда мерасонад, пешкаш кунед.

2. Ишаъё 1:16-17 - Худро бишӯед; худро пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан, некӣ карданро ёд гирифтан; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

Юҳанно 11:56 Он гоҳ онҳо Исоро ҷустуҷӯ карда, дар маъбад истода, ба якдигар мегуфтанд: «Чӣ фикр доред, ки Ӯ ба ид намеояд?

Яҳудиён дар маъбад дар бораи Исо муҳокима карда, мепурсиданд, ки оё ӯ дар ид

иштирок мекунад.

1: Исоро биҷӯед ва саволҳои душворро диҳед.

2: Аз муқовимат бо чизе, ки намефаҳмед, натарсед.

1: Матто 7:7-8 - Бипурс, ба шумо дода хоҳад шуд; ҷустуҷӯ кунед, хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ талаб кунад, мегирад; ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он кушода мешавад.

2: Забур 27:4 - Аз Худованд як чизеро хостам, ки онро толиб хоҳам буд; то ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам, то ки зебоии Худовандро бубинам ва дар маъбади Ӯ бипурсам.

Юҳанно 11:57 Саркоҳинон ва фарисиён фармуда буданд, ки агар касе донад, ки Ӯ дар куҷост, хабар диҳад, то Ӯро дастгир кунанд.

Саркоҳинон ва фарисиён фармудаанд, ки ҳар кӣ дар куҷо будани Исоро медонист, ба онҳо хабар диҳад, то Ӯро дастгир кунанд.

1. Нақшаи Худо аз фаҳмиши мо бузургтар аст - Румиён 11:33-36

2. Муҳофизати Худо беохир аст - Забур 90:1-2

1. Юҳанно 7:30 - "Он гоҳ хостанд Ӯро дастгир кунанд, вале ҳеҷ кас ба Ӯ даст нагузошт, зеро вақти Ӯ ҳанӯз нарасидааст".

2. Матто 26:53-54 - "Оё ту фикр мекунӣ, ки ман ҳоло наметавонам ба Падари худ дуо гӯям, ва Ӯ ба зудӣ ба Ман зиёда аз дувоздаҳ легион фариштаҳоро ато хоҳад кард? Пас, чӣ гуна Навиштаҳо иҷро мешаванд, ки ҳамин тавр бояд бошад?"

Юҳанно 12 тадҳин шудани Исо дар Байт-Ҳинӣ, бо ғалаба ба Ерусалим даромадани Ӯ, пешгӯии марги Ӯ ва нобоварии давомдори бисёриҳо, сарфи назар аз мӯъҷизаҳои Ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз хӯроки шом дар Байт-Ҳинӣ шаш рӯз пеш аз иди Фисҳ оғоз мешавад, ки Лаъзор бо Исо ҳузур дошт. Ҳангоми хӯрокхӯрӣ Марям пойҳои Исоро бо атри гаронбаҳо тадҳин кард ва бо мӯйҳои худ пок кард. Яҳудои Исқарьют ба ин исрофкории атри хушбӯй, ки метавонистанд барои нафъи камбағалон фурӯхта

шаванд, эътироз кард, аммо Исо амали Марямро ҳамчун омодагӣ ба дафни ӯ ҳимоя кард (Юҳанно 12:1-8).

Сархати 2: Хабарҳо дар бораи эҳёи Лаъзор бисёр яҳудиёнро водор сохт, ки ҳарду ӯро бубинанд, ки Лаъзор, саркоҳинон, ки пешсаф аст, қасди куштани Лаъзорро низ доранд, зеро ба хотири ӯ бисёр яҳудиён ба назди Исо омада, ба Ӯ имон оварда буданд. Рӯзи дигар, вақте ки издиҳоми зиёде ба зиёфат омаданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд, онҳо шохаҳои дарахтони хурморо гирифта, ба пешвози ӯ баромаданд ва фарьёд заданд: «Ҳӯшаъно! Хушо касе ки номи Худованд, Подшоҳ Исроилро ба забон меорад!» иҷрошавии пешгӯӣ, ки Закарё ба хар савор шуда буд, аммо шогирдон ин чизҳоро нафаҳмиданд, танҳо пас аз он ки ҷалол доданд, онҳо ба ёд оварданд, ки ин чизҳо дар бораи ӯ навишта шуда буд, ба ӯ анҷом дод (Юҳанно 12:9-16).

Сархати 3: Бо вуҷуди он ки дар ҳузури онҳо мӯъҷизаҳои зиёде нишон медоданд, онҳо ҳанӯз бовар намекарданд, ки Ӯ пешгӯии Ишаъёро иҷро мекунад, ки дилҳои онҳоро сахт мекунад. Бо вуҷуди ин, дар айни замон дар байни яҳудиёни пешқадам бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд, аммо азбаски фарисиён аз тарси он ки имони худро ошкоро эътироф намекарданд, аз куништ берун карда мешаванд, ҳамду санои инсониро бештар аз ҳамду санои Худо дӯст медоштанд. Он гоҳ Исо бо овози баланд нидо кард, ки ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман имон дорад, балки ба касе ки Маро фиристодааст, ман дунёи равшан омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, торикӣ намонад, агар касе суханони Маро бишнавад, онҳоро риоя накунад, ман ӯро маҳкум намекунам, зеро ман наомадаам. ҷаҳонро доварӣ кунед, аммо ҷаҳонро наҷот диҳед, ки боби хотимавии паёми рисолати ҳадафи худи Падарро нақл мекунад (Юҳанно 12:37-50).

Юҳанно 12:1 Пас, шаш рӯз пеш аз иди фисҳ Исо ба Байт-Ҳинӣ омад, ки дар он ҷо Лаъзори мурда буд ва ӯро аз мурдагон эҳьё кард.

Исо шаш рӯз пеш аз иди Фисҳ ба Байт-Ҳинӣ омад ва Лаъзорро аз мурдагон эҳё кард.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Исо ба Лаъзор аз марг бартарӣ дошт

2. Исо ҳамчун мӯъҷизакор: омӯзиши қудрати мӯъҷизавии ӯ

1. Румиён 8:38-39: Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Юҳанно 11:25-26: Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд. Оё шумо ба ин бовар мекунед? ”

Юҳанно 12:2 Дар он ҷо ба ӯ зиёфат доданд; ва Марто хизмат мекард, вале Лаъзор яке аз онҳо буд, ки бо ӯ сари суфра нишаста буд.

Лаъзор дар байни онҳое буд, ки бо Исо хӯрок мехӯрданд.

1: Исо ба мо нишон медиҳад, ки мо метавонем дар миёни ранҷу азоб шодӣ ва мушоракат пайдо кунем.

2: Мо метавонем дар Исо ҳатто дар замонҳои душвортарин умед ва қувват пайдо кунем.

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2: Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Худо гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунам; ҳаргиз туро тарк намекунам».

Юҳанно 12:3 Он гоҳ Марьям як кило равғани атрафшони равғани атрафшони бағоят гаронбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро тадҳин кард ва пойҳои Ӯро бо мӯйи худ хушконид; ва хона аз бӯи равғани атрафшон пур шуд.

Марям муҳаббат ва садоқаташро ба Исо тавассути тӯҳфаи гаронбаҳои худ, ки ба пойҳои Ӯро бо равғани атрафшон тадҳин кард, нишон дод.

1. Қувваи вафодорӣ: Таҳқиқи атои Марям ба Исо

2. Саховат ва ишқ: Намунаи Марям

1. Ишаъё 1:17 «Некӣ карданро омӯз; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, барои бевазанон даъво кунед».

2. Румиён 12:1-2 «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам,

ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ некӣ, мақбул ва комил аст».

Юҳанно 12:4 Он гоҳ яке аз шогирдонаш гуфт: «Яҳудои Исқарют, писари Шимъӯн, ки бояд ба Ӯ хиёнат кунад:

Яке аз шогирдони Исо Яҳудои Исқарют маълум шуд, ки касе ба Ӯ хиёнат мекунад.

1. Хиёнати Яҳудо - Таҳлили рӯйдодҳои нохуше, ки то маслуб кардани Исо

2. Қувваи хиёнат - Чӣ гуна як санад метавонад ҷараёни таърихро тағйир диҳад

1. Матто 26:14-16 - Нақшаи хиёнат ба Исо

2. Луқо 22:47-48 - Хиёнати Исо аз ҷониби Яҳудои Исқарют

Юҳанно 12:5 Чаро ин равғани атрафшон ба сесад динор фурӯхта, ба мискинон дода нашуд?

Ин порча вазъиятеро тасвир мекунад, ки дар он Марям пойҳои Исоро бо равғани атрафшони гаронбаҳо тадҳин мекунад ва Исо ҷавоб медиҳад, ки беҳтараш пулро ба камбағалон медод.

1. Муҳимияти нигоҳубини камбағалон дар назари Исо.

2. Аҳамияти доштани қалби саховатманд.

1. Матто 25:40 - «Ва Подшоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ончунон ки шумо ба яке аз ин бародарони хурдтарини ман кардаед, ба ман ҳам кардаед"».

2. Масалҳо 14:31 - "Ҳар кӣ ба камбағал ситам кунад, Офаридгори худро дашном медиҳад, аммо касе ки ба мискинон саховатманд аст, ӯро эҳтиром мекунад".

Юҳанно 12:6 Инро Ӯ гуфт, на аз он ки вай ба мискинон ғамхорӣ мекард; балки барои он ки вай дузд буд ва халтаро дар даст дошт ва он чиро, ки дар он гузошта

шуда буд, бардошта буд.

Юҳанно дар бораи аҳамияти садақа таълим медод, вақте фаҳмид, ки дузде, ки сумка дошт, танҳо манфиатдор аст, ки барои худ гирад.

1. Мо бояд аз рӯи муҳаббат додем, на аз рӯи тамаъ.

2. Аз васвасаи худпарастӣ ҳазар кунед.

1. Матто 6:19-21, «Барои худ ганҷҳо дар рӯи замин ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. 1 Юҳанно 3:17, "Аммо ҳар кӣ дороии дунёст, ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад ва дилашро бар зидди ӯ бастааст, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст?"

Юҳанно 12:7 Он гоҳ Исо гуфт: «Вайро ба ҳоли худ бигузор; вай инро дар рӯзи дафни Ман нигоҳ доштааст».

Дар порча тасвир шудааст, ки Исо ба мардум мегӯяд, ки Марямро ҳангоми дафни ӯ танҳо гузоранд.

1. Шафқат ва муҳаббати Исо: Қурбонии Марям

2. Қувваи омодагӣ: Дарсҳо аз Марям

1. Луқо 10:38-42 - Намунаи вафодории Марям

2. Юҳанно 11:1-44 - Эҳьёи Лаъзор аз ҷониби Исо

Юҳанно 12:8 Зеро ки мискинон ҳамеша бо шумо ҳастанд; вале ман на ҳамеша.

Ин оят таъкид мекунад, ки камбағалон ҳамеша бо мо хоҳанд буд, аммо Исо на ҳамеша бо мо хоҳад буд.

1. Исоро ба таври оддӣ қабул накунед: Ҳар рӯз барои Исо зиндагӣ кардан

2. Қудрати саховатмандӣ: Хизмат ба камбағалон ба номи Исо

1. Матто 25:31-46 - Масал дар бораи гӯсфандон ва бузҳо

2. Яъқуб 2:14-17 - Имон бе аъмол мурда аст

Юҳанно 12:9 Бисёре аз яҳудиён медонистанд, ки Ӯ дар он ҷост, ва онҳо на танҳо ба хотири Исо, балки барои он омаданд, ки Лаъзорро низ, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё карда буд, бубинанд.

Бисёре аз яҳудиён медонистанд, ки Исо ба Байт-Ҳинӣ омадааст ва Ӯ Лаъзорро аз мурдагон эҳьё кардааст. Онҳо барои дидани Исо ва Лаъзор омаданд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳё кард

2. Аҷоиботи Худо: Мӯъҷизаҳои Исо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Аъмол 3:1-10 - Петрус ва Юҳанно дар соати дуо, соати нӯҳум ба маъбад мерафтанд.

Юҳанно 12:10 Аммо саркоҳинон машварат карданд, ки Лаъзорро низ ба қатл расонанд;

Саркоҳинон мехостанд Лаъзорро бикушанд.

1: Мо набояд нагузорем, ки хашму ҳасад амалҳои моро идора кунад.

2: Муҳаббати Худо ба мо аз хоҳиши интиқом гирифтан бузургтар аст.

1: Матто 5:44 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои

таъқибкунандагон дуо гӯед.

2: Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд.

Юҳанно 12:11 Зеро ки бисёре аз яҳудиён ба сабаби Ӯ рафта, ба Исо имон оварданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки бисёре аз яҳудиён пас аз дидани мӯъҷизаҳои Ӯ ба Исо имон оварданд.

1. Қудрати мӯъҷизаҳои Исо: Чӣ тавр Исо ҳаётро тағир дод

2. Таъсири имон: Чӣ гуна имон ба Исо ҳаётро тағир медиҳад

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Юҳанно 16:8-9 - «Ва ҳангоме ки Ӯ меояд, ҷаҳонро дар гуноҳ, адолат ва доварӣ маҳкум хоҳад кард, зеро ки онҳо ба Ман имон намеоваранд».

Юҳанно 12:12 Рӯзи дигар мардуми бисьёре ба ид омаданд, чун шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд.

Мардуми Ерусалим омадани Исоро бесаброна интизор буданд.

1: Исо Подшоҳи ҷалол аст ва мо бояд омода бошем, ки Ӯро дар дили худ қабул кунем.

2: Исо ягона роҳи наҷот аст ва мо бояд дилҳои худро барои қабули Ӯ кушоем.

1: Забур 24:7-10, Сарҳои худро боло кунед, эй дарвозаҳо; ва боло бардоред, эй дарҳои ҷовидонӣ; ва Подшоҳи ҷалол хоҳад омад.

2: Юҳанно 3:16-17, Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Юҳанно 12:13 Шохаҳои дарахтони хурморо гирифта, ба истиқболи ӯ баромад ва нидо дод: «Ҳӯшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд».

Ин порча дар бораи бо тантана ворид шудани Исо ба Ерусалим нақл мекунад, вақте ки пайравонаш ӯро бо шохаҳои дарахтони хурмо пешвоз гирифтанд ва нидо карданд: «Ҳӯшаъно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба исми Худованд меояд!»

1. Даъват барои шодӣ: Ҷашни вуруди ғалабаи Исо ба Ерусалим

2. Ҳусанна! Подшоҳи Исроил ба исми Худованд меояд

1. Ишаъё 40:9-10 - «Эй Сион, эй хушхабар, ба кӯҳи баланд баромад; эй Ерусалим, эй хушхабар, овози худро бо қувва баланд кун; онро баланд кун, натарс. Ба шаҳрҳои Яҳудо бигӯ: «Инак Худои худ».

2. Забур 118:26 - Хушо касе ки ба исми Худованд меояд! Мо шуморо аз хонаи Худованд баракат медиҳем.

Юҳанно 12:14 Ва Исо, чун хари ҷавоне ёфт, бар он нишаст; чунон ки навишта шудааст,

Исо фурӯтанона савори хар ба Ерусалим даромад. 1: Фурӯтании Исо барои мо намунаи ибрат аст. 2: Дохилшавии Исо ба Ерусалим иҷрошавии пешгӯӣ буд. 1: Филиппиён 2:5-11, ки дар бораи фурӯтании Исо сухан меронад. 2: Ишаъё 62:11, ки даромадани Исо ба Ерусалимро пешгӯӣ мекард.

Юҳанно 12:15 Натарс, эй духтари Сион; инак, Подшоҳи ту меояд ва бар курраи хар нишастааст.

Исо ба курраи хар савор шуда, ба Ерусалим меояд.

1. "Подшоҳ Исо: савор шудан ба ҳаёти мо"

2. «Омадани подшоҳи мо: даромадгоҳи зафарбахш».

1. Закариё 9:9 - «Бисёр шодӣ кун, эй духтари Сион! Бо овози баланд, эй духтари Ерусалим! Инак, подшоҳи шумо назди шумо меояд; одил ва соҳиби наҷот аст, фурӯтан ва бар хар ва бар курра савор шуда, тифли хар аст».

2. Ишаъё 62:11 - «Инак, Худованд то охири замин эълон кардааст: ба духтари Сион бигӯ: "Инак, наҷоти шумо меояд; инак, мукофоташ бо ӯст, ва мукофоташ дар назди ӯст».

Юҳанно 12:16 Дар аввал шогирдони Ӯ инро нафаҳмиданд, лекин ҳангоме ки Исо ҷалол ёфт, онҳо ба хотир оварданд, ки ин суханон дар бораи Ӯ навишта шудааст ва онҳо ин корҳоро ба Ӯ кардаанд.

Шогирдони Исо дар аввал аҳамияти марги Исоро нафаҳмиданд, аммо вақте ки Исо ҷалол ёфт, онҳо фаҳмиданд, ки ин воқеаҳо пешгӯӣ шудаанд ва онҳо ин воқеаҳоро бо ӯ кардаанд.

1. ҷалоли Исо: амалӣ намудани ҳадафи ӯ

2. Аз паи Исо: Фаҳмидани нақшаи Ӯ

1. Ишаъё 53:4-6 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Юҳанно 12:17 Ва мардуме ки бо Ӯ буданд, вақте ки ӯ Лаъзорро аз қабр хонда, аз мурдагон эҳьё кард, шаҳодат доданд.

Одамоне, ки Исо ба таври мӯъҷизавӣ Лаъзорро аз мурдагон эҳё кард, ба қудрати Худо шаҳодат доданд.

1. Мӯъҷизаи ҳаёт: Бозёфт кардани қудрати Исо барои ҳаёти нав

2. Шаҳодат диҳед: Чӣ тавр мӯъҷизаҳои Исо ҳаёти моро тағир дода метавонанд

1. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

2. Юҳанно 11:25-26 - «Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳаргиз намемирад. Оё шумо ба ин бовар мекунед?»

Юҳанно 12:18 Аз ин сабаб мардум низ Ӯро пешвоз гирифтанд, зеро шуниданд, ки Ӯ ин мӯъҷиза кардааст.

Мардум дар атрофи Исо ҷамъ шуданд, зеро онҳо дар бораи мӯъҷизаи Ӯ шуниданд.

1: Қудрати Худо дар мӯъҷизаҳои Ӯ дида мешавад.

2: Исо қудрати худро тавассути меҳрубонӣ ва хидматаш нишон дод.

1: Матто 5:16 - "Бигзор нури шумо дар пеши дигарон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо дар осмон ҷалол диҳанд".

2: Аъмол 9:36 - «Дар Ёфо шогирде бо номи Тобита (дар тарҷумааш Дорка) буд, ки ҳамеша некӣ мекард ва ба камбағалон кӯмак мекард».

Юҳанно 12:19 Фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Оё медонед, ки чӣ тавр ҳеҷ чиз ғолиб намеояд? инак, ҷаҳон аз паси ӯ рафт.

Фарисиён ба кӯшишҳои зиёд нигоҳ накарда, натавонистанд ба Исо пайравӣ кунанд.

1. Иҷрои хости Худо, ҳатто дар муқобили мухолифат, муваффақият меорад.

2. Мо бояд омода бошем, ки сарфи назар аз мухолифатҳо аз эътиқоди худ дифоъ кунем.

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Еҳушаъ 1:9 - «Қавӣ ва далер бошед; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст».

Юҳанно 12:20 Ва дар миёни онҳо юнониён низ буданд, ки ба ид барои ибодат омада буданд.

Ин юнониён ғайрияҳудиён буданд, ки дар иди фисҳ барои ибодати Худо омада буданд.

1. Мо аз мисоли юнониён омӯхта метавонем, ки бо вуҷуди он ки қисми халқи баргузидаи Худо набуданд, то ҳол Ӯро ҷустуҷӯ ва саҷда карданро интихоб карданд.

2. Қувваи ибодати якҷоя дар мисоли юнониён, ки Худоро дар ҷамъомади ҷамоатӣ ҷустуҷӯ мекарданд, равшан аст.

1. Румиён 10:12 - Зеро ҳеҷ тафовуте байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён нест - ҳамон як Худованд Худованди ҳама аст ва ҳамаи онҳоеро, ки Ӯро мехонанд, баракат медиҳад.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба воситаи Исо ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано - самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем.

Юҳанно 12:21 Он кас назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омада, хоҳиш карда, гуфт: «Эй оғо! Мо Исоро мебинем».

Як гурӯҳи одамон ба назди Филиппус, сокини Байт-Сайдои Ҷалил омада, хоҳиш карданд, ки Исоро бубинанд.

1. Исо сазовори ҷустуҷӯ аст

2. Вохӯрӣ бо Исо тавассути дигарон

1. Матто 18:20 «Зеро ки дар ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман дар байни онҳо ҳастам».

2. Юҳанно 14:9 «Исо ба вай гуфт: «Оё ин қадар вақт Ман бо ту будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро дидааст, Падарро дидааст; пас чӣ тавр ту метавонӣ бигӯӣ: "Ба мо нишон деҳ" Падар'?»

Юҳанно 12:22 Филиппус омада, ба Андриёс хабар дод, ва боз Андриёс ва Филиппус ба Исо гуфтанд.

Филиппус ба Андриёс дар бораи чизе хабар медиҳад ва баъд Андриёс ва Филиппус

ба Исо мегӯянд.

1. Қувваи муошират: Инҷилро ба дигарон расонидан

2. Қувваи Шаҳодат: Мубодилаи имони мо бо дигарон

1. Филиппиён 2:12-13 «Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, ҳоло ҳам, на танҳо дар ҳузури ман, балки бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарсу ларзон ба амал оваред, зеро ки ин Худост. ки дар шумо кор мекунад, хам барои хохиш ва хам барои хушнудии худ мехнат кардан».

2. Масалҳо 27:17 "Оҳан оҳанро тез мекунад, ва кас дигареро тез мекунад".

Юҳанно 12:23 Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Соати он расидааст, ки Писари Одам ҷалол ёбад».

Вақти он расидааст, ки Исо Писари Одам ҷалол ёбад.

1: Исо дар марг ва эҳёи худ ҷалол ёфт ва мо низ метавонем ба воситаи Масеҳ ҷалол ёбем.

2: Исо Писари Одам аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки Ӯро дар ҳаёти худ ҷалол диҳем.

1: Румиён 6:4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем, то чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ бояд дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2: Филиппиён 2:5-11 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намедонист, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Юҳанно 12:24 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; лекин агар бимирад, меваи фаровон медиҳад.

Исо таълим медиҳад, ки чизе барои ҳосили фаровон бояд аввал ба замин афтод ва

бимирад.

1. Донистани кай раҳо кардан: Қувваи қурбонӣ

2. Сармоягузорӣ дар оянда: Фоидаҳои фидокорӣ

1. Румиён 6:4-11: Худи пешинаи мо мурд ва бо Масеҳ дафн карда шуд, то ки мо барои Ӯ, ки аз мурдагон эҳьё шуд, зиндагӣ кунем.

2. Ғалотиён 2:20: Ман бо Масеҳ маслуб шудаам ва дигар зинда нестам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад.

Юҳанно 12:25 Ҳар кӣ ҷони худро дӯст медорад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат дорад, онро барои ҳаёти ҷовидонӣ нигоҳ медорад.

Ҳар кӣ ҳаёти худро дӯст медорад, аз ҳаёти ҷовидоние, ки Худо ваъда кардааст, маҳрум хоҳад шуд; аммо касе ки аз ҳаёти худ дар ин ҷаҳон нафрат дорад, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад ёфт.

1. Дӯст доштани ҷаҳон ин дӯст доштани худ нест

2. Интихоби нафрат аз ҷаҳон ин интихоби дӯст доштани худ аст

1. Матто 16:24-26 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро пайдо хоҳад кард: ба одам чӣ фоида дорад, агар тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад?

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳонро ва он чиро, ки дар ҷаҳон аст, дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст.Ва ҷаҳон ва ҳаваси он гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меорад то абад боқӣ мемонад».

Юҳанно 12:26 Агар касе ба Ман хизмат кунад, бигзор маро пайравӣ кунад; ва дар ҷое ки Ман бошам, бандаи Ман низ дар он ҷо хоҳад буд: агар касе ба Ман хизмат кунад, Падари Ман ӯро иззату эҳтиром хоҳад кард.

Хизмат ба Худо як роҳи ҷалоли худ аст.

1: Ба намунаи Исо пайравӣ кардан ба иззати Худо оварда мерасонад.

2: Хизмат ба Худо бузургтарин хидматест, ки дода мешавад.

1: Матто 28:19-20 Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; , Инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2: Филиппиён 2: 5-8 Бигзор ин фикр дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат нест, балки худро беобрӯ карда, ба худ ҷалб кард. бар ӯ шакли ғулом пайдо шуда, ба сурати одамон офарида шудааст: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Юҳанно 12:27 Ҳоло ҷонам дар ташвиш аст; ва чӣ гӯям? Эй Падар! Маро аз ин соат наҷот деҳ; лекин Ман барои ҳамин ба ин соат омадаам.

Ҷамъбасти порча: Исо изтиробҳои ботинии худро ҳангоми бо марги дар пешистодаи худ баён мекунад.

1. Омӯзиши эътимод ба Худо дар замонҳои душвор

2. Қуввае, ки бо муборизаҳои худамон рӯ ба рӯ мешавад

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

2. Ибриён 12:2 - Нигариста ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо, ки барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб таҳаммул карда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

Юҳанно 12:28 Падар, исми Худро ҷалол деҳ. Он гоҳ овозе аз осмон расид, ки гуфт: "Ман онро ҷалол додам ва боз ҳам ҷалол хоҳам дод".

Исо дар бораи Худо дуо мекунад, ки номи Ӯро ҷалол диҳад ва Худо ба он ҷавоб дод, ки Ӯ ин корро кардааст ва боз ҳам хоҳад кард.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дархости Исо дар бораи ҷалоли Худо ба мо қудрати дуоро нишон медиҳад

2. Ҷалоли Худо: Чӣ тавр дуоҳои Исо бузургии Худоро нишон медиҳанд

1. Ишаъё 6:1-3, Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд буд, ва қатораи Ӯ маъбадро пур кард.

2. Румиён 11:33-36, Оҳ, умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва роҳҳои Ӯ аз ошкор шудан!

Юҳанно 12:29 Мардум, ки дар он ҷо истода, инро шуниданд, гуфтанд, ки раъд бархост, ва дигарон гуфтанд: «Фариштае бо Ӯ сухан гуфт».

Мардум садои баландеро шуниданд ва намедонистанд, ки раъд аст ё фариштае, ки бо Исо сухан меронад.

1. Худо бо тарзе сухан мегӯяд, ки мо интизор нестем

2. Қудрати шунидани овози Худо

1. Юҳанно 14:26 - «Аммо Васияткунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард».

2. Луқо 1:13-14 - «Аммо фариштаба ӯ гуфт: «Натарс, эй Закарё! дуои шумо шунида шуд. Занат Элисобаъ ба ту писаре хоҳад зоид, ва ту ӯро Яҳё хонӣ”».

Юҳанно 12:30 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ин овоз на аз барои Ман, балки ба хотири шумо садо дод».

Исо фурӯтаниро нишон дода, қабул кард, ки овози Ӯ на аз барои Ӯ, балки ба хотири дигарон омадааст.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр Исо худро қурбонӣ кард

2. Омӯзиши хидмат ба дигарон: пайравӣ кардан ба намунаи фурӯтании Исо

1. Филиппиён 2:5-7 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст».

2. Матто 20:24-28 - «Ва даҳ нафар, чун шуниданд, ба ин ду бародар хашмгин шуданд. Аммо Исо онҳоро ба наздаш хонда, гуфт: «Ту медонӣ, ки сарварони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Дар миёни шумо набояд ин тавр бошад. Аммо ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад, ва ҳар кӣ дар байни шумо аввал бошад, бояд ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад. '"

Юҳанно 12:31 Алҳол доварии ин ҷаҳон аст: акнун мири ин ҷаҳон бадар ронда хоҳад шуд.

Исо эълон мекунад, ки вақти доварии ҷаҳон ва мири ин ҷаҳон ронда шудан расидааст.

1. Наҷот тавассути доварӣ: Чӣ тавр муҳаббат ва адолати Худо бо ҳам вуҷуд доранд

2. Ҳақиқати Шайтон ва шикасти ӯ тавассути Исо

1. Румиён 16:20 — «Худои сулҳу осоиштагӣ ба наздикӣ Шайтонро зери пои шумо хоҳад зад».

2. Эфсӯсиён 4:27 - «ба иблис ҷой надиҳед».

Юҳанно 12:32 Ва агар ман аз замин бардошта шавам, ҳама одамонро ба сӯи худ ҷалб хоҳам кард.

Ин порча дар бораи қудрати марги Исо дар салиб барои ҷалби одамон ба худ сухан меронад.

1. Қудрати салиб: Чӣ тавр марги Исо ҳамаи одамонро ба сӯи худ ҷалб мекунад

2. «Бардошта шудан» чӣ маъно дорад? Фаҳмидани аҳамияти марги Исо

1. Филиппиён 2:8-11 - Исо Худро дар салиб фурӯтан кард ва Худо дар иваз Ӯро сарафроз кард.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; Ҷазои сулҳи мо бар Ӯ буд, Ва аз захмҳои Ӯ шифо ёфтем.

Юҳанно 12:33 Ин суханро Ӯ гуфт, ки маънои онро дорад, ки чӣ гуна марг бояд бимирад.

Вақте ки Исо дар бораи марги худаш дар бораи чӣ гуна марг бояд мурд.

1. Барои худ мурдан: Намунаи Исо

2. Исо ва салиб: Даъват ба қурбонӣ

1. Филиппиён 2:5–11

2. Румиён 5:6–9

Юҳанно 12:34 Мардум ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо аз шариат шунидаем, ки Масеҳ то абад боқӣ мемонад; ин Писари Одам кист?

Мардум аз суханони Исо дар бораи он ки Писари Одам бояд боло бардошта шавад, ошуфта шуда, пурсиданд, ки Писари Одам кист.

1. Исо: Писари Одам, ки то абад боқӣ мемонад

2. Чӣ тавр Писари Одам бояд боло бардошта шавад

1. Забур 90:2 - «Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар вақт замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардай, аз абад то абад Ту Худо ҳастӣ».

2. Юҳанно 14:6 - "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман".

Юҳанно 12:35 Исо ба онҳо гуфт: «Боз чанде нагузашта нур бо шумост». Ҳангоме ки нур доред, роҳ равед, то торикӣ бар шумо наояд, зеро касе ки дар торикӣ роҳ меравад, намедонад, ки ба куҷо меравад.

Исо ба шогирдонаш дастур медиҳад, ки аз нуре, ки дар онҳо доранд, истифода баранд ва дар торикӣ роҳ нашаванд, зеро онҳое, ки нур доранд, намедонанд, ки ба куҷо мераванд.

1. Қувваи Нур: Истифодаи бартарии имкониятҳо

2. Гузариш дар рӯшноӣ: парҳез аз торикӣ

1. Матто 6:22-23 - «Чашм чароғи бадан аст. Агар чашмонат солим бошад, тамоми баданат пур аз нур мешавад. Аммо агар чашмонат носолим бошад, тамоми баданат пур аз торикӣ хоҳад буд. Пас, агар нури даруни ту зулмот бошад, чӣ қадар бузург аст он зулмот!»

2. Забур 118:105 - «Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст».

Юҳанно 12:36 Ҳангоме ки нур доред, ба нур имон оваред, то фарзандони нур бошед. Ин суханонро Исо гуфт ва дур шуд ва аз онҳо пинҳон шуд.

Исо ба мардум гуфт, ки ба ӯ имон ованд, то вақте ки онҳо ҳанӯз фурсат доштанд, ва баъд аз онҳо ғайб зад.

1. Дар ҳоле ки имкон доред, ба Исо бовар кунед - Юҳанно 12:36

2. Фарзандони Нур шудан - Юҳанно 12:36

1. Ишаъё 49:6 - «Ва гуфт: «Ин кори сабук аст, ки ту бояд бандаи Ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро эҳё кунӣ ва наҷотёфтагони Исроилро барқарор кунӣ; , то ки наҷоти ман то охири замин бошӣ».

2. Эфсӯсиён 5:8 - "Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед".

Юҳанно 12:37 Аммо, гарчанде ки Ӯ пеш аз онҳо мӯъҷизаҳои зиёде ба амал оварда

буд, вале онҳо ба Ӯ имон наоварданд.

Мардуми замони Исо диданд, ки ӯ мӯъҷизаҳои зиёде ба амал меоварад, вале ба ӯ бовар намекарданд.

1. Дар хотир доред, ки имон бештар аз дидан аст; он ба он чизе, ки шумо мебинед, бовар кардан аст.

2. Ҳатто агар мӯъҷизаҳо анҷом дода шаванд ҳам, имон бояд барои эътиқоди ҳақиқӣ мавҷуд бошад.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Матто 21:21-22 - Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа надоред, на танҳо он чиро, ки ба дарахти анҷир карда мешавад, низ мекунед, балки ба ин кӯҳ бигӯ: "Дафъ шав ва ба баҳр андохта шав"; карда мешавад.

Юҳанно 12:38 То ба амал ояд суханони Ишаъёи набӣ, ки гуфта буд: «Худовандо! Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

Ин порча дар бораи чӣ гуна иҷро шудани пешгӯии Ишаъё сухан меронад ва савол медиҳад, ки кӣ ба гузориши Худованд имон овардааст ва Худованд қудрати Худро ба кӣ ошкор кардааст.

1. Имон ба Худованд: Омӯзиши Юҳанно 12:38

2. Қувваи эътиқод: Парда кардани асрори Юҳанно 12:38

1. Ишаъё 53:1 - Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

2. Румиён 10:16 - Аммо на ҳама ба Инҷил итоат карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: «Худовандо! Кӣ ба хабари мо бовар кард?

Юҳанно 12:39 Бинобар ин онҳо бовар карда натавонистанд, зеро ки Ишаъё боз гуфт:

Одамони замони Исо ба ӯ бовар карда натавонистанд, зеро онҳо пешгӯиҳои Ишаъёро нахонда буданд.

1: Муҳимияти хондани Навиштаҳо ва фаҳмидани таълимоти он.

2: Новобаста аз он ки ҷаҳон ба мо мегӯяд, ба Исо бовар кардан.

1: Аъмол 17:11 - Ин яҳудиён аз аҳли Таслӯникӣ олиҷанобтар буданд; онҳо каломро бо ҷидду ҷаҳд қабул мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро меомӯхтанд, то бубинанд, ки оё ин тавр аст ё не.

2: Isaiah 53: 1 - Кӣ ба он чизе ки аз мо шунидааст, бовар кард? Ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

Юҳанно 12:40 Ӯ чашмони онҳоро кӯр ва дилҳои онҳоро сахт кардааст; ки бо чашмони худ набинанд ва бо дили худ нафаҳманд ва руҷӯъ накунанд, ва Ман онҳоро шифо диҳам.

Доварии Худо бар исроилиён барои саркашӣ аз тавба ва қабули Исо ҳамчун Масеҳ боиси кӯрии рӯҳонии онҳо гардид.

1: Доварии Худо воқеист ва метавонад моро аз ҳақиқат гум кунад.

2: Доварии Худо ҳарчанд сахт бошад ҳам, раҳмдил аст ва амали муҳаббат аст.

1: Ишаъё 6:9-10 - Ва ӯ гуфт: «Биравед ва ба ин қавм бигӯед: «Шунидед, вале нафаҳмед; ва мебинед, вале намебинед. Дили ин қавмро фарбеҳ гардон ва гӯшҳошонро вазнин гардон ва чашмонашонро баста; мабодо бо чашми худ бубинанд, ва бо гӯши худ бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон оваранд ва шифо наёбанд.

2: Забур 119:70 - Дили онҳо мисли равған фарбеҳ аст; вале ман аз шариати Ту лаззат мебарам.

Юҳанно 12:41 Ин суханонро Ишаъё гуфт, ки ҷалоли Ӯро дида, дар бораи Ӯ сухан гуфт.

Ин порча нишон медиҳад, ки вақте Ишаъё ҷалоли Исоро дид, дар бораи Ӯ сухан гуфт.

1. "Ҷалоли бепоёни Исо"

2. "Дидани ҷалоли Исо"

1. Ибриён 1:1-3

2. Ишаъё 6:1–7

Юҳанно 12:42 Бо вуҷуди ин, дар миёни сардорон низ бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд; Аммо ба сабаби фарисиён ба гуноҳаш иқрор нашуданд, то ки онҳо аз куништ ронда шаванд.

Бисёре аз роҳбарон ба Исо имон оварданд, вале аз он метарсиданд, ки фарисиён онҳоро рад мекунанд.

1: Мавқеъи Исо: Мубориза бо тарси рад

2: Боварӣ ба Исо: Дар муқобили мухолифат устувор истода

1: Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ бигӯед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт; зеро ки бо дили худ имон оваред. ва сафед мешавед, ва маҳз бо даҳони худ имони худро эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2: Матто 10:32-33 - "Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари Худро, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман низ дар пеши Падари Худ дар осмони Худро инкор хоҳам кард."

Юҳанно 12:43 Зеро онҳо ҳамду санои одамонро бештар аз ҳамду санои Худо дӯст медоштанд.

Одамон аксар вақт дар бораи ба даст овардани ризоияти дигарон бештар ғамхорӣ мекунанд, на аз ҷониби Худо.

1. Хатарҳои ҷустуҷӯи ризоияти инсон

2. Ҷустуҷӯи ризоияти Худо аз ҳама болотар

1. Филиппиён 3:7-8 - Аммо ҳар фоидае, ки ман доштам, ман ҳамчун зиён ба хотири Масеҳ ҳисоб мекардам. 8 Дарвоқеъ, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро қадри бештари шинохти Худованди ман Исои Масеҳ.

2. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.

Юҳанно 12:44 Исо фарьёд зада гуфт: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, на ба Ман, балки ба Фиристандаи Ман имон меоварад».

Исо мефаҳмонад, ки онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, на танҳо ба Ӯ, балки ба Худое, ки Ӯро фиристодааст, имон доранд.

1. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

2. Маънои ҳақиқии имон ба Исо

1. Румиён 10:9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт".

2. Филиппиён 2: 5-11 - "Исои Масеҳ, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ карда, ба сурати банда ва таваллуд шуданаш дар мисоли мардон».

Юҳанно 12:45 Ва ҳар кӣ Маро бинад, Фиристандаи Маро мебинад.

Юҳанно ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳар чизе ки мо дар Исо мебинем, инъикоси Худост.

1: Исо инъикоси комили Худост - Юҳанно 12:45.

2: Исо сурати Худост - Юҳанно 12:45.

1: Қӯлассиён 1:15 - Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст.

2: Ибриён 1:3 - Ӯ дурахши ҷалоли Худо ва нишонаи дақиқи табиати Ӯст.

Юҳанно 12:46 Ман нуре ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар зулмот намонад.

Ин порча дар бораи омадани Исо ба ҷаҳон ҳамчун манбаи нур сухан меравад, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, дар торикӣ намонад.

1. Нури Масеҳ - омӯхтани маънои омадани Исо ҳамчун манбаи нур

2. Қувваи имон - Чӣ гуна имон ба Исо метавонад ба тарзи нави зиндагӣ оварда расонад

1. Ишаъё 9:2 - «Мардуме, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; бар онҳое ки дар замини торикии амиқ зиндагӣ мекунанд, нуре фурӯд омад».

2. Юҳанно 8:12 - «Исо бори дигар ба мардум сухан ронда, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. ба ҳаёт».

Юҳанно 12:47 Ва агар касе суханони Маро бишнавад ва бовар накунад, ман ӯро доварӣ намекунам, зеро ки Ман на барои доварӣ кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани ҷаҳон омадаам.

Ин порча таълим медиҳад, ки Исо на барои доварӣ кардани ҷаҳон, балки барои наҷот додани он омадааст.

1. "Наҷоти файз: Мулоҳиза дар бораи Юҳанно 12:47"

2. "Қувваи муҳаббати бешартона: омӯхтани муҳаббати Исо дар Юҳанно 12:47"

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед мешаванд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Юҳанно 12:48 Ҳар кӣ Маро рад кунад ва суханони Маро қабул накунад, вайро доварӣ мекунад; каломе ки Ман гуфтам, дар рӯзи охир вайро доварӣ хоҳад кард.

Ин порча аҳамияти қабул кардани таълимоти Исоро таъкид мекунад, зеро онҳо барои доварӣ кардани мо дар рӯзи охир истифода хоҳанд шуд.

1. Доварии Худо: Қабул кардани таълимоти Исо ҳамчун роҳнамои мо

2. Қудрати суханони Исо: Гӯш кунед ва итоат кунед

1. Ибриён 4:12-13 «Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ва барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сурох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва ба чашмони касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем».

2. Румиён 2:15-16 «Онҳо нишон медиҳанд, ки кори шариат дар дилҳои онҳо навишта шудааст, дар ҳоле ки виҷдони онҳо низ шаҳодат медиҳад ва фикрҳои зидди онҳо дар он рӯзе, ки мувофиқи башорати ман, Худо онҳоро айбдор мекунад ё ҳатто сафед мекунад. сирри одамонро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ мекунад».

Юҳанно 12:49 Зеро ки Ман дар бораи Худ нагуфтаам; лекин Падаре ки Маро фиристод, ба Ман фармудааст, ки чӣ гӯям ва чӣ бигӯям.

Падар ба Исо амр дод, ки дар бораи он чи ба ӯ гуфта шуда буд, бигӯяд.

1: Худо ба мо тавассути каломи худ сухан меронад ва моро роҳнамоӣ мекунад, ки чӣ тавр зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд ҳамеша ба Падар итоат кунем ва он чиро, ки Ӯ фармудааст, иҷро кунем.

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ

такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Юҳанно 12:50 Ва ман медонам, ки ҳукми Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ аст; бинобар ин, ҳар чи мегӯям,, чунон ки Падар ба Ман гуфта буд, ҳамон тавр мегӯям.

Исо суханонеро, ки Падар ба ӯ фармудааст, мегӯяд, ки ин ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад.

1: Мувофиқи Каломи Худо зиндагӣ кардан ҳаёти ҷовидонӣ меорад.

2: Ба Исо ва Каломи Ӯ итоат кунед, то ҳаёти ҳақиқӣ ва бардавомро ҳис кунед.

1: Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст".

2: Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед."

Юҳанно 13 тасвир мекунад, ки Исо пойҳои шогирдони Худро мешуст, пешгӯии ӯ дар бораи хиёнати Яҳудо ва амри Ӯ дар бораи дӯст доштани якдигар.

Сархати 1: Боб аз Таоми шоми охирин оғоз мешавад, ки дар он Исо медонист, ки соати Ӯ расидааст, ки ин ҷаҳонро тарк кунад ва назди Падар биравад. Ҳангоми хӯроки шом Ӯ аз сари дастархон бархоста, либоси берунии худро кашида, ба камараш дастмоле баста, ба шустани пойҳои шогирдон шурӯъ кард. Вақте ки Ӯ ба назди Петрус омад, Петрус дар аввал рад кард, вале тавба кард, вақте ки Исо гуфт, ки агар ӯро нашуст, бо Ӯ ҳеҷ шарике нахоҳад дошт. Пас аз шустани пойҳои онҳо ӯ либосҳои худро ба бар карда, мизи баргашта пурсид, ки оё онҳо фаҳмиданд, ки ӯ чӣ кор карда буд ва ишора кард, ки вақте ки Устод пойҳои онҳоро шуст, онҳо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯянд, ки ба онҳо намунаанд (Юҳанно 13:1-17).

Сархати 2: Пас аз ин амали хидмат, Исо рӯҳафтода шуд, шаҳодат дод: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим мекунад». Шогирдон ба якдигар нигаристанд, ки ӯ киро дар назар дорад, пас аз паи ишораи Петрус Юҳанно, ки дар паҳлӯ нишаста буд, пурсид, ки ин кӣ мебарад Исо ҷавоб дод: «Ин ҳамон касест, ки ман ин пораро ҳангоми тар кардани он ба ӯ медиҳам». Ҳамин тавр, вақте ки пораи таркарда онро дод, Яҳудои Исқарют пас аз гирифтани нон Шайтон ба даруни ӯ даромад, Исо ба ӯ гуфт: «Он чиро, ки мегӯӣ, зуд бикун». Касоне, ки сари суфра нишаста буданд, намефаҳмиданд, ки чаро ин фикрро гуфтаанд, зеро Яҳудо халтаи пул дошт, шояд ба ӯ гуфта бошад, ки иди лозима харида, чизи камбағал диҳед ва пас аз гирифтани нон дарҳол шаб берун рафт (Юҳанно 13:18-30).

Сархати 3: Пас аз рафтани Яҳудо, Исо дар бораи ҷалол додани Худо Писари Одам ба шогирдонаш амри нав дод, ки ба сухан оғоз кард: «Ҳамдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, то ки шумо якдигарро ба воситаи ин дӯст доред, ҳама хоҳанд донист, ки агар якдигарро дӯст доред, шогирдони Ман ҳастед. ' Вақте ки Петрус пурсид, ки ба куҷо рафтани даъво ҳоло пайравӣ карда наметавонад, вале баъдтар аз паи пешрав хоҳад шуд, Петрус даъво мекунад, ки омодагӣ барои Ӯ ҷони худро фидо мекунад, аммо пешгӯии инкор пеш аз он ки хурӯс се маротиба бонг занад (Юҳанно 13:31-38).

Юҳанно 13:1 Пеш аз иди фисҳ, вақте ки Исо донист, ки соати Ӯ расидааст, ки аз ин ҷаҳон назди Падар биравад ва одамони Худро, ки дар ҷаҳон ҳастанд, дӯст дошт, онҳоро то охир дӯст дошт.

Исо худашро то охир дӯст медошт ва тайёр буд, ки ин ҷаҳонро тарк кунад, то назди Падар биравад.

1. Муҳаббати бечунучаро - Намунаи муҳаббати Исо ба худаш.

2. Зиндагӣ бо қурбонӣ - омодагии Исо барои додани ҳаёти заминии худ.

1. Эфсӯсиён 5:1-2 «Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо дод».

2. Румиён 12:1 «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, тақдим кунед».

Юҳанно 13:2 Ва таоми шом ба охир расид, ки иблис ҳоло дар дили Яҳудои Исқарьют, писари Шимъӯн қарор дод, то Ӯро таслим кунад;

Исо пеш аз маргаш бо шогирдонаш хӯроки охирин хӯрд. Иблис Яҳудои Исқарютро барангехт, ки ба Исо хиёнат кунад.

1. Қудрати хӯроки охирини Исо бо шогирдонаш

2. Васвасаи Яҳудои Исқарют

1. Марк 14:17-21 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. Матто 6:13 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки дуо гӯем: «Моро ба васваса наандоз».

Юҳанно 13:3 Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст ва Ӯ аз ҷониби Худо омада, назди Худо рафтааст;

Исо фурӯтанона пойҳои шогирдонашро мешуст, чун намунаи ғуломӣ ва фурӯтанӣ буд.

1: "Фуксорӣ дар назди ҳама: Омӯзиш дар ғуломӣ аз Юҳанно 13:3"

2: "Қудрати донистани ҷои мо: Омӯзиши намунаи Исо дар Юҳанно 13:3"

1: Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2: Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

Юҳанно 13:4 Ӯ аз хӯроки шом бархоста, ҷомаҳои Худро ба як сӯ гузошт; ва дастмоле гирифта, камар баста.

Дар ин порча тасвир шудааст, ки Исо аз хӯроки шом бархоста, либосҳояшро як сӯ гузошт, то дастмоле бигирад ва камарбандашро баст.

1. Пойҳои шогирдонро шустани Исо: Намунаи фурӯтанӣ

2. Аз хӯроки шом то ғулом: Намунаи Исо дар хидмат

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед.

2. Матто 25:40 - Подшоҳ ҷавоб медиҳад: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардай".

Юҳанно 13:5 Баъд аз он вай ба табақа об рехт ва ба шустани пойҳои шогирдон ва хушконидани онҳо бо дастмоле, ки ба камараш баста буд, оғоз намуд.

Исо пойҳои шогирдонашро шуста, Худро фурӯтан кард.

1. Қудрати фурӯтании худ

2. Дар хидмати Масеҳ пайравӣ кунед

1. Филиппиён 2:3–8

2. Матто 20:25–28

Юҳанно 13:6 Он гоҳ назди Шимъӯни Петрус омад, ва Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо!

Пойҳои шогирдонашро фурӯтанона ва бо муҳаббат шустани Исо ҳамчун хотиррасон мекунад, ки мо бояд худро фурӯтан кунем ва ба дигарон хизмат кунем.

1: Фурӯтанӣ ва муҳаббати Исо ҳангоми шустани пойҳои шогирдонаш барои мо намунаи ибрат аст, ки ба дигарон пайравӣ кунем ва фурӯтанона хидмат кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар рафтори фурӯтанӣ ва муҳаббати Ӯ ба Исо пайравӣ кунем ва дар ҳаёти худ фурӯтанона ба дигарон хизмат кунем.

1: Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2: 1 Петрус 5: 5-6 - "Ҳамаи шумо, дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад." Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақташ шуморо сарафроз гардонад».

Юҳанно 13:7 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту ҳоло намедонӣ, ки чӣ кор мекунам; вале баъд аз он хоҳӣ донист.

Исо таълим медиҳад, ки бисёр чизҳоро омӯхтан ва фаҳмидан лозим аст, ки онҳоро дарҳол донистан мумкин нест.

1. "Асрори Исо: Ҳоло донистан ва баъдтар донистан"

2. "Ҳикмати Исо: фаротар аз фаҳмиши мо"

1. Масалҳо 3:19–20 - «Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонҳоро барпо кардааст. Бо дониши Ӯ қаърҳо мешиканад ва абрҳо шабнамро мерезанд».

2. Ишаъё 55:8–9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

Юҳанно 13:8 Петрус ба Ӯ гуфт: «Ҳеҷ гоҳ пойҳои Маро нахоҳӣ шуст». Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар туро шуста накунам, ту бо Ман ҳиссае надорӣ».

Петрус ба хоҳиши Исо дар бораи шустани пойҳояш шубҳа кард, аммо Исо ҷавоб дод, ки агар Петрус нагузорад, ки пойҳояшро бишӯяд, Петрус дар Ӯ ҳеҷ ҳиссае надошт.

1. Муҳаббат ва раҳму шафқати Исо: бечунучаро ва беасос

2. Хароҷоти шогирдӣ: Итоат ба хости Худованд

1. 1 Юҳанно 1:7 Аммо агар мо дар рӯшной рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшной аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

2. Матто 10:38-39 Ва ҳар кӣ салиби худро намегирад ва Маро пайравӣ мекунад, лоиқи Ман нест. Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

Юҳанно 13:9 Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! на танҳо пойҳои ман, балки дастҳо ва сари ман низ».

Юҳанно ба Петрус таълим медиҳад, ки бо фурӯтанӣ ва муҳаббат хизмат кунад.

1. Бо фурӯтанӣ ва муҳаббат хизмат кардан

2. Дастрасӣ ба дигарон бо ҳамдардӣ

1. Филиппиён 2:3-4, «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2. Луқо 10:27, "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати худ ва бо тамоми ақли ту дӯст бидор, ва ёри худро мисли худат дӯст бидор".

Юҳанно 13:10 Исо ба вай гуфт: «Касе ки шуста шудааст, на танҳо ба шустани пойҳои худ эҳтиёҷ дорад, балки ҳама чиз пок аст; ва шумо пок ҳастед, лекин на ҳама».

Исо таълим медиҳад, ки гарчанде ки мо пок бошем ҳам, мо бояд кӯшиш кунем, ки пойҳои худро пок нигоҳ дорем.

1: Пойҳои худро тоза нигоҳ доред

2: Пок мондан дар ҷаҳони ифлос

1: Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2:1 Юҳанно 1:5-9 - Ин аст хабаре ки мо аз Ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест.

Юҳанно 13:11 Зеро медонист, ки кӣ ба Ӯ хиёнат кунад; бинобар ин гуфт: «На ҳама пок ҳастед».

Ин порча аз Юҳанно 13:11 мефаҳмонад, ки Исо медонист, ки кӣ ба ӯ хиёнат мекунад ва аз ин рӯ огоҳ кард, ки на ҳама шогирдонаш поканд.

1. Исо хиёнаткори худро медонист: Чӣ тавр мо метавонем ба дониши Худо таваккал кунем ва ба Ӯ содиқ бошем?

2. На ҳама поканд: Дар назари Худо пок будан чӣ маъно дорад?

1. Матто 7:5, «Эй риёкор, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ ба таври равшан хоҳед дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунед».

2. Ибриён 10:22, «Биёед, бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, бо дилҳои мо аз виҷдони бад пок пошида ва ҷисми мо бо оби пок шуста шудааст».

Юҳанно 13:12 Пас аз он ки Ӯ пойҳои онҳоро шуст ва либоси Худро гирифт ва боз нишаст, ба онҳо гуфт: «Оё медонед, ки Ман бо шумо чӣ кардам?

Исо пойҳои шогирдонашро шуст, то ба онҳо нишон диҳад, ки чӣ тавр ба якдигар хизмат кунанд.

1. Ба дигарон хизмат кардан - Юҳанно 13:12

2. Дигаронро аз худат пеш гузоред - Юҳанно 13:12

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед.

2. Матто 22:39 - Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Юҳанно 13:13 Шумо Маро Устод ва Худованд мегӯед ва хуб мегӯед; зеро ки ман чунин ҳастам.

Исоро Устод ва Худованд меноманд ва Ӯ тасдиқ мекунад, ки ин ҳақиқат аст.

1. Ҳокимияти Исо: Шинохти устод ва Худованд

2. Тасдиқи Исо: Эълон кардани шахсияти Ӯ

1. Матто 28:18-20 - Он гоҳ Исо назди онҳо омада, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Филиппиён 2:5-11 - Муносибати шумо бояд мисли Исои Масеҳ бошад: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул намешумурд, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ки табиати хизматгоре, ки ба сурати инсон офарида шудааст. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот итоаткор шуд, ҳатто марги бар салиб! Бинобар ин Худо Ӯро ба макони олӣ сарафроз кард ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад, ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

Юҳанно 13:14 Пас, агар Ман, Худованд ва Устоди шумо, пойҳои шуморо шуста бошам; шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки пойҳои якдигарро шуста, ба якдигар хизмат кунанд.

1. "Тӯҳфаи ғуломӣ: пайравӣ ба намунаи Исо"

2. «Қудрати фурӯтанӣ: Аз Исо омӯхтан»

1. Филиппиён 2:3–8

2. Яъқуб 4:10–12

Юҳанно 13:15 Зеро ки ман ба шумо мисол овардам, то ончунон ки Ман ба шумо кардам, шумо низ амал кунед.

Исо муҳаббати худро ба шогирдонаш бо шустани пойҳояшон нишон дод ва ба онҳо фармуд, ки барои ҳамдигар ҳамин тавр кунанд.

1. Якдигарро дӯст доред: Мулоҳиза дар бораи шустани пойҳои шогирд.

2. Намунаи Исо: Омӯзиши риояи аҳкоми Ӯ.

1. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон ва хоҳарони ман, даъват шудаед, ки дар озодӣ зиндагӣ кунед. Аммо озодии худро барои қонеъ кардани табиати гунаҳкоратон истифода набаред. Ба ҷои ин, озодии худро истифода баред, то ба якдигар дар муҳаббат хизмат кунед. Зеро тамоми шариатро метавон дар ин як амр ҷамъбаст кард: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Дӯстони азиз, биёед якдигарро дӯст доштанро давом диҳем, зеро муҳаббат аз Худост. Ҳар касе, ки дӯст медорад, фарзанди Худост ва Худоро мешиносад. Аммо ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад. , зеро Худо муҳаббат аст ».

Юҳанно 13:16 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ғулом аз оғои худ бузургтар нест; на фиристодашуда бузургтар аз Фиристандаи Ӯ.

Исо муҳим будани садоқати ғуломро ба оғои худ қайд мекунад.

1. Вафодории ҳақиқӣ: Намунаи Исо ҳамчун ғулом

2. Қудрати хизмат: зиндагӣ кардан дар намунаи Исо.

1. Филиппиён 2:5-7 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб накард, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст».

2. 1 Петрус 2:21-22 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунае гузоштааст, то ки шумо бо қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед. Ӯ ҳеҷ гуноҳе накардааст, дар даҳони ӯ».

Юҳанно 13:17 Агар шумо инро медонед, хушбахт ҳастед, агар онҳоро иҷро кунед.

Ин порча хонандагонро водор мекунад, ки чизҳоеро, ки дуруст медонанд, дар амал татбиқ кунанд ва ваъда медиҳад, ки агар онҳо ин корро кунанд, хушбахт хоҳанд шуд.

1. Шодии итоаткорӣ: Омӯзиши пайравӣ аз роҳҳои Худо

2. Донистан ва кор кардан: тафовуте, ки тафовут мекунад

1. Такрори Шариат 28:1-2: «Агар ту ба Худованд Худои худ пурра итоат кунӣ ва ҳамаи аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, бодиққат иҷро кунӣ, Худованд Худоят туро аз тамоми халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт».

2. Яъқуб 1:22: "Танҳо ба калом гӯш надиҳед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, амал кунед".

Юҳанно 13:18 Ман дар бораи ҳамаи шумо намегӯям: Ман медонам, ки киро баргузидаам, балки барои он ки Навишта ба амал ояд: "Ҳар кӣ бо Ман нон мехӯрад, пошнаи худро бар Ман боло кардааст".

Исо медонад, ки кӣ ба Ӯ хиёнат мекунад, аммо иҷозат медиҳад, ки Навиштаҳоро иҷро кунад.

1: Исо ба мо имкон медиҳад, ки интихоби худамонро интихоб кунем, ҳатто агар онҳо ба хиёнат оварда расонанд, аммо Ӯ ба ҳар ҳол моро бечунучаро дӯст медорад.

2: Мо бояд оқибатҳои интихоби худамонро қабул кунем, ҳатто агар ин хиёнатро дошта бошад, дар ҳоле ки ба Исо такя мекунем, ки моро аз сар гузаронад.

1: Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Isaiah 41:10 "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Юҳанно 13:19 Ман ба шумо пеш аз омадан мегӯям, то ки ҳангоме ки ин воқеъ мешавад, имон оваред, ки Ман ҳастам.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки Ӯ воқеаҳои ояндаро пешакӣ медонад, то вақте ки ин ҳодиса рӯй медиҳад, онҳо Ӯро ҳамчун Масеҳ эътироф кунанд.

1. Исо Худост: Ӯ медонад, ки пеш аз он чӣ рӯй медиҳад

2. Боварӣ ба Исо: Боварӣ ба Ӯ, то бидонад, ки чӣ беҳтар аст

1. Ишаъё 40:21-31 - Худованд ҳама чизро медонад

2. Ишаъё 55:8-11 - Роҳҳои Худо аз роҳҳои мо болотаранд

Юҳанно 13:20 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ҳар кӣ мефиристам, Маро

қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад.

Ин порча аҳамияти қабул ва истиқболи онҳоеро, ки Исо мефиристад, таъкид мекунад.

1. Қудрати истиқбол: Он чизҳоеро, ки Исо мефиристад, қабул кунед

2. Даъват ба Ҷамъият: Якҷоя хизмат кардан, мисли Исо

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

2. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он мисли шумо Бингар, ки рӯз наздик мешавад».

Юҳанно 13:21 Вақте ки Исо инро гуфт, рӯҳаш ба изтироб афтод ва шаҳодат дод ва гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим хоҳад кард».

Исо рӯҳафтода шуд ва шогирдонашро огоҳ кард, ки яке аз онҳо ба Ӯ хиёнат мекунад.

1: «Иродаи Худо ба амал меояд: Намунаи итоаткории Исо»

2: «Хатари хиёнат: канорагирӣ аз намунаи Яҳудо»

1: Луқо 22:31-32 - "Ва Худованд гуфт:" Шимъӯн, Шимъӯн! Ба дурустӣ ки шайтон аз шумо хостааст, то шуморо мисли гандум аз ҳалб гузаронад. «Лекин ман барои шумо дуо гуфтам, ки имони шумо суст нашавад; ва чун назди Ман баргаштӣ, бародарони худро қавӣ кун».

2: Забур 55:12-14 - «Зеро ки душмане нест, ки маро мазаммат кунад; Он гоҳ ман тоқат карда метавонистам. Ва касе, ки аз ман нафрат дорад, бар ман сарафроз кардааст. Он гоҳ ман метавонистам аз ӯ пинҳон кунам. Аммо ту будӣ, марди баробарам, Ҳамсафару ошнои ман. Якҷоя маслиҳати ширин кардем ва дар миёни издиҳом сӯи хонаи Худо роҳ рафтем».

Юҳанно 13:22 Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, шубҳа доштанд, ки Ӯ дар бораи кӣ сухан мегӯяд.

Шогирдон дар изтироб ва шубҳа буданд, ки Исо ба кӣ дар назар дорад.

1: Мо бояд ба имони худ боварӣ дошта бошем, ҳатто вақте ки мо дар ошуфтагӣ ва шубҳа ҳастем.

2: Мо бояд вақт ҷудо кунем, то дар бораи шубҳаҳои худ мулоҳиза ронем ва фаҳмем, ки чаро мо пеш аз андешидани амал як тарзи муайянеро ҳис мекунем.

1: Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон ва ҳеҷ шакку шубҳа барои Шахсе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад».

2: Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам мезад ва Петрус дар рӯи об қадам мезад, аммо аз сабаби шубҳа ғарқ шуданро оғоз карданд.

Юҳанно 13:23 Яке аз шогирдонаш, ки Исо ӯро дӯст медошт, ба синаи Исо такя мекард.

Ин порча ба мо мегӯяд, ки яке аз шогирдони Исо бар синааш такя мекард ва Исо ба ӯ муҳаббати махсусе дошт.

1. Якдигарро дӯст доред: Муносибати мо бо Исо ва ҳамдигар

2. Қувваи муҳаббати Исо ба шогирдонаш

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Юҳанно 15:12-14 - Ин ҳукми Ман аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстонаш фидо кунад.

Юҳанно 13:24 Шимъӯни Петрус ба ӯ ишора кард, то бипурсад, ки дар бораи кӣ

сухан гуфт.

Петрус ба Исо ишора кард, то нишон диҳад, ки кадоме аз шогирдонашро дар назар дорад.

1. "Зиндагӣ бо итоаткорӣ"

2. «Қувваи муошират ғайривербалӣ»

1. Матто 16:23 - «Лекин ӯ рӯй гардонда, ба Петрус гуфт: «Аз ақиби ман дур шав, эй шайтон; ту ба ман васваса мекунӣ, зеро ки ту на он чи аз Худост, балки чизҳои аз одамизодро мехӯрӣ».

2. Юҳанно 21:15-17 - "Пас, вақте ки онҳо хӯрок хӯрданд, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: "Эй Шимъӯн ибни Юнус! Маро аз инҳо бештар дӯст медорӣ? Ӯ ба вай гуфт: "Бале, Худовандо! Ба вай гуфт: «Барраҳои Маро чӯпон!» Бори дуюм ба вай гуфт: «Шимъӯн ибни Юнус! Маро дӯст медорӣ?» Ба вай гуфт: «Бале, Худовандо! гӯсфандони маро бихӯред».

Юҳанно 13:25 Он гоҳ Ӯ бар синаи Исо хобида, ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ин кист?

Исо шахсияти хиёнаткорро ба шогирдонаш ошкор мекунад:

1: Мо наметавонем итминон дошта бошем, ки касе ба мо содиқ аст, аммо Исо ҳамеша содиқ аст ва метавон бовар кард, ки манфиатҳои беҳтарини моро дар назар дорад.

2: Мо метавонем аз Исо дар вақти номуайянӣ тасаллӣ пайдо кунем, зеро Ӯ ҳамеша дар паҳлӯи мост ва ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1: Матто 28:20b - "...Ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам".

2: Isaiah 26:3 - "Онро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ба ту таваккал мекунад".

Юҳанно 13:26 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ӯст, ки ман хӯришро тар карда, ба Ӯ медиҳам». Ва хӯришро тар карда, ба Яҳудои Исқарьют ибни Шимъӯн дод.

Исо Яҳудоро ҳамчун хиёнаткор ошкор мекунад.

1: Амали Исо, ки супро ба Яҳудо дод, ҳамчун ёдраскунандаи қудрати бахшиш ва файз хизмат мекунад.

2: Мо аз намунаи Исо омӯхта метавонем, ки фурӯтан ва меҳрубон будан муҳим аст, ҳатто вақте ки атрофиёнамон моро ситам карданд.

1: Матто 5:44 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

2: Луқо 6:36 - Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

Юҳанно 13:27 Ва баъд аз хӯриш шайтон ба дохили ӯ даромад. Исо ба вай гуфт: «Он чи мекунӣ, зуд бикун».

Исо ба Яҳудои Исқарют гуфт, ки пас аз ворид шудани шайтон ба вай ҳар коре, ки бояд кунад, зуд иҷро кунад.

1. "Қудрати Шайтон"

2. «Таъхирнопазирии пайравӣ ба Исо»

1. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки касеро бихӯрад".

2. Эфсӯсиён 6:12 - «Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмотҳои ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем».

Юҳанно 13:28 Ва ҳеҷ кас дар сари суфра намедонист, ки бо чӣ ният ба ӯ ин суханонро гуфт.

Ин порча аз Юҳанно 13:28 ошуфтагии шогирдонро дар бораи он ки чаро Исо ба Яҳудо иборати муайяне гуфтааст, тасвир мекунад.

1. Суханони махфии Исо ба Яҳудо метавонанд моро таълим диҳанд, ки ба нақшаи Худо бовар кунем, ҳатто вақте ки мо онро намефаҳмем.

2. Суханони Исо ба Яҳудо нишон медиҳанд, ки чӣ тавр муҳаббат ва файзи фидокоронаи ӯ ҳатто ба одамоне, ки аз эҳтимол дур нест, дахл дошт.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - «Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст медошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтаед;)"

Юҳанно 13:29 Зеро баъзеи онҳо гумон карданд, ки азбаски халта дар дасти Яҳудо буд, Исо ба вай гуфтааст: "Он чиро, ки ба мо лозим аст, дар пеш аз ид бихар"; ё, ки ба мискинон чизе бидиҳад.

Баъзе аз шогирдони Исо гумон мекарданд, ки ба Яҳудо Исо дастур додааст, ки хӯрок бихарад ва барои иди дарпешистода ба камбизоатон диҳад.

1. Қудрати саховатмандӣ - Чӣ тавр Исо ба мо аҳамияти додан ва саховатмандона зиндагӣ карданро нишон медиҳад.

2. Арзиши шогирдӣ - Чӣ тавр пайравӣ кардани Исо аз мо талаб мекунад, ки қурбониҳо кунем ва ба таври дигар зиндагӣ кунем.

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷост. дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

Юҳанно 13:30 Ӯ хӯришро гирифта, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.

Юҳанно 13:30 порчаест, ки амали ниҳоии фурӯтании Исоро тавассути шустани пойҳои шогирдонаш нишон медиҳад.

1. Фурӯтании Исо: Намунае барои ҳамаи мо

2. Ба намунаи Исо эътимод кардан моро ба фурӯтании ҳақиқӣ роҳнамоӣ мекунад

1. Филиппиён 2:5–8

2. Румиён 12:3–8

Юҳанно 13:31 Ва ҳангоме ки Ӯ берун рафт, Исо гуфт: «Акнун Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ӯ ҷалол ёфт».

Исо ҷалол дода мешавад ва Худо дар Ӯ ҷалол дода мешавад.

1: Мо метавонем Худоро ҷалол диҳем, ки мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем ва инъикоси муҳаббат ва файзи Ӯ бошем.

2: Исо сазовори иззату ҷалоли мост. Вай барои мо намуна аст.

1: Румиён 8: 28-30 "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо ҳама чиз ба фоидаи нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд. Барои онҳое ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват кард, ва онҳоеро, ки даъват карда буд, низ сафед кард, ва онҳоеро, ки сафед карда буд, низ ҷалол дод».

2: Ғалотиён 5:22-23 «Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест».

Юҳанно 13:32 Агар Худо дар Ӯ ҷалол ёбад, Худо низ Ӯро дар Худ ҷалол хоҳад дод ва дарҳол Ӯро ҷалол хоҳад дод.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки агар онҳо Худоро ҳамду сано гӯянд, Худо низ дар иваз онҳоро ҷалол хоҳад дод.

1. Қудрати ҷалол додани Худо: Чӣ гуна ҷалол додан ба Худо метавонад ба мо мукофотҳои бузург оварад

2. Фидокорӣ ва хидмат: Чӣ тавр Худоро дар ҳаётамон дар ҷои аввал гузоштан ба

мо муҳаббати бечунучаро меорад

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки бо номи Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Юҳанно 13:33 Фарзандони хурдакак, каме каме бо шумо ҳастам. Шумо Маро хоҳед ҷуст; ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам: "Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо наметавонед биёед"; пас акнун ба шумо мегӯям.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ба зудӣ онҳоро тарк хоҳад кард, вале онҳо наметавонанд аз паи Ӯ раванд.

1. Ҳақиқати рафтани Исо: Омӯзиши зиндагӣ бо набудани ӯ

2. Аниқии умед дар Исо: эътимод ба ваъдаи Ӯ сарфи назар аз рафтанаш

1. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Юҳанно 14:2-3 - «Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо назди худ хоҳам бурд, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

Юҳанно 13:34 Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

Ин порча муҳимияти дӯст доштани якдигарро таъкид мекунад, ҳамон тавре ки Исо моро дӯст дошт.

1: Мо даъват шудаем, ки якдигарро дӯст дорем, чунон ки Исо моро дӯст медорад.

2: Биёед муҳаббати худро ба якдигар бо рафтори худ нишон диҳем.

1: 1 Юҳанно 4:20-21 - Агар касе гӯяд: "Ман Худоро дӯст медорам" ва аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад.

2: Ғалотиён 5:13-14 - Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред , балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро тамоми шариат дар як калима ба амал омадааст: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

Юҳанно 13:35 Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

Ин порча аҳамияти муҳаббати байни масеҳиёнро таъкид мекунад, зеро он нишондиҳандаи асосии шогирдист.

1. "Муҳаббате, ки муттаҳид мекунад: ба воситаи меҳрубонӣ ва раҳмдилӣ шогирди мост"

2. "Санҷиши шогирдӣ: исботи имони мо тавассути муҳаббат"

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Дӯстони азиз, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост. Ҳар касе, ки дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Юҳанно 13:36 Шимъӯни Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Куҷо меравӣ? Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба он ҷое ки Ман меравам, ту алҳол Маро пайравӣ карда наметавонӣ; вале баъд аз паи ман хоҳӣ рафт».

Исо ба Петрус мегӯяд, ки баъдтар Ӯро пайравӣ хоҳад кард, гарчанде ки Петрус ҳоло ба Ӯ пайравӣ карда наметавонад.

1: Мо ҳоло нақшаи Худовандро дар ҳаёти худ намефаҳмем, аммо Ӯ ҳанӯз барои мо нақшае дорад ва дар оянда моро роҳнамоӣ хоҳад кард.

2: Мо бояд ба Худованд таваккал кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки Ӯ чӣ кор карда истодааст.

1: Ишаъё 55: 8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

2: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

Юҳанно 13:37 Петрус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Ман ҷонамро ба хотири ту фидо мекунам.

Петрус изҳор мекунад, ки омодагии худро то ба марг пайравӣ кардани Исоро дорад.

1. Уҳдадории далеронаи Петрус: Чӣ тавр мо метавонем бидуни қайду шарт ба Исо пайравӣ кунем

2. Чӣ тавр моро даъват мекунанд, ки барои худ бимирем ва бечунучаро ба Исо пайравӣ кунем

1. Марқӯс 8:34-35 - «Ва мардумро бо шогирдонаш назди Ӯ хонда, ба онҳо гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан хоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод медиҳад, онро наҷот хоҳад дод».

2. 1 Юҳанно 2:6 - «Ҳар кӣ гӯяд, ки дар Ӯ сокин аст, бояд ҳамон тавре рафтор кунад, ки вай бо он роҳ мерафт».

Юҳанно 13:38 Исо ба вай ҷавоб дод: «Оё ҷони худро ба хотири Ман фидо мекунӣ? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: хурӯс бонг нахоҳад зад, то маро се бор инкор накунӣ».

Исо аз Петрус мепурсад, ки оё ӯ ҷони худро барои ӯ фидо мекунад ва пешгӯӣ мекунад, ки пеш аз он ки хурӯс бонг занад, ӯро се бор инкор мекунад.

1. "Ҷони худро барои Исо фидо мекунем: даъват ба ӯҳдадорӣ"

2. «Қувваи инкор: бартараф кардани тарс тавассути имон»

1. Матто 10:32-33 - "Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари Худро, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар назди Падари Худ дар осмониамро инкор хоҳам кард".

2. Филиппиён 1:21 - «Зеро ки барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст ва мурдан фоида аст».

Юҳанно 14 нутқи Исоро дар бораи роҳ ба сӯи Падар, ваъдаи Ӯ дар бораи Рӯҳулқудс ва осоиштагии Ӯ бо шогирдонаш тасвир мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ба шогирдонаш дар бораи рафтани дар пешистодааш тасаллӣ медиҳад. Ӯ онҳоро бовар мекунонад, ки дар хонаи Падари худ барои онҳо ҷой тайёр мекунад ва бармегардад, то онҳоро бо худ бибарад. Вақте ки Тумо дар бораи он ки Исо ба куҷо меравад, изтироб мекунад, Исо мегӯяд: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман». Ӯ дар идома мефаҳмонад, ки ҳар касе, ки Ӯро дидааст, дидааст, ки Падар аз Филиппус, ки мехост падарашро бубинад, мепурсад: "Оё Филиппусро ҳатто пас аз муддати тӯлонӣ дар байни шумо буданам ҳам намешиносед?" (Юҳанно 14:1–9).

Сархати 2-юм: Пас аз ин изҳорот, Исо ваъда медиҳад, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, корҳои бузургтарро ба ҷо меоварад, зеро Ӯ назди Падар меравад, ваъда медиҳад, ки ҳар номеро, ки талаб кунад, иҷро хоҳад кард, то Падар ҷалол ёбад Писар ва фармон медиҳад, ки агар Маро дӯст доред, фармон медиҳад, ки ваъдаи фиристодани Рӯҳи Ёвари дигарро фиристед, ҷаҳони ҳақиқатро қабул карда наметавонад, зеро на Ӯро мебинад ва на Ӯро мешиносад, аммо онҳо Ӯро мешиносанд, зеро дар онҳо зиндагӣ хоҳанд кард (Юҳанно 14:10-17).

Сархати 3-юм: Сипас онҳоро бовар мекунонад, ки нагузоред, ки ятимон пас аз чанд вақт боз бармегарданд, дунё дигар намебинад, вале онҳо мебинанд, зеро зиндагӣ низ рӯзе зиндагӣ мекунад, дарк мекунад, ки дар Падари Ман, шумо дар Ман ҳастед, ман дар шумо ҳастам, ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад, онҳоро риоя мекунад, маро дӯст медорад . Падари ман низ дӯст медошт ӯро дӯст доштан худамро нишон диҳед Яҳудо не Исқарют бипурсад чаро ният дорад худро танҳо мо нишон диҳем на ҷаҳон ҷавоб 'Касе маро дӯст медорад таълимотро риоя кунед пас падарам моро дӯст медорад хонаи моро бо ӯ созед касе маро дӯст намедорад ба таълим итоат намекунад Инҳоро ба ёд оред суханоне, ки ҳанӯз дар назди ту гуфта шудаанд, аммо Рӯҳулқудс, ки падараш номи ӯро мефиристад, ҳама чизро ёдовар аст, ҳама чизро ёдовар аст, гуфт: осоиштагӣ надиҳад, чунон ки ҷаҳон медиҳад, бигзор дилҳои изтироб метарсанд шуниданд мегӯянд, ки бармегарданд бори дигар такрор мешаванд рафтан Шоҳзода ин ҷаҳон меояд, аммо ҳеҷ чиз ӯ хотимабахш нест. (Юҳанно 14:18–31).

Юҳанно 14:1 Бигзор дили шумо музтариб нашавад; шумо ба Худо имон доред, ба Ман низ имон оваред.

Ин порча моро бармеангезад, ки таваккал ва имони худро ба Исо ва Худо гузорем.

1: Таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

2: Қувваи имон ба Исо

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Юҳанно 14:2 Дар хонаи Падари Ман иморатҳои зиёде ҳастанд: агар ин тавр намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам.

Ин порча дар бораи ваъдаи Худо дар бораи тайёр кардани ҷой барои фарзандонаш дар хонаи Падараш сухан меронад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ҷой барои фарзандонаш: омода кардани хона дар биҳишт

2. Меҳрибонии Худо: Ҷойгоҳ барои мо дар хонаи Падараш

1. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро нахохад гирифт».

2. Румиён 8:32 «Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, — чӣ гуна Ӯ бо ҳамроҳии Ӯ ҳама чизро ба мо марҳамат намедиҳад?»

Юҳанно 14:3 Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо

назди Худ хоҳам бурд; то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ дар он ҷо бошед.

Исо ваъда медиҳад, ки барои шогирдонаш ҷой тайёр мекунад ва боз омада, онҳоро назди Худ меорад.

1: Исо ба шогирдонаш умед ва итминон медиҳад ва ба онҳо нишон медиҳад, ки Ӯ ҳамеша бо онҳо хоҳад буд.

2: Исо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунем ва ваъда медиҳад, ки моро бо Ӯ ба хона меорад.

1: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Забур 23:4 - «Гарчанде ки ман аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

Юҳанно 14:4 Ва ба куҷое ки Ман меравам, шумо медонед, ва роҳеро низ медонед.

Ин порча аз Юҳанно 14:4 гуфта мешавад, ки Исои Масеҳ роҳи ягона ба сӯи Худост. 1. Исо ягона роҳ ба сӯи Худост - Юҳанно 14:4; 2. Ба воситаи Исо наҷот ёфтан - Юҳанно 14:4. 1. Аъмол 4:12 - Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот вуҷуд надорад: зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон ато нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем; 2. Юҳанно 10:9 - Ман дар ҳастам: ҳар кӣ ба воситаи Ман дохил шавад, наҷот хоҳад ёфт.

Юҳанно 14:5 Тумо ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Мо намедонем, ки Ту ба куҷо меравӣ; ва чӣ тавр мо метавонем роҳро бидонем?

Исо аз Тумо хоҳиш мекунад, ки ба Ӯ таваккал кунад ва дар сафари ҳаёт ба Ӯ пайравӣ кунад.

1: "Сафари имон: эътимод ба Исо тавассути номуайянии ҳаёт"

2: "Аз паи Исо: чӣ гуна бояд ба Ӯ бовар кунем ва дар сафари ҳаёт ба Ӯ пайравӣ кунем"

1: Ишаъё 30:21 - "Гӯшҳои шумо ӯро мешунаванд. Дарҳол аз паси шумо овозе хоҳад гуфт: «Ин роҳ бояд равед», хоҳ ба тарафи рост ва хоҳ ба чап».

2: Ибриён 11: 6 - "Бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад."

Юҳанно 14:6 Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман».

Исо ягона роҳ ба сӯи Падар аст.

1. Исо роҳ аст: дарёфти роҳнамо дар ҳаёт

2. Исо Ҳақиқат аст: Зиндагӣ бо беайбӣ

1. Матто 7:13-14 «Аз дарвозаи танг дохил шавед. Зеро ки дарвоза васеъ ва роҳ осон аст, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки аз он медароянд, бисьёранд. Зеро ки дарвоза танг ва роҳе сахт аст, ки сӯи ҳаёт мебарад, ва онҳое ки онро меёбанд, каманд».

2. Юҳанно 3:16-17 «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

Юҳанно 14:7 Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; ва аз ин пас Ӯро мешиносед ва дидаед.

Юҳанно 14:7 муносибати Худоро бо инсоният ҷамъбаст намуда, нишон медиҳад, ки бо донистани Исо, мо низ Худоро мешиносем ва Ӯро дидаем.

1. Донистани Исо ин шинохти Худост: Оқибатҳои Юҳанно 14:7

2. Дидани Худо тавассути Исо: Таҷрибаи илоҳӣ тавассути инсон

1. Қӯлассиён 2:9-10 - Зеро дар Ӯ тамоми пуррагии бадани Худой сокин аст.

2. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

Юҳанно 14:8 Филиппус ба Ӯ гуфт: «Худовандо! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо басанда аст».

Филиппус хоҳиши дидани Худои Падарро баён мекунад ва нишон медиҳад, ки ин барои ӯ кофӣ хоҳад буд.

1. Худо аллакай кофист - Чӣ тавр бо он чизе ки мо дорем қаноат кунем

2. Исо роҳ ба сӯи Падар аст - Чӣ тавр бо Худо муносибати наздиктар пайдо кардан мумкин аст

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард ва гурусна гардонид ва бо манн ғизо дод, ки на шумо медонистед ва на падаронатон медонистанд, то бидонед, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад, балки одам бо ҳар сухане, ки аз даҳони Худованд мебарояд, зиндагӣ мекунад».

2. Матто 6:25-34 - «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Ва чаро шумо дар бораи либос ғамхорӣ мекунед? Ба савсанҳои саҳро нигаред, ки чӣ тавр онҳо мерӯянд: онҳо на меҳнат мекунанд ва на мересанд; лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон низ дар тамоми ҷалоли худ мисли яке аз инҳо либос напӯшида буд. Аммо агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз зинда аст ва фардо ба танӯр андохта мешавад, ҳамин тавр пӯшонад, оё шуморо, эй сустимонҳо, зиёдтар пӯшонад? Пас хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?» Зеро ки халқҳо дар пайи ҳамаи ин чизҳо ҳастанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳама ниёз доред».

Юҳанно 14:9 Исо ба вай гуфт: «Оё ин қадар вақт бо ту будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? ҳар кӣ Маро дида бошад, Падарро дидааст; Пас, чӣ тавр мегӯй: "Падарро ба мо нишон деҳ?"

Исо аз Филиппус мепурсад, ки чаро ӯ хоҳиш мекунад, ки Падар ба ӯ нишон дода шавад, зеро дидани Исо мисли дидани Падар аст.

1: Исо Худост - чӣ тавре ки дидани Падар Исоро дидан аст, ҳамин тавр дидани Исо Падарро дидан аст

2: Азбаски Исо Ваҳйкунандаи Падар аст, мо бояд аз Исо роҳнамоии Ӯро интизор шавем

1: Юҳанно 10:30, "Ман ва Падари Ман як ҳастем."

2: Қӯлассиён 1:15, "Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст."

Юҳанно 14:10 Оё бовар намекунӣ, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям, балки Падаре ки дар Ман сокин аст, корҳоро мекунад.

Падар ва Писар иттиҳоди комил доранд ва суханони Исо аз Падар бармеоянд.

1. Қудрати муносибатҳои Падару Писар

2. Иттиҳоди комили Худо дар Исои Масеҳ

1. Юҳанно 17:21-22 - То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ.

2. Қӯлассиён 2:9-10 - Зеро дар Ӯ тамоми пуррагии бадани Худой сокин аст. Ва шумо дар Ӯ, ки сардори тамоми сарварӣ ва қудрат аст, комил ҳастед.

Юҳанно 14:11 Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагарна, ба хотири худи аъмол ба Ман имон оваред.

Ин порча муҳимияти имон ба Исо барои корҳое, ки ӯ кардааст, таъкид мекунад.

1: Исо барои мо корҳои бузург кардааст ва мо бояд ба туфайли онҳо ба Ӯ имон оварем.

2: Мо бояд ба Исо имон дошта бошем ва ӯро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул кунем, зеро корҳои аҷоиби ӯ кардааст.

1: Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин

кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Юҳанно 14:12 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳое ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард; зеро ки Ман назди Падари Худ меравам.

Исо ваъда медиҳад, ки онҳое, ки ба Ӯ имон меоваранд, корҳои бузургтар аз худаш мекунанд.

1: Ба қудрати Исо ва қуввати муҳаббати Ӯ барои иҷрои корҳои бузургтар аз худи Исо бовар кунед.

2: Ба ваъдаи Исо бовар кунед, ки онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, метавонанд корҳои бузургтар аз Ӯ иҷро кунанд.

1: Эфсӯсиён 3:20 - Ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо металабем ё тасаввур мекунем, ба андозаи беандоза бештар кор кунад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад.

2: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Юҳанно 14:13 Ва ҳар чи ба исми Ман талаб кунед, Ман онро хоҳам кард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад.

Исо ваъда медиҳад, ки вақте ки мо ба исми Ӯ дуо мекунем, Ӯ ба дуоҳои мо ҷавоб хоҳад дод, то Падар ҷалол ёбад.

1. Дуо кардан ба номи Исо: Итоати ҳаёти мо ба иродаи Ӯ

2. Ба ваъдаҳои Исо такя кардан: Ба Каломи Ӯ эътимод кардан

1. Эфсӯсиён 2:18 - Зеро ки ба воситаи Ӯ ҳардуи мо ба воситаи як Рӯҳ ба Падар дастрасӣ дорем.

2. Румиён 8:26 - Ҳамин тавр, Рӯҳ ба заъфҳои мо кӯмак мекунад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст;

Юҳанно 14:14 Агар ба исми Ман чизе биталабед, ба ҷо хоҳам овард.

Ин порча аз Юҳанно 14:14 ваъдаи Исоро дар бораи ҷавоб додан ба дуоҳо, вақте ки онҳо ба номи ӯ дода мешаванд, таъкид мекунад.

1. Исо ҳамеша дар он ҷо аст, то ба дуоҳои мо ҷавоб диҳад

2. Дуо кардан ба номи Исо: Ин чӣ маъно дорад?

1. Матто 7:7-11 - Пурсед, Биҷӯед, Бикӯбед

2. Яъқуб 1:5-8 - Бо имон дуо гӯед ва ҳикмат гиред

Юҳанно 14:15 Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Мо дар Юҳанно 14:15 хотиррасон мекунем, ки вақте ки мо Худоро дӯст дорем, мо бояд аҳкоми Ӯро риоя кунем.

1: Муҳаббат ба Худо ва риояи аҳкоми Ӯ

2: Муҳаббати содиқ ва итоат ба Каломи Худо

1:1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоят кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест.

2: Такрори Шариат 6: 4-5 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо Худованди ягона аст: Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

Юҳанно 14:16 Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Тасликдиҳандаи дигаре ато хоҳад кард, то ки то абад бо шумо бимонад;

Исо ваъда медиҳад, ки Рӯҳулқудсро ҳамчун тасаллӣ ба шогирдонаш мефиристад.

1: Тасаллии Рӯҳулқудс - Юҳанно 14:16

2: Тӯҳфаи Рӯҳулқудс - Юҳанно 14:16

1: Isaiah 66:13 - Чӣ тавре ки модар фарзанди худро тасаллӣ медиҳад, ман низ шуморо тасаллӣ хоҳам дод;

2: Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед, ки ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

Юҳанно 14:17 Ҳатто Рӯҳи ростӣ; Ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед; зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд.

Рӯҳи ростиро ҷаҳон қабул карда наметавонад, аммо имондорон Рӯҳро медонанд, зеро Ӯ бо онҳо сокин аст ва дар онҳо хоҳад буд.

1. Ҳузури Худо дар ҳаёти мо: Таҷрибаи Рӯҳи Ҳақиқат

2. Радди ҷаҳониён аз рӯҳи Ҳақ

1. Румиён 8:9-11 - "Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар дар ҳақиқат Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Акнун, агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз они Ӯ нест. Ва агар Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Масеҳ дар шумост, ҷисм аз сабаби гуноҳ мурда аст, аммо Рӯҳ ба сабаби адолат ҳаёт аст, аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, низ ҷисмҳои мирандаи шумо ба воситаи Рӯҳи Ӯ, ки дар шумо сокин аст».

2. 1 ба Қӯринтиён 2:14 - «Аммо одами табиӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, зеро онҳо барои ӯ аблаҳӣ ҳастанд; ва наметавонад онҳоро донад, зеро онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ дарк карда мешаванд».

Юҳанно 14:18 Ман шуморо ором намегузорам: назди шумо хоҳам омад.

Исо ваъда дод, ки шогирдонашро ҳеҷ гоҳ танҳо намегузорад ва ба назди онҳо меояд.

1: Худо ҳамеша бо мо аст, ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо.

2: Мо бояд умедвор бошем ва ба ваъдаи тасаллӣ, ки Исо дода буд, бовар кунем.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Ибриён 13: 5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Юҳанно 14:19 Бо гузашти вақт, ҷаҳон дигар Маро намебинад; лекин шумо Маро мебинед, зеро ки Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.

Исо шогирдонашро тасаллӣ медиҳад, ки ҳарчанд ҷаҳон Ӯро набинад, онҳо то ҳол Ӯро хоҳанд дид ва барои ҳамин онҳо зиндагӣ хоҳанд кард.

1. "Тӯҳфаи ҳаёт: ваъдаи Исо ба шогирдонаш"

2. "Ҳақиқати нонамоён: ҳузури Исои ошкор"

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. 1 Юҳанно 5:11-12 - "Ва ин шаҳодат аст: Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ додааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст. Ҳар кӣ Писарро дорад, ҳаёт дорад, ва ҳар кӣ Писари Худоро надорад, ҳаёт дорад. ҳаёт надоранд».

Юҳанно 14:20 Дар он рӯз хоҳед донист, ки Ман дар Падари Худ ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.

Исо ваъда медиҳад, ки пайравонаш хоҳанд донист, ки онҳо бо Ӯ муттаҳид ҳастанд ва ӯ бо Падар муттаҳид аст.

1. Иттиҳоди Худо ва Халқи Ӯ: Омӯзиши Юҳанно 14:20

2. Таҷрибаи воқеияти мушорикати муттаҳид бо Худо

1. Филиппиён 2:5-11 - Ба ҳамон ақл ва муносибате, ки Исои Масеҳ дошт, дошта бошед.

2. Румиён 8:9-17 - Рӯҳи Худо, ки дар мо зиндагӣ мекунад.

Юҳанно 14:21 Ҳар кӣ аҳкоми Маро дорад ва ба онҳо риоя мекунад, вай Маро дӯст медорад;

Исо ваъда медиҳад, ки худро ба онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, нишон медиҳад.

1. Дӯст доштани Худо ва риояи фармудаҳои Ӯ

2. Ваъдаи Худо барои нишон додани худ ба мӯъминон

1. Такрори Шариат 6:5-7 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст дор

2. 1 Юҳанно 3:16-17 - Мо бояд муҳаббатро бо амалҳоямон нишон диҳем, на танҳо бо сухан

Юҳанно 14:22 Яҳудо на Исқарьют ба ӯ гуфт: «Худовандо! Чӣ гуна аст, ки Ту ба мо зоҳир хоҳӣ шуд, на ба ҷаҳон?

Яҳудо, на Исқарют, аз Исо пурсид, ки чӣ тавр Ӯ худро ба шогирдон ошкор мекунад, вале на ба ҷаҳон.

1. Исо Худро ба онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, ошкор мекунад

2. Чӣ гуна бояд ҳузури Худоро дар ҳаёти мо эътироф кунем

1. Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2. Ишаъё 55:6 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар

ҳоле ки Ӯ наздик аст.

Юҳанно 14:23 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар касе Маро дӯст дорад, суханони Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман ӯро дӯст хоҳад дошт, ва мо назди вай омада, бо ӯ маскан хоҳем гирифт.

Исо таълим медиҳад, ки агар касе Ӯро дӯст дорад, онҳо ба суханони Ӯ ва Падари Ӯ итоат мекунанд ва Ӯ назди онҳо омада, бо онҳо сокин хоҳад шуд.

1. Худовандро бо тамоми қалб, ҷони худ ва қуввати худ дӯст доред

2. Итоати суханони Исо моро ба Худо наздиктар мекунад

1. Такрори Шариат 6:4-5 «Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Юҳанно 15:10 «Агар аҳкоми Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоят намудаам ва дар муҳаббати Ӯ бимонам».

Юҳанно 14:24 Ҳар кӣ Маро дӯст надорад, суханони Маро риоя намекунад; ва каломе ки шумо мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падаре ки Маро фиристодааст.

Муҳаббати Худо ба мо натиҷаи итоаткории мо ба фармудаҳои Ӯст.

1: Худоро бо итоат кардан ба фармудаҳои Ӯ дӯст доред

2: Муҳаббат ва меҳрубонии Падар тавассути аҳкоми ӯ зоҳир мешавад

1: Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2: Яъқуб 2:17 - Имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

Юҳанно 14:25 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, ки ҳанӯз назди шумо будам.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо бо шогирдонаш сухан меронад, вақте ки Ӯ ҳанӯз дар назди онҳост.

1. Қувваи ҳузур: Омӯзиши такя ба ҳузури Исо.

2. Намоиш: Муҳимияти ҳузур дар сайругашти имони мо.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 28:20 - «Онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

Юҳанно 14:26 Аммо Пуштибон, ки Рӯҳулқудс аст, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чи ба шумо гуфтам, ҳама чизро ба ёди шумо хоҳад овард .

Рӯҳулқудс ба мо кӯмак мекунад, ки ҳама гуфтаҳои Исоро ба ёд орем ва омӯзем.

1: Рӯҳулқудс: Ёрдам ва Устоди мо

2: Боварӣ ба роҳнамоии Рӯҳулқудс

1: Isaiah 11: 2 - "Рӯҳи Худованд бар ӯ сокин хоҳад шуд: Рӯҳи ҳикмат ва хирад, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд".

2: Юҳанно 16:7-14 - "Аммо ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ман ба манфиати шумо меравам. То он даме, ки ман наравам, Адвокат назди шумо нахоҳад омад; лекин агар биравам, ӯро мефиристам. Ва ҳангоме ки Ӯ меояд, ҷаҳонро дар гуноҳ, адолат ва доварӣ исбот хоҳад кард: дар бораи гуноҳ, зеро ки одамон ба Ман имон надоранд, дар бораи адолат, зеро ки Ман назди Падар меравам, ки дар он ҷо мебинед. Ман дигар нестам, ва дар бораи доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон ҳоло маҳкум шудааст: «Ман ба шумо чизи бештаре дорам, ки бигӯям, ки шумо ҳоло тоқат карда метавонед. ба тамоми ростӣ, Ӯ худ аз худ сухан намегӯяд, балки он чиро, ки мешунавад, хоҳад гуфт, ва он чиро, ки дар оянда хоҳад буд, ба шумо хоҳад гуфт: Ӯ Маро ҷалол хоҳад дод, зеро он чиро, ки маълум хоҳад кард, аз Ман қабул мекунад. ҳар он чи аз они Падар аст, аз они Ман аст, бинобар ин гуфтам, ки Рӯҳ он чиро ба шумо маълум хоҳад кард, аз Ман хоҳад гирифт».

Юҳанно 14:27 Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

Сулҳро Худо медиҳад, на ҷаҳон.

1: Такя ба Худо дар сулҳ

2: Ғалаба кардани тарс ва изтироб тавассути сулҳи Худо

1: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2: Ишаъё 26:3 - "Онҳоеро, ки ақлашон устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро онҳо ба Ту таваккал мекунанд".

Юҳанно 14:28 Шумо шунидаед, ки ба шумо гуфтам: "Меравам ва назди шумо бармегардам". Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, зеро гуфтам: "Назди Падар меравам, зеро Падари Ман аз Ман бузургтар аст".

Юҳанно 14:28 хотиррасон мекунад, ки муҳаббати Исо ба мо он қадар бузург аст, ки Ӯ омода аст рафта, бо Падари худ бошад, гарчанде ки Ӯ аз Исо бузургтар аст.

1. Муҳаббати бузургтарин: Фаҳмидани умқи қурбонии Исо

2. Муҳаббати Падар: эътирофи волоияти Худо

1. Юҳанно 15:13, "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 8:31-39, "Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

Юҳанно 14:29 Ва алҳол, пеш аз воқеъ шуданаш ба шумо гуфтам, то ки ҳангоме ки воқеъ шавад, имон оваред.

Исо ба шогирдонаш хабар медиҳад, ки Ӯ ба онҳо дар бораи чизҳои оянда нақл кардааст, то вақте ки онҳо ба амал меоянд, имон оваранд.

1. Қудрати пешгӯии Исо - Муайян кардани он, ки пешгӯиҳои Исо чӣ тавр иҷро шуданд ва чӣ тавр ин имони моро мустаҳкам мекунад.

2. Бовар кунед ва қабул кунед - Намунае нишон медиҳад, ки чӣ тавр бовар кардан ба суханони Исо моро ба Ӯ наздиктар мекунад.

1. Ишаъё 46:10 - Аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз иҷро нашудааст, эълон карда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

2. Такрори Шариат 18:22 - Вақте ки пайғамбаре аз исми Худованд сухан меронад, агар ин кор пайравӣ накунад ё ба амал наояд, он чизест, ки Худованд нагуфтааст, балки набӣ бо такаббур гуфтааст: ту аз ӯ натарсед.

Юҳанно 14:30 «Баъд аз ин бо шумо бисьёр гап намезанам, зеро ки мири ин ҷаҳон меояд, ва дар ман чизе надорад.

Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки Сарвари ин ҷаҳон меояд ва ӯ бар ӯ қудрат надорад.

1. Қудрати шоҳзодаи ин ҷаҳон ва пирӯзии Исо бар он

2. Қувваи Исо барои мағлуб кардани васвасаҳои Шайтон

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

2. 1 Юҳанно 4:4 - Эй фарзандон!

Юҳанно 14:31 Аммо то ҷаҳон бидонад, ки Ман Падарро дӯст медорам; ва чунон ки Падар ба Ман фармудааст, ҳамон тавр мекунам. Бархезед, аз ин ҷо равем.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки бархезанд ва бираванд ва таъкид мекунад, ки ӯ ба

амри Падар итоат мекунад, ҳамчун нишонаи муҳаббаташ ба ӯ.

1. Итоати Исо: Намунае барои ҳаёти мо

2. Муҳаббат ба Падар: Бузургтарин Аҳком

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. 1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем.

Юҳанно 15 таълимоти Исо дар бораи ток ва навдаҳо, амри Ӯ дар бораи дӯст доштани якдигар ва огоҳӣ дар бораи нафрати ҷаҳониёнро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо худро ҳамчун токи ҳақиқӣ ва Падари худро ҳамчун боғбон тавсиф мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки дар Ӯ ҳар шохае, ки мева намеоварад, бурида мешавад, дар ҳоле ки ҳар шохае, ки мева меоварад, бурида мешавад, то ки боз ҳам пурсамар бошад. Ӯ шогирдони Худро ташвиқ мекунад, ки дар Ӯ бимонанд, зеро шохаҳо худ аз худ самар дода наметавонанд, балки бояд дар ток бимонанд, инчунин онҳо низ наметавонанд мева оваранд, агар дар Ӯ набошанд, зеро ба ғайр аз Ӯ, агар касе дар Ӯ мисли шохаҳои хушкида намонад, онҳо ҳеҷ кор карда наметавонанд. чунин шохаҳое, ки ба оташ андохта шудаанд, сӯзонда мешаванд, агар дар Ӯ бимонанд, калимаҳо метавонанд хоҳиш кунанд, ки Падарро ҷалол дода, меваи фаровон дода, ба шогирдон нишон медиҳанд (Юҳанно 15:1-8).

Сархати 2: Пас аз ин истиора, Исо ба онҳо амр медиҳад, ки дар муҳаббати Ӯ боқӣ монанд, ҳамон тавре ки Ӯ аҳкоми Падари Худро дар муҳаббати Ӯ нигоҳ дошт. Ӯ ин чизҳоро ба онҳо мегӯяд, то ки шодии Ӯ дар онҳо комил бошад ва шодии онҳо комил бошад. Сипас ба онҳо ҳукми нав медиҳад: "Ҳамдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштаам, муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас нест, ки ҷони худро барои дӯстон фидо кунад". Ӯ онҳоро ба ҷои ғуломон дӯст мехонад, зеро ғулом кори оғои худро намедонад, вале ӯ маълум кардааст, ки ҳама чизеро, ки аз Падараш шунидааст, аз олами баргузидааш таъин кардааст, самаре медиҳад, то ки ҳар чизе ки аз Падар талаб кунад, боз фармуд: "Ин амри Ман аст, якдигарро дӯст доред" .' (Юҳанно 15:9–17).

Сархати 3-юм: Сипас онҳоро дар бораи нафрати дунё ҳушдор медиҳад, ки агар ҷаҳон нафрат дошта бошад, дар ёд дошта бошад, агар ҷаҳон аз они худаш дӯст медошт, аммо азбаски тааллуқ надоранд, аз рӯи ҷаҳон интихоб шуда буданд, нафрат дорад, хизматгор аз хоҷа бузургтар набошад, агар таъқиб карда шавад ва таъқиб ҳам кунад. сухане, ки дар ман нигоҳ дошта шудааст, онҳо аз рӯи ном чунин рафтор хоҳанд кард, онҳо намедонанд, ки маро фиристодааст, агар намеомад, гуфта мешуд, гуноҳе намешуд, ҳоло узр намеояд гуноҳе, ки аз ман нафрат

мекунад, аз падарам нафрат мекунад, агар дар байни корҳо рафтор намекард, дигар гуноҳе намекард. акнун дида ҳам аз ман нафрат падарам калимаи шариати навиштаи "Онҳо аз ман беасос нафрат карданд". Вақте ки Адвокат меояд, ки аз ҷониби Падар Рӯҳ мефиристад, ҳақиқат аз Падар берун меояд, дар бораи вақте ки меояд, шаҳодат диҳед, ки хуб шаҳодат диҳед, зеро дар ибтидои боб анҷом ёфта буд (Юҳанно 15:18-27).

Юҳанно 15:1 Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман токдор аст.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо токи ҳақиқӣ аст ва Худо токпарвар аст.

1. Худо боғбонест, ки дар бораи мо ғамхорӣ мекунад - Юҳанно 15:1

2. Токи Исо: Сарчашмаи ҳаёти мо - Юҳанно 15:1

1. Ишаъё 5:1-7 - Худо токпарвар аст, ки ба токзори худ ғамхорӣ мекунад

2. Забур 80:8-19 - Худо ҳамчун Чӯпоне, ки ба рамаи худ ғамхорӣ мекунад

Юҳанно 15:2 Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева наоварад, мебурад; ва ҳар шохае ки мева оварад, онро пок мекунад, то ки меваи бештар оварад.

Худо моро бурида мепартояд, то меваи бештаре ба даст орем.

1: Исо ток аст, мо шохаҳоем - Юҳанно 15:2

2: Буридани бесамар - Юҳанно 15:2

1: Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Юҳанно 15:3 Акнун шумо ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед.

Ин порча дар бораи қудрати поккунандаи каломи Худо сухан меронад.

1. Қувваи тозакунандаи Каломи Худо

2. Чӣ тавр бояд аз Худо пок шудан гирад

1. Эфсӯсиён 5:26 - "то ки Ӯ онро бо шустани об бо калом тақдис ва пок кунад"

2. Забур 119:9 - "Ҷавон бо кадом роҳ роҳи худро пок кунад? Бо таваҷҷӯҳ ба он мувофиқи каломи Ту".

Юҳанно 15:4 Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед.

Дар Исо мондан барои ҳосил кардан муҳим аст.

1. Барои самари фаровон дар Масеҳ бимонед

2. Барои иҷроиш ба Исо такя кардан

1. Қӯлассиён 2:6-7 - "Пас, чунон ки шумо Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул кардаед, ҳаёти худро дар Ӯ давом диҳед, дар Ӯ реша давонед ва дар Ӯ обод шавед, дар имон қавӣ шавед, чунон ки таълим додаед ва аз шукргузорӣ пур кунед. ».

2. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

Юҳанно 15:5 Ман ток ҳастам, ва шумо навдаҳо; Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

Ин порча хотиррасон мекунад, ки зиндагии мо бе Худо бенатиҷа аст ва мо бе Ӯ ҳеҷ кор карда наметавонем.

1. "Дар Масеҳ бимонед: фоидаи дар Ӯ мондан"

2. «Қувваи устувор: Парвариши ҳаёти пурсамар»

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

2. Қӯлассиён 1:27-29 - Худо мехост, ки ба онҳо маълум кунад, ки сарвати ҷалоли ин асрор дар байни халқҳо чист; ки Масеҳ дар шумост, ки умеди ҷалол аст; мо Ӯро мавъиза карда, ҳар касро огоҳ мекунем ва ҳар касро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳем; То ки мо ҳар касро дар Исои Масеҳ комил муаррифӣ кунем;

Юҳанно 15:6 Агар касе дар Ман намонад, вай мисли навда берун партофта мешавад ва пажмурда мешавад; ва одамон онҳоро ҷамъ карда, ба оташ меандозанд, ва онҳо сӯзонданд.

Юҳанно 15:6 таълим медиҳад, ки онҳое ки дар Исо наmemонанд, партофта мешаванд ва нобуд карда мешаванд.

1: Дар Исо бимонед, то наҷот ёбад.

2: Дар Масеҳ бимонед, то ки муҳофизат карда шавад.

1:1 Юҳанно 4:16 - Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонистем ва бовар кардем. Худо муҳаббат аст; ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

2: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигир ва аз ман биомӯз; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Юҳанно 15:7 Агар шумо дар Ман бимонед, ва суханони Ман дар шумо бимонанд, он чи хоҳед, бипурсед, ва он ба шумо хоҳад шуд.

Дар Масеҳ бимонед ва ба суханони Ӯ иҷозат диҳед, ки дар мо бимонанд, ба дуоҳои мо ҷавоб хоҳанд дод.

1: Дар Масеҳ мондан калиди дуоҳои ҷавобшуда мебошад

2: Бигзоред, ки суханони Худо дуоҳои шуморо роҳнамоӣ кунанд

1: Яъқуб 4:2-3 "Шумо надоред, зеро наметалабед. Шумо мепурсед ва намегиред, зеро хато талаб мекунед, ки онро барои ҳавасҳои худ сарф кунед. ”

2: Матто 6:7-8 «Ва ҳангоме ки дуо мегӯӣ, мисли халқҳо ибораҳои хушкро ҷамъ накун, зеро онҳо гумон мекунанд, ки барои суханони зиёдашон шунида хоҳанд шуд. Мисли онҳо нашавед, зеро Падари шумо пеш аз он ки аз Ӯ бипурсед, медонад, ки шумо ба чӣ ниёз доред».

Юҳанно 15:8 Дар ин ҷо Падари Ман ҷалол ёфтааст, ки шумо меваи фаровон меоред; шумо низ шогирдони Ман хоҳед буд.

Исо таълим медиҳад, ки ҳосили зиёд ба даст овардан ҳамин аст, ки шогирдони Масеҳ Падарро ҷалол медиҳанд.

1. «Зиндагии пурсамар: меваи фаровон чун шогирдони Масеҳ»

2. «Қудрати меваоварӣ: ҷалол додани Падар тавассути шогирдӣ»

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Матто 7:16-17 - "Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё ангури аз буттаҳо ҷамъоварӣ шудааст ё анҷир аз чӯб? Пас, ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бемор меваи бад медиҳад".

Юҳанно 15:9 Чӣ тавре ки Падар Маро дӯст доштааст, Ман низ шуморо дӯст доштам; шумо дар муҳаббати Ман устувор бошед.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки дар муҳаббати Исо боқӣ монем ва ба намунаи муҳаббати Худо ба Ӯ пайравӣ кунем.

1: Мо даъват шудаем, ки ҳаёти худро пас аз муҳаббати Худо ба Исо намуна кунем.

2: Мо даъват шудаем, ки дар муҳаббати Исо боқӣ монем, чунон ки Худо Ӯро дӯст дошт.

1:1 Юҳанно 4:19 - Мо Ӯро дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2: Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

Юҳанно 15:10 Агар аҳкоми Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд; чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоя кардам ва дар муҳаббати Ӯ бимонам.

Юҳанно 15:10 моро бармеангезад, ки аҳкоми Худоро риоя кунем, то дар муҳаббати Ӯ бимонем.

1. Қудрати тоъат: Иҷрои фармудаҳои Худо

2. Бо итоат кардан дар муҳаббати Худо мондан

1. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Румиён 6:16-17 - Оё намедонед, ки вақте ки шумо худро ба касе ҳамчун ғуломони итоаткор пешниҳод мекунед, шумо ғуломи ҳамон касе ҳастед, ки итоат мекунед - хоҳ ғуломи гуноҳ, ки ба марг мебарад ё итоаткорӣ, ки ба адолат мебарад?

Юҳанно 15:11 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пур шавад.

Исо ба шогирдонаш сухан гуфт, то ки онҳо шодиро ҳис кунанд ва онро иҷро кунанд.

1. Шодии мондан дар Исо

2. Ба воситаи Исо шодӣ ба даст овардан

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед. Боз мегӯям, шод бошед!

2. Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабр меорад.

Юҳанно 15:12 Ин ҳукми Ман аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам.

Ин порча муҳимияти дӯст доштани дигаронро, ки Исо моро дӯст дошт, таъкид мекунад.

1: Ҳамаи мо метавонем аз мисоли Исо дар бораи муҳаббати бечунучарои қурбонӣ нисбати дигарон дарс гирем.

2: Муҳаббати мо ба якдигар бояд дар муҳаббати мо ба Худо асос ёбад.

1:1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2: Румиён 13:8-10 - Аз касе чизе қарздор нест, ҷуз дӯст доштани якдигар, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

Юҳанно 15:13 Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

Ин байт дар бораи бузургтарин амали ишқ, ки фидо кардани ҷони хеш барои дӯстон аст, сухан меравад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр ба дигарон муҳаббати фидокорӣ зоҳир кардан мумкин аст

2. Амали ниҳоии дӯстӣ: фидо кардани ҷони худ барои дигарон чӣ маъно дорад

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. 1 Юҳанно 3:16 - Аз ин мо муҳаббатро медонем, ки Ӯ ҷони худро барои мо фидо кард, ва мо бояд ҷони худро барои бародарон фидо кунем.

Юҳанно 15:14 Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред.

Ин порча аз муҳим будани итоат ба фармудаҳои Худо барои дӯсти Ӯ будан сухан меравад.

1: Итоаткорӣ дӯстӣ меорад - Юҳанно 15:14

2: Дӯсти Худо - Юҳанно 15:14

1: Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон, агар амале набошад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

2: 1 Юҳанно 2:3-4 - "Ва аз ин мо медонем, ки Ӯро мешиносем, агар аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ҳар кӣ гӯяд: "Ман Ӯро мешиносам ва аҳкоми Ӯро риоя намекунам, дурӯғгӯй аст, ва ростӣ нест. дар вай».

Юҳанно 15:15 Минбаъд ман шуморо ғулом намедонам; зеро ки банда намедонад, ки оғояш чӣ мекунад; лекин ман шуморо дӯст хондаам; зеро ҳар он чи дар бораи Падари Худ шунидаам, ба шумо маълум кардам.

Исо мегӯяд, ки пайравонаш дигар на ғулом, балки дӯстон ҳисобида мешаванд, зеро Ӯ ба онҳо ҳама чизеро, ки Падар ба ӯ гуфта буд, ошкор кардааст.

1. Файзи дӯстӣ: Тағйироти куллии Исо дар муносибаташ бо пайравонаш

2. Исо: Дӯсте, ки ҳама чизро аз Падар ошкор мекунад

1. Яъқуб 2:23 - «Ва Навиштаҷот иҷро шуд, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд" ва ӯ дӯсти Худо номида шуд."

2. Масалҳо 18:24 - «Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат ояд, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст».

Юҳанно 15:16 Шумо Маро интихоб накардаед, балки Ман шуморо баргузидаам ва

баргузидаам, то биравед ва мева оваред, ва меваи шумо бимонад; то ҳар он чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед , ба шумо бидиҳед.

Юҳанно 15:16 аҳамияти интихоб шудан аз ҷониби Худо ва масъулияти ҳосили устуворро инъикос мекунад.

1: Худо моро интихоб кардааст ва мо бояд мева оварем

2: Қудрати баргузидаи Худо

1: Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

2: Румиён 8: 28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Юҳанно 15:17 Инро ба шумо амр медиҳам, ки якдигарро дӯст доред.

Ин оят моро бармеангезад, ки якдигарро дӯст дорем, чунон ки Исо моро дӯст дошт.

Якум: якдигарро дӯст доред, чунон ки Исо моро дӯст медорад

Ду: Даъвати мо ба муҳаббат, ки Масеҳ дӯст медорад

Якум: 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Ду: Румиён 13:8-10 - Аз касе чизе қарздор нест, ҷуз дӯст доштани якдигар, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро иҷро кардааст.

Юҳанно 15:18 Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, шумо медонед, ки пеш аз он ки ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, аз ман нафрат дошт.

Ин порча таъкид мекунад, ки вақте ки мо барои имонамон таъқиб мешавand, мо набояд онро шахсан қабул кунем, зеро худи Исо пеш аз мо таъқиб шуда буд.

1: Худо азобҳои моро истифода мебарад, то моро ба Ӯ наздик кунад.

2: Мо набояд тааҷҷуб кунем, ки ҷаҳон аз мо нафрат мекунад, чунон ки пеш аз мо аз Исо нафрат дошт.

1: Румиён 8:17-18 - Ва агар фарзандон бошад, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2: Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Юҳанно 15:19 Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон азони Худро дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.

Исо ба пайравонаш мегӯяд, ки азбаски онҳо аз ҷаҳон нестанд, ҷаҳон аз онҳо нафрат хоҳад кард.

1: Худо моро даъват мекунад, ки гуногун бошем ва аз ҷаҳон ҷудо шавем.

2: Шахсияти мо дар Масеҳ моро ҳадафи нафрати ҷаҳон месозад.

1: Румиён 12: 2 "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

2: 1 Юҳанно 2:15-17 "Ҷаҳон ва он чиро, ки дар ҷаҳон аст, дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, яъне хоҳишҳои ҷисм ва ҳавасҳои чашмон ва ғурури зиндагӣ на аз Падар аст, балки аз ҷаҳон аст.

Юҳанно 15:20 Каломеро, ки ба шумо гуфтам, ба ёд оред: "Ғулом аз оғои худ бузургтар нест". Агар Маро таъқиб карда бошанд, шуморо низ таъқиб хоҳанд кард; агар суханони Маро риоя кунанд, суханони шуморо низ риоя хоҳанд кард.

Исо ба шогирдонаш хотиррасон мекунад, ки агар Ӯро таъқиб кунанд, онҳо низ таъқиб хоҳанд шуд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба эътиқоди худ содиқ бимонанд.

1. Дар баробари таъқибот рӯҳафтода нашавед

2. Дар баробари душвориҳо устувор бошед ва вафодор бошед

1. Матто 5:11-12 - «Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар зидди шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

2. 2 Тимотиюс 3:12 - «Дар ҳақиқат, ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд дар Исои Масеҳ ҳаёти худотарс зиндагӣ кунанд, таъқиб хоҳанд шуд».

Юҳанно 15:21 Аммо ҳамаи ин корҳоро ба хотири исми Ман бо шумо хоҳанд кард, зеро Фиристандаи Маро намешиносанд.

Одамон ба онҳое, ки Исоро барои номи ӯ пайравӣ мекунанд, коре хоҳанд кард, гарчанде ки Падари фиристодаи Ӯро намешиносанд.

1. Қудрати номи Исо: Фаҳмидани таъсири пайравии Исо

2. Шиносоии Падар: Муҳимияти шинохти Худо

1. Филиппиён 2:9-10 - «Бинобар ин Худо Ӯро баланд бардошт ва номеро, ки болотар аз ҳар ном аст, ба ӯ ато кард, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад. »

2. Эфсӯсиён 1:3-6 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро дар Масеҳ бо ҳар баракати рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ баракат додааст, чунон ки Ӯ моро пеш аз бунёди ҷаҳон дар Ӯ баргузида буд. , то ки мо дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем. Ӯ дар муҳаббати Ӯ пешакӣ муайян кардааст, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ ба фарзандӣ қабул кардан, мувофиқи мақсади иродаи Худ, барои ҳамду санои файзи ҷалоли Худ, ки бо он дар Маҳбуб моро баракат додааст».

Юҳанно 15:22 Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, онҳо гуноҳ намедоштанд, лекин акнун барои гуноҳи худ либосе надоранд.

Гуноҳ ногузир аст, аммо Исо барои бахшидан имконият фароҳам меорад.

1: Исо либоси омурзиши гуноҳҳои мост.

2: Мо барои гуноҳҳои худ узр надорем, аммо Исо ба мо роҳи халосиро пешниҳод мекунад.

1: Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада сафед шуданд.

2:1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ содиқ ва одил аст ва гуноҳҳои моро мебахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Юҳанно 15:23 Ҳар кӣ аз Ман нафрат кунад, аз Падари Ман низ нафрат мекунад.

Ин порча нишон медиҳад, ки онҳое, ки аз Исо нафрат доранд, аз Худои Падар низ нафрат мекунанд.

1: Муҳаббати Худо бечунучаро аст - Сарфи назар аз нафрати мо нисбати Ӯ, Худо моро дӯст медорад.

2: Нафрат ба Исо нафрат ба Худост - Мо бояд аз муносибати худ ба Исо эҳтиёт бошем, зеро муносибати мо ба ӯ муносибати моро ба Худо инъикос мекунад.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2:1 Юҳанно 4:20 - Ҳар кӣ даъво дорад, ки Худоро дӯст медорад, вале аз бародар ё хоҳар нафрат дорад, дурӯғгӯ аст. Зеро ҳар кӣ бародару хоҳари худро, ки дидааст, дӯст надорад, Худоро, ки надидааст, дӯст дошта наметавонад.

Юҳанно 15:24 Агар Ман дар байни онҳо корҳое намекардам, ки ҳеҷ каси дигар намекард, онҳо гуноҳ намедоштанд;

Ин порча дар бораи корҳои Исо нақл мекунад, ки он қадар ғайриоддӣ буданд, ки одамон бо вуҷуди дидани онҳо Ӯ ва Падари Ӯро рад карданд.

1: Исо беназир буд ва корҳое мекард, ки ҳеҷ каси дигар накарда буд. Ҳарчанд одамон ин корҳоро диданд, онҳо Ӯро ва Падари Ӯро рад карданд.

2: Исо одами корҳои фавқулодда буд. Бо вуҷуди дидани ин корҳо, одамон аз Ӯ ва Падари Ӯ нафрат карданд.

1: Isaiah 53:3 Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда шудааст; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2: Матто 13:54-58 Ва ҳангоме ки Ӯ ба кишвари худ омад, дар куништашон онҳоро таълим медод, ба дараҷае ки онҳо дар ҳайрат монданд ва гуфтанд: «Ин ҳикмат ва ин мӯъҷизот аз куҷост Ин Одам? Магар ин писари дуредгар нест? магар модараш Марям ном надорад? ва бародаронаш Яъқуб, Йӯсе, Шимъӯн ва Яҳудо? Ва хоҳарони ӯ, оё онҳо ҳама бо мо нестанд? Пас, ҳамаи ин чизҳо аз куҷост? Ва онҳо аз Ӯ ба васваса афтоданд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беэътибор нест, ҷуз дар кишвари худ ва дар хонаи худ».

Юҳанно 15:25 Аммо ин воқеъ мешавад, то ба амал ояд каломе ки дар шариати онҳо навишта шудааст: "Бе сабаб аз ман нафрат карданд".

Ин порча нишон медиҳад, ки душманони Исо ҳатто вақте ки Ӯ ҳеҷ кори баде накарда буд, аз Ӯ нафрат доштанд ва пешгӯии дар шариати онҳо навишташударо иҷро карданд.

1. Нақшаи Худо комил аст ва ҳеҷ чиз наметавонад онро боздорад

2. Беадолатии кина

1. Ишаъё 53:3 - Ӯ аз ҷониби инсоният нафрат ва рад карда шуд, марди ранҷу азоб ва ошно бо дард.

2. 1 Петрус 2:23 - Вақте ки онҳо ба сӯи ӯ дашном доданд, ӯ қасос нагирифт; вақте ки ӯ азоб мекашид, ӯ таҳдид намекард. Ба ҷои ин, Ӯ худро ба касе, ки адолатро доварӣ мекунад, супурдааст.

Юҳанно 15:26 Аммо вақте ки Пуштибон, ки аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, биёяд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, бар Ман шаҳодат хоҳад дод:

Пуштибоне, ки аз ҷониби Падар фиристода шудааст, дар бораи Исо шаҳодат хоҳад дод.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Роҳнамо барои шаҳодати Исо

2. Ваъдаи Рӯҳулқудс: Қабули тасаллӣ

1. Румиён 8:15-17 - Зеро шумо рӯҳеро нагирифтаед, ки шуморо дубора ба тарс ғулом гардонад, балки Рӯҳи фарзандиро қабул кардаед. Ва мо ба воситаи Ӯ нидо мекунем: «Або, Падар». Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама дар як ҷо ҷамъ омаданд. Ногаҳон аз осмон садое мисли шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Онҳо диданд, ки гӯё забонҳои оташе буд, ки аз ҳам ҷудо шуда, бар ҳар яки онҳо қарор гирифт. Ҳамаи онҳо аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва чун Рӯҳ ба онҳо имкон дод, ба забонҳои дигар сухан гӯянд.

Юҳанно 15:27 Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо Ман будед.

Ин порча амри Исоро ба шогирдонаш тасвир мекунад, ки шоҳидони таълимот ва аъмоли ӯ бошанд, чунон ки онҳо аз ибтидо бо ӯ буданд.

1. Шаҳодат додан: Зиндагӣ бо шаҳодат

2. Даъвати шогирдӣ: Ҷавоб додан ба даъвати Исо

1. Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

2. 1 Петрус 3:15 - «Аммо дар дилҳои шумо Масеҳи Худовандро муқаддас донед ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, муҳофизат кунад, аммо онро бо мулоимӣ ва эҳтиром кунед. ."

Юҳанно 16 таълимоти минбаъдаи Исоро дар бораи кори Рӯҳулқудс, пешгӯии ӯ дар бораи марг ва эҳёи Ӯ ва ваъдаи Ӯ дар бораи мағлуб кардани ҷаҳон муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо шогирдонашро дар бораи таъқиботҳои оянда огоҳ мекунад. Ӯ ин чизҳоро ба онҳо мегӯяд, то вақте ки вақташ фаро

мерасад, аз онҳо дур нашаванд, онҳо аз куништҳо бароварда мешаванд, воқеан вақт мерасад, ки касе мекушад, шумо гумон мекунед, ки онҳо ба Худо хизмат мекунанд. Ӯ мефаҳмонад, ки Ӯ инро ба онҳо гуфтааст, то вақте ки вақташон фаро расад, онҳо дар бораи он чизе ки онҳоро огоҳ карда буд, ба ёд оранд. Ӯ инро аз аввал ба онҳо нагуфт, зеро бо онҳо буд, аммо ҳоло Фиристандаи Ӯ меравад, аммо касе намепурсад, ки шумо куҷо меравед? Зеро ки ин суханонро гуфта буд, пур аз андӯҳ ва тасаллӣ медиҳад, ки хуб аст, ки вай меравад, то он даме, ки наравад.

Сархати 2: Ҳангоме ки Рӯҳ меояд, ҳақиқат ба ҳама ҳақиқат роҳнамоӣ мекунад, на аз рӯи қудрат сухан гӯяд, ҳар он чи мешунавад, бигӯяд, он чиро, ки ҳанӯз меояд, ҷалол диҳед ва аз он чизе ки ман маълум аст, бигиред, зеро ҳар чизе ки Падар дорад, аз они Ман аст, бинобар ин ҳар он чи аз они Падар аст, аз они Падар аст. Баъд аз ин, Исо бо забони рамзӣ мегӯяд: «Бо гузашти вақт шумо маро дигар намебинед ва пас аз андак маро мебинед». Баъзе шогирдон ин пешворо нафаҳмиданд, ки Исо мефаҳмонад, ки ғаму андӯҳ боиси шодӣ мегардад, ба монанди зане, ки вақте кӯдак таваллуд мешавад, андӯҳро фаромӯш мекунад, зеро шодии кӯдаке, ки дар ҷаҳон таваллуд мешавад, шогирдон низ ғамгин мешаванд, вале боз шодӣ мебинанд, ки ҳеҷ кас шодиро аз байн намебарад (Юҳанно 16:8-22).

Сархати 3: Он гоҳ Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки дар он рӯз дигар аз Ӯ чизе нахоҳанд пурсид: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки Падари Ман ҳар он номро бигӯед”. То ҳол чизе напурсидаам ном пурсед шодӣ гиред ҳарчанд бо истифода аз забони маҷозӣ вақти омаданро ошкоро гӯед дар бораи рӯзи Падар пурсед ном бипурсед боварӣ ҳосил кунед, ки муҳаббат шахсан нишон дода шудааст дунё падарро дӯст медошт дунё падарро дӯст медорад ҳатто пеш аз бунёд дунё низ ба шогирдон мегӯяд, ки ба шогирдон мушкилӣ меорад, қалбро аз даст ёбед охири дунё бобе , ки боварӣ мебахшад, ки бо мусибатҳои дар пешистода дучор меояд (Юҳанно 16:23-33).

Юҳанно 16:1 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ба васваса наафтед.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки новобаста аз вазъият, рӯҳафтода нашаванд.

1: "Галаба кардани хафагӣ - Чӣ гуна бояд имони худро дар муқобили душвориҳо мустаҳкам нигоҳ дошт"

2: "Хафа нашавед - устувории рӯҳонии худро нигоҳ доред"

1: Румиён 12:19 - Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст; Ман адо хоҳам дод, — мегӯяд Худованд.

2: 1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамхории худро ба Ӯ андозед, зеро Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

Юҳанно 16:2 Шуморо аз куништҳо берун хоҳанд кард; ҳа, вақт меояд, ки ҳар кӣ шуморо бикушад, гумон кунад, ки ба Худо хизмат мекунад.

Ин порча хатар ва таъқиботеро, ки пайравони Исо дучор хоҳанд шуд, нишон дода, онҳоро огоҳ мекунад, ки онҳоеро, ки онҳоро мекушанд, гумон мекунанд, ки онҳо ба Худо хизмат карда истодаанд.

1: Таъқиботе, ки мо дучор мешавем: Чӣ тавр бо имон ва далерӣ ҷавоб додан мумкин аст

2: Дар муқобили муқобилият устувор истода: Аз намунаи Исо омӯхтан

1: Дониёл 3:17-18 - "Агар ин тавр бошад, Худои мо, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз кӯраи сӯзон наҷот диҳад, ва Ӯ моро аз дасти ту халос мекунад, эй подшоҳ. Аммо агар ин тавр набошад, ба ту маълум бошад, эй подшоҳ, ки мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

2: Аъмол 5:29 - «Он гоҳ Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

Юҳанно 16:3 Ва ин корҳоро бо шумо хоҳанд кард, зеро на Падарро мешинохтанд ва на Маро.

Хатти нав Исо шогирдонашро огоҳ мекунад, ки онҳо барои имонашон ба Ӯ ва Падар таъқиб хоҳанд шуд.

1. Азоби муъминон: устувор будан дар баробари мусибат

2. Муқовимат дар муқобили мухолифат: Қувваи Худо дар ранҷу азоб

1. Румиён 8:37-39 - «Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам».

Юҳанно 16:4 Аммо инро ба шумо гуфтам, то вақте ки вақт фаро расад, шумо ба ёд оред, ки Ман дар бораи онҳо ба шумо гуфтам. Ва ин чизҳоро дар аввал ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам.

Исо ба шогирдонаш дар бораи марг ва эҳёи дарпешистодаи Худ нақл кард, вале дар оғози хизмати Худ ба онҳо нагуфт, зеро Ӯ ҳанӯз бо онҳо буд.

1. Дар хотир нигоҳ доштани суханони Исо: Ба Юҳанно 16:4 қувват ва роҳнамоӣ назар кунед.

2. Қувваи эҳё: пайдо кардани умед ба ваъдаи Исо.

1. Луқо 24:6-8: Ӯ дар ин ҷо нест, балки эҳьё шудааст: ба ёд оред, ки дар вақти дар Ҷалил буданаш чӣ гуна ба шумо сухан мегуфт.

2. 1 Қӯринтиён 15:20-22: Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гашт.

Юҳанно 16:5 Аммо ҳоло ман назди Фиристандаи Худ меравам; ва ҳеҷ яке аз шумо аз Ман намепурсад: "Куҷо меравӣ?"

Шогирдон аз Исо дар бораи рафтани ӯ пурсиданд.

1. Чизҳоро ба таври оддӣ қабул накунед - Мо аксар вақт одамон ва чизҳои ҳаёти худро хеле зуд қабул мекунем, аммо ин чизест, ки мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки аз он огоҳ бошем.

2. Саволҳои дуруст додан - Мо бояд саволҳоеро, ки мо медиҳем, бодиққат бошем ва кӯшиш кунем, ки саволҳои мо пурмазмун ва таъсирбахш бошанд.

1. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

2. Масалҳо 15:23 - «Ҷавоби дуруст додан барои одам шодӣ аст, ва сухане, ки дар

мавсим аст, чӣ хуб аст!»

Юҳанно 16:6 Аммо азбаски ин суханонро ба шумо гуфтам, дилатонро андӯҳ фаро гирифтааст.

Юҳанно 16:6 дар бораи он аст, ки Исо ба шогирдонаш хабар медиҳад, ки дилҳои онҳоро андӯҳ пур кардааст.

1: Ҳатто дар замонҳои ғамгин, мо метавонем аз Исо қувват ва тасаллӣ гирем.

2: Исо андӯҳҳои моро мефаҳмад ва ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо бо мост.

1: Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Юҳанно 16:7 Аммо ба шумо рост мегӯям; Бароятон беҳтар аст, ки биравам; лекин агар биравам, ӯро назди шумо хоҳам фиристод.

Ҳангоме ки Исо меравад, Пуштибон меояд.

1: Тавассути қурбонии Исо, Ӯ ба мо Рӯҳулқудсро, ки ҳамеша бо мост, меорад.

2: Рафтани Исо кори бад нест, ин баракат аст, зеро ба воситаи он мо Рӯҳулқудс, Тасаллиятдиҳандаро қабул мекунем.

1: Isaiah 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2: Румиён 8: 26-27 - Ҳамин тавр, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро ки мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки барои суханон хеле амиқ аст. Ва ҳар кӣ дилҳоро меҷӯяд, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро Рӯҳ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

Юҳанно 16:8 Ва ҳангоме ки Ӯ меояд, ҷаҳонро бар гуноҳ, бар адолат ва доварӣ маҳкум хоҳад кард.

Дар порча гуфта мешавад, ки вақте ки Рӯҳулқудс меояд, Ӯ ҷаҳони гуноҳ, адолат ва довариро мазаммат мекунад.

1: Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2: Адолат ва доварии бепоёни Худо

1: Ишаъё 30:21 - "Чумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, бо он биравед".

2: Забур 139:7-10 - «Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Аз ҳузури ту куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон равам, шумо дар он ҷо ҳастед; агар ман бистари худро дар умқи худ созам, шумо дар он ҷо ҳастед. Агар ман бар болҳои саҳар бархезам, агар дар канори дури баҳр қарор гирам, ҳатто дар он ҷо дасти ту маро роҳнамой мекунад, дасти ростат маро маҳкам хоҳад дошт».

Юҳанно 16:9 Гуноҳ, чунки ба Ман имон намеоваранд;

Юҳанно 16:9 аҳамияти имон ба Исои Масеҳро ҷамъбаст мекунад.

1: Ба Исои Масеҳ имон оваред ва имон оваред.

2: Ба Исои Масеҳ имон оваред ва наҷот ёбед.

1: Румиён 10:9-10 "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2: Эфсӯсиён 2: 8-9 "Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад."

Юҳанно 16:10 Аз адолат, зеро ки Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо Маро дигар намебинед;

Ин порча дар бораи он меравад, ки Исо ба назди Падар меравад ва пайравонаш дигар ӯро намебинанд.

1. Бозгашти Исо ба назди Падар: нуқтаи назари пайрави содиқ

2. Рафтани Исо: Даъват ба адолат

1. Юҳанно 14:1-3 - "Дилҳои шумо ташвиш накашад. Ба Худо имон оваред; ба Ман низ имон оваред. Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳо бисёр аст. Агар ин тавр намебуд, оё ман ба шумо мегуфтам, ки барои омодагӣ меравам. Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо назди худ хоҳам бурд, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

2. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

Юҳанно 16:11 Дар бораи доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон доварӣ шудааст.

Дар порчаи Юҳанно 16:11 доварии мири ин ҷаҳон баррасӣ мешавад.

1. Қувваи ҳукми Худо бар шоҳзодаи ин ҷаҳон

2. Чӣ тавр мо метавонем ба воситаи имон ба доварии Худо бар зидди шоҳзодаи ин ҷаҳон истода тавонем

1. 2 ба Қӯринтиён 4:4 - Дар мавриди онҳо худои ин ҷаҳон зеҳни беимононро кӯр кардааст, то онҳоро аз дидани нури Инҷили ҷалоли Масеҳ, ки сурати Худост, нигоҳ дорад.

2. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун мубориза мебарем, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

Юҳанно 16:12 Ман боз чизҳои зиёде дорам, ки ба шумо бигӯям, аммо шумо ҳоло онҳоро таҳаммул карда наметавонед.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки ба онҳо гуфтани чизҳои бештаре дорад, аммо онҳо ҳанӯз барои шунидани он омода нестанд.

1. Андешидани вақт барои инкишоф: омода кардани дилҳои мо барои қабул кардани Каломи Худо

2. Дар имон устувор бошед: то ваъдаҳои Худоро ба даст наорем, сабр карданро ёд гиред

1. Эфсӯсиён 3:14-19 - Дуои Павлус барои калисо

2. Яъқуб 1:2-4 - Дар озмоишҳо ва мусибатҳо шодӣ пайдо кардан

Юҳанно 16:13 Аммо, вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки аз худаш сухан нахоҳад гуфт; лекин ҳар чи мешунавад, бигӯяд, ва аз оянда ба шумо хабар хоҳад дод.

Рӯҳи Ҳақиқат моро ба тамоми ҳақиқат ҳидоят мекунад ва чизҳои ояндаро ба мо нишон медиҳад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Ба ҳидояти Рӯҳ пайравӣ кардан

1. Румиён 8:14 - Зеро ҳар кӣ таҳти роҳбарии Рӯҳи Худост, онҳо фарзандони Худо мебошанд.

2. Матто 16:17 - Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯни Барҷона!

Юҳанно 16:14 Ӯ Маро ҷалол хоҳад дод, зеро ки аз они Ман гирифта, ба шумо хоҳад маълум хоҳад кард.

Ин порча нишон медиҳад, ки шогирдони Исо аз Ӯ донише хоҳанд гирифт, ки Ӯро ҷалол медиҳад.

1: Мо метавонем Исоро ҷалол диҳем, ки аз Ӯ дониш гирифта, онро бо дигарон мубодила кунем.

2: Ба воситаи Исо мо метавонем донишеро ба даст орем, ки Ӯро ҷалол медиҳад.

1: Ишаъё 11: 2 - "Ва рӯҳи Худованд бар вай хоҳад афтод: рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қувват, рӯҳи дониш ва тарси Худованд;"

2: Масалҳо 2:6 - «Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз даҳони ӯ дониш ва фаҳм аст».

Юҳанно 16:15 Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст; бинобар ин гуфтам, ки аз они Ман гирифта, ба шумо нишон хоҳад дод.

Худо ба пайравонаш атои дарк кардани таълимоти Ӯ додааст.

1: Баракатҳои донистани таълимоти Масеҳ

2: Шодии мубодилаи таълимоти Масеҳ

1: Қӯлассиён 2:3 Дар Ӯ тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

2: Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Юҳанно 16:16 Дере нагузашта Маро нахоҳед дид, ва боз дере нагузашта Маро хоҳед дид, зеро ки Ман назди Падар меравам.

Исо ба шогирдонаш эълон мекунад, ки ӯ ба муддати кӯтоҳе меравад, вале онҳо ба зудӣ Ӯро боз хоҳанд дид.

1: Худо ҳеҷ гоҳ моро танҳо намегузорад. Гарчанде ки Исо шогирдонашро тарк мекард, ваъда дод, ки бармегардад ва боз бо онҳо хоҳад буд.

2: Мо бояд дар вақти душворӣ сабр кунем. Исо ба шогирдон ваъда дод, ки ҳарчанд онҳо мубориза мебурданд, ин абадӣ нахоҳад буд ва онҳо ба зудӣ Ӯро боз хоҳанд дид.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд . то ки моро аз муҳаббати Худо дар

Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Ибриён 13: 5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

Юҳанно 16:17 Баъзе аз шогирдони Ӯ ба якдигар гуфтанд: «Ин чӣ аст, ки Ӯ ба мо мегӯяд: "Дере нагузашта Маро нахоҳед дид; ва боз, дере нагузашта Маро хоҳед дид" ва "Зеро ки Ман назди Падар рафтан?

Баъзе аз шогирдони Исо аз суханони ӯ дар ҳайрат монданд, ки онҳо ӯро муддати каме нахоҳанд дид, вале баъд Ӯро боз хоҳанд дид.

1. Набудани Исо: Дар интизорӣ қувват пайдо кардан

2. Ваъдаи Исо: эътимод ба бозгашти ӯ

1. Румиён 8:25 - "Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, мо онро бо сабр интизорем".

2. Ибриён 10:35-36 - "Бинобар ин эътимоди худро, ки мукофоти бузург дорад, дур накунед. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз иҷрои иродаи Худо, ваъдаро ба даст ored".

Юҳанно 16:18 Онҳо гуфтанд: «Ин чӣ аст, ки Ӯ мегӯяд: "Дере нагузашта?" мо гуфта наметавонем, ки ӯ чӣ мегӯяд.

Исо ба шогирдонаш дар бораи марг ва эҳёи худ нақл мекунад, аммо онҳо суханони Ӯро намефаҳманд.

1. Асрори салиб: Фаҳмидани таълимоти Исо дар бораи эҳё

2. Қувваи Имон: Боварӣ ба ваъдаи Исо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Филиппиён 3:10-11 - Ман мехоҳам, ки Масеҳро бидонам - бале, қудрати эҳёи Ӯ ва иштирок дар ранҷу азобҳои Ӯро бидонам, дар маргаш ба Ӯ монанд шудан ва ҳамин тавр, ба эҳёи мурдагон расидам.

Юҳанно 16:19 Исо фаҳмид, ки онҳо мехоҳанд аз Ӯ бипурсанд, ва ба онҳо гуфт: «Оё дар бораи он чизе, ки гуфтам: "Дере нагузашта Маро нахоҳед дид," аз якдигар бипурсед; ва боз, дере нагузашта Маро нахоҳед дид; маро бубинад?

Исо медонист, ки шогирдонаш аз изҳороти Ӯ дар бораи он ки Ӯ ба зудӣ онҳоро тарк мекунад, ошуфта шуда буд, аз ин рӯ аз онҳо пурсид, ки оё онҳо ба суханони Ӯ шубҳа доранд.

1. Исо медонист, ки шогирдонаш бо рафтани Ӯ мубориза мебаранд, вале Ӯ барои фиристодани Рӯҳулқудс онҳоро тарк карданро ихтиёр кард.

2. Исо медонист, ки шогирдонаш аз суханони Ӯ ошуфта хоҳанд шуд, вале Ӯ ба ҳар ҳол интихоб кард, ки ба онҳо ростӣ бовар кунад.

1. Юҳанно 14:16-17 - «Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Тасликдиҳандаи дигаре ато хоҳад кард, то то абад бо шумо бимонад; Ҳатто Рӯҳи ростӣ; Ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед; зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд».

2. Ишаъё 11:2-3 - «Ва рӯҳи Худованд бар Ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд; Ва Ӯро дар тарси Худованд хирадманд хоҳад кард; ва аз рӯи дидани чашмонаш доварӣ нахоҳад кард, ва баъд аз шунидани гӯшҳои худ мазаммат нахоҳад кард».

Юҳанно 16:20 Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: шумо гиря ва навҳа хоҳед кард, вале ҷаҳон шод хоҳад шуд; ва шумо ғамгин хоҳед шуд, аммо ғами шумо ба шодӣ мубаддал хоҳад шуд.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки гарчанде ки мо дар зиндагӣ душворӣ ва ғаму андӯҳро аз сар гузаронем, Худо метавонад онро ба шодӣ табдил диҳад.

1. Дарёфти шодӣ аз тариқи ғам - Чӣ тавр шодии ҳақиқиро тавассути имон ба Худо пайдо кардан мумкин аст, ҳатто дар байни ранҷу азоб.

2. Шод шудан дар Худованд - Фаҳмидани шодие, ки аз таваккал ба Худо ва имони мо ба Ӯ меояд.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 61:3 - Барои мотамдорон дар Сион таъин карда шавад, то ки ба онҳо зебой барои хокистар, равғани шодӣ барои мотам, либоси ҳамду сано барои рӯҳи гарон; то ки онҳо дарахтони адолат номида шаванд, шинондани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Юҳанно 16:21 Зане, ки дар зоиш аст, ғамгин мешавад, зеро соаташ расидааст; лекин ҳамин ки кӯдак зоид, дигар андӯҳро ба ёд намеорад, зеро шодии он ки одам дар ҷаҳон таваллуд шудааст.

Зан ҳангоми таваллуд дарду ғамро аз сар мегузаронад, вале ҳангоми таваллуди кӯдак шодӣ мекунад.

1. Шодии падару модар шудан

2. Дарди таваллуд ва подоши зиндагии нав

1. Забур 127:3: «Инак, фарзандон мероси Худованданд, меваи батн мукофот аст».

2. Румиён 8:18-25: "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад."

Юҳанно 16:22 Пас, шумо ҳоло ғамгин ҳастед, лекин боз шуморо хоҳам дид, ва дили шумо шод хоҳад шуд, ва шодии шуморо ҳеҷ кас аз шумо намегирад.

Худо ба мо хурсандиро ваъда медиҳад, ки ҳеҷ кас онро аз худ карда наметавонад.

1: Биёед роҳ надиҳем, ки шодии моро ғаму андӯҳ аз худ дур кунад ва ба ҷои он, барои шодӣ ва итминон ба Худо муроҷиат кунем.

2: Шодии Худо як шодии абадӣ аст, ки ҳеҷ кас наметавонад онро аз даст диҳад - биёед ба Ӯ таваккал кунем ва дар Ӯ шодӣ пайдо кунем.

1: Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2: Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Юҳанно 16:23 Ва дар он рӯз аз Ман чизе нахоҳед пурсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар чи аз Падар ба исми Ман талаб кунед, ба шумо хоҳад дод.

Исо ваъда медиҳад, ки агар мо аз Падар ба исми Ӯ пурсем, Ӯ ба мо ҳар чизе ки талаб кунем, медиҳад.

1. Қудрати пурсиши ба номи Исо

2. Имон ба ваъдаҳои Исо

1. Матто 7:7-11 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед, хоҳед ёфт; дарро бикӯбед ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд".

2. Эфсӯсиён 3:20-21 - «Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар он чи металабем ё фикр мекунем, хеле зиёдтар ба амал оварад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод. тамоми наслҳо то абад то абад. Омин».

Юҳанно 16:24 То ин дам ба исми Ман чизе талаб накардаед: биталабед ва хоҳед гирифт, то ки шодии шумо пурра гардад.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба исми Исо он чизеро, ки ба онҳо лозим аст, аз Худо талаб кунанд, зеро медонанд, ки онҳо онро қабул мекунанд ва аз шодӣ пур мешаванд.

1: Худо ҳамеша омода аст, ки моро бишнавад ва дархостҳои моро иҷро кунад.

2: Вақте ки мо ба номи Исо мепурсем, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки шодии мо пурра мегардад.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2: Яъқуб 4:2-3 - Шумо надоред, зеро шумо аз Худо наметалабед. Вақте ки шумо мепурсед, намегиред, зеро шумо бо ниятҳои нодуруст мепурсед, то он чи ба даст меоред, барои ҳаловати худ сарф кунед.

Юҳанно 16:25 Ин чизҳоро ба шумо бо масалҳо гуфтам; лекин вақт мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо сухан нагӯям, балки Падарро ба шумо ошкоро нишон хоҳам дод.

Исо ваъда дод, ки нақшаи Падарашро ба шогирдонаш бештар ошкор мекунад.

1: Худо моро ба қадри кофӣ дӯст медорад, то нақшаи ҳаёти моро ошкор кунад.

2: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ваъдаҳояшро иҷро мекунад.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.

Юҳанно 16:26 Дар он рӯз шумо ба исми Ман талаб хоҳед кард, ва ба шумо намегӯям, ки барои шумо аз Падар дуо хоҳам кард.

Дар Юҳанно 16:26 Исо ваъда медиҳад, ки шогирдон метавонанд ба исми Ӯ бипурсанд ва ба Ӯ лозим нест, ки барои онҳо ба Падар дуо гӯяд.

1. Исо Шафоъаткунанда аст: Фаҳмидани қудрати исми Исо

2. Такя ба ризқи Худо ба воситаи намоз

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед.

2. Ибриён 7:25 - Пас, Ӯ қодир аст онҳоеро, ки ба воситаи Ӯ назди Худо меоянд, комилан наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад.

Юҳанно 16:27 Зеро ки Худи Падар шуморо дӯст медорад, зеро шумо Маро дӯст доштаед ва имон овардаед, ки Ман аз ҷониби Худо омадаам.

Худо моро дӯст медорад, зеро мо Ӯро дӯст медоштем ва ба Ӯ имон овардаем.

1. Боварӣ ба муҳаббати Худо - Юҳанно 16:27

2. Шод шудан аз муҳаббати Худо - Юҳанно 16:27

1. 1 Юҳанно 4:10 - «Муҳаббат дар ин аст, ки мо Худоро дӯст дошта бошем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад».

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Юҳанно 16:28 Ман аз ҷониби Падар омадаам ва ба ҷаҳон омадаам: боз ҷаҳонро тарк карда, назди Падар меравам.

Ин порча фаҳмиши Исоро нишон медиҳад, ки ӯ аз Падар омада, ба ҷаҳон омадааст ва ӯ ба зудӣ ҷаҳонро тарк карда, ба назди Падар бармегардад.

1. «Шодӣ аз шинохти Исо»

2. «Зиндагӣ бо садоқат ба падар».

1. Филиппиён 2:5–10

2. Ибриён 12:2–3

Юҳанно 16:29 Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Инак, акнун ошкоро сухан мегӯй, вале масал намегӯй».

Шогирдон фаҳмиданд, ки Исо дигар бо масалҳо сухан намегӯяд, балки дар таълимоти худ ростқавл буд.

1. Исо роҳнамои мо ба ҳақиқат аст: Фаҳмидани таълимоти равшани Масеҳ

2. Масалҳои Исо: Фош кардани маънои ниҳон дар масалҳои ӯ

1. Масалҳо 8:6-9 - Гӯш кунед, зеро ман чизҳои оқилона мегӯям; Ман лабҳоямро мекушоям, то сухани дурустро бигӯям. Даҳонам рост мегӯяд, зеро ки лабонам аз бадӣ нафрат дорад. Ҳама суханони даҳони ман рост аст; ҳеҷ яке аз онҳо каҷ ва каҷ нест.

2. Юҳанно 1:1-5 - Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст; бе вай чизе офарида нашудааст. Дар Ӯ ҳаёт буд ва он ҳаёт нури тамоми инсоният буд. Нур дар торикӣ медурахшад, торикӣ онро маглуб накардааст.

Юҳанно 16:30 Акнун мо итминон дорем, ки Ту ҳама чизро медонед, ва эҳтиёҷ надоред, ки касе аз ту бипурсад; ба ин мо боварӣ дорем, ки Ту аз ҷониби Худо омадай.

Шогирдони Исо эътиқоди худро ба он ки Исо аз ҷониби Худо омадааст, бо эътирофи ҳама дониши Ӯ тасдиқ карданд.

1. Дониши ҳамаҷонибаи Исо: имони мо ба Худо тасдиқ шудааст

2. Боварӣ ба Наҷотдиҳандаи мо: Қувваи имон ба Исо

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Румиён 10:9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

Юҳанно 16:31 Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё акнун имон меоваред?

Юҳанно 16:31 порчаи Исоро ҷамъбаст мекунад, ки аз шогирдон мепурсад, ки оё онҳо ҳоло имон доранд.

1. Оё мо ба таълимоти Исо бовар мекунем?

2. Имон доштан дар замонҳои душвор

1. Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

Юҳанно 16:32 Инак, соате меояд, оре, акнун расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар кас ба сӯи худаш, Маро танҳо мегузоред; лекин Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст.

Соати ранҷу азоби Исо фаро расид, вале Ӯ аз ҳузури Падар тасаллӣ меёбад.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ мо метавонем аз он тасаллӣ гирем, ки Худо ҳамеша бо мост.

2: Ҳеҷ гоҳ ҳузури Худоро як чизи муқаррарӣ нагиред; Ӯ ҳамеша дар он ҷо аст, вақте ки мо ба Ӯ бештар ниёз дорем.

1: Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2: Ибриён 13: 5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Юҳанно 16:33 Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон мусибатҳо хоҳед дошт; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.

Сулҳ дар Исои Масеҳ: Дар ҷаҳон мо мусибатҳо хоҳем дошт, аммо Исо ҷаҳонро мағлуб кард ва бо Ӯ мо метавонем сулҳ дошта бошем.

1. Дар Худованд шодӣ кунед - Дар вақти душвориҳо шодӣ пайдо кунед

2. Ғалаба бар ҷаҳон - Гирифтани тасаллӣ дар Ғалабаи Исои Масеҳ

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шаванд; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

Юҳанно 17 дуои Саркоҳинии Исоро сабт мекунад, ки дар он Ӯ барои Худ, шогирдонаш ва ҳамаи имондорон дуо мегӯяд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо пас аз хӯроки охирини шом бо шогирдонаш ба Падар дуо мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки соате расидааст, ки Ӯ ҷалол ёбад, то ки Ӯ Падарро ҷалол диҳад. Ӯ ҳаёти ҷовидониро ҳамчун донистани Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳ, ки Худо фиристодааст, муайян мекунад. Исо эълон мекунад, ки бо анҷом додани коре, ки ба Ӯ дода шудааст, ҳоло аз Падар хоҳиш мекунад, ки Ӯро дар ҳузури ҷалоле, ки пеш аз пайдоиши ҷаҳон буд, ҷалол диҳад (Юҳанно 17:1-5).

Сархати 2: Пас аз ин, Исо махсус барои шогирдонаш дуо мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд, аммо ба Ӯ дода шудаанд ва ба каломи Худо итоат кардаанд. Онҳо медонанд, ки ҳама чиз аз Худост, ки суханони қабулкардаи онҳо медонанд, ки дар ҳақиқат аз ҷониби ҷаҳон фиристода шудааст, на барои ҷаҳон, балки онҳое, ки ба ӯ дода шудаанд, дуо мекунанд, зеро онҳо ҳама чизест, ки ӯ доранд, аз они онҳост ва ҷалоли ӯ дигар дар ҷаҳон зоҳир намешавад Ҳанӯз дар ҷаҳони оянда ҳастанд, аз Падар хоҳиш мекунад, ки онҳоро бо қудрати ном муҳофизат кунад, то онҳо як бошанд, чунон ки Онҳо як буданд, дар тӯли вақт онҳоро муҳофизат мекарданд, ҳеҷ кас гум нашудааст, ба ҷуз як Навиштаҷоте, ки ба ҳалокат расида, ба ҳалокат расидааст (Юҳанно 17:6-12).

Сархати 3-ум: Сипас ӯ дуо гуфтанро давом медиҳад, на аз ҷаҳон берун кунед, балки бадиро нигоҳ дорад, калимаи ҳақиқатро муқаддас созед, ҳамон тавре ки ба ҷаҳон фиристода шудааст, инчунин худро муқаддас мекунад, то дар ҳақиқат муқаддас гардад, дар охир дуоро берун аз доираи наздик паҳн мекунад, шогирдони низ дуо мекунанд, ки имон овардаанд. ба воситаи паёми онҳо ҳама метавонанд як бошанд, чунон ки Падар дар Ӯ Ӯ дар Падар аст, то дар мо низ бошад, то ҷаҳон имон оварад, ки Маро фиристодай, ба онҳо ҷалол дода метавонад, чунон ки мо ҳастем - Ман онҳо, шумо Ман ҳастам - ҳамин тавр онҳо Ваҳдати комил оварда, ба ҷаҳон бигзоред, ки шумо ба ман муҳаббат фиристодед, муҳаббатро дар боби хотимавии дуои саркоҳин гузоред, ки он барои ҳарду пайравони ҳозираи оянда шафоат мекунад (Юҳанно 17:13-26).

Юҳанно 17:1 Ин суханонро Исо гуфт ва чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар! соат расидааст; Писари Худро ҷалол деҳ, то ки Писари Ту низ Туро ҷалол диҳад;

Исо аз Падараш хоҳиш мекунад, ки ӯро ҷалол диҳад, то ки Падари худро ҷалол диҳад.

1. Қувваи дуо дар ҳаёти Исо

2. Муҳимияти ҷалоли Худо дар ҳаёти мо

1. Филиппиён 2:5-11 - Исо худро фурӯтан мекунад ва аз ҷониби Худо баланд мешавад

2. Матто 5:16 - Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо дар осмон ҷалол диҳанд.

Юҳанно 17:2 Чунон ки Ту ба ӯ бар тамоми башар қудрат додай, то ба ҳар кӣ ба Ӯ ато кардай, ҳаёти ҷовидонӣ ато кунад.

Исо барои ҳаёти ҷовидоние, ки Худо ба Ӯ ато кардааст, дуо кард.

1: Мо ба воситаи Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ дорем.

2: Файзи Худо ба воситаи Исо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад.

1: Юҳанно 10: 27-28, "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд; Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам; ва онҳо то абад нобуд нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман кашида нахоҳад гирифт. ».

2: Румиён 6:23, "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст."

Юҳанно 17:3 Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодай, бидонанд.

Ин порча дар бораи аҳамияти донистани Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳ сухан меронад ва дониш ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад.

1. Донистани Худо ва Исо калиди ҳаёти ҷовидонӣ аст

2. Аз он чизе, ки аз ҳама муҳим аст, аз даст надиҳед

1. Матто 22:37-39 «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2. 1 Юҳанно 5:11-12 «Ва ин шаҳодат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ додааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст. Ҳар кӣ Писарро дорад, ҳаёт дорад; ҳар кӣ Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад».

Юҳанно 17:4 Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам: кореро, ки ба ман супурда будӣ, анҷом додам.

Исо кореро, ки Худо ба ӯ дар рӯи замин супурдааст, анҷом дод.

1. Исо: Намунаи комил барои итоаткорӣ

2. Қудрати кори Худо тавассути Исо

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо дастони Худо ҳастем, ки дар Исои Масеҳ офарида шудаем, то корҳои нек кунем, ки Худо онҳоро пешакӣ барои мо омода кардааст.

2. Филиппиён 2:5-8 - Дар муносибатҳои худ бо якдигар фикру ақидаи Исои Масеҳро дошта бошед: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; балки табиати бандаро гирифта, дар симои инсон офарида шуда, худро ҳеҷ чиз нагардонд. Ва чун дар намуди одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба мамот итоат кард, ҳатто марги бар салиб!

Юҳанно 17:5 Ва акнун, эй Падар, Маро бо Худи Худ ҷалол деҳ, ба он ҷалоле ки пеш аз пайдо шудани ҷаҳон назди Ту доштам.

Юҳанно ба Худо дуо мекунад, ки бо ҳамон ҷалоле, ки пеш аз ин ҷаҳон дошт, ҷалол ёбад.

1: Ҳамаамон даъват шудаем, ки дар назари Худо ҷалол ёбем, чунон ки Исо буд.

2: Исо пеш аз пайдо шудани ҷаҳон ҷалол дода шудааст ва вазифаи мо низ барои ҳамин ҷалол кӯшиш кардан аст.

1: Румиён 8:30 - Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват кард, ва онҳоеро, ки даъват кардааст, низ ҷалол дод.

2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Юҳанно 17:6 Ман исми Туро ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман ато кардай, зоҳир кардам; онҳо аз они Ту буданд, ва Ту ба онҳо ба Ман додӣ; ва онҳо ба каломи Ту вафо карданд.

Исо номи Падарро ба онҳое, ки Худо аз ҷаҳон ба ӯ додааст, ошкор кард, ки аз они Худо буданд ва Худо ба Исо ато кардааст. Онхо ба кавли у вафо карданд.

1. Қудрати Исо дар ошкор кардани исми Худо

2. Эътимоди бепоёни Худо ба халқи худ

1. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - На ҷаҳонро дӯст доред ва на он чиро, ки дар ҷаҳон аст. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

Юҳанно 17:7 Акнун онҳо фаҳмиданд, ки ҳар он чи ба ман додай, аз Туст.

Исо эътироф мекунад, ки ҳама чизҳое, ки Худо ба ӯ додааст, аз ҷониби Худост.

1. Қудрати шинохти Худо: Фаҳмидани ҷои мо дар нақшаи Ӯ

2. Дастрасӣ ба ҷаҳони гумшуда: Он чизе ки Худо моро ба кор даъват кардааст

1. Забур 8:3-4 - Вақте ки ман ба осмони Ту назар мекунам, кори ангуштони Ту, моҳ ва ситорагонро, ки Ту муқаррар кардай; 4 Одам чист, ки аз ӯ ёд дорӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ?

2. Эфсӯсиён 1:11-12 - Мо низ дар Ӯ мерос гирифтаем, ки мувофиқи нияти Ӯ, ки ҳама чизро мувофиқи маслиҳати иродаи Ӯ ба амал меоварад, 12 то ки мо, ки аввалин бор ба Масеҳ таваккал карда будем, бояд ба васфи шуҳрати у.

Юҳанно 17:8 Зеро ки суханонеро, ки ба Ман додай, ба онҳо додаам; ва онҳо онҳоро қабул карданд ва донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадаам, ва имон оварданд, ки Ту Маро фиристодай».

Ин порча аҳамияти суханони Исоро, ки Худо ба пайравонаш ато кардааст, таъкид мекунад.

1: Суханони Исо атои пурқудрати Худост, ки моро ба Ӯ наздиктар карда метавонад.

2: Мо бояд суханони Исоро ҷиддӣ қабул кунем ва онҳоро барои мустаҳкам кардани имонамон истифода барем.

1: 2 Тимотиюс 3:16-17 - Ҳама Навиштаҳо аз ҷониби Худо илҳом ёфтаанд ва барои ба мо таълим додани ҳақиқат ва дарк кардани он, ки дар ҳаёти мо чӣ нодуруст аст, муфид аст. Вақте ки мо хато мекунем, моро ислоҳ мекунад ва ба мо таълим медиҳад, ки кори дуруст кунем.

2: Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст.

Юҳанно 17:9 Ман барои онҳо дуо мегӯям: на барои ҷаҳон, балки барои онҳое ки ба Ман ато кардай; зеро ки онҳо аз они туст.

Ин порча муҳаббати Исоро ба пайравонаш ва дуои махсуси ӯро нисбати онҳо нишон медиҳад.

1: Муҳаббати Исо ба пайравонаш - Юҳанно 17:9

2: Қувваи дуо - Юҳанно 17:9

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2:1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

Юҳанно 17:10 Ва ҳама чиз аз они Ман аз они туст, ва аз они Ту аз они Ман аст; ва ман дар онҳо ҷалол ёфтаам.

Исо эълон мекунад, ки пайравонаш дар Ӯ ҷалол медиҳанд ва тамоми дороии Ӯ пайравони Ӯ мебошанд ва баръакс.

1. Тавассути дороии худ Исоро ҷалол додан

2. Исо дар Мо ҷалол ёфт

1. Матто 6:19-21 - Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд намекунад, ва дуздон дар он ҷо надаромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. 1 Тимотиюс 6:17-19 - Ба онҳое, ки дар ин дунё сарватманданд, амр деҳ, ки мағрур нашаванд ва ба сарвате, ки хеле номуайян аст, умед набанданд, балки ба Худое, ки моро бо ҳама чиз ба таври фаровон таъмин мекунад, умед бастаанд. барои лаззати мо. Ононро ба некӣ фармон деҳ, ба корҳои хайр сарватманд бошанд ва саховатманд бошанд ва ба саҳм бигиранд. Ҳамин тариқ, онҳо барои худ ганҷе ҷамъ хоҳанд кард, то ки барои замони оянда таҳкурсии мустаҳкаме гузоранд, то ки ҳаёти ҳақиқиро соҳиб шаванд.

Юҳанно 17:11 Ва алҳол ман дигар дар ҷаҳон нестам, балки онҳо дар ҷаҳон ҳастанд ва ман назди ту меоям. Эй Падари муқаддас, онҳоеро, ки ба Ман додай, ба василаи исми Худ нигоҳ дор, то ки онҳо мисли мо як бошанд.

Хатти нав Исо ба Худо дуо кард, ки шогирдонашро муҳофизат кунад ва онҳо дар ягонагӣ боқӣ монанд, чунон ки ӯ ва Худо як буданд.

1. Қудрати ваҳдат - Чӣ тавр дуои Исо дар бораи ягонагӣ байни имондорон метавонад ба қувва ва қудрати бузург дар калисо оварда расонад.

2. Муҳофизати Худо - Фаҳмидани муҳофизати Худо барои мо ва чӣ гуна мо метавонем ба ризқи Ӯ таваккал кунем.

1. Эфсӯсиён 4:3-6 - Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ

нигоҳ доред.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Юҳанно 17:12 Ҳангоме ки ман дар ҷаҳон бо онҳо будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; он чиро, ки ба Ман додай, нигоҳ доштам, ва ҳеҷ яке аз онҳо гум нашудааст, ҷуз писари ҳалокат; ки навиштаҷот иҷро шавад.

Исо шогирдони худро ба исми Худо нигоҳ дошт, дар ҳоле ки дар ҷаҳон бо онҳо буд, ба истиснои писари ҳалокат, ки Навиштаҳоро иҷро мекард.

1. Ваъдаи муҳофизат: Қудрати Худо барои нигоҳ доштани мо

2. Иҷрои пешгӯй: Чӣ тавр Каломи Худо иҷро мешавад

1. Ибриён 13:5-6 "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Румиён 8:28-39 "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

Юҳанно 17:13 Ва акнун назди ту меоям; ва ин суханонро дар ҷаҳон мегӯям, то ки шодии Ман дар худ комил гардад.

Исо ба пайравонаш дар ҷаҳон сухан меронад, то онҳоро шод гардонад.

1. Шодии Исо: Эҳсоси ҳузури Ӯ дар ҷаҳон

2. Исо: Сарчашмаи шодии ҳақиқӣ

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед. Бигзор нармияти шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Юҳанно 15:11 - Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пур шавад.

Юҳанно 17:14 Ман каломи Туро ба онҳо додаам; ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кардааст, зеро ки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз ҷаҳон нестам.

Ҷаҳон аз онҳое ки аз ҷаҳон нестанд, нафрат мекунад, чунон ки Исо аз ҷаҳон нест.

1. Ҷаҳон метавонад аз мо нафрат кунад, аммо имони мо ба Исо моро муҳофизат мекунад.

2. Мо бояд дар ҷаҳон бошем, аммо на аз он.

1. 1 Юҳанно 4:4–5 - Он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

Юҳанно 17:15 Ман намехоҳам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон бибарӣ, балки онҳоро аз бадӣ нигоҳ дор.

Ин ояти Юҳанно 17:15 дар бораи муҳофизати Худо халқи Худ аз бадӣ сухан меронад.

1. "Ҳимояи Худованд: такя ба нерӯи Худо дар ҷаҳони шарир"

2. "Ваъдаи муҳофизат: Дар замонҳои душвор дар Каломи Худо қувват пайдо кардан"

1. Забур 91: 9-10 - "Зеро ки Худовандро, ки паноҳгоҳи ман аст, Таоло Таоло манзили худ қарор додӣ; Ба ту ҳеҷ бадӣ нахоҳанд расид, ва ҳеҷ бало ба манзили ту наздик нахоҳад шуд".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Юҳанно 17:16 Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз ҷаҳон нестам.

Исо дуо мекунад, ки шогирдонаш бахше аз ҷаҳон набошанд, ҳамон тавре ки ӯ аз ҷаҳон нест.

1. Чӣ тавр дуоҳои Исо метавонанд моро аз васвасаҳои дунё раҳо кунанд

2. Салиби худро бардоштан ва ба ҳаёти муқаддасона пайравӣ кардани Исо

1. Матто 16:24-26 - Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо бояд худро инкор кунанд ва салиби худро бардошта, Ӯро пайравӣ кунанд.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

Юҳанно 17:17 Онҳоро ба воситаи ростии Худ тақдис намо: каломи Ту ростист.

Ин оят аҳамият ва қудрати ҳақиқат ва Каломи Худоро таъкид мекунад.

1: Қудрати Каломи Худо

2: Табиати муқаддаси ҳақиқат

1: Забур 119:160 "Каломи Ту аз ибтидо рост аст, ва ҳар як доварии одилонаи Ту то абад пойдор аст".

2: Масалҳо 12:17 "Касе ки рост гӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро".

Юҳанно 17:18 Чӣ тавре ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодаам.

Исо шогирдони худро ба ҷаҳон мефиристад, то ҳамон рисолатеро, ки ба ӯ фиристода шуда буд, иҷро кунанд.

1. Ҷаҳон интизор аст: Чӣ тавр рисолати Исо метавонад вазифаи моро илҳом бахшад

2. Барои хизмат фиристодашуда: Қувваи Даъвати Исо ба амал

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Юҳанно 17:19 Ва ба хотири онҳо Худро тақдис мекунам, то ки онҳо низ ба воситаи ростӣ тақдис шаванд.

Исо худро тақдис мекунад, то дигарон низ ба воситаи ростӣ тақдис шаванд.

1. «Муқаддасшавӣ ба воситаи ҳақиқат»

2. «Қувваи фидокорӣ»

1. Эфсӯсиён 5:26-27, то ки вайро тақдис гардонад, ва вайро бо шустани об бо калом пок кунад.

2. 1 Петрус 3:15, аммо дар дилҳои шумо Масеҳи Худовандро ҳамчун муқаддас эҳтиром кунед ва ҳамеша омода бошед, ки ба касе, ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, муҳофизат кунад.

Юҳанно 17:20 Ман на танҳо барои онҳо дуо мекунам, балки барои онҳое ки ба воситаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард;

Дар ин порча сухан меравад, ки Исо ба воситаи шаҳодати шогирдон барои касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, дуо мекунад.

1: Қувваи шаҳодат - Исо барои онҳое дуо кард, ки ба воситаи шаҳодати шогирдон ба Ӯ имон оваранд.

2: Ба ваъдаҳои Худо имон оваред - Исо барои имондороне, ки ба воситаи суханони шогирдонаш назди ӯ меоянд, дуо гуфта, садоқатмандии Худоро ба ваъдаҳояш нишон медод.

1: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2: Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Юҳанно 17:21 То ҳама як бошанд; чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то ки онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодай.

Ин порча дар бораи ягонагӣ ва чӣ гуна он ба ҷаҳон имкон медиҳад, ки ба Исо имон оварад.

1. Қувваи ягонагӣ: Чӣ тавр ягонагии мо метавонад ба ҷаҳон муҳаббати Худоро нишон диҳад

2. Қуввае, ки дар якҷоягӣ пайдо мешавад: Чӣ гуна мо метавонем имони худро тавассути ҷомеаи худ нишон диҳем

1. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2. Эфсӯсиён 4:3-6 - Саъю кӯшиш ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ дорад.

Юҳанно 17:22 Ва ҷалолеро, ки ба Ман додай, ба онҳо бахшидам; то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем;

Исо ба Худо дуо гуфт, ки пайравонаш мисли ӯ ва Худо муттаҳид бошанд.

1. Аҳамияти ягонагӣ дар Масеҳ

2. Қувваи дуои Исо

1. Эфсӯсиён 4:3 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2. Румиён 15:5-6 - Акнун Худои пурсабр ва тасаллӣ ба шумо ато кунад, ки ба ҳасби Исои Масеҳ ба якдигар монанд бошед: то ки шумо бо як ақл ва як даҳон Худоро, яъне Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед.

Юҳанно 17:23 Ман дар онҳо ва ту дар Ман, то ки онҳо дар як комил шаванд; ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодаӣ ва онҳоро дӯст доштаӣ, чунон ки Маро дӯст доштаӣ.

Муҳаббати Худо ба мо комил ва комил аст ва Ӯ мехоҳад, ки моро дар ягонагии комил муттаҳид созад.

1. Муҳаббат муттаҳид мекунад: омӯхтани муҳаббати комили Худо ба халқаш.

2. Ваҳдати комил: Эҳсоси муҳаббати Худо тавассути муносибат.

1. 1 Юҳанно 4:7–12

2. Ғалотиён 3:26–28

Юҳанно 17:24 Эй Падар! то ки ҷалоли Маро, ки ба Ман ато кардаӣ, бубинанд, зеро ки Ту маро пеш аз офариниши ҷаҳон дӯст медоштӣ.

Исо ба Падар дуо мекунад, ки онҳое ки ба ӯ дода шудаанд, дар осмон бо Ӯ бошанд, то онҳо шоҳиди ҷалоле, ки Падар ба ӯ додааст, бубинанд.

1. Муҳаббати Худо дар тӯли вақт пойдор аст

2. Арзиши мансубият ба Малакути Осмон

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;)

Юҳанно 17:25 Эй Падари одил, ҷаҳон Туро нашинохт; лекин Ман Туро мешинохтам, ва онҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

Ин порча дар бораи дониши наздики Исо дар бораи Падараш ва фаҳмиши пайравонаш дар бораи рисолати ӯ сухан меронад.

1. Муҳаббати бепоёни Падар

2. Шинохтани Падар ба воситаи Исо

1. Филиппиён 3:8-11 - Донистани Масеҳ ва қудрати эҳёи ӯ, шарикии ранҷу азобҳои ӯ ва мувофиқат ба марги ӯ

2. 1 Юҳанно 4:7-12 - Муҳаббати Худо дар мо комил мешавад ва ба исми Писари Ӯ Исои Масеҳ имон дорад

Юҳанно 17:26 Ва Ман исми Туро ба онҳо эълон кардам ва хоҳам гуфт, то он муҳаббате ки Ту Маро дӯст доштай, дар онҳо бошад, ва Ман дар онҳо.

Муҳаббати Худо бояд дар байни мӯъминон тақсим карда шавад, то онҳоро ба Ӯ наздик кунад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Худоро бо дигарон мубодила кардан мумкин аст

2. Дар муҳаббати Ӯ устувор мондан: эҳсоси пуррагии муҳаббати Худо

1. 1 Юҳанно 4:7–21

2. Румиён 5:1–11

Юҳанно 18 ҳабси Исоро дар боғи Ҷатсамонӣ, муҳокимаи Ӯ дар назди саркоҳин ва Пилотус ва инкори Петрус нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо ва шогирдонаш аз водии Қидрӯн ба боғе мегузаранд, ки Яҳудо медонист, ки онҳо дар он ҷо хоҳанд буд, зеро Исо зуд-зуд дар он ҷо бо шогирдонаш вомехӯрад. Яҳудо бо сарварии як гурӯҳи сарбозон ва баъзе аз амалдорони саркоҳинон фарисиён бо машъалҳои чароғҳо силоҳ гирифта, ба боғ омад. Вақте ки онҳо расиданд, Исо ҳама воқеаро донист, ки берун рафт, аз онҳо пурсид, ки киро меҷӯянд, ҷавоб дод: «Исои Носирӣ». Вақте ки Ӯ ҷавоб дод:

«Ман он ҳастам», онҳо ба замин афтоданд ва боз пурсиданд, ки кӣ дар ҷустуҷӯст, ҳамон ҷавобро дод ва илова кард: «Агар Маро ҷустуҷӯ мекунед, ин одамонро бигзоред» ва суханони худро иҷро карда, ҳеҷ кас гум нашудааст (Юҳанно 18:1-9).).

Сархати 2: Пас аз ин, Шимъӯни Петрус шамшери худро аз ғуломи саркоҳин кашид, гӯши росташро бурид, вале Исо ба ӯ амр фармуд, ки шамшерро кашад ва гуфт: "Оё косаеро, ки Падар ба Ман додааст, нахӯрам?" Пас аз он сарбозон ҳабс шуданд Исо ӯро аввалин падарарӯс Қаёфои саркоҳин Ҳаноро бурданд, ки ҳамон сол ба пешвоёни яҳудӣ маслиҳат дода буд, ки як одам бимирад, дар ҳоле ки Ҳанно дар бораи таълим додани шогирдонаш пурсуҷӯ мекард, ҷавоб дод ошкоро ҷаҳониён ҳамеша ибодатхонаҳоро таълим медоданд, ки яҳудиён дар он ҷо ҷамъ меоянд, чизе намегуфтанд. махфӣ чаро аз шунавандагон пурсед, ки ба онҳо чӣ гуфтам, бидонед, ки ман чӣ гуфтам ва як мансабдор ӯро торсакӣ зад ва пурсид, ки оё ин тавр саркоҳин ҷавоб медиҳад, аммо Исо ҷавоб дод, ки агар сухани нодуруст гӯяд, нодуруст шаҳодат медиҳад, аммо дуруст аст, ки чаро маро мезанед? Он гоҳ Ҳанон ба ӯ саркоҳин Қаёфоро баста фиристод (Юҳанно 18:10-24).

Сархати 3: Дар ҳамин ҳол, вақте ки ин ҳодиса рӯй дод, Петрус дар берун дар ҳавлӣ мунтазир буд, ки канизе ӯро шогирди Исо шинохт. Бо вуҷуди ин, Петрус инро рад кард ва гуфт, ки ин тавр нест. Ин рад ду маротиба, ҳатто пас аз шинохти хеши Малхус, ки Петрус гӯшашро пас аз бонг задани хурӯси сеюм бурида буд, ду маротиба такрор шуд, ҳамон тавре ки пешгӯй шуда буд, яҳудиён Исоро аз қароргоҳи волии Қаёфо оварданд Пилотус субҳи барвақт ба штаб надаромад, аз наҷосати тантанавӣ худдорӣ карда, иди Фисҳро бихӯрад. Ҳамин тавр, Пилотус берун омада, дар бораи айбдор кардани шахсе, ки сазовори марг аст, пурсид, вақте ки Пилотус пешниҳод кард, ки маҳбусро озод кунад, Фисҳ Бараббосро интихоб кард, на ба охир расонидани боб (Юҳанно 18:25-40).

Юҳанно 18:1 Вақте ки Исо ин суханонро гуфт, бо шогирдонаш ба соҳили дарёи Қидрон баромад, ки дар он ҷо боғе буд, ки Ӯ ва шогирдонаш ба он даромад.

Исо ва шогирдонаш ба боғе, ки дар он тарафи дарёи Сидрон буд, рафтанд.

1: Муҳимияти роҳ рафтан бо Исо, пайравӣ аз қадамҳои ӯ ва қудрати шарикӣ.

2: Фурӯтании Исо ва чӣ тавр он барои мо намуна шуда метавонад.

1: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2: Филиппиён 2: 5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Юҳанно 18:2 Ва Яҳудо, ки ба Ӯ хиёнат кард, ин ҷойро медонист, зеро ки Исо борҳо ҳамроҳи шогирдонаш ба он ҷо мерафт.

Яҳудо бо ҷои таоми шоми охирини Исо шинос буд, зеро Исо борҳо ҳамроҳи шогирдонаш дар он ҷо буд.

1. Муҳим аст, ки ба ҳамон ҷойҳо ва одатҳое, ки моро ба Худо наздик мекунанд, содиқ мондан.

2. Хиёнати Яҳудо ба Исо тавассути шиносоӣ бо одатҳои Исо имконпазир шуд.

1. Юҳанно 18:2

2. Матто 26:47–50; Яҳудо Исоро бо бӯса таслим кард, баъд аз он ки ӯро ба посбонон шиносанд.

Юҳанно 18:3 Он гоҳ Яҳудо як гурӯҳи одамон ва нозиронро аз саркоҳинон ва фарисиён қабул карда, бо чароғҳо, машъалҳо ва силоҳҳо ба он ҷо омад.

Яҳудо, ки аз ҷониби саркоҳинон ва фарисиён фиристода шуда буд, бо як гурӯҳи одамон, машъалҳо ва силоҳҳо барои дастгир кардани Исо омад.

1. Мо бояд сарфи назар аз озмоишҳо ва душвориҳо ба даъвати худ содиқ бошем - Юҳанно 18:3

2. Исо намунаи олии қувват ва далерии мо ҳангоми дучор шудан бо таъқибот аст - Юҳанно 18:3

1. Юҳанно 16:33 - ? □ инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар дунё шумо мусибат хоҳед дошт. Аммо дил гиред; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.??

2. Румиён 8:31 - ? □ Пас, оё мо ба ин чизҳо бигӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад,

ки метавонад бар зидди мо бошад???

Юҳанно 18:4 Исо, чун медонист, ки ҳар он чиро, ки ба ӯ хоҳад омад, берун омада, ба онҳо гуфт: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?

Исо далерона ба ҳабс дучор шуд ва аз мардум пурсид: «Киро меҷӯед?»

1. Исо дар муқобили душвориҳо далерии бузург нишон дод.

2. Мо аз мисоли Исо дар бораи далерӣ ва эътимод ба Худо омӯхта метавонем.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ки ? □ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва шуморо тарк намекунад.?? Пас, мо бо итминон гуфта метавонем: □ Парвардигори ман ёвари ман аст, наметарсам, одам бо ман чӣ кор карда метавонад ???

Юҳанно 18:5 Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Исои Носирӣ». Исо ба онҳо гуфт: «Ӯ Ман ҳастам». Ва Яҳудо низ, ки ба Ӯ хиёнат кард, бо онҳо истода буд.

Ин порча аз Юҳанно 18:5 нишон медиҳад, ки ин Исои Носирӣ буд, ки ҳукуматдорон ӯро барои дастгир кардан омада буданд ва Яҳудо низ бо онҳо буд.

1: Исо ягона шахсест, ки мо метавонем ба наҷот такя кунем ва Яҳудо ёдраскунандаи хиёнатҳои шахсии мо буд.

2: Исо сарфи назар аз хиёнати одамони наздиктарин ба рисолати худ содиқ монд.

1: Ишаъё 53: 5-6 "Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем. Мо ҳама мисли гӯсфандон рафтаем. гумроҳ шуда, ҳар яки мо ба роҳи худ рафт, ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст».

2: Матто 26:47-50 "Вақте ки ӯ сухан мегуфт, Яҳудо, ки яке аз Дувоздаҳ буд, омад; бо ӯ мардуми зиёде бо шамшеру таёқҳо мусаллаҳ буданд, ки аз ҷониби саркоҳинон

ва пирони қавм фиристода шуда буданд. хиёнаткор бо онҳо ишора карда буд: касеро, ки ман мебӯсам, он мард аст; ӯро дастгир кунед . ??Дарҳол ба назди Исо рафта, Яҳудо гуфт: эй устод !? Барои чӣ омадай, дӯстам.??Он гоҳ он одамон пеш рафта, Исоро дастгир карданд ва дастгир карданд».

Юҳанно 18:6 Ҳамин ки Ӯ ба онҳо гуфт: "Ман ҳамонам", онҳо ақиб рафта, ба замин афтоданд.

Исо худро ба гурӯҳи одамоне, ки Ӯро гирифтанӣ буданд, изҳор намуд ва онҳо чунон тарсиданд, ки ба замин афтоданд.

1. Қудрат ва қудрати Исо берун аз фаҳмиши мост ва бояд моро водор созад, ки аз Ӯ битарсанд.

2. Муносибати мо ба Исо бояд эҳтиром ва итоаткорӣ бошад.

1. Ишаъё 6:1-5 - диди Ишаъё дар бораи ҷалол ва қудрати Худованд.

2. Ваҳй 1:17-18 - Исои ҷалол ва посухи Яҳёи расул.

Юҳанно 18:7 Боз аз онҳо пурсид: «Киро ҷустуҷӯ мекунед? Ва гуфтанд: «Исои Носирӣ».

Сарбозони румӣ аз шогирдон пурсиданд, ки киро меҷӯянд ва шогирдон ҷавоб доданд, ки Исои Носириро меҷӯянд.

1. "Нақшаи Худо барои мо: эътимод ба Исо"

2. "Қувваи имон: Исои Носирӣ"

1. Филиппиён 2:5–11

2. Матто 11:28–30

Юҳанно 18:8 Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба шумо гуфтам, ки Ӯ ҳастам;

Исо қувват ва муҳаббати худро бо муҳофизати шогирдонаш нишон медиҳад.

1: Исо қудрати муҳаббати ҳақиқиро нишон медиҳад, вақте ки мо омодаем барои дигарон қурбонӣ кунем.

2: Исо қувваи хислати худро тавассути муҳофизат кардани онҳое, ки ба ӯ наздиканд, ошкор мекунад.

1: Марк 12:30-31 - "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту, ва бо тамоми ҳуши ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор: ин ҳукми якум аст. Ва дуюм. монанди ин аст: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор: ҳукми дигаре аз ин бузургтар нест".

2: Румиён 12:10 - "Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар якдигарро бартарӣ диҳед."

Юҳанно 18:9 То ба амал ояд сухане, ки Ӯ гуфта буд: "Аз он чи ба Ман додай, ҳеҷ касро гум накардаам".

Исо мегӯяд, ки ҳеҷ яке аз пайравонаш, ки Худо ба ӯ додааст, гум нашудааст.

1. Қувваи муҳофизати Худо дар ҳаёти мо

2. Нигоҳ доштани имон дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:38-39 ??? □ ё ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ.??

2. Забур 91:14-16 ??? □ азбаски ӯ маро дар муҳаббат нигоҳ медорад, ман ӯро раҳо мекунам; Ман ӯро муҳофизат мекунам, зеро ӯ номи маро медонад. Вақте ки ӯ маро даъват мекунад, ман ба ӯ ҷавоб медиҳам; Дар мусибат бо ӯ хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва ӯро эҳтиром хоҳам кард. Бо умри дароз ман ӯро қонеъ мекунам ва наҷоти худро ба ӯ нишон медиҳам.??

Юҳанно 18:10 Он гоҳ Шимъӯни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин зад ва гӯши рости ӯро бурид. Номи ғулом Малхус буд.

Шимъӯни Петрус шамшерро кашида, гӯши рости ғуломи саркоҳинро бурид. Номи ғулом Малхус буд.

1. Исо ба мо таълим медиҳад, ки зӯроварӣ ҳалли масъала нест.

2. Худо моро даъват мекунад, ки ниёзҳои худро канор гузорем ва ниёзҳои дигаронро дар ҷои аввал гузорем.

1. Матто 5:38-39 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". «Лекин ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накун; лекин агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон».

2. Румиён 12:17-19 "Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқом нагиред. Худатон, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд"».

Юҳанно 18:11 Исо ба Петрус гуфт: «Шамшери худро дар ғилоф кун; оё он косаро, ки Падари Ман ба Ман додааст, нахӯрам?

Ин порча таъкид мекунад, ки омодагии Исо барои иҷро кардани нақшаи Падар барои ӯ, сарфи назар аз марги эҳтимолӣ.

1: Исо ҳатто дар назди марг далерӣ ва итоаткорӣ ба иродаи Худо нишон дод.

2: Исо ба нақшаи Худо бештар аз инстинктҳои худаш эътимод дошт.

1: Matthew 26:39 - Ва каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман, агар мумкин бошад, ин коса аз Ман гузарад; лекин на ончунон ки Ман мехоҳам, балки чунон ки Ту пажмурда.

2: Филиппиён 2:8 - Ва чун одамизод пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

Юҳанно 18:12: Он гоҳ даста, мириҳазор ва нозирони яҳудиён Исоро гирифта, бастанд.

Исоро сарварони яҳудӣ боздошт ва баста буданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиш аз вокуниши Исо ба ҳабси ӯ

2. Нақши ҳокимият: кай бояд итоат кунем ва кай муқобилат кунем?

1. Матто 26:47-56 Ҳабси Исо ва инкори Петрус

2. Филиппиён 2:5–11 Итоати хоксоронаи Исо ба иродаи Худо

Юҳанно 18:13 Ва аввал ӯро назди Ҳанон бурд; зеро ки вай падарарузи Қаёфо буд, ки ҳамон сол саркоҳин буд.

Исоро ба назди Ҳонон, падарарӯси Қаёфо бурданд, ки он сол саркоҳин буд.

1. Исо: Намунаи фурӯтанӣ ва итоаткорӣ

2. Қувваи имон дар назди ҳокимият

1. Филиппиён 2:8 - "Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, Худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

Юҳанно 18:14 Қаёфо ба яҳудиён маслиҳат медод, ки барои мардум бояд як кас бимирад.

Қаёфо ба яҳудиён маслиҳат дод, ки барои мардум бояд як кас бимирад.

1: Исо бо омодагӣ ҷони Худро фидо кард, то мо аз гуноҳҳои мо наҷот ёбем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба манфиати дигарон қурбонӣ кунем, чунон ки Исо барои мо кард.

1: Филиппиён 2: 5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист,

балки худро беобрӯ накард, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

2: Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Юҳанно 18:15 Ва Шимъӯни Петрус ва як шогирди дигар аз ақиби Исо рафтанд; он шогирдро саркоҳин мешинохт ва ҳамроҳи Исо ба қасри саркоҳин даромад.

Юҳанно 18 гузориш дар бораи ҳабс ва пурсиши Исо аз ҷониби саркоҳин аст. Петрус ва шогирди дигар аз паси Исо ба қасри саркоҳин рафтанд.

1. Пайравӣ кардан ба Исо ҳатто дар шароити душвор.

2. Далерии Петрус барои пайравӣ ба Исо ҳатто ҳангоми дучор шудан ба хатар.

1. Матто 10:28 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед."

2. Ибриён 13:5-6 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст, ки ? ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва шуморо тарк намекунад.?? Пас, мо бо итминон гуфта метавонем: Парвардигори ман ёвари ман аст, наметарсам, одам бо ман чӣ кор карда метавонад ???

Юҳанно 18:16 Аммо Петрус дар берун, дар назди дар меистод. Он гоҳ он шогирди дигаре, ки ба саркоҳин шинос буд, берун рафта, ба посбони дар сухан ронда, Петрусро даровард.

Вафодорӣ ва далерии Петрус дар муқобили душвориҳо.

1: Мо аз намунаи Петрус дар бораи садоқат ва далерӣ дар муқобили душвориҳо омӯхта метавонем.

2: Мо метавонем тасаллӣ ёбем, ки медонем, ки Худо бо мо хоҳад буд, ҳатто дар лаҳзаҳои душвор, чунон ки бо Петрус буд.

Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ битарсам?

Юҳанно 18:17 Он духтар, ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту ҳам аз шогирдони Ӯ нестӣ? Ӯ гуфт, ки ман нестам.

Духтаре аз Петрус пурсид, ки оё ӯ шогирди Исо аст ва ӯ инро рад кард.

1. Муҳимияти устувор мондан дар имон ҳатто ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор.

2. Қувваи эътироф дар рафтори мо бо Масеҳ.

1. Матто 10:32-33 - "Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари Худро, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар назди Падари Худ дар осмониамро инкор хоҳам кард".

2. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. шумо имон меоваред ва сафед мекунед, ва маҳз бо даҳони худ имони худро эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

Юҳанно 18:18 Дар он ҷо ғуломон ва афсарон, ки оташи ангишт афрӯхта буданд, истода буданд; зеро ки ҳаво сард буд, ва онҳо гарм мешуданд, ва Петрус бо онҳо истода, худро гарм мекард.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Петрус ва хизматгорону афсарони Саркоҳин дар атрофи оташи ангишт истода, дар шаби сард гарм мешуданд.

1. Чӣ тавр рафтори мо гармии муҳаббати Исоро инъикос карда метавонад.

2. Муҳимияти ғамхорӣ дар бораи ниёзҳои ҷисмонии мо.

1. Матто 25: 35-36 - "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшокӣ додед, ман бегона будам ва маро даъват кардед"

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: « Эй осоиштагӣ, гарм бошед ва сер шавед, вале дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе накунад, ин чӣ фоида дорад? »

Юҳанно 18:19 Он гоҳ саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимоти ӯ пурсид.

Саркоҳин Исоро дар бораи шогирдон ва таълимоти худ пурсид.

1. Намунаи итоаткории Исо ба ҳокимият

2. Таълимоти Исо ва чӣ гуна онҳо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

1. Матто 22:16 - «Ва шогирдони худро бо ҳиродиён назди Ӯ фиристода, гуфтанд: «Устод! на одами одам».

2. Филиппиён 2:1-11 - «Пас, агар дар Масеҳ тасаллӣ бошад, агар тасаллӣ аз муҳаббат, агар ягон шарикии Рӯҳ, агар дарун ва марҳамат бошад, шодии маро ба амал оваред, то ки шумо ҳамфикр бошед, якдил будан, якдил будан, якдил будан. Бигзор ҳеҷ коре бо ҷанҷол ё фахрфурӯшӣ сурат нагирад, балки бо фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист. Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ карда, ба сурати Худро ба худ гирифт. ғулом буд ва ба сурати одамон офарида шудааст: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

Юҳанно 18:20 Исо ба вай ҷавоб дод: «Ман ба ҷаҳон ошкоро гуфтам; Ман ҳамеша дар куништ ва дар маъбад, ки яҳудиён ҳамеша ба он ҷо мераванд, таълим медодам; ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам.

Исо дар бораи таълимоти худ дар куништ ва маъбад ошкоро ва ошкоро сухан мегуфт, аммо дар пинҳонӣ чизе намегуфт.

1. Қудрати ошкоро: Намунаи Исо

2. Таъсири таълимоти Исо: Чӣ тавр мо метавонем суханони Ӯро дар ҳаёти худ татбиқ кунем

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Матто 5:13-14 - Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак маззаи худро гум карда бошад, бо кадом роҳ намакин мешавад? аз ин пас фоидае нест, балки бадар ронда шудан ва зери пои одамон мондан.

Юҳанно 18:21 Чаро аз ман мепурсӣ? Аз онҳое ки маро шуниданд, бипурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам; инак, онҳо медонанд, ки чӣ гуфтаам.

Исо ба ҳукуматдорон дар бораи шахсияташ савол медиҳад ва онҳоро ба онҳое, ки сухани ӯро шуниданд, равона мекунад.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки мо ба ҳокимият чӣ гуна муносибат мекунем ва ҳамеша роҳнамоии Худоро истифода мебарем.

2: Мо бояд омода бошем, ки Каломи Худо барои мо сухан гӯяд ва ба тарси одамон дода нашавем.

1: Эфсӯсиён 6:5-7 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарсу ларз, дар якдилагии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун бандагони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз самими қалб ба ҷо меоранд, бо иродаи нек хизмат мекунанд, чунон ки ба Худованд, на ба одамон, на ба одамон».

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Юҳанно 18:22 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, яке аз мулозимон, ки дар он ҷо истода буд, бо кафи дасташ ба Исо зада, гуфт: «Оё ту ба саркоҳин чунин ҷавоб медиҳӣ?

Саркор Исоро барои ҷавоб додан ба саркоҳин чунон зад, ки ба ӯ маъқул набуд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ба зӯроварӣ муроҷиат кунем, ҳатто вақте ки ба хашм омадаанд, балки ба ҷои он ҳамеша сӯҳбатҳои душворро бо меҳрубонӣ, фурӯтанӣ ва меҳрубонӣ ҳал кунем.

2: Исо ба мо намунае нишон дод, ки чӣ тавр бо сӯҳбатҳои душвор, ҳатто вақте ки мо хато мекунем, бо файз ва фурӯтанӣ ҷавоб гӯем.

1: Эфсӯсиён 4:29 - "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хидмат кунад".

2: Матто 5:38-42 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон; лекин Ман ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед; балки ҳар кӣ ба ту бизанад. рухсораи рости худро ба сӯи Ӯ кун, то ки фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, бошед... Душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва дар ҳаққи шумо дуо гӯед. Онҳое, ки аз шумо истифода мебаранд ва шуморо таъқиб мекунанд».

Юҳанно 18:23 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар Ман бад гуфта бошам, ба бадӣ шаҳодат деҳ; лекин агар хуб бошад, чаро Маро мезанӣ?

Ин порча вокуниши осоиштаи Исоро ба зӯроварӣ, сарфи назар аз айбдоркунии нодуруст нишон медиҳад.

1: Дар замони беадолатӣ, мо бояд осоишта бошем ва ба Худо таваккал кунем, ки моро муҳофизат кунад.

2: Ба хушунат даст назанед, гарчанде ки ин роҳи осонтар ба назар мерасад, балки ба қудрати Худо такя кунед.

1: Матто 5:38-39 "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". «Лекин ба шумо мегӯям: ба бадкирдор муқобилат накун; лекин агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, дигарашро низ ба ӯ бигардон».

2: Яъқуб 1:19-20 "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Юҳанно 18:24 Ҳанон ӯро баста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

Ҳанон Исоро назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

1. Чӣ тавр қудрати ҳокимият дар ҳолатҳои ногувор истифода мешавад

2. Сабти Исо дар баробари душвориҳо

1. Аъмол 4:23-28 - Петрус ва Юҳанно дар назди Шӯрои шӯро

2. Марқӯс 15:1-5 - Исо дар назди Пилотус

Юҳанно 18:25 Ва Шимъӯни Петрус истода, худро гарм кард. Ба Ӯ гуфтанд: «Оё ту низ яке аз шогирдони Ӯ нестӣ? Ӯ инро инкор карда, гуфт: «Не».

Шимъӯни Петрус ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо одамон яке аз шогирдони Исо буданашро рад кард.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Петрус дар муқобили таъқибот устувор монд

2. Вақте ки озмуда мешавад, оё шумо Исоро инкор мекунед?

1. Матто 26:69-75 (Петрус се маротиба шиносоии Исоро рад мекунад)

2. Луқо 22:31-34 (Исо ба Петрус мегӯяд, ки Ӯро инкор мекунад)

Юҳанно 18:26 Яке аз хизматгорони саркоҳин, ки хеши ӯ буд, ки Петрус гӯшашро бурид, гуфт: «Оё туро дар боғ бо ӯ надидаам?

Як ғуломи саркоҳин, ки тасодуфан бо ӯ хешованд буд, Петрусро дар боғ бо Исо дид.

1. Қувваи Шоҳид: Баррасии нақши Петрус дар Юҳанно 18:26

2. Омӯзиш аз хатоҳои Петрус: Омӯзиши Юҳанно 18:26

1. Луқо 22:54-62 Ҳабси Исо дар боғи Ҷатсамонӣ

2. Матто 26:57-68 ?Зоҳири Исо дар назди Қаёфо ва Шӯро

Юҳанно 18:27 Петрус боз инкор кард ва дарҳол хурӯс бонг зад.

Сарварони яҳудӣ Исоро бардурӯғ айбдор карда, ба назди Пилотус оварданд. Петрус, ки яке аз шогирдони Исо буд, аз ақиби Ӯ рафт ва кӯшиш кард, ки Ӯро муҳофизат кунад, аммо пеш аз бонг задани хурӯс се маротиба Ӯро инкор кард.

1: Мо бояд ҳамеша ба Масеҳ содиқ бошем, сарфи назар аз тарс ва заъфҳои худ.

2: Вафодории мо ба Масеҳ озмуда мешавад, аммо мо бояд устувор бошем.

1:1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2: Матто 26:33-35 - Петрус ба ӯ ҷавоб дод, ? □ агарчи ҳама ба хотири ту афтода бошанд ҳам, ман ҳеҷ гоҳ дур намешавам.??Исо ба вай гуфт: ? □ ба ту мегӯям, ки худи ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор хоҳӣ кард». Петрус ба ӯ гуфт: «? □ ва агар бо ту мурданам лозим бошад, туро инкор намекунам!??Ва ҳамаи шогирдон ҳамин тавр гуфтанд.

Юҳанно 18:28 Он гоҳ Исоро аз назди Қаёфо ба толори доварӣ бурданд; ва субҳ буд; ва худашон ба толори доварӣ нарафтанд, то ки нақис нашаванд; балки барои он ки фисҳро бихӯранд.

Исоро субҳи барвақт аз Қаёфо ба толори доварӣ оварданд ва яҳудиён ба толор надаромаданд, то ки онҳо барои хӯрдани иди Фисҳ аз рӯи расму оин пок бошанд.

1. Қурбонии Исо: Омӯзиши Юҳанно 18:28

2. Подшоҳии Худо: Аҳамияти тозагии маросим

1. Хуруҷ 12:15-20 - Дастурҳо барои ҷашн гирифтани иди Фисҳ

2. Ибодат 11: 44-45 - Қонунҳо дар бораи тозагии маросим

Юҳанно 18:29 Пилотус назди онҳо берун омада, гуфт: «Шумо ба ин Одам чӣ айб доред?

Пилотус айбдоркунандагони Исоро мепурсад.

1. Исо сазовори саҷда кардани мост - Юҳанно 18:29

2. Саволҳои арзанда - Юҳанно 18:29

1. 1 Петрус 2:22 - «Ӯ гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст».

2. Забур 34:15 - «Чашмони Худованд бар одилон аст ва гӯшҳои Ӯ ба фарьёди онҳо диққат медиҳанд».

Юҳанно 18:30 Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Агар ӯ ҷиноятkор намебуд, мо ӯро ба ту намесупурдем».

Ин порча дар бораи сарварони яҳудӣ сухан меронад, ки Исоро ҳамчун Масеҳ қабул намекунанд, зеро онҳо боварӣ доштанд, ки ӯ ҷиноятkор аст.

1. Имони ҳақиқӣ аз мо талаб мекунад, ки новобаста аз шубҳаҳо ва тасаввуроти пешакии худамон Исоро қабул кунем.

2. Мо аз пешвоёни яҳудӣ омӯхта метавонем, ки пеш аз он ки касеро фаҳмем, ки онҳо дар ҳақиқат кист, доварӣ накунанд.

1. Луқо 6:37-40 - ? о доварӣ накунед, ва шумо ҳукм карда нахоҳед шуд. Маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед ва омурзиш хоҳед шуд. бидеҳ, ва он ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо низ чен карда мешавад.??

2. Румиён 12:1-2 - ? Пас, аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, ба ҳузури Худо илтимос мекунам? марҳамат, то ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед? ибодати ҳақиқии шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ ту метавонӣ имтиҳон хоҳӣ кард ва аз он чӣ Худоро розӣ кунӣ? ирода аст? иродаи нек, писандида ва комил аст.??

Юҳанно 18:31 Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ӯро бигиред ва мувофиқи шариати худ бар Ӯ доварӣ кунед». Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо ҷоиз нест, ки касеро ба қатл

расонем;

Ин порча қонуни яҳудиёнро таъкид мекунад, ки ба онҳо иҷозат намедиҳад, ки ягон одамро ба қатл расонанд.

1: Қудрати бахшидан - Мо бояд бахшиданро ёд гирем ва ҳатто дар муқобили онҳое, ки ба мо ситам кардаанд, раҳм кардан омода бошем.

2: Зарурати шафқат - Мо бояд эътироф кунем, ки раҳм на танҳо як амали муҳаббат, балки ҷузъи зарурии адолат аст.

1: Матто 5:7 - ? □ меҳрубонон камтаранд, зеро ки онҳо раҳм хоҳанд кард?

2: Эфсӯсиён 4:32 ??? □ ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Юҳанно 18:32 То сухани Исо ба амал ояд, ки гуфта буд, ки вай дар бораи чӣ гуна марг бояд бимирад.

Исо марги Худро пешгӯӣ карда буд ва ин пешгӯӣ ҳангоми маслуб шудани Ӯ иҷро шуд.

1. Қувваи пешгӯиҳо: Чӣ тавр Исо пешгӯии худро иҷро кард

2. Маънои марги Исо: чӣ гуна ба салиб кашидани ӯ пешгӯии худи ӯро иҷро кард

1. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем. Ҳамаи мо гӯсфандони дӯстдоштаамон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Матто 26:39 - Ва ӯ каме дуртар рафта, рӯй ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! пажмурда.

Юҳанно 18:33 Пилотус боз ба толори доварӣ даромад ва Исоро ҷеғ зада, гуфт: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?

Пилотус аз Исо мепурсад, ки оё Ӯ Подшоҳи Яҳудиён аст?

1: Исо, Подшоҳи мо, сарчашмаи ниҳоии ҳақиқат ва адолати мост.

2: Ба намунаи фурӯтании Исо пайравӣ намуда, ба Худо таваккал кунед, ки адолатро барқарор мекунад.

1: Юҳанно 8:32 - ? □ ва шумо ҳақиқатро хоҳед донист ва ростӣ шуморо озод мекунад.??

2: Ишаъё 9:6-7 - ? □ ё ба мо кӯдак таваллуд мешавад, ба мо писар дода мешавад; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумати ӯ ва сулҳ интиҳо нахоҳад буд.??

Юҳанно 18:34 Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Оё ту инро аз худат мегӯӣ ё дигарон инро ба ту дар бораи Ман гуфтаанд?

Исо қудрати Пилотусро зери шубҳа гузошта, даъвои ӯро зери шубҳа мегузорад.

1: Мо бояд қудрати шахсони дар қудрат доштаро тафтиш кунем ва зери шубҳа гузорем, то тасдиқи ҳақиқатро таъмин кунем.

2: Мо бояд ҳамеша аз ниятҳои нопок дар сухан ва рафтори шахсони мансабдор огоҳ бошем.

1: Масалҳо 14:15-16 - ? □ оддӣ ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ андеша мекунад. Касе, ки оқил аст, парҳезгор аст ва аз бадӣ рӯй мегардонад, вале нодон бепарво ва бепарво аст.??

2: Қӯлассиён 1: 9-10 - ? □ ё аз ин сабаб, аз рӯзе ки дар бораи ту шунидем, мо дар ҳаққи ту дуо карданро бас накардаем. Мо пайваста аз Худо хоҳиш мекунем, ки шуморо бо дониши иродаи Ӯ ба воситаи тамоми ҳикмат ва фаҳмие, ки Рӯҳ медиҳад, пур кунад, то ки шумо сазовори ҳаёти Худованд бошед ва аз ҳар ҷиҳат Ӯро шод гардонед: дар ҳар кори нек самар оваред ва нашъунамо ёбед. дар илми Худо.??

Юҳанно 18:35 Пилотус ҷавоб дод: «Оё ман яҳудӣ ҳастам? Қавми ту ва саркоҳинон туро ба ман супурданд: чӣ кор кардай?

Пилотус аз Исо дар бораи айбҳои пешвоёни яҳудӣ ба ӯ пурсид.

1: Исо бо айбҳои бардурӯғ ва таъқиботи ноадолатона дучор шуд, аммо ӯ ба нақшаи Худо таваккал карданро давом дод.

2: Мо аз Исо мисол гирифта метавонем, ки ҳатто ҳангоми дучор шудан бо таъқибот дар имон устувор истодан.

1: Isaiah 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, аммо даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2: Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

Юҳанно 18:36 Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест; агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, бандагони Ман меҷангиданд, то ки Ман ба яҳудиён таслим нашавам; лекин акнун Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест».

Исо мефаҳмонад, ки салтанати ӯ бахше аз ин ҷаҳон нест ва хизматгоронаш бар зидди яҳудиён намеҷанганд, то ки Ӯро ба онҳо таслим накунанд.

1. Салтанати Исо: Фаҳмидани ҳокимияти илоҳии Худованди мо

2. Зиндагӣ дар Малакути Исо: Аз паи Ӯ рафтан чӣ маъно дорад?

1. Қӯлассиён 1:13-14 - Зеро ки Ӯ моро аз салтанати зулмот наҷот дод ва моро ба Малакути Писари дӯстдоштааш овард, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳоро дорем.

14. Ибриён 12:28 - Аз ин рӯ, азбаски мо салтанатеро қабул карда истодаем, ки онро такон додан ғайриимкон аст, биёед шукргузор бошем ва аз ин рӯ Худоро ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарс ибодат кунем.

Юҳанно 18:37 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Пас, Ту Подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам». Ман барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростӣ бошад, овози Маро мешунавад.

Ин порча изҳороти Исоро нишон медиҳад, ки ӯ Подшоҳ аст ва ӯ барои шаҳодат

додан ба ҳақиқат таваллуд шудааст.

1: Исо Подшоҳи Ҳақиқат аст

2: Шаҳодат ба ҳақиқат

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: ? □ ман роҳ, ҳақиқат ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Эфсӯсиён 4:15 - Аммо, агар ростиро дар муҳаббат гӯям, метавонад дар ҳама чиз ба Ӯ табдил ёбад, ки Сардор аст? □ Христ.

Юҳанно 18:38 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Ҳақиқат чист? Чун инро гуфт, боз назди яҳудиён рафт ва ба онҳо гуфт: «Дар Ӯ ҳеҷ айбе намебинам».

Пилотус дар Исо ҳеҷ айбе намебинад, вале ба ҳар ҳол ҳақиқати иддаои ӯро зери шубҳа мегузорад.

1: Дар Исо мо ҳақиқат ва наҷотро пайдо мекунем.

2: Ҳақиқати Худо сарфи назар аз шубҳаҳои дигарон ҳамеша ғолиб хоҳад буд.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: ? □ Ман роҳ, ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Забур 119:142 - Адолати Ту адолати абадӣ аст, ва шариати Ту ростист.

Юҳанно 18:39 Аммо шумо одате доред, ки дар иди фисҳ касеро барои шумо озод кунам; оё оё шумо Подшоҳи Яҳудиёнро барои шумо озод мекунам?

Пилотус аз издиҳом пурсид, ки оё онҳо мехоҳанд, ки Исо, Подшоҳи Яҳудиёнро мувофиқи урфу одати яҳудиён озод кунад, ки асирро дар иди Фисҳ озод кунад?

1. Чӣ тавр озод шудани Исо дар вақти иди Фисҳ ба қудрати Ӯ ҳамчун Подшоҳи Яҳудиён ишора мекунад

2. Муҳимияти риояи урфу одатҳои яҳудӣ: Баррасии достони раҳоии Исо ҳангоми иди фисҳ

1. Ишаъё 53:7, «Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; вай мисли барра ба забҳ бурданд, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин даҳони худро накушод. "

2. Юҳанно 19:1, «Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна заданд».

Юҳанно 18:40 Он гоҳ ҳама боз фарьёд зада, гуфтанд: «На Ин Одам, балки Бараббос». Ва Бараббос роҳзан буд.

Гузаргоҳ Мардум талаб карданд, ки Бараббосро ба ҷои Исо озод кунанд, гарчанде ки Бараббос роҳзан буд.

1. Қабули файз ба ҷои маҳкумият: Фаҳмидани интихоби Бараббос ва Исо

2. Марҳамат ва файзи Исо: Озодии Бараббос ба ҷои Исо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш оварад, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем. Хама мо мисли гусфандон гумрох шудем, хар яки мо ба рохи худ рафтем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

Юҳанно 19 дар бораи озмоиши Исо дар назди Пилотус, маслуб шудан, марг ва дафни Ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Пилотус Исоро гирифта, тозиёна заданд. Сарбозон тоҷе аз хор печида, бар сари ӯ гузоштанд. Онҳо ба Ӯ ҷомаи арғувон пӯшиданд ва гаштаву баргашта ба назди ӯ омада, мегуфтанд: «Салом, эй подшоҳи яҳудиён!» Ва ба рӯи ӯ торсакӣ заданд. Бо вуҷуди ин таҳқир, вақте ки Пилотус Исоро ба мардум пешкаш карда, гуфт: «Ин аст он мард!» онҳо ба салиб мехкӯб карданро талаб мекунанд Пилотус исрор мекунад, ки ҳеҷ гуна иттиҳоме бар зидди онҳо асосе наёфтааст, аммо яҳудиён эълон мекунанд, ки қонун бояд бимирад, даъво доранд, ки Писари Худост, ки Пилотус ин суханонро мешунавад, ки Пилотус боз ҳам бештар тарсид, ки ӯро озод мекунанд, аммо пешвоёни яҳудӣ исрор меварзиданд, ки ҳар касе, ки худро подшоҳ таъин кунад, ба қайсар муқобил аст (Юҳанно 19:1-12). .

Параграфи 2: Пас аз ин изҳороти пешвоёни яҳудӣ, Пилотус Исоро берун овард, ба курсии доварӣ нишаст, ки дар он ҷо бо сангфарш маълум аст (ба забони арамейӣ Габбата). Он рӯзи омодагӣ ба иди Фисҳ буд, соати шашум яҳудиён гуфтанд: «Инак Подшоҳи шумост», вале онҳо фарёд заданд: «Уро дафъ кунед! Ӯро маслуб кун!» Аз кадом Пилотус пурсид: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?» Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Мо ҷуз қайсар подшоҳе надорем». Ниҳоят онҳоро ба салиб супурданд, ки Косахонаи сар (Ҷолҷота) ном дорад, дар он ҷо салиб мехкӯб карда шуд, ки ду нафари дигар як тарафаш аз ду тараф салиб мехкӯб карда шуданд Исо дар болои сари мобайни Исо навишта шудааст «Исои Носира Подшоҳи яҳудиён» навишта шудааст Саркоҳинон ба забони ибронии лотинии юнонӣ эътироз карданд, аммо Пилотус ба суханони навишташуда ҷавоб дод (Юҳанно). 19:13-22).

Сархати 3: Ҳангоме ки Исо сарбозонро дар салиб овехта, либосҳоро тақсим карда, қуръа партофта, Навиштаҳоро иҷро мекунад хоҳари модари модар Марям зани Клопас Марями Мағдалияро дид, ки модари шогирди дӯстдоштаи ин занро гуфт, ки дар ин ҷо писари шогирд дар ин ҷо модар аз вақти шогирд ба хона даромада, пас аз донистани ҳама чиз ҳоло анҷом шудааст. навишта шудааст, ки ташнагии май дод сирко тар карда исфанҷ иссоп бардошта даҳон гирифта нӯшидан гуфт тамом сари хам рух дод аз рӯз омодагӣ ҷасадҳо гузошта салиб шанбе наздик пурсиданд пои шикаста ҷасади сарбозон ҳамин тавр дуздон ҳарду тараф аллакай мурда ёфтанд по нашикананд ба ҷои найзаи канори сӯрохшуда овардани оби хуни ногаҳонӣ ин ҳодисаҳо рӯй дод, то ки Навиштаҷот иҷро шавад, на устухонаш шикаста, дигаре мегӯяд, як назар хоҳанд кард онҳо баъдтар сӯрох карданд Юсуф Ариматея иҷозат пурсид, ки ҷасадро гирад, ки ба Ниқӯдимус мирра омехтаи алоё тақрибан сад фунт стерлинг овард. рахти катон ҳанутҳо тарзи дафни яҳудиён дар ҷое, ки боғи маслубшуда қабри наве гузошта шудааст, зеро қабри омодасозии рӯзи яҳудиён дар наздикии он ҷо гузошта шудааст (Юҳанно 19:23-42).

Юҳанно 19:1 Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, тозиёна зад.

Пилотус Исоро тозиёна зад.

1: Исо барои наҷоти мо ба азобҳои тасаввурнашаванда тоб овард.

2: Қудрати муҳаббати Исо бо омодагии ӯ барои гирифтани ранҷу азоб нишон дод.

1: Isaiah 53: 5 - "Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва мо аз захмҳои ӯ шифо ёфтем".

2: 1 Петрус 2:24 - "Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ бар салиб бардошт, то ки мо барои гуноҳҳо бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем; шумо бо ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед."

Юҳанно 19:2 Сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сари Ӯ гузоштанд, ва ҷомаи арғувонӣ бар Ӯ пӯшиданд.

Ин порча тасвир мекунад, ки сарбозоне, ки Исоро бо тоҷи хор ва ҷомаи арғувон тоҷ мегузоранд.

1. Тоҷи хор: рамзи фурӯтанӣ ва ранҷу азоб

2. Пӯшидани ҷомаи адолат: Намунае барои пайравӣ

1. Филиппиён 2:5-8 - «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто то марг дар салиб».

2. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Юҳанно 19:3 Ва гуфт: «Салом, эй Подшоҳи Яҳудиён! ва бо дастони худ ӯро мезананд.

Пилотус аз мардум пурсид, ки Исоро озод кунед ё не, ва онҳо фарёд заданд, ки Ӯро маслуб кунанд. Пилотус Исоро масхара карда гуфт: «Салом, Подшоҳи Яҳудиён!» ва издиҳом ӯро бо дастони худ заданд.

1. Уқубат ва қурбонии Исо

2. Қудрати мардум

1. Ишаъё 53:7-8 Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Матто 26:67-68 Он гоҳ онҳо ба рӯи Ӯ туф карданд ва бо мушт заданд. Дигарон ба ӯ торсакӣ зада гуфтанд: «Эй Масеҳ, ба мо нубувват кун. Туро кӣ зад?»

Юҳанно 19:4 Пилотус боз берун омада, ба онҳо гуфт: «Инак, Ман Ӯро назди шумо берун меоварам, то бидонед, ки дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам».

Пилотус, пас аз он ки дар Исо ҳеҷ айбе наёфт, ӯро ба назди мардум меорад, то онҳо низ аз бегуноҳии Ӯ огоҳ шаванд.

1. Бегуноҳии Исо: Чӣ тавр рафтори Пилотус аз калимаҳо баландтар аст

2. Қувваи фаҳмиш: Қобилияти Пилотус барои эътироф кардани бегуноҳӣ

1. Ишаъё 53:9 - Ба ӯ қабр бо шарирон ва бо сарватдорон дар маргаш таъин карда шуд, гарчанде ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд.

2. Матто 27:11-14 - Исо дар назди ҳоким истода, ҳоким аз ӯ пурсид: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо гуфт: «Ту гуфтӣ». Аммо вақте ки саркоҳинон ва пирон ӯро айбдор карданд, ҷавоб надод. Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё намешунавӣ, ки онҳо бар зидди Ту чӣ қадар шаҳодат медиҳанд?» Аммо ӯ ба ӯ ҳатто ба як даъво ҷавобе надод, ба тавре ки ҳоким дар ҳайрат монд.

Юҳанно 19:5 Он гоҳ Исо дар тан тоҷи хор ва ҷомаи арғувон дар тан берун омад. Пилотус ба онҳо гуфт: «Инак он одам!

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Исо ба назди Пилотус пешниҳод карда мешавад, ки дар тан тоҷи хор ва ҷомаи арғувон дошт.

1. "Танқили Масеҳ: Оғози ранҷу азоби Исо"

2. «Аълоҳазрати Масеҳ: Подшоҳ дар байни одамон»

1. Ишаъё 53: 3-5 - Ӯро одамон нафрат мекунанд ва рад мекунанд, Марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно аст. Ва мо чеҳраи худро аз Ӯ пинҳон кардем; Ӯро хор мекарданд ва мо Ӯро қадр намекардем.

4. Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин ақидае дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд, ки ӯ дар сурати Худо буданаш ғоратро бо Худо баробар намедонист, балки худро беобрӯ мекард, ба сурати ғулом ва дар симои одамон меояд. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, Худро фурӯтан кард ва то ба марг, ҳатто то марги салиб итоаткор шуд.

Юҳанно 19:6 Саркоҳинон ва нозирон чун Ӯро диданд, фарьёд зада, гуфтанд: «Ӯро маслуб кун, маслуб кун». Пилотус ба онҳо гуфт: «Ӯро гирифта, маслуб кунед, зеро ки дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам».

Саркоҳинон ва нозирон маслуб кардани Исоро талаб карданд, аммо Пилотус дар Ӯ ҳеҷ айбе наёфт.

1. Исои бегуноҳ: Мулоҳизаҳо дар бораи ранҷу азоби одами бегуноҳ

2. Ҷустуҷӯи айб дар Исо: Баррасии талаби саркоҳин дар бораи маслуб кардан

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯши худ гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 19:7 Яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Мо шариат дорем ва мувофиқи шариати мо Ӯ бояд бимирад, зеро ки Худро Писари Худо кардааст».

Яҳудиён эълон карданд, ки Исо бояд мувофиқи шариати онҳо бимирад, зеро Ӯ Худро Писари Худо эълон карда буд.

1. Рад кардани илоҳияти Исо: Оқибатҳои беимонӣ

2. Қувваи имон: имон ба Исо ҳамчун Писари Худо

1. Ишаъё 53:3-6 - Ӯ аз ҷониби одамон нафрат ва рад карда шуд, марди ғамгин ва ошно бо ғам; Ва чун касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепӯшанд, хору зор шуд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

Юҳанно 19:8 Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, бештар тарсид;

Пилотус аз суханони Исо сахт ба изтироб афтод.

1. Тарс аз номаълум: Таҳқиқи суханони Исо ба Пилотус

2. Қувваи имон: Фаҳмидани посухи Пилотус ба Исо

Салиб-

1. Матто 27:22-26 - Вохӯрии Пилотус бо Исо пеш аз маслуб кардан

2. Ибриён 11:1-3 - Имони касоне, ки пеш аз мо гузаштаанд

Юҳанно 19:9 Ва боз ба толори доварӣ даромада, ба Исо гуфт: «Ту аз куҷоӣ? Аммо Исо ба вай ҷавобе надод.

Пилотус аз Исо пурсид, ки аз куҷост, аммо Исо ҷавоб надод.

1. Қувваи хомӯшӣ - омӯхтани аҳамияти хомӯшии Исо дар баробари саволи Пилотус.

2. Имон дар муқобили душвориҳо - Баррасии қувваи имони Исо дар баробари пурсиш аз Пилотус.

1. Масалҳо 17:28 - Ҳатто нодоне, ки сукут мекунад, доно ҳисобида мешавад; ҳангоме ки лабҳояшро мебандад, ӯро соҳибақл меҳисобанд.

2. Матто 27:12-14 - Вақте ки саркоҳинон ва пирон ӯро айбдор карданд, ҷавоб надод. Он гоҳ Пилотус аз Ӯ пурсид: «Оё шаҳодатеро, ки бар зидди ту медиҳанд, намешунавӣ?» Аммо Исо ҳеҷ ҷавобе надод, ҳатто ба як айб - ба ҳайрат афтодани ҳоким.

Юҳанно 19:10 Пилотус ба Ӯ гуфт: «Оё ба Ман намегӯӣ? Оё намедонӣ, ки ман қудрат дорам, ки туро маслуб кунам ва қудрат дорам, ки туро озод кунам?

Пилотус аз Исо мепурсад ва мепурсад, ки оё ӯ медонад, ки Пилотус бояд ӯро ё маслуб кунад ё озод кунад.

1. Қудрати интихоб: Омӯзиши он, ки чӣ тавр Исо ба саволи Пилотус ҷавоб дод

2. Қувваи ҳақиқӣ: Баррасии вокуниши Исо ба Пилотус дар баробари мусибати бузург

1. Матто 27:11-26 - Муомилаи Пилотус бо саркоҳинон ва мардум, инчунин қарори ӯ дар бораи маслуб кардани Исо.

2. Филиппиён 2:5-8 - Муносибати фурӯтанӣ ва итоаткории Исо дар баробари ранҷу азоб.

Юҳанно 19:11 Исо ҷавоб дод: «Ту бар зидди ман ҳеҷ қудрате надошта бошӣ, магар он ки аз боло ба ту ато карда нашавад; бинобар ин ҳар кӣ Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бузургтаре дорад».

Исо нишон медиҳад, ки ҳокимияти Худо аз қудрати заминӣ бузургтар аст.

1. Худо ҳамеша дар ихтиёр аст

2. Гуноҳи хиёнат

1. Румиён 13:1, "Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз Худо нест: қудратҳое, ки аз ҷониби Худо таъин шудаанд."

2. Масалҳо 17:15, "Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад, ва ҳар кӣ одилро маҳкум мекунад, ҳарду барои Худованд зишт ҳастанд".

Юҳанно 19:12 Пас аз он Пилотус хост, ки Ӯро озод кунад, вале яҳудиён фарьёд зада, гуфтанд: «Агар ин шахсро раҳо диҳӣ, дӯсти қайсар нестӣ; ҳар кӣ худро подшоҳ кунад, бар зидди қайсар сухан меронад».

Яҳудиён кӯшиш мекарданд, ки Пилотусро маҷбур кунанд, ки Исоро ба қатл маҳкум кунад ва даъво мекарданд, ки агар Ӯ Ӯро озод кунад, дӯсти қайсар нахоҳад буд.

1. Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба шахсони мансабдор содиқ бошем, новобаста аз он ки қимат бошад.

2. Мо бояд қудрати фишори ҳамсолонро дарк кунем ва он чӣ гуна метавонад ба қарорҳои мо таъсир расонад.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Масалҳо 29:25 - Тарси одам дом меорад, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, эмин хоҳад буд.

Юҳанно 19:13 Вақте ки Пилотус ин суханонро шунид, Исоро берун овард ва дар ҷое, ки сангфарш, вале ба забони ибронӣ Габбота номида мешавад, ба курсии доварӣ нишаст.

Исоро ба назди Пилотус меоранд ва дар Габбота дар курсии доварӣ мешинанд.

1: Чаро Исо Довари одил аст?

2: Қудрати ҳокимияти Пилотус

1: Эфсӯсиён 2:2-3, ки дар он шумо як вақтҳо мувофиқи рафти ин ҷаҳон рафтор мекардед, мувофиқи мири қудрати ҳаво, рӯҳе, ки ҳоло дар писарони беитоат амал мекунад

2: Isaiah 53:5 Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, ва барои гуноҳҳои мо латукӯб шуд; Азоби саломи мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

Юҳанно 19:14 Ва вақти тайёрии иди фисҳ ва тақрибан соати шашум буд, ва ба яҳудиён гуфт: «Инак Подшоҳи шумо!

Дар рӯзи тайёрӣ ба иди Фисҳ Исо ба яҳудиён эълон кард, ки Ӯ Подшоҳи онҳост.

1. Подшоҳи Подшоҳон: Исои Масеҳ

2. Ӯ эҳё шуд: эҳёи Исо ва подшоҳии ӯ

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Ваҳй 19:16 - Ва дар ҷомааш ва бар рони худ номе дорад: "Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худовандон".

Юҳанно 19:15 Аммо онҳо фарьёд зада гуфтанд: «Ӯро дур кун, маслуб кун». Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам? Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Мо ҷуз қайсар подшоҳе надорем».

Саркоҳинон аз қабули Исо ҳамчун Подшоҳи худ саркашӣ карданд ва ба ҷои ин эълон карданд, ки онҳо танҳо қайсарро ҳокими худ доранд.

1. "Хатари рад кардани Исо ҳамчун Подшоҳ"

2. «Арзиши рад кардани ҳокимияти Исо»

1. Матто 27:22-23 - "Ва он вақт онҳо бандии маъруфе доштанд, ки Бараббос ном дошт. Пас, вақте ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: "Шумо мехоҳед, ки киро барои шумо озод кунам? Бараббосро ё Исоро, ки Масеҳ меноманд. ?"

2. Юҳанно 18:33-38 - «Он гоҳ Пилотус боз ба толори доварӣ даромад ва Исоро ҷеҳ зада, гуфт: «Оё Ту Подшоҳи Яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Инро худат мегӯӣ ё дигарон. Ба ту дар бораи Ман мегӯям?» Пилотус ҷавоб дод: «Оё ман яҳудӣ ҳастам? қавми ту ва саркоҳинон туро ба ман супурданд: чӣ кор кардай?»

Юҳанно 19:16 Он гоҳ Ӯро ба дасти онҳо супурд, то маслуб кунанд. Ва онҳо Исоро гирифта, бурданд.

Пас аз он ки Пилотус Ӯро ба дасти онҳо таслим кард, сарбозони румӣ Исоро барои маслуб бурданд.

1. Қувваи таслим шудан: Омӯзиши рафтан ва аз паи Исо

2. Нархи кафорат: арзиши пайравии Исо

1. Матто 16:24-25 - Баъд Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, аммо ҳар кӣ ҷони худро барои Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2. Филиппиён 2:8 - Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард, то ба мамот итоат кард, ҳатто марги бар салиб!

Юҳанно 19:17 Ва салиби худро бардошта, ба ҷое баромад, ки ҷои косахонаи сар ва ба забони ибронӣ Ҷолҷото номида мешавад.

Ин порча дар бораи он аст, ки Исо салиби худро ба ҷое бо номи Ҷолҷото мебарад.

1. Салиб: рамзи қувват ва ғалаба

2. Қудрати таслим кардани ҳаёти мо ба Худо

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Филиппиён 2:8 - Ва чун дар шакли инсон пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто марг дар салиб итоат кард.

Юҳанно 19:18 Дар он ҷо Ӯро маслуб карданд ва ду нафари дигарро бо Ӯ, як аз ду тараф, ва Исо дар миёна.

Исо дар Ҷолҷото дар байни ду ҷиноятқор маслуб карда шуд.

1. Қурбонии Исо: Намунаи фидокорӣ

2. Маслуб кардани Исо: Изҳори муҳаббати Худо

1. Эфсӯсиён 5:2: «Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст дошт ва Худро барои мо ҳадия ва қурбонӣ ба Худо барои бӯи хушбӯй додааст».

2. Ишаъё 53: 4-5: "Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, аммо мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб медодем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо латукӯб шуд . : азоби сулҳи мо бар ӯ буд ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

Юҳанно 19:19 Ва Пилотус унвоне навишт ва бар салиб гузошт. Ва навиштаҷот

чунин буд: Исои Носирӣ Подшоҳи Яҳудиён.

Пилотус унвоне навишт, ки дар он «Исои Носирӣ, Подшоҳи Яҳудиён» навишта шуда, онро дар салиб гузошт.

1: Қудрати суханони Пилотус ба мо нишон медиҳад, ки ҳақиқати шахсияти Исо бояд эълон карда шавад.

2: Исо на танҳо одам, балки подшоҳ буд ва муҳим аст, ки инро эътироф ва эҳтиром кард.

1: Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2: Филиппиён 2: 9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Юҳанно 19:20 Ин унвонро бисёре аз яҳудиён хонданд, зеро маконе, ки Исо маслуб шуда буд, ба шаҳр наздик буд, ва он ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва лотинӣ навишта шуда буд.

Ин порча дар бораи унвоне, ки дар болои салиби Исо навишта шудааст, нақл мекунад, ки ба забонҳои ибронӣ, юнонӣ ва лотинӣ навишта шудааст ва онро бисёре аз яҳудиён хонда буданд.

1. Салиби Исо: Нишони муҳаббати Худо

2. Салиби Исо: Нишони наҷот барои ҳама одамон

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо карда, барои мо лаънат шуд, зеро навишта шудааст: «Малъун аст ҳар касе ки дар сутун овехта шудааст».

Юҳанно 19:21 Саркоҳирони яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «Подшоҳи Яҳудиёнро

нанавис; балки он чи гуфт: «Ман Подшоҳи Яҳудиён ҳастам».

Саркоҳинони яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки дар аломати Исо «Подшоҳи яҳудиён» нанависад, балки бештар аз он ки Исо гуфт: «Ман Подшоҳи Яҳудиён ҳастам».

1. Подшоҳии Исо: Ҳокимияти ниҳоӣ

2. Ҷавоби мо ба подшоҳии Исо: итоаткорӣ ва итоаткорӣ

1. Забур 2:10-12 - «Пас, эй подшоҳон, доно бошед; Огоҳ шавед, эй ҳокимони замин. Бо тарс ба Худованд хизмат кунед, ва бо ларзон шодӣ кунед. Писарро бибӯсед, то ки ӯ хашмгин нашавад, ва шумо дар роҳ нобуд шавед, зеро ки ғазаби Ӯ зуд аланга мезанад. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ паноҳ мебаранд».

2. Дониёл 4:34-35 - «Дар охири айём ман, Набукаднесар, чашмонамро ба осмон бардоштам, ва ақли ман ба ман баргашт, ва Ман Ҳаққи Таолоро баракат додам ва Ӯро, ки то абад Зинда аст, ҳамду сано хондам ва эҳтиром кардам, зеро салтанати Ӯ салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ӯ аз насл ба насл пойдор аст; тамоми сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд, ва Ӯ мувофиқи хости худ дар миёни лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад дасти ӯро бигирад ва ба ӯ бигӯяд: "Чӣ кор кардай?"».

Юҳанно 19:22 Пилотус ҷавоб дод: «Он чи навиштаам, навиштаам».

Ин порча қарори Пилотусро нишон медиҳад, ки дар навиштаҷоти худ устувор истода, аз хоҳишҳои мардум сарнагун нашавад.

1. "Қувваи устувор дар эътиқоди шумо"

2. «Чӣ тавр бояд дар эътиқоди худ устувор монад».

1. Румиён 5:3-5 - "На танҳо ин тавр, балки мо дар уқубатҳои худ низ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр, сабр, хислат ва хислат, умедро ба вуҷуд меорад. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро Худо муҳаббат ба дилҳои мо тавассути Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солим додааст».

Юҳанно 19:23 Сарбозон, ҳангоме ки Исоро маслуб карданд, либоси Ӯро гирифта, ба чор қисм тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса; ва инчунин куртааш: акнун курта бе дарз буд ва аз боло бофта буд.

Сарбозон баъд аз маслуб кардани Исо либоси Исоро тақсим карданд. Куртааш бе дарз буд, аз боло ба поён бофта буд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: фурӯтанона ба марг дар салиб итоат кардани Исо қудрати бузург ва муҳаббати ӯро нисбати мо нишон дод.

2. Сарвати қурбонӣ: Қурбонии либоси Исо ба сарбозон ба мо қудрати қурбонӣ карданро барои дигарон нишон медиҳад.

1. Филиппиён 2:8 - "Ва чун одамизод пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба мамот итоат кард, ҳатто мамот дар салиб!"

2. Матто 5:40 - "Ва агар касе мехоҳад, ки туро ба додгоҳ кашад ва куртаатро бигирад, бигзор ҷомаатро низ ба ӯ диҳад".

Юҳанно 19:24 Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Биёед онро пора накунем, балки қуръа андозем, ки он аз они кӣ хоҳад буд, то ин ки Навишта ба амал ояд, ки гуфта шудааст: "Либоси Маро дар миёни онҳо тақсим карданд, ва барои либоси Ман карданд. қуръа партофтанд. Сарбозон ин корро карданд.

Сарбозон ҳангоми маслуб кардани Исо қарор доданд, ки барои либоси ӯ қуръа партофтанд, то Навиштаҳо иҷро шаванд.

1. Нақшаи комили Худо: Омӯзиши эътимод ба ҳокимияти Ӯ

2. Иҷрои қисми худ дар достони Худо

1. Ишаъё 53:12 Бинобар ин, ман ӯро бо бузургон ҳисса хоҳам дод, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард; зеро ки ҷони худро ба марг рехт, ва ӯ дар қатори ҷиноятқорон шумурда шуд; ва гуноҳи бисёриҳоро ба дӯш гирифт ва барои ҷиноятқорон шафоат кард.

2. Забур 22:18 Либосҳои Маро дар миёни худ тақсим мекунанд, ва бар либоси ман қуръа мепартоянд.

Юҳанно 19:25 Дар назди салиби Исо модараш ва хоҳари модараш Марьями зани Клеофос ва Марьями Маҷдалия меистоданд.

Дар назди салиби Исо модараш Марьям, хоҳари модараш Марьям зани Клеофос ва Марьями Маҷдалия назди ӯ истода буданд.

1. Вафодории Марям ва занони салиб

2. Қувваи оила дар замони душворӣ

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Забур 34:19 - "Одами одил метавонад мусибатҳои зиёде дошта бошад, аммо Худованд ӯро аз ҳамааш халос мекунад".

Юҳанно 19:26 Вақте ки Исо модари худ ва шогирди ӯро, ки дӯст медошт, дар назди худ истода дид, ба модараш гуфт: «Эй зан! инак писари ту!

Исо ҳангоми дар салиб буданаш ба модараш ва шогирди дӯстдоштааш нигариста, ба модараш гуфт: «Эй зан, инак писари ту!

1. Муҳаббати Масеҳ: Чӣ тавр Исо муҳаббати худро ба модар ва шогирдаш нишон дод

2. Қувваи суханони Исо: Чӣ тавр суханони охирини Исо дар бораи ҷилдҳо

1. Матто 10:37, «Касе ки падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест».

2. Юҳанно 15:13, «Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад».

Юҳанно 19:27 Он гоҳ ба шогирд гуфт: «Инак модарат! Ва аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.

Исо модарашро ба нигоҳубини яке аз шогирдонаш месупорад, ки вайро бо худ ба хона мебарад.

1. Қувваи бовар кардан: Омӯзиши эътимод ба Исо

2. Бузургтарин тӯҳфаи ишқ: ғамхорӣ ба онҳое, ки дӯст медорем

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

Юҳанно 19:28 Баъд аз ин Исо донист, ки ҳама чиз акнун ба анҷом расидааст, то ки Навиштаҳо ба амал ояд, гуфт: «Ман ташнаам».

Исо ташнагии худро эътироф мекунад ва мегӯяд, ки Навишта метавонад иҷро шавад.

1. Қудрати иҷрои нақшаи Худо: омӯзиши Исо дар Юҳанно 19:28

2. Қурбонии Масеҳ: Санҷиши ташнагии Исо дар Юҳанно 19:28

1. Забур 22:15 - «Қуввати ман мисли пораи сафол хушк шудааст, ва забонам ба даҳони ман часпидааст; маро дар хоки марг гузоштӣ».

2. Ишаъё 53:7 - «Ӯ мазлум ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин даҳон накушод».

Юҳанно 19:29 Дар он ҷо зарфе пур аз сирко гузошта шуда буд, ва исфанҷеро аз сирко пур карда, бар иссоп андохта, ба даҳони ӯ андохтанд.

Ҳангоми дар салиб буданаш ба Исо сирко пешниҳод карданд.

1. Қурбонии ҳазрати Исо ва раҳмдилӣ ба инсоният

2. Марги Исо ва наҷоти мо

1. Ишаъё 53:4-5 - «Дарҳақиқат, Ӯ андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардошт; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Филиппиён 2:8 - "Ва дар сурати инсон пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг, ҳатто марги бар салиб итоаткор шуд."

Юҳанно 19:30 Вақте ки Исо сиркоро гирифт, гуфт: «Иҷро шуд; ва сари худро хам карда, ҷон дод».

Иҷро шуд: Исо пеш аз додани ҷони худ кореро, ки барои анҷом доданаш фиристода шуда буд, анҷом дод.

1. Қудрати суханони Исо: Чӣ тавр суханони охирини Исо ҳама чизро тағир доданд

2. Аҳамияти марги Исо: Фаҳмидани умқи қурбонии Исо

1. Ишаъё 53:5–12

2. Қӯлассиён 1:15–20

Юҳанно 19:31 Пас, яҳудиён, азбаски омодагӣ буд, ки ҷасадҳо дар рӯзи шанбе бар салиб намонанд, (зеро он рӯзи шанбе рӯзи баланд буд), аз Пилотус илтимос карданд, ки пойҳояшон шикаста шавад ва бурданашон мумкин аст.

Яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки пойҳои маслубшударо бишкананд, то ҷасадҳо дар рӯзи шанбе дар салиб намонанд.

1. Марги Исо дар салиб на танҳо нишонаи қурбонии бузурги Ӯ, балки ёдоварӣ аз аҳамияти риояи аҳкоми Худо буд.

2. Дар байни ранҷу азоб ва марг пайравони Исо ҳанӯз ҳам кӯшиш мекарданд, ки қонуни Худоро эҳтиром кунанд.

1. Ибриён 4:14-16 - Пас, азбаски мо саркоҳини бузурге дорем, ки аз осмон

гузаштааст, Исо Писари Худост, биёед ба имоне, ки эътироф мекунем, устувор бошем. 15 Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки мо касе дорем, ки аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, чунон ки мо ҳастем, вале ӯ гуноҳ накардааст. 16 Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файзи Худо наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ба мо кӯмак кунад.

2. Матто 5:17-19 - «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва пайғамбаронро бекор кунам; Ман на барои аз байн бурдани онҳо, балки барои иҷро кардани онҳо омадаам. 18 Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин аз байн нашаванд, хурдтарин ҳарф ва заррае аз қалам, то даме ки ҳама чиз иҷро нашавад, аз шариат нест нахоҳад шуд. 19 Бинобар ин, ҳар кӣ яке аз хурдтарин аҳкомро як сӯ гузошта, ба дигарон мувофиқи он таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, аммо ҳар кӣ ин аҳкомро ба ҷо меоварад ва таълим медиҳад, дар Малакути Осмон бузург номида мешавад.

Юҳанно 19:32 Он гоҳ сарбозон омада, пойҳои аввалин ва дигареро, ки бо Ӯ маслуб шуда буданд, шикастанд.

Юҳанно 19 дар бораи маслуб кардани Исо ва сарбозон, ки пойҳои ду марди бо Ӯ маслубшударо шикастанд, нақл мекунад.

1. Қувваи қурбонӣ: Аз намунаи Исо омӯхтан

2. Қувваи муҳаббат: Чӣ тавр Исо ӯҳдадории бечунучаро нишон дод

1. Филиппиён 2:5-11 - Муносибати беғаразонаи Исо дар фурӯтанӣ ва итоаткорӣ.

2. Румиён 5:6-8 - омодагии Исо барои фидо кардани ҷони худ барои дигарон.

Юҳанно 19:33 Ва ҳангоме ки назди Исо омаданд ва диданд, ки Ӯ аллакай мурдааст, пойҳои Ӯро нашиканданд.

Сарбозон вақте фаҳмиданд, ки ӯ аллакай мурдааст, пойҳои Исоро нашикананд.

1. Қудрати қурбонии Исо: Чӣ тавр марги Исо ҳама чизро тағйир дод

2. Раҳмати Худо: Чӣ тавр марги Исо файзи Худоро нишон дод

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Ибриён 9:22 - «Дар ҳақиқат, дар назди шариат қариб ҳама чиз бо хун пок мешавад, ва бе рехтани хун омурзиши гуноҳҳо нест».

Юҳанно 19:34 Аммо яке аз сарбозон бо найза ба паҳлӯяш сӯрох кард ва дарҳол хун ва об берун омад.

Ин порча дар Юҳанно 19:34 тасвир мекунад, ки чӣ тавр яке аз сарбозон ба паҳлӯи Исо найза зад ва хун ва об баромад.

1. Қурбонии Исо: марги ӯ ва аҳамияти он

2. Ягона будани Исо: ба салиб кашидани ӯ ва қудрати он

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Эфсӯсиён 2:13-16 - Аммо ҳоло дар Исои Масеҳ шумо, ки як вақтҳо дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед. Зеро ки Худи Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон карда, қонуни аҳкомро, ки дар фароизҳо ифода шудааст, барҳам дод, то ки дар Худ ба ҷои ин ду одами нав биёфарид, Пас сулҳ кунед ва ҳардуи моро дар як бадан ба василаи салиб бо Худо оштӣ диҳед ва бо ин васила душманиро бикушед.

Юҳанно 19:35 Ва ҳар кӣ дид, шаҳодат дод, ва шаҳодати вай рост аст; ва медонад, ки рост мегӯяд, то имон оваред.

Ин оят аҳамияти имон ба шаҳодати Исои Масеҳро таъкид мекунад.

1: Ҳисоб кардани шаҳодати Исо - Муҳимияти имон ба суханон ва рисолати Исои Масеҳ.

2: Шоҳиди шаҳодати Исо - Қувваи эътиқод ба ҳақиқати Исои Масеҳ.

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

Юҳанно 19:36 Зеро ки ин ба амал омад, то Навишта ба амал ояд: "Ягон устухони Ӯ шикаста нахоҳад шуд".

Ин порча мефаҳмонад, ки устухонҳои Исо дар иҷрои Навиштаҳо шикаста нашудаанд.

1. Иҷрои Навиштаҳои Исо исбот мекунад, ки Ӯ ба иродаи Худо итоат мекунад.

2. Қурбонии комили Исо муҳаббати Ӯро нисбати мо нишон медиҳад.

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Забур 33:20 - «Ӯ тамоми устухонҳои Худро нигоҳ медорад, ва ҳеҷ яке аз онҳо шикаста нашудааст».

Юҳанно 19:37 Ва боз Навиштаҳои дигаре гуфта шудааст: "Онҳо ба Касе ки сӯрох кардаанд, хоҳанд дид".

Юҳанно 19:37 ба мо мегӯяд, ки онҳое, ки Исоро сӯрох кардаанд, ба Ӯ нигоҳ хоҳанд кард.

1. "Пирсинги Исо - Даъват ба тавба"

2. "Исо - Қурбонии ниҳоӣ"

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Ҳизқиёл 39:25 - "Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: Акнун Ман асири Яъқубро боз хоҳам овард, ва ба тамоми хонадони Исроил марҳамат хоҳам кард, ва

барои исми муқаддаси худ рашк хоҳам кард".

Юҳанно 19:38 Пас аз он Юсуфи Ариматея, ки шогирди Исо буд, вале аз тарси яҳудиён пинҳонӣ аз Пилотус хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро бигирад; ва Пилотус ба ӯ иҷозат дод. Ӯ омада, ҷасади Исоро гирифт.

Юсуфи Ариматея, ки шогирди Исо буд, аз Пилотус иҷозат пурсид, ки ҷасади Исоро пас аз маргаш бигирад. Пилотус хоҳишро қонеъ кард ва Юсуф ҷасади Исоро гирифт.

1. Вафодории ҳақиқии шогирд: Қиссаи Юсуфи Ариматея

2. Ғалаба кардани тарс ва рафтори дуруст: Юсуфи Ариматея

1. Матто 16:24-26 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки агар тамоми ҷаҳонро ба даст овараду ба ҷони худ зиён расонад?»

2. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

Юҳанно 19:39 Ва Ниқӯдимус низ омад, ки бори аввал шабона назди Исо омада, омехтаи мур ва алое, ки тақрибан сад фунт вазн дошт, овард.

Ниқӯдимус ба назди Исо омада, сад кило мур ва алоэ овард.

1. Тӯҳфаи Ниқӯдимус: Дарси саховатмандӣ

2. Мавқеъ гирифтан: Ниқӯдимус ва дастгирии ӯ аз Исо

1. Юҳанно 12:42-43 - "Бо вуҷуди ин, дар миёни сардорон низ бисёриҳо ба Ӯ имон оварданд, аммо ба сабаби фарисиён Ӯро эътироф накарданд, то ки онҳо аз куништ ронда шаванд, зеро онҳо ҳамду санои одамонро бештар дӯст медоштанд. аз ситоиши Худо».

2. Матто 6:19-21 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки

барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Юҳанно 19:40 Он гоҳ ҷасади Исоро гирифта, бо либоси катон бо хушбӯй печониданд, чунон ки аз рӯи одати яҳудиён дафн кардан аст.

Яҳудиён ҷасади Исоро дар либоси катон бо ҳанут мезананд, мувофиқи одати дафн кардан.

1. Мо аз намунаи Исо дар бораи фурӯтанона қабул кардани марг ва дафнро мувофиқи урфу одатҳои халқаш омӯхта метавонем.

2. Аҳамияти гиромидошти расму оинҳои ниёгонамон.

1. Матто 27:59-60 - Вақте ки Юсуф ҷасадро гирифт, онро ба катони тоза печонд ва дар қабри нави худ, ки дар санг тарошида буд, гузошт; ва санги калонеро бар даромадгоҳи қабр ғелонда, рафт.

2. 2 Вақоеънома 16:14 - Ӯро дар қабри худаш, ки дар шаҳри Довуд бурида буд, дафн карданд. Ӯро болои қабрчаи бо матоъ пӯшонда гузоштанд ва ба шарафи ӯ оташи бузурге афрӯхтанд.

Юҳанно 19:41 Дар ҷое ки Ӯ маслуб шуда буд, боғе буд; ва дар боғ қабри наве пайдо шуд, ки дар он ҳеҷ гоҳ одам гузошта нашудааст.

Ин порча аз Юҳанно 19:41 макони маслуб шудани Исоро тасвир мекунад, боғе бо қабри нав, ки қаблан ҳеҷ гоҳ истифода нашуда буд.

1. Боғи марг: рамзи маслуб шудани Исо

2. Гузаштан ба ҳаёти нав: Аҳамияти қабри нав

1. Ишаъё 53:9 - Ва ӯ қабри худро бо бадкорон ва бо сарватдорон дар марги худ сохт; зеро ки ӯ зӯроварӣ накарда буд ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макре набуд.

2. Луқо 23:50-53 - Дар он ҷо Юсуф ном марде буд, ки аз шаҳри яҳудиёни Ариматея буд. Ӯ узви шӯро, марди неку одил буд, ки ба қарору амали онҳо ризо набуд; ва ӯ Малакути Худоро меҷуст. Ин шахс назди Пилотус рафта, ҷасади Исоро талаб кард.

Сипас онро фуровард ва ба кафан печонд ва ӯро дар қабре, ки аз санг тарошида буд, гузошт, ки дар он ҷо то ҳол касе гузошта нашудааст.

Юҳанно 19:42 Дар он ҷо Исоро ба сабаби рӯзи тайёрии яҳудиён дафн карданд; зеро қабр наздик буд.

Исо дар рӯзи омодагӣ ба иди Фисҳи яҳудиён дар қабре дар наздикии Ерусалим дафн карда шуд.

1. Аҳамияти дафни Исо

2. Ахамияти Рузи тайёрии яхудиён

1. Матто 27:57-60 (Исо дар қабри Юсуфи Ариматея гузошта шудааст)

2. Луқо 23:50-56 (Ҳодисаҳои рӯзи омодагӣ ва дафни Исо)

Юҳанно 20 дар бораи кашфи қабри холии Исо, зоҳир шудани ӯ ба Марями Маҷдалия ва шогирдонаш ва шубҳа ва эътиқоди минбаъдаи Тумо нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Марями Маҷдалия дар рӯзи аввали ҳафта дар ҳоле ки ҳанӯз торик буд, қаброро зиёрат мекунад. Вай дид, ки санг аз даромадгоҳи қабр бардошта шудааст. Вай назди Шимъӯни Петрус ва Юҳанно давида, ба онҳо гуфт, ки Худовандро аз қабр бурданд, мо намедонем, ки Ӯро дар куҷо гузоштаанд. Инак, Петрус Юҳанно давида ба сӯи қабр матои катони хобидааст, аммо ҷасад ва Юҳанно низ даромада дид, ки имон овардаанд, гарчанде ки аз Навиштаҳо нафаҳмиданд, Исо шогирдони мурдаро эҳё карда, ба хона бармегаштанд, вале Марям дар берун истода гиря мекард, ки хам шуда гиря мекард. сафед, ки дар он ҷасади Исо буд (Юҳанно 20:1-12).

Сархати 2: Вақте ки вай ба ақиб гашт, ӯ дид, ки Исо дар он ҷо истодааст, аммо дар аввал Ӯро нашинохт, фикр кард, ки ӯ боғбон аст, аз Ӯ пурсид, ки оё медонад, ки ҷасади Исоро дар куҷо гузоштаанд. Вақте ки Ӯ ӯро бо номи «Марям» хонд, вай Ӯро шинохт ва кӯшиш кард, ки ба Ӯ часпид, аммо Ӯ ба вай гуфт, ки нигоҳ надор, зеро ӯ ҳанӯз ба сууд нарасидааст. Падар рафта ба бародарон гӯед, ки ба падари худ ба Падари худ, Худои шумо, Худои худ, бароед, то Марями Маҷдалия ба шогирдон рафт диданд Худованд ин паёмҳоро дод, ки дертар бегоҳ ҳамон рӯз, вақте ки дарҳо баста буданд тарсид, яҳудиён дар байни онҳо истода, гуфтанд: «Ассалому алайкум» ба ту дастҳо нишон доданд Шогирдон аз шодӣ диданд, ки Худованд боз гуфт: «Салом бар ту бод, чунон ки Падар маро фиристодааст, ман туро мефиристам, ки бар онҳо нафас кашид». Рӯҳ, ки гуноҳҳои касе бахшида шудааст, гуноҳҳои бахшидашуда нигоҳ дошта мешавад (Юҳанно 20:13-23).

Сархати 3: Аммо, Тумои дувоздаҳ, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд, ва шогирдони дигар ба ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем». Аммо ӯ изҳор дошт, ки агар изи нохунро набинад, дастҳо ангушти он ҷое ки мехҳо ба паҳлӯ гузошта шуда буданд, бовар хоҳанд кард, ки пас аз як ҳафта шогирдон боз дар хона буданд, Тумо бо онҳо буд, гарчанде ки дарҳо баста буданд, Исо дар байни онҳо истода гуфт: «Салом бар шумо! Он гоҳ гуфт, Тумо ангушти ин ҷо гузошт, бубинед, ки дастҳо дароз карда, даст ба паҳлӯ гузошта шудаанд, шубҳа накунед, ки Тумо ба ӯ ҷавоб дод: «Худовандо ман! Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Азбаски шумо дидед, ки ба ман имон овардаам, хушо онҳое ки ҳанӯз надида буданд, имон оварданд». Юҳанно ба анҷом мерасад боби бисёр аломатҳои дигаре, ки дар ҳузури шогирдонаш нишон дода шудаанд, ин китоб навишта шудаанд, ки ин китоб навишта шудааст, то шумо бовар кунед, ки Исо Писари Масеҳ аст, Худо бо имон овардан мумкин аст, ки номи Ӯ зинда шавад (Юҳанно 20:24-31).

Юҳанно 20:1 Рӯзи якуми ҳафта Марьями Маҷдалия барвақт, вақте ки ҳаво ҳанӯз торик буд, ба сари қабр меояд ва дид, ки санг аз қабр гирифта шудааст.

Санги каброо дар рузи аввали хафта бурданд.

1. Санги қабр ва эҳёи Исо: аҳамияти рӯзи аввали ҳафта

2. Сафари содиқонаи Марями Маҷдалия ба қабр

1. Матто 28:1-10 - Ҳисобот дар бораи эҳёи Исо дар рӯзи аввали ҳафта

2. Луқо 24:1-12 - Ҳисобот дар бораи зиёрати занон ба қабр ва дарёфти қабри холӣ.

Юҳанно 20:2 Вай давида, назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигаре, ки Исо ӯро дӯст медошт, омад ва ба онҳо гуфт: «Худовандро аз қабр бурданд, ва мо намедонем, ки Ӯро куҷо гузоштаанд».

Марями Маҷдалия ба назди Шимъӯни Петрус ва шогирди дигар Юҳанно давида, ба онҳо мегӯяд, ки Исоро аз қабр баровардаанд ва ҷои ҷасади ӯ маълум нест.

1. Марг ва эҳёи Исо ҳамчун ёдраскунандаи қудрати Худо бар марг хизмат мекунад

2. Муҳимияти имон доштан ба нақшаҳои Худо барои ҳаёти мо

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

Юҳанно 20:3 Петрус ва он шогирди дигар берун рафта, ба қабр омаданд.

Ду шогирд, Петрус ва шогирди дигар, ба сари қабр рафтанд.

1: Мо бояд имон дошта бошем, ки ба ҳар ҷое ки Ӯ мебарад, пайравӣ кунем.

2: Мо бояд ба Исо далерона пайравӣ кунем, ҳатто дар замонҳои душвор.

1: Ибриён 11: 1, "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Матто 28:20, "ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва инак, Ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам."

Юҳанно 20:4 Ва онҳо ҳарду якҷоя давида рафтанд, ва шогирди дигар аз Петрус пеш гузашта, аввал ба сари қабр омад.

Шогирди дигар пешопеши Петрус ба сӯи қабр давид.

1. Қувваи истодагарӣ: Чӣ тавр бояд аз тарсҳои худ берун ояд

2. Аҳамияти шитобкорӣ: расидан ба ҳадафҳо бо таъҷилӣ

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Филиппиён 3:13-14 - "Бародарон, ман худамро дарк накардаам: ин як кореро

мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чи дар пеш аст, дароз карда истодаам. мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

Юҳанно 20:5 Ва хам шуда, ба дарун нигарист, ки либоси катони хобида буд; аммо надаромад.

Марями Мақдалия фаҳмид, ки қабри Исо холӣ аст ва ҳарчанд ба дохили он нигоҳ мекунад, вай намедарояд.

1. Ҳеҷ гоҳ қудрати эҳёи Исоро фаромӯш накунед - Юҳанно 20:5

2. Далерии Марями Мақдалия - Юҳанно 20:5

1. Луқо 24:12 - Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид; ва хам шуда, либоси катони ба худ гузошташударо дид ва аз ин воқеа дар ҳайрат афтода, рафт.

2. Юҳанно 11:25 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд».

Юҳанно 20:6 Шимъӯни Петрус аз ақиби Ӯ омада, ба қабр даромад ва дид, ки ҷомаҳои катон хобидаанд.

Шимъӯни Петрус аз паи Исо ба сӯи қабр рафт ва дар он ҷо либоси катонро дид.

1. Эҳёи Исо ва қудрати имон

2. Пайравӣ ба Исо ва тавоноии итоаткорӣ

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Юҳанно 21:18 - Он гоҳ Исо гуфт: «Барраҳои Маро чӯпон».

Юҳанно 20:7 Ва рӯймоле, ки дар сари Ӯ буд, на бо либоси катон, балки дар ҷое худ ба ҳам печонда буд.

Марями Маҷдалия фаҳмид, ки ҷасади Исо дигар дар қабр нест ва либоси дафни ӯро дар ҷои алоҳида ба таври бодиққат печонида меёбад.

1. Эҳёи Исо: Аломати беҳамтои илоҳияти Ӯ

2. Эҳёи Исо: Нишонаи муҳаббати бепоёни Худо

1. Матто 28:5-6 - Фаришта эҳёи Исоро ба занони назди қабр эълон мекунад.

2. Ишаъё 25:8 - Худо маргро дар ғалаба фурӯ мебарад.

Юҳанно 20:8 Он шогирди дигаре, ки аввал ба қабр омада буд, даромад ва дид ва имон овард.

Шогирди дигар, ки аввал ба сари қабр расид, ворид шуд ва ба он чизе ки дид, бовар кард.

1. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

2. Аҳамияти шоҳиди муъҷиза

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд».

Юҳанно 20:9 Зеро ки онҳо ҳанӯз Навиштаҳоро намедонистанд, ки Ӯ аз мурдагон эҳьё шавад.

Шогирдон ҳанӯз Навиштаеро, ки Исо аз мурдагон эҳьё мешавад, нафаҳмиданд.

1. "Умед ба қиёмат"

2. «Қудрати Каломи Худо»

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:20-22 - Аммо дар асл Масеҳ аз мурдагон эҳё шудааст, ки аввалин меваҳои хуфтаанд. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омадааст. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

Юҳанно 20:10 Он гоҳ шогирдон боз ба хонаи худ рафтанд.

Шогирдон пас аз дидани Исои эҳёшуда ба хонаҳои худ рафтанд.

1. Вафодории Худо ҳеҷ гоҳ моро ноумед нахоҳад кард, ҳатто вақте ки вазъиятториктарин ба назар мерасад.

2. Қудрати эҳёи Исо бояд моро барангезад, ки дар ҷавоб содиқона зиндагӣ кунем.

1. Забур 91:2 - "Дар бораи Худованд мегӯям: Ӯ паноҳгоҳ ва қалъаи ман аст: Худои ман, ба Ӯ таваккал хоҳам кард".

2. Румиён 6:4-5 - "Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн мешавем: чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем."

Юҳанно 20:11 Аммо Марям берун, назди қабр истода, гиря мекард; ва ҳангоме ки гиря мекард, хам шуда, ба қабр нигарист,

Ҷавоби Марям ба эҳёи Исо як ғаму андӯҳ буд.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки вақти мотам ва вақти шодӣ вуҷуд дорад.

2: Марто ва Марям барои Исо бо роҳҳои гуногун ғамгин шуданд ва мо метавонем аз онҳо ёд гирем, ки чӣ тавр андӯҳи худро баён кунем.

1: Румиён 12:15 - Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирякунандагон гиря кунед.

2: Юҳанно 11:35 - Исо гиря кард.

Юҳанно 20:12 Ва дид, ки ду фариштаи сафедпӯст, ки дар он ҷо ҷасади Исо гузошта шуда буд, нишастаанд: яке дар сар ва дигаре дар пои.

Ҷасади Исоро ду фариштаи сафедпӯст, яке дар сар ва дигаре дар пой нигоҳ медоштанд.

1. Тасалли фариштагон: Чӣ гуна паёмбарони Худо ҳифз ва сулҳро таъмин мекунанд

2. Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ: чӣ гуна марг ва эҳёи Исо умед ва тасаллӣ мебахшад

1. Матто 28:2-6 - Фариштае, ки сангро аз қабри Исо ғелонда буд

2. Ибриён 1:14 - Фариштагон ҳамчун рӯҳҳои хидматрасон барои хидмат ба онҳое, ки вориси наҷот хоҳанд буд, фиристода шудаанд.

Юҳанно 20:13 Ба вай гуфтанд: «Эй зан! Чаро гиря мекунӣ? Вай ба онҳо гуфт: «Чунки онҳо Худованди маро бурданд, ва намедонам, ки Ӯро куҷо гузоштаанд».

Марями Маҷдалия дар беруни қабри Исо гиря мекунад. Шогирдон аз вай мепурсанд, ки чаро гиря мекунад ва ӯ ба онҳо мегӯяд, ки Исоро бурдаанд ва ӯ намедонад, ки онҳо Ӯро дар куҷо гузоштаанд.

1. Зиндагӣ бо имон дар замонҳои душвор - Таҳқиқот дар бораи ҷасорати Марями Маҷдалия дар баробари фоҷиа.

2. Қувваи умед дар замонҳои ноумедӣ - Чӣ гуна имони Марями Маҷдалия ба Масеҳ ӯро дар баробари талафоти бузург устувор кард.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамхории худро бар Ӯ мегузоред; зеро ки вай дар хакки шумо гамхорӣ мекунад.

Юҳанно 20:14 Ва ин тавр гуфт, худ баргашт ва Исоро истода дид, вале нафаҳмид, ки ин Исост.

Марями Маҷдалия рӯзи якшанбеи Пасха ба қабри Исо меравад ва онро холӣ мебинад. Вай бо ғамгинӣ рӯй мегардонад, вале баъд бармегардад ва мебинад, ки Исо дар он ҷо истодааст, гарчанде ки ӯро нашинохт.

1. Ба нақшаи Худо таваккал кунед, ҳатто вақте ки он равшан нест.

2. Ҳатто дарториктарин замонҳо, нури умедро ҷустуҷӯ кунед.

1. Румиён 8:18: «Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан намеарзад».

2. Забур 33:18: «Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад».

Юҳанно 20:15 Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Чаро гиря мекунӣ? киро меҷӯй? Вай гумон кард, ки ӯ боғбон аст, ба Ӯ гуфт: «Эй оғо!

Марями Маҷдалия Исоро ҳамчун боғбон иштибоҳ мекунад ва андӯҳи худро бо умеди ёфтани Исо баён мекунад.

1. Исо ғаму андӯҳи моро мефаҳмад ва дар лаҳзаҳои душвор моро тасаллӣ медиҳад.

2. Мо бояд дар ҳама вохӯриҳои худ Исоро эътироф кунем ва ба роҳнамоии ӯ эътимод кунем.

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард".

2. Ишаъё 40:11 - "Вай рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард; онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва кӯдаконро бо нармӣ роҳнамоӣ хоҳад кард".

Юҳанно 20:16 Исо ба вай гуфт: «Марям». Вай рӯй гардонда, ба Ӯ гуфт: «Эй Раббонӣ! яъне устод.

Вохӯрии шодии Марям бо Исо: Марям Исои эҳёшударо мешиносад ва ӯро Устод

меномад.

1. Шодии эҳёи Масеҳ: эътироф ва шодӣ аз Наҷотдиҳандаи мо

2. Таҷрибаи Устод: Донистани муҳаббати Исо дар ҳаёти мо

1. Румиён 6:4-5 - «Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем».

2. Забур 53:4 - «Инак, Худо ёвари ман аст; Худованд бо касонест, ки ҳаёти маро дастгирӣ мекунанд».

Юҳанно 20:17 Исо ба вай гуфт: «Ба Ман даст нарасон; зеро ки ҳанӯз назди Падари Худ сууд накардаам; балки назди бародарони Ман биравед ва ба онҳо бигӯед: "Ман назди Падари Худ ва Падари шумо сууд мекунам"; ва ба Худои ман ва Худои шумо.

Исо ба Марям дастур медиҳад, ки Ӯро раҳо кунад ва рафта ба шогирдонаш хабар диҳад, ки Ӯ ба назди Падари Худ дар осмон сууд кардааст.

1: Мо бояд ба Исо ва ваъдаҳои Ӯ таваккал кунем, зеро Ӯ ҳамеша ба сӯи Падари Худ дар осмон сууд мекунад.

2: Исо ба мо супориш додааст, ки хушхабари Худро ба дигарон нақл кунем, ҳамон тавре ки Ӯ ба Марям дастур дод.

1: Филиппиён 3:20-21 - Зеро сӯҳбати мо дар осмон аст; Аз он ҷо низ мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро мунтазирем: Ӯ бадани нангини моро дигаргун хоҳад кард, то ки он ба бадани ҷалоли Ӯ, ба ҳасби коре, ки ба василаи он қодир аст, ҳама чизро ба Худ мутеъ созад, мубаддал шавад.

2: Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Юҳанно 20:18 Марями Маҷдалия омада, ба шогирдонаш гуфт, ки Худовандро дидааст ва Ӯ ин суханонро ба вай гуфтааст.

Марями Маҷдалия ба шогирдонаш эълон мекунад, ки Исои эҳёшударо дидааст.

1: Эҳёи Исо - Юҳанно 20:18

2: Қудрати ҳузури Исо - Юҳанно 20:18

1: Румиён 6:9 - Зеро мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуда, дигар ҳеҷ гоҳ намемирад; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад.

2: Аъмол 2:24 - Аммо Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва аз азоби марг раҳо кард, зеро имкон надошт, ки марг дар Ӯ нигоҳ дошта шавад.

Юҳанно 20:19 Дар ҳамон рӯз бегоҳӣ, дар рӯзи аввали ҳафта, вақте ки дарҳо, ки шогирдон аз тарси яҳудиён ҷамъ омада буданд, баста буданд, Исо омада, дар миёна истода, ба онҳо гуфт: «Салом! ба шумо.

Дар рӯзи аввали ҳафта шогирдон аз тарси яҳудиён ҷамъ шуданд, вақте ки Исо зоҳир шуд ва гуфт: «Салом бар шумо».

1. Сулҳи Масеҳ дар миёни тарс

2. Кафолати ҳузури Исо

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзодаи сулҳ.

2. Ибриён 13:5 - Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

Юҳанно 20:20 Ва инро гуфт, дастҳо ва паҳлуи худро ба онҳо нишон дод. Он гоҳ шогирдон, вақте ки Худовандро диданд, шод шуданд.

Исо ба шогирдонаш дасту паҳлӯяшро нишон дод ва шогирдон аз дидани Ӯ хеле шод шуданд.

1. Исо зинда аст - эҳёи мӯъҷизавии Наҷотдиҳандаи мо

2. Дар Худованд шодӣ кунед - тавассути шинохти Исо шодӣ пайдо кунед

1. Луқо 24:39 - «Дастҳо ва пойҳои Маро бубинед, ки худи Ман ҳастам. Ба ман ламс кунед ва бубинед. Зеро ки рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки шумо мебинед, ки ман дорам».

2. 1 Петрус 1:8 - «Гарчанде ки шумо Ӯро надидаед, Ӯро дӯст медоред. Ҳарчанд шумо ҳоло Ӯро намебинед, ба Ӯ имон меоваред ва аз шодии баённашаванда ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед».

Юҳанно 20:21 Исо боз ба онҳо гуфт: «Салом бар шумо бод!

Исо ба шогирдонаш супориш дод, ки хизмати худро идома диҳанд ва сулҳро паҳн кунанд.

1: Исо ба мо мероси сулҳ ва умед гузошт ва мо даъват кардаем, ки онро пеш барем.

2: Мо вазифадорем, ки хизмати Исоро идома диҳем ва дар ҷаҳон сулҳу осоиштагӣ оварем.

1: Юҳанно 14:27 - «Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва битарсад».

2: Матто 28:19-20 - "Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. : ва инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.”

Юҳанно 20:22 Ва инро гуфт, бар онҳо дамид ва ба онҳо гуфт: «Рӯҳулқудсро қабул кунед!

Исо ба шогирдонаш нафас мекашад ва ба онҳо Рӯҳулқудсро медиҳад.

1. Қувваи нафаси Худо

2. Рӯҳулқудсро қабул кунед, бовар кунед ва шод шавед

1. Аъмол 2:1-4 - Омадани Рӯҳулқудс

2. Ҳизқиёл 37: 1-14 - Водии устухонҳои хушк ва нафаси Худо

Юҳанно 20:23 Ҳар касе ки гуноҳҳояшро афв кунед, ба онҳо бахшида мешавад; ва ҳар кӣ гуноҳашро нигоҳ доред, нигоҳ дошта мешавад.

Исо ба шогирдонаш қудрат медиҳад, ки гуноҳҳоро бахшанд ё нигоҳ доранд.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр Исо ба мо барои бахшидан қувват мебахшад

2. Ҳокимияти Калисо: Чӣ тавр моро барои нигоҳ доштани гуноҳ даъват мекунанд

1. Луқо 6:37: "Ҳукм накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд"

2. Матто 18:18: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи дар рӯи замин бандед, дар осмон баста хоҳад шуд, ва он чи дар замин кушоед, дар осмон кушода хоҳад шуд».

Юҳанно 20:24 Аммо Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ шогирд буд, дувоздаҳ ном дошт, вақте ки Исо омад, бо онҳо набуд.

Шогирдон шоҳиди Исои эҳёшуда буданд, ба истиснои Тумо.

1. Қувваи Имон: Чӣ тавр бе дидан бовар кардан мумкин аст

2. Подоши сабр: шодии ҳузур

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. 1 Таслӯникиён 5:18 - Дар ҳама ҳолат шукр гӯед; зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ барои шумо.

Юҳанно 20:25 Шогирдони дигар ба Ӯ гуфтанд: «Мо Худовандро дидем». Аммо Ӯ ба

онҳо гуфт: «Агар дар дасти ӯ изи мехҳоро набинам, ва ангушти худро ба изи мехҳо назанам ва дастамро ба паҳлуи ӯ назанам, бовар намекунам».

Шогирдони дигар ба Тумо мегӯянд, ки Худовандро дидаанд, аммо Тумо исрор мекунад, ки то даме ки далели ҷисмонии захмҳои Исоро набинад, бовар намекунад.

1. Имон дидан дидан аст: Зиёд кардани имони мо тавассути шак

2. Шубҳа ва имон: Мо аз Томас чӣ омӯхта метавонем

1. Забур 37:5 - Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ низ эътимод кунед; ва онро ба амал оварад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Юҳанно 20:26 Пас аз ҳашт рӯз боз шогирдони Ӯ ва Тумо бо онҳо дар дохил буданд; Исо, ки дарҳо баста буд, омада, дар миёна истода, гуфт: «Салом бар шумо бод».

Исо пас аз ҳашт рӯзи эҳё шуданаш, вақте ки дарҳо баста буданд, ба шогирдонаш зоҳир шуд. Уро бо салом пешвоз гирифт.

1. Қувваи имон: зоҳир шудани Исо ба шогирдонаш

2. Сулҳи Худованди эҳёшуда: Саломи Исо ба шогирдонаш

1. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем.

2. Ибриён 13:20 - Бигзор Худои сулҳу осоиштагӣ, ки ба воситаи хуни аҳди абадӣ аз мурдагон Худованди мо Исои Масеҳро эҳё кард, Чӯпони бузурги гӯсфандон, шуморо бо ҳама чизи нек барои иҷрои иродаи Ӯ муҷаҳҳаз гардонад.

Юҳанно 20:27 Он гоҳ ба Тумо гуфт: «Ангушти худро ба ин ҷо бирасон ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро ба ин ҷо биёр ва онро ба паҳлуи ман биандоз; ва беимон набош, балки имондор бош».

Исо ба Тумо имконият дод, ки бо ламс кардани ҷароҳатҳои ӯ эҳё шудани худро исбот кунад. Ӯ Томасро ташвиқ мекард, ки имон дошта бошад.

1. «Шоҳиди имон»

2. "Қувваи шубҳа"

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз он чи шунида мешавад, ва он чи шунида мешавад, ба воситаи паём дар бораи Масеҳ меояд".

Юҳанно 20:28 Тумо дар ҷавоби вай гуфт: «Худовандо ва Худои ман».

Ин порча эътироф мекунад, ки Тумо Исоро ҳамчун Худованд ва Худои худ эътироф мекунад.

1. Эътироф кардани Исо ҳамчун Худованд ва Худои мо

2. Омӯзиш аз имони Тумо ба Исо

1. Филиппиён 2:5-11 - Тафаккури Исои Масеҳро дошта бошед

2. Румиён 10:9-10 - Бо даҳони худ эътироф кунед ва дар дили худ бовар кунед, ки Исо Худованд ва Худост.

Юҳанно 20:29 Исо ба вай гуфт: «Тумо!

Имононе, ки Исоро надидаанд, то ҳол баракат доранд.

1: Мо ба Худои имон хизмат мекунем, на бино.

2: Дидан шарти ҳатмӣ барои имон ба Исо нест.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2: Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро, ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ту мисли донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои ту ғайриимкон нахоҳад буд».

Юҳанно 20:30 Ва бисёр мӯъҷизаҳои дигаре, ки Исо дар ҳузури шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашудааст:

Инҷили Юҳанно бисёр аломатҳои мӯъҷизавии қудрат ва қудрати Исоро сабт мекунад.

1. Қудрат ва қудрати Исо: Аломати Малакути Осмон

2. Даъват барои бовар кардан ба мӯъҷизаҳои Исо

1. Матто 11:2-5 - Исо шогирдонро барои нишон додани мӯъҷизаҳо мефиристад

2. Забур 103:1-5 - Ҳамду сано барои мӯъҷизаҳо ва қудрати Худованд

Юҳанно 20:31 Аммо инҳо навишта шудаанд, то имон оваред, ки Исо Масеҳ, Писари Худост; ва имон оварда, ба исми Ӯ ҳаёт ёбед.

Ин порча муҳимияти имон доштан ба Исои Масеҳро ҳамчун Писари Худо таъкид мекунад, то ки ба воситаи исми Ӯ ҳаёт дошта бошад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр эътимод ба Исо ҳаёти ҷовидонӣ меорад

2. Файзи наҷот: Чӣ гуна имон ба Масеҳ ҳаёти фаровон меорад

1. Румиён 10:9-10: "Агар шумо бо даҳони худ бигӯед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки бо дили худ имон меоваред. ва сафед мешавед, ва маҳз бо даҳони худ имони худро эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Эфсӯсиён 2:8: «Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, балки атои Худост».

Юҳанно 21 пайдоиши сеюми Исо ба шогирдонаш пас аз эҳёи ӯ, сайди мӯъҷизавии моҳӣ ва сӯҳбати Ӯ бо Петрусро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Исо дар соҳили баҳри Ҷалил бори дигар ба шогирдонаш зоҳир шуд. Шимъӯни Петрус, Тумо (бо номи Дидимус маъруф аст), Натанъил аз Қонои Ҷалил, писарони Забдой ва ду шогирди дигар якҷоя буданд. Петрус тасмим гирифт, ки ба моҳидорӣ равад, аммо он шаб онҳо чизе сайд накарданд. Субҳи барвақт Исо дар соҳил истода буд, аммо шогирдон нафаҳмиданд, ки ин Ӯст. Ӯ занг зада пурсид, ки оё онҳо моҳӣ доранд, ҷавоб доданд не, баъд ба онҳо гуфт, ки тӯри худро ба қаиқ партоед, вақте ки онҳо натавонистанд сайд кунанд, зеро шумораи зиёди моҳиҳо фаҳмиданд, ки ин лорд Петрус ба об ҷаҳида, дигарон аз ақиби қаиқ тӯри пур кашиданд . моҳӣ (Юҳанно 21:1-8).

Сархати 2: Вақте ки онҳо фуруд омаданд, дар он ҷо оташи ангиштро диданд, ки дар он моҳӣ ва каме нон буд. Исо аз онҳо хоҳиш кард, ки чанд моҳии нав сайд кардаашонро биёранд, то Шимъӯни Петрус боз ба қаиқ баромад, ки тӯри пур аз калонро кашола карда, ба соҳил баромад, гарчанде тӯри зиёде дарида набуд ва онҳоро даъват кард, ки омада хӯрок хӯрад, ҳеҷ кас ҷуръат карда пурсид, ки ӯ медонист, ки Худованд ба онҳо нон додааст ин дафъаи сеюм низ шогирдон пас аз эҳьёи мурдагон зоҳир шуданд (Юҳанно 21:9-14).

Сархати 3-ум: Пас аз наҳорӣ Исо аз Шимъӯни Петрус се маротиба пурсид, ки оё вай Ӯро бештар аз дигарон дӯст медорад, ки ҳар дафъа ҷавоб медод, бале медонед, ки туро дӯст медорам ҳар дафъа ба ӯ дастур медод: «Барраҳои маро бихӯр» «Гӯсфандони маро ғамхорӣ кун» «Гӯсфандони маро бихӯр». Пас пешгӯӣ кард, ки чӣ гуна марг Худоро ҳамду сано мегӯяд, вақте ки ҷавонтар либос мепӯшид, аммо вақте ки калонтар либос мепӯшонад, ба куҷо рафтан намехоҳад, ин гуфт ӯ нишон дод, ки марги меҳрубонона Худоро ситоиш мекунад пас аз гуфт: Аз паи ман гашта, шогирдеро дид, ки аз паи касе, ки такя мекард, дӯст медошт. пушт ба муқобили ӯ хӯроки шом аз Худованд хиёнат кардан пурсид, ки дар бораи ӯ чӣ мешавад Исо ҷавоб дод: Агар хоҳед, ки то баргаштан зинда бимонед, ки шумо бояд маро пайравӣ кунед, зеро ин овозаи дар байни бародарон паҳншуда шогирд намемирад, аммо Исо нагуфтааст, ки ӯ намемирад; Танҳо гуфт: «Агар хоҳам, ки то баргаштанам зинда монад, ин ту чист?». Юҳанно дар охири боб мегӯяд, ки шогирд ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад, ки ба онҳо навиштааст, шаҳодати ӯ дуруст аст ва инчунин бисёр чизҳои дигаре, ки Исо ба амал овард, ҳар як навишта буд, ки фарз он аст, ки ҳатто дар тамоми ҷаҳон китобҳои хона навишта мешуданд (Юҳанно 21:15-25).

Юҳанно 21:1 Баъд аз ин Исо боз дар баҳри Табария ба шогирдонаш зоҳир шуд; ва дар ин бора худаш нишон дод.

Исо дар баҳри Табария Худро ба шогирдонаш нишон дод.

1. Исо ҳузури худро дар ҳаёти мо ошкор мекунад

2. Муҳимияти пайравӣ ба намунаи Исо

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

Юҳанно 21:2 Шимъӯни Петрус, ва Тумо, ки Дидимус ном дошт, ва Натанъил аз Қонои Ҷалил, писарони Забдой ва ду шогирди дигари ӯ якҷоя буданд.

Юҳанно ба шунавандагони худ дар бораи ҳузури Шимъӯни Петрус, Тумо, Натанъил, писарони Забдой ва ду шогирди дигар нақл мекунад.

1. Шогирдони Исо ба Ӯ содиқ буданд ва ҳатто вақте ки бо номуайянӣ ва шубҳа дучор мешуданд, Ӯро пайравӣ мекарданд.

2. Шогирдони Исо тайёр буданд, ки дар байни Ӯ ҳисоб карда шаванд ва дар хизмати ӯ иштирок кунанд.

1. Луқо 5:11 - "Ва ҳангоме ки қаиққои худро ба соҳил баровардаанд, ҳама чизро гузошта, аз ақиби Ӯ рафтанд".

2. Матто 10:37-39 - "Касе ки падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест. Ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, лоиқи Ман нест. Ва ҳар кӣ салиби худро намегирад ва Маро пайравӣ кунед, лоиқи Ман нест, ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

Юҳанно 21:3 Шимъӯни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман ба моҳидорӣ меравам». Ба Ӯ гуфтанд: «Мо низ бо ту меравем». Онҳо берун рафта, дарҳол ба қаиқ савор шуданд; ва он шаб онҳо чизе нагирифтанд.

Юҳанно ва шогирдонаш ба моҳидорӣ рафтанд ва чизе сайд накарданд.

1: Худо метавонад моро баъзан имтиҳон кунад, аммо ба ҳар ҳол ба мо баракатҳои фаровон медиҳад.

2: Ҳатто дар лаҳзаҳои нокомӣ, Худо бо мост ва таъмин хоҳад кард.

1: Матто 6:26 - Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

2: Забур 121: 1-2 - Ман чашмони худро ба теппаҳо боло мекунам. Кӯмаки ман аз куҷо меояд? Ёрии ман аз ҷониби Худованд аст, ки осмон ва заминро офаридааст.

Юҳанно 21:4 Вақте ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, вале шогирдон намедонистанд, ки ин Исост.

Шогирдон саҳар моҳидорӣ мекарданд, вақте ки Исо ба соҳил омад, вале онҳо Ӯро нашинохтанд.

1. Исо ҳамеша дар назди мост - ҳатто вақте ки мо Ӯро нашиносем

2. Мо танҳо нестем - Исо ҳамеша дар ҳаёти мо ҳузур дорад

1. Луқо 24:13-35 - Роҳ ба сӯи Эммаус

2. Юҳанно 20:19-29 - Исо пас аз эҳё шуданаш ба шогирдонаш зоҳир мешавад

Юҳанно 21:5 Исо ба онҳо гуфт: «Эй фарзандон, хӯроке доред? Ба ӯ ҷавоб доданд: «Не».

Исо аз шогирдон пурсид, ки оё онҳо чизе барои хӯрдан доранд.

1. Қувваи муҳаббати Исо: Ҳатто дар лаҳзаҳои гуруснагӣ, Исо муҳаббати худро ба шогирдон зоҳир мекард.

2. Таъминот дар замонҳои эҳтиёҷманд: Исо шогирдонашро вақте ки чизе надоштанд, таъмин мекард.

1. Матто 14:19-20 - Ва ӯ ба мардум фармуд, ки бар болои алаф нишинанд, ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигариста, баракат дод ва пора кард ва нонҳоро ба шогирдон ва шогирдон ба мардум.

2. Филиппиён 4:19 - Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Юҳанно 21:6 Ба онҳо гуфт: «Тӯрро ба тарафи рости қаиқ партоед, ва хоҳед ёфт». Онҳо партофтанд, ва акнун натавонистанд онро барои моҳиёни зиёд кашанд.

Исо ба шогирдонаш гуфт, ки тӯри худро ба тарафи рости киштӣ гузоранд ва онҳо моҳии зиёде сайд мекунанд.

1. Қудрати тоъат - итоати фармудаҳои Худо фаровонӣ меорад

2. Ризки Худо – Худо ба пайравонаш ризқи фаровон медиҳад

1. Ишаъё 55:10-11 - ? □ ё чунон ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнагарданд , балки заминро об диҳед, ва онро нашъунамо бахшад ва сабзад, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон диҳад, 11 Каломи Ман аз даҳони ман; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. 23 Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. 24 Зеро ки вай ба худ нигоҳ карда, меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. 25 Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Юҳанно 21:7 Бинобар ин он шогирде ки Исо дӯст медошт, ба Петрус гуфт: «Ин Худованд аст». Шимъӯни Петрус чун шунид, ки ин Худованд аст, ҷомаи моҳидори худро ба танаш кашид, зеро ки бараҳна буд, ва худро ба баҳр андохт.

Шогирди маҳбуб фаҳмид, ки ин Исо аст ва Петрус инро шунида, куртаашро ба бар кард ва ба баҳр ҷаҳида, ба пешвози Исо баромад.

1. Қувваи имонро амали далеронаи Петрус, ки ба баҳр барои пешвоз гирифтани Исо ҷаҳида буд, нишон дод.

2. Муҳаббати Исо бо эътирофи шогирди маҳбуб дар бораи Ӯ зоҳир шуд.

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Юҳанно 21:8 Ва шогирдони дигар бо қаиқе омаданд; (Зеро ки онҳо аз хушкӣ дур набуданд, балки дусад зироъ буд), тӯрро бо моҳӣ кашола мекарданд.

Шогирдони дигар бо қаиқе омаданд ва тавонистанд дар тӯри худ миқдори зиёди моҳиро сайд кунанд.

1. Худо таъмин мекунад: Ҳатто дар байни корҳои душвор, Худо захираҳо ва роҳнамоии заруриро барои ноил шудан ба муваффақият таъмин мекунад.

2. Сармоягузорӣ ба дигарон: Ҳатто вақте ки мо тавони иҷрои як вазифаро мустақилона надорем, Худо метавонад моро истифода барад, то ба дигарон қувват бахшад ва ба дигарон сармоягузорӣ кунад, то ба мо дар расидан ба ҳадафҳоямон кумак кунад.

1. Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам зада, тӯфонро ором мекунад.

2. Матто 19:26 - Таълимоти Исо, ки бо Худо ҳама чиз имконпазир аст.

Юҳанно 21:9 Вақте ки онҳо ба соҳил расиданд, дар он ҷо оташи ангишт ва моҳии бар он гузошташуда ва нон диданд.

Исо ба шогирдон зоҳир шуда, ба онҳо хӯроки моҳӣ ва ноне дод, ки дар оташи ангишт пухта мешуд.

1. Исо дар вақти эҳтиёҷмандии мо ҳамеша дар он ҷост.

2. Худо моро рӯзӣ медиҳад, ҳатто вақте ки мо ҳис мекунем, ки чизе надорем.

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. Забур 34:10 - Шерҳои ҷавон аз гуруснагӣ азоб мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз некӣ кам нахоҳанд монд.

Юҳанно 21:10 Исо ба онҳо гуфт: «Аз моҳие ки ҳоло сайд кардаед, биёред».

Исо аз шогирдон хоҳиш кард, ки моҳии сайдкардаашонро биёранд.

1: Исо ба мо хотиррасон мекунад, ки миннатдор бошем ва неъматҳои худро бо дигарон мубодила кунем.

2: Ҳатто дар байни вазифаи душвор, Исо метавонад ба мо баракат диҳад.

1: Аъмол 4: 32-35 - Ҳама имондорон як дилу ҷон буданд ва ҳеҷ кас даъвои моликияти хусусии ягон молу мулкро надошт, балки ҳама чизе, ки онҳо доштанд, умумӣ буд.

2: 1 Тимотиюс 6:17-19 - Ба онҳое, ки дар ин дунё сарватмандand, амр деҳ, ки мағрур нашаванд ва ба сарвате, ки ин қадар номуайян аст, умед набанданд, балки ба Худое, ки моро бо ҳама чиз ба таври фаровон таъмин мекунад, умедвор бошанд. барои лаззати мо.

Юҳанно 21:11 Шимъӯни Петрус баромада, тӯрро пур аз моҳии бузург, яъне якcаду панҷоҳу се ба хушкӣ кашид;

Исо барои шогирдонаш моҳии фаровон дод ва қудрати худро бар ҷаҳони табиӣ нишон дод.

1: Исо таъминкунандаи фаровонӣ аст ва қудрати ӯ аз ҳама қувваҳои табиӣ бузургтар аст.

2: Мо бояд омӯзем, ки барои эҳтиёҷоти худ ба Худованд таваккал кунем ва ба қудрати Ӯ бовар кунем.

1: Матто 6:25-34 - Исо моро ташвиқ мекунад, ки хавотир нашавем ва барои эҳтиёҷоти худ ба Худо таваккал накунем.

2: Забур 23:1 - Худованд чӯпони ман аст, ман намехоҳам.

Юҳанно 21:12 Исо ба онҳо гуфт: «Биёед ва хӯрок хӯред». Ва ҳеҷ яке аз шогирдон ҷуръат накард, ки аз Ӯ бипурсад: "Ту кистӣ?" зеро медонист, ки ин Худованд аст.

Исо шогирдонро даъват кард, ки бо ӯ хӯрок хӯранд ва онҳо ӯро напурсида шинохтанд.

1. Даъвати Исо ба хӯрокхӯрӣ ёдрас кардани ҳузур ва муҳаббати Ӯст.

2. Исо ҳамеша барои пайравонаш дастрас аст, ҳатто дар замони номуайянӣ.

1. 1 Юҳанно 4:16 - Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонистем ва бовар кардем. Худо муҳаббат аст; ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

2. Луқо 24:30-31 - Ва ҳангоме ки Ӯ бо онҳо дар сари суфра нишаста буд, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод. Ва чашмони онҳо кушода, Ӯро шинохт; ва ӯ аз назари онҳо нопадид шуд.

Юҳанно 21:13 Он гоҳ Исо омада, нон гирифт ва ба онҳо дод ва инчунин моҳӣ дод.

Исо эҳтиёҷоти ҷисмонӣ ва рӯҳонии шогирдонро қонеъ мекунад.

1: Исо Таъминкунандаи ҳамаи ниёзҳои мост

2: Исо ба шогирдонаш ғамхорӣ мекунад

1: Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки хавотир нашавем ва ба Худо боварӣ дорем, ки ниёзҳои моро таъмин мекунад.

2: Филиппиён 4:19 - Худо тамоми ниёзҳои моро мувофиқи сарвати худ таъмин хоҳад кард.

Юҳанно 21:14 Ин бори сеюм аст, ки Исо баъд аз эҳьё шуданаш, худро ба шогирдонаш нишон дод.

Исо баъд аз эҳёи мурдагонаш се маротиба ба шогирдонаш зоҳир шуд.

1. Исо зинда аст: эҳсоси воқеияти эҳё

2. Исо роҳ аст: бо роҳи муҳаббати Ӯ

1. 1 Қӯринтиён 15:3–8; Зеро он чиро, ки гирифтам, ба шумо дар навбати аввал баён кардам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд, дафн карда шуд, ва мувофиқи Навиштаҳо дар рӯзи сеюм эҳьё шуд ва ба Кифо зоҳир шуд. ва баъд ба дувоздаҳ. Баъд аз ин, ӯ дар як вақт ба зиёда аз панҷсад нафар бародарону хоҳарон зоҳир шуд, ки аксарияти онҳо ҳоло зиндаанд, гарчанде ки баъзеҳо хоб рафтаанд. Сипас ба Яъқуб ва баъд ба ҳамаи ҳавориён зоҳир шуд.

2. Матто 28:5–7; Фаришта ба занон гуфт: ? □ натарс, зеро ман медонам, ки шумо Исои маслубшударо ҷустуҷӯ мекунед. Ӯ дар ин ҷо нест; чунон ки гуфта буд, бархостааст. Биё бубин, ки дар он ҷо хобида буд. Пас зуд рафта, ба шогирдонаш гӯед: ? □ аз мурдагон эҳьё шуда, пешопеши шумо ба Ҷалил меравад. Дар он ҷо шумо ӯро хоҳед дид.??Акнун ман ба шумо гуфтам.??

Юҳанно 21:15 Вақте ки онҳо хӯрок хӯрданд, Исо ба Шимъӯни Петрус гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Ту Маро аз инҳо бештар дӯст медорӣ? Ба вай гуфт: «Оре, Худовандо! ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Ба вай гуфт: «Барраҳои Маро чӯпон».

Исо ба мо муҳимияти дӯст доштани Ӯ ва ғамхорӣ нисбати дигаронро таълим медиҳад.

1: Мо бояд Худовандро аз ҳама бештар дӯст дорем ва муҳаббати мо ба Ӯ моро ба муҳаббат ва ғамхорӣ ба дигарон мебарад.

2: Мо метавонем муҳаббатамонро ба Исо бо фурӯтанона ғамхорӣ кардан ба атрофиёнамон нишон диҳем.

1:1 Юҳанно 4:19-21 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт. Агар касе

гӯяд, ? Худоро дӯст дорад ва аз бародари худ нафрат дорад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, наметавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад. Ва мо аз Ӯ чунин ҳукм дорем: ҳар кӣ Худоро дӯст дорад, бояд бародари худро низ дӯст дорад.

2: Матто 22:39 - Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Юҳанно 21:16 Бори дуюм ба вай гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Маро дӯст медорӣ? Ба вай гуфт: «Оре, Худовандо! ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Ба вай гуфт: «Гӯсфандони маро бичарон».

Исо ба Петрус муҳаббаташро ба ӯ хотиррасон мекунад ва ба ӯ амр медиҳад, ки ба рама ғамхорӣ кунад.

1: Худо моро даъват мекунад, ки Ӯро дӯст дорем ва ба халқи Ӯ хизмат кунем.

2: Мо даъват шудаем, ки берун равем ва ба ниёзмандон хидмат кунем.

1:1 Юҳанно 4:19??1 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2: Матто 28:16-20 - Бирав ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед.

Юҳанно 21:17 Бори сеюм Ӯ ба вай гуфт: «Эй Шимъӯн ибни Юнус! Маро дӯст медорӣ? Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм ба вай гуфт: «Маро дӯст медорӣ?» Ба вай гуфт: «Худовандо! Ту ҳама чизро медонӣ; ту медонӣ, ки ман туро дӯст медорам. Исо ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро бичарон».

Ин порча даъвати Исоро ба Петрус барои нигоҳубини гӯсфандонаш нишон медиҳад ва Исо аз муҳаббати Петрус ба Ӯ огоҳ аст.

1. "Худовандро бо тамоми дили худ дӯст доред" - А дар бораи аҳамияти дӯст доштани Худованд ва чӣ гуна намунаи Петрус метавонад ба мо кӯмак кунад.

2. «Итоат ва муҳаббат» - А дар бораи он ки чӣ тавр итоаткории Петрус ба даъвати Исо, ҳатто вақте ки он душвор буд, барои мо намуна аст.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

Юҳанно 21:18 Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: вақте ки ҷавонӣ ту камар бастай ва ба он ҷое ки мехостӣ, мерафтӣ; лекин вақте ки пир шавӣ, дастҳои худро дароз хоҳӣ кард, ва дигаре камари туро баста, бардошта хоҳад бурд. туро ба ҷое ки намехоҳӣ.

Исо марги Петрусро аз дасти каси дигар пешгӯӣ мекунад.

1. Чӣ тавр бояд иродаи Худоро дар ҳолатҳои душвор қабул кард

2. Подоши фурӯтанӣ ва фармонбардорӣ

1. Матто 10:39 - Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

2. Филиппиён 2: 7-8 - Аммо худро беобрӯ накард ва ба сурати ғулом ба худ гирифт ва ба одам монанд шуд: Ва чун одам дар мӯд пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто ба марги салиб итоат мекунанд.

Юҳанно 21:19 Ӯ ин суханонро нишон дода, нишон дод, ки бо кадом марг бояд Худоро ҳамду сано гӯяд. Ва чун инро гуфт, ба вай гуфт: «Аз паи Ман биё».

Исо нишон дод, ки ӯ тайёр аст ҷони худро барои ҷалоли Худо фидо кунад. Сипас ӯ аз Петрус хоҳиш кард, ки ӯро пайравӣ кунад.

1. Қурбонии Исо - Намунаи ниҳоии фидокорӣ

2. Аз паи Исо - Роҳ ба сӯи иҷрошавии ҳақиқӣ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Филиппиён 2:5-8 - Дар муносибатҳои худ бо якдигар фикру ақидаи Исои Масеҳро дошта бошед: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; балки табиати бандаро гирифта, дар симои инсон

офарида шуда, худро ҳеҷ чиз нагардонд. Ва чун дар намуди одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то марг итоаткор шуд? ҳатто марг дар салиб!

Юҳанно 21:20 Он гоҳ Петрус ба ақиб нигоҳ карда дид, ки шогирде ки Исо ӯро дӯст медошт, аз ақиби Ӯ меравад; ки дар вакти таоми шом ба синаи худ такья карда, мегуфт: "Худовандо! Он кист, ки ба Ту хиёнат мекунад?"

Петрус шогирдеро, ки Исо дӯст медошт, мешиносад:

1: Муҳимияти шинохти пайравони Исо.

2: Муносибатро бо Исо инкишоф диҳед, ки ба он шогирде ки Исо дӯст медошт, бо Ӯ дошт.

1: Матто 17:1-9 ??Таҷрибаи Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бо Исо дар кӯҳи дигаргуншавӣ.

2: Юҳанно 13:21-30 ??Суҳбати Исо бо шогирдон дар зиёфати охирин.

Юҳанно 21:21 Петрус ӯро дида, ба Исо гуфт: «Худовандо!

Сӯҳбати Исо бо Петрус дар Юҳанно 21:21 муҳаббат, ғамхорӣ ва ғамхории ӯро нисбати шогирдонаш нишон медиҳад.

1: Муҳаббати Худо ба шогирдонаш - Юҳанно 21:21

2: Ғамхорӣ ва ғамхории Худо дар бораи фарзандонаш - Юҳанно 21:21

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пуртоқат ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Юҳанно 21:22 Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳам, ки то омаданам ӯ бимонад, ин ба ту чист? маро пайравӣ кун.

Исо Петрусро ташвиқ мекунад, ки диққати худро ба рисолати худ равона кунад, на дар бораи дигарон.

1. Паёми Исо дар бораи таваҷҷӯҳи инфиродӣ: Зиндагӣ барои Худованд ва худамон

2. Иҷрои иродаи Худо: Гӯш додан ва итоат кардан ба фармудаҳои Ӯ

1. Матто 6:31-34 - "Бинобар ин хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?» Зеро ки халқҳо тамоми ин чизҳоро меҷӯянд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи онҳо эҳтиёҷ доред, лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад.

2. Филиппиён 4:6 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Юҳанно 21:23 Он гоҳ дар байни бародарон ин сухан паҳн шуд, ки он шогирд намурд; лекин Исо ба вай нагуфт: "Нахоҳад мурд"; аммо: "Агар бихоҳам, ки то омаданам бимонад, ин ба ту чӣ мешавад?"

Ин порча нишон медиҳад, ки Исо ва шогирд дар бораи ояндаи шогирд сӯҳбат мекунанд ва Исо таъкид мекунад, ки танҳо иродаи ӯ муҳим аст.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳаёти мо - чӣ гуна иродаи Худо ягона аст ва чӣ гуна мо бояд ба Ӯ аз ҳама бештар таваккал кунем.

2. Қувваи дуо - чӣ гуна дуо кардан ба Худо метавонад моро ба фаҳмидани иродаи Ӯ ва таваккал кардан ба Ӯ расонад.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва

осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

Юҳанно 21:24 Ин шогирдест, ки дар бораи ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инро навиштааст; ва мо медонем, ки шаҳодати Ӯ рост аст.

Ин порча дурустии шаҳодати муаллифро тасдиқ мекунад.

1. Қувваи шаҳодатҳои ҳақиқӣ

2. Маќомоти њаќиќати хаттї

1. 2 Қӯринтиён 1:12-14 - «Зеро фахри мо ин аст, ки шаҳодати виҷдони мост, ки мо дар ҷаҳон бо соддагӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардем, на аз рӯи ҳикмати заминӣ, балки аз файзи Худо, ва аз ҳама бештар ба зеро ки мо ба шумо чизе наменависем, ҷуз он чи ки шумо хондаед ё эътироф мекунед; ва бовар дорам, ки шумо то охир эътироф хоҳед кард; чунон ки шумо қисман эътироф кардаед, ки мо шодии шумо ҳастем, чунон ки шумо низ аз они мо ҳастед. дар рӯзи Худованд Исо».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

Юҳанно 21:25 Ва боз бисёр корҳои дигаре, ки Исо кардааст, вуҷуд дорад, ки агар онҳо бояд ҳар яки онҳо навишта шаванд, ман фикр мекунам, ки ҳатто худи ҷаҳон китобҳои навишташавандаро дар бар гирифта наметавонист. омин.

Хизмати Исо чунон васеъ ва мӯъҷизавӣ буд, ки ҳеҷ гоҳ онро пурра сабт кардан мумкин нест.

1. Хизмати мӯъҷизавии Исои Масеҳ

2. Дараҷаи хизмати Исо

1. Луқо 5:17-26 - Шифо кардани Исо марди шал

2. Матто 14:1-14 - хӯронидани Исо панҷ ҳазор нафар

Дар Аъмол 1 дастуроти охирини Исо ба шогирдонаш, ба осмон сууд шудани ӯ ва

интихоби Матиос ба ҷои Яҳудои Исқарют нақл мекунад.

Параграфи 1: Боб бо муроҷиати Луқо ба Теофилус оғоз мешавад, ки ҳаёт ва таълимоти Исои Масеҳро то ба осмон расидани ӯ баён мекунад. Пас аз азобу уқубат ва марги худ, Исо дар тӯли чиҳил рӯз дар бораи Малакути Худо сухан ронда, худро ба расулонаш зинда нишон дод. Дар як маврид ҳангоми хӯрокхӯрӣ бо онҳо, ӯ ба онҳо дастур дод, ки Ерусалимро тарк накунанд, балки интизори ваъдаи Падарам, ки аз ман шуниданд, Яҳьё обро таъмид дод, аммо Рӯҳулқудсро чанд рӯз таъмид дод, пурсид, ки оё вақт подшоҳиро барқарор мекунад, Исроил ҷавоб дод, ки Падар қудрати худро муқаррар накардааст, балки қудрат мегирад. Вақте ки Рӯҳулқудс меояд, шоҳиди Ерусалим мешавад Яҳудия Самария заминро нест мекунад (Аъмол 1:1-8).

Сархати 2: Пас аз ин суханон, вақте ки онҳо тамошо мекарданд, Ӯ боло шуд ва абр Ӯро аз назари онҳо дур кард. Ҳангоме ки онҳо ба осмон менигаристанд, вақте ки Ӯ мерафт, ногаҳон ду марди либоси сафедпӯст дар паҳлӯи онҳо истода, гуфтанд: «Эй мардони Ҷалил, чаро истода, ба осмон нигоҳ мекунед? Ин Исо , ки аз миёни шумо ба осмон бардошта шудааст, ҳамон тавре ки шумо дидед, ки Ӯ ба осмон меравад». Пас аз он кӯҳи Ерусалим, ки Зайтун ном дар наздикии шаҳр баргашт, рӯзи шанбе, вақте ки расид, ба болохона баромад, Петрус Юҳанно Яъқуб Эндрю Филип Томас Бартоломей Матто Яъқуб писари Алфей Шимъӯни Зелот Яҳудо писари Яъқуб ҳама пайваста дар якҷоягӣ бо занон Марям модари Исо, бародарони Исо дуо мекарданд (Аъмол 1: 9-14).

Сархати 3: Дар он рӯзҳо Петрус дар байни як гурӯҳи имондорон, ки тақрибан саду бист нафар буд, дар бораи зарурати иваз кардани Яҳудои Исқарют, ки ба Худованд хиёнат карда буд, ба ҷои худ рафт иқтибос аз Забур бигзор манзили харобазор гардад, ҳеҷ кас зинда набошад Ҷои ӯро дигаре бигирад Роҳбарият пешниҳод кард Юсуф ду мардро, ки Барсаббо ном дошт. Юстус Матиоси низ маъруф буд, ки аз Худованд аз дили ҳама дуо кард, ки ҳама нишон диҳанд, ки кадоме аз интихобшудагон ва қуръа партофта, Маттиос ёздаҳ ҳавворiёнро илова кард (Аъмол 1:15-26).

Аъмол 1:1 Ман рисолаи пештараро гуфтам, эй Теофилус, дар бораи он чизе ки Исо ба кор кардан ва таълим додан оғоз карда буд.

Муаллиф ба Теофил дар бораи таълимот ва корҳои Исо рисолае менависад.

1. "Таълимот ва корҳои Исо"

2. «Қудрати намунаи Исо»

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Юҳанно 13:17 - "Акнун, ки шумо ин чизҳоро медонед, шумо баракат хоҳед ёфт, агар онҳоро иҷро кунед."

Аъмол 1:2 То рӯзе ки бардошта шуд, ба воситаи Рӯҳулқудс ба ҳавворияне ки баргузида буд, фармуд:

Исои Масеҳ пеш аз он ки ба осмон сууд кунад, ба ҳаввориянаш ба воситаи Рӯҳулқудс аҳком дод.

1. Аҳкоми Исоро риоя кунед: Қудрати итоаткорӣ

2. Қувваи Рӯҳулқудс: Ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Юҳанно 14:15-17 «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, ки то абад бо шумо бошад, ҳатто Рӯҳи ростиро, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро на мебинад ва на мешиносад. Шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд.

2. Матто 28:18-20 «Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

Аъмол 1:3 Ва Ӯро пас аз ҳаваси худ бо далелҳои зиёди беайб зинда нишон дод, ки дар онҳо чиҳил рӯз зоҳир шуда, дар бораи он чи ба Малакути Худо дахл дорад, сухан ронд.

Исо пас аз ҳаваси худ зинда будани худро бо далелҳои зиёде нишон дод, ки дар давоми чиҳил рӯз ба пайравонаш зоҳир шуд ва дар бораи Малакути Худо сухан гуфт.

1. Эҳёи Исо: Шоҳиди имони мо

2. Малакути Худо: Нигоҳи Исо барои инсоният

1. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро ки ман пеш аз ҳама он чи гирифтаам, ба шумо супурдам, ки чӣ тавр Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд; Ва он ки ӯ дафн карда шуд, ва мувофиқи Навиштаҳо рӯзи сеюм эҳьё шуд.

2. Марқӯс 16:15-16 - Ва ба онҳо гуфт: «Шумо ба тамоми ҷаҳон биравед ва ба ҳар махлуқот башорат диҳед. Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

АъМОЛИ 1:4 Ва, ки бо онҳо ҷамъ омада, ба онҳо фармуд, ки аз Ерусалим нараванд, балки мунтазири ваъдаи Падар бошед, ки Ӯ мегӯяд, ки шумо дар бораи Ман шунидаед.

Исо ба шогирдонаш фармуд, ки дар Ерусалим интизори ваъдаи Падар бошанд.

1. Интизори ваъдаи Падар: Истифодаи бештари вақти мо дар Лимбо

2. Қувваи интизорӣ: Боварӣ ба вақти Худо барои ҳаёти мо

1. Румиён 8:25 - "Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедвор бошем, мо онро босаброна интизор мешавем".

2. Ибриён 10:36 - "Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки шумо иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored".

АъМОЛИ 1:5 Зеро ки Яҳё дар ҳақиқат бо об таъмид медод; вале чанд рӯз нагузашта шумо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт.

Исо ба шогирдонаш мегӯяд, ки онҳо ба қарибӣ бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳанд ёфт.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр ба қудрати Худо дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст.

2. Қувваи таъмид: Мулоҳиза дар бораи аҳамияти об ва рӯҳ.

1. Юҳанно 14:26 - "Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард".

2. Матто 3:11 - "Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, аммо Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ки ман лоиқи он нестам, ки пойафзоли ӯро бардошта барам. Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод".

АъМОЛИ 1:6 Вақте ки онҳо ҷамъ омаданд, аз Ӯ пурсиданд: «Худовандо!

Шогирдони Исо аз ӯ пурсиданд, ки оё ӯ дар он вақт салтанатро ба Исроил баргардонад?

1. Вақти Худо комил аст - омӯхтани аҳамияти сабр ва имон ба нақшаҳои Худованд.

2. Малакути Худо - ошкор кардани умеди Малакути Худо ва он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

АъМОЛИ 1:7 Ва ба онҳо гуфт: «Ба шумо лозим нест, ки вақтҳо ва фаслҳоро, ки Падар бо қудрати Худ гузоштааст, бидонед».

Худованд қудрат ва илми замону фаслро танҳо ба худаш додааст.

1. Қудрати Худо: таваккал ба Худо бо номаълум

2. Раҳо кардани назорат: Фаҳмидани ҳокимияти Худо

1. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз роҳҳои шумо баландтар аст. андешаҳои шумо."

2. Румиён 11:33-36 "Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазир аст доварӣ ва чӣ гуна роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки ақли Худовандро медонист, ё ки маслиҳатгари Ӯ буд. «Ё кист, ки ба ӯ ато кардааст, то ки подош бигирад?

Аъмол 1:8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим, ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

Ба шогирдон ваъда дода шуда буд, ки аз Рӯҳи Муқаддас қудрате дода шавад, то дар тамоми ҷаҳон шоҳидони Исо бошанд.

1: Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2: Шоҳиди Исо шудан

1: Юҳанно 15:26-27 «Аммо вақте ки Ёрдамкунандае, ки аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат хоҳад дод. Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо ман будед».

2: Эфсӯсиён 3:16-17 "то ки Ӯ ба шумо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Рӯҳи Худ дар ботинии шумо бо қувват қувват бахшад, то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин шавад."

АъМОЛИ 1:9 Вақте ки Ӯ инро гуфт, ҳангоме ки онҳо диданд, бардошта шуд; ва абре Ӯро аз назари онҳо дур кард.

Исо баъд аз сухан гуфтан бо шогирдонаш дар болои абр ба осмон бурда шуд.

1. Ба намунаи имон ва итоаткорӣ ба Исо пайравӣ кунед, ҳатто вақте ки роҳ норавшан аст.

2. Ҳаёти сазовори даъвате, ки Исо бар мо гузоштааст, зиндагӣ кунед.

1. Луқо 9:51-62 - Сафари Исо ба Ерусалим ва итоаткории ӯ ба Падар.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Ба тавре рафтор кунем, ки сазовори даъвати мо гирифтаем.

АъМОЛИ 1:10 Ва ҳангоме ки Ӯ боло мерафт, бодиққат ба сӯи осмон менигаристанд, инак, ду мард дар тан либоси сафед доштанд.

Шогирдони Исо ба осмон баромадани ӯро тамошо карданд ва ду марди либоси сафед дар бар пайдо шуданд.

1: Худо ҳамеша кӯмак мефиристад, вақте ки мо ба он ниёз дорем.

2: Ҳатто дар лаҳзаҳои ғамгин, Худо ба мо умед ва тасаллӣ медиҳад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз ба манфиати дӯстдорони Худост.

2: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

АъМОЛИ 1:11 Он ҳамчунин гуфт: «Эй мардони Ҷалил! Чаро истода истода, ба осмон нигоҳ мекунед? худи ҳамон Исо, ки аз шумо ба осмон бардошта шуд, ҳамон тавр хоҳад омад, чунон ки шумо дидаед, ки Ӯ ба осмон меравад.

Ба шогирдон гуфтанд, ки Исо, ки ба осмон бурда шуд, ҳамон тавре ки ӯ рафт, бармегардад.

1. Ба ваъдаҳои Масеҳ такя кардан - Чӣ гуна мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Исо ҳамон тавре ки ӯ тарк карда буд, бармегардад.

2. Ҷустуҷӯи умед дар ҷойҳои ғайричашмдошт - Чӣ тавр ваъдаҳои Худо дар бораи бозгашти Исо метавонанд дар лаҳзаҳои душвор моро тасаллӣ бахшанд.

1. Юҳанно 14:3 - Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо назди Худ мебарам; то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ дар он ҷо бошед.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

АъМОЛИ 1:12 Он гоҳ онҳо аз кӯҳи Зайтун ном ба Ерусалим баргаштанд, ки он аз Ерусалим як рӯзи шанбе дуртар аст.

Шогирдони Исо аз кӯҳи Зайтун ба Ерусалим баргаштанд, ки он як рӯзи шанбе дуртар буд.

1. Муҳимияти пайравӣ ба намунаи Исо ва ҷудо кардани вақт барои саёҳати якҷоя дар муошират.

2. Муҳимияти дарки масофаи сафари рӯзи шанбе ва зиндагӣ дар дохили он.

1. Филиппиён 2:5 - «Ин фикр дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд».

2. Хуруҷ 16:29 - "Ҳеҷ кас дар рӯзи ҳафтум аз ҷои худ берун наравад".

Аъмоли Аъмол 1:13 Ва ҳангоме ки ба хона даромаданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он Петрус, Яъқуб, Юҳанно, Андриёс, Филиппус, Тумо, Бартоломей ва Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой ва дар он ҷо буданд. Шимъӯни Салотос ва Яҳудо бародари Яъқуб.

Шогирдон ба ҳуҷраи боло баромаданд, ки дар он Петрус, Яъқуб, Юҳанно, Андриёс, Филиппус, Тумо, Бартолмей, Матто, Яъқуб ибни Ҳалфой, Шимъӯни Салотос ва Яҳудо бародари Яъқуб ҷамъ омада буданд.

1. Қудрати ҷомеа: Чӣ гуна ягонагии шогирдон ҷаҳонро тағйир дод

2. Аҳамияти ҷамъ омадан: Нигоҳе ба ҷамъомадҳои шогирдон

1. Юҳанно 13:34-35: "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Ғалотиён 6:2: «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

Аъмол 1:14 Ҳамаи онҳо якдилона дар дуо ва илтиҷо идома доштанд, бо занон ва Марям модари Исо ва бародаронаш.

Пайравони Исо, аз ҷумла модараш Марям ва бародарон, якҷоя якдилона дуо мекарданд.

1. Қувваи дуои муттаҳид: Чӣ тавр якҷоя кор кардан моро ба Худо муттаҳид мекунад

2. Аҳамияти оила: Таъсири оилаи Исо ба рисолати ӯ

1. Эфсӯсиён 4:1-6 - Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2. Такрори Шариат 6:4-9 - Худовандро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва қуввати худ дӯст доред

АъМОЛИ 1:15 Ва дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон бархоста, гуфт: «Шумораи номҳо якҷоя тақрибан саду бист нафар буд.

Петрус шогирдонро ҷамъ кард, то ба ҷои Яҳудои Исқарют нафареро интихоб кунанд.

1. Қувваи ваҳдат - Чӣ тавр мо метавонем корҳои бузургро ба даст орем, вақте ки мо якҷоя истодаем

2. Аҳамияти ҷомеа - Чаро мушорикат ва ҳамсафарӣ барои ҳаёти солими рӯҳонӣ муҳим аст?

1. Юҳанно 13:35 - «Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. 1 Қӯринтиён 12:12-27 - «Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисьёранд, як бадананд, ончунон бо Масеҳ низ чунин аст».

Аъмол 1:16 Эй бародарон, ин Навишта бояд иҷро мешуд, ки Рӯҳулқудс бо забони Довуд пеш аз ин дар бораи Яҳудо гуфта буд, ки ба онҳое ки Исоро гирифта буданд, роҳнамоӣ мекард.

Ин ояти Навиштаҷот ба хиёнати Яҳудо ба Исо ва иҷрошавии пешгӯӣ ишора мекунад.

1. Оқибатҳои хиёнат

2. Иҷрои пешгӯии Худо

1. Юҳанно 17:12 - «Ҳангоме ки ман бо онҳо будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам: он чиро, ки ба ман додӣ, нигоҳ доштам, ва ҳеҷ яке аз онҳо гум нашудааст, ҷуз писари ҳалокат, то ки Навиштаҳо иҷро шаванд. "

2. Ишаъё 53:12 - "Бинобар ин ман ӯро бо бузургон як насибе хоҳам тақсим кард, ва ӯ ғаниматро бо зӯроварон тақсим хоҳад кард, зеро ки ӯ ҷони худро ба мамот рехт; ва ӯ бо ҷиноятkорон шумурда шуд; гуноҳи бисёриҳо кард ва барои таҷовузkорон шафоат кард».

АъМОЛИ 1:17 Зеро ки ӯ бо мо ҳисоб карда шуда буд ва як қисми ин хизматро ба даст оварда буд.

Ин порча нишон медиҳад, ки Матиос ҳавворӣ барои пур кардани ҷои Яҳудо дар хизмати расул интихоб шудааст.

1: Худо барои ҳар яки мо нақша дорад.

2: Худо моро даъват мекунад, ки қисми рисолати Ӯ бошем.

1: Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Эфсӯсиён 4:11-13 - Ҳамин тавр, худи Масеҳ ба ҳавориён, анбиё, башоратдиҳандагон, пасторҳо ва муаллимон дод, то ки халқи Худро барои корҳои хидмат муҷаҳҳаз созанд, то бадани Масеҳ обод шавад.

АъМОЛИ 1:18 Ва ин мард бо мукофоти шарорат киштзор харид; ва сараш афтода, дар миён пора-пора шуд, ва тамоми рӯдаҳояш берун баромад.

Ин порча марги Яҳудои Исқарютро тасвир мекунад, ки пас аз харидани замин бо пуле, ки барои хиёнат ба Исо гирифта буд, мурд.

1. Оқибатҳои хиёнат: Омӯзиш аз Яҳудои Исқарют

2. Қудрати бахшидан: Файзи Исо сарфи назар аз хиёнати Яҳудо

1. Матто 26:14-16 - Дониши Исо дар бораи хиёнати Яҳудо

2. Ибриён 9:27 - Марг ҳамчун оқибати ногузири гуноҳ

АъМОЛИ 1:19 Ва ин ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум шуд; ба тавре ки он майдонро ба забони худашон «Аселдама», яъне «Майдони хун» мениомонд.

Майдони наздикии Ерусалим, ки Аселдама ном дорад, ба тамоми сокинони Ерусалим маълум аст, ки онро ба майдони хун тарҷума мекунанд.

1. Қудрати ном: Аселдама ва аҳамияти он

2. Рамзи хун: маънои он дар масеҳият

1. Матто 27:3-10 - Ҳикояи Яҳудо ва чӣ гуна ӯ ба Исо барои 30 тангаи нуқра хиёнат кард

2. Ибриён 9:18-22 - Аҳамияти марги Исо дар салиб ва таъсири он ба ҳаёти мо

Аъмол 1:20 Зеро ки дар китоби Забур навишта шудааст: "Маконаш хароб гардад, ва ҳеҷ кас дар он сокин нашавад; ва усқуфи вайро дигаре бигирад".

Ин порча аз Забур Аъмол ва мегӯяд, ки манзили шахсе, ки дар Забур зикр шудааст, бояд харобазор бошад ва каси дигар бояд усқуфи онҳоро бигирад.

1. Қудрати иродаи Худо: Чӣ гуна нақшаҳои Худо ҳамеша амалӣ мешаванд

2. Ҷустуҷӯи маъно дар Навиштаҳо: Омӯзиши забони рамзии Библия

1. Забур 69:25 - "Манзили онҳо хароб гардад, ва ҳеҷ кас дар хаймаҳои онҳо сокин нашавад".

2. Аъмол 2:25 - "Зеро ки Довуд дар бораи ӯ сухан меронад, ман ҳамеша Худовандро пеши рӯям пешгӯӣ мекардам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, то ки ман ба ларза наафтам".

АъМОЛИ 1:21 Бинобар ин, аз ин одамоне, ки ҳар вақте ки Исои Масеҳ дар миёни мо меомад ва берун меомад, бо мо ҳамроҳ буданд,

Ин порча ҳамроҳонеро тасвир мекунад, ки Исо пеш аз ба осмон рафтанаш дошт.

1. Муҳимияти ҳамсафарӣ дар зиндагӣ.

2. Сафари Исо аз рӯи имон ва намунае, ки Ӯ барои мо гузошт.

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд.

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

Аъмол 1:22 Аз таъмиди Яҳьё сар карда, то ҳамон рӯзе, ки Ӯ аз мо гирифта шуд, бояд касе таъин карда шавад, ки бо мо шоҳиди эҳёи Ӯ бошад.

Ин порча аҳамияти таъин кардани шоҳидонро барои шаҳодат додан ба эҳёи Исо таъкид мекунад.

1. Қудрати шаҳодат додан: Чӣ тавр бояд барои Исо шоҳиди муассир бошад

2. Даъват барои шаҳодат: Масъулияти мо барои паҳн кардани хушхабар дар бораи эҳёи Исо

1. Ишаъё 43:10-12 - «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, — мегӯяд Худованд, — ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то шумо бидонед ва ба Ман имон оваред ва фаҳмед, ки Ман Ӯ ҳастам. Пеш аз ман худое офарида нашудааст ва баъд аз ман худое нахоҳад буд.

2. Матто 28:16-20 - Сипас ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе, ки Исо ба онҳо фармуда буд, рафтанд. Чун Ӯро диданд, ба Ӯ саҷда карданд; вале баъзехо шубха карданд. Он гоҳ Исо назди онҳо омада, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам ».

АъМОЛИ 1:23 Ва онҳо ду нафарро таъин карданд: Юсуф ном Барсаборо, ки лақабаш Юстус буд, ва Маттиос.

Шогирдони Исо ду нафар, Юсуф Барсабос (инчунин бо номи Юстус маъруф) ва Матиосро таъин карданд, ки ба ҷои Яҳудои Исқарьют ҳамчун яке аз 12 расулон иваз карда шаванд.

1. "Оғози нав: Пешравӣ дар вазорат"

2. «Аҳамияти омодагӣ ба хизмат ба Худованд»

1. Матто 19:28 - «Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳангоми навсозии ҳама чиз, ҳангоме ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ, ки Маро пайравӣ кардаед, бар дувоздаҳ тахт нишаста, ҳукм хоҳед кард. дувоздаҳ сибти Исроил».

2. Румиён 12: 4-8 - «Зеро, чунон ки ҳар яки мо як бадан бо узвҳои зиёд дорад ва ин узвҳо на ҳама вазифаҳои якхела доранд, ҳамин тавр мо дар Масеҳ, гарчанде ки бисьёрем, як баданро ташкил медиҳем ва ҳар як узв тааллуқ дорад. Мо аз рӯи файзе, ки ба ҳар яки мо ато шудааст, инъомҳои гуногун дорем: агар атои ту нубувват бошад, мувофиқи имони худ нубувват кун, агар он хизмат бошад, хизмат кун, агар ин таълимот бошад, таълим деҳ; Агар ташвиқ кардан бошад, рӯҳбаланд кун, агар бахшанда бошад, саховат деҳ, агар роҳбарӣ бошад, бо ҷидду ҷаҳд бикун, агар раҳм кардан бошад, бо шодмонӣ бикун».

Аъмол 1:24 Ва онҳо дуо карда, гуфтанд: «Худовандо!

Шогирдони Исо ба Худо дуо карданд, то ошкор созад, ки кадоме аз ин ду номзад ба ҷои Яҳудо интихоб шавад.

1: Биёед ҳамеша дар дуо ба Худо муроҷиат кунем ва ба иродаи Ӯ дар бораи ҳаёти худ таваккал кунем.

2: Ҳангоми қабули қарорҳои муҳим мо бояд роҳнамоии Худоро ҷӯем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб медиҳад ва он ба шумо дода мешавад.

Аъмол 1:25 То ки ӯ дар ин хизмат ва ҳавворӣ, ки Яҳудо бо гуноҳ аз он афтода буд,

иштирок кунад, то ки ба ҷои худ биравад.

Хиёнати Яҳудо ба Исо ва зарурати иваз кардани ӯ бо шогирди нав дар Аъмол 1:25 муҳокима карда мешавад.

1: Исои Масеҳ, Наҷотдиҳандаи гунаҳкорон

2: Хизмати ҳавворион ва таъсири он ба таълимоти Исо

1: Луқо 22:47-48 - Ва ҳангоме ки Ӯ сухан мегуфт, инак мардум издиҳом ва касе ки Яҳудо ном дошт, яке аз он дувоздаҳ буд, пешопеши онҳо рафта, ба Исо наздик шуд, то ки Ӯро бибӯсад. Аммо Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо, оё ба Писари Одам бо бӯса таслим мекунӣ?

2: Юҳанно 17:12 - Ҳангоме ки ман дар ҷаҳон бо онҳо будам, онҳоро ба исми Ту нигоҳ доштам; он чиро, ки ба Ман додай, нигоҳ доштам, ва ҳеҷ яке аз онҳо гум нашудааст, ҷуз писари ҳалокат; ки навиштаҷот иҷро шавад.

АъМОЛИ 1:26 Ва қуръаи худро доданд; ва қуръа бар Матиё афтод; ва ӯ дар қатори ёздаҳ ҳавворион шумурда шуд.

Ёздаҳ ҳавворион ба таври тасодуфӣ Матиосро ҳаввории дувоздаҳум интихоб карданд.

1. Муҳимияти эътимод ва такя ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо.

2. Зарурати ошкоро будан ва омодагӣ ба хидмат дар ҳар сифате, ки лозим аст.

1. Масалҳо 16:33 - "Қуръа ба зону партофта мешавад, аммо ҳар як қарори он аз ҷониби Худованд аст".

2. Филиппиён 2:3-4 - «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

Дар Аъмол 2 омадани Рӯҳулқудс дар Пантикост, мавъизаи Петрус ба мардум дар Ерусалим ва рӯзҳои аввали ҷомеаи масеҳӣ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки ҳамаи имондорон дар рӯзи Пантикост дар як ҷо ҷамъ омадаанд. Ногаҳон садое мисли шамоли сахте аз осмон баромад, ки тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард, диданд, ки чӣ гуна забонҳо аз ҳам ҷудо шуданд, ҳар кадоме онҳо пур шуд Рӯҳи Муқаддас ба забонҳои дигар шурӯъ кард, зеро Рӯҳ ба онҳо имкон дод. Дар он вақт дар Ерусалим яҳудиёни диндор аз ҳар халқи зери осмон зиндагӣ мекарданд. Вақте ки онҳо ин овозро шуниданд, издиҳом дар ҳайрат ҷамъ шуданд, зеро ҳар яке аз забони худ шуниданд, ки шогирдонаш бо забони худ мегуфтанд (Аъмол 2:1-6).

Параграфи 2: Пас аз он Петрус аз ҷо бархост ва бо ёздаҳ овози баланд ба мардум фаҳмонд, ки баъзеҳо маст набуданд, аммо ин пешгӯии Юил иҷро шуд 'Дар айёми охир Худо мегӯяд, ки Рӯҳи Худро мерезам, ҳама одамон писарон, духтарон пешгӯӣ мекунанд, ҷавонон рӯъёҳоро мебинанд хобҳои кӯҳна ҳатто Ғуломон ҳам мардон Рӯҳи Маро дар он рӯзҳое мерезанд, ки онҳо нубувват мекунанд». Пас аз он ӯ дар бораи Исои Носирӣ шаҳодат дод марди аз ҷониби Худо тасдиқшуда мӯъҷизаҳоеро, ки Худо дар байни ӯ дар байни ӯ одамони беқонун дар маслубшуда дастҳои кушташуда нишон дод, вале Худо ӯро бо марги азият озод эҳё кард, зеро марг имконнопазир аст, ки ӯро нигоҳ дорад Довуд дар бораи «Худовандро ҳамеша пеши ман дидам. вай дар тарафи рости Ман аст, ман ба ларза намеафтам». Пас, бигзор тамоми Исроил аз ин итминон дошта бошанд: Худо ин Исоро, ки шумо ҳарду маслуб кардаед, Худованди Масеҳ офарид (Аъмол 2:14-36).

Сархати 3: Вақте ки одамон инро шуниданд, аз Петруси дигар ҳавворион пурсон шуданд: «Эй бародарон, мо чӣ кор кунем?» Петрус ҷавоб дод: «Тавба кунед, таъмид гиред ҳар касе, ки Исои Масеҳ ном мебаред, омурзиши гуноҳҳои шумо ато мешавад, ки Рӯҳулқудс барои шумо фарзандони ҳамаи дурдастонро ваъда медиҳад, ки барои ҳамаи онҳое ки Худованд Худои мо даъват мекунад». Бо суханони зиёд ӯ онҳоро ҳушдор дод, ки худро наҷот диҳед насли фосид Он паёми қабулшуда таъмид гирифт, ки тақрибан се ҳазор рӯз илова карда шуд. Онҳо худро ба ҳавворион бахшиданд Муошарати таълимдиҳии ҳавворион дуои нон шикастан Ҳама дар ҳайрат афтоданд. молу мулке, ки ба касе лозим буд, дод Ҳар рӯз вохӯриҳои маъбадҳои маъбад шикаста нон мехӯрданд, бо ҳам мехӯрданд, дилҳои самимӣ бо ҳамду санои Худо, ки аз лутфу марҳамати одамон баҳра мебаранд, Худованд ҳар рӯз шумораи наҷотёфтагонро меафзуд (Аъмол 2:37-47).

Аъмол 2:1 Ва ҳангоме ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд.

Дар рӯзи Пантикост ҳамаи шогирдон дар як ҷо ҷамъ шуданд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ гуна якҷоя шудан имони моро беҳтар мекунад

2. Ваъдаи Пантикост: Тӯҳфаҳои Худо барои мо чӣ гуна дастрасанд

1. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

2. Эфсӯсиён 4:3 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред.

Аъмол 2:2 Ногаҳон аз осмон садои шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард.

Рӯҳулқудс хонаро бо садое аз осмон мисли шамоли сахт пур кард.

1. Қувваи Рӯҳулқудс

2. Садои осмон

1. Ҳизқиёл 37:1-14 - Водии устухонҳои хушк

2. Ишаъё 11:1-2 - Рӯҳи ҳафтгонаи Худо

Аъмоли Аъмол 2:3 Ва ба онҳо забонҳои порае мисли оташ зоҳир шуд, ва он бар ҳар яке аз онҳо нишаст.

Дар рӯзи Пантикост Рӯҳулқудс ба рӯи ҳавворӣён фуруд омад ва ба онҳо дар шакли забонҳои оташ зоҳир шуд.

1. Қудрати Рӯҳулқудс - Аъмол 2:3

2. Тӯҳфаҳои Рӯҳ - Аъмол 2:3

1. Юҳанно 14:26 - Аммо Ёрдамкунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

2. Ишаъё 11:2 - Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Аъмол 2:4 Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд.

Имондорони калисои аввал аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба забонҳо сухан мегуфтанд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти имондорон

2. Тӯҳфаи забонҳо: Нишони Рӯҳулқудс

1. Румиён 8:26 Ҳамин тавр, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Мо намедонем, ки дар бораи чӣ дуо гуфтан лозим аст, аммо худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки суханон онҳоро ифода карда наметавонанд.

2. Эфсӯсиён 5:18-19 Ва аз шароб масти нашавед, зеро ин фосиқӣ аст, балки аз Рӯҳ пур шавед ва ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ муроҷиат кунед, бо дили худ ба Худованд суруд ва наво хонед.

АъМОЛИ 2:5 Дар Ерусалим яҳудиёни диндор аз ҳар халқи зери осмон зиндагӣ мекарданд.

Ин порча дар бораи яҳудиён аз ҳар миллате, ки дар Ерусалим зиндагӣ мекунанд, сухан меравад.

1. Анҷумани миллатҳо: ваҳдат тавассути гуногунрангӣ

2. Сафар ба Ерусалим: Ҳаҷҷи имон

1. Амос 9:7 - ? □ шумо, эй банӣ-Исроил, ба ман мисли кушшҳо нестед?» мегӯяд Худованд. ? □ Оё ман Исроилро аз замини Миср, ва фалиштиёнро аз Кафтор ва арамиёнро аз Кир наовардаам?

2. Забур 87:4-6 - Ман Роҳоб ва Бобилро дар миёни онҳое, ки Маро эътироф мекунанд, инчунин Фалиштиёнро ва Сӯрро бо Куш менависам ва хоҳам гуфт: ? □ яке аз вай дар Сион таваллуд шудааст.??Дар ҳақиқат аз Сион гуфта мешавад: ? □ яку он кас дар вай таваллуд шудаанд, ва Худи Ҳаққи Таоло вайро устувор хоҳад кард.

АъМОЛИ 2:6 Вақте ки ин овоза баланд шуд, мардум ҷамъ омада, дар ҳайрат афтоданд, зеро ки ҳар кас ба забони худ суханронии онҳоро мешунид.

Мардум вақте шуниданд, ки ҳама ба забони худ сухан меронанд, дар ҳайрат монданд.

1: Қудрати Худо ҳеҷ сарҳадро намедонад ва метавонад аз монеаҳои забонӣ убур кунад.

2: Мо набояд тарсем, ки хушхабарро бо дигарон мубодила кунем, ҳатто агар бо як забон гап назанем.

1: 1 ба Қӯринтиён 13:1 - "Гарчанде ки ман бо забонҳои одамон ва фариштагон сухан гӯям, ва хайрия надорам, ман мисли миси ҷаранговар ё санҷи зангзанӣ шудаам."

2: Аъмол 10: 34-35 - "Он гоҳ Петрус даҳони худро кушода, гуфт: "Ба ростӣ мебинам, ки Худо ҳеҷ касро дӯст намедорад; лекин дар ҳар халқе ки аз Ӯ метарсад ва адолатро ба ҷо меорад, ба Ӯ мақбул мешавад. "

АъМОЛИ 2:7 Ва ҳама дар тааҷҷуб ва тааҷҷуб афтода, ба якдигар мегуфтанд: «Инак, оё ҳамаи ин сухангӯён Ҷалилӣ нестанд?

Ин порча ҳайратангези издиҳомро тасвир мекунад, вақте ки шогирдони Исо дар рӯзи Пантикост ба забонҳои гуногун сухан мегуфтанд.

1. Қудрати Худоро бубинед: Ҷашни атои Пантикост

2. Ҳузури мӯъҷизавии Исо: Чӣ тавр Рӯҳулқудс ба мо далерӣ мебахшад

1. Юҳанно 14:26 - Аммо Ҳимоятгар, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард.

2. Ишаъё 28: 11-13 - Зеро ки Ӯ бо лабони ғазаб ва забони дигар бо ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба вай гуфт: «Ин аст оромӣ, ки бо он хастагонро ором гузоред; Ва ин тароватбахш аст, аммо намешунаванд.

Аъмол 2:8 Ва чӣ гуна мо ҳар яки мо ба забони худамон, ки дар он ҷо таваллуд шудаем, мешунавем?

Мардуми Пантикост аз шунидани суханронии шогирдон ба забони модариашон дар ҳайрат монданд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр он аз монеаҳои забонӣ мегузарад

2. Мӯъҷизаи Пантикост: Таҷдиди имон ба Худо

1. Аъмол 10:44-48 ?Петрус? □ Биниш дар бораи ҳайвоноти пок ва нопок

2. Юил 2:28-32 ?Ваъдаи Рӯҳулқудс ба ҳама одамон

Аъмоли Аъмол 2:9 Парфиён, Мидиён ва Эломиён, ва сокинони Байнаннаамия ва Яҳудия ва Кападокия, дар Понтус ва Осиё,

Ин порча гурӯҳҳои зиёди одамони гуногунро тасвир мекунад, ки дар байни издиҳом дар рӯзи Пантикост ҷамъ омада буданд.

1. Гуногунии калисои Худо: Чӣ тавр миллатҳо ва фарҳангҳои гуногун метавонанд дар ягонагӣ ва муҳаббат ба ҳам меоянд.

2. Қудрати Рӯҳулқудс: Чӣ тавр Рӯҳулқудс метавонад одамонро аз ҳама миллатҳо ҷамъ оварад.

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. Ваҳй 7:9 - «Баъд аз ин ман дидам, ва инак, анбӯҳи бузурге, ки ҳеҷ кас онҳоро ҳисоб карда наметавонист, аз ҳамаи халқҳо, ва қабилаҳо, ва қавмҳо ва забонҳо, дар пеши тахт ва дар пеши Барра истода буданд. "

АъМОЛИ 2:10 Фриҷия ва Памфилия, дар Миср ва дар қисматҳои Либия дар атрофи Курин, ва ғарибони Рум, яҳудиён ва дини мубини дин,

Ин порча ба паҳн шудани Инҷил дар бисёр қисматҳои гуногуни ҷаҳон, аз ҷумла Фригия, Памфилия, Миср, Либия ва Рум ишора мекунад.

1. Фаҳмидани қудрати Инҷил - Чӣ тавр Инҷили Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон паҳн мешавад

2. Расидан ба дастраснашуда - Чӣ тавр мо метавонем Инҷилро ба ҳар гӯшаи ҷаҳон барем

1. Матто 28:16-20 - Вазифаи бузург

2. Румиён 10:14-17 - Чӣ тавр имон тавассути шунидани Каломи Худо пайдо мешавад

Аъмол 2:11 Критҳо ва арабҳо, мо мешунавем, ки онҳо ба забони мо корҳои аҷоиби Худоро мегӯянд.

Мардуми Крит ва Арабистон шуниданд, ки шогирдони Исо ба забони модариашон дар бораи корҳои аҷоиби Худо сухан меронанд.

1. Қудрати Инҷил барои расидан ба ҳама одамон

2. Мӯъҷизаи забон: василаи муттаҳидкунандаи Худо

1. Аъмол 10:34-35? □ мурғ Петрус ба сухан оғоз кард: ? □ акнун фаҳмид, ки то чӣ андоза дуруст аст, ки Худо нафрат намекунад, балки аз ҳар миллате, ки аз ӯ метарсад ва кори шоиста мекунад, қабул мекунад. □ €?

2. Ишаъё 66:18-19? □ ё ман корҳо ва андешаҳои онҳоро медонам ва меоям, то ки ҳамаи халқҳо ва забонҳоро ҷамъ кунам. Ва онҳо омада, ҷалоли Маро хоҳанд дид, ва Ман дар миёни онҳо аломате хоҳам гузошт.

АъМОЛИ 2:12 Ҳама дар ҳайрат монданд ва дар шубҳа буданд ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?

Ин порча вокуниши мардуми Ерусалимро ҳангоми шунидани суханронии шогирдон ба забонҳои дигар тасвир мекунад.

1) Қудрати Рӯҳулқудс: Чӣ тавр Рӯҳулқудс метавонад моро тағир диҳад

2) Аҳамияти ошкоро ва қабули Худо

1) Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама дар як ҷо ҷамъ омаданд. Ва ногаҳон аз осмон садое ба мисли шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Ва ба онҳо забонҳое зоҳир шуд, ки мисли оташ паҳн шуда, бар ҳар яки онҳо қарор гирифтаанд. Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба забонҳои дигар сухан ронданд.

2) Юҳанно 14:16-17 - Ва Ман аз Падар дуо хоҳам кард ва Ӯ ба шумо Маслиҳати дигаре хоҳад дод, то то абад бо шумо бошад, ҳатто Рӯҳи ростиро, ки ҷаҳон онро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро на мебинад ва на мешиносад. ; шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд.

АъМОЛИ 2:13 Дигарон масхара карда мегуфтанд: «Ин одамон аз шароби нав пуранд».

Мардум ҳавворiёнро масхара мекарданд, ки онҳо маст буданд.

1: Дар замони мухолифат ва масхара, дар имони худ устувор бимонед.

2: Фикри дигарон нашавед, балки аз имони мо ба Худо ҳидоят кунед.

1: Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

АъМОЛИ 2:14 Аммо Петрус бо он ёздаҳ бархоста, овози худро баланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардони Яҳудо ва ҳамаи сокинони Ерусалим!

Петрус бо ёздаҳ шогирди дигар истода, ба мардуми Ерусалим муроҷиат карда, онҳоро даъват мекунад, ки суханони Ӯро гӯш кунанд.

1. Қувваи суханони Петрус: Чӣ тавр як овоз метавонад ҷараёни таърихро тағир диҳад

2. Муҳимияти гӯш кардан: гӯш додан ба паёми Навиштаҳо

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: ? □ тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва

онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.??

2. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед гирифт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

АъМОЛИ 2:15 Зеро ки онҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунед, ва инак, танҳо соати сеюми рӯз аст.

Мардуми издиҳом, чунон ки баъзеҳо гумон мекарданд, маст набуданд, зеро танҳо соати сеюми рӯз буд.

1. Аҳамияти худдорӣ

2. Қувваи дарк

1. Масалҳо 23:20-21 - Дар байни шаробхӯрон мабош; дар миёни гӯштхӯрони ошӯб: Зеро ки майхӯр ва пурхӯр ба фақр афтад, ва хоболудӣ одамро латта мепӯшонад.

2. 1 Петрус 4:3-4 - Барои замони гузаштаи ҳаёти мо кифоя аст, ки иродаи ғайрияҳудиёнро ба амал оварем, вақте ки мо бо шаҳватпарастӣ, ҳавасҳо, ифротгароӣ, шароб, зиёфатҳо, зиёфатҳо ва бутпарастиҳои зишт рафтор мекардем. Аҷиб мепиндоранд, ки шумо бо онҳо ба ҳамон фитнагарӣ намеравед ва дар ҳаққи шумо бадгӯӣ мекунед.

АъМОЛИ 2:16 Аммо он чизест, ки Юил-пайғамбар гуфта буд;

Ин порча иҷрошавии пешгӯии пайғамбар Юилро тасвир мекунад.

1. Каломи Худо ҳамеша рост аст: Санҷиши иҷрошавии пешгӯии Юил

2. Қувват ва дурустии пешгӯиҳо: Чӣ тавр Каломи Худо иҷро мешавад

1. Юил 2:28–32

2. Ишаъё 55:10–11

Аъмол 2:17 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо. орзуҳо хоҳад кард:

Худо ваъда медиҳад, ки Рӯҳи Худро бар ҳамаи одамон дар рӯзҳои охир мерезад, то одамони ҳама синну сол рӯъёҳо ва хобҳоро эҳсос кунанд.

1: Ваъдаи Худо барои рехтани Рӯҳи Ӯ

2: Эҳсоси Худо тавассути рӯъёҳо ва хобҳо

1: Юил 2:28-29 - Ва баъд аз он воқеъ хоҳад шуд, ки Ман рӯҳи Худро бар тамоми башар мерезам; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, пирони шумо хоб хоҳанд дид, ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид.

2: Юҳанно 10:10 - Дуз танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд.

АъМОЛИ 2:18 Ва дар он айём Рӯҳи Худро бар ғуломон ва канизонам рехт; ва нубувват хоҳанд кард:

Рӯҳулқудс бар ҳамаи имондорон мерезад ва ба онҳо имкон медиҳад, ки нубувват кунанд.

1: Чӣ тавр Рӯҳулқудс ба мо қувват мебахшад, ки ба Худо хизмат кунем

2: Эҳсос кардани қувваи Рӯҳулқудс тавассути пешгӯиҳо

1: Луқо 11:13 - «Пас, агар шумо, эй шарирҳо, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро донед, пас Падари осмониамон Рӯҳулқудсро ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, чӣ қадар зиёдтар хоҳад дод!»

2: Юҳанно 14:26 - "Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард."

АъМОЛИ 2:19 Ва дар осмон мӯъҷизот нишон хоҳам дод, ва дар замин аломотро дар

зер нишон хоҳам дод; хун ва оташ ва бухори дуд;

Ин порча дар бораи қудрати Худо барои нишон додани мӯъҷизаҳо дар осмон ва замин тавассути хун, оташ ва дуд сухан меравад.

1: Худо қодир аст корҳои аҷоибро анҷом диҳад

2: Ба мӯъҷизаҳои Худо имон оваред

1: Ишаъё 40:31 "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Ибриён 11: 6 "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад".

Аъмол 2:20 Офтоб ба зулмот ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва барҷастаи Худованд фаро расад.

Офтобу моҳ пеш аз рӯзи Худованд тира мешавад.

1. Қудрати Худо - Баррасии огоҳии пайғамбар Юил дар бораи рӯзи Худованд

2. Омадани Худованд - Фаҳмидани аҳамияти Офтоб ва Моҳ дар охирзамон

1. Юил 2:31 - "Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун мубаддал хоҳад шуд, пеш аз он ки рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд фаро расад".

2. Ваҳй 6:12-14 - "Ва ман дидам, ки ӯ мӯҳри шашумро кушод, ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод; ва офтоб мисли палоси мӯй сиёҳ шуд, ва моҳ мисли хун шуд; ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, чунон ки дарахти анҷир аз шамоли сахт ларзонда анҷирҳои нобаҳангоми худро мепартояд».

Аъмол 2:21 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт.

1. Қудрати ҳамду сано: Даъват ба номи Худованд

2. Ваъдаи наҷот: такя ба номи Худованд

1. Румиён 10:13 - "Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт".

2. Забур 116:13 - «Ман косаи наҷотро бардошта, исми Худовандро хоҳам хонд».

АъМОЛИ 2:22 Эй мардони Исроил, ин суханонро бишнавед; Исои Носирӣ, марде, ки дар миёни шумо бо мӯъҷизот, мӯъҷизот ва аломот аз Худо писандида буд, ки Худо ба воситаи ӯ дар миёни шумо нишон дод, чунон ки худатон низ медонед:

Исои Носирӣ, марде, ки аз ҷониби Худо писандида буд, дар байни банӣ-Исроил мӯъҷизаҳо, мӯъҷизот ва аломот нишон дод, ки онҳо медонистанд ва шоҳиди онҳо буданд.

1. Мӯъҷизаҳои Исо: Шаҳодат ба илоҳияти Ӯ

2. Аҳамияти аломатҳо ва мӯъҷизот дар Китоби Муқаддас

1. Матто 11:2-6 - Шаҳодатномаи Яҳёи Таъмиддиҳанда

2. Матто 12:38-42 - Аломати Исо аз Юнус пайғамбар

АъМОЛИ 2:23 Ва шумо Ӯро бо маслиҳати муайян ва огоҳии пешакӣ таслим кардаед, ва бо дасти шарир маслуб карда, куштаед.

Маслуб кардани Исо амале буд, ки Худо муайян кардааст.

1. Ҳукмронии Худо дар маслуб кардани Исо

2. Қурбонии ниҳоии Исо

1. Ишаъё 53:10 - "Аммо ба Худованд писанд омад, ки ӯро лату кӯб кунад, ва ӯро ғамгин кард: вақте ки ҷони ӯро қурбонии гуноҳ хоҳед кард".

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

АъМОЛИ 2:24 Худо Ӯро эҳьё карда, дардҳои мамотро аз байн бурд, зеро имкон надошт, ки Ӯро дастгир кунад.

Худо Исоро эҳё кард ва Ӯро аз чанголи марг, ки Ӯро нигоҳ дошта наметавонист, озод кард.

1: Худо қудрати ниҳоӣ аст ва танҳо Ӯ қудрати зинда кардани мурдагонро дорад.

2: Эҳёи Исо нишонаи муҳаббати бузурги Худо ба мо ва ёдрас кардани он аст, ки мо метавонем дар ҳама ҳолатҳо ба Ӯ имон дошта бошем.

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: ? эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2: Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба бадани мирандаи шумо низ ба воситаи Рӯҳе, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

Аъмол 2:25 Зеро ки Довуд дар бораи ӯ мегӯяд: «Ман Худовандро ҳамеша пеши рӯям пешгӯй мекардам, зеро ки Ӯ дар тарафи рости ман аст, то ки ман ба ларза наафтам.

Довуд пешгӯй кард, ки Худованд ҳамеша дар пеши назари ӯ қарор дорад ва ӯ ба ҳаяҷон намеафтад.

1. Донистани он ки Худо бо мост: Чӣ тавр дар замонҳои душвор қувват ва далерӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Ҳузури бепоёни Худо: Такя ба нерӯи Худо барои бартараф кардани мушкилот

1. Забур 16:8 - ? Худовандро ҳамеша пеши ман гузоштаед; зеро ки ӯ дар тарафи рости Ман аст, ман ба ларза намеафтам.??

2. Ишаъё 41:10 - ? □ гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам.??

АъМОЛИ 2:26 Бинобар ин дилам шод шуд, ва забонам шод шуд; Ва ҷисми ман низ дар умед ором хоҳад шуд;

Шодии наҷот ба дили мӯъмин умед ва шодӣ меорад.

1: Бо умеди наҷот шодӣ кардан

2: Шодии дили наҷотёфта

1: Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ ба ин файз, ки дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2: Қӯлассиён 1:27 - Худо ба онҳо маълум кард, ки сарвати ҷалоли ин сирро, ки Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол аст, дар миёни халқҳо то чӣ андоза бузург аст.

Аъмол 2:27 Чунки ҷонамро дар дӯзах нахоҳӣ гузоштӣ ва нахоҳӣ дод, ки Қуддуси Худ фасодро бубинад.

Худо қавми Худро дар дӯзах намегузорад, балки ба ҷои онҳо фидия медиҳад.

1: Худо раҳмату муҳаббат ва омурзанда аст.

2: Худо халқи Худро тарк намекунад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: 1 Петрус 1: 3-5 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро аз рӯи марҳамати фаровони худ ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда ба дунё оварад, то мероси бефано , ва беайб, ва пажмурда намешавад, дар осмон барои шумо маҳфуз аст, ки бо қуввати Худо ба василаи имон нигоҳ дошта шудаед, то наҷоте, ки дар замони охир зоҳир шавад.

АъМОЛИ 2:28 Ту роҳҳои ҳаётро ба ман маълум кардӣ; бо чеҳраи худ маро пур аз шодӣ хоҳӣ кард.

Роҳҳои ҳаёт ба мо тавассути ҳузури Худо маълуманд.

1: Шодмонӣ тавассути чеҳраи Худованд

2: Ҷустуҷӯи роҳ тавассути ҳузури Худо

1: Забур 27:4? □ аз Худованд чизе талаб накардаам, ки онро толиб хоҳам буд; то ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам, то зебоии Худовандро бубинам ва дар маъбади Ӯ бипурсам.

2: Ишаъё 58:11? □ ва Худованд туро ҳамеша ҳидоят хоҳад кард, ва ҷони туро дар хушксолӣ сер хоҳад кард, ва устухонҳоятро фарбеҳ хоҳад кард; ва ту мисли боғи сероб ва мисли чашмаи обе, ки обҳояш суст намешавад.

Аъмоли Аъмол 2:29 Эй бародарон, ба шумо иҷозат диҳед, ки дар бораи Довуд — пешвои Довуд озодона бигӯям, ки ӯ ҳам мурдааст ва ҳам дафн шудааст, ва қабри ӯ то имрӯз бо мост.

Петруси расул ба издиҳоми Ерусалим муроҷиат мекунад, то бигӯяд, ки Довуд мурдааст ва дафн шудааст ва қабри ӯ ҳанӯз дар замони онҳо мавҷуд аст.

1. Қувваи марг: Намунаи Довуд

2. Мероси имон: Ёдоварӣ аз патриархҳо

1. 2 Подшоҳон 7:12-13 - Вақте ки айёми ту ба охир мерасад ва ту бо падарони худ хобидай, ман насли туро, ки аз бадани ту меояд, пас аз ту ба вуҷуд хоҳам овард ва салтанати ӯро барқарор хоҳам кард.

2. Забур 16:8-11 - Ман Худовандро ҳамеша пеши худ гузоштаам; зеро ки вай дар тарафи рости Ман аст, ман ба ларза нахоҳам рафт. Бинобар ин дилам шод ва тамоми вучудам шод мешавад; ҷисми ман низ бехатар аст. Зеро ки ту ҷони маро ба шеол нахоҳӣ дод, ва муқаддаси Ту фасодро бубинӣ.

АъМОЛИ 2:30 Бинобар ин, чун набӣ буд ва медонист, ки Худо ба ӯ қасам хӯрдааст, ки аз ҳосили камараш ба ҳасби ҷисм, Масеҳро эҳьё мекунад, то бар тахти Худ биншинад;

Довуд ба воситаи пешгӯй медонист, ки Худо ваъда додааст, ки Масеҳро аз насли худ ба ҳасби ҷисм эҳьё мекунад, то ки бар тахти Ӯ биншинад.

1. Ваъдаи тахти Масеҳ: Нақшаи тағйирнопазири наҷоти Худо

2. Қувваи пешгӯй: Чӣ тавр Довуд омадани Масеҳро медонист

1. Забур 132:11 "Худованд ба Довуд ба ростӣ қасам хӯрдааст, ва аз он рӯй намегардонад; Ман аз ҳосили бадани ту бар тахти Ту хоҳам гузошт".

2. Ибриён 7:14 "Зеро ки маълум аст, ки Худованди мо аз Яҳудо ба вуҷуд омадааст, ки Мусо дар бораи он қабила дар бораи коҳинӣ чизе нагуфтааст."

АъМОЛИ 2:31 Ӯ инро дида, пеш аз он дар бораи эҳёи Масеҳ гуфт, ки на ҷони ӯ дар дӯзах мондааст ва на ҷисми вай фасодро надид.

Эҳёи Масеҳ аз рӯи Навиштаҳо пешгӯй шуда буд ва ҷони ӯ дар дӯзах намонд ва ҷисми ӯ фасодро надид.

1. Исо эҳё шуд: Ғалабаи ҳаёт бар марг

2. Эҳёи Исо: Қудрати Худо бар гуноҳ ва марг

1. Забур 16:10? □ ё ту ҷони маро дар дӯзах намегузорӣ; ва нахоҳӣ дод, ки Қуддуси Худ фасодро бубинад.

2. Ишаъё 25:8? □ д маргро дар ғалаба фурӯ мебарад; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард.??

АъМОЛИ 2:32 Ин Исоро Худо эҳьё кардааст, ки ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем.

Эҳёи Исои Масеҳ воқеиятест, ки ҳама шоҳиди он ҳастанд.

1. Воқеияти бешубҳа эҳёи Исо

2. Умед ва шодии эҳёи Исо

1. 1 ба Қӯринтиён 15:14-17 - Ва агар Масеҳ эҳё нашавад, мавъизаи мо беҳуда аст, ва имони шумо низ бар абас аст.

2. Румиён 4:25 - Ки барои гуноҳҳои мо таслим шуд ва барои сафед кардани мо эҳё шуд.

Аъмол 2:33 Бинобар ин, Ӯ бо дасти ямини Худо сарафроз шуда, аз Падар ваъдаи Рӯҳулқудсро қабул карда, онро рехт, ки шумо ҳоло мебинед ва мешунавед.

Исои Масеҳ, ки аз ҷониби Худо сарафроз карда шуд, аз Падар ваъдаи Рӯҳулқудсро гирифт ва инъомҳои Рӯҳро рехт, ки мардуми он замон онҳоро дида ва шунида метавонистанд.

1. Ваъдаҳои Худо ҳақ ва боэътимоданд

2. Қувваи Рӯҳулқудс

1. Румиён 8:14-16 - "Зеро ки ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. Зеро шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтаед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед. , ки мо ба воситаи ки гиря мекунем, бба! Падар!?? Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем».

2. Эфсӯсиён 1:13-14 - «Шумо низ дар Ӯ, вақте ки каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидед ва ба Ӯ имон овардед, бо Рӯҳулқудс, ки ваъдашуда, ки кафолати мероси мост, то даме ки Мо онро ба ситоиши ҷалоли Ӯ соҳиб мешавем».

АъМОЛИ 2:34 Зеро Довуд ба осмон сууд накардааст, балки худаш мегӯяд: «Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ба дасти рости Ман бинишин".

Дар Аъмол 2:34 Петрус аз Забур 110:1 иқтибос меорад, то эҳёи Исои Масеҳро исбот кунад.

1. Ҳокимияти Масеҳ: тавассути Навиштаҳо исбот шудааст

2. Қувваи эҳё: Умед барои ҳама

1. Забур 110:1 - Худованд ба Худованди ман гуфт: "Ту дар тарафи рости Ман бинишин"

2. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст.

Аъмол 2:35 То даме ки душманонатро зери пои ту гардонам.

Ин порча аз Аъмол 2:35 иқтибосест аз Забур 110:1, ки дар бораи қудрати Худо сухан меронад, ки душманони Худро зери пои халқи худ гардонад.

1. Қудрати Худо, ки душманонро зери по гардонад

2. Бар ваъдаи Худо истодан

1. Забур 110:1 - Худованд ба Худованди ман гуфт: «Ба ямини Ман бинишин, то даме ки душманони Туро зери пои ту гардонам».

2. Румиён 16:20 - Худои сулҳу осоиштагӣ ба қарибӣ Шайтонро зери пойҳои шумо хоҳад зад. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод.

Аъмол 2:36 Пас, бигзор тамоми хонадони Исроил аниқ бидонанд, ки Худо ҳамон Исоро, ки шумо маслуб кардаед, Худованд ва Масеҳ гардонид.

Худо Исоро ҳам Худованд ва ҳам Масеҳ эълон кардааст ва хонадони Исроил бояд бидонанд.

1: Исо: Худованд ва Масеҳ - Ӯ кист?

2: Исо: маслубшуда - Чаро Ӯ Худованд ва Масеҳ аст?

1: Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, 10 то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, 11 Ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои

Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

2: Қӯлассиён 1:15-20 - Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. 16 Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ намоён ва ҳам ноаён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон? □ ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. 17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст. 18 Ва Ӯ сардори бадан, калисо аст. Ӯ ибтидо, нахустзодаи мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз бартарӣ дошта бошад. 19 Зеро ки тамоми пуррагии Худо мехост, ки дар Ӯ сокин бошад, 20 ва ба воситаи Ӯ ҳама чизро, хоҳ дар замин ва хоҳ дар осмон, бо Худ мусолиҳа кунад ва бо хуни салиби Ӯ сулҳ кунад.

АъМОЛИ 2:37 Вақте ки онҳо инро шуниданд, дар дилашон сӯхт ва ба Петрус ва ба дигар ҳавворион гуфтанд: «Эй бародарон, мо чӣ кор кунем?

Мардум хеле мутаассир шуданд ва аз ҳавворион пурсиданд, ки чӣ кор кунанд.

1. Қудрати Калом: Чӣ тавр Инҷил моро бармеангезад

2. Ҷавоб додан ба даъвати имон: Вақте ки хушхабарро мешунавем, мо бояд чӣ кор кунем

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Яъқуб 1:22-24 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд.

Аъмол 2:38 Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт».

Петрус ба мардум амр медиҳад, ки тавба кунанд ва ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид гиранд ва онҳо атои Рӯҳулқудсро хоҳанд гирифт.

1: Қудрати тавба ва таъмид

2: Муҳимияти гирифтани атои Рӯҳулқудс

1: Матто 3:13-17 - Исоро Яҳёи Таъмиддиҳанда таъмид дод

2:2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад.

Аъмол 2:39 Зеро ки ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳое, ки дур ҳастанд, ба ҳар касе ки Худованд Худои мо даъват мекунад, аст.

Ваъдаи Худованд барои ҳамаи онҳое, ки Ӯ даъват мекунад, чӣ наздик ва чӣ дур.

1: ? □ od? □ ваъдаи наҷот??

2: ? □ od? □ Занг аз Грейс??

1: Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

2: Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то он даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

АъМОЛИ 2:40 Ва бо суханони бисьёре шаҳодат дода, насиҳат карда, мегуфт: «Худро аз ин насли бад наҷот диҳед».

Петрус мардумро насиҳат мекунад, ки худро аз насли шарир наҷот диҳанд.

1. Зиндагӣ дар ҷаҳони ноадолатона: Чӣ тавр бояд ба мардум пайравӣ накунем

2. Даъвати Худо ба тавба: Чӣ гуна бояд аз бадӣ наҷот ёбад

1. Забур 1:1-2 - Хушбахт аст касе, ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, дар роҳи гуноҳкорон намеистад ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад.

2. Титус 2:11-14 - Зеро файзи Худо зоҳир шуд, ки барои ҳамаи одамон наҷот овард ва моро таълим дод, ки аз шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ даст кашем ва дар замони ҳозира ҳаёти худсарона, ростқавл ва парҳезгорона зиндагӣ кунем.

АъМОЛИ 2:41 Он гоҳ онҳое ки каломи Ӯро бо хушнудӣ қабул карданд, таъмид гирифтанд; ва худи ҳамон рӯз ба онҳо тақрибан се ҳазор нафар илова карда шуд.

Калисои ибтидоӣ навгониҳои навро қабул кард ва онҳоро таъмид дод, ки боиси афзоиши шумораи онҳо тақрибан се ҳазор нафар шуд.

1. Муҳимияти истиқболи имондорони нав

2. Қувваи таъмид

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

20 Ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2. Румиён 10:8-10 - Аммо он чӣ мегӯяд? Калом дар даҳони туст ва дар дили туст, яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем;

9 То ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

10 Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

АъМОЛИ 2:42 Ва онҳо дар таълимоти ҳавворион ва мушоракат, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.

Калисои ибтидоӣ худро ба омӯхтани таълимоти ҳавворион, муошират, шикастани нон ва дуо бахшиданд.

1. Бунёди калисо: садоқат ба таълимоти расулҳо

2. Қудрати мушорикат: Таҷрибаи баракати мансубият

1. Қӯлассиён 3:16 Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Ибриён 10:24-25 Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем: ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат медиҳед, ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

АъМОЛИ 2:43 Ва ҳар касро тарс фаро гирифт, ва ҳаввориён мӯъҷизоту мӯъҷизотҳои зиёде ба амал оварданд.

Вақте ки расулон бисёр мӯъҷизаҳо ва мӯъҷизот нишон медоданд, тарсу ҳарос тамоми мардумро фаро гирифт.

1. Қувваи мӯъҷизаҳо: Нишон додани қудрати Худо

2. Мубориза бо тарс: бартараф кардани изтироб ва нигаронӣ дар замонҳои душвор

1. Ибриён 2:3-4 - Агар мо ба наҷоти бузург беэътиноӣ кунем, мо чӣ гуна раҳо хоҳем ёфт? ки дар аввал аз ҷониби Худованд сухан ронда шуд ва аз шунидани Ӯ ба мо тасдиқ карда шуд.

4. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

АъМОЛИ 2:44 Ва ҳамаи имондорон якҷо буданд ва ҳама чиз умумӣ доштанд;

Муъминон тамоми дороии худро байни худ тақсим мекарданд.

1. Қудрати саховатмандӣ

2. Зебоии ҷомеа

1. Аъмол 4:32 - ? □ шумораи пурраи имондорон аз як дилу ҷон буданд ва ҳеҷ кас намегуфт, ки чизе аз они ӯст, аммо онҳо ҳама чизи умумӣ доштанд.??

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - ? ове сабр ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоқат мекунад.??

АъМОЛИ 2:45 Ва молу мулки худро фурӯхта, ба ҳама тақсим карданд, ба қадри ки ҳар кас эҳтиёҷ дошт.

Одамони калисои аввалини масеҳӣ дороии худро бо ҳамдигар тақсим мекарданд, то эҳтиёҷоти аҳли калисоро қонеъ кунанд.

1. Қувваи саховатмандӣ дар ҷомеаи масеҳӣ

2. Ғамхорӣ ба ҳамдигар дар калисо

1. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, қонуни Масеҳро иҷро кунед.

2. 1 Юҳанно 3:17 - Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ баста бошад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст?

АъМОЛИ 2:46 Ва онҳо ҳар рӯз якдилона дар маъбад истода, хона ба хона нон мешикастанд, бо шодӣ ва якдилӣ гӯшти худро мехӯрданд,

Калисои аввал дар маъбад ҷамъ шуданро идома медод ва бо хурсандӣ ва ягонагӣ бо ҳамдигар хӯрок мехӯрданд.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти худро дар ягонагӣ зиндагӣ кунем, мисли калисои аввал.

2: Имонамонро бо якдигар ҷашн гирифтан моро шод мегардонад ва имонамонро мустаҳкам мекунад.

1: Эфсӯсиён 4:3, ? тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳанд, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ дорем.??

2: Забур 133:1, ? □ , то чӣ андоза хуб ва хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!??

Аъмол 2:47 Худоро ҳамду сано хонед ва дар байни тамоми мардум илтифот пайдо кунед. Ва Худованд ҳар рӯз ба калисо онҳоеро илова мекард, ки бояд наҷот ёбад.

Худовандро мардум ситоиш карданд ва аз ҷониби онҳо илтифот ёфтанд. Дар натиҷа, Худованд ҳар рӯз наҷотёфтагонро ба калисо илова мекард.

1: Мо бояд ҳамеша Худовандро ҳамду сано гӯем ва аз ҷониби Ӯ илтифот шавем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки наҷот ёбанд ва ҳар рӯз ба калисо ҳамроҳ шавем.

1: Забур 103:1-2 "Худовандро, эй ҷони ман ва ҳар он чи дар даруни ман аст, баракат деҳ, исми муқаддаси Ӯро муборак гӯй! Худовандро, эй ҷони ман, ва ҳама неъматҳои Ӯро фаромӯш накун."

2: Аъмол 3:19 "Пас, тавба кунед ва рӯй гардонед, то ки гуноҳҳои шумо маҳв гардад, то замонҳои тароват аз ҳузури Худованд фаро расад".

Дар Аъмол 3 нақл мекунад, ки Петрус як гадои лангро шифо медиҳад ва мавъизаи минбаъдаи ӯ дар Портикои Сулаймон.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Петрус ва Юҳанно ҳангоми дуо ба маъбад рафтанд. Онҳо ба марди лангони модарзод дучор меоянд, ки ӯро ба сӯи дарвозаи маъбад, ки Зебо ном дошт, мебурданд ва ҳар рӯз ӯро барои талбандагӣ аз онҳое, ки ба ҳавлии маъбад медароянд, меовардаанд. Вақте ки Петрус ва Юҳанноро дид, ки даромадан мехоҳанд, аз онҳо пул талаб кард. Аммо Петрус, мисли Юҳанно, рост ба ӯ нигоҳ кард. Он гоҳ Петрус гуфт: «Ман нуқра ё тилло надорам, лекин он чи дорам, ба ту медиҳам. Ба исми Исои Масеҳи Носирӣ роҳ рав». Дасти рости ӯро гирифта, ба ӯ кӯмак кард, ки дарҳол пойҳои пойҳояш мустаҳкам шуданд ва ба роҳ даромаданд ва ҳамроҳи онҳо ба ҳавлии маъбад мерафтанд ва ҷаҳида, бо ҳамду санои Худо мерафтанд (Аъмол 3:1-8).

Сархати 2: Ҳама одамон диданд, ки ӯ қадам зада истода, Худоро ҳамду сано мешинохт. Ӯро мешинохт, ҳамон мард нишаста гадоӣ мекард, Дарвозаи зебо пур шуда, ҳайратзада шуд ва Петрус ба издиҳом муроҷиат карда, фаҳмонд, ки онҳо на бо қувваи худ ё худотарсӣ ин мардро роҳ рафтанд, балки бо имон ба номи Исое, ки Худо Ӯро ҷалол дод, ки онҳо ӯро дар назди Пилотус таслим карда буданд, гарчанде ки ӯ қарор дода буд, ки ӯро озод кунад Одил Одил хоҳиш кард, ки қотилро озод кунад муаллифи ҳаёти кушташуда, аммо Худо мурдагонро зинда кард, ки шоҳидон аст (Аъмол 3:9-15).

Сархати 3: Маҳз ном ва имони Исо, ки тавассути Ӯ меояд, ин одамро комилан шифо бахшид, зеро ҳама равшан мебинанд. Акнун бародарон медонанд, ки пешвоёни шумо нодонӣ карданд, аммо ҳамин тавр Худо он чизеро, ки тавассути ҳамаи пайғамбарон пешгӯӣ карда буд, иҷро кард, ки Масеҳаш азоб хоҳад кашид, то тавба кун, гуноҳҳо пок карда шаванд, вақтҳои тароватбахш ояд, шояд Худованд Масеҳро фиристад, ки аллакай барои шумо таъин шудааст Исо то вақти омадани вақт дар осмон бимонад. зеро Худо ҳама чизро тавре, ки аз қадим ба воситаи анбиёи муқаддаси худ ваъда дода буд, барқарор мекунад (Аъмол 3:16-21). Вай мавъизаашро дар бораи Мусо Самуил ба дигар пайғамбароне, ки дар бораи ин рӯзҳо сухан мегуфтанд, идома медиҳад, ки «Шумо ворисони пайғамбароне ҳастед, ки Худо бо аҷдодони шумо аҳд бастааст, вақте ки Иброҳим гуфтааст: «Ба воситаи насли ту тамоми халқҳои замин баракат хоҳанд ёфт». Вақте ки Худо аввалин бандаи Худро эҳьё кард, шумо баракат медиҳед, ки ҳар якеро аз роҳҳои бад бармегардонед» (Аъмол 3:22-26).

Аъмол 3:1 Петрус ва Юҳанно якҷоя дар соати дуо, яъне соати нӯҳум ба маъбад рафтанд.

Петрус ва Юҳанно дар соати нӯҳум барои дуо гуфтан ба маъбад рафтанд.

1. Муҳимияти намоз ва бахшидан ба Худо.

2. Қувваи имон ва чӣ гуна он кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад.

1. 1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2. Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро, ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ту мисли донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои ту ғайриимкон нахоҳад буд».

АъМОЛИ 3:2: Марди ланги аз шиками модараш ӯро бардошта бурданд, ва ҳар рӯз ӯро назди дарвозаи маъбад, ки Зебо номида мешавад, гузоштанд, то аз онҳое ки ба маъбад ворид мешуданд, садақа бипурсад;

Марде, ки аз таваллуд ланг буд, ба дарвозаи маъбад, ки Зебо ном дошт, бурданд ва аз онҳое, ки ба маъбад даромаданд, садақа хостанд.

1. Қувваи Имон: Чӣ гуна Худованд мӯъминонро шифо мебахшад

2. Қувваи ҳамдардӣ: Чӣ тавр мо метавонем фарқиятро ба вуҷуд орем

1. Луқо 4:18-19 - «Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноро ба кӯрон баргардонам, то кӯфтагонро озод кунам».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст».

АъМОЛИ 3:3 Он кас, ки Петрус ва Юҳанноро диданд, ки ба маъбад рафтанӣ буданд, садақа пурсид.

Марде дар маъбад аз Петрус ва Юҳанно садақа пурсид.

1. Нерӯи саховат: Фаҳмидани баракати садақа

2. Омӯзиши таваккал ба Худо дар замонҳои зарурӣ

1. Матто 6:19-21 «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва занг нест ва ҳам дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Луқо 6:38 «Диҳед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки пахш карда, якҷоя ҷунбонда, давида, ба домани шумо гузошта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, ба шумо бармегардад».

АъМОЛИ 3:4 Петрус бо Юҳанно ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: «Ба мо нигоҳ кун».

Дар порча тасвир шудааст, ки Петрус ва Юҳанно бодиққат ба як мард менигаранд.

1. "Ба мо нигоҳ кунед: Қувваи нигоҳҳои қасдан"

2. «Қувваи ҳамбастагӣ: муттаҳидшавӣ дар як нигоҳ»

1. «Бигзор чашмонат рост ба пеш нигаранд; нигоҳи худро мустақиман ба пешат нигоҳ доранд». - Масалҳо 4:25

2. «Ба росту чап ба атрофат нигоҳ накун, пои худро аз бадӣ нигоҳ дор». - Масалҳо 4:27

АъМОЛИ 3:5 Ва Ӯ ба онҳо диққат дода, интизор буд, ки аз онҳо чизе бигирад.

Марде назди Петрус ва Юҳанно омад, ки интизори он буд, ки аз онҳо чизе бигиранд.

1. Қудрати саховатмандӣ: Омӯзиш додан бидуни интизори чизе дар иваз.

2. Қувваи имон: таваккал кардан ба Худо барои таъмини ҳама ниёзҳои шумо.

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. 2 Қӯринтиён 9:10-11 - Акнун касе ки ба коранда тухм медиҳад, ҳам барои ғизои шумо нон хизмат кунед, ва тухми коштаатонро афзун кунед, ва самараи адолати шуморо афзун гардонед; Дар ҳар чиз ба ҳар файз бой мешавем, ки ба воситаи мо Худоро шукр гӯем.

АъМОЛИ 3:6 Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; балки он чи дорам, ба ту медиҳам: ба исми Исои Масеҳи Носирӣ бархез ва роҳ рав».

Петрус марди лангро шифо дода, номи Исои Масеҳи Носириро эълон мекунад.

1. Қудрати номи Исо: Эҳсос кардани мӯъҷизаҳои Худо тавассути Масеҳ

2. Исо: Сарчашмаи ҳаёт ва шифо

1. Юҳанно 14:12 - "Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳоеро, ки Ман мекунам, низ хоҳад кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падар меравам".

2. Матто 8:3 - "Ва Исо дасти Худро дароз карда, вайро ламс кард ва гуфт: "Мехоҳам; пок бош». Ва дарҳол махави ӯ пок шуд».

АъМОЛИ 3:7 Ва аз дасти росташ гирифта, бардошт, ва дарҳол пойҳо ва устухонҳои узваш қувват гирифтанд.

Он мард ба воситаи қудрати Исо шифо ёфт ва тавонист аз ҷояш бархезад.

1: Қудрати Исо шифо мебахшад

2: Қувваи ғайричашмдошти имон

1: Matthew 9:2 - Ва инак, бемори фалаҷеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ӯ оварданд; ва Исо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт; Писарам, хушҳол бош; гуноҳҳоят омурзида шавад.

2: Аъмол 10:38 - Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод; зеро ки Худо бо ӯ буд.

АъМОЛИ 3:8 Ва ӯ ҷаҳида, бархост ва роҳ мерафт ва бо онҳо роҳ мерафт ва ҷаҳида, Худоро ҳамду сано хонда, ба маъбад даромад.

Марди маъюби аз таваллуд шифо ёфт ва тавонист истода ва роҳ рафт ва бо шодӣ ва ҳамду сано вориди маъбад шуд.

1. Қувваи ҳамду сано - Чӣ гуна ҳамду санои Худо метавонад шифо ва шодӣ оварад.

2. Бартараф кардани душвориҳо - Чӣ гуна имон ва далерӣ метавонад натиҷаҳои аҷибе ба бор орад.

1. Юҳанно 14:12-14 - Боварӣ ба Исо сулҳ ва шодии фавқулодда меорад.

2. Забур 33:1-4 - Ҳамду санои Худо шифо ва сулҳ меорад.

АъМОЛИ 3:9 Ва тамоми мардум ӯро диданд, ки роҳ мерафт ва Худоро ҳамду сано мегӯяд:

Марде ки ланг буд, шифо ёфт ва дид, ки роҳ мерафт ва Худоро ҳамду сано мегуфт.

1. Қувваи ситоиш: ташвиқ кардани дигарон ба шукргузорӣ дар ҳама ҳолатҳо

2. Мӯъҷизаҳои Худо: Таҷрибаи шифо ва барқарорсозии Ӯ

1. Забур 33:1-3 - Ман Худовандро ҳамеша баракат хоҳам дод; ҳамду санои ӯ ҳамеша дар даҳони ман хоҳад буд.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба воситаи Ӯ пайваста ба Худо қурбонии ҳамду сано пешкаш кунем, яъне меваи лабҳое, ки исми Ӯро эътироф мекунанд.

АъМОЛИ 3:10 Ва онҳо медонистанд, ки Ӯст, ки дар назди дарвозаи Зебои маъбад барои садақа нишастааст;

Марде, ки дар беруни дарвозаи маъбад нишаста, садақа мепурсид, аз ҷониби Петрус ва Юҳанно ба таври мӯъҷизавӣ шифо ёфт ва одамони гирду атрофаш аз ҳайрат ва ҳайрат монданд.

1. Қувваи мӯъҷизаҳо: шифобахшии мӯъҷизавии Исо

2. Дар ҳар рӯз дидани мӯъҷизаҳои Худо

1. Матто 9:35 - "Ва Исо дар тамоми шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим медод ва Инҷили Малакутро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва ҳар бемориро дар байни мардум шифо медод".

2. Луқо 7:22 - «Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Биравед ва ба Яҳьё бигӯед, ки он чи дидаед ва шунидаед: чӣ гуна он чиро, ки кӯрон мебинанд, лангон роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон эҳё мешаванд, ба мискинон башорат мавъиза карда мешавад».

АъМОЛИ 3:11 Ва ҳангоме ки ланги шифоёфта Петрус ва Юҳанноро нигоҳ дошт, тамоми мардум дар айвони Сулаймон бо ҳам ба сӯи онҳо давида, дар ҳайрат монданд.

Марди ланг шифо ёфт ва мардум дар ҳайрат дар атрофи Петрус ва Юҳанно ҷамъ шуданд.

1. Муъчизахои шифобахши имруза

2. Қудрат ва ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Юҳанно 14:12 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳои Ман кардаамро ба ҷо хоҳад овард ва аз ин ҳам бузургтарро хоҳанд кард, зеро ки Ман назди Падар меравам».

2. Аъмол 2:22 - «Эй мардони Исроил, ба ин гӯш диҳед: Исои Носирӣ шахсе буд, ки аз ҷониби Худо ба шумо бо мӯъҷизаҳо, мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳо, ки Худо дар миёни шумо ба василаи Ӯ нишон дод, эътироф кардааст, чунон ки худатон медонед».

АъМОЛИ 3:12 Петрус инро дида, ба мардум ҷавоб дод: «Эй мардони Исроил! Чаро аз ин тааҷҷуб мекунед? ё чаро шумо ба мо ин қадар бодиққат нигоҳ мекунед, гӯё ки гӯё бо қудрат ё муқаддасии худ ин Одамро роҳнамоӣ кардаем?

Петрус аз мардуми Исроил пурсид, ки чаро онҳо аз мӯъҷизаи марде, ки Исо шифо мебахшад, дар ҳайрат монданд.

1. Қудрати Исо: Эътироф кардани мӯъҷизаи Исо дар ҳаёти мо

2. Гирифтани муъчизахои Худованд: кабули ризк ва фазли У

1. Луқо 5:17-26 - Исо марди шалро шифо медиҳад

2. Юҳанно 10:10 - Исо омад, то ҳаёт ва ҳаёти фаровонтар диҳад

АъМОЛИ 3:13 Худои Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Писари Худ Исоро ҷалол дод; Шумо Ӯро таслим кардед ва дар ҳузури Пилотус Ӯро инкор кардед, вақте ки Ӯ қасд дошт, ки ӯро раҳо кунад.

Худо писари худ Исоро ҷалол дод, сарфи назар аз он ки инсоният рад ва хиёнат кард.

1. Қувваи Муҳаббати Худо - Чӣ гуна муҳаббати Худо ба инсоният аз гуноҳҳо ва норасоиҳои худи мо қавитар аст.

2. Ситоиши Исо - Чӣ гуна итоаткории Исо ба иродаи Худо боиси ҷалоли ӯ гардид.

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Филиппиён 2: 5-8 - "Дар муносибатҳои худ бо якдигар, мисли Исои Масеҳ фикр кунед: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; Ӯ худро ҳеҷ чиз наёфт, ки табиати ғуломро гирифта, ба сурати инсон офарида шуда буд.

АъМОЛИ 3:14 Аммо шумо Қуддус ва Одилро инкор карда, мехостед, ки қотил ба шумо ато шавад;

Гузариш Мардум муқаддас ва одилро инкор карда, ба ҷои он қотилро мехостанд.

1. Хатари рад кардани Худо

2. Қудрати интихоби нодуруст

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

АъМОЛИ 3:15 Ва Мири ҳаётро, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, куштанд; Мо шоҳиди он ҳастем.

Петрус, яке аз дувоздаҳ ҳавворион, ба мардуми Ерусалим мавъиза кард, ки Исо, Мири Ҳаёт кушта шуд, аммо Худо ӯро аз мурдагон эҳьё кард.

1. Қудрати эҳё - омӯхтани аҳамияти эҳёи Исо ва қудрати он ба мо.

2. Ҳаёти Исо - Баррасии таъсири ҳаёти Исо ба пайравонаш ва ҳаёти имрӯзаи мо.

1. Румиён 6:4-10 - Омӯзиши ҳаёти нави мо дар Масеҳ тавассути иттиҳоди мо бо марг ва эҳёи ӯ.

2. 1 Қӯринтиён 15:21-26 - Баррасии аҳамияти эҳёи Исо дар овардани ҳаёти нав.

АъМОЛИ 3:16 Ва исми Ӯ ба воситаи имон ба исми Ӯ ин шахсеро, ки шумо мебинед ва мешиносед, қавӣ гардонд ; оре, имоне ки ба воситаи Ӯст, дар ҳузури ҳамаи шумо ба ӯ ин солимии комилро ато кардааст.

Марде ба воситаи имон ба исми Исо шифо ёфт ва ин шифои мӯъҷизавӣ ҳамаи ҳозирон шоҳиди он буданд.

1. Имоне, ки кӯҳҳоро ба ҳаракат медарорад: Чӣ тавр зиндагии имконпазири мӯъҷизавӣ

2. Қувваи имон: Чӣ тавр ба шифои илоҳӣ дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст

1. Марк 11:22-24 - Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ба Худо имон оваред. Ба ростӣ, ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд, ки "бардошта шуда, ба баҳр андохта шав", ва дар дили худ шак накунад, балки бовар кунад, ки он чи мегӯяд, ба амал меояд, барояш иҷро мешавад.

2. Яъқуб 1:5-7 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон бипурсад, бе шак, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва парронданд.

АъМОЛИ 3:17 Ва алҳол, эй бародарон, ман фаҳмидам, ки шумо низ мисли ҳокимонатон аз бехабарӣ ин корро кардаед.

Петрус издиҳоми яҳудиёнро барои куштани Исо сарзаниш мекунад ва мефаҳмонад, ки ин аз рӯи нодонӣ сурат гирифтааст.

1. Қувваи ҷоҳилӣ: Чӣ гуна бояд нобиноии худро бартараф кунем

2. Гуноҳи нодида гирифтан: Омӯхтани эътироф ва тавба кардан аз гуноҳҳои худ

1. Матто 26:67-68 - Он гоҳ онҳо ба рӯи Ӯ туф карданд ва бо мушт заданд; ва дигарон Ӯро торсакӣ зада, гуфтанд: «Эй Масеҳ, ба мо нубувват кун! Он касе, ки туро зад, кист?»

2. Яъқуб 4:17 - Аз ин рӯ, барои касе, ки кори дурустро медонад ва онро намекунад,

барои вай гуноҳ аст.

АъМОЛИ 3:18 Аммо он чиро, ки Худо пештар бо забони ҳамаи анбиёи Худ гуфта буд, ки Масеҳ бояд уқубат кашад, ба амал овард.

Худо ваъдаи худро иҷро кард, ки Масеҳ барои гуноҳҳои мо азоб мекашад.

1. Ваъдаи салиб: Фаҳмидани ранҷу азоби Исо

2. Марги Исо: Қурбонии ниҳоӣ барои гуноҳҳои мо

1. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт ва ғаму андӯҳҳои моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

2. Филиппиён 2:6-8 - Ки, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизе намедонист, ки ба манфиати худ истифода шавад; балки табиати бандаро гирифта, дар симои инсон офарида шуда, худро ҳеҷ чиз нагардонд. Ва чун дар намуди одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то марг итоаткор шуд, ҳатто марги бар салиб!

АъМОЛИ 3:19 Пас, тавба кунед ва руҷӯъ кунед, то ки гуноҳҳои шумо, вақте ки аз ҳузури Худованд фаро мерасад, пок гардад;

Тавба кунед ва тавба кунед, то гуноҳон омурзида шавад.

1: Тавба ба омурзиш мебарад.

2: Ҷустуҷӯи кафорат тавассути табдил.

1: Isaiah 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд."

2:1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

АъМОЛИ 3:20 Ва Исои Масеҳро, ки пештар ба шумо мавъиза шуда буд, хоҳад фиристод.

Дар порча дар бораи Исои Масеҳ сухан меравад, ки пештар ба мардум мавъиза шуда буд.

1. Исо: Умеди ҷаҳон

2. Мавъизаи хушхабари Исои Масеҳ

1. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро ки ман пеш аз ҳама он чи гирифтаам, ба шумо супурдам, ки чӣ тавр Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд; Ва он ки ӯ дафн карда шуд, ва мувофиқи Навиштаҳо рӯзи сеюм эҳьё шуд.

2. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое ки башорати сулҳро башорат дода, аз некй башорат медиханд!

АъМОЛИ 3:21 Ӯро осмон бояд то замони баргардонидани ҳама чиз қабул кунад, ки Худо бо забони ҳамаи анбиёи муқаддаси Худ аз ибтидои олам гуфта шудааст.

Дар Аъмол 3:21 гуфта мешавад, ки осмон Исоро то замони баргардонидани ҳама чиз, ки Худо аз ибтидои ҷаҳон ба воситаи анбиё гуфта буд, қабул хоҳад кард.

1. Исо иҷрошавии ваъдаҳо ва нақшаҳои Худо аз ибтидо аст.

2. Ваъдаҳои Худо ба воситаи паёмбаронаш нозил шудаанд ва ба воситаи Исо иҷро мешаванд.

1. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

2. Ибриён 2:14 - "Пас, азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, Худаш низ аз ҳамон чизҳо баҳра бурд, то ки ба воситаи мамот он ки қудрати мамот, яъне иблисро дорад, нест кунад".

АъМОЛИ 3:22 Зеро Мусо ба падарон рост гуфта буд: «Худованд Худои шумо барои шумо аз байни бародаронатон пайғамбаре ба миён хоҳад овард, ки мисли ман бошад; Ӯро дар ҳама чиз хоҳед шунид, ки ба шумо гӯяд.

Мусо дар бораи Масеҳе, ки аҳди нави наҷот хоҳад овард, пешгӯй кард.

1. Ваъдаи Масеҳ: Он чизе ки паёмбарон пешгӯй карда буданд

2. Вокуниш ба омадани Масеҳ

1. Ишаъё 53:4–6

2. Луқо 4:18–21

Аъмол 3:23 Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар касе, ки ба он набӣ гӯш надиҳад, аз миёни мардум маҳв хоҳад шуд.

Ин порча аз Аъмол 3:23 огоҳ мекунад, ки онҳое, ки ба паёмбар гӯш намедиҳанд, аз миёни мардум нест карда мешаванд.

1. "Даъвати Худо ба тоъат: Гӯш кардани паёмбар"

2. «Оқибатҳои нофармонӣ: Ҳалокат аз ҷониби мардум».

1. Такрори Шариат 18: 15-19, "Худованд Худои шумо барои шумо пайғамбаре монанди ман аз миёни шумо, аз бародарони худ ба миён хоҳад овард, - ба ҳарфи вай гӯш кунед, - онchунон ки аз Худованд Худои худ дар Ҳӯреб хостед. дар рӯзи анҷуман, вақте ки шумо гуфтаед: "Бигзор ман дигар овози Худованд Худои худро нашунавам ва ин оташи бузургро набинам, мабодо бимирам". Ва Худованд ба ман гуфт: "Онҳо дар он чи гуфтаанд, рост мегӯянд, барои онҳо аз миёни бародаронашон паёмбаре мисли ту ба вуҷуд меоварам ва суханони Худро дар даҳони ӯ хоҳам дод, ва ӯ ҳар чиро ба онҳо хоҳад гуфт: Ман ба ӯ амр мефармоям ва ҳар кӣ ба суханони Маро гӯш надиҳад, ки ба исми Ман сухан гӯяд, худам аз ӯ талаб хоҳам кард».

2. Ирмиё 7:23-24, "Аммо ман ба онҳо чунин амр додам: "Ба овози Ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед буд. Ва бо ҳар роҳе ки ба шумо амр мефармоям, рафтор кунед, то бо ту саломат бош». Аммо онҳо ба гӯши худ итоат накарданд ва моил нашуданд, балки аз рӯи маслиҳати худ ва якравии дилҳои бади худ рафтор карданд ва ба ақиб рафтанд, на пеш».

АъМОЛИ 3:24 Бале, ва ҳамаи анбиё аз Самуил ва онҳое ки баъд аз он сухан ронданд, дар бораи ин айём низ ҳамин тавр башорат додаанд.

Худо ваъда додааст, ки Писари Худро ба ҷаҳон мефиристад, то инсониятро наҷот диҳад.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаи худ оид ба фиристодани Писари Худ барои наҷоти инсоният.

2. Қувваи пешгӯй ва аҳамияти он дар ишора ба омадани Масеҳ.

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Луқо 1:68-69 - Муборак аст Худованд Худои Исроил, зеро ки Ӯ қавми Худро зиёрат карда, фидия дод ва барои мо дар хонаи бандаи худ Довуд шохи наҷотро бардошт.

АъМОЛИ 3:25 Шумо фарзандони анбиё ва аҳде ҳастед, ки Худо бо падарони мо баста, ба Иброҳим гуфта буд: "Ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин аз насли ту баракат хоҳанд ёфт".

Худо бо Иброҳим аҳд баста, ваъда дод, ки ҳамаи халқҳои рӯи замин ба воситаи насли ӯ баракат хоҳанд ёфт.

1. Қудрати ваъдаҳои аҳди Худо

2. Баракати авлоди Иброҳим

1. Ғалотиён 3:14 - «То баракати Иброҳим ба воситаи Исои Масеҳ бар халқҳо нозил шавад; то ки мо ваъдаи Рӯҳро ба воситаи имон қабул кунем».

2. Ҳастӣ 12:1-3 - "Акнун Худованд ба Абром гуфта буд: "Аз кишвари худ ва аз хешовандони худ ва аз хонаи падарат ба замине бирав, ки ба ту нишон диҳам; ту халқи бузург ҳастӣ, ва ман туро баракат хоҳам дод, ва номи туро бузург гардонам; ва ту баракат хоҳӣ буд: Ва Ман онҳоеро, ки туро баракат медиҳанд, баракат хоҳам дод, ва лаънаткунандаи туро лаънат хоҳам гуфт: ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин

дар ту баракат хоҳанд ёфт».

АъМОЛИ 3:26 Худо Писари Худ Исоро эҳьё карда, аввал назди шумо фиристод, то ки шуморо баракат диҳад, то ҳар яки шуморо аз гуноҳҳои худ дур кунад.

Нақшаи наҷотдиҳии Худо ин аст, ки Писари Худ Исоро фиристад, то моро баракат диҳад ва моро аз гуноҳҳои мо дур кунад.

1: Исо, Наҷотдиҳанда ва Наҷотдиҳандаи мо

2: Аз шарорат рӯй гардонед

1:1 Юҳанно 2:1-2 - «Фарзандони ман, инро ба шумо менависам, то гуноҳ накунед. Ва агар касе гуноҳ кунад, мо дар назди Падар, Исои Масеҳи одил ҳимоятгар дорем: ва Ӯ кафорати гуноҳҳои мост, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки ҳамчунин барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон».

2: Румиён 10: 9-10 - «Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

Дар Аъмол 4 ҳабси Петрус ва Юҳанно аз ҷониби Шӯрои шӯро, эълони далеронаи имон ба Исои Масеҳ ва ягонагӣ ва саховатмандӣ дар байни имондорони аввалин нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Петрус ва Юҳанно ба одамон дар бораи эҳёи Исо сухан мегуфтанд, вақте ки коҳинон, капитани посбонони маъбад саддуқиён ба изтироб омаданд, зеро расулон ба одамон таълим медоданд, ки эҳёи Исоро мурданд. Онҳо Петрус ва Юҳанноро дастгир карданд, зеро шомгоҳ буд ва онҳоро то рӯзи дигар дар зиндон монданд. Аммо бисёре аз онҳое, ки ин хабарро мешуниданд, боварӣ доштанд, ки шумораи мардон тақрибан панҷ ҳазор зиёд мешаванд (Аъмол 4:1-4).

Сархати 2: Рӯзи дигар ҳокимон пирони шариат дар Ерусалим бо саркоҳини Ҳанно Қаёфо Юҳанно Искандари дигар саркоҳини оилаи Петрус Юҳанноро оварданд, ки Петрус Юҳанно пурсид, ки ин корро бо номи кадом қудрат кард? Он гоҳ Рӯҳулқудс пур шуд Петрус гуфт: «Пирон, ҳокимон, агар имрӯз мо ба ҳисоб гирифта шавем, меҳрубонӣ зоҳир кунед, ки аз лангон пурсида мешавад, ки чӣ тавр шифо ёфтааст, инро медонед, ки ҳамаи шумо, халқи Исроил, Исои Масеҳро Носира номидаед, ки шумо Ӯро маслуб кардед, вале Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард, ки ин одам рост истодааст. пеш аз он ки шумо шифо ёбед». Сипас ӯ эълон кард, ки наҷот дар ҳеҷ каси дигар пайдо намешавад, зеро дар зери осмон ҳеҷ номи дигаре ба инсоният

дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем (Аъмол 4:5-12).

Параграфи 3: Пётр Юҳанно далерӣ дида, фаҳмид, ки онҳо одамони оддӣ таҳсил накардаанд, дар ҳайрат монданд, ки онҳо бо Исо буданд, аммо азбаски онҳо диданд, ки марде, ки дар он ҷо шифо ёфта буд, дар он ҷо истода буд, чизе нагуфт, ки ба онҳо амр надод, ки ҳеҷ гоҳ номи Исоро таълим диҳанд, аммо Петрус Юҳанно ҷавоб дод ' Мо наметавонем дар бораи он чизҳое, ки дидаем, шунидаем.' Пас аз таҳдидҳои минбаъда онҳоро бигзоред, ки ҳеҷ роҳе онҳоро ҷазо надиҳед, зеро одамон Худоро ҳамду сано мегӯянд. Пас аз озод шудан, одамони худ баргаштанд, саркоҳинон гуфтанд, ки пирон гуфтанд, ки Худо дуо мегӯянд, ки ба бандагон сухани ҷасорати бузург ато кунад даст дароз кунад шифо бахшад ба воситаи номи бандаи муқаддаси Исо мӯъҷизот нишон диҳад Ҷое, ки дар он ҷо дуо мегуфт, ларзонда шуд, Рӯҳи Муқаддас далерона сухан мегуфт (Аъмол 4:13-31). . Ин боб тавсифи ягонагии байни имондоронро ба итмом мерасонад, ки даъво доранд, ки ҳама чизро азони худашон тақсим мекарданд, ҳавворион дар бораи эҳё шаҳодат медоданд, Худованд Исо файзи зиёдро бар ҳамаи мӯҳтоҷоне, ки дар байни тақсимшудагон эҳтиёҷ дошт, нишон медод (Аъмол 4:32-37).

АъМОЛИ 4:1 Ва ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон, сардори маъбад ва саддуқиён ба сари онҳо омаданд,

Калисои масеҳии аввалин аз ҷониби коҳинон, капитани маъбад ва саддуқиён таъқиб мешуд.

1. Вақте ки барои имонатон таъқиб мешаванд, рӯҳафтода нашавед.

2. Бо вуҷуди мухолифатҳо дар имони худ устувор бошед.

1. Аъмол 5:41 - "Ва онҳо аз ҳузури шӯрои пирон баромада, аз он шод шуданд, ки сазовори исми Ӯ расво шуданд".

2. Румиён 8:35-39 - "Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? ... На баландӣ, на умқ, ва ҳеҷ махлуқи дигар наметавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Аъмол 4:2 Аз он ки онҳо мардумро таълим медоданд ва ба воситаи Исо эҳёи мурдагонро мавъиза мекарданд, ғамгин буданд.

Сарварони дин аз он норози буданд, ки расулон дар бораи Исо ва эҳёи мурдагон таълим медиҳанд ва мавъиза мекунанд.

1. Қувваи зиндагии эҳёшуда

2. Қувваи таълим ва мавъиза

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

АъМОЛИ 4:3 Ва даст бар онҳо гузошта, то рӯзи дигар нигоҳ доштанд, зеро ки шомгоҳ буд.

Ҳавриён дастгир карда шуданд ва то рӯзи дигар нигоҳ дошта шуданд.

1. Қуввати имон: Чӣ гуна расулон бо вуҷуди душвориҳо сабр мекарданд

2. Дар муқобили таъқибот устувор истода

1. Румиён 8:31–39 - Муҳаббат ва муҳофизати бечунучарои Худо дар замонҳои душвор

2. Эфсӯсиён 6:10–20 - Зиреҳи Худоро пӯшидан барои дар имон устувор мондан

АъМОЛИ 4:4 Аммо бисьёре аз онҳое ки каломро шуниданд, имон оварданд; ва шумораи мардон тақрибан панҷ ҳазор нафар буд.

Каломи Худо мавъиза карда шуд ва тақрибан панҷ ҳазор нафар имон оварданд.

1) Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ба наҷот оварда расонад

2) Арзиши эътиқод: Чӣ гуна имон фарқият мегузорад

1) Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва дар он чи ба он ҷо фиристодам, муваффақ хоҳад шуд. »

2) Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан аз каломи Худо меояд."

АъМОЛИ 4:5 Ва фардо чунин воқеъ шуд, ки ҳокимон ва пирон ва китобдонон

Рӯзи дигар ҳокимон, пирон ва китобдонон ҷамъ омаданд.

1. Қувваи муттаҳидшавӣ: Муҳимияти якҷоя кор кардан ҳамчун ҷомеа.

2. Ҳамбастагӣ дар замонҳои душвор: Чӣ тавр дар замонҳои душвор муттаҳид мондан мумкин аст.

1. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он мисли шумо Бингар, ки рӯз наздик мешавад».

2. Воиз 4:9-10 - "Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои заҳмати худ мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе ки танҳо аст, вақте ки меафтад ва дорад дигаре нест, ки ӯро боло барад!"

АъМОЛИ 4:6 Ва Ҳаноси саркоҳин, Қаёфо, Юҳанно ва Искандар ва ҳамаи хешовандони саркоҳин дар Ерусалим ҷамъ шуданд.

Саркоҳин ва аҳли оилааш дар Ерусалим ҷамъ омаданд.

1. Ахамияти ягонагии оила.

2. Қувваи имон дар расидан ба ваҳдат.

1. Забур 133:1 «Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!»

2. Эфсӯсиён 4:1-3 «Бинобар ин, ман, бандии Худованд, аз шумо илтимос мекунам, ки сазовори даъвате бошед, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар сабр кунед; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред».

АъМОЛИ 4:7 Вақте ки онҳоро дар миён гузоштанд, пурсиданд: «Бо кадом қудрат ё бо кадом ном ин корро кардаед?

Сарварони динии Ерусалим Петрус ва Юҳанноро дар бораи мӯъҷизае, ки онҳо карда буданд, мепурсиданд.

1. Қудрати исми Исо: Чӣ тавр Петрус ва Юҳанно қудрати онро нишон доданд

2. Ҳокимияти имондорон: Чӣ тавр мо метавонем ба номи Исо мӯъҷизаҳо кунем

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

2. Марк 16:17-18 - Ва ин аломот ба имондорон ҳамроҳ хоҳад шуд: ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; бо дастони худ морҳоро хоҳанд гирифт; ва агар заҳри марговар бинӯшанд, ба онҳо зарар намерасонад; даст ба беморон гузошта, шифо меёбанд.

АъМОЛИ 4:8 Он гоҳ Петрус, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буд, ба онҳо гуфт: «Эй сарварони қавм ва пирони Исроил!

Петрус далерона эълон кард, ки Исо ягона роҳи наҷот аст.

1: Исо роҳ, ростӣ ва ҳаёт аст

2: Қудсияти Исо ва наҷоти мо

1: Юҳанно 14:6 «Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам". Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман'».

2: Ибриён 7:26 «Зеро ки мо бояд чунин саркоҳине дошта бошем, ки муқаддас, бегуноҳ, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз осмон сарафроз аст».

АъМОЛИ 4:9 Агар имрӯз мо кори некеро, ки ба одами нотавон карда шудааст, тафтиш кунем, вай бо кадом васила шифо меёбад?

Ин порча тафтиши ҳавворионро аз ҷониби мақомоти яҳудӣ дар бораи шифо ёфтани марди ланг тасвир мекунад.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна ланг тавассути имон ба Исои Масеҳ шифо ёфт.

2. Меҳрубонӣ ва муҳаббати Худо - Чӣ гуна Худо тавассути мо кор мекунад, то ба одамони камбизоат раҳм ва муҳаббат зоҳир кунад.

1. Матто 8:5-13 - Исо хизматгори мирисадро шифо медиҳад.

2. Луқо 7:11-17 - Исо писари бевазанро аз мурдагон эҳьё кард.

Аъмол 4:10 Ба ҳамаи шумо ва ба тамоми банӣ-Исроил маълум аст, ки ин шахс ба исми Исои Масеҳи Носирӣ, ки шумо Ӯро маслуб кардаед ва Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, дар ин ҷо, дар пеши назари шумо истодааст. тамоми.

Ин порча қудрати Исои Масеҳро, ки аз ҷониби халқи Исроил маслуб карда шуда буд, вале Худо аз мурдагон эҳё кард, таъкид мекунад.

1. Қудрати исми Исои Масеҳ

2. Қудрати эҳёкунандаи Худо

1. Аъмол 10:38 - Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод; зеро ки Худо бо ӯ буд.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд.

Аъмол 4:11 Ин сангест, ки аз шумо, бинокорон, ба ҳеҷ чиз гузошта нашудааст, ва

сари гӯшае гардид.

Санге, ки бинокорон беэътиной карда буданд, ба санги асос табдил ёфт.

1. Зебои бадбахти рад

2. Қудрати кафорат

1. Забур 118:22 - «Санге, ки бинокорон рад карданд, санги гӯшаи гӯша шуд».

2. Матто 21:42 - «Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: “Санге, ки бинокорон рад карданд, санги гӯшаи гӯша шуд; Худованд ин корро кардааст, ва ин дар назари мо аҷоиб аст'».

АъМОЛИ 4:12 Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем.

Наҷот танҳо дар Исои Масеҳ пайдо мешавад.

1: Мо бояд танҳо ба Исои Масеҳ барои наҷоти худ таваккал кунем.

2: Мо танҳо ба воситаи Исои Масеҳ наҷот ёфта метавонем.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

АъМОЛИ 4:13 Вақте ки онҳо далерии Петрус ва Юҳанноро диданд, ва фаҳмиданд, ки онҳо одамони нохонда ва нодонанд, дар тааҷҷуб монданд; ва онҳо фаҳмиданд, ки бо Исо буданд.

Мардуми Ерусалим аз ҷасорати Петрус ва Юҳанно дар ҳайрат монданд ва фаҳмиданд, ки онҳо бо Исо буданд, гарчанде ки онҳо бесавод ва бемаърифат буданд.

1: Ба воситаи Исо мо метавонем далерӣ дошта бошем, ки бо ҳама гуна муқобилият рӯ ба рӯ шавем.

2: Ба мо лозим нест, ки таълим ё омӯзиш дошта бошем, то тавонем бо Исо корҳои бузург кунем.

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

АъМОЛИ 4:14 Ва диданд, ки марде ки шифо ёфта буд, бо онҳо истода, ҳеҷ чиз гуфта натавонистанд.

Одамоне, ки шоҳиди марде, ки шифо ёфтанд, дар назди ҳавворион истода буданд, натавонистанд зидди он баҳс кунанд.

1. Қудрати Худо боздошташаванда аст

2. Мӯъҷизаҳо далели муҳаббат ва лутфи Худост

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 37:5 - Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба вай бовар кунед ва вай амал мекунад.

АъМОЛИ 4:15 Аммо чун ба онҳо фармуданд, ки аз шӯрои пирон берун раванд, бо якдигар машварат карданд,

Аъзоёни шӯро аз ҳавворион хоҳиш карданд, ки аз шӯро бароянд ва вазъиятро байни худ муҳокима карданд.

1. Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки ҳикмати Худо ва касонеро, ки аз номи Ӯ сухан мегӯянд, гӯш кунем.

2. Вақте ки мо бо қарорҳои душвор дучор мешавем, мо бояд ҳамеша аз Худо роҳнамоӣ кунем.

1. Масалҳо 1:7 - Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд.

2. Ирмиё 33:3 - Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям.

АъМОЛИ 4:16 Гуфт: «Бо ин одамон чӣ кор кунем? зеро ки мӯъҷизаи аҷибе аз ҷониби онҳо ба амал омадааст, ба ҳамаи сокинони Ерусалим маълум аст; ва мо инро инкор карда наметавонем.

Мардуми Ерусалим аз мӯъҷизаи Петрус ва Юҳанно дар ҳайрат монданд ва мепурсиданд, ки бо онҳо чӣ бояд кард.

1.Мӯъҷизаҳо нишонаи ҳузури Худост

2. Итоат ба Худо баракат меорад

1. Аъмол 5:32 - «Ва мо шоҳидони Ӯ дар ин чизҳо ҳастем, инчунин Рӯҳулқудс, ки Худо ба итоаткорони Ӯ ато кардааст».

2. Юҳанно 14:11-12 - "Ба Ман имон оваред, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; вагарна ба Ман имон оваред, ба хотири худи аъмол. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад. , корҳое ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард, ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард, зеро ки Ман назди Падари Худ меравам».

АъМОЛИ 4:17 Аммо барои он ки ин дар байни мардум дигар паҳн нашавад, биёед онҳоро сахт таҳдид кунем, ки минбаъд ба ҳеҷ кас ба ин ном сухан нагӯянд.

Сарварони дин ба шогирдон таҳдид карданд, ки дигар дар бораи Исои Масеҳ сухан нагӯянд.

1: Қудрати Исои Масеҳ инкорнопазир аст; натарсед, ки имони худро мубодила кунед ва номи Ӯро эълон кунед.

2: Барои Исои Масеҳ бархезед ва муҳаббат ва ҳақиқати Ӯро бо ҳама мубодила

кунед.

1: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2: Ибриён 13:15 - Пас, ба воситаи Исо, биёед ҳамеша ба Худо қурбонии ҳамду сано - самари лабҳоеро, ки исми Ӯро ошкоро эътироф мекунанд, пешкаш кунем.

АъМОЛИ 4:18 Ва онҳоро даъват намуда, фармуданд, ки ба исми Исо ҳеҷ сухан нагӯянд ва таълим надиҳанд.

Ҳукуматдорон ба Петрус ва Юҳанно фармуданд, ки аз номи Исо сухан нагӯянд ва таълим надиҳанд.

1. Дар муқобили мухолифат устувор бошед

2. Рост гӯед ва далерона зиндагӣ кунед

1. Матто 5:11-12 "Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо ба хотири Ман дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯӣ мекунанд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ба ҳамин тариқ паёмбаронеро, ки пеш аз ту буданд, таъқиб мекарданд.

2. Эфсӯсиён 6:13-17 Бинобар ин, зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то вақте ки рӯзи бадӣ фаро расад, шумо тавонед дар замини худ истодагарӣ кунед ва пас аз он ки ҳама чизро кардаед, истода бошед. Пас, бо камарбанди ростӣ ба камар баста, синаи адолат дар ҷояш ва пойҳои худро бо омодагӣ, ки аз Инҷили сулҳ меояд, устувор намо. Илова бар ин, сипари имонро бигир, ки бо он шумо метавонед ҳама тирҳои оташи шайтонро хомӯш кунед. Кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред.

АъМОЛИ 4:19 Аммо Петрус ва Юҳанно дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Худо ҳукм кунед, ки оё дар назари Худо дуруст аст, ки ба шумо аз Худо дида бештар гӯш диҳем?

Петрус ва Юҳанно аз итоат кардан ба сарварони шӯро саркашӣ мекунанд ва ба ҷои он ки ба Худо итоат карданро интихоб мекунанд.

1. Муҳимияти итоати Худо бар инсон.

2. Қудрати истодагарӣ барои дурустӣ.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар он чи мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

2. Яъқуб 4:7-8 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

Аъмол 4:20 Зеро мо наметавонем он чиро, ки дидаем ва шунидаем, бигӯем.

Шогирдон маҷбур мешаванд, ки таҷрибаи худро дар бораи Исо ва таълимоти Ӯ мубодила кунанд.

1. Он чизеро, ки дидед ва шунидаед, бигӯед: Даъват ба шаҳодат

2. Паҳн кардани хушхабари Исо: вазифаи ҳатмӣ

1. Юҳанно 15:27 - "Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки шумо аз ибтидо бо ман будед".

2. Румиён 10:14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо мешунаванд, ки бе касе мавъиза кунад?"

АъМОЛИ 4:21 Пас, боз онҳоро таҳдид карда, ҷавоб доданд, зеро ҳеҷ чиз наёфтанд, ки чӣ гуна онҳоро ҷазо диҳанд, зеро ба сабаби он ки мардум содир шуда буд, ҳама Худоро ҳамду сано хонданд.

Мардум барои ҳодисаи мӯъҷизае, ки рӯй дод, Худоро ҳамду сано хонданд, аз ин рӯ ҳукуматдорон чораи дигаре надоштанд, ки онҳоро раҳо кунанд.

1. Худо бо роҳҳои пурасрор амал мекунад ва метавонад ҳатто одамони аз эҳтимол дуртарин одамонро барои амалӣ кардани мақсадҳои худ истифода барад.

2. Худо метавонад ҳар вазъиятро барои ҷалол додани худ истифода барад ва ҳатто вақте ба назар мерасад, ки тамоми умед барбод меравад, ӯ метавонад ба ҳар ҳол пирӯзии мӯъҷизавӣ расонад.

1. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 4:22 Зеро марде аз чиҳил боло буд, ки ин мӯъҷизаи шифо бар ӯ зоҳир шуда буд.

Ин порча мӯъҷизаи шифобахшеро тасвир мекунад, ки дар марди аз 40-сола боло анҷом дода шудааст.

1. Мӯъҷизаҳои Худоро қабул кунед: Қувваи муҳаббати Худо новобаста аз синну сол барои ҳама дастрас аст.

2. Қувваи Имон: Мӯъҷизаҳоро метавон тавассути эътимод ба қудрати Худованд анҷом дод.

1. Марқӯс 16:17-18 - Ва ин аломатҳо ба имондорон пайравӣ хоҳанд кард; Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; Онҳо морҳоро хоҳанд гирифт; ва агар чизи марговар бинӯшанд, ба онҳо зиёне нарасонад; даст бар беморон гузошта, шифо меёбанд.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

АъМОЛИ 4:23 Ва онҳоро раҳо карда, ба назди гурӯҳи худ рафта, ҳар он чиро, ки саркоҳинон ва пирон гуфта буданд, нақл карданд.

Ҳавворион пас аз рӯ ба рӯ шудан бо саркоҳинон ва пирон озод шуданд ва ҳар он чиро, ки ба онҳо гуфта шуда буд, нақл карданд.

1: Мо бояд ҳамеша дар муқобили муқобилиятҳои дуруст истода, ба Худованд таваккал кунем, ки моро муҳофизат мекунад.

2: Мо метавонем аз мисоли расулон бифаҳмем, ки мо озмоишҳо ва мусибатҳо хоҳем дошт, аммо Худованд то ҳол бо мо хоҳад буд.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

Аъмол 4:24 Ва чун шуниданд, онҳо якдилона сӯи Худо овози худро баланд карда, гуфтанд: «Худовандо!

Мардуми калисо Худоро барои офаридани осмон, замин, баҳр ва ҳар чизе ки дар онҳост, ҳамду сано мегуфтанд.

1. Худо офаридгори ҳама чиз аст

2. Шукрона аз офариниши Худо

1. Забур 148:5 - Бигзор онҳо исми Худовандро ҳамду сано гӯянд, зеро ки Ӯ фармудааст, ва онҳо офарида шудаанд.

2. Қӯлассиён 1:16 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин аст, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ салтанатҳо ва хоҳ қудратҳо: ҳама чиз аз ҷониби Ӯ офарида шудааст. , ва барои ӯ.

АъМОЛИ 4:25 Кӣ бо забони бандаат Довуд гуфтааст: "Чаро халқҳо ба хашм омадаанд, ва мардум чизҳои беҳуда мепиндоштанд?"

Халқҳо ба хашм омаданд ва одамон бо вуҷуди хости Худо чизҳои беҳударо тасаввур мекарданд.

1. Иродаи Худо дар ниҳоят ғолиб меояд, сарфи назар аз он ки ба назараш бар зидди он хашмгин аст.

2. Мо бояд байни иродаи Худо ва чизҳои бардурӯғ тасаввур кардашударо фарқ кунем.

1. Матто 16:18 (Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки Ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд.)

2. Забур 2:1-2 (Чаро халқҳо ба хашм меоянд, ва мардум чизҳои беҳударо мепиндоранд? Подшоҳони рӯи замин ҷамъ мешаванд, ва ҳокимон бо ҳам машварат мекунанд, бар зидди Худованд ва бар зидди тадҳиншудагон...)

Аъмол 4:26 Подшоҳони замин бархостанд, ва ҳокимон бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ӯ ҷамъ шуданд.

Подшоҳон ва ҳокимони рӯи замин ҷамъ омаданд, то ба Худованд ва Масеҳи Ӯ муқобилат кунанд.

1. Қудрати муттаҳидшавӣ бо Худо

2. Дар муқобили мухолифат устувор истода

1. Эфсӯсиён 6:10-20 - Бар зидди найрангҳои иблис устувор бошед

2. Дониёл 3:16-18 - Шадрах, Мешак ва Абднаҷу бар зидди Набукаднесар ва кӯраи оташин устувор истоданд

Аъмол 4:27 Зеро ки бар зидди Писари муқаддаси Худ Исо, ки Ӯро тадҳин кардай, Ҳиродус ва Понтиюс Пилотус бо ғайрияҳудиён ва банӣ-Исроил ҷамъ омада буданд,

Ҳиродус, Пилотус, ғайрияҳудиён ва исроилиён бар зидди Исо, тадҳиншудаи Худо муттаҳид шуданд.

1. Ваҳдати мухолифат: чӣ гуна душманони мо бар зидди нақшаи Худо муттаҳид мешаванд

2. Тадҳин шудани Исо: Чӣ тавр баракати Худо рафти таърихро тағйир медиҳад

1. Ишаъё 53:3-5 Ӯро одамон нафрат мекунанд ва рад мекунанд, Марди ғамгин ва бо ғаму андӯҳ ошно аст. Ва мо чеҳраи худро аз Ӯ пинҳон кардем; Ӯро хор мекарданд ва мо Ӯро қадр намекардем.

2. Забур 2:2 Подшоҳони рӯи замин ҷамъ мешаванд, ва ҳокимон бо ҳам машварат мекунанд, бар зидди Худованд ва бар зидди Масеҳи Ӯ.

Аъмол 4:28 Зеро ки ҳар он чи дасти ту ва маслиҳати ту пеш аз ба амал ояд, ба ҷо оварӣ.

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр даст ва маслиҳати Худо муайян мекунад, ки дар оянда чӣ рӯй хоҳад дод.

1. "Ҳокимияти Худо: Мо метавонем ба нақшаи Ӯ эътимод кунем"

2. "Итоат: Иҷрои он чи Худо хоҳад"

1. Ишаъё 46:10-11 - "Ман аз ибтидо, аз замонҳои қадим маълум мекунам, ки интиҳо дар оянда аст. Ман мегӯям:" Ҳадафи Ман устувор хоҳад буд, ва ҳар он чи мехоҳам, мекунам.

2. Масалҳо 16:9 - "Одамон дар дили худ роҳи худро тарҳрезӣ мекунанд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад".

Аъмол 4:29 Ва алҳол, эй Худованд!

Ин порча дар бораи дуо дар бораи муҳофизат ва далерӣ барои паҳн кардани Каломи Ӯ сухан меравад.

1: Мо набояд аз муқобилият рӯҳафтода шавем, балки ба ҷои он, ба муҳофизат ва қуввати Худо такя кунем, то дар эълони Каломи Ӯ далерона бошем.

2: Мо метавонем ба Худованд бовар кунем, ки далерӣ ва қувватеро, ки ба мо лозим аст, то кори Ӯро идома диҳад, новобаста аз муқобилият.

1: Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод , ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2: Румиён 8: 31-32 "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надоштааст, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кардааст, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?»

АъМОЛИ 4:30 Дасти худро барои шифо дароз кардан; ва аломот ва мӯъҷизот ба исми фарзанди муқаддаси ту Исо ба амал ояд.

Калисои аввал барои шифо ёфтан ва барои ба исми Исо нишонаҳо ва мӯъҷизот кардан дуо мекард.

1. Исо табиб аст: Бифаҳмед, ки чӣ тавр Худо мӯъҷизаҳоро барои маълум кардани ҳузури Ӯ истифода мебарад

2. Аломатҳо ва мӯъҷизот: Баррасии нақшҳои мӯъҷизаҳое, ки дар калисои ибтидоӣ бозӣ мекарданд

1. Матто 8:16-17 - Вақте ки шом фаро расид, онҳо бисёр девонагонро назди Ӯ оварданд. Ва Ӯ рӯҳҳоро бо калом берун кард, ва ҳамаи беморонро шифо дод, то ба амал ояд сухане ки Ишаъёи набӣ гуфта шудааст: «Ӯ заъфҳои моро гирифт, ва бемориҳои моро ба дӯш гирифт».

2. Марқӯс 16:17-18 - Ва ин аломатҳо пайравони имондорон хоҳанд буд: Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; бо забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; онҳо морҳоро хоҳанд гирифт; Ва агар чизи марговар бинӯшанд, ҳеҷ зиёне ба онҳо нарасонад. ба беморон даст дароз мекунанд ва шифо меёбанд.

АъМОЛИ 4:31 Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, ҷое ки ҷамъ омада буданд, ба ларза омад; ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Муъминон дуо карданд ва макон ба ларза даромад ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

1. Бигзор Рӯҳулқудс суханони шуморо ҳидоят кунад

2. Қувваи Намоз

1. Эфсӯсиён 6:19-20 - «Ва дар ҳама ҳолатҳо бо ҳар гуна дуо ва дархостҳо дар Рӯҳ дуо гӯед. Бо назардошти ин, ҳушёр бошед ва ҳамеша барои тамоми халқи Худованд дуо гӯед».

2. Луқо 11:1 - «Рӯзе Исо дар ҷое дуо мегуфт. Вақте ки ӯ кори худро ба охир расонд, яке аз шогирдонаш ба Ӯ гуфт: «Худовандо!

АъМОЛИ 4:32 Ва шумораи зиёди имондорон аз як дил ва як ҷон буданд, ва ҳеҷ яке аз онҳо нагуфт, ки он чиро, ки дорад, аз они худаш аст; вале дар онхо хама чизи

умумӣ дошт.

Калисои аввал ҳисси қавии ҷомеа дошт, ки дар он ҳеҷ як шахс аз дигараш муҳимтар набуд ва ҳама дороиҳо тақсим мешуданд.

1. Ваҳдати калисо: Даъват ба муҳаббат ва мубодила.

2. Саховатмандӣ кардан: Садо кардани он чизе, ки метавонӣ, бигирад, ки ба ту лозим аст.

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

2. Ибриён 13:16 - Ба некӣ кардан ва тақсим кардани он чизе ки доред, беэътиноӣ накунед, зеро ин гуна қурбониҳо ба Худо писанд аст.

АъМОЛИ 4:33 Ва ҳавворион бо қудрати азим дар бораи эҳёи Исои Худованд шаҳодат доданд, ва файзи азим бар ҳамаи онҳо буд.

Ҳавворион дар бораи эҳёи Исо бо қудрат ва файзи бузург шаҳодат доданд.

1. Қудрати шаҳодат додан дар бораи Исо

2. Эҳсоси файзи Худо дар шаҳодати мо

1. Юҳанно 15:27 — «Ва шумо низ шаҳодат хоҳед дод, зеро ки аз ибтидо бо ман будед».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:15 — «Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, мавъизаи мо ва имони шумо низ бефоида аст».

АъМОЛИ 4:34 Дар байни онҳо ҳеҷ кас камбуд надошт, зеро ҳар кӣ соҳибони замин ё хона буданд, онҳоро мефурӯхт ва қимати чизҳои фурӯхташударо меовард,

Масеҳиёни пешин ба ҳамдигар ғамхорӣ мекарданд ва ба касе иҷоза намедоданд, ки аз онҳо берун равад.

1: Дар вақти эҳтиёҷ, халқи Худо бояд якҷоя ҷамъ шаванд ва захираҳоеро, ки доранд, мубодила кунанд.

2: Мо бояд омода бошем, ки дороии худро қурбон кунем, то ба ҳама ғамхорӣ кунем.

1: Аъмол 2:44, 45 - Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чиз умумӣ доштанд; ва молу мулки худро фурӯхтанд ва ба ҳама тақсим карданд, чунон ки ба ҳар кас ниёз дошт.

2: Яъқуб 2:15-17 - Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; Бо вуҷуди он ки шумо ба онҳо чизҳои барои ҷисм заруриро намедиҳед; чи фоида дорад?

АъМОЛИ 4:35 Ва онҳоро назди ҳавворион гузоштанд, ва ба ҳар кас мувофиқи ниёзаш тақсим карда мешуд.

Ҳавворион захираҳоро ба ҳар кас мувофиқи эҳтиёҷоти худ тақсим мекарданд.

1. Аҳамияти саховатмандӣ ва хайрхоҳӣ нисбат ба дигарон.

2. Қудрати ҷомеа вақте ки ҳама барои таъмини ҳамдигар якҷоя кор мекунанд.

1. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? 15 Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. 16 Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? 17 Ба ин монанд, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

2. 2 ба Қӯринтиён 8:9-11 - Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки вай сарватдор буд, аммо ба хотири шумо камбағал шуд, то ки шумо ба воситаи камбағалии ӯ сарватдор шавед. 10 Ва ин аст маслиҳати ман дар бораи он ки дар ин бобат чӣ барои шумо беҳтар аст: Соли гузашта шумо аввалин шуда на танҳо додед, балки хоҳиши ин корро низ доштед. 11 Акнун корро ба анҷом расон, то ки хоҳиши ту ба иҷрои он мувофиқи имкони ту ба анҷоми он мувофиқ ояд.

АъМОЛИ 4:36 Ва Йӯсе, ки аз ҷониби ҳавворион Барнаббо номида шуда буд, (ба таъбири он писари тасаллӣ аст) левизода ва аз кишвари Қибрис,

Барнаббо як левизода аз кишвари Кипр буд, ки ҳавворіён лақаби "Писари тасаллӣ" дода буданд.

1. Қувваи имон - Чӣ тавр достони Барнаббо метавонад моро ба имон ба Худо ташвиқ кунад

2. Баракати номи нек - Аҳамияти маъруф шудан бо аъмоли неки мо

1. Ибриён 13:2 - «Меҳмоннавозӣ карданро ба бегонагон фаромӯш накунед, зеро бо ин кор баъзе одамон ба фариштагон меҳмоннавозӣ зоҳир кардаанд, ки онро намедонанд».

2. Масалҳо 22:1 - «Номи нек матлубтар аз сарвати бузург аст; иззату эҳтиром аз нуқра ва тилло беҳтар аст».

АъМОЛИ 4:37 Вақте ки замин дошт, онро фурӯхт ва пулро оварда, ба пои ҳавворіён гузошт.

Як гурӯҳ одамон замини худро фурӯхта, даромадашро ба ҳавворіён доданд.

1. Қувваи саховатмандӣ: Намунаи калисои аввал

2. Зиндаги бо саховатмандӣ: Намунае аз Китоби Муқаддас

1. 2 Қӯринтиён 8:12–15

2. Луқо 6:38 ва Матто 6:19-21

Аъмол 5 достони Ҳананиё ва Сафира, мӯъҷизаҳои мӯъҷизавии ҳавворіён, боздошт ва фирор ба таври мӯъҷизавӣ ва шаҳодати онҳо дар назди Шӯрои Олиро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳананиё ва занаш Сафира як пораи амволро мефурӯшанд, вале як қисми пулро барои худ нигоҳ медоранд ва вонамуд мекунанд, ки тамоми даромадро ба расулон медиҳанд. Вақте ки Ҳананиё як қисми пулро овард, Петрус пурсид, ки чаро Шайтон дилро пур кард ва Рӯҳулқудс як замини қиматбаҳоро нигоҳ дорад. Ҳананиё суханони Петрусро шунида, ба замин афтод ва мурд. Ҳамаи онҳоеро, ки ин воқеаро шуниданд, тарс фаро гирифт. Баъдтар, вақте ки Сафира ворид шуд, ки чӣ шуд, Петрус аз ӯ дар бораи нархи

замин пурсид, вай маблағи бардурӯғро тасдиқ кард ва гуфт, ки пойҳояшро мардон дафн карда буданд, дари дарро мебурданд, вай афтид. калисо ҳамаи онҳое, ки ин воқеаҳоро шуниданд (Аъмол 5:1-11).

Сархати 2: Ҳавворион мӯъҷизаҳои зиёде нишон медоданд, ки дар байни одамоне, ки имондорон бо ҳам вохӯрданд Сутуни Сулаймон. Ҳеҷ каси дигар ҷуръат накард, ки ба онҳо ҳамроҳ шаванд, гарчанде ки онҳо аз ҷониби мардум эҳтироми зиёд доштанд, бештари мардон занони Худо бовар мекарданд, ки Худованд ҳар рӯз шумораи наҷотёфтагонро илова мекард. Дар натиҷа, одамоне, ки беморонро ба кӯчаҳо меоварданд, онҳоро рӯи катҳо мегузоштанд, то ҳадди аққал сояи Петрус бар баъзе онҳо афтад, вақте ки ӯ аз назди издиҳоми мардуме, ки аз шаҳрҳои атрофи Ерусалим ҷамъ омада буданд, беморон меоварданд ва он рӯҳҳои нопоки азобдида ҳама шифо меёфтанд (Аъмол 5:12-16). .

Сархати 3: Он гоҳ саркоҳин шарикони ӯ, ки аъзои ҳизб буданд, саддуқиён аз ҳасад пур шуданд Ҳавворион ҳабс шуданд, дар давоми шаб ба зиндон андохтанд, фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушод, зиндон онҳоро берун овард "Биравед, додгоҳҳои маъбад гуфтанд, ки ба одамон паёми пурраи ҳаёти навро бигӯед." Ҳангоме ки субҳ онҳо ба маъбад даромаданд, таълим додани шарикони саркоҳин омаданд, ки ҷамъ омаданд Пирони шӯрои шӯроҳо Исроил фиристоданд афсарони зиндон ҳавворионро оварданд Дар зиндон маҳкам баста буданд посбонҳо истода, вақте ки кушода буданд, дар дохили он касеро наёфтанд. Бо шунидани ин хабар капитани посбонони маъбад саркоҳинон дар ҳайрат монданд касе омада гуфт: «Инак, мардоне, ки шумо зиндон кардаед, дар маъбад истода, одамонро таълим медиҳанд». Онҳо боз ҳабс карданд, вале зӯр истифода набурданд, зеро метарсиданд, ки одамон онҳоро сангсор мекунанд (Аъмол 5:17-26). Ҳавворионе, ки ба назди Шӯрои Олӣ Петрус оварданд, гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон! Худои аҷдодони мо Исоеро, ки шумо Ӯро ба дор овехта будед, эҳё карданд, дасти росташро баланд кард, чунон ки Подшоҳ Наҷотдиҳанда омурзиши гуноҳҳои Исроил аст, Мо шоҳиди ин чизҳо ҳастем, чунон ки Рӯҳулқудс, ки Худо ба вай додааст, ба Ӯ итоат мекунанд» (Аъмол 5:27-32). Ҷамалиели фарисии мӯҳтарам шӯро маслиҳат дод, ки одамон рафтанд, агар саъю кӯшиши инсоният ноком шавад, агар илоҳӣ боздошта натавонад, ҳатто бо Худо мубориза барад Маслиҳати Ӯ гирифта шуд, тозиёна заданд фармон дода шуд, ки номи Исоро нагӯянд Исоро раҳо карданд шодӣ ба шумор мерафтанд, ки ранҷу азоб мекашид Исм Рӯз ба рӯз маъбад аз хона нест таълим доданро бас кунед, ки хушхабари Исои Масеҳро эълон кунед (Аъмол 5:33-42).

Аъмол 5:1 Аммо Ҳанониё ном марде бо занаш Сафира дороии худро фурӯхт.

Ҳанониё ва Сафира дар бораи маблағе, ки барои молу мулки фурӯхтаашон гирифтаанд, дурӯғ мегӯянд.

1. Ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ - Намунаи Ҳанониё ва Сафира дар бораи беинсофӣ ва беинсофӣ.

2. Қувваи фиреб - Чӣ гуна дурӯғҳои Ҳанониё ва Сафира ба марги онҳо оварда расонд.

1. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст".

2. Қӯлассиён 3:9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад. »

АъМОЛИ 5:2 Ва як қисми нархро нигоҳ дошта, занаш низ аз он огоҳ буд ва як қисми онро оварда, ба пои ҳаввориён гузошт.

Ҷуфти Ҳанониё ва Сафира кӯшиш карданд, ки ҳаввориёнро фиреб дода, маблағи пурраи пулеро, ки аз фурӯши замини худ ба даст оварда буданд, надоданд.

1: Гуноҳи фиреб - Аъмол 5:2

2: Қудрати ростқавлӣ - Аъмол 5:2

1: Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқанд, писанд аст.

2: Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро тарк карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро ки мо узвҳои якдигарем.

АъМОЛИ 5:3 Аммо Петрус гуфт: «Эй Ҳанониё, чаро шайтон дили туро пур кард, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ бигӯй ва як қисми арзиши заминро нигоҳ дошта бошӣ?

Петрус Ҳанониёро сарзаниш кард, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ гуфта, маблағи пурраи заминро надод.

1: Мо бояд бо Худо ростқавл бошем ва кӯшиш накунем, ки Ӯро фиреб диҳем.

2: Мо бояд саховатманд бошем ва ҳама чизро ба Худо бахшем.

1: Яъқуб 1:22 - "Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед".

2: Масалҳо 3: 9 - "Худовандро бо сарвати худ ва бо ҳосили аввалини худ иззат намо".

Аъмол 5:4 То он даме ки он боқӣ монд, оё он аз они туст? ва пас аз он ки фурӯхта шуд, оё он дар ихтиёри ту набуд? Чаро ин чизро дар дили худ ҳомила кардӣ? ту на ба одамон, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ.

Ҳананиё ва Сафира ба Худо дурӯғ гуфтаанд, ки тамоми пули аз фурӯши моликият гирифтаашонро надоданд.

1. Қувваи Дурӯғ ва оқибатҳои инсоф накардан бо Худо

2. Муҳимияти ростқавлӣ ва ростқавлӣ дар муносибати мо бо Худо

1. Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст.

2. Эфсӯсиён 5:11 - Дар корҳои бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош накунед.

АъМОЛИ 5:5 Ҳананиё, ки ин суханонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод; ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтоданд.

Ҳананиё ба Худо дурӯғ гуфт ва кушта шуд.

1: Ёдрас мекунем, ки ҳақиқати Худоро эҳтиром кардан лозим аст ва дурӯғ гуфтан ба Худо оқибат дорад.

2: Огоҳӣ барои он ки дилҳои худро бар зидди ҳақиқати Худо сахт накунем, балки онро қабул кунем ва мувофиқи он зиндагӣ кунем.

1: Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст.

2: Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро

дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

АъМОЛИ 5:6 Ва ҷавонон бархоста, ӯро захмӣ карданд ва бардошта бурданду дафн карданд.

Ду ҷавонмардеро захмӣ карда, ба хок бурданд.

1. Қувваи ҳамдардӣ: Чӣ тавр мо метавонем аз ҷавонон дар Аъмол 5:6 омӯзем

2. Муҳимияти ғамхорӣ дар бораи бародарону хоҳарон: Даъват ба амал аз Аъмол 5:6

1. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек

2. Яъқуб 2:14-17 - Имон бе аъмол мурда аст

АъМОЛИ 5:7 Ва тақрибан се соат гузашт, ки занаш надониста, аз чӣ кор шуд, даромад.

Ҳананиё ва Сафира ба расулон дар бораи миқдори пуле, ки ба калисо дода буданд, дурӯғ мегуфтанд. Пас аз се соат, Сафира омад, ки аз чӣ ҳодиса рӯй дод.

1. Оқибатҳои дурӯғгӯӣ: Омӯзиш аз достони Ҳананиё ва Сафира

2. Дил барои Худо: Қудрати саховатмандӣ

1. Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо андоми якдигарем".

2. Луқо 6:38 - «Доҳ кунед, ба шумо дода мешавад. Онҳо ба зонуи шумо ченаки хубе мерезанд - пахш карда, якҷоя меҷунбонанд ва давида. Зеро ки бар ивази меъёри ту он ба ту чен карда мешавад».

АъМОЛИ 5:8 Петрус ба вай ҷавоб дод: «Ба ман бигӯй, ки оё заминро ба ин қадар қимат фурӯхтӣ? Ва вай гуфт: «Бале, барои ҳамин қадар».

Петрус аз зан пурсид, ки оё вай замини худро ба маблағи муайян фурӯхтааст ва ӯ тасдиқ кард, ки дорад.

1. Фоидаҳои ростқавлӣ

2. Қувваи саволҳо

1. Забур 15:2 Он ки рост рафтор мекунад, ва адолатро ба амал меоварад, ва дар дили худ рост мегӯяд.

2. Яъқуб 3:17 Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ даъватшаванда, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

АъМОЛИ 5:9 Петрус ба вай гуфт: «Чӣ гуна аст, ки шумо якҷо шудаед, ки Рӯҳи Худовандро меозмоед? инак, пойҳои онҳое ки шавҳаратро дафн кардаанд, дар назди дар ҳастанд ва туро берун хоҳанд бурд.

Петрус аз Ҳананиё ва Сафира барои фиреб додани Рӯҳулқудс қасд баста, мепурсад.

1. Хатари фиреб - Худо медонад ва ба дурӯғҳои мо фирефта намешавад.

2. Қудрати Худо - Ҳатто дар муқобили бузургтарин фиребҳои мо, Худо то ҳол дар ихтиёри худ аст.

1. Забур 34:15 - Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ ба фарьёди онҳо гӯш медиҳанд;

2. Масалҳо 12:22 - Худованд аз лабҳои дурӯғ нафрат дорад, вале аз одамони боварinок лаззат мебарад.

АъМОЛИ 5:10 Он гоҳ вай дарҳол пеши пойҳои Ӯ афтод ва арвоҳро таслим кард; ва ҷавонон даромада, вайро мурда диданд ва берун бурда, дар назди шавҳараш дафн карданд.

Зане пас аз дидани расулон дарҳол аз сабаби имонаш ба онҳо мурд. Сипас ҷавонон ӯро бо шавҳараш ба хок супурданд.

1. Имон ба расулони Масеҳ он қадар қавӣ буда метавонад, ки он метавонад ба марги мӯъҷизавӣ оварда расонад.

2. Мо аз имони зан омӯхта метавонем, ки ба ҳавворион эътимод дошта бошем.

1. Матто 9:20-22 - Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори бемории хун буд, аз қафои ӯ омада, домани ҷомаи ӯро ламс кард; либоси ӯ, ман солим хоҳам буд. Аммо Исо вайро гардонд ва чун вайро дид, гуфт: «Духтарам! имонат туро шифо бахшид.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд: Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. Шумо ба ин бовар мекунед?

АъМОЛИ 5:11 Ва тамоми калисо ва ҳамаи онҳое ки инро шуниданд, ба ҳароси азиме афтод.

Пас аз шунидани хабари мӯъҷизаҳои расулон тарс дар тамоми калисо паҳн шуд.

1. Қувваи мӯъҷизаҳо: Чӣ тавр Худо дар дохили мо ва тавассути мо кор мекунад

2. Қуввати имони мо: Донистани он ки Худо бо мост

1. Матто 17:20 - Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ту мисли донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат мекунад, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2. Румиён 8:31б - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

АъМОЛИ 5:12 Ва бо дасти ҳавворион аломот ва мӯъҷизоти зиёде дар миёни мардум ба амал меовард; (ва ҳама якдилона дар айвони Сулаймон буданд.

Ҳавворион дар байни мардум бисёр мӯъҷизаҳо ва мӯъҷизаҳо нишон доданд ва ҳама дар айвони Сулаймон ҷамъ омаданд.

1. Кори Худо тавассути расулон: чӣ гуна бояд мӯъҷизаҳои Ӯро шинохт ва пайравӣ кард

2. Ваҳдат тавассути ҳавворiён: Қувваи ҳамкорӣ дар имон

1. Марқӯс 16:17-18 - Ва ин аломатҳо ба имондорон ҳамроҳ хоҳанд шуд: Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; 18 Бо дастҳои худ морҳоро хоҳанд гирифт; ва ҳангоме ки заҳри марговар менӯшанд, ба онҳо ҳеҷ зиёне намерасонад; даст ба беморон мегузоранд ва шифо меёбанд.

2. Юҳанно 6:7-8 - Филиппус ба ӯ ҷавоб дод: «Барои харидани нон ба қадри кофӣ барои ҳар як луқма хӯрдан маоши ним сол лозим аст!» 8 Шогирдони дигари ӯ, Андриёс, бародари Шимъӯни Петрус, ба сухан баромада,

АъМОЛИ 5:13 Ва аз дигарон ҳеҷ кас ҷуръат намекард, ки ба онҳо ҳамроҳ шавад, балки мардум онҳоро бузургтар мекарданд.

Мардуми Ерусалим аз ҳавворiён ва таълимоти онҳо дар тарсу ҳарос буданд, ки ҳеҷ кас ба онҳо ҳамроҳ шуда натавонист.

1. Қувваи таъсиррасонӣ: Омӯзиши зиндагӣ кардан, ки ба дигарон таъсир мерасонад

2. Масъулият барои таъсири шумо: Чӣ тавр истифода бурдани таъсири шумо барои тағир додани фарқият

1. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб мекунад, доно аст.

2. 1 Петрус 2:12 - Суҳбати шумо дар байни ғайрияҳудиён одилона бошад, то ки онҳо дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон сухан мегӯянд, бо аъмоли неки шумо, ки хоҳанд дид, дар рӯзи таъриф Худоро ҳамду сано гӯянд.

Аъмол 5:14 Ва имондорон бештар аз мардон ва занон ба Худованд илова мешуданд.)

Ба эътиқоди масеҳӣ шумораи зиёди мардон ва занон илова карда шуданд.

1. "Қувваи эътиқод: чӣ гуна имон моро ба пеш мебарад"

2. «Рушди имон: мустаҳкам кардани робитаи мо бо Худованд»

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

2. Эфсӯсиён 2:8–9 - «Зеро шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

АъМОЛИ 5:15 Ба тавре ки беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои катҳо ва бистарҳо мегузоштанд, то ҳадди ақал сояи Петрус, ки аз он мегузашт, бар баъзеи онҳо соя афтад.

Одамон дӯстон ва оилаи бемори худро ба кӯчаҳо меоварданд, то аз сояи Петрус шифо ёбанд.

1. Қувваи шифобахши имон: чӣ гуна ҳатто сояи Петрус метавонад мӯъҷизаҳоро ба бор орад

2. Вазорати Петрус: Чӣ гуна имони як одам мӯъҷиза меорад

1. Матто 9:20-22 - Ва инак, зане, ки дувоздаҳ сол гирифтори бемории хун буд, аз қафои ӯ омада, домани ҷомаи ӯро ламс кард; либоси ӯ, ман солим хоҳам буд. Аммо Исо вайро гардонд ва чун вайро дид, гуфт: «Духтарам! имонат туро шифо бахшид. Ва зан аз он соат шифо ёфт.

2. Марқӯс 2:3-5 - Ва онҳо назди Ӯ омада, як бемори фалаҷро оварданд, ки чор нафарро бардоштанд. Ва ҳангоме ки натавонистанд ба назди Ӯ биёянд, то ки дар он ҷо буд, сақфро, ки Ӯ буд, кушоданд; ва онро пора карда, катеро, ки беморони фалаҷ дар он хобида буданд, фуровардand. Исо имони онҳоро дида, ба мафлуҷ гуфт: «Писарам, гуноҳҳои ту омурзида шуд».

АъМОЛИ 5:16 Ҳамчунин мардуми бисьёре аз шаҳрҳои гирду атроф ба Ерусалим омада, беморон ва гирифторони арвоҳи палидро меоварданд, ва ҳамаашон шифо ёфтанд.

Мардуми аз шаҳрҳои наздик ба Ерусалим беморон ва девонагонашонро оварда, шифо ёфтанд.

1. Қувваи шифобахши Худо барои ҳамаи онҳое, ки бо имон назди Ӯ меоянд, дастрас аст.

2. Қудрати Исои Масеҳ имрӯз зинда аст, то беморонро шифо диҳад ва асиронро озод кунад.

1. Матто 8:16-17 - Вақте ки шом фаро расид, бисёре аз девонагонро назди Ӯ оварданд ва ӯ бо сухане рӯҳҳоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод.

17 Ин барои иҷро шудани суханони Ишаъё-пайғамбар гуфта шуда буд: «Ӯ заъфҳои моро гирифт ва бемориҳои моро ба дӯш гирифт».

2. Яъқуб 5:14-15 - Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор онҳо пирони калисоро даъват кунанд, то бар онҳо дуо гӯянд ва ба исми Худованд онҳоро бо равған тадҳин кунанд. 15 Ва дуое ки бо имон дода мешавад, беморро шифо мебахшад; Худованд онҳоро эҳьё хоҳад кард. Агар гуноҳ карда бошанд, бахшида мешаванд.

АъМОЛИ 5:17 Он гоҳ саркоҳин ва ҳамаи онҳое ки бо ӯ буданд, (ки фирқаи саддуқиён аст) бархоста, аз хашм пур шуданд.

Саркоҳин ва сектаи саддуқиён аз хашм пур шуданд.

1. Хавфи эҳсосоти санҷиданашуда

2. Қувваи ишқ бар хашм

1. Яъқуб 1:19-20 - Бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

Аъмол 5:18 Ва дастҳои онҳоро бар ҳавворион гузошта, дар зиндони умумӣ андохтанд.

Ҳукуматдорон ҳавворионро дастгир карда, ба зиндон андохтанд.

1. Итоати Худо дар баробари мухолифат

2. Вафодорӣ дар таъқибот

1. Ибриён 11:32-40

2. Аъмол 4:13–22

АъМОЛИ 5:19 Аммо фариштаи Худованд шабона дарҳои зиндонро кушода, онҳоро берун оварда, гуфт:

Фариштаи Худованд Петрус ва дигар расулонро аз зиндон берун овард.

1: Қудрати Худо беохир аст ва Ӯ метавонад моро аз ҳама гуна ғуломӣ озод кунад.

2: Агар мо ба Худо итоат кунем, Ӯ моро аз ҳар мусибат раҳо мекунад.

1: Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

АъМОЛИ 5:20 Бирав, истода, дар маъбад ба мардум тамоми суханони ин ҳаётро бигӯ.

Петруси ҳавворӣ мардумро ташвиқ мекунад, ки ба маъбад бираванд ва суханони ҳаёти ҷовидониро бигӯянд.

1. Қудрати калимаҳо: Чӣ тавр бояд ҳаётро ба ҳаёти худ бигӯед

2. Шодии мубодилаи Инҷил: Чаро мо бояд ҳамеша дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ сухан гӯем

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар гуна ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед ва дар дилҳои худ ба Худованд бо файз бихонед.

2. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

АъМОЛИ 5:21 Ва чун шуниданд, субҳи барвақт ба маъбад даромада, таълим медоданд. Аммо саркоҳин ва онҳое ки бо ӯ буданд, омада, шӯрои пирон ва тамоми ҳайати банӣ-Исроилро даъват намуда, ба зиндон фиристод, то ки онҳоро биёранд.

Саркоҳин ва сенати банӣ-Исроил шӯро ҷамъ карда, ба зиндон фиристоданд, то шогирдони Исоро шунид, ки онҳо дар маъбад таълим медиҳанд, биёранд.

1. Муҳимияти итоат ба қонуни Худо.

2. Дар муқобили таъқиб устувор истодан.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад.

2. Ибриён 11:32-40 - Мардони қадим бо имон сабр мекарданд.

АъМОЛИ 5:22 Аммо ҳангоме ки маъмурон омада, онҳоро дар зиндон наёфтанд, баргашта, гуфтанд:

Кормандон дарёфтанд, ки расулон дар зиндон нестанд.

1 - Худованд паёмбаронро аз зиндон раҳо кард.

2 - Мо бояд таваккал кунем, ки Худо моро дар лаҳзаҳои душвор наҷот диҳад.

1 - Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2 - Забур 91:14 - «Азбаски Ӯ Маро дар муҳаббат нигоҳ медорад, Ман ӯро раҳо мекунам; Ман ӯро муҳофизат мекунам, зеро ӯ номи маро медонад.

АъМОЛИ 5:23 Ва гуфт: «Дар ҳақиқат зиндонро бо тамоми бехатарӣ баста дидем, ва посбонон дар берун истода, дар назди дарҳо истоданд; лекин вақте ки мо кушода будем, дар дарун касеро наёфтем».

Дар зиндон маълум шуд, ки бехатар баста шудааст, аммо дар дохили он касе ёфт нашуд.

1. Худо тавоност ва имконнопазир аст.

2. Ба Худо таваккал кунед, ки ҳифозат ва амниятро таъмин кунад.

1. Ишаъё 40:31 - «вале онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Ишаъё 46:4 - «Ҳатто то пирӣ ва мӯйсафеди ту ман ҳамонам, ман он ҳастам, ки туро дастгирӣ хоҳам кард. Ман туро офаридаам ва туро мебарам; Ман туро дастгирӣ мекунам ва туро наҷот медиҳам».

АъМОЛИ 5:24 Саркоҳин ва сардори маъбад ва саркоҳинон ин суханонро шунида, шубҳа карданд, ки ин ба чӣ оварда мерасонад.

Саркоҳин, сардори маъбад ва саркоҳинон хабари ҳаввориёнро шунида, шубҳа карданд.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна таваккал ба Худо метавонад чизи ғайриимконро ба вуҷуд орад

2. Муқовимат барои дурустӣ - Доштани ҷасорат барои муқобила бо касоне, ки шубҳа доранд

1. Матто 17:20 - "Ӯ ҷавоб дод: "Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошӣ, ба ин кӯҳ гуфта метавонӣ: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун" ва он ҳаракат хоҳад кард. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд."

2. Ибриён 11:1 - "Акнун имон эътимод ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон дар бораи он чизе ки намебинем".

АъМОЛИ 5:25 Он гоҳ касе омада, ба онҳо гуфт: «Инак, одамоне, ки шумо зиндонӣ кардаед, дар маъбад истода, мардумро таълим медиҳанд».

Маҳбусоне, ки дар зиндон буданд, пайдо шуданд, ки дар маъбад ба мардум таълим

медоданд.

1. Ҳокимияти Худо: Ҳеҷ монеа наметавонад нақшаи Ӯро боздорад

2. Вафодории Худо: Ӯ ҳеҷ гоҳ дар амалӣ кардани ҳадафҳои худ ном намешавад

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо хотима бахшад.

АъМОЛИ 5:26 Он гоҳ мириҳазор бо мулозимон рафта, онҳоро бе зӯроварӣ овард, зеро онҳо аз мардум метарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд.

Капитан ва афсарон ҳавриёнро бе зӯроварӣ оварданд, зеро мардум метарсиданд, ки онҳоро сангсор кунанд.

1: Тарс аз Худованд ҳикмат аст ва моро аз балоҳо муҳофизат карда метавонад.

2: Мо бояд ҳамеша роҳи ҳалли осоиштаи низоъҳоро ҷустуҷӯ кунем, ҳатто агар мо тарсем.

1: Масалҳо 1: 7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд."

2: Румиён 12:18 - "Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед."

АъМОЛИ 5:27 Ва онҳоро оварда, пеши шӯрои пирон гузоштанд; ва саркоҳин аз онҳо пурсид:

Ҳавриёнро ба назди шӯро оварданд ва аз ҷониби саркоҳин бозпурсӣ шуданд.

1. Дар муқобили таъқибот устувор истода

2. Ба иттиҳомоти беасос чӣ гуна бояд посух дод

1. 1 Петрус 2:20-23 - Барои чӣ шукр аст, ки агар шумо гуноҳ мекунед ва барои он латукӯб мешавед, тоқат кунед? Аммо агар чун некӣ кардед ва ба сабаби он азоб кашед, сабр кунед, ин дар назди Худо некӯкор аст. Зеро ки шумо барои ин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунаи ибрат гузошт, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед: "Он ки гуноҳ накардааст, ва дар даҳони Ӯ макр пайдо нашудааст";

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки аз барои адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост. «Хушо шумо, вақте ки ба хотири Ман туро дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар ту ҳар гуна бадгӯйӣ мекунанд. Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

АъМОЛИ 5:28 Гуфтанд: «Оё ба шумо сахт амр накардаем, ки ба ин ном таълим надиҳед? ва инак, шумо Ерусалимро аз таълимоти худ пур кардаед ва нияти доред, ки хуни ин Одамро ба гардани мо бор кунед.

Ин ояти Аъмол 5:28 дар бораи он сухан меравад, ки ба ҳавворион фармуда шуда буданд, ки ба исми Исо таълим надиҳанд, вале онҳо ин корро карда, таълимоти худро дар саросари Ерусалим паҳн карданд.

1. Қудрати тоъат: Пайравӣ аз фармудаҳои Худо бо вуҷуди мушкилот

2. Таъсири имон: Чӣ гуна амалҳои мо нисбат ба суханҳои мо баландтар садо медиҳанд

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

2. Ишаъё 6:8 «Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро мефиристам ва кӣ барои мо хоҳад рафт?" Он гоҳ ман гуфтам: "Инак ман ҳастам! Маро фиристонед.'"

АъМОЛИ 5:29 Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

Ҳавворион ба ҳокимони яҳудӣ ҷавоб дода, гуфтанд, ки онҳо бояд ба ҷои одам ба Худо итоат кунанд.

1. Итоат ба Худо ва итоати инсон

2. Дар ҳама интихобҳо Худоро дар ҷои аввал гузоштан

1. Матто 22:21 («Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед ва он чи аз они Худост, ба Худо диҳед.»)

2. Филиппиён 3:20 (“Зеро ки сӯҳбати мо дар осмон аст; аз он ҷо мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро меҷӯем.”)

АъМОЛИ 5:30 Худои падарони мо Исоро, ки шумо кушта ва бар дарахт овехта будед, эҳьё кард.

Худои банӣ-Исроил Исоро эҳё кард, ки аз ҷониби халқи Исроил кушта ва ба дарахт овехта шуд.

1. Қудрати эҳёи Худо: Чӣ тавр Исо маргро мағлуб кард

2. Қурбонии Исо: Намунаи муҳаббат ва бахшидан

1. Румиён 6:4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то онchунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, онchунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

5. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро ки ман пеш аз ҳама он чизеро, ки гирифтам, ба шумо супурдам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд ва дафн карда шуд ва дар рӯзи сеюм эҳьё шуд. ба Навиштаҳо.

Аъмол 5:31 Худо Ӯро бо дасти рости Худ сарафроз кард, то ки Сарвар ва Наҷотдиҳанда бошад, то ки ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳҳоро ато кунад.

Худо Исоро ҳамчун Сардор ва Наҷотдиҳанда боло бурд, то ба Исроил тавба ва омурзиши гуноҳҳоро диҳад.

1. Шоҳзода ва Наҷотдиҳандаи баланд - Луқо 2:11

2. Тӯҳфаи тавба ва омурзиш - Аъмол 17:30

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад.

АъМОЛИ 5:32 Ва мо шоҳидони ин чизҳо ҳастем; ва ҳамчунин Рӯҳулқудс, ки Худо ба итоаткорони Ӯ ато кардааст.

Ҳавворион шоҳидони корҳои Исои Масеҳ буданд ва Рӯҳулқудс ба онҳое, ки ба фармони Худо итоат мекунанд, дода шуда буд.

1. Итоати мо ба Худо дари Рӯҳулқудсро мекушояд

2. Қудрати шоҳиди кори Худо

1. Юҳанно 14:15-17 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард. Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, ки то абад бо шумо бошад, яъне Рӯҳи ростӣ.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

АъМОЛИ 5:33 Вақте ки онҳо инро шуниданд, дилашон ба хашм омад ва машварат карданд, ки онҳоро бикушанд.

Сарварони яҳудӣ, вақте ки таълимоти ҳавворионро шуниданд, пур аз хашм шуданд ва тасмим гирифтанд, ки онҳоро бикушанд.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Инҷил ҳатто дили беимонтаринро низ тағир медиҳад

2. Таъқиботи калисо: чӣ гуна мо ба ранҷу азоб ҷавоб медиҳем

1. Эфсӯсиён 4:15 - «Дар муҳаббат ростро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Сардор, ба Масеҳ ба воя расем».

2. Филиппиён 1:29 - «Зеро ба шумо ато шудааст, ки ба хотири Масеҳ на танҳо ба Ӯ имон оваред, балки ба хотири Ӯ уқубат кашед».

АъМОЛИ 5:34 Он гоҳ яке дар шӯрои шӯро бархост, ки Ҷамалиил ном як фарисие, ки доктори шариат буд, дар байни тамоми мардум обрӯю эътибор дошт ва фармуд, ки ҳавворионро каме дур гузоранд;

Ҷамалиил, фарисӣ ва муаллими шариат, дар шӯрои шӯро бархоста, хоҳиш кард, ки ҳавворионро кӯчанд.

1. Ҳикмати Ҷамалил: Гӯш додан ба овози ақл дар замони муноқиша

2. Қудрати обрӯ: Таъсири номи нек

1. Масалҳо 18:13 - "Ҳар кӣ ба масъалае пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои вай аблаҳӣ ва нанг аст".

2. Воиз 10:2 - «Дили доно дар тарафи росташ аст, вале дили нодон дар тарафи чапаш».

АъМОЛИ 5:35 Ва ба онҳо гуфт: «Эй мардони исроилӣ, худатон эҳтиёт шавед, ки ба ин одамон чӣ кор кардан мехоҳед.

Мардони Исроил дар бораи ниятҳои онҳо дар бораи мардони пеш аз онҳо огоҳ карда шуданд.

1. Муҳимияти ба назар гирифтани иродаи Худо дар қарорҳои мо.

2. Зарурати хирадманд ва доно будан дар мавриди тасмимҳои душвор.

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

АъМОЛИ 5:36 Зеро ки пеш аз ин айём Теуда бархост ва фахр мекард, ки касест; Тақрибан чорсад нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд: кушта шуданд; ва ҳама, ҳар кӣ ба Ӯ итоат мекарданд, пароканда ва нобуд шуданд.

Теудас шахсе буд, ки худро шахси муҳим меномад ва тақрибан 400 нафарро барои ҳамроҳ шудан ба ӯ ҷамъ овард. Бо вуҷуди ин, ӯ кушта шуд ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нобуд карда шуданд.

1. Нақшаи ҳокимияти Худо ҳамеша иҷро мешавад - Румиён 8:28

2. Аз анбиёи козиб ва ваъдаҳои пучи онҳо ҳазар кунед - Матто 7:15-17

1. Дониёл 4:35 - Ҳама сокинони замин ҳеҷ ҳисоб карда мешаванд

2. Масалҳо 16:2 - Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст, аммо рӯҳро Худованд вазн мекунад.

АъМОЛИ 5:37 Баъд аз ин шахс Яҳудои Ҷалил дар айёми андоз бархоста, мардуми бисьёреро аз ақиби худ кашид; ӯ низ ҳалок шуд; ва ҳама, ҳатто онҳое ки ба Ӯ итоат мекарданд, пароканда шуданд.

Ин порча дар бораи Яҳудои Ҷалилӣ сухан меронад, ки дар айёми андоз бархоста, пайравони зиёде ҷамъ овард, вале дар ниҳоят ҳалок шуд ва пайравонаш пароканда шуданд.

1. Табиати зудгузари шуҳрати дунявӣ

2. Аҳамияти пайравӣ аз Худо на ба инсон

1. Забур 146:3-4 - Ба мирон, ба писари одам, ки дар онҳо наҷот нест, таваккал накунед. Чун нафасаш барояд, ба замин бармегардад; худи ҳамон рӯз нақшаҳои ӯ барбод рафтанд.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

АъМОЛИ 5:38 Ва алҳол ба шумо мегӯям: аз ин одамон худдорӣ кунед ва онҳоро ба ҳоли худ бигузоред;

Петруси расул ба мардум маслиҳат дод, ки аз одамоне, ки башорати бардурӯғро мавъиза мекарданд, дурӣ ҷӯянд, зеро ин ҳеҷ фоидае надорад.

1. Аз Инҷилҳои бардурӯғ огоҳ бошед ва ба онҳо фирефта нашавед.

2. Муаллимони козиб нашавед, зеро кори онхо ба чизе намерасад.

1. Ирмиё 17:5-8 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед ва ба фаҳмиши худ такя накунед.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

АъМОЛИ 5:39 Аммо агар он аз ҷониби Худо бошад, шумо онро нест карда наметавонед; Мабодо наёбед, ки бо Худо меҷангед.

Худо ҳамеша дар охир ғолиб хоҳад буд ва барои мо кӯшиш кардан ба муқобили Ӯ хатарнок аст.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ба Худо ва иродаи Ӯ муқобилат кунем, зеро он беҳуда аст ва метавонад ба мо зарар расонад.

2: Худо соҳиби соҳибихтиёр аст, ки подшоҳӣ мекунад ва таслим шудан ба Ӯ ҳаким аст.

1: Эфсӯсиён 4:6 - Як Худо ва Падари ҳама, ки болотар аз ҳама аст, ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама.

2: Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон омода кардааст; ва салтанати Ӯ бар ҳама ҳукмронӣ мекунад.

АъМОЛИ 5:40 Ва онҳо ба ӯ розӣ шуданд ва ҳаввориёнро даъват карда, заданд ва фармуданд, ки ба исми Исо сухан нагӯянд ва онҳоро раҳо кунанд.

Ҳавриёнро даъват карданд ва латукӯб карданд, аммо пас аз он ки фармуданд, ки ба исми Исо сухан нагӯянд, ба рафтан иҷозат доданд.

1. Нерӯи сабр: Омӯзиш аз ҳавриён

2. Новобаста аз он ки арзишаш ба Исо пайравӣ кунед

1. Матто 10:32-33 - «Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари осмонии Худро эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар пеши Падари осмонии Худ инкор хоҳам кард».

2. 1 Петрус 4:13 - «Лекин ба ҳангоме ки ба уқубатҳои Масеҳ шарик мешавед, шодӣ кунед, то ки шумо низ ҳангоми зоҳир шудани ҷалоли Ӯ шодӣ кунед ва шод бошед».

АъМОЛИ 5:41 Ва онҳо аз ҳузури шӯрои пирон баромада, аз он шод шуданд, ки сазовори исми Ӯ расво шуданд.

Ҳавриён аз азоби худ барои исми Исо шодӣ мекарданд.

1. «Сазовори шарманда шудан аз номи худ»

2. «Рӯ ба шарм бо шодӣ»

1. Филиппиён 3:8-11 «Дарвоқеъ, ман ҳама чизро талафот мешуморам, зеро арзиши бештари шинохти Худованди ман Исои Масеҳ. Ба хотири Ӯ ман ҳама чизро аз даст додаам ва онҳоро ахлот меҳисобам, то ки Масеҳро ба даст оварам ва дар Ӯ пайдо шавам, на адолати худамро, ки аз шариат бармеояд, балки он чиро, ки ба воситаи имон ба вуҷуд меояд, дорам. Масеҳ, адолати Худост, ки ба имон вобаста аст, то ки ман Ӯро ва қуввати эҳёи Ӯро бишносам ва ба уқубатҳои вай шарик шуда, дар маргаш мисли Ӯ бошам, то ки бо ҳар роҳе, ки имконпазир бошад, ба эҳёи мурдагон ноил шавам. »

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 «Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман сокин шавад. Пас, ба хотири Масеҳ ман аз заъфҳо, таҳқирҳо, сахтиҳо, таъқиботҳо ва мусибатҳо қаноатмандам. Зеро вақте ки ман нотавон бошам, он гоҳ қавӣ ҳастам».

Аъмол 5:42 Ва ҳар рӯз дар маъбад ва дар ҳар хона таълим додан ва мавъизаи Исои Масеҳро бас намекарданд.

Ҳар рӯз шогирдони Исо дар маъбад ва хонаҳо дар бораи Исо таълим медоданд ва мавъиза мекарданд.

1. Қудрати Инҷил - Чӣ тавр шогирдони Исо каломро паҳн мекунанд

2. Вазифаи калисо – мавъиза ва таълим додани Инҷил

1. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

2. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

Аъмол 6 дар бораи таъини ҳафт нафар барои хидмат ба ҷомеаи афзояндаи масеҳӣ, ҳабси Стефан, яке аз ин ҳафт нафар ва иттиҳомоти бардурӯғ алайҳи ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо мушкилоте оғоз мешавад, ки дар калисои ибтидоӣ ба миён омада буд, зеро яҳудиёни юнонӣзабон шикоят мекарданд, ки дар тақсими ғизои ҳаррӯза бевазанони онҳо нодида гирифта мешаванд. Ҳамин тавр, дувоздаҳ ҳавворӣён ҳама шогирдонро ҷамъ карда, гуфтанд: «Барои мо беэътиноӣ кардан ба каломи хидмат, фармони мизҳои интизории Худо дуруст нест. Бародарон, хоҳарон аз миёни шумо ҳафт мардеро интихоб кунед, ки онҳо комиланд, ҳикмати Рӯҳ масъулияти онҳоро бар дӯши онҳо вогузор хоҳад кард, ки диққати моро ба дуо хидмат кунед». Ин пешниҳод тамоми гурӯҳи интихобшуда Стефанусро шод кард, ки имони комили Стефанусро Рӯҳулқудс Никанор Филипп Прокорус Никанор Тимон Парменас Николас Антиохия дини яҳудиро қабул кард, ба ин одамон расулон даст дароз карда дуо карданд (Аъмол 6:1-6).

Сархати 2: Бо ин тартиб, каломи Худо паҳн шуд ва шумораи шогирдони Ерусалим зуд зиёд шуд, шумораи зиёди коҳинон имони итоаткор шуданд. Дар ҳамин ҳол Истефанус қудрати пур аз файз мӯъҷизот нишон дод, дар байни одамон муқовимат ба миён омад Аъзоёни синагогаи озодихоҳон яҳудиён Курини Искандария Вилоятҳои чоҳи Қилиқия Осиё бо Истефанус баҳс кардан гирифт, аммо ба муқобили ҳикмате, ки Рӯҳ ҳангоми суханронӣ ба ӯ дод, истода натавонист (Аъмол 6:7-10).

Сархати 3: Он гоҳ онҳо пинҳонӣ баъзе одамонро водор карданд, ки мегӯянд: "Мо шунидаем, ки Истефанус бар зидди Мусо Худо суханони куфр мегӯяд" мардумро ба

шӯр оварданд Пирон муаллимони шариат ӯро дастгир карданд, ӯро пеш аз шӯрои пирон овардаанд, ки шоҳидони бардурӯғ баровардаанд. шунидам, ки ӯ мегӯяд, ки Исои Носирӣ урфу одатҳои Мусоро аз байн мебарад». Ҳамаи онҳое ки дар Шӯрои шӯро нишаста буданд, бодиққат ба Истефанус нигоҳ карданд, диданд, ки чеҳраи ӯ мисли фариштаи рӯи аст (Аъмол 6:11-15).

Аъмол 6:1 Ва дар он айём, ки шумораи шогирдон зиёд мешуд, юнониён бар зидди ибриён шикоят карданд, зеро ки бевазанони онҳо дар хизмати ҳаррӯза беэътиноӣ мекарданд.

Бо афзоиши калисои ибтидоӣ, аз яҳудиёни юнонӣзабон шикояте пайдо шуд, ки дар тақсимоти ҳаррӯзаи кӯмак бевазанони онҳо нодида гирифта мешаванд.

1. "Даъват ба раҳмдилӣ ва хидмат: Бартараф кардани қаноатмандӣ дар калисо"

2. "Қувваи ваҳдат: якҷоя кор кардан барои хидмат ба дигарон"

1. Матто 5:43-45, «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки писарони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед.

2. Ғалотиён 6:2, "Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред".

АъМОЛИ 6:2 Он дувоздаҳ шогирдонро назди онҳо хонда, гуфтанд: «Сабаб нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, ба дастархон хизмат кунем».

Дувоздаҳ ҳавворӣён шогирдонро ҷамъ карда, ба онҳо таълим доданд, ки онҳо набояд ба каломи Худо беэътиноӣ карда, танҳо ба дастархонӣ таваҷҷӯҳ зоҳир кунанд.

1. Афзалият додан ба Каломи Худо: Чаро ин муҳим аст

2. Бо мақсад хизмат кардан: Омӯзиш дар бораи намунаи ҳавворӣён

1. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

2. Эфсӯсиён 6:7 - Аз таҳти дил хизмат кунед, гӯё ки шумо ба Худованд хизмат мекунед, на ба одамон.

Аъмоли Аъмол 6:3 Бинобар ин, эй бародарон, аз байни худ ҳафт марди ростқавл ва пур аз Рӯҳулқудс ва ҳикматро нигоҳ доред, то ки мо онҳоро бар ин кор таъин кунем.

Ҳавворион аз калисо хоҳиш мекунанд, ки ҳафт марди поквиҷдон, пур аз Рӯҳулқудс ва хирадро интихоб кунанд, то кори калисоро назорат кунанд.

1. Сифатҳои роҳбарии Худо: омӯхтани хислатҳои пешвои хуб дар Аъмол 6:3

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар Калисо: Чӣ гуна атоҳои рӯҳонӣ дар бадани имондоронро шинохтан ва парвариш кардан мумкин аст

1. Масалҳо 11:3 - «Беайбии одил онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷравии бадхоҳ онҳоро несту нобуд мекунад».

2. 1 ба Қӯринтиён 12:7 - "Аммо зуҳури Рӯҳ ба ҳар кас дода мешавад, то ки бо фоидаи худ."

Аъмол 6:4 Аммо мо худро ҳамеша ба дуо ва ба хизмати калом мебахшем.

Калисои аввал вақти худро ба дуо ва хизмати Калом мебахшид.

1. Қувваи Намоз

2. Даъват ба хизмат дар хизмат

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. 1 ба Қӯринтиён 12:4-11 - "Акнун инъомҳо гуногунанд, аммо Рӯҳ як аст; ва хизматҳо гуногунанд, аммо Худованд як аст; ва амалҳо гуногунанд, аммо ҳамон Худост, ки қувват мебахшад. ҳама дар ҳама."

Аъмол 6:5 Ва ин сухан ба тамоми мардум писанд омад, ва онҳо Истефанусро, ки пур аз имон ва аз Рӯҳулқудс буд, ва Филиппус, Прохор, ва Никанор, Тимон ва Парменос ва Николасро, ки аз Антиёхия буд, интихоб карданд.

Тамоми мардум Истефанус, Филиппус, Прохор, Никанор, Тимон, Парменас ва Николасро интихоб карданд, то дар калисо хизмат кунанд.

1. Қувваи имон дар хидмат ба Худо

2. Зарурати пур аз Рӯҳулқудс будан

1. Румиён 12:11 - "Ҳеҷ гоҳ аз ҷидду ҷаҳд кам набошед, балки рӯҳияи худро нигоҳ доред ва ба Худованд хизмат кунед".

2. Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, бурдборӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ аст».

АъМОЛИ 6:6 Онҳоро ба ҳаввориён гузоштанд, ва чун дуо карданд, дастҳои худро бар онҳо гузоштанд.

Ҳаввориён дуо мегуфтанд ва ба шахсони баргузида даст мегузориданд, то онҳоро пеши назари онҳо гузоранд.

1. Қувваи Дуо - Чӣ гуна дуо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки тарсро мағлуб кунем ва ба сӯи номаълум қадам гузорем.

2. Ҳадяи хидмат - Даъват ба хидмат ва чӣ гуна гузоштани даст ба рӯи афрод метавонад нишонаи баракати Худо бошад.

1. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо дар душворӣ қарор дорад? Бигзор дуо кунанд. Оё касе хушбахт аст? Бигзор сурудхои васфӣ бихонанд.

2. 1 Тимотиюс 4:14 - Аз ҳадяи худ, ки ба воситаи пешгӯӣ ба шумо дода шудааст, вақте ки ҳайати пирон дастҳои худро бар шумо гузоштанд, беэътиноӣ накунед.

АъМОЛИ 6:7 Ва каломи Худо афзоиш ёфт; ва шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят зиёд мешуд; ва гурӯҳи бузурги коҳинон ба имон итоат мекарданд.

Шумораи шогирдон дар Ерусалим бағоят зиёд мешуд ва бисёр коҳинон ба имон итоат мекарданд.

1. Афзоиши имон: Чӣ тавр итоаткорӣ метавонад ба корҳои бузург оварда расонад

2. Қудрати Худо: Чӣ тавр Каломи Худо ба воситаи итоат паҳн мешавад

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд.

2. Румиён 1:5 - Ба воситаи ӯ ва барои исми Ӯ? , мо файз ва ҳавворӣ гирифтем, ки одамонро аз тамоми халқҳо ба итоаткорӣ, ки аз имон бармеояд, даъват кунем.

Аъмол 6:8 Ва Истефанус, ки пур аз имон ва қудрат буд, дар байни мардум мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳои бузург ба амал овард.

Истефанус, ки одами имони бузург ва тавоно буд, ба мардум мӯъҷизаҳои аҷибе нишон дод.

1. Зиндагӣ бо имон ва қудрат

2. Эътимод ба мӯъҷизаҳои Худо

1. Ибриён 11:1 - ? имон ин кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, эътиқод ба чизҳои диданашуда аст.??

2. Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам зада, тӯфонро ором мекунад.

АъМОЛИ 6:9 Он гоҳ баъзе аз куништҳо, ки куништ номида мешавад, бархоста, бо Истефанус баҳс карданд.

Баҳси Истефанус бо аъзоёни синагога вокуниши шадидро ба вуҷуд меорад.

1. Қувваи мубоҳиса: Чӣ тавр мо метавонем муҳокимаҳоро барои минбаъдаи Салтанати Худо истифода барем

2. Арзиши гӯш кардан барои фаҳмидан: Чӣ тавр мо метавонем аз дигарон тавассути муколама омӯзем

1. Румиён 15:5-7 «Акнун Худои пурсабр ва тасаллӣ ба шумо ато кунад, ки ба ҳасби Исои Масеҳ ба якдигар монанд бошед: то ки шумо бо як ақл ва як даҳон Худоро, Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ моро барои ҷалоли Худо қабул кардааст».

2. Яъқуб 1:19-20 «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад».

Аъмол 6:10 Ва онҳо натавонистанд ба ҳикмат ва рӯҳе, ки Ӯ гуфта буд, муқобилат кунанд.

Истефанус чунон пур аз ҳикмат ва Рӯҳ буд, ки мухолифонаш натавонистанд ба ӯ муқобилат кунанд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр суханони мо дигаронро тағир дода метавонанд

2. Ҳикмат тавассути Рӯҳ: Чӣ тавр бо қудрат сухан гӯед

1. Ишаъё 11:2-3: ? □ ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт: рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қувват, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.??

2. Масалҳо 15:23: ? □ одам аз ҷавоби даҳони худ шод мешавад: ва сухане, ки дар вақташ гуфта шудааст, чӣ хуб аст!??

АъМОЛИ 6:11 Он гоҳ мардумро таҳқир карданд, ки мегуфтанд: «Мо шунидем, ки ӯ дар ҳаққи Мусо ва бар Худо суханони куфр мегуфт».

Шоҳидони козиб киро карда шуданд, то бар зидди Истефанус шаҳодат диҳанд, ки ӯ бар зидди Мусо ва Худо куфр гуфта буд.

1. Шоҳиди дуруғ надиҳед: Оқибатҳои фиреб

2. Дар ишқ сухани ҳақ бигӯй: Қувваи ҳаққоният

1. Хуруҷ 20:16? □ бар зидди ёри худ шаҳодати бардурӯғ нахоҳӣ дод.??

2. Эфсӯсиён 4:15? □ дар муҳаббат рост гуфта, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки

Сарвар аст, ба Масеҳ табдил ёбад.

АъМОЛИ 6:12 Ва мардум ва пирон ва китобдононро ба шӯр оварда, ба ӯ омада, дастгир карда, ба шӯрои пирон бурданд.

Мардум, пирон ва китобдонон мардумро ба шӯр оварда, Исоро дастгир карданд.

1. Қувваи амали дастаҷамъӣ: Баррасии ҳабси Исо

2. Нақши роҳбарӣ дар замонҳои душвор: Баррасии ҳабси Исо

1. Забур 46:10-11 - ? □ то ҳол, ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Дар байни халкхо сарбаланд шавам, дар замин сарбаланд шавам!??

2. Матто 26:53-54 - Исо ба онҳо гуфт, ? □ Оё шумо гумон мекунед, ки ман ба Падари худ муроҷиат карда наметавонам, ва Ӯ якбора ба ман зиёда аз дувоздаҳ легион фариштаҳоро хоҳад фиристод? Аммо чӣ гуна бояд Навиштаҳо иҷро шаванд, ки ин бояд чунин бошад???

АъМОЛИ 6:13 Ва шоҳидони козибро ҷамъ карда, гуфтанд: «Ин шахс дар бораи ин макони муқаддас ва шариат суханҳои куфр гуфтанро бас намекунад;

Синедрион Стефанро дар он айбдор мекарданд, ки бар зидди макони муқаддас ва шариат суханони куфр мегуфт.

1. Чӣ тавр ҳаёти муқаддасе, ки писанди Худо бошад

2. Муҳимияти риояи қонуни Худо дар ҳаёти мо

1. Ибриён 12:14 - «Барои сулҳу осоиштагӣ бо ҳама кӯшиш кунед, ва барои қудсияте, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид».

2. Румиён 13: 1-7 - "Бигзор ҳар кас ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо таъин шудаанд."

АъМОЛИ 6:14 Зеро ки мо шунидаем, ки ӯ мегуфт: «Ин Исои Носирӣ ин маконро хароб хоҳад кард ва урфу одатҳоеро, ки Мусо ба мо таслим карда буд, тағйир

хоҳад дод».

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр одамон шуниданд, ки Исои Носирӣ дар бораи хароб кардани ин макон ва тағир додани урфу одатҳое, ки Мусо расонида буд, сухан меронад.

1. Тағйирот: Омӯзиши мутобиқ шудан ба иродаи Худо

2. Ҳалокат ва навсозӣ: Даъват ба тавба

1. Ишаъё 43:18-19 - ? □ о чизҳои пештараро ба ёд наоваред ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав хоҳам кард; алҳол он берун хоҳад омад; Оё намедонед? Ҳатто дар биёбон роҳ месозам ва дар биёбон рӯдхонаҳо месозам.??

2. Румиён 12:2 - ? □ ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то исбот кунӣ, ки иродаи нек ва қобили қабул ва комили Худо чист.??

АъМОЛИ 6:15 Ва ҳамаи онҳое ки дар шӯрои шӯрои пирон буданд, ба ӯ нигоҳ карда, чеҳраи ӯро диданд, ки чеҳраи фаришта буд.

Истефанус, яке аз аввалин ходимони калисои ибтидоӣ, ба назди шӯрои шӯро оварда шуд ва ҳамаи ҳозирон аз чеҳраи ӯ, ки ба чеҳраи фариштаи монанд буд, дар ҳайрат монданд.

1. Чӣ тавр нигоҳ доштани чеҳраи осмонӣ

2. Қувваи хислати худотарсӣ

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Қӯлассиён 3:12-17 - "Бинобар ин, чун Худо? шикоят аз касе. Бибахшед, чунон ки Худованд туро бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате дар бар дор, ки ҳамаро дар ягонагии комил ба ҳам мепайвандад».

Дар Аъмол 7 ҳимояи Истефанус дар назди Шӯрои шӯро, рӯъёи ӯ дар бораи Исо дар тарафи рости Худо истода ва шаҳодати ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Дар посух ба иттиҳомоти зидди ӯ, Стивен суханронии тӯлонӣ мекунад, ки таърихи Исроилро нақл мекунад. Ӯ бо даъвати Худо ба Иброҳим ва ваъдае, ки ба ӯ дода буд, дар бораи ғарибон шудани насли ӯ дар сарзамини бегона, ки дар он ҷо чорсад сол ғуломӣ хоҳанд буд, оғоз мекунад (Аъмол 7:1-8). Вай бо достони Юсуф, ки ба Миср фурӯхта шуд, вале баъдтар дар он ҷо ҳоким шуд, оилаашро аз гуруснагӣ наҷот дод (Аъмол 7:9-16).

Параграфи 2: Сипас Истефанус нақл мекунад, ки чӣ тавр Худо ба Мусо дар буттаи сӯзон зоҳир шуд ва ба ӯ супориш дод, ки Исроилро аз ғуломии Миср берун кунад. Бо вуҷуди он ки исроилиёнро аз Миср ба воситаи мӯъҷизаҳо раҳо карданд, онҳо аз Мусо рӯй гардонданд ва ба бутҳо саҷда карданд (Аъмол 7:17-43). Вай инчунин дар бораи хаймаи аз ҷониби Мусо аз рӯи тарҳи Худо сохташуда ва баъдтар маъбади Сулаймон нақл мекунад, аммо ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Ҳаққи Таоло дар хонаҳое, ки бо дасти одамон сохта шудаанд, зиндагӣ намекунад, зеро паёмбар мегӯяд: "Осмон тахти ман аст, замин тахтаи пойи ман аст, шумо маро чӣ гуна хона месозед" мегӯяд Худованд ё оромгоҳи ман куҷо мешавад? Оё ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст? » (Аъмол 7:44–50).

Параграфи 3: Истефанус сарваронро айбдор мекунад, ки одамони гарданбанд ва гӯшҳои хатнашуда ҳамеша ба Рӯҳулқудс муқобилат мекунанд, ҳамон тавре ки аҷдодони онҳо буданд. Онҳо анбиёеро, ки омадани Одилро пешгӯй карда буданд, таъқиб мекарданд, акнун онҳо хиёнат карданд, ки Ӯро куштанд. Фариштагони қонунро қабул карданд, вале онро риоя накарданд (Аъмол 7:51-53). Аз шунидани ин аъзоёни шӯро ба хашм омада, дандонҳояшонро ғиҷиррос заданд, аммо Рӯҳулқудс пур ба осмон нигарист, ки ҷалоли Худоро дид, ки Исо дар дасти рост истодааст, Худо гуфт: «Инак, ман осмонро кушода мебинам, ки Писари Одам, ки рост истодааст, Худо истодааст». Онҳо гӯшҳои худро пӯшида, фарьёд мезаданд, садои баланде ба сӯи ӯ меомаданд, шаҳрро кашида бурданд. Шоҳидон ӯро сангсор карданд, шоҳидон ҷомаҳо гузоштанд, Шоул ном ҷавоне, ки онҳоро сангсор карданд, Истефанус дуо кард, ки «Худованд Исо рӯҳро қабул кунад» ва зону зада, садои баланд дод: «Худовандо, ин гуноҳро бар зидди онҳо нигоҳ надор». Инро гуфта, хобаш бурд, Шоул ба куштан розӣ шуд (Аъмол 7:54–60).

АъМОЛИ 7:1 Он гоҳ саркоҳин гуфт: «Оё ин тавр аст?

Ин порча дар бораи саркоҳин мепурсад, ки оё айбдоркуниҳо дар бораи Истефанус дурустанд.

1. Қудрати пурсиш: Омӯзиши айбдоркунандагони Истефанус дар Аъмол 7

2. Нақши фурӯтанӣ дар вазъиятҳои муқовимат: Баррасии вокуниши Истефанус дар Аъмол 7

1. Ишаъё 53:7 - Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; мисли барра ба забх бурданд.

2. Матто 11:29 - Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ман ҳалим ва фурӯтанам.

АъМОЛИ 7:2 Ва гуфт: «Эй мардон, эй бародарон ва падарон! Худои ҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки дар Байнаннаҳрайн буд, пеш аз сокин шуданаш дар Чаррон зоҳир шуд,

Истефанус ба мардум сухан ронда, нақл кард, ки чӣ тавр Худо ба Иброҳим дар Байнаннаамия пеш аз кӯчидан ба Чарран зоҳир шуд.

1. Зиндагӣ аз рӯи нақшаи Худо: Қиссаи Иброҳим дар бораи имон ва итоат

2. Қадам дар имон: Омӯзиш аз намунаи Иброҳим

1. Ҳастӣ 12: 1-3 - Худо Иброҳимро даъват мекунад, ки ба замине равад, ки ба ӯ нишон медиҳад

2. Ибриён 11:8 - Иброҳим итоат кард ва ба куҷо рафтанашро надонист, рафт

Аъмол 7:3 Ва ба ӯ гуфт: «Аз кишвари худ ва аз хешу табори худ дур шав ва ба замине ки ба ту нишон хоҳам дод, бирав».

Худо Иброҳимро даъват кард, ки кишвар ва оилаи худро тарк кунад, то ба замини наве, ки Худо ба ӯ нишон медиҳад, кӯчида шавад.

1. Чӣ тавр итоат кардан ба даъватҳои Худо баракатҳо меорад

2. Пайравӣ ба роҳбарии Худо дар замони гузариш

1. Ҳастӣ 12:1-4 - Ва Худованд ба Абром гуфта буд: «Ту аз кишвари худ ва аз хешовандони худ ва аз хонаи падарат ба замине бирав, ки ба ту нишон диҳам;

2. Еҳушаъ 1:1-9 - Пас аз марги Мусо бандаи Худованд, чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Еҳушаъ ибни Нун, вазири Мусо, сухан ронда, гуфт: «Бандаи ман Мусо мурд; Пас, алҳол бархоста, ту ва тамоми ин қавм, аз ин Урдун убур кун, то замине

ки Ман ба онҳо, яъне ба банӣ-Исроил медиҳам.

АъМОЛИ 7:4 Он гоҳ ӯ аз замини калдониён баромада, дар Хоррон сукунат кард; ва аз он ҷо, вақте ки падараш мурданд, ӯро ба ин замине, ки шумо ҳоло дар он сокинед, бурд.

Истефанус дар бораи сафари Иброҳим аз сарзамини калдониён ба Чаррон ва сипас ба замине, ки ҳоло яҳудиён дар он зиндагӣ мекарданд, нақл мекунад.

1. Пешравӣ: Сафари Иброҳим аз Калдониён то Чарран

2. Реша гирифтан: сукунати тӯлонии Иброҳим дар замини ваъдашуда

1. Ҳастӣ 11:31 - 12:4 - Даъвати Худо ба Иброҳим барои тарк кардани ватан ва сафар ба Замини ваъдашуда.

2. Ибриён 11:8-10 - Иброҳим ба ваъдаи Худо дар бораи хонаи нав ва итоаткории ӯ ба даъвати Худо.

АъМОЛИ 7:5 Ва дар он ба вай меросе надод, на он қадар, ки пои ӯ барад; вале ваъда дод, ки онро ба ӯ ва ба насли баъд аз ӯ хоҳад дод, дар ҳоле ки ҳанӯз фарзанд надошт.

Худо ба Иброҳим замин ваъда дод, ҳатто вақте ки Иброҳим меросбар надошт.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳои худ, новобаста аз вазъият

2. Муҳимияти таваккал ба Худо ва ваъдаҳои Ӯ

1. Румиён 4:13-18 - имони Иброҳим ба Худо ва ваъдаи Худо дар бораи замин ба ӯ

2. Ибриён 11: 8-10 - имони Иброҳим ба Худо, ҳатто вақте ки ӯ меросхӯр надошт

АъМОЛИ 7:6 Ва Худо дар бораи ин ҳикмат гуфт, ки насли ӯ дар замини бегона иқомат кунад; ва чорсад сол онҳоро ба ғуломӣ ованд ва бадӣ кунанд.

Худо гуфт, ки халқи Ӯ ба сарзамини бегона бурда мешавад ва 400 сол азоб мекашад.

1. «Қудрати сабр: Чӣ тавр халқи Худо дар замонҳои душвор сабр мекарданд»

2. "Ваъдаҳои Худо: Нигоҳе ба сабри мӯътамад"

1. Румиён 5:3-5 "На танҳо ин тавр, балки мо низ дар уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр, сабр, хислат ва хислат, умед ба вуҷуд меорад. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шудааст».

2. Румиён 8:18 "Ман фикр мекунам, ки уқубатҳои ҳозираи мо бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, қобили муқоиса нест".

Аъмол 7:7 Ва халқеро, ки онҳо дар ғуломӣ хоҳанд буд, доварӣ хоҳам кард, гуфт Худо, ва баъд аз он онҳо берун омада, дар ин макон ба Ман хизмат хоҳанд кард.

Худо ба исроилиён ваъда дод, ки онҳо баъд аз ғуломии халқи бегона ба Ӯ хизмат хоҳанд кард.

1. Умеди исроилиён: ваъдаи наҷот ва садоқат ба Худо

2. Қудрати Худо: Ҳукмронии Ӯ бар миллатҳо ва садоқати ӯ ба халқи худ

1. Ишаъё 43:1-3 - Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном хондам, ту аз они манӣ.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 7:8 Ва ба ӯ аҳди хатна баст; ва Иброҳим Исҳоқро ба дунёё овард ва дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард; ва Исҳоқ Яъқубро ба дунё овард; ва Яъқуб дувоздаҳ патриархро ба дунёё овард.

Ба Иброҳим аҳди хатна дода шуд ва ӯ онро ба писараш Исҳоқ дод ва ӯ ба писараш Яъқуб гузашт. Яъқуб падари дувоздаҳ патриарх буд.

1. Анъамияти аз насл ба насл гузаштани анъанањо.

2. Қудрати аҳди Худо дар бораи хатна ва чӣ гуна он дар тӯли асрҳо ба насл гузаштааст.

1. Ҳастӣ 17:10-14 - Аҳди Худо дар бораи хатна бо Иброҳим.

2. Такрори Шариат 6:4-9 - Фармон медиҳад, ки аҳди Худоро ба наслҳои оянда интиқол диҳанд.

АъМОЛИ 7:9 Ва сарбозон аз ҳасад Юсуфро ба Миср фурӯхтанд, вале Худо бо ӯ буд.

Падарон аз ҳасад Юсуфро ба Миср фурӯхтанд, вале Худо бо ӯ монд.

1: Бо вуҷуди душвориҳои мо, Худо ҳамеша бо мост.

2: Ҳасад метавонад ба амалҳои харобиовар оварда расонад, аммо Худо ба ҳар ҳол метавонад аз онҳо некӣ барорад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

АъМОЛИ 7:10 Ва ӯро аз тамоми андӯҳҳояш раҳо кард, ва ба ӯ дар назари фиръавн подшоҳи Миср марҳамат ва ҳикмат бахшид; ва ӯро бар Миср ва тамоми хонадони ӯ ҳоким таъин кард.

Худованд Юсуфро аз мусибаташ рањої дод ва ба ў дар дарбори Фиръавн њикмат ва файз бахшид ва ўро волии Миср ва хонадонаш кард.

1. Нақшаи Худо дар замонҳои душвор - Чӣ тавр Худо метавонад ранҷу азобҳои моро барои мақсади худ истифода барад

2. Ҳикмати Худо - Чӣ гуна Худованд дар лаҳзаҳои зарурӣ ба мо фаҳм ва лутфу

марҳамат медиҳад

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

Аъмол 7:11 Ва дар тамоми сарзамини Миср ва Канъон қаҳтӣ ва мусибати азиме фаро расид, ва падарони мо ризқе наёфтанд.

Дар сарзамини Миср ва Канъон гуруснагии сахте фаро гирифта шуд ва мардум аз сабаби дарёфти ризку ранчу азоби азиме дучор шуданд.

1. Рӯзеи Худо дар вақти ниёз

2. Такя ба нерӯи Худо дар ҳолатҳои душвор

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед, балки ба ризқи Худо таваккал кунед

2. Забур 16:8 - Ман Худовандро ҳамеша пеши ман гузоштаам, ва Ӯ дар душвориҳо ёвари ман аст

Аъмол 7:12 Аммо чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ҳаст, аввал падарони моро фиристод.

Яъқуб падарони исроилиёнро ба Миср барои ҷустуҷӯи ғизо фиристод, вақте ки шунид, ки дар он ҷо ҷуворимакка ҳаст.

1. Худо моро ҳатто дар лаҳзаҳои душвор рӯзӣ медиҳад.

2. Аз барои Худо таваккал кардан натарс.

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо дар бораи худаш ғамхорӣ мекунад.

2. Ибриён 11:8 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба маконе, ки ҳамчун мерос гирифта мешавад, биравад.

АъМОЛИ 7:13 Ва дар дафъаи дуюм Юсуф ба бародаронаш маълум шуд; ва хешовандони Юсуф ба фиръавн маълум шуд.

Хонаводаи Юсуф ҳангоми вохӯрии дуюм ба Фиръавн ошкор шуд.

1. Худо метавонад барои мо имконият фароҳам оварад, ки бо оилаамон дубора пайваст шавем.

2. Худо метавонад таҷрибаҳои гузаштаи моро барои ташаккули ояндаи мо истифода барад.

1. Матто 10:29-31 (Оё ду гунҷишк ба як тин фурӯхта намешавад? Ва яке аз онҳо бе Падари шумо ба замин намеафтад. Аммо мӯйҳои сари шумо ҳама шумурда шудаанд. Пас натарсед, ки шумо арзиши бештар аз гунҷишкҳо бештар аст.)

2. Румиён 8:28 (Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.)

АъМОЛИ 7:14 Ва Юсуфро фиристода, падараш Яъқубро ва тамоми хешовандонаш шасту понздаҳ нафарро назди худ хонд.

Юсуф падараш Яъқуб ва оилаи калонаш, ки аз ҳафтоду панҷ нафар иборат аст, фиристод, то ба Миср биёянд.

1. Қувваи оила: аҳамияти ҷамъ омадан ва дастгирии ҳамдигар дар лаҳзаҳои душвор.

2. Эътимод ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо: омӯхтани қабул ва қабул кардани чизҳои ғайричашмдошт.

1. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро нахохад гирифт».

2. Забур 33:8 «Чашед ва бубинед, ки Худованд некӯст; Хушо касе, ки ба ӯ паноҳ мебарад».

АъМОЛИ 7:15 Ва Яъқуб ба Миср омад ва худаш ва падарони мо мурд.

Сафари Яъқуб ба Миср ва марг дар Аъмол 7:15 тасвир шудааст.

1. Вафодории Худо ба халқи худ, ҳатто дар шароити душвор.

2. Қудрати ваъдаҳои Худо барои ҳидоят ва дастгирӣ кардани мо.

1. Забур 105:17-19 - Ӯ пешопеши онҳо шахсеро фиристод, ҳатто Юсуфро, ки ба ғулом фурӯхта шуда буд: Пойҳояшро бо занҷир захмӣ карданд, дар оҳан гузошта шуд: То он даме, ки каломи Ӯ биёяд: каломи Худованд ӯро озмуд.

2. Ҳастӣ 50:24-25 - Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: «Ман мемирам; ва Худо ҳатман шуморо дидан хоҳад кард ва шуморо аз ин замин ба замине, ки ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, берун хоҳад овард. Ва Юсуф аз банӣ-Исроил қасам хӯрда, гуфт: «Худо ҳатман ба шумо хоҳад омад, ва устухонҳои маро аз он ҷо хоҳед бурд».

АъМОЛИ 7:16 Ва онҳоро ба Шекем бурданд ва дар қабре, ки Иброҳим ба як пули писарони Амӯр, падари Шекем харида буд, гузоштанд.

Писарони Эммур қабреро ба Иброҳим фурӯхтанд, ки дар Шикем воқеъ буд.

1. "Ваъдаи Худо ба Иброҳим" - омӯхтани аҳди Худо бо Иброҳим ва нақши қабр дар иҷрои ин ваъда.

2. "Аҳамияти қабрҳо" - Баррасии аҳамияти қабрҳо дар ривояти Библия ва ҷаҳони имрӯза.

1. Ҳастӣ 15:17-21 - Аҳде, ки Худо бо Иброҳим бастааст.

2. Юҳанно 11:17-44 - Исо Лаъзорро аз мурдагон эҳё карда, қудрати эҳёи қабрҳоро нишон медиҳад.

Аъмол 7:17 Аммо, вақте ки вақти ваъдае ки Худо ба Иброҳим қасам хӯрда буд, наздик шуд, мардум дар Миср афзоиш ёфта, афзоиш ёфтанд.

Вақте ки вақти ваъдаи Худо ба Иброҳим наздик мешуд, халқи Исроил дар Миср зиёд мешуданд.

1. Ваъдаҳои Худо боэътимод ва воқеъ хоҳанд шуд.

2. Худо ҳамеша ба халқи худ содиқ хоҳад буд.

1. Румиён 4:20-21 - Вай дар бораи ваъдаи Худо беимонӣ намекард, балки дар имонаш қавитар шуд ва Худоро ҷалол дод ва комилан итминон дошт, ки Худо қудрати иҷрои ваъдаашро дорад.

2. Ибриён 10:23 - Биёед ба умеде, ки мо изҳор мекунем, бемайлон нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст.

АъМОЛИ 7:18 То даме ки подшоҳи дигаре бархост, ки Юсуфро намешинохт.

Фиръавни Миср Юсуф ва корнамоиҳои ӯро нашинохт.

1: Нақшаи Худо дар ниҳоят дар ҳама вазъият амал мекунад, ҳатто вақте ки онро ҳама эътироф намекунанд.

2: Ҳатто дар шароити душвор, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо нақша дорад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 55: 8-9 - Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

АъМОЛИ 7:19 Он ба хешовандони мо маккорона рафтор кард, ва падарони моро бадӣ кард, то ки фарзандони худро бадар ронанд, то ки зинда намонанд.

Фиръавн бо банӣ-Исроил фиреб карда, бо аҷдодони онҳо бадрафторӣ мекард ва онҳоро маҷбур мекард, ки фарзандони хурдсоли худро тарк кунанд, то зинда намонанд.

1. Оқибатҳои фиреб: Дарс аз бадрафтории Фиръавн бо исроилиён

2. Қабули ваъдаи Худо дар бораи фидия дар муқобили муносибати беадолатона

1. Матто 10:28-29 - «Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад. Магар ду гунҷишк ба як тин фурӯхта намешавад? Аммо ҳеҷ яке аз онҳо берун аз парастории Падари шумо ба замин намеафтад».

2. Такрори Шариат 30:19-20 - «Имрӯз ман ба шумо интихоби байни ҳаёт ва мамот, байни баракатҳо ва лаънатҳоро додаам. Ҳоло ман осмон ва заминро даъват мекунам, ки шоҳиди интихоби шумо бошед. Кошки зиндагиро интихоб мекардӣ, то ту ва авлоди ту зинда монӣ! Шумо метавонед ин интихобро ба воситаи дӯст доштани Худованд Худои худ, ба Ӯ итоат кунед ва худро ба Ӯ устувор гардонед».

АъМОЛИ 7:20 Дар он вақт Мусо таваллуд ёфта, хеле одилона буд ва се моҳ дар хонаи падараш парвариш ёфт.

Мусо дар замони таъқиботи азиме бар зидди исроилиён таваллуд шудааст ва хеле зебо буд ва дар хонаи падараш се моҳ ба воя мерасид.

1. Зиндагӣ дар таъқибот: Чӣ гуна Худо душвориро барои некӣ истифода мебарад

2. Зебоии Мусо: Мулоҳиза дар бораи камоли Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 139:14 - Туро ҳамду сано мегӯям, зеро ман тарсончак ва аҷиб офарида шудаам; корҳои шумо аҷибанд, ман инро хуб медонам.

АъМОЛИ 7:21 Ва ҳангоме ки ӯро бадар карданд, духтари фиръавн ӯро гирифта, барои писари худ парвариш дод.

Духтари Фиръавн Мӯсоро дар дарёи Нил ёфт ва ӯро ҳамчун писари худ ба воя расонд.

1. Худо ҳатто душвортарин вазъиятҳоро назорат мекунад.

2. Мо бояд ба Худо ва нақшаи Ӯ барои ҳаёти худ эътимод кунем.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо муваффақият бахшад, на ба шумо зиён расонад, ба шумо умед ва оянда ато мекунад."

Аъмол 7:22 Ва Мусо аз тамоми ҳикмати мисриён омӯхта шуда буд ва дар сухан ва дар амал тавоно буд.

Мусо дар тамоми ҷанбаҳои ҳикмати мисрӣ таълим гирифта буд ва суханвар ва иҷрокунандаи тавоно буд.

1. Қувваи таълим: Чӣ гуна маҳорати Мӯсо аз ҳикмати мисрӣ ҳаёти ӯро дигар кард

2. Қувваи амал: Чӣ гуна гуфтор ва амали Мусо таърихро тағйир дод

1. Масалҳо 4:7 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

Аъмол 7:23 Ва ҳангоме ки ӯ чиҳилсола шуд, ба дилаш омад, ки бародарони худ, банӣ-Исроилро аёдат кунад.

Вақте ки Истефанус чиҳилсола буд, ӯ хоҳиши зиёд дошт, ки ба назди исроилиёнаш равад.

1. Қудрати ҷомеа: Баррасии достони Стефан

2. Аҳамияти амалӣ намудани орзуҳои мо: Дарсҳои Истефанус

1. Румиён 12:10 - Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарона муносибат кунед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред.

2. Масалҳо 13:20 - Касе, ки бо хирадмандон роҳ меравад, доно хоҳад буд, аммо рафиқи аблаҳон нобуд мешавад.

АъМОЛИ 7:24 Ва чун дид, ки яке аз онҳо азоб мекашад, вайро муҳофизат кард ва аз мазлум интиқом гирифт ва мисриро зарба зад.

Мусо аз исроилиён дифоъ мекунад ва ба мисрӣ зарба мезанад.

1. Қувваи истодан барои дигарон: Чӣ тавр мо аз Мусо омӯхта метавонем

2. Қувваи адолат: чӣ гуна мо метавонем хатогиҳоро ислоҳ кунем

1. Масалҳо 31:8-9 - "Барои онҳое, ки аз номи худ сухан гуфта наметавонанд; адолатро барои мазлумонро таъмин кунед. Бале, барои мискинон ва бечорагон сухан гӯед ва бубинед, ки онҳо адолатро ба даст оранд".

2. Яъқуб 5:4 - "Инак, музде, ки шумо ба коргароне, ки заминҳои шуморо даравидаед, надодед, бар зидди шумо фарьёд зада истодаанд. Оғози даравгарон ба гӯши Худованди Қодири Мутлақ расидааст".

АъМОЛИ 7:25 Зеро ки Ӯ гумон мекард, ки бародаронаш хоҳанд фаҳмид, ки чӣ тавр Худо онҳоро бо дасти Ӯ наҷот медиҳад, вале онҳо нафаҳмиданд.

Халқи Худо бояд ба Ӯ ва нақшаи Ӯ барои онҳо эътимод дошта бошад.

1: "Қувваи эътимод: такя ба нақшаи Худо"

2: "Мустаҳкам кардани имони мо: Фаҳмидани наҷоти Худо"

1: Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд

шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

АъМОЛИ 7:26 Ва рӯзи дигар Ӯ худро ба онҳо нишон дод, ки онҳо ҷанҷол мекарданд ва мехост онҳоро боз ба ҳам оварда, гуфт: «Эй оғоён! чаро ба якдигар ситам мекунед?

Истефанус мардумро барои гуноҳашон сарзаниш карда, онҳоро ташвиқ мекард, ки бо ҳамдигар оштӣ шаванд.

1. Муросо: Роҳ ба сӯи сулҳ

2. Қувваи ваҳдат

1. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо писарони Худо хонда хоҳанд шуд».

2. Эфсӯсиён 4:3 - «ҳар саъю кӯшиш ба харҷ медиҳанд, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи осоиштагӣ нигоҳ доранд».

АъМОЛИ 7:27 Аммо касе ки ёри худ ситам карда буд, вайро ронда, гуфт: «Кӣ туро бар мо сардор ва довар таъин кардааст?

Истефанусро ноҳақ айбдор карданд, ки кӯшиши худро ҳоким ва довар бар мардум карданӣ буд.

1. Хавфи айбдоркуниҳои бардурӯғ

2. Аҳамияти фурӯтанӣ

1. Забур 15:3 - Касе ки бо забони худ ғайбат намекунад, ба ёри худ бад намекунад, ва дар ҳаққи ёри худ маломат намекунад.

2. Масалҳо 17:9 - Ҳар кӣ гуноҳро пӯшонад, муҳаббатро меҷӯяд; Аммо касе ки кореро такрор мекунад, дӯстони худро ҷудо мекунад.

АъМОЛИ 7:28 Оё ту маро бикушӣ, чунон ки дирӯз мисриро куштай?

Истефанус пешвоёни яҳудиро дар кӯшиши куштани ӯ айбдор кард, ҳамон тавре ки як рӯз пеш як мисриро куштанд.

1. Амалҳои мо чӣ гуна оқибатҳо доранд: Баррасии далерии Истефанус

2. Мо ба таъқибот чӣ гуна муносибат мекунем?: Аз имони Истефанус омӯхта метавонем

1. Хуруҷ 2:14 - "Ва ӯ гуфт: "Кӣ туро бар мо миру қозӣ таъин кардааст? Оё мехостӣ маро бикушӣ , чунон ки мисриро куштай?"

2. Матто 5:44 - «Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки аз шумо бадбинӣ мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед».

АъМОЛИ 7:29 Ва аз ин суханон Мусо гурехта, дар замини Мадиян ғарибе буд ва дар он ҷо ду писар ба дунё овард.

Ва ҳангоме ки Худованд ба ӯ амр кард, ки ба Миср баргардад, Мӯсо гурехт ва ӯ дар Мадиян монд ва дар он ҷо ду писар дошт.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки фармонҳои Худоро риоя кунем, ҳатто агар ин душвор бошад.

2: Худо моро рӯзӣ медиҳад, ҳатто вақте ки мо аз хона дур бошем.

1: Забур 37:23-24 - «Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад; гарчанде ки вай афтад, вай сарнагун нахоҳад шуд, зеро ки Худованд дасти ӯро нигоҳ медорад».

2: Ибриён 11: 24-26 - «Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, писари духтари фиръавн номида шуданро рад кард, ва аз ҳаловатҳои зудгузари гуноҳ баҳра бурдан беҳтар аст, ки дар назди халқи Худо бадрафторӣ кунад. Ӯ таҳқири Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки дар интизори мукофот буд».

АъМОЛИ 7:30 Ва ҳангоме ки чиҳил сол гузашт, дар биёбони кӯҳи Сино фариштаи Худованд дар шӯълаи оташ дар буттае зоҳир шуд.

Пас аз чиҳил соли саргардон дар биёбон, Мусо дар як буттае, ки дар оташ буд, бо фариштаи Худованд дучор омад.

1. Чӣ гуна Худо ҳузури худро бо роҳҳои ғайричашмдошт ошкор мекунад

2. Вақти Худо ҳамеша дуруст аст

1. Хуруҷ 3:2-4 - Ва фариштаи Худованд дар шӯълаи оташ аз миёни бутта ба ӯ зоҳир шуд; истеъмол карда мешавад.

2. Ибриён 12:25-29 - Бохабар бошед, ки сухангӯро рад накунед. Зеро, агар онҳо, ки дар рӯи замин сухангӯиро рад карданд, раҳо наёфта бошанд, мо, агар аз Он ки аз осмон сухан гӯяд, рӯй гардонем, боз ҳам раҳо нахоҳем шуд.

АъМОЛИ 7:31 Ва Мӯсо инро дида, аз ин манзара дар тааҷҷуб монд; ва ҳангоме ки ба он наздик мешуд, овози Худованд бар вай расид,

Мӯсо аз қудрат ва бузургии Худо метарсид.

1: Мо бояд ҳамеша аз қудрат ва бузургии Худо битарсем.

2: Мо бояд дар назди Худо бо тарс ва эҳтиром истода бошем.

1: Isaiah 6:3 - Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст, Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст».

2: Забур 33:8 - Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд.

Аъмол 7:32 Ва гуфт: «Ман Худои падарони ту, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам». Ва Мусо ларзид ва ҷуръат накард.

Мусо вақте шунид, ки Худо Худро Худои падаронаш Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб эълон мекунад, ба ларза афтод.

1. Худо Худои ҳамаи наслҳост.

2. Шинохтани Худо тарс ва тарсро меорад.

1. Ҳастӣ 17:1-8 - Аҳди Худо бо Иброҳим.

2. Матто 3:13-17 - Исо дар Урдун таъмид дод.

АъМОЛИ 7:33 Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Кафшҳоятро аз пои худ каш, зеро ки ҷое ки ту истодаӣ, хоки муқаддас аст».

Худо ба Мӯсо дастур дод, ки кафшашро аз пойҳояш кашад, то ба хоки муқаддас эҳтиром нишон диҳад.

1: Эҳтиром ба муқаддас: Кафшидани кафшҳо ҳамчун як таслим ва эҳтиром ба Худо.

2: Қудсияти Замин: Мо даъват шудаем, ки ҷойҳоеро, ки Худо офаридааст, эҳтиром ва эҳтиром кунем.

1: Хуруҷ 3:5 - «Наздик нашавед! Пойафзолҳои худро аз пойҳоят каш, зеро ҷое ки бар он истодаӣ, хоки муқаддас аст».

2: Ишаъё 6:1-2 - "Дар соле ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва боло аст; ва қатораи ҷомааш маъбадро пур кард. Дар болои ӯ серафим меистод. Ҳар яке шаш бол дошт: бо ду бол рӯйи худро мепӯшид, бо ду бол пойҳои худро мепӯшид ва бо ду бол парвоз мекард».

АъМОЛИ 7:34 Ман дидам, андӯҳи қавми Худро, ки дар Миср аст, дидам, ва нолаҳои онҳоро шунидам, ва барои наҷот додани онҳо фуруд омадаам. Ва алҳол биё, туро ба Миср мефиристам».

Худо андӯҳи қавми Худро дар Миср дид ва нолаи онҳоро шунид, ва барои наҷоти онҳо фуруд омад. Сипас Мусоро ба Миср фиристод, то онҳоро берун кунад.

1. Наҷот ёфтани мо тавассути дахолати Худо

2. Таваккал ба Худованд дар замонҳои душвор

1. Ибриён 13:5-6 - «Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. Забур 34:17-18 - «Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад».

АъМОЛИ 7:35 Ин Мусо аст, ки онҳо рад карда, гуфтанд: «Кӣ туро ҳоким ва қозӣ таъин кардааст? Худо низ ба воситаи фариштае ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуда буд, фиристод, то ки ҳоким ва раҳокунанда шавад.

Дар Аъмол 7:35 мо дар бораи Мусо мехонем, ки исроилиён ӯро ҳамчун ҳоким ва довари худ рад карданд, аммо Худо ӯро ҳамчун ҳоким ва наҷотдиҳанда ба воситаи фариштае, ки дар бутта ба ӯ зоҳир шуд, фиристод.

1. Чӣ тавр Худо метавонад шахси радшударо ба пешво табдил диҳад

2. Вафодории Худо ба халқи худ сарфи назар аз саркашӣ

1. Ишаъё 6:8 - "Ман низ овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: "Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ гуфтам: "Инак, ман ҳастам; маро бифирист".

2. Хуруҷ 3:2 - "Ва фариштаи Худованд дар шӯълаи оташ аз миёни бутта ба ӯ зоҳир шуд; ва ӯ назар кард, ва инак, бутта дар оташ сӯхт, ва бутта нест нашудааст. ».

АъМОЛИ 7:36 Ӯ онҳоро берун овард, пас аз он ки дар замини Миср, дар баҳри Сурх ва дар биёбон чил сол мӯъҷизот ва аломот нишон дод.

Худо исроилиёнро дар тӯли 40 сол дар биёбон содиқона роҳнамоӣ кард, баъд аз он ки дар Миср ва Баҳри Сурх ба онҳо аломатҳо ва мӯъҷизот нишон дод.

1: Худо раҳнамои мӯъмин аст, ки ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад ва моро тарк намекунад.

2: Худои мӯъҷизоту мӯъҷизот Худоест, ки чун ба Ӯ таваккал кунем, моро рӯзӣ медиҳад.

1: Такрори Шариат 31:6 - "Қавӣ ва далер бош. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; Ӯ ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва тарк намекунад".

2: Забур 105:27 - "Ӯ [Худо] онҳоро [Исроилиёнро] бар баландиҳои замин савор кард ва онҳоро аз меваҳои саҳроҳо сер кард".

АъМОЛИ 7:37 Ин ҳамон Мусоест, ки ба банӣ-Исроил гуфта буд: «Худованд Худои шумо барои шумо аз байни бародаронатон пайғамбаре ба миён хоҳад овард, мисли ман; Ӯро хоҳед шунид.

Мусо пайғамбаре буд, ки Худо барои сухан гуфтан бо исроилиён интихоб кардааст.

1: Худо роҳбаронро интихоб мекунад, то моро ҳидоят кунанд.

2: Қувваи нубувват ва аҳамияти тоъат.

1: Ирмиё 1:5 - Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардам; Ман туро барои халқҳо пайғамбар таъин кардам.

2: Ибриён 11: 23-29 - Бо имон Мусо, вақте ки ӯ таваллуд шуд, волидонаш ӯро се моҳ пинҳон карданд, зеро диданд, ки ӯ кӯдаки зебост; ва аз фармони подшоҳ наметарсиданд.

АъМОЛИ 7:38 Ин ҳамон аст, ки дар калисо дар биёбон бо фариштае ки дар кӯҳи Сино ба ӯ сухан мегуфт ва бо падарони мо буд, ва бо падарони мо каломҳои ҷолибро қабул карда буд, то ба мо бидиҳад.

Истефанус нақши Мусоро дар расонидани каломи зиндаи Худо ба исроилиён дар биёбон муҳокима мекунад.

1. Муҳимияти каломи зиндаи Худо дар ҳаёти мо

2. Қувваи итоат кардан ба каломи Худо

1. Такрори Шариат 4:2-4 - Каломи Худоро илова накунед ё аз он дур накунед

2. Румиён 10:17 - Имон аз шунидани каломи Худо ба вуҷуд меояд

АъМОЛИ 7:39 Падарони мо ба онҳо итоат накарданд, балки Ӯро аз онҳо дур карда, дар дили худ ба Миср баргаштанд,

Исроилиёни Аҳди Қадим ба Худо итоат накарданд, балки рӯй гардонданд ва ба Миср баргаштанд.

1. Пайравӣ ба Худо сахт аст, аммо меарзад

2. Муҳаббати Худо бечунучаро аст

1. Такрори Шариат 28:1–2 - «Ва агар ту ба овози Худованд Худои худ содиқона итоат карда, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат ба ҷо оварӣ, Худованд Худои ту туро аз тамоми халқҳои замин.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

Аъмоли Аъмол 7:40 Ва ба Ҳорун гуфт: «Моро худоён бисоз, ки пешопеши мо бираванд, зеро ки ин Мусо, ки моро аз замини Миср берун овард, мо намедонем, ки ба вай чӣ шуд».

Банӣ-Исроил аз Ҳорун хоҳиш карданд, ки онҳоро худоён созад, то ки онҳоро роҳнамоӣ кунад, зеро намедонистанд, ки бо Мусо, ки онҳоро аз Миср берун оварда буд, чӣ шуд.

1. Нақшаи Худо аз они инсон бузургтар аст: Чӣ гуна бояд иродаи Худоро эътироф ва итоат кард

2. Таъмини Худо: Чӣ тавр дар замонҳои номуайян ба Худо таваккал кардан мумкин аст

1. Ишаъё 55:8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2. Хуруҷ 14:31 "Ва Исроил он кори бузургеро, ки Худованд бар мисриён кардааст, диданд, ва мардум аз Худованд тарсиданд, ва ба Худованд ва бандаи Ӯ Мусо имон оварданд."

АъМОЛИ 7:41 Ва дар он айём гӯсолае сохта, барои бут қурбонӣ меоварданд, ва аз корҳои дасти худ шодӣ мекарданд.

Дар айёми банӣ-Исроил онҳо гӯсолаи тиллоӣ месохтанд ва ба бут қурбонӣ меоварданд ва ҳунари дасти худро ҷашн мегирифтанд.

1. Хатари бутпарастӣ - Чӣ тавр мо метавонем аз он канорагирӣ кунем

2. Қудрати ҷашн гирифтани тӯҳфаҳои мо

1. Хуруҷ 32:1–6

2. Забур 115:4–8

АъМОЛИ 7:42 Он гоҳ Худо рӯй гардонда, онҳоро супурд, то ба лашкари осмон саҷда кунанд; Чунон ки дар китоби анбиё навишта шудааст: "Эй хонадони Исроил, оё шумо дар тӯли чиҳил сол дар биёбон барои Ман ҳайвоноти ваҳшӣ ва қурбониҳо тақдим кардаед?"

Банӣ-Исроил таслим шуда буданд, то ки лашкари осмонро дар давоми чиҳил сол дар биёбон парастиш кунанд, гуфта мешавад дар китоби анбиё.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Муҳимияти парастиши Худои якто

1. Такрори Шариат 6:4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

2. Ирмиё 10:2-3 - «Худованд чунин мегӯяд: «Роҳи халқҳоро наомӯзед, ва аз аломатҳои осмон ҳаросон нашавед, зеро халқҳо аз онҳо ба ҳарос афтодаанд, зеро ки урфу одатҳои қавмҳо ботил аст. "

АъМОЛИ 7:43 Бале, шумо хаймаи Молух ва ситораи худои худ Ремфонро, ки ҳайкалҳоеро, ки барои парастиши онҳо сохтаед, бардоштаед, ва Ман шуморо ба он тарафи Бобил хоҳам бурд.

Халқи Исроил хаймаи Молух ва ситораи худои худ Ремфонро, ки бутҳоеро, ки барои парастиши онҳо сохта буданд, бардоштанд. Худо ваъда дод, ки онҳоро ҳамчун ҷазо аз Бобил мебарад.

1. Бутпарастӣ ба Худо нописанд аст ва оқибаташ хоҳад овард.

2. Мо бояд ба Худо содиқ бошем ва ҳар гуна бутпарастиро рад кунем.

1. Хуруҷ 20: 3-5 «Шумо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Румиён 1:23-25 «Ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд. Аз ин рӯ, Худо онҳоро дар ҳавасҳои дилашон ба нопокӣ, ба нангин кардани баданашон дар байни худ вогузор кард, зеро онҳо ҳақиқатро дар бораи Худо ба дурӯғ иваз карданд ва парастиш карданд ва ба махлуқот хизмат карданд, на Офаридгор, ки то абад муборак аст! омин.”

АъМОЛИ 7:44 Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Ӯ ба Мусо гуфта буд, то ки онро мувофиқи расме ки дида буд, созад.

Хаймаи шаҳодат мувофиқи он сурате сохта шуда буд, ки Худо ба Мусо дар биёбон нишон дода буд.

1. Вафодории Худо дар иҷрои ваъдаҳояш

2. Аз рӯи тарҳи Худо барои ҳаёти худ

1. Ибриён 11: 8-10 - «Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, ки ба он ҷое ки мерос гирифтан мехоҳад, биравад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт. Бо имон ӯ дар замини ваъдашуда, мисли дар кишвари бегона сокин буд ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ворисони ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо сукунат дошт; зеро ки вай мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсӣ дорад ва бинокор ва созандаи он Худост».

2. Хуруҷ 25:40 - "Ва инак, онҳоро аз рӯи намунаи онҳо, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, месозӣ".

АъМОЛИ 7:45 Онро низ падарони мо, ки баъд аз Исо омада буданд, ба мулки ғайрияҳудиён оварданд, ки Худо онҳоро аз пеши падарони мо то айёми Довуд бадар ронда буд;

Ба аҷдодони яҳудиён иҷозат дода шуд, ки замини ғайрияҳудиёнро соҳибӣ кунанд, то замони подшоҳ Довуд.

1. Вафодории Худо ба халқи худ дар тӯли наслҳо.

2. Муҳимияти ёдоварӣ аз садоқати ниёгон ба Худо.

1. Забур 77:11 - "Аъмоли Худовандро ба ёд хоҳам овард: мӯъҷизаҳои қадимии Туро ба ёд хоҳам овард".

2. Такрори Шариат 6:20-22 - "Ва ҳангоме ки писарат дар вақти омадан аз ту мепурсад: "Маънои он шаҳодатҳо ва фароизҳо ва ҳукмҳое ки Худованд Худои мо ба ту амр кардааст, чӣ маъно дорад? Он гоҳ ту бигӯй: писари ту, мо ғуломони фиръавн дар Миср будем, ва Худованд моро бо дасти пурзӯр аз Миср берун овард; ».

АъМОЛИ 7:46 У дар пеши Худо илтифот ёфт ва мехост, ки барои Худои Яъқуб хаймае ёбад.

Истефанус таърихи исроилиёнро нақл мекунад ва қайд мекунад, ки чӣ тавр Худо дар онҳо илтифот пайдо кард ва мехост, ки барои Худои Яъқуб манзил диҳад.

1. Садоқати Худо: Чӣ гуна лутфи Худо сарфи назар аз хатогиҳои мо устувор аст

2. Чӣ тавр мо метавонем аз паи исроилиён равем ва илтифоти Худоро ба даст орем

1. Такрори Шариат 4:7-8 - Зеро кадом халқи бузурге ҳаст, ки худое ба он қадар наздик дошта бошад, чунон ки Худованд Худои мо барои мост, вақте ки мо Ӯро бихонем?

2. Забур 33:18 - Инак, чашми Худованд бар касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ба онҳое ки ба муҳаббати устувори Ӯ умед мебанданд.

АъМОЛИ 7:47 Аммо Сулаймон барои ӯ хона сохт.

Ин порча дар бораи сохтани хонае барои Худо Сулаймон аст.

1. Қувваи қурбонӣ: чӣ гуна сохтани хона барои Худо Сулаймон имони ӯро нишон медиҳад

2. Қалби ибодат: Фаҳмидани аҳамияти сохтани хона барои Худо

1. 2 Вақоеънома 2:1-10 - Бинои маъбади Сулаймон барои Худованд

2. Матто 6:33 - Пеш аз ҳама Малакути Худоро ҷӯед

АъМОЛИ 7:48 Аммо Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест; чунон ки паёмбар мефармояд,

Ҳаққи Таоло дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест, чунон ки пайғамбар гуфтааст.

1. Худо аз сохторҳои мо бузургтар аст: Тадқиқоти фаромарзии Ҳаққи Таоло

2. Зарурати иртиботи рӯҳонӣ: Ҷустуҷӯи робита бо илоҳӣ

1. Ишаъё 66:1 - "Худованд чунин мегӯяд: "Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст; хонае, ки барои ман месозӣ, чӣ гуна аст ва ҷои оромии ман чист?"

2. Забур 24:1-2 - "Замин ва пуррагии он, ҷаҳон ва сокинони он аз они Худованд аст, зеро ки Ӯ онро бар баҳрҳо бунёд кардааст ва бар дарёҳо устувор кардааст".

АъМОЛИ 7:49 Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст: кадом хонае барои Ман бино мекунед? мегӯяд Худованд: ё ҷои оромии ман чист?

Бузургӣ ва қудрати Худо болотар аз ҳама қудрат ва қудрати заминӣ аст.

1: Худо аз ҳар чизе ки мо тасаввур карда метавонем, бузургтар аст ва қудрат ва қудрати Ӯ аз ҳама болотар аст.

2: Ҳамаи мо вазифадорем, ки ҳангоми қабули қарорҳо бузургӣ ва ҳокимияти Худоро эътироф кунем.

1: Забур 147: 5 - "Худованди мо бузург аст ва дар қудрат тавоно аст; фаҳмиши Ӯ маҳдудият надорад".

2: Isaiah 40:22 - "Вай бар болои гирди замин нишастааст, ва мардуми он мисли малахҳо ҳастанд; Ӯ осмонро мисли соябон дароз мекунад ва онҳоро ҳамчун хаймае барои зиндагӣ паҳн мекунад".

АъМОЛИ 7:50 Оё ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?

Дар порча аз тавоноии Худо дар офариниши ҳама чиз сухан меравад.

1. Тарс ва тааҷҷуб: Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар офариниш

2. Қувваи бемайлон: Дасти тавонои Худо

1. Забур 19:1 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; осмон кори дастҳои Ӯро эълон мекунад».

2. Ишаъё 40:26 - "Чашмони худро боло карда, ба осмон нигаред: Кӣ ҳамаи инҳоро офаридааст? Он ки лашкари пурситорадорро як ба як мебарорад ва ҳар якеро ба ном мехонад".

АъМОЛИ 7:51 Эй гарданбанд ва номахтунони дилу гӯш!

Истефанус ба мардум мегӯяд, ки аҷдодони онҳо ба Рӯҳулқудс муқобилат мекарданд ва онҳо низ ҳамин тавр мекунанд.

1. Фаҳмидани аҳамияти гӯш кардани Рӯҳулқудс

2. Дарс гирифтан аз хатогиҳои ниёгон

1. Юҳанно 16:13 - "Аммо вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ меояд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард. Ӯ худ аз худ намегӯяд, фақат он чиро, ки мешунавад, мегӯяд, ва ба шумо хоҳад гуфт, ки ҳанӯз дар пеш аст."

2. Масалҳо 2:1-3 - "Писари ман, агар суханони Маро қабул кунӣ ва аҳкоми Маро дар худ нигоҳ дошта бошӣ, гӯши худро ба ҳикмат гардонӣ ва дили худро ба хирад мебахшӣ, ва агар барои фаҳмиш даъват кунӣ ва барои фаҳм бо овози баланд гиря кунӣ. ва агар онро чун нуқра биҷӯй ва чун ганҷи ниҳон биҷӯй».

АъМОЛИ 7:52 Кадоме аз анбиёро падарони шумо таъқиб накардаанд? ва онҳоеро, ки пеш аз омадани Одил хабар дода буданд, куштанд; ки шумо ҳоло хиёнаткор ва қотили онҳо шудаед;

Халқи яҳудиён бисёр пайғамбаронеро, ки омадани Исоро пешгӯй мекарданд, таъқиб ва куштанд, вале ҳоло ба Ӯ хиёнат карда куштаанд.

1. Таъқиби паёмбарони Худо: паёмадҳои инкори Худо

2. Хиёнат ба одил: хатари куфр

1. Забур 105:15 "Ба тадҳиншудаи Ман даст нарасонед ва ба анбиёи Ман осебе нарасонед"

2. Юҳанно 3:16-17 «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад».

АъМОЛИ 7:53 Онҳо шариатро ба василаи фариштагон гирифтаанд, вале онро риоя намекунанд.

Истефанус яҳудиёнро айбдор кард, ки қонуни Мусоро, ки фариштагон ба онҳо дода буд, риоя намекунанд.

1. Риояи Қонуни Худо: Намунаи Истефанус

2. Қудрати итоаткорӣ: риояи шариати Мусо

1. Хуруҷ 20:1-17 - Даҳ Аҳком

2. Румиён 7:12 - Қонун муқаддас ва одил аст

АъМОЛИ 7:54 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, ба ғазаб афтоданд ва бо дандонҳои худ ба Ӯ ғиҷиррос заданд.

Истефанус ба мардум мавъиза мекард ва суханони ӯ онҳоро чунон ба хашм оварда буд, ки онҳо мехостанд ба ӯ ҳамла кунанд.

1. Қувваи мавъиза: Чӣ тавр суханоне, ки мо мегӯем, фарқ мекунанд

2. Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор: Қиссаи Истефанус

1. Масалҳо 15:1, "Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад".

2. Забур 27:14, "Интизори Худованд бош; қавӣ бош, ва дилат далер бош; мунтазири Худованд бош!"

АъМОЛИ 7:55 Аммо ӯ, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, ба осмон нигариста, ҷалоли Худоро дид, ва Исо дар тарафи рости Худо истода буд.

Истефанус, ки аз Рӯҳулқудс пур шуда буд, ба осмон нигарист ва ҷалоли Худо ва Исоро дид, ки дар тарафи рости Худо истодаанд.

1. Донистани Исо ҳамчун адвокати одилонаи мо

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

1. Ибриён 7:25 - "Бинобар ин Ӯ қодир аст онҳоеро, ки ба воситаи Ӯ назди Худо меоянд, комилан наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад".

2. Румиён 8:26 - "Ҳамин тавр, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо тавассути оҳу нолаҳои бекалон шафоат мекунад."

АъМОЛИ 7:56 Ва гуфт: «Инак, мебинам, ки осмон кушода шудааст, ва Писари Одам дар тарафи рости Худо истодааст».

Истефанус рӯъёеро дид, ки Исо дар осмони кушода дар тарафи рости Худо истодааст.

1. «Қудрати Осмон – Фаҳмидани рӯъёи Истефанус»

2. «Дасти рости Худо – макони иззат ва қудрат»

1. Румиён 8:34 - «Исои Масеҳ, ки мурд, бештар аз он ки эҳё шуд, дар тарафи рости Худост ва барои мо шафоат мекунад».

2. Эфсӯсиён 1:20 - «Ӯ ин қудратро дар Масеҳ ба амал овард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар олами осмонӣ ба тарафи росташ нишаст».

АъМОЛИ 7:57 Он гоҳ онҳо бо овози баланд фарьёд зада, гӯшҳои худро баста, якдилона ба сӯи Ӯ давиданд.

Мардуми Ерусалим паёми Истефанусро рад карда, ӯро куштанд.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ҳақиқатро қабул кунем, ҳатто агар он душвор бошад.

2: Мо набояд ин қадар зуд доварӣ кунем ва ба ҷои он кӯшиш кунем, ки онҳоро фаҳмем.

1: Матто 7:1-5 «Ҳукм накунед, то ки маҳкум нашавед. Зеро ба ҳамон ҳукме, ки ба забон ронӣ, доварӣ хоҳӣ шуд ва ба он андозае ки ба кор мекунӣ, ба ту чен карда мешавад».

2: Яъқуб 1:19-20 «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

АъМОЛИ 7:58 Ва ӯро аз шаҳр берун ронда, сангсор карданд, ва шоҳидон либоси худро пеши пои ҷавоне, ки Шоул ном дошт, гузоштанд.

Истефанусро мардуми Ерусалим сангсор карда куштанд, дар ҳоле ки шоҳидон либосҳои худро пеши пойҳои Шоул, ҷавонмарде гузоштанд.

1. Қудрати Шоҳидон: Намунаи Истефанус ва Шоул

2. Вафодорӣ дар муқобили таъқибот: Далерии Истефанус

1. Румиён 12:21 - «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун».

2. Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародаронам, ҳар гоҳе ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии комил ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро инкишоф медиҳад. Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонед, то шумо баркамол шавед ва мукаммал, аз чизе камӣ надорад».

АъМОЛИ 7:59 Ва Истефанусро сангсор карданд ва Худоро нидо карда, гуфтанд: «Эй Худованд Исо, рӯҳи маро қабул кун».

Истефанус ҳангоми дуо кардан ба Худо ва Исоро барои гирифтани рӯҳи худ даъват кардан, сангсор карда шуд.

1. "Қувваи дуо дар имон"

2. «Садоқати Истефанус дар баробари таъқибот».

1. Яъқуб 5:13-20 - Қувваи дуо дар имон.

2. Ибриён 11:32-40 - Намунаҳои садоқат дар муқобили таъқибот.

АъМОЛИ 7:60 Ва зону зада, бо овози баланд фарьёд зад: «Худовандо! Ин гуноҳро ба гардани онҳо нагузор». Ва чун инро гуфт, хобаш бурд.

Истефанус, шогирди содиқи Исои Масеҳ, пеш аз маргаш барои омурзиши таъқибкунандагонаш дуо гуфт.

1. Қувваи бахшидан - чӣ гуна дуои Истефанус дар бораи таъқибкунандагонаш таърихро тағир дод

2. Қувваи имон - Вафодории бемайлони Истефанус ба Исои Масеҳ

1. Матто 5:44 - Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

2. Луқо 23:34 - Исо гуфт: «Эй Падар, онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ кор мекунанд».

Аъмол 8 паҳншавии башоратро пас аз марги Истефанус, кори башоратдиҳии Филиппус дар Самария ва бо як мансабдори ҳабашӣ нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Шоул қатл кардани Истефанусро тасдиқ мекунад. Дар он рӯз таъқиботи азиме бар зидди калисои Ерусалим сар зад, ба истиснои ҳавворион ҳама дар саросари Яҳудия Самария пароканда шуданд. Мардони худотарс, ки Истефанусро дафн карданд, барои ӯ мотами сахт гирифтанд, аммо Шоул хона ба хона гашта ба вайрон кардани калисо шурӯъ кард, вай ҳарду мардро кашола карда, занҳо ба зиндон андохтанд (Аъмол 8:1-3). Онҳое, ки пароканда буданд, ба ҳар ҷое, ки мерафтанд, мавъиза мекарданд, Филиппус ба шаҳри Самария мерафт, дар он ҷо Масеҳро мавъиза мекард, вақте ки мардум Филиппусро диданд, ки ӯ нишон медоданд, ҳама бодиққат таваҷҷӯҳ карданд, ки ба гуфтаҳои ӯ арвоҳи палид баромад, бисёр одамоне, ки гирифтори лангҳои фалаҷ буданд, шифо ёфтанд. шодии бузург дар он шаҳр (Аъмол 8:4-8).

Параграфи 2: Шахсе бо номи Шимъӯн буд, ки қаблан дар шаҳр ҷодугарӣ мекард, Самарияро дар ҳайрат гузошт ва иддао кард, ки шахси бузург аст, ҳама аз паси ӯ рафтанд, зеро ӯ муддати тӯлонӣ санъати ҷодугарии худро дар ҳайрат гузошта буд. Аммо вақте ки онҳо ба Филиппус имон оварданд, ки Малакути Худоро бо номи Исои Масеҳ эълон кард, ҳарду марди зан таъмид гирифтанд, ки худи Шимъӯн таъмид гирифт, аз паи Филиппус дар ҳама ҷо аз мӯъҷизаҳои бузург дар ҳайрат монд (Аъмол 8:9-13). Вақте ки Ерусалим расулон шунид, ки Сомария каломи фиристодаи Петрус Юҳанноро қабул кард, онҳо дуо карданд, ки имондорони нав Рӯҳулқудсро қабул кунанд, зеро Рӯҳулқудс ҳанӯз бар онҳо наомадааст, онҳо танҳо номи Худованд Исо таъмид гирифтанд, пас Петрус Юҳанно дастҳои болои онҳо гузошта, Рӯҳулқудсро қабул кард, ки Шимъӯн пул пешниҳод кард . гуфт: "Ин қобилиятро ба ман низ деҳ, то ҳар касе, ки ман даст дароз кунам, Рӯҳулқудсро қабул кунад" Петрус ӯро сарзаниш кард, ки дилаш дар назди Худо дуруст нест ва бояд аз бадиаш тавба кунад ва ба Худованд дуо гӯяд, то ки нияти имконпазир барои он бахшида шавад. алам бадкирдорӣ Шимъӯн ҷавоб дод: «Худовандо ман дуо гӯй, то чизе ки гуфтӣ ба ман рӯй надиҳад» (Аъмол 8:14-24).

Сархати 3: Пас аз шаҳодат додани каломи мавъиза Худованд Петрус Юҳанно ба Ерусалим баргашт ва дар бисёр деҳаҳои сомарӣ башоратро мавъиза кард. Акнун фариштаи ба Филиппус гуфт: «Бирав, роҳи ҷанубӣ аз Ғазза аз Ерусалим поён меравад». Ҳамин тавр, дар роҳ бо хоҷаи Эфиопия вохӯрд, ки ба хазинаи маликаи Эфиопия муроҷиат кард, ки хондани китоби Ишаъё-пайғамбар Рӯҳ ба Филиппус

гуфт, ки ба назди ароба равад, дар наздикии он бифаҳмад, ки чӣ гуна хондан гуфта метавонад, агар касе роҳбалад хабари хушро дар бораи Исо фаҳмонд, ки порчаи хондани Навиштаҳоро оғоз мекунад - 'Ӯ бурданд мисли гӯсфандҳо хомӯшона пеш аз пашмтарошҳо даҳон накушоданд таҳқир адолат инкор кард, ки ҳарф занад наслҳои маҳрум аз замин' — вакте ки аз роҳ мерафт, чанде обе омад хоҷа гуфт: «Инак, ин ҷо об аст, Таъмид гирифтан маро чӣ халал мерасонад? фармон дод, ки аробаро боздоред, ҳарду Филиппус хоҷасаро ба об фуровард Филиппус ҳангоми баромадан аз об ӯро таъмид дод Худованд Рӯҳ ногаҳон хоҷаро гирифт ва дид, ки ӯ боз шодӣ рафт, аммо зоҳир шуд Азотус дар шаҳрҳои башорат сафар карда, то ба Қайсария расид (Аъмол 8:25-40)).

АъМОЛИ 8:1 Ва Шоул ба марги худ розӣ буд. Дар он вақт таъқиботи азиме бар зидди калисое ки дар Ерусалим буд; ва ҳама, ба ҷуз ҳавориён, дар сарзаминҳои Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд.

Пас аз марги Истефанус, Шоул ба марги худ розӣ шуд ва таъқиботи азиме бар зидди калисои Ерусалим боиси он гардид, ки бисёре аз имондорон дар тамоми Яҳудо ва Сомария пароканда шуданд, ба ҷуз ҳавориён.

1. Ғалаба кардани тарс дар баробари таъқибот

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

1. Забур 27:1-3 "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам? Вақте ки бадкорон ба ман ҳамла мекунанд, то бадани маро бихӯранд, душманон ва душманон, онҳо пешпо мехӯранд ва меафтанд; Ҳарчанд лашкар бар зидди ман ӯрду заданд, дилам наметарсад, ҳарчанд бар зидди ман ҷанг бархост, вале ман дилпур хоҳам буд».

2. Ибриён 11:32-34 "Ва боз чӣ гӯям? Зеро вақт намерасид, ки дар бораи Ҷидъӯн, Бороқ, Шимшӯн, Йифтоҳ, Довуд ва Самуил ва анбиё, ки ба воситаи имон салтанатҳоро забт карданд, адолатро ба даст оварданд, ба даст овардаанд, нақл кунам. ваъда дод, даҳони шерҳоро боздошт, қувваи оташро хомӯш кард, аз дами шамшер раҳо ёфт, аз нотавонӣ қавӣ шуданд, дар ҷанг тавоно шуданд, лашкарҳои бегонаро ба гурез андохтанд».

АъМОЛИ 8:2 Мардуми худотарс Истефанусро ба дафни ӯ бурданд ва барои ӯ навҳаи бузург карданд.

Истефанус як марди диндор буд, ки ӯро бо гиряҳои зиёд ба дафни худ бурданд.

1. Қувваи вафодорӣ: Ба ёд овардани Истефанус

2. Фаҳмидани таъсири нола

1. Воиз 3:4 - "вақти гиря ва вақти хандидан, вақти мотам ва вақти рақс кардан"

2. Айюб 30:25 - "Оё ман барои касе, ки рӯзиаш сахт буд, гиря накардаам? Оё ҷонам барои мискинон ғамгин набуд?"

Аъмоли Аъмол 8:3 Аммо Шоул бошад, вай калисоро хароб карда, ба ҳар хона даромад ва мардону занонро водор карда, ба зиндон меандохт.

Шоул калисоро таъқиб мекард, ба хонаҳо даромад ва одамонро зиндонӣ мекард.

1. Файз ва марҳамати Худо аз ҳар бадие, ки ба калисои Ӯ мерасад, бузургтар аст.

2. Зарурати содиқ мондан ба Худо сарфи назар аз таъқибот.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ибриён 10:32-39 - Аммо рӯзҳои пештараро ба ёд оред, ки пас аз равшан шуданатон, шумо муборизаи сахтро бо ранҷу азобҳо паси сар мекардед, баъзан дар назди омма ба маломат ва ранҷу азоб дучор мешудед ва баъзан бо онҳое, ки чунин муносибат мекарданд, шарик будед. Зеро ки шумо ба зиндониён раҳм кардед ва ғорати молу мулки худро бо шодӣ қабул кардед, зеро медонистед, ки худатон молу мулки беҳтар ва абадӣ доред. Бинобар ин боварии худро, ки мукофоти бузург дорад, аз даст надиҳед. Зеро ки ба шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

АъМОЛИ 8:4 Бинобар ин онҳое ки пароканда буданд, ба ҳар ҷо рафта, каломро мавъиза мекарданд.

Пас аз марг ва эҳёи Исо, пайравонаш дар саросари ҷаҳон пароканда шуданд ва дар ҳама ҷо Инҷилро мавъиза мекарданд.

1. Каломи Худоро дар ҳама ҷо мавъиза кунед

2. Қудрати Инҷил барои тағир додани ҳаёт

1. Румиён 10:14-17 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

2. Аъмол 1:8 - Аммо шумо қувват хоҳед ёфт, пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад; ва шумо ҳам дар Ерусалим, ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва ҳам дар Сомария ва то ақсои олам шоҳидони Ман хоҳед буд. замин.

Аъмол 8:5 Филиппус ба шаҳри Сомария омада, ба онҳо Масеҳро мавъиза кард.

Филиппус ба шаҳри Сомария рафт ва дар бораи Исои Масеҳ мавъиза кард.

1. Қувваи мавъиза: Чӣ тавр Инҷилро самаранок паҳн кардан мумкин аст

2. Ғалаба кардани тарс ва далерона мавъиза кардани Инҷил

1. Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо метавонанд бишнаванд, ки бе касе мавъиза кунад? Ва Чӣ тавр онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Ишаъё 6:8 - "Ва ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро мефиристам ва кӣ барои мо хоҳад рафт?" Он гоҳ ман гуфтам: «Инак, маро бифирист».

Аъмол 8:6 Ва мардум якдилона ба он чизҳое ки Филиппус гуфта буд, гӯш медоданд ва мӯъҷизаҳои ба амал овардаашро шунида ва медиданд.

Мардум ба Филиппус бодиққат гӯш медоданд ва мӯъҷизаҳои ӯро тамошо мекарданд.

1: Ба қудрати Худо бовар кунед ва шумо мӯъҷизаҳоро хоҳед дид.

2: Каломи Худоро бодиққат гӯш кунед ва шумо баракат хоҳед ёфт.

1: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2:1 Қӯринтиён 2:4-5 - Ва сухани ман ва мавъизаи ман на бо суханони дилфиреб аз ҳикмати инсонӣ, балки бо нишон додани Рӯҳ ва қудрат буд.

АъМОЛИ 8:7 Зеро ки арвоҳи палид аз бисьёре ки гирифтори онҳо буданд, бо овози баланд фарьёд зада, берун меомаданд, ва бисьёре гирифтори фалаҷ ва лангон буданд, шифо меёфтанд.

Рӯҳулқудс бисёр одамонро аз дарди ҷисмониашон шифо дод.

1: Ба воситаи имон ва қудрати Рӯҳулқудс ҳама чиз имконпазир аст.

2: Шифо ба онҳое мерасад, ки аз Худованд кӯмак мепурсанд.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Яъқуб 5:15 - "Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад."

АъМОЛИ 8:8 Ва дар он шаҳр шодии бузурге буд.

Мардуми шаҳр аз шунидани хабари Инҷил аз шодии бузург пур шуданд.

1. Қувваи шодӣ: Эҳсоси шодии Худо дар ҳаёти мо

2. Шодии Инҷил: Чӣ тавр хушхабарро паҳн кардан мумкин аст

1. Забур 126:3 - Худованд барои мо корҳои бузург кардааст, ва мо аз шодӣ пур шудем.

2. Филиппиён 4:4 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед. Боз мегӯям, шод бошед!

АъМОЛИ 8:9 Аммо Шимъӯн ном марде буд, ки пештар дар ҳамон шаҳр ҷодугарӣ мекард ва мардуми Сомарияро ба ҷодугарӣ меандохт ва худро бузург аст.

Шимъӯн, ҷодугаре аз Сомария, мардумро фиреб дода, худро шахси муҳим эълон мекард.

1. Хавфи даъвоҳои бардурӯғ

2. Қувваи фиреб

1. Масалҳо 14:5 - "Шоҳиди мӯътамад дурӯғ намегӯяд, аммо шоҳиди козиб дурӯғ мебарорад".

2. 1 Юҳанно 4:1 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон бисьёранд."

АъМОЛИ 8:10 Ҳама аз хурд то калон ба Ӯ гӯш дода, мегуфтанд: «Ин Одам қудрати бузурги Худост».

Ин порча дар бораи тарс ва эҳтироме, ки мардуми Сомария нисбат ба Филиппус ҳавворӣ дошт, вақте ки ӯ қудрати Худоро ба онҳо эълон мекард, сухан меронад.

1) Қудрати Худо: Омӯзиши эътироф ва эътирофи қудрати Худо

2) Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр суханони мо метавонанд ба дигарон таъсир расонанд

1) Забур 24:8 - Ин Подшоҳи ҷалол кист? Худованд тавоно ва тавоно, Худованд дар ҷанг тавоно.

2) 2 Қӯринтиён 4:6 - Зеро Худое, ки гуфта буд: «Бигзор нур аз зулмот дурахшад», дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ диҳад.

АъМОЛИ 8:11 Ва онҳо ба Ӯ таваҷҷӯҳ карданд, зеро ки муддати тӯлонӣ онҳоро бо ҷодугарӣ ҷоду карда буд.

Мардуми Сомария ба Шимъӯни ҷодугар эҳтироми зиёд доштанд, зеро вай кайҳо боз онҳоро бо ҷодугарии худ фиреб медод.

1. Аз анбиёи козиб ва таълимоти онхо эхтиёт бошед.

2. Исо ягона шахсест, ки моро воқеан наҷот дода метавонад.

1. Матто 7:15-16 «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт».

2. Юҳанно 14:6 «Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам". Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман'».

Аъмол 8:12 Аммо вақте ки онҳо имон оварданд, ки Филиппус дар бораи Малакути Худо ва исми Исои Масеҳ мавъиза мекунад, ҳам мардон ва ҳам занон таъмид гирифтанд.

Боварӣ ба Исои Масеҳ ва Малакути Худо ба таъмид оварда мерасонад.

1. Имон ва иҷрошавӣ: Қувваи Инҷил

2. Таъмид: рамзи ҳаёти нав

1. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

2. Румиён 10:9-10 - зеро, агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

АъМОЛИ 8:13 Худи Шимъӯн низ имон овард ва чун таъмид гирифт, ҳамроҳи Филиппус монд ва мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳоро дида, дар ҳайрат монд.

Шимъӯн ба ҳақиқати Инҷил боварӣ дошт ва баъд аз шоҳиди мӯъҷизаҳои Филиппус таъмид гирифт.

1. Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Чӣ тавр мӯъҷизаҳои Филиппус Шимъӯнро ба бовар

кардан илҳом бахшиданд

2. Имон ва таъмид: Чаро пайравӣ кардан ба имони худ муҳим аст?

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.”

2. Юҳанно 3:16 «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

АъМОЛИ 8:14 Ҳавориёне ки дар Ерусалим буданд, чун шуниданд, ки Сомария каломи Худоро қабул кардааст, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд.

Ҳавориён дар Ерусалим Петрус ва Юҳанноро ба Самария фиристоданд, ки мардуми он ҷо Каломи Худоро қабул кардаанд.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Хушхабари Исо ҳаётро дигар мекунад

2. Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Чӣ тавр мо метавонем Каломи Худоро мубодила кунем

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

АъМОЛИ 8:15 Ва ҳангоме ки онҳо фурӯд омаданд, барои онҳо дуо карданд, то Рӯҳулқудсро қабул кунанд;

Мардони Сомария таъмид гирифтанд ва барои Рӯҳулқудс дуо карданд.

1: Мо бояд ҳамеша Рӯҳулқудсро ҷустуҷӯ кунем ва ба Ӯ иҷозат диҳем, ки ҳаёти моро бо файзи Ӯ пур кунад.

2: Барои таъмид гирифтан ва гирифтани Рӯҳулқудс омода бошед.

1: Румиён 8:9 - Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар дар ҳақиқат Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад.

2: Матто 3:11 - Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, то тавба кунед, аммо Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки пойафзолашро бардошта барам. Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад.

Аъмол 8:16 (Зеро ки ҳанӯз ба ҳеҷ кадоме аз онҳо афтода набуд, танҳо онҳо ба исми Исои Худованд таъмид гирифта буданд.)

Ин порча мефаҳмонад, ки сомариён ҳангоме ки ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд, ҳанӯз Рӯҳулқудсро нагирифтаанд.

1. Қудрати таъмид ба исми Исои Худованд

2. Фаҳмидани аҳамияти Рӯҳулқудс

1. Юҳанно 3:5-8 (Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли вай фош нашавад. Аммо ҳар кӣ ростӣ мекунад, ба рӯшноӣ меояд, то ки аъмоли вай ошкор гардад. ки онҳо дар Худо офарида шудаанд.)

2. Эфсӯсиён 5:8-10 (Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед: (Зеро ки самари Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст;) ба Худованд мақбул аст.)

Аъмол 8:17 Он гоҳ дастҳои худро бар онҳо гузошта, Рӯҳулқудсро қабул карданд.

Ҳавворион дастҳои худро бар имондорон гузоштанд ва онҳо аз Рӯҳулқудс пур шуданд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Тағйир додани тадҳини Рӯҳулқудс

1. Луқо 24:49 - "Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; лекин шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то даме ки ба шумо қудрати аз олам дода

шавад".

2. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

АъМОЛИ 8:18 Ва чун Шимъӯн дид, ки ба воситаи гузоштани дасти ҳавворион Рӯҳулқудс дода шудааст, ба онҳо пул пешниҳод кард,

Шимъӯн кӯшиш кард, ки пулро барои харидани атои Рӯҳулқудс истифода барад.

1: Мо бояд дар хотир дорем, ки тӯҳфаҳои Худоро ҳеҷ гоҳ харидан ё фурӯхтан мумкин нест.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Худо бо дили худ хизмат кунем, на бо ҳамёнамон.

1: Матто 6:19-21 - "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он куя ва занг нобуд намекунад. , ва ба ҷое ки дуздон надаромада, намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2: 1 ба Қӯринтиён 13:3 - "Агар ман тамоми дороии худро ба мискинон диҳам ва баданамро ба ранҷу азоб диҳам, то фахр кунам, аммо муҳаббат надошта бошам, ба ман ҳеҷ чиз фоида намеоварам".

Аъмол 8:19 Ва бигӯянд: "Ба ман низ ин қудратро бидеҳ, то ки ҳар кӣ даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад".

Сомариён қудрат талаб карданд, ки ба дигарон даст дароз кунанд, то Рӯҳулқудсро ато кунанд.

1: Қудрати Рӯҳулқудс тӯҳфа аст, на чизи сабукфикрона.

2: Ҳангоми дархост кардани атои рӯҳонӣ мо бояд фурӯтан бошем.

1: Эфсӯсиён 4:7 "Аммо ба ҳар яки мо файз дода шудааст, чунон ки Масеҳ онро тақсим кардааст."

2: Яъқуб 4:6 «Вале Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

АъМОЛИ 8:20 Аммо Петрус ба вай гуфт: «Мулқи ту бо ту нобуд мешавад, зеро гумон кардай, ки атои Худоро бо пул харидан мумкин аст».

Петрус Шимъӯнро барои он сарзаниш мекунад, ки бахшоиши Худоро бо пул харида гирад.

1: Мо атои Худоро бо пул харида наметавонем.

2: Тӯҳфаҳои Худованд барои фурӯш нестанд.

1: Матто 10:8 - Муфт гирифтаед, муфт медиҳед.

2: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Аъмол 8:21 Ту дар ин кор саҳм надорӣ ва насиб дорӣ, зеро ки дили ту дар назари Худо дуруст нест.

Аҳамияти доштани қалби солим дар назди Худованд таъкид шудааст.

1. Қимати қалби рост дар назди Худо

2. Зарурати якпорчагии дил

1. Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор; зеро масъалахои хаёт аз он иборат аст.

2. 1 Вақоеънома 28:9 - Ва ту, эй писари ман Сулаймон, Худои падари худро бишнос, ва ба Ӯ бо дили комил ва бо ирода хизмат кун, зеро ки Худованд ҳама дилҳоро месанҷад, ва ҳама хаёлоти андешахо.

АъМОЛИ 8:22 Пас, аз ин шарорати худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй, ки шояд андешаи дилат омурзида шавад.

Барои гирифтани омурзиш аз ҷониби Худо тавба муҳим аст.

1. Бозгаштан аз гуноҳ: Роҳ ба сӯи омурзиш

2. Зарурати тавба барои дарёфти раҳмати Худо

1. Ирмиё 3:13 - «Фақат гуноҳи худро эътироф намо, ки бар зидди Худованд Худои худ таҷовуз кардӣ ва роҳҳои худро ба сӯи бегонагон дар зери ҳар дарахти сабз пароканда кардӣ, ва ба овози ман итоат накардӣ, мегӯяд Худованд.

2. Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

Аъмол 8:23 Зеро мебинам, ки ту дар заҳраи талх ва дар банди шарорат ҳастӣ.

Фариштаи Худованд бо шахсе бо номи Шимъӯн сухан ронда, ӯро аз ҳолати рӯҳии талх ва шарорataш огоҳ мекунад.

1. «Вақти гуноҳ»

2. «Хатари талха»

1. Эфсӯсиён 4:31-32 - «Бигзор ҳама кудурат, ва ғазаб, ва хашм, ва фиғон ва сухани бад аз шумо бо ҳар кина дур карда шавад; , чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Қӯлассиён 3:8 - «Аммо акнун шумо ҳамаи инро ба таъхир андохтаед; хашм, ғазаб, кина, куфр, муошират палид аз даҳони ту берун меояд».

АъМОЛИ 8:24 Шимъӯн дар ҷавоби онҳо гуфт: «Барои ман ба Худованд дуо гӯед, ки ҳеҷ яке аз ин чизҳое, ки гуфтаед, бар сари ман наояд».

Шимъӯн эҳтиёҷашро ба муҳофизати Худо баён мекунад ва дуои шогирдонро мепурсад.

1. Имонатонро ба Худо гузоред: Дарсҳо аз дархости Шимъӯн дар Аъмол 8:24

2. Боварӣ ба Худованд: такя ба муҳофизати Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 26:3-4 - Онҳоеро, ки ақли онҳо устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медоред, зеро онҳо ба Ту эътимод доранд.

2. Забур 4:8 - Дар осоиштагӣ мехонам ва хоб хоҳам рафт, зеро танҳо Ту, эй Худованд, маро дар амн сокин кун.

Аъмол 8:25 Ва онҳо, ки шаҳодат дода, каломи Худовандро мавъиза карданд, ба Ерусалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳаҳои сомариён Инҷилро мавъиза карданд.

Шогирдон шаҳодат дода, каломи Худовандро мавъиза мекарданд, баъд ба Ерусалим баргаштанд, то дар бисёре аз деҳаҳои сомариён башоратро мавъиза кунанд.

1. Қудрати шаҳодат додан ва мавъиза кардани Каломи Худованд

2. Паҳн кардани Инҷил дар ҷойҳое

1. Филиппиён 1:18 - «Пас чӣ? Танҳо он аст, ки Масеҳ аз ҳар ҷиҳат, хоҳ дар риё бошад, хоҳ дар ҳақиқат, эълон карда шавад ва ман аз он шодам».

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

АъМОЛИ 8:26 Ва фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: «Бархез ва ба тарафи ҷануб ба роҳе бирав, ки аз Ерусалим ба Ғазза, ки биёбон аст, поён меравад».

Фариштаи Худованд ба Филиппус дастур дод, ки аз Ерусалим ба ҷануб ба Ғазза, ки биёбон буд, биравад.

1. Муҳимияти гӯш кардани дастуроти Худо

2. Итоати даъвати Худо: Аз паи роҳе, ки камтар сафар кардааст

1. Ишаъё 40:3 - Овози як даъват: "Дар биёбон роҳ барои Худованд тайёр кунед; дар биёбон рост роҳи шоҳроҳ барои Худои мо созед.

2. Матто 7:13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед. Зеро васеъ аст он дарвоза ва васеъ аст роҳе, ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисёриҳо аз он дохил мешаванд. Аммо дарвоза хурд аст ва роҳе танг аст, ки сӯи ҳаёт мебарад. , ва танҳо чанд нафар онро пайдо мекунанд.

АъМОЛИ 8:27 Ва бархоста, рафт, ва инак, марде аз Ҳабашистон, хоҷаи бузурге дар зери маликаи Ҳабашиён Кандаке буд, ки масъулияти тамоми ганҷинаи худро дошт ва барои ибодат ба Ерусалим омада буд.

Марде аз Эфиопия, хоҷасаро, ки дар назди маликаи Эфиопия, Кэндис соҳиби қудрат буд, барои ибодат ба Ерусалим омад.

1. Қувваи ибодат: Қиссаи Хоҷаи Эфиопия

2. Намозгузори ғайричашмдошт: Қиссаи хоҷаи Эфиопия

1. Ишаъё 56:3-5 - "На писари ғариб, ки ба Худованд пайваст, бигӯяд: "Худованд маро аз қавми Худ комилан ҷудо кардааст; ва хоҷасаро нагӯяд: "Инак, ман ҳастам". дарахти хушк, зеро ки Худованд ба ахтаҳое, ки рӯзҳои шанбеҳои маро риоя мекунанд, ва он чи ба ман маъқул аст, интихоб мекунанд ва аҳди Маро риоя мекунанд, чунин мегӯяд: ба онҳо дар хонаи худ ва дар дохили деворҳои худ ҷой ва ном хоҳам дод. беҳтар аз писарон ва духтарон: Ман ба онҳо номи ҷовидонӣ хоҳам дод, ки вай бурида нахоҳад шуд».

2. Матто 8:14-15 - «Ва ҳангоме ки Исо ба хонаи Петрус омад, модари занашро дид, ки хобида ва бемори табларза аст. Ва ба дасти вай ламс кард, ва табларза вайро тарк кард; ба онҳо».

АъМОЛИ 8:28 Баргашт ва дар аробаи худ нишаста китоби Ишаъёи набиро мехонд.

Фаришта ба Филиппус дастур медиҳад, ки ба роҳи биёбон равад ва ӯ бо марде дар аробае вохӯрд, ки аз китоби пайғамбар Ишаъё китоб мехонад.

1. Муҳимияти мувофиқ будан бо Каломи Худо ва гӯш кардани дастуроти Ӯ.

2. Қудрати Каломи Худо барои тағир додани ҳаёти мо.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Яъқуб 1:22-25 - "Лекин иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода,. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки онро мебинад. чеҳраи табиии ӯ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он идома медиҳад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунандаи кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

АъМОЛИ 8:29 Рӯҳ ба Филиппус гуфт: «Наздик шав ва ба ин ароба ҳамроҳ шав».

Рӯҳи Худо ба Филиппус гуфт, ки ба ароба наздик шуда, ҳамроҳ шавад.

1. Қувваи Рӯҳ: Чӣ тавр Худо моро дар ҳаёти мо роҳнамоӣ мекунад

2. Итоат ба садои Худо: пайравӣ ба даъвати ӯ

1. Юҳанно 14:26 - Аммо Ҳимоятгар, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард.

2. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: «Ин роҳ аст; дар он сайр кунед».

АъМОЛИ 8:30 Филиппус ба он ҷо давида, шунид, ки ӯ Ишаъёи набиро мехонад ва гуфт: «Оё мефаҳмӣ, ки чӣ мехонӣ?

Филиппус шунид, ки марде аз Ишаъё порчаеро мехонад ва пурсид, ки оё вай чизеро мефаҳмад.

1. Ҳеҷ гоҳ аз ҷустуҷӯи ҳақиқат даст накашед

2. Қудрати гӯш кардани Каломи Худо

1. Юҳанно 8:31-32 - «Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман устувор бошед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед; ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард. "

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

АъМОЛИ 8:31 Гуфт: «Чӣ гуна метавонам, магар касе маро роҳнамоӣ накунад? Ва аз Филиппус хоҳиш кард, ки омада, бо ӯ биншинад.

Як хоҷасароёни ҳабашӣ Ишаъёро мехонанд ва аз Филиппус барои фаҳмидани оят кӯмак мепурсад.

1. Каломи Худо барои мубодила ва фаҳмиш пешбинӣ шудааст.

2. Қудрати Навиштаҳо барои ба Худо овардани одамон.

1. Луқо 24:27 - Ва аз Мусо ва тамоми анбиё сар карда, дар тамоми Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи худаш дорад, ба онҳо фаҳмонд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

АъМОЛИ 8:32 Ҷои навиштаҷоте, ки ӯ хонда буд, ин буд: «Ӯро мисли гӯсфанд ба забҳ бурданд; ва мисли баррае, ки дар назди пашмтарошаш гунг аст, даҳони худро накушод;

Филиппус порчаеро аз Ишаъё 53 ба хоҷасаро мехонад, ки дар бораи он сухан меравад, ки Исо мисли гӯсфанд ба забҳ бурданд.

1. Гирифтани салиби худ: арзиши пайравии Исо

2. Қудрати таслим: пайравӣ аз хости Худо бо вуҷуди шароити душвор

1. Ишаъё 53:7 - Вай мазлум шуд, ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра барои забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошаш гунг аст, бинобар ин даҳони худро намекушояд.

2. Матто 10:38 - Ва ҳар кӣ салиби худро намегирад ва Маро пайравӣ мекунад,

лоиқи Ман нест.

АъМОЛИ 8:33 Дар хории ӯ доварии ӯ бардошта шуд; ва кӣ насли Ӯро эълон хоҳад кард? зеро ки ҷони ӯ аз замин гирифта шудааст.

Хоркӣ кардани Исо боиси беадолатӣ гардид ва ҷони ӯро аз замин маҳрум кард.

1. Чӣ тавр адолатро дар беадолатӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Ҳаёт ва марги Исо

1. Ишаъё 53:8 - "Ӯ бо зулм ва доварӣ гирифта шуд; ва дар бораи насли ӯ, ки медонистанд, ки ӯ аз замини зиндагон бурида шудааст ва барои ҷинояти қавми ман кушта шудааст?"

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

АъМОЛИ 8:34 Ва хоҷасаро ба Филиппус ҷавоб дода, гуфт: «Аз ту хоҳишмандам, ки набӣ дар бораи кӣ чунин мегӯяд? аз худаш ё аз каси дигар?

Хоҷаи эфиопӣ аз Филиппус хоҳиш мекунад, ки фаҳмонад, ки мавзӯи пешгӯии Ишаъё кӣ аст.

1. Итоати содиқона: посух додан ба даъвати Худо

2. Донистани иродаи Худо: Ҷустуҷӯи фаҳмиш тавассути Навиштаҳо

1. Ишаъё 53:7-8 Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд , ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод.

2. Матто 16:15 Ӯ ба онҳо гуфт: «Аммо шумо Маро кӣ мегӯед?»

АъМОЛИ 8:35 Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон Навишта сар карда, ба ӯ Исоро мавъиза кард.

Филиппус Навиштаҳоро кушод ва ба он мард дар бораи Исо мавъиза кардан гирифт.

1. Қудрати Каломи Худо - Чӣ тавр Каломи Худо қудрати кушодани дилҳои моро ба Худованд дорад.

2. Имтиёзи мавъиза кардани Инҷил - Чӣ гуна мо имтиёз ва масъулият дорем, ки хушхабари Исоро паҳн кунем.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Матто 4:17 - «Аз ҳамон вақт Исо мавъиза кардан ва гуфтанро сар кард: «Тавба кунед, зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

АъМОЛИ 8:36 Ва ҳангоме ки онҳо роҳ мерафтанд, ба обе расиданд; ва хоҷасаро гуфт: «Инак, об аст; Чӣ ба ман халал мерасонад, ки таъмид гирам?

Хоса пурсид, ки ба таъмид гирифтанаш чӣ халал мерасонад?

1. Қувваи таъмид: Чӣ тавр таъмид ҳаёти моро тағир медиҳад

2. Аҳамияти об дар таъмид

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Румиён 6:3-4 «Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ дар мамот таъмид гирифта, дафн шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем».

АъМОЛИ 8:37 Филиппус гуфт: «Агар аз тамоми дили худ имон оварӣ, метавонӣ». Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман имон дорам, ки Исои Масеҳ Писари Худост».

Филиппус одамро ташвиқ мекунад, ки ба Исои Масеҳ имон оварад ва он мард ҷавоб

медиҳад, ки бовар дорад, ки Исои Масеҳ Писари Худост.

1. Бо тамоми дили худ бовар кунед

2. Писари Худо

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар шумо бо даҳони худ Исои Худовандро эътироф кунед ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2. Юҳанно 1:14-15 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, пур аз файз ва ростиро дидем.

АъМОЛИ 8:38 Ва ба ароба амр фармуд, ки бозистад; ва онҳо ҳам Филиппус ва хоҷасаро ба об фуромаданд; ва Ӯро таъмид дод.

Хоса аз ҷониби Филиппус таъмид гирифт.

1. Қудрати таъмид: чӣ гуна таъмид метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Дил барои гумшудагон: Аз паи намунаи Филиппус дар хидмат

1. Аъмол 8:26–39

2. Матто 28:19–20

АъМОЛИ 8:39 Ва ҳангоме ки онҳо аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро гирифт, ки хоҷасаро дигар ӯро надид, ва ӯ шодона ба роҳи худ рафт.

Рӯҳи Худованд Филиппусро пас аз хоҷасаро гирифт, ва ӯ таъмид гирифт, ва хоҷа бо шодӣ ба роҳи худ рафт.

1. Қувваи Рӯҳулқудс - Чӣ тавр Рӯҳи Худо дар ҳаёти мо кор карда метавонад.

2. Шодмонӣ дар Худованд - Дар имони мо ва кори Худо дар ҳаёти мо шодӣ пайдо кардан.

1. Эфсӯсиён 5:18-20 - Ва аз шароб масти нашавед, ки дар он пошхӯрӣ аст; балки аз Рӯҳ пур шавед, ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, дар дили худ ба Худованд суруд ва наво бизанед ва ҳамеша барои ҳама чиз ба Худои Падар, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.

2. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

АъМОЛИ 8:40 Аммо Филиппусро дар Азотус ёфтанд ва дар тамоми шаҳрҳо гашта, то ба Қайсария расид, мавъиза мекард.

Филиппус дар ҳама шаҳрҳо аз Азотус то Қайсария мавъиза мекард.

1: Мавъиза бо суботкорӣ

2: Қудрати мавъиза

1: Луқо 4: 18-19, "Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва шифоро мавъиза кунам. барои кӯрон, то ки кӯфтагонро озод кунад».

2: Румиён 10:15, "Ва чӣ гуна онҳо мавъиза хоҳанд кард, магар он ки фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: "Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки Инҷили сулҳро мавъиза мекунанд ва аз чизҳои нек башорат медиҳанд!"

Аъмоли 9 дар бораи ба таври назаррас табдил ёфтани Шоул, мавъизаи минбаъдаи ӯ ва мӯъҷизаҳои Петрус нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Шоул то ҳол таҳдидҳои кушанда алайҳи шогирдони Худовандро нафас мекашад. Ӯ ба назди саркоҳин рафт, ки аз номаҳо аз куништҳои Димишқ пурсид, ки оё дар он ҷо касеро ёфтан мумкин аст, ки оё занони мардон онҳоро ба Ерусалим асир карда метавонанд? Вақте ки ӯ ҳангоми сафар ба Димишқ наздик мешуд, ногаҳон нури осмон дар атрофаш дурахшид, ба замин афтод, овозе шунида шуд, ки «Шоул Шоул чаро маро таъқиб мекунӣ?» «Худовандо, ту кистӣ?» Шоул пурсид: «Ман он Исо ҳастам, ки шумо Ӯро таъқиб мекунед?» Ӯ ҷавоб дод: «Акнун бархез, ба шаҳр бирав, гуфта мешавад, ки чӣ бояд кард». Мардоне, ки бо Шоул сафар мекарданд, дар он ҷо хомӯш истода, садоро шуниданд, вале касеро надиданд. Шоул аз замин бархост, вале чун кушода чашмонаш чизе намедиданд, бинобар ин ӯро даст ба Димишқ бурданд, то се рӯз кӯр буд, ки чизе нахӯрд (Аъмол 9:1-9).

Сархати 2: Дар Димишқ Ҳанониё ном шогирде буд. Худованд дар рӯъё вайро нидо дод: «Ҳанониё!» — Бале, Худованд, — ҷавоб дод ӯ. Худованд ба ӯ гуфт: «Ба хонаи Яҳудо, ки дар кӯчаи рост ҷойгир аст, бирав, аз Тарсус ном марде бипурс, ки Шоул ном дорад, ки дар рӯъё дидааст, ки Ҳанониё ном мардеро дидааст, ки ба ӯ даст зада, биноашро барқарор мекунад». Аммо Ҳанониё аз ин амр изҳори нигаронӣ кард, зеро он чизе ки Шоул дар бораи ба муқаддасон дар Ерусалим расонда буд ва қудрати ӯ аз саркоҳинон шунида буд, ҳамаи онҳоеро, ки Исо номида буданд, ҳабс мекунад. Аммо Худо Ҳанониёро тасаллӣ дод, гуфт, ки Шоулро ҳамчун асбобе интихоб кардааст, ки номи Ӯро дар назди халқҳо подшоҳон ва халқи Исроил эълон кунад ва ба ӯ нишон диҳад, ки барои исми Ӯ чӣ қадар азоб кашад. Ҳамин тавр Ҳанониё вориди хона шуд ва дастонашро рӯи Шоул гузошта гуфт: «Эй бародар Шоул Худованд, — Исо зоҳир шуд, ки ту роҳ омадӣ — маро фиристод, то бубинам, ки Рӯҳулқудс пур шавад». Дарҳол чизе монанди тарозу аз чашмонаш афтод, дида мешуд, ки аз нав таъмид гирифта, баъд аз хӯрдани хӯрок бархоста, қувват гирифт, шогирдони Димишқ боре дар куништҳо мавъиза кардани Исои Писари Худоро оғоз карданд (Аъмол 9:10-22).

Сархати 3-юм: Пас аз чанд рӯз яҳудиён қасди куштани Ӯро ёд гирифтанд, ки қасди куштани дарвозаҳоро диданд шаб дар дарвозаҳо Ӯро куштанд, аммо пайравонаш шаб Ӯро гирифта сабадро аз кушодани девор фуровардand Ерусалим кӯшиш кард, ки ба шогирдон ҳамроҳ шавад, онҳо метарсиданд, ки дар ҳақиқат шогирд Барнаббо расулон оварда ва тасвир кард, ки роҳро дид, ки чӣ тавр мавъиза карда мешавад нотарсона Исоро номбар кунед (Аъмол 9:23-28). Он гоҳ Петрус дар саросари кишвар сайру гашт, муқаддасони зиндагонӣ низ омаданд. Лидда марди Аниёс ном шахсеро ёфт, ки ҳашт сол фалаҷ буд, Аниёс гуфт: «Исои Масеҳ шифо мебахшад, бархез, ки матбача мекунад» Дарҳол Эйней бархост, ҳамаи онҳое ки зинда буданд, Лидда Шарон дид, ки имон овардаанд (Аъмол 9:32-35). . Дар Ёфо шогирди Тобита маъруф аст, Доркаҳои юнонӣ ҳамеша кӯмаки хуб мекарданд ва камбағалон бемор шуда, мурданд шуста шуда, дар болохона ҷойгир шуданд, шунидани Петрус дар наздикӣ ду нафарро фиристод, ки бетаъхир биёянд. Дар вақти расидан ҳама ба зону зада дуо кард ҷасади рӯйгардон гуфт: "Табита бархез". Петрус нишаст, дасти вайро дод, ба истоданаш кӯмак кард, ки бевазанони имондорон ном доштанд, хабари зинда дар саросари Ёфо паҳн шуданд, бисёриҳо боварӣ доштанд, ки Худованд Петрус чанд рӯз дар Ёфо монд, ки Шимъӯн ном даббоғе буд (Аъмол 9:36-43).

АъМОЛИ 9:1 Ва Шоул бо вуҷуди он ки ба шогирдони Худованд таҳдид ва қатл мекард, пеши саркоҳин рафт,

Шоул шогирдони Худовандро таҳдид карда, назди саркоҳин рафт.

1. Қувваи эътиқод: табдили Шоул

2. Бахшиш ва кафорат: Сафари Шоул

1. Матто 18:21-22 - "Он гоҳ Петрус назди Исо омада пурсид: "Худовандо! Чанд маротиба бояд касеро, ки бар зидди ман гуноҳ мекунад, бибахшам? Ҳафт маротиба?" Исо ҷавоб дод: «Не, на ҳафт бор, балки ҳафтод маротиба ҳафт!»

2. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати бузурги Худро нисбати мо нишон дод, ки Масеҳро фиристод, то ки барои мо бимирад, дар ҳоле ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем».

АъМОЛИ 9:2 Ва аз ӯ ба Димишқ ба куништҳо мактубҳо хост, то ки агар касе аз ин роҳро ёбад, хоҳ мард ва хоҳ зан, онҳоро баста ба Ерусалим биёрад.

Шоул хоҳиш кард, ки ба куништҳои Димишқ номаҳо фиристад, то ҳар масеҳие, ки ёфта буд, дар занҷирҳо ба Ерусалим баргардонад.

1. Хавфи таъқибот: Чӣ гуна имони моро онҳое, ки мухолифат мекунанд, месанҷанд

2. Арзиши далерӣ: сарфи назар аз мушкилот дар эътиқоди худ устувор истодан

1. Румиён 8:31-37 (Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?)

2. Матто 5:10-12 (Хушо онҳое ки аз барои адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.)

АъМОЛИ 9:3 Ва ҳангоме ки роҳ мерафт, ба Димишқ наздик шуд, ва ногаҳон нуре аз осмон дар атрофаш дурахшид.

Ҳангоми сафар ба Димишқ, Шоулро нури дурахшон аз осмон иҳота кард.

1. «Нури қудрат ва раҳмати Худо»

2. «Даъват барои пайравӣ кардан аз паи Шоул»

1. Ишаъё 6:1–8;

2. Луқо 9:23–25.

АъМОЛИ 9:4 Ва ӯ ба замин афтод ва овозе шунид, ки ба ӯ мегуфт: «Шоул, Шоул! Чаро Маро таъқиб мекунӣ?

Шоул ба замин меафтад ва овозеро мешунавад, ки чаро сухангӯро таъқиб мекунад.

1. Қувваи табдил: Вохӯрии Шоул бо Худованд

2. Аҳамияти зиндагии одилона: дигаргуншавии Шоул

1. 1 Қӯринтиён 15:9-10 - Зеро ки ман хурдтарини ҳавворӣён ҳастам, ва наметавонам ҳавворӣ номида шаванд, зеро калисои Худоро таъқиб мекардам. Аммо ба файзи Худо ман он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ӯ, ки ба ман ато шудааст, бар абас набуд; лекин ман аз ҳама зиёдтар меҳнат кардам, лекин на ман, балки файзи Худое ки бо ман буд.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

АъМОЛИ 9:5 Гуфт: «Худовандо, Ту кистӣ? Ва Худованд гуфт: «Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ; барои ту лагад задан душвор аст».

Шоул, ки масеҳиёнро таъқиб мекард, дар роҳ ба сӯи Димишқ бо Исо вомехӯрад ва мегӯянд, ки бо Худо ҷангидан беҳуда аст.

1. Бефоида будани мубориза бо хости Худо.

2. Қудрати Худо барои тағир додани ҳатто сангдилтарин гунаҳкор.

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, андешаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

АъМОЛИ 9:6 Ва ӯ ларзону ҳайратзада гуфт: «Худовандо! Ва Худованд ба вай гуфт: «Бархез ва ба шаҳр бирав, ва ба ту хоҳанд гуфт, ки чӣ кор бояд кард».

Марде аз Худованд мепурсад, ки чӣ кор кунад ва Худованд ба ӯ мегӯяд, ки ба шаҳр биравад, то бифаҳмад, ки чӣ бояд кард.

1. Донистани иродаи Худо - Масалҳо 3:5-6

2. Аз рӯи дастуроти Худо - Румиён 12:2

1. Забур 31:8 - «Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Ман туро бо чашми Худ роҳнамоӣ хоҳам кард».

2. Ишаъё 30:21 - "Гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, дар он бирав" Ҳар вақте ки ба дасти рост гардонӣ ё ҳар гоҳ ба тарафи чап гардӣ."

АъМОЛИ 9:7 Марде, ки бо ӯ мерафтанд, овозе шунида, касеро надида, хомӯш меистоданд.

Мардоне, ки бо Шоул мерафтанд, овозеро шуниданд, вале касеро надиданд.

1. Қудрати овози Худо: Эҳсоси ҳузури Худо дар роҳҳои ғайричашмдошт

2. Эҳтироми ғайб: Фаҳмидани нерӯи имон

1. Ишаъё 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Эфсӯсиён 3:20-21 «Акнун ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, ба андозаи беандоза бештар кор кунад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод. наслҳо то абад, то абад! Омин».

АъМОЛИ 9:8 Ва Шоул аз замин бархост; ва чун чашмонаш кушода шуд, касеро надид, балки аз дасташ бурда, ба Димишқ оварданд.

Шоул бо Худованд вохӯрии аҷибе дошт, ки ҳаёти ӯро абадан тағйир дод.

1. Қудрати Худо метавонад дар ҳаёти мо дигаргуниҳои аҷиб оварад.

2. Мо бояд омода бошем, ки дилҳои худро ба Худованд кушоем ва ба Ӯ иҷозат диҳем, ки моро ҳидоят кунад.

1. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. Филиппиён 3:13-14 - «Бародарон, ман худамро дарк накардаам: аммо ин як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондаанд, фаромӯш карда, ба он чизҳои пешина даст мезанам, ба сӯи нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ».

АъМОЛИ 9:9 Ва се рӯз нобино буд, ва на хӯрд ва на нӯшид.

Шоул муваққатан кӯр шуд ва се рӯз нахӯрду на нӯшид.

1. Қувваи Имон: Сафари Шоул ба Димишқ ва қудрати дигаргункунандаи имон

2. Саркашӣ аз таслим: Муҳимияти сабр дар замони озмоиш

1. Юҳанно 9:1-3 - Исо марде, ки модарзод кӯрро шифо медиҳад

2. Румиён 5:1-5 - Умеде, ки тавассути ранҷу сабр меояд

АъМОЛИ 9:10 Дар Димишқ Ҳанониё ном шогирде буд; ва Худованд дар рӯъё ба ӯ гуфт: «Ҳанониё». Ва гуфт: «Инак, ман дар ин ҷо ҳастам, эй Худованд».

Ҳанониё шогирде дар Димишқ аст, ки Худованд ӯро дар рӯъё дидан мекунад.

1. Худованд моро даъват мекунад, ки ба Ӯ пайравӣ кунем: Қиссаи Ҳанониё

2. Худо ҳамеша дар кор аст: имони Ҳанониё

1. Юҳанно 10:27 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро

мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

АъМОЛИ 9:11 Ва Худованд ба вай гуфт: «Бархез ва ба кӯчае ки рост ном дорад, бирав ва дар хонаи Яҳудо касеро пурс, ки Шоул аз Тарсус ном дорад, зеро ки инак, ӯ дуо мекунад:

Худованд ба Ҳанониё дастур медиҳад, ки назди Шоул биравад ва ӯро дар дуо гӯяд.

1. Даъвати Худованд ба пайравии Ӯ: Ҳанониё ва Шоул

2. Бо ҷасорат ва имон дуо кардан

1. Матто 4:19 - "Ва ба онҳо гуфт: "Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

АъМОЛИ 9:12 Ва дар рӯъё дид, ки Ҳанониё ном марде омада, дасти худро бар вай мегузорад, то бино шавад.

Шоул аз рӯъёи Худо кӯр мешавад ва ба ӯ гуфта мешавад, ки Ҳанониёро дар Димишқ ҷустуҷӯ кунад, то биноашро барқарор кунад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Худо Ҳанониёро барои барқарор кардани биноҳои Шоул истифода бурд

2. Вақте ки Худо рӯъё медиҳад: мо бояд чӣ гуна муносибат кунем

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

2. Юҳанно 3:16-17 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи

Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

АъМОЛИ 9:13 Ҳанониё ҷавоб дод: «Худовандо!

Худованд аз бадӣ ба муқаддасон дар Ерусалим огоҳ аст.

1. Худо аз муборизаҳои мо огоҳ аст ва дар ранҷҳои мо бо мост.

2. Дар хотир доред, ки новобаста аз он ки мо ба бадӣ дучор мешавем, Худо ҳамеша нигаҳбони мо хоҳад буд.

1. Забур 34:17-19 "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми андӯҳҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёр аст, вале Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо халос мекунад».

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 9:14 Ва дар ин ҷо Ӯ аз саркоҳинон қудрат дорад, ки ҳамаи онҳоеро, ки исми Туро мехонанд, бибандад.

Шоул, ки пештар масеҳиёнро таъқиб мекард, имон овард ва саркоҳинон ба ӯ ваколат доданд, ки онҳоеро, ки номи Исоро мехонанд, ҳабс кунад.

1. Муҳаббати аҷиби Худо: Чӣ тавр табдили Шоул муҳаббати бечунучарои Худоро инъикос мекунад

2. Қудрати кафорат: Чӣ тавр тағир додани дили Шоул файзи наҷоти Худоро нишон медиҳад

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:10 - «Аммо бо файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ӯ, ки ба ман ато шудааст, бар абас набуд; вале ман аз ҳама бештар меҳнат кардам,

лекин на ман, балки файзи Худое ки бо ман буд».

АъМОЛИ 9:15 Аммо Худованд ба вай гуфт: «Бирав, зеро ки вай зарфи баргузидаи ман аст, то исми Маро дар пеши халқҳо, подшоҳон ва банӣ-Исроил гӯяд.

Худо Шоулро интихоб кард, то зарфе бо номи худ барои халқҳо, подшоҳон ва банӣ-Исроил бошад.

1. Худо нотавонро интихоб мекунад - Аъмол 9:15

2. Даъвати Худо ба ҳаёти мо - Аъмол 9:15

1. Ирмиё 1:5 - «Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис кардам; Ман туро пайғамбаре барои халқҳо таъин кардам».

2. 1 ба Қӯринтиён 1:27 - «Аммо Худо он чиро дар ҷаҳон нодониро баргузид, то доноёнро шарманда кунад; Худо он чиро, ки дар ҷаҳон нотавон аст, баргузид, то тавоноро шарманда кунад».

АъМОЛИ 9:16 Зеро ки ман ба ӯ нишон медиҳам, ки ӯ ба хотири исми Ман чӣ гуна азобу уқубат кашад.

Табдил додани Шоул ба масеҳият кори осон набуд, зеро Худо ба ӯ хабар дод, ки барои исми Худо ӯ бояд азобҳои зиёд кашад.

1. Барои Масеҳ уқубат кашидан шарафи бузург аст.

2. Қудрати файзи Худо метавонад моро аз ҳар озмоиш гузаронад.

1. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстонаш фидо кунад.

АъМОЛИ 9:17 Ҳанониё рафта, ба хона даромад; ва дастонашро бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй бародар Шоул! Худовандо, Исои Масеҳ, ки ҳангоми омаданат ба ту зоҳир шуд,

маро фиристод, то ки бино шавӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ».

Ҳаниниёро Исо ба назди Шоул фиристод, то биноҳояшро барқарор кунад ва ӯро бо Рӯҳулқудс пур кунад.

1: Мо даъват шудаем, ки рисолати Худоро тавассути қуввати Рӯҳулқудс иҷро кунем.

2: Худо пайваста дар ҳаёти мо кор мекунад, то иродаи Худро амалӣ созад.

1: Аъмол 1:8 - «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

2: Луқо 24:49 - «Инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; балки дар шаҳри Ерусалим бимонед, то даме ки ба шумо қудрате, ки аз болост, насиб гардад».

АъМОЛИ 9:18 Ва дарҳол аз чашмонаш мисли пулакча афтид; ва дарҳол бино шуд ва бархоста, таъмид гирифт.

Павлус шифо ёфт ва ба масеҳият табдил ёфт.

1: Новобаста аз он ки мо чӣ қадар гумроҳ бошем, Худо ҳамеша дар он ҷо хоҳад буд, то моро баргардонад.

2: Худо метавонад ҳатто дар ҳолатҳои ғайричашмдошт кор кунад.

1: Юҳанно 8:12 - "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2: Румиён 10:9 - "Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт."

АъМОЛИ 9:19 Ва ҳангоме ки хӯрок гирифт, қувват гирифт. Чанд рӯз Шоул бо шогирдоне, ки дар Димишқ буданд, буд.

Шоул аз ҷониби шогирдони Димишқ қувват бахшид.

1. Қувваи Ҷамъият: Чӣ тавр Муошират метавонад моро қавӣ гардонад

2. Қуввати Имон: Чӣ гуна имон ба Худо метавонад моро дубора қувват бахшад

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

АъМОЛИ 9:20 Ва дарҳол дар куништҳо Масеҳро мавъиза кард, ки Ӯ Писари Худост.

Шоули Тарсус дарҳол дар куништҳо дар бораи Исои Масеҳ мавъиза карда, Ӯро Писари Худо эълон кард.

1. Қувваи ҳаёти тағирёфта: Баррасии табдили Шоул дар Аъмол 9:20

2. Исо: Писари Худо: Эълон кардани шахсияти Ӯ аз Аъмол 9:20

1. Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки бо дил имон дорад ва сафед мешавад ва бо даҳоне ки иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2. Матто 16:13-17 - «Акнун, вақте ки Исо ба ноҳияи Қайсарияи Филиппӣ омад, аз шогирдонаш пурсид: «Мардум Писари Одамро кист?» Ва гуфтанд: «Баъзеҳо мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда, баъзеҳо Илёс ва дигарон Ирмиё ё яке аз пайғамбарон мегӯянд». Ӯ ба онҳо гуфт: «Лекин шумо Маро киста мегӯед?» Шимъӯни Петрус ҷавоб дод: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ». Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъӯни Бар-Юнус!

АъМОЛИ 9:21 Аммо ҳамаи онҳое ки ӯро мешуниданд, дар ҳайрат монданд ва мегуфтанд; Магар Ӯ нест, ки онҳоеро, ки ин номро дар Ерусалим хонда буданд, несту нобуд карда буд ва барои ҳамин ба ин ҷо омада буд, то ки онҳоро баста назди саркоҳинон биёрад?

Одамон аз шунидани суханронии Шоул дар бораи Исо дар ҳайрат монданд, зеро ӯ қаблан дар Ерусалим таъқибкунандаи онҳое буд, ки Ӯро пайравӣ мекард.

1. Њељ гоњ аз онњое, ки аз роњи адолат ва ишќ дур шудаанд, даст накашем.

2. Худо метавонад ба воситаи ҳар шахс кор кунад, новобаста аз он ки онҳо дар гузашта кӣ буданд.

1. Луқо 15:11-32, Масал дар бораи Писари исроф

2. Румиён 5:8, Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

АъМОЛИ 9:22 Аммо Шоул қувваташро бештар мекард ва яҳудиёнеро, ки дар Димишқ сокин буданд, ба ҳайрат меовард ва исбот мекард, ки ин худи Масеҳ аст.

Шоул, ки бо номи Павлус низ маъруф аст, ба Димишқ рафт ва тавонист ба яҳудиён дар он ҷо исбот кунад, ки Исо Масеҳ аст.

1. Эълон кардани Худованд: Чӣ тавр Павлус хушхабарро мавъиза мекард

2. Қувваи имон: Шоҳиди далеронаи Павлус дар бораи Исо

1. 1 Қӯринтиён 15:1-8 - Эҳёи Масеҳ

2. Румиён 1:16-17 - Қувваи Инҷил барои наҷот

АъМОЛИ 9:23 Пас аз гузашти рӯзҳои зиёд, яҳудиён маслиҳат карданд, ки Ӯро бикушанд.

Яҳудиён қасди куштани Павлусро пас аз чанд рӯз карданд.

1. Қувваи истодагарӣ - Павлус дар муқобили душвориҳо ба имони худ содиқ монд ва сабр кард.

2. Қувваи нақшаи Худо - Сарфи назар аз он ки яҳудиён қасди куштани Павлусро

доштанд, нақшаи Худо барои ӯ иҷро шуд.

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

АъМОЛИ 9:24 Аммо интизории онҳо аз Шоул маълум буд. Ва онҳо шабу рӯз ба дарвозаҳо нигоҳ мекарданд, то ки ӯро бикушанд.

Нақшаи Шоул барои куштани мӯъминон маълум буд ва онҳо барои муҳофизати ӯ пайваста дарвозаҳоро посбонӣ мекарданд.

1. Ҳимояи Худо дар замони фитна

2. Натарс: Донистани ҳокимияти Худо

1. Забур 23:4 Ҳарчанд аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Румиён 8:31-32 Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, — чӣ гуна Ӯ бо ҳамроҳии Ӯ ҳама чизро ба мо эҳсон намекунад?

АъМОЛИ 9:25 Он гоҳ шогирдон ӯро шабона гирифта, дар сабаде аз канори девор фуровардand.

Шогирдони Исо пинҳонӣ Шоулро аз Димишқ бароварда, дар сабаде аз девор фуровардand.

1. Вафодории Худо дар ҳолатҳои ғайричашмдошт

2. Қувваи имон дар вазъияти ба назар имконнопазир

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро

бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

АъМОЛИ 9:26 Ва ҳангоме ки Шоул ба Ерусалим омад, хост, ки ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ӯ метарсиданд ва ба шогирд будани ӯ бовар намекарданд.

Ба масеҳият қабул шудани Шоул бо шубҳа ва тарс дучор шуд.

1. "Муҳаббати Худо бечунучаро аст"

2. «Қувваи бахшидан»

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

АъМОЛИ 9:27 Аммо Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳаввориён овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва ба ӯ сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба исми Ӯ далерона мавъиза кардааст. Исо.

Барнаббо Шоулро назди расулон овард ва ба онҳо дар бораи таҷрибаи худ бо Худованд ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба номи Исо далерона мавъиза мекард, нақл кард.

1. Имони далерона: Қадамҳои далерона дар қадами мо бо Масеҳ

2. Қувваи шаҳодат: Мубодилаи таҷрибаи мо бо дигарон

1. Матто 10:27-28 - Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯз бигӯед; он чи ба гӯши шумо пичиррос зада мешавад, аз бомҳо эълон кунед.

2. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

АъМОЛИ 9:28 Ва Ӯ бо онҳо ба Ерусалим меомаду берун мерафт.

Шоул дар Ерусалим бо шогирдон монд ва бо онҳо рафту омад.

1. Файзи Худо дар замони фитна басанда аст.

2. Мӯъминон бо вуҷуди мухолифат дар имони худ устувор бошанд.

1. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати Ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман такя кунад.

2. Румиён 8:35 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё душворӣ ё душворӣ ё таъқибот ё гуруснагӣ ё бараҳнагӣ ё хатар ё шамшер?

АъМОЛИ 9:29 Ва ӯ ба исми Исои Худованд далерона сухан ронда, бо юнониён мубоҳиса мекард, вале онҳо мехостанд Ӯро бикушанд.

Шоул ба исми Исои Худованд далерона сухан ронда, бо юнониён, ки мехостанд ӯро бикушанд, баҳс кард.

1. Қувваи имон: устувор истодан дар баробари мушкилот

2. Зиндагии далерона: истодагарӣ барои он чизе, ки ба он бовар мекунед

1. 2 Тимотиюс 1:7 "Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва ақли солим додааст".

2. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман».

АъМОЛИ 9:30 Вақте ки бародарон фаҳмиданд, Ӯро ба Қайсария оварда, ба Тарсус фиристоданд.

Шогирдон Шоулро ба Қайсария оварда, ба Тарсус фиристоданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Сафари Шоул ба Тарсус.

2. Муҳимияти хизмат кардан ба дигарон: Кӯмаки шогирдон ба Шоул.

1. Румиён 8:28: «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд».

2. Филиппиён 2:3-4: «Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурури барҳақ анҷом надиҳед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон».

АъМОЛИ 9:31 Он гоҳ калисоҳо дар тамоми Яҳудо, Ҷалил ва Сомария ором гирифта, обод шуданд; ва дар тарси Худованд ва дар тасаллои Рӯҳулқудс рафтор мекарданд, зиёд шуданд.

Калисоҳои Яҳудо, Ҷалил ва Сомария бо роҳнамоии Худованд ва Рӯҳулқудс давраи истироҳат ва рушдро аз сар гузаронидаанд.

1. Дар тарси Худованд рафтор кардан - Масалҳо 3:5-6

2. Тасаллии Рӯҳулқудс - Юҳанно 14:15-18

1. Ишаъё 11:2 - Рӯҳи Худованд бар Ӯ ором хоҳад гирифт ва Ӯро бо Рӯҳи дониш, хирад, фаҳмиш, маслиҳат, қудрат ва тарси Худованд тадҳин мекунад.

2. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон пур аз шодӣ ва осоиштагӣ бахшад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди зиёд пайдо кунед.

АъМОЛИ 9:32 Ва ҳангоме ки Петрус дар ҳама ҷо мегашт, назди муқаддасоне ки дар Лидда сокин буданд, омад.

Петрус ба Лидда рафт, то дар он ҷо муқаддасонро зиёрат кунад.

1. Қувваи меҳрубонӣ: Чӣ гуна сафари Петрус ба Лидда ҳаётро тағир дод

2. Ваҳдати ҳақиқӣ: муқаддасони Лидда дар имон муттаҳид мешаванд

1. Юҳанно 13:34-35, "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Румиён 12:10, «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред».

АъМОЛИ 9:33 Ва дар он ҷо Аниёс ном мардеро дид, ки ҳашт сол бистари хобида буд ва гирифтори фалаҷ буд.

Анейс марде буд, ки ҳашт сол боз фалаҷ буд.

1. Қувваи Имон: Қиссаи Эней дар бораи эътимод ба Худо

2. Бартараф кардани душвориҳо: Намунаи устувории Эней

1. Матто 9:2-7 - Исо марди фалаҷро шифо медиҳад

2. Матто 11:28-30 - Даъвати Исо барои истироҳат ва тароват ба назди ӯ

АъМОЛИ 9:34 Петрус ба вай гуфт: «Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо мебахшад; бархез ва бистари худро гузор». Ва ӯ дарҳол бархост.

Петрус Аниёсро ташвиқ мекунад, ки ба воситаи Исои Масеҳ шифо ёбад.

1. Қудрати шифобахши Худо: Чӣ тавр Исои Масеҳ моро шифо медиҳад

2. Боварӣ ба Исои Масеҳ: такя ба қувват ва марҳамати Ӯ

1. Ишаъё 53:4-5 - «Дарҳақиқат, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, вале мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азобдида қадр мекардем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои Ӯ шифо меёбем».

2. Яъқуб 5:14-15 - «Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд; ва дуои имон беморро наҷот хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳ карда бошад, омурзида мешавад».

АъМОЛИ 9:35 Ва ҳамаи сокинони Лидда ва Сарун ӯро дида, сӯи Худованд рӯй оварданд.

Тамоми мардуме ки дар Лидда ва Сарун зиндагӣ мекарданд, мардеро диданд ва ба Худованд рӯй оварданд.

1: Новобаста аз он ки мо дар зиндагӣ бо чӣ душвориҳо рӯ ба рӯ мешавем, Худо ҳамеша дар паҳлӯи мост ва моро аз он паси сар мекунад.

2: Мо ҳама метавонем барои атрофиёнамон нуре бошем ва амалҳои мо метавонанд ба дигарон таъсири амиқ расонанд.

1: Isaiah 40:31 Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт, давида, хаста нашаванд, роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд.

2:2 Қӯринтиён 5:17 Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, офариниши нав омадааст: чизи кӯҳна рафт, нав дар ин ҷост!

АъМОЛИ 9:36 Дар Ёфо шогирде бо номи Тобито буд, ки онро Дорка меноманд; ин зан пур аз корҳои нек ва хайрия буд.

Табита, ки бо номи Дорка низ маъруф аст, як шогирди масеҳии намунавӣ буд, ки дар Ёфо зиндагӣ мекард ва имони худро тавассути корҳои нек ва хайрияи саховатмандона нишон медод.

1. Даъват ба тақлид аз Тобита аз корҳои нек ва саховатмандӣ.

2. Ёдоварӣ аз мероси Табита ҳамчун шогирди вафодор.

1. Луқо 6:38 "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбида ва печида аст, ба зонуи ту рехта мешавад. Зеро ба андозаи андозае, ки мекунӣ, ба ту чен карда мешавад. ».

2. Яъқуб 2:17-18 "Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст. Аммо касе гӯяд: "Ту имон дорӣ, ман аъмол дорам". Имони худро бе амал ба ман нишон деҳ, то имонамро ба аъмоли худ ба ту нишон диҳам».

АъМОЛИ 9:37 Ва воқеъ шуд, ки дар он рӯзҳо вай бемор шуда, мурд; варо шустан, дар болохонае гузоштанд.

Дар рӯзҳои ҳавворӣ Павлус як зан бемор шуд ва мурд. Мардум ҷасади ӯро шуста, дар утоқи боло гузоштанд, то мотам гирад.

1. Мулоҳиза дар бораи ҳаёти шахси наздик: Мо аз Аъмол 9:37 чӣ омӯхта метавонем

2. Бароҳатии донистани наздикони мо дар ғамхории Худо бошад

1. Юҳанно 11:25-26 «Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд».

2. 1 Таслӯникиён 4:13-14 «Лекин мо намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, дар бораи онҳое, ки дар хобанд, бехабар бошед, то мисли дигарон, ки умед надоранд, ғамгин нашавед. Зеро, азбаски мо имон дорем, ки Исо мурд ва эҳьё шуд, ҳамин тавр, Худо ба воситаи Исо онҳоеро, ки хуфтаанд, бо худ хоҳад овард».

АъМОЛИ 9:38 Ва азбаски Лидда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шуниданд, ки Петрус дар он ҷост, ду нафарро назди Ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки таъхир накунад, то назди онҳо биёяд.

Шогирдони Лидда, ки дар наздикии Ёфо воқеъ буд, шуниданд, ки Петрус дар он ҷост ва ду нафарро фиристоданд, то аз ӯ хоҳиш кунанд, ки бетаъхир назди онҳо баргардад.

1. Худо одамонро барои иҷро кардани иродаи Худ ба таври ихтиёрӣ истифода мебарад.

2. Муҳимияти нигоҳ доштани муносибатҳои мустаҳкам бо ҳамимонон.

1. Юҳанно 15:12-17 - Таълимоти Исо дар бораи чӣ гуна дар ягонагӣ бо дигар имондорон зиндагӣ кардан.

2. Румиён 12:10 - Муҳимияти дӯст доштани якдигар бо муҳаббати бародарона.

АъМОЛИ 9:39 Он гоҳ Петрус бархоста, бо онҳо рафт. Вақте ки Ӯ омад, ӯро ба болохона бурданд; ва ҳамаи бевазанон гирьякунон назди ӯ истода, куртаҳо ва ҷомаҳоеро, ки Дорка дар ҳоле ки бо онҳо буд, духта буданд, нишон медоданд.

Петрус ҳамроҳи ҳавриён ба назди бевазанон рафт ва либосҳои Доркаро дид.

1. Мо бояд бо вақт ва истеъдодҳои худ саховатманд бошем ва ба дигарон мисли Дорка хизмат кунем.

2. Ҳатто дар ғаму андӯҳ, мо метавонем аз мисолҳои онҳое, ки пеш аз мо рафтаанд, илҳом бахшем ва тасаллӣ диҳем.

1. Марқӯс 10:43-44 "Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд: балки ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо хоҳад буд; ва ҳар кӣ аз шумо хоҳад сардор бошад, ғуломи ҳама хоҳад буд".

2. 2 Қӯринтиён 9:8 «Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад; то ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед, дар ҳар кори нек фаровон бошед».

АъМОЛИ 9:40 Аммо Петрус ҳамаро берун карда, зону зада, дуо гуфт; ва ӯро ба ҷасад оварда, гуфт: «Эй Тобито, бархез». Вай чашмонашро кушод ва Петрусро дида, бархост.

Петрус барои Тобита дуо гуфт ва ӯ чашмонашро кушода, ӯро дида, бархост.

1. Қувваи дуо: таваккал кардан ба Худо барои ҷавоб додан ба дуоҳои мо

2. Қудрати мӯъҷизавии Исо: дар ҳаёти мо хидмати Ӯро иҷро мекунад

1. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед.

2. Марқӯс 11:24 - Бинобар ин, ба шумо мегӯям: ҳар он чи мехоҳед, вақте ки дуо мекунед, бовар кунед, ки онҳоро қабул мекунед, ва он ба шумо хоҳад расид.

АъМОЛИ 9:41 Ва дасташро ба вай дода, бардошт ва муқаддасон ва бевазанонро даъват карда, вайро зинда супурд.

Петрус зани мурдаро зинда карда, муқаддасон ва бевазанонро даъват кард, ки ба ӯ кӯмак кунанд.

1. Қудрати Худо бар марг - Оғози ҳаёт ва имон ба Масеҳ

2. Умед ба мӯъҷизаҳо – таваккал ба муҳаббат ва ризқи Худованд

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

АъМОЛИ 9:42 Ва ин дар тамоми Ёфо маълум буд; ва бисьёр касон ба Худованд имон оварданд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр хабари қудрат ва некии Исо дар тамоми шаҳри Ёфо паҳн шуд ва бисёр одамон ба Худованд имон оварданд.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр достони Исо паҳн мешавад

2. Бовар кунед ва наҷот ёбед: мӯъҷизаи Ёфо

1. Ишаъё 43:10-11: «Шумо шоҳидони Ман ҳастед, — мегӯяд Худованд, — ва бандаи Ман, ки Ман баргузидаам, то ки шумо Маро донед ва бовар кунед ва фаҳмед, ки Ман Ӯ ҳастам. Пеш аз ман худое офарида нашудааст ва баъд аз ман худое нахоҳад буд.

2. Матто 28:18-20: Баъд Исо назди онҳо омада, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

АъМОЛИ 9:43 Ва чунин воқеъ шуд, ки ӯ бо Шимъӯни даббоғе, ки ном дошт, дар Ёфо рӯзҳои зиёде монд.

Петрус муддати тӯлонӣ дар Ёфо бо Шимъӯн ном чармгар монд.

1. Фаҳмидани нияти Худо дар ҳар вазъият

2. Интихоби итоаткорӣ дар шароити душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Петрус 5:6-7 - Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақти лозима сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо ба гардани Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

Дар Аъмол 10 рӯъёи Петрус ва табдили Корнилюс, мирисадри румӣ нақл мекунад, ки нуқтаи гардиши назаррасро дар калисои масеҳии ибтидоӣ бо паҳн шудани паёми башорат ба ғайрияҳудиён нишон медиҳад.

Сархати 1: Боб бо Корнилюс, мирисад аз румӣ, ки дар Қайсария зиндагӣ мекард, диндор ва худотарс буд, оғоз мешавад. Як нисфирӯзӣ ӯ рӯъё дид, ки фариштаи Худо ӯро ба ном хондааст. Фариштаи ба ӯ гуфт, ки дуоҳо ва тӯҳфаҳои ӯ ба мискинон аз ҷониби Худо ба ёд оварда шудааст ва ба ӯ дастур дод, ки одамонро ба Ёфо фиристад, то Шимъӯни бо номи Петрусро баргардонад (Аъмол 10:1-6). Корнилюс итоат карда, ду хизматгор ва як сарбозеро, ки ба Худо содиқ буданд, фиристод.

Сархати 2-юм: Ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, Петрус ба болои бом баромад, дуо гуфт, ки гурусна монд, мехост чизе бихӯрад ба транс афтода дид, ки осмон чизе кушод, ба монанди варақи калоне, ки аз чор гӯшаи он замин фуроварда шуда буд, ҳама гуна ҳайвоноти чорпояи хазандагон, паррандагон заминӣ овозе гуфт: «Бархез, Петрус бихӯр, бихӯр!» вале ҷавоб дод: «Ба ростӣ, не Худованд! Ман ҳеҷ гоҳ чизи нопок нахӯрдаам». Овоз бори дуюм гуфт: «Ҳеҷ чиро, ки Худо пок кардааст, ҳаром нагӯед». Ин се маротиба рӯй дод ва он аз нав ба осмон кашида шуд (Аъмол 10:9-16). Ҳангоме ки Петрус дар бораи маънои рӯъё дар ҳайрат буд, одамоне, ки аз ҷониби Корнилюс фиристода шуда буданд, пайдо карданд, ки хонаи Шимъӯн дар куҷо истод, дарвозаи даъватшуда пурсид, ки оё Шимъӯн бо номи Петрус дар он ҷо мемонад. Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Се нафар Шимъӯн туро меҷӯянд, бинобар ин, бархез, ба поён бирав, шарм надор, ки онҳо бирав, зеро ки Ман онҳоро фиристодаам» (Аъмол 10:17-20).

Сархати 3: Ҳамин тавр, Петрус фардо ба пешвози мардон поён фаромада, ҳамроҳи онҳо дигар аз Ёфо ба пешвози Корнилюс рафтанд, ки дар интизори онҳо

хешовандони наздикро ҷамъ мекарданд. Вақте ки ба хона даромад, Корнилюс ба пой афтод, вале Петрус истода гуфт: "Ман танҳо одамам" гап зада, ба дарун даромада, ҷамъомади зиёде пайдо шуд, ки ба онҳо гуфтанд, ки чӣ тавр марди яҳудӣ ғайриқонунӣ ба ягон миллати дигар сафар мекунад, аммо Худо нишон дод, ки ҳеҷ касро наҷис нагӯяд (Аъмол 10). : 23-28). Сипас Корнилюс фаҳмонд, ки чаро ӯро назди худ фиристодааст ва дар рӯъёи фариштае нақл кард, ки ба ӯ мегӯяд, ки Шимъӯнро, ки Петрус ном дорад, биёред, хабар медиҳад, ки тавассути он тамоми хонавода наҷот хоҳад ёфт (Аъмол 10:30-33). Он гоҳ Петрус ба сухан оғоз кард, ки ҳақиқатро дарк кунад, Худо нафрат намекунад, ҳар миллатро қабул мекунад, кори дуруст мекунад Ӯ ба воситаи Исои Масеҳи Худованд сулҳу осоиштагиро мавъиза мекард, ҳама дар ҳоле, ки Рӯҳулқудс сухан меронд, ҳама хабарро шуниданд, ки имондорони хатнашуда, ки бо Петрус меоянд, дар ҳайрат монданд. Ғайяҳо шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан меронанд, Худоро ҳамду сано мегӯянд ва аз касе хоҳиш карданд, ки обро нигоҳ дорад, ки онҳо таъмид ёфтаанд, Рӯҳулқудсро гирифтанд, танҳо мо фармон додем, ки номи таъмидёфтаи Исои Масеҳро бигирем ва хоҳиш кардем, ки чанд рӯз монад (Аъмол 10:34-48).

АъМОЛИ 10:1 Дар Қайсария Корнилюс ном марде буд, ки мирисад аз лашкари итолиёвӣ ном дошт.

Корнилюс, мирисад аз румӣ, ки дар Қайсария буд, марди имондор буд.

1. Вафодории Худо аз ихтилофоти фарҳангӣ ва мазҳабӣ болотар аст.

2. Қувваи имон барои тағир додани ҳаёт.

1. Аъмол 11:19 - «Акнун онҳое ки аз таъқиботе, ки дар робита бо Истефанус рӯй дод, пароканда шуда, ба Финикия, Кипр ва Антиёхия рафтанд ва ба ҷуз яҳудиён каломро ба ҳеҷ кас нагуфтанд».

2. Румиён 10:12 - «Зеро ки байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқият вуҷуд надорад; зеро худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати Худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ато мекунад».

Аъмол 10:2 Марди худотарс ва бо тамоми аҳли байташ аз Худо метарсад ва ба мардум садақа медод ва ҳамеша ба Худо дуо мегуфт.

Ин порча мардеро тасвир мекунад, ки ба Худо содиқ буд ва имони худро ба таври амалӣ бо саховатмандӣ ба дигарон ва дуои мунтазам нишон дод.

1. Зиндагӣ бо вафодорӣ: Чӣ гуна бояд имони худро амалан амалӣ созад

2. Фоидаҳои садақа ва дуо кардан: дар зиндагӣ баракати ҳақиқӣ дидан

1. Яъқуб 2:17-18, "Ҳамчунин имон, агар амал накунад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

2. 1 Юҳанно 3:17-18, "Аммо ҳар кӣ неъмати ин ҷаҳонро дорад, ва бародари худро мӯҳтоҷӣ медонад ва дилҳои раҳмдилонаи худро аз вай мебандад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони ман, биёед мо на дар сухан, на дар забон, балки дар амал ва дар ростӣ муҳаббат».

АъМОЛИ 10:3 Ӯ дар рӯъё аён буд, ки тақрибан соати нӯҳуми рӯз фариштаи Худо ба наздаш омада, ба ӯ гуфт: «Корнилюс».

Корнилюс рӯъёе аз Худо дорад, ки дар он фариштa бевосита ба ӯ мурочиат мекунад.

1. Ҳамаи мо метавонем бо роҳҳои ғайричашмдошт аз Худо хабари мустақим гирем.

2. Ҳамаи моро Худо ба корҳои бузург даъват карда метавонад.

1. Юҳанно 10:27 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Қавӣ ва далер бошед. Натарсед, рӯҳафтода нашавед, зеро Худованд Худои шумо ҳар ҷое, ки биравед, бо ту хоҳад буд".

АъМОЛИ 10:4 Ва чун ба ӯ нигарист, тарсид ва гуфт: «Худовандо, ин чист? Ва ба вай гуфт: «Дуоҳо ва садақаҳои ту барои ёдоварӣ ба ҳузури Худо омадаанд».

Корнилюс рӯъёеро аз Худо мегирад ва гуфта мешавад, ки дуоҳо ва корҳои хайрияи ӯ аз ҷониби Худо ба ёд оварда шудаанд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр амалҳои имон ба файзи Худо оварда мерасонанд

2. Саховатмандӣ ба камолоти рӯҳонӣ мебарад.

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои таъсирбахш ва гарми одами одил фоидаи зиёд дорад".

2. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Пас, бигзор ҳар кас мувофиқи хоҳиши худ дар дили худ бидиҳад, на аз рӯи ҳассос ва на аз рӯи ночор; зеро Худо бахшандаро дӯст медорад."

АъМОЛИ 10:5 Ва алҳол ба Ёфо одамон фиристед ва Шимъӯнро, ки насабаш Петрус аст, даъват кунед;

Худо касро ба шаҳри Ёфо фиристод, то Шимъӯни Петрус ном мардеро пайдо кунад.

1. Худо ҳамеша моро роҳнамоӣ мекунад - Чӣ гуна Худо моро дар ҳаёти мо ҳидоят мекунад, ҳатто вақте ки мо инро намефаҳмем.

2. Қувваи Дуо - Чӣ тавр дуо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ба саволҳои худ ҷавоб ёбем.

1. Юҳанно 16:13 - «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки ӯ ба ихтиёри худ намегӯяд, балки ҳар он чиро мешунавад, хоҳад гуфт, ва он чиро ба шумо баён хоҳад кард. ки омадаанд».

2. Масалҳо 3:6 - «Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард».

АъМОЛИ 10:6 Ӯ дар назди Шимъӯни даббоғе, ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмондорӣ мекунад; ба ту хоҳад гуфт, ки чӣ кор бояд кард.

Ин порча дар бораи марде бо номи Шимъӯн, даббоғ нақл мекунад, ки бо марди дигар зиндагӣ мекунад ва метавонад ба ӯ бигӯяд, ки чӣ кор кардан лозим аст.

1. Чӣ тавр рафтори мо метавонад бо ҳикмати дигарон роҳнамоӣ кунад.

2. Муҳимияти ҷустуҷӯи машварат.

1. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар бисёре аз машваратчиён бехатарӣ ҳаст".

2. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо аз хирад камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд».

АъМОЛИ 10:7 Ва ҳангоме ки фариштае, ки бо Корнилюс сухан мегуфт, рафт, ду нафар хизматгорони хонадони худ ва як сарбози мӯътамад, ки ҳамеша дар интизори Ӯ буданд, даъват кард;

Фариштаи бо Корнилюс сухан гуфт ва сипас, Корнилюсро бо ду хизматгор ва як сарбозаш гузошт.

1. Аҳамияти итоат ба фармудаҳои Парвардигор.

2. Қудрати бандаи вафодори Худо.

1. Луқо 6:46-49 - "Чаро Маро "Худовандо, Худовандо" мехонед ва он чиро, ки ба шумо мегӯям, ба ҷо намеоваред?"

2. Ишаъё 1:19 - «Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, неъмати заминро хоҳед хӯрд».

АъМОЛИ 10:8 Ва ҳамаи инро ба онҳо нақл карда, ба Ёфо фиристод.

Фариштаи ба Корнилюс дастур дод, ки Петрусро даъват кунад, то ки бо ӯ хушхабарро нақл кунад. Ӯ хизматгорони худро ба Ёфо фиристод, то Петрусро пайдо кунанд.

1. Ҳидоят аз ҷониби Худо: эътироф ва пайравӣ аз нақшаи Худо

2. Қудрати шаҳодатдиҳӣ: Мубодилаи Инҷил бо дигарон

1. Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо метавонанд бишнаванд, ки бе касе мавъиза кунад? Ва Чӣ тавр онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то

охири аср».

АъМОЛИ 10:9 Фардо, вақте ки онҳо дар роҳ мерафтанд ва ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шашум ба боми хона баромад, то дуо гӯяд:

Петрус субҳи рӯзи дигар, вақте ки ӯ ва ҳамроҳонаш ба шаҳри ҳамсоя сафар мекарданд, барои дуо гуфтан ба бом баромад.

1. Амалияи дуо: Намунаи Петрус

2. Вақт ҷудо кардан барои Худо: афзалият додан ба намоз

1. Қӯлассиён 4:2 — «Дар дуо бо ҷидду ҷаҳд давом диҳед ва дар он бо шукргузорӣ ҳушёр бошед».

2. 1 Таслӯникиён 5:16–18 — «Ҳамеша шодӣ кунед, пайваста дуо гӯед, дар ҳама чиз шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ барои шумо».

АъМОЛИ 10:10 Ва ӯ хеле гурусна шуд ва мехост хӯрд; лекин ҳангоме ки онҳо тайёр карданд, ба транс афтода,

Ҳангоме ки Корнилюс гурусна буд, пеш аз он ки хӯрок хӯрад, ба транс афтод.

1. Вақти Худо комил аст: дарки қудрати сабр дар вақти ниёз.

2. Дар гуруснагӣ Худовандро ҷустан: ба ризқи Худо такя карданро омӯхтан.

1. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо болотар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Забур 37:25 - «Ҷавон будам, ва ҳоло пир шудаам, вале надидаам, ки одил партофта шудааст, ва насли ӯ нон талаб мекунад».

АъМОЛИ 10:11 Ва дид, ки осмон кушода шуд, ва зарфе ба сӯи Ӯ нозил мешавад, мисли он ки дар чор гӯшааш варақи калон бофта шуда, ба замин мефарояд.

Дар Аъмол 10:11 Петрус рӯъёеро дид, ки дар он осмон кушода шуд ва зарфе ба варақи калон шабоҳат дошт.

1. Қувваи рӯъёҳо: Чӣ тавр Худо онҳоро барои сухан гуфтан ба халқи худ истифода мебарад

2. Аз осмон то замин: Эҳсоси ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 6:1-8 - рӯъёи Ишаъё дар бораи Худованд дар маъбад

2. Ваҳй 11:19 - Кушодани маъбад дар осмон

АъМОЛИ 10:12 Дар он ҷо ҳар гуна ҳайвоноти чорпояи замин, ва ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва паррандагони ҳаво буданд.

Офариниши Худо аз ҳама гуна ҳайвонот, аз ҳайвоноти хушкӣ то ҳайвоноти ваҳшӣ, аз хазандагон то паррандагони ҳаво фаровон аст.

1. Аҷиби офариниши Худо

2. Зебоии табиат

1. Забур 103:24 «Эй Худованд, аъмоли Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро аз рӯи ҳикмат офаридай; замин аз офаридаҳои шумо пур аст».

2. Ҳастӣ 1:20-25 «Ва Худо гуфт: "Бигзор обҳо бо тӯдаи мавҷудоти зинда пур шаванд, ва паррандагон аз болои замин дар саросари осмон парвоз кунанд." Пас, Худо махлуқоти бузурги баҳрӣ ва ҳар мавҷуди зиндаеро, ки обҳо бо онҳо меҷанганд, мувофиқи ҷинсашон ва ҳар паррандаи болдорро мувофиқи намуд офарид. Ва Худо дид, ки ин хуб аст. Ва Худо онҳоро баракат дода, гуфт: "Борвар ва афзун шавед, ва обҳои баҳрро пур кунед, ва паррандагон бар замин афзун шаванд". Ва шом шуд ва субҳ буд, рӯзи панҷум. Ва Худо гуфт: "Бигзор замин мавҷудоти зиндаро мувофиқи ҷинсашон ба вуҷуд оварад: чорпоён ва хазандагон ва ҳайвоноти заминро мувофиқи ҷинсашон". Ва чунин буд."

АъМОЛИ 10:13 Ва овозе ба наздаш расид: «Бархез, Петрус! бикушед ва бихӯред.

Ин порча гуфтугӯи байни овози Худо ва Петрусро нақл мекунад. Худо ба Петрус дастур медиҳад, ки бикушад ва бихӯрад.

1. Мо бояд омода бошем, ки ба фармонҳои Худо итоат кунем, новобаста аз он ки чӣ қадар душвор ё нороҳат бошад, то ба иродаи Ӯ пайравӣ кунем.

2. Мо бояд ба роҳнамоии рӯҳулқудс дар ҳаёти худ кушода бошем, то ки иродаи Ӯро иҷро кунем.

1. Матто 4:4 - «Аммо ӯ ҷавоб дод ва гуфт: «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худо мебарояд».

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

АъМОЛИ 10:14 Аммо Петрус гуфт: «Не, Худовандо! зеро ки ман ҳеҷ гоҳ чизи маъмулӣ ва нопок нахӯрдаам.

Петрус рӯъёи Худоро қабул намекунад, ки вай набояд чизеро нопок номид, ки Худо пок кардааст.

1. Неъмати Худо: Ёдовар аст, ки он чиро, ки Худо пок кардааст, доварӣ накунед

2. Эътироф кардани иродаи Худо: Чӣ тавр фаҳмидани фармудаҳои Худо ва кай ба онҳо пайравӣ кардан

1. Румиён 14:14 - "Ман медонам ва аз ҷониби Исои Худованд боварӣ дорам, ки ҳеҷ чизи худ нопок нест; балки барои касе ки чизеро нақис мешуморад, он барои вай нақис аст".

2. Эфсӯсиён 2:8 - «Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост».

АъМОЛИ 10:15 Ва овоз бори дуюм ба ӯ гуфт: «Он чи Худо пок кардааст, туро оддӣ нагӯй».

Худо ба мо қудрат додааст, ки худро пок ва пок кунем; мо набояд ин неъматро рад кунем ва нафрат кунем.

1. Нерӯи поксозии Худо: Даъвои баракати покӣ

2. Қалби покӣ: Гирифтани атои Худои поксозӣ

1. Ишаъё 1:18 - "Акнун биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем" мегӯяд Худованд. «Гарчанде ки гуноҳҳои шумо мисли арғувон ҳастанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд; агарчи сурх барин сурх бошанд ҳам, мисли пашм хоҳанд буд».

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

АъМОЛИ 10:16 Ин се маротиба такрор шуд, ва зарф аз нав ба осмон бардошта шуд.

Ин порча аз Аъмол 10:16 рӯъёи Петрусро дар бораи он ки зарфе се маротиба ба осмон бурда мешавад, тасвир мекунад.

1: Худо ҳамеша дар назорат аст; Ӯ як манбаи ҳақиқии қувват ва қувват аст.

2: Қудрати Худо беохир аст - мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба Ӯ ва иродаи Ӯ пайравӣ кунем.

1: Забур 18: 2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2: Isaiah 40:28 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

АъМОЛИ 10:17 Ҳангоме ки Петрус дар дили худ шубҳа мекард, ки ин рӯъёи дидааш чӣ маъно дорад, инак, одамоне ки аз ҷониби Корнилюс фиристода шуда буданд, хонаи Шимъӯнро тафтиш карда, дар назди дарвоза истода буданд,

Петрус аз Худо рӯъё гирифт, ки ба ӯ дастур дод, ки одамонро аз рӯи аслашон доварӣ накунад.

1. Ба дастуроти Худо эътимод кунед ва ҳамаи фарзандони Ӯро, новобаста аз асли онҳо, ба оғӯш гиред.

2. Нагузоред, ки тасаввуроти пешакии мо моро аз иҷрои иродаи Худо боздорад.

1. Аъмол 10:17

2. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

АъМОЛИ 10:18 Ва занг зада пурсид, ки оё Шимъӯн, ки лақаби Петрус буд, дар он ҷо иқомат дорад?

Корнилюс, мирисад аз румӣ, ду хизматгорашро барои ёфтани Петруси ҳавворӣ, ки дар хонаи Шимъӯни даббоғ меистод, фиристод.

1. Пайравӣ аз дастури Худо: Мо боварӣ дошта метавонем, ки Худо моро дар роҳи мо ҳидоят мекунад.

2. Хизмат ба Худованд: Мо бояд омода бошем, ки аҳкоми Худоро риоя кунем, ҳатто вақте ки душвор аст.

1. Ишаъё 55:8-9 «Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

2. Юҳанно 14:15 «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

АъМОЛИ 10:19 Ҳангоме ки Петрус дар бораи ин рӯъё фикр мекард, Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Инак, се нафар Туро меҷӯянд».

Худованд ба Петрус рӯъё фиристод ва Рӯҳулқудс ба ӯ дастур дод, ки се нафар ӯро ҷустуҷӯ мекунанд.

1. Худованд ҳамеша ҳидоят мекунад: Чӣ тавр ба овози Худованд гӯш додан мумкин аст

2. Пайравӣ ба роҳнамоии Худо: Омӯзиши вокуниш ба роҳнамоии Ӯ

1. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои

шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: «Ин аст роҳ; дар он сайр кунед».

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

АъМОЛИ 10:20 Бархез ва фуромада, бо онҳо бирав ва ҳеҷ шубҳа накун, зеро ки онҳоро Ман фиристодаам.

Аз ҷониби Худо ба Петрус амр дода шуд, ки бо одамони фиристодаи Корнилюс биравад ва шубҳа накунад.

1. Худо моро ба таваккал ва итоат даъват мекунад.

2. Қувваи эътиқод ба нақшаи Худо.

1. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

АъМОЛИ 10:21 Он гоҳ Петрус назди одамоне ки аз ҷониби Корнилюс ба наздаш фиристода шуда буданд, фуромад; ва гуфт: «Инак, Ман он касе ҳастам, ки шумо дар ҷустуҷӯ доред; чаро омадаед?

Петрус бо як гурӯҳи одамоне, ки аз ҷониби Корнилюс фиристода шуда буданд, вохӯрда, мепурсад, ки чаро онҳо омадаанд.

1. Муҳимияти ташаббускорӣ дар иҷрои кори Худо

2.Меҳмоннавозї ва пазирої нисбат ба бегонагон

1. Юҳанно 4:35-36 - "Шумо намегӯед: "Ҳанӯз чор моҳ мондааст, ва баъд дарав меояд? Инак, ба шумо мегӯям: чашмони худро боло карда, ба саҳро нигоҳ кунед, зеро онҳо аллакай сафед шудаанд, то дарав кунанд. «Ва даравгар музд мегирад ва барои ҳаёти ҷовидонӣ мева ҷамъ мекунад, то ки ҳам мекорад ва ҳам даравгар якҷоя шод шаванд».

2. Луқо 10:2-3 - "Бинобар ин ба онҳо гуфт: "Дарав воқеан бузург аст, аммо коргарон кам аст; бинобар ин, аз Соҳиби дарав дуо кунед, ки ба ҳосили худ коргарон фиристад. «Инак, Ман шуморо мисли барраҳо ба миёни гургон мефиристам».

АъМОЛИ 10:22 Ва гуфтанд: «Корнилюси мирисад, ки одами одил ва аз Худо метарсад ва дар байни тамоми қавми яҳудиён шӯҳрати нек дошт, аз ҷониби Худо ба воситаи фариштаи муқаддас огоҳ карда шуда буд, ки туро ба хонаи худ бифиристад. ва суханони туро шунидан.

Корнилюс, марди одил ва худотарс, ки дар байни яҳудиён обрӯи хуб дошт, аз ҷониби фариштаи Худо огоҳ карда шуд, ки Петрусро ба хонааш даъват кунад, то суханони ӯро бишнавад.

1. Муҳаббат ва адолати Худо ба ҳамаи онҳое, ки Ӯро меҷӯянд.

2. Худо ҳар касро барои иҷрои иродаи худ истифода мебарад.

1. Луқо 1:5-25 - Боздиди фариштаи Ҷабраил ба назди Закарё барои эълон кардани таваллуди Яҳёи Таъмиддиҳанда.

2. Аъмол 17:26-27 - Ҳукмронии Худо бар ҳамаи халқҳо ва нияти Ӯ барои наҷоти онҳо.

АъМОЛИ 10:23 Он гоҳ онҳоро даъват карда, меҳмон кард. Фардои он Петрус бо онҳо рафт, ва баъзе бародарон аз Ёфо ҳамроҳи ӯ рафтанд.

Петруси ҳавворӣ ба назди баъзе ғайрияҳудиён даъват шуд ва субҳи рӯзи дигар ӯ бо баъзе бародарон аз Ёфо рафт.

1. Мо даъват шудаем, ки онҳоеро, ки аз мо фарқ мекунанд, новобаста аз пайдоиши онҳо, қабул ва ба оғӯш гирем.

2. Мо дар имони худ танҳо нестем; ба кувваи атрофиёнатон такя кунед.

1. Ғалотиён 2: 11-14 - "Аммо вақте ки Петрус ба Антиёхия омад, ман ба вай муқобилат кардам, зеро ӯ ошкоро хато мекард. Пеш аз он ки баъзе одамон аз Яъқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд. Аммо вақте ки онҳо омада, ба ақиб кашид ва худро аз ғайрияҳудиён ҷудо кард, зеро аз онҳое ки ба гурӯҳи махтуниён

метарсид, дигар яҳудиён ба риёкории ӯ ҳамроҳ шуданд, ба тавре ки аз риёкории онҳо ҳатто Барнаббо низ гумроҳ шуд. онҳо мувофиқи ҳақиқати Инҷил амал намекарданд, ман дар пеши назари ҳама ба Петрус гуфтам: "Шумо яҳудӣ ҳастед, аммо мисли ғайрияҳудиён зиндагӣ мекунед, на мисли яҳудӣ. Пас чӣ тавр шумо маҷбур мекунед, ки Яҳудиён урфу одатҳои яҳудиёнро риоя кунанд?»

2. Аъмол 11: 1-3 - "Ҳаворикон ва имондорон дар тамоми Яҳудо шуниданд, ки халқҳо низ каломи Худоро қабул кардаанд. Ҳамин тавр, вақте ки Петрус ба Ерусалим рафт, имондорони хатна ӯро танқид карда, гуфтанд:"Ту хонаи мардони номахтун ва бо онҳо хӯрок мехӯрд». Петрус сар карда, ҳама чизро ба онҳо айнан ҳамон тавре ки рӯй дода буд, фаҳмонд:

АъМОЛИ 10:24 Ва фардои он ки ба Қайсария даромаданд. Ва Корнилюс мунтазири онҳо буд ва хешовандон ва дӯстони наздики худро даъват карда буд.

Корнилюс оила ва дӯстони наздики худро даъват кард ва як рӯз пас аз ворид шудан ба Қайсария онҳоро интизор шуд.

1. Худо мӯъмин аст ва ҳар киро, ки пайвастааст, гирд меоварад.

2. Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки онҳоеро, ки ба ҳаёти мо меоянд, истиқбол кунем.

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

АъМОЛИ 10:25 Ҳангоме ки Петрус меомад, Корнилюс ӯро пешвоз гирифт ва пеши пойҳояш афтода, ба Ӯ саҷда кард.

Корнилюс бо Петрус вохӯрд ва вақте ки ӯ омад, ба ӯ саҷда кард.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Намунаи Корнилюс

2. Зиндагӣ бо ибодат: Чӣ тавр Корнелиус ба мо роҳ нишон дод

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. ин ҷаҳон, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

АъМОЛИ 10:26 Аммо Петрус ӯро бардошта, гуфт: «Бархез; Ман худам ҳам мардам.

Петрус Корнилюсро ташвиқ кард, ки аз ҷой бархезад ва ӯро бовар кунонд, ки ӯ низ мард аст.

1. Шаъну шарафи ҳар як шахс: Омӯзиши рӯҳбаландии Петрус ба Корнилюс

2. Инъикоси худ ва нерӯи рӯҳбаландкунанда

1. Юҳанно 13:34-35, "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед."

2. Ғалотиён 3:28, "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

АъМОЛИ 10:27 Ва ҳангоме ки бо ӯ сӯҳбат мекард, ба хона даромад ва дид, ки бисьёр одамон ҷамъ омадаанд.

Вақте ки Петрус ба хонааш омад, Корнилюс меҳмонони зиёде дошт.

1. Қувваи дӯстӣ: Фаҳмидани арзиши дидори дигарон

2. Аҳамияти ҷомеа: Омӯзиши Аъмол 10:27

1. Румиён 12:10-13: Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред; дар иззату

эхтиром аз хамдигар бартарй диханд. Дар ғаюр танбал набошед, рӯҳи гарм бош, ба Худованд хизмат кунед. Бо умед шод бош, дар мусибат сабр кун, дар дуо доим бош.

2. Воиз 4:9-12: Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар шахси танҳо ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб меоваранд - риштаи секабата ба зудӣ канда намешавад.

АъМОЛИ 10:28 Ва ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки барои одами яҳудӣ муошират кардан ё назди халқи дигар омадан ҳаром аст; лекин Худо ба ман нишон дод, ки ман ҳеҷ касро авом ё нопок нагӯям.

Худо ба Петрус мегӯяд, ки ӯ набояд ҳеҷ касро нопок ё нопок ҳисоб кунад.

1. Муҳаббати Худо табъиз намекунад

2. Муҳаббати бечунучарои Худо

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

АъМОЛИ 10:29 «Бинобар ин, ҳангоме ки даъват карда шудам, бе ягон даъво назди шумо омадам: «Пас мепурсам, ки барои чӣ маро даъват кардаед?

Корнилюс аз Петрус хоҳиш кард, ки назди ӯ биёяд ва Петрус аз Корнилюс пурсид, ки чаро ӯро ба назди ӯ фиристодаанд.

1. Вақте ки дигарон даъват мекунанд, чӣ гуна бояд ҷавоб диҳанд

2. Омӯзиш додани саволҳо ҳангоми ошуфтагӣ

1. Матто 5:41 "Ва ҳар кӣ туро ба рафтани як мил маҷбур кунад, бо ӯ ду мил бирав".

2. Аъмол 17:11 "Онҳо аз аҳли Таслӯникӣ олиҷанобтар буданд, зеро онҳо каломро бо омодагии комил қабул карданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро тафтиш мекарданд, оё ин тавр аст ё не."

АъМОЛИ 10:30 Ва Корнилюс гуфт: «Чор рӯз пеш ман то ин соат рӯза доштам; ва дар соати нӯҳум дар хонаи худ дуо гуфтам, ва инак, марде дар тан либоси дурахшон дар пеши ман истода буд,

Вақте ки фариштае ба ӯ зоҳир шуд, дуои Корнилюс ҷавоб дод.

1. Худованд ҳамаи дуоҳоро мешунавад ва иҷобат мекунад.

2. Беист дуо кунед ва ба ваќти Худо таваккал кунед.

1. 1 Таслӯникиён 5:17 — «Беист дуо кунед».

2. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам".

АъМОЛИ 10:31 Ва гуфт: «Эй Корнилюс, дуои ту шунида шуд ва садақаат дар пеши назари Худо ба ёд оварда шудааст».

Корнилюс дуо карда буд ва садақаашро Худо ба ёд овард.

1. Қувваи Намоз: Чӣ гуна дуоҳои моро Худованд мешунавад ва ба ёд меорад

2. Қимати садақа: Чӣ гуна додан ба дигарон дар ёди Худованд аст

1. 1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

АъМОЛИ 10:32 Пас, ба Ёфо фиристода, Шимъӯнро, ки насабаш Петрус аст, даъват намо; вай дар хонаи Шимъӯни даббоғе, ки дар соҳили баҳр воқеъ аст, маскан

гирифтааст; вай, вақте ки меояд, бо ту сухан хоҳад гуфт.

Ба Корнилюс дастур дода мешавад, ки Шимъӯни Петрусро, ки дар хонаи даббоғ дар соҳили баҳр дар Ёфо меистад, бифиристад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр риоя кардани дастурҳои Худо метавонад ба корҳои бузург оварда расонад

2. Таъмини бепоёни Худо: Чӣ гуна Худо ҳамеша барои халқи худ ризқ медиҳад

1. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст".

2. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи нияти ман ба амал меояд, ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд".

АъМОЛИ 10:33 Дарҳол назди ту фиристодам; ва ту хуб кардӣ, ки омадай. Бинобар ин, ҳамаи мо дар ин ҷо ба ҳузури Худо ҳастем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, бишнавем.

Корнилюс, мирисад аз румӣ, барои шунидани суханони Худо аз Петрус оила ва дӯстонашро даъват кард.

1. Худо ҳар яки моро даъват мекунад, ки Каломи Ӯро гӯш кунем

2. Андешидани чораҳо барои пайравӣ ба Каломи Худо

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

АъМОЛИ 10:34 Он гоҳ Петрус даҳони худро кушода, гуфт: «Ба ростӣ медонам, ки Худо ҳеҷ касро эҳтиром намекунад;

Петрус изҳор мекунад, ки Худо ҳеҷ касро аз рӯи аслашон табъиз намекунад.

1. Худо баробаркунандаи бузург аст: Ӯ рӯйбинӣ намекунад

2. Худо ҳамаро дӯст медорад: новобаста аз нажод ё замина

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

АъМОЛИ 10:35 Аммо дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва адолатро ба ҷо меорад, назди Ӯ мақбул мешавад.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо онҳоеро, ки аз Ӯ метарсанд ва кори дуруст мекунанд, новобаста аз миллат, қабул мекунад.

1. Қувваи вафодорӣ: Чӣ гуна зиндагии шоиста ризоияти Худоро ба даст меорад

2. Новобаста аз он ки ту кистӣ, Худо касонеро, ки аз Ӯ метарсанд ва кори шоиста мекунанд, қабул мекунад

1. Ишаъё 66:2 - «Ин аст касеро, ки ман қадр мекунам: он ки фурӯтан ва рӯҳан пушаймон аст ва аз каломи Ман меларзад».

2. Матто 7:21 - «На ҳар кӣ ба Ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо", ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад».

Аъмол 10:36 Каломеро, ки Худо ба банӣ-Исроил фиристод ва ба воситаи Исои Масеҳ сулҳро башорат дод: (Ӯ Худованди ҳама аст.)

Худо ба воситаи Исои Масеҳ, ки Худованди ҳама аст, ба исроилиён паёми сулҳ фиристод.

1. Паёми Худо дар бораи сулҳ 2. Исои Масеҳ, Худованди ҳама

1. Эфсӯсиён 2:14-17 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро вайрон кард. 2. Румиён 10:9-13 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, шумо наҷот хоҳед ёфт.

АъМОЛИ 10:37 Ба шумо мегӯям, ки каломе ки дар тамоми Яҳудо интишор шудааст ва аз Ҷалил пас аз таъмиде, ки Яҳьё мавъиза карда буд, сар шудааст;

Пас аз он ки Яҳёи Таъмиддиҳанда таъмиди тавбаро мавъиза кард, хабари Инҷил дар тамоми Яҳудо, аз Ҷалил сар карда, паҳн шуд.

1. Инҷили тавба: Паҳншавии паёми умед

2. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр як паём метавонад ҷаҳонро тағир диҳад

1. Ишаъё 40:3-5 - Овози як даъват: «Дар биёбон роҳ барои Худованд омода кун; дар биёбон рост роҳи калон барои Худои мо бисоз. 4 Ҳар води боло хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад шуд; замини нохамвор хамвор, чойхои нохамвор хамвор гардад. 5 Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва ҳамаи одамон онро якҷоя хоҳанд дид.

2. Марқӯс 1:14-15 - Баъди ба зиндон андохта шудани Яҳё, Исо ба Ҷалил рафта, хушхабари Худоро мавъиза мекард. 15 «Вақти он расидааст» гуфт ӯ. «Малакути Худо наздик шудааст. Тавба кунед ва ба хушхабар бовар кунед!»

АъМОЛИ 10:38 Чӣ тавр Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард: Ӯ ба корҳои нек мерафт ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод; зеро ки Худо бо ӯ буд.

Худо Исоро бо Рӯҳулқудс ва қудрат тадҳин кард, то некӣ кунад ва онҳоеро, ки иблис мазлумонро шифо диҳад.

1: Эътироф ва такя ба тадҳини Худо

2: Аз зулми шайтон озод шудан

1: Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

2: Яъқуб 5:14 - Оё касе дар байни шумо бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд.

АъМОЛИ 10:39 Ва мо шоҳидони ҳама корҳое ҳастем, ки Ӯ ҳам дар замини яҳудиён ва ҳам дар Ерусалим мекард; ки онхоро куштанд ва ба дарахт овехтаанд:

Ин порча шоҳиди ҳавворйёнро дар бораи воқеаҳои ҳаёти Исо, аз ҷумла марги ӯ дар салиб нақл мекунад.

1. Қудрати шоҳидӣ: Шинохтан ва татбиқи шаҳодати рӯҳонии мо

2. Шарм надоштан: Дар баробари душвориҳо далерона зиндагӣ кардан

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор аст.

2. Ибриён 12:1-2 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпида аст, як тараф гузорем ва биёед бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарем.

АъМОЛИ 10:40 Худо Ӯро дар рӯзи сеюм эҳьё карда, ба вай ошкоро нишон дод;

Худо Исоро аз мурдагон эҳьё кард ва ба ҳама нишон дод.

1. Қувваи эҳё: Чӣ гуна Худо метавонад маргро мағлуб кунад

2. Исо: Намунаи ҳаёти эҳёшуда

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 6:4-5 - Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ончунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем.

АъМОЛИ 10:41 На ба ҳамаи мардум, балки ба шоҳидони пеш аз Худо баргузидашуда, ҳатто ба мо, ки баъд аз эҳьё шуданаш аз мурдагон бо Ӯ хӯрда ва менӯшидем.

Худо баъзе одамонро интихоб кардааст, ки ба қудрат ва ҷалоли Ӯ тавассути Исои Масеҳ шаҳодат диҳанд.

1. Қудрати Исо: Омӯзиши эҳёи Худованд ва таъсири он ба Шоҳидони интихобшуда

2. Интихоби Худо: Эътироф кардани интихоби ӯ аз одамони махсус барои шоҳиди мӯъҷизаҳои ӯ

1. Юҳанно 20:19-31 - Исо дар шоми эҳёи худ ба шогирдонаш зоҳир мешавад

2. Марқӯс 16:14-18 - Исо пас аз эҳё шуданаш ба шогирдон зоҳир мешавад ва ба онҳо супориш медиҳад, ки башоратро паҳн кунанд

Аъмол 10:42 Ва Ӯ ба мо амр дод, ки ба мардум мавъиза кунем ва шаҳодат диҳем, ки Ӯ Ӯст, ки аз ҷониби Худо Довари мурдагон ва мурдагон таъин шудааст.

Ӯ ба мо амр дод, ки Инҷилро мавъиза кунем ва шаҳодат диҳем, ки Исо Довари зиндагон ва мурдагон аст.

1. Исо: Довари ҳама

2. Мавъизаи Инҷил: Фармони Худои мо

1. Юҳанно 3:17-18, «Зеро ки Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад. Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, зеро ки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст».

2. Румиён 14:10-12, «Чаро шумо бародари худро доварӣ мекунед? Ё ту, чаро бародаратро хор мекунӣ? Зеро ки ҳамаи мо дар пеши курсии доварии Худо истодаем; зеро ки навишта шудааст: "Ба ҳаёти Ман, мегӯяд Худованд, ҳар зонуе пеши Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард". Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳем дод».

АъМОЛИ 10:43 Ба Ӯ ҳамаи анбиё шаҳодат диҳед, ки ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ба василаи исми Ӯ гуноҳҳо омурзиш хоҳад ёфт.

Ҳамаи онҳое, ки ба Исо имон овардаанд, омурзиши гуноҳҳои худро мегиранд.

1: Файзи омурзиш дар Исо

2: Тӯҳфаи Худо аз кафорат

1: Қӯлассиён 1:13-14 - Ӯ моро аз домани зулмот наҷот дод ва ба Малакути Писари маҳбуби Худ, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳо дорем, интиқол дод.

2: Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ҳамчун ҳадя, ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд.

Аъмол 10:44 Ҳанӯз Петрус ин суханонро мегуфт, Рӯҳулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом афтод.

Петрус сухан мегуфт ва Рӯҳулқудс бар ҳар касе, ки Каломро мешунавад, нозил шуд.

1. «Неъмати Худо бар касоне, ки каломи Ӯро мешунаванд, борид»

2. «Қудрати гӯш кардани Каломи Худо»

1. Ишаъё 55: 10-11 - "Зеро ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об дода, онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад. Оё каломи Ман он чи аз даҳони ман мебарояд, ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи ният доштам, амалӣ хоҳад шуд ва дар он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

2. Румиён 10:17 - «Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд».

АъМОЛИ 10:45 Ва аҳли хатна, ки имон оварда буданд, ҳамаи онҳое ки бо Петрус омада буданд, дар ҳайрат монданд, зеро ки атои Рӯҳулқудс бар рӯи ғайрияҳудиён низ рехта шуда буд.

Мӯъминони яҳудӣ аз дидани он ки Рӯҳулқудс ба ғайрияҳудиён низ дода шудааст, дар ҳайрат монданд.

1. Муҳаббати Худо барои ҳама аст, новобаста аз мерос ва миллаташ.

2. Файзи Худо аз интизориҳои мо бузургтар аст.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

АъМОЛИ 10:46 Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан меронанд ва Худоро ҳамду сано мегӯянд. Он гоҳ Петрус ҷавоб дод:

Паёми Петрус ба ғайрияҳудиён нишон дод, ки нақшаи наҷоти Худо барои онҳо низ дастрас аст.

1. Муҳаббати Худо васеъ ва барои ҳама, новобаста аз аслу эътиқодашон, кушода аст.

2. Наҷот ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳама дастрас аст.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Румиён 10:9-10 - агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад.

АъМОЛИ 10:47 Оё касе метавонад обро манъ кунад, ки онҳо мисли мо Рӯҳулқудсро қабул кардаанд, таъмид нагиранд?

Мардуми Корнилюс пурсиданд, ки оё онҳо пас аз гирифтани Рӯҳулқудс таъмид гирифтан лозим аст, Петрус ба он ҷавоб дод, ки ҳеҷ кас таъмид гирифтан онҳоро

манъ карда наметавонад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Фаҳмидани атои наҷот

2. Аҳамияти таъмид: Қадами имон дар итоаткорӣ

1. Румиён 6:3-5 - «Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ Мо низ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуда, дар ҳаёти нав қадам мезанем».

2. Аъмол 16:33 - "Ва дар ҳамон соати шаб онҳоро гирифта, захмҳои онҳоро шуст; ва ӯ ва тамоми аҳли оилааш дарҳол таъмид гирифт."

АъМОЛИ 10:48 Ва фармуд, ки онҳоро ба исми Худованд таъмид гиранд. Пас аз ӯ дуо карданд, ки чанд рӯз бимонад.

Ҳавриён ба Корнилюс ва аҳли байташ фармуданд, ки ба исми Худованд таъмид гиранд ва аз ӯ хоҳиш карданд, ки каме бимонад.

1. Аҳамияти таъмид ба исми Худованд

2. Чаро мо бояд дар Худованд бимонем?

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. : ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам; омин».

2. Аъмол 1:4 - "Ва чун бо онҳо ҷамъ шуда, ба онҳо фармуд, ки аз Ерусалим нараванд, балки мунтазири ваъдаи Падар бошед, ки мегӯяд, ки шумо дар бораи Ман шунидаед".

Аъмол 11 шарҳи Петрусро дар бораи Инҷил низ барои ғайрияҳудиён ва таъсиси калисо дар Антиохия нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки ҳавриён имондорон дар тамоми Яҳудо шуниданд, ки халқҳо низ каломи Худоро қабул кардаанд. Вақте ки Петрус ба Ерусалим рафт, имондорони хатна ӯро танқид карда, мегуфтанд: «Ту ба хона

даромадӣ, онҳоро номахтунон хӯрданд». Дар ҷавоб Петрус воқеаи рӯйдодаро муфассал шарҳ дод - рӯъёи ҳайвонҳои нопок ва овозаш ба ӯ мегуфт, ки ҳеҷ чизи нопокро, ки Худо пок кардааст, нагӯяд, се нафаре, ки аз Қайсария меомаданд, дар ҳамон лаҳза рӯъё тамом шуд, Рӯҳ ба ӯ гуфт, ки бо онҳо берун равад. дудилагӣ. Вай инчунин нақл кард, ки чӣ тавр шаш бародар ӯро ба хонаи Корнилюс ҳамроҳӣ карданд, ки фариштае ба Корнилюс гуфт, ки ба Ёфо фиристад, Шимъӯни бо номи Петрусро биёрад, ки вай хабар медиҳад, ки тавассути он тамоми хонавода наҷот хоҳад ёфт. Ҳангоме ки Ӯ ба сухан оғоз кард, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, ҳамон тавре ки дар аввал суханони Худовандро ба ёд овардем, ки Худованд гуфт: «Яҳё об таъмид дод, вале шумо Рӯҳулқудсро таъмид хоҳед дод». Пас, агар Худо ба онҳо ҳамон тӯҳфае дод, ки ӯ ба мо имон овард, ки Худованд Исои Масеҳро ато кардааст, ки ба назари ман кист, ки дар пеши Худо истода метавонад?» Вақте ки онҳо инро шуниданд, дигар эътироз накарданд, ки Худоро ҳамду сано хонда, гуфт: «Пас, Худо ҳатто ба халқҳо тавба додааст, ки ҳаёт мебарад» (Аъмол 11:1-18).

Сархати 2: Дар ҳамин ҳол онҳое, ки аз таъқибот пароканда шуда буданд, аз болои Истефанус паҳн шуданд Финикия Кипр Антиёхия танҳо дар байни яҳудиён овоза паҳн карда, баъзе мардони Қибрис Қибри Антиёхия рафтанд, аммо ба Антиёхия юнониён низ хушхабарро дар бораи Исои Худованд нақл карданд. имон оварда, ба Худованд табдил ёфт (Аъмол 11:19-21). Ин хабар ба калисои Ерусалим расид, ки онҳо Барнаббои Антиёхияро фиристоданд, вақте ки расиданд, шаҳодати файзи Худоро диданд, Худо шод шуд, ки ҳамаро рӯҳбаланд кард, ки ҳақиқӣ боқӣ бимонанд Худованд дилҳо, ӯ одами хуб буд, имони пур аз Рӯҳулқудс буд, шумораи зиёди одамон Худовандро оварданд (Аъмол 11:22-24).

Сархати 3: Он гоҳ Барнаббо ба Тарсус рафт, Шоул вакте ки ёфт шуд, ӯро овард Антиёхия. Ҳамин тавр, соле ҷамъомад ҷамъ омада, калисо шумораи зиёди одамонро таълим медод, ки шогирдон аввалин маротиба масеҳиёни Антиёхия номида мешуданд (Аъмол 11:25-26). Дар ин муддат баъзе пайғамбарон аз Ерусалим ба Антиёхия омада буданд, ки Агабус ном дошт, ба воситаи Рӯҳ бархоста, пешгӯӣ кард, ки қаҳтии шадид дар тамоми ҷаҳони Рум паҳн хоҳад шуд, ки дар замони ҳукмронии Клавдиюс шогирдони ҳар кадом мувофиқи қобилият қарор доданд, ки ба бародарони хоҳарони муқими Яҳудо кӯмак расонанд. (Аъмол 11:27–30).

АъМОЛИ 11:1 Ва ҳавворион ва бародароне ки дар Яҳудо буданд, шуниданд, ки халқҳо низ каломи Худоро қабул кардаанд.

Хабаре паҳн шуд, ки халқҳо паёми Худоро қабул кардаанд.

1. Инҷили наҷот барои ҳама аст

2. Ягонагӣ тавассути Инҷил

1. Эфсӯсиён 2:14-18 - Зеро ки Ӯ худаш осоиштагии мост, ки ҳардуро як офарид ва девори мобайнии ҷудоии моро шикаст.

2. Румиён 10:12-13 - Зеро ҳеҷ тафовуте байни яҳудӣ ва юнонӣ вуҷуд надорад, зеро як Худованд бар ҳама барои ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, сарватманд аст.

АъМОЛИ 11:2 Ва ҳангоме ки Петрус ба Ерусалим омад, аҳли хатна бо ӯ баҳс карданд,

Имондорони яҳудӣ дар Ерусалим миссияи Петрусро дар назди ғайрияҳудиён зери шубҳа гузоштанд.

1: Муҳаббати Худо барои ҳама аст, новобаста аз миллаташ.

2: Ҳангоми муошират бо онҳое, ки аз мо фарқ мекунанд, мо бояд фурӯтанӣ дошта бошем.

1: Ғалотиён 3:26-28 - Зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед, ба воситаи имон. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед. На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Қӯлассиён 3:11 - Дар Масеҳ байни яҳудӣ ва юнонӣ, хатнашуда ва номахтун, ваҳшӣ, скиф, ғулом ва озод фарқият вуҷуд надорад, аммо Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст.

АъМОЛИ 11:3 Ва гуфт: «Ту назди одамони номахтун даромадӣ ва бо онҳо хӯрок хӯрдед».

Петрус аз қарори худ дар бораи хӯрокхӯрӣ бо мардони номахтун дар назди ҳавворӣён дар Ерусалим ҳимоят мекунад.

1. "Муҳаббати Худо ба ҳама одамон"

2. "Зиндагӣ бо қабули зиндагӣ"

1. Румиён 2:11-16

2. Ғалотиён 3:26–29

АъМОЛИ 11:4 Аммо Петрус ин воқеаро аз аввал такрор карда, ба онҳо фаҳмонд ва гуфт:

Петрус воқеаҳои вохӯрии худро бо Рӯҳулқудс ба расулон нақл кард.

1. Мо бояд ба роҳнамоии Рӯҳулқудс кушода бошем, новобаста аз он ки он ба назари мо чӣ қадар ғайриоддӣ менамояд.

2. Мо бояд омода бошем, ки имон ва таҷрибаи худро бо дигарон мубодила кунем.

1. Аъмол 11:4 - Аммо Петрус ин масъаларо аз аввал машқ карда, бо фармон ба онҳо фаҳмонд ва гуфт:

2. Юҳанно 14:26 - Аммо Ёрдамкунанда, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

АъМОЛИ 11:5 Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам, ва дар ҳолати хоб рӯъё дидам: «Корте, ки баргҳои калоне буд, аз чор гӯшааш аз осмон фуруд омад; ва ҳатто ба ман расид:

Марде аз Ёфо дар рӯъё дид, ки варақи бузурге аз осмон фуруд меояд.

1. Нақшаҳои Худо аз нақшаҳои мо бузургтаранд.

2. Ба воситаи дуо мо метавонем роҳнамоии Худоро ба даст орем.

1. Ишаъё 55:8-9 ??? □ ё андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ҳамин тавр роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо болотар аст.??

2. Яъқуб 1:5-6 ??? □ Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандӣ медиҳад, бе маломат, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шак, бипурсад, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва парронда аст.??

АъМОЛИ 11:6 Ва ҳангоме ки чашмони худро бар он дӯхтам, дидам ва ҳайвонҳои чорпояи замин, ва ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва паррандагони ҳаворо дидам.

Ровии Аъмол 11:6 ҳангоми аз наздик нигоҳ кардан ҳайвонҳои чорпояи замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва паррандагони ҳаворо дид.

1. Офариниши Худо: мӯъҷизае барои дидан

2. Аҷиби табиат: дидани дасти Худо дар атрофи мо

1. Забур 8:3–9

2. Ишаъё 40:25–26

АъМОЛИ 11:7 Ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: «Бархез, Петрус! бикушед ва бихӯред.

Ба Петрус бо овози осмонӣ дастур дода шуд, ки хӯрокеро бихӯрад, ки қаблан тибқи қонунҳои яҳудӣ манъ шуда буд.

1. Файзи Худо аз қоидаҳои мо бузургтар аст - Румиён 6:14

2. Иҷрои дастурҳои Худо боиси баракат мегардад - Аъмол 11:18

1. Румиён 6:14 Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо тобеи шариат нестед, балки тобеи файз ҳастед.

2. Аъмол 11:18 Вақте ки онҳо инро шуниданд, хомӯш монданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Пас Худо ба халқҳо низ тавбаро барои ҳаёт ато кардааст».

АъМОЛИ 11:8 Аммо ман гуфтам: «Не, эй Худованд!

Худо ба мо амр медиҳад, ки ҳатто дар ҳолатҳои аҷиб ва ношинос, аз хатари паҳн кардани паёми Ӯ натарсем.

1. "Натарсед: Далерона Инҷилро эълон кунед"

2. "Ба Худо таваккал кунед: Қадам дар имон"

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

2. Ишаъё 43:1 - "Аммо алҳол, Худованд чунин мегӯяд? □ ки туро офарид, эй Яъқуб, ки туро офаридааст, Исроил: □ натарс , зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба воситаи ном; ту аз они манӣ ».

АъМОЛИ 11:9 Аммо овозе аз осмон боз ба ман ҷавоб дод: "Он чи Худо пок кардааст, туро оддӣ нагӯ".

Қудсияти Худо ба фаҳмиши инсон тобеъ нест.

1: Худо аз фаҳмиши мо болотар аст ва қарорҳои Ӯ бояд бидуни шубҳа қабул карда шаванд.

2: Мо бояд қудрати Худоро дар ҳаёти худ эътироф ва қабул кунем.

1: Еҳушаъ 24:15 - "Имрӯз туро интихоб кун, ки ба кӣ хизмат хоҳӣ кард ..."

2: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

АъМОЛИ 11:10 Ва ин се маротиба такрор шуд, ва ҳама аз нав ба осмон кашида шуданд.

Фариштае аз осмон се маротиба рӯъё дид ва ҳар дафъа фаришта ба осмон бармегардад.

1. Раҳмат ва раҳмати Худо дар рӯъёҳо

2. Қувваи дуо дар ошкор кардани иродаи Худо

1. Юҳанно 14:18? □ шуморо ятим намегузорад; ман ба назди ту меоям.??

2. Ҳастӣ 28:12-13? □ ва ӯ хоб дид, ва инак, нардбоне бар замин гузошта шудааст, ва болои он ба осмон мерасад, ва инак, фариштагони Худо бар он мефароянд ва фуруд меоянд. Ва инак, Худованд дар болои он истода буд.??

АъМОЛИ 11:11 Ва инак, дарҳол се нафаре ки аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, ба хонае ки ман будам, омаданд.

Петруси расул се нафаре, ки аз Қайсария фиристода шуда буданд, диданд.

1. Худо метавонад меҳмонони ғайричашмдоштро истифода барад, то иродаи худро ба мо нишон диҳад.

2. Вақте ки лозим шавад, Худо ба мо кӯмак ва роҳнамоӣ медиҳад.

1. Матто 2:1-12 - Боздиди хирадмандон ба назди Исо.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

АъМОЛИ 11:12 Ва Рӯҳ ба ман амр дод, ки бо онҳо биравам, ҳеҷ шубҳа надоштам. Илова бар ин, ин шаш бародар ҳамроҳи ман буданд, ва мо ба хонаи он мард даромадем:

Рӯҳи Худо ба Петруси ҳавворӣ гуфт, ки бо одамоне, ки ба наздаш омада буданд, биравад ва ӯ бо шаш бародари дигар ҳамроҳи онҳо рафт.

1. Иродаи Худо аксар вақт ғайричашмдошт аст ва бояд бидуни дудилагӣ риоя карда шавад.

2. Вақте ки Худо моро ба коре даъват мекунад, қувват ва ҳамнишиниро ба мо медиҳад.

1. Ибриён 11:8 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба маконе, ки ҳамчун мерос гирифта мешавад, биравад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

АъМОЛИ 11:13 Ва ӯ ба мо нақл кард, ки чӣ тавр фариштаиеро дар хонаи худ дидааст, ки истода, ба Ӯ гуфт: «Ба Ёфо одамон фиристода, Шимъӯнро, ки насабаш Петрус аст, даъват кун;

Рӯйи фариштаи Корнилюсро водор мекунад, ки Петрусро даъват кунад.

1: Роҳнамоии Худо қавӣ ва равшан аст ва Ӯ ҳамеша моро ба роҳи рост ҳидоят мекунад.

2: Муҳимияти эътимод ба роҳнамоии Худо ҳангоми саёҳати ҳаёт.

1: Масалҳо 3: 5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Забур 32:8 - "Туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; бо чашмони пурмуҳаббати худ бар ту насиҳат хоҳам дод".

АъМОЛИ 11:14 «Кӣ ба ту суханоне гӯяд, ки ту ва тамоми хонадонат наҷот хоҳӣ ёфт».

Петрус ба мардум мефаҳмонад, ки Худо ӯро фиристод, то башорат диҳад, то онҳо ва аҳли хонаводаашон наҷот ёбанд.

1. Қудрати Каломи Худо барои наҷот

2. Аҳамияти наҷоти оила

1. Румиён 10:13-14 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт. Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? шуниданд? ва чӣ гуна онҳо бе воиз мешунаванд?»

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17-18 - "Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи

нав аст: чизҳои кӯҳна гузаштааст; инак, ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз Худост, ки моро мусолиҳа додааст. ба василаи Исои Масеҳ ба Худ бахшида шуда, ба мо хизмати мусолиҳаро ато кардааст».

Аъмол 11:15 Ва ҳангоме ки ман ба сухан шурӯъ кардам, Рӯҳулқудс бар онҳо афтод, чунон ки дар аввал бар мо буд.

Рӯҳулқудс бар ғайрияҳудиён афтод, ҳамон тавре ки ба ҳавворион дар оғози хидматашон афтод.

1. «Рӯҳи Худо барои ҳама аст»

2. «Ваъдаи падар»

1. Луқо 24:49 - Ва инак, Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо мефиристам; лекин шумо дар шаҳри Ерусалим бимонед, то даме ки ба шумо қудрати аз осмон дода шавад.

2. Аъмол 2:38-39 - Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт. Зеро ки ваъда барои шумо ва фарзандони шумо, ва барои ҳамаи онҳое ки дур ҳастанд, ба ҳар касе ки Худованд Худои мо даъват мекунад, аст.

АъМОЛИ 11:16 Он гоҳ каломи Худовандро ба ёд овардам, ки гуфта буд: «Ҳақиқатан Яҳьё бо об таъмид медод; балки бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳед ёфт.

Худованд пешгӯй карда буд, ки имондорон бо Рӯҳулқудс таъмид мегиранд.

1: Муҳимияти Рӯҳи Муқаддас ва қудрати он барои тағир додани ҳаёти мо.

2: Муҳимияти зиндагӣ мувофиқи Каломи Худо.

1: Эфсӯсиён 5:18, ? □ ва бо май масти нашавед, ки дар он зиёдаравӣ аст; балки аз Рӯҳ пур шавед.??

2: Румиён 8:9, ? □ шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар ин тавр бошад, Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Ва агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз они Ӯ нест.

АъМОЛИ 11:17 Зеро ки Худо ба онҳо ато кардааст, чунон ки ба мо, ки ба Исои Масеҳи Худованд имон оварда будем, ато кардааст; Ман чӣ будам, ки ба Худо муқобилат карда метавонам?

Файзи Худо ба ҳамаи онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон доранд, дода мешавад.

1. Қудрати раҳмати Худо

2. фарогир будани файзи Худо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Титус 3:5-7 - «Ӯ моро наҷот дод, на аз рӯи аъмоле, ки мо дар адолат анҷом додаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс, ки Ӯ ба таври фаровон бар мо рехт. ба воситаи Исои Масеҳи Наҷотдиҳандаи мо, то ки бо файзи Ӯ сафед шуда, ба ҳасби умеди ҳаёти ҷовидонӣ ворисон шавем».

АъМОЛИ 11:18 Вақте ки онҳо инро шуниданд, хомӯш монданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Пас Худо ба халқҳо низ тавбаро барои ҳаёт ато кардааст».

Худо тавбаро ба ҳамаи халқҳо ва яҳудиён ато кардааст.

1: Худо мехоҳад, ки ҳамаи одамон тавба кунанд ва наҷот ёбанд.

2: Файзи Худо барои ҳама аст, на танҳо яҳудиён.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2:2 Петрус 3:9 - Худованд дар иҷрои ваъдааш сустӣ намекунад, чунон ки баъзе одамон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

АъМОЛИ 11:19 Ва онҳое ки аз таъқиботи Истефанус ба вуҷуд омада, пароканда шуда буданд, то Финика, Кипр ва Антиёхия рафта, каломро ба ҷуз ба яҳудиён башорат медоданд .

Шогирдони Истефанус аз сабаби таъқибот дар хориҷа пароканда шуданд ва ба Финика, Кипр ва Антиохия сафар карданд ва каломро танҳо ба яҳудиён мавъиза мекарданд.

1. Ҳимояи Худо тавассути таъқибот

2. Муҳимияти мавъиза ба шунавандагони дуруст

1. Аъмол 8:4 - "Бинобар ин онҳое ки пароканда буданд, дар ҳар ҷое ки каломро мавъиза мекарданд, мерафтанд".

2. Матто 28:19 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

Аъмол 11:20 Ва баъзе аз онҳо мардони Қибрис ва Куринӣ буданд, ки ҳангоме ки ба Антиёхия омаданд, ба юнониён сухан ронда, Исои Худовандро мавъиза мекарданд.

Мардони Кипр ва Куринӣ дар Антиохия ба юнониён Исои Худовандро мавъиза мекарданд.

1. Қудрати мавъиза кардани Инҷил

2. Дар ҳар халқ эълон кардани Исо

1. Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил мешавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим, дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд".

2. Матто 28:19-20 - "Бинобар ин биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудам, итоат кунанд. Ва албатта Ман ҳамеша бо ту ҳастам, то охири аср.??

АъМОЛИ 11:21 Ва дасти Худованд бо онҳо буд, ва шумораи бисьёре имон оварда, ба Худованд рӯй оварданд.

Дасти Худованд бо имондорон буд, ки бисёриҳо ба Худованд рӯй оваранд.

1. Худо? □ Даст ҳамеша бо мост

2. Ҷавоб додан ба Худо? □ занг занед

1. Румиён 8:31 - ? □ Пас, оё мо ба ин чизҳо бигӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, ки метавонад бар зидди мо бошад???

2. Забур 23:4 - ? □ агарчи аз дараи сояи марг мегузарам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асоятон маро тасаллӣ медиҳанд.??

АъМОЛИ 11:22 Он гоҳ ба гӯши калисое ки дар Ерусалим буд, ин хабар расид ва Барнабборо фиристоданд, ки то Антиёхия биравад.

Калисои Ерусалим Барнабборо ба Антиохия фиристод, то ин хабарро паҳн кунад.

1. Қудрати паҳн кардани хушхабар

2. Аҳамияти миссионерони масеҳӣ

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Ишаъё 6:8 - "Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: ? □ ҳомро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам : ?

АъМОЛИ 11:23 Ва ҳангоме ки омада, файзи Худоро дид, шод шуд ва ҳамаро насиҳат дод, ки бо нияти дил ба Худованд часпида шаванд.

Барнаббо файзи Худоро дид ва ҳамаро ташвиқ кард, ки ба Худованд содиқ бошанд.

1. Файзи Худо тӯҳфаест, ки ҳеҷ гоҳ набояд онро ба назар гирифт.

2. Садокати мо ба Худованд бояд ӯҳдадории қасдан ва бемайлон бошад.

1. Румиён 12:1-2 - Пас, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, ба назари Худо хоҳиш мекунам? марҳамат, то ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед? ибодати ҳақиқии шумост.

2. Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

АъМОЛИ 11:24 Зеро ки вай одами нек ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд, ва мардуми бисьёре ба Худованд зам шуда буд.

Одами нек пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд ва бисёр одамонро ба сӯи Худованд мебурд.

1. Қувваи имон ва Рӯҳулқудс

2. Таъсири одамони нек ба Малакути Худо

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Матто 5:14-16 - ? шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

АъМОЛИ 11:25 Он гоҳ Барнаббо барои ҷустуҷӯи Шоул ба Тарсус рафт.

Барнаббо барои ҷустуҷӯи Шоул ба Тарсус рафт.

1. Дасти пешгирикунандаи Худо дар кор - он ки Барнаббо Шоулро дар Тарсус пайдо кард.

2. Муҳимияти муоширати содиқ - Барнаббо Шоулро меҷӯяд.

1. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро ба нақша мегирад, аммо Худованд

қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 11:26 Ва ӯро ёфта, ба Антиёхия овард. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар давоми як сол онҳо бо калисо ҷамъ омада, одамони зиёдеро таълим доданд. Ва шогирдон аввал дар Антиёхия масеҳиён номида шуданд.

Барнаббо Шоулро ёфта, ба калисои Антиохия овард. Ҳардуи онҳо як сол ба мардум таълим доданд ва мардуми он ҷо аввалин шуда шогирдонро масеҳӣ номиданд.

1. Калисои Антиохия: Намунаи кори миссионерӣ

2. Шогирди Масеҳ будан: ин чӣ маъно дорад?

1. Аъмол 11:26

2. Матто 28:18-20 - ? Исо омада, ба онҳо гуфт: ? ҳокимият дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам. €?

АъМОЛИ 11:27 Ва дар ин айём аз Ерусалим ба Антиёхия анбиё омаданд.

Дар ин вақт пайғамбарон аз Ерусалим ба Антиёхия омада буданд.

1. Қудрати пешгӯӣ: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ҳаётро тағйир диҳад

2. Муҳимияти пайравӣ ба даъвати Худо: Баррасии Аъмол 11:27

1. Аъмол 11:27 - «Ва дар ин рӯзҳо анбиё аз Ерусалим ба Антиёхия омаданд».

2. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва дар он чи ба он ҷо фиристодам, муваффақ хоҳад шуд. "

АъМОЛИ 11:28 Ва яке аз онҳо Оғобус ном бархоста, ба василаи Рӯҳ ишора кард, ки дар тамоми ҷаҳон қаҳтии азим хоҳад буд, ва ин дар айёми Клавдиюс Қайсар рӯй дод.

Агабус пайғамбаре буд, ки дар айёми Клавдий Сезар гуруснагии азиме пешгӯй карда буд, ки дар ниҳоят ба амал омад.

1. Қудрати пешгӯй: Фаҳмидани паёми Агабус

2. Ҳукмронии Худо: Чӣ тавр Худо гуруснагиро барои иҷрои нақшаи худ истифода бурд

1. Ҳабаққуқ 2:3 - Зеро ки рӯъё ҳанӯз вақти муайяни худро интизор аст; то ба охир шитоб мекунад? т дурӯғ намегӯяд. Агар он суст ба назар расад, онро интизор шавед; албатта меояд; таъхир нахоҳад кард.

2. Амос 3:7 - Зеро Худованд Худо ҳеҷ коре намекунад, бидуни ошкор кардани сирри Худ ба бандагонаш, яъне анбиё.

АъМОЛИ 11:29 Он гоҳ шогирдон, ҳар кас мувофиқи қобилияти худ, тасмим гирифтанд, ки ба бародароне ки дар Яҳудо сокин буданд, кӯмак фиристанд.

Шогирдон захираҳои худро бо имондорони Яҳудо мубодила карданд.

1. Мубодила ғамхорӣ аст: Намунаи шогирдон

2. Неъмати саховат: Намунаи шогирдон

1. Ғалотиён 6:10 Бинобар ин, ба қадри имкон, биёед ба ҳама одамон, хусусан ба онҳое , ки ба оилаи имондорон тааллуқ доранд, некӣ кунем.

2. Румиён 12:13 Бо Худо мубодила кунед? одамоне, ки ниёз доранд. Меҳмоннавозӣ кунед.

АъМОЛИ 11:30 Онро низ ба ҷо оварда, ба дасти пирони Барнаббо ва Шоул фиристоданд.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Барнаббо ва Шоул аз ғайрияҳудиён ба пирони Ерусалим ҳадияи молӣ фиристоданд.

1. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр мо аз Барнаббо ва Шоул омӯхта метавонем

2. Афзалияти ҷомеа: Чӣ тавр мо метавонем ҳамдигарро дастгирӣ кунем

1. Масалҳо 11:25, «Саховатманд комёб мешавад, ҳар кӣ дигаронро рӯҳбаланд мекунад, тароват мебахшад».

2. 2 ба Қӯринтиён 9:7, «Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад».

Дар Аъмол 12 таъқиби калисои ибтидоӣ аз ҷониби шоҳ Ҳиродус, ба таври мӯъҷизавӣ фирор кардани Петрус аз зиндон ва марги Ҳиродус нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз таъқиби баъзе аъзоёни калисо Ҳиродус Агриппаи I оғоз мешавад. Ӯ Яъқуб ва бародар Юҳанноро ба шамшер кушт, зеро диданд, ки яҳудиён дар ҷашни фатир Петрусро низ дастгир карданд, пас аз боздошт ӯро ба зиндон супориданд ва аз ҷониби чор даста посбонӣ мекарданд. 12:1–4). Ҳамин тавр, Петрус дар зиндон нигоҳ дошта шуд, аммо калисо аз ҷониби Худо дар ҳаққи ӯ дуои самимӣ кард.

Сархати 2: Шабе пеш аз он ки Ҳиродус ӯро ба озмоиш биёранд, Петрус дар байни ду сарбози занҷир баста хобида буд. Посбонон дар даромадгоҳ посбон меистоданд. Ногаҳон фаришта Худованд намоён шуд, ки нуре пошида шуд ҳуҷайраи Петрус аз паҳлӯи Петрус бедор шуд: Тез бархез! занҷирҳо афтоданд дастонҳо фаришта гуфт: Либоси худро бипӯш, сандалӣ кард ин тавр ҷома печонд аз паи фаришта медонист, ки воқеан чӣ шуда истодааст гумон мекард ӯ дид, ки рӯъё гузашт аввал посбонон омаданд дарвозаи оҳанини пешбари шаҳр онҳоро кушод худашон аз байни онҳо гузаштанд дарозии як кӯча ногаҳон фаришта ӯро тарк кард (Аъмол 12:6-10). Дарк кард, ки чӣ ҳодиса рӯй дод, модари Марям Юҳанно низ ба Марқӯс занг зад, ки дар он ҷо одамони зиёде ҷамъ омада, дуо мегуфтанд, ки Рода омада, дарро ҷавоб медиҳад, бо ҳаяҷон аз овози Петрус эътироф кард, ки вай дарро накушода, қафо давид ва хитоб кард: "Петр дар назди дар аст!" Онҳо гуфтанд, ки вай беақл аст, ҳамеша исрор мекард, ки онҳо мегӯянд, ки "Ин фариштаи ӯ бошад". Аммо Петрус дарро мекушояд, вақте ки онҳо дарро кушоданд, диданд, ки онҳо дар ҳайрат монданд, бо дасташ ба онҳо ишора кард, ки хомӯш бошанд, тасвир кард, ки чӣ тавр Худованд зиндонро берун овард, дар бораи ин чизҳо ба Яъқуб хабар дод, ки бародарони дигар баъд аз он тарк карда, ба ҷои дигар рафтанд (Аъмол 12:11-17).

Сархати 3-юм: Субҳ дар байни сарбозон шӯру ғавғои хурде набуд, мисли он ки Петрус буд. Пас аз он ки Ҳиродус ӯро бодиққат ҷустуҷӯ кард, посбонони

фармондеҳиро наёфт, ки кушта шудаанд. Он гоҳ Ҳиродус аз Яҳудия ба Қайсария рафт, дар он ҷо муддате монд. Ӯ бо мардум ҷанҷол мекард, Сӯр Сидӯн акнун ба ҳам мепайвандад, ба шунавандагон кӯмак мерасонд. Бластус подшоҳи шахси боваринок буд, сулҳ мепурсид, зеро кишварашон аз таъминоти ғизои подшоҳ вобаста буд Дар рӯзи таъиншуда Ҳиродус дар тан ҷомаи шоҳона дар бар дошт, тахт нишаст, мардум хитоб мекарданд: «Ин овоз Худо нест». .' Дарҳол аз сабаби он ки Худоро ҳамду сано нахонданд, фариштае Худованд кирмҳои хӯрдашударо нобуд кард, каломи Худо паҳн шуданро давом дод Барнаббо Шоул рисолати онҳоро анҷом дод, ба Ерусалим баргашт ва онҳоро Юҳанно низ Марқӯс номид (Аъмол 12:18-25).

Аъмол 12:1 Дар он вақт подшоҳ Ҳиродус дастҳои худро дароз кард, то баъзе аз аҳли калисоро ба хашм оварад.

Шоҳ Ҳиродус баъзе аъзоёни калисоро таъқиб мекард.

1. Биёед дар замони таъқибот рӯҳафтода нашавем, балки дар имонамон устувор бошем.

2. Дар баробари душвориҳо, биёед ба ҳадаф ва рисолати худ таваҷҷуҳ кунем.

1. Матто 5:10-12 «Хушо онҳое ки аз барои адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо ту, вақте ки дигарон туро дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар ту ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд».

2. Ибриён 10:32-34 «Аммо рӯзҳои пештараро ба ёд оред, ки шумо пас аз равшанфикр шудан бо ранҷу азобҳо муборизаи сахтро аз сар гузарондед, баъзан дар назди омма ба маломат ва ранҷу азоб дучор мешудед ва баъзан бо онҳое, ки чунин муносибат мекарданд, шарик будед. Зеро ки шумо ба зиндониён раҳм кардед ва ғорати молу мулки худро бо шодӣ қабул кардед, зеро медонистед, ки худатон молу мулки беҳтар ва абадӣ доред».

Аъмол 12:2 Ва Яъқуб бародари Юҳанноро бо шамшер кушт.

Ҳиродус Агриппа ба ман додам, ки Яъқуб, бародари Юҳанно, бо шамшер кушта шавад.

1. Ёдовар мешавем, ки мо набояд ҳеҷ гоҳ фурӯтан монданро фаромӯш накунем ва қудрати Худоро дар ҳаёти худ эътироф кунем.

2. Дарси қудрати ишқ ва бахшиш, ҳатто дар баробари марг.

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. Матто 5:43-45 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат кунед". Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед».

АъМОЛИ 12:3 Ва азбаски дид, ки ин ба яҳудиён писанд омад, боз давом додани Петрусро низ гирифт. (Он вақт айёми фатир буд.)

Ҳиродус Агриппа I Петрусро дар айёми фатир дастгир кардам, зеро ин ба яҳудиён маъқул буд.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ мо бояд дар имони худ устувор бошем ва ба Худованд таваккал кунем, ки моро аз душвориҳо роҳнамоӣ кунад.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, то нагузорем, ки хоҳишҳои одамон моро ба осебпазирии имонамон ба Худо нагузоранд.

1: Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд".

АъМОЛИ 12:4 Ва Ӯро дастгир карда, ба зиндон андохта, ба дасти чор гурӯҳи сарбозон супурд, то ки ӯро нигоҳ доранд; ният дошт, ки баъд аз иди Пасха Ӯро назди мардум барорад.

Пас аз дастгир кардани Петрус Ҳиродус ӯро ба зиндон андохта, чор гурӯҳи сарбозонро барои посбонии ӯ таъин кард. Ӯ нақша дошт, ки Петрусро пас аз Пасха ба назди мардум барорад.

1. Такя ба қудрати Худо дар замонҳои душвор

2. Вақте ки зиндагӣ сахт мешавад, дар имон устувор бошед

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Аммо ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст».

АъМОЛИ 12:5 Бинобар ин Петрус дар зиндон нигоҳ дошта мешуд, аммо калисо барои ӯ пайваста ба Худо дуо мегуфт.

Калисо беист дуо мекард, ки Петрус аз зиндон озод шавад.

1. Қувваи Дуо - Чӣ гуна дуоҳои мо дар вақти ниёз ба мо кӯмак карда метавонанд.

2. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон ба Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ҳама гуна мушкилотро паси сар кунем.

1. Яъқуб 5:16б - «Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро он амал мекунад».

2. Матто 21:22 - «Ва ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, хоҳед гирифт, агар имон дошта бошед».

АъМОЛИ 12:6 Ва ҳангоме ки Ҳиродус мехост ӯро берун кунад, ҳамон шаб Петрус дар байни ду сарбоз, ки бо ду занҷир баста буд, хоб буд; ва посбонон дар назди дар зиндонро нигоҳ медоштанд.

Петрусро дастгир карда, ба зиндон андохтанд ва дар он ҷо ҳангоми хобаш ӯро ду сарбоз ва ду занҷир посбонӣ мекарданд.

1. Муҳофизати Худо аксар вақт дар ҷойҳои ғайричашмдошт пайдо мешавад.

2. Мо бояд ҳатто дар шароити душвор ба Худо содиқ бошем.

1. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони Худ бар ту амр хоҳад дод, то ки туро дар ҳама роҳҳои ту нигоҳ доранд.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

АъМОЛИ 12:7 Ва инак, фариштаи Худованд бар ӯ нозил шуд, ва нуре дар зиндон дурахшид; ва ба паҳлӯи Петрус зада, ӯро бархезонда, гуфт: «Зуд бархез». Ва занҷирҳо аз дастонаш афтоданд.

Вақте ки ӯ дар зиндон буд, фариштаи Худованд ба Петрус зоҳир шуда, ӯро зад ва гуфт, ки бархезад. Баъд занҷирҳояш аз дастонаш афтоданд.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Худо метавонад моро аз занҷирҳоямон озод кунад

2. Мӯъҷизаи ғайричашмдошт: пайдо кардани умед дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҷабрдида башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва озодиро ба маҳбусон эълон кунам.

2. Забур 146:7 - Ӯ камбағалонро дастгирӣ мекунад ва шарионро ба замин мепартояд.

АъМОЛИ 12:8 Ва фариштa ба ӯ гуфт: «Камаратро баста ва пойафзоли худро бандед». Ва ин тавр кард. Ва ба вай гуфт: «Ҷомаи худро бар худ бипӯш ва Маро пайравӣ кун».

Фариштa ба Петрус дастур медиҳад, ки кафш ва либосашро пӯшида, ӯро пайравӣ кунад.

1. Итоаткорӣ: Намунаи Петрус

2. Омодагӣ: омода бошед, ки ба Худо пайравӣ кунед

1. Ишаъё 52: 7 - "Чӣ гуна зебост бар кӯҳҳо пойҳои он кас, ки башорат медиҳад, осоиштагӣ, башорат медиҳад, ки наҷот медиҳад, ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад!"

2. Матто 4:20 - «Онҳо дарҳол тӯрҳои худро гузошта, аз ақиби Ӯ рафтанд».

АъМОЛИ 12:9 Ва берун рафта, аз ақиби Ӯ равона шуд; ва намедонистед, ки он чи аз ҷониби фариштa карда шудааст, дуруст аст; вале фикр мекард, ки рӯъё дидааст.

Раҳнамоии фариштаро шахсе, ки аз пасаш мерафт, нашинохт, зеро гумон мекард, ки рӯъёеро мебинад.

1. Роҳнамоии Худо: Шинохти дасти Худованд дар ҳаёти мо

2. Қувваи имон: Омӯзиши эътимод ба Худованд

1. Матто 28:20 - «Онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

АъМОЛИ 12:10 Вақте ки онҳо аз палатаи якум ва дуюм гузаштанд, ба назди дарвозаи оҳанине, ки сӯи шаҳр мебарад, расиданд; ки худаш ба рӯяшон кушода шуд; ва онҳо баромада, аз як кӯча гузаштанд; ва дарҳол фариштa аз ӯ дур шуд.

Фариштa дарвозаи оҳанинеро, ки ба сӯи шаҳр мебурд, кушод ва пеш аз он ки Петрусро тарк кунад, аз як кӯча роҳнамоӣ кард.

1. Вафодории фариштагони Худо

2. Эҳсос кардани роҳнамоии Худо бо роҳҳои ғайричашмдошт

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои Ту туро нигоҳ доранд; туро ба дасти худ боло хоҳанд кард, то пои худро ба санг назанӣ.

2. Ишаъё 30:21 - Новобаста аз он ки шумо ба тарафи рост ё чап гардед, гӯшҳои шумо аз паси шумо овозеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: «Ин роҳ аст; дар он сайр кунед».

АъМОЛИ 12:11 Ва Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун ман аниқ медонам, ки Худованд фариштаи Худро фиристода, маро аз дасти Ҳиродус ва аз ҳар гуна

интизории мардум раҳо кардааст. яҳудиён.

Петрус боварӣ дошт, ки Худованд фариштаеро фиристод, то ӯро аз дасти Ҳиродус ва яҳудиён наҷот диҳад.

1. Худо ҳамеша дар зери назорат аст, ҳатто дар шароити душвор.

2. Муҳофизати Худо ҳамеша дастрас аст, вақте ки мо онро дар имон меҷӯем.

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 33:7 - «Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад».

АъМОЛИ 12:12 Ва дар ин бора андеша карда, ба хонаи Марьям, модари Юҳанно, ки лақабаш Марқӯс буд, омад; ки дар он чо бисьёр одамон чамъ шуда, дуо мехонданд.

Калисои аввал барои дуо ҷамъ омаданд.

1. Ҷамъияти намоз: Қувваи муттаҳидшавӣ дар намоз

2. Қувваи дуо: Чаро мо дуо мекунем ва он чиро анҷом медиҳад

1. Эфсӯсиён 6:18 - «Ҳамеша бо ҳар гуна дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва бо тамоми сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон бедор бошед».

2. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои боҳашамати одами одил фоидаи зиёд дорад".

АъМОЛИ 12:13 Ва ҳангоме ки Петрус дари дарвозаро кӯфт, духтаре омад, ки Родо ном дошт.

Питер дари дарвозаро куфт ва ӯро ҷавонзане бо номи Рода пешвоз гирифт.

1. Так-такро гӯш кунед: Дар ҳаёти мо даъвати Худоро шунидан

2. Кушодани дари имон: посух додан ба даъвати Худо

1. Ибриён 11:6 - "Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад".

2. Луқо 11:9 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: биталабед ва ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед ва дар ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд".

АъМОЛИ 12:14 Ва овози Петрусро фаҳмид, вай барои шодӣ дарвозаро накушод, балки давида даромад ва нақл кард, ки Петрус дар назди дарвоза чӣ гуна истодааст.

Ба хонаи Марям ва Рода омадани Петрус ғайричашмдошт буд ва вақте Марям овози ӯро шунид, хеле шод шуд, ки ба дарун давид, то ба Рода хабар диҳад.

1. Худо ҳамеша шодии ғайричашмдоштро дар зиндагӣ таъмин мекунад.

2. Қудрати шинохти овози Худо.

1. Забур 30:11 - "Мотами маро ба рақс табдил додӣ: палоси маро кушоӣ ва маро бо шодӣ бастай".

2. Юҳанно 10:3-5 - "Дарбон ба сӯи ӯ мекушояд, ва гӯсфандон овози ӯро мешунаванд, ва гӯсфандони худро ба ном мехонад ва онҳоро мебарорад. Ва ҳангоме ки гӯсфандони худро мебарорад, пешопеши онҳо меравад. , ва гӯсфандон аз ақиби Ӯ, зеро ки овози Ӯро медонанд».

АъМОЛИ 12:15 Ба вай гуфтанд: «Ту девона ҳастӣ». Аммо вай пайваста тасдиқ мекард, ки ин ҳам ҳаст. Он гоҳ гуфтанд: «Ин фариштаи Ӯст».

Вақте ки ӯ ба онҳо гуфт, ки Петрус ҳанӯз зинда аст, Марям девона аст, одамон фикр мекарданд, аммо вай тасдиқ кардани он буд, ки ин ҳақиқат аст. Он гоҳ гуфтанд, ки ин фариштаи ӯ бошад.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои бепоёни Худо

2. Бо имон ба куфр дучор шудан

1. Луқо 1:45 - "Хушо он зан, ки имон овард, ки Худованд ваъдаҳои худро ба вай иҷро мекунад!"

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

АъМОЛИ 12:16 Аммо Петрус тақ-тақ карданро давом дод; ва онҳо дарро кушода, Ӯро диданд, дар ҳайрат монданд.

Петрус дарро кӯфт ва вақте ки он кушода шуд, мардум аз дидани ӯ дар ҳайрат монданд.

1. Қувваи ҳайратангези имон - омӯхтани имони устувори Петрус дар замонҳои душвор.

2. Мӯъҷизаҳо ба вуқӯъ мепайванданд - Муайян кардани он, ки чӣ гуна имконнопазир тавассути имон имконпазир мегардад.

1. Матто 17:20 - "Ӯ ҷавоб дод: "Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ гуфта метавонед: "Аз ин ҷо ба он ҷо ҳаракат кунед" ва он ҳаракат мекунад, ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

2. Луқо 5:5 - Шимъӯн ҷавоб дод: "Устод, мо тамоми шаб заҳмат кашида, чизе ба даст наовардем. Аммо азбаски шумо чунин мегӯед, ман тӯрҳоро мепартоям".

АъМОЛИ 12:17 Аммо ӯ бо дасташон ишора кард, ки хомӯш шаванд ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ тавр Худованд ӯро аз зиндон берун овард. Ва гуфт: «Рафта, инро ба Яъқуб ва ба бародарон хабар деҳ». Ва ӯ рафта, ба ҷои дигар рафт.

Петрус бо кӯмаки Худованд аз зиндон гурехт ва ба мардум дастур дод, ки ба Яъқуб ва дигар имондорон аз наҷоти ӯ хабар диҳанд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Петрус душвориҳои ба назар имконнопазирро паси сар кард

2. Таъмини Худованд: Ҳифзи Худоро дар замонҳои душвор эҳсос кардан

1. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ташвишҳои худро ба гардани ӯ андозед, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

2. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар атрофи онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад.

АъМОЛИ 12:18 Ҳамин ки рӯз шуд, дар байни сарбозон шӯру ғавғои хурде рӯй надод, ки Петрус чӣ шуд.

Сарбозон вақте фаҳмиданд, ки Петрус дар ҷое ки ӯро нигоҳ дошта буданд, бедарак нест.

1. Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо метавонад корҳои ғайриимконро иҷро кунад

2. Ҳатто дарториктарин замонҳо, имони мо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ғолиб ояд

1. Матто 19:26 - Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 12:19 Чун Ҳиродус ӯро ҷустуҷӯ кард, ва наёфт, посбононро тафтиш карда, фармуд, ки онҳоро ба қатл расонанд. Ва аз Яҳудо ба Қайсария омад ва дар он ҷо монд.

Ҳиродус Петрусро меҷуст, вале ӯро ёфта натавонист. Дар натиҷа, ӯ посбононро ба қатл расонд ва сипас аз Яҳудо ба Қайсария кӯчид.

1. Файзи Худо басанда аст: Ҳикояи Петрус ва Ҳиродус нишон медиҳад, ки чӣ тавр файзи Худо барои муҳофизат кардани мо ҳатто вақте ки мо дар хатар ҳастем, кофӣ аст.

2. Қувваи Имон: Қиссаи Петрус ва Ҳиродус ба мо қудрати имонро таълим медиҳад ва чӣ тавр он ба мо имкон медиҳад, ки ҳар гуна монеаро паси сар кунем.

1. 1 Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул набошад, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи наҷотро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 12:20 Ва Ҳиродус аз сокинони Сӯр ва Сидӯн бағоят ба ғазаб омад; вале онҳо якдилона назди ӯ омаданд ва Бластусро, ки нозири хонаи подшоҳ буд, дӯсти худ карда, сулҳ хостанд; зеро мамлакати онхо аз мамлакати подшох гизо мегирифт.

Мардуми Тир ва Сидӯн саъю кӯшиши дипломатӣ карданд, то бо Ҳиродус сулҳ барқарор кунанд, дӯстии Бластус, ҳокими подшоҳро таъмин карданд, зеро кишварашон ба кишвари подшоҳ вобаста буд.

1. Қудрати дипломатия: Чӣ тавр Худо барои ҳалли низоъ роҳҳои осоиштаро истифода мебарад

2. Мушкилоти вобастагӣ: дарёфти амният ва субот дар ҷаҳони ноустувор

1. Ишаъё 2:4 - Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард ва баҳсҳои бисёр халқҳоро ҳал хоҳад кард. Онҳо шамшерҳои худро ба амоч ва найзаҳои худро ба навдаҳо мезананд. Миллат бар зидди миллат шамшер намебардорад ва дигар ба ҷанг намеомӯзанд.

2. Масалҳо 3:29-30 - Бар зидди ҳамсояи худ, ки дар наздикии шумо боэътимод зиндагӣ мекунад, бадӣ накунед. Бо шахсе, ки ба ту зиёне нарасонидааст, бесабаб муҷодала макун.

АъМОЛИ 12:21 Ва дар рӯзи муайян Ҳиродус, ки либоси шоҳона дар бар дошт, бар тахти худ нишаст ва ба онҳо сухан гуфт.

Ҳиродус дида мешавад, ки дар либоси шоҳона суханронӣ мекунад.

1: Аҳамияти либос дар интиқоли қудрат ва қудрат.

2: Қувваи сухан ва аҳамияти суханронии оммавӣ.

1: Масалҳо 17: 27-28 - "Касе, ки дониш дорад, сухани худро нигоҳ медорад, ва одами хирад рӯҳи ором аст. Ҳатто аблаҳ, вақте ки хомӯш аст, хирадманд ҳисобида мешавад; вақте ки лабҳояшро бастааст, вай хирадманд ҳисобида мешавад. дарккунанда».

2: Қӯлассиён 3:12-14 - "Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, раҳмдилӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсаброо дар бар кунед. Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо шикояте дошта бошад. бар зидди касе. Бибахшой, чунон ки Худованд туро бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате дар бар дор, ки ҳамаро дар ягонагии комил ба ҳам мепайвандад».

АъМОЛИ 12:22 Ва мардум фарьёд зада, гуфтанд: «Ин овози худо аст, на овози одам».

Мардуми Ерусалим фаҳмиданд, ки овозе, ки шуниданд, аз они худо аст, на ба одам.

1. Эътироф кардани овози Худо дар ҳаёти мо

2. Омӯзиши пайравӣ ба овози Худо

1. Юҳанно 10:27 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

2. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва маро хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

АъМОЛИ 12:23 Ва дарҳол фариштаи Худованд ӯро зад, зеро ки Худоро ҷалол надодааст; ва кирмҳо хӯрда, ҷон дод.

Подшоҳ Ҳиродус ба Худо ҷалол надод ва ба марг ҷазо дода шуд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳамеша Худоро барои корҳое, ки Ӯ дар ҳаёти мо мекунад, ҷалол диҳем.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки мағрур нашавем ва фаромӯш кардани Худоро барои ҳама корҳое, ки Ӯ мекунад, ҷалол диҳем.

1: Яъқуб 4:6 Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2:1 ба Қӯринтиён 10:31 Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед.

Аъмол 12:24 Аммо каломи Худо афзоиш ёфт ва зиёд мешуд.

Каломи Худо паҳн шуд ва шумораи онҳо афзоиш ёфт.

1. Қудрати Калом: Чӣ тавр Инҷили Масеҳ паҳн мешавад ва зиёд мешавад

2. Потенсиали номаҳдуди Каломи Худо: Чӣ тавр Каломи Худо васеъ ва қавитар мекунад

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд».

2. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба назди ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехостам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

АъМОЛИ 12:25 Ва Барнаббо ва Шоул, ҳангоме ки хизмати худро анҷом дода, аз Ерусалим баргаштанд ва Юҳанноро, ки лақабаш Марқӯс буд, бо худ бурданд.

Ҳаввориён Барнаббо ва Шоул миссияи худро дар Ерусалим анҷом дода, бо Юҳанно Марк баргаштанд.

1: Вафодории Худо дар тамоми Навиштаҳо дида мешавад, зеро Ӯ моро дар сафарҳои рӯҳонии мо ҳамроҳон медиҳад.

2: Мо бояд дар бораи аҳамияти доштани одамон дар ҳаёти мо хотиррасон кунем, ки ба мо дар роҳи имонамон роҳнамоӣ мекунанд.

1: Воиз 4:9-10 - Ду нафар аз як нафар беҳтаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон фоидаи хуб доранд: Агар яке аз онҳо афтад, яке метавонад ба дигаре кӯмак кунад.

2: Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад, ва як кас дигареро тез мекунад.

Аъмол 13 ибтидои сафари миссионерии Павлус, мавъизааш дар Антиёхияи Писидия ва бо мухолифате, ки ӯ дучор шуда буд, нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз калисои Антиёхия оғоз мешавад, ки пайғамбарон ва муаллимон дорад. Ҳангоме ки онҳо ба Худованд саҷда мекарданд, Рӯҳулқудс рӯзадор гуфт: «Барнаббо Шоулро барои ман кореро, ки ман онҳоро даъват кардам, ҷудо кун». Пас аз рӯзадорӣ дастҳои худро бар онҳо гузошта, дуо гӯён онҳоро гусел карданд (Аъмол 13:1-3). Онҳо тавассути Рӯҳулқудс фиристода шуда, ба Селевкия фуромаданд ва аз он ҷо ба Кипр шино карданд. Вақте ки онҳо ба Саломис расиданд, онҳо каломи Худоро эълон карданд, ки куништҳои яҳудӣ Юҳанно бо онҳо ҳамчун мададгор буд (Аъмол 13:4-5). Онҳо тамоми ҷазираро сайр карданд, то ба Пафос расид, ки дар он ҷо бо пайғамбари бардурӯғи яҳудӣ, ки Бар-Исо ном дошт, вохӯрд, ки ҳоким Сергий Павлус ҳокими доно буд, ки Барнаббо Шоул ном дошт, зеро мехост каломи Худоро бишнавад, аммо ҷодугар Элимос ба онҳо мухолифат кард, ки имони ҳокимро баргардонад (Аъмол 13:6). 8).

Сархати 2: Он гоҳ Шоул, ки бо номи Павлус аз Рӯҳулқудс пур шуда буд, рост ба Элимос нигариста гуфт: «Шумо душмани иблиси кӯдакона ҳастед, ҳама чиз дуруст аст, ҳама гуна фиребу найранг ҳеҷ гоҳ аз таҳрифи роҳи рост даст намекашад Худовандо? Акнун Худовандро бар ту супурд, то муддате кӯр хоҳад шуд, ҳатто офтоби равшанро дида наметавонад». Дарҳол торикии туман болои сарашро фаро гирифт, ӯ даст кашид, ки касе ӯро бо дасташ роҳбарӣ кунад, вақте ҳоким дид, ки воқеаи рӯйдодаро дид, ки таълимоти дар бораи Худованд ба ҳайрат афтода буд (Аъмол 13:9-12). Аз Пафос Павлус ва ҳамроҳонаш ба Перга дар Памфилия шино карданд, ки Юҳанно онҳоро тарк кард Ерусалим аз Перга ба Антиёхия рафт. Дар рӯзи шанбе вориди куништ шуд, ки ба хондани шариати пайғамбарон нишастанд Сарварони синагога фиристоданд, ки «Бародарон, агар каломи насиҳат дошта бошед, лутфан бигӯед» (Аъмол 13) : 13-15).

Сархати 3-юм: Бархоста, бо ишораи хомӯшӣ сухан оғоз кард, ки таърихи мухтасари наҷоти исроилиён аз ғуломии мисрӣ саргардонии онҳо дар биёбонҳо Подшоҳ Довудро эҳё кард ва баъд аз омадани Наҷотдиҳанда Исои Масеҳ ҳамчун насли ваъдашуда Довуд Ӯ ҳамчунин дар бораи хидмати Яҳёи Таъмиддиҳандаи Таъмиддиҳанда сухан гуфт Тавбаи таъмиддиҳанда ва сипас хушхабарро мавъиза кард, ки Исо ба салиб мехкӯб шуд, эҳёи гуноҳ барои ба ҳар касе, ки байни яҳудиёни ғайрияҳудӣ фарқе надорад, имон оваред. Мардум онҳоро дар рӯзи шанбеи оянда даъват карданд, қариб тамоми шаҳр ҷамъ омада, суханони Худовандро шуниданд, вақте ки яҳудиён диданд, ки издиҳом пур шуданд, ҳасад бар хилофи суханони Павлус, ки куфр мегуфтанд, оғоз ёфт ва Павлус Барнаббо далерона ҷавоб дод: «Мо аввал каломи Худоро гуфта будем, зеро рад кунед, худро сазовори ҳаёти ҷовидонӣ нашуморед, ҳоло мо бармегардем. ғайрияҳудиён (Аъмол 13:16-46). Ғайрониён аз шунидани ин каломи гиромӣ шод шуданд Худованд ҳама ҳаёти ҷовидониро таъин карданд калом дар тамоми минтақа паҳн шуд, аммо яҳудиён занони худотарсро барангехтанд, ки мардони пешқадамро барангехтанд бар зидди Павлус таъқибот барангехт Барнабборо аз минтақаашон ронданд Онҳо

рафтанд, шогирдони Икония Рӯҳулқудсро шод карданд (Аъмол 13:48-52).

АъМОЛИ 13:1 Дар калисои Антиёхия якчанд анбиё ва муаллимон буданд; чунон ки Барнаббо, ва Шимъӯн, ки Ниҷер ном дошт, ва Лукиси Куринӣ ва Манаен, ки бо тетрарх Ҳиродус тарбият ёфта буд, ва Шоул.

Дар калисои Антиёхия пайғамбарон ва муаллимоне ба монанди Барнаббо, Шимъӯн, Лусиус, Манаен ва Шоул буданд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки пайғамбарон ва муаллимон бошем, то ба калисо хизмат кунем

2. Муҳимияти содиқ будан ба даъвати Худо

1. Ишаъё 6:8 - «Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2. 1 ба Қӯринтиён 12:28 - Ва Худо дар калисо аввал ҳаввориён, дуюм анбиё, сеюм муаллимон, баъд мӯъҷизаҳо, баъд инъомҳои шифобахш, ёрӣ, идоракунӣ ва забонҳои гуногунро таъин кардааст.

Аъмол 13:2 Ҳангоме ки онҳо ба Худованд хизмат мекарданд ва рӯза медоштанд, Рӯҳулқудс гуфт: «Барнаббо ва Шоулро барои коре ки ман онҳоро даъват кардаам, ҷудо кунед».

Рӯҳулқудс Барнаббо ва Шоулро ба кори махсус даъват кард.

1. Қудрати Рӯҳулқудс барои даъват ва фиристодани одамон

2. Ҷавоб додан ба даъвати Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 6:8 - «Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2. Румиён 10:13-15 - «Зеро, ки «Ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад

ёфт». Пас чӣ гуна метавонанд касеро, ки ба он имон наовардаанд, бихонанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон ованд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои касоне, ки мужда медиханд!».

АъМОЛИ 13:3 Ва ҳангоме ки рӯза гирифта, дуо гуфта, дастҳои худро бар онҳо гузошта, онҳоро ҷавоб доданд.

Шогирдон дар Антиёхия якҷоя рӯза медоштанд ва дуо мегуфтанд, сипас даст ба ду узви худ гузошта, онҳоро ҷавоб доданд.

1. Қувваи дуои корпоративӣ

2. Аҳамияти гузоштани дастҳо

1. Яъқуб 5:14-15 - Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд.

2. 1 Тимотиюс 4:14 - Аз ҳадяе, ки доред, беэътиноӣ накунед, ки он ба воситаи нубувват ба шумо дода шудааст, вақте ки шӯрои пирон дастҳои худро бар шумо гузоштанд.

АъМОЛИ 13:4 Ва онҳо, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс фиристода шуда, ба Селевкия равона шуданд; ва аз он чо ба Кипр рафтанд.

Шогирдонро Рӯҳулқудс фиристоданд, то ба Селевкия ва сипас ба Кипр раванд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Ба мо қувват мебахшад, то рисолати Худоро иҷро кунем

2. Эътимод ба Рӯҳулқудс: такя ба қудрати Рӯҳ барои анҷом додани кори Худо

1. Ишаъё 6:8 - «Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад? Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист"».

2. Юҳанно 16:13 - «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки вай ба ихтиёри худ намегӯяд, балки ҳар чи мешунавад, хоҳад

гуфт ва он чиро ба шумо баён хоҳад кард. ки бояд биёяд».

АъМОЛИ 13:5 Ва ҳангоме ки онҳо дар Саламис буданд, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза мекарданд, ва Яҳёро низ ба хизматгузори худ доштанд.

Ҳавворiён Павлус ва Барнаббо дар куништҳои яҳудиён дар Саламис каломи Худоро мавъиза мекарданд ва Юҳанно ёрдамчии онҳо буд.

1. Даъват барои мавъизаи Инҷил

2. Қудрати мавъиза кардани Каломи Худо

1. Румиён 10:14-15 - Чӣ зебост пойҳои онҳо, ки башорати сулҳро мавъиза мекунанд ва аз чизҳои нек башорат медиҳанд!

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

АъМОЛИ 13:6 Ва ҳангоме ки онҳо аз ҷазира ба Пофос гузаштанд, ҷодугареро ёфтанд, ки пайғамбари козиб ва яҳудӣ буд, ки Бархесус ном дошт.

Павлуси ҳавворӣ ва Барнаббо дар ҷазираи Пафос пайғамбари козибро бо номи Барҷесус пайдо мекунанд.

1. Хатари анбиёи козиб

2. Қувваи Инҷил

1. Ирмиё 23:16-17 - "Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед: онҳо шуморо беҳуда мегардонанд: онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳон. аз Худованд».

2. Аъмол 17:10-11 - "Ва бародарон дарҳол Павлус ва Силоро шабона ба Бирия фиристоданд, ки онҳо ба он ҷо омада, ба куништҳои яҳудиён даромаданд. Онҳо аз аҳли Таслӯникӣ олиҷанобтар буданд, зеро каломро қабул карданд. бо тамоми омодагӣ ва ҳар рӯз Навиштаҳоро кофтуков мекард, ки оё ин тавр аст».

АъМОЛИ 13:7 Он кас бо сарвари кишвар Сергий Павлус, ки марди оқил буд; ки Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, каломи Худоро шунидан мехостанд.

Муовини кишвар Сергий Павлус Барнаббо ва Шоулро даъват кард, ки каломи Худоро бишнаванд.

1. Қувваи истодагарӣ: Ҷустуҷӯи содиқи Барнаббо ва Шоул

2. Арзиши гӯш кардан: Намунаи Сергий Паулус

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва пинҳоние, ки шумо намедонистед, ба шумо мегӯям."

АъМОЛИ 13:8 Аммо Элимоси ҷодугар (зеро номи ӯ аз рӯи таъбир чунин аст) ба онҳо муқобилат карда, мехост вакилро аз имон дур кунад.

Элимаси ҷодугар кӯшиш кард, ки муовинро аз қабули эътиқоди масеҳӣ боздорад.

1. Қувваи Имон барои бартараф кардани монеаҳо

2. Дар муқобили мусибат устувор истодан

1. Ишаъё 55:10-11 - «Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнагарданд, балки заминро об дода, онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад, ҳамин тавр Оё каломи Ман аз даҳони Ман берун мешавад; он ба назди ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехостам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

АъМОЛИ 13:9 Он гоҳ Шоул, ки ӯро Павлус меноманд, аз Рӯҳулқудс пур шуда, чашмони худро ба ӯ андохт.

Шоул аз Рӯҳулқудс пур шуд ва чашмонашро ба касе гузошт.

1. Муҳимияти пур шудан бо Рӯҳулқудс

2. Қудрати як нигоҳ

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон олӣ бошад, агар чизе шоистаи таъриф бошад, фикр кунед дар бораи ин чизҳо.

Аъмол 13:10 Ва гуфт: «Эй пур аз ҳар гуна маккорӣ ва ҳар гуна фасод, эй фарзанди иблис, эй душмани ҳар адолат!

Павлус бо Элимоси ҷодугар рӯбарӯ шуд, ки ҳокимро аз имон дур карданӣ буд.

1. Қувваи муқовимат дар мубориза барои адолат

2. Эътироф ва рад кардани макри душман

1. Масалҳо 28: 4-5 "Онҳо аз ҳаёти Худо аз сабаби нодонӣ, ки дар онҳост, ба сабаби сангдилии худ дур шудаанд. Онҳо беадаб шуданд ва худро ба нафсонӣ доданд, ҳарис ба ҳар гуна кор машғул шуданд. аз наҷосат».

2. Эфсӯсиён 6:11-13 «Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигир, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонӣ».

Аъмол 13:11 Ва алҳол, инак, дасти Худованд бар ту аст, ва ту кӯр хоҳӣ шуд, ва як муддат офтобро намебинӣ. Ва дарҳол бар ӯ туман ва торикӣ афтод; ва ӯ дар ҷустуҷӯи баъзеҳо рафт, ки дасти ӯро бибаранд.

Павлус дар натиҷаи дасти Худованд ба таври мӯъҷиза ба кӯрии муваққатӣ дучор шуд.

1. Қудрати дасти Худованд: Ёдгории тавоно аз ҳузур ва қудрати Ӯ

2. Даъват ба вобастагӣ: Дасти Худованд моро роҳбарӣ мекунад, вақте ки мо дида наметавонем

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

АъМОЛИ 13:12 Ва ноиби ин воқеаро дида, аз таълимоти Худованд дар ҳайрат афтода, имон овард.

Муовин пас аз дидани шифои мӯъҷизавӣ дар ҳайрат монд ва ба таълимоти Худованд бовар кард.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба таълимоти Худованд метавонад ба мӯъҷизаҳо оварда расонад

2. Аҷоиботи Худованд: Чӣ тавр таълимоти Худованд метавонад ба мӯъҷизаҳо илҳом бахшад

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 2:19 - "Шумо боварӣ доред, ки Худо як аст; шумо хуб мекунед. Ҳатто девҳо бовар мекунанд ва ларзонанд!"

АъМОЛИ 13:13 Вақте ки Павлус ва ҳамроҳаш аз Пофос раҳо шуданд, ба Перҷаи Памфилия омаданд, ва Юҳанно аз онҳо баромада, ба Ерусалим баргашт.

Павлус ва ҳамроҳонаш аз Пафос баромада, ба Пергаи Памфилия омаданд. Аммо Юҳанно онҳоро тарк карда, ба Ерусалим баргашт.

1. Муҳимияти содиқ мондан ба рисолати худ сарфи назар аз васвасаҳо

2. Роҳнамоии Худо дар сафарҳои ҳаёти мо

1. Филиппиён 3:14 - Ман ба сӯи ҳадафе ҳаракат мекунам, то мукофоте ба даст орам, ки барои он Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, то Ӯ роҳҳои шуморо рост гардонад.

АъМОЛИ 13:14 Ва ҳангоме ки аз Перҷа рафтанд, ба Антиёхияи Писидия омаданд ва дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд.

Павлус ва Барнаббо аз Перга ба Антиёхияи Писидия рафтанд ва дар рӯзи шанбе ба куништ рафтанд.

1. Муҳимияти сарф кардани вақт дар муошират бо калисо.

2. Муҳимияти муқаддас нигоҳ доштани рӯзи шанбе.

1. Ибриён 10:25 - Ҷамъ омадани худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат медиҳед, ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

2. Ишаъё 58:13 - Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ҳаваси худ дар рӯзи муқаддаси ман рӯй гардонӣ; ва шанберо ҳаловат, муқаддаси Худованд, мӯҳтарам донед; ва Ӯро иззат намо, на бо роҳи худ рафтор кун, на ба худ писанд ояд, на сухани худ.

АъМОЛИ 13:15 Пас аз хондани шариат ва анбиё, сардорони куништ назди онҳо фиристода, гуфтанд: «Эй бародарон, агар барои мардум сухане насиҳате дошта бошед, бигӯед».

Сардорони куништ аз ҳавворион хоҳиш карданд, ки баъд аз хондани шариат ва анбиё ба мардум сухан гӯянд ва сухани рӯҳбаландкунанда гӯянд.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда

2. Ҷасорати суханронии мардум

1. Забур 138:2, «Ман ба сӯи маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард, ва исми Туро барои меҳрубонии Ту ва барои ростии Ту ҳамду сано хоҳам гуфт: зеро ки каломи Худро аз ҳама исми Худ бузургтар кардай».

2. Яъқуб 1:19, "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад".

АъМОЛИ 13:16 Павлус бархоста, бо дасташ ишора карда гуфт: «Эй мардони Исроил, ва шумо, ки аз Худо тарсед, ба гӯш диҳед».

Павлус ба халқи Исроил мурочиат карда, аз онҳо хоҳиш кард, ки суханони ӯро гӯш кунанд.

1. Аз Худо битарсед ва ба ӯ итоъат кунед ва судҳо ба даст ored.

2. Итоат ба Худо ҳамеша баракат меорад.

1. Масалҳо 16:20 - Ҳар кӣ ба коре оқилона рафтор кунад, некӯӣ хоҳад ёфт: ва ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, хушбахт аст.

2. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худоят аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, ва Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованди худ ибодат кунӣ Худоё бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту.

Аъмол 13:17 Худои ин халқи Исроил падарони моро баргузид, ва қавмро, вақте ки онҳо дар замини Миср дар ғариб зиндагӣ мекарданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи баланд аз он берун овард.

Худо исроилиёнро ҳамчун халқи баргузидаи Худ интихоб кард ва онҳоро бо бозуи тавонои худ аз ғуломии Миср раҳо кард.

1. Қудрати муҳаббат ва наҷоти Худо

2. Вафодории Худо ба халқаш

1. Хуруҷ 3:7-10 - Худо аз буттаи сӯзон бо Мусо сухан мегӯяд ва ӯро мефиристад, то исроилиёнро аз ғуломии Миср раҳо кунад.

2. Забур 136:10-12 - Суруди ҳамду сано ба Худо барои садоқат ва муҳаббати Ӯ дар раҳони халқаш аз ғуломӣ.

АъМОЛИ 13:18 Ва тақрибан чиҳил сол дар биёбон рафтори онҳоро азоб дод.

Худо ба беитоатии исроилиён дар биёбон чил сол тоб овард.

1. Ба Худо таваккал кунед, ки шуморо аз лаҳзаҳои душвор гузаронад.

2. Бо имон дар васвасаҳо ва озмоишҳо сабр кунед.

1. Ибриён 11:17-19 "Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард; ва ҳар кӣ ваъдаҳоро гирифта буд, писари ягонаи худро қурбонӣ кард. Дар бораи ӯ гуфта шуда буд, ки насли ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд. : «Ҳисоб кунед, ки Худо қодир буд, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кунад; аз куҷо Ӯро ба сурати расмият қабул кард».

2. Яъқуб 1:2-4 "Эй бародарони ман, вақте ки ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед. , чизе намехоҳад."

Аъмол 13:19 Ва ҳангоме ки ҳафт халқро дар замини Канъон несту нобуд кард, замини онҳоро бо қуръа ба онҳо тақсим кард.

Худо дар замини Канъон ҳафт халқро несту нобуд кард ва заминро ба исроилиён тақсим кард.

1. «Қудрати пешакии Худо»

2. «Вафодории ваъдаҳои Худо»

1. Такрори Шариат 32:8-9 "Вақте ки Ҳаққи Таоло ба халқҳо мулки худро дод, вақте ки Ӯ тамоми инсониятро тақсим кард, барои қавмҳо мувофиқи шумораи банӣ-

Исроил сарҳад муқаррар кард, зеро ки насиби Худованд қавми Ӯст, Яъқуб мероси ба ӯ ҷудошуда».

2. Еҳушаъ ибни Нун 21:43-45 "Ва Худованд тамоми заминеро, ки қасам хӯрда буд, ба аҷдодони онҳо бидиҳад, ба Исроил дод, ва онҳо онро тасарруф намуда, дар он ҷо маскан гирифтанд. Худованд ба онҳо аз ҳар тараф оромӣ дод, чунон ки қасам хӯрда буд. Ба аҷдодонашон, ҳеҷ яке аз душманонашон ба онҳо муқобилат накард; Худованд ҳамаи душманони онҳоро ба дасти онҳо супурд; ҳеҷ яке аз ваъдаҳои неки Худованд ба Исроил барбод нарафт; ҳар яке иҷро шуд».

АъМОЛИ 13:20 Ва баъд аз он ӯ ба онҳо доваронро дод, ки тақрибан чорсаду панҷоҳ сол, то Самуили набӣ.

Худо ба халқи Исроил доваронро дод, ки бар онҳо то 450 сол ҳукмронӣ кунанд, то Самуил пайғамбар.

1. Пешниҳоди Худо: Фаҳмидани нақшаи Худо барои халқаш

2. Муҳимияти итоаткорӣ: Омӯзиш аз намунаи Исроил

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард; хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед;

АъМОЛИ 13:21 Ва баъд аз он онҳо хостори подшоҳӣ шуданд, ва Худо Шоул ибни Қисро, ки марди сибти Биньёмин буд, дар тӯли чиҳил сол ба онҳо дод.

Худо ба банӣ-Исроил подшоҳи Шоулро аз сибти Биньёмин барои чиҳил сол дод.

1. Ҳукмронии Худо: Қудрати Худо дар таъини подшоҳ

2. Некӯии Худованд дар ризқи мардумаш

1. Дониёл 4:35 - "Ва ҳамаи сокинони замин ҳеҷ чиз шинохта шудаанд: ва ӯ мувофиқи иродаи худ дар лашкари осмон ва дар байни сокинони замин амал

мекунад; ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти ӯ бимонад, ё бигӯяд ба ӯ гуфт: "Ту чӣ кор мекунӣ?"

2. Забур 25:8-10 - "Худованд нек ва росткор аст, бинобар ин Ӯ гуноҳкоронро дар роҳ таълим хоҳад дод. Ҳалимонро дар доварӣ ҳидоят хоҳад кард, ва ҳалимонро роҳи худро таълим хоҳад дод. Ҳама роҳҳои Худованд марҳамат ва ростӣ ба онҳое, ки аҳди Ӯ ва шаҳодатҳои Ӯро риоят мекунанд».

АъМОЛИ 13:22 Ва ҳангоме ки вайро барканор кард, Довудро назди онҳо баргузид, то подшоҳи онҳо шавад; Ӯ низ ба ӯ шаҳодат дода, гуфт: "Ман Довуд ибни Йисойро ёфтам, ки шахсе аз дили худам аст, ки тамоми иродаи маро ба ҷо хоҳад овард".

Худо Довудро подшоҳи онҳо интихоб кард ва дар бораи садоқат ва итоаткории ӯ шаҳодат дод.

1: Вафодорӣ ва итоаткории мо ба Худо подош хоҳад гирифт.

2: Худо моро барои як ҳадаф интихоб мекунад ва мо бояд кӯшиш кунем, ки онро иҷро кунем.

1: Эфсӯсиён 2:10 Зеро ки мо офаридаи Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудааст, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем.

2: Филиппиён 2:13 Зеро ки Худост, ки дар шумо ҳам барои ирода ва ҳам ба амал баровардани хушнудии Ӯ амал мекунад.

Аъмол 13:23 Аз насли ин одам Худо мувофиқи ваъдааш барои Исроил Наҷотдиҳандаи Исоро ба миён овард.

Худо мувофиқи ваъдааш ба Исроил Наҷотдиҳандаи Исоро дод.

1. "Наҷотдиҳандаи ваъдашуда: атои Худо аз Исо"

2. «Аҳди бепоёни Худо: Иҷрои ваъдаи Ӯ дар Исо»

1. Ғалотиён 3:16 - "Ваъдаҳо ба Иброҳим ва насли ӯ дода шудаанд. Ӯ нагуфтааст: "Ва ба наслҳо, мисли бисёриҳо, балки дар бораи як нафар, ва ба насли ту, ки Масеҳ аст."

2. Ишаъё 9: 6-7 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, абадӣ хонда хоҳад шуд. Падар, Мири осоиштагӣ. Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро фармон диҳанд, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, то абад то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо инро хоҳад кард».

Аъмол 13:24 Вақте ки Яҳё пеш аз омаданаш таъмиди тавбаро ба тамоми халқи Исроил мавъиза карда буд.

Юҳанно пеш аз омадани Исо ба халқи Исроил паёми тавбаро мавъиза кард.

1. Қувваи тавба: Даъват ба тағирот

2. Паёми тавба: Даъват ба амал

1. Ирмиё 31:18-20 - Ман албатта шунидам, ки Эфроим аз худ чунин нола мекунад; Ту маро ҷазо додӣ, ва ман мисли гове, ки ба юғ одат накарда буд, ҷазо додам; зеро ки Ту Худованд Худои ман ҳастӣ.

2. Луқо 5:31-32 - Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Саломатон ба табиб эҳтиёҷ надоранд; балки беморон. Ман омадаам, ки на одилонро, балки гунаҳкоронро ба тавба даъват кунам.

АъМОЛИ 13:25 Ва ҳангоме ки Яҳьё роҳи худро анҷом дод, гуфт: «Шумо гумон мекунед, ки Маро кист? Ман вай нестам. Аммо инак, касе аз паси ман меояд, ки ман лоиқи он нестам, ки кафшҳои пойҳояшро кушоям.

Яҳёи Таъмиддиҳанда Исоро ҳамчун Масеҳ ва бандаи фурӯтани ӯ эътироф кард.

1. Чӣ тавр мо, мисли Яҳёи Таъмиддиҳанда, метавонем Исоро ҳамчун Масеҳ эътироф кунем ва ба Ӯ фурӯтанона хизмат кунем?

2. Сазовори кушодани кафшҳои пойҳои Исо чӣ маъно дорад?

1. Матто 3:11-12 - "Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, аммо Он ки аз паси ман меояд, аз ман тавонотар аст, ки ман сазовори он нестам, ки пойафзоли ӯро бардошта барам. Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид хоҳад дод.

2. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

АъМОЛИ 13:26 Эй бародарон, эй фарзандони насли Иброҳим, ва ҳар кӣ аз шумо аз Худо метарсад, каломи ин наҷот ба сӯи шумо фиристода шудааст.

Ин порча дар бораи он аст, ки Худо каломи наҷотро ба онҳое, ки аз Ӯ метарсанд, мефиристад, махсусан ба фарзандони насли Иброҳим.

1. «Каломи тағйирнопазири наҷот»

2. «Даъвати фарзандони Иброҳим».

1. Румиён 10:13 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

2. Забур 33:18 - «Инак, чашми Худованд ба тарсҳои Ӯст, бар касонест, ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд».

АъМОЛИ 13:27 Зеро ки сокинони Ерусалим ва сарварони онҳо, азбаски Ӯро намешинохтанд, ва овози анбиё, ки ҳар рӯзи шанбе хонда мешавад, онҳо дар маҳкум кардани Ӯ ба амал омаданд.

Мардуми Ерусалим, аз он ҷумла ҳокимони онҳо, суханони пайғамбаронро, ки дар рӯзҳои шанбе хонда шуда буданд, нафаҳмида, Исоро маҳкум карданд.

1: Каломи Худо имрӯз ҳам аҳамият дорад ва фаҳмидани пешгӯиҳо ва паёмҳои Навиштаҳо барои қабули қарорҳои одилона муҳим аст.

2: Чӣ тавре ки мардуми Ерусалим пешгӯиҳои Навиштаҳоро нафаҳмиданд ва Исоро маҳкум карданд, муҳим аст, ки итминон ҳосил кунем, ки мо имрӯз дар қарорҳои худ ба чунин хатогиҳо роҳ намедиҳем.

1: Isaiah 53: 1-5 - Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

2: Румиён 10:14-17 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

АъМОЛИ 13:28 Ва гарчанде ки дар Ӯ ягон сабаби марг наёфтанд, вале аз Пилотус мехостанд, ки Ӯ кушта шавад.

Яҳудиён Исоро дар содир кардани ҷиноят айбдор карданд, аммо Пилотус дар Ӯ ҳеҷ айбе наёфт. Бо вуҷуди ин, яҳудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки ӯро маслуб кунад.

1. "Хатари айбдоркуниҳои бардурӯғ"

2. «Қувваи беимонӣ»

1. Матто 27:17-26 - Кӯшиши Пилотусро озод кардани Исо

2. Юҳанно 19:1-16 - Қарори Пилотус дар бораи маслуб кардани Исо

АъМОЛИ 13:29 Ва ҳамаи он чи дар бораи Ӯ навишта шуда буд, иҷро карданд, Ӯро аз дарахт фуроварда, дар қабр гузоштанд.

Мардум ҳама чизеро, ки дар бораи Исо навишта шудааст, иҷро карданд ва Ӯро дар қабр гузоштанд.

1. Вафодории Исо ба иродаи Падар тавассути марг ва эҳёи ӯ.

2. Қудрати марги қурбонӣ ва дафни Исо барои наҷот додан.

1. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - «Зеро ки ман пеш аз ҳама он чиро гирифтам, ба шумо супурдам: Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд ва дафн карда шуд ва дар рӯзи сеюм эҳьё шуд. мувофиқи Навиштаҳо».

2. Румиён 4:25 - "Он ки ба сабаби гуноҳҳои мо таслим шуд ва ба сабаби сафедкунии мо эҳё шуд".

АъМОЛИ 13:30 Аммо Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард:

Павлус дар Аъмол 13 дар бораи эҳёи Исо сухан меронад.

1. Қудрати эҳёи Исо: Умеди мо дар замони бӯҳрон

2. Эҳёи Исо: Нуқтаи гардиши таърих

1. Румиён 6:4-11 - Марг ва эҳёи Масеҳ ҳамчун роҳи ҳаёти нав.

2. Қӯлассиён 2:12-15 - Қудрати эҳёи Исо дар ғалаба бар марг.

АъМОЛИ 13:31 Ва дар бораи онҳое ки бо Ӯ аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд, дар назди мардум шоҳидони Ӯ буданд, рӯзҳои зиёде дида шуд.

Ба таълимоти Павлус одамоне, ки бо ӯ аз Ҷалил то Ерусалим сафар карда буданд, шаҳодат медоданд.

1. Каломи Худо тавассути Шоҳидон исбот карда мешавад

2. Ҳаёте, ки шоҳиди Масеҳ аст

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Ибриён 12:1 «Бинобар ин, азбаски мо бо абри бузурги шоҳидон иҳота шудаем, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо суботкорӣ давем, ки мусобиқае, ки барои мо муқаррар шудааст."

Аъмол 13:32 Ва мо ба шумо башорат медиҳем, ки ваъдае ки ба падарон дода шудааст,

Худо ваъдаи худро ба падарон ба воситаи Исои Масеҳ иҷро кард.

1: Ваъдаи Худо дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масеҳ

2: Тӯҳфаи файз ва кафорат дар Исои Масеҳ

1: Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ҳамчун ҳадя, ба воситаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд.

2: Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо карда, барои мо лаънат шуд, зеро навишта шудааст: "Лаъун аст ҳар касе ки дар дарахт овехта шудааст".

АъМОЛИ 13:33 Худо ҳамон чизеро барои мо фарзандони онҳо ба амал овард, ки Исоро эҳьё кард; чунон ки дар таронаи дуюм низ навишта шудааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз Ман Туро ба дунё овардаам".

дар Забур 2 навишта шудааст, Худо ваъдаи худро ба мо ва аҷдодони мо бо эҳё кардани Исо иҷро кард .

1: Исо ваъдаи Худоро бо эҳьёи мурдагон иҷро кард - ёдраскунандаи қудрати муҳаббат ва файзи Худо.

2: Эҳёи Исо нишонаи умед ва ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ аст.

1: Забур 2:7 - "Фармони Худовандро эълон хоҳам кард: Ӯ ба ман гуфт: "Ту писари Ман ҳастӣ, имрӯз Падари ту шудаам"."

2: Румиён 4:25 - "Ӯ барои гуноҳҳои мо ба марг таслим карда шуд ва барои сафед кардани мо эҳё шуд."

Аъмол 13:34 Ва дар бораи он ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, акнун дигар ба фано барнагардед, гуфт: «Марҳамати Довудро ба ту хоҳам бахшид».

Худо Исоро аз мурдагон эҳьё кард ва ваъда дод, ки ба мо марҳамати Довудро ато мекунад.

1. Кафолати мубораки ваъдаҳои Худо

2. Умеди киёмат

1. Ишаъё 55:3: "Гӯши худро хам карда, назди Ман биё: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд; ва Ман бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, ҳатто марҳамати Довуд."

2. Эфсӯсиён 1:18-20: «Чашмони фаҳмиши шумо мунаввар мешавад, то бидонед, ки умеди даъвати Ӯ чист ва сарвати ҷалоли мероси Ӯ дар муқаддасон чист, Ва бузургии бузург чист? аз қуввати Ӯ ба мо, ки имон овардаед, ба ҳасби амали қудрати тавонои Худ, ки Ӯ дар Масеҳ ба амал овард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар осмон ба ямини Худ гузошт».

АъМОЛИ 13:35 Бинобар ин ӯ дар таронаи дигар низ мегӯяд: «Ба муқаддасоти Худ нагузор, ки фасодро бубинад».

Дар китоби Аъмол Павлус аз Забур 16:10 иқтибос меорад, ки дар он гуфта мешавад, ки Худо намегузорад, ки Подшоҳи Худ фано шавад.

1. Қувваи ҳифзи Худо

2. Ваъдаи бепоёни Худо

1. Забур 16:10 - "Зеро ки ҷони маро ба шеол нахоҳӣ дод ва нахоҳӣ дод, ки муқаддаси Ту фасодро бубинад".

2. Ишаъё 53:9 - "Ва ӯ қабри худро бо шарирон ва бо сарватдорон дар марги худ сохт, зеро ки ӯ зӯроварӣ накарда буд, ва дар даҳони ӯ ҳеҷ макр набуд."

АъМОЛИ 13:36 Зеро Довуд, баъд аз он ки бо хости Худо ба насли худ хизмат карда буд, хобида, ба падарони худ гузошта шуд, ва фано дид.

Довуд дар давоми ҳаёташ ба иродаи Худо хизмат мекард ва баъд мурд ва дафн карда шуд.

1. Хидмат кардан ба иродаи Худо: Чӣ тавр бояд ҳаёти пурқудрат ва қаноатмандӣ дошта бошад

2. Мероси Довуд: Намунае барои наслҳои оянда

1. Румиён 11:36 - Зеро ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст.

2. Воиз 12:13-14 - Анҷоми масъала; ҳама шунида шуд. Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин ҳама вазифаи инсон аст.

АъМОЛИ 13:37 Аммо Он ки Худо Ӯро эҳьё кард, фано надид.

Павлус дар Антиёхия мавъиза кард, ки Исо аз мурдагон эҳьё шуд ва фасодро аз сар нагузаронд.

1. Қувваи эҳё: омӯхтани таъсири дахолати мӯъҷизаи Худо

2. Умеди ҳаёти ҷовидонӣ: қабули ваъдаи эҳёи Исо

1. Румиён 6:4-5 - «Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам занем».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:20-22 - «Аммо дар асл Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд, аввалин меваҳои хуфтагон. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омадааст. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд».

АъМОЛИ 13:38 Пас, эй бародарон, ба шумо маълум аст, ки ба воситаи ин Одам омурзиши гуноҳҳо ба шумо башорат дода мешавад.

Ин порча аз Аъмол 13:38 мефаҳмонад, ки ба воситаи Исо одамон метавонанд аз гуноҳҳои худ омурзиш гиранд.

1. "Тӯҳфаи омурзиш"

2. «Қудрати файз»

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Худо.

АъМОЛИ 13:39 Ва ҳамаи имондорон аз ҳар чизе ки шумо ба воситаи шариати Мусо

сафед карда наметавонистанд, ба василаи Ӯ сафед мешаванд.

Ҳамаи имондорон ба воситаи Исои Масеҳ сафед карда мешаванд, на бо шариати Мусо.

1. Дар имон зиндагӣ кардан: ба воситаи Исо сафед карда шудааст, на шариат

2. Наҷот: ба воситаи Исо сафед шудан

1. Румиён 3:20-22 - Бинобар ин, ҳеҷ ҷисме бо аъмоли шариат дар назари Ӯ сафед карда нахоҳад шуд: зеро ки дониши гуноҳ ба воситаи шариат аст.

2. Ғалотиён 3:11 - Аммо, ки ҳеҷ кас ба василаи шариат дар назари Худо сафед намешавад, маълум аст: зеро ки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.

АъМОЛИ 13:40 Пас, ҳазар кунед, мабодо он чи дар бораи анбиё гуфта шудааст, ба шумо наояд;

Огоҳии Худо аз нофармонӣ: Ба огоҳии паёмбарон гӯш диҳед, вагарна ба оқибаташ дучор шавед.

1. "Садои паёмбарон - гӯш додан ба огоҳиҳои Худо дар бораи оқибатҳо"

2. «Раҳй кардан дар тоат – парҳез аз оқибатҳои нофармонӣ».

1. Ирмиё 17:9-10 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ато мекунам, ва мувофиқи самараи корҳои худ».

2. Забур 37:27 - "Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед, ва то абад сокин шавед".

АъМОЛИ 13:41 Инак, шумо, эй хоркунандагон ва тааҷҷубовар ва ҳалок мешавед; зеро ки ман дар айёми шумо кореро ба ҷо меоварам, ва он кореро, ки ҳарчанд касе ба шумо эълон кунад, ба он бовар нахоҳед кард.

Худо бо роҳҳои пурасрор амал мекунад ва инкор карда намешавад.

1: Нақшаҳои Худоро халалдор кардан мумкин нест ва ба Ӯ таваккал кардан ба мо вобаста аст.

2: Мо бояд имон дошта бошем ва шубҳа накунем, ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст.

1: Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

АъМОЛИ 13:42 Ва ҳангоме ки яҳудиён аз куништ баромаданд, ғайрияҳудиён илтимос карданд, ки ин суханонро рӯзи шанбеи оянда ба онҳо мавъиза кунанд.

Халқҳо мехостанд, ки яҳудиён рӯзи шанбеи оянда ба онҳо мавъиза кунанд.

1. «Даъвати Худо ба ҳамаи халқҳо»

2. «Муҳаббати Худо ба ҳама одамон»

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд».

2. Румиён 10:12 «Зеро ки байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқият вуҷуд надорад; худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ато мекунад».

АъМОЛИ 13:43 Вақте ки ҷамоат пароканда шуд, бисьёре аз яҳудиён ва пайравони дин аз паи Павлус ва Барнаббо рафтанд;

Павлус ва Барнаббо ба ҷамъомад муроҷиат карда, онҳоро ташвиқ карданд, ки дар файзи Худо бимонанд, бисёре аз яҳудиён ва пайравони дин ба онҳо пайравӣ карданд.

1. Фаҳмидани фазли Худо - Чӣ тавр устувор мондан

2. Зиндагӣ дар лутфи Худо - ба даст овардани савоб

1. Румиён 5:20-21 - Илова бар ин, шариат ворид шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд.

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аъмол, то ки касе фахр накунад.

АъМОЛИ 13:44 Рӯзи шанбеи дигар қариб тамоми шаҳр барои шунидани каломи Худо ҷамъ омаданд.

Дар рӯзи шанбеи оянда аксарияти шаҳрҳо барои шунидани Каломи Худо ҷамъ шуданд.

1. "Каломи Худо: Манбаи умед ва тасаллӣ"

2. «Қудрати ҷомеа дар ҷалби Каломи Худо»

1. Ибриён 4:12 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад. .

2. Забур 1:2 - Аммо лаззати ӯ аз шариати Худованд аст, ва дар бораи шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.

АъМОЛИ 13:45 Аммо, вақте ки яҳудиён мардумро диданд, аз ҳасад пур шуданд ва ба суханони Павлус мухолифат ва куфр мегуфтанд.

Яҳудиён вақте диданд, ки мардуми зиёде аз паи Павлус омада, бар зидди ӯ сухан ронда, ба таълимоти ӯ мухолиф ва куфр мегуфтанд, ҳасад бурданд.

1. Мо набояд ба он корҳое, ки Худо дар ҳаёти дигарон мекунад, ҳасад набарем.

2. Мо наметавонем, ки ҳасад ва ҳасад моро аз шунидани суханони Худо боздорад.

1. Яъқуб 3:14-16 - Аммо агар шумо дар дилҳои худ ҳасад ва низоъ дошта бошед,

фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед.

2. Масалҳо 14:30 - Дили солим ҳаёти ҷисм аст, аммо ба пӯсидаи устухон ҳасад баред.

АъМОЛИ 13:46 Он гоҳ Павлус ва Барнаббо ҷуръат намуда, гуфтанд: «Бояд аввал каломи Худо ба шумо гуфта шавад; ба ғайрияҳудиён.

Павлус ва Барнаббо далерона каломи Худоро ба яҳудиён эълон карданд, аммо пас аз он ки яҳудиён онро рад карданд, онҳо ба ҷои ғайрияҳудиён рӯ оварданд.

1. Рад кардани Каломи Худо оқибатҳо дорад

2. Ба Каломи Худо гӯш диҳед ё рад кардани хатар

1. Ибриён 3:7-11 - Бинобар ин, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: «Имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон.

2. Матто 7:21-23 - «На ҳар кӣ ба Ман 'Худовандо! Худовандо' гӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки касе ки иродаи Падари Маро дар осмон аст, ба ҷо меоварад.

АъМОЛИ 13:47 Зеро ки Худованд ба мо чунин фармудааст: "Ман туро нури халқҳо таъин кардам, то ки барои наҷот то ақсои замин шавӣ".

Худо ба ҳавворион фармудааст, ки нури наҷотро ба халқҳо, ба ақсои замин расонанд.

1. Қудрати Худо барои наҷоти ҳамаи халқҳо

2. Фармони Худо барои ҳама ба мавъиза кардани Инҷил

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2. Ишаъё 49:6 - Ва ӯ гуфт: «Ин кори сабук аст, ки ту бояд бандаи Ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро эҳё кунӣ ва наҷотёфтагони Исроилро барқарор кунӣ; то ки наҷоти ман то охири замин бошӣ.

АъМОЛИ 13:48 Ва чун халқҳо инро шуниданд, шод шуданд ва каломи Худовандро ҳамду сано хонданд, ва ҳамаи онҳое ки ба ҳаёти ҷовидонӣ таъин шудаанд, имон оварданд.

Халқҳо аз шунидани каломи Худованд шод шуданд ва бисёре аз онҳое ки ба ҳаёти ҷовидонӣ таъин шудаанд, имон оварданд.

1. Зиндагии пурра ба воситаи имон ба Худованд

2. Эҳсоси фаровонӣ тавассути имон ба Каломи Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:17 - Бинобар ин, имон аз шунидани паём ба вуҷуд меояд ва паём ба воситаи калом дар бораи Масеҳ шунида мешавад.

АъМОЛИ 13:49 Ва каломи Худованд дар тамоми минтақа паҳн шуд.

Каломи Худованд дар тамоми минтақа паҳн шуд.

1. Каломи Худо қудрат дорад, ки ба ҳама одамон таъсир расонад

2. Инҷил барои ҳама аст

1. Румиён 10:18 - "Аммо ман мепурсам, ки оё онҳо нашунидаанд? Албатта доранд: "Овози онҳо дар тамоми замин паҳн шудааст, ва суханони онҳо то ақсои ҷаҳон паҳн шудааст."

2. Ишаъё 55:11 - "Каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба сӯи Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва дар он чи ман онро фиристодам, муваффақ хоҳад шуд".

АъМОЛИ 13:50 Аммо яҳудиён занони мӯътамад ва мӯҳтарам ва сардорони шаҳрро

ба шӯр оварда, бар зидди Павлус ва Барнаббо таъқиб карда, онҳоро аз ҳудуди худ бадар ронданд.

Яҳудиён мардуми шаҳрро бар зидди Павлус ва Барнаббо барангехта, онҳоро таъқиб намуда, аз шаҳр берун ронданд.

1. Таъқиб: Дар миёни мухолифат устувор истодан

2. Қувваи таъсир: Истифодаи овозҳои мо барои мақсадҳои одилона

1. Ишаъё 54:17 - "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст" мегӯяд Худовандо.

2. Яъқуб 5:16 - Гуноҳҳои худро дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамар ва гарму ҷӯшони марди одил бисёр фоида меорад.

АъМОЛИ 13:51 Аммо онҳо ғубори пойҳои худро бар онҳо афшонда, ба Иқуния омаданд.

Павлус ва Барнаббо Антиохияро тарк карда, дар бисёр шаҳрҳо Инҷилро мавъиза карданд. Вақте ки яҳудиён дар Антиохияи Писидия паёми онҳоро рад карданд, онҳо ба нишони эътироз ғубори пойҳои худро афшонда, ба Икония рафтанд.

1. Ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо радкунӣ рӯҳафтода нашавед, баръакс онро ларзонед ва ба пеш ҳаракат кунед.

2. Вафодор будан ба эътиқоди худ ба мухолифат дучор мешавад, аммо Худованд роҳи туро ҳидоят мекунад.

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

Аъмол 13:52 Ва шогирдон аз шодӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шуданд.

Шогирдони Исо аз шодӣ ва Рӯҳулқудс пур шуданд.

1. Шодии Худованд қуввати мост - Наҳемё 8:10

2. Ҳамеша дар Худованд шод бошед - Филиппиён 4:4

1. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

Дар Аъмол 14 идомаи сафари миссионерии Павлус ва Барнаббо, мӯъҷизаҳое, ки онҳо ба амал оварданд ва бо муқобилият дучор шуданд, нақл мекунад.

Сархати 1: Дар Икония, Павлус ва Барнаббо чун одат ба куништҳои яҳудӣ рафтанд. Дар он ҷо онҳо чунон таъсирбахш сухан мегуфтанд, ки шумораи зиёди яҳудиён ва юнониён имон оварданд. Аммо яҳудиёне, ки имон наоварданд, ғайрияҳудиён ақли худро бар зидди бародарон заҳролуд карданд, Пас Павлус Барнаббо вақти зиёдеро дар он ҷо гузаронд, ки далерона сухан ронда, дар бораи Худованд хабари файзи худро тасдиқ кард, ки ба онҳо мӯъҷизот нишон диҳад (Аъмол 14:1-3). Мардуми шаҳр аз ҳам ҷудо шуданд, баъзеҳо бо яҳудиён ҷонибдорӣ карданд, дигарон бо ҳавворион дар байни яҳудиёни ғайрияҳудиён, ки пешвоёни онҳо сангсор карданд, онҳоро сангсор карданд, аз шаҳрҳои Ликаония гурехтанд. Аз шаҳрҳои Листра-Дарба, ки дар атрофи он кишваре, ки башоратро давом медоданд, гурехтанд (Аъмол 14:4-7).

Сархати 2: Дар Лустра марди лангони модарзод ҳеҷ гоҳ роҳ нарафтааст, ки сухани Павлусро шунида, ба ӯ рост нигоҳ карда, имони шифо ёфтаашро дида, бо овози баланд нидо кард: «Пойҳоят бархез!» Вақте ки мардум кори Павлусро диданд, бо забони ликонӣ фарёд заданд: «Худоҳо ба сурати одам ба мо фуруд омадаанд!» Онҳо Барнабборо Зевс Пол Ҳермес номиданд, зеро ӯ саркоҳин маъбади Зевс дар беруни шаҳр гулчанбарҳо овард, дарвозаҳои пеш мехостанд издиҳоми қурбониро ҳамроҳи ҳавворион шунид, вақте ки ҳавворион Барнаббо Павлус ин либоси даридаро шунида, ба сӯи издиҳом шитофтанд ва фарьёд заданд: «Дӯстон, чаро ин корро мекунед? Мо низ мисли шумо одамем! Мо ба шумо хушхабаре мерасонем, ки аз ин чизҳои бебаҳо даст кашед, Худои Ҳай, ки ҳар чизеро, ки дар онҳост, осмонро баҳр офарид». Ҳатто ин суханон мардумро барои қурбонӣ кардан базӯр нигоҳ медоштанд (Аъмол 14:8–18).

Сархати 3: Он гоҳ баъзе яҳудиён аз Антиёхия омаданд Икония издиҳомро бар сангсоршуда мағлуб карданд Павлус ӯро ба беруни шаҳр кашола карда фикр

карданд, ки ӯро мурдааст, шогирдони гирду атрофаш ҷамъ омада, ба шаҳр баргаштанд Рӯзи дигар ба Дарба рафтанд. Антиёхия шогирдларини мустаҳкамлаб, имони ҳақиқийлигини сақлаб қолишга ва «Биз Худонинг Шоҳлигига киришимиз керак, кўп қийинчиликлардан ўтишимиз лозим» деган. Онҳо пиронро таъин карданд, ҳар калисо дуо мегуфтанд, рӯза мегирифтанд Худованд, ки онҳо таваккал карда буданд Пас аз гузаштан аз Писидия омада Памфилия каломи мавъиза кард Перга ва ба поён фуромад Атталия Аз он ҷо бо киштӣ баргашта Антиёхия ба он ҷое ки файз дода шуд Худо кор кард ҳоло ба анҷом расид, калисо ҷамъ шуд, ҳама чизро Худо анҷом дод ба воситаи имони дарҳои кушод, халқҳо муддати дароз шогирд монданд (Аъмол 14:19-28).

АъМОЛИ 14:1 Ва воқеъ шуд, ки дар Икония ҳарду якҷоя ба куништгоҳи яҳудиён даромада, чунон сухан гуфтанд, ки шумораи зиёди яҳудиён ва юнониён имон оварданд.

Павлус ва Барнаббо ба Икония рафтанд ва ҳарду дар куништ мавъиза мекарданд, дар натиҷа шумораи зиёди яҳудиён ва юнониён ба Инҷил имон оварданд.

1. Қудрати мавъиза: Чӣ тавр Павлус ва Барнаббо тавонистанд ҳаётро тағир диҳанд

2. Қувваи ваҳдат: Чӣ гуна кор кардан метавонад ба натиҷаҳои бесобиқа оварда расонад

1. Аъмол 1:8 «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо меояд, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

2. Матто 28:19 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

АъМОЛИ 14:2 Аммо яҳудиёни беимон ғайрияҳудиёнро барангехта, ақли худро бар зидди бародарон таҳрик медоданд.

Яҳудиён ғайрияҳудиёнро барангехта, онҳоро водор карданд, ки нисбат ба масеҳиён душманӣ кунанд.

1. Муқовимат ба васвасаҳо - Чӣ тавр дар байни таъқибот содиқ мондан мумкин аст

2. Ҷавоб додан ба душманӣ - Чӣ гуна муҳаббат ва файзро дар баробари нафрат зоҳир кардан мумкин аст

1. 1 Юҳанно 4:7-21 - Муҳаббати Худо ва чӣ гуна он метавонад бар бадӣ ғолиб ояд

2. Матто 5:43-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед

АъМОЛИ 14:3 Ва муддати тӯлонӣ дар он ҷо монданд, ки дар Худованд далерона сухан мегуфтанд, ки ба каломи файзи Ӯ шаҳодат медод ва аломот ва мӯъҷизот ба дасти онҳо ба амал меовард.

Ҳавворион дар Худованд далерона сухан ронда, дар бораи файзи Худо шаҳодат медоданд ва аломот ва мӯъҷизот нишон медоданд.

1) Қудрати далерона гуфтани Каломи Худо

2) Мӯъҷизаҳои фазли Худо

1) Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо мешунаванд, ки бе мавъиза? Чӣ тавр онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2) Матто 17:20 - "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

АъМОЛИ 14:4 Аммо мардуми шаҳр аз ҳам ҷудо шуданд, як қисми яҳудиён ва як қисми ҳавворион буданд.

Шаҳр байни онҳое, ки бо яҳудиён ва онҳое, ки бо ҳавворион пайравӣ мекарданд, тақсим карда шуд.

1. Қувваи устуворӣ дар муқобили тафриқа

2. Зарурати устувор будан дар эътиқоди мо бо вуҷуди мухолифатҳо

1. Эфсӯсиён 6:10-20 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то тавонед бар зидди

нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

АъМОЛИ 14:5 Ва ҳангоме ки ҳам халқҳо ва ҳам яҳудиён бо сарварони худ ҳамла карданд, то ки онҳоро ба кор андохта, сангсор кунанд,

Яҳудиён ва яҳудиён ҳамроҳи ҳокимон кӯшиш карданд, ки ба ҳавворӣён Павлус ва Барнабборо таҳқир кунанд ва сангсор кунанд.

1. Дар муқобили таъқибот устувор истода

2. Қувваи имон дар замонҳои душвор

1. Ибриён 11: 24-27 - Бо имон Мусо, вақте ки ба синни калонӣ расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад; Бартар аз он ки бо халқи Худо азоб кашидан, аз лаззатҳои гуноҳ барои як мавсим баҳравар шудан.

2. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

АъМОЛИ 14:6 Онҳо аз он огоҳ шуда, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Ликония ва ба минтақае, ки гирду атроф воқеъ аст, гурехтанд.

Ҳаворийлар Лустра ва Дарба шаҳарлари ва атрофдагиларга Инжилни тарқатишди.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр расулон Инҷилро паҳн карданд

2. Муҳимияти мубодилаи имони худ бо дигарон

1. Румиён 10: 14-15 "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон ованд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунианд? Оё онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба

исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

АъМОЛИ 14:7 Ва дар он ҷо Инҷилро мавъиза мекарданд.

Павлус ва Барнаббо дар Лустра Инҷилро мавъиза мекарданд.

1. Натарс, зеро Худо бо мост - Ишаъё 41:10

2. Ба Исои Худованд имон оваред ва наҷот хоҳед ёфт - Аъмол 16:30-31

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Аъмол 16:30-31 - "Он гоҳ онҳоро берун оварда гуфт: "Эй оғоён, ман чӣ кор кунам, то наҷот ёбам?" Ва гуфтанд: «Ба Исои Худованд имон овар, ва ту ва аҳли байти худ наҷот хоҳӣ ёфт».

АъМОЛИ 14:8 Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш нотавон буд ва аз батни модараш маъюб буд ва ҳеҷ гоҳ роҳ нарафтааст.

Марде дар Лустра аз таваллуд маъюб буд ва ҳеҷ гоҳ роҳ намерафт.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Бартараф кардани душвориҳо: Вақте ки зиндагӣ сахт мешавад, идома диҳед

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

АъМОЛИ 14:9 Павлус сухани Павлусро шунид, ки ба ӯ нигоҳ карда, медонист, ки имон дорад, ки шифо ёбад.

Он мард сухани Павлусро шунид ва дид, ки имон дорад, ки шифо ёбад.

1. Имон асоси табобат аст.

2. Ба қудрати Худо бовар кунед ва шифо ёбед.

1. Ибриён 11:1 «Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 5:14-15 «Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро зинда мекунад. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад».

АъМОЛИ 14:10 Бо овози баланд гуфт: «Бар пои худ рост биист». Ва ӯ ҷаҳид ва роҳ рафт.

Павлуси ҳавворӣ марде, ки ланг буд, шифо дод ва ӯро водор кард, ки аз ҷояш бархезад ва роҳ равад.

1. Худо тавоност ва метавонад моро аз бемориҳои ҷисмонӣ шифо диҳад.

2. Ҳатто вақте ки бо душвориҳои ба назар бартарафнашаванда рӯ ба рӯ мешавем, Худо ба ҳар ҳол қодир аст ба мо қувват ва умед диҳад.

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Матто 11:28-30 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам". ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи Ман осон аст ва бори ман сабук аст».

АъМОЛИ 14:11 Ва мардум он чиро, ки Павлус кардааст, диданд, овози худро баланд карда, дар сухани Ликония гуфтанд: «Худоҳо ба сурати одамон назди мо фуруд омадаанд».

Мардуми Ликаония диданд, ки Павлус мӯъҷизаҳои зиёде ба амал меорад ва боварӣ доштанд, ки худоён дар шакли одамон ба назди онҳо омадаанд.

1. Худо одамони оддиро барои анҷом додани корҳои ғайриоддӣ истифода мебарад.

2. Мо набояд ҳеҷ гоҳ қудрати Худо ва қобилияти Ӯро, ки тавассути мо ҳаракат мекунад, фаромӯш кунем.

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд.

2. Луқо 10:19 - Инак, Ман ба шумо қудрат додаам, ки ба морҳо ва каждумҳо ва бар тамоми қудрати душман пой гузоред, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар нарасонад.

АъМОЛИ 14:12 Ва Барнабборо Юпитер номиданд; ва Павлус, Меркурий, зеро ки ӯ сарвари нотиқ буд.

Барнаббо ва Павлус ҳангоми мавъиза дар Листр мутаносибан Юпитер ва Меркурий ном гирифтанд.

1. Қудрати Каломи Худо: Омузиши ҳаёти Барнаббо ва Павлус

2. Пайравӣ ба даъвати Худо: Намунаи имони Барнаббо ва Павлус

1. Ишаъё 55:11 «Каломи Ман аз даҳони Ман ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба назди ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехостам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

2. 2 ба Қӯринтиён 4:7 «Аммо ин ганҷро дар зарфҳои гил дорем, то нишон диҳем, ки қудрати бартарӣ аз они Худост, на аз они мо».

АъМОЛИ 14:13 Он гоҳ коҳини Юпитер, ки дар пеши шаҳри онҳо буд, говҳо ва гулчанбарҳоро ба назди дарвоза оварда ва мехост бо мардум қурбонӣ кунад.

Коҳини Юпитер кӯшиш кард, ки дар назди дарвозаҳои шаҳр ба мардум қурбонӣ кунад.

1. Худо ягона аст, ки сазовори парастиш ва ибодати мост.

2. Мо набояд ба ваъдаҳои бардурӯғи бутпарастӣ гирифтор шавем.

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ ҳайкаеро ба сурати чизе дар осмон ё дар замин дар зери ва дар обҳои зер насоз. Саҷда накун. ба онҳо фуромада ё ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Румиён 1:18-25 - "Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон зоҳир мешавад, ки онҳо бо ноадолатии худ ҳақиқатро пахш мекунанд. Зеро он чи дар бораи Худо медонад, ба онҳо равшан аст, зеро Худо ба онҳо нишон дод.Зеро сифатҳои ноаёни Ӯ, яъне қудрати ҷовидонӣ ва табиати илоҳӣ, аз замони офариниши ҷаҳон, дар чизҳои офаридашуда ба таври равшан дарк карда шудаанд.Бинобар ин онҳо узр надоранд.Зеро ҳарчанд медонистанд. Худоё, Ӯро Худо нашумурданд ва шукрона накарданд, балки дар андешаи худ бехуда шуданд ва дилҳои нодонашон тира шуд ва худро доно гуфта, аблаҳ шуданд ва ҷалоли Худои ҷовидонро ба суратҳои монанд иваз карданд. одами миранда, паррандагон ва ҳайвонот ва хазандагон».

АъМОЛИ 14:14 Ва ҳавворион Барнаббо ва Павлус инро шунида, ҷомаҳои худро дарронда, дар миёни мардум давида, фарьёд зада, гуфтанд:

Ҳавворион Барнаббо ва Павлус дар бораи қасди сангсор кардани онҳо шуниданд ва ин онҳоро ба изтироб овард.

1. Ваќте бо душворї рӯ ба рӯ шуд, ба љойи гурехтан дар имон устувор истода, ба Худо таваккал кун.

2. Худо дар миёни ранҷу азобҳои мо бо мост ва барои гузаштан аз он қувват мебахшад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

АъМОЛИ 14:15 Ва гуфтанд: «Эй оғоён! Чаро ин корҳоро мекунед? Мо низ бо шумо

одамони ҳаваскорем ва ба шумо мавъиза мекунем, ки аз ин ботил ба Худои Ҳай, ки осмон, замин ва баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офарид, рӯй гардонед.

Ҳавворион Павлус ва Барнаббо ба мардуми Лустра мефаҳмонанд, ки онҳо аз ҳеҷ кас фарқе надоранд ва онҳоро ташвиқ мекунанд, ки аз худоёни козиб рӯй гардонанд ва ба Худои Ҳай, ки осмону заминро офарид, сафда кунанд.

1. Худо офаридгори ҳама чиз аст ва шоистаи ибодати мост

2. Мо ҳама мисли ҳавасҳо ҳастем ва бояд аз худоёни козиб рӯй гардонем

1. Ишаъё 40:25-26 - Пас Маро ба кӣ монанд мекунед ё ман баробар мешавам? мегӯяд муқаддас. Чашмони худро ба боло боло кунед, ва инак, ки ин чизҳоро офарид, ки лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун меоварад: Ӯ ҳамаро бо бузургии қудрати худ ном мебарад, зеро ки Ӯ дар қудрат қавӣ аст; касе ноком намешавад.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти ӯро нишон медиҳад.

Аъмол 14:16 Ӯ дар замонҳои гузашта ба ҳамаи халқҳо маҷбур карда буд, ки бо роҳҳои худ рафтор кунанд.

Дар ин порча Павлус ва Барнаббо ба мардуми Лустра мавъиза карда, ба онҳо хотиррасон мекунанд, ки Худо ба ҳамаи халқҳо озодии бо роҳи худ рафтанро додааст.

1. Фаҳмидани ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо

2. Муҳаббати Худо ба ҳамаи халқҳо

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 9:15 - «Зеро ки ба Мусо мегӯяд: ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард».

Аъмол 14:17 Бо вуҷуди ин, Ӯ худро бе шаҳодате нагузошт, ки некӣ карда, ба мо аз осмон борон ва фаслҳои пурбор дод, ва дилҳои моро аз ғизо ва шодӣ пур кард.

Некӣ ва ризқу рӯзии Худованд дар тамоми махлуқот ошкор аст.

1. Фаровонии ризқи Худо

2. Таҷрибаи некии Худо

1. Забур 145:9 - Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар чизе ки офаридааст, аст.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

АъМОЛИ 14:18 Ва бо ин суханон онҳо мардумро ба таври кам нигоҳ медоштанд, ки барои онҳо қурбонӣ накардаанд.

Павлус ва Барнаббо, ду расул, маҷбур буданд, ки мардумро аз қурбонӣ кардан ба онҳо боздоранд, зеро онҳо худо набуданд.

1. Дарк кардани тафовути башарӣ ва илоҳӣ

2. Рад кардани бутпарастӣ ва пайравӣ ба Худои ҳақиқӣ

1. Забур 115:1-8 «На ба мо, эй Худованд, на ба мо, балки исми Худро ҷалол деҳ, ба хотири марҳамати Худ ва ба хотири ростии Худ.

2. Ишаъё 45: 5-6 "Ман Худованд ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест, Худое ҷуз ман нест; Ман туро бастам, гарчанде ки Ту Маро нашинохтӣ: То ки онҳо аз тулӯи офтоб бидонанд, ва аз ғарб, ки ҷуз Ман ҳеҷ кас нест: Ман Худованд ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест».

АъМОЛИ 14:19 Ва аз Антиёхия ва Иқуния ба он ҷо омада, мардумро бовар кунонд ва Павлусро сангсор карда, ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд.

Баъзе яҳудиён аз Антиёхия ва Икония Павлусро сангсор карданд ва ӯро аз шаҳр берун кашиданд ва бовар карданд, ки ӯ мурдааст.

1. Қувваи эътиқод - Аъмол 14:19

2. Дар имони мо устувор истодаем - Аъмол 14:19

1. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Ибриён 10:25 - Биёед, аз вохӯрӣ даст накашем, чунон ки баъзеҳо одат доранд, балки якдигарро рӯҳбаланд кунем ва бештар аз он вақте ки шумо мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

АъМОЛИ 14:20 Аммо, вақте ки шогирдон дар гирди Ӯ истода буданд, бархоста, ба шаҳр омад ва рӯзи дигар бо Барнаббо ба Дарба равона шуд.

Павлус ба таври мӯъҷиза аз ҷароҳат шифо ёфт ва ба шаҳр баргашт ва рӯзи дигар бо Барнаббо ба Дарба рафт.

1. Қувваи шифои Худо - омӯхтани мӯъҷизаҳое, ки Худо метавонад дар ҳаёти мо анҷом диҳад

2. Роҳнамоии Худо - Фаҳмидани он, ки чӣ гуна Худо моро роҳнамоӣ мекунад ва моро дар ҳаёти мо ҳидоят мекунад.

1. Забур 147:3 - «Дилҳои шикастаро шифо мебахшад ва захмҳои онҳоро мебандад».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

АъМОЛИ 14:21 Ва ҳангоме ки онҳо ба он шаҳр башорат дода, ба бисёр касонро таълим доданд, боз ба Лустра, Икония ва Антиёхия баргаштанд.

Павлус ва Барнаббо пеш аз баргаштан ба Лустра, Икония ва Антиохия Инҷилро мавъиза мекарданд ва дар шаҳр бисёр одамонро таълим медоданд.

1. Бозсозии рисолати мо: Дастрасӣ бо Инҷил

2. Таҷдиди имони мо: аз нав кашф кардани қудрати Инҷил

1. Румиён 10:14-15 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

Аъмол 14:22 ҷонҳои шогирдонро тасдиқ намуда, онҳоро насиҳат дод, ки дар имон устувор бошанд, ва мо бояд бо мусибатҳои зиёд ба Малакути Худо дохил шавем.

Шогирдон бояд сарфи назар аз мусибатҳое, ки бо онҳо дучор мешаванд, ба имон содиқ бошанд.

1: Дар ҳар гуна мусибат дар имони худ устувор бимонед.

2: Аз озмоишҳо ва мусибатҳои зиндагӣ монеа нашавед - имони худро мустаҳкам нигоҳ доред.

1: Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро анҷом диҳад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошед».

2: Румиён 5:3-4 - «На танҳо ин тавр, балки мо низ бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед».

АъМОЛИ 14:23 Ва ҳангоме ки онҳоро дар ҳар калисо пирон таъин карданд ва бо рӯза дуо карданд, онҳоро ба Худованде ки ба Ӯ имон оварда буданд, супурданд.

Ҳавриён Павлус ва Барнаббо дар ҳар як калисо бо дуо ва рӯза пиронро таъин намуда, онҳоро ба Худованде, ки ба Ӯ имон оварда буданд, супурданд.

1. Омӯзиши имомӣ: Қудрати намоз ва рӯза

2. Ҳадяи таслим: таваккал ба Парвардигор ва таслим ба Ӯ

1. Матто 6:16-18 - "Ва ҳангоме ки рӯза медоред, мисли риёкорон хира нашавед, зеро онҳо чеҳраи худро ғамгин мекунанд, то рӯзаашон ба дигарон намоён шавад. Ба ростӣ, ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро гирифтаанд. Аммо ҳангоме ки рӯза медоред, сари худро тадҳин кунед ва рӯи худро бишӯед, то ки рӯзаатонро дигарон набинанд, балки Падари шумо, ки ниҳон аст, ва Падари шумо, ки ниҳонбин аст, ба шумо мукофот хоҳад дод.

2. 1 Петрус 5:5-7 - Ҳамин тавр, шумо, ки ҷавонтар ҳастед, ба пирон итоат кунед. Ҳамааатон дар баробари якдигар фурӯтан бошед, зеро «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақти лозима шуморо сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо ба гардани Ӯ вогузорад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

АъМОЛИ 14:24 Ва аз тамоми Писидия гузашта, ба Памфилия омаданд.

Павлус ва Барнаббо аз Писидия гузашта, ба Памфилия расиданд.

1. Сафари имон: Чӣ гуна эътимод ба нақшаи Худоро ба иҷро мерасонад

2. Бо роҳи Худо рафтан: Аз намунаи Павлус ва Барнаббо омӯхтан

1. Ишаъё 40:31: "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Филиппиён 3:13-14: "Бародарон, ман фикр намекунам, ки ман онро азони худ кардам. Аммо як коре мекунам: фаромӯш кардани он чизе, ки дар паси он аст ва ба пеш ҳаракат мекунам, то он чи дар пеш аст, ман ба сӯи ҳадафи мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ».

АъМОЛИ 14:25 Ва дар Перҷа каломро мавъиза карда, ба Атталия фуромаданд.

Павлус ва Барнаббо дар Перҷа каломро мавъиза карданд ва сипас ба Атталия рафтанд.

1. Суботкорона дар мавъиза: Нигоҳе ба Павлус ва Барнаббо

2. Имони бепоён: пайравӣ кардан ба намунаи Павлус ва Барнаббо

1. Ибриён 10:35-36 - «Бинобар ин эътимоди худро аз даст надиҳед; мукофоти фаровон дода мешавад. Шумо бояд сабр кунед, то вақте ки иродаи Худоро иҷро кардед, он чизеро, ки Ӯ ваъда додааст, ба даст оред».

2. 2 Тимотиюс 4:2 - «Каломро мавъиза кунед; дар мавсим ва берун аз мавсим омода бошед; ислоҳ кунед, сарзаниш кунед ва рӯҳбаланд кунед - бо сабри зиёд ва дастуроти дақиқ.

АъМОЛИ 14:26 Ва аз он ҷо бо киштӣ ба Антиёхия рафтанд, ки аз он ҷо онҳо барои коре ки ба ҷо оварда буданд, ба файзи Худо тавсия шуда буданд.

Павлус ва Барнаббо аз Лустра, ки барои корашон аз ҷониби Худо таъриф шуда буд, ба Антиёхия рафтанд.

1. «Қудрати таъриф»

2. «Арзиши кори нек»

1. Қӯлассиён 3:23-24 - "Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед".

2. Масалҳо 27:21 - "Тегал барои нуқра аст, ва танӯр барои тилло, ва Худованд дилҳоро месанҷад".

АъМОЛИ 14:27 Ва ҳангоме ки онҳо омада, калисоро ҷамъ карданд, он чиро, ки Худо бо онҳо карда буд ва чӣ гуна Ӯ дари имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушод, нақл карданд.

Павлус ва Барнаббо ба калисо он чиро, ки Худо барои онҳо карда буд ва чӣ гуна Ӯ дари имонро ба рӯи ғайрияҳудиён кушод, нақл карданд.

1. Дари Имон: Чӣ тавр Худо роҳи наҷотро мекушояд

2. Қудрати шоҳидӣ: Чӣ тавр Худо халқи худро барои паҳн кардани хушхабар

истифода мебарад

1. Эфсӯсиён 2:8-9 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост,

2. Румиён 10:14-15 Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?

АъМОЛИ 14:28 Ва дар он ҷо муддати дароз бо шогирдон монданд.

Павлус ва Барнаббо муддати тӯлонӣ дар Лустра бо шогирдон монданд.

1. "Дӯст доштани гумшуда тавассути ҳузури тӯлонӣ"

2. «Муттаҳид кардани шогирд ба ҳаёти ҳаррӯза»

1. Румиён 12:13: «Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед».

2. 1 Юҳанно 4:7-21: «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад».

Аъмол 15 қарори Шӯрои Ерусалимро дар бораи ӯҳдадории масеҳиёни ғайрияҳудӣ дар назди Қонуни Мусо ва ихтилофи байни Павлус ва Барнаббо нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз баъзе имондороне, ки ба гурӯҳи фарисиён мансуб буданд, аз Яҳудия ба Антиёхия омада, таълим медиҳанд, ки халқҳо бояд мувофиқи урфу одати аз ҷониби Мусо таълим додашуда хатна карда шаванд, то наҷот ёбанд. Ин боиси ихтилофоти зиёде гардид, ки калисои Павлус Барнаббо тасмим гирифт, ки Павлус Барнабборо ба пирони ҳавориёни Ерусалим дар бораи саволҳо фиристад (Аъмол 15:1-2). Пас аз фиристодани калисо, ки аз Финикия Самария меомаданд, ғайрияҳудиёнро дар бораи имон овардан, шодии бузург карданд, вақте ки ба Ерусалим расиданд, ҳамаи бародарон, ҳавориёнро пирони калисо истиқбол гирифтанд ва дар он ҷо ҳар коре, ки Худо ба воситаи онҳо анҷом дод, нақл карданд (Аъмол 15:3-4).

Сархати 2: Аммо баъзе имондороне, ки ба ҳизб фарисиён тааллуқ доштанд, бархоста гуфтанд: «Ғайрияҳо бояд хатна шаванд, бояд ба Мусо итоат кунанд». Пирони ҳавориён пас аз муҳокимаи зиёд вохӯрданд, саволро баррасӣ карданд

Петрус истода, ба онҳо муроҷиат кард ва нақл кард, ки чӣ тавр Худо Ӯро интихоб кардааст, ки ба воситаи ӯ ғайрияҳудиён хабари башоратро мешунаванд, имон меоваранд ва таъкид мекунад, ки Худо медонад, ки дил онҳоро қабул кард, ки Рӯҳулқудсро диҳад, ҳамон тавре ки Ӯ дар байни мо ҳеҷ тафовуте наmemонд, онҳо Рӯҳулқудсро медиҳанд. имони дилҳоро зери шубҳа гузошт, ки чаро Худо ба гардани шогирдон юғ меандозад, на аҷдодонро меозмояд ва на ба эътиқоди тасдиқшуда, ки файзи наҷотёфтаи Худованд Исоро мисли онҳо тоқат карда натавонистанд (Аъмол 15:5-11). Он гоҳ тамоми ҷамоат хомӯш шуд, ки Барнаббо Павлус дар бораи мӯъҷизаҳое, ки Худо дар байни халқҳо ба воситаи онҳо ба амал овард, нақл кард (Аъмол 15:12).

Сархати 3-юм: Пас аз анҷоми онҳо Яъқуб ба сухан баромада гуфт: «Эй бародарон, ба ман гӯш диҳед Шимъӯн ба мо нақл кард, ки чӣ тавр Худо аввал дахолат кард, ки одамонро аз байни халқҳо интихоб кунед, ки ба суханони пайғамбарон мувофиқанд». Вай аз Амос иқтибос оварда, тасдиқ кард, ки ин мувофиқи пешгӯӣ буд. Ӯ тавсия дод, ки барои ғайрияҳудиён ба Худо табдил додани онҳоро душвор насозед, балки ба онҳо бинависед, ки аз ғизои ифлос худдорӣ намоед, аз бутҳои ифлос аз бадахлоқии ҷинсӣ, гӯшти бӯғии ҳайвонҳо, хуни таҳқиромез, имондорони яҳудӣ дар шаҳрҳое пароканда буданд, ки дар ҳар рӯзи шанбе куништҳо қонун мехонанд (Аъмол 15:13-21). Шӯро бо пешниҳоди Яъқуб, ки аз ҷониби шахсони баргузидаи Яҳудо Барсаббо Силас ва Павлус Барнаббо номаи фиристодаи Яъқуб фиристода шуда буд, розӣ шуд, ки қарори худро дар байни имондорони ғайрияҳудӣ шодии бузург ба бор овард. Аммо чанде пас, байни Павлус ва Барнаббо ихтилоф ба миён омад, ки оё Юҳанно низ Марқӯсро бо онҳо ба сафари дигар даъват кард, зеро онҳоро тарк карда буд Памфилия кор идома надод, дар натиҷа чунин ихтилофи шадид аз ҳам ҷудо шуд Барнаббо аз ҷониби Марқӯс бо киштии Кипр рафт ва Павлус Силасро интихоб кард Худованд ба Сурия рафт, ки ба Киликия калисоҳоро мустаҳкам кунад (Аъмол 15:22-41).

АъМОЛИ 15:1 Ва баъзе одамоне, ки аз Яҳудо омада буданд, бародаронро таълим дода, мегуфтанд: «Агар мувофиқи одати Мусо хатна нашавед, наҷот ёфта наметавонед».

Баъзе мардони Яҳудо ба имондорон таълим медоданд, ки агар онҳо мувофиқи қонунҳои Мусо хатна нашаванд, наҷот ёфта наметавонанд.

1. Раҳмат ва наҷоти Худо - Чӣ гуна муҳаббат ва лутфи Худо бо вуҷуди камбудиҳоямон моро наҷот медиҳад

2. Қонун ва имон - омӯхтани он, ки чӣ гуна қонун ва имон ба ҳам пайванданд ва чӣ гуна мо метавонем дар ҳарду содиқона зиндагӣ кунем

1. Румиён 3:21-24 - Аммо акнун адолати Худо бе шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё шаҳодат медиҳанд;

2. Ғалотиён 3:23-25 - Аммо пеш аз омадани имон, мо дар зери шариат нигоҳ дошта мешудем, то имоне, ки бояд баъдан зоҳир шавад, баста будем.

АъМОЛИ 15:2 Пас, вақте ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо ихтилоф ва баҳси хурде надоштанд, қарор карданд, ки Павлус ва Барнаббо ва баъзеи дигар аз онҳо барои ин масъала ба Ерусалим назди расулон ва пирон бираванд.

Павлус ва Барнаббо бо баъзе одамони дигар ихтилоф доштанд, аз ин рӯ онҳо қарор доданд, ки ба Ерусалим рафта, бо расулон ва пирон дар ин бора сӯҳбат кунанд.

1. "Қувваи кор тавассути низоъ"

2. «Аҳамияти доштани маслиҳати хирадмандона»

1. Яъқуб 1:19-20, "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

2. Масалҳо 11:14, "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

АъМОЛИ 15:3 Ва чун калисо онҳоро ба роҳ мебурд, аз Финика ва Сомария мегузаштанд ва аз дини ғайрияҳудиён хабар медоданд, ва онҳо тамоми бародаронро шод карданд.

Ин порча шодии бародаронро тасвир мекунад, вақте ки ҳавориён дини ғайрияҳудиёнро эълон карданд.

1. Дар мубодилаи хушхабар шодӣ мешавад - Аъмол 15:3

2. Аз наҷоти дигарон шодӣ кардан - Аъмол 15:3

1. Юҳанно 15:11 - ? Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад, ва шодии шумо пурра бошад.

2. Румиён 15:13 - ? Оё Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо ба василаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед

фаровон шавед.

АъМОЛИ 15:4 Ва ҳангоме ки онҳо ба Ерусалим омаданд, аҳли калисо, ҳавворион ва пирон онҳоро қабул карданд ва ҳар он чи Худо бо онҳо карда буд, нақл карданд.

Ҳавворион ва пирони Ерусалим имондорони навро пазирой карданд ва дар бораи корҳои бузурге, ки Худо барои онҳо карда буд, шуниданд.

1. Пайравони мӯътамад: Қувваи итоаткорӣ дар калисо

2. Бар китфи бузургҷуссаҳо истодан: эътирофи таъсири пешгузаштагони мо

1. Ибриён 13:7 - Ононеро, ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, ба ёд ored, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд: бо назардошти анҷоми сӯҳбаташон, имонашон аз паи онҳост.

2. 1 Таслӯникиён 5:12-13 - Ва аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки онҳоеро, ки дар байни шумо меҳнат мекунанд ва дар Худованд бар шумо ҳастанд ва шуморо насиҳат медиҳанд, бидонед; Ва ба хотири корашон ба онҳо муҳаббати зиёд дода шавад. Ва дар байни худ дар сулҳ бошед.

АъМОЛИ 15:5 Аммо баъзе аз сектаҳои фарисиён, ки имон оварда буданд, бархоста, мегуфтанд: «Онҳоро хатна кардан лозим аст ва ба онҳо амр кардан лозим аст, ки шариати Мусоро риоя кунанд».

Баъзе аз фарисиён, ки имон оварда буданд, баҳс мекарданд, ки халқҳо бояд хатна шаванд ва ба шариати Мусо итоат кунанд.

1. Муҳимияти риоя кардани қонуни Худо

2. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

1. Ғалотиён 3:10 - Зеро ҳамаи онҳое ки ба аъмоли шариат такя мекунанд, зери лаънат ҳастанд, чунон ки навишта шудааст: ? лаънат аст ҳар касе, ки ҳар чизеро, ки дар китоби шариат навишта шудааст, иҷро намекунад.??

2. Румиён 3:28 - Зеро мо боварӣ дорем, ки шахс ба воситаи имон сафед карда мешавад, ба ғайр аз аъмоли шариат.

АъМОЛИ 15:6 Ва ҳавворіён ва пирон барои баррасии ин масъала ҷамъ омаданд.

Ҳавворіён ва пирон барои муҳокимаи масъала ҷамъ омаданд.

1. Аҳамияти ягонагӣ дар калисо

2. Қабул кардани қарорҳо мувофиқи Худо? □ Вил

1. Эфсӯсиён 4:3-6? □ тамоми кӯшишро ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути ришгаи сулҳ нигоҳ дорад. Як Бадан ва як Рӯҳ ҳаст, чунон ки шумо, вақте ки шумо даъват шудаед, ба як умед даъват шудаед; як Худованд, як имон, як таъмид; як Худо ва Падари ҳама, ки бар ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама аст.??

2. Яъқуб 1:5? □ Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое бипурсед, ки саховатмандона ба ҳама беайб медиҳад ва ба шумо дода мешавад.??

АъМОЛИ 15:7 Ва ҳангоме ки баҳсҳои зиёд ба амал омад, Петрус бархоста, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! башорат диҳед ва имон оваред.

Петрус ба ҷамъомадагон муроҷиат карда, ба онҳо хотиррасон кард, ки чӣ тавр Худо ӯро барои мавъиза кардани Инҷил ба ғайрияҳудиён интихоб кардааст.

1. Худо аз байни одамон барои иҷрои кори Ӯ гумонбартаринеро интихоб мекунад.

2. Чӣ тавр мо метавонем ба нақшаҳои Худо барои мо эътимод кунем, ҳатто вақте ки онҳо маъно надоранд.

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

2. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст, ? □ чӣ зебост пойҳои онҳое, ки башорат медиҳанд!??

АъМОЛИ 15:8 Ва Худо, ки дилҳоро доност, ба онҳо шаҳодат дода, Рӯҳулқудсро ба онҳо дод, чунон ки Ӯ ба мо дод;

Муҳаббати Худо дар атои Рӯҳулқудс аён аст.

1: Тӯҳфаи Рӯҳулқудс, Аъмол 15:8

2: Муҳаббати бечунучарои Худо, Аъмол 15:8

1: Румиён 5:5 - ? □ эй умед ноумед намешавад, зеро муҳаббати Худо дар дилҳои мо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст.??

2:1 Қӯринтиён 2:10 - ? □ Худо онҳоро ба воситаи Рӯҳи Худ ба мо ошкор кардааст. Зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, оре, амиқҳои Худоро меҷӯяд.

Аъмол 15:9 Ва миёни мову онҳо фарқе нагузоред ва дилҳои онҳоро бо имон пок созед.

Калисои аввал байни яҳудӣ ва ғайрияҳудиён фарқияте нишон намедод ва ба ҷои он диққати худро ба пок кардани дилҳои ҳама тавассути имон ба Масеҳ равона мекард.

1. "Қувваи имон: поксозии қалбҳои мо"

2. "Ҳеҷ тафовут: муттаҳидшавӣ тавассути муҳаббат"

1. Юҳанно 14:6? □ Ман роҳ, ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.??

2. Ғалотиён 3:26-28? □ ё ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳастед. Зеро ки ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, бо Масеҳ дар бар кардаед. На яҳудӣ ҳасту на юнонӣ, на ғулом ҳасту на озод, на мард ҳасту на зан? □ ё ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.??

АъМОЛИ 15:10 Пас, чаро шумо Худоро меозмоед, то ба гардани шогирдон юғе гузоред, ки онро на падарони мо ва на мо бардошта натавонистем?

Калисои ибтидоӣ зарурати хатнаро барои имондорони ғайрияҳудӣ муҳокима кард,

аммо дар ниҳоят қарор кард, ки ин зарур нест.

1: Мо набояд кӯшиш кунем, ки бори гаронеро бар души дигарон гузорем, ки худамон аз ӯҳдаи худ намебарем.

2: Мо бояд Худоро ҷустуҷӯ кунем? хоҳад кард ва ба доварии ӯ эътимод дорад.

1: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2: Ғалотиён 5:1 - Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед.

Аъмол 15:11 Аммо мо имон дорем, ки ба воситаи файзи Исои Масеҳи Худованд наҷот хоҳем ёфт, мисли онҳо.

Ҳавворион дар китоби Аъмол боварӣ доранд, ки наҷот тавассути файзи Исои Масеҳ меояд.

1: Файзи Худо басанда аст - 2 Қӯринтиён 12:9

2: Бо имон сафед карда шудааст - Румиён 5:1-2

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - Оё шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед? ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост?

2: Титус 3:5 - Ӯ моро на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, наҷот дод, балки ба туфайли марҳамати Ӯ. Ӯ моро тавассути шустани эҳё ва навсозӣ тавассути Рӯҳулқудс наҷот дод.

АъМОЛИ 15:12 Он гоҳ тамоми мардум хомӯш монданд ва Барнаббо ва Павлусро шунида, нақл карданд, ки Худо дар байни халқҳо чӣ гуна мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳоро ба воситаи онҳо ба амал овардааст.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр шунавандагони Барнаббо ва Павлус аз мӯъҷизаҳо ва мӯъҷизаҳое, ки Худо тавассути онҳо кор карда буд, ба ҳайрат афтоданд.

1. Қудрати Худо барои ба амал овардани мӯъҷизот ва мӯъҷизаҳо

2. Таъсири мӯъҷизаҳои Худо ба халқаш

1. Эфсӯсиён 3:20 - "Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад"

2. Юҳанно 10:37-38 - «Ба Ман бовар накунед, магар он ки аъмоли Падари Худро ба ҷо оварам. дар Ман аст, ва Ман дар Падар».

АъМОЛИ 15:13 Пас аз хомӯш кардани онҳо, Яъқуб дар ҷавоб гуфт: «Эй бародарон, ба ман гӯш диҳед!

Ҳавворион ва пирон барои муҳокима кардани масъалаи хатна дар калисои аввал ҷамъ омаданд. Ҷеймс барои ҳалли ин масъала сухан гуфт.

1. Қувваи гуфтугӯ дар калисо: Чӣ тавр Муроҷиати Ҷеймс таърихро тағир дод

2. Аҳамияти хатна дар калисои аввал: омӯзиши суханони Яъқуб

1. Эфсӯсиён 4:15-16 - Агар ростро бо муҳаббат сухан ронем, мо аз ҳар ҷиҳат ба ҷисми баркамоле, ки Сарвар аст, яъне Масеҳ хоҳем шуд. Аз ӯ тамоми бадан, ки бо ҳар як пайванди ёридиҳанда пайваст ва бо ҳам нигоҳ дошта мешавад, дар муҳаббат калон мешавад ва худро мустаҳкам мекунад, зеро ҳар як узв кори худро мекунад.

2. 1 Қӯринтиён 12:25-26 - то ки дар бадан ҷудоӣ набошад, балки узвҳо нисбати якдигар як хел ғамхорӣ кунанд. Агар як узв азоб кашад, ҳама якҷоя азоб мекашанд; агар як узв иззат дошта бошад, ҳама якҷо шод мешаванд.

АъМОЛИ 15:14 Шимъӯн нақл кард, ки чӣ гуна Худо дар аввал ба халқҳо ташриф овард, то ки аз байни онҳо қавмеро ба исми Худ барорад.

Худо одамонро аз ҳар миллат интихоб кардааст, то ки қисми номи Ӯ бошанд.

1: Мо ҳама аъзои оилаи Худо ҳастем, новобаста аз тафовутҳоямон ва Ӯ моро барои

мубодилаи муҳаббати Худ бо ҳамдигар даъват мекунад.

2: Мо ҳама қисми нақшаи Худо ҳастем ва Ӯ моро интихоб кардааст, ки қисми исми Ӯ бошем.

1: Ғалотиён 3:26-28 - "Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳастед. Ва ҳамаи онҳое ки дар таъмид гирифта бо Масеҳ муттаҳид шудаанд, Масеҳро дар бар кардаанд, мисли либоси нав. Дигар яҳудӣ ва ё яҳудӣ нест. Гайрийҳо, ғулом ё озод, мард ва зан, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед».

2: Эфсӯсиён 2:14-18 - "Зеро ки Худи Масеҳ ба мо сулҳ оварад. Ӯ яҳудиён ва ғайрияҳудиёнро дар як қавм муттаҳид кард, вақте ки дар бадани худ дар салиб девори душманиро, ки моро аз ҳам ҷудо мекард, шикаст. ин бо хотима додан ба системаи шариати яҳудӣ, ки ғайрияҳудиёнро хориҷ мекард.Ӯ дар байни яҳудиён ва ғайрияҳудиён сулҳ барқарор кард ва дар худ як халқи навро аз ду гурӯҳ офарид.Масеҳ якҷоя ҳамчун як бадан ҳарду гурӯҳро бо марги худ дар рӯи замин оштӣ дод. салиб, ва душмании мо нисбат ба якдигар кушта шуд».

АъМОЛИ 15:15 Ва суханони анбиё ба ин мувофиқанд; чунон ки навишта шудааст,

Ин порча дар бораи он аст, ки чӣ тавр суханони пайғамбарон бо суханони ҳавориён дар Аъмол 15:15 мувофиқат мекунанд.

1. Қувваи созиш: Чӣ гуна ваҳдат моро муттаҳид мекунад

2. Қувваи муттаҳидкунандаи паёмбарон: Гӯш додан ба Каломи Худо

1. Забур 133:1 - "Инак, чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!"

2. Эфсӯсиён 4:3 - «ҳаваси нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳ дар риштаи осоиштагӣ».

АъМОЛИ 15:16 Пас аз он Ман бармегардам ва хаймаи Довудро, ки хароб шудааст, аз нав месозам; ва харобаҳои онро боз хоҳам сохт, ва онро барқарор хоҳам кард;

Худо ваъда медиҳад, ки хаймаи Довудро, ки хароб шудааст, барқарор мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Умеди рӯзи нав

1. Ишаъё 61:4 - Онҳо харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт, харобаҳои пешинаро эҳё хоҳанд кард, ва шаҳрҳои харобазор, харобаҳои наслҳои бисёрро барқарор хоҳанд кард.

2. Ҳаққай 2:9 - Ҷалоли ин хонаи охирин аз пешина бузургтар хоҳад буд, мегӯяд Худованди лашкарҳо, ва дар ин макон осоиштагӣ хоҳам дод, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

АъМОЛИ 15:17 То ки бақияи одамон Худованд ва тамоми халқҳоеро, ки исми Ман бар онҳо хонда шудааст, толиб шаванд, мегӯяд Худованд, ки ҳамаи ин корҳоро мекунад.

Ин ояти Аъмол 15:17 таъкид мекунад, ки Худо мехоҳад, ки ҳама одамон Ӯро, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён, биҷӯянд.

1. "Муҳаббати бебозгашти Худо: Ҷустуҷӯи Худованд новобаста аз кӣ буданат"

2. "Қудрати Худованд: корҳои Ӯ дар тамоми халқҳо"

1. Ишаъё 45:22 «Ба Ман нигоҳ кунед ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар нест».

2. Румиён 10:13 "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

Аъмол 15:18 Ҳамаи корҳои Ӯ аз ибтидои ҷаҳон ба Худо маълум аст.

Ин порча аз Аъмол 15:18 мегӯяд, ки Худо тамоми корҳои Худро аз ибтидои ҷаҳон медонад.

1. Илми Худо: Донистани ҳама чиз

2. Қудрат ва ҳикмати корҳои Худо

1. Айюб 37:16 - «Оё ту мувозинати абрҳо, корҳои аҷоиби Ӯро, ки дар дониш комил

аст, медонӣ?»

2. Забур 139:4 - "Ҳанӯз пеш аз он ки сухане дар забони ман пайдо шавад, инак, эй Худованд, Ту онро комилан медонед".

АъМОЛИ 15:19 Бинобар ин ҳукми ман ин аст, ки ба онҳо, ки аз байни халқҳо ба Худо муроҷиат мекунанд, ташвиш надиҳем.

Ҳавворiён ва пирони калисои Ерусалим розӣ ҳастанд, ки ба масеҳиёни ғайрияҳудӣ, ки ба имон қабул шудаанд, бори иловагӣ нагузоранд.

1. Эътимод ба файзи Худо: фаро гирифтани ғайрияҳудиён ба калисо

2. Масъулияти мо барои истиқболи ғайрияҳудиён: раҳмдилӣ ва фаҳмиш

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

2. Эфсӯсиён 2:11-13 - Пас, дар хотир доред, ки дар як вақт шумо, халқҳои ба ҳасби ҷисм, даъват кардаед? □ вай номахтунӣ?ба воситаи он чи ном дорад, ки хатнае, ки дар ҷисм ба воситаи дастҳо ба амал меояд?Дар хотир доред, ки шумо дар он вақт аз Масеҳ ҷудо будед, аз ҷамоати Исроил бегона будед ва аҳдҳои ваъда бегона будед ва умед надоштед. ва бе Худо дар ҷаҳон.

АъМОЛИ 15:20 Аммо барои он ки мо ба онҳо бинависем, ки онҳо аз палидҳои бутҳо, аз зино, аз буғишуда ва аз хун парҳез кунанд.

Ҳавворiён ва пирон дар калисои Ерусалим ба қабулкунандагони ғайрияҳудӣ дастур доданд, ки аз ифлосшавии бутҳо, зино, чизҳои буғишуда ва хун худдорӣ кунанд.

1. Қудрати калисо: Ҷустуҷӯи қувват дар ваҳдат

2. Қудрати парҳезгорӣ: баргузидани муқаддасот бар гуноҳ

1. Эфсӯсиён 5:3-7 - ? Оё дар миёни шумо набояд заррае ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ, ё тамаъкорӣ бошад, зеро ки инҳо барои Худо нописанд аст? эй одамони муқаддас. Набояд фаҳш, гапҳои беақл ва шӯхии дағалона, ки ҷои нест, балки шукрона бошад.

Барои ин шумо боварӣ дошта метавонед: ягон бадахлоқ, нопок ё тамаъкор нест? Оё шахсе мушрик аст? ҳамчун мерос дар Малакути Масеҳ ва Худо. Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони хушку холӣ фиреб надиҳад, зеро ки Худо барои чунин чизҳо? ғазаби нофармонон меояд. Пас шарики онхо нашавед.??

2. 1 Қӯринтиён 8:1-13 - ? дар бораи ғизое, ки ба бутҳо қурбонӣ карда мешавад: Мо медонем, ки? Ҳама дорои донишанд.??Аммо дониш баланд мешавад, дар ҳоле ки муҳаббат обод мекунад. Онҳое, ки фикр мекунанд, ки чизеро медонанд, ҳанӯз ончунон, ки бояд донанд, намедонанд. Аммо ҳар кӣ Худоро дӯст дорад, Худо медонад. Бинобар ин, дар мавриди хӯрдани хӯроке, ки ба бутҳо оварда мешавад, мо медонем, ки ? n бут мавҷудияти воқеӣ надорад, ва ин? дар ин ҷо Худое ҷуз як нест.?? дар ҳақиқат бисёранд? ва бисёр ? эй фармон? €?Аммо барои мо як Худо ҳаст, Падар, ки ҳама чиз аз Ӯст ва мо барои Ӯ ҳастем ва як Худованд, Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ӯст ва мо ба воситаи Ӯ ҳастем. Аммо, на ҳама ин донишро доранд. Аммо баъзеҳо, ки қаблан бо бутҳо муошират карда буданд, ғизоеро, ки дар ҳақиқат ба бут тақдим мекунанд, мехӯранд ва виҷдони онҳо, ки нотавон аст, палид мешавад. Хӯрок моро ба Худо намесупорад. Вазъияти мо бадтар нест, агар хӯрок нахӯрем ва беҳтар нестем. Аммо эхтиёт кун, ки ин хакки ту ба гунае садди пешпои нотавонон нагардад. Зеро, агар касе туро бубинад, ки доно ҳастӣ, дар бут хӯрда? маъбад! Ҳамин тавр, ин бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, аз дониши шумо нест карда мешавад. Вақте ки шумо ин тавр бар зидди бародарони худ гуноҳ мекунед ва ба виҷдони сусти онҳо осеб мерасонед, бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед. Пас, агар хӯрок бародарамро пешпо хӯрад, ҳаргиз гӯшт намехӯрам, то бародарамро пешпо надиҳам.??

АъМОЛИ 15:21 Зеро ки Мусо аз қадим дар ҳама шаҳрҳо мавъизакунандагони Ӯро дошт, ки ҳар рӯзи шанбе дар кунишҳо хонда мешуданд.

Таълимоти Мусо дар шаҳрҳои саросари ҷаҳон мавъиза карда мешавад ва дар рӯзҳои шанбе хонда мешавад.

1. Қувваи мавъиза: Чӣ тавр мо метавонем аз таълимоти Мусо истифода барем, то ба ҷомеаи худ таъсир гузорем

2. Фаҳмидани рӯзи шанбе: Чӣ тавр аз рӯзи истироҳат бештар истифода бурдан мумкин аст

1. Луқо 4:16-21 - Исо дар куништ китоби Ишаъёро мехонад

2. Хуруҷ 20:8-11 - Даҳ Аҳком

АъМОЛИ 15:22 Он гоҳ расулон ва пирон бо тамоми калисо хоҳиш карданд, ки одамони баргузидаи худро бо Павлус ва Барнаббо ба Антиёхия фиристанд; яъне Яҳудо, ки лақаби Барсабо буд ва Сило, ки сардорони бародарон буданд;

Ҳавворiён ва пирон бо тамоми калисо Яҳудо Барсабо ва Силоро интихоб карданд, то Павлус ва Барнабборо ба Антиёхия ҳамроҳӣ кунанд.

1. Қудрати ягонагӣ дар калисо

2. Муҳимияти якҷоя хизмат кардан

1. Филиппиён 2:2-4 - ? □ шодии маро бо як ақл, доштани як муҳаббат, якдилӣ ва якдил будан пурра кунед. Ҳеҷ коре аз шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.??

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - ? □ Пас, эй бандии Худованд, туро ташвиқ намо, ки сазовори даъвате, ки ба он даъват шудай, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед, ва барои нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳ дар риштаи сулҳ.??

АъМОЛИ 15:23 Ва онҳо ба воситаи онҳо чунин номаҳо менавиштанд; Ҳавворiён ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз халқҳо дар Антиёхия ва Сурия ва Киликия мебошанд, салом мефиристанд:

Ҳавворiён ва пирон ба бародарони ғайрияҳудӣ, ки дар Антиохия, Сурия ва Киликия буданд, салом фиристоданд.

1: Ёри худро новобаста аз динаш дӯст бидор.

2: Дигаронро табъиз накунед.

1: Мико 6:8 Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

2: Румиён 12:18 Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

АъМОЛИ 15:24 Чунон ки шунидаем, он касон аз мо берун омада, шуморо бо суханон ба изтироб андохта, ҷонҳои шуморо хароб карда, гуфтаанд: "Шумо бояд хатна шавед ва шариатро риоя кунед; мо ба онҳо чунин ҳукм надодаем".

Баъзе мардони калисо ғайрияҳудиёнро бо сухан ба изтироб андохта, мегуфтанд, ки бояд хатна шаванд ва шариатро риоя кунанд, гарчанде ки калисо чунин ҳукм надода буд.

1. Хатари таълимоти бардурӯғ - Аъмол 15:24

2. Чаро мо бояд оқилона рафтор кунем - Аъмол 15:24

1. Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои инсонӣ, аз рӯи анъанаҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад.

2. 1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб омадаанд.

АъМОЛИ 15:25 Ба назари мо, ки якдилона ҷамъ омада, баргузидагонро ҳамроҳи Барнаббо ва Павлуси маҳбуби худ назди шумо фиристем.

Калисои ибтидоӣ ҷамъ омаданд, то Барнаббо ва Павлусро барои мубодилаи Инҷил фиристанд.

1. Қудрати ягонагӣ - Румиён 12:5

2. Муҳимияти шаҳодат додан - Матто 28:19-20

1. Эфсӯсиён 4:3 - Саъю кӯшиш ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ дорад.

2. 1 Петрус 2:9 - Аммо шумо халқи баргузида, коҳини шоҳона, халқи муқаддас ҳастед, Худо? моликияти махсус, то ки шумо ҳамду санои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед.

Ҳаворийлар 15:26 Ҳазратимиз Исо Масиҳ номи учун ӯз ҳаётини хавф остига қӯйган одамлар.

Ин порча дар бораи онҳое, ки ҷони худро барои исми Исои Масеҳ зери хатар гузоштаанд, муҳокима мекунад.

1. ? □ ӯ Далери Имон??

2. ? □ ӯ Қудрати Ном??

1. Ибриён 11:32-34 ??? Ва боз чӣ гӯям ? Зеро вақт намерасид, ки дар бораи Ҷидъӯн, Бороқ, Шимшӯн, Йифтоҳ, Довуд ва Самуил ва анбиё нақл кунам? , аз дами шамшер раҳо ёфтанд, аз нотавонӣ қавӣ шуданд, дар ҷанг тавоно шуданд, лашкари бегонаро ба гурез оварданд.??

2. Матто 10:39 ??? □ Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро аз даст медиҳад ва ҳар кӣ ҷони худро ба хотири ман барбод медиҳад, онро меёбад.??

АъМОЛИ 15:27 Пас, мо Яҳудо ва Силоро фиристодем, ки онҳо низ ҳамон чизро ба шумо даҳонӣ хоҳанд гуфт.

Ҳавворион Яҳудо ва Силоро фиристоданд, то ба имондорони ғайрияҳудӣ ҳамон хабареро, ки аз ҳавворион шунида буданд, бигӯянд.

1. Қувваи Калом: Муҳимияти расонидани як паём ба ҳамаи мӯъминон.

2. Пайравӣ ба рисолати Худо: Чӣ гуна иҷро кардани иродаи Худо метавонад ваҳдат ва ҳамдигарфаҳмӣ оварад.

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: ? □ тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.??

2. Румиён 15:5-6 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. .

АъМОЛИ 15:28 Зеро ба назари Рӯҳулқудс ва ба мо писанд омад, ки бар шумо бори гаронитар аз ин чизҳои зарурӣ нагузорем;

Сарварони калисои ибтидоӣ медонистанд, ки аз имондорон танҳо баъзе чизҳои

заруриро талаб кардан лозим аст ва Рӯҳулқудс розӣ буд.

1. Роҳнамоии Худо озодӣ меорад

2. Зарурати риояи хости Худо

1. Матто 11:28-30 - Даъвати Исо барои истироҳат ба назди Ӯ

2. Ғалотиён 5:1-15 - Озодӣ дар Масеҳ ва зиндагӣ бо роҳнамоии Рӯҳ

АъМОЛИ 15:29 То аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, ва аз чизҳои буғишуда ва зино парҳез кунед; агар худро аз он нигоҳ доред, некӣ мекунед. Саломат бошед.

Калисо дар Ерусалим ба имондорони ғайрияҳудӣ дастур дод, ки аз чаҳор чиз худдорӣ кунанд: хӯрдани қурбонии бутҳо, хӯрдани хун, хӯрдани ҳайвоноти буғишуда ва зино.

1. Аз бутпарастӣ худдорӣ кунед: Бодиққат ба Аъмол 15:29

2. Қудрати худдорӣ: Аҳамияти худдорӣ

1. 1 Қӯринтиён 10:14-22 - Дастури Павлус ба калисои Қӯринт дар бораи худдорӣ аз бутпарастӣ.

2. Румиён 13:11-14 - Дастури Павлус ба калисои Рум дар бораи он ки чӣ тавр бояд ба тарзи писандидаи Худо зиндагӣ кунад.

АъМОЛИ 15:30 Вақте ки онҳоро ҷавоб доданд, ба Антиёхия омаданд ва мардумро ҷамъ карда, номаро супурданд:

Ҳавворион номаеро ба мардуми Антиёхия супурданд.

1. Қувваи муошрати хаттӣ

2. Муҳимияти тоъату фармонбардорӣ

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. 2 ба Қӯринтиён 3:4-6 - "Чунин аст эътимоде, ки мо ба воситаи Масеҳ ба Худо дорем. На ин ки мо дар худ кофӣ ҳастем, ки чизеро аз мо талаб кунем, балки кофии мо аз Худост, ки моро тавоно кардааст. то ки хизматгузорони аҳди нав бошанд, на бар тибқи ҳарф, балки бар тибқи Рӯҳ; зеро ки ҳарф мекушад, аммо Рӯҳ зинда мекунад».

АъМОЛИ 15:31 Онро хонда, аз тасаллӣ шодӣ карданд.

Мардум пас аз хондани суханони тасаллӣ дар Аъмол 15:31 шодӣ карданд.

1. Шод шудан аз паёми тасаллияти Худованд

2. Гирифтани тасаллии Каломи Худо

1. Ишаъё 40:1-2 - Тасалло, халқи маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту.

2. Забур 147:3 - Ӯ дилшикастаҳоро шифо мебахшад ва ҷароҳатҳои онҳоро мебандад.

АъМОЛИ 15:32 Ва Яҳудо ва Сило ҳам пайғамбар буданд, бародаронро бо суханони бисьёр насиҳат карда, онҳоро тасдиқ мекарданд.

Ҳавворион Яҳудо ва Сило бародаронро бо суханон рӯҳбаланд карда, онҳоро тасдиқ карданд.

1. Суханони рӯҳбаландкунанда бигӯед - 1 Таслӯникиён 5:11 Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

2. Бародарон - Румиён 15:14 Тасдиқ кунед, ки ман аз шумо, эй бародаронам, қаноатмандам, ки шумо аз некӯкорӣ пур аз ҳама дониш ҳастед ва қодиред, ки якдигарро насиҳат кунед.

1. 1 Таслӯникиён 5:11 Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

2. Румиён 15:14 Ман аз шумо, эй бародаронам, қаноатмандам, ки шумо аз некӯкорӣ пур аз ҳама дониш ҳастед ва қодиред, ки якдигарро таълим диҳед.

АъМОЛИ 15:33 Ва баъд аз он ки каме дар он ҷо монданд, онҳо ба саломатӣ аз ҷониби бародарон ба ҳавворион фиристода шуданд.

Ҳавворион ва бародарон пеш аз он ки бо осоиштагӣ бираванд, муддате дар мушоракат монданд.

1: Тавассути мушоракат мо метавонем сулҳро эҳсос кунем.

2: Вақтро дар муошират гузаронед, то осоиштагии Худоро эҳсос кунед.

1: Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

2: Қӯлассиён 3:15 - Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед.

АъМОЛИ 15:34 Бо вуҷуди он ки Сило писанд омад, ки дар он ҷо бимонад.

Силас дар Антиохия монданро интихоб кард.

1. Интихоб кардан дар ҳаёт: Чӣ тавр фаҳмидани иродаи Худо

2. Зиндагӣ бо чандирӣ ва фурӯтанӣ дар ақл.

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Яъқуб 4:7-8 - "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро бишӯед, эй гунаҳкорон ва пок шавед. дилхои шумо, эй дугонахо».

АъМОЛИ 15:35 Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия истода, бо ҳамроҳии бисёри дигарон каломи Худовандро таълим ва мавъиза мекарданд.

Павлус ва Барнаббо дар Антиёхия бо бисёр дигарон каломи Худовандро мавъиза мекарданд.

1. Қудрати мавъиза кардани Инҷил

2. Қувваи ҷомеа дар паҳн кардани Каломи Худо

1. Филиппиён 1:27 - «Фақат бигзор тарзи ҳаёти шумо сазовори Инҷили Масеҳ бошад, то ки хоҳ омада, шуморо бубинам ва хоҳ ғоибам, аз шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ, бо як рӯҳ устувор истодаед. ақл дар паҳлӯ ба паҳлӯ барои имони Инҷил саъй кунед"

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халққоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо ту ҳастам, то охири аср.??

АъМОЛИ 15:36 Пас аз чанд рӯзе, ки Павлус ба Барнаббо гуфт: «Биёед, боз рафта, бародарони худро дар ҳар шаҳре, ки каломи Худовандро мавъиза кардаем, хабардор кунем ва бубинем, ки онҳо чӣ кор мекунанд».

Павлус ба Барнаббо маслиҳат дод, ки онҳо ба ҷойҳое, ки каломи Худоро мавъиза карда буданд, аз нав дидан кунанд ва чӣ гуна рафтори мардумро бубинанд.

1. Бозгашт ба ҷое, ки шумо баракат додаед: Ҷойҳоеро, ки Худо шуморо баракат додааст, ба ёд оред ва баргардед, то ба онҳо муҳаббати Худоро нишон диҳед.

2. Муҳимияти боздид: Боздид аз ҷойҳое, ки шумо каломи Худоро мавъиза кардаед, муҳим аст, то дастгирии доимии худро нишон диҳед ва ба онҳо муҳаббати Худоро хотиррасон кунед.

1. 1 Таслӯникиён 3:10 - То ки мо бо имони мутақобилаи шумо ва ман якҷоя тасаллӣ ёбем.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

АъМОЛИ 15:37 Ва Барнаббо тасмим гирифт, ки Юҳанноро, ки насабаш Марқӯс буд, бо худ бибарад.

Ин порча мефаҳмонад, ки Барнаббо тасмим гирифт, ки Юҳанно, ки насабаш Марк буд, бо худ бибарад.

1. Худо аксар вақт одамонеро, ки ба назар ғайриимкон аст, барои паҳн кардани Каломи Ӯ ба сафарҳои миссионерӣ мефиристад.

2. Мо бояд ҳамеша ба иродаи Худо таваккал кунем ва нақшаҳои Ӯро риоя кунем, ҳатто агар онҳо барои мо маъно накунанд.

1. Ишаъё 55:8-9 - ? ë андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. ? осмонҳо аз замин баландтаранд, инчунин роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотаранд.

2. Масалҳо 16:9 - Одамон дар дили худ роҳи худро ба нақша мегиранд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад.

АъМОЛИ 15:38 Аммо Павлусро, ки аз Памфилия аз онҳо дур шуда, бо онҳо ба кор нарафтааст, бо худ бурдан хуб набуд.

Павлус намехост, ки шахсеро бо худ бибарад, зеро онҳо дар Памфилия аз ҳам ҷудо шуда буданд ва бо онҳо барои иҷрои кор нарафтанд.

1. Муҳимияти муттаҳид мондан ва пайравӣ аз он

2. Қудрати қабули қарорҳои душвор

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро устувор мекунад.

АъМОЛИ 15:39 Ва низоъ дар байни онҳо чунон шадид буд, ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд; ва Барнаббо Марқӯсро гирифта, бо киштӣ ба Қибрис рафт;

Муноқишаи шадид байни Барнаббо ва Павлус онҳоро аз ҳам ҷудо кард ва Барнаббо Марқӯсро бо худ ба Кипр бурд.

1) Ягонагии ҳақиқӣ дар Масеҳ ин на танҳо мувофиқат кардан аст, балки дӯст доштан ва эҳтиром кардани ҳамдигар ҳатто дар ихтилоф аст.

2) Худо метавонад тавассути ихтилофҳои мо кор кунад, то иродаи Ӯро ба амал орад.

1) Румиён 12:18 - "Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед."

2) Эфсӯсиён 4:3 - «Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

АъМОЛИ 15:40 Ва Павлус Силоро интихоб кард ва аз ҷониби бародарон ба файзи Худо тавсия карда шуд.

Бародарон Павлус ва Силоро ба файзи Худо тавсия карданд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан метавонад ба файзи Худо оварда расонад

2. Арзиши тавсия: Чӣ тавр сухани хуб моро ба Худо наздиктар мекунад

1. Эфсӯсиён 4:3 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2. Масалҳо 21:1 - Дили подшоҳ дар дасти Худованд аст, мисли дарёҳои об: Ӯ онро ба ҳар ҷое ки хоҳад, мегардонад.

АъМОЛИ 15:41 Ва Ӯ аз Сурия ва Қилиқия гузашта, калисоҳоро тасдиқ мекард.

Павлус аз Сурия ва Киликия сафар кард, то калисоҳоро рӯҳбаланд ва мустаҳкам кунад.

1. Қуввате, ки мо дар рӯҳбаландӣ пайдо мекунем - Аъмол 15:41

2. Қувваи муттаҳид кардани имони мо - Аъмол 15:41

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Румиён 1:11-12 - Зеро ки ман орзуи дидани шуморо дорам, то ба шумо як атои рӯҳонӣ диҳам, то ки шуморо қувват диҳам, яъне, мо аз имони якдигар, ҳам аз они шумо ва ҳам, рӯҳбаланд шавем.

Аъмол 16 дар бораи ҳамроҳ шудани Тимотиюс ба дастаи миссионерии Павлус, имони Лидия ва аҳли байти вай ва ҳабс шудани Павлус ва Сило дар Филиппӣ нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба Дарба ва сипас ба Лустра, ки дар он ҷо Тимотиюс ном шогирде зиндагӣ мекард, оғоз мешавад. Модараш дини яҳудӣ буд, вале падараш яҳудиёни юнонӣ медонистанд, ки падараш юнонӣ аст, аммо модараш яҳудӣ буд, ки бародаронаш Листра Икония хуб гап мезаданд, мехост ӯро ба сафар баранд, бинобар ин ӯро хатна карданд, зеро яҳудиён дар маҳалле зиндагӣ мекарданд, ки падараш юнонӣ буд. Аъмол 16:1-3). Ҳангоме ки онҳо аз шаҳр сафар мекарданд, ба ҳавриён пирони Ерусалим расиданд, то мардум итоат кунанд, то калисоҳо мустаҳкам мешуданд, имон рӯз аз рӯз афзоиш меёфт (Аъмол 16:4-5).

Сархати 2: Онҳо дар саросари Фриҷияи Галатия мерафтанд, ки Рӯҳулқудс аз мавъиза кардани вилояти Осиё нигоҳ дошта мешуд, вақте ки сарҳад омад, Мисия кӯшиш кард, ки ба Битиния ворид шавад. Исо ба онҳо иҷозат надод, ки аз Мисия гузаранд. Аз Македония биёед, ба мо кумак кунед». Пас аз он ки Павлус рӯъёро дид, мо як бор ба Мақдуния рафтан тайёр шудем ва ба хулосае омадем, ки Худо моро даъват кардааст, ба онҳо башорат диҳем (Аъмол 16:6-10). Аз Троос рост Самутракия шино кард рӯзи дигар Неаполис дар як рӯз колонияи румӣ Филиппӣ пешбари ноҳияи шаҳри Македония дар он ҷо монд Якчанд рӯз шанбе мо берун аз дарёи шаҳр рафтем, ки дар он ҷо интизор будем, ки намоз вохӯрд Лидия фурӯшандаи матои бунафш шаҳри Тиатира ибодаткунандаи Худо дили кушода, паёми додаи Хонаводааш Павлусро таъмид дод, ки дар хонаи ӯ бимонад, агар Худованди содиқ розӣ бошад (Аъмол 16:11-15).

Сархати 3: Ҳангоми рафтан ба намоз канизеро вохӯрд, ки пешгӯии рӯҳӣ дошт, барои соҳиби фолбинӣ пули зиёд ба даст овард, аз паи Павлус фарёд зада гуфт: «Ин одамон бандагони Худои Таоло наҷот ёбанд». Вай чанд рӯз ин гапро давом дод, дар ниҳоят Павлус чунон хашмгин шуд, ки ба ақиб даромад, рӯҳ гуфт: «Ба номи Исои Масеҳ амр фармуда, ки вайро берун кун!». Дар ин лаҳза рӯҳ ӯро тарк кард. Вақте ки соҳибон умед доштанд, ки фоидаи онҳо аз даст меравад, Пол Силас онҳоро дар назди бозор кашола карда, ба рӯяш овард. Мақомот онҳоро ба назди судяҳо оварданд, гуфтанд: «Ин мардони яҳудӣ шаҳри моро ба шӯриш андохтанд,

ки урфу одатҳои мо, румиёнро ғайриқонунӣ таблиғ мекунанд». Издиҳом ба ҳамла ба онҳо ҳамроҳ шуданд, судяҳо фармон доданд, ки баъд аз тозиёнаи шадид ба зиндон андохта шуданд зиндонбон фармон дод, онҳоро бодиққат посбонӣ кунанд, бо гирифтани чунин фармонҳо онҳоро бодиққат посбонӣ кунанд, тақрибан нисфи шаб дуо гӯянд, суруд хондан Худои дигар маҳбусон шунид, ки ногаҳон заминҷунбии шадидро шунид таҳкурсии зиндон як бор ҳама дарҳои зиндонро такон дод парида занҷири ҳама кушода шуд зиндонбон бедор шуд дид дарҳои зиндон кушода шамшер кашид дар бораи худкушӣ гумон кард маҳбусон гурехтаанд, вале фарёд зад «Ба худат зарар нарасон! Мо ҳама дар ин ҷо ҳастем!» Зиндонхона, ки чароғҳои шитобшуда даъват шуда буданд, пеш аз он ки Пол Силас берун овард, ларзон афтод, пурсид: "Ҷанобҳо, чӣ бояд кард, наҷот ёбад?" Онҳо ҷавоб доданд: «Ба Исои Худованд имон овар, ки наҷот хоҳӣ ёфт, шумо аҳли байти шумо». Пас аз он сухани Худовандро ба ӯ гуфт, ки ҳама хонаи дигарон шабона ҷароҳатҳоро шуста, фавран ӯ тамоми оила таъмид гирифт, шод шуд, зеро ба Худо имон овардааст. Ҳангоме ки рӯз шуд, маъмурони фиристодашуда афсарони зиндонро раҳо карданд, ки зиндонбон ин хабарро гуфт, Павлус гуфт, ки додситонҳо амр додаанд, ки раҳо кунанд, ҳоло бигзор равад, роҳи дигар ёбед афсарон хабар доданд, ки судяҳо ба ташвиш афтодаанд, шаҳрвандони Рум узрхоҳӣ карданд, шахсан онҳоро ҳамроҳӣ карданд, пас аз вохӯрӣ бо Лидия аз шаҳр хориҷ шаванд. зан дар он ҷо монд (Аъмол 16:16-40).

АъМОЛИ 16:1 Он гоҳ ба Дарба ва Лустра омад; ва инак, дар он ҷо Тимотиюс ном шогирде буд, ки писари зани яҳудӣ буд ва имон оварда буд; аммо падараш юнонӣ буд:

Павлус ба Дарба ва Лустра рафта, дар он ҷо бо Тимотиюс ном шогирде вохӯрд, ки модараш яҳудӣ буд ва ба Исо имон дошт, вале падари юнонӣ дошт.

1. Қувваи имон: чӣ гуна имони Тимотиюс ҳаёти ӯро дигар кард

2. Оғоз кардани гуногунрангӣ: чӣ гуна таърихи беназири Тимотиюс муҳаббати Худоро нишон дод

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

АъМОЛИ 16:2 Дар бораи он бародароне, ки дар Лустра ва Иқуния буданд, хуб хабар доданд.

Хизмати Павлус ва Сило дар Лустра ва Икония хеле хуб пазируфта шуд.

1. Қувваи гузориши хуб - Чӣ гуна шаҳодати хуб метавонад ба натиҷаи мусбӣ оварда расонад

2. Аз гузориши хуб шодӣ кунед - Ҷашни хушхабари Павлус ва Сило

1. Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд.

АъМОЛИ 16:3 Павлус мехост, ки бо ӯ берун равад; Ва Ӯро гирифта, ба сабаби яҳудиёне ки дар он маҳалҳо буданд, хатна карданд, зеро ҳама медонистанд, ки падараш юнонӣ аст.

Павлус ва Сило Тимотиюс ном юнониро қабул карданд ва ӯро хатна карданд, то аз ҷониби яҳудиёни ин минтақа пазируфта шаванд.

1: Худо ба ҳама одамон, новобаста аз тафовутҳои фарҳангии онҳо, ғамхорӣ мекунад.

2: Мо бояд онҳоеро, ки аз дигар фарҳангҳо ва миллатҳои дигар дар ҷамоаҳои худамон қабул кунанд, мисли Павлус ва Сило қабул кунем.

1: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Румиён 10:12 - Зеро ҳеҷ тафовуте дар байни яҳудӣ ва юнонӣ нест, зеро ки як Худованди ҳама барои ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, сарватманд аст.

АъМОЛИ 16:4 Ва ҳангоме ки онҳо аз шаҳрҳо мегузаштанд, фармонҳоеро, ки ҳавворион ва пирони дар Ерусалим буданд, риоя кунанд, ба онҳо супурданд.

Ҳавворион ва пирони Ерусалим барои шаҳрҳо фармонҳо таъин карданд, ки онҳоро риоя кунанд.

1: Ба қонунҳои Худованд итоат кунед

2: Фармони расулонро риоя кунед

1: Румиён 13:1-2 "Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз Худо нест: қудратҳое, ки аз ҷониби Худо таъин шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад."

2: 1 Петрус 2: 13-14 "Ба ҳар фармони инсонӣ ба хотири Худованд итоат кунед: хоҳ ба подшоҳ бошад, хоҳ олӣ бошад, хоҳ ба ҳокимон, хоҳ ба ҳокимон, хоҳ ба онҳое, ки Ӯ барои ҷазои бадкорон фиристода шудааст, ва барои ситоиши неккорон».

АъМОЛИ 16:5 Ҳамин тавр, калисоҳо низ дар имон устувор шуданд ва шумораи онҳо рӯз аз рӯз зиёд мешуд.

Калисоҳо дар имон таъсис ёфта, шумораи онҳо рӯз аз рӯз зиёд мешуд.

1. Вафодории Худо дар афзоиши калисоҳои пешин аён аст.

2. Қувваи мушоракат ва ҷомеа дар калисо.

1. Румиён 1:16-17, «Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот меорад: аввал ба яҳудӣ, баъд ба ғайрияҳудиён. Зеро дар Инҷил адолати Худо зоҳир мешавад, яъне адолате, ки аз аввал то охир ба воситаи имон аст, чунон ки навишта шудааст: «Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард».

2. Ғалотиён 6:10, "Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама одамон, хусусан ба онҳое, ки ба оилаи имондорон тааллуқ доранд, некӣ кунем."

АъМОЛИ 16:6 Ва ҳангоме ки онҳо дар саросари Фриҷия ва вилояти Ғалотия гаштанд ва аз ҷониби Рӯҳулқудс манъ карда шуд, ки каломро дар Осиё мавъиза кунанд,

Павлус ва ҳамроҳонаш аз Рӯҳулқудс мавъиза кардани каломро дар Осиё манъ карданд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Итоати иродаи Худо

1. Юҳанно 14:26 - «Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард».

2. Ишаъё 30:21 - «Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки мегӯяд: "Ин роҳ аст, дар он роҳ рав", ҳангоме ки ба тарафи рост ё чап гардӣ."

АъМОЛИ 16:7 Баъд аз он ки ба Мисия омаданд, қасди ба Битиния рафтанро карданд, вале Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод.

Рӯҳ нагузошт, ки Павлус ва Сило ба Битиния бираванд.

1: Мо бояд омода бошем, ки иродаи Худоро қабул кунем, ҳатто агар он моро ба ҷойҳои ғайричашмдошт мебарад.

2: Мо бояд ба амри Худо итоат кунем ва таваккал кунем, ки Ӯ моро ба роҳи рост ҳидоят кунад.

1: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба хиради худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

2: Isaiah 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

АъМОЛИ 16:8 Ва онҳо аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуромаданд.

Павлус ва ҳамроҳонаш аз Мисия гузашта, ба Трӯос омаданд.

1. Қудрат ва муқаррароти нақшаи Худо: чӣ гуна Павлус ва ҳамроҳонаш аз паи роҳнамоии Худо рафтанд

2. Бартараф кардани монеаҳо ва мушкилот: Чӣ тавр Павлус ва ҳамроҳонаш дар сафарашон суботкорона буданд

1. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

АъМОЛИ 16:9 Ва шаб ба Павлус рӯъёе дид; Дар он ҷо марде аз Мақдуния истода, ба Ӯ дуо карда, гуфт: «Ба Мақдуния биё ва ба мо мадад кун».

Павлус дар шаб аз як марди Мақдуния рӯъё гирифт, ки кӯмак мепурсад.

1. Дастрасӣ ба ниёзмандон: Даъвати Македония

2. Шунавидани овози Худо: Қувваи рӯъёҳо

1. Ишаъё 6:8 - «Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?» Ва ман гуфтам: "Инак ман. Маро бифирист!"

2. Юҳанно 10:27 - «Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд».

Аъмоли Аъмол 16:10 Ва ҳангоме ки ӯ рӯъёро дид, мо дарҳол кӯшиш кардем, ки ба Мақдуния биравем ва боварӣ ҳосил кардем, ки Худованд моро даъват кардааст, то ба онҳо башорат диҳем.

Павлус ва ҳамроҳонаш бо рӯъёи Худованд роҳнамоӣ карданд, то ба Мақдуния барои мавъиза кардани Инҷил равand.

1. Даъвати Худованд: Ҷавоб додан ба роҳнамоии Худо дар ҳаёти мо

2. Қувваи рӯъё: Фаҳмидани иродаи ошкоршудаи Худо

1. Ишаъё 6:8 - Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: «Киро мефиристам? Ва кӣ барои мо меравад?»

2. Юҳанно 6:44 - Ҳеҷ кас наметавонад назди Ман ояд, магар он ки Падаре, ки Маро

фиристод, онҳоро ҷалб накунад, ва Ман онҳоро дар рӯзи охир эҳьё хоҳам кард.

АъМОЛИ 16:11 Пас, мо аз Трӯос мағлуб шуда, рост ба Самотракия ва рӯзи дигар ба Неаполис омадем;

Павлус ва ҳамроҳаш аз Трӯос ба Самотракия ва рӯзи дигар ба Неаполис рафт.

1. Қувваи роҳнамоӣ: Пайравӣ аз роҳи Худо дар зиндагӣ

2. Итоати содиқона: Бо вуҷуди душвориҳо дар курс мондан

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ибриён 11:8 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки бояд ҳамчун мерос гирифта шавад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт.

АъМОЛИ 16:12 Ва аз он ҷо ба Филиппӣ, ки шаҳри асосии он қисми Мақдуния аст ва мустамлика аст; ва мо дар он шаҳр чанд рӯз мондем.

Павлуси ҳавворӣ ва ҳамроҳонаш аз Трӯос ба Филиппӣ, шаҳри асосии вилояти Мақдуния ва мустамликаи румӣ сафар карданд.

1. Қувваи субот: Сафари Павлус аз Трӯос то Филиппӣ

2. Сафари Имон: Таҷрибаи роҳнамоии Худо дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

АъМОЛИ 16:13 Ва рӯзи шанбе аз шаҳр ба соҳили дарё баромадем, ки дар он ҷо одатан дуо гуфта мешуд; Ва мо нишаста, бо заноне, ки ба он ҷо омада буданд, сӯҳбат кардем.

Рӯзи шанбе Павлус ва ҳамроҳонаш ба дарёе берун аз шаҳр рафтанд, ки дар он ҷо одамон дуо мегуфтанд ва бо заноне, ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, сӯҳбат мекарданд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр Худо дуоро барои тағир додани ҳаёт истифода мебарад

2. Қувваи мушорикат: Чӣ тавр мо метавонем якҷоя омӯхта ва инкишоф диҳем

1. Филиппиён 4:6-7 "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Ибриён 10: 23-25 "Биёед ба умеде, ки мо изҳор менамоем, бемайлон нигоҳ дорем, зеро Он ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед бубинем, ки чӣ тавр мо якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем ва аз вохӯрӣ бо ҳам даст накашем. Баъзеҳо ба коре машғуланд, вале якдигарро ташвиқ мекунанд ва бештар аз он ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

АъМОЛИ 16:14 Ва Лидия ном зани арғувонфурӯш аз шаҳри Тиатира, ки ба Худо саҷда мекард, моро шунид, ва Худованд дили онҳоро кушод, то ки ба суханони Павлус гӯш диҳад.

Лидия як зани худотарс буд, ки Павлусро гӯш мекард ва аз суханони ӯ таъсир мекард.

1: Муҳаббат ва марҳамати Худо метавонад дилҳои моро таҳрик ва дигаргун созад.

2: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки каломи Худоро гӯш кунем ва дилҳои худро ба Ӯ кушоем.

1: Ирмиё 29:13 - "Ва Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед".

2: Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд."

АъМОЛИ 16:15 Ва ҳангоме ки вай ва аҳли байташ таъмид гирифтанд, аз мо илтимос

карда, гуфт: «Агар шумо ҳукм карда бошед, ки маро ба Худованд содиқ меҳисобед, ба хонаи ман биёед ва дар он ҷо бимонед». Ва ӯ моро маҷбур кард.

Зане ва аҳли байташ таъмид гирифтанд ва аз расулон хоҳиш кард, ки бо ӯ бимонанд.

1. Худованд имонро бо меҳмондорӣ подош медиҳад

2. Пайравони содиқи Масеҳ будан баракатҳо меорад

1. Луқо 14:12-14: Он гоҳ ба касе, ки ӯро фармудааст, гуфт: «Вақте ки хӯроки шом ё шом мепазӣ, на дӯстони худ, на бародарони худ, на хешовандони худ ва на ҳамсоягони сарватманди худро даъват накун; Мабодо боз ба ту фармон надиҳанд, ва ҷазои ту дода шавад. Аммо ҳангоме ки зиёфат мекунӣ, мискинон, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кун: ва ту баракат хоҳӣ буд; зеро ки онҳо ба ту подош дода наметавонанд, зеро ки дар эҳьёи одил подош хоҳӣ дод.

2. Румиён 12:13: Тақсим кардан ба зарурати муқаддасон; ба мехмоннавозӣ дода шудааст.

АъМОЛИ 16:16 Ва ҳангоме ки мо ба дуо мерафтем, духтаре бо рӯҳи фолбинӣ бо мо вохӯрд, ки бо фолбинӣ ба оғоёнаш фоидаи зиёд оварда:

Духтаре, ки рӯҳи фолбинӣ дошт, бо Павлус ва ҳамроҳонаш ҳангоми ба дуо рафтанашон вохӯрд. Устодони духтарак аз фолбинии ӯ фоидаи зиёд мегирифтанд.

1. Аз фолбинӣ ва пешгӯии бардурӯғ эҳтиёт шавед - Аъмол 16:16

2. Арзиши беитоатӣ - Аъмол 16:16

1. Ирмиё 14:14 - "Ва Худованд ба ман гуфт: "Анбиё ба исми Ман дуруғро нубувват мекунанд; Ман онҳоро нафиристодаам ва ба онҳо амр накардаам ва ба онҳо сухан нагуфтаам; онҳо ба ту рӯъёи дурӯғин нубувват мекунанд, фолбинии беҳуда ва фиреби ақли худ».

2. Такрори Шариат 18:10 - "Дар байни шумо касе ёфт намешавад, ки писар ё духтари худро ҳамчун қурбонӣ сӯзонад, ҳар кӣ фолбинӣ кунад, ё фолбинӣ кунад, ё фолбинӣ кунад, ё ҷодугареро"

АъМОЛИ 16:17 Вай аз ақиби Павлус ва мо рафта, фарьёд зада, мегуфт: «Ин одамон бандагони Худои Таоло ҳастанд ва роҳи наҷотро ба мо нишон медиҳанд».

Павлус ва ҳамроҳонаш муждарасони Инҷил буданд ва ба ҳамаи онҳое ки гӯш медиҳанд, роҳи наҷотро эълон мекарданд.

1. Қудрати Эълон: Мубодилаи хушхабари наҷот

2. Бандагони Худо: Зиндагӣ бо роҳи эълон

1. Румиён 10:14-17 - Чӣ тавр онҳо бе воиз мешунаванд?

2. 2 Қӯринтиён 5:18-20 - Худо ҷаҳонро бо Худ дар Масеҳ оштӣ медод ва гуноҳҳои онҳоро бар зидди онҳо ҳисоб намекард.

АъМОЛИ 16:18 Ва вай чанд рӯз чунин кард. Аммо Павлус ғамгин шуда, ба рӯҳ рӯ оварда, гуфт: «Ба исми Исои Масеҳ ба ту амр медиҳам, ки аз вай берун шав». Ва ӯ ҳамон соат берун омад.

Павлус бо истифода аз қудрати Исои Масеҳ рӯҳро аз зан берун кард.

1: Мо ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки моро қувват мебахшад, карда метавонем.

2: Бо имон мо метавонем кӯҳҳоро ҷунбонда, рӯҳҳоро берун кунем.

1: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

2: Матто 17: 20-21 - "Ӯ ба онҳо гуфт:"Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ту мисли донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои ту ғайриимкон нахоҳад буд"».

АъМОЛИ 16:19 Ва оғоёни вай чун диданд, ки умеди фоидаи онҳо барбод рафтааст, Павлус ва Силоро дастгир карда, ба бозор назди сардорон бурданд.

Павлус ва Силасро оғоёни худ беадолатона дастгир карданд, вақте диданд, ки имконияти ба даст овардани фоида аз байн рафтааст.

1: Дар озмоишҳо Худо намегузорад, ки моро поймол кардани онҳое, ки мехоҳанд аз мо манфиат гиранд.

2: Худованд ҳамеша барои мо меҷангад ва вақте ки ба мо беадолатона рафтор мекунанд, моро муҳофизат мекунад.

1: Ишаъё 54:17, "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту барҳоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин мероси бандагони Худованд аст, ва адолати онҳо аз Ман аст" мегӯяд Худованд.

2: Ишаъё 41:10, "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод, бале, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард."

АъМОЛИ 16:20 Ва онҳоро назди ҳокимон оварда, гуфтанд: «Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро бағоят изтироб меоранд.

Павлус ва Силасро ба вайрон кардани сулҳ айбдор карданд ва аз ҷониби сокинони маҳаллӣ дар Филиппӣ ба назди доварон бурданд.

1. Нагузоред, ки дар миёни шумо ва хости Худо мушкилоте ба миён ояд

2. Аҳамияти пойдорӣ дар имон бо вуҷуди мухолифат

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Аъмол 16:21 Ва урфу одатҳоеро таълим диҳед, ки ба мо, дар румиён, қабул кардан ва риоя кардан ҷоиз нест.

Павлус ва Сило дар Филиппӣ барои таълим додани урфу одатҳое бозгашт шуданд, ки ба шаҳрвандони Рум риоя кардани онҳо ҷоиз набуд.

1. Ба қонунҳо ва урфу одатҳои ин кишвар, ҳатто агар он ба эътиқоди шумо

мувофиқат накунад, бодиққат бошед.

2. Дар эътиқоди худ ҳамеша устувор бошед ва зери фишорҳои беруна наафтед.

1. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

АъМОЛИ 16:22 Ва мардум якҷоя ба муқобили онҳо қиём карданд, ва ҳокимон ҷомаҳои онҳоро дарронда, фармуданд, ки онҳоро латукӯб кунанд.

Мардум ба муқобили Павлус ва Сило бархостанд ва ҳокимон фармуданд, ки онҳоро латукӯб кунанд.

1: Ҳатто вақте ки мо таъқиб карда мешавем, Худо бо мост.

2: Мо метавонем дар байни ранҷу азоб дар Масеҳ қувват пайдо кунем.

1: Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд».

2: Ибриён 12: 2 «Ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигоҳ карда, Ӯ барои шодие, ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар ямини тахти Худо нишастааст».

АъМОЛИ 16:23 Ва ҳангоме ки бар онҳо зарбаи зиёде заданд, онҳоро ба зиндон андохтанд ва ба зиндонбон фармон доданд, ки онҳоро эмин нигоҳ дорад.

Павлус ва Силасро сахт латукӯб карда, ба зиндон партофтанд ва ба зиндонбон дастур дода шуд, ки онҳоро бехатар нигоҳ дорад.

1. Қувваи истодагарӣ: Ҳикояи Павлус ва Сило

2. Фаҳмидани нақшаҳои Худо дар ранҷу азоб: Таҷрибаи Павлус ва Сило

1. Ибриён 12:1-3 - «Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва бо сабр дар мусобиқаи муқарраршуда давем. дар пеши назари мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст. Ба касе назар кун, ки аз гунаҳкорон чунин душманӣ бар зидди худ тоб овардааст, то хаста нашавед ва дилтанг нашавед».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст».

АъМОЛИ 16:24 Онҳо, ки чунин айбнома гирифтанд, онҳоро ба зиндони дарунӣ андохта, пойҳошонро дар чӯбчаҳо маҳкам кард.

Зиндонбон Павлус ва Силоро ба зиндони дарунӣ андохта, пойҳои онҳоро ба гандум мегузорад.

1: Нагузоред, ки вазъиятҳои шумо имони шуморо маҷбур кунанд.

2: Дар баробари душвориҳо вафодор бош.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки мунтазири Худованд мешаванд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

АъМОЛИ 16:25 Ва дар нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано хонданд, ва маҳбусон онҳоро шуниданд.

Нисфи шаб Павлус ва Сило дуо мегуфтанд ва Худоро ҳамду сано мехонданд ва ҳатто маҳбусон онҳоро шуниданд.

1. Қувваи ҳамду сано - Чӣ гуна ҳамду санои Худо метавонад ҳатто дарториктарин вақтҳо шодӣ ва умед оварад.

2. Садои шодмонӣ - Аҳамияти сурудани ҳамду санои Худо новобаста аз шароит.

1. Забур 105:1-2 - "Эй Худовандро шукр гӯед; исми Ӯро бихонед; аъмоли ӯро дар миёни қавмҳо маълум кунед! Ӯро бихонед, Ӯро ҳамду сано хонед; аз тамоми корҳои аҷоиби Ӯ нақл кунед."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

АъМОЛИ 16:26 Ва ногаҳон заминҷунбии азиме рӯй дод, ки таҳкурсии зиндон ба ларза афтид; ва дарҳол ҳама дарҳо кушода шуданд, ва бандҳои ҳар яке кушода шуд.

Ногаҳон заминларзае рух дод, ки таҳкурсии зиндонро такон дод ва боис шуд, ки ҳама дарҳо боз шуданд ва занҷири ҳар маҳбусе озод шуд.

1. Наҷотбахши тавоно – қудрати Худо тавассути заминҷунбӣ зоҳир шуд

2. Дар замонҳои душвор имонро аз даст надиҳед - Ҳатто вақте ки ҳама чиз гум шудааст, Худо метавонад дахолат кунад

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 16:27 Ва посбони зиндон аз хоби худ бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид, шамшери худро кашида, мехост худро бикушад, ба гумони он ки маҳбусон гурехтаанд.

Зиндистони зиндон аз хоб бедор шуда, дарҳои зиндонро боз дид ва ба гумони фирор кардани маҳбусон шамшери худро кашид, то худро бикушад.

1. Қувваи тарс: Баррасии вокуниши зиндонбон ба дарҳои кушодаи зиндон.

2. Умед дар миёни ноумедӣ: Ҷустуҷӯи ҷасорат ҳангоми дучор шудан бо шароити номуайян.

1. Юҳанно 16:33 - "Инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо мусибатҳо хоҳед дошт. Аммо дилгир бошед; Ман ҷаҳонро мағлуб кардаам."

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 16:28 Аммо Павлус бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Ба худат зарар нарасон, зеро ки ҳама дар ин ҷо ҳастем».

Павлус бо овози баланд фарьёд зада, ба зиндонбон гуфт, ки ба худаш зарар нарасонад, зеро ҳамаи онҳо ҳозир буданд.

1: Вақте ки хатар ба миён меояд, дар бораи бадтарин фикр кардан шитоб накунед, балки ба ҷои он ба Худо ва муҳофизати Ӯ таваккал кунед.

2: Мо ҳеҷ гоҳ танҳо нестем, ҳатто вақте ки чунин ҳис мекунад, зеро Худо ҳамеша дар вақти ниёзамон моро муҳофизат мекунад.

1: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

АъМОЛИ 16:29 Он гоҳ вай нурро даъват карда, ба дарун давид ва ларзон омад ва пеши Павлус ва Сило афтод.

Зиндонбон аз Павлус ва Сило чунон тарсид, ки чароғро даъват карда, ба дарун даромад ва ларзон дар пеши назари онҳо афтод.

1: Мо бояд ҳамеша дар бораи қудрати Худо ва қобилияти Ӯ барои тағир додани ҳаёт дар хотир дошта бошем.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки бештар ба Павлус ва Сило, ки намунаи одамони худотарс буданд, монанд бошем.

1: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

2: 1 Петрус 5: 6-7 - "Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақти лозима шуморо сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад."

АъМОЛИ 16:30 Ва онҳоро берун оварда, гуфт: «Эй оғоён, чӣ кор кунам, то наҷот ёбам?

Зиндонбони Филиппӣ пурсид, ки барои наҷоташ чӣ кор кардан лозим аст.

1: Мо бояд бо имон ва тавба ба Исои Масеҳ муроҷиат кунем, то наҷот ёбем.

2: Мо бояд башорати Исои Масеҳро қабул кунем ва пайравӣ кунем, то наҷот ёбем.

1: Румиён 10: 8-10 - "Аммо он чӣ мегӯяд? «Калом наздики туст, дар даҳони туст ва дар дили туст» (яъне каломи имон, ки мо эълон мекунем); зеро агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2: Юҳанно 3:16-17 - «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

АъМОЛИ 16:31 Ва онҳо гуфтанд: «Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту ва хонадони худ наҷот хоҳӣ ёфт».

Павлус ва Силас зиндонбонро ташвиқ мекунанд, ки ба Исои Масеҳ имон оваранд, то наҷот ёбад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исои Масеҳ метавонад шуморо наҷот диҳад

2. Таъсири наҷот: чӣ гуна қабул кардани Исои Масеҳ ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ ҳаёти шуморо тағир медиҳад

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро

дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Ба Румиён 10:9 - «Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт».

АъМОЛИ 16:32 Ва онҳо каломи Худовандро ба ӯ ва ба ҳамаи онҳое ки дар хонаи ӯ буданд, нақл карданд.

Павлус ва Сило каломи Худовандро ба зиндонбон ва тамоми аҳли оилааш нақл карданд.

1. Қудрати Каломи Худо - Чӣ тавр паёми Худо метавонад ҳаётро тағир диҳад.

2. Имтиёзи мубодилаи Каломи Худо - Муҳимияти паҳн кардани Инҷил.

1. Румиён 10:14-15 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: «Чӣ гуна зебост пои онҳое ки башорат медиҳанд!»

2. Матто 28:18-20 - «Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

АъМОЛИ 16:33 Ва дар ҳамон соати шаб онҳоро гирифта, захмҳои онҳоро шуст; ва дарҳол ӯ ва ҳамааш таъмид гирифтанд.

Павлус ва Сило дар зиндони Филиппӣ буданд, вақте ки зиндонбон назди онҳо омада, хоҳиш кард, ки наҷот диҳанд. Павлус ва Сило ҷавоб дода, ҷароҳатҳои ӯро шуста, ӯ ва тамоми аҳли байташро таъмид доданд.

1. Қувваи наҷот: Чӣ тавр Павлус ва Силас ҳаёти зиндонбонро тағир доданд

2. Қувваи итоаткорӣ: Пайравӣ ба даъвати дӯст доштани ҳамсоягон

1. Румиён 10:13, "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт".

2. Ғалотиён 6:1-2, «Эй бародарон, агар касе ба гуноҳ дучор шавад, шумо, ки рӯҳониён ҳастед, чунин шахсро дар рӯҳияи фурӯтанӣ барқарор кунед; худро ба назар гирифта, мабодо ту низ озмуда нашаванд. Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

АъМОЛИ 16:34 Ва онҳоро ба хонаи худ овард, дар назди онҳо хӯрок гузошт ва шодӣ кард ва бо тамоми хонаи худ ба Худо имон овард.

Павлус ва Силоро дар хонаи марде пешвоз гирифтанд ва дар он ҷо ба онҳо меҳмоннавозӣ карданд ва он мард аз имонаш ба Худо шод шуд.

1. Қудрати меҳмондорӣ ва имони шодмонӣ ба Худо

2. Дар ҳузури Худо роҳат ва қувват пайдо кардан

1. Румиён 15:7 - Пас, якдигарро пазироӣ кунед, чунон ки Масеҳ шуморо қабул кардааст, барои ҷалоли Худо.

2. Ибриён 13:2 - Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро бо ин кор баъзеҳо фариштаҳоро меҳмоннавозӣ кардаанд, ки худашон надонистаанд.

АъМОЛИ 16:35 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, ҳокимон сарбозонро фиристода, гуфтанд: «Он одамонро ҷавоб диҳед».

Ҳокимҳо ба Павлус ва Сило иҷозат доданд, ки субҳ озод шаванд.

1. Қувваи бахшидан

2. Озодӣ тавассути имон

1. Луқо 6:37: "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд. Маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд".

2. Эфсӯсиён 2:8-9: «Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад».

АъМОЛИ 16:36 Ва посбони зиндон инро ба Павлус гуфт: «Қолирон фиристоданд, ки туро ҷавоб диҳанд; акнун рафта, ба саломатӣ бирав».

Зиндонбон ба Павлус гуфт, ки ҳокимон фармон фиристодаанд, ки ӯро озод кунанд ва Павлус иҷозат дод, ки ба саломатӣ биравад.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ гуна раҳмати Худо метавонад ба кафорат оварда расонад

2. Бартараф кардани душвориҳо: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Забур 34: 17-19 - "Одил фарёд мезанад, ва Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми андӯҳҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба онҳое ки аз дили шикастаанд, наздик аст ва онҳоеро, ки аз рӯҳи пушаймон ҳастанд, наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисьёранд, вале Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад».

АъМОЛИ 16:37 Аммо Павлус ба онҳо гуфт: «Моро, ки румӣ ҳастем, ошкоро латукӯб карда, ба зиндон андохтанд; ва акнун онҳо моро махфӣ пеш мекунанд? на, албатта; балки худашон омада, моро берун ованд.

Павлус ва Сило беадолатона латукӯб шуда, ба зиндон партофта шуданд, вале онҳо ба Худо таваккал карданро идома доданд.

1. Худо ҳамеша бо мо аст, ҳатто дар миёни ранҷу азоб.

2. Новобаста аз вазъият ба Худованд таваккал кунед.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 56:3 - Вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал мекунам.

АъМОЛИ 16:38 Сарбозон ин суханонро ба волиён гуфтанд, ва чун шуниданд, ки

румӣ ҳастанд, тарсиданд.

Сарбозон ба ҳокимон хабар доданд, ки Павлус ва Сило шаҳрвандони Рум ҳастанд, ва ин боиси тарси ҳокимон гардид.

1. Тарс дар назди ҳокимият

2. Ба подшоҳӣ ва ҳифзи Худо таваккал кунед

1. Румиён 13:1–7

2. Ишаъё 41:10–13

АъМОЛИ 16:39 Ва онҳо омада, аз онҳо илтимос карданд, ва берун оварданд ва хоҳиш карданд, ки аз шаҳр бираванд.

Павлус ва Силас пас аз заминларза аз зиндон озод шуданд ва хоҳиш карданд, ки шаҳрро тарк кунанд.

1. Худо ҳамеша дар назорат аст ва Ӯ бо роҳҳои пурасрор амал мекунад.

2. Вафодорӣ подошҳои бузург дорад.

1. Ибриён 11:6 «Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 «Ва ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст. Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад».

АъМОЛИ 16:40 Ва онҳо аз зиндон баромада, ба хонаи Лидия даромаданд; ва бародаронро дида, онҳоро тасаллӣ дода, рафтанд.

Павлус ва Сило аз зиндон озод шуданд ва ба хонаи Лидия рафтанд ва дар он ҷо пеш аз рафтан бародаронро тасаллӣ доданд.

1. Худо роҳи раҳоӣ аз озмоишҳои моро фароҳам хоҳад овард.

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда ва тасаллӣ.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, ҳамон тавре ки дар асл шумо мекунед.

Аъмол 17 дар бораи сафари миссионерии Павлус дар Таслӯникӣ, Бирия ва Афина, мавъизааш ба яҳудиён ва юнониён ва мавъизааш дар Ареопаг нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ва Сило ба Таслӯникӣ меоянд. Дар он ҷо як куништ яҳудиён буд, ки Павлус тибқи одати худ ба он ҷо мерафт, ки аз Навиштаҳо истинод мекард, ки исбот кардани марги Масеҳ аз эҳё шудани Масеҳ ва эълон кардани «Ин Исоро ман туро Масеҳ эълон мекунам». Баъзе яҳудиён шумораи зиёди юнониёни худотарсро ба занони маъруф бовар мекунонданд (Аъмол 17:1-4). Аммо яҳудиёни дигар ҳасад бурданд, баъзе мардони бадкирдорро гирд оварданд, бозорҳо ташкил карданд, издиҳомро оғоз карданд шаҳр шитобон ба кофтукови хонаи Ҷейсон омаданд Пол Силас онҳоро издиҳом берун овард, аммо чун наёфтанд, Ҷейсонро кашола карда, дар назди маъмурони шаҳр фарёд заданд: "Ин одамон дар тамоми ҷаҳон мушкилот эҷод кардаанд" Ҳоло ба ин ҷо омада, Ёсӯн онҳоро дар хонаи худ қабул кард, ҳама фармонҳои қайсарро рад мекунанд ва мегӯянд, ки дар он ҷо подшоҳи дигаре бо номи Исо аст (Аъмол 17:5-7). Пас аз гирифтани гарав аз Ҷейсон дигарон онҳоро раҳо карданд.

Сархати 2: Ҳамин ки шаб шуд, бародарон Павлус ва Силоро ба Бирия фиристоданд. Вақте ки онҳо ба он ҷо расиданд, онҳо синагогаи яҳудӣ рафтанд. Акнун яҳудиёни Берия аз онҳое, ки дар Таслӯникӣ буданд, олиҷанобтар буданд, зеро онҳо хабар мегирифтанд, ҳар рӯз Навиштаҳоро меомӯхтанд, бифаҳмед, ки оё суханони Павлус дуруст аст ё не, бисёриҳо бовар мекарданд, аз ҷумла шумораи занони барҷастаи юнонӣ, бисёр мардон (Аъмол 17:10-12). . Аммо вақте ки яҳудиёни Таслӯникӣ каломи Худоро, ки Павлус Берия эълон карда буд, фаҳмиданд, ки онҳо ба он ҷо омаданд, ки издиҳомро барангехтанд ва дарҳол бародарон ба соҳили Павлус фиристоданд, ки Силас Тимотиюсро аз паси худ гузоштанд, дар ҳоле ки ҳамроҳонаш Афина ӯро бурданд ва дастур доданд, ки Силас Тимотиюс ҳарчи зудтар ба ӯ ҳамроҳ шавад (Аъмол 17: 13-15).

Сархати 3: Ҳангоми интизории онҳо дар Афина, ӯ аз дидани он, ки шаҳр пур аз бутҳост, хеле ғамгин шуд. Ҳамин тавр, куништ бо ақидаи асоснок бо ҳарду яҳудиёни юнони худотарс дар бозор рӯз ба рӯз бо он рӯйдодҳое, ки дар он ҷо рӯй медоданд, файласуфони эпикурии стоик бо ӯ ба баҳс шурӯъ карданд. Дигарон гуфтанд: «Аз афташ, вай худоёни бегонаро ҷонибдорӣ мекунад». Онҳо гуфтанд, ки хушхабарро дар бораи эҳёи Исо мавъиза карда, ӯро бо Ареопаг вохӯрд ва пурсид:

«Оё мо метавонем ин таълимоти наверо, ки шумо пешкаш мекунед, бидонем? Шумо фикрҳои аҷиберо ба гӯши мо меоред, мо мехоҳем бидонем, ки ин чӣ маъно дорад» (Аъмол 17:16-20). Пас аз он ӯ дар маҷлиси Ареопаг бархост ва суханронӣ кард, ки мафҳуми худои номаълуме, ки афинаҳо парастиш мекарданд, эълон кард, ки олами офаридгор маъбадҳо зиндагӣ намекунад, дасти инсон ҳама чиз нафаси ҳаёт медиҳад, зеро мо насл ҳастем, набояд илоҳӣ мисли санги нуқраи тиллоӣ фикр кунанд. маҳорат замона нодонӣ нодида гирифта шуд аммо ҳоло мардумро дар ҳама ҷо амр мекунад тавба кун рӯз муқаррар кардааст адолати ҷаҳонро бо одам ҳукм мекунад ин дод исбот ин ҳама ӯро зинда мурданд мешунаванд киёмат мурда баъзеҳо тамасхур карданд дигарон гуфтанд боз ин мавзӯъро шунидан мехоҳанд Пас аз он Шӯро чанд мард ҳамроҳ шуд миёни Зани Дионисий Ареопагие, ки Домарис ном дошт, бо онҳо дигарон низ буданд (Аъмол 17:22-34).

АъМОЛИ 17:1 Ва аз Амфиполис ва Аполлония гузашта, ба Таслӯникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништгоҳи яҳудиён буд.

Павлус ва Сило пеш аз расидан ба Таслӯникӣ аз Амфиполис ва Аполлония сафар карданд ва дар он ҷо куништҳои яҳудиён ёфтанд.

1. Қувваи имон: Сафари имони Павлус ва Сило

2. Аҳамияти синагогаҳо: робита бо ҷомеаи яҳудиён

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

АъМОЛИ 17:2: Павлус, мувофиқи рафтораш, назди онҳо даромад ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз рӯи Навиштаҳо муҳокима кард:

Павлус дар куништ ба одамон дар давоми се рӯз дар бораи Навиштаҳо нақл кард.

1. Чӣ тавр Китоби Муқаддасро омӯхтан ва фаҳмидан мумкин аст

2. Қувваи эътиқод тавассути Навиштаҳо

1. 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

2. Масалҳо 18:13 - Ҳар кӣ ба масъалае пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, ин барои ӯ аблаҳӣ ва нанг аст.

АъМОЛИ 17:3 Кушодан ва даъво кардан, ки Масеҳ бояд уқубат кашида, аз мурдагон эҳьё шавад; ва ин Исо, ки ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст.

Павлус ба мардуми Берия мавъиза мекард, ки Исои Масеҳ бояд уқубат кашида, аз мурдагон эҳьё шуда бошад ва Ӯ Масеҳ аст.

1: Исои Масеҳ азоб кашид ва аз нав эҳьё шуд, Ӯ Масеҳ аст

2: Ба Исои Масеҳ бовар кунед, ки Ӯ Наҷотдиҳандаи мост

1: Румиён 10:9 - То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2: 1 Петрус 3:18 - Зеро Масеҳ низ як бор барои гуноҳҳо, одил барои золимон уқубат кашидааст, то ки моро ба сӯи Худо биёрад ва ба ҳасби ҷисм кушта шуда, вале ба воситаи Рӯҳ зинда шуд.

АъМОЛИ 17:4 Ва баъзеи онҳо имон оварда, бо Павлус ва Сило шарик шуданд; ва аз юнониёни диндор шумораи зиёди занон ва на кам аз занони сардор.

Павлус ва Сило бо одамони Берия хушхабарро нақл карданд ва бисёриҳо имон оварданд, аз он ҷумла шумораи зиёди юнониёни диндор ва баъзе аз занони пешқадам.

1. Ба Худо тамоми ҷалол додан: Чӣ тавр Павлус ва Силас бо далерӣ ва фурӯтанӣ Инҷилро мубодила карданд

2. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр Берияҳо ба Инҷил бо имон ва садоқат ҷавоб доданд

1. 1 Қӯринтиён 1:27-29 - Худо чизҳои аблаҳии ҷаҳонро интихоб кардааст, то хирадмандонро ба ҳайрат оранд; ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то чизҳои тавоноро ба ваҷд оварад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

АъМОЛИ 17:5 Аммо яҳудиёне, ки имон намеоварданд, бо ҳасад бурданд ва чанд нафар фосиқаи бадахлоқиро ба назди худ гирифтанд ва гурӯҳе ҷамъ карданд ва тамоми шаҳрро ба шӯр оварданд ва ба хонаи Ёсӯн ҳамла карданд ва хостанд онхоро ба назди мардум бароред.

Яҳудиёне, ки имон намеоварданд, одамони пастсифатро ҷалб намуда, ошӯб андохтанд ва ба хонаи Ёсӯн ҳамла карданд, то онҳоро намунаи ибрат гардонанд.

1. Хатари куфр: Чӣ гуна куфр боиси ошӯб ва тафриқа мешавад

2. Қувваи имон: чӣ гуна имон сулҳу ваҳдат меорад

1. Яъқуб 3:16 - Зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол вуҷуд дорад, дар он ҷо нофаҳмиҳо ва ҳар кори бадӣ вуҷуд дорад.

2. Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

АъМОЛИ 17:6 Ва чун наёфтанд, Ёсӯн ва баъзе бародаронро ба назди сардорони шаҳр кашида, фарьёд зада гуфтанд: «Онҳое ки ҷаҳонро чаппа кардаанд, ба ин ҷо низ омадаанд;

Сардорони шаҳр кӯшиш карданд, ки Павлус ва Силоро пайдо кунанд, аммо пас аз он ки онҳоро наёфтанд, ба ҷои онҳо Ёсӯн ва баъзе аз ҳамроҳонашро дастгир карданд.

1. Мо метавонем ба воситаи пайравӣ ба Исо зиндагии зеру забарро эҳсос кунем

2. Оқибатҳое, ки мо барои пайравӣ ба Исо дучор шуда метавонем

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки аз рӯи адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути

Осмон аз они онҳост.

АъМОЛИ 17:7 Ӯро Ёсӯн қабул кардааст, ва ҳамаи онҳо бар хилофи фармонҳои қайсар рафтор карда, мегӯянд, ки Подшоҳи дигаре ҳаст, яъне як Исо.

Мардуми Таслӯникӣ аз итоат кардан ба фармонҳои қайсар саркашӣ мекарданд ва даъво мекарданд, ки Исо подшоҳи ҳақиқии онҳост.

1. Зиндагӣ барои Исо пеш аз ҳама

2. Бо вуҷуди қудрати ҷаҳонӣ, риояи қонуни Худо

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Румиён 13:1 - Бигзор ҳар як ҷон ба ҳукуматдорон итоат кунад. Зеро ки ҳеҷ қудрате ҷуз аз ҷониби Худо нест, ва ҳокимиятҳои мавҷударо Худо таъин кардааст.

АъМОЛИ 17:8 Ва мардум ва сардорони шаҳр инро шунида, ба изтироб афтоданд.

Мардум ва сардорони шаҳр хабарро шуниданд, ки Павлус ва Сило оварданд, ба изтироб афтоданд.

1. Аз шунидани Инҷил натарсед - Аъмол 17:8

2. Аз одамоне, ки ба Инҷил мухолифат мекунанд, натарсед - Аъмол 17:8

1. Юҳанно 16:33 - "Дар ҷаҳон шумо мусибатҳо хоҳед дошт. Аммо дилгир бошед; Ман ҷаҳонро мағлуб кардам".

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро не, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст».

АъМОЛИ 17:9 Ва чун аз Ёсӯн ва дигаре эмин шуданд, онҳоро ҷавоб доданд.

Мақомот пеш аз рафтани онҳо аз Ҷейсон ва як нафари дигар амният гирифтанд.

1. Худо ҳамеша роҳи гурезро дар лаҳзаҳои душвор таъмин мекунад.

2. Қувваи имон дар ҳолатҳои душвор.

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13, "Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифтааст, ҷуз он чизе ки барои инсоният маъмул аст. Ва Худо амин аст; Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи ки тоқат карда метавонед, озмуда шавед. Аммо вақте ки шумо озмуда мешавед, Ӯ ҳамчунин озмоишеро фароҳам меорад. роҳи халосӣ, то ки шумо ба он тоб оваред."

2. Матто 17:20, "Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: "Аз ин ҷо ҳаракат кунед. ба он ҷо,' ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд».

АъМОЛИ 17:10 Ва бародарон дарҳол Павлус ва Силоро шабона ба Бирия фиристоданд;

Бародарон Павлус ва Силоро шабона ба Бирия фиристоданд ва дар он ҷо ба куништгоҳи яҳудиён даромаданд.

1. Худо моро ҳатто дарториктарин шабҳо рӯзӣ медиҳад.

2. Худованд моро ба мақсади худ ҳидоят мекунад, ҳатто вақте ки мо онро интизор набудем.

1. Ишаъё 55: 7-8 "Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад, ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба вай марҳамат хоҳад кард, ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард. Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд».

2. Ишаъё 40: 29-31 "Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон тамоман меафтанд; Аммо онҳое ки интизори Худованд қуввати онҳоро нав хоҳад кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд».

Аъмол 17:11 Инҳо аз аҳли Таслӯникӣ олиҷаноbтар буданд, зеро онҳо каломро бо омодагии комил қабул карданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро тафтиш мекарданд, ки оё

ин тавр аст ё не.

Мардуми Берия кушодафикр буданд ва ба омӯхтан майл доштанд ва бо ҷидду ҷаҳд Навиштаҳоро меомӯхтанд, то бубинанд, ки он чизе, ки ба онҳо таълим дода мешавад, дуруст аст ё не.

1. Тафаккури кушод дошта бошед: омода бошед, ки ба ғояҳои нав гӯш диҳед ва ба рушд ва тағйирот қабулкунанда бошед.

2. Ҳақиқатро ҷӯед: Навиштаҳоро ҳамчун роҳнамои худ барои дарёфти ҳақиқат истифода баред.

1. Қӯлассиён 3:10 ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед;

2. Масалҳо 2:3-5 Бале, агар барои фаҳмиш фарьёд занӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ, агар вайро чун нуқра биҷӯӣ, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон ҷустуҷӯ кунӣ; он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт.

АъМОЛИ 17:12 Бинобар ин бисёре аз онҳо имон оварданд; инчунин занони мӯҳтарам, ки юнониён буданд, ва аз мардон, на андаке.

Бисёре аз юнониҳо ба паёми масеҳият боварӣ доштанд ва аз ҷумла одамони дорои мавқеи баланди иҷтимоӣ буданд.

1. Қувваи табдил: Чӣ тавр Паёми Инҷил ҳаётро тағир медиҳад

2. Фарогирии Инҷил: Чӣ тавр Худо тавассути тамоми одамон кор мекунад

1. Аъмол 2:38-39 - Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт. Зеро ки ваъда барои шумо ва фарзандони шумо, ва барои ҳамаи онҳое ки дур ҳастанд, ба ҳар касе ки Худованд Худои мо даъват мекунад, аст.

2. Румиён 5:8-9 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо таъриф мекунад, зеро вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Пас, мо, ки ҳоло бо хуни Ӯ сафед шудаем, ба воситаи Ӯ аз ғазаб наҷот хоҳем ёфт.

АъМОЛИ 17:13 Аммо чун яҳудиёни Таслӯникӣ донистанд, ки каломи Худо аз ҷониби

Павлус дар Бирия мавъиза шудааст, ба он ҷо низ омада, мардумро ба шӯр оварданд.

Яҳудиёни Таслӯникӣ шуниданд, ки Павлус дар Берия каломи Худоро мавъиза мекунад ва ба он ҷо рафтанд, то мардумро ба шӯр ованд.

1. Қудрати Каломи Худо: Ҷавоби яҳудиён ба мавъизаи Павлус

2. Хатарҳои барангехтани мушкилот: вокуниши яҳудиён ба мавъизаи Павлус

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

2. Яъқуб 3:16 - "Зеро дар ҷое ки ҳасад ва шӯҳратпарастӣ вуҷуд дорад, бетартибӣ ва ҳар амали зишт хоҳад буд."

АъМОЛИ 17:14 Ва бародарон дарҳол Павлусро фиристоданд, то ки ба баҳр биравад, вале Сило ва Тимотиюс дар он ҷо монданд.

Бародарон Павлусро фиристоданд, дар ҳоле ки Сило ва Тимотиюс дар он ҷо монданд.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ гуна Худо моро даъват кардааст, ки ба иродаи худ итоат кунем

2. Қувваи мушорикат: Чӣ тавр кори дастаҷамъона метавонад ба мо барои расидан ба ҳадафҳои худ кӯмак расонад

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед».

АъМОЛИ 17:15 Ва роҳбарони Павлус ӯро ба Афина бурданд; ва ба Сило ва Тимотиюс фармон гирифтанд, ки бо тамоми суръат назди Ӯ биёянд.

Одамоне, ки Павлусро гусел мекарданд, ӯро ба Афина бурданд. Ба онҳо супориш

дода шуд, ки зуд Сило ва Тимотиюсро назди Павлус биёранд.

1. Нақшаи Худо барои мо аксар вақт аз мо талаб мекунад, ки ба вазъиятҳои нав ва ғайричашмдошт мутобиқ шавем.

2. Ҳеҷ гоҳ аҳамияти омода будан ба амал кардан бо амри Худоро нодида нагиред.

1. Юҳанно 14:15, "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард".

2. Румиён 12:2, «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

Аъмол 17:16 Ҳангоме ки Павлус дар Афина мунтазири онҳо буд, чун дид, ки шаҳр пурра ба бутпарастӣ мубаддал шудааст, рӯҳаш дар вай ба ҷунбиш омад.

Павлус аз бутпарастие, ки дар Афина дид, сахт ба изтироб афтод.

1: Гуноҳ ба ҳалокат оварда мерасонад, аммо Худо наҷот медиҳад.

2: Бутпарастӣ таҳқир ба Худои ягонаи ҳақиқӣ аст.

1: Ирмиё 17:9 "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

2:1 Қӯринтиён 10:14 "Пас, эй маҳбуби азизам, аз бутпарастӣ бигрезед".

АъМОЛИ 17:17 Бинобар ин Ӯ дар куништ бо яҳудиён ва диндорон ва ҳар рӯз дар бозор бо онҳое ки бо Ӯ вохӯрданд, баҳс мекард.

Павлус дар куништ ва дар бозор мавъиза мекард, то хушхабарро паҳн кунад.

1. Қудрати Инҷил: Дар ҳар куҷое, ки меравед, Инҷилро мавъиза кунед

2. Ба эътиқоди худ зиндагӣ кунед: Шогирд кардани тамоми халқҳо

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд?

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

Аъмол 17:18 Он гоҳ баъзе файласуфони эпикуриён ва стоикҳо бо ӯ вохӯрданд. Баъзеҳо гуфтанд: «Ин гапзан чӣ хоҳад гуфт? Баъзеи дигар, ба назар чунин менамояд, ки Ӯ фиристандаи худоёни бегона аст, зеро ки Ӯ ба онҳо Исо ва эҳёро мавъиза мекард.

Баъзе эпикурчиён ва стоикҳо бо Павлус вохӯрданд ва бо ӯ баҳс карданд ва ҳайрон шуданд, ки ӯ дар бораи чӣ гап мезанад. Баъзеҳо ӯро айбдор карданд, ки худоёни бегона эҷод мекунад, зеро ӯ дар бораи Исо ва эҳёшавӣ мавъиза мекард.

1. Аҳамияти устувор мондан дар имон бо вуҷуди мухолифат

2. Дар лаҳзаҳои шубҳа дар Исо қувват ёфтан

1. Аъмол 17:18

2. Ибриён 11:1-3, "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст. Зеро ки ба воситаи он пирон маълумоти хуб гирифтанд. Ба воситаи имон мо мефаҳмем, ки ҷаҳониён бо каломи Худо сохта шудаанд. Худоё, ба тавре ки чизҳои намоён аз чизҳои зоҳиршаванда сохта нашуданд».

АъМОЛИ 17:19 Ва Ӯро гирифта, назди Ареопагус бурданд ва гуфтанд: «Оё метавонем бидонем, ки ин таълимоти нав, ки ту дар бораи он сухан мегӯӣ, чист?»

Мардуми Афина Павлусро ба Ареопаг оварда, аз ӯ хоҳиш карданд, ки таълимоти нави худро шарҳ диҳад.

1. Чӣ тавр ба таълимоти нав ҷавоб додан мумкин аст

2. Қувваи дурнамои нав

1. Филиппиён 4:8-9 - «Дар ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст,

чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон аъло бошад, агар чизи шоистае бошад. таъриф кунед, дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

2. Ибриён 13:8 - «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

АъМОЛИ 17:20 Зеро ки ту ба гӯши мо чизҳои аҷибе меоварӣ; бинобар ин мо мефаҳмем, ки ин чӣ маъно дорад.

Мардуми Берия дар Аъмол 17:20 аз суханони Павлус дар ҳайрат монданд ва мехостанд дар бораи суханони ӯ бештар донанд.

1. Каломи Худо зинда аст - Чӣ тавр матни қадим метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Аъмол 17:21 (Зеро ки ҳамаи афинаиҳо ва мардуми бегонае, ки дар он ҷо буданд, вақти худро танҳо барои гуфтан ё шунидани чизи нав бо чизи дигаре сарф мекарданд.)

Мардуми Афина ҳамеша ба шунидани чизҳои нав таваҷҷӯҳ доштанд.

1: Мо бояд ҳамеша ба чизҳои нав кушода бошем ва пайваста аз муҳити худ омӯзем.

2: Ба он чизе, ки медонед, қаноат накунед, балки ҳамеша кӯшиш кунед, ки омӯхтан ва рушд кунед.

1: Масалҳо 9: 9 - "Ба хирадманд насиҳат деҳ, ва ӯ боз ҳам хирадтар мешавад: одилро таълим диҳӣ, ва донишаш меафзояд".

2: 2 Тимотиюс 3: 16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва насиҳат ба адолат фоиданок аст; то ки одами Худо комил бошад ва барои ҳама муҷаҳҳаз бошад. корҳои хуб».

АъМОЛИ 17:22 Павлус дар миёни теппаи Миррих истода, гуфт: «Эй мардони Афина!

Павлус дар бозор ба мардуми Афина муроҷиат карда, онҳоро барои аз ҳад зиёд хурофотпарастӣ танқид кард.

1. Омӯзиши фарқи байни дини ҳақиқӣ ва ботил

2. Хатари кур-курона пайрави кардани хурофот

1. 1 Таслӯникиён 5:21-22 - Ҳама чизро санҷед; чӣ хуб аст, маҳкам нигоҳ доред.

2. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест.

АъМОЛИ 17:23 Зеро, вақте ки ман аз он ҷо мегузаштам ва ибодатҳои шуморо дидам, қурбонгоҳе ёфтам, ки дар он чунин навиштаҷот ба Худои ношинос навишта шудааст. Пас, ба касе, ки бехабарона парастиш мекунед, ба шумо мегӯям.

Павлус қурбонгоҳеро, ки ба Худои номаълум бахшида шудааст, дид ва онро ҳамчун имконият барои мубодилаи башорат ба мардум истифода бурд.

1. Қудрати Худои номаълум

2. Шинохтан ва вокуниш ба ҳузури Худо дар ҳаёти мо

1. Румиён 1: 19-20 - Зеро он чизе ки дар бораи Худо маълум аст, ба онҳо равшан аст, зеро Худо инро ба онҳо нишон додааст. Аз замони офариниши олам табиати ноаёни ӯ, яъне қудрат ва худоии ҷовидонаи ӯ дар чизҳои офаридашуда равшан дарк карда мешавад.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

АъМОЛИ 17:24 Худое, ки ҷаҳон ва ҳама чизро дар он офарид, чун Худованди осмонҳо ва замин аст, дар маъбадҳои бо даст сохташуда сокин нест;

Худо дар маъбадҳои аз ҷониби одам сохташуда зиндагӣ намекунад; Ӯ Парвардигори осмонҳову замин аст.

1. Худо бар тамоми махлуқот подшоҳӣ аст

2. Зиндагӣ дар ҳузури Худованди мутаъол

1. Ишаъё 66:1 «Худованд чунин мегӯяд: «Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст. Куҷост хонае, ки Маро месозӣ? Ва ҷои оромии Ман куҷост?»

2. Забур 139:7-10 «Аз Рӯҳи Ту ба куҷо равам? Ё аз ҳузури Ту куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон сууд кунам, Ту дар он ҷо ҳастӣ; Агар бистари худро дар дӯзах созам, инак, дар он ҷо ҳастӣ. Агар ман болҳои саҳар бигирам, ва дар қаъри баҳр сокин шавам, дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти рости Ту маро хоҳад гирифт».

АъМОЛИ 17:25 Ва бо дасти одамон саҷда карда намешавад, чунон ки гӯё ба чизе эҳтиёҷ дорад, зеро ки Ӯ ба ҳама ҳаёт, нафас ва ҳама чиз медиҳад;

Дар ин порча таъкид шудааст, ки Худо аз мо ба чизе ниёз надорад, зеро Ӯ моро бо ҳаёт, нафас ва ҳама чиз таъмин мекунад.

1. «Рӯзи фаровони Худо»

2. «Сарчашмаи ниҳоии ҳаёти мо»

1. Яъқуб 1:17, "Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест".

2. Юҳанно 4:24, «Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд».

АъМОЛИ 17:26 Ва аз як хун ҳамаи халқҳои одамонро ба вуҷуд овард, то ки дар тамоми рӯи замин сокин шаванд, ва замонҳои пеш аз ин муқарраршуда ва ҳудуди маскани онҳоро муайян намуд;

Худо тамоми инсониятро аз як хун офарид ва сарҳади макони зисти онҳоро Ӯ муайян кардааст.

1. Ҳукмронии Худо: Ҷои мо дар рӯи замин

2. Ваҳдат тавассути гуногунрангӣ: Қудрати як хун

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамонро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо онҳоро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

2. Қӯлассиён 3:11 - Дар ин ҷо ҳеҷ халқӣ ё яҳудӣ, хатна ё номахтун, ваҳшӣ, скиф, ғулом ё озод нест, балки Масеҳ ҳама аст ва дар ҳама чиз аст.

АъМОЛИ 17:27 То ки онҳо Худовандро биҷӯянд, то ки дар пайи Ӯ бошанд ва Ӯро пайдо кунанд, гарчанде ки Ӯ аз ҳар яки мо дур нест.

Худо ба ҳамаи мо наздик аст; мо бояд Ӯро биҷӯем.

1: Худо назар ба он ки мо фикр мекунем, наздиктар аст - Аъмол 17:27

2: Ҷустуҷӯи Худовандро фаромӯш накунед - Аъмол 17:27

1. Ирмиё 29:13 - Вақте ки шумо маро бо тамоми дили худ меҷӯед, Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт.

2. Забур 145:18 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст.

АъМОЛИ 17:28 Зеро ки мо дар Ӯ зиндагӣ мекунем ва ҳаракат мекунем ва ҳастем; чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: «Зеро ки мо низ насли Ӯ ҳастем».

Худо сарчашмаи ҳаёт ва тамоми мавҷудоти зинда аст.

1: Ҳаёти мо тӯҳфаҳои Худост, ки бояд барои ҷалоли Ӯ истифода шаванд.

2: Мо ҳама аъзои оилаи Худо ҳастем ва бояд бо ҳамдигар мувофиқат кунем.

1: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми

Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2: Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад? Агар бародар ё хоҳаре либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм шав ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои заруриро надиҳад, ин чӣ фоида дорад? Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

Аъмол 17:29 Азбаски мо фарзандони Худо ҳастем, набояд фикр кунем, ки Худой ба тилло, нуқра ё санг, ки бо ҳунар ва ҳунари одамӣ канда шудааст, монанд аст.

Мо, ҳамчун фарзандони Худо, набояд дар бораи Худо ҳамчун чизе фикр кунем, ки одамон онро офарида ва идора карда метавонанд.

1. Мо дар сурати Худо офарида шудаем

2. Бутпарастии инсон

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; мард ва зан онҳоро офарид.

2. Ишаъё 40:18-20 - Пас Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед? Коргар ҳайкали кандашударо гудохта, заргар онро бо тилло меафканад ва занҷирҳои нуқра меандозад. Касе ки фақир аст, ки ҳадяе надорад, дарахтеро интихоб мекунад, ки пӯсида нашавад; Ӯ барои ӯ коргари маккоре меҷӯяд, то ҳайкали кандакорӣ созад, ки ба ҳаракат намеояд.

АъМОЛИ 17:30 Ва ба замонҳои ин нодонӣ Худо чашмак зад; вале алҳол ба ҳама амр мекунад, ки дар ҳар ҷо тавба кунанд:

Худованд ба тамоми мардум амр кардааст, ки тавба кунанд, бо вуҷуди замонҳои ҷоҳилӣ, ки қаблан нодида гирифта буд.

1.Раҳмат ва раҳмати Худо дар тавба

2. Аҳамияти тавба дар ҳаёти мо

1. Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро

дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад».

2. 2 Петрус 3:9 "Худованд дар вафо кардани ваъдаи худ суст нест, чунон ки баъзеҳо сустиро мефаҳманд. Баръакс, Ӯ бо шумо сабр мекунад ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд".

АъМОЛИ 17:31 Зеро ки Ӯ рӯзеро муқаррар кардааст, ки дар он ҷаҳонро ба василаи он шахсе ки таъин кардааст, аз рӯи адолат доварӣ хоҳад кард; ки дар бораи он ба ҳамаи одамон итминон додааст, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст.

Худо рӯзеро муқаррар кардааст, ки ҷаҳонро ба воситаи Исои аз мурдагон эҳьёшуда ба адолат доварӣ кунад.

1: Мо бояд ба рӯзи доварӣ, ки меояд, тайёрӣ бинем ва боварӣ ҳосил кунем, ки омодаем бо Худованд рӯ ба рӯ шавем.

2: Ба Исо имон оварда, Ӯро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул карда, мо метавонем дар рӯзи доварӣ итминон дошта бошем, ки дар назди Худованд одил хоҳем буд.

1: Румиён 14:10-12 - Зеро ки ҳамаи мо дар назди курсии доварии Масеҳ истодаем.

2: Матто 24:36-44 - Бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованд дар кадом рӯз меояд.

АъМОЛИ 17:32 Ва чун шуниданд, ки эҳьёи мурдагонро шуниданд, баъзеҳо тамасхур карданд, ва баъзеи дигар гуфтанд: «Дар ин бора боз ба ту мешунавем».

Баъзе одамон вақте шуниданд, ки Павлус дар бораи эҳёи мурдагон мавъиза мекард, масхара мекарданд, дигарон бошанд, мегуфтанд, ки дар ин бора бори дигар ӯро мешунаванд.

1. Қувваи эҳё: омӯхтани умеди ҳаёти ҷовидонӣ

2. Умеди қиёмат: Фаҳмидани ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ

1. Румиён 6:4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем:

чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ бояд дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2. 1 Қӯринтиён 15:20-22 - Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гашт. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

АъМОЛИ 17:33 Пас Павлус аз миёни онҳо рафт.

Павлус мардумро тарк карда, ба сафари худ идома дод.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба мисли Павлус ҳаёти имон ва далерона зиндагӣ кунем ва натарсем, ки минтақаҳои тасаллии худро тарк кунем, то ба Ӯ пайравӣ кунем.

2: Мо аз намунаи Павлус омӯхта метавонем, ки ҳамеша ба иродаи Худо барои мо кушода бошем, ҳатто агар он чизи шиносро тарк кунад.

1: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2: Ибриён 13: 5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

АъМОЛИ 17:34 Аммо баъзе одамон ба Ӯ писанд омада, имон оварданд: дар байни онҳо Дионисиюси Ареопагит ва Домарис ном зане ва дигарон низ бо онҳо буданд.

Баъзе одамон ба Павлус часпиданд ва ба паёми ӯ имон оварданд, махсусан Дионисий Ареопагит, Дамарис ва баъзеи дигарон.

1. Часпидан ба Худованд: Вазифаҳои мо ҳамчун мӯъминон

2. Теъдоди ками мӯътамад: бартараф кардани тарс ва шубҳа барои пайравӣ ба Исо

1. Еҳушаъ 1:9 - «Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс ва ҳаросон

нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст».

2. Матто 10:31-33 - «Пас, натарс; шумо аз бисьёр гунҷишкҳо арзишмандтаред. Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари Худро, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард; лекин ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ дар пеши Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард».

Дар Аъмол 18 кори миссионерии Павлус дар Қӯринтус ва Эфсӯс, вохӯрии ӯ бо Акила ва Прискила ва достони Апӯллӯс нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус аз Афина ва ба Қӯринт меравад, ки дар он ҷо ӯ бо як ҷуфти яҳудӣ бо номи Акила ва Прискила вохӯрд, ки ба наздикӣ аз Италия омада буданд, зеро Клавдиюс ба ҳамаи яҳудиён фармон додааст, ки Румро тарк кунанд. Павлус ба назди онҳо мерафт, зеро хаймасоз буд, зеро онҳо ҳар рӯзи шанбе бо онҳо кор мекарданд, дар куништ фикр мекарданд, ки яҳудиёни юнониро бовар мекунонанд (Аъмол 18:1-4). Вақте ки Силас Тимотиюс ба Мақдуния омад, Павлус танҳо ба мавъизаи яҳудиён шаҳодат дод, ки Исо Масеҳ аст, вақте ки мухолифон ӯро таҳқир карданд, либосҳояшро ҷунбонд. Ман масъулияти худро равшан медонам, ки минбаъд ба ғайрияҳудиён меравам» (Аъмол 18:5-6).

Сархати 2: Пас аз он ӯ аз он ҷо баромада рафт, ки марди Титиюс Юстус ном дошт, ки Худоро ибодат мекард, ки хонаи ӯ дар ибодатхонааш сардори куништ Криспус буд, тамоми аҳли байташ ба Худованд имон оварданд, ки бисёре аз Қӯринтиёнро шуниданд, ки ба ӯ имон оварданд, таъмид гирифтанд як шаб Худованд ба Павлус рӯъё дод: «Натарсед, ки суханро давом диҳед хомӯш нашавед». Ман бо шумо ҳастам, ҳеҷ кас ба шумо ҳамла накунад, зеро ки дар ин шаҳр мардуми зиёде дорам». Ҳамин тавр, ним сол ба онҳо каломи Худоро таълим медод (Аъмол 18:7–11). Аммо вақте ки Галлио волии Ахоия буд, яҳудиён якҷоя ҳамла карданд, Павлус ӯро ба додгоҳ кашид ва ӯро муттаҳам кард, ки мардумро ба Худо ибодат мекунанд, ки бар хилофи шариат парастиш мекунанд, аммо танҳо дар бораи дифоъ Галлио гуфт, ки яҳудиён 'Агар гапи нодуруст мебуд, ҷинояти вазнин асосе дошт, ки шикоятро қабул кунад, аммо азбаски он саволҳоро дар бар мегирад. дар бораи калимаҳо номҳо қонуни худ масъаларо худат ҳал мекунад. Ман чунин чизҳоро доварӣ нахоҳам кард” бинобар ин онҳо трибуналиро пеш карданд ва издиҳом ба он ҷо баргардонданд, ки сардори куништ Состен ӯро лату кӯб кард, ки дар пеши трибунал Галлио ҳеҷ ташвише надошт (Аъмол 18:12-17).

Сархати 3: Пас аз он ки дар он ҷо вақти зиёд сарф карда буд, Павлус қарор кард, ки бо ҳамроҳии Прискила ва Акила ба Сурия баргардад. Пеш аз он ки аз Канхрея ба киштӣ барояд, ӯ мӯи худро бурида ба ваъдаи додааш вафо кард ва ба Эфсӯс расид. Прискила Акила ба куништ рафт, ки аз он ҷо берун шуд, бо яҳудиён аз ӯ хоҳиш карданд, ки вақти бештар сарф кунад, онҳо рад карданд ва ваъда доданд, ки «агар иродаи Худо бошад, ман бармегардам». Сипас аз Эфсӯс ба киштӣ баромад Қайсария ба калисо омад ва ба Антиёхия рафт Пас аз он ки чанд вақт дар он ҷо сайр кард дар саросари минтақа Ғалотия Фриҷия тамоми шогирдонро қувват бахшад дар ҳамин ҳол яҳудие бо номи Апӯллӯс Искандария омад Эфсӯс марди фасеҳат Навиштаҳои босаводро таълим дода буд. чизҳое, ки дар бораи Исо медонистанд, гарчанде ки танҳо таъмид медоданд, Яҳё далерона сухан гуфтан

оғоз кард синагога вақте Прискила Акило шунид, ки ӯро ба як сӯ фаҳмонд, Худо ба таври кофӣ фаҳмонд, вақте ки салиби Охоия мехостанд бародарон ӯро ташвиқ карданд ва шогирдон навиштанд омадани ӯро пазироӣ карданд, ба онҳое, ки ба воситаи файз имон оварданд, ба яҳудиён, ки Навиштаҳои Исоро ба таври қавӣ рад карданд, нишон дод. Масеҳ буд (Аъмол 18:18-28).

АъМОЛИ 18:1 Пас аз ин Павлус аз Афина баромада, ба Қӯринтус омад;

Павлус аз Афина баромада, ба Қӯринтус омад.

1. Нақшаи Худо барбоднопазир аст - Новобаста аз он ки мо бо чӣ монеаҳо ва мушкилот дучор мешавем, нақшаи Худо ҳамеша иҷро мешавад.

2. Боварӣ ба роҳнамоии Худо - Ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чаро Худо моро ба як самти муайян мебарад, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Ӯ медонад, ки барои мо чӣ беҳтар аст.

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

АъМОЛИ 18:2 Ва Акило ном яҳудееро ёфт, ки дар Понтус таваллуд шудааст, ки чанде пеш аз Италия бо занаш Прискила омадааст; (Зеро ки Клавдиюс ба ҳамаи яҳудиён амр фармуда буд, ки аз Рум раванд:) ва назди онҳо омад.

Акила ва Прискила яҳудиёни аз Понтус буданд, ки ба наздикӣ пас аз фармони Клавдиюс аз Рум рафтан ба ин минтақа омада буданд.

1. Вафодории Акило ва Прискила дар риояи аҳкоми Худо

2. Муҳимияти эҳтиром ба ҳокимият ва риояи қонуни Худо

1. Румиён 13:1-2 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

АъМОЛИ 18:3 Ва азбаски соҳиби як касб буд, бо онҳо бимонд ва кор мекард, зеро ки онҳо аз рӯи шуғли худ хаймасоз буданд.

Павлус ва Акило хаймасоз буданд ва як касб доштанд, аз ин рӯ онҳо якҷоя кору зиндагӣ мекарданд.

1. Қувваи ҳамкории мутақобила дар ҳаёти мо

2. Ахамияти якчоя зиндагй ва кор кардан

1. Воиз 4:9-10 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро ки агар афтиданд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст, зеро ки касе надорад, ки ӯро бархоста тавонад.

2. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред.

АъМОЛИ 18:4 Ва ӯ ҳар рӯзи шанбе дар куништ мубоҳиса мекард ва яҳудиён ва юнониёнро бовар мекунонд.

Павлус ҳар рӯзи шанбе дар куништ Инҷилро мавъиза мекард.

1. Қудрати мавъиза кардани Инҷил

2. Аҳамияти эътиқод дар мавъиза

1. Румиён 10: 14-15 "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Он ки ҳеҷ гоҳ дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон ованд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шуниданд? Оё онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?» Чунон ки навишта шудааст: "Чӣ гуна зебост пои онҳое ки башорат медиҳанд!"

2. 1 Қӯринтиён 9:19-22 Зеро, гарчанде ки ман аз ҳама озодам, худамро хизматгори

ҳама кардаам, то ки бештари онҳоро ба даст орам. Барои яҳудиён ман ҳамчун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёнро ҷалб кунам. Барои тобеони шариат ман ҳамчун як тобеи шариат шудам, (гарчанде ки ман тобеи шариат набудам), то ки зери дасти шариат ғолиб шавам. Барои онҳое ки берун аз шариат ҳастанд, берун аз шариат шудам (на берун аз шариати Худо, балки зери шариати Масеҳ будам), то ки берун аз шариатро ба даст орам. Ба нотавонон ман нотавон шудам, то ки нотавононро мағлуб кунам. Ман барои ҳамаи одамон ҳама чиз шудаам, то ки баъзеҳоро наҷот диҳам.

АъМОЛИ 18:5 Ва ҳангоме ки Сило ва Тимотиюс аз Мақдуния омаданд, Павлус рӯҳафтода шуд ва ба яҳудиён шаҳодат дод, ки Исо Масеҳ аст.

Павлус ба яҳудиён шаҳодат дод, ки Исо Масеҳ аст.

1. Муҳимияти шаҳодат додан ба ҳақиқати Исо ҳамчун Масеҳ.

2. Далерии Павлус барои шаҳодат додан дар бораи Исо сарфи назар аз мухолифатҳо.

1. Матто 28:16-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

2. Аъмол 1:8 - Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед гирифт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд.

АъМОЛИ 18:6 Ва ҳангоме ки онҳо ба якдигар мухолифат карда, куфр мегуфтанд, либоси худро ҷунбонда, ба онҳо гуфт: «Хуни шумо ба гардани шумост; Ман пок ҳастам: минбаъд назди халқҳо хоҳам рафт.

Павлус аз идома додани мавъиза ба яҳудиён худдорӣ кард, вақте ки онҳо муқобилият мекарданд ва куфр мегуфтанд, ба ҷои он ки ба ғайрияҳудиён мавъиза кунанд.

1. Худо ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад, ҳатто вақте ки мо худро танҳо ҳис мекунем.

2. Ҳеҷ гоҳ аз иҷрои рисолати худододамон ноумед нашавед.

1. Румиён 8:31-39 - «Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?»

2. Ибриён 12: 1-3 - "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як тараф гузорем ва дар мусобиқаи муқарраршуда бо сабр давем. пеш аз мо».

АъМОЛИ 18:7 Ва аз он ҷо баромада, ба хонаи шахсе, ки Юстус ном дошт, даромад, ки ба Худо сиҷда мекард ва хонааш ба куништ пайваст буд.

Павлус ба хонаи Юстус, марде ки Худоро ибодат мекунад ва хонаи ӯ ба куништ наздик аст, ташриф меорад.

1. Муҳимияти наздик будан ба калисо ва онҳое, ки Худоро ибодат мекунанд.

2. Қудрати мушоракати масеҳӣ ва чӣ тавр он метавонад моро ба Худо наздиктар кунад.

1. Ибриён 10:25 - Ҷамъ омадани худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат медиҳед, ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

2. 1 Юҳанно 2:6 - Ҳар кӣ мегӯяд, ки дар Ӯ сокин аст, бояд худаш низ рафтор кунад, чунон ки ӯ рафтор мекард.

АъМОЛИ 18:8 Ва Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли байташ ба Худованд имон овард; ва бисьёре аз Қӯринтиён, ки шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.

Сардори куништ Криспус ва бисёре аз қӯринтиён ба Худованд имон оварданд ва таъмид гирифтанд.

1. Ба Худованд имон оваред ва таъмид гиред

2. Наҷоти Худовандро қабул кунед

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Юҳанно 3:5 - Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: касе ки аз об ва аз Рӯҳ таваллуд наёбад, наметавонад ба Малакути Худо дохил шавад».

АъМОЛИ 18:9 Он гоҳ Худованд шабона ба Павлус бо рӯъёе гуфт: «Натарс, балки сухан гӯй ва хомӯш нашав.

Павлусро Худо ташвиқ кард, ки далерона ва дилпурона сухан гӯяд.

1. Даъвати Худо ба далерӣ

2. Далер бошед ва сухан гӯед

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Эфсӯсиён 6:19-20 - «Ва барои ман низ суханоне дода шаванд, то даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инҷилро, ки барои он ман сафири занҷирҳоям, эълон кунам, то ки онро далерона эълон намоям. , чунон ки ман бояд сухан гӯям."

АъМОЛИ 18:10 «Зеро ки Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас бар ту намегузорад, ки ба ту озор диҳад, зеро ки ман дар ин шаҳр мардуми зиёд дорам.

Павлус аз ҷониби Худо ташвиқ карда шуд, ки дар Қӯринт бимонад ва мавъиза кунад, зеро дар он ҷо одамони зиёде дошт.

1. Худо ҳамеша бо мост - Ишаъё 41:10

2. Вафодории Худо - Марсияҳо 3:22-23

1. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 37:25 - Ман ҷавон будам ва ҳоло пир шудаам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад.

АъМОЛИ 18:11 Ва дар он ҷо як солу шаш моҳ монд ва дар байни онҳо каломи Худоро таълим дод.

Павлус 18 моҳ дар Қӯринф истода, каломи Худоро ба мардуми он ҷо таълим медод.

1. Муҳимияти таълим додани Каломи Худо

2. Қудрати шогирди тӯлонӣ

1. Такрори Шариат 11:18-19 - "Пас, ин суханони Маро дар дили худ ва дар ҷони худ ҷой хоҳӣ дод, ва онҳоро ҳамчун аломате бар дасти худ бибанд, ва онҳо мисли пеши чашмони ту хоҳанд буд. 19 Онҳоро ба фарзандони худ таълим хоҳӣ дод, вакте ки дар хонаи худ нишастай, ва дар роҳ меравӣ, ва ҳангоми хобидан ва бархостанӣ, дар бораи онҳо сухан гӯй».

2. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед, 20 онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

АъМОЛИ 18:12 Ва ҳангоме ки Галлио ноиби Охоия буд, яҳудиён якдилона бар зидди Павлус шӯриш бардошта, ӯро ба курсии доварӣ бурданд.

Павлусро яҳудиёне, ки бар зидди ӯ шӯриш бардошта буданд, ба курсии доварӣ оварданд.

1. Ҳукмронии Худо дар ҳолатҳои душвор

2. Дар муқобили мухолифат устувор истода

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

АъМОЛИ 18:13 Гуфт: «Ин шахс одамонро водор мекунад, ки бар хилофи шариат Худоро ибодат кунанд».

Павлусро ба он айбдор карданд, ки одамонро бар хилофи шариат ибодати Худоро водор мекард.

1. Далерии Павлус дар муқобили муқобилият

2. Қувваи эътиқод

1. Аъмол 17:22-31 - Суханронии Павлус дар Ареопаг

2. Румиён 1:16 - Қудрати Инҷил барои наҷот додани имондорон

АъМОЛИ 18:14 Ва ҳангоме ки Павлус даҳони худро кушоданӣ буд, Ғалий ба яҳудиён гуфт: «Эй яҳудиён!

Павлус аз ҷониби ҳокими Рум Галлио, вақте ки ба воситаи онҳо бар зидди яҳудиён таълим медод, сафед карда мешавад.

1. Намунаи Павлус дар бораи зиндагӣ ва ҳимояи Инҷил

2. Ба иттиҳом ва таъқиб чӣ гуна бояд посух дод

1. 1 Петрус 3:15 - "Аммо дар дилҳои шумо Масеҳро ҳамчун Худованд эҳтиром кунед. Ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо хоҳиш мекунад, ки сабаби умеде, ки доред, ҷавоб диҳед. Аммо инро бо мулоимӣ ва эҳтиром кунед".

2. Матто 5:10-12 - "Хушо онҳое ки аз рӯи адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо ба сабаби ман дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадӣ мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамон тавр таъқиб мекарданд».

АъМОЛИ 18:15 Аммо агар сухан дар бораи калимаҳо ва номҳо ва шариати шумо бошад, ба он нигоҳ кунед; зеро ки ман дар ин корҳо довар нахоҳам шуд.

Павлус маслиҳат медиҳад, ки барои саволҳои калимаҳо ва номҳо қонуни Худоро ҷӯед.

1. Муҳимияти ҷустуҷӯи Қонуни Худо дар ҳаёти мо

2. Фаҳмидани фарқияти қонуни инсонӣ ва қонуни Худо

1. Матто 22:36-40 - "Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?" Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; Ин аст ҳукми бузург ва якум; ва дуюмаш монанди он: ёри худро мисли он дӯст бидор. Ҳамаи шариат ва анбиё бар ин ду ҳукм вобаста аст».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шуморо ҳифз хоҳад кард. ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

АъМОЛИ 18:16 Ва онҳоро аз курсии доварӣ пеш кард.

Далерии бепоён ва имони Павлус мардуми Қӯринтро илҳом бахшид, то муаллимони козибро, ки мехостанд ӯро бадном кунанд, рад кунанд.

1: Далерӣ ва имони Павлус ба Худо ба мо нишон медиҳад, ки мо бояд ҳамеша дар эътиқоди худ устувор истода, таълимоти бардурӯғро рад кунем.

2: Намунаи далерӣ ва имони Павлус ба Худо хотиррасон мекунад, ки мо бояд ҳамеша ҳақиқати Худоро ҷӯем ва дурӯғро рад кунем.

1: Эфсӯсиён 6:10-20 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

2: Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

АъМОЛИ 18:17 Он гоҳ тамоми юнониён Сӯстинис, сардори куништро гирифта, дар назди курсии доварӣ заданд. Ва Галлио ба ҳеҷ яке аз ин чизҳо ғамхорӣ намекард.

Юнониён Сардори куништ Состенро пеш аз курсии доварӣ заданд ва Галлио дахолат накард.

1. Зарурати шафқат дар роҳбарӣ

2. Қудрати интихоби интихоб

1. Матто 25:35-40 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман об додед, ман бегона будам ва маро пазирофӣ кардед.

2. Масалҳо 20:28 - Шафқат ва ростӣ подшоҳро нигоҳ медорад ва бо меҳрубонии ӯ тахти худро нигоҳ медорад.

АъМОЛИ 18:18 Пас аз ин, Павлус дар он ҷо боз каме истод, ва аз бародарон ҷудо шуд ва аз он ҷо ба Сурия шино кард ва бо Прискила ва Акило; ки дар Канхария сари худро тарошида буд, зеро ки назр карда буд.

Павлус пеш аз рафтан ва бо Прискила ва Акило ба киштӣ рафтан дар Канхария каме монд. Вай инчунин бо тарошидани сари худ ба назраш вафо кард.

1. Муҳимияти вафо кардани қасди худ.

2. Муҳимияти ҷудо кардани вақт барои хайрухуш.

1. Воиз 5:4-5 (Вақте ки шумо ба Худо назр мекунед, дар иҷрои он таъхир накунед. Ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; ба назри худ вафо кунед.)

2. Румиён 12:1 (Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.)

АъМОЛИ 18:19 Ва ба Эфсӯс омада, онҳоро дар он ҷо гузошт, вале худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён гуфтугӯ кард.

Павлус ба Эфсӯс омад ва ба куништ даромад, то бо яҳудиён гуфтугӯ кунад.

1. Қувваи мулоҳиза: Чӣ тавр мо метавонем аз муколама барои расидан ба одамон истифода барем

2. Намунаи Павлус дар бораи хушхабар: Намунае барои пайравӣ

1. Қӯлассиён 4:5-6 "Ба онҳое ки дар берун ҳастанд, бо ҳикмат рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст."

2. Румиён 10:14-15 "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? мавъиза кунед, магар фиристода нашаванд?, чунон ки навишта шудааст: "Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки Инҷили осоиштагиро мавъиза мекунанд ва аз некӣ башорат медиҳанд!"

АъМОЛИ 18:20 Вақте ки онҳо мехостанд, ки бо онҳо боз ҳам бимонад, ӯ розӣ нашуд;

Павлус бо мардуми Қӯринтус бештар монданро рад кард, гарчанде ки онҳо аз ӯ хоҳиш карданд.

1. Нақшаҳои Худо барои мо на ҳамеша бо он чизе, ки барои мо бароҳат ё қулай аст, мувофиқат мекунанд.

2. Мо бояд омода бошем, ки иродаи Худоро риоя кунем, ҳатто агар он душвор бошад ё нописанд бошад.

1. Яъқуб 4:15 - "Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем."

2. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

АъМОЛИ 18:21 Аммо бо онҳо хайрухуш карда, гуфт: «Ман бояд ин идеро, ки дар Ерусалим меояд, ба ҷо оварам, лекин агар Худо хоҳад, боз назди шумо бармегардам». Ва аз Эфсӯс шино кард.

Павлус барои зиёфат ба Ерусалим баргашт ва ваъда дод, ки агар Худо хоҳад, ба Эфсӯс бармегардад.

1. Иродаи Худо ҳамеша нақшаи беҳтарин аст - Аъмол 18:21

2. Имонатонро ба нақшаи Худо гузоред - Аъмол 18:21

1. Ишаъё 55:9 - «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтаранд».

2. Филиппиён 4:6 - «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед».

АъМОЛИ 18:22 Ва ба Қайсария фуруд омада, баромада, ба калисо салом гуфт, ба Антиёхия фуромад.

Павлус ба калисои Қайсария ташриф меорад ва сипас ба Антиохия меравад.

1. Сафари имон: Омӯзиш аз намунаи Павлус

2. Муҳимияти мушоракат ва ҷомеаи масеҳӣ

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба воҳӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Аъмол 2:42-47 - Ва онҳо худро ба таълимоти ҳавворион ва муошират, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд. Ва ҳар касро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва ба воситаи ҳавворион мӯъҷизот ва аломоти зиёде ба амал меомаданд. Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чизҳои умумӣ доштанд. Ва молу мулки худро мефурӯхтанд ва даромадро ба ҳама, мувофиқи эҳтиёҷашон, тақсим мекарданд. Ва рӯз аз рӯз якҷоя ба маъбад рафта, дар хонаҳояшон нон мешикастанд, бо дилҳои шод ва саховатманд ғизои худро мехӯрданд ва Худоро ҳамду сано хонда, дар миёни тамоми мардум илтифот меёфтанд. Ва Худованд рӯз ба рӯз шумораи онҳо, наҷотёфтагонро афзуд.

АъМОЛИ 18:23 Пас аз он ки дар он ҷо муддате истод, рафта, тамоми сарзамини Ғалотия ва Фриҷияро давр зада, ҳамаи шогирдонро қувват мебахшид.

Павлус дар минтақаҳои Ғалотия ва Фриҷия вақт гузаронида, пайравони масеҳиро рӯҳбаланд мекард.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр Павлус шогирдонро қавӣ мегардонд

2. Муқовимати имон: Сафари Павлус дар Галатия ва Фриҷия

1. Румиён 15:5 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки мувофиқи Исои Масеҳ бо ҳамдигар мувофиқат кунед.

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

АъМОЛИ 18:24 Ва Апӯллӯс ном яҳудӣ, ки дар Искандария таваллуд шуда, марди сухангӯ ва тавоно дар Навиштаҳо буд, ба Эфсӯс омад.

Аполлос, яҳудие, ки дар Искандария зода шуда буд, ба Эфсӯс омад ва бо сухангӯӣ ва дониши Навиштаҳои Муқаддас машҳур буд.

1. Қудрати суханварӣ: Омӯзиши Апӯллӯс дар Аъмол 18:24

2. Арзиши Навиштаҳо: Омӯзиши Апӯллӯс дар Аъмол 18:24

1. Аъмол 18:24

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст"

АъМОЛИ 18:25 Ин одам дар роҳи Худованд таълим гирифта буд; ва дар рӯҳ бо ҷуръат сухан ронда, чизҳои Худовандро боғайратона таълим медод ва танҳо таъмиди Яҳёро медонист.

Ин порча дар бораи Апӯллӯс, марде, ки бо роҳҳои Худованд таълим гирифта буд ва ба таълим дар бораи Худованд дилчасп буд, сухан меравад, ки танҳо таъмиди Яҳёро медонист.

1. Қувваи ҳавас дар паҳн кардани Инҷил

2. Донистан ва фаҳмидани таъмиди Яҳё

1. Аъмол 2:38 - «Он гоҳ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт».

2. Юҳанно 3:7-8 "Тааҷҷуб накун, ки ман ба ту гуфтам: "Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед. Бод ҳар ҷое, ки хоҳад мевазад, ва шумо садои онро мешунавӣ, аммо намефаҳмед, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад". ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд меёбад, ҳамин тавр аст».

АъМОЛИ 18:26 Ва ӯ дар куништ далерона ба сухан оғоз кард; Акило ва Прискила, чун шуниданд, Ӯро назди худ бурданд ва роҳи Худоро ба ӯ мукаммалтар фаҳмонданд.

Павлус бо Акило ва Прискила вохӯрд ва дар бораи роҳи Худо бештар таълим гирифт.

1. Муҳимияти омӯхтани бештар дар бораи Худо.

2. Гирифтани раҳнамо ва дастур аз мураббиёни рӯҳонӣ.

1. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. 1 Таслӯникиён 5:12 - "Акнун мо, эй бародарон ва хоҳарон, аз шумо хоҳиш мекунем, ки онҳоеро, ки дар байни шумо меҳнат мекунанд, дар Худованд ғамхорӣ мекунанд ва шуморо насиҳат медиҳанд, эътироф кунед."

АъМОЛИ 18:27 Ва ҳангоме ки Ӯ қасд дошт ба Охоия биравад, бародарон шогирдонро насиҳат дода, навиштанд, ки Ӯро пазирой кунанд: Ӯ, вақте ки Ӯ омад, ба онҳое ки имон оварда буданд, ба воситаи файз кӯмак кард.

Павлус ба шогирдони Охоия кӯмак кард, ки ба файз имон оваранд.

1. Моро танҳо файз наҷот додем

2. Қудрати додан ва гирифтани дастгирӣ

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред.

АъМОЛИ 18:28 Зеро ки ӯ яҳудиёнро ба таври қавӣ бовар мекунонд, ки ба таври ошкоро ба воситаи Навиштаҳо нишон дод, ки Исо Масеҳ аст.

Павлус бо истифода аз Навиштаҳо ба яҳудиён нишон дод, ки Исо Масеҳ аст.

1. Қудрати Навиштаҳо: Чӣ тавр мо метавонем Каломи Худоро барои шаҳодат додан ба дигарон истифода барем

2. Эълон кардани Инҷил: Чӣ тавр хушхабари Исоро бо боварӣ паҳн кардан мумкин аст

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот меорад.

2. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованди Олӣ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро барои асирон ва аз зулмот озод кардани маҳбусон эълон кунам.

Дар Аъмол 19 замони дар Эфсӯс будани Павлус, мӯъҷизаҳои ғайриоддии ӯ ва ошӯби Димитрий ва дигар нуқрагарон ба вуҷуд омадаро нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба Эфсӯс омада, дар он ҷо якчанд шогирде пайдо кард, ки танҳо таъмиди Яҳёро гирифта буданд. Вақте ки Павлус аз онҳо пурсид, ки оё онҳо Рӯҳулқудсро гирифтаанд, вақте ки онҳо имон оварданд, ҷавоб доданд, ки Рӯҳулқудс вуҷуд дорад, ҳатто нашунидаанд. Пас, Павлус ба онҳо фаҳмонд, ки таъмиди Яҳё таъмиди тавба аст ва пас аз шунидани ин, онҳо ба исми Исои Масеҳ таъмид гирифтанд. Вақте ки Павлус дастҳои худро бар онҳо гузошт, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд, ба забонҳо сухан мегуфт, ки дар маҷмӯъ тақрибан дувоздаҳ нафар пешгӯй мекарданд (Аъмол 19:1-7). Ӯ ба куништ даромад, дар он ҷо се моҳ далерона сухан ронда, дар бораи Салтанати Худо баҳсу мунозира кард, вале баъзеҳо якрав шуданд, ки дар назди мардум бадгӯй кунанд. Роҳи ҳамин тавр онҳоро тарк карда, шогирдонро гирифт. Ӯ ҳар рӯз дар толори лексия муҳокима мекард Тиран ду сол давом кард, то тамоми яҳудиён дар вилояти Осиё зиндагӣ мекарданд, юнониёни Осиё сухани Худовандро шуниданд (Аъмол). 19:8-10).

Сархати 2: Худо ба воситаи Павлус мӯъҷизаҳои ғайриоддӣ ба амал овард, то ки ҳатто рӯймолҳо ё пешдоманҳое, ки ба ӯ ламс карда буданд, барои бемориашон бурда мешуданд, рӯҳҳои бад шифо меёфтанд (Аъмол 19:11-12). Баъзе яҳудиёне, ки рӯҳҳои нопокро берун меоварданд, кӯшиш мекарданд, ки ба девонагон номи Худованд Исоро ба забон оваранд: «Ба номи Исое, ки Павлус мавъиза мекунад, ман амр медиҳам, ки ту берун шавӣ». Ҳафт писар Скева саркоҳини яҳудӣ ин корро мекард рӯзе рӯҳи нопок ҷавоб дод: «Исоро мешиносам, Павлусро мешиносам, аммо ту кистӣ?» Он гоҳ марди девона ба болои онҳо ҷаҳида, ҳама латукӯб карданд ва хуни урён аз хона берун рафтанд. Вақте ки ин хабар маълум шуд, яҳудиён

юнониёни Эфсӯс метарсиданд, ки тамоми номро гирифтанд Худованд Исо эҳтироми зиёд дошт бисёри онҳое, ки ҳоло имон оварда буданд, ошкоро иқрор шуданд, ки онҳо ба кори худ иқрор шуданд шумораи зиёди ҷодугарон варақаҳо якҷоя сӯзонда шуданд, арзиши ба таври оммавӣ ҳисобшуда пайдо шуд, ки ба маблағи панҷоҳ ҳазор драхма ёфт шуд, Ҳамин тавр каломи Худованд қудрати васеъ паҳн кард (Аъмол 19:13-20).

Сархати 3: Пас аз ин ҳодисаҳо, як нуқрагар бо номи Деметриус шӯриш баровард, зеро ӯ оромгоҳҳои нуқраи Артемисро сохт ва тиҷорати ӯ аз сабаби паҳн шудани масеҳият дар хатар буд. Ӯ ҳунармандони дигарро ба шӯр андохта гуфт: «Шумо мебинед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё шунидаед, ки ин ҳамватан Павлус мардумро ба гумроҳӣ кашид, ки мегуфтанд, ки худоён дасти инсонро ҳеҷ худое накардаанд». олиҳаи Артемида бадном карда мешавад, худаш олиҳае, ки дар тамоми вилояти Осиё саҷда мешавад, олами бузургии илоҳии ӯро ғорат мекунад» (Аъмол 19:26-27). Ин боиси изтироби бузурге гардид, ки одамон «Бузург аст Артемидаи Эфсӯсиён!» Дар ниҳоят, корманди шаҳр ба издиҳоми орому ором гуфт, ки оё Деметриус шикоятҳои дигаронро бояд баррасӣ кунанд, суд ба издиҳом ҳушдор дод, ки амали онҳо метавонад боиси иттиҳомоти ошӯб гардад, зеро ҳеҷ гуна сабаб издиҳоми радшудаи ҷамъомадро сафед карда наметавонад (Аъмол 19:28-41).

АъМОЛИ 19:1 Ва ҳангоме ки Апӯллӯс дар Қӯринтус буд, Павлус аз соҳилҳои боло гузашта, ба Эфсӯс омад ва шогирдони баъзеро ёфт.

Павлус дар Эфсӯс бо шогирдон вохӯрд ва ба онҳо дар бораи роҳи Худо ба таври комилтар таълим медод.

1. Нақшаи комили Худо барои халқи худ

2. Қувваи таълимоти Павлус

1. Эфсӯсиён 3:20-21 «Акнун ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза зиёдтар ба амал оварад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод. наслҳо то абад, то абад! Омин».

2. Титус 2:11-12 «Зеро файзи Худо зоҳир шуд, ки ба ҳамаи одамон наҷот медиҳад. Он ба мо таълим медиҳад, ки ба беимонӣ ва ҳавасҳои дунявӣ “Не” бигӯем ва дар ин замони ҳозира зиндагии худсарона, ростқавл ва парҳезгорона зиндагӣ кунем”.

АъМОЛИ 19:2 Ба онҳо гуфт: «Оё аз он даме ки имон овардаед, Рӯҳулқудсро қабул кардаед? Ба Ӯ гуфтанд: «Мо он қадар нашунидаем, ки оё Рӯҳулқудс вуҷуд дорад».

Павлус аз шогирдони Эфсӯс пурсид, ки оё онҳо аз замони имон оварданашон Рӯҳулқудсро қабул кардаанд? Онҳо ҷавоб доданд, ки онҳо дар бораи мавҷудияти Рӯҳулқудс нашунидаанд.

1. Зарурати гирифтани Рӯҳулқудс

2. Муҳимияти донистани Рӯҳулқудс

1. Юҳанно 14:26 - «Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард».

2. Эфсӯсиён 1:13-14 - «Шумо низ дар Ӯ, вақте ки каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидед ва ба Ӯ имон овардед, бо Рӯҳи Муқаддаси ваъдашуда мӯҳр зада шудаед, ки ӯ кафолати мероси мост, то даме ки мо онро ба даст меорем, то ки ҷалоли Ӯро ситоиш кунем».

АъМОЛИ 19:3 Ба онҳо гуфт: «Пас барои чӣ таъмид гирифтаед? Ва гуфтанд: «Ба таъмиди Яҳьё».

Павлус аз дувоздаҳ мард пурсид, ки оё онҳо таъмид гирифтаанд ва онҳо ҷавоб доданд, ки мувофиқи таъмиди Яҳё таъмид гирифтаанд.

1. Муҳимияти донистани таъмид гирифтани шумо: Чӣ гуна донистани мақоми таъмидгириатон метавонад имони шуморо мустаҳкам кунад

2. Қудрати Павлус: Чӣ тавр саволҳои Павлус метавонанд ба рушди рӯҳонӣ оварда расонанд

1. Матто 3:11-12 - «Дар ҳақиқат ман шуморо бо об таъмид медиҳам, то тавба кунед: лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст, ва ман лоиқи он нестам, ки кафшҳояшро бардошта барорам: Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид хоҳад дод ва бо оташ».

2. Марк 1:4-5 - «Яҳё дар биёбон таъмид медод ва таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард. Ва тамоми сарзамини Яҳудо ва сокинони Ерусалим назди ӯ берун меомаданд, ва ҳама ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар дарёи Урдун аз ӯ таъмид меёфтанд».

АъМОЛИ 19:4 Павлус гуфт: «Ба ростӣ Яҳё таъмиди тавбаро таъмид дода, ба мардум мегуфт, ки ба Он ки баъд аз ӯ меояд, яъне ба Исои Масеҳ имон оваранд».

Павлус мефаҳмонад, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда таъмиди тавбаро мавъиза карда, ба одамон мегуфт, ки ба Исои Масеҳ имон оваранд.

1. Даъват ба тавба: омода кардани роҳ барои Исо

2. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исо ҳаётро тағир медиҳад

1. Луқо 3:3 - «Ва ӯ ба тамоми гирду атрофи Урдун рафта, таъмиди тавбаро барои омурзиши гуноҳҳо мавъиза мекард».

2. Юҳанно 14:6 - «Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам; ҳеҷ кас наметавонад назди Падар ояд, магар ин ки ба василаи Ман".

АъМОЛИ 19:5 Вақте ки онҳо инро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд.

Вақте ки мардум мавъизаи Павлусро шуниданд, ба исми Исои Худованд таъмид гирифтанд.

1. Қувваи имон: Фаҳмидани таъсири таъмид

2. Таслим ба Худованд: Аҳамияти таъмид

1. Румиён 6:3-5 - "Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифта шудаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ Мо низ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуда, ҳаёти наве ба сар мебарем, зеро ки агар мо бо Ӯ дар мамот мисли Ӯ муттаҳид шуда бошем, дар эҳёи Ӯ низ бо Ӯ муттаҳид хоҳем шуд».

2. Ба Қӯлассиён 2:12 - «ва бо ӯ дар таъмид дафн карда шудаед, ва дар он шумо низ ба воситаи имони худ ба кори Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, бо ӯ эҳьё шудаед».

АъМОЛИ 19:6 Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар онҳо гузошт, Рӯҳулқудс бар онҳо нозил шуд; ва ба забонҳо сухан мегуфтанд ва нубувват мекарданд.

Дастҳои Павлус, ки Рӯҳулқудсро ба имондорон мебахшид, боиси он гардид, ки онҳо ба забонҳо сухан ронда, нубувват мекарданд.

1: Кушодани ҳадяҳои Рӯҳулқудс

2: Ба забонҳо дар калисо сухан гуфтан

1: Ғалотиён 5:22-23 Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

2: Аъмол 2:4 Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд.

АъМОЛИ 19:7 Ва ҳамаи мардон тақрибан дувоздаҳ нафар буданд.

Ин порча дар бораи шумораи мардоне, ки дар он вақт ҳузур доштанд, 12 нафар аст.

1. Новобаста аз он ки шумораи одамон кам бошад ҳам, Худо метавонад онҳоро барои корҳои бузург истифода барад.

2. Қудрати Худо на ба андозаи гурӯҳ, балки ба ҳузури Ӯ дар он аст.

1. Матто 19:26 - «Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

2. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва қобили ҷустуҷӯро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

АъМОЛИ 19:8 Ва ӯ ба куништ даромад ва дар давоми се моҳ далерона сухан ронда, дар бораи Малакути Худо баҳсу мунозира мекард ва бовар мекунонад.

Павлус дар давоми се моҳ дар куништ далерона сухан ронда, одамонро дар бораи Малакути Худо бовар кунонд.

1. Қудрати Калом: Подшоҳии Худоро эълон кардан

2. Далерона Каломи Худоро гуфтан: Намунаи Павлус

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

АъМОЛИ 19:9 Аммо вақте ки ғаввосҳо сахтгир шуданд ва имон наовардand, балки дар пеши мардум дар ин бора бадгӯй карданд, аз онҳо дур шуда, шогирдонро ҷудо карда, ҳар рӯз дар мактаби як Тиранус баҳс мекард.

Павлус бо онҳое вохӯрд, ки Инҷилро рад карданд ва худаш ва шогирдонро аз онҳо ҷудо кард ва ҳар рӯз онҳоро дар мактаби Тиранус таълим медод.

1. Қудрати ҷудоӣ

2. Имони Павлус

1. Румиён 16:17-18 - Эй бародарон, аз шумо хоҳиш менамоям, ки аз онҳое, ки ҷудоихоҳиро ба вуҷуд меоранд ва бар хилофи таълимоте, ки ба шумо таълим дода шудаанд, монеа эҷод мекунанд, эҳтиёт шавед; аз онҳо дурӣ ҷӯед. Зеро ки ин гуна одамон на ба Худованди мо Масеҳ, балки ба нафси худ хизмат мекунанд ва бо сухани ҳалим ва хушомадгӯй дили соддадилонро фиреб медиҳанд.

2. 1 ба Қӯринтиён 5:11-13 - Аммо ҳоло ман ба шумо менависам, ки бо касе, ки номи бародар дорад, муошират накунед, агар вай ба зино ё тамаъкорӣ, ё бутпараст, бадгӯй, майзадагӣ ё қаллобӣ айбдор бошад — ҳатто бо чунин кас нахӯред. Зеро ман бо доварӣ кардани шахсони бегона чӣ кор дорам? Оё онҳое нест, ки дар дохили калисо шумо онҳоро доварӣ мекунед? Худо касонеро, ки дар берунанд, доварӣ мекунад. «Бадиро аз миёни худ пок кун».

АъМОЛИ 19:10 Ва ин ду сол давом кард; Ба тавре ки ҳамаи сокинони Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

Мавъизаи Инҷили Павлус дар Эфсӯс ду сол давом кард ва бисёр одамон, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломи Исои Худовандро шуниданд.

1. Муҳимияти паҳн кардани Инҷил - Чӣ тавр хизмати Павлус дар Эфсӯс метавонад моро барои расидан ба дигарон илҳом бахшад

2. Қувваи Калом - Чӣ тавр Каломи Исои Худованд дили сокинони Эфсӯсро дигар кард

1. Румиён 10:14-15 - Чӣ тавр онҳо ба Оне ки дар бораи Ӯ ҳеҷ гоҳ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

Аъмол 19:11 Ва Худо бо дасти Павлус мӯъҷизаҳои махсус ба амал овард:

Худо ба воситаи хизмати Павлус мӯъҷизаҳо ба амал овард.

1. "Қувваи имон: Таҷрибаи мӯъҷизаҳои Худо тавассути ӯҳдадорӣ"

2. "Мӯъҷизакор: Пайвастшавӣ бо Худо тавассути хидмати Павлус"

1. Ибриён 11: 1-2 "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст. Зеро ки мардуми қадим ба василаи он таърифи худро гирифтанд".

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 "Вале ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати Ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман аз заъфҳои худ бо камоли хурсандӣ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад».

АъМОЛИ 19:12 Ба тавре ки аз бадани Ӯ рӯймолҳо ё пешдоманҳои беморонро меоварданд, ва бемориҳо аз онҳо дур мешуд, ва рӯҳҳои нопок аз онҳо берун мерафтанд.

Ҷасади Павлус барои шифо додани одамон истифода мешуд; аз дасташ руймолу пешдоманхо гирифта, беморонро шифо ме-доданд, арвххои бадро ме-ронданд.

1. "Қувваи имон: Павлус ва табобати мӯъҷизавӣ"

2. «Ҳокимияти Исо: шифо ба воситаи Павлус».

1. Марқӯс 16:17-18 - "Ва ин аломот ба касоне, ки имон овардаанд, ҳамроҳӣ хоҳанд кард: ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард ; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт; бо дастҳои худ морҳоро хоҳанд гирифт; ва ҳангоме ки онҳо заҳри марговарро менӯшанд. , ба онҳо ҳеҷ осебе намерасонад, онҳо даст ба беморон гузошта, шифо меёбанд».

2. Матто 10:1 - «Ӯ дувоздаҳ шогирди Худро назди Худ даъват карда, ба онҳо қудрат дод, ки рӯҳҳои нопокро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва бемориро шифо диҳанд».

АъМОЛИ 19:13 Он гоҳ баъзе аз яҳудиёни овора, яъне зӯроварон, онҳоро ба назди худ гирифтанд, ки ба рӯҳҳои нопок исми Худованд Исоро бихонанд ва гуфтанд: «Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза мекунад, қасам медиҳем».

Баъзе яҳудиён номи Исоро барои берун кардани рӯҳҳои бад истифода бурданд.

1. Қудрати номи Исо

2. Ваколати Инҷил

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо Ӯро бағоят сарафроз кард ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, 10 то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, 11 Ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

2. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. 19 Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед, 20 ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

АъМОЛИ 19:14 Ва ҳафт писари як Скева, яҳудӣ ва сардорони коҳинон, ки чунин мекарданд.

Писарони коҳини яҳудӣ кӯшиш карданд, ки рӯҳи нопокро берун кунанд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр паёми наҷоти Павлус ҳаётро тағйир дод

2. Аҳамияти тоат: Иҷозат ба фармудаҳои Худо

1. Яъқуб 2:17-18 "Ҳамчунин имон, агар аъмол надошта бошад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва Ман имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

2. Аъмол 5:29 «Он гоҳ Петрус ва дигар расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Мо бояд ба Худо итоат кунем, на ба одамон».

АъМОЛИ 19:15 Ва рӯҳи нопок дар ҷавоб гуфт: «Ман Исоро мешиносам ва Павлусро мешиносам; аммо шумо кистед?

Рӯҳи бад пурсид, ки одамоне, ки ӯро ба номи Исо ва Павлус берун мекунанд, кистанд.

1. Қудрати ном: Омӯзиши қудрати номи Исо ва таъсири хизмати Павлус

2. Донистани Исо: Чӣ гуна донистани Исо ба қудрати рӯҳонӣ мебарад

1. Филиппиён 2:9-10: «Бинобар ин Худо Ӯро баланд бардошт ва ба ӯ номеро ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад. »

2. Эфсӯсиён 6:12: «Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем».

АъМОЛИ 19:16 Ва марде, ки рӯҳи нопок дар дарунаш буд, бар онҳо ҷаҳида, ғолиб омад ва бар онҳо ғолиб омад, ба тавре ки онҳо бараҳна ва захмӣ аз он хона гурехтанд.

Шахсе, ки рӯҳи нопок дорад, ба одамони дар як хонае, ки бо ӯ буданд, ғолиб омада, маҷрӯҳ мекунад ва боиси он шудааст, ки онҳо дар ҳолати либоспӯшӣ гурехтанд.

1. Қувваи рӯҳи нопок: Шинохтан ва канорагирӣ аз таъсири нопок.

2. Ғалаба кардани бадӣ бо некӣ: Чӣ гуна имон метавонад ба мо кӯмак кунад, ки васвасаҳо ва гуноҳҳоро мағлуб кунем.

1. Эфсӯсиён 6:12 - «Зеро ки муборизаи мо на бар зидди ҷисм ва хун аст, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои ин ҷаҳони торик ва бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар олами осмонӣ».

2. 1 Юҳанно 4:4 - «Шумо, эй фарзандони азиз, аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро он ки дар шумост, аз он касе ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст».

АъМОЛИ 19:17 Ва ин ба ҳамаи яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсӯс маълум буд; ва ҳамаро тарс фаро гирифт, ва исми Исои Худованд ҷалол ёфт.

Яҳудиён ва юнониёни сокини Эфсӯс пас аз шунидани қудрати Исои Худованд ба ҳарос афтоданд.

1. Қудрати исми Исо

2. Тарс ва имон ба Худо

1. Филиппиён 2:9-11 - "Бинобар ин Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар».

2. Ишаъё 12:2 - "Албатта Худо наҷоти ман аст; ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам. Худованд, худи Худованд, қуввати ман ва муҳофизати ман аст; Ӯ наҷоти ман шудааст".

АъМОЛИ 19:18 Ва бисёре аз имондорон омада, иқрор шуданд ва аъмоли худро нишон доданд.

Бисёре аз имондорон имони худро ба Исои Масеҳ ошкоро эътироф карданд.

1: Қудрати эътироф - Чӣ тавр ба таври оммавӣ эътироф кардани имони мо ба Исои Масеҳ метавонад ҳаёти моро тағир диҳад.

2: Озодии эътиқод - Чӣ гуна эътимод ба Исои Масеҳ метавонад озодии ҳақиқӣ оварад.

1: Румиён 10: 9-10 "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2: Матто 16:16 «Ва Шимъӯни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои Ҳай ҳастӣ».

АъМОЛИ 19:19 Бисёре аз онҳое, ки ҳунарҳои ҷолиб доштанд, китобҳои худро ҷамъ оварда, дар пеши назари ҳама сӯзонданд, ва нархи онҳоро ҳисоб карда, панҷоҳ ҳазор тангаи нуқра ёфтанд.

Мардуми Эфсӯс китобҳои ҷодугарӣ ва ҷодугарии онҳоро нобуд карда, онҳоро 50 000 тангаи нуқра арзёбӣ карданд.

1. Қувваи тавба: рафъи васвасаҳои ҷаҳон

2. Арзиши гуноҳ: баҳои рӯйгардонӣ аз Худо

1. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки ин иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. Масалҳо 1:10-19 - "Писарам, агар гунаҳкорон туро ба васваса афкананд, розӣ нашав. Агар гӯянд: "Бо мо биё, дар паноҳгоҳ бошем, то хун бирезем, бегуноҳро пинҳон кунем; Бигзор онҳоро мисли қабр зинда ба зинда фурӯ барем, мисли онҳое, ки ба чоҳ фурӯ мераванд; ҳар гуна сарвати гаронбаҳоро хоҳем ёфт, хонаҳои худро аз ғанимат пур хоҳем кард; насиби худро дар миёни мо парто, ҳамаамон як ҳамьён дорем — Писарам, бо онҳо роҳ марав, пои худро аз роҳи онҳо нигоҳ дор, зеро пойҳояшон ба сӯи бадӣ давида, ба рехтани хун мешитобанд».

Ҳаворийлар 19:20 Худонинг каломи шунчалик ривожланиб, ғалаба қозонди.

Каломи Худо қувват гирифт ва муваффақ шуд.

1. Каломи Худо қудрати тағир додани ҳаётро дорад

2. Қувваи мавъизаи пурқувват

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор аст.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

АъМОЛИ 19:21 Пас аз анҷоми ин корҳо, Павлус дар рӯҳ ният кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Ерусалим биравад ва гуфт: «Баъд аз он ки дар он ҷо будам, бояд Румро низ бубинам».

Павлус тасмим гирифт, ки бо рӯҳ ба Ерусалим ва сипас ба Рум равад.

1. Аҳамияти гузоштани маќсади маънавї ва бо маќсад пеш бурдани он.

2. Қудрати Рӯҳулқудс барои роҳнамоӣ ва роҳнамоии ҳаёти мо.

1. Филиппиён 3:14 - «Ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ қадам мезанам».

2. Румиён 8:14 - «Барои ҳамаи онҳое ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, инҳо писарони Худо мебошанд».

АъМОЛИ 19:22 Ва ду нафарро, ки ба ӯ хизмат мекарданд, ба Мақдуния фиристод: Тимотиюс ва Арастус; вале худаш як мавсим дар Осиё монд.

Павлус ду ҳамсафари худ, Тимотиюс ва Эрастусро ба Мақдуния фиристод, то муддате дар Осиё монд.

1. Аҳамияти вакилӣ ва эътимод ба нақшаи Худо

2. Неруи њамсафарї ва њамкорї

1. Масалҳо 15:22 - Бе маслиҳат нақшаҳо барбод мераванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён онҳо устувор мешаванд.

2. 1 Қӯринтиён 3:5-7 - Пас, Апӯллӯс кист? Ва Павлус кист? Ба хизматгороне, ки шумо ба воситаи онҳо имон овардаед, чунон ки Худованд ба ҳар кас имконият додааст. Ман кишт кардам, Апӯллӯс об дод, аммо Худо ба нашъунамо оварда расонд. Пас, на кишткунанда ва на обдиҳанда чизе нест, балки Худое, ки мерӯёнад.

АъМОЛИ 19:23 Ва дар ҳамон вақт дар он роҳ шӯриши хурде ба амал наомад.

Дар шаҳр дар бораи таълимоти Роҳ шӯриши бузурге ба амал омад.

1. Қувваи Паёми Хуш - Чӣ тавр як паём метавонад боиси изтироби бузург дар шаҳр шавад

2. Муқовимат барои он чи дуруст аст - Муҳимияти сухан гуфтан барои он чизе, ки ба он бовар мекунед

1. Аъмол 4:14-17 - Петрус ва Юҳанно далерона дар бораи Исо шаҳодат медиҳанд

2. Ишаъё 40:31 - Онҳое, ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард

АъМОЛИ 19:24 Зеро Димитриус ном марде, ки нуқрагаре буд, ки барои Диана ибодатгоҳҳои нуқра месохт, ба ҳунармандон фоидаи андаке намеовард;

Муваффақияти Деметриус дар ҳунари худ дар сохтани зиёратгоҳҳои нуқра барои Диана намунаи он аст, ки чӣ гуна меҳнат ва садоқат метавонад ба мукофоти олӣ оварда расонад.

1. Кори сахт ва фидокорӣ метавонад ба мукофоти бузург оварда расонад.

2. Дар кори дастони мо арзиши бузург аст.

1. Воиз 9:10 - Ҳар он чизе, ки дастат кунад, онро бо тамоми қуввати худ иҷро кун.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

АъМОЛИ 19:25 Ӯро бо коргарони ҳамсон даъват карда, гуфт: «Эй оғо!

Ба коргарони Эфсӯс хотиррасон мекунанд, ки ҳунари онҳо манбаи сарвати онҳост.

1: Худо моро бо тӯҳфаҳо ва истеъдодҳо баракат додааст, ки мо метавонем онҳоро барои шукуфоӣ истифода барем.

2: Мо бояд барои сарвати моддие, ки дорем, шукрона кунем ва онро барои ҷалоли Ӯ истифода барем.

1: Воиз 9:10: Ҳар он чизе ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун.

2: Матто 6:24: Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад. Ё аз яке нафрат хоҳӣ карду дигареро дӯст хоҳӣ кард, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳӣ кард.

АъМОЛИ 19:26 Ва шумо мебинед ва мешунавед, ки на танҳо дар Эфсӯс, балки қариб дар тамоми Осиё ин Павлус мардуми бисьёрро бовар кунонида, аз онҳо дур карда, гуфтааст, ки онҳо худо нестанд, ки бо даст сохта шудаанд.

Павлус бисёр одамони Осиёро бовар кунонд ва онҳоро аз он рӯйгардон кард, ки ба онҳо таълим медод, ки бутҳои бо даст сохташуда худо нестанд.

1. Бутпарастӣ: Иваз кардани Офаридгор бо офариниш

2. Қудрати Каломи Худо: Тағйир додани ҳаёт

1. Такрори Шариат 5:7-9 - Шуморо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт

2. Ишаъё 44:15-20 - Беҳуда бутҳо месозед ва он чизеро, ки бо дасти шумо сохта шудааст, парастиш мекунед

АъМОЛИ 19:27 Ба тавре ки на танҳо ин ҳунари мо дар хатар аст, ки нобуд шавад; балки инчунин маъбади олихаи бузург Диана хор карда шавад ва бузургии вай, ки тамоми Осиё ва тамоми чахон ба вай парастиш мекунанд, вайрон карда шавад.

Олиҳаи бузург Дианаро бисёриҳо эҳтиром мекарданд, аммо маъбади вай дар хатари хароб шудан қарор дошт.

1: Ҳеҷ кас аз Худо болотар нест - Аъмол 19:27

2: Ҳар кас қодир ба бузургии рӯҳонӣ аст - Яъқуб 4:10

1: Худо аз ҳар қудрати дигар бузургтар аст - 1 Юҳанно 4:4

2: Худои мо Худои олиҷаноб аст - Забур 46:2

АъМОЛИ 19:28 Вақте ки онҳо ин суханонро шуниданд, пур аз ғазаб шуданд ва фарьёд зада, гуфтанд: «Бузург аст Дианаи Эфсӯсиён».

Як гурӯҳи эфсӯсиён аз суханони Павлус ба хашм омада, садоқати худро ба Диана эълон карданд.

1. Нагузоред, ки ҳавасҳои лаҳзае шуморо аз ростӣ гумроҳ кунанд.

2. Дар баробари фишорҳои фарҳангӣ бояд хирадманд ва доно бошем.

1. Яъқуб 1:5-8 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

АъМОЛИ 19:29 Ва тамоми шаҳр ба изтироб афтода, Ғоюс ва Ористархро, ки аз Мақдуния буданд, ҳамроҳони Павлусро, ки дар сафар буданд, дастгир карда, якдилона сӯи театр шитофтанд.

Пас аз боздошти ҳамроҳони Павлус тамоми шаҳри Эфсӯс ба бетартибӣ афтод.

1: Нақшаи Худо аз шароити мо бузургтар аст

2: Бо вуҷуди бесарусомонӣ ва нофаҳмиҳо дар имон устувор бошед

1: Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон,

на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2: Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 19:30 Ва ҳангоме ки Павлус мехост ба назди мардум дарояд, шогирдон ба вай иҷозат надоданд.

Шогирдон ба Павлус монеъ шуданд, ки ба байни мардум дарояд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан имони моро мустаҳкам мекунад

2. Қувваи фаҳмиш: Кай бояд пайравӣ кард ва кай роҳбарӣ кард

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. Масалҳо 14:15 - Содда ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил дар бораи қадамҳои худ фикр мекунад.

АъМОЛИ 19:31 Ва баъзе аз сардорони Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ фиристода, хоҳиш карданд, ки ба театр саёҳат накунад.

Баъзе дӯстони Павлус дар Осиё ба ӯ паём фиристода, хоҳиш карданд, ки ба театр наравад.

1. Боварӣ ба дӯстон: Ҳатто бузургтарин пешвоён ба дастгирӣ ниёз доранд

2. Донистани кай таваккал кардан: тавозуни имон ва эҳтиёт

1. Масалҳо 19:20, "Насиҳат бишнав ва насиҳат гир, то ки дар охири худ хирад шавӣ".

2. Филиппиён 4:13, «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

АъМОЛИ 19:32 Баъзеҳо як чиз ва баъзе дигар фарьёд заданд, зеро ки калисо ошуфта буд; ва бештари онҳо намедонист, ки барои чӣ ҷамъ омадаанд.

Маҷлис парешон шуд ва намедонист, ки барои чӣ ҷамъ омадаанд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр мо метавонем ба чизҳои бузург ноил шавем, вақте ки мо якҷоя кор мекунем

2. Аз пурсидани саволҳо натарсед: Ҷустуҷӯи возеҳият ва фаҳмиш

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки шумо ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

АъМОЛИ 19:33 Ва Искандарро аз миёни издиҳом кашида гирифтанд, ва яҳудиён ӯро ба пеш гузоштанд. Ва Искандар бо даст ишора кард ва мехост дифоъи худро пеши мардум кунад.

Искандарро яҳудиён аз байни издиҳом берун бурданд ва ӯ ба мардум ишора кард, ки ба ӯ иҷозат диҳанд.

1. Қувваи Шоҳидон: Чӣ тавр Таъсири мо метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Муқовимат барои дурустӣ: мавқеи худро барои эътиқоди худ

1. Ишаъё 43:1-3 - Аммо алҳол чунин мегӯяд Худованд, ки туро офарид, эй Яъқуб, ва Он ки туро офаридааст, эй Исроил, натарс: зеро ки ман туро фидия додаам, туро ба исми худ хондаам; ту аз они ман ҳастӣ. Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

2. Матто 10:32-33 - Пас, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард.

АъМОЛИ 19:34 Аммо чун фаҳмиданд, ки ӯ яҳудӣ аст, ҳама бо як овоз тақрибан ду соат фарьёд заданд: «Диана аз Эфсӯсиён бузург аст».

Дар ҷамъомад дар Эфсӯс мардум Павлусро яҳудӣ шинохтанд ва ду соат барои ситоиши Диана фарёд заданд.

1: Мо бояд аз муносибатҳои худ ба онҳое, ки аз мо фарқ мекунанд, эҳтиёт бошем.

2: Мо бояд қудрати суханони мо ва таъсири он ба атрофиёнамонро дар хотир дошта бошем.

1: Яъқуб 3:1-12, таъкид мекунад, ки қудрати забон ва чӣ гуна онро барои некӣ ва бад истифода бурдан мумкин аст.

2: Қӯлассиён 4:6, ки моро ташвиқ мекунад, ки суханони худро оқилона ва бо файз истифода барем.

АъМОЛИ 19:35 Ва ҳангоме ки сокини шаҳр мардумро ором карда, гуфт: «Эй мардони Эфсӯс! Чӣ касе намедонад, ки шаҳри Эфсӯсиён парастандаи олиҳаи бузург Диана ва ҳайкали афтода аст. аз Юпитер поён меафтад?

Сокини Эфсӯс мардумро бо ёдоварӣ аз ибодати олиҳаи бузург Диана ва сурате, ки аз Юпитер афтода буд, хотиррасон кард.

1. Хатари бутпарастӣ

2. Қудрати мероси шаҳр

1. Хуруҷ 20:3-5 - «Шумо пеш аз ман худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ ҳайкали кандакорӣ насоз, ё монанди он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин аст. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам.

2. Аъмол 17:16-17 - Ҳангоме ки Павлус дар Афина мунтазири онҳо буд, чун дид, ки

шаҳр ба бутҳо дода шудааст, рӯҳаш дар даруни ӯ ба хашм омад. Пас, ӯ дар куништ бо яҳудиён ва ибодаткунандагони ғайрияҳудиён ва ҳар рӯз дар бозор бо онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфтугӯ мекард.

АъМОЛИ 19:36 «Пас, азбаски ин чизҳоро бар зидди онҳо гуфтан мумкин нест, шумо бояд хомӯш бошед ва ҳеҷ коре бесаводона накунед.

Огоҳии Павлус аз қарорҳои бесаводона дар Аъмол 19:36.

1: Оқибатҳоро баррасӣ кунед - Мулоҳиза дар бораи огоҳии Павлус барои пешгирӣ кардани қарорҳои бесавод

2: Барои фикр кардан вақт ҷудо кунед - Фаҳмидани аҳамияти қасдан дар қабули қарорҳои мо

1: Масалҳо 14:15 - Содда ҳар суханро бовар мекунад, вале оқил ба рафтани худ нигоҳ мекунад.

2: Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад.

АъМОЛИ 19:37 Зеро ки шумо ин одамонро ба ин ҷо овардаед, ки онҳо на ғоратгарони калисо ҳастанд ва на ба олиҳаи шумо куфр мегӯянд.

Павлус ва ҳамроҳонашро ба ғорат ва куфри олиҳаи Эфсӯс айбдор мекунанд. Павлус эълон мекунад, ки онҳо аз ин айбдоркуниҳо бегуноҳанд.

1. Қувваи суханони мо: Чӣ тавр суханони мо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд

2. Беайбӣ дар имон: омӯзиши Павлус ва Сило

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст, ва дӯстдорони он меваҳои онро хоҳанд хӯрд.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон олӣ бошад, агар чизе шоистаи таъриф бошад, фикр кунед дар бораи ин чизҳо.

АъМОЛИ 19:38 Бинобар ин, агар Димитриюс ва ҳунармандоне ки бо ӯ ҳастанд, бо касе даъвое дошта бошанд, шариат кушода аст ва вакилон ҳам ҳастанд: бигзор онҳо якдигарро ба баҳс кашанд.

Деметриус ва ҳамроҳонаш бояд низоми қонуниро истифода баранд, то ҳама баҳсҳоеро, ки бо ҳамдигар доранд, ҳал кунанд, ба ҷои зӯроварӣ.

1. Ҳалли муноқиша бо роҳи осоишта - Чӣ гуна қонунро барои ҳалли баҳсҳо бидуни истифодаи зӯроварӣ истифода бурдан мумкин аст.

2. Ҳикмати шариат - Фаҳмидани арзиши қонун ва чаро бояд ба он эҳтиром гузошта шавад.

1. Румиён 12:17-19 - Ба касе дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки дар бораи он чизе ки дар назари ҳама олиҷаноб аст, фикр кунед.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

АъМОЛИ 19:39 Аммо агар шумо дар бораи чизҳои дигар чизе пурсед, он бояд дар ҷамъомади қонунӣ муайян карда шавад.

Павлус ба шогирдони Эфсӯс дастур медиҳад, ки ҳама гуна масъалаҳои дигарро дар ҷамъомади қонунӣ ҳал кунанд.

1. Аҳамияти фаҳмиш дар Ассамблеяи масеҳӣ

2. Зарурати ваҳдат дар калисо

1. Румиён 15:5-6 «Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. .»

2. 1 Қӯринтиён 14:40 "Аммо ҳама чиз бояд ба таври шоиста ва бо тартиб анҷом дода шавад."

АъМОЛИ 19:40 Зеро ки мо дар хатари ин шӯришҳои имрӯза зери шубҳа қарор гирифтан ҳастем, зеро ҳеҷ сабабе нест, ки мо дар бораи ин ҷамъомад ҳисобот

диҳем.

Павлус ва ҳамроҳонаш дар хатар буданд, ки барои иштироки онҳо дар ошӯб аз сабаби набудани шарҳи ин шӯриш пурсуҷӯ шаванд.

1. Қувваи обрӯ: Чӣ тавр амалҳои мо ба хислатҳои мо инъикос мекунанд

2. Хатарҳои боиси изтироб: андеша дар бораи оқибатҳои амалҳои мо

1. Масалҳо 22:1 - Номи нек аз сарвати бузург матлубтар аст; обруманд шудан аз нуқра ва тилло беҳтар аст.

2. Яъқуб 2:14 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад?

АъМОЛИ 19:41 Ва чун инро гуфт, калисоро тарк кард.

Павлус суханашро дар назди калисо тамом кард ва сипас онҳоро ҷавоб дод.

1. Қувваи суханони мо: Чӣ тавр бо қудрат сухан гӯем

2. Муҳимияти гӯш кардан: чӣ гуна бояд бо оқилона шунавад

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст

2. Яъқуб 1:19 - Дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошед

Аъмоли 20 дар бораи сафари Павлус аз Мақдуния ва Юнон, ҳодисаи Евтихус дар Трӯос ва суханронии Павлус бо пирони Эфсӯс нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус пас аз як ошӯб аз Эфсӯс баромада, тавассути Мақдуния сафар карда, шогирдонро рӯҳбаланд мекунад. Ӯ се моҳ дар Юнон монд, аммо вақте ки ӯ ба Сурия баргаштанӣ буд , фаҳмид, ки яҳудиён бар зидди ӯ қасд доранд ва ӯ тасмим гирифт, ки бо ҳамроҳии Сопатер Пиррус Берия Аристарх Секундуси Таслӯникӣ Гаюс Дербе Тимотиюс Тихик Трофимус Асиа аз тариқи Македония баргардад (Аъмол 201: -4). Ин одамон пеш рафта, моро интизор шуданд Троас, ки мо аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем, пас аз панҷ рӯз нони фатир ба

онҳо ҳамроҳ шуд, ки дар он ҷо ҳафт рӯз монд (Аъмол 20:5-6).

Параграфи 2: Дар рӯзи аввали ҳафта, вақте ки нони танаффус вохӯрд, Павлус одамоне, ки рӯзи дигар нияти рафтанро доштанд, гап мезаданд, то нисфи шаб дар ҳуҷраи болоӣ, ки чароғҳои зиёд ҷамъ мешуданд, дар он ҷо чароғҳои зиёде ҷамъ мешуданд, ҷавоне бо номи Евтихус дар назди тиреза нишаста буд, вақте ки Павлус боз гап мезад, хоби сахт гирифт. поин ошёнаи сеюм ба ҳалокат расиданд, аммо Павлус хам шуда, ба болои ӯ фуромад, силоҳашро гирифт ва гуфт: "Натарсед, ки вай зинда аст!" Баъд ба болохона баромад, нон пора кард ва муддати тӯлонӣ сӯҳбат кард, ҳатто то саҳар рафт ва дар ҳамин вақт писарро зинда ба хона бурданд (Аъмол 20:7-12).

Сархати 3-юм: Аз он ҷо онҳо ба Милетус шино карданд, зеро Павлус тасмим гирифт, ки аз вилояти Осиё гузаштан аз Эфсӯс худдорӣ кунад, зеро ӯ мехост, ки дар рӯзи Пантикост ба Ерусалим бирасад. Аз Милетус паём фиристода, калисои пирони Эфсӯс омада, ӯро пешвоз мегиранд. Вақте ки онҳо расиданд, ба онҳо сухани видоъ кард ва ба онҳо хотиррасон кард, ки чӣ тавр дар байни онҳо зиндагӣ мекарданд, ба Худованд фурӯтанӣ ва фурӯтании бузург дар миёни озмоишҳои сахте, ки қасд доштанд, яҳудиён ҳеҷ гоҳ тардид намекарданд, чизеро мавъиза мекарданд, ки фоидаовар мебуд, ки ҳардуи яҳудиён дар хонаи оммавӣ шаҳодат медиҳанд, ки ҳарду юнониён ба сӯи Худо тавба мекунанд имони Худованди мо Исои Масеҳ ҳоло Рӯҳро маҷбур сохт Ерусалим, ки ман намедонам, ки дар он ҷо чӣ рӯй медиҳад, танҳо ҳар як шаҳрро медонам, ки Рӯҳулқудс маро огоҳ мекунад, ки дар зиндон бо душвориҳои ман рӯ ба рӯ мешаванд, аммо ҳаёти маро ба чизе арзиш меҳисобад, танҳо вазифаи мусобиқаро ба анҷом расонед, Худованд Исо ба ман дод, ки инҷили Худоро шаҳодат диҳед (Аъмол 20:13-24). Ӯ онҳоро ҳушдор дод, ки гургҳои ваҳшӣ аз миёни шумораҳои худ меоянд, ҳақиқатро таҳриф мекунанд, шогирдонро аз паси худ даъват мекарданд, ки бедор бошед, дар тӯли се сол дар хотир доред, ки ҳар як шабонарӯз бо ашк огоҳ карданро бас намекарданд. Пас аз суханронии ин суханон бо ҳама зону зада дуо карданд ва ба роҳ рафтанд, дар ҳоле ки онҳо гиря мекарданд, ӯро ба оғӯш кашида бӯсиданд, аз изҳороти ӯ, ки дигар ҳеҷ гоҳ чеҳраи ӯро нахоҳанд дид, ғамгин шуд (Аъмол 20:25-38).

АъМОЛИ 20:1 Пас аз қатъ шудани шӯру ғавғо Павлус шогирдонро наздаш хонда, онҳоро ба оғӯш гирифт ва барои рафтан ба Мақдуния равона шуд.

Павлус пас аз тамом шудани ғавғо бо шогирдонаш хайрухуш карда, ба Мақдуния рафт.

1. Қувваи хайрбод: Омӯзиши раҳо шудан

2. Тағйиротро қабул кардан ва сафар ба пеш

1. Ишаъё 43:18-19 ("Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар

нагиред. Инак, Ман кори нав мекунам; алҳол берун меояд, магар онро намефаҳмед? Ман дар роҳи биёбон ва дарёҳо дар биёбон»)

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 («Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту аст»)

АъМОЛИ 20:2 Ва аз он тарафҳо гузашта, онҳоро насиҳати зиёд дод, ба Юнон омад,

Павлус имондоронро дар минтақаҳое, ки пеш аз ба Юнон омаданаш дидан мекард, рӯҳбаланд мекард.

1. «Тақвияти имон тавассути ташвиқ»

2. «Кувваи сухан»

1. Эфсӯсиён 4:29 - «Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад».

2. Румиён 15:4-5 - «Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем. Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин мувофиқат бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед».

АъМОЛИ 20:3 Ва дар он ҷо се моҳ монд. Ва ҳангоме ки яҳудиён мунтазири Ӯ шуданд, ҳангоме ки ӯ ба Сурия рафтанӣ буд, ӯ ният дошт, ки тавассути Мақдуния баргардад.

Павлус се моҳ дар Юнон монд ва вақте ки яҳудиён бар зидди ӯ қасд карданд, ӯ тасмим гирифт, ки ба ҷои Сурия аз тариқи Мақдуния сафар кунад.

1. Бартараф кардани мушкилот: Чӣ тавр дар замонҳои душвор истодагарӣ кардан мумкин аст

2. Подшоҳии Худо: таваккал ба нақшаҳо ва роҳнамоии Ӯ

1. Эфсӯсиён 6:13 «Бинобар ин, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, устувор истода тавонед».

2. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

АъМОЛИ 20:4 Дар он ҷо Ӯро Сопатри Бирия ба Осиё ҳамроҳӣ кард; ва аз Таслӯникиён Аристарх ва Секундус; ва Ғоюс аз Дарба ва Тимотиюс; ва аз Осиё, Тӯхиқӯс ва Трофимус.

Павлус бо ҳамроҳии Сопатрус, Аристарх, Секундус, Гай, Тимотиюс, Тихиқӯс ва Трофимус ба Осиё сафар кард.

1. Қувваи ваҳдат: Сафари Павлус ва ҳамроҳонаш

2. «Қувваи дӯстӣ: саргузашти Павлус ва дӯстони ӯ».

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷо хобанд, гарманд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар шахси танҳо ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб меоваранд - риштаи секабата ба зудӣ канда намешавад.

2. Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо доноён рафтор кунад, доно мешавад, аммо рафиқи аблаҳон зарар хоҳад дид.

АъМОЛИ 20:5 Инҳо пештар барои мо дар Трӯос монданд.

Ин порча дар бораи онҳое нақл мекунад, ки ба Трӯос пеш рафта, омадани боқимондаи гурӯҳро интизор буданд.

1. Дар ҷои аввал гузоштани дигарон: Қувваи хидмати беғаразона

2. Нигоҳ доштани имон: сабр дар замонҳои душвор

1. Филиппиён 2:3-4 - «Ҳеҷ кореро аз рӯи рақобат ё кибр накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2. Ибриён 10:23-25 - «Биёед иқрор шудани умеди худро бе тардид нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед бифаҳмем, ки чӣ тавр якдигарро ба

муҳаббат ва корҳои нек бармеангезем ва аз вохӯрӣ беэътиной накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро ташвиқ кунем ва бештар аз он ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

АъМОЛИ 20:6 Ва мо пас аз айёми иди фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва дар давоми панҷ рӯз назди онҳо ба Трӯос расидем; дар он ҷо ҳафт рӯз мондем.

Павлус ва ҳамроҳонаш пас аз ҷашн гирифтани Иди фатир аз Филиппӣ баромада, пас аз панҷ рӯз ба Трӯос расиданд ва дар он ҷо ҳафт рӯз монданд.

1. Қувваи Муошират: Ҳамсафарии Павлус ва сафари Трӯос.

2. Таҷдид ва навсозӣ: Чӣ тавр вақти дар Трӯос будани Павлус ӯро ташвиқ кард, ки башоратро паҳн кунад.

1. Румиён 8:38-39 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кун.

2. 1 Қӯринтиён 15:58 Пас, эй бародарон ва хоҳарони азизам, устувор бошед. Бигзор ҳеҷ чиз шуморо барангезад. Ҳамеша худро пурра ба кори Худованд фидо кунед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

АъМОЛИ 20:7 Дар рӯзи якуми ҳафта, вақте ки шогирдон барои нон шикастан ҷамъ омаданд, Павлус ба онҳо мавъиза кард, ки тайёр буд фардо биравад; ва суханашро то нисфи шаб давом дод.

Дар рӯзи аввали ҳафта Павлус дар ҷамъомад ба шогирдон мавъиза карда, то нисфи шаб сухан мегуфт.

1. Қувваи мавъиза: Чӣ тавр Павлус суханони худро барои илҳом бахшидан ва таълим додан истифода бурд.

2. Аҳамияти ҷомеа: Ҷустуҷӯи қувват дар мушорикат.

1. Румиён 10:14-17 - Чӣ гуна имон аз шунидани паём ва чӣ гуна имон тавассути шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Ибриён 10:23-25 - Чӣ тавр бояд якдигарро рӯҳбаланд созем ва якҷоя вохӯрем, то якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек ташвиқ кунем.

АъМОЛИ 20:8 Ва дар ҳуҷраи боло, ки дар он ҷо ҷамъ омада буданд, чароғҳои зиёде буд.

Як гурух одамон дар палатаи болой чамъ омаданд, ки дар он чарогхои бисьёре буданд.

1. Нури Масеҳ - Юҳанно 8:12

2. Қудрати ҷомеа - Аъмол 2:1-4

1. Юҳанно 8:12 - Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт».

2. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост фаро расид, ҳама дар як ҷо ҷамъ омаданд. Ногаҳон аз осмон садое мисли шамоли сахте баромад ва тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Онҳо диданд, ки гӯё забонҳои оташе буд, ки аз ҳам ҷудо шуда, бар ҳар яки онҳо қарор гирифт. Ҳамаи онҳо аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва чун Рӯҳ ба онҳо имкон дод, ба забонҳои дигар сухан гӯянд.

АъМОЛИ 20:9 Ва дар тирезае ҷавоне бо номи Евтихус нишаста, ба хоби сахт афтод; ва ҳангоме ки Павлус муддати тӯлонӣ мавъиза мекард, хоб ғарқ шуда, аз ошёнаи сеюм ба замин афтода, мурдаро бардошта бурданд. .

Љавон Евтихус дар муддати дуру дарози Павлус хоб рафта, аз тирезаи ошёнаи сеюм афтид, вале мурда бардошта шуд.

1. Чӣ тавр амалҳои мо метавонанд ба ҳаёти рӯҳонии мо таъсир расонанд

2. Қувваи дуо дар замонҳои душвор

1. Луқо 8:22-25 - Исо тӯфонро ором мекунад

2. Яъқуб 5:13-15 - Дуо барои беморон

АъМОЛИ 20:10 Павлус поён фаромада, бар ӯ афтод ва ӯро ба оғӯш гирифта гуфт: «Хафа нашавед; зеро ки ҳаёти ӯ дар Ӯст.

Павлус дӯстони ҷавонро тасаллӣ дода, боварӣ ҳосил кард, ки ӯ ҳанӯз зинда аст.

1. Қувваи тасаллӣ дар замонҳои душвор

2. Боварӣ дар баробари фоҷиа

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба Марто гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, зинда хоҳад монд, гарчанде ки бимиранд».

2. 1 Таслӯникиён 4:13-14 - Бародарон ва хоҳарон, мо намехоҳем, ки шумо дар бораи онҳое, ки дар марг хобидаанд, бехабар бошед, то шумо мисли тамоми инсоният, ки умед надоранд, ғамгин нашавед. Зеро мо боварӣ дорем, ки Исо мурд ва эҳьё шуд ва аз ин рӯ мо боварӣ дорем, ки Худо онҳоеро, ки дар Ӯ хуфтаанд, бо Исо хоҳад овард.

АъМОЛИ 20:11 Ва ҳангоме ки ӯ боз омада, нонро шикаста, хӯрд ва муддати дароз сухан гуфт, то субҳ рафт.

Павлус то бевактии шаб мавъиза мекард.

1: Қудрати устуворӣ

2: Муҳимияти истодагарӣ

1: Яъқуб 1: 2-4 "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабру устуворӣ самараи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва дар ҳеҷ чиз камбудӣ надошта бошед».

2: Ғалотиён 6:9 "Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем."

АъМОЛИ 20:12 Ва он ҷавонро зинда оварданд, ва андаке тасаллӣ наёфтанд.

Шогирдони Павлус вақте ки ҷавоне, ки дар ҳаққи онҳо дуо карда буданд, зинда

карда шуд, хеле сабук шуданд.

1. Худо ҳамеша омода аст, ки дар вақташ ба дуоҳои мо ҷавоб диҳад.

2. Ҳатто вақте ки умед барбод меравад, наҷоти Худо ҳамеша имконпазир аст.

1. Марқӯс 11:24 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар чӣ дар дуо талаб кунед, бовар кунед, ки онро гирифтаед ва он аз они шумо хоҳад буд".

2. Забур 37:5 - «Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро хоҳад кард».

АъМОЛИ 20:13 Ва мо пеш аз киштӣ равона шуда, ба Асӯс шино кардем, то ки дар он ҷо Павлусро қабул карданӣ будем;

Павлус худро таъин кард, ки ба Асӯс равад.

1. Масъулият барои амалҳои худ

2. Дар итоат ба хости Худо роҳ рафтан

1. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

АъМОЛИ 20:14 Ва ҳангоме ки ӯ дар Асӯс бо мо вохӯрд, мо ӯро гирифта, ба Митилинӣ омадем.

Павлус бо ҳамроҳонаш дар Асӯс вохӯрд ва онҳо ба Митилинӣ сафар карданд.

1. Ҳидояти Худо: Чӣ гуна бояд шинохт ва пайравӣ кард

2. Қудрати якҷоя кор кардан

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

АъМОЛИ 20:15 Ва мо аз он ҷо шино карда, рӯзи дигар ба сӯи Хиос расидем; ва рӯзи дигар мо ба Сомос расидем ва дар Трогиллиум мондем; ва рӯзи дигар мо ба Милитус омадем.

Сафари Павлус аз Эфсӯс ба Милетус дар Хиос, Сомос ва Трогиллиум истгоҳҳо дошт.

1. Сафари имон: Тадқиқот дар Аъмол 20:15

2. Омӯзиши сафарҳои миссионерии Павлус

1. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки бояд ҳамчун мерос гирифта шавад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт.

2. Забур 37:23 - Қадамҳои одамро Худованд муқаррар мекунад, вақте ки ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад;

АъМОЛИ 20:16 Чунки Павлус тасмим гирифта буд, ки аз ҷониби Эфсӯс шино кунад, зеро ки вақти худро дар Осиё гузаронд, вай шитоб мекард, ки агар имкон дошт, дар рӯзи Пантикост дар Ерусалим бошад.

Павлус тасмим гирифт, ки Эфсӯсро убур кунад, зеро вай шитоб мекард, ки дар иди Пантикост ба Ерусалим расад.

1. Нақшаҳои Худо бар зидди шитобкории инсон - Аъмол 20:16

2. Истифодаи бештари вақт - Аъмол 20:16

1. Масалҳо 19:2 - "Ҳаваси бе дониш хуб нест - чӣ қадар пойҳои шитобкор роҳро гум мекунанд!"

2. Воиз 3:1 - «Барои ҳама чиз вақт ва вақт барои ҳар чизе дар зери осмон аст».

АъМОЛИ 20:17 Ва аз Милитус ба Эфсӯс кас фиристода, пирони калисоро даъват намуд.

Павлус ба пирони калисои Эфсӯс хабар фиристода, онҳоро ба Милитус даъват кард.

1. Муҳимияти гӯш кардани даъвати Худо - Аъмол 20:17

2. Вафодории Худо ба Калисои Худ - Аъмол 20:17

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ибриён 10:23-25, "Биёед ба умеде, ки мо изҳор медорем, бемайлон нигоҳ дорем, зеро ки ваъда додааст вафодор аст. Ва биёед бубинем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек ташвиқ кунем. Биёед вохӯриро тарк накунем. якҷоя, чунон ки баъзеҳо одат кардаанд, аммо биёед якдигарро рӯҳбаланд кунем ва бештар аз он ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

АъМОЛИ 20:18 Ва ҳангоме ки онҳо назди Ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё омаданам, чӣ гуна дар ҳар сол бо шумо будам,

Павлус ба пирони Эфсӯс дар бораи хизматаш дар Осиё ва ӯҳдадории худ ба онҳо нақл кард.

1. Бахшида шудан дар хизмат: Аз намунаи Павлус омӯхтан

2. Қувваи ӯҳдадорӣ: Намунаи Павлус

1. Қӯлассиён 1:21-23 - Уҳдадории Павлус барои мавъизаи Инҷил

2. Румиён 12:11-13 - Ба Худованд бо садоқат ва ғайрат хизмат кардан

Аъмол 20:19 Бо тамоми фурӯтанӣ ва бо ашкҳои зиёд ва васвасаҳои зиёд ба Худованд хизмат мекунам, ки дар камини яҳудиён ба сари ман афтода буданд.

Хизмати Павлус ҳамчун расул бо фурӯтанӣ, ашк ва таъқибот хос буд.

1. Рӯҳонии фурӯтанӣ: Чӣ тавр бояд ба Худованд бо ақли фурӯтан хизмат кунем

2. Бартараф кардани васвасаҳо ва таъқибот: Намунаи Павлус

1. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише ба шумо нарасидааст, ки барои одамизод маъмул нест. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварад. то ба он тоб оварда тавонед».

АъМОЛИ 20:20 Ва чӣ гуна ман ҳеҷ чизеро, ки ба шумо фоиданок набуд, нигоҳ доштам, балки ба шумо ошкор намуда, ба шумо ошкоро ва хона ба хона таълим додам,

Павлус ба мардуми Эфсӯс ҳам дар ошкоро ва ҳам дар хонаҳои инфиродӣ таълим медод.

1. Ахамияти таълим дар гуруххои хурд

2. Қувваи таълим ва чӣ гуна он метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб мекунад, доно аст.

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

АъМОЛИ 20:21 Ва ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба юнониён шаҳодат медиҳед, ки ба сӯи

Худо тавба кунед ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оваред.

Павлус ба яҳудиён ва юнониён тавба ва имон ба Исои Масеҳро мавъиза мекард.

1. Қувваи тавба: роҳ ба сӯи қудсият

2. Имон ба Исо: Қарори ҳаётро тағир медиҳад

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

АъМОЛИ 20:22 Ва алҳол, инак, ман дар рӯҳ баста ба Ерусалим меравам, ва намедонам, ки он чи дар он ҷо ба сари ман хоҳад расид.

Павлус ба Ерусалим сафар мекунад, гарчанде ки ӯ намедонад, ки пас аз расиданаш чӣ мешавад.

1. «Қуввати эътимод ба нақшаи Худо»

2. «Бо вуҷуди номаълум аз имон берун шудан»

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард».

Аъмол 20:23 Ба ҷуз ин ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳо ва андӯҳҳо дар ман боқӣ мемонад.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат медиҳад, ки Павлусро душвориҳо ва азобҳо интизоранд.

1. Рӯҳулқудс: Шоҳиди душвориҳои мо

2. Мубориза бо ранҷ ва ғуломӣ бо ҷасорат

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Ибриён 12:1 - "Бинобар ин, азбаски мо абри шоҳидонро иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, бо сабр давем. ».

Аъмол 20:24 Аммо ҳеҷ яке аз ин чизҳо маро ба ҳаяҷон намеандозад ва ҷони худро барои худ азиз намедонам, то ки роҳи худ ва хизматеро, ки аз Худованд Исои Масеҳ гирифтаам, бо шодӣ анҷом диҳам, то дар бораи Инҷили Худо шаҳодат диҳам. раҳмати Худо.

Павлуси расул дар рисолати худ барои шаҳодат додан ба Инҷили файзи Худо ягон монеа боздошта нашуд.

1. Дар душвориҳо истодагарӣ кунед: Намунаи Павлуси расул

2. Хушхабар дар бораи файзи Худо

1. Филиппиён 1:21 - "Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст"

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад".

Аъмол 20:25 Ва алҳол, инак, ман медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар миёни онҳо дар бораи Малакути Худо мавъиза кардаам, дигар рӯи Маро нахоҳед дид.

Павлус бо пирони Эфсӯс видоъ мекунад, зеро медонист, ки ин бори охир онҳоро мебинад.

1. Салтанати Худо абадӣ аст: рӯҳбаландкунанда аз видоъ кардани Павлус

2. Донистани нақшаи Худо дар ҳаёти мо: Чӣ тавр видоъ кардани Павлус моро рӯҳбаланд мекунад

1. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки бояд ҳамчун мерос гирифта шавад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 20:26 Бинобар ин ман шуморо мебарам, ки имрӯз қайд кунед, ки ман аз хуни ҳамаи одамон пок ҳастам.

Павлус ба масеҳиёни Эфсӯс хотиррасон мекунад, ки ӯ аз хуни ҳамаи одамон бегуноҳ аст.

1. Муҳимияти зиндагӣ дар назди Худо

2. Намунаи Павлус дар бораи муқаддасӣ ва покӣ

1. 1 Петрус 1:14-15 - Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои нодонии пештараи худ мутобиқ нашавед, балки чунон ки Он ки шуморо даъват кардааст, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед.

2. Ибриён 12:14 - Барои қудсият саъй кунед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро намебинад.

Аъмол 20:27 Зеро ки ман худдорӣ накардаам, ки тамоми иродаи Худоро ба шумо баён кунам.

Ин порча моро бармеангезад, ки маслиҳати Худоро бо дигарон мубодила кунем.

1. Муҳимияти эълон кардани маслиҳати Худо

2. Эълон кардани Каломи Худо

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва

насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Аъмол 20:28 Пас, аз худ ва тамоми рамае, ки Рӯҳулқудс шуморо нозирони онҳо таъин кардааст, эҳтиёт шавед, то калисои Худоро, ки Ӯ бо хуни Худ харидааст, бихӯред.

Рӯҳулқудс роҳбарони калисоро таъин кардааст, ки ба калисои Худо, ки бо хуни Исо харида шудааст, ғамхорӣ кунанд.

1: Сармоягузории мақсадноки Худо: Нигоҳубин ба калисо

2: Таъиноти Рӯҳулқудс: чӯпонӣ кардани рама

1: Юҳанно 10:14-15 - Ман чӯпони нек ҳастам; Ман гӯсфандони Худро мешиносам, ва онҳо Маро мешиносанд, чунон ки Падар Маро мешиносад ва Ман Падарро мешиносам. Аз ин рӯ ман ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунам.

2: 1 Петрус 5:2-3 - Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва онҳоро посбонӣ кунед - на аз он сабаб, ки шумо бояд, балки барои он ки омодаед, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; на аз паи фоидаи беинсоф, балки майли хизмат кардан; на аз болои онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед.

АъМОЛИ 20:29 Зеро ман медонам, ки пас аз рафтани Ман гургҳои дарднок ба миёни шумо дохил хоҳанд шуд, ва рамаро амон нахоҳанд дод.

Павлус пирони Эфсӯсро аз хатаре, ки ба калисо меоянд, огоҳ мекунад.

1. Омода бошед: Омодагӣ ба бадтарин дар калисо

2. Дар баробари душвориҳо устувор истодан

1. 1 Петрус 5:8-9 - "Ҳушёр ва ҳушьёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон меҷӯяд, ки касеро меҷӯяд, то касеро бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед ва дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки ҳамон гуна ранҷу азобҳост. ки онро ҳамимононии шумо дар саросари ҷаҳон аз сар мегузаронанд».

2. Яъқуб 1:2-3 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад».

АъМОЛИ 20:30 Аз худи шумо низ одамоне бархоста, суханони кач гўянд, то шогирдонро аз ақиби худ кашанд.

Павлус пирони Эфсўсро ҳушдор дод, ки муаллимони бардурўғ аз даруни худашон пайдо мешаванд.

1. Аҳамияти оқилона ва оқилона дар калисо

2. Гузаштан аз таълимоти бардурўғ

1. Эфсўсиён 4:14-15 - Барои он ки мо минбаъд кўдакон набошем, ки бо ҳилаҳои одамон ва ҳилаҳои маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо барои фиреб додан камин мезананд, ба он сў ва ба он сў партоб ва бо ҳар боди таълимот ронда нашавем; Аммо, агар дар муҳаббат ростӣ гўяд, дар ҳама чиз, ки сар аст, дар Ў инкишоф ёбад, ҳатто Масеҳ.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст: То марди Худо комил бошад ва ба ҳама некиҳо муҷаҳҳаз бошад. кор мекунад.

АъМОЛИ 20:31 Пас, бедор бошед ва дар хотир доред, ки дар тўли се сол ман ҳар шабу рўз бо ашк огоҳ накардам.

Павлуси расул се сол шабу рўз ҳамаро бо ашк огоҳ кард.

1. Даъват ба ҳушёрӣ: Дар баробари мушкилот ҳушёр бошед

2. Қувваи ашк: Дарси ўҳдадориҳои бемайлон

1. 2 Петрус 3:17 - «Пас, шумо, эй маҳбубон, модоме ки ин чизҳоро пешакӣ медонед, эҳтиёт шавед, ки шумо низ бо гумроҳии шарирон бурда шуда, аз матонати худ наафтед».

2. Ибриён 10: 23-25 - "Биёед, касби имони худро бидуни тардид нигоҳ дорем; (зеро ки Ӯ содиқ аст, ки ваъда додааст;) Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва корҳои нек барангезонем: Ҷамъомадро тарк накунем. дар бораи худамон якҷо бошем, чунон ки баъзеҳо ҳастанд, вале якдигарро насиҳат медиҳем, ва бештар аз он, ки шумо мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

Аъмол 20:32 Ва алҳол, эй бародарон, шуморо ба Худо ва ба каломи файзи Ӯ месупорам, ки қодир аст шуморо обод кунад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо мерос диҳад.

Павлус бародаронро ташвиқ мекунад, ки ба Худо ва Каломи Ӯ такя кунанд, ки он метавонад онҳоро обод кунад ва ба онҳо мерос диҳад.

1. Қудрати файзи Худо - Чӣ тавр такя ба Худо ва Каломи Ӯ метавонад ба мо қувват ва баракатҳо оварад.

2. Мероси ваъдашуда - Таҳқиқи баракатҳое, ки бо муқаддас шудан ба вуҷуд меоянд.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

АъМОЛИ 20:33 Ман ба нуқра, тилло ва либоси ҳеҷ кас тамаъ накардаам.

Ин порча аз Павлус ба эфсӯсиён хотиррасон мекунад, ки ӯ дар хидматаш манфиати моддӣ надошт.

1. "Нархи бандаги: Инкор кардани манфиат ба хотири Инҷил"

2. "Зиндагӣ берун аз ҷаззобияти моддӣ: дарёфти иҷрошавӣ дар Масеҳ"

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар ҳолате бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, сер шавам ва мӯҳтоҷ шавам; ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. 1 Тимотиюс 6:6-10 - "Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст. Зеро ки мо ба ин ҷаҳон чизе наовардаем, ва маълум аст, ки мо ҳеҷ чизро иҷро карда наметавонем. Ва мо бо ғизо ва либоси худ қаноатманд бошем. Аммо онҳо ки сарватдор хоҳад шуд, ба васвасаҳо ва дом ва ба ҳавасҳои зиёди аблаҳона ва озордиҳанда, ки одамонро дар ҳалокат ва ҳалокат ғарқ мекунанд, меафтанд. имон оварда, худро бо ғаму андӯҳҳои зиёд захмӣ карданд».

АъМОЛИ 20:34 Бале, худатон медонед, ки ин дастҳо барои эҳтиёҷоти ман ва ба онҳое ки бо ман буданд, хизмат кардаанд.

Павлус ба пирони Эфсӯс хотиррасон кард, ки ӯ барои нигоҳ доштани худ ва ҳамроҳонаш кӯшиш мекард.

1: Даъват ба кор: Намунаи Павлус дар хидмат ба дигарон

2: Қудрати хидмат ба дигарон: Намунаи Павлус

1: Филиппиён 4:12-13 - Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

2:1 Таслӯникиён 2:9 - Эй бародарон ва хоҳарон, меҳнат ва заҳмати моро дар хотир доред: мо шабу рӯз меҳнат мекардем, то ба касе бори гарон нашавем, вақте ки Инҷили Худоро ба шумо мавъиза мекардем.

АъМОЛИ 20:35 Ҳама чизро ба шумо нишон додам, ки чӣ тавр шумо бояд ин қадар меҳнат карда, нотавононро дастгирӣ кунед ва суханони Исои Худовандро ба ёд оред, ки Ӯ гуфтааст: "Додан аз гирифтан хушбахттар аст".

Ин порча таъкид мекунад, ки додан аз гирифтан баракаттар аст.

1: "Шодияти додан"

2: "Баракати саховатмандӣ"

1: Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбида ва печида аст, ба зонуи ту рехта мешавад. Зеро бо андозае, ки шумо истифода мебаред, ба андозаи он чен карда мешавад. шумо».

2: Масалҳо 3:27 - "Некиро аз шахсоне, ки ба онҳо лозим аст, дареғ надоред, вақте ки шумо метавонед онро иҷро кунед."

АъМОЛИ 20:36 Ва ин суханонро гуфт, зону зада, бо ҳама дуо гуфт.

Павлус зону зада, бо одамони дар калисо ҷамъ омада дуо гуфт.

1. Қувваи намоз: Омӯзиши намоз бо дигарон

2. Дар назди Худо зону задан: Нишонаи хоксорӣ

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

2. Филиппиён 2:5-11 - «Муносибати шумо бояд мисли Исои Масеҳ бошад: Ӯ, ки табиатан Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул намешумурд, балки худро ҳеҷ чиз намедонист ва худи табиатро ба даст овардааст. Ва чун дар намуди одам пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот итоаткор шуд, ҳатто марги бар салиб».

АъМОЛИ 20:37 Ва ҳама гиря карда, ба гардани Павлус афтода, ӯро бӯсиданд.

Ҷудо шудани Павлус аз шогирдон дар Аъмол 20:37 пур аз андӯҳ ва эҳсосот буд.

1. Арзиши дӯстии ҳақиқӣ

2. Қувваи робитаҳои эҳсосӣ

1. Масалҳо 17:17 - "Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои душворӣ таваллуд мешавад"

2. Румиён 12:15 - "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед; бо гирьякунандагон гиря кунед"

АъМОЛИ 20:38 Аз ҳама бештар барои суханоне ки Ӯ гуфта буд, андӯҳгин шуданд, ки дигар чеҳраи Ӯро набинанд. Ва онҳо ӯро то қаиқ ҳамроҳӣ карданд.

Павлус ва мардуми Эфсӯс ҳангоме ки ӯ ба киштӣ савор шуда, барои идомаи сафари худ андӯҳгинона видоъ карданд.

1. Қувваи видоъ: Омӯзиши раҳо карданро ҳангоми қадр кардани хотираҳо

2. Аҳамияти људої: Донистани кай ба пеш рафтан

1. Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

2. Ибриён 13:1-2 - Ҳамчун бародарону хоҳарон якдигарро дӯст доред. Меҳмоннавозӣ карданро ба бегонагон фаромӯш накунед, зеро бо ин кор баъзе касон ба фариштагон меҳмоннавозӣ кардаанд, ки надонистаанд.

Дар Аъмол 21 сафари Павлус ба Ерусалим, пешгӯиҳо дар бораи ҳабс шудан ва ҳабс шуданаш дар маъбад нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ва ҳамроҳонаш аз Милитус ба киштӣ баромада, ба Сӯр омаданд ва дар он ҷо диданд, ки шогирдон ҳафт рӯз бо онҳо монданд. Тавассути Рӯҳ онҳо Павлусро ташвиқ карданд, ки ба Ерусалим наравад, аммо вақте ки вақт ба охир расид, бо ҳамроҳии занони кӯдакон сафарро идома дод, то берун аз шаҳр дар соҳил зону зада дуо карданд, бо ҳамдигар хайрухуш карданд, ба киштӣ савор шуданд (Аъмол 21:1-6) . Онҳо аз Тир ба сӯи Птоломай бо киштӣ рафтанд, бародарон рӯзи дигар ба онҳо иқомат карданд, ки рӯзи дигар омад, Қайсария дар хона монд Филиппус башоратдиҳандаи як ҳафт чор духтари бешавҳар дошт, ки нубувват мекарданд (Аъмол 21:7-9).

Сархати 2: Ҳангоме ки онҳо дар он ҷо монданд, пайғамбаре бо номи Оғобус аз Яҳудо омад. Ӯ камарбанди Павлусро, ки дастони пойҳои худ баста буд, гирифт, гуфт: «Рӯҳулқудс мегӯяд: «Ҳамин тавр яҳудиёни Ерусалим соҳиби ин камарбандро баста, ӯро бар ғайрияҳудиён месупоранд» (Аъмол 21:10-11). Вақте ки ин суханонро шуниданд, мо аз ӯ хоҳиш кардем, ки ба Ерусалим наравад, Павлус ҷавоб дод: «Чаро гиря мекунӣ, дили маро мешиканад? Ман тайёрам, ки на танҳо баста шавам, балки дар Ерусалим исми Худованд Исо бимирам». Вақте ки ӯ рӯҳафтода нашуд, мо таслим шудем, ки «Иродаи Худованд ба амал меояд» (Аъмол 21:12-14).

Сархати 3: Пас аз ин рӯзҳо омодагӣ ба Ерусалим рафтанд, чанд шогирд Қайсария ҳамроҳи мо рафт, Мнасони Кипр шогирди пештара, ки бояд бо ӯ бимонад, вақте ки ба Ерусалим расиданд, бародарон моро гарм пазироӣ карданд, Павлус истироҳат кард рӯзи дигар Павлус ба дидани Яъқуб ҳама пирон ҳозир буданд, ки онҳоро пешвоз гирифтанд тафсилоти хабар дод. он чи Худо дар байни ғайрияҳудиён ба воситаи хизмат ба амал овард, онҳо Худовандро ҳамду сано хонданд ва гуфтанд: «Ту бародар, дидӣ, ки чӣ қадар ҳазорон яҳудиён ба тамоми шариати ғаюр имон

овардаанд, ба онҳо хабар дода шудааст, ки шумо ба ҳамаи яҳудиён дар байни халқҳо зиндагӣ карданро таълим медиҳед. урфу одатҳои мо чӣ кор кунем? Онҳо ҳатман хоҳанд шунид, ки ту омадай, ва он чиро, ки пешниҳод мекунад, иҷро кун» (Аъмол 21:15-22). Онҳо аз ӯ хоҳиш карданд, ки ҳамроҳи чаҳор нафаре, ки назр карда буданд, худро пок кунад ва хароҷоти онҳоро пардохт кунад, то онҳо мӯйҳои худро битарошанд, то ба ҳама нишон диҳанд, ки иттиҳомоти зидди ӯ дурӯғ аст, ӯ низ қонуни итоаткорӣ мекард. Дар мавриди имондорони ғайрияҳудӣ, ки аллакай навишта шудаанд, бояд аз хӯрдани қурбонии бутҳо худдорӣ кунанд, гӯшти хуни аз бадахлоқии ҷинсӣ буғишуда, пас аз маслиҳати Яъқуб Павлус ба мардон ҳамроҳ шуд Павлус рӯзи дигар худро пок кард, ҳамроҳи онҳо ба маъбад омад, хабар диҳед, ки рӯзҳои ба итмом расидани онҳо қурбонии покшавӣ оварда мешавад (Аъмол 21:23). -26). Аммо, вақте ки ҳафт рӯз тақрибан дар болои баъзе яҳудиён Осиё ӯро дар маъбад диданд, тамоми издиҳом ӯро дастгир карданд ва фарёд заданд: «Эй исроилиён ба мо кӯмак кунед! Ин шахс дар ҳама ҷо бар зидди халқи мо шариати моро таълим медиҳад, Ғайр аз он, юнониҳоро ба маъбад овард, ки муқаддаси палид шуда буд». дарвозаҳо баста кӯшиши куштан ба фармондеҳ хабар расид аскарони румӣ ҳама шаҳр ошӯб ба амал омад дарҳол баъзе афсаронро гирифтанд сарбозон давида издиҳом диданд сарбозон латукӯби фармондеҳи шӯришро бас карданд Фармондеҳи шӯришро боздоштанд фармон доданд ду занҷирро баста пурсиданд, ки кӣ чӣ кор кардааст баъзе издиҳом як чизро дод заданд баъзеи дигар далелҳо ба даст наоварданд, зеро Вақте ки сарбозон ба зинапояҳо расида буданд, издиҳомро ба казарма бурданд, зеро издиҳоми издиҳоми хушунат, ки аз паи онҳо буданд, пайваста фарёд мезаданд: "Ӯро халос кунед!" (Аъмол 21:27–36). Вақте ки Павлусро ба казарма оварданӣ буд, ӯ аз командир пурсид, ки оё бо мардум сухан гуфта метавонад? Иҷозат дода, ӯ дар зинапоя истода, ба мардум ишора кард ва ҳангоме ки ҳама хомӯш шуданд, бо онҳо ба забони арамӣ сухан гуфтанро оғоз кард (Аъмол 21:37-40).

Аъмоли Аъмол 21:1 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз он ки мо аз онҳо раҳо шуда, ба роҳ баромадем, бо роҳи рост ба Кус омадем ва рӯзи дигар ба Родос ва аз он ҷо ба Патара.

Пас аз тарк кардани одамоне, ки бо онҳо буданд, гурӯҳ рост ба Кус, баъд ба Родос ва ниҳоят ба Патара рафтанд.

1. Худо ҳамеша ҳаёти моро назорат мекунад, ҳатто вақте ки нақшаҳои мо тавре ки мо интизор будем, иҷро нашаванд.

2. Мо бояд омода бошем, ки нақшаҳои Худоро риоя кунем ва ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ба Ӯ таваккал кунем.

1. Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. Ишаъё 55:8-9, "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар

аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

АъМОЛИ 21:2 Ва киштиеро ёфтем, ки сӯи Финиқия мерафт, ба он савор шуда, ба роҳ баромадем.

Павлуси расул ва ҳамроҳонаш киштиеро ёфтанд, ки ба Финикия мерафтанд ва ба он савор шуданд.

1. Омӯзиши қаноатмандӣ бо он чизе, ки Худо дар ҳаёти мо медиҳад.

2. Муҳимияти эътимод ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо.

1. Филиппиён 4:12-13 - Ман медонам, ки мӯҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

13 Ҳамаи инро ман метавонам ба воситаи Ӯ, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

АъМОЛИ 21:3 Ва ҳангоме ки мо Қибрисро ёфтем, онро ба тарафи чап гузошта, ба Сурия шино карда, ба Сӯр фуромадем, зеро ки дар он ҷо киштӣ бояд бори ӯро фуровард.

Сафари Павлус аз Кипр ба Сурия давом кард ва дар он ҷо ба Тир расид ва борҳояшонро фуровард.

1. Биёед ба намунаи Павлус дар бораи устуворӣ ва садоқат ба имонамон пайравӣ кунем.

2. Мо аз сафари Павлус омӯхта метавонем, ки ҳатто вақте ки ҳаёт монеаҳои душвор пеш меорад, мо бояд диққатамонро ба мақсади худ равона кунем.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз

Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Ин аст, ки шумо ба Худованд Масеҳ хизмат мекунед».

2. Ибриён 10:36 - «Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored».

АъМОЛИ 21:4 Ва шогирдонро ёфта, дар он ҷо ҳафт рӯз мондем, ва онҳо ба воситаи Рӯҳ ба Павлус гуфтанд, ки ба Ерусалим наравад.

Павлус ва ҳамроҳонаш дар Сӯр чанд шогирд ёфтанд, ки ба воситаи Рӯҳ ба ӯ хабар доданд, ки ба Ерусалим наравад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Гӯш додан ба роҳнамоии Рӯҳулқудс

1. Юҳанно 14:26 «Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард».

2. Луқо 12:12 «Зеро ки Рӯҳулқудс дар ҳамон соат ба шумо таълим хоҳад дод, ки чӣ гуфтан лозим аст».

АъМОЛИ 21:5 Ва ҳангоме ки он айёмро ба анҷом расонидем, рафта, ба роҳи худ равона шудем; ва ҳама моро бо занону кӯдакон ба роҳ бурданд, то аз шаҳр берун шудем; ва мо дар соҳил зону зада дуо кардем.

Одамон дар Аъмол 21:5 ҳамроҳи аҳли оилаашон ба сафар баромаданд ва пеш аз рафтани онҳо якҷоя дуо мегуфтанд.

1. Қувваи дуо: Чӣ гуна имони мо метавонад моро дар сафари мо ҳидоят кунад

2. Қувваи ҷомеа: Чӣ тавр мо метавонем ҳамдигарро тавассути душвориҳои зиндагӣ дастгирӣ кунем

1. Матто 18:20 - "Зеро ки дар ҷое ки ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ шаванд, Ман бо онҳо ҳастам".

2. Эфсӯсиён 6:18 - "Ҳама вақт бо ҳама дуо ва илтиҷо бо Рӯҳ дуо гӯед".

АъМОЛИ 21:6 Ва чун аз якдигар ҷудо шудем, ба киштӣ савор шудем; ва боз ба хона баргаштанд.

Павлус ва ҳамроҳонаш бо ҳам хайрухуш карданд ва онҳо ҷудо шуданд ва Павлус ва ҳамроҳонаш бо киштӣ барои сафар ба хонаашон рафтанд.

1. Сафари имон: Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо

2. Рухсатии якдигар: Ҷустуҷӯи нерӯ дар роҳҳои ҷудошавӣ

1. Ирмиё 29:11 «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Румиён 12:15 Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

АъМОЛИ 21:7 Ва ҳангоме ки роҳи худро аз Сӯр тамом кардем, ба Птоломай омадем ва ба бародарон салом додем ва рӯзе назди онҳо мондем.

Павлус ва ҳамроҳонаш сафари худро аз Тир ба Птолемей анҷом доданд ва дар он ҷо як рӯз монданд ва бо имондорони маҳаллӣ салом гуфтанд.

1. Қудрати салом: Чӣ тавр суханони мо метавонанд ба дигарон таъсир расонанд

2. Таҳаммул дар сафар: Тарбияи устуворӣ дар муқобили мушкилот

1. Румиён 12:15 - Бо шодмонон шод бошед; бо мотамдорон мотам гиред.

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

АъМОЛИ 21:8 Рӯзи дигар мо, ки ҳамроҳи Павлус будем, рафта, ба Қайсария омадем; ва ба хонаи Филиппуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, даромадем; ва бо ӯ бимонед.

Павлус ва ҳамроҳонаш рӯзи дигар ба Қайсария рафтанд ва дар назди Филиппуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд, монданд.

1. Қудрати ҷомеа: Сафари Павлус ва ҳамроҳонаш

2. Қувваи мушоракат: Намунаи Филиппус Инҷилист

1. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

АъМОЛИ 21:9 Ва он мард чор духтари бокира дошт, ки нубувват мекарданд.

Марде бо номи Филиппус чор духтар дошт, ки бокира буданд ва нубувват мекарданд.

1. Мероси падар: Қудрати тарбияи фарзандони худотарс

2. Қудрати таблиғ: нақши паёмбарони зан

1. Масалҳо 22:6 Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, тарбия кун, ва чун пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2. Луқо 2:36-38 Ва як Анна ном зани набӣ духтари Фануил аз сибти Осир буд: вай калонсол буд ва аз бакорataш ҳафт сол боз бо шавҳараш зиндагӣ мекард; Ва вай бевазане буд, ки тақрибан ҳаштоду чорсола буд, ки аз маъбад намебаромад, балки шабу рӯз бо рӯза ва дуо ба Худо хизмат мекард. Ва дар ҳамон лаҳза вай омада, Худовандро шукр гуфт ва ба ҳамаи онҳое ки дар Ерусалим раҳоӣ ёфтан мехостанд, дар бораи Ӯ сухан ронд.

АъМОЛИ 21:10 Ва ҳангоме ки рӯзҳои зиёде дар он ҷо мондем, аз Яҳудо пайғамбаре омад, ки Оғобус ном дошт.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Оғобус, пайғамбар аз Яҳудо, ҳангоми сафарашон ба аёдати ҳавриён омад.

1. Аҳамияти ҳидояти паёмбар: омӯхтан аз мисоли Оғобус

2. Эътимод ба овози Худо: Чӣ тавр фаҳмидани маслиҳати оқилона

1. Аъмол 2: 17-18 - "Ва воқеъ хоҳад шуд дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам: ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо хоҳанд дид рӯъёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид: ва бар бандагони худ ва канизони худ дар он айём Рӯҳи Худро рехт, ва онҳо нубувват хоҳанд кард».

2. Ирмиё 29: 11-13 - "Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо анҷоми пешбинишуда расонад. Он гоҳ Маро даъват хоҳед кард, ва шумо рафта , ба Ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод, ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед».

Аъмол 21:11 Ва ҳангоме ки назди мо омад, камарбанди Павлусро гирифта, дасту пойҳои худро баста, гуфт: «Рӯҳулқудс чунин мегӯяд: яҳудиён дар Ерусалим соҳиби ин камарбандро ҳамин тавр хоҳанд баст, ӯро ба дасти ғайрияҳудиён супоред.

Павлус аз ҷониби Рӯҳулқудс дастур дода шуд, ки вайро яҳудиён дар Ерусалим баста ва ба дасти ғайрияҳудиён таслим мекунанд.

1. Дар имон далер будан: Намунаи итоаткории Павлус ба Рӯҳулқудс

2. Итоати содиқона: риояи дастуроти Худо, ҳатто вақте ки душвор аст

1. Ишаъё 55:8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. 9 Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

2. Луқо 16:10-11 «Касе ки дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст; 11 Пас, агар шумо дар мамони ноинсоф мӯътамад набудед, кист, ки сарвати ҳақиқиро ба шумо месупорад?»

АъМОЛИ 21:12 Ва мо ин суханонро шунида, ҳам мо ва ҳам сокинони он ҷо аз Ӯ илтимос кардем, ки ба Ерусалим наравад.

Мардуми шаҳр аз Павлус илтимос карданд, ки ба Ерусалим наравад.

1: Вақте ки мо ба иродаи Худо пайравӣ мекунем, ҳеҷ гоҳ набояд аз он чизе ки дар пеш аст, натарсем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ рӯҳафтода нашавем, вақте ки одамон қарорҳои моро барои писанд омадан ба Худо намефаҳманд.

1: Румиён 8: 38-39 "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2:2 Тимотиюс 1:7 "Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсу ҳарос, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст."

АъМОЛИ 21:13 Павлус дар ҷавоб гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки гиря мекунед ва дили маро мешиканад? зеро ман тайёрам, ки на танҳо баста шавам, балки барои исми Исои Худованд дар Ерусалим бимирам.

Павлус тайёр буд, ки дар Ерусалим барои Исои Худованд бимирад.

1: Муҳаббати бузургтар аз фидо кардани ҷони худ барои дигаре нест

2: Ҳама чизро барои Худованд мебахшед

1: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2:1 Юҳанно 3:16 - Аз ин рӯ мо муҳаббати Худоро дарк мекунем, зеро Ӯ ҷони худро барои мо фидо кардааст.

АъМОЛИ 21:14 Ва ҳангоме ки ӯро бовар кунонда натавонист, мо қатъ шуда, гуфтем: "Иродаи Худованд ба амал ояд".

Павлус ба коре бар хилофи иродаи худ водор карданро рад кард ва атрофиёнаш қабул карданд, ки иродаи Худованд иҷро мешавад.

1. Ба Худованд таваккал кунед: Омӯзиши қабули иродаи Ӯ.

2. Қабули он, ки Худо дар дасти худ аст: Раҳо кардан ва раҳо кардани Худо.

1. Румиён 12:1-2, “Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ некӣ, мақбул ва комил аст».

2. Забур 45:10: «Хомӯш бош ва бидон, ки Ман Худо ҳастам. Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!»

АъМОЛИ 21:15 Пас аз он рӯзҳо мо ба аробаҳои худ савор шуда, сӯи Ерусалим равона шудем.

Павлус ва ҳамроҳонаш пас аз анҷоми рисолати худ ба Ерусалим рафтанд.

1. Барои Исо далерона зиндагӣ кунед - намунаи далерӣ ва садоқати Павлус.

2. Қувваи Ҷамъият - Қувваи рисолат ва ҳадафҳои муштарак.

1. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

2. Аъмол 4:32-35 - Ҳоло шумораи пурраи имондорон аз як дил ва ҷон буданд ва ҳеҷ кас намегуфт, ки ҳеҷ кадоме аз чизҳои ба ӯ тааллуқдошта аз они ӯ аст, аммо онҳо ҳама чизи умумӣ доштанд. Ва ҳавриён бо қудрати бузург дар бораи эҳёи Исои Худованд шаҳодат медоданд , ва файзи бузург бар ҳамаи онҳо буд.

АъМОЛИ 21:16 Баъзе аз шогирдони Қайсария низ ҳамроҳи мо рафта, як Мнасони киприро, ки шогирди кӯҳна буд, ҳамроҳи худ оварданд, ки мо бояд дар назди ӯ иқомат кунем.

Павлус ва баъзе шогирдони Қайсария ба Ерусалим рафтанд ва Мнасони аз Қибрис ном шогирди кӯҳнаро бо худ оварданд, то ки бимонад.

1. Муҳимияти мушорикат ва ҷомеа дар сафари имонии мо.

2. Меҳмондорӣ ба бегонагон ва ниёзмандон.

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан.

2. Румиён 12:13 - Барои эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед.

АъМОЛИ 21:17 Вақте ки мо ба Ерусалим омадем, бародарон моро бо хушҳолӣ қабул карданд.

Бародарони Ерусалим Павлус ва ҳамроҳонашро самимона пазироӣ карданд.

1: Муҳимияти истиқболи дигарон бо дастҳои кушод

2: Муҳаббати бечунучарои бародарон

1: Румиён 12:10 - "Ба якдигар дар муҳаббат содиқ бошед; якдигарро аз худатон болотар эҳтиром кунед".

2: Ғалотиён 6:10 - "Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама одамон, хусусан ба онҳое, ки ба оилаи имондорон тааллуқ доранд, некӣ кунем."

АъМОЛИ 21:18 Рӯзи дигар Павлус бо мо назди Яъқуб омад; ва ҳамаи пирон ҳозир буданд.

Павлус ба мулоқот бо Яъқуб ва ҳамаи пирони калисо рафт.

1. Аҳамияти мушорикат дар калисо

2. Қудрати ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз

наздик мешавад.

2. 1 ба Қӯринтиён 12:12-27 - Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисёранд, як бадананд, бо Масеҳ низ ҳамин тавр аст.

АъМОЛИ 21:19 Ва ҳангоме ки ба онҳо салом расонд, он чиро, ки Худо бо хизмати худ дар байни халқҳо ба амал оварда буд, нақл кард.

Павлус корҳои бузурги Худоро, ки дар хизмати худ дар байни халқҳо дида буд, нақл кард.

1. Файзи Худо: Чӣ тавр он дар хизмати Павлус дида мешавад

2. Зиндагӣ бо имон: Намунаи Павлус

1. Эфсӯсиён 3:7-8 - «Ман мувофиқи атои файзи Худо, ки ба воситаи қуввати Ӯ ба ман ато шудааст, хизматгузори ин Инҷил шудам. 8 Гарчанде ки ман аз ҳама муқаддасон аз ҳама хурдтаринам, ба ман ин файз дода шудааст, то ба халқҳо сарвати бебаҳои Масеҳро мавъиза кунам».

2. 1 Қӯринтиён 15:10 - «Аммо бо файзи Худо он чизест, ки ман ҳастам, ва файзи Ӯ нисбати ман бар абас набуд. Баръакс, ман аз ҳар кадоми онҳо сахттар меҳнат кардам, гарчанде ки на ман, балки файзи Худо бо ман аст».

АъМОЛИ 21:20 Ва чун шуниданд, Худовандро ҳамду сано хонда, ба Ӯ гуфтанд: «Эй бародар, мебинӣ, ки чанд ҳазор яҳудиён имон овардаанд; ва ҳама барои шариат ғаюранд;

Павлус ба Ерусалим ташриф меорад ва аз ҷониби бисёре аз яҳудиёне, ки ба Худованд имон доранд ва ба риояи шариат хеле дилчасп ҳастанд, истиқбол мекунанд.

1. Қувваи имони дилчасп: чӣ гуна ғайрати Павлус дигаронро рӯҳбаланд мекард.

2. Муҳимияти риояи Қонун: Чӣ тавр намунаи Павлус моро рӯҳбаланд карда метавонад.

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ,

меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

АъМОЛИ 21:21 Ва онҳо дар бораи ту хабар додаанд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо ҳастанд, таълим медиҳӣ, ки Мусоро тарк кунанд ва мегӯӣ, ки набояд фарзандони худро хатна кунанд ва аз рӯи урфу одат рафтор накунанд .

Павлус ба он айбдор карда шуд, ки ба яҳудиён дар байни ғайрияҳудиён таълим медод, ки Мусо ва урфу одатҳои онҳоро тарк кунанд.

1: Бо вуҷуди айбдоркуниҳо қувватро тавассути имон пайдо кунед

2: Бо вуҷуди мухолифатҳо ба эътиқоди худ содиқ монед

1: Румиён 15:4-5 - "Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем. Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо дар он ҷо зиндагӣ кунед. чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ».

2: Матто 5:11-12 - "Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо ба хотири Ман дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯӣ мекунанд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро дар ҳамон чунон ки пайғамбаронеро, ки пеш аз ту буданд, таъқиб мекарданд».

АъМОЛИ 21:22 Пас, ин чист? Мардум бояд ҷамъ шаванд, зеро онҳо хоҳанд шунид, ки Ту омадай.

Ҳузури Павлус дар Ерусалим боиси он гардид, ки издиҳоми зиёде ҷамъ шаванд, ки хоҳиши шунидани суханронии ӯро доранд.

1. Он чизеро биҷӯед, ки то абад боқӣ мемонад

2. Қувваи ҳузури мусбӣ

1. Матто 6:19-21 «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва занг нест ва ҳам дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Румиён 12:17-18 «Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоишта зиндагӣ кунед ».

АъМОЛИ 21:23 Пас, он чи ба ту мегӯем, бикун: мо чор нафар дорем, ки назр доранд;

Дар порча дар бораи чор нафар сухан меравад, ки бар онҳо назр бастаанд.

1. Қувваи назр: Чӣ гуна ваъда додан ба Худо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Зиндагӣ бо ӯҳдадориҳо: Қудрати бахшидан ба Худованд

1. Воиз 5:4-5 - Вақте ки ту назди Худо назр мекунӣ, адо накун; зеро ки ӯ аз аблаҳон хушнуд нест; он чи назр кардай, адо кун.

2. Ишаъё 38:14-15 - Ман то саҳар ҳисоб кардам, ки ӯ мисли шер тамоми устухонҳои маро мешиканад: аз рӯз то шаб ту маро несту нобуд хоҳӣ кард. Монанди турна ва ё фурӯбарӣ, гӯям: Кабӯтаре навҳа кардам: Чашмонам аз боло нигарист: Эй Парвардигори ман, ситамдидаам; барои ман ӯҳдадор шавед.

АъМОЛИ 21:24 Онҳоро гирифта, бо онҳо пок намо ва бо онҳо муроқибат кун, то ки мӯйҳои худро битарошанд; ва ҳама донанд, ки он чи дар бораи ту ба онҳо хабар дода шуда буд, ҳеҷ нест; балки худат низ боинтизом рафтор мекунӣ ва шариатро риоя мекунӣ.

Ин порча хонандаро водор мекунад, ки худро пок созад ва қонунҳои Худовандро риоя кунад.

1. Қудрати итоаткорӣ: Фазилати риояи шариат

2. Қудсият дар амал: Зиндагӣ бо даъвати Худо

1. Румиён 6:19-20 - «Зеро, чӣ тавре ки шумо узвҳои худро ҳамчун ғуломи нопокӣ ва шарорате, ки боиси шариати бештар мегардад, пешниҳод кардед, акнун андоми худро ҳамчун ғуломи адолат, ки ба қудсият оварда мерасонад, пешкаш кунед. Зеро вақте ки шумо ғуломи гуноҳ будед, дар адолат озод будед».

2. 1 Юҳанно 5:2-3 - «Аз ин мо медонем, ки мо фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва аҳкоми Ӯро риоя мекунем. Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоят кунем. Ва аҳкоми Ӯ гарон нест».

АъМОЛИ 21:25 Дар бораи ғайрияҳудиёне, ки имон овардаанд, навишта ва хулоса кардем, ки онҳо ба ин чизе риоя намекунанд, фақат барои он ки худро аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз буғишудагон ва аз зино нигоҳ доранд.

Ба масеҳиёни ғайрияҳудӣ дастур дода шуда буд, ки аз бутпарастӣ, хӯрдани хун, хӯрдани ҳайвоноти буғишуда ва бадахлоқии ҷинсӣ худдорӣ кунанд.

1. Зарурати парҳез кардан аз гуноҳ

2. Қудсияти ҳаёти масеҳӣ

1. Румиён 6:1-2 - Пас мо чӣ гӯем? Оё мо дар гуноҳ боқӣ мемонем, то файз фаровон шавад? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Чӣ тавр мо, ки барои гуноҳ мурдаем, то ҳол дар он зиндагӣ карда метавонем?

2. 1 Петрус 1:13-16 - Бинобар ин, тафаккури худро барои амал омода намуда, ва ҳушьёр будан, умеди худро пурра ба файзе, ки ҳангоми зуҳури Исои Масеҳ ба шумо ато хоҳад шуд, гузоред. Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои нодонии пештараи худ мутобиқ нашавед, балки чунон ки Он ки шуморо даъват кардааст, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафтори худ муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам. »

АъМОЛИ 21:26 Павлус ин одамонро гирифта, рӯзи дигар бо онҳо пок шуда, ба маъбад даромад, то ба анҷом расидани рӯзҳои покшавӣ ишора кунад, то даме ки барои ҳар яке аз онҳо қурбонӣ оварда шавад.

Павлус худро ва дигаронро пок кард, то ба маъбад даромада, қурбонӣ кунанд.

1. Пок шавед ва дар назари Худованд қудсият биҷӯед

2. Уҳдадории худро ба Худованд тавассути тавба кардан нав кунед

1. 1 Юҳанно 1:9, «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

2. Титус 2:14, "Он ки Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат раҳоӣ диҳад ва барои Худ халқи хоси ғаюр дар аъмоли некро пок кунад".

АъМОЛИ 21:27 Ва ҳангоме ки ҳафт рӯз ба охир расид, яҳудиёне ки аз Осиё буданд, чун Ӯро дар маъбад диданд, тамоми мардумро ба шӯр андохтанд ва даст бар Ӯ гузоштанд.

Дар рӯзи ҳафтуми дар Ерусалим будани Павлус яҳудиёни Осиё ӯро дар маъбад диданд ва мардумро барангехт, ки ба ӯ даст дароз кунанд.

1. Қудрати як халқи муттаҳид

2. Амалҳои мо ба дигарон чӣ гуна таъсир мерасонанд

1. Масалҳо 20:3 - Барои одам аз ҷанҷол даст кашидан шараф аст, аммо ҳар аблаҳ дахолат мекунад.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед.

АъМОЛИ 21:28 Ва фарьёд зада, эй мардони Исроил, мадад кунед: Ин шахсест, ки ҳамаро дар ҳама ҷо бар зидди қавм, ва шариат ва ин макон таълим медиҳад, ва юнониҳоро низ ба маъбад оварда, ин муқаддасро палид кардааст. ҷой.

Мардум Павлусро айбдор мекарданд, ки бар хилофи шариат ва урфу одатҳои онҳо таълим медиҳад ва юнониҳоро ба маъбад оварда, онро ифлос кардааст.

1: Мо бояд ба Худо ва қонунҳои Ӯ содиқ бошем, ҳатто агар ин душвор бошад.

2: Мо бояд боварӣ ҳосил кунем, ки имони мо аз таъсири берунӣ олуда нагардад.

1: Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2: Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - Ва агар ба назари шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард; хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед;

Аъмол 21:29 (Зеро ки онҳо пештар дар шаҳр Трофимусро бо ӯ дида буданд, ки эфсӯсиёиро, ки гумон мекарданд, ки Павлус ба маъбад овардааст.)

Павлус дар он айбдор карда шуд, ки як ғайрияҳудӣ Трофимусро ба маъбад оварда.

1: Мо бояд содиқ бошем, то ки муқаддасии маъбадро ҳифз кунем.

2: Муҳаббат ба ҳамватанамон бояд аз доираи мардуми худамон берунтар бошад.

1: Матто 5:43-44 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо". Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба душманони шумо некӣ кунед».

2: Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

АъМОЛИ 21:30 Ва тамоми шаҳр ба ҷунбиш омад, ва мардум якҷоя давиданд, ва Павлусро гирифта, аз маъбад берун кашиданд, ва дарҳол дарҳо баста шуданд.

Мардуми шаҳри Ерусалим ҷамъ шуда, Павлусро дастгир карданд ва дарҳои маъбадро бастанд.

1. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя кор кардан метавонад корҳои бузургро анҷом диҳад

2. Қувваи итоаткорӣ: Кори дуруст кардан, ҳатто вақте ки душвор аст

1. Эфсӯсиён 4:3-4: "Ҳар саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред. Як Бадан ва як Рӯҳ аст, чунон ки шумо ҳангоми даъват шуданатон ба як умед даъват шудаед."

2. Дониёл 3: 17-18: "Агар мо ба кӯраи сӯзон андохта шавем, Худое ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз он наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту, эй подшоҳ,

наҷот хоҳад дод. Аммо ҳатто агар накунад, Мо мехоҳем, ки ту бидон, эй подшоҳ, мо худоёни туро ибодат нахоҳем кард ва ба пайкари тиллое, ки ту гузоштай, саҷда нахоҳем кард».

АъМОЛИ 21:31 Ва ҳангоме ки онҳо қасди куштани Ӯ буданд, ба сардори даста хабар расид, ки тамоми Ерусалим шӯру ғавғо дорад.

Издиҳом дар Ерусалим кӯшиш карданд, ки Павлусро бикушанд, аммо вақте ки ба сардори гурӯҳ хабар доданд, нақшаҳои онҳо барбод рафтанд.

1. Ҳимояи Худо дар вақти хатар

2. Дар муқобили мухолифат устувор истодан

1. Забур 91:11-12 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои Ту туро нигоҳ доранд; туро ба дасти худ боло хоҳанд кард, то пои худро ба санг назанӣ.

2. Румиён 8:31 - Пас, мо дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

АъМОЛИ 21:32 Онҳо дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро гирифта, назди онҳо шитофтанд; ва чун мириҳазор ва сарбозонро диданд, латукӯби Павлусро тарк карданд.

Павлусро сарбозони румӣ ва мириҳазор дастгир карданд.

1. Дар замонҳои душвор рӯҳафтода нашавед - Павлус ба ҳабс тоб овард ва имонашро ба Худо нигоҳ дошт

2. Ба эътиқоди худ содиқ монед - Павлус омода буд, ки ҳатто ҳангоми дучор шудан бо душвориҳо эътиқоди худро ҳимоя кунад.

1. 2 Тимотиюс 4:7-8 - Ман дар муборизаи хуб мубориза бурдам, мусобиқаро ба анҷом расонидам, имонро нигоҳ доштам

2. Забур 56:3 - Вақте ки ман метарсам, ба Ту таваккал мекунам.

АъМОЛИ 21:33 Он гоҳ мириҳазор наздик омада, ӯро гирифта, фармуд, ки бо ду занҷир баста шавад; ва талаб мекард, ки вай кист ва чӣ кор кардааст.

Сардор Павлусро дастгир карда, бозпурсӣ кард.

1. Муҳим будани ҳушёр будан дар имон ва тоъати Худо.

2. Қимати ҷасорат ҳатто дар баробари таъқибот.

1. Матто 10:28-31 - «Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз Он касе, ки метавонад ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад, битарсед».

2. Филиппиён 1:20-21 - "Ман бесаброна интизорам ва умедворам, ки ман ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳам шуд, балки далерии кофӣ хоҳам дошт, то ҳоло ҳам Масеҳ дар ҷисми ман, хоҳ бо ҳаёт ва хоҳ бо мамот, сарафроз гардад."

АъМОЛИ 21:34 Ва дар миёни мардум баъзеҳо як чиз, баъзе дигар фарёд заданд; ва чун натавонист, ки аз изтироб боварии комил дошта бошад, фармуд, ки ӯро ба қалъа бурданд.

Издиҳом ба шӯру ғавғо медаромад ва Павлус наметавонист фаҳмад, ки чӣ гуфта мешавад, ӯро барои бехатарӣ ба қалъа бурданд.

1. Худо дар ваќти буњрон нигоњдорандаи мост.

2. Мо метавонем ба нақшаи Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки чизҳо бетартибона ба назар мерасанд.

1. Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба миёнаи баҳр ҳаракат кунанд, агарчи обҳои он ғуррон шаванд. ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд.

2. Забур 34:19 "Уқубатҳои одилон бисьёранд, аммо Худованд ӯро аз ҳамаашон халос мекунад".

АъМОЛИ 21:35 Ва ҳангоме ки ба зинапоя расид, аз дасти сарбозон барои зӯроварии мардум бардошта шуд.

Аз сабаби зӯроварии издиҳом Павлусро сарбозон бурданд.

1. Қудрати издиҳом - Чӣ гуна бояд бо эҳсосоти қавӣ дар дохили ҷомеа мубориза бурд.

2. Пайравӣ ба даъвати Худованд - Бо вуҷуди мухолифат ба рисолати Худо содиқ будан.

1. Матто 10:28 - «Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад».

2. Ибриён 11:24-26 - «Бо имон Мусо, вақте ки калон шуд, писари духтари фиръавн номида шуданро рад кард ва аз ҳаловатҳои зудгузари гуноҳ баҳравар шуданро дар назди халқи Худо бартарӣ дод. Ӯ таҳқири Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки дар интизори мукофот буд».

АъМОЛИ 21:36 Зеро ки мардуми бисьёре аз паи онҳо омада, фарьёд зада, мегуфтанд: «Ӯро дур кунед».

Мардум фарьёд заданд, ки Павлусро аз худ дур кунанд.

1. Барои доварӣ кардан шитоб накунед: Мулоҳизаҳо дар бораи Исо ва Павлус.

2. Ғалаба кардани таъқибот: Дарсҳо аз таҷрибаи Павлус.

1. Матто 7:1-2 "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро бо он ки доварӣ мегӯӣ, маҳкум хоҳӣ шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунӣ, ба ту чен карда мешавад."

2. Румиён 8:35-39 "Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар ё шамшер? ... Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қуввахо, на баландӣ, на умқ, на чизи дигаре дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо карда наметавонанд».

АъМОЛИ 21:37 Ва ҳангоме ки Павлусро ба қалъа бурданд, ба мириҳазор гуфт: «Оё метавонам бо ту сухан гӯям? Кӣ гуфт: «Оё метавонӣ бо забони юнонӣ ҳарф занӣ?

Павлус далерона хоҳиш мекунад, ки бо капитан гап занад.

1. Имон ба Худо ба мо далерӣ мебахшад, ки рисолати худро далерона иҷро кунем.

2. Ҳангоми дучор шудан бо вазъиятҳои душвор далерона ва хоксорона сухан гӯед.

1. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Филиппиён 4:6-7 «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

АъМОЛИ 21:38 Оё ту он мисрӣ нестӣ, ки пеш аз ин рӯзҳо шӯру ғавғо карда, чор ҳазор одами қотилро ба биёбон бурд?

Фармондеҳи румӣ аз Павлус пурсид, ки оё ӯ мисрӣ аст, ки шӯру ғавғо барангехта, чор ҳазор нафарро, ки куштор карда буд, бурдааст?

1. Қувваи таъсиррасонӣ: Омӯзиш барои дур кардани одамон аз гуноҳ

2. На ҳар роҳ роҳи нек аст: Шинохтан ва парҳез кардан аз васвасаҳо

1. Румиён 6:13 - «Ва узвҳои худро ҳамчун олоти ноинсофӣ барои гуноҳ нагузоред, балки худро ба Худо, ҳамчун зинда, аз мурдагон, ва андоми худро ҳамчун олоти адолати Худо нишон диҳед».

2. Ғалотиён 5:19-21 - «Акнун аъмоли ҷисм равшан аст: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, ҳасад, ғазаб, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастӣ, оргияҳо ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

АъМОЛИ 21:39 Аммо Павлус гуфт: «Ман як яҳудӣ аз Тарсус, як шаҳри Қилиқия ҳастам, шаҳрванди шаҳре ҳастам; ва аз ту илтимос мекунам, ки ба ман иҷозат деҳ, ки ба мардум сухан гӯям».

Павлус иҷозат мепурсад, ки бо мардуми Ерусалим сӯҳбат кунад.

1. Ҳеҷ гоҳ аз гуфтани ҳақиқати худ даст накашед

2. Қувваи муайян

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

АъМОЛИ 21:40 Ва ҳангоме ки ба ӯ иҷозатнома дод, Павлус дар зинапоя истода, бо даст ба мардум ишора кард. Ва ҳангоме ки хомӯшии бузурге ба амал омад, ба онҳо ба забони ибронӣ сухан ронда, гуфт:

Павлус дар болои зинапоя истода, ба мардум ишора кард, ки дар натиҷа хомӯшии бузурге ба амал омад. Баъд бо онҳо ба забони ибронӣ сухан гуфт.

1. Қувваи хомӯшӣ дар ҷаҳони пурғавғо

2. Ахамияти гуфтани калимахои хаётбахш

1. Забур 46:10 "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам"

2. Масалҳо 18:21 "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст"

Аъмол 22 ҳимояи Павлусро дар назди издиҳом дар Ерусалим нақл мекунад, шаҳрвандии румӣ ӯро аз тозиёна наҷот дод ва қасди куштани ӯро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба издиҳом бо забони арамейӣ муроҷиат карда, дар бораи ҳаёти ибтидоии худ ҳамчун яҳудии диндоре, ки дар назди Ҷамалиил таҳсил мекард ва таъқиби ӯ нисбати пайравони «Роҳ» оғоз мешавад. Пас аз он ӯ дар роҳи Димишқ рӯй оварданашро нақл мекунад - чӣ гуна аз нури дурахшони осмон ба ӯ кӯр шуд ва овози Исоро шунид, ки чаро Ӯро таъқиб мекунад, мепурсад. Шахсе бо номи Ҳанониё, ки риояи шариати диндоре буд, ки

тамоми яҳудиён дар он ҷо хеле эҳтиром мекарданд, назди ӯ омада гуфт, ки Худо ӯро барои донистани иродаи Худ интихоб кардааст, бубинед Одил аз даҳони Ӯ суханҳо мешунавад, ҳама одамон шоҳиди Ӯ бошанд, дидааст, шунида буд (Аъмол 22:1-15).

Параграфи 2: Вай минбаъд шарҳ дод, ки чӣ тавр дар рӯъё ҳангоми дуо кардан дар маъбад ба ӯ дастур дод, ки Худованд Ерусалимро зуд тарк кунад, зеро одамон шаҳодатро дар бораи Ӯ қабул намекунанд, аммо вақте эътироз мекарданд, ки онҳо медонанд, ки чӣ тавр калисои Ерусалим таъқибшуда куштани Истефанус Лорд гуфт: «Бирав, ман мефиристам». шумо аз халқҳои дур» (Аъмол 22:17-21). Мардум то ин дам гӯш мекарданд, аммо вақте ки Павлус дар бораи миссияи ғайрияҳудиён ёдовар шуд, онҳо овози худро баланд карда гуфтанд: «Ин одамро аз замин пок кунед! Ӯ зинда нест!' Ҳангоме ки онҳо фарёд мезаданд, ки ҷомаҳои худро пӯшида, хоку хокро ба ҳаво мепартофтанд, командир фармон дод, ки Павлусро ба казарма бурданд ва ӯро тозиёна зананд ва бозпурсӣ кунанд ва бифаҳмед, ки чаро одамон ба ӯ чунин дод мезананд (Аъмол 22:22-24).

Сархати 3: Ҳангоме ки онҳо ӯро дароз карданд, то ба ӯ тозиёна зананд, Павлус аз мирисад, ки дар он ҷо истода буд, пурсид: «Оё барои шумо як шаҳрванди Румро, ки ҳатто гунаҳкораш исбот нашудааст, қамчинкорӣ кардан ҷоиз аст?» Вақте ки мирисад инро шунид, мирисад гуфт, ки чӣ кор карданӣ ҳастӣ? Ин мард шаҳрванди Рум аст». Сардор рафта Павлус пурсид: «Ба ман бигӯ, ки ту шаҳрванди Рум ҳастӣ?» Вақте ки фармондеҳи тасдиқшуда гуфт, ки як нархи бузург шуд, аммо Павлус ҷавоб дод: "Ман чунин таваллуд шудаам". Онҳое, ки дар мавриди бозпурсӣ қарор доштанд, дарҳол канорагирӣ карданд, ки дар наздикӣ истода тарсиданд, вақте фаҳмиданд, ки ӯ шаҳрванди Рум аст, зеро ӯро баста буданд (Аъмол 22:25-29). Рӯзи дигар, азбаски мехостанд сабаби воқеиро фаҳманд, ки чаро яҳудиён бар зидди бебандҳо айб эълон мекунанд, саркоҳинон ҷамъ омада, тамоми Шӯрои шӯро фармон дод, ки ба назди онҳо биёранд (Аъмол 22:30).

АъМОЛИ 22:1 Эй бародарон ва падарон! Муҳофизати маро, ки ҳоло ба шумо мегӯям, бишнавед.

Павлус дар назди халқи яҳудӣ худро муҳофизат мекунад.

1: Мо ҳама бояд омода бошем, ки эътиқод ва эътиқоди худро ҳифз кунем.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем ва бовар кунем, ки муҳофизи мо бошад.

1: Румиён 10:9-10 "Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад».

2: Забур 27:1 "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қуввати ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Аъмол 22:2 (Ва чун шуниданд, ки Ӯ ба забони ибронӣ ба онҳо сухан меронад, бештар хомӯш монданд; ва Ӯ гуфт:

Суханронии Павлус дар назди Шӯрои Олӣ: Павлус дар бораи имони худ нақл мекунад ва ба шӯрои пирон муроҷиат карда, ба онҳо ба забони ибронӣ сухан меронад.

1. Агар мо ба иродаи Ӯ кушода бошем, Худо метавонад моро дигаргун созад.

2. Худо метавонад ҳар яки моро барои мақсади худ ба таври махсуси худ истифода барад.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

Аъмол 22:3 Ман як яҳудӣ ҳастам, ки дар Тарсус, шаҳри Қилиқия таваллуд шудаам, вале дар ин шаҳр дар зери пои Ҷамалиил ба воя расидаам ва мувофиқи одоби комили шариати падарон таълим додаам. ба Худо ғаюр буд, чунон ки имрӯз ҳама ҳастед.

Павлус марди яҳудӣ буд, ки дар Тарсуси Қилиқия таваллуд шуда, дар Ерусалим ба воя расида, тибқи қонуни яҳудиён аз Ҷамалиил таълим медод. Ӯ дар имонаш ҷидду ҷаҳд дошт, мисли яҳудиён, ки ӯро мешуниданд.

1. Ҷустуҷӯи ғаюр барои Худо дар ҷойҳои ношинос

2. Рушди имон тавассути фидокорӣ ва итоаткорӣ

1. Румиён 10:2 - Зеро ки ман ба онҳо шаҳодат медиҳам, ки онҳо дар бораи Худо ғайрат доранд, аммо на аз рӯи дониш.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

АъМОЛИ 22:4 Ва ман дар ин роҳ то мамот таъқиб намуда, мардон ва занонро баста ва ба зиндон месупоридам.

Павлус масеҳиёнро то дараҷаи марг таъқиб карда, ҳам мардон ва ҳам занонро зиндонӣ мекард.

1. Қувваи таъқибот: Чӣ тавр амалҳои мо метавонанд оқибатҳои ғайричашмдошт дошта бошанд

2. Зиндагӣ бо эътиқод: Вафодор мондан ба даъвати Худо

1. Матто 5:10-11: "Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар зидди шумо ҳар гуна бадӣ мекунанд, ки бар ман бардурӯғ мегӯянд. ҳисоб».

2. Ба Румиён 12:14: «Барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат диҳед ва онҳоро лаънат накунед».

АъМОЛИ 22:5 Чунон ки саркоҳин ва тамоми мулки пирон ба ман шаҳодат медиҳанд; ман низ аз онҳо ба бародарон мактуб гирифта, ба Димишқ рафтам, то онҳоеро, ки дар он ҷо баста буданд, ба Ерусалим биёранд, то ки чазо дода.

Павлус аз саркоҳин ва пирони Ерусалим мактуб гирифт, то масеҳиёни Димишқро ба Ерусалим баргардонанд, то ки ҷазо диҳанд.

1. Фаҳмидани тарс аз азоби Худо

2. Ахамияти итоат ба рохбарият

1. Масалҳо 16:6 - Аз тарси Худованд одамон аз бадӣ дур мешаванд.

2. Румиён 13:1-7 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

АъМОЛИ 22:6 Ва ҳангоме ки ман сафар карда, нисфирӯзӣ ба Димишқ наздик шудам, ногаҳон аз осмон нури азиме дар атрофам дурахшид.

Вақте ки Павлус ба Димишқ сафар мекард, ногаҳон аз осмон нури бузурге дар атрофаш дурахшид.

1. Қудрати ҳузури Худо - Муайян кардани он, ки чӣ гуна дучор шудан бо ҳузури Худо метавонад ба лаҳзаҳои тағйири ҳаёт оварда расонад.

2. Ба сафарҳои мо бо имон - Омӯзиши эътимод ба Худо дар сафарҳои мо ва чӣ гуна Ӯ барои мо нақшае дорад.

1. Ишаъё 40:31 - ? □ онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт ; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд.??

2. Ибриён 11:1 - ? □ имон ҷавҳари чизҳое, ки ба онҳо умед мебанданд, далели чизҳои диданашуда аст.??

АъМОЛИ 22:7 Ва ман ба замин афтодам, ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: "Шоул, Шоул! Чаро маро таъқиб мекунӣ?

Шоул ба замин меафтад ва овозе мешунавад, ки чаро Ӯро таъқиб мекунад.

1. Зарурати таслим шудан дар назди Худо? □ Қувва

2. Хавфи таъқиб кардани Худо? □ Одамон

1. Ибриён 12:25–29

2. Румиён 10:13–15

АъМОЛИ 22:8 Ва ман дар ҷавоб гуфтам: «Худовандо, Ту кистӣ? Ва ба ман гуфт: «Ман Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ».

Павлус бо Исо вохӯрд ва аз Исо мепурсад, ки чаро ӯро таъқиб мекунад.

1. Мо бояд аз худ бипурсем, ки чаро мо имрӯз дар ҳаёти худ Исоро таъқиб мекунем?

2. Вақте ки Исо моро даъват мекунад, мо бояд омода бошем, ки ҷавоб диҳем ва роҳнамоии Ӯро қабул кунем.

1. Матто 28:19-20: «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо ту ҳастам, то охири аср.??

2. 1 Қӯринтиён 15:3-8: ? □ ё он чиро, ки гирифтам, ба шумо дар навбати аввал супурдам: Масеҳ барои гуноҳҳои мо мувофиқи Навиштаҳо мурд, дафн карда шуд, ки мувофиқи Навиштаҳо дар рӯзи сеюм эҳьё шуд ва зоҳир шуд. ба Кифо, баъд ба дувоздаҳ. Сипас ӯ дар як вақт ба зиёда аз панҷсад бародарон зоҳир шуд, ки аксарияти онҳо ҳанӯз зиндаанд, гарчанде ки баъзеҳо хоб рафтаанд. Сипас ба Яъқуб ва баъд ба ҳамаи ҳавворион зоҳир шуд. Ниҳоят, ӯ ба ман ҳам зоҳир шуд, ки бармаҳал таваллуд шудааст.??

АъМОЛИ 22:9 Ва онҳое ки бо ман буданд, равшаниро дида, тарсиданд; вале онҳо овози касеро, ки бо ман сухан мегуфт, нашуниданд.

Павлус ва ҳамроҳонаш нури равшанеро диданд, аммо танҳо Павлус овозеро, ки бо ӯ сухан мегуфт, шуниданд.

1. "Қувваи имон: устувор истодан дар муқобили мушкилот"

2. "Шунида шуд, вале нафаҳмидам: Даъвати Худо"

1. Ишаъё 50: 4-5 - "Худовандо Худо ба ман забони таълимгирандагонро дод, то бидонам, ки бо сухан он касро, ки хаста шудааст, устувор гардонам. Ӯ саҳар аз субҳ бедор мешавад, гӯши маро бедор мекунад, то мисли таълимгирандагон бишнавед: Худованд Худо гӯши маро кушод, ва ман исён накардаам, ақиб нагаштам».

2. Ишаъё 30:21 - "Ва гӯшҳои ту суханеро аз паси ту хоҳанд шунид, ки мегӯяд: " Роҳ аз они Ӯст, дар он роҳ рав, ҳангоме ки ба тарафи рост мегардӣ ё ба чап мегардӣ."

АъМОЛИ 22:10 Ва ман гуфтам: «Худовандо, чӣ кор кунам? Ва Худованд ба ман гуфт: «Бархез ва ба Димишқ бирав; ва дар он ҷо ба ту дар бораи ҳар он чи бароятон таъин шудааст, гуфта хоҳад шуд.

Худованд ба Павлус мегӯяд, ки ба Димишқ биравад ва дар он ҷо аз вазифаҳое, ки ба ӯ таъин шудааст, огоҳ карда мешавад.

1. Итоати даъвати Худо: Иҷрои дастурҳои Худованд барои расидан ба ҳадафҳои худ

2. Иҷрои дастурҳо ва андешидани амал: Он чизеро, ки Худованд аз мо талаб мекунад, иҷро кунед

1. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам".

2. Матто 7:24-27 - "Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кард. Ва борон борид, обхезиҳо омад, шамолҳо вазид ва ба он хона зад, вале наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд».

АъМОЛИ 22:11 Ва ҳангоме ки ман аз ҷалоли он нур дида наметавонистам, бо дасти онҳое ки бо худам мебурданд, ба Димишқ омадам.

Вохӯрии мӯъҷизавии Павлус бо нури дурахшон ҳангоми роҳ ба сӯи Димишқ, ки боиси қабули ӯ ба масеҳият гардид.

1: Худо метавонад ҳатто аз ҳама ҳолатҳои ногаҳонӣ истифода барад, то моро ба Ӯ наздик кунад.

2: Таҷрибаи Павлус хотиррасон мекунад, ки Худо ҳамеша бо мо аст, ҳатто вақте ки мо Ӯро дида наметавонем.

1. Матто 5:14-16? □ шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

2. Румиён 8:14-17? □ ё ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд. Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтаед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба

воситаи Ӯ нидо мекунем? □ бба! Падар!??Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем, ва агар фарзандон, ворисонем? □ ворисони Худо ва шариконӣ ворисони Масеҳ, ба шарте ки бо Ӯ азоб кашем, то ки бо Ӯ ҷалол ёбем.??

АъМОЛИ 22:12 Ва Ҳанониё, ки аз рӯи шариат мӯътамад буд, дар бораи тамоми яҳудиёне ки дар он ҷо сокин буданд, нақл мекард.

Ҳанониё як яҳудии диндор буд ва дар байни ҷамоаи яҳудиёни минтақаи худ обрӯю эътибори хуб дошт.

1. Қудрати обрӯи хуб

2. Фоидаҳои зиндагӣ бо диндор

1. Румиён 12:17-19 - "Ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки он чи дар назари ҳама шарафманд аст. Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ. интиқоми худро бигиред, аммо онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро ки навишта шудааст: " Он аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Масалҳо 11:23 - "Ҳаваси одилон танҳо бо некӣ анҷом меёбад; интизории шарир дар ғазаб".

АъМОЛИ 22:13 Ва назди ман омада, истода, ба ман гуфт: «Эй бародар Шоул! Ва ҳамон соат ман ба ӯ нигоҳ кардам.

Павлусро Ҳанониё, ки ӯро «барода Шоул» меномад, бино мекунад.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр муҳаббати бечунучарои Ҳанониё чашми Павлусро барқарор кард

2. Даъват ба қабул: истиқболи ҳама ба Малакути Худо

1. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф

2. Эфсӯсиён 2:11-22 - оштӣ ва ягонагии имондорон

АъМОЛИ 22:14 Ва гуфт: «Худои падарони мо туро баргузид, то ки иродаи Ӯро

бидонӣ, ва Одилро бубин ва овози даҳони Ӯро бишнавӣ».

Худои падарони мо Павлусро интихоб кардааст, то ки иродаи Ӯро бидонад ва дар бораи адолат шаҳодат диҳад.

1: Ба Худо иҷозат диҳед, ки роҳро ҳидоят кунад - Худо моро интихоб кардааст, то иродаашро бидонем ва шоҳиди онем, ки адолат иҷро мешавад.

2: Адолати Худо одил аст - Мо бояд дар хотир дорем, ки адолати Худо ҳамеша одилона ва дуруст аст.

1: Isaiah 55:9 - Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2: Румиён 12:19 - Эй маҳбубони азиз, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Аъмол 22:15 Зеро ки ту дар бораи он чи дидаӣ ва шунидаӣ, барои ҳамаи одамон шоҳиди Ӯ хоҳӣ буд.

Ҳанониё ба Павлус дастур додааст, ки шаҳодати худро дар бораи он чи дидааст ва шунидааст, ба ҳама одамон эълон кунад.

1. Қувваи шаҳодат: мубодилаи достони худ бо дигарон

2. Шоҳиди ҳаёти мо: зиндагӣ бо имони мо

1. Румиён 10:14-15? Оё он касро, ки ба ӯ имон наоварда буданд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва агар фиристода нашавад чигуна мавъиза кунанд???

2. Матто 5:14-16? шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

АъМОЛИ 22:16 Ва акнун чаро дармонда истодай? Бархез ва таъмид бигир ва гуноҳҳои худро шуста, исми Худовандро бихон.

Шоул, ки ҳоло бо номи Павлус маъруф аст, Ҳанониё дастур додааст, ки таъмид бигирад ва бо даъвати исми Худованд гуноҳҳои худро бишӯяд.

1. Қудрати таъмид: Чӣ тавр таъмид наҷот медиҳад

2. Зарурати тавба: чӣ гуна тавба ба адолат мебарад

1. Румиён 6:3-4 - "Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ Мо низ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуда, дар ҳаёти нав қадам мезанем.

2. Ғалотиён 3:27 - ? □ ё бисёре аз шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед.??

АъМОЛИ 22:17 Ва ҳангоме ки боз ба Ерусалим омадам, ҳангоме ки дар маъбад дуо мегуфтам, дар хаёл будам;

Павлус ҳангоми дуо дар маъбад дар Ерусалим ба транс гирифтор мешавад.

1. Қувваи дуо: таҷрибаи Павлус дар маъбад

2. Таслим шудан ба иродаи Худо: таҷрибаи Павлус дар маъбад

1. Матто 6:5-13 - Исо дар бораи аҳамияти дуо ва тарзи дуо гуфтан таълим медиҳад.

2. 2 Қӯринтиён 12:2-4 - Павлус дар бораи рӯъёи осмонӣ ва бурда шудан ба биҳишт нақл мекунад.

АъМОЛИ 22:18 Ва ӯро дидам, ки ба ман гуфт: «Шитоб кун ва зуд аз Ерусалим берун шав, зеро ки онҳо шаҳодати Туро дар бораи Ман қабул нахоҳанд кард».

Павлус дар Ерусалим буд ва дар рӯъё гуфта шуда буд, ки зуд равад, зеро мардум

шаҳодати ӯро дар бораи Исо қабул накарданд.

1. Муҳимияти итоат кардан ба овози Худованд

2. Зарурати паҳн кардани Инҷил

1. Луқо 6:46? □ чаро шумо ба ман занг мезанед? Худовандо , ва он чиро, ки ман мегӯям, иҷро накун???

2. Матто 28:19-20? □ Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

АъМОЛИ 22:19 Ва гуфтам: «Худовандо!

Павлус таърихи таъқиби масеҳиёнро пеш аз қабул шуданаш нақл мекунад.

1. Файзи Худо метавонад душманони моро ба ҳампаймон табдил диҳад.

2. Қувваи табдил ба воситаи имон.

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Эфсӯсиён 2:1-10 - "Зеро ки шумо ба воситаи файз ва ба воситаи имон наҷот ёфтаед? Ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад. "

Аъмол 22:20 Ва ҳангоме ки хуни шаҳиди ту Истефанус рехта шуд, ман низ дар канор истода, ба марги ӯ розӣ шудам ва либоси онҳоеро, ки ӯро куштанд, нигоҳ доштам.

Шоул ҳузур дошт ва ба марги Истефанус, ки аввалин шаҳид буд, розӣ шуд ва ҳатто либоси онҳоеро, ки ӯро куштанд, нигоҳ дошт.

1. Қувваи тавба: Табдил ёфтани Шоул аз таъқибкунанда ба воиз.

2. Арзиши пайравӣ ба Масеҳ: қурбонии Истефанус ва оқибатҳои шогирдӣ.

1. Аъмол 9:1-19 - Табдил ёфтани Шоул ва ҳамчун ҳавворӣ даъват кардани.

2. Луқо 9:23-25 - Таълимоти Исо дар бораи гирифтани салиби худ ва аз паи Ӯ рафтан.

АъМОЛИ 22:21 Ва ӯ ба ман гуфт: «Бирав, зеро ки ман туро аз он ҷо дур назди халқҳо хоҳам фиристод».

Ба Павлус амр шудааст, ки ба назди ғайрияҳудиён биравад ва хушхабарро паҳн кунад.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр ба дигарон хушхабарро нақл кардан мумкин аст

2. Даъват ба сафар: чӣ гуна бояд ба фармони Худо посух дод

1. Матто 28:19-20? Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед, ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва албатта ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири замон.??

2. Румиён 10:13-15? ё, ? ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт? Пас чӣ гуна метавонанд касеро бихонанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: ? чӣ зебост пои касоне, ки мужда медиҳанд!??

АъМОЛИ 22:22 Ва онҳо ин суханро ба ӯ гӯш доданд ва овози худро баланд карда, гуфтанд: «Аз замин дур шавед, зеро ки зистан ҷоиз нест».

Яҳудиён пас аз он ки Павлус шаҳодати ӯро нақл кард ва даъват кард, ки ӯро аз замин дур кунанд, рад карданд.

1. «Қувваи шаҳодат: башорат додани башорати Исои Масеҳ»

2. "Ҷасорат барои устуворӣ: дифоъ аз эътиқоди худ дар муқобили мухолифат"

1. Филиппиён 1:20-21 - «аз рӯи интизории самимии худ ва умедворам, ки ман дар ҳеҷ чиз хиҷил нахоҳам шуд, балки бо тамоми ҷасорат, чунон ки ҳамеша буд, ҳоло ҳам Масеҳ дар ҷисми ман, хоҳ бо ҳаёт ва хоҳ мамот бузург хоҳад шуд. Зеро ки барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст».

2. Румиён 8:31-39 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаамон таслим кард, чӣ тавр Ӯ на бо Ӯ ҳама чизро ба мо ба таври ройгон медиҳад? Кӣ бар Худо айб мегузорад? □ интихобшуда? Худост, ки сафед мекунад; Он кист, ки маҳкум мекунад? Масеҳ аст, ки мурд, ва боз эҳьё шуд, ки дар дасти рости Худо, ки барои мо шафоат мекунад: Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо хоҳад кард: Оё мусибат, ё андӯҳ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар ё шамшер? Чӣ тавре ки навишта шудааст: ? □ ё ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем; Мо ҳамчун гӯсфандони забҳ ҳисобида мешавем.??Аммо дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибтар ҳастем, зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт ва на фариштагон на сарварӣ, на қудрат, на ҳозира, на оянда, на баландӣ, на чуқурӣ, на ягон чизи махлуқ, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонанд».

АъМОЛИ 22:23 Ва ҳангоме ки онҳо фарьёд зада, ҷомаҳои худро кашиданд ва хок ба ҳаво мепошиданд,

Фармондеҳи посбонони румӣ Павлусро дастгир ва бурданд.

1: Муносибатҳои мо дар вақти душворӣ бояд осоиштагии Масеҳро инъикос кунанд, на бесарусомонии ҷаҳон.

2: Вақте ки мо ба муқобилият дучор мешавем, мо бояд ба Худо таваккал кунем, ки моро муҳофизат мекунад ва ниёзҳои моро қонеъ мекунад.

1: Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2: Забур 23:4 - "Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асо ва асои Ту маро тасаллӣ медиҳанд."

АъМОЛИ 22:24 Мириҳазор фармон дод, ки ӯро ба қалъа ованд ва фармуд, ки тозиёна зананд; то бидонад, ки барои чӣ онҳо бар зидди ӯ ин қадар дод заданд.

Сардор Павлусро ба қалъа оварда, фармуд, ки ӯро тозиёна зананд, то бифаҳмад, ки чаро мардум бар зидди ӯ фарёд мезананд.

1. Садоқати Павлус: Чӣ тавр садоқатмандии Павлус ба имонаш боиси таъқиби ӯ гардид

2. Қувваи муҳаббати бечунучаро: Чӣ тавр муҳаббати Павлус ба душманонаш боиси наҷоти ӯ шуд

1. Матто 5:44 - ? □ ut Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.??

2. Румиён 8:37-39 - ? □ о, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст медошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.??

АъМОЛИ 22:25 Ва ҳангоме ки онҳо ӯро бо танӯр баста буданд, Павлус ба мирисад, ки дар он ҷо истода буд, гуфт: «Оё ҷоиз аст, ки марде, ки румӣ аст, тозиёна занед?

Павлус пурсид, ки оё тозиёна задан ба як марди румӣ ҷоиз аст?

1. Қудрати пурсиш: Чӣ тавр далерии Павлус метавонад моро таълим диҳад, ки ба ҳокимият муқобилат кунем

2. Қудрати донистани ҳуқуқҳои худ: Чӣ тавр далерии Павлус моро бояд таълим диҳад, ки барои худамон истода бошем

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ки ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

АъМОЛИ 22:26 Чун мирисад инро шунид, рафта, ба мириҳазор гуфт: «Бохабар бош, ки чӣ мекунӣ, зеро ки ин одам румӣ аст».

Мирисад Павлусро як румӣ шинохт ва ба мирисад огоҳ кард.

1. Мо бояд ҳамеша дар бораи дигарон бошем, ҳатто агар онҳо аз мо фарқ кунанд.

2. Ҳангоми қабули қарорҳое, ки ба ҳаёти дигарон таъсир мерасонанд, мо бояд эҳтиёт ва ҳикматро истифода барем.

1. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, ҳамчун Худо мепӯшед? баргузидагон, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои меҳрубон, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрӣ, ки бо якдигар пурсабр бошанд ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшанд; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

АъМОЛИ 22:27 Он гоҳ мириҳазор омада, ба вай гуфт: «Ба ман бигӯ, ки ту румӣ ҳастӣ?» Гуфт: Оре.

Шаҳрвандии Рум будани Павлус дар вазъияти пуршиддат ошкор мешавад.

1: Худо содиқ аст, ки вақте ки мо дар мӯҳтоҷ ҳастем, таъмин мекунад.

2: Мо бояд ростқавл бошем, ҳатто вақте ки душвор аст.

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - "Оё ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бош. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд".

2: Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард."

АъМОЛИ 22:28 Сардор ҷавоб дод: «Ман ин озодиро ба маблағи зиёд ба даст овардаам». Павлус гуфт: «Аммо ман озод таваллуд шудаам».

Павлус сарфи назар аз он ки асираш барои он пардохта буд, озодии худро изҳор

мекунад.

1. Зиндагии озод: атои Худои озодӣ

2. Арзиши баланди озодӣ: Шумо чӣ қадар пул додан мехоҳед?

1. Ғалотиён 5:1 ??? □ ё озодӣ Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва боз ба юғи ғуломӣ итоат накунед.??

2. 1 Қӯринтиён 7:22 ??? □ ё касе ки дар Худованд ҳамчун ғулом даъват шудааст, озодкунандаи Худованд аст. Ба ҳамин монанд, касе ки ҳангоми даъват озод буд, ғуломи Масеҳ аст.??

АъМОЛИ 22:29 Онҳо дарҳол аз назди он касе ки бояд ӯро муоина мекарданд, рафтанд; ва мириҳазор низ аз он ки донист, ки румӣ аст, ва ӯро баста буд, тарсид.

Сардор пас аз фаҳмид, ки Павлус румӣ аст ва ӯро бастааст, тарсид.

1: Вақте ки шумо бо қарорҳои душвор дучор мешавед, натарсед.

2: Аз касе натарсонед? □ мавқеъ ё ваколат.

1: Филиппиён 4:6-7? □ о дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2: Ишаъё 41:10? □ натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ нигоҳ медорам.??

АъМОЛИ 22:30 Фардо, азбаски медонист, ки чаро ӯро аз ҷониби яҳудиён айбдор мекунанд, ӯро аз дастааш озод карда, ба саркоҳинон ва тамоми шӯроиёни онҳоро амр фармуд, ки ҳозир шаванд ва Павлусро ба поён фуроварда, ба ҷой гузошт. пеш аз онхо.

Рӯзи дигар фармондеҳи румӣ Павлусро аз занҷираш озод кард, то беҳтар фаҳмад, ки чаро яҳудиён ӯро айбдор мекунанд. Сипас ӯ саркоҳинон ва шӯрои онҳоро даъват карда, Павлусро фуровард, то пеши онҳо биистад.

1. Вафодории Худо дар замонҳои озмоиш: Қувват ёфтан ба воситаи имон ба Худо.

2. Аҳамияти адолат дар ҷомеа: Ҳифзи қонун ва ҷустуҷӯи ҳақиқат.

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Масалҳо 21:15 - Вақте ки адолат ба амал меояд, он барои одил шодӣ, вале бадкорон даҳшат меорад.

Дар Аъмол 23 ҳимояи Павлус дар назди Шӯрои шӯро, ихтилофи байни фарисиён ва саддуқиён ва нақшаи зидди ҳаёти ӯ нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба Шӯрои шӯро нигоҳ мекунад ва мегӯяд, ки ӯ вазифаи худро дар назди Худо бо тамоми виҷдони пок иҷро кардааст. Саркоҳин Ҳанониё ба онҳое, ки дар назди ӯ истода буданд, фармуд, ки даҳони ӯро зананд, ки Павлус ҷавоб дод: «Худо туро девори сафедкардаро мезанад! Ту дар он ҷо нишастаӣ, маро аз рӯи шариат доварӣ мекунӣ, вале худат қонунро вайрон карда, амр мекунӣ, ки маро бизананд». Дар он ҷо ҳозирон аз ӯ пурсиданд, ки чӣ тавр ӯ метавонад саркоҳини Худоро таҳқир кунад, Павлус ҷавоб дод, ки ӯ намедонист, ки Ҳанониё саркоҳин аст, зеро навишта шудааст: «Дар бораи ҳокими қавми худ бадгӯӣ накун» (Аъмол 23:1-5).

Сархати 2: Павлус дарк кард, ки баъзе аъзоёни шӯрои саддуқӣ (онҳо мегӯянд, ки эҳё вуҷуд надорад) ва баъзеи дигар фарисиён буданд, Павлус дар Шӯрои олӣ хитоб кард: «Бародарони ман, ман фарисим аз авлоди фарисиёнам». Ман дар додгоҳ қарор дорам, зеро умеди эҳёи ман мурдааст». Вақте ки ин баҳс байни фарисиён сар зад, калисои саддуқиён аз ҳам ҷудо шуд (Садуқиён мегӯянд, ки на эҳё вуҷуд дорад, на фариштагон ва на рӯҳҳо, аммо фарисиён ба ҳамаи ин чизҳо бовар мекунанд). Ғайби бузурге ба амал омад. Баъзе муаллимони шариат, ки фарисиён буданд, бархоста, бо ҷидду ҷаҳд баҳс карданд: «Дар ин одам ҳеҷ бадӣ намеёбем-чӣ, агар фариштаи рӯҳӣ бо ӯ сухан гӯяд?» Муноқиша чунон шадид шуд, ки фармондеҳ метарсид, ки пораҳои Павлусро пора-пора кунанд, ба аскарон фармон доданд, ки ӯро аз дасти онҳо дур карда, бо зӯрӣ ба казарма дароваранд (Аъмол 23:6-10).

Сархати 3: Шаби дигар Худованд дар назди Павлус истода, гуфт: «Далер бош! Чӣ тавре ки шумо дар Ерусалим дар бораи Ман шаҳодат додаед, бояд Рум низ шаҳодат диҳад» (Аъмол 23:11). Субҳи рӯзи дигар яҳудиён қасам ёд карданд, ки то Павлусро накушанд, нӯшокӣ нахӯранд. Зиёда аз чиҳил нафар дар ин найранг иштирок доштанд, ки саркоҳинон рафтанд, пирон гуфтанд, ки қасам хӯрда таъом таъом кунед, то Павлусро накушем, пас шумо, фармондеҳи Шӯрои шӯро ӯро ба назди шумо биёред, то маълумоти дақиқтарро дар бораи парвандае, ки мо

омодаем то ба ин ҷо биёям, ӯро бикушем (Аъмол 23:12-15). Аммо писари хоҳар шунид, ки қасди ба казарма даромаданашро шунид, ки фармондеҳ огоҳ карда шуд, ки фармондеҳ ҷавони амаки мирисадро фиристод ва гуфт: "Ҷавон эҳтиёт шавед, ки зарар дорад". Он гоҳ ҷавони аз кор рондашуда фармон дод, ки ба касе сирри онҳоро ифшо кунад ва ду мирисадро даъват кард, фармон дод, ки дусад сарбоз ҳафтод савора отряд тайёр кунанд, дусад найза ба Қайсария рафта, имшаб соати нӯҳ барои Павлус аспҳо таъмин кунанд, то ки ӯро ҳоким Феликс ба саломат бурда расонад. Ӯ номаи зеринро навишт... (Дар боқимондаи Аъмол 23 тафсилоти нома ҳокими Клавдиюс Лисий Феликс интиқоли бехатарро барои шаҳри Қайсарияи Павлус бо сабаби таҳдид ба ҷони ӯ ташкил медиҳад.)

АъМОЛИ 23:1 Павлус ба шӯрои пирон бодиққат нигоҳ карда, гуфт: «Эй бародарон!

Павлус ба шӯрои Шӯро бо итминон муроҷиат кард, ки ӯ дар назди Худо аз рӯи виҷдон зиндагӣ мекард.

1. Зиндагии виҷдон дар назди Худо намунаест, ки ҳамаи мо бояд барои он саъй кунем.

2. Намунаи Павлус дар бораи бо виҷдони пок дар назди Худо зиндагӣ кардан метавонад барои мо манбаи қувват ва рӯҳбаландӣ бошад.

1. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

2. 1 Петрус 3:16 - Виҷдони пок доштан; То ки дар ҳаққи шумо, мисли бадкорон, бадгӯй мекунанд, хиҷил шаванд, ки бардурӯғ сухани неки шуморо дар Масеҳ айбдор мекунанд.

АъМОЛИ 23:2 Саркоҳин Ҳананиё ба онҳое ки дар паҳлӯяш истода буданд, амр фармуд, ки ба даҳони ӯ бизананд.

Саркоҳин Ҳананиё ба хизматгоронаш фармуд, ки ба Павлус ҳамла кунанд.

1. "Хатари ҳокимияти ноинсоф"

2. «Қудрати Худо дар баробари ранҷу азоб»

1. Ишаъё 30: 20-21 - "Ва агар Худованд ба ту нони мусибат ва оби андӯҳро ато

кунад, аммо муаллимони ту дигар ба гӯшае дур нахоҳанд шуд, балки чашмони ту муаллимони худро хоҳанд дид: ва ту гӯшҳо аз паси ту сухане хоҳанд шунид, ки гӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост ва чап гардед, бо он роҳ равед".

2. Матто 5:39 - «Лекин Ман ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед;

АъМОЛИ 23:3 Павлус ба вай гуфт: «Худо туро мезанад, эй девори сафедшуда!

Павлус саркоҳинро барои он сарзаниш кард, ки ӯро бар хилофи шариат зарба зананд.

1. Аҳамияти аз рӯи ќонун ҳимоят намудани адолат.

2. Чӣ тавр ҳатто дар муқобили мухолифатҳо мо бояд дар эътиқоди худ устувор бошем.

1. Луқо 18:1-8 - Масал дар бораи бевазани доимӣ.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи Худо.

АъМОЛИ 23:4 Ва ҳозирон гуфтанд: «Оё саркоҳини Худоро дашном медиҳӣ?

Далерии Павлус дар муқобили худаш боиси он шуд, ки ӯро дар куфр айбдор карданд.

1 - "Барои худ далер бошед"

2 - "Қувваи сухан"

1 - 1 Петрус 3:15 - "Аммо дар дилҳои худ Масеҳро ҳамчун Худованд эҳтиром кунед. Ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе, ки аз шумо хоҳиш мекунад, ки сабаби умеде, ки доред, ҷавоб диҳед. Аммо инро бо мулоимӣ ва эҳтиром кунед."

2 - Яъқуб 1:19 - "Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳама бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад."

АъМОЛИ 23:5 Павлус гуфт: «Эй бародарон, намедонам, ки вай саркоҳин аст, зеро ки навишта шудааст: "Дар ҳаққи ҳокими қавми худ бадгӯй накун".

Муҳофизати Павлус аз айбдоркунии куфр нишон медиҳад, ки ӯ ба ҳокимият эҳтиром дорад ва ӯҳдадориашро барои риояи Навиштаҳо нишон медиҳад.

1: Ба шахсони мансабдор эҳтиром гузоред ва таълимоти Навиштаҳоро риоя кунед.

2: Ба вазифаи саркоҳин эҳтиром гузоред ва дар ҳаққи онҳо бадӣ нагӯед.

1: Румиён 13:1-7

2: 1 Петрус 2:13-17

АъМОЛИ 23:6 Аммо вақте Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқӣ ва дигарашон фарисиёнанд, дар шӯрои пирон фарьёд зада гуфт: «Эй бародарон! Маро ба саволҳо даъват мекунанд.

Павлус аз ду ҷонибе, ки дар шӯрои Шӯро ҳузур доштанд, огоҳ буд, худро фарисӣ эълон кард ва гуфт, ки аз ӯ дар бораи умед ва эҳёи мурдагон пурсида мешавад.

1. Умед ва эҳёи мурдагон - Аъмол 23:6

2. Дар имони худ устувор бошед - Аъмол 23:6

1. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. 1 Петрус 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки аз рӯи марҳамати фаровони Худ моро ба умеди зинда ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба дунё оварад.

АъМОЛИ 23:7 Ва ҳангоме ки Ӯ инро гуфт, дар байни фарисиён ва саддуқиён низоъ бархост, ва мардум пароканда шуданд.

Фарисиён ва саддуқиён байни худ баҳс карданд, ки дар натиҷа издиҳом аз ҳам ҷудо шуданд.

1. Хатари ҷудоихоҳӣ: Чӣ гуна бояд аз гуфтугӯе, ки моро ба ҳамдигар муқобилат мекунад, канорагирӣ кунем

2. Бартараф кардани фарқият: Омӯзиши эҳтиром ва қадр кардани фарқиятҳои мо

1. Масалҳо 18:19 - "Бародари хафашуда аз шаҳри мустаҳкам устувортар аст, ва баҳсҳо мисли дарвозаи панҷараи қалъа аст".

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, дар муҳаббат нисбат ба якдигар таҳаммул нишон диҳед ва саъй кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар ришта осоиштагӣ нигоҳ доред».

АъМОЛИ 23:8 Зеро саддуқиён мегӯянд, ки на эҳё вуҷуд дорад, на фариштаи ва на рӯҳ; лекин фарисиён ҳар дуро эътироф мекунанд.

Фарисиён ва саддуқиён дар бораи эҳёшавӣ, фариштагон ва рӯҳ ақидаҳои гуногун доштанд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ имон ба эҳё ва мавҷудияти фариштагон ва рӯҳҳоро аз даст надиҳем.

2: Садуқиён дар бовар накардан ба эҳё ва рӯҳҳо хато мекарданд, ва фарисиён дар эътиқоди худ дуруст буданд.

1:1 Таслӯникиён 4:13-14 - Аммо ман намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, дар бораи мурдагон бехабар бошед, то мисли дигарон, ки умед надоранд, ғамгин нашавед. Зеро, агар мо имон оварем, ки Исо мурд ва эҳьё шуд, Худо низ онҳоеро, ки дар Исо хобидаанд, бо Ӯ хоҳад овард.

2: Ибриён 12:22-23 - Аммо шумо ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, Ерусалими осмонӣ ва ба гурӯҳи бешумори фариштагон, ба калисои умумӣ ва калисои нахустзодагон, ки ки дар осмон навишта шудааст, ва ба Худои Довари ҳама, ва ба рӯҳҳои одилони комил.

АъМОЛИ 23:9 Ва фарьёди азиме баланд шуд, ва китобдонон, ки аз фарисиён буданд, бархоста, мубориза бурда, мегуфтанд: «Дар ин Одам ҳеҷ бадее наёфтем; лекин агар рӯҳ ё фаришта ба ӯ сухан гуфта бошад, биёед бо Худо наҷангед.

Китобдонони фарисиён, пас аз шунидани дифоъ аз Павлус, ба хулосае омаданд, ки дар ӯ ҳеҷ айбе пайдо карда наметавонанд ва ҳар гуна муошрати ӯ бояд аз сарчашмаи рӯҳонӣ бошад.

1. Зарурати вафодорӣ ба Худо дар ҳаёти мо

2. Қудрати гӯш кардани овози Худо

1. Масалҳо 3:5-6: Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Матто 6:10: Малакути Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар рӯи замин ҳам ба амал ояд.

АъМОЛИ 23:10 Ва ҳангоме ки муноқишаи азиме ба амал омад, мириҳазор аз тарси он, ки Павлус пора-пора нашавад, ба сарбозон фармуд, ки фуромада, ӯро аз миёни онҳо зӯран гирифта, ба дарун ованд. қалъа.

Дар байни мардум ихтилофи бузурге барҳост ва мириҳазор аз хавфи бехатарии Павлус ба сарбозон фармуд, ки ӯро бо зӯр гирифта ба қалъа ованд.

1. Ба Худованд таваккал кунед, ки шуморо дар замонҳои душворӣ муҳофизат кунад

2. Муҳимияти гузоштани дигарон барои ҳифзи онҳо

1. Забур 46:1 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳо».

2. Матто 22:39 «Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

АъМОЛИ 23:11 Ва шабе, ки баъд аз он Худованд назди ӯ истода, гуфт: «Садокат бош, Павлус!

Худованд шаб ба Павлус зоҳир шуд ва ӯро ташвиқ кард, ки дар Рум шаҳодат диҳад, ҳамон тавре ки дар Ерусалим карда буд.

1. Дар шаҳодати Худованд истодагарӣ кунед - Аъмол 23:11

2. Далерӣ дар замонҳои душвор - Аъмол 23:11

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:37-39 - На, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

АъМОЛИ 23:12 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, баъзе аз яҳудиён ҷамъ шуда, худро зери лаънат баста, гуфтанд, ки то Павлусро накушанд, на мехӯранд ва на бинӯшанд.

Як гурӯҳи яҳудиён қасд доштанд, ки Павлусро бикушанд ва қасам хӯрданд, ки то он даме, ки дар вазифаи худ муваффақ нашаванд, нахӯранд ва на нӯшанд.

1. Вафодории Худо дар баробари нақшаҳо ва макрҳои бад ошкор аст.

2. Мо метавонем ба муҳофизати Худо боварӣ дошта бошем, ҳатто дар муқобили хатарҳо.

1. Забур 56:3-4 - «Вақте ки метарсам, ба Ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; Ман наметарсам. Гӯшт ба ман чӣ кор карда метавонад?»

2. Румиён 8:28-29 - «Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Барои онҳое ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад».

АъМОЛИ 23:13 Ва онҳо зиёда аз чиҳил нафар буданд, ки ин тавтиъаро анҷом доданд.

Ин порча нишон медиҳад, ки чиҳил нафар бар зидди Павлус суиқасд карданд.

1. Худо бандаҳои содиқашро ҳамеша ҳифз мекунад, новобаста аз он ки душвориҳо бузург бошанд.

2. Ҳатто дар муқобили мухолифати шадид, мо бояд ҳамеша дар имони худ устувор бошем.

1. Ишаъё 54:17 "Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд"

2. Румиён 8:31 "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

АъМОЛИ 23:14 Ва онҳо назди саркоҳинон ва пирон омада, гуфтанд: «Мо худро зери лаънати бузурге бастаем, ки то даме ки Павлусро накушем, чизе нахӯрем».

Сарварони яҳудӣ аз Павлус чунон хашмгин шуданд, ки қасд гирифтанд, ки то ӯро накушанд, нахӯранд.

1. Хавфи эҳсосоти назоратнашаванда: омӯзиши Аъмол 23:14

2. Қувваи муҳофизати Худо: омӯзиши Аъмол 23:14

1. Масалҳо 29:11 - Беақл рӯҳи худро пурра ба кор мебарад, аммо марди хирад оромона онро нигоҳ медорад.

2. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро ҳифз кунанд.

АъМОЛИ 23:15 Пас, шумо бо мириҳазорон ба мириҳазор бигӯед, ки вайро фардо назди шумо фуроварад, гӯё ки гӯё дар бораи ӯ чизи дақиқтаре пурсед; .

Шӯрои яҳудиён аз капитани румӣ талаб мекунад, ки рӯзи дигар Павлусро ба назди онҳо биёрад, то онҳо ӯро бозпурсӣ кунанд ва омодаанд, ки ӯро бикушанд.

1. Хавфи рад кардани паёми Худо: омӯзиш дар ҳаёти Павлус

2. Қимати сабр дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:31-39 - Кафолат ва қудрати муҳаббати Худо дар миёни ранҷу азоб.

2. Ибриён 12:1-3 - Зарурати истодагарӣ ва содиқ мондан ҳатто дар замонҳои душвор.

АъМОЛИ 23:16 Ва писари хоҳари Павлус аз камингирии онҳо шунид, рафта, ба қалъа даромад ва ба Павлус хабар дод.

Писари хоҳари Павлус аз қасди зидди Павлус огоҳ карда шуд ва ӯро сари вақт огоҳ кард.

1. Худо ҳатто дарториктарин замонҳо муҳофизат мекунад.

2. Худо муҳаббати худро нисбати мо тавассути одамони гирду атрофамон нишон медиҳад.

1. Забур 27:5 «Зеро ки дар рӯзи андӯҳ маро дар манзили худ нигоҳ медорад; маро дар паноҳгоҳи хаймаи муқаддаси худ пинҳон хоҳад кард, ва маро бар санг баланд хоҳад кард».

2. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

АъМОЛИ 23:17 Павлус яке аз мирисадҳоро наздаш хонда, гуфт: «Ин ҷавонро назди мириҳазор биёред, зеро ки вай чизе дорад, ки ба ӯ бигӯяд».

Павлус мирисадро даъват кард, ки ҷавонеро назди мириҳазор биёрад, зеро он ҷавон як чизи муҳиме ба ӯ гуфтан дошт.

1. Худо ба мо далерӣ мебахшад, ки ба шахсони қудратманд рост бигӯем.

2. Дар вазъиятҳои душвор мо ҳамеша метавонем ба роҳнамоии Худованд такя кунем.

1. Масалҳо 28:1 - «Шаридон мегурезанд, вақте ки касе таъқиб намекунад, вале одил мисли шер далер аст».

2. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

АъМОЛИ 23:18 Ва ӯро гирифта, назди мириҳазор овард ва гуфт: «Павлуси асир маро назди худ хонд ва аз ман илтимос кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, ки ба ту сухане дорад».

Павлус аз шогирд хоҳиш кард, ки ҷавонеро назди капитан биёрад, то ба ӯ чизе бигӯяд.

1. Далер бошед ва сухан гӯед - Аъмол 23:18

2. Барои он чизе ки шумо бовар мекунед, устувор бошед - Аъмол 23:18

1. Масалҳо 31:8-9 «Барои онҳое, ки аз номи худ сухан гуфта наметавонанд, дар бораи ҳуқуқи ҳамаи бечорагон сухан гӯед. Сухан гӯед ва аз рӯи адолат ҳукм кунед; аз хукукхои камбагалон ва камбагалон химоя мекунанд».

2. Яъқуб 1:19-20 «Эй бародарон ва хоҳарони азизам, инро бифаҳмед: ҳамаатон бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошед. Ғазаби инсон адолатеро, ки Худо мехоҳад, ба вуҷуд намеорад».

АъМОЛИ 23:19 Сардор аз дасти ӯ гирифта, бо ӯ танҳо ба як сӯ рафт ва аз ӯ пурсид: «Ин чӣ аст, ки ба ман бигӯй?»

Сардор Павлусро ба як сӯ гирифт ва аз ӯ хоҳиш кард, ки ҳикояи худро нақл кунад.

1: Худо ба мо имконият медиҳад, ки ҳикояи худро нақл кунем ва номи Ӯро ҷалол диҳем.

2: Мо бояд омода бошем, ки бо имон қадам гузорем ва боварӣ дошта бошем, ки Худо қувват ва далериеро, ки дар вазъиятҳои душвор лозим аст, медиҳад.

1: Румиён 8:31 - «Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?»

2: Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи Он ки маро қувват мебахшад, карда метавонам."

АъМОЛИ 23:20 Ва ӯ гуфт: «Яҳудиён розӣ шуданд, ки аз ту хоҳиш кунанд, ки Павлусро фардо ба шӯрои шӯро оварӣ, гӯё ки гӯё дар бораи ӯ ба таври дақиқтар чизе бипурсанд».

Яҳудиён аз мириҳазор хоҳиш карданд, ки Павлусро рӯзи дигар ба шӯро биёрад, то ба ӯ саволҳои дигар диҳад.

1. Муҳимияти гӯш кардани роҳнамоии Худо сарфи назар аз фишори дигарон

2. Омода будан ба риояи иродаи Худо дар ҳама ҳолат

1. Яъқуб 1:5-6 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба вай дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои касе, ки шак мекунад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро ронда ва партоб мекунад.

2. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

АъМОЛИ 23:21 Аммо ба онҳо итоат накун, зеро ки дар миёни онҳо зиёда аз чил нафар камингоҳи Ӯ ҳастанд, ки қасам хӯрдаанд, ки то Ӯро накушанд, на хӯранд ва на бинӯшанд. омодаанд ва аз ту ваъда меҷӯянд.

Павлусро беш аз 40 нафар аз сӯиқасд ба сӯи ӯ ҳушдор медиҳанд, ки ваъда додаанд, ки то кушта шудани ӯ нӯшидану нахӯранд.

1. Ба фишори онҳое, ки мехоҳанд бадӣ кунанд, таслим нашавед.

2. Бо вуҷуди мухолифат ва васвасаҳо дар имони худ устувор бошед.

1. Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед муқобили нақшаҳои иблис истода бошед.

2. Матто 10:22 - Ва ҳама ба хотири исми Ман аз шумо нафрат хоҳанд дошт. Аммо касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Аъмоли Аъмол 23:22 Он гоҳ мириҳазор ҷавонро иҷозат дод ва ба ӯ фармуд: «Нагӯй, ки ба ҳеҷ кас нагӯй, ки ин чизҳоро ба ман гуфтай».

Сардор чавонро озод карда гуфт, ки аз вокеаи руйдода ба касе нагуяд.

1. Қудрати нигоҳ доштани асрор

2. Иҷро кардани ӯҳдадориҳои худ

1. Масалҳо 11:13 - Гайбат ба бовариаш хиёнат мекунад; вале одами боваринок сирро махфуз медорад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон.

АъМОЛИ 23:23 Ва ду мирисадро наздаш хонда, гуфт: «Дар соати сеюми шаб дусад сарбоз ва ҳаштод савора ва дусад нафар найзачиёнро барои рафтан ба Қайсария омода созед;

Павлус ба ду мирисад фармон медиҳад, ки 200 сарбоз, 70 савора ва 200 найзаро ҷамъ кунанд, то шабона ба Қайсария бираванд.

1. Вафодории Павлус дар риояи иродаи Худо

2. Қудрати итоъат ба фармудаҳои Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад.

АъМОЛИ 23:24 Ва ба онҳо ҳайвоноти ваҳшӣ диҳед, то ки Павлусро савор карда, саломат ба назди Феликси ҳоким биёранд.

Клавдий Лисий ба сарбозон фармон медиҳад, ки барои Павлус ҳайвоноти ваҳшӣ таъмин кунанд, то ба Феликси ҳоким бехатар бурда шаванд.

1. Пешгӯии илоҳии Худо дар муҳофизати Павлус дар рисолати ӯ барои паҳн кардани хушхабари Исои Масеҳ дида мешавад.

2. Қувваи дуо метавонад кӯҳҳоро ҷунбиш диҳад ва дар лаҳзаҳои хатар ба мо муҳофизат диҳад.

1. Филиппиён 4:6-7 «Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2. Забур 18:2 «Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман».

АъМОЛИ 23:25 Ва ӯ чунин нома навишт:

Мушкилоти Павлус дар байни садоқати худ ба шӯро ва садоқати ӯ ба имонаш дар номае, ки Феликс ба шӯро фиристода буд, ҳал карда шуд.

1. Вафодорӣ ба Худо бояд ҳамеша дар авлавияти мо бошад.

2. Мо бояд омода бошем, ки ҳатто дар душвориҳо имони худро ҳимоя кунем.

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Дониёл 3:17 - Агар мо ба кӯраи сӯзон андохта шавем, Худое, ки мо ибодат мекунем, қодир аст, ки моро аз он наҷот диҳад ва Ӯ моро аз дасти ту, эй подшоҳ, наҷот хоҳад дод.

АъМОЛИ 23:26 Клавдий Лисий ба ҳокими олӣ Феликс салом мерасонад.

Клавдий Лисиас ба губернатори муҳтарам Феликс салом мерасонад.

1. Арзиши эҳтиром дар муносибатҳои мо.

2. Аҳамияти фурӯтанӣ дар роҳбарӣ.

1. Филиппиён 2:3-4 - “Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2. Масалҳо 18:12 - «Дили одам пеш аз ҳалокат мағрур аст, вале фурӯтанӣ пеш аз иззат меояд».

АъМОЛИ 23:27 Ин шахс аз дасти яҳудиён гирифта шуда буд ва мебоист аз дасти онҳо кушта мешуд; он гоҳ ман бо лашкар омада, ӯро наҷот додам, чун фаҳмидам, ки вай румӣ аст.

Павлусро артиши румӣ пас аз асири яҳудиён наҷот дод.

1: Дар вақти душворӣ Худо метавонад аз сарчашмаҳои ғайричашмдошт истифода барад, то моро наҷот диҳад.

2: Мо бояд омода бошем, ки Худо моро барои наҷот додани дигарон истифода барад.

1: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Забур 91: 14-15 - Азбаски ӯ муҳаббати Худро бар ман гузоштааст, ман ӯро наҷот медиҳам; Ман ӯро баланд хоҳам гузошт, зеро ки исми Маро шинохт. Ӯ маро бихонад, ва ман ба ӯ ҷавоб хоҳам дод: Ман бо ӯ дар мусибат хоҳам буд; Ман ӯро наҷот медиҳам ва ӯро эҳтиром хоҳам кард.

АъМОЛИ 23:28 Ва ҳангоме ки мехостам бидонам, ки сабаби ӯро айбдор карданд, ӯро ба шӯрои худ берун овардам.

Павлус шахсеро, ки намешинохта буд, ба назди шӯро овард, то бифаҳмад, ки ӯро дар чӣ айбдор мекунанд.

1. Қабули қарорҳои оқилона дар замонҳои номуайян

2. Қувваи доварии одилона

1. Масалҳо 15:22 - Ҳадафҳои бе машварат ноумед мешаванд, аммо дар шумораи зиёди машваратчиён онҳо устувор мешаванд.

2. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

АъМОЛИ 23:29 Ман дидам, ки Ӯро дар саволҳои шариати онҳо айбдор мекунанд, вале ҳеҷ гуна айбномаи сазовори марг ё занҷирҳо ба ӯ гузошта нашудааст.

Павлусро ба вайрон кардани қонуни яҳудӣ айбдор карданд, аммо ҳеҷ коре, ки ӯ карда буд, ба қадри кофӣ ҷиддие набуд, ки ҷазо дода шавад.

1. Чӣ тавр мо ба таъқибот ҷавоб медиҳем – рӯҳбаланд кардани масеҳиён ба Худо нигоҳ накарда ба муносибати беинсофона содиқ мондан.

2. Бартараф кардани айбҳои бардурӯғ - Ёдоварӣ кардани мӯъминон, ки ба ҳақиқати Худо боварӣ дошта бошанд.

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Юҳанно 16:32-33 - Дар ҷаҳон шумо мусибат хоҳед дошт; вале хушьёр бош, ман бар ҷаҳон ғолиб омадаам.

АъМОЛИ 23:30 Ва ҳангоме ки ба ман гуфтанд, ки яҳудиён ин мардро интизорӣ кашиданд, ман дарҳол назди ту фиристодам ва ба айбдоркунандагони вай низ амр фармудам, ки ба ҳузури ту бигӯянд, ки дар ҳаққи ӯ чӣ доранд. Алвидоъ.

Павлус ба фармондеҳи румӣ дастур дод, ки яҳудиёнеро, ки қасди ба камин андохтани як шахсро дар назди ӯ буданд, биёранд, то ба иттиҳомоти худ ҷавоб диҳанд.

1. Аҳамияти адолат ва адолат дар ҷомеа.

2. Нигоҳ доштани Худо аз душманон.

1. Забур 37:40 - "Ва Худованд ба онҳо кӯмак хоҳад кард ва онҳоро наҷот хоҳад дод: Ӯ онҳоро аз шарир раҳой хоҳад дод, ва онҳоро наҷот хоҳад дод, зеро онҳо ба Ӯ

таваккал мекунанд".

2. Масалҳо 21:15 - "Доварӣ кардан барои одил шодӣ аст, аммо барои бадкорон ҳалокат хоҳад буд".

АъМОЛИ 23:31 Он гоҳ сарбозон, мувофиқи фармони онҳо, Павлусро гирифта, шабона ба Антипатрис бурданд.

Сарбозон Павлусро шабона ба Антипатрис бурданд, мувофиқи фармон.

1. Итоати аҳком: Намунаи Павлус дар Аъмол 23:31

2. Фармонҳои зерин: Чӣ тавр Павлус дар Аъмол 23:31 итоаткорӣ нишон дод

1. Еҳушаъ 1:7-9 - Қавӣ ва хеле далер бошед; Эҳтиёт бошед, ки ба тамоми шариати бандаи Ман Мусо ба ту итоат кунед; Аз он ба росту чап нагардед, то ҳар ҷо, ки биравед, растагор шавед.

2. Румиён 13:1-5 - Бигзор ҳама ба ҳукуматдорон итоат кунанд, зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки Худо муқаррар кардааст. Ҳокимиятҳои мавҷударо Худо муқаррар кардааст.

АъМОЛИ 23:32 Фардои он саворонро гузошта, бо ӯ рафтанд ва ба қалъа баргаштанд.

Саворон рӯзи дигар Павлусро то қалъа ҳамроҳӣ карданд ва дигарон баргаштанд.

1. Сафари Павлус ба қалъа ҳамчун намунаи садоқат ва эътимод ба роҳнамоии Худо хизмат мекунад.

2. Қувваи шарикӣ - чӣ гуна ҳатто душвортарин роҳҳо бо дӯстон осонтар мешаванд.

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Масалҳо 27:17 - "Оҳан оҳанро тез мекунад, ва кас дигареро тез мекунад".

АъМОЛИ 23:33 Ва ҳангоме ки онҳо ба Қайсария омаданд ва номаро ба ҳоким супурданд, Павлусро низ ба ҳузури ӯ пешниҳод карданд.

Павлусро ба ҳокими Қайсария пешкаш мекунанд.

1: Мо метавонем ба вақти Худо таваккал кунем, зеро Ӯ ҳамеша ба ваъдаҳои худ содиқ хоҳад буд.

2: Мо бояд ҳамеша ба нақшаҳои Худо барои мо содиқ бошем ва омода бошем, ки дар имонамон устувор бошем.

1: Ибриён 11: 1-3 "Акнун имон боварӣ ба он чизест, ки мо ба он чизе умед мебандем ва ба он чизе ки намебинем. Ин аст он чизе ки қадимиён таъриф мекарданд. Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо фармони Худо ба вуҷуд омадааст, ба тавре ки он чи дида мешавад, аз он чи дида мешавад, сохта нашудааст».

2: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

АъМОЛИ 23:34 Ва ҳоким мактубро хонда, пурсид, ки вай кадом вилоят аст. Ва чун фаҳмид, ки аз Қилиқия аст;

Павлус аз Қилиқия буданаш маълум шуд.

1. Бо рафтору кирдори худ шинос шудан.

2. Донистани он ки мо дар Масеҳ кӣ ҳастем.

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - "Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ».

2. Қӯлассиён 3:12-17 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар пурсабр бошанд ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, бахшанда бошад . якдигарро, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.. Ва пеш аз ҳама, муҳаббатеро дар бар кунед, ки ҳама чизро бо ҳам мувофиқи комил мепайвандад ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар ҳақиқат ба он даъват шудаед. Бигзор каломи

Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед».

АъМОЛИ 23:35 Вақте ки айбдоркунандагони ту низ меоянд, сухани туро хоҳам шунид, гуфт ӯ. Ва фармуд, ки ӯро дар толори доварии Ҳиродус нигоҳ доранд.

Павлусро бо фармондеҳи румӣ шунавандагон доданд ва ваъда доданд, ки ҳангоми омадани айбдоркунандагонаш шунида хоҳанд шуд.

1. Худо ҳамеша роҳеро фароҳам меорад, ки дар вақти мубориза ба мо шунавем.

2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ҳатто дар ҳолатҳои душвор бо мо хоҳад буд.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 54:22 - «Ғамхорӣ ба Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилро афтод».

Аъмол 24 мурофиаи Павлусро дар назди ҳоким Феликс дар Қайсария, айбдоркуниҳои Тертуллус, ҳуқуқшиноси саркоҳин ва пирони яҳудӣ ва ҳимояи Павлус нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Ҳананиё, баъзе пирон ва ҳуқуқшинос бо номи Тертулус ба Қайсария меоянд, то даъвои худро алайҳи Павлус ба ҳоким Феликс пешниҳод кунанд. Тертулл айбномаи худро аз хушомадгӯӣ ба Феликс оғоз кард ва сипас Павлусро дар он муттаҳам кард, ки фосиқе буд, ки дар байни яҳудиён дар саросари ҷаҳон сарвари сектаи Носирӣ ошӯб барангехт, ҳатто маъбадро таҳқир кард (Аъмол 24:1-7). Онҳо аз Феликс хоҳиш карданд, ки худи Павлус дар асоси суханони онҳо тафтиш кунад.

Параграфи 2: Пас аз он ки Тертуллус даъвои худро пешниҳод кард, Феликс ба Павлус имкон дод, ки худро дифоъ кунад. Павлус бо хушмуомила ба ҳоким айбномаҳоро рад кард ва гуфт, ки ӯ дувоздаҳ рӯз пеш ба ибодати Ерусалим рафта буд, на бо касе баҳс карда ва на боиси халалдор шудани синагогаҳои маъбадҳои шаҳр натавонист айбномаро исбот кунад, ки ба ҷои он иқрор шуд, ки ӯ «Роҳ»-еро пайравӣ кардааст, ки онҳо секта мегуфтанд, ба ҳар чизе ки навишта шудааст, имон меоварданд. худи ин одамон медонанд, ки ҳар ду шарирони одил эҳё хоҳанд шуд (Аъмол 24:10-15). Вай таъкид кард, ки ҳамеша кӯшиш мекард, ки виҷдонашро дар назди Худо пок нигоҳ дорад инсон пас аз чанд сол омада, ҳадяҳо биёрад,

одамон қурбонӣ мекунанд, дар он ҷо ба таври расми тоза ёфтанд, бе халалдоршавии издиҳом баъзе яҳудиён дар вилояти Осиё бояд пеш аз он ки шумо ягон иттиҳом дошта бошед, дар ин ҷо бошед, агар онҳо нисбати ман чизе дошта бошанд ё худашон бигзоред, ки ин одамон мегӯянд. Чӣ гуна ҷиноятеро, ки онҳо дар назди шӯрои пирон меистоданд, пайдо карданд, магар ин ки ин як чизе буд, ки ҳамчун мурофиаи додгоҳӣ фарёд мезад: "Имрӯз ман дар назди шумо дар бораи эҳёи мурдагон муҳокима карда мешавад" (Аъмол 24:16-21).

Параграфи 3: Аммо, азбаски Феликс дар бораи Роҳ дониши дақиқ дошт, вай мурофиаро ба таъхир гузошт ва гуфт: "Вақте ки фармондеҳи Лисиёс поён ояд, ман парвандаи шуморо ҳал мекунам". Ӯ фармон дод, ки мирисад Павлусро зери посбонӣ нигоҳ дорад, аммо ба ӯ каме озодӣ диҳед, то дӯстонаш ба ниёзҳои ӯ ғамхорӣ кунанд (Аъмол 24:22-23). Пас аз чанд рӯз Феликс бо занаш Друсила, ки яҳудӣ буд, омад, ки Павлус ӯро дар бораи имон Исои Масеҳ гӯш кард. Чӣ тавре ки дар бораи адолат сухан ронда шуд, худи Феликс тарсида, гуфт: «Ҳоло бас аст! Шумо метавонед тарк кунед. Вақте ки ман қулай ёбам, барои ту мефиристам». Дар айни замон умедвор буд, ки Павлус ба ӯ пул медиҳад, бинобар ин ӯро назди ӯ мефиристоданд, вале пас аз ду сол Поркиюс Фестус ба Феликс муваффақ шуд, ки ба Феликс илтифот диҳад, ки яҳудиён Павлусро дар зиндон монданд (Аъмол 24:24-27).

АъМОЛИ 24:1 Пас аз панҷ рӯз Ҳананиёи саркоҳин бо пирон ва бо як суханваре бо номи Тертулус, ки ҳокимро бар зидди Павлус хабар дод, фуромад.

Ҳананиёи саркоҳин ва Тертуллус, суханвар дар назди ҳоким Павлусро ба гуноҳ айбдор карданд.

1. Хатари ғайбат: омӯзиши айбдоркунии Павлус

2. Дар муқобили мухолифат устувор истода: Муҳофизати Павлус дар Аъмол 24

1. Масалҳо 18:8 - "Суханони ғайбат мисли луқмаи интихобшуда ҳастанд; онҳо ба қаъри одам дохил мешаванд."

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифт, магар он чизе ки барои одамизод маъмул аст; лекин Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи тавонед, озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳро мекушояд. аз гурехтан, то тавони тоқат кунӣ».

Аъмоли Аъмол 24:2 Ва ҳангоме ки ӯро даъват карданд, Тертулл ба вай айбдор карда, гуфт: «Модоме, ки мо ба воситаи ту оромии бузург дорем, ва бо иродаат ба ин халқ корҳои бағоят шоистае карда мешавад,

Тертуллус Феликсро барои оромии бузург ва корҳои шоистае, ки ӯ ба миллат додааст, ситоиш кард.

1. Эътироф кардани кори Худо тавассути пешвоёни инсонӣ

2. Фаҳмидани нақши пешвоёни инсонӣ дар хидмат ба халқи Худо

1. Филиппиён 2:12-13 "Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, ҳоло ҳам, на танҳо дар ҳузури ман, балки бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарсу ларзон ба амал оваред, зеро ки ин Худост. ки дар шумо кор мекунад, хам барои ирода ва хам барои хушнудии худ кор кардан».

2. Қӯлассиён 3:23-24 "Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед."

Аъмол 24:3 Мо онро ҳамеша ва дар ҳама ҷо қабул мекунем, Феликси олиҷаноб, бо миннатдорӣ.

Павлус ба Феликс миннатдор буд, ки ҳамеша ӯро ва таълимоти ӯро қабул мекард.

1. Қувваи шукргузорӣ: Чӣ тавр миннатдорӣ метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Санъати фурӯтанӣ: Бигзор миннатдории мо барои мо сухан гӯяд

1. Қӯлассиён 3:15-17 - Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед ва дар дилҳои худ ба Худованд бо файз суруд хонед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

2. Эфсӯсиён 5:20 - Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худои Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем.

АъМОЛИ 24:4 Бо вуҷуди ин, ки туро бештар дилгир накунам, аз ту хоҳишмандам, ки дар бораи марҳамати худ чанд сухани моро бишнавӣ.

Павлус дар назди Феликс, ҳокими Рум, худро дифоъ мекунад.

1. Озмоишҳо ва мусибатҳо: Чӣ тавр бо файз ва шаъну шараф вазъиятҳои душворро ҳал кардан мумкин аст

2. Қувваи эътиқод: Овози худро бо одоб шунавонед

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

АъМОЛИ 24:5 Зеро ки мо ин шахсро як одами вабо ва барангезандаи фитнагарӣ дар байни тамоми яҳудиён дар саросари ҷаҳон ва сарвари сектаи Носириён ёфтем.

Павлусро ба он айбдор мекунанд, ки фосиқ ва пешвои сектаи нави имондорон буд.

1. Қувваи таъсиррасонӣ: Чӣ тавр мо метавонем дар ҷаҳон дигаргунӣ эҷод кунем

2. Дар муқобили мухолифат устувор истода: Намунаи Павлус

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар болои теппа сохта шудааст, пинҳон шуда наметавонад. Мардум низ чароғро даргиронда, дар зери коса намегузоранд. Ба ҷои он, онро бар пояи худ мегузоранд ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон равшан шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

2. Эфсӯсиён 6:10-12 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди иблис истодагарӣ кунед? □ схемаҳо. Зеро муборизаи мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои ин ҷаҳони торик ва бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар олами осмонӣ аст. Пас, зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки вақте ки рӯзи бадӣ фаро расад, шумо тавонистед дар замини худ истодагарӣ кунед ва пас аз анҷоми ҳама чиз истодагарӣ кунед.

АъМОЛИ 24:6 Ӯ низ рафта буд, ки маъбадро палид кунад; мо Ӯро гирифта, мувофиқи шариати худ доварӣ мекардем.

Павлусро ба таҳқири маъбад дар Ерусалим айбдор карданд.

1: Мо аз намунаи далерӣ ва имони Павлус дар муқобили муқобилиятҳо омӯхта метавонем.

2: Мо набояд аҳамияти маъбад ва муқаддас будани онро фаромӯш кунем.

1: Ғалотиён 6: 9 - "Бигзор аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муносиб, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард".

2: Луқо 21:19 - "Бо устувор истодан шумо ҳаёт хоҳед ёфт."

Аъмоли Аъмол 24:7 Аммо мириҳазор Лисиё ба сари мо омад ва ӯро бо зӯроварии зиёд аз дасти мо гирифт.

Лисий бо зӯрӣ Павлусро аз пайравонаш дур мекунад.

1. Раҳму шафқат дар баробари мусибат

2. Имон доштан дар баробари мухолифат

1. Матто 5:10-12 - ? камтаранд онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо ту, вақте ки дигарон туро дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар ту ҳар гуна бадгӯӣ мекунанд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо пайғамбарони пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

2. Румиён 8:31-39 - ? Пас, оё мо ба ин чизҳо бигӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад? Кӣ ба Худо айб мегузорад? интихоб ? Худост сафедкунанда. Кӣ бояд маҳкум кунад? Оё Исои Масеҳ мурдааст? маъдан аз он, ки ба воя расидааст? Хо дар тарафи рости Худост, ки дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад. Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст, ? ё ба хотири ту моро тамоми рӯз мекушанд; моро гӯсфандони кушташуда ҳисоб мекунанд.??Не , дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст медошт, ғолиб омадаем. Зеро ман итминон

дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.??

АъМОЛИ 24:8 Ва фармудааст, ки айбдоркунандагони Ӯ назди ту оянд; ба василаи тафтиш, ки ту метавонӣ ҳамаи ин чизҳоеро, ки мо Ӯро айбдор мекунем, дар бораи кӣ донӣ.

Муҳофизати Павлус пеш аз Феликс нишон дод, ки ӯ ба адолати Худо эътимод дорад.

1. Худо довари ниҳоии мост, пас бар Ӯ таваккал кун.

2. Ҳатто дар замонҳои душвор мо бояд ба адолати Худованд таваккал кунем.

1. Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

АъМОЛИ 24:9 Ва яҳудиён низ розӣ шуда, гуфтанд, ки ин чунин аст.

Яҳудиён бо суханони Павлус розӣ шуданд, ки онҳо дурустанд.

1. Мукофоти вафодорӣ - Худо суханони Павлусро шунид ва ӯро бо ризоияти яҳудиён мукофот дод.

2. Ҳақиқат бетағйир аст - Павлус рост гуфт ва яҳудиён онро эътироф карданд.

1. Юҳанно 8:32 - "Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард".

2. Масалҳо 12:19 - "Лабони ростӣ то абад устувор хоҳад буд".

АъМОЛИ 24:10 Павлус, пас аз он ки ҳоким ба вай ишора кард, то сухан гӯяд: «Азбаски ман медонам, ки ту чандин сол довари ин халқ будӣ, ман барои худам хушҳолонатар ҷавоб медиҳам.

Павлус ба саволи ҳоким дар партави таҷрибаи чандинсолааш бо халқаш хушҳолона ҷавоб дод.

1: Ба Худо таваккал кунед ва ба ҳар саволе, ки аз шумо дода мешавад, хушҳолона ҷавоб диҳед.

2: Ба дониш ва таҷрибаи худ боварӣ дошта бошед ва онро ба манфиати худ истифода баред.

1: Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

2: Филиппиён 4:4-5 "Дар Худованд ҳамеша шод бошед; ва боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор мӯътадили шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст".

АъМОЛИ 24:11 Зеро ки шумо фаҳмед, ки ҳанӯз дувоздаҳ рӯз аст, ки барои ибодат ба Ерусалим рафтам.

Павлус дар назди Феликс имони худро ҳимоя карда, қайд мекунад, ки ӯ ба наздикӣ ба Ерусалим барои ибодат омада буд.

1. Вафодорӣ ба имони худ: мондан ба ибодат

2. Ибодат чӣ маъно дорад: Омузиши умқи вафодорӣ

1. Ибриён 10:22 - Биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмҳои мо бо оби пок шуста шаванд.

2. Юҳанно 4:23-24 - Аммо соате меояд ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард; зеро ки Падар чунинеро меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд. Худо Рӯҳ аст ва онҳое, ки Ӯро ибодат мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ ибодат кунанд.

АъМОЛИ 24:12 Ва маро наёфтанд, ки дар маъбад бо касе мубоҳиса карда бошам, на дар куништҳо ва на дар шаҳр мардумро бархезондам.

Павлус дар ҳеҷ гуна гуноҳ бегуноҳ дониста шуд, зеро вай дар маъбад, куништҳо ё шаҳре ёфт нашуд, ки мардумро баланд кунад ё бо касе баҳс кунад.

1. Қудрати бегуноҳӣ: Нигоҳе ба таҷрибаи Павлус дар Аъмол 24

2. Худро аз иттиҳомоти бардурӯғ нигоҳ дорем: Дарсҳо аз ҳимояи Павлус аз хислаташ

1. Матто 5:11-12 - Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ бар шумо ҳар гуна бадгӯӣ хоҳанд гуфт. Шод бошед ва бениҳоят шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро ки анбиёи пеш аз шумо буданд, чунон таъқиб мекарданд.

2. 1 Петрус 2:20-21 - Чӣ ҷалол аст, ки агар шумо барои гуноҳҳои худ чабр кунед, сабр кунед? Ва агар чун кори неке кардед ва дар баробари он уқубат кунед, сабр кунед, ин дар назди Худо мақбул аст. Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед.

АъМОЛИ 24:13 Ва он чиро, ки ҳоло маро айбдор мекунанд, исбот карда наметавонанд.

Павлус дар назди Феликс меистад, то худро аз айбдоркуниҳои бардурӯғе, ки бар зидди ӯ эълон шудааст, муҳофизат кунад.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии ҳалол ва поквиҷдонона дошта бошем, то дигарон моро ба чизе муттаҳам накунанд.

2. Мо бояд ба муҳофизат ва ризқу рӯзии Худо таваккал кунем, ҳатто вақте ки бар зидди мо айбдоркуниҳои бардурӯғ мекунанд.

1. Масалҳо 10:9 - Касе ки дар беайбӣ рафтор мекунад, бехатар қадам мезанад, аммо ҳар кӣ роҳҳои худро вайрон мекунад, ошкор хоҳад шуд.

2. 1 Петрус 2:19-21 - Зеро ин як кори некӯ аст, вақте ки кас Худоро ёд карда, ба ғаму андӯҳ таҳаммул мекунад ва ба ноҳақ уқубат мекашад. Барои чӣ шукр аст, ки агар шумо гуноҳ кунед ва барои он латукӯб кунед, тоқат кунед? Аммо агар чун некӣ кардед ва ба сабаби он азоб кашед, сабр кунед, ин дар назди Худо некӯкор аст. Зеро ки шумо барои ин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои шумо уқубат кашида, ба шумо намунаи ибрат гузоштааст, то ки ба қадамҳои Ӯ пайравӣ кунед.

Аъмоли Аъмол 24:14 Аммо инро ба ту иқрор мекунам, ки мувофиқи роҳе ки онҳо бидъат меноманд, ман Худои падарони худро ибодат мекунам ва ба ҳар он чи дар Таврот ва анбиё навишта шудааст, имон меоварам.

Павлус эътироф мекунад, ки вай ибодаткунандаи Худои падарони худ аст ва ба ҳар чизе ки дар шариат ва анбиё навишта шудааст, бовар мекунад.

1: Мо даъват шудаем, ки ба Худо пайравӣ кунем, на ба одам.

2: Дар Каломи Худо реша гирифтан муҳим аст.

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Такрори Шариат 6:4-6 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст дор. Ин аҳкоме, ки имрӯз ба шумо медиҳам, бояд дар дили шумо ҷой гирад.

АъМОЛИ 24:15 Ва ба Худо умед дошта бошед, ки худи онҳо низ ба он иҷозат медиҳанд, ки эҳёи мурдагон, хоҳ одил ва чи золимон.

Павлус одамонро ташвиқ мекард, ки ба эҳёи ҳам одил ва ҳам золимон боварӣ дошта, ба Худо умед дошта бошанд.

1. Умеди киёмат: таваккал ба ваъдаи Худо

2. Адолати Худо: эҳёи одил ва ситамкорон

1. Ишаъё 25:8-9 Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард; танбеҳи қавми Худро аз тамоми замин нест хоҳад кард; зеро ки Худованд гуфт.

2. Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Аъмол 24:16 Ва дар ин ҷо ман худамро меомӯзам, то ки виҷдонам дар назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад.

Павлус ӯҳдадор буд, ки дар назди Худо ва одамон виҷдони пок дошта бошад.

1: Исо моро даъват мекунад, ки дар назди Худо ва одамон виҷдони пок дошта бошем.

2: Мо даъват шудаем, ки дар ҳузури Худо ва инсон ҳаёти беайб дошта бошем.

1:1 Юҳанно 3:20-21? □ ё вақте ки диламон моро маҳкум мекунад, Худо аз дили мо бузургтар аст ва Ӯ ҳама чизро медонад. Азизон, агар диламон моро маҳкум накунад, дар назди Худо эътимод дорем.??

2: Румиён 12:17? □ ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед, балки фикр кунед, ки кореро кунед, ки дар назари ҳама шарафманд аст.

Аъмол 24:17 Пас аз солҳои зиёд ман омадам, то ба халқи худ садақа ва ҳадия биёрам.

Павлус ба Ерусалим бармегардад, то ба халқаш ҳадияҳо биёрад.

1. Муҳимияти бозгашт ба хона ва баргардонидани онҳо ба онҳое, ки ба мо ато кардаанд.

2. Ба ёд овардани решаҳои худ ва шукргузорӣ.

1. Луқо 17:11??9 - Исо даҳ махавиро шифо мебахшад ва танҳо як нафар барои ташаккур ба Ӯ бармегардад.

2. Матто 25:35??6 ?Исо ба мо дастур медиҳад, ки ба ниёзмандон кӯмак кунем.

АъМОЛИ 24:18 Ва баъзе яҳудиён аз Осиё диданд, ки маро дар маъбад пок шудаам, на дар миёни издиҳом ва на бо изтироб.

Баъзе яҳудиён аз Осиё диданд, ки Павлус дар маъбад бе издиҳоми зиёд ва шӯриш пок шудааст.

1. Қувваи итоаткорӣ: Кашф кардани мақсади Худо дар ҳаёти мо

2. Зиндагӣ дар сулҳ: пайдо кардани ҳамоҳангӣ дар замонҳои ноором

1. Забур 130: 5-6 - "Ман дар интизори Худованд ҳастам, ҷонам мунтазир аст ва ба каломи Ӯ умед дорам. Ҷони ман дар интизори Худованд аст аз онҳое ки саҳаргоҳон: Ман мегӯям, ки бештар аз онҳо ки посбони субҳ аст».

2. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо фарзандони Худо хонда хоҳанд шуд».

АъМОЛИ 24:19 «Онҳо бояд дар ин ҷо пеш аз ту мебуданд ва эътироз мекарданд, агар ба ман муқобилат мекарданд.

Павлус худро ба Феликс муҳофизат карда, изҳор мекунад, ки агар касе бар зидди ӯ чизе дошта бошад, бояд барои эътироз ҳозир мешуд.

1. Ҳимояи адолат: Намунаи Павлус дар бораи ҳимояи худ ва талаб кардани адолат.

2. Адолат дар баробари иттиҳом: устувор истодан ва таваккал кардан ба адолати Худо ҳангоми иттиҳоми бардурӯғ.

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди ман сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд.

2. Масалҳо 17:15 - Ҳар кӣ шарирро сафед мекунад ва касе ки одилро маҳкум мекунад, ҳардуи онҳо барои Худованд зишт ҳастанд.

АъМОЛИ 24:20 Вагарна инҳо дар ин ҷо бигӯянд: «Агар дар ман кори баде пайдо карда бошанд, дар ҳоле ки ман дар назди шӯрои пирон истода будам,

Павлус дар назди шӯро ба гуноҳ айбдор карда шуд, вале ҳеҷ далеле бар зидди ӯ ёфт нашуд.

1: Адолати Худо ҳамеша ғолиб меояд ва Ӯ содиқ аст, ки моро аз айбдоркуниҳои бардурӯғ муҳофизат кунад.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки моро муҳофизат мекунад ва адолатро ба ситамкорон мерасонад.

1: Забур 37:5-6 - Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кунед, ва Ӯ амал мекунад. Адолати туро чун нур, ва адолати туро чун нисфирӯзӣ берун меоварад.

2: Масалҳо 21:3 - Кори адолат ва адолат барои Худованд мақбултар аз қурбонӣ аст.

АъМОЛИ 24:21 Магар барои як овоз, ки ман дар миёни онҳо истода фарьёд задам: "Дар бораи эҳёи мурдагон, ки имрӯз аз ҷониби шумо маро зери шубҳа гузоштаанд".

Павлус дар назди Феликс дар бораи иддаои ӯ дар бораи эҳёи мурдагон пурсида мешавад.

1. Умеди мо аз эҳё: таҷлили атои ҳаёти ҷовидонӣ

2. Зиндагӣ дар нури қиёмат: Тағйир додани ҷаҳон бо имон

1. 1 Қӯринтиён 15:20-22 ??? □ алҳол Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гашт. Зеро, азбаски мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

2. Луқо 24:3-7 ??? □ онҳо суханони Ӯро ба ёд оварданд ва аз қабр баргашта, ҳамаи инро ба ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд. Марями Маҷдалия, Юҳанно, Марьями модари Яъқуб ва дигар заноне, ки бо онҳо буданд, ин суханонро ба ҳавворион гуфтанд. Ва суханони онҳо ба назарашон афсонаҳои беҳуда менамуд ва ба онҳо бовар накарданд. Аммо Петрус бархоста, сӯи қабр давид; ва хам шуда дид, ки катонҳо танҳо хобидаанд; ва ӯ ба худ дар ҳайрат афтода, аз он чӣ рӯй дод, рафт.??

АъМОЛИ 24:22 Ва Феликс ин суханонро шунида, дар бораи ин роҳ хубтар донист, ба таъхир андохта, гуфт: «Вақте ки Лисиёси мириҳазор фурояд, кори шуморо пурра хоҳам донист».

Феликс ба баҳсу мунозираи Павлус ва яҳудиён гӯш дод ва қарор кард, ки то омадани Лисиёс, мириҳазор мунтазир шавад, то дар ин бора дониши бештар пайдо кунад.

1. Сабр дар қабули қарор: Омӯзиш аз Феликс дар Аъмол 24

2. Арзиши ҷустуҷӯи хирад: Намунаи Феликс дар Аъмол 24

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 11:14 - "Дар ҷое ки насиҳат нест, мардум меафтад, аммо дар бисёре аз машваратчиён амният ҳаст".

АъМОЛИ 24:23 Ва ӯ ба мирисад фармуд, ки Павлусро нигоҳ дорад ва ба ӯ озодӣ диҳад ва ба ҳеҷ кас аз шиносонаш манъ накунад, ки ба ӯ хизмат кунад ва назди ӯ ояд.

Ба Павлус иҷозат дода шудааст, ки озодии меҳмононро қабул кунад ва аз шиносонаш кӯмак гирад.

1: Файзи Худо ба мо озодӣ медиҳад, то дар иҳотаи дастгирии онҳое, ки моро дӯст медоранд, иҳота карда шаванд.

2: Муҳаббат ва марҳамати Худо ба мо имкон медиҳад, ки аз ҷониби атрофиёнамон тасаллӣ ва ғамхорӣ кунем.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунад ва тарк намекунад.??

АъМОЛИ 24:24 Пас аз чанд рӯз, вақте ки Феликс бо занаш Друсила, ки яҳудӣ буд, омад, Павлусро даъват карда, дар бораи имон ба Масеҳ шунид.

Павлус ба Феликс ва Друсила дар бораи имон ба Масеҳ нақл кард.

1. Муҳимияти мубодилаи башорат бо дигарон

2. Қувваи имон ба Исои Масеҳ

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: ? тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва инак, ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.??

2. Румиён 10:14-17 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст, ? чӣ зебост пойҳои онҳое ки башорат медиҳанд!??Пас имон аз шунидан, ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

АъМОЛИ 24:25 Ва ҳангоме ки ӯ дар бораи адолат, бомулоҳиза ва доварии оянда андеша мекард, Феликс ба ларза афтода, ҷавоб дод: «Ҳамин вақт бирав; вақте ки мавсими муносибе дорам, туро даъват мекунам.

Феликс пас аз Павлус барои гуноҳи худ маҳкум шуд? дар бораи адолат, ботамкинӣ ва доварии оянда мавъиза кардан.

1. Гуноҳкории инсон ва оқибатҳои рафтори тавбанашаванда

2. Қувваи мавъиза ва қобилияти он барои таъсир ба дил

1. Румиён 3:10-12 - Тавре ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, касе нест, на як нафар: касе нест, ки дарк кунад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд". Ҳама аз роҳ рафтанд, якҷоя зиёнованд; касе нест, ки некӣ кунад, ҳеҷ кас нест.

2. 1 ба Қӯринтиён 2:4-5 - Ва сухани ман ва мавъизаи ман на бо суханони дилфиреб аз ҳикмати инсонӣ, балки дар намоиши Рӯҳ ва қувват буд: то имони шумо на дар ҳикмати одамон, балки дар қудрати Худо.

АъМОЛИ 24:26 Ӯ ҳамчунин умедвор буд, ки аз ҷониби Павлус ба ӯ пул дода шавад, то ки ӯро гум кунад; бинобар ин вайро зуд-зуд даъват карда, бо ӯ гуфтугӯ мекард.

Бездоштии Павлус барои Феликс таваҷҷӯҳи зиёд дошт, ки умед дошт, ки аз ӯ ба ивази озодии худ ришва мегирад.

1: Дар ин порча мо мефаҳмем, ки бездоштии Павлус барои Феликс таваҷҷӯҳи зиёд дошт ва умедвор буд, ки ришва Павлусро озод мекунад. Мо бояд эҳтиёт бошем, то нагузорем, ки умед ба мукофот моро аз кори дуруст парешон созад.

2: Ҳикояи Павлус ва Феликс ба мо нишон медиҳад, ки ҳатто одамони аз ҳама бадкирдор метавонанд ба тамаъ раҳсипор шаванд. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳатто дар муқобили васвасаҳо диққатамонро ба чизи дуруст ва одилона нигоҳ дорем.

1: Эфсӯсиён 5:15-17 "Пас, бодиққат бубинед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки бифаҳмед, ки чӣ гуна иродаи Худованд аст».

2: Матто 6:24 "Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед."

АъМОЛИ 24:27 Аммо пас аз ду сол Поркиюс Фестус ба хонаи Феликс омад; ва Феликс, ки мехост ба яҳудиён хушнуд шавад, Павлусро баста монд.

Павлусро Феликс баста монд, то ба яҳудиён писанд ояд.

1: Исо ба мо таълим дод, ки душманони худро дӯст дорем ва бо дигарон ҳамон гуна муносибат кунем, ки бо мо чӣ гуна муносибат кардан мехоҳем. Мо бояд бахшиданро ёд гирем ва нисбати дигарон кина надорем.

2: Мо бояд бахшиданро ёд гирем ва ба андешаҳои дигарон таъсир накунем. Мо бояд ба эътиқоди худ содиқ бошем ва ба иродаи Худо таваккал кунем.

1: Матто 5:44-45? □ Ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки фарзандони Падари худ дар осмон шавед.

2: Филиппиён 4:4-5? □ ҳамеша дар Худованд шод бошед. Бори дигар мегӯям: шод бошед! Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст.???

Аъмол 25 идомаи мурофиаи Павлусро, ки ҳоло дар назди ҳоким Фестус қарор дорад, нақшаи пешвоёни яҳудӣ барои куштани Павлус ва иштироки шоҳ Агриппа дар ин парванда нақл мекунад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Фестус ба вазифа таъин шуда, пас аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим меравад. Саркоҳинон ва пешвоёни яҳудӣ ба ҳузури ӯ ҳозир шуданд, ки Павлусро айбдор карданд. Онҳо ба таври фаврӣ аз онҳо хоҳиш карданд, ки Павлусро ба Ерусалим интиқол диҳанд, зеро онҳо ният доштанд, ки дар роҳ ӯро камин кунанд. Аммо Фестус ҷавоб дод, ки Павлус дар Қайсария нигоҳ дошта мешавад ва худи ӯ ба зудӣ ба он ҷо меравад. Ӯ тавсия дод, ки онҳое, ки дар

байни онҳо қобилият доранд, бо ӯ ба поён бираванд, агар Павлус ягон кори нодуруст карда бошад, айбдоркуниҳои худро баён кунанд (Аъмол 25:1-5).

Сархати 2: Пас аз тақрибан ҳашт ё даҳ рӯз Фестус ба Қайсария баргашт. Рӯзи дигар ӯ ба додгоҳ фармон дод, ки Павлусро биёрад, вақте ки яҳудиёне, ки аз Ерусалим омада буданд, дар гирди ӯ истода, ба муқобили ӯ бисёр айбҳои ҷиддиеро меоварданд, ки исбот карда натавонистанд (Аъмол 25:6-7). Павлус дар ҳимояи худ гуфт: «Ман бар зидди қонуни яҳудӣ ё бар зидди маъбад ё бар зидди қайсар ҳеҷ гуноҳе накардаам». Аммо Фестус, ки ба яҳудиён илтифот кардан мехост, гуфт: «Оё мехоҳӣ ба Ерусалим бирав, дар он ҷо ин айбҳоро дар пеши ман муҳокима кунӣ?» Аммо Павлус ҷавоб дод: "Ман дар додгоҳи қайсар истодаам, ки дар он ҷо бояд муҳокима карда шавам. Яҳудиён ҳеҷ гуноҳе накардаанд, зеро шумо хуб медонед, ки оё ман гунаҳкор бошам, кори сазовори марг кардаам, ман мурданро рад намекунам, аммо агар иттиҳом дурӯғ бошад, ҳеҷ кас ҳақ надорад" онҳоро ба ман деҳ, ки аз қайсар шикоят мекунам». Пас аз машварат бо шӯрои худ, Фестус гуфт: «Шумо аз қайсар шикоят кардед? назди қайсар меравӣ». (Аъмол 25:8–12).

Сархати 3: Пас аз чанд рӯз шоҳ Агриппа ва Берника ба Қайсария расиданд, Фестусро, ки рӯзҳои зиёде дар он ҷо буданд, эҳтиром карданд. Фестус ба подшоҳ муроҷиат кард, ки дар он ҷо шахсе аз ҷониби Феликс асир монда буд, ки дар бораи ӯ тамоми ҷамоати яҳудиён ба ман ҳарду дар Ерусалим муроҷиат карда, дар ин ҷо фарёд заданд. дигар зиндагӣ намекунанд, ҳеҷ чизи сазовори марг наёфтанд, аммо азбаски императори муроҷиаткардааш тасмим гирифт, ки ӯро бифиристад, аммо намедонад, ки дар бораи ӯ чӣ нависад Худованд бинобар ин ҳамаро пеш аз ҳама оварад, махсусан то имтиҳон метавонад чизе бинависад, ки ба назар беасос ба назар мерасад, маҳбусро бидуни иттиҳом алайҳи ӯ фиристед (Аъмол 25:13-27).

АъМОЛИ 25:1 Вақте ки Фестус ба вилоят омад, пас аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим баромад.

Фестус ба вилоят омад ва пас аз се рӯз аз Қайсария ба Ерусалим рафт.

1. Сафар ба осмон - Мулоҳиза дар бораи мисоли Фестус дар Аъмол 25:1

2. Пешгирии роҳи дуруст - Баррасии аҳамияти қабули қарорҳои оқилона ҳангоми сафар

1. Забур 139:7-9 - Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури ту ба куҷо бигрезам? Агар ман ба осмон боло шавам, ту дар он ҷо ҳастӣ! Агар бистарамро дар шеол созам, ту он ҷо ҳастӣ! Агар ман болҳои саҳарро гирифта, дар қаъри баҳр сокин шавам, дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти ростат маро нигоҳ медорад.

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

АъМОЛИ 25:2 Он гоҳ саркоҳин ва сарвари яҳудиён ба ӯ дар бораи Павлус хабар дода, илтимос карданд:

Айбдоркунандагони Павлус ба мансабдори румӣ бар зидди ӯ айбҳои бардурӯғ оварданд.

1. Бо вуҷуди айбҳои бардурӯғ эълон кардани Инҷил

2. Такя ба неруи Худо барои рафъи озор

1. Румиён 8:31-32 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр Ӯ на бо лутфу марҳамат ҳама чизро ба мо медиҳед?»

2. Матто 10:22 - "Ҳама ба хотири исми Ман аз шумо нафрат хоҳанд кард, аммо касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт".

АъМОЛИ 25:3 Ва аз ӯ илтифот хост, то ӯро ба Ерусалим бифиристад ва дар роҳи куштани вай интизорӣ кашад.

Павлусро душманонаш ба гуноҳ айбдор мекунанд ва онҳо мекӯшанд, ки ӯро кушанд.

1. Мо бояд эҳтиёт бошем, то нагузорад, ки ҳавасҳои мо моро ба корҳои нодуруст кашонанд.

2. Аз душманони худ битарсед ва аз макрҳои онҳо парҳез кунем.

1. Масалҳо 14:16 "Оки оқил эҳтиёткор аст ва аз бадӣ рӯй мегардонад, аммо нодон бепарво ва бепарво аст".

2. Эфсӯсиён 4:31-32 "Бигзор ҳама кудурат, ғазаб, хашм, фиғон ва тӯҳмат ва бо ҳар кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. "

АъМОЛИ 25:4 Аммо Фестус ҷавоб дод, ки Павлус бояд дар Қайсария нигоҳ дошта шавад ва худи ӯ ба қарибӣ ба он ҷо меравад.

Фестус тасмим гирифт, ки Павлусро дар Қайсария нигоҳ дорад ва ба зудӣ меравад.

1. Нақшаи Худо ҳамеша беҳтарин аст: Баррасии сафари Павлус дар китоби Аъмол

2. Боварӣ ба замони Худо: Дар душвориҳо қувват ёфтан

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 46:10 - Ӯ мегӯяд, ? то ҳол ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд мешавам, дар замин сарбаланд мешавам.??

АъМОЛИ 25:5 Пас, бигзор онҳое, ки аз миёни шумо қодиранд, ҳамроҳи ман фуруд оянд ва ин шахсро айбдор кунанд, агар дар вай ягон бадӣ бошад.

Павлусро ба назди Фест меоранд ва хоҳиш мекунанд, ки дар Ерусалим ҳукм кунанд.

1: Худо моро фурӯтан мекунад ва даъват мекунад, ки қарорҳои сахт қабул кунем.

2: Иродаи Худо аксар вақт барои мо пинҳон аст, аммо мо бояд ба Ӯ таваккал кунем.

1: Ишаъё 55:8-9? ё андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ҳамин тавр роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо болотар аст.??

2: Ғалотиён 6:9? ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

АъМОЛИ 25:6 Ва дар миёни онҳо зиёда аз даҳ рӯз истода, ба Қайсария равона шуд; ва рӯзи дигар дар курсии доварӣ нишаста фармон дод, ки Павлусро биёранд.

Павлусро ба Қайсария ба назди ҳокими румӣ Фестус оварданд.

1. Ҳукмронии Худо: Чӣ гуна Худо ҳокимиятро ҳатто дар ҳолатҳои ноодилона истифода мебарад

2. Вафодории Павлус: дар муқобили душвориҳо устувор истодан

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

АъМОЛИ 25:7 Ва ҳангоме ки Ӯ омад, яҳудиёне, ки аз Ерусалим омада буданд, гирду атроф истода, бар зидди Павлус шикоятҳои бисьёр ва сахт меоварданд, ки исбот карда натавонистанд.

Яҳудиён бар зидди Павлус айбҳои зиёде карданд, ки исбот карда натавонистанд.

1. Ба иттиҳомоти бардурӯғ таслим нашавед.

2. Њатто дар баробари интиќодњои сахт сухан гӯед.

1. Масалҳо 19:5 - "Шоҳиди козиб бечазо наmemонад ва касе ки дурӯғ мебарорад, раҳо нахоҳад шуд".

2. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

АъМОЛИ 25:8 Дар ҳоле ки ӯ барои худ ҷавоб дод: «На бар зидди шариати яҳудиён, на бар зидди маъбад ва на бар зидди қайсар, ҳеҷ чизро васваса накардаам».

Павлус худро дар назди Фестус ҳимоя карда, ҳар гуна гуноҳро бар зидди яҳудиён, маъбад ё қайсар рад мекунад.

1. Қувваи мудофиаи хуб: Чаро барои худ истодан муҳим аст

2. Аз Павлус омӯзед: Чӣ тавр мо далерона ва одилона зиндагӣ карда метавонем

1. Масалҳо 22:1, ? □ Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург ва неъмат аз нуқра ва тилло беҳтар аст.??

2. Филиппиён 4:13, ? □ ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонад.

АъМОЛИ 25:9 Аммо Фестус, ки мехост ба яҳудиён лаззат барад, ба Павлус гуфт: «Оё ба Ерусалим меравӣ, ва дар ин бора дар пеши ман доварӣ хоҳӣ кард?

Фестус ба Павлус имконият дод, ки ба Ерусалим биравад ва барои айбҳои ӯ муҳокима шавад.

1. Қувваи созиш: Омӯзиши эҳтиром ба эътиқоди дигарон

2. Якҷоя кор кардан ба манфиати умумӣ: Ҷустуҷӯи ҳамоҳангӣ тавассути фаҳмиш

1. Румиён 12:18? □ f имконпазир аст, то аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.??

2. Филиппиён 2:3-4? □ о ҳеҷ чиз аз шӯҳратпарастӣ ё ғурури беҳуда. Балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.??

АъМОЛИ 25:10 Он гоҳ Павлус гуфт: «Ман дар курсии доварии қайсар истодаам ва дар он ҷо бояд доварӣ кунам; ман ба яҳудиён ҳеҷ гуноҳе накардаам, чунон ки ту хуб медонӣ».

Павлус дар назди курсии доварии қайсар ба яҳудиён бегуноҳии худро эълон кард.

1: Далеронаи Павлус дар муқобили доварӣ.

2: Вафодории Худо, ҳатто дар муқобили беадолатӣ.

1: Isaiah 40:31 - "Лекин онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2: Забур 37:3 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; то дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд".

АъМОЛИ 25:11 Зеро, агар ман ҷиноятқор бошам, ё кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан даст намекашам; лекин агар аз ин чизҳое, ки инҳо маро айбдор мекунанд, набошад, ҳеҷ кас наметавонад маро ба дасти онҳо таслим кунад. Ман ба қайсар мурофиат мекунам.

Павлус бегуноҳии худро тасдиқ мекунад ва ба қайсар мурофиат мекунад, ки мурофиаи одилона дида шавад.

1. «Қудрати мубориза барои адолат»

2. «Қувваи истодагарӣ барои дурустӣ»

1. Ишаъё 1:17 - Кори дурустро омӯзед; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

2. Масалҳо 31:8-9 - Барои онҳое, ки наметавонанд аз номи худ сухан гӯянд, дар бораи ҳуқуқҳои ҳамаи бенавоён сухан гӯед. Сухан гӯед ва аз рӯи адолат ҳукм кунед; хукукхои камбагалон ва камбагалонро химоя мекунанд.

АъМОЛИ 25:12 Фестус, вақте ки бо шӯрои пирон машварат карда, ҷавоб дод: «Оё ба қайсар мурофиат кардӣ? назди қайсар меравӣ».

Фест қарор кард, ки Павлусро барои доварӣ ба қайсар фиристад.

1. "Нақшаи Ҳокими Худо" - омӯхтани он, ки чӣ тавр Худо тавассути қарорҳои мо кор мекунад, ҳатто вақте ки онҳо ба назар беадолатона ба назар мерасанд.

2. «Дар муқобили душвориҳо устувор истода» - омӯхтани он, ки чӣ тавр Павлус ҳатто ҳангоми дучор шудан бо натиҷаи ба назар номусоид азми қавӣ ва имони худро нигоҳ дошт.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Бидонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Аммо бигзор сабр кори комили худро дошта бошад, то ки шумо комил ва комил шавед ва пурра, чизе намехоҳад ».

АъМОЛИ 25:13 Пас аз чанд рӯз подшоҳ Ағрипос ва Берника ба Қайсария омаданд, то ки Фестусро табрик кунанд.

Шоҳ Агриппа ва Берника дар Қайсария дидани Фестусро диданд.

1. Қудрати муносибатҳо: Баррасии муносибати Агриппа ва Бернис бо Фестус

2. Оғози меҳмоннавозӣ: Боздиди шоҳ Агриппа ва Бернис ба Фестус

1. Румиён 12:13 - "Ба Худованд шарик шавед? □ одамони мӯҳтоҷ.

2. Масалҳо 22:1 - «Номи нек матлубтар аз сарвати бузург аст; иззату эҳтиром аз нуқра ва тилло беҳтар аст».

АъМОЛИ 25:14 Рӯзҳои зиёде дар он ҷо буданд, Фестус кори Павлусро ба подшоҳ эълон карда, гуфт: «Шахсе аз Феликс дар занҷир мондааст;

Сабаби Павлусро Фестус ба подшоҳ Агриппа эълон кард.

1: Чӣ тавре ки сабаби Павлус ба подшоҳ Агриппа эълон шуда буд, мо низ бояд Каломи Худоро мавъиза кунем.

2: Дар лаҳзаҳои душвор мо бояд аз Худо қувват ва далерӣ пурсем, ҳамон тавре ки Павлус ҳангоми озмоиши худ дар назди шоҳ Агриппа кард.

1: Эфсӯсиён 6:19-20 - ? □ ва инчунин барои ман, то ки суханҳо ба ман дода шаванд, то даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инҷилро, ки барои он ман сафири занҷирҳоям, эълон кунам, то ончунон ки бояд бигӯям, далерона эълон намоям.

2: Ишаъё 40:31 - ? □ онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд.??

АъМОЛИ 25:15 Ва ҳангоме ки ман дар Ерусалим будам, саркоҳинон ва пирони яҳудиён дар бораи Ӯ ба ман хабар дода, хостанд бар вай доварӣ кунам.

Саркоҳинон ва пирони яҳудиён Павлусро ба кори нодуруст айбдор мекунанд ва онҳо мехоҳанд, ки ӯ барои ин кор доварӣ карда шавад.

1. Ҳикояи Павлус дар бораи имон ва устуворӣ метавонад моро илҳом бахшад, ки дар муқобили душвориҳо қавӣ монем.

2. Мо набояд нагузорем, ки айбдоркуниҳои дигарон арзиш ва шахсияти моро муайян кунанд.

1. Забур 37:3-4 - "Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; дар замин сокин бош ва бо вафодорӣ дӯстӣ кун. Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод".

2. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

АъМОЛИ 25:16 Дар ҷавоби онҳо гуфтам: «Одати румиён нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, пеш аз он ки айбдоршаванда бо айбдоркунандагон рӯ ба рӯ шавад ва иҷозат дошта бошад, ки дар бораи ҷинояте, ки бар зидди ӯ гузошта шудааст, ҷавоб диҳад. .

Ин порча системаи ҳуқуқии Румро муҳокима мекунад, ки дар он ба шахси айбдоршаванда имконият дода шудааст, ки дар бораи ҷинояти зидди ӯ бо ҳузури айбдоркунандагон ҷавоб диҳад.

1. Қимати ҳақиқат ва адолат дар ҷомеа.

2. Муҳимияти додани имконият ба одамон барои дифоъ аз худ.

1. Масалҳо 16:11: "Тарозуи одил ва тарозу аз они Худованд аст; тамоми вазнҳо дар халта кори Ӯст".

2. Луқо 18: 2-8: "Ва ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва суст нашаванд; гуфт: "Дар шаҳре қозӣ буд, ки аз Худо наметарсид ва аз Худо наметарсид ва Мард: Ва дар он шаҳр бевазане буд, ва назди ӯ омада, гуфт: «Аз душманам қасос бигир!» Ва ӯ муддате нахост, вале баъд дар дили худ гуфт: «Гарчанде ки ман аз Худо наметарсам ва ба одам эътибор намедиҳам ; Аммо

азбаски ин бевазан маро ба изтироб меандозад, интиқоми вай хоҳам гирифт, мабодо аз омадани ӯ маро хаста накунад.Ва Худованд гуфт: «Гӯш кун, ки қозии золим чӣ мегӯяд, ва Худо баргузидагони Худро, ки шабу рӯз ба сӯи Ӯ нидо мекунанд, интиқом нахоҳад гирифт». Ҳарчанд Ӯ ба онҳо таҳаммул мекунад? Ба шумо мегӯям, ки Ӯ ба зудӣ аз онҳо интиқом хоҳад гирифт; лекин, вақте ки Писари Одам меояд, дар замин имон хоҳад ёфт?»

АъМОЛИ 25:17 Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, бетаъхир фардо дар курсии доварӣ нишастам ва фармудам, ки он мардро берун оваранд.

Павлусро ба назди ҳоким Фестус дар Қайсария оварданд ва рӯзи дигар Фестус дарҳол муҳокимаро баргузор кард.

1. Худо метавонад бо роҳҳои ғайричашмдошт кор кунад ва ҳатто дар вақти номуайянӣ, Ӯ ҳанӯз ҳам дар ихтиёри худ аст.

2. Муҳимияти лаҳза - аз имкониятҳое, ки ба мо дода шудаанд, самаранок истифода баред.

1. Ишаъё 55:8-9 - ? □ ё андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. ? □ осмонҳо аз замин баландтаранд, инчунин роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотаранд.

2. Эфсӯсиён 5:16 - Истифодаи беҳтарини вақт, зеро айём бад аст.

АъМОЛИ 25:18 Вақте ки айбдоркунандагон бар зидди онҳо бархостанд, дар бораи он чизе ки ман гумон мекардам, ҳеҷ гуна иттиҳоме наоварданд:

Айбдоркунандагони Павлус ҳеҷ гуна иттиҳомеро, ки ӯ интизор буд, айбдор накарданд.

1. Қувваи ҳайратангези имон: чӣ гуна эътимоди Павлус ба Худо ба натиҷаҳои ғайричашмдошт оварда расонд

2. Ба тарафдории он чизе, ки шумо бовар мекунед: далерии Павлус дар муқобили душвориҳо

1. Румиён 8:31 - Пас, дар ҷавоб ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 27:1 - Худованд нури ман ва наҷоти ман аст? □ оё ман метарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст? □ аз кӣ тарсам?

АъМОЛИ 25:19 Аммо дар бораи хурофоти худашон ва дар бораи як Исои мурда, ки Павлус тасдиқ кард, ки зинда аст, ба ӯ саволҳои муайяне доштанд.

Павлус бо вуҷуди хурофоти одамоне, ки ӯро мепурсиданд, Исоро муҳофизат мекард, ки зинда бошад.

1: Ба воситаи Исо мо метавонем дар рӯҳ зинда шавем.

2: Исо манбаи умед ва ҳаёт аст.

1: Румиён 8:11 - ? □ агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

2: Юҳанно 3:16-17 - ? □ ё Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

АъМОЛИ 25:20 Ва азбаски ба чунин саволҳо шубҳа доштам, аз ӯ пурсидам, ки оё вай ба Ерусалим биравад ва дар он ҷо доварӣ карда шавад?

Павлус аз Фест дар бораи нақшаи рафтанаш ба Ерусалим барои муҳокима барои айбдоркуниҳои зидди ӯ мепурсад.

1. Қувваи шубҳа: Чӣ гуна имон метавонад ба саволҳо оварда расонад

2. Муқовимат барои кори дуруст: Ҳикояи Павлус дар бораи далерӣ

1. Юҳанно 20:24-29 - Шубҳа ва имони Томас

2. Ибриён 11:1 - Имон моҳияти чизҳои умедбахш аст

АъМОЛИ 25:21 Аммо вақте ки Павлус хоҳиш кард, ки ба гӯши Август нигоҳ дошта шавад, ман фармудам, ки ӯро нигоҳ доранд, то даме ки ӯро назди қайсар бифиристам.

Павлус хоҳиш мекунад, ки императорро гӯш кунад ва фармон дода мешавад, ки то ба қайсар фиристода нашавад.

1. Ҳатто дар вазъиятҳои душвор ба Худо содиқ монед

2. Худо бар озмоишҳои мо низ Ҳоким аст

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

АъМОЛИ 25:22 Он гоҳ Агриппа ба Фестус гуфт: «Ман ҳам мехоҳам сухани ин мардро бишнавам». Фардо, гуфт ӯ, вайро мешунавӣ.

Шоҳ Агриппа ба Фест гуфт, ки рӯзи дигар мехоҳад худи Павлусро бишнавад.

1. Нақшаҳои Худо барои мо аксар вақт бо роҳҳои ғайричашмдошт ба амал меоянд.

2. Муҳим аст, ки дар ҳаёти мо барои шунидани паёмҳои Худо кушода бошем.

1. Ишаъё 55: 8-9 "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Яъқуб 1:19-20 «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби одам адолати Худоро ба амал намеоварад».

АъМОЛИ 25:23 Ва фардо, вақте ки Агрипос ва Берника бо шукӯҳи азим омада, бо

мириҳазорон ва раисони шаҳр ба ҷои шунидан даромаданд, бо амри Фест Павлус берун оварда шуд. .

Фестус ба Павлус амр дод, ки ба он ҷое, ки Агриппа, Берника ва мириҳазорон ва сардорони шаҳр бо шукӯҳу шаҳомати зиёд омада буданд, берун ованд.

1. Нақшаи соҳибихтиёрии Худо, новобаста аз мавқеи мо дар зиндагӣ, роҳҳои ҳамаи моро ҳидоят мекунад.

2. Агар мо ба иродаи Ӯ итоат кунем, ҳаёти мо метавонад барои амалӣ кардани ниятҳои Худо истифода шавад.

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 25:24 Фестус гуфт: «Эй подшоҳ Ағрипос ва ҳамаи одамоне, ки дар ин ҷо бо мо ҳастанд, шумо ин шахсро мебинед, ки тамоми мардуми яҳудиён чи дар Ерусалим ва ҳам дар ин ҷо бо ман муомила кардаанд ва фарьёд мезад, ки набояд дигар зиндагӣ кунад.

Фест Павлусро ба пеши шоҳ Агриппа ва дигар одамони ҳозира пешкаш мекунад. Яҳудиён исрор доранд, ки Павлус дигар зиндагӣ накунад.

1. Мо бояд дар муқобили мухолифатҳо бо имон ва мардонагӣ зиндагӣ кунем.

2. Иродаи Худо муҳимтар аз андешаи мардум аст.

1. Филиппиён 1:21-24 - Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст.

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

АъМОЛИ 25:25 Аммо чун фаҳмидам, ки ӯ ҳеҷ кори сазовори марг накардааст ва худи ӯ ба Август мурофиат кардааст, ман қарор додам, ки ӯро фиристам.

Павлус дар ягон ҷинояти сазовори марг бегуноҳ дониста шуд ва ба қайсар мурофиат кард, бинобар ин Фестус тасмим гирифт, ки ӯро ба Рум фиристад.

1. Ҳукмронии Худо дар таъмини муҳофизат - Румиён 8:28

2. Дар замонҳои душвор бо имон ва умед зиндагӣ кардан - Ибриён 11:1-3

1. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтимос, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо расонед.

АъМОЛИ 25:26 Дар бораи онҳо чизе надорам, ки ба оғои худ бинависам. Бинобар ин, ман ӯро ба ҳузури ту ва алалхусус ба ҳузури ту, эй подшоҳ Ағрипос, овардам, то ки пас аз санҷиш чизе бинависам.

Павлусро ба назди подшоҳ Агриппа меоранд, то тафтиш кунанд, то Павлус чизе дошта бошад, ки ба император қайсар бинависад.

1. Аҳамияти имтиҳон: Санҷиши ҳаёти мо барои маълумоти бештар дар бораи худ ва имони мо.

2. Дар имон устувор истодан: ба эътиқоди худ содиқ мондан ҳатто вақте ки эътиқоди мо зери шубҳа аст.

1. Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ ҷоиз аст, ва чӣ сазовори таҳсин аст, агар олиҷаноб бошад, агар чизе сазовори таъриф бошад. , дар бораи ин чизҳо фикр кунед. Шумо дар ман чӣ омӯхтаед ва қабул кардаед ва шунидаед ва дидаед? □ ин корро кунед, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

2. Матто 5:37-38 - Бигзор шумо ? □ es?? be ? □ es,??ва шумо ? эй ,??? □ o.??Зеро он чи бештар аз ин бошад, аз иблис аст.

АъМОЛИ 25:27 Зеро ба назари ман фиристодани асир беақл аст, на ин ки ҷиноятҳои бар зидди ӯ содиршударо нишон диҳам.

Павлусро ба гуноҳҳо муттаҳам мекунанд ва бе шарҳ додани ҷиноятҳои эҳтимолии ӯ ба Рум фиристодани ӯ аз рӯи ақл нест.

1. Худованд моро ба ҷустуҷӯи адолат ва инсоф дар муомила бо якдигар даъват мекунад

2. Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки ҳама то исботи гуноҳ бегуноҳанд

1. Такрори Шариат 16:20 - Аз паи адолат ва танҳо адолат бошед, то ки заминеро, ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, зиндагӣ кунед ва соҳиби он шавед.

2. Забур 81:3 - Ба нотавонон ва ятимон адолат диҳед; хукуки дармондагону бенавоёнро нигох дорад.

Аъмол 26 ҳимояи Павлусро дар назди подшоҳ Агриппа, шаҳодати ӯ дар бораи имон овардан ва даъват кардани ӯ ва муносибати Агриппа ба паёми Павлус нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Агриппа ба Павлус мегӯяд: «Ту иҷозат дорӣ, ки аз номи худ бигӯй». Пас аз он Павлус дасти худро дароз карда, ба дифоъ оғоз кард ва гуфт, ки худро хушбахт мешуморад, дар назди шоҳ Агриппа ҷавоби яҳудиёнро айбдор мекунад, махсусан аз он сабаб, ки бо ҳама ихтилофоти урфу одатҳои миллати яҳудӣ ошно аст. Вай достони ҳаёти барвақти худро ҳамчун фарисӣ ва чӣ гуна ӯ пайравони Исоро ҳатто то марг таъқиб мекард, нақл мекунад (Аъмол 26:1-11).

Сархати 2: Сипас ӯ вохӯрии худро бо Исо дар роҳ ба сӯи Димишқ нақл мекунад - чӣ гуна нуре аз осмон равшантар аз офтоб дар гирди ӯ меафрӯхт, онҳое, ки ҳамроҳи ӯ буданд, ҳама ба замин афтоданд ва садои ба забони арамӣ шуниданд, ки Шоул Шоул чаро маро таъқиб мекунӣ? Бар ту лагад задан душвор аст». Вақте пурсиданд, ки овози кӣ сухан мегӯяд: «Ман Исо ҳастам, ки шумо ӯро таъқиб мекунед. Акнун бар по бархез, ман зоҳир шудаам, ки банда шоҳид медиҳӣ, он чи дидай, ба ту нишон хоҳад дод». Аз ҳамон лаҳза вай на танҳо он чи дида буд, балки он чизеро, ки Худо ба ӯ ошкор мекунад, ғулом ва шоҳид таъин шуд (Аъмол 26:12-18).

Параграфи 3: Пас аз ин вохӯрӣ, Павлус мегӯяд, ки ӯ осмони рӯъёи беитоат набуд, балки аввал он Димишқ ва Ерусалим дар саросари Яҳудо мавъиза мекарданд, ки онҳо бояд тавба кунанд Худо тавбаашонро бо аъмоли худ нишон диҳанд, ки чаро яҳудиён маъбадро ишғол карданд, кӯшиш карданд, ки ӯро бикушанд, аммо Худо ба шоҳиди ҳарду кӯмак кард. сухани хурди бузург, чизе ғайр аз пайғамбарон, Мусо гуфта буд, ки ҳеҷ чиз рӯй намедиҳад, ки Масеҳ бори аввал эҳё мешавад, паёми нури наҷоти ҳарду халқро эълон кунед (Аъмол 26:19-23). Вақте ки Павлус ин ҳимоят мекард, Фестус бо овози баланд дод зад: «Павлус, ту аз ақл берун шудай! Омӯзиши бузурги шумо шуморо девона мекунад!' Аммо Павлус ҷавоб дод: «Ман

девона нестам, Фестуси олиҷаноб, он чизе ки ман мегӯям, подшоҳи ҳақиқии оқил, ки ба ин чизҳо шинос аст, ба онҳо шаҳодат медиҳад, ки пайғамбарон медонанд» (Аъмол 26:24-27). Агриппа ба Павлус гуфт: «Оё фикр мекунам, ки дар муддати кӯтоҳ масеҳ шуданро бовар кунонад? Ва ҷавоб дод, ки оё кӯтоҳмуддат дуо гӯед, то Худо на танҳо, балки ҳамаи онҳое, ки имрӯз гӯш мекунанд, ба ҷуз ин занҷирҳо ба ман табдил ёбанд. Пас аз он подшоҳ бархоста, ҳоким Берника, онҳое, ки дар онҳо нишаста буданд, пас аз баромадан аз ҳуҷра байни худ сӯҳбат карданд, ки одаме, ки ҳеҷ кор намекунад, сазовори ҳабси қатл нест, Агриппа гуфт, ки Фестус метавонад, агар ба қайсар шикоят кунад, озод карда шавад (Аъмол 26:28-32).

АъМОЛИ 26:1 Ағрипос ба Павлус гуфт: «Ба ту иҷозат дода шудааст, ки аз номи худ сухан гӯй». Он гоҳ Павлус дасташро дароз карда, барои худ ҷавоб дод:

Ба Павлус имконият дода мешавад, ки худро дар назди Агриппа муҳофизат кунад.

1. Далер бошед ва дар лахзахои мусибат далер бошед.

2. Ба Худованд таваккал кунед, ки дар лаҳзаҳои зарурӣ ризқ медиҳад.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

АъМОЛИ 26:2 Ман худро хушбахт меҳисобам, эй подшоҳ Ағрипос, зеро ки имрӯз дар пеши ту дар бораи ҳама чизҳое, ки яҳудиён маро айбдор мекунанд, барои худ ҷавоб хоҳам дод.

Павлус хушҳол аст, ки тавонист худро дар назди шоҳ Агриппа дар бораи ҳама айбдоркуниҳои яҳудиён муҳофизат кунад.

1. Чӣ тавр дар вазъиятҳои душвор мусбӣ мондан мумкин аст

2. Қувваи худшиносӣ

1. Филиппиён 4:4-6 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад.

2. Румиён 8:31-32 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?

АъМОЛИ 26:3 Хусусан аз он сабаб, ки ман медонам, ки ту дар ҳама урфу одатҳо ва саволҳои байни яҳудиён доно ҳастӣ; бинобар ин аз ту хоҳишмандам, ки пурсаброна маро бишнав.

Павлус ба подшоҳ Агриппа мурочиат кард, то ӯро пурсаброна бишнавад, зеро вай дар бораи урфу одат ва саволҳои яҳудӣ медонист.

1. Ба Худо таваккал кардан дарҳои имкониятҳоро барои мо мекушояд, вақте ки мо хушхабарро паҳн кардан мехоҳем.

2. Такя ба ҳикмати Худо дар ҳама ҳолат.

1. Юҳанно 10:7, "Пас Исо боз гуфт: ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дарвозаи гӯсфандон ҳастам".

2. 1 Қӯринтиён 2:5, «то ки имони шумо на бар ҳикмати инсонӣ, балки бар Худост? қудрат».

АъМОЛИ 26:4 Тарзи зиндагии ман аз ҷавониам, ки дар байни халқи ман дар Ерусалим буд, ҳама яҳудиёнро мешиносанд;

Павлус ҳаёти гузаштаи худро ба шоҳ Агриппа нақл карда, имон ва садоқаташро ба Худо нишон медиҳад.

1: Ҳар яки мо қодир ҳастем, ки ҳаёти худро бо имон ва садоқат зиндагӣ кунем, новобаста аз гузаштаи мо.

2: Новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ шавем, Худо ҳамеша ба мо содиқ мемонад.

1: Румиён 8: 37-39 "Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира, на оянда ва на ҳеҷ кас Қудратҳо, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот, моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад».

2:1 Петрус 5:6-7 "Пас, дар назди Худо фурӯтан бошед? Дасти тавоно бошед , то ки Ӯ шуморо дар вақташ баланд кунад. Тамоми ғамҳои худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад."

АъМОЛИ 26:5 Онҳое ки маро аз ибтидо медонистанд, агар шаҳодат медоданд, ки пас аз сахттарин мазҳаби дини мо фарисий зиндагӣ мекардам.

Павлус дар пеши шоҳ Агриппа худро муҳофизат карда, дар бораи фарисайгии худ эълон кард.

1. Худо ба гузаштаи мо назар мекунад, то моро ба роҳи рост ҳидоят кунад.

2. Мо метавонем кафоратро дар Масеҳ пайдо кунем ва сарфи назар аз гузаштаи худ дигаргун шавем.

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи кафорати дар Исои Масеҳ озодона сафед карда шудаанд.

2. Филиппиён 3:7-8 - Аммо он чи барои ман фоида буд, ман барои Масеҳ зиён ҳисоб кардам. Аммо ман низ ҳама чизро зиён меҳисобам, то ки Масеҳро ба даст оварам.

Аъмол 26:6 Ва алҳол ман истода, барои умеди ваъдаи Худо ба падарони мо доварӣ шудаам:

Павлус дар назди суд истода, барои имонаш ба ваъдаи Худо, ки ба аҷдодони онҳо дода шудааст, доварӣ карда шавад.

1. Қувваи имон: вафо кардан ба ваъдаи Худо

2. Дар муқобили душвориҳо устувор истода: Намунаи Павлус

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи

Худо меояд.

2. Ибриён 10:23 - Биёед, бе тардид касби имони худро маҳкам нигоҳ дорем; (Зеро ки ба ваъдааш вафодор аст).

Аъмол 26:7 Он ваъдаест, ки дувоздаҳ сибти мо шабу рӯз ба Худо хизмат мекунанд, ба он ваъда медиҳанд. Ба хотири умед, эй подшоҳ Агрипос, маро ба яҳудиён айбдор мекунанд.

Павлус дар назди шоҳ Агриппа барои мавъиза кардани ваъдаи наҷот, ки дувоздаҳ сибти Исроил ба гирифтани он умед мебанданд, муҳокима карда мешавад.

1. Умеди Павлус: Мулоҳиза дар бораи Аъмол 26:7

2. Шабу рӯз ба Худо хизмат кардан: Омӯзиши ӯҳдадориҳои содиқ

1. Румиён 8:24-25 - "Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтем. Аммо умеде, ки дида мешавад, ҳеҷ умеде нест. Кӣ ба он чизе ки аллакай дорад, умед дорад? Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедворем, мо сабр кунед».

2. Эфсӯсиён 2:12 - "Дар хотир доред, ки шумо дар он вақт аз Масеҳ ҷудо будед, аз шаҳрвандии Исроил ва хориҷиён аз аҳдҳои ваъда, бе умед ва бе Худо дар ҷаҳон будед."

АъМОЛИ 26:8 Барои чӣ Худо мурдагонро эҳьё мекунад, дар назари шумо чизи аҷибе ҳисобида мешавад?

Павлус мепурсад, ки чаро мардум бовар намекунанд, ки Худо қудрати эҳё кардани мурдагонро дорад?

1. «Қудрати Худо ва тавоноии Ӯ барои эҳёи мурдагон».

2. «Муҳаббати Худо ва садоқати бепоёни Ӯ»

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт, ? □ эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

АъМОЛИ 26:9 Ман дар ҳақиқат бо худ фикр мекардам, ки бар хилофи исми Исои Носирӣ бояд бисёр корҳо кунам.

Павлус дар бораи гузаштаи худ, ки ба муқобили Исо ва пайравонаш пеш аз табдил шуданаш баромад, нақл мекунад.

1: Раҳмат ва файзи Худо барои ҳама дастрас аст, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гумроҳ бошем.

2: Муҳаббат ва қудрати Исо ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо дигаргунӣ оварда метавонанд.

1: Румиён 5:8 - Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2:1 Қӯринтиён 6:9-11 - Ё шумо намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на мардоне, ки бо мардон алоқаи ҷинсӣ мекунанд, на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на тӯҳматгарон ва на қаллобон Малакути Худоро мерос хоҳанд гирифт.

АъМОЛИ 26:10 Он кореро, ки ман дар Ерусалим кардам; ва ҳангоме ки онҳо кушта шуданд, Ман бар зидди онҳо овози худро гуфтам.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Павлус масеҳиёнро дар Ерусалим таъқиб карда, онҳоро ба зиндон андохта, барои қатлашон овоз дод.

1: Мо бояд дарк кунем ва аз гуноҳҳои худ тавба кунем ва аз Худо раҳмату мағфират биҷӯем.

2: Мо бояд ба дигарон, ҳатто онҳое, ки ба мо ситам кардаанд, файз ва омурзишро паҳн кунем.

1: Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2: Луқо 6:37 - Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд. Маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед ва омурзиш хоҳед шуд.

АъМОЛИ 26:11 Ва ман онҳоро борҳо дар ҳар куништ ҷазо дода, маҷбур мекардам, ки куфр гӯянд; ва аз онҳо бағоят хашмгин шудам, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб мекардам.

Павлус масеҳиёнро таъқиб мекард ва онҳоро маҷбур мекард, ки куфр гӯянд.

1: Эҳтиёт бошед, ки чӣ тавр дар бораи Худо сухан мегӯед

2: Қудрати муҳаббат ҳамаро мағлуб мекунад

1: Қӯлассиён 3: 12-15 - «Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ, пурсабриро дар бар кунед; ба якдигар пурсабрӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бошад, бо касе ҷанҷол кунед: чи тавре ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед.Ва пеш аз ҳама садақа кунед, ки он банди камолот аст.Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ ба он мувофиқед. дар як бадан даъват шудааст ва шукргузор бошед».

2: Румиён 12: 17-21 - "Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Дар назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед. Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, қасос гиред. на худат, балки ба ғазаб ҷой деҳ, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Пас, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер деҳ, агар ташна бошад, ба вай об деҳ ; бар сари ӯ ангиштҳои оташ ҷамъ кун, бар бадӣ мағлуб нашав, балки бадро бо некӣ мағлуб кун».

АъМОЛИ 26:12 Ва ҳангоме ки бо салоҳият ва супориши саркоҳинон ба Димишқ рафтам,

Павлус бо қудрат ва супориши саркоҳинон ба Димишқ фиристода шуд.

1: Мо метавонем қувват ва ҷасоратро барои иҷрои рисолати Худо аз дигарон пайдо кунем.

2: Худо метавонад одамони дорои қудратро барои иҷрои иродаи Худ истифода барад.

1: Эфсӯсиён 3:20-21 - Ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо металабем ё тасаввур мекунем, ба андозаи бениҳоят зиёдтар ба амал оварад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, Ӯро дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод наслҳо, то абад ва то абад! омин.

2:1 Қӯринтиён 15:10 - Аммо бо файзи Худо ман он чизе ҳастам, ки ҳастам, ва файзи Ӯ ба ман бетаъсир набуд. Не, ман аз хамаи онхо бисьёртар мехнат кардам? □ ва на ман, балки файзи Худо, ки бо ман буд.

Аъмоли Аъмол 26:13 Дар нисфирӯзӣ, эй подшоҳ, ман дар роҳ нуре аз осмон дидам, ки аз болои нури офтоб дар гирду атрофам ва онҳое ки бо ман сафар мекарданд, медурахшиданд.

Павлус аз таҷрибаи худ дар бораи нури дурахшоне, ки ҳангоми сафар дар атрофи ӯ ва ҳамроҳонаш медурахшиданд, нақл мекунад.

1. Нури Худо роҳи моро ҳидоят мекунад - Аъмол 26:13

2. Қудрати эҳсос кардани ҳузури Худо - Аъмол 26:13

1. Забур 119:105 - ? □ Каломи мо чароғ барои пойҳоям ва чароғе барои роҳи ман аст.??

2. Матто 5:16 - ? □ ва нури шумо пеши дигарон медурахшад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

АъМОЛИ 26:14 Ва ҳангоме ки ҳамаи мо бар замин афтодем, овозе шунидам, ки бо ман сухан ронда, ба забони ибронӣ мегуфт: «Шоул, Шоул! Чаро Маро таъқиб мекунӣ? лагад задан бар ту душвор аст.

Шоул ба замин афтид ва овозе шунид, ки ба забони ибронӣ мегуфт, ки чаро Ӯро таъқиб мекунад.

1. Бо хости Худо ҷанг накунед

2. Қудрати овози Худо

1. Ишаъё 55: 8-9: "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман низ аз роҳҳои шумо баландтар аст, ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Румиён 8:28: "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

АъМОЛИ 26:15 Ва ман гуфтам: «Худовандо, Ту кистӣ? Гуфт: «Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ».

Павлус дар роҳ ба сӯи Димишқ бо Исо вохӯрд ва Исо Худро нишон дод, ки он шахсест, ки Павлус ӯро таъқиб мекунад.

1. Қудрат ва қудрати Худо

2. Исо ҳокимияти худро ошкор мекунад

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 55:8-9 Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст,ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

АъМОЛИ 26:16 Аммо бархез ва бар пои худ бархез, зеро ки Ман барои ҳамин ба ту зоҳир шудаам, то ки туро хизматгор ва шоҳиди ҳарду аз ин чизҳое ки ту дидай ва дар бораи он чизҳое ки дар он зоҳир хоҳам буд, гардонам. ба ту;

Павлусро Худо даъват кардааст, ки шоҳид ва хизматгузори чизҳои дидааш ва хоҳад буд.

1. Чӣ тавр Худо моро ба хидмати Ӯ даъват мекунад

2. Қувваи шаҳодат

1. Ишаъё 6:8 - "Он гоҳ ман овози Худовандро шунидам, ки мегӯяд: "Киро мефиристам ва кӣ барои мо хоҳад рафт? Ва ман гуфтам: "Инак ман; маро

бифирист!"

2. Матто 4:19 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Аз паи Ман биёед, ва ман шуморо сайёҳи одамон хоҳам кард"."

АъМОЛИ 26:17 Туро аз дасти халқҳо ва аз халқҳое, ки ҳоло назди онҳо мефиристам, раҳом,

Павлус барои мавъиза кардани Инҷили Исои Масеҳ ба халқҳо фиристода шудааст.

1. Қувваи наҷот тавассути мавъизаи Инҷил

2. Бузургии Худо? □ Муҳаббат ба ҳама миллатҳо

1. Ишаъё 49:6 ??? □ е мегӯяд, ? □ ин хеле хурд аст, ки ту хизматгори ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро барқарор кунӣ ва қабилаҳои Исроилро, ки ман нигоҳ доштаам, баргардонӣ. Ман низ туро чароғе барои халқҳо хоҳам кард, то ки наҷоти Маро ба ақсои замин расонӣ.

2. Румиён 10:13-15 ??? □ ё? □ ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт? Пас чӣ гуна метавонанд касеро бихонанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ тавр онҳо метавонанд бишнаванд, бе касе ба онҳо мавъиза кунад? Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: ? □ чӣ зебост пойҳои касоне, ки мужда медиҳанд!? □ €?

Аъмол 26:18 То чашмони онҳоро кушояд, ва онҳоро аз зулмот ба рӯшноӣ ва аз қудрати шайтон ба сӯи Худо баргардонад, то ки омурзиши гуноҳҳо ва меросро дар миёни онҳо, ки ба воситаи имоне ки ба Ман аст, муқаддас гардонад.

Павлус ба ғайрияҳудиён мавъиза карда, онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз зулмот ва қудрати шайтон ба сӯи Худо рӯй гардонанд, то омурзиши гуноҳҳоро қабул кунанд ва муқаддас гарданд.

1. Чӣ тавр бахшишро ёфтан ва бо имон муқаддас шудан мумкин аст

2. Фаҳмидани қудрати аз торикӣ ба рӯшноӣ баргаштан

1. Эфсӯсиён 5:8-11 - "Зеро ки як замон шумо зулмот будед, аммо ҳоло нур дар

Худованд ҳастед. Мисли фарзандони нур рафтор кунед (зеро самари нур дар ҳама чизи нек, дуруст ва ростӣ мавҷуд аст) , ва кӯшиш кунед, ки бифаҳмед, ки чӣ ба Худованд писанд аст».

2. Қӯлассиён 1:13-14 - «Ӯ моро аз домони зулмот раҳоӣ дод ва моро ба Малакути Писари маҳбуби Худ, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳо дорем, интиқол дод».

Аъмол 26:19 Пас, эй подшоҳ Ағрипос, ман ба рӯъёи осмонӣ итоат накардаам:

Павлус далерона итоаткор будани худро ба рӯъёи осмоние, ки гирифта буд, эълон кард.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр вокуниши Павлус ба рӯъё ҷаҳонро тағйир дод

2. Итоат ба Худо: Даъват барои пайравӣ ба намунаи Павлус

1. Матто 7:21 - «На ҳар кӣ ба Ман мегӯяд: "Худовандо, Худовандо", ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки он касе, ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад."

2. Луқо 6:46 - "Чаро шумо маро "Худовандо, Худовандо" мехонед ва он чиро, ки ба шумо мегӯям, иҷро намекунед?"

АъМОЛИ 26:20 Аммо аввал ба сокинони Димишқ ва дар Ерусалим ва дар тамоми ҳудуди Яҳудо ва баъд ба ғайрияҳудиён хабар додам, ки тавба карда, ба Худо рӯй оваранд ва корҳое кунанд, ки ба тавба мувофиқат кунанд.

Паёми мавъизашуда аз тавба ва руҷӯъ ба сӯи Худо ва иҷрои корҳое буд, ки ба тавба мувофиқ аст.

1. Тавба кунед ва ба Худо муроҷиат кунед - Аъмол 26:20

2. Амалҳое, ки ба тавба мувофиқанд - Аъмол 26:20

1. 2 Вақоеънома 7:14 - Агар қавми Ман, ки ба исми Ман хонда шудаанд, фурӯтан шаванд ва дуо гӯянд ва рӯи Маро биҷӯянд ва аз роҳҳои шариронаи онҳо рӯй гардонанд, Ман аз осмон мешунаванд ва гуноҳҳои онҳоро мебахшам ва замини онҳоро шифо мебахшам.

2. Луқо 13:3 - Не, ба шумо мегӯям; лекин агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.

АъМОЛИ 26:21 Барои ҳамин яҳудиён маро дар маъбад дастгир карда, қасди куштан гирифтанд.

Павлусро яҳудиён дар маъбад барои мавъиза кардани Инҷили Исои Масеҳ дастгир карданд.

1. Қудрати мавъиза кардани Инҷил: Омӯзиши қурбонии Павлус дар Аъмол 26:21

2. Далерӣ дар муқобили душвориҳо: Павлус ва яҳудиён дар Аъмол 26:21

1. Ишаъё 6:8 - "Ман низ овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: "Киро бифиристам ва кӣ барои мо меравад? Он гоҳ гуфтам: "Инак, ман ҳастам; маро бифирист".

2. 2 Тимотиюс 4:2 - "Каломро мавъиза кунед; дар вақташ, дар вақташ бемаврид бошед; бо тамоми пурсабрӣ ва таълимот мазаммат кунед, мазаммат кунед, насиҳат кунед".

Аъмоли Аъмол 26:22 Бинобар ин, ман аз Худо мадад гирифта, то имрӯз ҳам ба хурду калон шаҳодат медиҳам ва чизе ҷуз он чизе ки анбиё ва Мусо гуфта буданд, бояд биёяд, намегӯям:

Павлус аз Худо кӯмак гирифт ва мавъиза кардани паёми пайғамбарон ва Мусоро идома дод.

1: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки имонамонро давом диҳем ва ба Худо таваккал кунем.

2: Ҳамаи мо бояд паёми пайғамбарон ва Мусоро эълон кунем.

1:2 Қӯринтиён 12:9-10 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд

кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Аъмол 26:23 То ки Масеҳ уқубат кашад ва аввалин касе бошад, ки аз мурдагон эҳьё шавад ва ба мардум ва ба ғайрияҳудиён нур нишон диҳад.

Ин порча мефаҳмонад, ки Исо барои азоб кашидан ва аввалин шахсе буд, ки аз мурдагон эҳьё шавад ва ҳам ба мардум ва ҳам ба ғайрияҳудиён нур меовард.

1. Қудрати эҳё: Чӣ тавр эҳёи Исо ба мо умед мебахшад

2. Аҳамияти қурбонии Исо: Чӣ гуна ранҷу азоби ӯ ояндаи моро ташаккул дод

1. Румиён 6:4–5; Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2. Ишаъё 53:11; Вай мехнати чони худро дида, сер мешавад. Бандаи одил Ман бо дониши худ бисьёр касонро сафед хоҳад кард, зеро ки Ӯ гуноҳҳои онҳоро ба дӯш хоҳад гирифт.

АъМОЛИ 26:24 Ва ҳангоме ки ӯ барои худ чунин сухан мегуфт, Фестус бо овози баланд гуфт: «Эй Павлус! дониши зиёд туро девона мекунад.

Фестус ба ҳимояи худ аз Павлус халал мерасонад ва ӯро айбдор мекунад, ки аз донишаш девона шудааст.

1. Хавфи ғурур дар дониш

2. Файзи Худо дар баробари мусибат

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Румиён 5: 3-5 - "На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шуд».

АъМОЛИ 26:25 Аммо ӯ гуфт: «Эй Фестуси бузургвор, ман девона нестам; балки суханони ростӣ ва хушьёрро баён кунед.

Павлус худро ба Фестус муҳофизат карда, эълон мекунад, ки вай девона нест, балки суханони ростӣ ва ҳушёрона мегӯяд.

1: Мо бояд ҳамеша ҳақиқатро бигӯем, новобаста аз оқибатҳои он.

2: Ҳақиқат ва хушьёрӣ гӯед, ҳатто агар ба назар чунин менамояд, ки тамоми ҷаҳон зидди шумост.

1: Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сӯҳбати шумо ҳамеша пур аз файз ва намак бошад, то бидонед, ки ба ҳама чӣ гуна ҷавоб диҳед.

АъМОЛИ 26:26 Зеро ки подшоҳ аз ин чизҳо медонад, ки ман ба ҳузури Ӯ озодона сухан мегӯям; зеро ман боварӣ дорам, ки ҳеҷ яке аз ин чизҳо аз Ӯ пӯшида нест; зеро ин кор дар як гуша карда нашудааст.

Павлус дар назди шоҳ Агриппа имони худро муҳофизат мекунад.

1: Худо ҳамеша мушоҳида мекунад ва ҳама ҷузъиёти ҳаёти моро медонад, аз ин рӯ мо бояд кӯшиш кунем, ки ба тарзи писандидаи Ӯ зиндагӣ кунем.

2: Мо набояд аз мубодилаи имони худ натарсем, зеро Худованд бо мост ва ба мо далерӣ ва қувват мебахшад.

1: Ишаъё 41:10: "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард".

2: Забур 139:7-8: "Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури Ту ба куҷо бигрезам? Агар ба осмон боло равам, Ту онҷо ҳастӣ! Агар бистари худро дар шеол созам, Ту дар он ҷо ҳастӣ!"

АъМОЛИ 26:27 Подшоҳ Ағрипос, оё ба анбиё бовар мекунӣ? Ман медонам, ки ту бовар дорӣ.

Павлус аз подшоҳ Агриппа мепурсад, ки оё ба пайғамбарон бовар мекунад? Ӯ медонад, ки Агриппа бовар дорад.

1. Қувваи эътиқод: Чӣ гуна имони мо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Аҳамияти имон овардан ба паёмбарон

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

АъМОЛИ 26:28 Он гоҳ Агриппа ба Павлус гуфт: «Қариб ту маро бовар кунонӣ, ки масеҳӣ бошам».

Подшоҳ Агриппа ба шаҳодати Павлус гӯш медод ва қариб боварӣ дошт, ки масеҳӣ шавад.

1: Ҳамаи мо имконият дорем, ки ба каломи Худо бовар кунем ва Исоро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул кунем.

2: Шаҳодати пурҷӯшу хурӯши Павлус ба шоҳ Агриппа ба мо хотиррасон мекунад, ки кори Худо ҳеҷ гоҳ анҷом намеёбад, то даме ки ҳама хушхабарро нашунаванд.

1: Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад».

2: Румиён 10: 14-15 "Пас, чӣ гуна онҳо метавонанд касеро бихонанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна онҳо ба касе, ки ба вай нашунидаанд, имон ованд? Ва чӣ гуна метавонанд бишнаванд, ки касе ба онҳо мавъиза накунад. ?Ва чӣ гуна онҳо мавъиза карда метавонанд, магар он ки фиристода шаванд?Чунон ки навишта шудааст: Чӣ зебост пойҳои касоне, ки башорат медиҳанд!??

АъМОЛИ 26:29 Павлус гуфт: «Аз Худо мехостам, ки на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки имрӯз маро мешунаванд, ба ҷуз ин занҷирҳо қариб ва умуман мисли ман бошӣ».

Павлус мехоҳад, ки ҳар касе, ки ӯро мешунавад, дар имон ва садоқати ӯ ба Худо шарик бошад, ҳатто агар ин маънои мисли ӯ баста буданро дошта бошад.

1. Имон доштан дар замонҳои душвор

2. Қувваи фидокорӣ

1. 2 ба Қӯринтиён 4:8-9 - «Мо аз ҳар тараф сахт фишор меорем, вале шикаст нахӯрдаем; мо дар ҳайратем, вале ноумед нестем; таъқиб карда мешаванд, вале партофта нашудаем; зарба мезанем, вале нобуд нашудааст».

2. Румиён 8:37-39 - "Аммо дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира ва на оянда. , на баландӣ, на умқ ва на ҳеҷ чизи махлуқ наметавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

АъМОЛИ 26:30 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, подшоҳ, ҳоким ва Берника ва онҳое ки бо онҳо нишаста буданд, бархостанд.

Павлус дар назди шоҳ Агриппа боиси он гардид, ки подшоҳ ва ҳамроҳонаш эҳтиром нишон диҳанд.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки суханони худро эҳтиром ва эҳтиром кунем, чунон ки Павлус пеш аз подшоҳ Агриппа карда буд.

2. Кувваи сухан он аст, ки мардумро дар эхтиром ва эхтиром ба по хезонад.

1. Румиён 12:10 - Ба якдигар бо муҳаббати бародарона меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар.

2. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

АъМОЛИ 26:31 Ва ҳангоме ки онҳо рафтанд, байни худ гап зада, гуфтанд: «Ин одам ҳеҷ коре намекунад, ки сазовори марг ё занҷир бошад».

Одамоне, ки дар мурофиаи Павлус ҳозир буданд, ба хулосае омаданд, ки ӯ ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад.

1. Раҳмат ва инсофи Худо - Чӣ гуна фазли Худо ҳатто дар шароити душвор ба адолат мебарад.

2. Қувваи раҳмат - Чӣ гуна раҳмат метавонад боиси омурзиш ва оштӣ гардад.

1. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2. Ишаъё 43:25 - Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо ба ёд нахоҳам овард.

АъМОЛИ 26:32 Он гоҳ Ағрипос ба Фестус гуфт: «Агар ин одам ба даъвои қайсар намерасид, шояд озод мешуд».

Агриппа ва Фестус бегуноҳии Павлусро дар ҳама гуна ҷиноят ва имкони раҳоии ӯро эътироф мекунанд.

1: Худо ба мо имконият медиҳад, ки аз оқибатҳои амалҳои худ озод шавем.

2: Мо итминон дошта метавонем, ки Худо ба мо имконият медиҳад, ки гуноҳҳои моро бахшида шаванд.

1: Ишаъё 43:25 - ? , ман ҳам, оё он ки гуноҳҳои туро ба хотири Худ пок мекунам ва гуноҳҳои туро дигар ба ёд намеоварам?

2: Луқо 23:34 - Исо гуфт, ? , онҳоро бубахш, зеро онҳо намедонанд, ки чӣ кор карда истодаанд.??

Аъмол 27 дар бораи сафари хатарноки Павлус ва дигар маҳбусон ҳангоми шино кардан ба Рум, тӯфоне, ки онҳо дар баҳр дучор мешаванд ва роҳбарии Павлус дар ин бӯҳрон нақл мекунад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки қарор қабул шуд, ки Павлус ва баъзе

маҳбусони дигар дар ҳабси мирисад бо номи Юлиус ба Италия мераванд. Онҳо аз Адрамиттиум ба киштӣ савор шуданд, ки дар соҳилҳои музофотҳои Осиё Юлиус шино карданӣ буд, Павлус бо меҳрубонӣ ба ӯ озодӣ дод, то дӯстонаш ниёзҳои ӯро ҳал кунанд. Вақте ки онҳо аз баҳри кушод дар назди соҳили Киликия гузаштанд, Памфилия ба Мира Ликия фуруд омад, дар он ҷо мирисад киштии Искандарияро ёфт, ки дар Итолиё шино мекард, моро савор кард (Аъмол 27:1-6). Саёҳат суст ва душвор буд ва шамолҳои номусоид онҳоро маҷбур мекарданд, ки дар зери паноҳгоҳи Крит шино кунанд.

Сархати 2: Сарфи назар аз огоҳии Павлус, ки сафари онҳо бо талафоти вазнин фалокатовар хоҳад буд, на танҳо киштии боркаш, балки мирисад низ зиндагӣ мекунад, ба ҷои ин маслиҳати соҳиби лётчикро иҷро кард. Ҳангоме ки шамоли мӯътадили ҷанубӣ сар кард, гумон карданд, ки онҳо чизеро ба даст оварданд, то лангари вазннок дар соҳили Крит шино кард, аммо пеш аз он ки шамоли шадид бо номи "Шимол Шарқӣ" аз ҷазира поён рафт. Киштиро тӯфон пеш гирифт, ки натавонист ба шамол барояд, аз ин рӯ, он ба ҳаракат даромад (Аъмол 27:9-15). Пас аз чанд рӯзи ҳавои тӯфонӣ, ҳама умеди наҷот ёфтан тадриҷан аз байн рафт.

Сархати 3: Дар миёни ноумедӣ, Павлус дар миёни онҳо барҳоста, гуфт: «Мардон, шумо бояд маслиҳати маро қабул мекардед, ки аз Крит ба киштӣ наравед, зарари худро дареғ намедоштед, ҳоло далерии худро нигоҳ доред, зеро дар байни шумо танҳо дар киштӣ талафоти ҷонӣ нахоҳад буд». Ӯ нақл кард, ки фариштае, ки Худое, ки аз они ӯ буд, ба ӯ гуфт, ки натарс, зеро ӯ бояд дар назди қайсар озмоиш кунад, ки Худо ба ӯ тамоми онҳоеро, ки бо ӯ сайр мекарданд, бо марҳамат ҷон додааст (Аъмол 27:21-24). Дар баҳри Адриатик беш аз чордаҳ шаб гузашт, вақте ки тақрибан нисфи шаб маллоҳон ҳис карданд, ки ба замин наздик шуда истодаанд чор лангар сахт барои равшанӣ дуо карданд ва аз тарси он ки аз замин резанд сангҳо лангарро буриданд, ба чап афтоданд. мавҷҳои шикастаи сахтро ҷунбонда наметавонист (Аъмол 27:27-41). Саҳар аз рӯи маслиҳати Павлус ҳама хӯрок хӯрданд; дар киштӣ 276 кас буд. Сипас онҳо киштиро сабуктар карданд, ки ғалларо ба баҳр партофта, пас аз хӯрдан ҳама аз болои киштӣ ҷаҳида, бехатар шино карда ё дар болои пораҳо шино карда, ба замин расиданд.

АъМОЛИ 27:1 Ва ҳангоме ки қарор доданд, ки мо ба Итолиё бо киштӣ равем, онҳо Павлус ва чанд маҳбуси дигарро ба Юлиус ном мирисад аз банди Август таслим карданд.

Павлус ва дигар маҳбусон ба Юлиус, мирисад аз дастаи Август супурда шуданд, то ба Итолиё шино кунанд.

1. Нақшаи Худо барои мо: Эътироф кардани ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо

2. Қувваи субот: Ҷустуҷӯи нерӯ дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. мо чашмони худро ба Исо, пешрав ва комилкунандаи имон, духтаем».

АъМОЛИ 27:2 Ва ба киштии Адрамитӣ савор шуда, ба он савор шудем, ки маънои онро дорад, ки дар соҳилҳои Осиё шино мекардем; Як Аристарх, ки аз Мақдунии Таслӯникӣ буд, бо мо буд.

Павлуси ҳавворӣ ва баъзе ҳамроҳон аз Адрамит ба киштӣ савор шуданд, то дар соҳилҳои Осиё бо Аристархуси Таслӯникӣ шино кунанд.

1. Омӯзиши шиноварӣ бо ҳамроҳон - Сафари Павлуси расул

2. Қувваи дӯстӣ - Намунаи Павлус ва Аристарх

1. Эфсӯсиён 4:2-3 «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

2. Масалҳо 27:17 "Оҳан оҳанро тез мекунад, ва кас дигареро тез мекунад".

АъМОЛИ 27:3 Ва рӯзи дигар мо ба Сидӯн расидем. Ва Юлиус аз Павлус илтиҷо кард ва ба ӯ иҷозат дод, ки ба назди дӯстонаш равад, то худро ором кунад.

Юлиус ба Павлус иҷозат дод, ки дар муддати кӯтоҳ бо дӯстонаш дар Сидӯн хабар гирад.

1. Қувваи меҳрубонӣ: Чӣ тавр ҳатто хурдтарин имову ишораҳо метавонанд фарқият гузоранд

2. Дӯстӣ: Чаро мо ба ҳамдигар эҳтиёҷ дорем ва чӣ гуна мо пайвандҳои худро мустаҳкам карда метавонем

1. Яъқуб 2:14-17 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро

наҷот диҳад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳаре бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? Ҳамин тавр, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст».

2. Масалҳо 18:24 - «Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат ояд, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст».

АъМОЛИ 27:4 Ва аз он ҷо парвоз карда, зери Қибрис шино кардем, зеро бодҳои муқобил мевазид.

Ин порча сафареро тасвир мекунад, ки дар он шамолҳо муқобил буданд ва сайёҳон дар зери Кипр шино мекарданд.

1. Шамолҳои душворӣ: Чӣ тавр бар душвориҳои зиндагӣ ғалаба кардан мумкин аст

2. Қувваи субот: Чӣ тавр бартараф кардани монеаҳо дар зиндагӣ

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

АъМОЛИ 27:5 Ва аз баҳри Қилиқия ва Памфилия шино карда, ба Мира, шаҳри Ликия расидем.

Дар порча сафари Павлус ва ҳамроҳонаш аз Қилиқия ва Памфилия то Мираи Ликия тасвир шудааст.

1. Худо дар сафарҳои мо бо мост - Забур 16:8

2. Ба чизҳои номаълум дар ҳаёт омода бошед - Яъқуб 4:13-15

1. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд».

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро нахохад гирифт».

АъМОЛИ 27:6 Дар он ҷо мирисад киштии Искандарияро ёфт, ки ба Итолиё мерафт; ва моро дар он ҷо гузошт.

Мирисад киштии Искандарияро ёфт, ки ба Итолиё меравад ва мардумро ба он савор кард.

1. Рӯзеи Худо дар вақти ниёз

2. Боварӣ ба нақшаи Худо

1. Забур 23:4 - «Гарчанде ки аз дараиториктарин қадам занам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиҳанд».

2. Ишаъё 40:29-31 - «Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад. Ҳатто ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд; аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва аз ҳуш намераванд».

АъМОЛИ 27:7 Ва ҳангоме ки чанд рӯз оҳиста-оҳиста шино карда, ба сӯи Книдус расидем, ва шамол ба мо халал нарасонд, мо дар зери Крит, ба сӯи Салмӯн шино кардем;

Кишти чанд рӯз оҳиста-оҳиста шино кард, то ба Книдус расиданд, аммо шамол ба нафъи онҳо набуд ва онҳо дар зери Крит, дар наздикии Салмоне шино карданд.

1. Вақти комили Худо: Ҳатто вақте ба назар мерасад, ки нақшаҳои мо вайрон мешаванд, Худо ҳанӯз нақша дорад.

2. Муҳимияти истодагарӣ: Ҳатто вақте ки шамол бар зидди мо бошад, мо бояд ба нақшаи Худованд такя кунем ва таваккал кунем.

1. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд».

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам. Ман дар байни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд!»

АъМОЛИ 27:8 Ва базӯр аз он гузашта, ба ҷое расид, ки онро «Паноҳгоҳҳои зебо» меноманд; Дар наздикии он шаҳри Ласеа воқеъ буд.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба сӯи маконе, ки дар наздикии шаҳри Ласеа ном дорад, шино карданд.

1. Роҳнамоии Худо: Чӣ гуна Худо моро ба бандари амн ҳидоят мекунад

2. Хатарҳои баҳр: Омӯзиши эътимод ба Худо дар миёни тӯфонҳо

1. Забур 107:23–30

2. Ишаъё 43:2–3

АъМОЛИ 27:9 Ва ҳангоме ки вақти зиёд сарф шуда буд ва киштиҳо хатарнок буд, зеро ки рӯза аллакай гузашта буд, Павлус онҳоро насиҳат дод:

Павлус ба гурӯҳ маслиҳат дод, ки пас аз гузаштани рӯза аз хатари шино кардан огоҳ бошанд.

1. Хавфи таъхир: чӣ гуна бояд аз кашолкорӣ канорагирӣ кард

2. Зарурати таъҷилӣ: Кореро, ки имрӯз анҷом додан мумкин аст, ба таъхир нагузоред

1. Масалҳо 19:15 - «Танбалӣ касро ба хоби сахт мебарад, ва бекор гуруснагӣ мекашад».

2. 2 ба Қӯринтиён 6:2 - «Зеро ки Ӯ мегӯяд: "Дар замони мақбул сухани шуморо шунидам, ва дар рӯзи наҷот ба шумо кӯмак кардам". Инак, вақти қабулшуда аст; инак, ҳоло рӯзи наҷот аст».

АъМОЛИ 27:10 Ва ба онҳо гуфт: «Ҷаноб!

Павлус ба экипажи киштӣ ҳушдор дод, ки сафар хатарнок хоҳад буд ва эҳтимолан метавонад ба бор ва ҷони онҳо зарар расонад.

1. Омӯзиши таваккал ба Худо сарфи назар аз мушкилот

2. Нақши имон ва сабр дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2. Яъқуб 5:11 - "Инак, мо касонеро хушбахт медонем, ки устувор буданд. Шумо дар бораи устувории Айюб шунидаед ва ҳадафи Худовандро дидаед, ки Худованд чӣ гуна раҳмдил ва меҳрубон аст".

АъМОЛИ 27:11 Бо вуҷуди ин мирисад назар ба суханони Павлус бештар ба усто ва соҳиби киштӣ бовар кард.

Мирисад ба ақидаҳои усто ва соҳиби киштӣ бар андешаи Павлус эътимод дошт.

1. Аҳамияти фаҳмиш ва эътимоди ҳикмат

2. Омӯзиши баркашидани маслиҳат ва андешаҳо

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

2. Яъқуб 1:5 «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад, ва ба ӯ дода мешавад».

АъМОЛИ 27:12 Ва азбаски паноҳгоҳ барои зимистонгузаронӣ мувофиқ набуд, ба қисми бештари онҳо маслиҳат доданд, ки аз он ҷо бираванд, ба шарте ки ба Финика бирасанд ва дар он ҷо зимистон гузаронанд; ки паноҳгоҳи Крит буда, дар ҷанубу ғарб ва шимолу ғарб ҷойгир аст.

Аксари онҳо маслиҳат доданд, ки паноҳгоҳро тарк карда, ба Финика, паноҳгоҳи Крит, ки дар ҷанубу ғарб ва шимолу ғарб ҷойгир аст, бираванд.

1. Худо метавонад вазъиятҳои душворро истифода барад, то моро ба ҷои беҳтаре расонад.

2. Боварӣ ба Худованд метавонад моро ба ҷойҳои ғайричашмдошт расонад.

1. Ирмиё 29:11, «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

2. Масалҳо 3:5-6, "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳми худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

АъМОЛИ 27:13 Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ нарм вазид, ба гумони он ки онҳо ба мақсади худ расиданд ва аз он ҷо раҳо шуданд ва аз наздикии Крит шино карданд.

Маллоҳон пас аз вазидани шамоли мулоими ҷанубӣ ба Крит наздик шуданд.

1. Ба гирду атрофатон бохабар бошед ва аз шамол ҳушёр бошед.

2. Њидояти Худо дар бод ва мављ дида мешавад.

1. Матто 8:27 - Пас, одамон дар ҳайрат афтода, гуфтанд: «Ин чӣ гуна одам аст, ки ҳатто бодҳо ва баҳр ба Ӯ итоат мекунанд!»

2. Забур 107:29 - Ӯ тӯфонро ором кард, ва мавҷҳои баҳр хомӯш шуданд.

АъМОЛИ 27:14 Аммо дере нагузашта бар зидди он шамоли тундбоде омад, ки Евроклидон ном дошт.

Саёҳати Павлус ва дигарон ба шамоли сахт ва хатарнок дучор омад.

1: Натарсед, вақте ки ҳаёт ба мо тӯби каҷ мепартояд, новобаста аз он ки чӣ қадар қавӣ аст, Худо бо мо хоҳад буд ва моро муҳофизат мекунад.

2: Дар вақти тангӣ аз Худо роҳнамой ва қувват биҷӯед.

1: Забур 46:1-3 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба дили баҳр ҳаракат кунанд, агарчи обҳои он ғуррон шаванд. ва кафк мебарояд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он меларзанд».

2: Ишаъё 43:2 "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга туро намехӯрад. "

АъМОЛИ 27:15 Ва ҳангоме ки киштӣ ба шамол афтод ва ба шамол тоб наовард, мо ба вай иҷозат додем, ки ронда шавад.

Киштӣ ба туфон дучор шуд ва ба мукобили шамол харакат карда натавонист, бинобар ин экипаж мачбур шуд, ки онро рондан равад.

1. Омӯзиши қабули ғайричашмдошт: Истифодаи Аъмол 27:15 ҳамчун намуна

2. Бартараф кардани душвориҳо: Ҷустуҷӯи қувват дар Аъмол 27:15

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

АъМОЛИ 27:16 Ва дар зери ҷазирае, ки Клавда ном дорад, давида, мо кори зиёде доштем, ки бо қаиқ биёем.

Одамоне, ки дар киштӣ буданд, аз ҷазираи Клауда гузаштан хеле душвор буданд.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душвор

2. Бартараф кардани душвориҳо тавассути имон

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Масалҳо 3:5-6 - «Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард».

АъМОЛИ 27:17 Ва ҳангоме ки ба он савор шуданд, ёриҳоро истифода бурда, камари қаиқро пӯшиданд; ва аз тарси он ки онҳо ба реги ғарқ нашаванд, бодбонро пахш карданд ва аз ин рӯ ронда шуданд.

Экипаж лангар ба даст гирифта, аз тарси он, ки киштӣ ба регхои тез кашида мешавад, ресмонхоро ба даст гирифт. Пас аз он бодбонҳоро фуровардand ва бо шамол ронда шуданд.

1. Ба Худо таваккал кунед ва Ӯ дар замонҳои тарсу номуайянӣ мадад мерасонад.

2. Барои мутобиқ шудан ва мутобиқ шудан ба муҳити тағйирёбанда омода бошед.

1. Ишаъё 41:10 «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Яъқуб 1:2-4 «Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабру устуворӣ самараи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва дар ҳеҷ чиз камбудӣ надошта бошед».

АъМОЛИ 27:18 Ва тундбоди сахт моро ба ларза андохта, рӯзи дигар онҳо киштиро сабук карданд;

Экипажи киштӣ ба туфони шадид афтода, рузи дигар киштиро сабук карданд.

1. "Дар тӯфон: Ҷустуҷӯи қувват дар замонҳои душвор"

2. "Таҳлил дар баҳрҳои ноҳамвор: Омӯзиши такя ба Худо"

1. Забур 107:23-29 - Онҳое, ки бо киштӣ ба баҳр мефароянд, дар обҳои бузург тиҷорат мекунанд;

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

АъМОЛИ 27:19 Ва рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ бандҳои киштӣ берун кардем.

Рузи сеюм одамоне, ки дар киштӣ буданд, бо дастони худ асбоби киштиро партофтанд.

1. Ҳатто дарториктарин лаҳзаҳои мо, мо метавонем далерӣ дошта бошем ва ба Худованд умед бахшем.

2. Ваъдаи Худо дар бораи наҷот ҳамеша бо мост, ҳатто вақте ки мо худро нотавон ҳис мекунем.

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад .

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо. «Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо дар миёнаи баҳр бурда шаванд; Гарчи обҳои он ғуррон ва изтироб кунанд, Гарчи кӯҳҳо аз варами он ҷунбиданд.

АъМОЛИ 27:20 Ва ҳангоме ки дар тӯли чанд рӯз на офтоб ва на ситорагон пайдо шуданд, ва тундбоди хурде бар сари мо нагузашт, ҳама умеде, ки мо наҷот меёбем, аз байн рафт.

Тӯфони шадид чанд рӯз ба пайдо шудани офтобу ситораҳо монеъ шуда буд ва тамоми умеди наҷот аз байн рафт.

1. Дар вақтҳои душвор ба Худо умед бастан

2. Қувваи имон бар тарс

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2. Ишаъё 40:28-31 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

АъМОЛИ 27:21 Аммо пас аз парҳези тӯлонӣ Павлус дар миёни онҳо истода, гуфт: «Эй оғоён! Мебоист ба ман гӯш медодед ва аз Крит раҳо намешудед ва ба ин зарару зиён мерасид».

Павлус ба маллоҳон насиҳат медиҳад, ки ба маслиҳати ӯ дар бораи дар Крит мондан гӯш надоданд ва ба онҳо зарару зиён расониданд.

1. Муҳимияти тоат

2. Арзиши беитоатӣ

1. Масалҳо 1:30-31 - «Онҳо маслиҳати маро қабул накарданд ва танбеҳи маро рад карданд. Бинобар ин онҳо аз меваи роҳи худ хоҳанд хӯрд ва аз найрангҳои худ сер хоҳанд шуд».

2. Ибриён 5:8-9 - «Гарчанде ки Ӯ Писар буд, аз уқубатҳои худ итоаткориро омӯхт ва як бор комил гардонд, барои ҳамаи онҳое ки ба Ӯ итоат мекунанд, сарчашмаи наҷоти абадӣ гардид».

АъМОЛИ 27:22 Ва алҳол ман шуморо насиҳат медиҳам, ки рӯҳбаланд бошед, зеро ки дар миёни шумо ҳеҷ кас, ҷуз қаиқ талаф нахоҳад шуд.

Павлус мусофирони киштӣ ташвиқ мекунад, ки мусбӣ бошанд, зеро дар байни онҳо талафоти ҷонӣ нахоҳад буд, танҳо киштӣ.

1. Умедро дар тӯфон нигоҳ доред - Румиён 5:3-5

2. Барои истодагарӣ рӯҳбаланд шавед - Ибриён 10:23–25

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

2. Ибриён 10:23-25 - Биёед иқрор шудани умеди худро бе тардид нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек бармеангезем.

АъМОЛИ 27:23 Зеро ки ин шаб фариштаи Худо, ки ман аз они Ӯ ҳастам ва ба Ӯ хизмат мекунам, назди ман истода буд.

Фариштаи Худо шабона назди Павлус истода, эълон кард, ки Павлус аз они Худост ва ба Ӯ хизмат мекунад.

1. Тасаллии ҳузури Худо дарториктарин соатҳо

2. Қудрати хидмат ба Худо

1. Матто 28:20 - "ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам".

2. Ирмиё 33:3 - "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва қобили ҷустуҷӯро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

АъМОЛИ 27:24 «Натарс, Павлус! туро ба назди қайсар ованд, ва инак, Худо ҳамаи киштиҳоро бо ту ба ту додааст.

Ба Павлус гуфта мешавад, ки натарс, зеро Худо ба ӯ ҳар касеро, ки бо ӯ шино мекунад, додааст ва ӯ бояд бо қайсар рӯ ба рӯ шавад.

1. Худо ҳамеша бо мост: Тадқиқот оид ба достони Павлус дар Аъмол 27.

2. Натарс: Ғалаба кардани изтироб тавассути имон ба Худо.

1. Филиппиён 4:6-7 «Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт».

2. Ибриён 13:5-6 «Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро

тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: "Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

АъМОЛИ 27:25 Бинобар ин, эй оғоён, шод бошед, зеро ман ба Худо имон дорам, ки он чи тавре ки ба ман гуфта шудааст, хоҳад буд.

Павлуси ҳавворӣ мардони дар киштӣ бударо ташвиқ мекунад, ки дар имонашон умедвор бошанд.

1: Ба Худованд имон ва далер бошед, ҳатто дар муқобили душвориҳои ба назар бартарафнашаванда.

2: Ҳатто дар миёни озмоишҳо ва мусибатҳо, бо умеди ваъдаҳои Худо, аз шодӣ пур шавед.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Isaiah 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

АъМОЛИ 27:26 Аммо мо бояд ба ҷазирае партофта шавем.

Павлус ва экипажи киштӣ, ки ӯ дар он буд, аз ҷониби фариштаи огоҳ карда шуд, ки онҳо ба ҷазираи муайян партофта мешаванд.

1. Худо ҳамеша бо мо аст, ҳатто дар миёни тӯфон.

2. Вақте ки мо ба огоҳиҳои Худо гӯш медиҳем, Ӯ моро ба бехатарӣ ҳидоят мекунад.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед. Натарс; рӯҳафтода нашав, зеро ки Худованд Худои ту ҳар ҷое ки биравӣ, бо ту хоҳад буд.

АъМОЛИ 27:27 Аммо, вақте ки шаби чордаҳум фаро расид, вақте ки моро дар Адрия ба поён ва боло ронда будем, тақрибан нисфи шаб киштирон гумон карданд, ки ба ягон кишвар наздик шудаанд;

Киштӣ як сафари тӯлонӣ дар баҳрро аз сар гузаронидааст ва дар ниҳоят киштиҳо бовар карданд, ки онҳо дар наздикии замин ҳастанд.

1. Ҳимояи Илоҳии Худо: Ҳатто дар миёни як сафари тӯлонӣ ва душвор, Худо ҳифз ва умедро фароҳам мекунад.

2. Дар замонҳои душвор умедро аз даст надиҳед: Новобаста аз он ки сафар чӣ қадар тӯлонӣ ва душвор бошад, ҳеҷ гоҳ умедро аз даст надиҳед.

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

АъМОЛИ 27:28 Ва ковиш карданд, ва онро бист қутб ёфтанд; ва каме дуртар рафтанд, боз садо доданд ва понздаҳ қутб ёфтанд.

Маллоҳон дар киштии Павлус дарёфтанд, ки умқи баҳр аз бист қутба ба понздаҳ қутба кам шудааст.

1: Дар замонҳои озмоиш ва номуайянӣ, Худо ба мо роҳнамоии заруриро барои муқобила бо тӯфон таъмин хоҳад кард.

2: Пешгӯии Худо лангари боэътимод дар лаҳзаҳои душворӣ аст ва ба мо имкон медиҳад, ки дар Ӯ бандари амн пайдо кунем.

1: Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд».

2: Забур 46:1-2 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки замин роҳ диҳад, гарчанде ки кӯҳҳо ба қалби баҳр ҳаракат кунанд».

АъМОЛИ 27:29 Он гоҳ аз тарси он ки мабодо бар сангҳо афтидем, онҳо чор лангарро аз қафо партофтанд, ва орзуи он рӯзро карданд.

Маллоҳон дар киштӣ дар Аъмол 27:29 хавотир буданд, ки онҳо ба сангҳо бархӯрданд, аз ин рӯ чор лангарро партофта, равшании рӯзро интизор шуданд.

1. Қудрати Худо дар миёни озмоишҳо

2. Интизори Худованд дар замонҳои душвор

1. Забур 46:1-3 «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагӣ дар душвориҳо. Аз ин рӯ, мо наметарсем, ки ҳарчанд замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба қалби баҳр афтанд, ҳарчанд обҳои он ғуррон ва кафк мебароянд ва кӯҳҳо аз ҷунбишҳои худ ларзонанд».

2. Ишаъё 40:31 «Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

АъМОЛИ 27:30 Ва ҳангоме ки киштирон аз қаиқ гурехтанӣ буданд, вакте ки қаиқро ба баҳр фуровардand, бо ранге, ки гӯё лангарро аз пешина берун мекарданд,

Киштиҳо қариб буд, ки киштиро тарк кунанд ва қаиқро ба баҳр фуровардand ва вонамуд мекарданд, ки аз пеши киштӣ лангар меандохтанд.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Сабр кардан дар баробари душвориҳо

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

АъМОЛИ 27:31 Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар инҳо дар қаиқ намонанд, наҷот ёфта наметавонед».

Павлус ба мирисад ва сарбозон хотиррасон кард, ки онҳо бояд дар киштӣ бимонанд, то наҷот ёбанд.

1: Мо бояд ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки он роҳи душвор ба назар мерасад.

2: Итоати Худо ягона роҳи расидан ба наҷоти ҳақиқӣ аст.

1: Масалҳо 3: 5-6, "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Румиён 10:9, "Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт."

АъМОЛИ 27:32 Он гоҳ сарбозон ресмонҳои қаиқро бурида, вайро партофтанд.

Сарбозони киштӣ ресмонҳоеро, ки онро дар ҷои худ нигоҳ медоштанд, буриданд ва имкон доданд, ки киштӣ дур шавад.

1. Муҳофизати Худо дар миёни бесарусомонӣ: Аъмол 27:32-33

2. Қувваи имон ва эътимод: Ибриён 11:1

1. Аъмол 27:33–44

2. Яъқуб 1:2–4

АъМОЛИ 27:33 Ва ҳангоме ки рӯз фаро расид, Павлус аз ҳама хоҳиш кард, ки хӯрок хӯранд ва гуфт: «Имрӯз рӯзи чордаҳум аст, ки шумо дар он ҷо истодаед ва ҳеҷ чиз нахӯрда, рӯза медоред».

Павлуси ҳавворӣ онҳоеро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ташвиқ кард, ки дар рӯзи чордаҳум ифтор кунанд.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда

2. Қувваи барои худ вақт ҷудо кардан

1. Ибриён 3:13 - Аммо ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, дар ҳоле ки имрӯз номида мешавад; мабодо касе аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

АъМОЛИ 27:34 Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам, ки каме гӯшт бигиред, зеро ин барои саломатии шумост, зеро аз сари ҳеҷ яки шумо мӯйе намерезад.

Павлус ба мусофирони киштӣ ташвиқ мекунад, ки барои саломатии худ хӯрок бихӯранд ва онҳоро итминон медиҳад, ки ба як мӯйи сари онҳо зарар намерасонад.

1. Вафодории Худо дар замонҳои душворӣ ва мубориза

2. Муҳимияти таваккал ба Худо дар ҳама ҳолат

1. Забур 37:25 - «Ҷавон будам, пир шудам, вале надидаам, ки одил партофташуда ва фарзандонаш нон талаб мекунанд».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад».

АъМОЛИ 27:35 Ва чун ин суханонро гуфт, нонро гирифт ва дар ҳузури ҳама Худоро шукр гуфт ва пора карда, ба хӯрдан шурӯъ кард.

Павлус пеш аз он ки нон шикаста ва дар пеши назари мардум бихӯрад, Худоро шукр гуфт.

1. Шукргузорӣ: Роҳ ба сӯи фаровонӣ - Омӯзиши миннатдорӣ барои ҳатто хурдтарин чизҳо метавонад ба ҳаёти мо баракатҳои фаровон оварда расонад.

2. Нони ҳаёт - Мулоҳиза дар бораи достони нон шикастани Павлус ба мо хотиррасон кардани Исо, ки нони ҳаёт аст.

1. Луқо 17:11-19 - Исо даҳ нафар махавиро шифо мебахшад, танҳо як нафар барои ташаккур ба Ӯ бармегардад.

2. Қӯлассиён 3:15-17 - Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад ва миннатдор бошед.

АъМОЛИ 27:36 Он гоҳ ҳама хушҳол шуданд ва гӯшт низ гирифтанд.

Мусофирони киштӣ ҳангоми дарёфти ғизо рӯҳбаланд шуданд.

1. Дар шароити душвор умедро аз даст надиҳед

2. Аз ғалабаҳои хурд шодӣ кунед

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Забур 34:8 - Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст! Хушо марде, ки ба ӯ паноҳ мебарад!

АъМОЛИ 27:37 Ва мо ҳама дар қаиқ дусаду шастдаҳ ҷон будем.

Дар киштӣ ҳамагӣ 216 ҷон буд.

1. Худо дар замонҳои озмоиш ва мусибат ҳамеша бо мост.

2. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки моро аз ҳама гуна вазъияти душвор мебарорад.

1. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Забур 91:4 - «Ӯ туро бо парҳои Худ хоҳад пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; вафодории ӯ сипар ва қалъаи ту хоҳад буд».

АъМОЛИ 27:38 Ва ҳангоме ки сер шуданд, киштӣ сабук карданд ва гандумро ба баҳр партофтанд.

Одамоне, ки дар киштӣ буданд, гандумро ба баҳр партофта, бори вазнинро сабук карданд.

1. Ҳаёти зинда равшан шуд (Матто 11:28-30)

2. Борҳои якдигарро бардоштан (Ғалотиён 6:2)

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

АъМОЛИ 27:39 Ва ҳангоме ки рӯз шуд, заминро нашинохтанд, вале онҳо дарёеро ёфтанд, ки соҳилаш дорад, ва ният доштанд, ки агар имкон бошад, ба қаиқ даронанд.

Мусофирони киштӣ дар Аъмол 27 натавонистанд заминеро, ки ба он расидаанд, муайян кунанд, то он даме, ки дарёеро бо соҳиле диданд, ки дар он умед доштанд, ки киштӣ лангар кунанд.

1. Худо ҳатто дар вазъияти душвор ризқ медиҳад

2. Вақте ки мо гум шудем, Худо роҳнамои мо хоҳад буд

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

АъМОЛИ 27:40 Ва ҳангоме ки лангар бардоштанд, худро ба баҳр гузоштанд, ва бандҳоро кушоданд, ва бодбонро ба бод бардошта, ба соҳил рафтанд.

Бахрнавардони киштӣ лангар гирифта, рульро озод карданд ва бодбонро ба шамол баланд карданд, то ки ба тарафи сохил шино кунанд.

1. Эътимод ба Худо ва нақшаи Ӯ: Эътимоди маллоҳон ба Худо ва нақшаи Ӯ дар тааҳҳудоти онҳо ба баҳр ва боварии онҳо ба соҳил расидан намунаи ибрат аст.

2. Имон дар муқобили мушкилот: Ҳатто дар шароити душвор, маллоҳон имонеро нишон медиҳанд, ки онҳоро ба муваффақият мебарад.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. Ишаъё 43:2 - "Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузарӣ, онҳо бар ту нахоҳанд зад. Вақте ки ту аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; алангаи оташ туро оташ нахохад дод».

АъМОЛИ 27:41 Ва ба ҷое афтоданд, ки ду баҳр ба ҳам мепайвандад ва киштӣ ба соҳил афтоданд; ва пешонааш сахт часпида, бечунб монд, вале қисми монеаш аз шиддати мавҷҳо шикаста шуд.

Киштие, ки Павлус ва ҳамроҳонашро мебурд, ба соҳил афтод, ки қисми пешаш сахт часпида буд ва қисми қафо аз зӯроварии баҳр шикастааст.

1. Донистани кай раҳо кардан: Чӣ тавр ба ҳолатҳои ғайричашмдошт мутобиқ шудан мумкин аст

2. Дар замонҳои душвор устувор мондан: Аҳамияти имон ва устуворӣ

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз оташ мегузарӣ, туро сӯзонда нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард ; ."

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

АъМОЛИ 27:42 Ва сарбозон маслиҳат карданд, ки асиронро бикушанд, мабодо касе

аз онҳо шино карда гурехт.

Сарбозон дар киштӣ маслиҳат доданд, ки маҳбусонро бикушанд, то ҳеҷ яке аз онҳо бо шино кардан аз киштӣ фирор накунад.

1. Қувваи тарс: чӣ гуна тарс метавонад ба интихоби харобиовар оварда расонад

2. Арзиши ҳаёти инсон: Чаро ҳар як ҳаёт арзанда аст

1. Масалҳо 11:17 - "Одами меҳрубон ба худаш фоида меорад, вале бераҳм ба сари худ мушкилот меорад".

2. Матто 5:44 - «Лекин ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед».

АъМОЛИ 27:43 Аммо мирисад, ки мехост Павлусро нақот диҳад, онҳоро аз нияташон боздошт. ва фармуд, ки шиноварон аввал худро ба баҳр андохта, ба хушкӣ раванд;

Мирисад тайёр буд, ки Павлусро нақот диҳад ва ба шиноварон фармуд, ки худро ба баҳр партофта, ба хушкӣ бирасанд.

1. Ҳамдардии мирисад: Чӣ тавр Худо одамонро барои кӯмак ба дигарон дар мӯҳтоҷ истифода мебарад

2. Қувваи шафқат: Раҳм кардан ба дигарон сарфи назар аз оқибатҳо

1. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек

2. Яъқуб 2:14-17 - Имон ва якҷоя кор мекунанд

АъМОЛИ 27:44 Ва дигарон, баъзе дар тахтаҳо ва баъзе дар пораҳои шикастаи киштӣ. Ва ҳамин тавр воқеъ шуд, ки онҳо ҳама сиҳат гурехта, ба замин баромаданд.

Мусофирони киштӣ ба таври мӯъҷизавӣ сиҳату саломат ба замин фирор карданд.

1. Ҳимоя ва ҳидояти Худо дар лаҳзаҳои сахт.

2. Аҳамияти имон дар замони нооромӣ.

1. Матто 14:22-33 - Исо дар рӯи об қадам зада, тӯфонро ором мекунад.

2. Еҳушаъ 3:14-17 - Ҷудошавии дарёи Урдун.

Аъмол 28 воқеаҳои ниҳоии сафари Павлус, аз он ҷумла замони ӯ дар ҷазираи Малта, мӯъҷизаҳои шифобахшаш дар он ҷо ва омадан ва хидмати ӯ ба Румро нақл мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ва ҳамроҳони киштии ғарқшудаи ӯ ба саломат ба соҳил расиданд, ки ҷазира Малта ном дошт. Сокинони ҷазира аз сабаби хунукии борон онҳоро пазирой карда, меҳрубонии ғайриоддӣ нишон доданд. Ҳангоме ки Павлус чӯбчаҳоро ҷамъ мекард, онҳоро оташ мезад, мори аз гармӣ берун рондашуда ба дасташ часпида буд, вақте сокинони ҷазира диданд, ки махлуқе, ки аз даст овезон буд, ба ҳамдигар гуфтанд: «Ин одам қотил аст, гарчанде ки аз баҳр фирор карда бошад, адолат ба ӯ иҷозат надодааст, ки зинда бошад». Аммо Павлус морро ба оташ ларзонд, ягон таъсири бад надошт, одамон интизор буданд, ки варам мекунанд, ногаҳон меафтанд, пас аз интизории тӯлонӣ дидани ягон чизи ғайриоддӣ, ақидаи онҳо дигар шуд, ки ӯ Худост (Аъмол 28:1-6).

Параграфи 2: Дар наздикии он амволе буд, ки ба ҷазираи сарвари расмии Публиус тааллуқ дошт, ки моро бо хушмуомилагӣ истиқбол кард, падари бистари бемор, ки аз табларзаи дизентерия азоб мекашид, Павлус ба диданаш рафт, пас аз дуо дастонашро гузошта ӯро шифо дод, пас аз ин ҳодиса ҷазираи бемор омад, инчунин шифо ёфт. Вақте ки мо ба киштӣ тайёрем, онҳо моро бо чизҳои гуногун ҷалол доданд (Аъмол 28:7-10). Пас аз се моҳ онҳо дар як киштии Искандария шино карданд, ки дар ҷазираи дорои ду худоёни Кастор Поллюкс зимистонгузаронӣ карда буд, вақте ки сардор Сиракуза омад, се рӯз дар он ҷо монд ва давр зада рафт, пас аз рӯзи шамоли ҷанубӣ ба Региум расид. Ду рӯз пас аз он ба Путеоли омад, ки баъзе бародаронро даъват карданд. ҳафт рӯз бо онҳо бимонед ва ба Рум расид.

Параграфи 3: Бародарон аз он ҷо дар бораи мо шуниданд, то он ҷое ки Форуми Аппи Се Майхона бо мо бо дидани ин одамон вохӯрданд, Павлус ба Худо шукр гуфт, вақте ки ба Рум иҷозат дод, ки танҳо як посбони сарбоз зиндагӣ кунад. Пас аз се рӯз пешвоёни маҳаллии яҳудӣ ҷамъ омада гуфтанд: "Ман бар зидди урфу одатҳои мардуми мо ҳеҷ коре накардаам, ки аҷдоди мо буд, маро ҳабс карданд Ерусалимро супурданд Румиён маро тафтиш карданд маро озод кардан мехостанд, зеро ягон ҷиноияти сазовори марг надоштам, аммо яҳудиён эътироз карданд. Қайсар нагӯед, ки ман бар зидди қавми худ ягон айб дошта бошам» (Аъмол 28:17-19). Ӯ ду соли пурра аз ҳисоби худ зиндагӣ кард, ҳамаи онҳоеро, ки омада буданд, пазирой карданд, ки ӯро далерона диданд, бе мамониат Малакути Худоро, ки Худо

дар бораи Исои Масеҳ таълим медод, мавъиза мекард.

Аъмол 28:1 Ва ҳангоме ки гурехтанд, фаҳмиданд, ки ҷазира Мелита ном дорад.

Пас аз фирор аз ғарқшавии киштӣ, одамон фаҳмиданд, ки ҷазираи дар он будаи онҳо Мелита ном дорад.

1. Худо ҳамеша дар назорат аст - Аъмол 28:1

2. Худо метавонад ҳатто бадтарин лаҳзаҳои моро барои некӣ истифода барад - Аъмол 28:1

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

АъМОЛИ 28:2 Ва мардуми ваҳшӣ ба мо каме меҳрубонӣ зоҳир карданд, зеро онҳо оташ афрӯхтанд ва ҳар яке моро аз борони ҳозира ва хунукӣ қабул карданд.

Ваҳшӣ ба сайёҳон меҳмоннавозии бузург нишон дода, ба борон ва хунук нигоҳ накарда, оташи гарм меафрӯзанд.

1. Қудрати меҳмоннавозӣ - Чӣ тавр меҳмоннавозии мо метавонад муҳаббати Масеҳро ба атрофиёнамон нишон диҳад.

2. Хизмат ба дигарон - Чӣ тавр мо метавонем ба атрофиёнамон хизмат кунем ва ба онҳо муҳаббати Масеҳро нишон диҳем.

1. Румиён 12:13 - «Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед».

2. Ибриён 13:2 - «Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ки ба ин васила баъзеҳо фариштагонро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд».

АъМОЛИ 28:3 Ва ҳангоме ки Павлус як даста чуб ҷамъ карда, бар оташ гузошт, мори аз гармӣ берун омада, ба дасташ часпид.

Ба таври мӯъҷизавӣ гурехтани Павлус аз мори заҳролуд ҳамчун ёдрас кардани эътимод ба муҳофизати Худо хизмат мекунад.

1. "Пешвои Худо: Боварӣ ба муҳофизати Худо"

2. «Мӯъҷизаҳои Худо: гурехтани Павлус аз мори заҳрнок».

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 10: 28-29 - "Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, аммо рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз он ки ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд карда метавонад, битарсед. Оё ду гунҷишк ба як динор фурӯхта намешавад? Ва як нест. аз онҳо ҷудо аз Падари шумо ба замин хоҳанд афтод.

АъМОЛИ 28:4 Ва барбарҳо диданд, ки ҳайвони заҳрдор дар дасти ӯ овезон аст, ба якдигар гуфтанд: «Бешубҳа, ин одам қотил аст, ки ҳарчанд аз баҳр раҳо ёфта бошад ҳам, интиқом надорад, ки зиндагӣ кунад».

Барбарҳо Павлусро бо мор диданд ва гумон карданд, ки ӯ қотил аст.

1. Марҳамат ва адолати Худо, ҳатто дар ҳолатҳои ногувор, якҷоя кор мекунанд.

2. Аҳамияти пешниҳод накардани тахминҳо дар асоси зоҳир.

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Он аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст".

АъМОЛИ 28:5 Ва ӯ ҳайвони ваҳширо ба оташ афканд, ва ҳеҷ осебе надид.

Павлус ҳангоми дар ҷазираи Малта буданаш бо мори заҳролуд дучор шуд, аммо баъд аз он ки онро ба оташ ларзонд, осеб надид.

1. Муҳофизати Худо: Ҳатто дар миёни хатарҳо, Худо бо мост ва моро ҳифз мекунад.

2. Имон: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем ва ба қувват ва қудрати Ӯ такя кунем.

1. Забур 91:11-12 - "Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро муҳофизат кунанд; онҳо туро ба дасти худ хоҳанд бардошт, то пои худро ба санг назанӣ".

2. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

АъМОЛИ 28:6 Аммо онҳо диданд, ки вай кай варам мекунад ё ногаҳон ба замин меафтад, вале баъд аз муддати зиёд нигоҳ карда диданд, ки ҳеҷ осебе ба ӯ нарасидааст, аз ақидаи худ баргаштанд ва гуфтанд, ки Ӯ худо аст.

Мардуми Малта, ки Павлус дар он ҷо киштӣ ғарқ шуда буд, дар ҳайрат монданд, ки Павлус аз газидани мори заҳролуд осеб надидааст. Бо боварии он ки ӯ худо аст, онҳо дар бораи Павлус ақидаи худро дигар карданд.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Қудрати Худо дар рафъи шубҳа

1. Забур 46:1-3 - "Худо паноҳгоҳ ва қудрати мост, дар душвориҳо ёридиҳандаи ҳамешагӣ аст. Аз ин рӯ, мо наметарсем, гарчанде ки замин роҳ афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд ҳам, агарчи обаш ғуррон ва кафк ва кӯҳҳо бо ҷунбишҳои худ».

2. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

АъМОЛИ 28:7 Дар ҳамон маҳалла моликияти сардори ҷазира, ки Публиюс ном дошт, буд; ки моро кабул карда, се руз хушмуомила истикомат кард.

Публиюс, сардори ҷазира, ба Павлус ва ҳамроҳонаш меҳмоннавозӣ зоҳир кард.

1. Қудрати меҳмондорӣ: Чӣ гуна раҳмдилӣ ва саховатмандӣ баракати Худоро меорад

2. Намунаи идоракунии хуб: пайравӣ ба намунаи саховатмандии Публиус

1. Румиён 12:13 - Ба якдигар бемайлон меҳмоннавозӣ кунед.

2. 1 Тимотиюс 6:17-19 - Ба онҳое, ки дар ин дунё сарватманданд, амр деҳ, ки мағрур нашаванд ва ба сарвати номуайян, балки ба Худои Ҳай таваккал накунанд, ки Ӯ ба мо ҳама чизро барои лаззат бурдан фаровонӣ медиҳад. Бигзор онҳо некӣ кунанд, то ки онҳо дар корҳои нек сарватманд бошанд, ба додан омода бошанд, ба мубодила омода бошанд.

АъМОЛИ 28:8 Ва чунин воқеъ шуд, ки падари Публиюс аз табларза ва хунолуд хобида буд;

Павлус ба воситаи дуо ва гузоштани дастҳо падари Публиюсро шифо дод.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр Павлус падари Публиюсро шифо дод

2. Кори Исо: Омӯзиши мӯъҷизаи Павлус дар Малта

1. Яъқуб 5:15-16 - ? □ ва дуои имон беморро наҷот медиҳад, ва Худованд ӯро зинда мекунад. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад. Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси солеҳ қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад.??

2. Марқӯс 16:18 - ? □ эй морҳоро бо дастонашон мебардоранд; ва ҳангоме ки заҳри марговар менӯшанд, ба онҳо ҳеҷ зиёне намерасонад; даст ба беморон мегузоранд ва шифо меёбанд.??

АъМОЛИ 28:9 Ва ҳангоме ки ин кор анҷом ёфт, одамони дигар низ, ки дар ҷазира бемор буданд, омада, шифо ёфтанд.

Одамони гирифтори бемориҳо дар ҷазираи Малта пас аз дуои Павлус дар ҳаққи онҳо шифо ёфтанд.

1. Қувваи дуо: Дасти шифобахши Худо

2. Вазорати шифобахшии Исо: мӯъҷизаҳои барқарорсозӣ

1. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари одами одил фоидаи зиёд дорад".

2. Ишаъё 53:4-5 - ? Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бар дӯш гирифт, ва андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт; лекин мо Ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо раҳҳои ӯ мо шифо меёбем.??

АъМОЛИ 28:10 Ва Ӯ моро бо ҷалолҳои зиёд ҷалол дод; ва ҳангоме ки мо рафтем, ба мо чизҳои заруриро бор карданд.

Мардуми Малта Павлус ва ҳамроҳони ӯро бо эҳтироми зиёд эҳтиром намуда, онҳоро барои сафарашон бо маводи зарурӣ таъмин намуданд.

1. Ба бегонагон, ҳатто дар ҳоли душвориҳо низ меҳмоннавозї ва лутфу мархамат нишон диҳем.

2. Мо бояд ба эҳтиёҷмандон саховатмандона ва қурбонӣ кунем ва муҳаббати Худоро нишон диҳем.

1. Румиён 12:13 - «Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед».

2. Аъмол 20:35 - "Дар ҳама чиз ман ба шумо нишон додам, ки бо ин роҳ сахт меҳнат карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро ба ёд орем, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфта буд, ки додан аз гирифтан.? €?

Аъмол 28:11 Пас аз се моҳ мо бо киштии Искандария, ки дар ҷазира зимистонгузаронӣ карда буд, ва аломати он Кастор ва Поллукс буд, равона шудем.

Павлус ва ҳамроҳонаш дар Малта се моҳ пеш аз он ки дар киштӣ аз Искандария бо аломати Кастор ва Поллюкс сафар карданд, гузаронд.

1. Аломати умед: Павлус ва ҳамроҳонаш дар Малта

2. Муҳофизати илоҳӣ: Нишони Кастор ва Поллюкс

1. Румиён 8:28 ??Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад.

2. Ишаъё 43:2 ?Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

АъМОЛИ 28:12 Ва ба Сиракуз фуруд омада, дар он ҷо се рӯз мондем.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба Сиракуз омада, дар он ҷо се рӯз монданд.

1. Вақт барои истироҳат: омӯхтани арзиши истироҳат аз сафарҳои Павлус

2. Вақт ҷудо кардан барои пайвастшавӣ: Пайвастшавӣ бо дигарон дар саёҳати мо мисли Павлус

1. Хуруҷ 31:17 - "Ин аломати то абад байни ман ва банӣ-Исроил аст. Зеро ки Худованд дар шаш рӯз осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат ва тароват ёфт."

2. Румиён 12:13 - «Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед».

АъМОЛИ 28:13 Ва аз он ҷо қутбнамо оварда, ба Региум омадем; ва пас аз як рӯз шамоли ҷанубӣ вазид, ва рӯзи дигар ба Путоли омадем.

Павлус ва ҳамроҳонаш аз Малта ба сафар баромаданд ва дар атрофи соҳил ба Региум рафтанд. Пас аз як рӯз шамоли ҷанубӣ вазида, онҳо ба Путеолӣ расиданд.

1: Ҳукмронии Худо дар ҳама чиз амал мекунад, ҳатто дар шамол.

2: Мо бояд ба Худо таваккал кунем, ки барои саёҳатҳои мо шароити комил фароҳам меорад.

1: Масалҳо 21: 1 - "Дили подшоҳ ҷараёнест дар дасти Худованд; Ӯ онро ба ҳар ҷое, ки хоҳад, бармегардонад".

2: Забур 107:29 - "Ӯ тӯфонро ором кард, ва мавҷҳои баҳр хомӯш шуд".

АъМОЛИ 28:14 Дар он ҷо бародаронро ёфтем ва хостем, ки бо онҳо ҳафт рӯз бимонем, ва мо ба Рум рафтем.

Павлус ва ҳамроҳонашро бародарон пазироӣ карданд ва хоҳиш карданд, ки дар роҳ ба Рум ҳафт рӯз бо онҳо бимонанд.

1. Қудрати меҳмондорӣ: истиқболи бегонагон бо оғӯши кушод

2. Баракатҳои истиқболи дигарон бо меҳрубонӣ ва саховатмандӣ

1. Румиён 12:13 - "Ба Худованд шарик шавед? □ одамони мӯҳтоҷ.

2. 1 Петрус 4:9 - «Бе шикоят ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед».

АъМОЛИ 28:15 Ва аз он ҷо, вақте ки бародарон дар бораи мо шуниданд, ба истиқболи мо то минбари Опиӣ ва се майхона омаданд; Павлус онҳоро дида, Худоро шукр гуфт ва далер шуд.

Павлус дар форуми Аппий ва се майхона бо бародарони худ дар Масеҳ вохӯрд ва Худоро барои рӯҳбаландие, ки гирифта буд, ташаккур гуфт.

1.Худованд дар сахтӣ ҳамеша бо мост ва дар вақти лозимӣ моро рӯҳбаланд мекунад.

2. Мо метавонем аз таваккал ба Худованд, ҳатто дар баробари душворӣ далерӣ гирем.

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки барои онҳое ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори

ҳозиразамон аст».

АъМОЛИ 28:16 Ва ҳангоме ки мо ба Рум омадем, мирисад асиронро ба сардори посбонон супурд, аммо ба Павлус иҷозат дода шуд, ки дар назди як сарбозе, ки ӯро посбонӣ мекард, зиндагӣ кунад.

Павлусро дар Рум ҳабс карданд ва мирисад ӯро ба сардори посбонон супурд, аммо Павлус иҷозат дод, ки дар хонаи худ бо посбоне, ки ӯро посбонӣ мекард, бимонад.

1. Муҳофизати Худо дар миёни мусибат - Чӣ гуна лутфу ҳимояи Худоро ҳатто дар душвортарин замонҳо эҳсос кардан мумкин аст.

2. Қувваи фурӯтанӣ - Чӣ гуна фурӯтанӣ ва имон метавонад ба нерӯи ҳақиқӣ дар баробари душвориҳо оварда расонад.

1. Забур 91:9-10 - "Азбаски Худовандро маскани худ сохтӣ? Ҳаққи Таоло, кист паноҳгоҳи ман? Ҳеҷ бадӣ ба ту роҳ надиҳад, ва ҳеҷ вабо ба хаймаи ту наздик нашавад".

2. Масалҳо 16:7 - "Вақте ки роҳҳои одам ба Худованд писанд меояд, ӯ ҳатто душманонашро бо ӯ сулҳ мекунад".

АъМОЛИ 28:17 Ва чунин воқеъ шуд, ки пас аз се рӯз Павлус сардорони яҳудиёнро ҷеғ зада, онҳо ҷамъ омада, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! аз падарони мо, вале ман асир аз Ерусалим ба дасти румиён таслим шуда будам.

Павлус дар асорати румиён бегуноҳии худро эълон кард.

1: Дар замонҳои мусибат мо бояд ба имон ва таваккал ба Худо такя кунем.

2: Дар замони ранҷу азоб мо бояд дар эътиқоди худ устувор бошем ва ба нақшаи Худо таваккал кунем.

1: Забур 56:3-4? □ мурғ метарсам, ба ту таваккал мекунам. Ба Худое, ки каломи Ӯро ситоиш мекунам, ба Худо таваккал мекунам; Ман наметарсам. Гӯшт бо ман чӣ кор карда метавонад???

2: Ишаъё 41:10? □ гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти

рости худ дастгирӣ мекунам.??

АъМОЛИ 28:18 «Онҳо, ки маро муоина карданд, маро ҷавоб медоданд, зеро ҳеҷ сабаби марги ман набуд.

Павлус аз ҳар гуна гуноҳ пок шуд ва аз зиндон озод шуд.

1: Дасти раҳмат ва муҳофизати Худо дар ҳама ҳолат бо мост.

2: Мо итминон дошта метавонем, ки Худо ҳатто дар муқобили монеаҳои ғайриимкон содиқ хоҳад буд.

1: Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2: Забур 46:1 - Худо паноҳгоҳ ва қувваи мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

АъМОЛИ 28:19 Аммо, вақте ки яҳудиён бар зидди он сухан гуфтанд, ман маҷбур шудам, ки ба қайсар мурофиат кунам; на ин ки ман бояд миллати худро айбдор кунам.

Павлус аз қайсар хоҳиш кард, ки аз айбдоркунии беадолатонаи яҳудиён канорагирӣ кунад.

1. Худо дар вақти фитна нигаҳбони мост.

2. Дар эътиқоди худ, ҳатто дар муқобили мухолифат устувор бошед.

1. Ишаъё 41:10 - ? □ гӯш накунед, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам.??

2. Румиён 8:31 - ? □ Пас, оё мо ба ин чизҳо бигӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, ки метавонад бар зидди мо бошад???

АъМОЛИ 28:20 Бинобар ин ман шуморо даъват кардам, то ки бо шумо бубинам ва бо шумо сухан гӯям, зеро ки ман ба умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам.

Павлус дар ҳабс аст ва аз дӯстонаш дар Рум даъват мекунад, ки ба аёдати ӯ оянд.

1. Умед дар миёни ранҷу азоб

2. Ризои Худо дар шароити душвор

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад .

АъМОЛИ 28:21 Ва ба ӯ гуфтанд: «Мо на аз Яҳудо дар бораи ту нома нагирифтаем, ва ҳеҷ яке аз бародароне, ки омада буданд, ба ту хабар надодаанд ва ё бадӣ нагуфтаанд».

Мардуми Рум аз яҳудиён ва дигар масеҳиён дар бораи Павлус ҳеҷ чизи манфӣ нашунидаанд.

1. Ҳақиқати Худо ҳамеша шунида мешавад ва бовар мекунад.

2. Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ҳақиқати Худоро ба дигарон муаррифӣ кунем.

1. Юҳанно 8:32, «Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

2. Қӯлассиён 4:5-6, "Ба онҳое ки дар берун ҳастанд, бо ҳикмат рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст."

АъМОЛИ 28:22 Вале мо мехоҳем аз ту бишнавем, ки ту чӣ фикр дорӣ, зеро дар бораи ин фирқа мо медонем, ки дар ҳама ҷо бар зидди он сухан мегӯянд.

Хизмати Павлус аз ҷониби яҳудиён хеле монеъ шуда буд, аммо сокинони маҳаллӣ дар Рум, сарфи назар аз эътибори манфии таълимоти ӯ, ҳанӯз ҳам мехостанд, ки суханони ӯро бишнаванд.

1. Аз андешаҳои манфии дигарон дилсард нашавед; барои худ ҳақиқатро ҷустуҷӯ кунед.

2. Каломи Худо аксар вақт мухолифат мекунад, аммо ин маънои онро надорад, ки он дуруст нест.

1. Юҳанно 8:32, ? □ ва шумо ҳақиқатро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.??

2. Румиён 10:17, ? □ Пас имон ба воситаи шунидан меояд, ва шунидан ба воситаи каломи Худо.??

АъМОЛИ 28:23 Ва чун рӯзеро таъин карданд, мардуми бисьёре назди Ӯ ба манзилаш омаданд; Ӯ ба ӯ Малакути Худоро фаҳмонд ва шаҳодат медод, ва онҳоро ҳам аз рӯи шариати Мусо ва ҳам аз рӯи анбиё, аз субҳ то шом дар бораи Исо бовар мекунонд.

Павлус аз субҳ то шом ба одамоне, ки ба аёдати ӯ омада буданд, дар бораи Малакути Худо ва таълимоти Исо аз Тавроти Мусо ва анбиё мавъиза мекард.

1. Қувваи боваркунонӣ: Чӣ тавр суханони Павлус ҳаётро тағир доданд

2. Салтанати Худо: Фаҳмидани даъвати мо дар Масеҳ

1. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо мекӯбад ва фикрҳо ва ниятҳои дил.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

АъМОЛИ 28:24 Баъзеҳо ба суханони гуфташуда бовар карданд, баъзеҳо бовар накарданд.

Баъзе одамон ба суханони Павлус бовар карданд, дигарон бошанд, бовар намекарданд.

1. Боварӣ ба Каломи Худо: Қувваи Имон

2. Инкор кардани каломи Худо: оқибатҳои куфр

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

АъМОЛИ 28:25 Ва ҳангоме ки бо якдигар ба мувофиқа нарасиданд, онҳо рафтанд, пас аз он ки Павлус як сухан гуфт: «Рӯҳулқудсро ба воситаи Ишаъёи набӣ ба падарони мо хуб гуфтааст:

Павлус суханеро аз пайғамбар Ишаъё гуфт, ки Рӯҳулқудс ба падарони онҳо гуфта буд.

1: Мо метавонем аз суханони пайғамбарон ва Рӯҳулқудс тасаллӣ пайдо кунем.

2: Мо метавонем ба суханони пайғамбарон назар кунем, то моро дар ҳаёти мо ҳидоят кунанд.

1: Ишаъё 55:11? □ Оё каломи Ман, ки аз даҳони ман берун мебарояд: он ба сӯи Ман ботил нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард».

2: Матто 7:24-27? □ Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард: Ва борон борид, обхезиҳо омад, ва шамолҳо вазида, бар он хона зад. ; ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

АъМОЛИ 28:26 Ва бигӯед: "Назди ин қавм биравед ва бигӯед: "Шунаво хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва бубинед, хоҳед дид, ва намебинед;

Павлус ба яҳудиён паёми ношунаванда ва надида буд.

1. Қувваи дурнамо: дидан ва шунидан бо дили мо

2. Гӯш кардани Худо: Чӣ тавр бояд Каломи Ӯро бишнавand ва фаҳмем

1. Ишаъё 6:9-10 - "Ва ӯ гуфт: "Биравед ва ба ин мардум бигӯед: "Шумо бишнавед, аммо намефаҳмед; ва мебинед, аммо намефаҳмед".

2. Марқӯс 4:12 - «То ки онҳо бо дидани худ бубинанд, вале нафаҳманд; ва шуниданд, вале бишнаванд, вале нафаҳманд; мабодо ҳаргиз рӯй гардонанд ва гуноҳҳояшон омурзида шавад».

АъМОЛИ 28:27 Зеро ки дили ин қавм мум ва гӯшҳошон кунд ва чашмонашон баста шудааст; Мабодо бо чашмонашон бубинанд ва бо гӯшҳояшон бишнаванд ва бо дилашон бифаҳманд ва руҷӯъ накунанд, ва ман онҳоро шифо диҳам.

Мардум сахтдил ва шунавоӣ доранд, чашмонашонро бастаанд ва наметавонанд дарк кунанд ва рӯйгардон шаванд.

1. Муҳаббати Худо ба онҳое, ки гӯш карданро рад мекунанд

2. Пӯшидани чашм ба ҳақи Худо

1. Ирмиё 32: 33-35 - "Ва онҳо ба ман пушт карданд, на рӯ, на рӯй; гарчанде ки Ман онҳоро таълим додам, барвақт бархоста, таълим додам, вале онҳо ба гирифтани насиҳат гӯш надоданд. Дар хонае ки ба исми Ман хонда мешавад, барои палид кардани он, ва баландиҳои Баалро, ки дар водии писари Ҳиннӯм аст, бино карданд, то ки писарону духтарони худро аз оташ ба Молик гузаронанд; ки ба онҳо амр накардаам ва ба хаёлам наомадаам, ки ин кори зиштро ба ҷо ованд, то ки Яҳудоро ба гуноҳ водор кунанд».

2. Такрори Шариат 30: 15-20 - "Инак, ман имрӯз ҳаёт ва некӣ ва мамот ва бадро пеши ту гузоштаам; Ба ин ман ба ту амр медиҳам, ки имрӯз Худованд Худои худро дӯст дорӣ, бо роҳҳои Ӯ бирав, ва аҳком ва фароизи Ӯ ва аҳкоми Ӯро риоят кун, то ки зинда ва афзун шавӣ; ва Худованд Худоят туро дар замине, ки барои тасарруф шудан биравӣ, баракат хоҳад дод, лекин агар дилат рӯй гардонад, ба тавре ки нашунавӣ, балки дур карда, худоёни дигарро парастиш карда, ба онҳо парастиш хоҳанд кард; имрӯз ба ту мегӯям, ки шумо ҳатман нобуд хоҳед шуд, ва дар замине, ки барои тасарруфи он аз Ӯрдун аз он ҷо мегузаред, умри худро дароз нахоҳед кард. Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; пас ҳаётро интихоб кунед, то ки худ ва насли ту зинда монед».

АъМОЛИ 28:28 Пас, ба шумо маълум аст, ки наҷоти Худо ба халқҳо фиристода шудааст, ва онҳо онро мешунаванд.

Наҷоти Худо барои ҳама одамон пешбинӣ шудааст ва махсусан халқҳо онро қабул хоҳанд кард.

1. Наҷоти Худо барои ҳама аст - Луқо 4:18-19

2. Халқҳо Каломи Худоро мешунаванд - Аъмол 13:46-48

1. Румиён 10:12–15

2. Эфсӯсиён 2:11–22

АъМОЛИ 28:29 Ва ҳангоме ки Ӯ ин суханонро гуфт, яҳудиён рафтанд ва дар байни худ андешаҳои зиёде доштанд.

Пас аз суханронии Павлус, яҳудиён дар байни худ баҳси бузурге карданд.

1: Мо метавонем аз яҳудиён аз Аъмол 28 бифаҳмем, ки бо дигарон гуфтугӯ кардан муҳим аст, ҳатто агар мо бо онҳо розӣ набошем.

2: Дар Аъмол 28 мо мебинем, ки чӣ тавр яҳудиён дар байни худ баҳси бузург доштанд. Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо онҳое, ки бо мо розӣ нестанд, сӯҳбати солим дошта бошем.

1: Масалҳо 18:13 Касе ки пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои ӯ аблаҳӣ ва нанг аст.

2: Яъқуб 1:19 Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

АъМОЛИ 28:30 Ва Павлус ду соли пурра дар хонаи кирояи худ сукунат кард ва ҳар он чиро, ки ба ӯ даромад, қабул кард,

Павлус ду сол дар хонаи иҷораи худ зиндагӣ мекард ва ҳамаи онҳоеро, ки ба ӯ ташриф оварда буданд, истиқбол мекард.

1. Дил ва хонаи худро ба рӯи дигарон кушоед.

2. Мардумро бо меҳмоннавозӣ ва меҳрубонӣ истиқбол кунед.

1. Румиён 12:13 - Бо Худованд мубодила кунед? одамоне, ки ниёз доранд. Меҳмоннавозӣ кунед.

2. Матто 25:35 - Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман чизе хӯрдед, ман ташна будам ва ба ман чизе нӯшидед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед.

Аъмол 28:31 Подшоҳии Худоро мавъиза намуда, он чиро, ки дар бораи Исои Масеҳи Худованд аст, таълим медод, бо камоли боварӣ ҳеҷ кас ӯро манъ намекунад.

Павлус сарфи назар аз мухолифатҳое, ки ба ӯ дучор мешуд, бо боварӣ мавъиза кардани Инҷилро давом медод.

1. Қудрати Инҷили боздоштнашавандаи Худо

2. Бовар кунед ва итоат кунед: Даъвати Масеҳ

1. Филиппиён 1:12-14 - "Акнун ман мехоҳам, ки шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бидонед, ки он чизе, ки бо ман рӯй дод, воқеан барои паҳн кардани хушхабар кӯмак кард. Дар натиҷа, он дар тамоми посбонони қаср ва ба дигарон мегӯям, ки занҷирҳои ман дар Масеҳ аст.Ва аксари бародарону хоҳарон, ки дар зиндон буданам ба Худованд эътимод доранд, хеле ҷуръаттаранд, ки каломи Худоро бе тарсу ҳарос баён кунанд.

2. Румиён 1:16-17 - ? ё ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот мебахшад: аввал ба яҳудӣ, баъд ба ғайрияҳудиён. Зеро ки дар Инҷил адолати Худо ошкор шудааст? адолат, ки ба воситаи имон аз аввал то охир аст, чунон ки навишта шудааст: ? Оё вай одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард. €?

Дар Румиён 1 номаи Павлуси расул ба масеҳиёни Рум, хоҳиши ӯ ба боздид аз онҳо ва гуфтугӯи теологии ӯ дар бораи қудрати Инҷил ва гуноҳи умумибашарии инсоният оварда шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус худро ҳамчун бандаи Исои Масеҳ муаррифӣ мекунад, ки барои расул шудан даъват шудааст ва барои Инҷили Худо ҷудо шудааст. Ӯ эътироф мекунад, ки ин хушхабаре, ки ӯ мавъиза мекунад, пешакӣ тавассути пайғамбарони Худо дар Навиштаҳои Муқаддас ваъда шуда буд. Сухан дар бораи Писари Худо, Исои Масеҳи Худованди мо меравад, ки аз насли Довуд аз рӯи ҷисм буд, вале бо қудрат Писари Худо дар эҳёи мурдагон эълон шудааст

(Румиён 1:1-4). Павлус таъкид мекунад, ки мо тавассути Масеҳ файз ва ҳавворӣ гирифтем, то имони итоаткорӣ дар байни ҳамаи халқҳо, аз он ҷумла исми Румиёне, ки Худо онҳоро дӯст медоранд, муқаддасон номида мешаванд (Румиён 1:5-7).

Сархати 2: Дар оятҳои 8-15 Павлус миннатдории худро барои имондорони румӣ баён мекунад, зеро дар бораи имони онҳо дар тамоми ҷаҳон хабар дода мешавад. Ӯ ба дидори ҳаваси худ нақл мекунад, то ба онҳо атои рӯҳонӣ бахшад, онҳоро қавӣ гардонад, ё дурусттараш, онҳо якдигарро бо имони худашон рӯҳбаланд кунанд (Румиён 1:8-12). Сарфи назар аз монеаҳои зиёд ӯ мегӯяд, ки вай борҳо омадани онҳоро ба нақша гирифтааст, то дар байни онҳо ҳосил ҷамъоварӣ кунад, чунон ки дар байни дигарон, ғайрияҳудиён ҳарду юнониёни ғайриюнониро ҳакими беақл вазифадор карда буданд, ки чаро шумо низ дар Рум хушхабарро башорат медиҳед (Румиён 1:13-15).

Сархати 3-юм: Дар оятҳои 16-32 Павлус эълон мекунад, ки вай аз Инҷил шарм надорад, зеро он қудрат аст, ки Худо наҷот медиҳад, ҳама ба яҳудиён бовар мекунанд, баъд аз халқҳо он адолатро аз имон ошкор мекунад, аввал дар охир “Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард” (Румиён 1). : 16-17). Бо вуҷуди ин, пас ӯ рӯй ба муҳокимаи ноинсофии инсонӣ дар бораи ноадолатии онҳо, ки ҳақиқатро саркӯб мекунанд, шаририи онҳоро нишон медиҳанд, зеро он чизе, ки дар бораи Худо маълум аст, онҳоро равшан мекунад, зеро он ҷаҳони офаринишро равшан кардааст Сифатҳои ноаёни Худо қудрати абадӣ табиати илоҳӣ ба таври равшан дида мешавад, ки аз он чизе, ки одамон офарида шудаанд, фаҳмида мешаванд. узрро ба назар нагирифтанд, нигоҳ доштани дониш пур шуд ҳар гуна бадкорӣ, тамаъҷӯии бад, фосидӣ, сарфи назар аз донистани ҳукм, онҳое, ки чунин корҳоро мекунанд, сазовори марганд, давом диҳед, ин корҳоро низ ба онҳое, ки ба онҳо амал мекунанд, маъқул донед (Румиён 1:18-32).

Румиён 1:1 Павлус, бандаи Исои Масеҳ, барои расул шудан даъват шуда, ба Инҷили Худо ҷудо шудааст.

Павлус даъват карда шуд, ки расул шавад, то хушхабари Худоро паҳн кунад.

1. Даъвати расул: Фаҳмидани ҳадафи Худо аз зиндагии худ

2. Инҷили Худо: Мубодилаи хушхабар бо дигарон

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Аъмол 1:8 «Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шуд, шумо қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Сомария ва то охири замин шоҳидони Ман хоҳед буд».

Румиён 1:2 (ки пештар ба воситаи анбиёи худ дар Навиштаҳои муқаддас ваъда дода буд,)

Номаи Павлус ба румиён ёдрас кардани ваъдаҳое буд, ки Худо ба халқи худ тавассути пайғамбаронаш дар Навиштаҳо дода буд.

1. Ваъдаи Худо: Имон ба ваъдаҳои Худо

2. Бар ваъдаи Худо истодан: Вафо кардани имони мо ба аҳди Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. 2 Вақоеънома 20:20 - Ба Худованд Худои худ имон оваред, бинобар ин устувор хоҳед шуд; ба паёмбаронаш имон оваред, пас нақот хоҳед ёфт.

ба Румиён 1:3 Дар бораи Писари Ӯ Исои Масеҳи Худованди мо, ки аз насли Довуд ба ҳасби ҷисм ба вуҷуд омадааст;

Дар номаи Павлус ба румиён таъкид шудааст, ки Исои Масеҳ ҳамчун Писари Худо, ки аз насли Довуд таваллуд шудааст.

1: Исои Масеҳ Писари Худост ва мо ба воситаи Ӯ нақот ёфтаем.

2: Ба мо ваъдаи нақот ба воситаи Исои Масеҳ, Писари Довуд дода шудааст.

1: Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2:2 Тимотиюс 2:8 - Исои Масеҳро, ки аз мурдагон эҳьё шуд, насли Довуд аст, чунон ки дар Инҷили ман мавъиза карда шудааст, ба ёд оред.

ба Румиён 1:4 Ва ба василаи эҳьёи мурдагон, ба ҳасби рӯҳи қудсият Писари Худо бо қудрат эълон карда шуд:

Павлус Исоро ҳамчун Писари Худо тасдиқ мекунад ва мефаҳмонад, ки ин бо эҳёи мурдагон исбот шудааст.

1. Қудрати эҳё: Чӣ тавр Исо илоҳияти худро исбот кард

2. Қудсияти Исо: Фаҳмидани аҳамияти эҳёи ӯ

1. Юҳанно 10:30-31 - "Ман ва Падари Ман як ҳастем"

2. Аъмол 13:33 - «Ӯ барои мо, фарзандони онҳо Исоро эҳьё кард»

Румиён 1:5 Ба воситаи Ӯ мо файз ва ҳавворӣ гирифтаем, то ки ба имон дар байни ҳамаи халқҳо итоат кунем, ба исми Ӯ.

Павлус аз ҷониби Худо таъин шуда буд, то ки Инҷилро ба тамоми халқҳо паҳн кунад, то одамонро ба имон итоат кунанд.

1. Ҳақиқати файзи Худо: Чӣ тавр Инҷил моро муттаҳид мекунад

2. Даъват ба тоъат: Зиндагӣ бо имон

1. Эфсӯсиён 2:8-9 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост

2. Яъқуб 1:22 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

ба Румиён 1:6 Дар байни онҳо шумо низ даъватшудаи Исои Масеҳ ҳастед.

Павлус ба калисои Рум нома навишт, то онҳоро ташвиқ кард, ки дар имон қавӣ бошанд ва ба Худо содиқ бошанд.

1. Худо моро даъват кардааст, ки ба Ӯ содиқ бошем ва дар имонамон устувор

бошем.

2. Новобаста аз вазъият, мо даъват шудаем, ки ба Худо содиқ бошем.

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 2 Таслӯникиён 1:11 - Бо дарназардошти ин, мо пайваста дар ҳаққи шумо дуо мегӯем, то Худои мо шуморо сазовори даъвати худ гардонад ва бо қудрати худ ҳар хоҳиши шуморо ба некӣ ва ҳар амали шуморо ба амал оварад. бо имон.

Румиён 1:7 Ба ҳамаи онҳое, ки дар Рум ҳастанд, ки маҳбуби Худо ҳастанд, барои муқаддас шудан даъват шудаанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Павлус ба имондорони Рум бо файз ва осоиштагии Худо ва Исои Масеҳ салом мерасонад.

1. Зиндагӣ дар файз ва осоиштагӣ: Чӣ тавр дар Худованд қаноатмандӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Гирифтани қувват дар замонҳои душвор: такя ба файз ва сулҳи Худо

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ аст. Бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо гӯед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Румиён 1:8 Аввалан, ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон овоза шудааст.

Павлус Худоро барои имони румиён, ки дар тамоми ҷаҳон маълум аст, ҳамду сано мегӯяд.

1. Имони мо бояд шоҳиди ҷаҳон бошад, чунон ки имони румиён буд.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар имон ба дигарон намунаи имон бошем, мисли румиён.

1. Матто 5:13-16 - "Шумо намаки замин ҳастед. Аммо агар намак шӯрии худро гум кунад, чӣ тавр онро дубора шӯр кардан мумкин аст? Дигар ба ҳеҷ чиз фоида надорад, магар он ки берун партофта шаванд ва зери по шаванд. .

2. 1 Петрус 2:12 - Дар байни бутпарастон чунон зиндагии хубе дошта бошед, ки гарчанде ки онҳо шуморо ба кори нодуруст муттаҳам мекунанд, аъмоли неки шуморо дида, дар рӯзе, ки Ӯ ба мо меояд, Худоро ҳамду сано гӯянд.

Румиён 1:9 Зеро Худо шоҳиди ман аст, ки ман бо рӯҳи худ дар Инҷили Писари Ӯ ба Ӯ хизмат мекунам, ки ҳамеша дар дуоҳоям туро ёд мекунам;

Павлус барои имондорони Рум, ки тавассути кори худ дар Инҷили Исои Масеҳ ба онҳо хизмат мекунад, миннатдорӣ баён мекунад.

1. Хизмат ба Худо тавассути Инҷили Исои Масеҳ

2. Қувваи Намоз

1. Филиппиён 1:3–5

2. Қӯлассиён 1:3–5

ба Румиён 1:10 Ман хоҳиш мекунам, ки ҳоло бо хости Худо як сафари муваффақе дошта бошам, то назди шумо биёям.

Павлус хоҳиши боздид аз румиёнро баён мекунад ва хоҳиш мекунад, ки иродаи Худо иҷро шавад, то сафари ӯ муваффақ гардад.

1. Муҳимияти дуо гуфтан дар бораи иҷро шудани иродаи Худо дар ҳаёти мо.

2. Эътироф кардани иродаи Худо дар бораи мо барои шукуфоӣ.

1. Эфсӯсиён 3:20 - Ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал

мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад.

2. Яъқуб 4:15 - Ба ҷои ин, шумо бояд бигӯед: «Агар ин иродаи Худованд бошад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

ба Румиён 1:11 Зеро ки ман орзуи дидани шуморо дорам, то ки ба шумо атои рӯҳонӣ бидиҳам, то ки шумо устувор бошед;

Павлус мехоҳад, ки ба назди масеҳиёни румӣ ташриф орад, то ӯ тавонад бо онҳо атои рӯҳоние, ки дар имони онҳо инкишоф меёбад, нақл кунад.

1: "Қувваи атои рӯҳонӣ"

2: "Дар имон устувор шудан"

1: Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2: Филиппиён 1: 9-11 - Ва дуои ман ин аст, ки муҳаббати шумо бо дониш ва ҳама фаҳмиш ҳарчи бештар афзун гардад, то ки шумо чизи некӯро қабул кунед ва барои рӯзи Масеҳ пок ва беайб бошед, пур аз самараи адолате ки ба воситаи Исои Масеҳ меояд, барои ҷалол ва ҳамду санои Худо.

Румиён 1:12 Яъне, то ки бо имони мутақобилаи шумо ва ман бо шумо тасаллӣ ёбам.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Павлус умед дошт, ки тавассути имони мутақобилаи худ ва калисои Рум тасаллӣ ёбад.

1. «Тасалли имони якдигар»

2. «Дар имон мустаҳкам намудани ҳамдигар»

1. Филиппиён 2:1-2 «Пас, агар дар Масеҳ рӯҳбаландӣ, тасаллӣ аз муҳаббат, ҳар гуна иштирок дар Рӯҳ, ҳар гуна муҳаббат ва ҳамдардӣ бошад, шодии маро пурра гардонед, ки дар як ақл, доштани як муҳаббат ва якдил будан. комилан ва якдилӣ».

2. Ибриён 10: 24-25 «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чиз, чунон ки мебинед, рӯз наздик мешавад».

Румиён 1:13 Эй бародарон, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, бехабар бошед, ки борҳо ният доштам назди шумо биёям, (вале то ҳол иҷозат дода шуда буд), то ки дар миёни шумо низ, мисли дигар халқҳо, самаре дошта бошам.

Павлус ният дорад, ки ба ҷамоати румӣ ташриф орад, то ба онҳо самари рӯҳонӣ расонад, ҳамон тавре ки бо дигар ғайрияҳудиён мекунад.

1. Меваи хизмати Павлус: Чӣ тавр боздидҳои Павлус дар ҳаёти мо самари рӯҳонӣ оварда метавонанд

2. Қувваи ҳадафи боздоштнашаванда: Истифодаи бештари имкониятҳои мо барои миссия

1. Қӯлассиён 1:3-6 - Мо ба Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯем ва ҳамеша барои шумо дуо мекунем, зеро мо дар бораи имони шумо ба Исои Масеҳ ва муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон шунидаем; ба сабаби он умеде ки дар осмон барои шумо гузошта шудааст, ва дар бораи он шумо пештар дар каломи ростии Инҷил, ки ба шумо омадааст, шунидаед, чунон ки дар тамоми ҷаҳон аст ва самаре меоварад, чунон ки он низ дар миёни шумо аз рӯзе ки файзи Худоро ба ростӣ шунидаед ва дарк кардаед.

2. Аъмол 11:19-21 - Пас аз таъқиботи Истефанус пароканда шуда, то Финикия, Кипр ва Антиохия рафта, каломро ба ҷуз яҳудиён ба ҳеҷ кас мавъиза намекарданд. Аммо баъзе аз онҳо мардони Кипр ва Куринӣ буданд, ки ҳангоме ки ба Антиёхия омаданд, бо эллиниён сухан ронда, Исои Худовандро мавъиза мекарданд. Ва дасти Худованд бо онҳо буд, ва шумораи бисьёре имон оварда, сӯи Худованд рӯй оварданд.

Румиён 1:14 Ман ҳам дар назди юнониён ва ҳам назди варварҳо қарздорам; хам ба доноён ва хам ба нодонон.

Павлус фаҳмид, ки ҳамчун масеҳӣ, ӯ масъул аст, ки башоратро ба ҳама одамон сарфи назар аз фарҳанги онҳо паҳн кунад.

1: Мо даъват шудаем, ки ба ҳама одамон, новобаста аз маълумот ва маълумоти онҳо, башорат диҳем.

2: Паёми Инҷил барои ҳама аст, новобаста аз шахсияти фарҳангии онҳо ё сатҳи ҳикмати онҳо.

1: Аъмол 17: 26-27 - "Ва Ӯ аз як одам ҳар халқи инсониятро дар тамоми рӯи замин ба вуҷуд овард, ки мӯҳлатҳо ва ҳудуди маскани онҳоро муайян кард, то ки Худоро дар умедворанд, ки онҳо роҳи худро ба сӯи ӯ ҳис кунанд ва Ӯро пайдо кунанд ».

2: 1 ба Қӯринтиён 12:13 - "Зеро ки ҳамаи мо дар як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем: яҳудиён ё юнониён, ғуломон ё озод - ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаем."

Румиён 1:15 Пас, ба қадри ки дар ман аст, тайёрам ба шумо, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Павлус омода аст, ки ба мардуми Рум Инҷилро мавъиза кунад.

1. Мо бояд Каломи Худоро ба ҳамаи халқҳо мавъиза кунем

2. Қудрати Инҷил барои тағир додани ҳаёт

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд».

2. 2 Қӯринтиён 5:17 «Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад».

ба Румиён 1:16 Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор; аввал ба яҳудӣ ва инчунин ба юнонӣ.

Инҷили Масеҳ қудрати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот диҳад.

1. Қудрати Инҷил: имон ба наҷоти Худо

2. Бе шарм эълон кардани Инҷил: Паҳн кардани хушхабар дар бораи наҷоти Худо

1. Румиён 10:13-14 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт. Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? шуниданд? ва чӣ гуна

онҳо бе воиз мешунаванд?»

2. Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам, ва кушодани зиндон ба рӯи онҳост».

ба Румиён 1:17 Зеро ки дар он адолати Худо аз имон ба имон зоҳир мешавад: чунон ки навишта шудааст: " Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

Адолати Худо ба воситаи имон зоҳир мешавад ва одилон бо имон зиндагӣ хоҳанд кард.

1. Зиндагӣ бо имон: Роҳи мо ба сӯи адолат

2. Фаҳмидани имон: Калиди зиндагии шоиста

1. Ҳабаққуқ 2:4 - "Инак, ҷони вай, ки боло аст, дар вай рост нест; балки одил ба воситаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард".

2. Ғалотиён 3:11 - "Аммо ин ки ҳеҷ кас ба василаи шариат дар назари Худо сафед намешавад, ин маълум аст: зеро ки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард".

ба Румиён 1:18 Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон, ки ростиро дар ноинсофӣ нигоҳ медоранд, зоҳир мешавад;

Ғазаби Худо бар зидди ҳар гуна инсоф ва ноинсофї ошкор мешавад.

1. Оқибатҳои ноадолатӣ

2. Ногузир будани ғазаби Худо

1. Масалҳо 11:31 - Инак, одилон дар рӯи замин ҷазо хоҳанд гирифт: шарир ва гунаҳкор бештар.

2. Забур 5:5 - Нодон дар пеши ту нахоҳанд монд: Ту аз ҳама бадкорон нафрат дорӣ.

ба Румиён 1:19 Зеро он чи дар бораи Худо маълум аст, дар онҳо зоҳир мешавад; зеро ки Худо инро ба онҳо ошкор кардааст.

Ҳақиқати Худо дар тамоми махлуқот аён аст.

1. Ҳақиқати Худо: Асоси имони мо

2. Далели муҳаббати Худо дар офариниш

1. Забур 19:1-4 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад.

2. Юҳанно 1:1-5 - Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.

ба Румиён 1:20 Зеро чизҳои нонамоёни Ӯ аз офариниши ҷаҳон ба таври равшан дида мешаванд, ки аз офаридаҳои офаридашуда, қудрати абадии Ӯ ва Худои Ӯ фаҳмида мешаванд; то ки онҳо бе узр:

Қудрати Худо ва табиати илоҳӣ дар офариниш дида мешавад, ки инсониятро бе баҳона барои бовар накардан ба Ӯ мегузорад.

1. Ҷалоли Худо дар офариниш ошкор шудааст

2. Бе узр: Бузургии Худо дар ҳама ҷост

1. Забур 19:1–4

2. Аъмол 14:15–17

ба Румиён 1:21 Зеро, вақте ки онҳо Худоро мешинохтанд, Ӯро ҳамчун Худо ҷалол надоданд ва шукр намекарданд; вале дар хаёли онхо барбод рафт ва дили аблахи онхо тира шуд.

Одамон, вақте ки Ӯро мешинохтанд, Худоро ҳамду сано гуфтан ё шукргузорӣ накарданро интихоб карданд, ба ҷои он ки дар хаёлоти худ беҳуда ва қалби тира шуданд.

1. Қудсияти Худо ва масъулиятҳои мо - Муайян кардани он, ки вақте мо бо Худо шинос мешавем ва қудсияти Ӯро мефаҳмем, мо бояд чӣ гуна муносибат кунем.

2. Қувваи шукргузорӣ - Баррасии аҳамияти шукргузории Худо барои неъматҳои зиёдаш.

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Румиён 1:22 Онҳо худро доно эълон карда, аблаҳ шуданд,

Одамон метавонанд худро доно мешуморанд, аммо бо рад кардани ҳақиқати Худо, онҳо аблаҳ мешаванд.

1. «Суқути мағрурҳо»

2. «Ҳикмати шинохти Худо»

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Яъқуб 3:17 - «Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; баъд сулҳҷӯ, ғамхор, итоаткор, пур аз марҳамат ва самараи нек, беғараз ва самимӣ».

ба Румиён 1:23 Ва ҷалоли Худои бефаноро ба ҳайкате табдил дод, ки ба одами фосид, ба паррандагон, ва чорпоён ва ҳайвоноти хазанда монанд шудааст.

Павлус дар Румиён 1:23 менависад, ки одамон ҷалоли Худоро гирифта, онро ба суратҳои офаридаҳои заминӣ табдил додаанд.

1. Хатари бутпарастӣ: Хатарҳои гузоштани офаридаҳои инсонӣ бар камолоти Худо

2. Ёд кардани Худои якто: рад кардани бутҳои ботил ва гиромидошти ҷалоли Худо

1. Такрори Шариат 4:15-19 - Огоҳҳои Худо аз парастиши бутҳо

2. Ишаъё 40:18-26 - Бузургии беҳамтои Худо дар муқоиса бо бутҳои заминӣ

ба Румиён 1:24 Бинобар ин Худо онҳоро низ ба василаи ҳавасҳои дилашон ба нопокӣ таслим кард, то ки ҷисмҳои худро дар байни худ нангин кунанд.

Худо ба одамон иҷозат дод, ки нафси нафси худро фурӯ баранд ва бадани худро нангин кунанд.

1. Хатарҳои ҳаваси назоратнашаванда

2. Ҷавоб додан ба васвасаҳо бо муқаддасот

1. Ғалотиён 5:16-17 - "Аммо ман мегӯям: ба ҳавасҳои Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва хоҳишҳои Рӯҳ бар зидди Рӯҳ аст. ҷисм, зеро ки онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед кардан мехоҳед, боздоред».

2. 1 ба Қӯринтиён 6:19-20 - "Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки онро аз Худо доред? Шумо аз они худ нестед, зеро ки шумо бо нархи гарон харида шудаед. Худоро дар ҷисми худ ҳамду сано гӯед».

Румиён 1:25 Он ки ҳақиқати Худоро ба дурӯғ табдил дод ва ба махлуқот бештар аз Офаридгоре, ки то абад муборак аст, сафда кард ва хидмат кард. омин.

Одамон аксар вақт парастиши чизҳои офаридашударо афзалтар медонанд, на Офаридгор, ки ин ба Худо писанд нест.

1: Ибодати мо бояд танҳо ба Худо нигаронида шавад, на ба чизҳои офаридашуда.

2: Мо бояд дар ҳама корамон Худоро дар ҷои аввал гузорем ва чизҳои дунёро бутҳо насозем.

1: Қӯлассиён 3:5 Пас, он чиро, ки ба табиати заминии шумо тааллуқ дорад, бикушед: зино, нопокӣ, шаҳват, ҳавасҳои бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастӣ аст.

2: Яъқуб 4:4 Эй зинокорон, оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон маънои душманӣ бо Худоро дорад? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳонро ихтиёр кунад, душмани Худо мешавад.

ба Румиён 1:26 Барои ҳамин, Худо онҳоро ба ишқҳои зишт таслим кард, зеро ки ҳатто занони онҳо истифодаи табииро ба он чи хилофи табиат иваз кардаанд.

Худо мардуми ҷаҳонро ба ҳавасҳои бадахлоқии худ, аз ҷумла заноне, ки истифодаи табиии алоқаи ҷинсиро ба хилофи табиат иваз карданд, таслим кард.

1. Хатари хоҳишҳои бадахлоқона

2. Моҳияти ғайритабиӣ ва ғайриқобили қабули гуноҳи ҷинсӣ

1. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед; ҳар гуноҳи дигаре, ки одам мекунад, берун аз бадан аст, аммо шахси зино бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

2. Ғалотиён 5:19-21 - Амалҳои ҷисм равшан аст: бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ ва фосиқӣ; бутпарастӣ ва ҷодугарӣ; кина, ихтилоф, ҳасад, ғазаб, шӯҳратпарастӣ, ихтилофот, гурӯҳҳо ва ҳасад; бадмастӣ, оргаихо ва гайра.

ба Румиён 1:27 Ҳамчунин мардон низ истифодаи табиии занро тарк карда, дар ҳаваси худ ба якдигар оташ мезаданд; мардон бо мардон кори ношоиста мекунанд ва дар худ ҷазои хатои худро, ки мувофиқ буд, мегиранд.

Мардон нафси табиии худро нисбат ба занон тарк карда, ба ҷои нафси худ ба мардони дигар фурӯ рафта, ба корҳое даст мезананд, ки нанговаранд ва оқибати гуноҳашонро мекашанд.

1. Тарҳи Худо барои издивоҷ - Румиён 1:27

2. Оқибатҳои тарк кардани тарҳи Худо - Румиён 1:27

1. Ибодат 18:22 - «Ту бо мард нахобе, мисли бо зан; ин кори зишт аст».

2. 1 Қӯринтиён 6:9-10 - «Ё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на мардони ҳамҷинсгароён, на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на бадгӯён, на қаллобон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

ба Румиён 1:28 Ва гарчанде ки онҳо намехостанд, ки Худоро дар дониши худ нигоҳ доранд, Худо онҳоро ба ақли нофармон дод, то корҳоеро, ки мувофиқ нест, кунанд;

Азбаски одамон Худоро эътироф карданро рад карданд, Ӯ ба онҳо иҷозат дод, ки ақли нопок дошта бошанд, то корҳоеро, ки номуносиб кунанд, кунанд.

1. Таслим ба хости Худо беҳтарин роҳи зиндагии беайб аст.

2. Мо бояд эътирофи Худоро интихоб кунем ва ба васвасаи рафтори нодуруст муқобилат кунем.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Забур 119:11 - Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

ба Румиён 1:29 Ва пур аз ҳар гуна ноинсофӣ, зино, бадӣ, тамаъкорӣ ва бадкирдорӣ; пур аз ҳасад, куштор, баҳс, фиреб, бадгӯӣ; пичирроскунандагон,

Ин порча одамонеро тасвир мекунад, ки қалби бад ва пур аз ҳасад, куштор, баҳсу мунозира, фиреб ва бадкорӣ доранд.

1. Хатари бадӣ - Румиён 1:29

2. Бартараф кардани ҳасад ва бадбинӣ - Румиён 1:29

1. Яъқуб 4:7 - «Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

2. Масалҳо 16:32 - "Касе ки дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавонотар аст, ва касе ки рӯҳи худро идора мекунад, аз он касе, ки шаҳрро мегирад".

ба Румиён 1:30 Ғайбаткунандагон, нафраткунандагони Худо, бепарво, мағрур, фахрфурӯшон, ихтироъкорони бадӣ, беитоатӣ ба падару модар,

Павлус онҳоеро, ки ғайбаткунандагон, бадбинони Худо, мағрур, фахрфурӯш, ихтироъкорони бадӣ ва беитоатӣ ба падару модар мебошанд, маҳкум мекунад.

1. Имони ҳақиқӣ ва зиндагии одилона: Таълимоти ахлоқии Павлус дар Румиён 1:30

2. Хатарҳои нофармонӣ: Чӣ тавр бояд ба Худо итоат кунем ва волидонро эҳтиром кунем.

1. Матто 7:12 - "Пас, дар ҳама чиз, ба дигарон он чиро, ки мехостед, ки бо шумо кунанд, ба дигарон бикунед, зеро ин шариат ва анбиёро ҷамъбаст мекунад."

2. 1 Таслӯникиён 4:8 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин дастурро рад мекунад, на инсонро, балки Худоро, яъне Худоро, ки Рӯҳулқудсашро ба шумо медиҳад, рад мекунад".

Румиён 1:31 Бефаҳм, эй вайронкунандагони аҳд, бе муҳаббати табиӣ, оштинопазир, раҳмдил!

Павлус ба оқибатҳои гуноҳ, аз ҷумла набудани фаҳмиш, вайрон кардани аҳд ва набудани раҳмдилӣ таъкид мекунад.

1. Шиносоии гуноҳ ва оқибатҳои он

2. Нерӯи шафқат ва шафқат

1. Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, ва хашм, ва фарьёд ва сухани бад аз шумо бо ҳар кина дур карда шавад; ва ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед. , чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки бе марҳамат доварӣ хоҳад кард, ки марҳамат накардааст; ва марҳамат аз доварӣ шод мешавад".

Румиён 1:32 Онҳое ки доварии Худоро медонанд, ки онҳое ки чунин корҳоро содир мекунанд, сазовори марганд, на танҳо ҳамин корро мекунанд, балки аз онҳое ки ин корро мекунанд, ҳаловат мебаранд.

Ҳукми Худо равшан аст: касоне, ки гуноҳҳои кабира мекунанд, сазовори марганд. Онҳо на танҳо худашон гуноҳ мекунанд, балки онҳоеро, ки чунин мекунанд, рӯҳбаланд мекунанд ва аз онҳо лаззат мебаранд.

1: Доварии Худо аниқ ва одилона аст; мо набояд ба гуноҳи вазнин машғул шавем ё ташвиқ кунем.

2: Мо набояд аз гуноҳҳои дигарон лаззат барем, зеро ҳукми Худо дар ин бора равшан аст.

1: Забур 119:128 - Бинобар ин ман ҳамаи аҳкомҳои Туро дар бораи ҳама чиз дуруст мешуморам; ва ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.

2: Эфсӯсиён 5:11 - Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро мазаммат кунед.

Румиён 2 суханронии Павлусро дар бораи табиати гунаҳкори инсоният идома дода, ба доварии беғаразонаи Худо, аҳамияти амалҳо бар мерос ва маънои аслии хатна таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Павлус қайд мекунад, ки онҳое, ки дигаронро доварӣ мекунанд, узр надоранд, зеро бо ин кор худро маҳкум мекунанд, зеро онҳо ҳамон корҳоро мекунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки доварии Худо бар ҳақиқат ва бар зидди онҳое, ки чунин корҳоро мекунанд, асос ёфтааст. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки дар бораи меҳрубонӣ, пурсабрӣ ва бурдбории Худо гумон накунем ва ба хонандагон хотиррасон мекунад, ки маҳз меҳрубонии Худо онҳоро ба тавба роҳнамоӣ мекунад (Румиён 2:1-4).

Сархати 2: Дар оятҳои 5-16 Павлус минбаъд муҳокима мекунад, ки чӣ тавр Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш ато хоҳад кард. Ба онҳое, ки ҷалол меҷӯянд, иззати намирандаро бо кори нек Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод, аммо барои касоне, ки худхоҳон беитоатӣ мекунанд, ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаби ғазаби мусибати сахт хоҳад буд, ҳар як одамизод аввал яҳудиро бад мекунад ва ҷалоли юнонӣ сулҳро эҳтиром мекунад ҳама аввал яҳудиёни некро ба ҷо меоранд. Юнонӣ (Румиён 2:6-10). Ӯ таъкид мекунад, ки дар назди Худо рӯйбинӣ нест, ҳар касе, ки ғайр аз шариат гуноҳ мекунад, ба воситаи шариат нест хоҳад шуд, ҳама онҳое, ки дар зери шариат гуноҳ мекунанд, аз рӯи шариат доварӣ хоҳанд шуд, на қонунро мешунаванд, ки назари одилонаи Худоро мешунаванд, балки қонунро иҷро мекунанд, вақте ки ғайрияҳудиён шариат надоранд, беихтиёрона кореро иҷро мекунанд. онҳо худашон қонунанд, гарчанде ки онҳо кодекси хаттӣ надоранд (Румиён 2:11-16).

Параграфи 3: Аз ояти 17 сар карда, Павлус ба хонандагони яҳудӣ муроҷиат мекунад, ки такя ба онҳо ба мероси онҳост. Қонун хатна барои наҷотро зери шубҳа мегузорад ва мегӯяд: «Агар шумо худро яҳудӣ меномед, ба шариат такя кунед бо Худо фахр кунед, бидонед, ки иродаи Ӯ чӣ бартарӣ дорад, зеро дастур додашудаи Қонун равшан кардани онҳое, ки дар торикӣ ҳастанд, муаллими нодон тифлон, ки дониши ҳақиқатро таҷассум мекунанд Қонун, пас шумо ба дигарон таълим

медиҳед, ки худатон таълим намедиҳед?' (Румиён 2:17–21). Ӯ риёкории байни яҳудиёнро танқид мекунад, мегӯяд, ки хатна воқеан муҳим аст, дил муҳим аст Рӯҳ, на ҳарф, ҳамду санои Ӯ аз Худост, на одамон (Румиён 2:28-29).

ба Румиён 2:1 Бинобар ин, ту, эй одам, ҳар кӣ довар бошӣ, узрнопазир ҳастӣ; зеро ки ту, ки доварӣ ҳастӣ, ҳамин корро мекунад.

Павлус ба хонанда мегӯяд, ки ҳеҷ кас аз доварӣ озод нест ва онҳоеро, ки дигаронро маҳкум мекунанд, вақте ки онҳо ҳамон корро мекунанд, маҳкум мекунад.

1. Пеш аз ҳукм кардани дигарон, худро тафтиш кунед - Луқо 6:37-38

2. Дар гӯш кардан зуд ва дар гуфтан суст бошед - Яъқуб 1:19

1. Матто 7:1–5

2. Ғалотиён 6:1–5

Румиён 2:2 Аммо мо боварӣ дорем, ки доварии Худо бар зидди онҳое ки чунин кор мекунанд, мувофиқи ҳақиқат аст.

Ҳукми Худо бар ҳақ аст ва ба ситамкорон мувофиқи он доварӣ хоҳанд шуд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани ҳукми Худо

2. Зиндагӣ дар адолат: чӣ гуна бояд аз доварии Худо канорагирӣ кард

1. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бад мегӯянд, торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро бар зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро талх медонанд!»

2. Яъқуб 4:17 - "Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Румиён 2:3 Ва оё ту, эй одам, чунин гумон мекунӣ, ки онҳоеро, ки чунин корҳоро

содир мекунанд, доварӣ мекунӣ ва ҳамин тавр рафтор мекунанд, ки аз доварии Худо раҳо хоҳӣ шуд?

Павлус риёкории шахсеро зери шубҳа мегузорад, ки дигаронро барои гуноҳҳояшон доварӣ мекунад, вале худи ҳамон гуноҳҳоро содир мекунад ва мепурсад, ки оё вай фикр мекунад, ки аз доварии Худо раҳо хоҳад шуд.

1. Зиндагии мунофиқона: Чӣ гуна бояд аз ҳукми Худо канорагирӣ кард

2. Шикастани даври риёкорӣ: Чӣ тавр ба меъёрҳои Худо риоя кардан мумкин аст

1. Матто 7:3-5 - "Ва чаро ту хасеро, ки дар чашми бародари худ аст, мебинӣ, вале чӯберо, ки дар чашми худат аст, намебинӣ? Ё чӣ тавр ба бародари худ мегӯӣ: "Иҷозат диҳед, ки хасро берун кунам". аз чашми ту дур кунӣ, ва инак, чӯбе дар чашми туст? Ту риёкор, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ».

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Румиён 2:4 Ё аз сарвати некӣ, пурсабрӣ ва пурсабрии Ӯ беэътиноӣ мекунӣ? Оё намедонед, ки некии Худо туро ба тавба мебарад?

Некӯии Худо боиси тавба мегардад.

1: "Некии Худо роҳи тавба аст"

2: "Сабрӣ ва бурдбории Худо барои тавба муҳим аст"

1: Забур 51:17 - Қурбониҳои Худо рӯҳи шикаста аст: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид.

2: Луқо 5:32 - Ман омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам.

ба Румиён 2:5 Аммо пас аз сахтдилӣ ва дили тавбанакардаи ту ғазаби худро бар зидди рӯзи ғазаб ва зуҳури доварии одилонаи Худо ганҷ ғундор намо;

Аллоҳ тавба қилмаганлар ва сангдиллар учун ғазаби бордир.

1. Зарурати тавба кардан ва пазируфтани раҳмати Худо

2. Эътироф кардани оқибати гуноҳи тавбанакарда

1. Ишаъё 55:6-7 «Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Ирмиё 31:18-20 «Ман шунидам, ки Эфроим андӯҳгин мекард: "Ту маро тарбия кардӣ, ва ман мисли гӯсолаи нотаълим тарбия шудам; маро баргардон, то ки барқарор шавам, зеро ки Ту Худованд Худои ман ҳастӣ. Зеро ки баъд аз рӯй гардонидам, тавба кардам ва пас аз он ки дастур додам, ронамро задам; Ман хиҷил шудам ва хиҷил шудам, зеро нангини ҷавонии худро бардоштам». Оё Эфроим писари азизи ман? Оё ӯ фарзанди азизи ман аст? Зеро ҳар боре ки ман бар зидди ӯ сухан гӯям, то ҳол ӯро ба ёд меорам. Аз ин рӯ, дилам ба Ӯ меафтад; Ман ба ӯ ҳатман марҳамат хоҳам кард, мегӯяд Худованд».

ба Румиён 2:6 Ӯ ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад дод:

Худованд ба ҳар кас мувофиқи амалаш подош медиҳад.

1: Мо боварӣ дошта метавонем, ки Худо ҳамеша моро мувофиқи амалҳоямон мукофот хоҳад дод.

2: Худо одил аст ва ҳамеша моро мувофиқи корҳое, ки кардаем, мукофот медиҳад.

1: Ғалотиён 6: 7-8 "Фирефта нашавед: Худоро масхара намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. барои Рӯҳ мекорад, ки аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

2: Матто 16:27 "Зеро ки Писари Одам бо фариштагони Худ дар ҷалоли Падари Худ хоҳад омад, ва он гоҳ ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод."

ба Румиён 2:7 Ба онҳое ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ, ҳаёти ҷовидонӣ меҷӯянд:

Ин оят мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ба Худо содиқ ва итоаткор бошанд, зеро маҳз ба воситаи сабри сабри онҳо ҳаёти ҷовидонаро соҳиб мешаванд.

1. "Арзиши сабр дар ҷустуҷӯи ҳаёти ҷовидонӣ"

2. "Ваъдаҳои Худо ба касоне, ки сабр мекунанд"

1. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Ибриён 10:36 - Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки шумо иродаи Худоро ба ҷо овардаед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

Румиён 2:8 Аммо ба муҷозоткорон ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ, ғазаб ва ғазаб итоат мекунанд,

Касоне, ки муҷодала мекунанд ва аз ҳақ нофармонӣ мекунанд, ба хашм ва хашм дучор мешаванд.

1. Хатари нофармонӣ

2. Оқибатҳои рад кардани ҳақиқат

1. Эфсӯсиён 5:6 «Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони беҳуда фирефта накунад, зеро ки барои инҳо ғазаби Худо бар фарзандони беитоат меояд».

2. Яъқуб 1:21-22 «Бинобар ин ҳама нопокӣ ва зиёдатии зиштро ҷудо кунед ва каломи кандашударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед. Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед».

ба Румиён 2:9 Мусибат ва андӯҳ бар ҷони ҳар як одами бадкор, пеш аз ҳама яҳудӣ ва ҳам ғайрияҳудиён;

Худо ба яҳудиён ва ғайрияҳудиён, ки бадӣ мекунанд, мусибат ва андӯҳ меорад.

1. Оқибатҳои бадкорӣ: Омӯзиши Румиён 2:9

2. Марҳамат ва адолати Худо: Фаҳмидани контексти Румиён 2:9

1. Юҳанно 3:16-17 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад».

2. Яъқуб 1: 13-15 - «Ҳеҷ кас нагӯяд, ки ҳангоми озмуда шуданаш, ман аз ҷониби Худо озмуда шудаам: зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд: Аммо ҳар кас, вақте ки ба худ кашида мешавад, озмуда мешавад. аз ҳаваси худ ва фирефтаи худ. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, мамотро ба вуҷуд меорад».

Румиён 2:10 Аммо ҷалол, шаъну шараф ва осоиштагӣ ба ҳар касе ки кори нек мекунад, пеш аз ҳама ба яҳудӣ ва инчунин ба ғайрияҳудиён!

Ҳар касе, ки кори нек мекунад, новобаста аз он ки онҳо яҳудӣ ё ғайрияҳудӣ ҳастанд, бо ҷалол, иззат ва сулҳ мукофот хоҳанд шуд.

1. Ҳар кас, новобаста аз он ки кист, сазовори подош аст, ки барои корҳои некаш сазовор бошад.

2. Мо ҳама дар назди Худо баробар ҳастем ва Ӯ ба ҳамаи мо подош медиҳад.

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. Эфсӯсиён 2:14 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуро як офарид ва девори мобайнии ҷудоии моро вайрон кард.

Румиён 2:11 Зеро ки дар назди Худо эҳтироми шахс вуҷуд надорад.

Худо касеро дӯст намедорад ва аз рӯи рӯйбинӣ ҳукм намекунад.

1: Муҳаббати Худо бечунучаро аст - Новобаста аз фарқиятҳои мо, муҳаббати Худо барои ҳама баробар аст.

2: Доварӣ накунед, ки шумо ҳукм кунед - Мо набояд нисбати дигарон ғаразнок бошем ва бояд ба ҳама одамон яксон муносибат кунем.

1: Яъқуб 2:1-13 - Мо набояд ба баъзеҳо нисбат ба дигарон ғамхорӣ зоҳир кунем.

2: Юҳанно 3:16 - Худо ба ҳама муҳаббат зоҳир карда, писарашро фиристод, то барои мо бимирад.

ба Румиён 2:12 Зеро ҳар кӣ бе шариат гуноҳ кардааст, бе шариат низ нобуд хоҳад шуд;

Ҳама одамон новобаста аз он ки шариат доранд ё не, барои гуноҳҳои худ доварӣ хоҳанд шуд.

1. Худованд дар довариаш одил ва инсоф аст

2. Даравидани он чизе, ки мо коштаем

1. Воиз 12:14 - Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2. Қӯлассиён 3:25 - Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, ба ивази гуноҳи худ ҷазо хоҳад дод; ва ҳеҷ кас эҳтиром надорад.

Румиён 2:13 (Зеро ки шунавандагони шариат дар назди Худо одил нестанд, балки иҷрокунандагони шариат сафед хоҳанд шуд.

Сафед шудан дар назди Худо на танҳо ба шунидани шариат, балки ба иҷрои шариат низ асос меёбад.

1. Мо бо амалҳои худ сафед мешавем, на бо сухан

2. Муҳимияти иҷро кардани он чизе, ки омӯхтаем

1. Яъқуб 1:22-25 (Аммо шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва нафси худро фиреб дода, худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе каломро бишнавад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба калом нигоҳ мекунад. чеҳраи табиӣ дар шиша: Зеро ӯ худро мебинад ва ба роҳи худ меравад ва

дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд, Аммо касе ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он нигоҳ дорад, вай шунавандаи фаромӯшхотир нест, балки иҷрокунанда аст. аз кор, ин одам дар кори худ баракат хоҳад ёфт.)

2. Матто 7:24-27 (Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо борид, бодҳо вазида, бар он хона мезаданд, ва он наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.Ва ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва ба ҷо намеоварад, ба одами нодоне монанд хоҳад шуд, ки хонаи худро бар он бино кардааст. рег: Ва борон борид, ва обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, бар он хона зад, ва он фурӯ рехт; ва фурӯпошии он бузург буд.)

ба Румиён 2:14 Зеро, вақте ки ғайрияҳудиён, ки шариат надоранд, табиатан он чиро, ки дар шариат навишта шудааст, ба ҷо меоваранд, онҳо, ки шариат надоранд, барои худ қонун мебошанд.

Халқҳо, гарчанде ки шариат надоранд, то ҳол он чиро, ки дар он навишта шудааст, иҷро карда метавонанд ва қонуни худи онҳост.

1. Қувваи қонуни табиӣ: Фаҳмидани оқибатҳои Румиён 2:14

2. Қонуни нав: Зиндагӣ аз рӯи табиат дар қаламрави ношинос

1. Ғалотиён 5:14-15 - "Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор ". Аммо агар якдигарро газед ва бихӯред, эҳтиёт шавед, ки якдигарро нахӯред».

2. Эфсӯсиён 2:15 - «Дар ҷисми Худ душманиро, яъне қонуни аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуд аст, барҳам дод, то ки дар Худ як одами навро аз ҳарду ба вуҷуд оварад ва бо ҳамин сулҳ сулҳ кунад».

ба Румиён 2:15 Онҳо кори шариатро, ки дар дилҳои онҳо навишта шудааст, нишон медиҳанд, виҷдонашон низ шаҳодат медиҳад, ва андешаҳои онҳо дар вақти айбдоркунӣ ё сафед кардани якдигар;)

Павлус мефаҳмонад, ки қонуни Худо дар дили ҳамаи одамон навишта шудааст ва виҷдони онҳо дар ин бора шаҳодат медиҳад.

1. Қудрати Қонуни Худо, ки дар қалби мо навишта шудааст

2. Қувваи виҷдон ба амалҳои мо роҳнамоӣ мекунад

1. Румиён 13:5: «Бинобар ин шумо бояд на танҳо аз ғазаби Худо дурӣ ҷӯед, балки ба хотири виҷдон низ итоат намоед».

2. Масалҳо 20:27: «Рӯҳи одам чароғи Худованд аст ва тамоми узвҳои ӯро меҷӯяд».

Румиён 2:16 Дар рӯзе ки Худо сирри одамонро ба воситаи Исои Масеҳ бар тибқи башорати ман доварӣ хоҳад кард.

Доварии Худо нисбати тамоми инсоният одилона ва одилона хоҳад буд.

1: Мо бояд дар назди Худо барои ҳамаи аъмоли худ ҷавобгар бошем, зеро доварии Ӯ одилона ва одилона хоҳад буд.

2: Ҳар кас ба доварӣ дучор хоҳад шуд, пас биёед кӯшиш кунем, ки дар назди Худо ҳаёти росткор бошем.

1: Матто 12:36 - «Зеро ба шумо мегӯям, ки одамон дар рӯзи доварӣ барои ҳар як сухани бепарвое, ки мегӯянд, ҷавоб хоҳанд дод».

2: Воиз 12:14 - "Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард."

Румиён 2:17 Инак, ту яҳудӣ номида шудай, ва дар шариат оромӣ мегирӣ ва бо Худо фахр мекунӣ,

Дар порча дар бораи яҳудиён сухан меравад, ки дар шариат ором мегиранд ва бо Худо фахр мекунанд.

1. Мо аз яҳудиёне, ки ба Худо таваккал мекарданд, дар бораи фурӯтанӣ ва вафодорӣ омӯхта метавонем.

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки қисми халқи баргузидаи Худо будан чӣ маъно дорад ва баракатҳои моро як чизи муқаррарӣ қабул накунем.

1. Ишаъё 41:10, «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти

рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Матто 5:16, «Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

ба Румиён 2:18 Ва иродаи Ӯро медонад, ва он чиро, ки аз шариат таълим дода шудааст, беҳтар аст, меписандад;

Гузариш Донистани иродаи Худо тавассути дастурот аз шариат.

1. Иродаи Худо тавассути Каломи Ӯ ошкор мешавад

2. Итоаткорӣ тавассути дастуроти Китоби Муқаддас

1. Қӯлассиён 3:16, "Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва дар дилҳои худ ба Худованд бо файз бихонед".

2. Такрори Шариат 29:29, "Чизҳои махфӣ аз они Худованд Худои мост, аммо он чи ошкор шудааст, то абад аз они мо ва фарзандони мост, то ки мо тамоми суханони ин шариатро ба ҷо оварем".

ба Румиён 2:19 Ва итминон доред, ки Ту роҳнамои кӯрон ва нури дар зулмот ҳастанд,

Павлус мефаҳмонад, ки кас набояд дигаронро доварӣ кунад, зеро онҳо метавонанд аз ҳақиқат бехабар бошанд ва барои роҳнамоӣ ба онҳое, ки огоҳтаранд, такя кунанд.

1. Доварии дигарон: Кӯрии ҳақиқӣ

2. Нақши роҳнамо: Дидани нур

1. Матто 7:1-2 «Ҳукм накунед, то ки маҳкум нашавед. Зеро ки ба он чи доварӣ кунед, ба ҳамон андоза маҳкум хоҳед шуд; ва ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад».

2. Яъқуб 4:12 "Як қонунгузор ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад: Ту кистӣ, ки дигареро ҳукм мекунӣ?"

Румиён 2:20 Устоди аблаҳон, муаллими кӯдакон, ки дар шариат шакли дониш ва ростиро дорад.

Ин порча аз аҳамияти таълим ва тарбияи одамон дар қонуни Худо сухан меронад.

1. Қудрати таълим: Чӣ тавр Қонуни Худо метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Даъвати муаллим: ба ӯҳдаи масъулияти интишори ҳақиқати Худо

1. Масалҳо 22:6 - Кӯдакро дар роҳе, ки бояд биравад, таълим диҳед; пир шуда бошад хам, аз он дур намешавад.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд.

ба Румиён 2:21 Пас, ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, худат намеомӯзӣ? Ту, ки одамро мавъиза мекунӣ, набояд дуздӣ, оё дуздӣ мекунӣ?

Мо бояд он чизе ки мавъиза мекунем, амал кунем.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, то он чизе ки ба дигарон мавъиза мекунем, зиндагӣ кунем.

2: Мо бояд амалҳои худро бо меъёрҳое, ки барои дигарон гузоштаем, чен кунем.

1: Луқо 6: 41-42 - "Чаро ту ба хасаи хока дар чашми бародари худ нигоҳ мекунӣ ва ба тахтае, ки дар чашми худат ҳаст, аҳамият намедиҳӣ? Чӣ тавр ту ба бародари худ гӯӣ: "Бародар! хасро аз чашми худ берун кашад', вақте ки ту тахтаро дар чашми худ намебинӣ?»

2: Яъқуб 1:22-25 - "Танҳо ба калом гӯш надиҳед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, амал кунед. Ҳар касе, ки каломро мешунавад, вале он чиро, ки гуфта мешавад, иҷро намекунад, монанди касест, ки ба чеҳраи худ нигоҳ мекунад. оина шуда, пас аз дидани худ дур мешавад ва дарҳол чӣ гуна будани худро фаромӯш мекунад.. Аммо ҳар кӣ ба қонуни комиле, ки озодӣ медиҳад, бодиққат нигоҳ

мекунад ва дар он идома медиҳад — он чиро, ки шунидааст, фаромӯш накунад, балки онро иҷро кунад. баракат дар коре, ки мекунанд».

Румиён 2:22 Ту мегӯӣ, ки одам набояд зино кунад, оё ту зино мекунӣ? Ту, ки аз бутҳо нафрат мекунӣ, парастиш мекунӣ?

Дар ин порча савол дода мешавад, ки оё одамоне, ки як чизро мегӯянд, худашон баръакс мекунанд.

1. "Намунаи шумо бошед, ки мехоҳед дар ҷаҳон бубинед"

2. "Он чи мавъиза мекунед, амал кунед"

1. Матто 7:3-5 - "Чаро хасро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо, ки дар чашми худат аст, пай намебарӣ? Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ бигӯӣ: "Иҷозат диҳед ман онро гирам. хасро аз чашми худ берун оварад', вакте ки дар чашми худ хаст? Эй риёкор, аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ равшан хоҳӣ дид, ки хасро аз чашми бародари худ дур кун».

2. Яъқуб 2:10 - «Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст».

Румиён 2:23 Ту, ки бо вайрон кардани шариат фахр мекунӣ, Худоро беобрӯ мекунӣ?

Онҳое, ки бо итоаткории худ ба шариати Худо фахр мекунанд, вале онро вайрон мекунанд, Худоро беобрӯ мекунанд.

1. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки қонуни Худо чизе нест, ки мо онро нодида гирифта метавонем. Мо бояд онро ҷиддӣ қабул кунем ва кӯшиш кунем, ки онро нигоҳ дорем.

2. Мо бояд саъй кунем, ки ба меъёрҳои қонуни Худо мувофиқат кунем ва онро бо вайрон кардани он масхара накунем.

1. Яъқуб 2:10-12 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунаду дар як нукта васваса кунад, вай дар ҳама чиз гунаҳкор аст.

2. Ғалотиён 5:14 - Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро мешавад, ҳатто дар ин; Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Румиён 2:24 Зеро ки исми Худоро дар миёни халқҳо ба воситаи шумо дашном медиҳанд, чунон ки навишта шудааст.

Халқҳо аз сабаби кирдори яҳудиён номи Худоро дашном медиҳанд.

1. Қудрати амалҳои мо ва чӣ гуна мо Худоро дар ҷаҳон муаррифӣ мекунем.

2. Муҳимияти фурӯтанӣ ва эътирофи камбудиҳои худамон.

1. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад? 15 Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. 16 Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед; гарм ва серғизо нигоҳ доред», аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? 17 Ба ин монанд, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, 4 на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон.

ба Румиён 2:25 Зеро ки хатна фоида меорад, агар шариатро риоя кунӣ;

Павлус муҳимияти аз рӯи қонуни Худо зиндагӣ карданро таъкид мекунад, ҳатто вақте ки шахс хатна шудааст.

1. Зиндагӣ бо қонуни Худо: Муҳимияти риояи фармудаҳои Худо

2. Маънои хатна: Итоат болотар аз расму оин

1. Такрори Шариат 10:12-13 - Ва алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, дар тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ хизмат кунӣ. тамоми дили ту ва бо тамоми чони ту.

2. Ирмиё 7:22-23 - Зеро ки ман ба падарони шумо дар рӯзе ки онҳоро аз замини Миср берун овардам, дар бораи қурбониҳои сӯхтанӣ ва забҳҳо сухан нагуфтаам ва ба онҳо амр накардаам. Аммо ин аст он чизе ки Ман ба онҳо фармуда, гуфтам: "Ба овози Ман итоат кунед, ва Ман Худои шумо хоҳам буд, ва шумо қавми Ман хоҳед

буд".

Румиён 2:26 Пас, агар номахтунӣ адолати шариатро риоя кунад, оё номахтунии вай хатна ҳисоб намешавад?

Павлус савол медиҳад, ки оё ба шахси номахтуне, ки шариатро риоя мекунад, мисли хатнашуда муносибат хоҳад кард?

1. Чӣ тавр дар ҳолати номахтунона ҳаёти худотарсӣ зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Маънои рамзии хатна

1. Румиён 3:19-31

2. Ғалотиён 5:1–6

ба Румиён 2:27 Ва номахтуние ки табиатан шариатро ба ҷо меоварад, магар туро ҳукм намекунад, ки кӣ бо ҳарф ва хатна шариатро вайрон мекунад?

Павлус савол медиҳад, ки оё шахси номахтуне, ки шариатро иҷро мекунад, метавонад шахси хатнашударо доварӣ кунад ва шариатро вайрон кунад?

1. Қудрати Қонун: Таҳқиқи Румиён 2:27

2. Муҳимияти риояи Қонуни Худо: омӯзиши Румиён 2:27

1. Яъқуб 2:10-11 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад ва дар як нукта васваса кунад, дар ҳама чиз гунаҳкор аст. Зеро касе ки гуфтааст: "Зино накун", ҳамчунин гуфтааст: "Қатл накун". Ва агар ту зино накунӣ, вале агар бикушӣ, вайронкунандаи шариат мешавӣ.

2. Ғалотиён 5:1-3 - Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро бо он озод кардааст, устувор истода бошед ва дубора ба юғи ғуломӣ печида нашавед. Инак, ман Павлус ба шумо мегӯям, ки агар махтун шавед, Масеҳ ба шумо ҳеҷ фоидае нахоҳад оварад. Зеро ки Ман боз ба ҳар як махтуне шаҳодат медиҳам, ки вай вазифадор аст, ки тамоми шариатро ба ҷо оварад.

ба Румиён 2:28 Зеро ки вай яҳудӣ нест, ки зоҳиран як аст; ва он хатнае ки зоҳирии

ҷисм аст, нест ;

Павлус таъкид мекунад, ки шахсияти ҳақиқии шахс на аз рӯи намуди зоҳирии онҳо, балки аз рӯи имони ботинии онҳо муайян карда мешавад.

1: Ҳама дар назди Худо баробаранд ва новобаста аз намуди зоҳирии онҳо бояд ҳамчунон муносибат кунанд.

2: Мо ҳама ба сурати Худо офарида шудаем ва бояд кӯшиш кунем, ки бо дили пур аз имон ва муҳаббат зиндагӣ кунем.

1: Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед."

2: Қӯлассиён 3:11 - "Дар он ҷое ки на юнонӣ аст, на яҳудӣ, на хатна ва на номахтунӣ, ваҳшӣ, скиф, ғулом ва озод; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст."

ба Румиён 2:29 Аммо вай яҳудӣ аст, ки дар ботин як аст; ва хатна аз дилҳост, дар рӯҳ аст, на дар ҳарф; ки ситоиши вай на аз они одамон, балки аз они Худост.

Павлус мефаҳмонад, ки яҳудиёни ҳақиқӣ касоне ҳастанд, ки дар дилашон хатна шудаанд, на дар ҷисми ҷисмонӣ ва ҳамду санои онҳо аз ҷониби Худост, на аз одамон.

1. Имони мо аз Худост, на аз одамон

2. Зарурати хатнаи ботинӣ

1. Ирмиё 9:26 - "Барои ҳамаи ин чизҳо дасти Ман офаридааст, ва ҳамаи ин вуҷуд дорад" мегӯяд Худованд. «Аммо ман ба он кас назар хоҳам кард, ба он ки фурӯтан ва рӯҳафтода аст ва аз каломи Ман меларзад.

2. Филиппиён 3:3 - Зеро ки мо махтуноне ҳастем, ки ба Рӯҳи Худо саҷда мекунем ва ба Исои Масеҳ ҷалол медиҳем ва ба ҷисм эътимод намекунем.

Румиён 3 суханронии теологии Павлусро дар бораи гуноҳкории умумиҷаҳонии инсоният, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён, адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ва нақши қонун дар робита бо имон идома медиҳад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба саволҳо дар бораи бартарии яҳудӣ будан ва арзиши хатна муроҷиат мекунад. Ӯ мегӯяд, ки ба яҳудиён худи каломи Худо бовар карда шудааст. Ҳатто агар баъзеҳо хиёнат карда бошанд ҳам, бевафоии онҳо садоқати Худоро бекор намекунад (Румиён 3:1-4). Сипас ӯ гуноҳкории инсонро дар робита бо адолати Худо муҳокима намуда, изҳор мекунад, ки ноадолатии мо барои равшантар нишон додани адолати Худо хизмат мекунад (Румиён 3:5-8).

Сархати 2: Дар оятҳои 9-20 Павлус ба хулосае меояд, ки ҳама одамон, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён зери гуноҳ ҳастанд. Ӯ якчанд порчаҳои Аҳди Қадимро иқтибос меорад, то нуқтаи худро дар бораи гуноҳкории умумибашарии инсонӣ баён кунад: «Касе одил нест, ҳатто як нафар нест; касе намефаҳмад; касе нест, ки Худоро меҷӯяд» (Румиён 3:10-11). Ӯ мегӯяд, ки «ҳама гуноҳ кардаанд, ҷалоли Худо» моро аз гуноҳҳои худ огоҳ мекунад, вале наметавонад моро ба назари Худо одил кунад (Румиён 3:19-20).

Сархати 3: Аз ояти 21 сар карда, Павлус мавзӯи навро муаррифӣ мекунад - сафедкунӣ бо имон ба ғайр аз корҳои Қонун. Ӯ мегӯяд, ки адолат ҳоло тавассути имон ба Исои Масеҳ меояд, ҳама имон доранд, ки байни яҳудиёни ғайрияҳудӣ ҳеҷ фарқияте вуҷуд надорад, зеро ҳама гуноҳ кардаанд, ҷалоли Худо ба таври озод сафед карда шуд, фидияи Ӯ омад Исои Масеҳ, ки ҳамчун қурбонӣ ба воситаи рехтани хуни Худ, ки тавассути имон гирифта шудааст, кафорат карда шуд (Румиён 3). : 21-25). Ин сафедкунӣ бо имон Қонунро на аз байн мебарад, балки онро дастгирӣ мекунад, зеро он нишон медиҳад, ки то чӣ андоза мо бояд пурра ба наҷоти файз такя кунем, на қобилияти худамон, ки Қонунро ба таври комил риоя кунем (Румиён 3:26-31).

Румиён 3:1 Пас, яҳудӣ чӣ фоида дорад? ё хатна чӣ фоида дорад?

Ин порча бартарии яҳудиён ва фоидаи хатнаро зери суол мебарад.

1. «Бартариҳои яҳудӣ будан»

2. «Маънои хатна».

1. Такрори Шариат 10:16 - Пас, пӯсти суннати дили худро хатна кунед, ва дигар гарданбанд нашавед.

2. Эфсӯсиён 2:8 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва ин аз шумо нест, ин атои Худост.

ба Румиён 3:2 Аз ҳама зиёд: пеш аз ҳама, зеро ки суханони Худо ба онҳо супурда шудааст.

Калимаҳои Худо ба яҳудиён содиқ шуда, онҳоро аз бисёр ҷиҳат имтиёз медоданд.

1. Баракатҳои Худо: Чӣ гуна яҳудиён баракат додаанд

2. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Оракаҳои Худо таърихро тағир доданд

1. Румиён 9: 4-5 - "Онҳо исроилиёнанд ва фарзандхонӣ, ҷалол, аҳдҳо, додани шариат, ибодат ва ваъдаҳо аз они онҳост. Азони онҳо падарон ва аз насли онҳост. , ба ҳасби ҷисм, Масеҳ аст, ки Худои ҳама аст ва то абад муборак аст. Омин».

2. Такрори Шариат 4:5-8 - "Инак, ман ба шумо фароизҳо ва қоидаҳоро таълим додаам, чунон ки Худованд Худои ман ба ман амр фармуда буд, ки шумо онҳоро дар замине ки барои тасарруфи он меравед, ба ҷо оваред. Онҳоро нигоҳ доред ва ба ҷо оваред. онҳо, зеро ки ин хирад ва фаҳмиши ту дар назари халқҳо хоҳад буд, ки онҳо ҳамаи ин фароизҳоро шунида, хоҳанд гуфт: "Ба ростӣ, ин халқи бузург қавми хирадманд ва оқил аст". Зеро кадом халқи бузурге ҳаст, ки худое дорад, ки Худованд Худои мо ба мо ин қадар наздик бошад, вақте ки мо Ӯро бихонем? имрӯз дар пеши шумо?»

ба Румиён 3:3 Чӣ мешавад, агар баъзеҳо имон наоварданд? Оё беимонии онҳо имони Худоро ботил гардонад?

Павлус дар бораи таъсири беимонӣ ба садоқати Худо шубҳа мекунад.

1. Эътимоди устувори Худо: Румиён 3:3

2. Қувваи беимонӣ: Ин барои мо чӣ маъно дорад?

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Ибриён 11:6 - «Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

ба Румиён 3:4 Худо нигоҳ дорад: Оре, Худо ҳақ бошад, лекин ҳар кас дурӯғгӯй аст; Чунон ки навишта шудааст: "То ки дар суханони худ сафед шавӣ ва дар вақти доварӣ ғолиб шавӣ".

Худо ҳамеша рост аст, ҳатто агар ҳар як шахс дурӯғгӯ бошад.

1: Ҳақиқатро бар дурӯғ интихоб кунед, ҳатто вақте ки иҷрои он душвор аст.

2: Ҳақиқати Худо тағйирнопазир аст ва он моро озод мекунад.

1: Забур 119:142 - Адолати Ту адолати абадӣ аст, ва шариати Ту ростист.

2: Юҳанно 8:31-32 - Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед; ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Румиён 3:5 Аммо агар ноадолатии мо адолати Худоро таъриф кунад, мо чӣ гӯем? Оё Худо беадолат аст, ки интиқом мегирад? (Ман ҳамчун мард гап мезанам)

Адолати Худо дар муқобили ноинсофӣ зоҳир мешавад, аммо оё ин Худоро барои интиқом беадолатӣ мегардонад?

1. Адолати Худо дар ҷаҳони ноадолат

2. Интиқом аз адолати Худо

1. Забур 145:17 - Худованд дар ҳама роҳҳои Худ одил аст ва дар ҳама аъмоли Ӯ муқаддас аст.

2. Ишаъё 61:8 - Зеро ки Ман Худованд, довариро дӯст медорам, аз ғорат барои қурбонии сӯхтанӣ нафрат дорам; ва кори онҳоро ба ростӣ роҳнамоӣ хоҳам кард, ва бо онҳо аҳди абадӣ хоҳам баст.

Румиён 3:6 Худо накунад, пас Худо чӣ гуна ҷаҳонро доварӣ мекунад?

Дар порча оқибатҳои он, ки Худо ҷаҳонро доварӣ намекунад, муҳокима мекунад.

1. Адолати Худо комил аст - Румиён 3:6

2. Чаро мо ба доварии Худо ниёз дорем - Румиён 3:6

1. Воиз 12:14 - «Зеро ки Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад ба доварӣ хоҳад овард».

2. Ишаъё 33:22 - «Зеро ки Худованд довари мост; Худованд қонунгузори мост; Худованд подшоҳи мост; Ӯ моро наҷот хоҳад дод».

ба Румиён 3:7 Зеро, агар ростии Худо ба воситаи дурӯғи ман барои ҷалоли Ӯ афзунтар бошад; Чаро то ҳол ман низ ҳамчун гунаҳкор маҳкум шудаам?

Павлус савол медиҳад, ки чаро ӯ то ҳол ҳамчун гунаҳкор маҳкум карда мешавад, гарчанде ки дурӯғи ӯ ҳақиқати Худоро афзун намуда, Ӯро ҷалол додааст.

1. "Парадокси гуноҳ: Чӣ бояд кард, вақте ки ҳақиқати Худо тавассути гуноҳҳои мо афзоиш меёбад"

2. "Мушкилоти гуноҳ: Вақте ки рафтори нодуруст адолати Худоро афзун мекунад"

1. Румиён 4:7-8 - "Хушо касоне, ки аъмоли ношоистаашон омурзида ва гуноҳҳояшон пӯшида шудааст; хушбахт аст касе ки Худованд гуноҳи ӯро бар зидди ӯ ҳисоб намекунад".

2. 1 Юҳанно 1:8-10 - "Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва ҳақиқат дар мо нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва пок кунад. моро аз ҳар ноинсофӣ».

ба Румиён 3:8 Ва на, (чунон ки ба мо тӯҳмат мегӯянд ва чунон ки баъзеҳо тасдиқ мекунанд, ки мо мегӯянд:) Бадӣ кунем, то некӣ биёяд? ки лаънати онхо одилона аст.

Баъзе одамон бардурӯғ айбдор карда, хабар доданд, ки масеҳиён ба кори бад даъват мекунанд, то некӣ биёяд, аммо ин дуруст нест ва онҳое, ки ба ин бовар мекунанд, танҳо лаънат доранд.

1. Қувваи Калом: Чӣ гуна ғайбат ва тӯҳмат метавонад ба фаҳмиши бардурӯғ дар бораи имони мо оварда расонад

2. Хавфи таълимоти бардурӯғ: Чӣ гуна бояд дурӯғро дар бораи имонамон эътироф ва рад кунем

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст; ва дӯстдорони он аз меваи он хоҳанд хӯрд.

2. Ғалотиён 1:6-9 - Ман тааҷҷуб мекунам, ки шумо ин қадар зуд аз Он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват кард, ба Инҷили дигар дур шудаед: Ин чизи дигар нест; Аммо баъзеҳо ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меоваранд ва Инҷили Масеҳро таҳриф мекунанд. Аммо агар мо ё фариштае аз осмон ба шумо башорат диҳем, ғайр аз он чизе ки ба шумо мавъиза кардаем, вай малъун бод. Чӣ тавре ки мо пештар гуфта будем, ҳоло ҳам ҳамин тавр мегӯям: агар касе ба шумо башорати дигаре аз он чи ки гирифтаед, мавъиза кунад, малъун бод.

ба Румиён 3:9 Пас чӣ? оё мо аз онҳо беҳтар аст? Не, ба ҳеҷ ваҷҳ, зеро ки мо пештар ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиёнро исбот карда будем, ки ҳама зери гуноҳ ҳастанд;

Ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён зери гуноҳ ҳастанд ва ҳеҷ кас беҳтар аз дигаре нест.

1. Ҳеҷ кас аз гуноҳ болотар нест - Румиён 3:9

2. Ҳама дар назди Худо баробаранд - Румиён 3:9

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. Яъқуб 2:1 - Бародарони ман, ба Худованди мо Исои Масеҳ, ки Худованди ҷалол аст, нисбат ба шахсиятҳо имон наоваред.

Румиён 3:10 Чунон ки навишта шудааст: "Ҳеҷ одил нест, як нафар нест".

Мувофиқи Китоби Муқаддас ҳеҷ кас одил нест.

1. «Қудрати Каломи Худо: эътироф кардани ноадолатии мо»

2. "Раҳмати Худо: Ғалаба кардани ноадолатии мо"

1. Забур 14:3 - "Ҳама як сӯ рафтаанд, ҳама якҷо палид шудаанд: ҳеҷ кас некӯкор нест, як нафар нест".

2. Румиён 5:20 - "Ва шариат дохил шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд".

Румиён 3:11 Ҳеҷ кас намефаҳмад, касе нест, ки Худоро меҷӯяд.

Ҳеҷ кас наметавонад танҳо худаш Худоро бифаҳмад ва ё ҷустуҷӯ кунад.

1. "Ҷустуҷӯи Худо: роҳи фаҳмиш"

2. "Ҷустуҷӯи Худо: Роҳ ба сӯи хирад"

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

2. Масалҳо 8:17 - "Ман дӯст медорам онҳоеро, ки Маро дӯст медоранд, ва онҳое, ки Маро боғайрат меҷӯянд, Маро меёбанд".

ба Румиён 3:12 Ҳамаашон аз роҳ рафтанд, якҷоя зарароваранд; касе нест, ки некӣ кунад, ҳеҷ кас нест.

Ҳама мардум зиёнкоранд ва аз Худо гумроҳ шудаанд, зеро ҳеҷ кас тавони некӣ надорад.

1. Қувваи гуноҳ: Фаҳмидани таъсири фосидкунандаи фурӯпошӣ

2. Файз ва ростӣ: Оғӯш гирифтани ҳарду барои муқаддасоти ҳақиқӣ

1. Румиён 5:12-14, «Бинобар ин, чунон ки гуноҳ ба воситаи як одам ба ҷаҳон омад, ва мамот ба воситаи гуноҳ, ва мамот ба ҳамаи одамон гузашт, зеро ки ҳама гуноҳ карданд, зеро гуноҳ дар ҷаҳон пеш аз он ки шариат вуҷуд дошта бошад, вуҷуд дошт. дода шудааст, аммо дар ҷое ки шариат нест, гуноҳ ҳисоб карда намешавад. Бо вуҷуди ин, марг аз Одам то Мусо, ҳатто бар онҳое, ки гуноҳашон ба гуноҳи Одам монанд набуд, ҳукмронӣ мекард, ки як навъи ояндаи оянда буд».

2. Забур 14:1-3, «Аҳмақ дар дили худ мегӯяд: «Худо нест». Онҳо фасодкоранд ва корҳои зишт мекунанд; ҳеҷ кас некӯкор нест. Худованд аз осмон ба фарзандони одам менигарад, то бубинад, ки оё дарккунандагоне ҳастанд, ки Худоро меҷӯянд. Ҳама рӯйгардон шуданд; якҷоя фосид шуданд; ҳеҷ кас некӯкор нест, ҳатто як нафар ҳам нест».

Румиён 3:13 Гулӯи онҳо қабри кушода аст; бо забонҳои худ макр карданд; заҳри асп дар зери лаб аст:

Дар порча аз сухани фиребанда ва кирдори хиёнаткоре сухан меравад, ки ба заҳр монанд карда мешаванд.

1: Мо бояд ҳамеша аз гуфтор ва рафтори худ эҳтиёт бошем, зеро онҳо метавонанд барои дигарон мисли заҳр бошанд.

2: Саъй кунем, ки дар ҳар коре, ки мекунем, ростқавл ва самимӣ бошем, зеро гуфтору рафтори мо бояд баракат бошад, на лаънат.

1: Яъқуб 3:5-9 - Мо бояд аз суханоне, ки аз даҳони мо мебароянд, эҳтиёт бошем, зеро онҳо қудрати расонидани зарари бузург доранд.

2: Масалҳо 12:18 - Суханони беандеша мисли шамшер мезанад, аммо забони доно шифо мебахшад.

Румиён 3:14 Ки даҳонаш пур аз лаънат ва талх аст:

Дар порча аз одамоне сухан меравад, ки дахонашон пур аз дашном ва кудурат аст.

1. Омӯзиши суханронии зиндагӣ: Қувваи суханони мусбӣ

2. Бигзор суханони шумо кам бошанд: Машқ кардани худдорӣ дар нутқ

1. Яъқуб 3:5–10

2. Қӯлассиён 4:6

ба Румиён 3:15 Пойҳои онҳо ба рехтани хун зуд аст.

Дар порча аз чусту чолокии одамон ба хунрезй сухан меравад.

1. А дар бораи аҳамияти нигоҳ доштани қалб ва ақли мо аз афкор ва кирдори зӯроварӣ.

2. А дар бораи қудрати кафорат ва қобилияти интихоби зиндагии осоишта бар зиндагии хушунат.

1. Масалҳо 4:23 - Дили худро аз ҳама бештар муҳофизат кунед, зеро он роҳи ҳаёти шуморо муайян мекунад.

2. Ишаъё 43:25 - Ман он касе ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ пок мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

Румиён 3:16 Ҳалокат ва бадбахтӣ дар роҳҳои онҳост:

Ин порча дар бораи ҳалокат ва бадбахтӣ дар роҳи касоне, ки ба Худо пайравӣ намекунанд, сухан меравад.

1: Ба Худо ва роҳҳои Ӯ пайравӣ кунед, то осоиштагӣ ва шодмонӣ дошта бошед

2: Ҳалокат ва бадбахтӣ аз онон, ки аз Худо рӯй мегардонанд, дур нест

1: Ирмиё 17: 5-8 - Ин порча дар бораи нобудие, ки пас аз онҳое, ки аз Худо рӯй мегардонанд, сухан меронад.

2: Забур 1:1-3 - Ин порча дар бораи баракатҳое сухан меронад, ки ба онҳое, ки аз қонуни Худо лаззат мебаранд, меоянд.

ба Румиён 3:17 Ва онҳо роҳи осоиштагиро намедонанд:

Оқибатҳои надонистани роҳи сулҳ хеле вазнин аст.

1. Ахамияти донистани рохи сулх.

2. Баҳои надонистани роҳи сулҳ.

1. Ишаъё 59:8 - Роҳи осоиштагиро намедонанд, ва дар рафтанашон ҳукме нест: онҳоро роҳҳои кач сохтаанд: ҳар кӣ ба он биравад, осоиштагиро намедонад.

2. Забур 118:165 - Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии бузург доранд, ва ҳеҷ чиз онҳоро ба васваса наоварад.

Румиён 3:18 Дар пеши назари онҳо аз Худо тарсе нест.

Одамон бе тарси Худо ва ҳукми Ӯ амал мекунанд.

1. Тарс аз Худованд: Асоси зиндагии пурсамар

2. Худо нигаҳбон аст: чи гуна бояд дар хузури Худои таъоло зиндаги кард

1. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Қуддус фаҳмиш аст.

2. Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; хамаи онхое, ки ба он амал мекунанд, нагз мефахманд. Ситоиши ӯ то абад пойдор аст!

ба Румиён 3:19 Акнун мо медонем, ки ҳар он чи шариат мегӯяд, ба тобеи шариат мегӯяд, то ҳар даҳон баста шавад ва тамоми ҷаҳон пеши Худо гунаҳкор гардад.

Қонун ба ҳама одамон дахл дорад ва ҳама одамон дар назди Худо гунаҳкоранд.

1. Қудрати қонун ва чӣ гуна он ба ҳамаи мо дахл дорад.

2. Чӣ гуна гунаҳкор будан дар назди Худо моро ба Ӯ наздиктар мекунад.

1. Забур 51:3 - Зеро ки ман гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи ман ҳамеша пеши ман аст.

2. Яъқуб 2:10 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя карда, дар як нукта васваса

кунад, дар ҳама чиз гунаҳкор аст.

Румиён 3:20 Бинобар ин, ҳеҷ ҷисме бо аъмоли шариат дар назари Ӯ сафед карда нахоҳад шуд, зеро ки дониши гуноҳ ба воситаи шариат аст.

Ҳеҷ кас наметавонад ба ҳузури Худо одил эълон шавад, ки ба шариат итоат кунад; балки он танҳо дониши гуноҳ меорад.

1. Қонун эҳтиёҷоти моро ба Наҷотдиҳанда ошкор мекунад

2. Озодии файз

1. Ғалотиён 2:16 - Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки бо имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем, на зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад.

2. Забур 51:4 - Бар зидди Ту, эй танҳо, гуноҳ кардам ва ин бадӣ дар пеши ту кардам, то ки ҳангоми сухан гӯӣ сафед шавӣ, ва ҳангоми доварӣ ошкоро бошӣ.

ба Румиён 3:21 Аммо акнун адолати Худо бе шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё шаҳодат медиҳанд;

Адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир мешавад ва онро шариат ва анбиё пешгӯӣ кардаанд.

1. Адолати Худо аз шариат бузургтар аст

2. Мо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаем

1. Ғалотиён 2:16 - Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки бо имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем, на зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

ба Румиён 3:22 Ҳатто адолати Худо, ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳама ва бар ҳамаи имондорон аст, зеро ҳеҷ тафовуте нест.

Ин оят таъкид мекунад, ки ҳар касе, ки ба Исои Масеҳ имон дорад, новобаста аз фарқиятҳои онҳо, адолати Худоро қабул мекунад.

1. Худо рӯйбинӣ намекунад - Румиён 3:22

2. Исои Масеҳ роҳи адолат аст - Румиён 3:22

1. Ғалотиён 2:16 - «Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем ва на бо аъмоли шариат, зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда нахоҳад шуд».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад".

ба Румиён 3:23 Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд;

Ҳар кас гуноҳ кардааст ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудааст.

1. Ҳақиқати гуноҳ ва оқибатҳои он

2. Таъсири таѓйирот ва умеди омурзиш

1. Ишаъё 59:2 - "Аммо гуноҳҳои ту байни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад".

2. Ибриён 4:16 - «Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем».

Римликларга 3:24: Унинг файзи туфайли, Исо Масиҳдаги фидияси туфайли озодлик билан сафед қилинглар.

Ин порча мефаҳмонад, ки имондорон бо файзи Худо ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед мешаванд.

1. Қудрати файз: Чӣ гуна файзи Худо моро сафед мекунад

2. Наҷот ба воситаи Исо: Чӣ тавр Исо моро аз гуноҳ наҷот медиҳад

1. Эфсӯсиён 2:8-9 «Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

2. Титус 3:5-7 «Ӯ моро на аз рӯи аъмоле, ки мо дар одилона кардаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ, ба воситаи шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс наҷот дод, ки Ӯ ба воситаи ба таври фаровон бар мо рехт. Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аст, то ки бо файзи Ӯ сафед шуда, ба ҳасби умеди ҳаёти ҷовидонӣ ворисон бошем».

ба Румиён 3:25 Ӯро Худо ба воситаи имон ба хуни Худ кафорат муқаррар кардааст, то ки адолати Худро барои омурзиши гуноҳҳои гузашта, ба василаи пурсабрии Худо эълон кунад;

Худо ба мо имкон дод, ки гуноҳҳои мо бахшида шаванд, ки Исоро ҳамчун қурбонӣ барои мо фиристод. Мо метавонем ин бахшишро тавассути имон ба Исо ва хуни ӯ ба даст орем.

1. Қудрати салиб: Чӣ гуна қабули қурбонии Исо бахшиданро меорад

2. Дар имон қувват ёфтан: Чӣ гуна имон ба қурбонии Исо ба мо имкон медиҳад, ки гуноҳҳои худро мағлуб кунем

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Ибриён 9:22 - Дар асл, шариат талаб мекунад, ки қариб ҳама чиз бо хун пок карда шавад ва бе рехтани хун омурзиш вуҷуд надорад.

Румиён 3:26 Ман мегӯям, ки дар айни замон адолати Ӯро эълон кунам, то ки Ӯ одил бошад ва касеро, ки ба Исо имон дорад, сафед кунад.

Адолати Худо ба воситаи Исо эълон карда мешавад, ки Ӯ касонеро, ки ба Ӯ имон овардаанд, сафед мекунад.

1. Қудрати сафедкунии Исо: Чӣ тавр атои адолатро гирифтан мумкин аст

2. Ба Исо имон оваред: Мукофоти имонро даравед

1. Ишаъё 45:25 - "Ҳамаи насли Исроил дар Худованд сафед хоҳанд шуд ва фахр хоҳанд кард".

2. Ғалотиён 2:16 - "Мо ба Исои Масеҳ имон овардем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на бо аъмоли шариат, зеро ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед нахоҳад шуд".

Румиён 3:27 Пас фахр кардан куҷост? Он истисно карда мешавад. Бо кадом қонун? аз асар? На, балки аз рӯи шариати имон.

Ҳеҷ кас наметавонад фахр кунад, ки тавассути корҳои худ наҷот меёбад. Наҷот танҳо тавассути имон ба даст меояд.

1. Қувваи имон ба наҷот

2. Ифтихор ва наҷот

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Ғалотиён 2:16 - Аммо мо медонем, ки шахс на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ сафед мешавад, аз ин рӯ мо низ ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на бо аъмол. зеро ки ҳеҷ кас бо аъмоли шариат сафед карда нахоҳад шуд.

Румиён 3:28 Бинобар ин мо ба хулосае омадаем, ки одам ба воситаи имон бе аъмоли шариат сафед мешавад.

Инсоният аз гуноҳҳои худ бо имон ба Худо сафед мешавад, на бо риояи қонунҳои Аҳди Қадим.

1. Тӯҳфаи сафедкунӣ тавассути имон ба Худо

2. Чӣ тавр ба даст овардани тӯҳфаи сафедкунӣ

1. Ғалотиён 2:16 - «Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем ва на бо аъмоли шариат, зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда нахоҳад шуд».

2. Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамчунин имон, агар амале надошта бошад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

Румиён 3:29 Оё Ӯ танҳо Худои яҳудиён аст? Оё ӯ низ аз халқҳо нест? Бале, аз ғайрияҳудиён низ:

Павлус савол медиҳад, ки оё Худо танҳо Худои яҳудиён аст ё Худои халқҳо. Ӯ тасдиқ мекунад, ки Худо дар ҳақиқат Худои халқҳо низ аст.

1. Худо Худои ҳама аст: А дар Румиён 3:29 ва универсалии муҳаббати Худо.

2. Ҳеҷ кас истисно нест: А дар Румиён 3:29 ва фарогирии Малакути Худо.

1. Аъмол 10:34-35 - диди Петрус дар бораи ҳайвонот, нишон медиҳад, ки Худо танҳо барои як қавм нест.

2. Эфсӯсиён 2:14-18 - Таълимоти Павлус, ки Худо ҳам яҳудӣ ва ҳам ғайрияҳудиёнро дар як бадан офаридааст.

Румиён 3:30 Зеро ки Худои ягона аст, ки махтунонро ба воситаи имон ва номахтуниро ба воситаи имон сафед мекунад.

Худои якто ҳам махтунонро ва ҳам номахтунонро ба воситаи имон сафед мекунад.

1: Таваккал ба Худо ягона роҳи сафед кардан аст.

2: Новобаста аз вазъияти ҷисмонии мо, имон калиди наҷот аст.

1: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Румиён 3:31 Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон бекор мекунем? Худо накунад: бале, мо қонунро муқаррар мекунем.

Павлус мегӯяд, ки имон ба Исо шариатро нест намекунад, балки барои риояи он хизмат мекунад.

1. «Қонун ва муҳаббат: Чӣ тавр мо Каломи Худоро дастгирӣ мекунем»

2. "Зиндагӣ бо имон: чӣ гуна мо қонунро иҷро мекунем"

1. Ғалотиён 5:14-15, "Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Аммо агар якдигарро газед ва бихӯред, эҳтиёт шавед, ки якдигарро нахӯред.

2. Матто 5:17-20, «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ё пайғамбаронро бекор кунам; Ман на барои аз байн бурдани онҳо, балки барои иҷро кардани онҳо омадаам. Зеро, ба ростӣ ба шумо мегӯям, то даме ки осмон ва замин гузарад, на заррае, на нуқтае аз Таврот намегузарад, то даме ки ҳама чиз ба амал ояд. Бинобар ин, ҳар кӣ яке аз хурдтарин аҳкомро ором карда, ба дигарон низ таълим диҳад, дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад, аммо ҳар кӣ онҳоро ба ҷо оварад ва таълим диҳад, дар Малакути Осмон бузург номида мешавад. Зеро ки ба шумо мегӯям, агар адолати шумо аз шариатдонон ва фарисиён зиёдтар набошад, шумо ҳаргиз ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд».

Румиён 4 муҳокимаи Павлусро дар бораи сафедкунӣ бо имон идома дода, Иброҳим ва Довудро ҳамчун мисолҳо нишон медиҳанд, ки адолат ба воситаи имон ҳисоб карда мешавад, на аъмол ё риояи Қонун.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Павлус мепурсад, ки мо дар бораи Иброҳим, падари мо аз рӯи ҷисм чӣ гуфта метавонем. Ӯ мегӯяд, ки агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, вай чизе барои фахр кардан дорад, аммо на дар назди Худо. Зеро Навиштаҳо мегӯяд: «Иброҳим ба Худо имон овард, ки вай адолат ҳисоб карда шуд» (Румиён 4:1-3). Павлус мефаҳмонад, ки музди корманд ба ӯ ҳамчун ӯҳдадорӣ дода мешавад, на тӯҳфа, дар ҳоле ки шахсе, ки кор намекунад, вале ба Худо таваккал мекунад, имони худро ба худой сафед мекунад, адолат ҳисобида мешавад (Румиён 4:4-5).

Сархати 2: Дар оятҳои 6-15 Павлус мисоли дигареро аз Аҳди Қадим меорад - Шоҳ

Довуд, ки ӯ инчунин дар бораи баракатҳо сухан меронад, ки Худо онҳоро ба ҷуз аъмол адолат ҳисоб мекунад ва мегӯяд: "Хушо онҳое ки гуноҳҳояшон омурзида мешавад, ки гуноҳҳояшон пӯшида мешавад. гуноҳ Худованд ҳеҷ гоҳ ба муқобили Ӯ ҳисоб намекунад» (Румиён 4:6-8). Пас аз он ӯ хатнаро муҳокима карда, исбот мекунад, ки ин нишонаи адолате буд, ки Иброҳим ҳанӯз номахтун буд. Аз ин рӯ, ӯ падар шуд, ки ҳама имон оварданд, гарчанде ки онҳо номахтун шуда буданд, аз рӯи адолат эътироф карда шаванд, ки онҳо низ падари хатнае, ки на танҳо хатна карда буданд, балки ба имони падари мо Иброҳим пеш аз хатна шудан пайравӣ мекарданд (Румиён 4:9-12). Ваъдае, ки ба Иброҳим ва насли ӯ дода шуда буд, на аз риояи шариат, на ба воситаи адолати имон.

Сархати 3: Аз ояти 16 сар карда, Павлус шарҳ медиҳад, ки чӣ тавр ин ваъда тавассути имон ба даст меояд, то ки он ба тамоми насли Иброҳим кафолат дода шавад, на танҳо ба онҳое, ки зери шариат ҳастанд, балки ба онҳое, ки имон доранд, ба монанди Иброҳим, падари мо ҳама Ӯро мебинем, ки имон оварда буд — Худо ҳаёт мебахшад. мурдагонро даъват мекунад чизҳо вуҷуд доранд, бар зидди умед набуданд, бовар доштанд, ки умед ба халқҳои зиёде табдил ёфт, ки мувофиқи ваъдаи «Насли шумо чунин хоҳад буд». Бе суст шудани имонаш бо далели танаш хуб мурда буд, зеро ки ӯ тақрибан садсола буд, батни Соро низ мурда буд, аз беимонӣ дар бораи ваъдае, ки Худо имони ӯро мустаҳкам кард, Худоро ҷалол дод Худоро пурра бовар кунонд, қудрати Худоро ба амал оварад, ки чаро ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд. ' Ин суханони «танҳо ба хотири Ӯ навишта шудаанд», ки барои мо навишта шудаанд, ба мо низ бовар карда мешавад, ки Ӯ Исои Худованди моро аз мурдагон эҳьё кард ва гуноҳҳои мо сафедкунии моро зинда кард (Румиён 4:16-25).

ба Румиён 4:1 Пас, мо чӣ гӯем, ки падари мо Иброҳим, ки ба ҷисми худ дорад, пайдо кардааст?

Иброҳим намунаи имон дар назди Худо буд.

1. Имони Иброҳим: Намунае барои ҳамаи мо

2. Ба воситаи имон ба ваъдаи Худо расидан

1. Ҳастӣ 15:6 - Ва ӯ ба Худованд имон овард; ва онро барои ӯ адолат ҳисоб кард.

2. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим, ҳангоме ки ӯро даъват карданд, ки ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва ба куҷо рафтанашро надонист, берун рафт. Бо имон ӯ дар замини ваъдашуда, мисли дар кишвари бегона сокин буд ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ворисони ҳамон ваъда бо ӯ буданд, дар хаймаҳо сукунат дошт;

ба Румиён 4:2 Зеро, агар Иброҳим бо аъмоли худ сафед шуда бошад, вай аз он фахр мекунад; вале на пеши Худо.

Иброҳим на бо аъмоли худ, балки бо имонаш ба Худо сафед шуд.

1. Имон ба Худо боиси сафед шудан мегардад

2. Асосноккунӣ аз корҳо пайдо намешавад

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Яъқуб 2:24 - "Пас шумо мебинед, ки чӣ гуна одам ба воситаи аъмол сафед мешавад, на танҳо бо имон."

ба Румиён 4:3 Зеро ки Навиштаҷот чӣ мегӯяд? Иброҳим ба Худо имон овард ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

Иброҳим ба сабаби имон ва имонаш аз ҷониби Худо одил ҳисоб карда шуд.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон ба Худо метавонад ба баракатҳои бебаҳо оварда расонад.

2. Адолати Худо - Фаҳмидани он ки аз ҷониби Худо одил шуморидан чӣ маъно дорад.

1. Румиён 4:3 - Барои чӣ Навиштаҳо гуфта шудааст? Иброҳим ба Худо имон овард ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

2. Ибриён 11:8 - Бо имон Иброҳим, ҳангоме ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва ба куҷо рафтанашро надонист, берун рафт.

Румиён 4:4 Ва барои касе, ки кор мекунад, мукофот на аз файз, балки аз рӯи қарз аст.

Павлус мефаҳмонад, ки онҳое, ки кор мекунанд, на ҳамчун файз, балки ҳамчун

қарзе, ки аз онҳо доранд, мукофот мегиранд.

1. Қимати меҳнат: Худо ба онҳое, ки заҳмат мекашанд, подош медиҳад

2. Файзи Худо: Омӯзиши зиндагӣ бо шукргузорӣ

1. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

2. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун, зеро дар мулки мурдагон, ки меравӣ, на кор ҳаст, на нақша, на дониш ва на ҳикмат».

Румиён 4:5 Аммо барои касе ки кор намекунад, балки ба касе ки осиёнро сафед мекунад, имон оварад, имони вай адолат ҳисоб карда мешавад.

Худо барои касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд ва ба аъмоли хеш таваккал намекунанд, некӯкоранд.

1. Имон: атои Худо

2. Маънои сафед кардани золимон

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Румиён 5:1 - Пас, мо бо имон сафед шудаем, ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ бо Худо сулҳу осоиштагӣ дорем.

Румиён 4:6 Чунон ки Довуд низ хушбахтии шахсеро тасвир кардааст, ки Худо ба вай адолатро бе аъмол муҳосиб кардааст,

Павлус аҳамияти имонро таъкид мекунад, на он вақте ки сухан дар бораи адолат дар назди Худо меравад.

1: Имон бар корҳо - Румиён 4:6

2: Баракати адолат бе аъмол - Румиён 4:6

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2: Ғалотиён 2:16 - Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки ба василаи имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем, на зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад.

Румиён 4:7 Гуфт: «Хушо онҳое ки гуноҳҳояшон омурзида ва гуноҳҳояшон пӯшида шудааст».

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки барои омурзиши гуноҳҳояшон аз ҷониби Худо миннатдор бошанд.

1. "Шукр барои омурзиш: Таҷрибаи баракати фаро гирифтани фазли Худо"

2. "Зиндагӣ дар озодии омурзиш: шодӣ дар поксозии гуноҳҳо"

1. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2. Ишаъё 43:25 - Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои туро ба хотири худам пок месозам ва гуноҳҳои туро ба ёд намеоварам.

Румиён 4:8 Хушо касест, ки Худованд гуноҳашро ба ӯ нисбат намедиҳад.

Гузариш Худо гуноҳони касонеро, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, ҳисоб намекунад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна таваккал ба Худо моро аз гуноҳ озод мекунад

2. Аз раҳмати Худо шодӣ кунед: аз омурзиши ӯ роҳат пайдо кунед

1. Забур 31:1-2 «Хушо касе ки гуноҳҳояш омурзида шуда, гуноҳҳояш пӯшида шудааст. Хушо касест, ки Худованд гуноҳашро бар онҳо ҳисоб накунад».

2. Ишаъё 43:25 «Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам».

Румиён 4:9 Оё ин баракат танҳо ба махтунон меояд ё ба номахтунон? зеро мо мегӯем, ки имон ба Иброҳим барои адолат ҳисоб карда шуд.

Павлус савол медиҳад, ки баракати адолат танҳо ба махтунон меояд ё ҳам ба имондорони хатна ва ҳам номахтунон?

1. Ҳама аз имон ба Исо баракат мегиранд

2. Қудрати имон бар хатна

1. Ғалотиён 3:6-9 - "Чунон ки Иброҳим ба Худо имон овард ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд. Пас бидонед, ки имондорон фарзандони Иброҳим ҳастанд. мехост, ки халқҳоро ба воситаи имон сафед кунад ва пеш аз Инҷил ба Иброҳим мавъиза карда, мегуфт: "Дар ту ҳама халқҳо баракат хоҳанд ёфт; Пас онҳое ки имон овардаанд, Иброҳими амин баракат хоҳанд ёфт".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза нарасида бошад, Ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; гарчанде ки он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед; ин чӣ фоида дорад? Пас, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан."

ба Румиён 4:10 Он гоҳ чӣ гуна ҳисоб карда шуд? вақте ки ӯ дар хатна буд, ё номахтунӣ? На дар хатна, балки дар номахтунӣ.

Дар номаи Павлус ба румиён мефаҳмонад, ки сафедкунӣ на ба хатна, балки ба имон ба Масеҳ асос меёбад.

1. Имон асоси дурустӣ аст

2. Қудрати номахтунӣ

1. Ғалотиён 2:15-16 - «Мо, ки аз асли яҳудӣ ҳастем, на «гуноҳкорони ғайрияҳудӣ» медонем, ки шахс на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ

сафед мешавад. Ҳамин тавр, мо низ ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на бо аъмоли шариат, зеро ҳеҷ кас ба василаи аъмоли шариат сафед нахоҳад шуд».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - «Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад».

ба Румиён 4:11 Ва ӯ аломати хатна, мӯҳри адолати имонеро, ки ҳанӯз номахтунӣ дошт, гирифт, то ки падари ҳамаи имондорон бошад, гарчанде ки онҳо хатна нашудаанд; то ки адолат бар онҳо низ ҳисоб карда шавад:

Ба Иброҳим аломати хатна ҳамчун аломати адолат дода шуд, гарчанде ки ӯ хатна нашуда буд, то ҳамаи онҳое ки ба Ӯ имон доранд, новобаста аз он ки хатна ҳастанд, адолатро қабул кунанд.

1. «Қувваи имон: Иброҳим ва адолат»

2. «Аҳамияти хатна дар имони Иброҳимӣ»

1. Ғалотиён 3:6-7 - «Чунон ки Иброҳим «ба Худо имон овард ва ин ба Ӯ адолат ҳисоб карда шуд», ҳамон тавр касоне, ки имон овардаанд, насли Иброҳим мебошанд.

7 Пас, бидонед, ки имондорон фарзандони Иброҳим мебошанд».

2. Яъқуб 2:23 - "Ва Навиштаҷот иҷро шуд, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд" ва ӯ дӯсти Худо номида шуд."

ба Румиён 4:12 Ва падари махтун ба онҳое ки на танҳо аз махтунон ҳастанд, балки бо қадамҳои имони падари мо Иброҳим, ки ҳанӯз номахтунӣ буд, рафтор мекунанд.

Иброҳим барои касоне, ки хатна нашуда буданд, намунаи имон буд, зеро ӯ ҳатто пеш аз хатна шуданаш имон дошт.

1. Қувваи Имон: Чӣ тавр намунаи имони Иброҳим метавонад моро илҳом бахшад, ки аз шароити ҳозираамон берун равем.

2. Аҳамияти хатна: Нигоҳе ба оқибатҳои рӯҳонии хатна ва чӣ гуна иртибот бо имони мо.

1. Ибриён 11:8-9 - Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба маконе, ки ҳамчун мерос гирифта мешавад, биравад. Ба кучо рафтанашро надониста, берун баромад.

2. Яъқуб 2:21-23 - Оё падари мо Иброҳим, вақте ки писараш Исҳоқро дар қурбонгоҳ қурбонӣ кард, бо аъмоли худ сафед нашуд? Оё мебинӣ, ки имон бо аъмоли ӯ амал мекард, ва имон ба воситаи аъмол комил шудааст?

Румиён 4:13 Зеро ваъдаи вориси ҷаҳон будан ба Иброҳим ё насли ӯ на ба воситаи шариат, балки ба воситаи адолати имон дода шудааст.

Ваъдае, ки Иброҳим ва насли ӯ вориси ҷаҳон хоҳанд буд, на ба воситаи шариат, балки тавассути имон дода шудааст.

1. Имон калиди ба даст овардани ваъдаҳои Худост.

2. Мо бояд ба воситаи имон одилона зиндагӣ кунем, то ваъдаҳои Худоро қабул кунем.

1. Ибриён 11:6 «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Ғалотиён 3:29 «Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас шумо насли Иброҳим ҳастед ва ворисони мувофиқи ваъда ҳастед».

ба Румиён 4:14 Зеро ки агар аҳли шариат ворисон бошанд, имон ботил аст ва ваъда беэътибор аст.

Шариат касеро ворис карда наметавонад, имон лозим аст, то ваъдаи Худо ба амал ояд.

1. Имон чист ва он ба ҳаёти мо чӣ гуна таъсир мерасонад?

2. Чӣ тавр мо метавонем ба ваъдаҳои Худо такя кунем?

1. Ибриён 11: 1-3 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён

аст.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Имон бе аъмол мурда аст.

ба Румиён 4:15 Зеро ки шариат ғазабро ба амал меоварад, зеро дар ҷое ки шариат нест, вайронкунӣ ҳам нест.

Қонун ғазабро меорад, зеро ҳеҷ гуна ҷиноят бидуни қонун вуҷуд надорад.

1. Мақсади Қонун: Тарбияи итоаткорӣ ва фаҳмиш

2. Оқибатҳои риоя накардани қонун: ғазаб

1. Хуруҷ 20:1-17, Қонуни Худо ба Мусо

2. Ҳизқиёл 18:20, Худо аз марги шарир лаззат намебарад

ба Румиён 4:16 Бинобар ин, он аз имон аст, то ки ба воситаи файз бошад; то охир ваъда барои тамоми насл боваринок бошад; на танҳо ба он чи аз рӯи шариат аст, балки ба он чизе ки аз имони Иброҳим аст; ки падари ҳамаи мост,

Павлус дар Румиён 4:16 мефаҳмонад, ки имон барои гирифтани файз лозим аст ва Иброҳим падари ҳамаи имондорон аст.

1. "Иброҳим: Падари имон"

2. "Ваъдаи боэътимоди наҷот тавассути имон ва файз"

1. Ҳастӣ 15:6 - "Ва ӯ ба Худованд имон овард, ва онро барои ӯ адолат ҳисоб кард."

2. Ғалотиён 3:7 - "Пас, шумо медонед, ки имондорон фарзандони Иброҳим ҳастанд".

ба Румиён 4:17 (Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисьёр гардондам) пеши Худое ки Ӯ имон оварда буд, Ӯ мурдагонро эҳьё мекунад ва

чизҳоеро, ки гӯё набуда меномад.

Иброҳим, бо вуҷуди хеле пир ва занаш нозой буданаш, аз ҷониби Худо падари халқҳои бисёр шуморида шуд, зеро имон ва эътиқодаш ба Худо, ки қодир аст мурдагонро зинда кунад ва корҳои ғайриимконро имконпазир созад.

1. Имон дар баробари душвориҳо: Намунаи Иброҳим дар бораи таваккал ба Худо сарфи назар аз душвориҳои ғайриимкон.

2. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо қодир аст, ки имконнопазириро имконпазир созад.

1. Ибриён 11: 11-12 - "Бо имон Иброҳим, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва берун рафт, дар сурате ки намедонист, ки куҷо меравад. Бо имон ӯ иқомат кард. дар замини ваъда, чунон ки дар кишвари бегона, бо Исҳоқ ва Яъқуб дар хаймаҳо зиндагӣ мекунанд, ва ворисони ҳамон ваъда бо ӯ ҳастанд».

2. Ғалотиён 3:7-9 - "Пас шумо медонед, ки онҳое ки имон доранд, фарзандони Иброҳим ҳастанд. Ва Навиштаҳо пешгӯӣ карда буданд, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пеш аз Инҷил ба Иброҳим мавъиза карда, гуфт: , Дар ту ҳама халқҳо баракат хоҳанд ёфт; Пас онҳое ки имон овардаанд, бо Иброҳими амин баракат хоҳанд ёфт».

ба Румиён 4:18 Он ки бар зидди умед ба умед имон овард, то ки падари халқҳои бисьёр гардад, мувофиқи он ки гуфта шудааст: "Насли ту ҳамин тавр хоҳад буд".

Номаи Павлус ба румиён хотиррасон мекунад, ки ҳарчанд имконнопазир менамояд, имон ба Исо метавонад умед ва навсозӣ оварад.

1: Ҳеҷ гоҳ таслим нашавед - Мо метавонем дар байни ихтилофҳои ғайриимкон ба Худо ва Исо эътимод кунем.

2: Қувваи Имон - Бо имон мо метавонем ҳама кореро, ки Худо моро ба он даъват кардааст, иҷро кунем.

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт ; давида, хаста нашаванд; ва роҳ

хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

ба Румиён 4:19 Ва чун дар имон суст набуд, ҷисми худро, ки тақрибан садсола буд, ва ҳанӯз мурдагии батни Сороро мурда ҳисоб намекард.

Иброҳим, бо вуҷуди садсола будан ва нотавон будани ҳамсараш Соро дар фарзанддор шудан, имони қавӣ дошт ва маҳдудиятҳои ҷисми худ ва шиками Сороро ба назар намегирифт.

1. "Имон чист? Намунаи Иброҳим"

2. «Қувваи умед дар шароити душвор»

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён».

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд".

ба Румиён 4:20 Ӯ аз ваъдаи Худо ба василаи беимонӣ ҳайрон нашуд; балки дар имон қавӣ буд ва Худоро ҳамду сано мегуфт;

Павлус таълим медиҳад, ки имон ба Худо барои бартараф кардани шубҳа қувват ва далерӣ медиҳад.

1. «Дар имон устувор истодан: қувват дар ваъдаҳои Худо»

2. "Галаба ба куфр: таҷлили пирӯзии имон"

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

2. Яъқуб 1: 6-7 - «Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ҳеҷ чиз шубҳа накунад. Зеро ҳар кӣ беҷуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронданаст. Зеро он одам набояд фикр кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад оварда».

ба Румиён 4:21 Ва комилан боварӣ дошт, ки ваъдаи додаашро низ иҷро карда метавонад.

Иброҳим комилан боварӣ дошт, ки Худо ваъдаи ба ӯ додаашро иҷро мекунад.

1. Вафодории Худо: таваккал ба ваъдаи Худо

2. Имон дар амал: Қиссаи Иброҳим

1. Ибриён 11:8-10 - Бо имон Иброҳим, вақте ки даъват карда шуд, ки ба ҷое равад, ки баъдтар ҳамчун мероси худ хоҳад гирифт, итоат кард ва рафт, гарчанде ки ӯ намедонист, ки куҷо меравад.

2. Яъқуб 2:20-24 - Иброҳим ба Худо имон овард ва ин ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд ва ӯ дӯсти Худо номида шуд.

ба Румиён 4:22 Ва аз ин рӯ, барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

Ин порча адолати Иброҳимро, ки Худо ба ӯ нисбат додааст, нишон медиҳад.

1. Имони бепоёни Иброҳим: Чӣ тавр мо метавонем ба намунаи ӯ пайравӣ кунем

2. Қувваи адолат: Зиндагии муқаддасона

1. Ҳастӣ 15:6 - "Ва ӯ ба Худованд имон овард ва онро барои ӯ адолат ҳисоб кард".

2. Яъқуб 2:23 - "Ва Навиштаҷот иҷро шуд, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд, ва ӯ Дӯсти Худо номида шуд".

ба Румиён 4:23 Ва на танҳо ба хотири ӯ навишта шудааст, ки ин ба вай ҳисоб карда шудааст;

Ин порча дар бораи баракати Худо ба Иброҳим ва чӣ гуна он ба ҳамаи имондорон дахл дорад, сухан меравад.

1: Баракати Худо ба Иброҳим ёдоварӣ аз садоқат ва муҳаббати Ӯ ба ҳамаи

мӯъминон аст.

2: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо ба воситаи имони Иброҳим имон ва умед дошта бошем.

1: Ҳастӣ 15:6 - "Ва ӯ ба Худованд имон овард, ва онро барои ӯ адолат ҳисоб кард".

2: Ибриён 11: 8-10 - "Бо имон Иброҳим, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва берун рафт, дар сурате ки намедонист, ки куҷо меравад. Бо имон ӯ иқомат кард. Дар замини ваъда, чунон ки дар кишвари бегона, ки бо Исҳоқ ва Яъқуб дар хаймаҳо зиндагӣ мекарданд, ворисони ҳамон ваъда бо ӯ буданд;

ба Румиён 4:24 Аммо барои мо низ, агар ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон эҳьё кард, имон оварем, ин барои онҳо ҳисоб карда мешавад;

Павлус таълим медиҳад, ки агар мо ба эҳёи Исо имон оварем, ҳамон адолат барои мо ҳисоб карда мешавад.

1. Қувваи имон ба эҳёи Исо

2. Ба воситаи имон ба Масеҳи эҳёшуда ба адолат ноил шудан

1. 1 ба Қӯринтиён 15:12-14 - «Акнун, агар Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуда бошад, чӣ тавр баъзе аз шумо гуфта метавонанд, ки эҳёи мурдагон нест? Аммо агар эҳёи мурдагон набошад, пас Масеҳ низ эҳьё нашудааст. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, пас мавъизаи мо бар абас аст ва имони шумо бар абас аст».

2. Юҳанно 20:27-28 - «Он гоҳ ӯ ба Тумо гуфт: «Ангушти худро дар ин ҷо бигузор ва дастҳои Маро бубин; ва дасти худро дароз карда, дар паҳлуи ман гузор. Кофир нашавед, балки имон оваред». Тумо ба ӯ ҷавоб дод: «Худовандо ва Худои ман!»

Румиён 4:25 Ки Ӯ барои гуноҳҳои мо раҳо шуд ва барои сафед кардани мо эҳё шуд.

Ин порча дар бораи Исои Масеҳ сухан меронад, ки барои гуноҳи мо мемирад ва аз нав зинда мешавад ва моро дар назди Худо сафед мекунад.

1. Сафедшавии Худо ба воситаи марг ва эҳёи Исо

2. Қудрати марг ва эҳёи Исо барои мо

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Эфсӯсиён 2: 4-5 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт - шумо бо файз ҳастед. наҷот ёфт».

Румиён 5 суханронии Павлусро дар бораи сафедкунӣ бо имон идома дода, дар бораи манфиатҳои сафед шудан бо имон, универсалии гуноҳ ва атои файзи Худо ба воситаи Исои Масеҳ муҳокима мекунанд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус мегӯяд, ки мо бо имон сафед шудаем, мо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ бо Худо сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем. На танҳо ин, балки мо низ дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; хислати суботкорӣ; ва умеди хислат (Румиён 5:1-4). Сипас ӯ таъкид мекунад, ки ин умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шудааст (Румиён 5:5).

Сархати 2: Дар оятҳои 6-11 Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр дар вақти дуруст, вақте ки мо ҳанӯз нотавон будем, Масеҳ барои беимон мурдааст, кам касе барои шахси одил мемирад, гарчанде ки барои шахси хуб касе метавонад ба марг ҷуръат кунад, аммо Худо муҳаббати худро нишон медиҳад барои мо дар ин ҳолат, вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Ӯ итминон медиҳад, ки азбаски мо ҳоло бо хуни ӯ сафед шудаем, чӣ қадар зиёдтар аз ғазаби Худо наҷот хоҳад ёфт, ки ба воситаи ӯ мусолиҳашудагон, ки ба воситаи ҳаёти ӯ наҷот ёфтаанд, дар Худо ба воситаи Исои Масеҳи Худованд, ки мусолиҳа гирифтааст, шодӣ кунед (Румиён 5:6-11).

Сархати 3-юм: Аз ояти 12 сар карда Павлус муҳокима мекунад, ки чӣ тавр гуноҳ ба ҷаҳон ворид шуд, марг ба ҳама одамон паҳн шуд, зеро ҳама ҳатто пеш аз он ки Қонун дода шавад, гуноҳ карданд, Одам Мусо ҳукмронӣ мекард, ҳатто бар онҳое, ки ҳукмронӣ мекарданд, фармони вайрон кардани гуноҳ накарданд, мисли Одам, ки намунаи он омадааст (Румиён 5). : 12-14). Бо вуҷуди ин вай муқоиса мекунад, ки ҷиноияти як кас боиси ҳукми маҳкумияти бисёр ҳадяҳо оварда шудаанд, пас аз гуноҳҳои зиёд ҳукмронии як одам оварда шуд Исои Масеҳ ҳаёти як одамро сафед кард. бисёр гунаҳкоронро чунон итоаткор сохт як одам бисёри одилро ба вуҷуд овард, ки гуноҳи зиёд ҷорӣ карда шуд, ки дар он гуноҳ файз бештар мешуд, ҳамон тавре ки марг ҳукмронӣ мекард ва файз низ метавонад адолат ҳукмронӣ кунад, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ оварад (Румиён 5:15-21).

Румиён 5:1 Пас, мо ба воситаи имон сафед шудаем, ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ бо Худо сулҳ дорем.

Мо ба воситаи Исои Масеҳ, ки моро бо имон сафед мекунад, бо Худо сулҳ дорем.

1. Сулҳи Масеҳ: Чӣ гуна имон ба Исо моро ба Худо наздиктар мекунад

2. Асосноккунӣ чист? Омӯзиши маънои имон ба Масеҳ

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед мешаванд.

2. Ғалотиён 2:16 - аммо мо медонем, ки шахс на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ сафед мешавад, аз ин рӯ мо низ ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на бо аъмол. зеро ки ҳеҷ кас бо аъмоли шариат сафед карда нахоҳад шуд.

Румиён 5:2 Ба воситаи Ӯ мо низ ба ин файз, ки дар он истодаем, дастрас шудаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

Ба мо тавассути имон ба файзи Худо дастрасӣ пайдо кардаем ва метавонем бо умеди ҷалоли Ӯ шод шавем.

1. Шод шудан аз файзи Худо - Румиён 5:2

2. Дар умеди ҷалоли Худо истода - Румиён 5:2

1. «Аммо ӯ файзи бештаре ато мекунад. Бинобар ин мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад» - Яъқуб 4:6

2. «Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба Ӯ таваккал кард, ва ман мадад гирифтам; бинобар ин дили ман бағоят шодӣ мекунад; ва бо суруди худ Ӯро ҳамду сано хоҳам гуфт» - Забур 28:7

Румиён 5:3 Ва на танҳо бо ин, балки дар мусибатҳо низ фахр мекунем: зеро

медонем, ки мусибат саброо ба вуҷуд меорад;

Мо метавонем дар мусибатҳо шӯҳрат пайдо кунем, зеро онҳо ба мо кӯмак мекунанд, ки пурсабрӣ ва истодагарӣ инкишоф диҳем.

1. Дар озмоишҳо шодӣ кунед - Филиппиён 4:4

2. Ғалаба тавассути мусибат - Румиён 8:37-39

1. Яъқуб 1:2–4

2. 1 Петрус 5:7–10

Румиён 5:4 Ва сабр, таҷриба; ва таҷриба, умед:

Румиён 5:4 дар бораи сабр, ки ба таҷриба мебарад ва таҷрибае, ки ба умед мебарад, сухан меравад.

1. Сабр фазилат аст: Чӣ гуна сабр ба умед мебарад

2. Таҷрибаи вафодории Худо: Чӣ гуна таҷриба боиси умед мегардад

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Забур 61:5-6 - Зеро ки Худои якто, эй ҷони ман, хомӯш бош, зеро умеди ман аз Ӯст. Ӯ танҳо санги ман ва наҷоти ман, қалъаи ман аст; Ман намеларзонам.

ба Румиён 5:5 Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

Умед ба муҳаббати Худо ба онҳое, ки онро қабул мекунанд, шодӣ ва осоиштагӣ меорад.

1. «Умед ба муҳаббати Худо»

2. «Тасаллии Рӯҳулқудс»

1. Ишаъё 40:31 - «Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд».

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар , метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Румиён 5:6 Зеро, вақте ки мо ҳанӯз қувват надоштем, Масеҳ дар вақташ барои осиён мурд.

Исо барои мо мурд, ҳатто вақте ки мо ба худамон кӯмак карда натавонистем.

1. Ҳама чиз ба воситаи Масеҳ имконпазир аст

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Исо ҷони худро барои мо қурбон кард

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 1 Юҳанно 4:9-10 - Худо муҳаббати Худро дар байни мо чунин нишон дод: Ӯ Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Ин муҳаббат аст: на ин ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро ҳамчун қурбонии кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

ба Румиён 5:7 Зеро ки ба қарибӣ барои одил касе мурд, лекин шояд барои одами нек баъзеҳо ҷуръат кунанд, ки бимиранд.

Одами одил хеле кам омода аст барои дигаре бимирад, аммо касе метавонад барои одами хуб бимирад.

1. Қувваи некӣ: Чӣ гуна одами хуб метавонад ҷаҳонро тағир диҳад

2. Арзиши адолат: Чӣ гуна адолат метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. Луқо 9:23 - Ва ба ҳама гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро ҳар рӯз бардошта, Маро пайравӣ намояд.

2. Матто 25:34-36 - Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи рости Худ хоҳад гуфт: «Биёед, эй Падари Ман баракатҳо! ба ман гӯшт дод: ташна будам, ба ман об додед; бегона будам, маро қабул кардед; бараҳна будам ва маро пӯшондед; бемор будам, маро хабар додед; дар зиндон будам ва ба назди ман омадед. ман.

Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Муҳаббати Худо дар қурбонии Исои Масеҳ барои наҷоти инсоният зоҳир мешавад, ҳатто вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

1. Бузургтарин достони ишқ: Муҳаббати бечунучарои Худо ба мо

2. Қувваи бахшидан: кафорати Худо ба воситаи Исои Масеҳ

1. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то маҳкум кунад ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. , метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Римликлар 5:9: Унинг қони билан сафедланганимизга кўра, Унинг ғазаби орқали қутқариб қоламиз.

Мо бо хуни Исо сафед шудаем ва аз ғазаби Худо наҷот ёфтаем.

1. Қудрати Хуни Исо: Чӣ тавр мо сафед ва наҷот ёфтаем

2. Ғазаби Худо: Чӣ гуна мо аз он наҷот мегирем

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

ба Румиён 5:10 Зеро, агар вақте ки мо душман будем, бо марги Писари Ӯ бо Худо мусолиҳа карда бошем, пас, беҳтар аз он ки мусолиҳа шуда бошем, ба воситаи ҳаёти Ӯ наҷот хоҳем ёфт.

Ба воситаи марги Исои Масеҳ, мо метавонем бо Худо оштӣ шавем ва тавассути ҳаёти Ӯ наҷот ёбем.

1. Қувваи оштӣ: Чӣ тавр Исои Масеҳ ҳаёти моро тағир дод

2. Муҳаббати бечунучарои Худо: Чӣ тавр Исои Масеҳ моро наҷот дод

1. 1 Юҳанно 4:10 - Муҳаббат дар ин аст, ки мо Худоро дӯст доштем, балки он аст, ки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад.

2. Эфсӯсиён 2: 4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт - шумо бо файз наҷот ёфтед. .

Румиён 5:11 Ва на танҳо ин, балки мо низ аз Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ, ки ҳоло ба воситаи Ӯ кафорат гирифтаем, шодӣ мекунем.

Мо метавонем дар Худо ба воситаи Исои Масеҳ, ки моро ба Худо мақбул мекунад, шод шавем.

1. Шодии пазириши Худо

2. Вафодории Исо: кафорат барои ҳама

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ кафорат дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

2. Забур 51:1-2 - Ба ман раҳм кун, эй Худо, мувофиқи муҳаббати устувори худ; мувофиқи марҳамати фаровони Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз шароратам пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун!

ба Румиён 5:12 Бинобар ин, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд, ва мамот ба воситаи гуноҳ; ва ҳамин тавр марг бар ҳамаи одамон гузашт, зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд;

Гуноҳ ба воситаи Одам ба ҷаҳон ворид шуд ва марг ба тамоми инсоният гузашт, зеро ҳама гуноҳ кардаанд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳи Одам

2. Файзи Худо: Чӣ тавр Исо лаънати гуноҳи Одамро мағлуб мекунад

1. Румиён 3:23-24, "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед шуданд".

2. 1 Қӯринтиён 15:22, «Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд».

Румиён 5:13 (Зеро ки то шариат гуноҳ дар ҷаҳон буд, аммо дар сурате ки шариат вуҷуд надорад, гуноҳ ҳисоб карда намешавад.

Гуноҳ ба воситаи беитоатии Одам вориди ҷаҳон шуд ва марг аз паи он омад.

1: Мо ҳама бояд кӯшиш кунем, ки ба Худо итоат кунем, зеро вақте ки мо итоат накунем, мо ба ҷаҳон марг ва ғам меорем.

2: Мо метавонем ба Исои Масеҳ умед дошта бошем, ки Ӯ ба воситаи марги худ ба мо ҳаёт ва наҷот мебахшад.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2:1 Қӯринтиён 15:21-22 - Чунки мамот ба воситаи одам омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи одам омад. Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

Румиён 5:14 Бо вуҷуди ин, мамот аз Одам то Мусо, ҳатто бар онҳое, ки баъд аз мисоли ҷинояти Одам гуноҳ накарда буданд, ҳукмронӣ мекард, ки он шахси оянда аст.

Марг аз Одам то Мусо, ҳатто бар онҳое, ки мисли Одам, ки намояндаи Масеҳ аст, гуноҳ накарда буданд, ҳукмронӣ мекард.

1. Подшоҳии марг ва умеди наҷот

2. Оқибатҳои гуноҳ ва ваъдаи ҳаёти нав

1. Ҳастӣ 3:19-20 - Бо арақи рӯи худ нон хоҳӣ хӯрд, то даме ки ба замин баргардӣ; зеро ки аз он гирифта шудай, зеро ки хок ҳастӣ ва ба хок бармегардӣ.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Румиён 5:15 Аммо на ҳамчун васваса, балки бахшоиши муфт низ ҳамин тавр аст. Зеро, агар ба василаи гуноҳи як кас бисьёр касон мурданд, алалхусус файзи Худо ва бахшоиши файз, ки ба воситаи як одам, Исои Масеҳ аст, барои бисьёр касон фаровон шудааст.

Атои бепули файзи Худо ба воситаи Исои Масеҳ барои бисёриҳо зиёд аст, назар ба хафагии як кас, ки боиси марги бисёриҳо гардид.

1. Атои файзи Худо ба воситаи Исои Масеҳ аз оқибати гуноҳ бузургтар аст.

2. Исои Масеҳ касест, ки ба мо файз ва марҳамати фаровон меорад.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Титус 3:4-7 - Аммо вақте ки меҳрубонӣ ва муҳаббати Худои Наҷотдиҳандаи мо

зоҳир шуд, на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, балки ба туфайли марҳамати Ӯ моро наҷот дод. Ӯ моро тавассути шустани эҳё ва таҷдид тавассути Рӯҳулқудс наҷот дод, ки Ӯро ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бар мо саховатмандона рехт, то ки мо бо файзи Ӯ сафед шуда, ворисон бо умеди ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

Румиён 5:16 Ва на ончунон ки гуноҳкоре буд, бахшоиш ончунон аст: зеро ки доварӣ ба воситаи як кас барои маҳкумият буд, аммо бахшоиши муфт барои гуноҳҳои бисьёр барои сафед кардан аст.

Тӯҳфаи ройгони сафедкунӣ на танҳо як гуноҳ, балки аз бисёр ҷиноятҳо бармеояд.

1: Тӯҳфаи Худо аз файз ва омурзиш

2: Қувваи наҷот ва ҳаёти нав

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2: Луқо 24:46-47 - Сипас ба онҳо гуфт: «Ҳамин тавр навишта шудааст, ва ҳамин тавр лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳьё шавад, ва тавба ва омурзиши гуноҳҳо бояд бошад. аз Ерусалим сар карда, ба тамоми халқҳо ба исми Ӯ мавъиза мекард.

ба Румиён 5:17 Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ҳукмронӣ мекард; бештар онҳое, ки файзи фаровон ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як Исои Масеҳ ҳукмронӣ хоҳанд кард.)

Файзи Худо ва атои адолат ба мо имкон медиҳад, ки дар Исои Масеҳ ба ҳаёти осоишта ва шодмонӣ ворид шавем.

1. Тӯҳфаи фазли фаровон ва адолат

2. Ҳукмронӣ кардан дар ҳаёт тавассути Исои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро

дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

ба Румиён 5:18 Бинобар ин, чунон ки бо гуноҳи як доварӣ ҳамаи одамон ба маҳкумият дучор шуданд; Ҳамин тавр, ба воситаи адолати як кас атои муфт ба ҳамаи одамон барои сафед кардани ҳаёт омад.

Атои озоди сафедкунии ҳаёт ба воситаи адолати Масеҳ ба ҳамаи одамон меояд.

1. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ - омӯхтани атои озоди сафедкунӣ тавассути Масеҳ

2. Румиён 5:18 - Қудрати адолат барои мағлуб кардани маҳкумияти гуноҳ

1. Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо карда, барои мо лаънат шуд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

ба Румиён 5:19 Зеро, чунон ки ба воситаи беитоатии як кас бисьёр касон гуноҳкор шудаанд, ончунон ба воситаи итоаткории як кас бисьёр касон одил мешаванд.

Бисёриҳо ба воситаи итоаткории як кас одил мешаванд.

1. Таъмини адолати Худо ба воситаи Исои Масеҳ

2. Қувваи тоъат ва он чӣ ба даст меорад

1. Ишаъё 53:11 - Вай азоби ҷони худро дида, сер хоҳад шуд: ба воситаи дониши худ бандаи одили Ман бисьёр касонро сафед хоҳад кард; зеро ки Ӯ гуноҳҳои онҳоро хоҳад бардошт.

2. Титус 3:5-7 - На бо аъмоли одилонае, ки мо кардаем, балки ба ҳасби марҳамати худ, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс моро наҷот дод; Онро ба воситаи Исои Масеҳи Наҷотдиҳандаи мо ба мо фаровон рехт; Мо, ки бо файзи Ӯ сафед шуда, бояд ворисони умеди ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

ба Румиён 5:20 Ва шариат низ ворид шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз хеле зиёд мешуд:

Шариат барои нишон додани он дода шудааст, ки чӣ қадар гуноҳ бар ӯҳдаи худ гирифтааст, аммо файз боз ҳам зиёдтарро гирифтааст.

1. «Файзи Худо аз гуноҳи мо бузургтар аст»

2. «Қудрати муҳаббати бечунучарои Худо».

1. Эфсӯсиён 2: 4-5 "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт"

2. 1 Юҳанно 4:19 «Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

Румиён 5:21 То ончунон ки гуноҳ то мамот ҳукмронӣ кард, ончунон файз низ ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

Гуноҳ боиси марг шудааст, аммо файз метавонад ба воситаи Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ оварад.

1. Ғалаба кардани гуноҳ бо файзи Худо

2. Қудрати Исои Масеҳ барои наҷоти мо

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед мешаванд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Румиён 6 ба оқибатҳои файз омӯхта, муносибати мӯъминро бо гуноҳ, таъмид ҳамчун рамзи иттиҳод бо Масеҳ дар марг ва эҳёи Ӯ ва фарқияти байни ғуломи гуноҳ будан ва ғуломи адолатро баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба нофаҳмии эҳтимолӣ дар бораи файз муроҷиат мекунад. Ӯ мепурсад, ки оё мо бояд дар гуноҳ идома диҳем, то файз зиёд шавад? Вай ин суханро катъиян рад мекунад: «Ба хеч вачх!». Мо барои гуноҳ мурдаем; Чӣ тавр мо дигар дар он зиндагӣ карда метавонем? Ӯ мефаҳмонад, ки онҳое, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифта шудаанд, дар мамоти ӯ таъмид гирифтанд ва ҳамон тавре ки Масеҳ ба воситаи Падари ҷалол аз мурдагон эҳьё шуд, низ метавонад ҳаёти нав зинда кунад (Румиён 6:1-4).

Сархати 2: Дар оятҳои 5-14 Павлус дар бораи ин иттиҳод бо Масеҳ ҳам дар марг ва ҳам эҳёи худ муфассал шарҳ медиҳад. Агар мо дар маргаш бо ӯ чунин муттаҳид шуда бошем, дар эҳёаш низ бо ӯ муттаҳид хоҳем шуд. Шахси пешинаи мо бо Ӯ маслуб карда шуд, то ки ҷисме, ки гуноҳ ҳукмронӣ мекунад, нест карда шавад, дигар ғуломи гуноҳ набошанд, зеро касе бимирад, аз гуноҳ озод шудааст (Румиён 6:5-7). Аз ин рӯ, Ӯ ташвиқ мекунад, ки гуноҳ ҳукмронии ҷисмҳои мирандаро ба ҳавасҳои бади он итоат кунад, балки ба худамон адолатро пешкаш кунем, ки аз асбобҳои мурда зиндаанд (Румиён 6:12-14).

Сархати 3: Аз ояти 15 сар карда, Павлус дар бораи озод шудан аз ғуломии гуноҳ ва ба ҷои он ғуломи адолат шудан сӯҳбат мекунад. Ӯ монанди ғуломиро истифода мебарад, таъкид мекунад, ки итоат ё гуноҳро ба марг меорад ё итоаткорӣ адолатро дар ниҳоят ҳаёти ҷовидонӣ мебарад (Румиён 6:15-16). Ӯ онҳоро барои аз таҳти дил итоат кардан ба таълимоте, ки ба онҳо бовар карда шуда буданд, аз гуноҳ озод шуда, ғуломи адолат гарданд, онҳоро таъриф мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки ҳар як қисми худро ҳамчун олоти бадӣ пешниҳод кунанд, балки онҳоеро, ки Худои муқаддаси зинда, ҳаёти ҷовидонӣ мебарад (Румиён 6:17-19). Дар ин боб гуфта мешавад, ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ки натиҷаҳоро вобаста ба он ки кас ба Худо хизмат мекунад ё гуноҳ мекунад (Румиён 6:20-23).

Румиён 6:1 Пас мо чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ боқӣ мемонем, то файз фаровон шавад?

Павлус савол медиҳад, ки оё масеҳиён бояд гуноҳро идома диҳанд, то файзи Худоро боз ҳам бузургтар кунанд.

1. Дар файз фаровон бошед: Чӣ тавр сарфи назар аз гуноҳ ҳаёти муқаддасро ба сар бурдан мумкин аст

2. Қудрати файзи Худо: Чӣ тавр бо таваккал ба Худо бар гуноҳ ғолиб шудан мумкин аст

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

2. Румиён 5:20-21 - Шариат барои он оварда шуд, ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам зиёдтар мешуд, то чунон ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, файз низ ба воситаи адолат ҳукмронӣ кунад, то ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ биёрад.

Румиён 6:2 Худо нигоҳ дорад. Чӣ тавр мо, ки барои гуноҳ мурдаем, дигар дар он зиндагӣ кунем?

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки мо барои гуноҳ мурдаем ва дигар набояд дар он зиндагӣ кунем.

1. "Дигар дар гуноҳ зиндагӣ накунем: озодии мо дар Масеҳ"

2. "Зиндагӣ дар озодӣ: ҳаёте, ки Худо барои мо пешбинӣ кардааст"

1. Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Қӯлассиён 3:5-6 - "Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист. Аз ин рӯ ғазаби Худо меояд."

Румиён 6:3 Оё намедонед, ки бисёре аз мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем?

Имондорон ба Исои Масеҳ ба марги Ӯ таъмид гирифтанд, ки ин маънои онро дорад, ки онҳо то ба ҳоли пешинаи худ мурданд ва ҳоло дар Ӯ зиндагӣ мекунанд.

1. "Зиндагии ҳаёти нав дар Масеҳ: Фаҳмидани таъмид"

2. "Қудрати мурдан барои худ ба хотири Исо"

1. Қӯлассиён 2:12-13 - Мо бо Ӯ дар таъмид дафн карда шудем, ки дар он шумо низ ба воситаи имон ба кори Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, бо Ӯ эҳьё шудед.

13 Ва ту, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисмат мурда будӣ, бо Худ зинда карда, ҳама гуноҳҳои туро бахшидааст.

2. Ғалотиён 2:20 - Ман бо Масеҳ маслуб шудаам; Дигар ман нестам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва ҳаёте ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, бо имон ба Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам.

Румиён 6:4 Бинобар ин, мо бо Ӯ дар мамот таъмид гирифта дафн шудаем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

Мо ба воситаи таъмид бо Масеҳ муттаҳид шудаем ва чӣ тавре ки Масеҳ аз мурдагон эҳё шуд, мо низ бояд ҳаёти нав дошта бошем.

1. Зиндагӣ бо зиндашуда

2. Ҳаёти нав дар Масеҳ зиндагӣ кардан

1. Қӯлассиён 2:12-13 - Бо ӯ дар таъмид дафн карда шуданд, ки дар он шумо низ ба воситаи имони амали Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, бо ӯ эҳьё шудаед.

2. Румиён 8:1-2 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

ба Румиён 6:5 Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ кошта шуда бошем, мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд.

Мо дар марг ва эҳёи Масеҳ бо Масеҳ муттаҳид ҳастем.

1. Зиндагӣ бо Масеҳ: Қувваи Муошират бо Худованди маслубшуда ва эҳьёшуда

2. Шарикони қиёмат: Таҷрибаи баракатҳои рӯҳи ҳаётбахш

1. Эфсӯсиён 2:4-5: «Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт — шумо бо файз ҳастед. наҷот ёфт».

2. Қӯлассиён 3:1-3: «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин. Зеро ки шумо

мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст».

Румиён 6:6 Чун медонем, ки пири мо бо ӯ маслуб шудааст, то ки ҷисми гуноҳ нест шавад, то ки минбаъд ба гуноҳ хизмат накунем.

Мо дигар ғуломи гуноҳ нестем, зеро бо Масеҳ мурдаем ва эҳьё шудаем.

1. Зиндагии озодона аз гуноҳ

2. Қудрати Салиби Масеҳ

1. Ғалотиён 2:20 - "Ман бо Масеҳ маслуб шудаам, аммо ман зиндагӣ мекунам, аммо на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва он ҳаёте, ки ҳоло дар ҷисм зиндагӣ мекунам, бо имони Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва худро барои ман фидо кард».

2. Қӯлассиён 3:3 - «Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст».

Румиён 6:7 Зеро ки мурда аз гуноҳ озод аст.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки мурдагон аз гуноҳ озод мешаванд.

1. Мо ба воситаи қудрати Исои Масеҳ аз гуноҳҳои худ озод мешавем.

2. Марг озодии ниҳоии гуноҳ аст.

1. Қӯлассиён 2:13-14 - «Ва шумо, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисми шумо мурда будед, Худо бо Ӯ зинда гардонид ва ҳамаи гуноҳҳои моро бахшида, сабти қарзеро, ки бар зидди мо буд, бекор кард. бо талабхои конунии худ. Ӯ инро як сӯ гузошта, ба салиб мехкӯб кард».

2. Румиён 8:1-2 - «Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст».

Румиён 6:8 Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, имон дорем, ки бо Ӯ низ зиндагӣ хоҳем кард.

Имондорон ба Масеҳ ба сабаби имони худ ба Ӯ барои гуноҳ мурдаанд ва барои адолат зиндаанд.

1. Ҳаёт дар Масеҳ: Зинда мурда барои гуноҳ, зинда барои адолат

2. Ҳаёти фаровон дар Масеҳ: Ҳаёти берун аз гуноҳ ва марг

1. Румиён 6:8–11

2. Эфсӯсиён 4:17–24

ба Румиён 6:9 Чун медонед, ки Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуда, дигар наметмирад; марг дигар бар вай ҳукмфармо нест.

Марг дигар бар Исо қудрат надорад.

1: Қудрати эҳё - Ғалабаи Исо бар марг ба мо қудрати имон ба Худоро нишон медиҳад.

2: Зиндагии Исо - Марг охири ҳикоя нест, мо ба воситаи Исо ҳаёти ҷовидонӣ мегирем.

1: Қӯлассиён 2:13-15 - «Вақте ки шумо дар гуноҳҳои худ ва дар номахтунии ҷисматон мурда будед, Худо шуморо бо Масеҳ зинда кард. Ӯ ҳамаи гуноҳҳои моро омурзида, айбномаи қарзи қонунии моро, ки бар зидди мо буд ва моро маҳкум кард, бекор кард; онро гирифта, ба салиб мехкӯб кардааст. Ва қудратҳо ва ҳокимиятҳоро халъи силоҳ карда, онҳоро тамошо карда, бар онҳо бо салиб ғалаба кард».

2: 1 Петрус 1: 3-5 - «Ҳамду сано ба Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Бо марҳамати бузурги худ Ӯ моро ба умеди зинда ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон таваллуд кард ва ба меросе, ки ҳеҷ гоҳ нобуд, вайрон ва пажмурда намешавад. Ин мерос дар осмон барои шумо нигоҳ дошта мешавад, ки ба воситаи имон бо қуввати Худо муҳофизат карда шудаед, то омадани наҷоте ки омода аст дар замони охир зоҳир шавад».

ба Румиён 6:10 Зеро ки ба василаи мурданаш, як бор барои гуноҳ мурд; лекин ба ҳангоме ки зинда аст, барои Худо зиндагӣ мекунад.

Исо барои пардохти гуноҳҳои мо мурд, аммо ҳоло ӯ барои ба Худо хизмат кардан зиндагӣ мекунад.

1. Зиндагӣ барои Худо: Чӣ тавр қурбонии Исо ба мо умед мебахшад

2. Қудрати Исо: Чӣ тавр ҳаёти Ӯ ҳаёти моро тағир дод

1. 1 Петрус 2:24 - Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ дар салиб бардошт, то ки мо барои гуноҳҳо бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем; аз захмхои у шифо ёфтед.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз сабаби муҳаббати бузурги худ ба мо, Худо, ки дар марҳамат бой аст, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард - ин ба воситаи файз шумо наҷот ёфтед.

ба Румиён 6:11 Ҳамчунин шумо низ худро барои гуноҳ мурда меҳисобед, лекин барои Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ зинда ҳастед.

Мо даъват шудаем, ки ҳаёти муқаддасона зиндагӣ кунем, барои гуноҳ мурда ва дар Худо ба воситаи Исои Масеҳ зинда шавем.

1: Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас: мурда шудан ба гуноҳ ва зинда дар Худо

2: Мурда барои гуноҳ ва зинда дар Худо: Даъват ба қудсият

1:1 Петрус 2:24 - «Ӯ гуноҳҳои моро дар бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо барои гуноҳ бимирем ва барои адолат зиндагӣ кунем. Аз захмҳои ӯ шифо ёфтаед».

2: Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст».

Румиён 6:12 Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед.

Мо набояд нагузорем, ки гуноҳ ҷисми мирандаи моро ҳукмронӣ кунад ва набояд ба хоҳишҳои он итоат кунад.

1. Мо бояд хоҳишҳои гуноҳи худро инкор кунем ва ба иродаи Худо итоат кунем.

2. Бадани мирандаи моро бояд Рӯҳулқудс ҳидоят кунад, на аз ҳавасҳои гуноҳ.

1. 1 Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул набошад, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи наҷотро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед».

2. Ғалотиён 5:16 - «Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард».

ба Румиён 6:13 Ва андоми худро ҳамчун олоти ноинсофӣ ба гуноҳ таслим накунед, балки худро ба Худо таслим кунед, мисли онҳое ки зинда аз мурдагонанд, ва андоми худро ҳамчун олоти адолат ба Худо таслим кунед.

Ин порча моро бармеангезад, ки аз гуноҳ рӯй гардонем ва ба ҷои он ба Худо содиқона хизмат кунем.

1. Қудрати таслим шудан ба Худо

2. Ғалаба кардани гуноҳ бо тоат

1. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам, шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва Ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

2. 1 ба Қӯринтиён 6:19-20 - "Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки онро аз Худо доред? Шумо аз они худ нестед, зеро ки шумо бо нархи гарон харида шудаед. Худоро дар ҷисми худ ҳамду сано гӯед».

Румиён 6:14 Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо тобеи шариат нестед, балки тобеи файз ҳастед.

Гуноҳ бар мо назорат намекунад, зеро мо зери файзи Худо ҳастем, на шариат.

1. Озодии файз: Эҳсос кардани муҳаббати бечунучарои Худо

2. Наҷот аз чанголи гуноҳ: озод шудан бо раҳмати Худо

1. Қӯлассиён 2:13-14 - Ва шумо, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисми шумо мурда будед, Худо бо Ӯ зинда кард ва ҳамаи гуноҳҳои моро бахшида, сабти қарзеро, ки бар зидди мо буд, бекор кард талаботи қонунии он. Ӯ инро як сӯ гузошта, ба салиб мехкӯб кард.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

ба Румиён 6:15 Пас чӣ? Оё гуноҳ кунем, чунки зери дасти шариат нестем, балки тобеи файз ҳастем? Худо накунад.

Павлус саволи риторикӣ медиҳад: оё мо бояд гуноҳ кунем, зеро мо дигар ба шариат вобаста нестем, балки ба ҷои файз зиндагӣ мекунем? Ҷавоби ӯ як «не» аст.

1. Зиндагӣ дар зери файз: дарёфти озодӣ дар адолат

2. Фаҳмидани файз: Чӣ тавр бояд ҳаёти худотарсӣ дошта бошад

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумо, балки атои Худост, на дар натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

ба Румиён 6:16 Шумо намедонед, ки ба ҳар кӣ худро бандагони итоат мекунед, бандагони вай хоҳед буд, ки ба ҳар кӣ итоат мекунед; хоҳ аз гуноҳ то мамот бошад, хоҳ аз итоаткорӣ барои адолат?

Павлус моро аз оқибатҳои интихоби худ огоҳ мекунад, ки ё ба гуноҳ итоат кунем ё итоат кунем.

1: Итоат ва адолатро интихоб кунед, то шодии абадӣ ба даст оред.

2: Ба Худо итоат кунед ва гуноҳро рад кунед, то аз марги абадӣ озод шавед.

1:1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки

гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

2: Юҳанно 14:15 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

Румиён 6:17 Аммо Худоро шукр, ки шумо бандагони гуноҳ будед, вале ба он шакли таълиме, ки ба шумо таслим шудааст, аз таҳти дил итоат кардед.

Павлус ба Худо миннатдории худро барои он изҳор мекунад, ки румиён ба таълимоти ба онҳо аз таҳти дил итоат карданд.

1. Арзиши итоаткорӣ: Чӣ тавр бояд Каломи Худоро бо тамоми дили худ риоя кунед

2. Донистани тафовут: Бандаи гуноҳ будан чӣ маъно дорад ё ба Худо?

1. Такрори Шариат 6:4-5 - "Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор."

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

Румиён 6:18 Пас аз гуноҳ озод шуда, бандагони адолат шудед.

Ин порча дар бораи озод шудан аз гуноҳ ва бандаи адолат шудан сухан меравад.

1. Қувваи озодӣ: бартараф кардани занҷирҳои гуноҳ

2. Шодии адолат: раҳо кардани гуноҳ ва қабул кардани роҳи нав

1. 1 Қӯринтиён 15:34 - «Барои адолат бедор шавед, ва гуноҳ накунед; зеро ки баъзе касон Худоро намешиносанд: инро барои хиҷили ту мегӯям».

2. Юҳанно 8:36 - «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

ба Румиён 6:19 Ман аз сабаби заифии ҷисми шумо ба тарзи одамон мегӯям: зеро

чунон ки шумо андоми худро ба нопокӣ ва шароратро ба шарорат супурдаед; Ҳамин тавр, алҳол андоми худро бандагони адолатро ба қудсият супоред.

Павлус румиёнро даъват мекунад, ки узвҳои худро ба адолат ва қудсият таслим кунанд, на ба нопокӣ ва шарорат.

1. Аз гуноҳ дур шудан ва ба Каломи Худо пайравӣ кардан

2. Қудрати итоат кардан ба адолат

1. Қӯлассиён 3:5-10 - Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

2. Ҳизқиёл 18: 30-32 - Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед, мабодо шарорат харобии шумо шавад. Ҳама ҷиноятҳои содиркардаатонро аз худ дур кунед ва худро дили нав ва рӯҳи нав созед! Чаро мемирӣ, эй хонадони Исроил?

ба Румиён 6:20 Зеро, вақте ки шумо бандагони гуноҳ будед, аз адолат озод будед.

Ин оят аз румиён ба мо хотиррасон мекунад, ки вақте ки мо ғуломи гуноҳ ҳастем, мо аз адолат озод ҳастем.

1. Озодии гуноҳ: раҳо шудан аз занҷири адолат

2. Асорати адолат: фирор ба қудрати озодкунандаи гуноҳ

1. Ғалотиён 5:1 - "Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ ба гардани шумо афтад."

2. Юҳанно 8:32 - «Он гоҳ шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

ба Румиён 6:21 Пас аз он чизҳое, ки ҳоло аз онҳо шарм медоред, чӣ самаре доштед? зеро ки охири ин корҳо мамот аст.

Натиҷаи рафтори гунаҳкор марг аст.

1. Мо бояд аз рафтори гунаҳкорамон рӯй гардонем, вагарна бо марг дучор мешавем.

2. Худо роҳи раҳоӣ аз маргро фароҳам кардааст ва он тавба ва имон аст.

1. Масалҳо 14:12 — «Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 — «Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

Румиён 6:22 Аммо, вақте ки аз гуноҳ озод шуда, бандагони Худо гардидаед, шумо меваи худро ба қудсият ва анҷоми ҳаёти ҷовидонӣ доред.

Пас аз озод шудан аз гуноҳ, масеҳиён бандагони Худо мешаванд ва ҳаёти ҷовидониро ҳамчун мукофоти ниҳоии зиндагии муқаддас мегиранд.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ гуна озодӣ аз гуноҳ ба қудсият мебарад

2. Интихоби дуруст: Гирифтани манфиатҳои зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас

1. Луқо 1:74-75 - «То ки мо аз дасти душманони худ раҳо ёфтаем, то тамоми айёми ҳаёти мо ба Ӯ бе тарсу ҳарос, дар қудсият ва адолат дар ҳузури Ӯ хизмат кунем».

2. Қӯлассиён 3:5-7 - «Пас, узвҳои худро, ки дар рӯи замин ҳастанд, ранҷонед; зино, нопокӣ, ишқи аз ҳад зиёд, нафси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастӣ аст: Ба хотири он ки ғазаби Худо бар фарзандони исён меояд: шумо низ дар он роҳ мерафтед, вақте ки дар онҳо зиндагӣ мекардед».

ба Румиён 6:23 Зеро ки музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Оқибати гуноҳ мамот аст, аммо Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ ато кардааст.

1. Арзиши гуноҳ ва атои ҳаёти ҷовидонӣ

2. Эҳсоси фаровонии атои бузургтарини Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

Румиён 7 суханронии Павлусро дар бораи муносибати масеҳӣ бо Қонун идома дода, дар бораи озод шудани имондор аз шариат тавассути Масеҳ, вазифаи Қонун дар бедор кардани хоҳишҳои гунаҳкор ва муборизаи шахсӣ бо гуноҳ муҳокима карда мешавад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус издивоҷро ҳамчун қиёс истифода мебарад, то фаҳмонад, ки чӣ тавр имондорон тавассути Масеҳ аз шариат озод мешаванд. Чӣ тавре ки зан ба шавҳараш дар вақти зинда буданаш мувофиқи шариат баста аст, аммо агар ӯ бимирад, вай аз қонун дар бораи шавҳар озод мешавад, ба монанди имондорон бо он чизе мурданд, ки як вақтҳо моро тавассути бадани Масеҳ баста буд, пас мо ба Ӯ тааллуқ дорем, ки мурдагонро эҳё кард Худо мева диҳад (Румиён). 7:1–4). Ӯ мегӯяд, ки ҳангоме ки мо дар олами ҷисм будем, ҳавасҳои гунаҳкоре, ки аз ҷониби шариат барангехта шуда буданд, дар амал буданд, мо маргро ба бор овардем, аммо ҳоло аз шариат озод шудаем, мурданд, ки моро асир сохт, бинобар ин ба рӯҳияи нав хизмат кунед, на рамзи навишташудаи кӯҳна (Румиён 7:5-6). .

Сархати 2: Дар оятҳои 7-13 Павлус муҳокима мекунад, ки чӣ тавр Қонун ӯро аз гуноҳ огоҳ кард. Ӯ мефаҳмонад, ки бе Шариат ӯ намедонист, ки гуноҳ чист, масалан, намедонист, ки тамаъ чист, агар Қонун намегуфт, ки "тамаъ накун". Аммо аз даст додани гуноҳ, ҳукме, ки аз шариат ҳар гуна тамаъ мекард, ба вуҷуд овард, ки гуноҳ як бор зинда зинда шуд, ғайр аз шариат, вақте ки ҳукм фаро расид, гуноҳ ба вуҷуд омад, ҳаёт мурд, хеле аҳкоме ёфт шуд, ки гӯё ҳаёт меорад, воқеан маргро овард (Румиён 7:7-10). Аз ин рӯ, ӯ ба хулосае меояд, ки гуноҳ ба даст овардани имконият тавассути ҳукм ба марг оварда расонд, ки он ба таври бениҳоят гуноҳкор буд (Румиён 7:11-13).

Параграфи 3: Аз ояти 14 сар карда, Павлус муборизаи шахсии худро бо гуноҳ тасвир мекунад, сарфи назар аз он ки хоҳиши ӯ бадӣ карданро дорад, дар он ҷо мавҷудияти ботинаш қонуни Худоро шод мегардонад, аммо аъзоёни кори дигареро мебинад, ки ба муқобили ақл мубориза мебаранд, ки дар дохили узвҳо асири қонуни гуноҳ мешаванд. Ӯ фарёд мезанад, ки ин марги ҷисмро кӣ наҷот медиҳад? Шукр, ки Худо маро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ наҷот медиҳад! Пас, ман ба қонуни Худо хизмат мекунам, гарчанде ки табиати гунаҳкори ман ба қонунҳои гуноҳ хизмат мекунад (Румиён 7:14-25). Ин муборизаи давомдорро байни ҷисми рӯҳии дар дохили имондор нишон медиҳад, ки эҳтиёҷоти такя ба қудрати файзро, ки Рӯҳулқудс мағлуб мекунад, нишон медиҳад.

Румиён 7:1 Шумо, эй бародарон, намедонед, (зеро ман ба донандагони шариат мегӯям, ки чӣ гуна шариат бар одам то даме ки зинда аст, ҳукмфармост?

Павлус ба имондорон хотиррасон мекунад, ки то даме ки онҳо зиндаанд, шариат бар онҳо қудрат дорад.

1. Қудрати қонун: чӣ гуна бояд таҳти салоҳияти он зиндагӣ кунад

2. Муҳимияти риояи қонун: чӣ гуна бояд ҳамчун шаҳрванди худотарс зиндагӣ кунем

1. Яъқуб 2:10-12 - "Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст. Зеро касе ки гуфтааст, ки "зино накун" гуфтааст, "куштор накун". Агар шумо зино накунед, балки одамкушӣ кунед, вайронкунандаи шариат шудаед.

2. Матто 22:36-40 - “Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст? Ва ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Тамоми шариат ва анбиё бар ин ду ҳукм асос ёфтааст”».

ба Румиён 7:2 Зеро ки зане ки шавҳар дорад, то даме ки шавҳар зинда аст, тибқи шариат ба шавҳараш вобаста аст; лекин агар шавҳар мурда бошад, вай аз шариати шавҳараш озод мешавад.

Ин порча тавзеҳ медиҳад, ки зане, ки издивоҷ кардааст, ба таври қонунӣ бо шавҳараш дар зинда будани ӯ вобаста аст, аммо пас аз маргаш аз ин қонун озод мешавад.

1. Баракати издивоҷ: зиндагӣ дар риояи қонуни Худо

2. Озодиро ёфтан дар риояи фармудаҳои Худо

1. Эфсӯсиён 5:22-24 - «Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд».

2. 1 Қӯринтиён 7:39 - «Зан ба шавҳараш то даме ки ӯ зинда аст, вобаста аст. Аммо агар шавҳараш бимирад, вай озод аст, ки бо ҳар кӣ мехоҳад, танҳо дар Худованд издивоҷ кунад».

ба Румиён 7:3 Пас, агар вай дар вақти зинда будани шавҳараш ба марди дигаре издивоҷ кунад, вай зино номида мешавад; лекин агар шавҳараш мурда бошад, вай аз ин шариат озод аст; ба тавре ки вай зино накунад, гарчанде ки ба марди дигар издивоҷ карда бошад.

Зан зинокор ҳисобида мешавад, ки дар ҳоле ки шавҳараш зинда аст, бо марди дигар издивоҷ карда бошад, аммо агар шавҳараш фавтида бошад, аз ин қонун озод аст.

1. Аҳамияти издивоҷ ва гиромидошти муқаддасоти он

2. Муҳаббати Худо ба мо, ки аз раҳмати Ӯ ва фаҳмиши вазъиятҳои мо дида мешавад

1. Матто 19:3–9

2. Румиён 8:1–4

Румиён 7:4 Бинобар ин, эй бародарони ман, шумо низ ба воситаи Бадани Масеҳ барои шариат мурдаед; то ки шумо ба дигаре, ки аз мурдагон эҳьё шудааст, издивоҷ кунед, то ки мо барои Худо самаре оварем.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр имондорон бо марги Масеҳ аз шариат озод мешаванд, то ки онҳо бо Ӯ муттаҳид шаванд ва барои ҷалоли Худо корҳои нек ба вуҷуд оранд.

1. «Озодӣ аз шариат: Чӣ тавр марги Масеҳ моро озод мекунад»

2. «Никоҳи мӯъминон: муттаҳид шудан бо Масеҳ барои овардани мева»

1. 2 ба Қӯринтиён 5:21 - Зеро ки Ӯро барои мо, ки гуноҳро намедонем, гуноҳ кардааст; то ки мо дар Ӯ адолати Худо гардем.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, Ҳалимӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

Румиён 7:5 Зеро, вақте ки мо ба ҳасби ҷисм будем, ҳаракатҳои гуноҳҳо, ки аз рӯи шариат буд, дар андоми мо амал мекарданд, то ки меваи мамот оваранд.

Қонуни Худо табиати гунаҳкори одамонро ошкор мекунад, ки боиси марг мегардад.

1: Мо бояд табиати гунаҳкори худро ба иродаи Худо таслим кунем ва ба Ӯ таваккал кунем.

2: Қонуни Худо табиати гунаҳкори моро ошкор мекунад ва мо танҳо ба воситаи файз ва марҳамати Ӯ наҷот ёфта метавонем.

1: Румиён 5:8 Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон дод, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Эфсӯсиён 2:8-9 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

ба Румиён 7:6 Аммо алҳол мо аз шариат раҳо шудаем, зеро мурдагоне ки дар он нигоҳ дошта шуда будем; ки мо бояд дар рУхя нав хизмат кунем, на ба харфи кухна.

Ин порча аҳамияти хидмат дар рӯҳро таъкид мекунад, на риоя кардани ҳарфи қонун.

1. Қувваи хизмат дар Рӯҳ

2. Озодии озод шудан аз қонун

1. Ғалотиён 5:13-15 - Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед; Фақат озодии худро ба фурсати ҷисм нагардонед, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима ба амал омадааст: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

2. Матто 22:34-39 - Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Ӯ саддуқиёнро хомӯш кардааст, онҳо ҷамъ омаданд. Он гоҳ яке аз онҳо, ки қонуншинос буд, Ӯро озмуда, саволе дод ва гуфт: «Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?» Исо ба вай гуфт: «“Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор”. Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри

худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

Румиён 7:7 Пас мо чӣ гӯем? Оё қонун гуноҳ аст? Худо накунад. «Не, ман гуноҳро намедонистам, балки аз рӯи шариат, зеро ки шаҳватро намедонистам, магар он ки шариат гуфта бошад, ки "тамаъ накун".

Павлус мефаҳмонад, ки шариат гунаҳкор нест, балки он нишон медиҳад, ки гуноҳ чист, яъне тамаъ кардан.

1. Қудрати Қонун: Чӣ тавр Қонун гуноҳро ошкор мекунад

2. Зебоии шариат: Чӣ гуна қонун моро аз гуноҳ муҳофизат мекунад

1. Хуруҷ 20:17 - Ту тамаъ накун

2. Яъқуб 1:14-15 - Ҳар як шахс вақте ба васваса меафтад, ки онҳоро ҳавасҳои худ кашид ва фирефта шавад. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

Румиён 7:8 Аммо гуноҳ, ки ба ҳукми ҳукми худ сабаб шуда, дар ман ҳар гуна нафратро ба вуҷуд овард. Зеро бе шариат гуноҳ мурда буд.

Гуноҳ ба ҷаҳон даромад ва ба воситаи шариат дили инсонро фосид кард.

1: Табиати гунаҳкори инсон - Румиён 7:8

2: Қудрати шариат барои ошкор кардани гуноҳ - Румиён 7:8

1: Ҳастӣ 3:1-7 (Суқути Одам)

2: Яъқуб 1:13-15 (Васвасаи гуноҳ)

Румиён 7:9 Зеро ки ман як бор бе шариат зинда будам, аммо вақте ки ҳукм омад, гуноҳ эҳё шуд ва ман мурдам.

Гуноҳ маргро меорад.

1: Ҳаёт кӯтоҳ аст, аммо каломи Худо абадӣ аст ва он ба мо нишон медиҳад, ки чӣ гуна зиндагии осоишта доштан лозим аст.

2: Ҳамаи мо бояд аз гуноҳ рӯй гардонем ва таълимоти Худовандро қабул кунем, зеро танҳо ба воситаи итоат ба каломи Ӯ мо ҳаёти ҳақиқиро хоҳем ёфт.

1: Яъқуб 1: 14-15 "Аммо ҳар як шахс ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад».

2: Масалҳо 23:27-28 «Зеро ки фоҳишаро ба як нон хӯрдан мумкин аст, аммо зани марди дигар ҷони туро мехӯрад. Оё одам метавонад ба зонуи худ оташ кашад, бе он ки либосаш сӯхта бошад?»

ба Румиён 7:10 Ва ҳукме ки барои ҳаёт муқаррар шуда буд, ман фаҳмидам, ки мамот аст.

Амри Худо, ки мебоист ҳаёт мебахшид, ба ҷои марг маълум шуд.

1. Парадокси аҳкоми Худо - Чӣ тавр Аҳкоми Худо метавонад ҳам ҳаёт ва ҳам маргро оварад.

2. Фиреби гуноҳ - Чӣ гуна гуноҳ метавонад хуб ба назар расад, аммо дар ниҳоят ба марг оварда мерасонад.

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст".

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст".

ба Румиён 7:11 Зеро ки гуноҳ, ба воситаи ҳукми худ фурсат гирифта, маро фиреб дод ва ба воситаи он кушт.

Гуноҳ метавонад фиребанда бошад ва касро ба ҳалокати онҳо оварда метавонад.

1. Аз фиреби гуноҳ огоҳ бошед ва ҳатман нагузоред, ки онро ба дасти худ бигирад.

2. Оқибатҳои хатарноки гуноҳро дарк кунед ва ҳатман онро рад кунед.

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атрофи худ овора шуда, касеро меҷӯяд, то ки онро бихӯрад".

Румиён 7:12 Бинобар ин, шариат муқаддас аст ва ҳукм муқаддас, адолат ва нек аст.

Қонун муқаддас, одил ва яхшидир.

1: Қонуни Худо нек ва рӯҳбаландкунанда аст

2: Қонуни Худо муқаддас ва одил аст

1: Забур 19: 7-8 "Қонуни Худованд комил аст, ки рӯҳро эҳё мекунад; шаҳодати Худованд боэътимод аст, оддиро хирадманд мекунад; аҳкоми Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад; ҳукми Худованд Худованд пок аст ва чашмҳоро равшан мекунад».

2: Яъқуб 1:25 "Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт".

ба Румиён 7:13 Пас, оё чизи нек барои ман мамот шуд? Худо накунад. Аммо гуноҳ, то ки гуноҳ зоҳир шавад, ва ба воситаи чизи нек дар ман мамотро ба вуҷуд оварад; то ки гуноҳ ба воситаи ҳукм аз ҳад зиёд гуноҳкор гардад.

Марги гуноҳ ба воситаи некӣ ба амал меояд, ва гуноҳ ба воситаи ҳукм боз ҳам бештар гуноҳ мекунад.

1. Қувваи некӣ: Чӣ тавр ҳатто беҳтаринҳо метавонанд ба гуноҳ оварда расонанд

2. Қувваи гуноҳ: Чӣ гуна аҳкомҳо васвасаро афзун мекунанд

1. Яъқуб 1:13-14 - «Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани ӯ нагӯяд: "Маро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ба васвасаи хоҳиши худ фирефта мешавад».

2. 1 Юҳанно 1:8-10 - «Агар мо гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад. Агар гӯем, ки гуноҳ накардаем, ӯро дурӯғгӯй мекунем, ва каломи Ӯ дар мо нест».

ба Румиён 7:14 Зеро мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ аст, лекин ман нафсонам ва ба гуноҳ фурӯхта шудаам.

Павлус эътироф мекунад, ки шариат рӯҳонӣ аст, аммо худи ӯ ҷисмонӣ ва зери таъсири гуноҳ аст.

1. Қудрати Қонун: Чӣ тавр мо метавонем ҷисмро тавассути итоат мағлуб кунем

2. Мубориза бо гуноҳ: Чӣ тавр мо метавонем дар ҳикмати рӯҳонӣ қувват пайдо кунем

1. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

2. Румиён 6:12-14 - Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки шумо ба ҳавасҳои он итоат кунед.

ба Румиён 7:15 Зеро он чи ман мекунам, иҷозат намедиҳам; зеро он чи мехоҳам, намекунам; аммо он чизе, ки ман нафрат дорам, ман онро мекунам.

Ман бо он коре, ки ман дуруст медонам, мубориза мебарам ва он чизеро, ки кардан мехоҳам, иҷро кунам.

1. Зиндагӣ дар шиддати байни хоҳишҳои мо ва иродаи Худо

2. Бартараф кардани васвасаи кори нодуруст

1. Яъқуб 1:13-15, «Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани ӯ нагӯяд: "Маро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

2. Ғалотиён 5:16-17, «Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ накунед. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва ҳавасҳои рӯҳ бар зидди ҷисм аст; зеро ки инҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз он чи мехостед, боздорад».

Румиён 7:16 Пас, агар он чиро, ки намехоҳам, ба ҷо оварам, ман розӣ ҳастам, ки шариат хуб аст.

Павлус мефаҳмонад, ки иҷрои коре, ки касе кардан намехоҳад, нишонаи некии шариат аст.

1. Қудрати Қонун: Чӣ гуна бояд некии онро қабул кард.

2. Ба даст овардани озодии ҳақиқӣ тавассути итоат ба қонун.

1. Ғалотиён 5:13-14 - Зеро шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро тамоми шариат дар як калима ба амал омадааст: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

2. Яъқуб 2:8-12 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни шоҳонаро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор", кори хуб мекунед. Аммо агар рӯйбинӣ кунед, гуноҳ мекунед ва аз рӯи шариат ҳамчун вайронкорон маҳкум мешавед. Зеро, ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст. Зеро касе ки гуфтааст: «Зино накун», инчунин гуфтааст: «Қатл накун». Агар шумо зино накунед, балки одамкушӣ кунед, вайронкунандаи шариат шудаед. Ҳамин тавр сухан гӯед ва чунон рафтор кунед, ки онҳо бояд тибқи қонуни озодӣ доварӣ карда шаванд.

Румиён 7:17 Пас, акнун ин корро ман нестам, балки гуноҳе ки дар ман сокин аст.

Павлус эътироф мекунад, ки ӯ дигар ҳукмрон нест, балки гуноҳест, ки дар дохили ӯ сокин аст.

1. "Гуноҳҳои худро эътироф кунед ва масъулиятро ба дӯш гиред"

2. «Қувваи гуноҳ ва таъсири он ба ҳаёти мо».

1. Яъқуб 1:14-15 - "Аммо ҳар кас ҳангоми ба васвасаи ҳаваси бади худ кашида ва фирефта шуданаш озмуда мешавад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад. , маргро таваллуд мекунад».

2. Ғалотиён 5:19-21 - «Амалҳои ҷисм равшан аст: зино, нопокӣ ва фосиқӣ; бутпарастӣ ва ҷодугарӣ; кина, ихтилоф, рашк, ғазаб, шӯҳратпарастӣ, ихтилофот, гурӯҳҳо ва ҳасад; мастӣ, оргияҳо ва монанди инҳо. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки пештар карда будам, ки онҳое ки чунин зиндагӣ мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

ба Румиён 7:18 Зеро медонам, ки дар ман (яъне дар ҷисми ман) чизи хубе нест; зеро ки ирода бо ман мавҷуд аст; аммо чӣ тавр иҷро кардани он чи хуб аст, намеёбам.

Павлус эътироф мекунад, ки дар ҷисми ӯ ҳеҷ чизи хубе вуҷуд надорад, аммо ӯ омода аст, ки некӣ кунад, аммо ин корро кардан душвор аст.

1. Мубориза барои некӣ: Аз намунаи Павлус омӯхтан

2. Бартараф кардани заъфи ҷисм: ноил шудан ба некӣ бо ёрии Худо

1. Забур 51:17 - «Қурбони ман, эй Худо, рӯҳи шикаста аст; дили шикаста ва пушаймонро Ту, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама инро ба воситаи касе ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам".

ба Румиён 7:19 Зеро ки некие, ки мехостам, намекунам, лекин он бадие ки намехоҳам, мекунам.

Муборизаи байни неку бад воқеист.

1. Дилҳои мо дар байни хоҳишҳои мо ба некӣ ва васвасаҳои бадӣ тақсим шудаанд - Румиён 7:19

2. Мо бояд ҳар рӯз барои интихоби дуруст ва канорагирӣ аз бадкорӣ мубориза барем (Румиён 7:19).

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. Ғалотиён 5:17 - Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва ҳавасҳои Рӯҳ бар зидди ҷисм аст, зеро онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед иҷро кунед, боздорад.

ба Румиён 7:20 Ва агар он кореро, ки намехоҳам, кунам, дигар ман нестам, балки гуноҳе ки дар ман сокин аст.

Павлус мегӯяд, ки агар ӯ коре кунад, ки кардан намехоҳад, ин на ӯ, балки гуноҳест, ки дар вай зиндагӣ мекунад.

1. Фаҳмидани табиати гуноҳ: чӣ гуна мо метавонем қудрати онро мағлуб кунем

2. Мубориза бо гуноҳ: Омӯзиши зиндагӣ дар озодии Масеҳ

1. Румиён 6:14 - Зеро ки гуноҳ дигар оғои шумо нахоҳад буд, чунки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ба ҷуз он чизе, ки барои инсоният маъмул аст, ҳеҷ васвасаи шуморо фаро нагирифтааст. Ва Худо мӯъмин аст. Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед. Аммо вақте ки шумо ба васваса дучор мешавед, Ӯ инчунин роҳи раҳоӣ медиҳад, то шумо ба он тоб оваред.

Румиён 7:21 Пас, ман қонуне пайдо мекунам, ки вақте ки ман некӣ кардан мехоҳам, бадӣ дар назди ман аст.

Павлус дарк мекунад, ки вай дар байни кори нек ва васвасаи бадӣ мубоизаи дохилӣ дорад.

1) Мубориза байни некӣ ва бадӣ: Омӯзиши ғолиб омадан аз васвасаҳо

2) Қудрати Қонуни Худо: Роҳнамо барои зиндагӣ бо некӣ

1) Яъқуб 1:13-15 - Вақте ки васваса мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд: "Худо маро озмуда истодааст". Зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд; вале ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳоро аз ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад.

2) Ғалотиён 5:16-18 - Пас, ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҷисм мехоҳад, ки бар хилофи Рӯҳ бошад, ва Рӯҳ он чиро, ки бар хилофи ҷисм аст, мехоҳад. Онҳо бо ҳам ихтилоф доранд, то шумо ҳар чӣ мехоҳед, накунед. Аммо агар шуморо Рӯҳ роҳнамоӣ кунад, тобеи шариат нестед.

ба Румиён 7:22 Зеро ки ман аз шариати Худо ба мисли одами ботин лаззат мебарам.

Дар порчаи Румиён 7:22 хурсандии лаззат бурдан аз қонуни Худо таъкид шудааст.

1. Шодии лаззат бурдан аз Қонуни Худо

2. Шод шудан аз иродаи Худо

1. Забур 19:7-11 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро зинда мекунад; шаҳодати Худованд дуруст аст, ки соддаҳоро хирадманд месозад.

2. Ишаъё 58:13-14 - «Агар пои худро аз рӯзи шанбе, аз иҷрои ризогии худ дар рӯзи муқаддаси ман баргардонед ва рӯзи шанберо ҳаловат ва рӯзи муқаддаси Худовандро шарафманд хонед; Агар онро гиромӣ кунӣ, ба роҳи худ наравӣ ва ё дар пайи хушнудии худ нашавӣ ва беҳуда сухан гӯӣ;

Румиён 7:23 Аммо ман дар андоми худ қонуни дигареро мебинам, ки бар зидди қонуни ақли ман меҷангад ва маро ба асорати қонуни гуноҳе, ки дар андоми ман аст, мебарад.

Қонуни гуноҳ бар зидди қонуни ақл ҷанг мекунад ва боиси асири гуноҳ мегардад.

1. Муноқиша дар дохили: Фаҳмидани муборизаи байни гуноҳ ва адолат

2. Гирифтани фикрҳои мо: Ғалаба кардани қудрати гуноҳ

1. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмуда шуданаш нагӯяд, ки "манро Худо

меозмояд"; зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш касеро намеозмояд. Аммо ҳар кас вақте ба васваса меафтад, ки ба ҳавасҳои худ кашид ва фирефта шавад. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Қӯлассиён 3:5-7 - Пас, андоми худро, ки дар рӯи замин ҳастанд, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист. Аз ин сабаб ғазаби Худо бар писарони исьён меояд, ки шумо худатон як вақт дар онҳо рафтор мекардед.

Румиён 7:24 Эй бадбахт, ки ман ҳастам! ки маро аз ин ҷасади марг раҳоӣ медиҳад?

Павлус ноумедии худро аз табиати гунаҳкораш баён карда, мепурсад, ки кӣ метавонад ӯро аз марги ӯ наҷот диҳад.

1. Қувваи наҷот: Чӣ тавр Инҷил моро аз гуноҳ озод мекунад

2. Эътироф кардани заъфи мо: Фаҳмидани табиати гунаҳкори инсон

1. Забур 40:2 «Ӯ маро аз гил ва лой берун овард; пойҳоямро болои санг гузошт ва ба ман ҷои устувор дод».

2. Ғалотиён 5:16 «Бинобар ин мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард».

Румиён 7:25 Ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ Худоро шукр мегӯям. Пас, ман худам бо ақл ба шариати Худо хизмат мекунам; балки бо ҷисм қонуни гуноҳ аст.

Павлус ба Худо барои наҷоташ ба воситаи Исои Масеҳ миннатдории худро баён мекунад ва эътироф мекунад, ки муборизаи ӯро барои хизмат кардан ба қонуни Худо дар зеҳни худ дар ҳоле ки ҷисмаш қонуни гуноҳро пайгирӣ мекунад.

1. Муборизаи итоаткорӣ: Чӣ тавр бояд ба Қонуни Худо хизмат кунем

2. Файз ва сипос: Ҷавоби мо ба наҷоти Худо

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва хоҳишҳои Рӯҳ бар зидди Рӯҳ аст. ҷисм, зеро ки онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед кардан мехоҳед, боздоред».

Румиён 8 як боби пурқувват дар номаи Павлус буда, дар бораи ҳаёт дар Рӯҳ, мақоми мо ҳамчун фарзандони Худо, умеди ҷалоли оянда ва кафолати муҳаббати Худо муҳокима карда мешавад.

Сархати 1: Боб аз Павлус оғоз мешавад, ки мегӯяд, ки ҳоло ҳеҷ гуна маҳкумият барои онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, вуҷуд надорад, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт медиҳад, моро аз марги гуноҳ озод кардааст (Румиён 8:1-2). . Ӯ мефаҳмонад, ки он чизеро, ки Шариат аз рӯи ҷисм заиф карда шуда буд, ба ҷо овардан нотавон буд, Худо бо фиристодани Писари Худ ба ҷисми гунаҳкор монанд кард, ки қурбонии гуноҳ бошад, то гуноҳи ҷисмро маҳкум кард, талаботи одилонаро тартиб диҳад. балки мувофиқи Рӯҳ (Румиён 8:3-4).

Сархати 2: Дар оятҳои 5-17 Павлус ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кардан ва мувофиқи Рӯҳ зиндагӣ карданро муқоиса мекунад. Онҳое, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунанд, фикру хаёли худро дар бораи он чи мехоҳад, ки чисмон мехоҳад, равона мекунад; аммо онҳое ки мувофиқи Рӯҳ зиндагӣ мекунанд, фикр мекунанд, ки Рӯҳ чӣ мехоҳад (Румиён 8:5). Ӯ итминон медиҳад, ки агар мо бо Рӯҳ маргро гузорем, корҳои ношоиста ҷисм зинда хоҳад монд, ки ҳамаи онҳо фарзандони Худоро роҳбарӣ мекунанд, ғуломии рӯҳӣ нагирифтанд, ба тарс афтоданд, писари рӯҳии гирифташуда, ки тавассути он нидо 'Аббо Падар' Худи Рӯҳулқудс бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, мо фарзандони Худо ҳастем, агар фарзандон ворисон — ворисони Худо бо Масеҳ ворисон ҳастанд, агар дар ҳақиқат ба уқубатҳои ӯ шарик бошанд, тартибот низ метавонад ба ҷалоли Ӯ шарик бошад (Румиён 8:13-17).

Сархати 3-юм: Аз ояти 18 сар карда Павлус умедвор аст, ки офариниши ҷалоли оянда интизори интизории ваҳйи писарон аст Худо гирифтори ноумедӣ шудааст, на интихоби худ умеди худ аз фаношавии ғуломии он озод хоҳад шуд, фарзандони озодиро ҷалол меорад Худои худамон дарун оҳу нола мекунем, ки фарзандхониро интизор шавед. умед нақот ёфт. Гузашта аз ин, ӯ шафоат Рӯҳулқудс заъфҳои вақте ки мо намедонем, ки барои чӣ дуо кардан моро шафоат мекунад нолаҳои бемаънӣ ҳама чиз якҷоя кор мекунад муҳаббати хуб номида ҳадафи ҷудогона муҳаббат Масеҳ душворӣ таъқибот гуруснагӣ бараҳнагӣ хатар шамшери ғалабаи азими мо тавассути Ӯ моро дӯст медошт, на марг ва на фариштаҳои ҳаёт. на девҳои ҳозира ва на қуввахои оянда умқи амиқи чизи дигар ҳама махлуқот қодиранд муҳаббати ҷудогона Худоро дар Худованди мо Исои Масеҳ аст (Румиён 8:18-39). Ин паёми пурқуввати боварӣ дар бораи амнияти абадии масеҳӣ дар муҳаббати Худоро пешкаш мекунад.

Румиён 8:1 Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

Ҳеҷ кас дар Исои Масеҳ барои пайравӣ аз Рӯҳ ба ҷои ҷисм маҳкум нахоҳад шуд.

1. Баракатҳои ҳаёт дар Масеҳ - Оғози адолат тавассути имон ба Масеҳ

2. Аз маҳкумият канорагирӣ кардан - ба ҷои ҷисм мувофиқи Рӯҳ рафтор кардан

1. Румиён 8:1-4 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. Зеро он чи шариат карда наметавонист, зеро он ба воситаи ҷисм нотавон буд, Худо Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор фиристод, ва барои гуноҳ, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард: то ки адолати шариат дар мо ба амал ояд. , ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд.

2. Ғалотиён 5:16 - Пас, ҳаминро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро иҷро нахоҳед кард.

Румиён 8:2 Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

Ин порча дар бораи қудрати рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ сухан меронад, то моро аз ғуломии гуноҳ ва марг озод кунад.

1. Озодии ҳаёт дар Масеҳ - омӯхтани қудрати Рӯҳи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ пайдо шудааст, то моро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кунад.

2. Қувваи салиб - Баррасии қудрати дигаргункунандаи салиб барои овардани озодӣ ба ҳаёти мо.

1. Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Юҳанно 8:36 - «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

Румиён 8:3 Зеро он чи шариат карда наметавонист, азбаски он ба воситаи ҷисм нотавон буд, Худо Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор фиристод ва барои гуноҳ гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард.

Худо Писари Худро фиристод, то гуноҳро маҳкум кунад ва қонунро имконпазир созад.

1: Бузургтарин атои Худо

2: Қудрати салиб

Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Румиён 8:4 То ки адолати шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ рафтор мекунем, ба амал ояд.

Адолати шариат метавонад дар мо иҷро шавад, вақте ки мо ба Рӯҳ пайравӣ кунем, на хоҳишҳои худ.

1. Аз худ дур шудан ва Рӯҳро қабул кардан

2. Қувваи Рӯҳ барои иҷро шудан

1. Қӯлассиён 3:5–10

2. Ғалотиён 5:16–26

ба Румиён 8:5 Зеро ки онҳое ки ба ҳасби ҷисм ҳастанд, дар бораи чисм фикр мекунанд; лекин онҳое ки мувофиқи Рӯҳ ҳастанд, чизҳои Рӯҳ мебошанд.

Одамоне, ки табиати гунаҳкори худро идора мекунанд, диққати худро ба хоҳишҳои заминӣ равона мекунанд, дар ҳоле ки онҳое, ки Рӯҳ роҳнамоӣ мекунанд, ба чизҳои рӯҳонӣ диққат медиҳанд.

1. Таҷдиди ақли мо: Омӯзиши Румиён 8:5

2. Чизҳои муҳимтарин: Мулоҳиза дар бораи Рӯҳ ва ҷисм

1. Қӯлассиён 3:2 - «Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар рӯи замин».

2. Матто 16:26 - «Ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро барбод диҳад?»

ба Румиён 8:6 Зеро ки фикрронии ҷисмонӣ мамот аст; балки аз чихати маънавӣ фикр кардан — хаёт ва сулх.

Ин порча аҳамияти доштани тафаккури рӯҳонӣ, бар хилофи тафаккури ҷисмонӣ, барои эҳсоси ҳаёт ва сулҳ таъкид мекунад.

1. Кашф кардани ҳаёт ва сулҳ тавассути тафаккури рӯҳонӣ

2. Фаҳмидани фарқияти нафсонӣ ва рӯҳонӣ

1. Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои рӯи замин.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

Румиён 8:7 Зеро ки тафаккури ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро он ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад бошад.

Ақли нафсонӣ бо Худо мухолиф аст ва ҳеҷ гоҳ ба қонуни Худо итоат карда наметавонад.

1: Мо бояд иродаи худро ба Худо супорем ва кӯшиш кунем, ки ба қонуни Ӯ итоат кунем, то ба Ӯ наздик шавем.

2: Мо набояд нагузорем, ки ба ҳавасҳои ҷисм фирефта шавем, балки кӯшиш кунем, ки ақлу диламонро ба Худо ва роҳҳои Ӯ равона созем.

1: Филиппиён 4:8, «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, ва чӣ сазовори таҳсин аст, ва агар олиҷаноб бошад, ва ҳар чизи сазовори таъриф аст, дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

2: Қӯлассиён 3:2, "Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин."

Румиён 8:8 Пас, онҳое ки дар ҷисм ҳастанд, наметавонанд ба Худо писанд оянд.

Онҳое, ки мувофиқи ҳавасҳои ҷисм зиндагӣ мекунанд, ба Худо писанд омада наметавонанд.

1. Ҷисм бар зидди Рӯҳ: чӣ гуна бояд зиндагии писандидаи Худо дошта бошад

2. Қудрати файзи Худо: Чӣ тавр ба ҷисм ғолиб омадан мумкин аст

1. Ғалотиён 5:16-17 - "Пас инро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед оварад. Зеро ки ҷисм бар зидди Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм ҳавас мекунад; ва инҳо мухолифанд. яке ба дигаре: ба тавре ки шумо он чи мехостед, карда наметавонед».

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳонро ва он чиро, ки дар ҷаҳон аст, дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад , муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст.Ва ҷаҳон ва ҳаваси он гузарон аст, аммо касе ки иродаи Худоро ба ҷо меорад то абад боқӣ мемонад».

Румиён 8:9 Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар ин тавр бошад, ки Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Ва агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз они Ӯ нест.

Рӯҳи Худо дар имондорон сокин аст, ва онҳое ки Рӯҳи Масеҳ надоранд, аз Масеҳ нестанд.

1. Рӯҳи Худо - Роҳи наздиктар бо Худо

2. Зарурати Рӯҳи Масеҳ - Иҷрои аҳди мо бо Худо

1. 1 Қӯринтиён 6:19-20 - «Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки

дар дохили шумост, ки онро аз ҷониби Худо доред? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳо харида шудай. Пас дар бадани худ Худоро ҳамду сано хонед».

2. Юҳанно 14:16-17 - «Ва Ман аз Падар хоҳиш хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Ёвари дигаре хоҳад дод, то то абад бо шумо бошад, ҳатто Рӯҳи ростиро, ки ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро на мебинад ва на медонад. вай. Шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд».

Румиён 8:10 Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба сабаби гуноҳ мурдааст; Аммо Рӯҳ ба воситаи адолат ҳаёт аст.

Ҳузури Масеҳ дар мо моро аз рӯи адолат зинда мегардонад, гарчанде ки ҷисм аз сабаби гуноҳ мурдааст.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Ғалаба кардани гуноҳ ба воситаи адолат

1. Румиён 8:10

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад.

Румиён 8:11 Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

Рӯҳи Худо, ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар мо зиндагӣ мекунад ва инчунин ба ҷисми мирандаи мо ҳаёт хоҳад дод.

1. Қудрати Худо дар мо: Чӣ тавр Рӯҳи Худо Исоро аз мурдагон эҳё кард ва метавонад моро эҳё кунад

2. Эҳёи эҳё: Пайвастшавӣ бо Рӯҳи Худо барои гирифтани ҳаёт

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то

абад нахоҳад мурд.

2. Эфсӯсиён 3:16-17 - То ки Ӯ мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба шумо ато кунад, ки ба воситаи Рӯҳи Худ дар ботинии шумо бо қувват қувват бахшед, то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин шавад.

Румиён 8:12 Бинобар ин, эй бародарон, мо на дар назди ҷисм қарздорем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем.

Мо даъват шудаем, ки тавре зиндагӣ кунем, ки мувофиқи хоҳишҳои ҷисм нест.

1. "Зиндагӣ бар зидди ҷисм: пайравӣ аз роҳҳои Худо"

2. "Карзи мо: хидмат ба Худо дар тӯли ҳаёти мо"

1. Ғалотиён 5:16-26 - Ёдрас кардани муборизаи байни ҳавасҳои ҷисм ва ҳавасҳои Рӯҳ.

2. Қӯлассиён 3:1-17 - Даъват барои куштани ҳавасҳои ҷисм ва зиндагии муқаддасона.

ба Румиён 8:13 Зеро, агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, хоҳед мурд; лекин агар аъмоли баданро ба воситаи Рӯҳ нобуд кунед, зинда хоҳед монд.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки интихоби мо оқибатҳо дорад ва мувофиқи Рӯҳи Худо зиндагӣ кардан ҳаёт меорад ва мувофиқи хоҳишҳои ҷисм зиндагӣ кардан маргро меорад.

1. Интихобҳое, ки мо мекунем: Оқибатҳои зиндагӣ мувофиқи ҷисм

2. Қудрати Рӯҳ: Интихоби ҳаёт бар марг

1. Ғалотиён 5:19-21 - Ҳоло корҳои ҷисм равшананд: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастигарӣ, org , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

2. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад; зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Мамон хизмат кунед.

Римликларга 8:14: Худонинг Рӯҳи бошқарувидаги ҳар бир киши Худонинг ўғилларидир.

Рӯҳи Худо имондоронро ҳидоят мекунад, ки фарзандони Худо гарданд.

1: Бигзор Рӯҳи Худо шуморо ҳидоят кунад, то фарзанди Худо шавед.

2: Ба Рӯҳи Худо пайравӣ кунед ва писар ё духтари Худо шавед.

1: Ғалотиён 4:6-7 "Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои мо фиристод ва нидо дод: "Аббо! Падар! Пас, ту дигар ғулом нестӣ, балки писар ҳастӣ, ва агар писар бошӣ, вориси Худо ҳастӣ».

2: Юҳанно 1: 12-13 "Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, Ӯ ҳақ дод, ки фарзандони Худо гарданд, ки на аз хун, на аз иродаи ҷисм ва на аз рӯи иродаи ҷисм таваллуд шудаанд. иродаи одам, балки аз они Худо».

ба Румиён 8:15 Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро боз барои тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар».

Масеҳиён Рӯҳи фарзандхондагиро гирифтанд, ки ба онҳо имкон медиҳад, ки Худоро "Аббо, Падар" номид.

1. Бароҳатии фарзандхондӣ: Чӣ гуна Рӯҳи фарзандхонӣ муносибати моро бо Худо тағйир медиҳад

2. Натарс: рад кардани рӯҳи ғуломӣ ва қабул кардани рӯҳи фарзандхондӣ

1. Ғалотиён 4:4-7 - Аммо вақте ки пуррагии вақт фаро расид, Худо Писари Худро, ки аз зан таваллуд ёфта, зери шариат таваллуд шудааст, фиристод, 5 то онҳоеро, ки зери шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо ҳамчун фарзандхонӣ қабул кунем. писарон. 6 Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои мо фиристод ва нидо кард: «Аббо! Падар!» 7 Пас, ту дигар ғулом нестӣ, балки писар ҳастӣ, ва агар писар бошӣ, вориси Худо ҳастӣ.

2. Эфсӯсиён 1:5 - Ӯ моро пешакӣ муайян кардааст, ки ба воситаи Исои Масеҳ, мувофиқи мақсади иродаи худ, ба фарзандӣ қабул карда шавем.

Румиён 8:16 Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем:

Рӯҳи Худо шаҳодат медиҳад, ки имондорон фарзандони Худо мебошанд.

1. Шаҳодат додан ба шахсияти мо ҳамчун фарзандони Худо

2. Қувваи Рӯҳ ва мавқеи мо дар оилаи Худо

1. Ғалотиён 4:6-7 - "Ва азбаски шумо писарон ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои мо фиристод ва нидо дод: "Аббо! Падар! Пас, ту дигар ғулом нестӣ, балки писар ҳастӣ, ва агар писар бошӣ, вориси Худо ҳастӣ».

2. Юҳанно 1:12-13 - «Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, Ӯ ҳақ дод, ки фарзандони Худо гарданд, ки на аз хун таваллуд шудаанд, на аз рӯи иродаи ҷисм ва на аз рӯи иродаи ҷисм. иродаи одам, балки аз они Худо».

ба Румиён 8:17 Ва агар фарзандон бошад, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

Имондорон ба Масеҳ ворисони Худо ва ворисони Масеҳ мебошанд ва агар бо Ӯ азоб кашидан мехоҳанд, онҳо низ якҷоя ҷалол хоҳанд ёфт.

1. Ваъдаи ҷалол: Эҳсоси ҷалоли Худо дар ҳамбастагӣ бо Масеҳ

2. Азоб кашидан бо Масеҳ: Роҳи вориси муштарак бо Ӯ шудан

1. Ғалотиён 3:26-29 - Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳастед. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед. На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед. Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ва ворисони мувофиқи ваъда ҳастед.

2. Эфсӯсиён 1:3-5 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳама баракатҳои рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ баракат додааст: чунон

ки Ӯ моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки дар муҳаббати Ӯ дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем: Ӯ моро пешакӣ муайян кардааст, ки аз ҷониби Исои Масеҳ ба ҳасби хушнудии иродаи Ӯ ба фарзандӣ қабул карда шавад.

Румиён 8:18 Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

Уқубатҳои ҳозира бо ҷалоле, ки ошкор хоҳад шуд, қобили муқоиса нестанд.

1: Мо бояд ба шӯҳрати ояндае назар кунем, ки сарфи назар аз душвориҳои имрӯза, ки мо бо он дучор мешавем, моро интизор аст.

2: Ҳангоме ки мо дар ин зиндагӣ бо озмоишҳо ва мусибатҳо рӯ ба рӯ мешавем, мо бояд чашмони худро ба мукофоти ҷалоле, ки дар оянда моро интизор аст, нигоҳ дорем.

Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо низ бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки азоб истодагарӣ меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

Ибриён 11:1 - Ҳоло имон ин эътимод ба он чизест, ки мо ба он умед дорем ва итминон ба он чизе ки намебинем.

Румиён 8:19 Зеро интизории ҷиддии махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост.

Махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худо аст.

1. Умеди касоне, ки интизоранд

2. Интизориҳои содиқ аз фарзандони Худо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ҳабаққуқ 2:3 - Зеро ки рӯъё ҳанӯз барои замони муъайян аст, аммо дар охир сухан хоҳад гуфт, ва дурӯғ нагӯяд: ҳарчанд дер бошад ҳам, мунтазир бошед; зеро он бешубҳа меояд, дер нахоҳад монд.

ба Румиён 8:20 Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки бо умед тобеъияти ботил шудааст,

Махлуқ аз ҷониби Худо ба умеди ботил дучор шуд.

1. Бо вуҷуди сахтиҳои зиндагӣ ба Худо умед бастан

2. Эътироф кардани ҳокимияти Худо ҳатто дар замонҳои душвор

1. Марсияҳо 3:22-23 - "Аз марҳамати Худованд нест, ки мо несту нобуд нашавем, зеро ки раҳму шафқати Ӯ суст намешавад. Онҳо ҳар саҳар наванд: вафодории ту бузург аст".

2. Ишаъё 43: 2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро нахоҳанд пӯшонд; вақте ки ту аз оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд; ва аланга наафрӯз бар ту».

Румиён 8:21 Зеро худи махлуқот низ аз ғуломии фано ба озодии ҷалоли фарзандони Худо раҳо хоҳад шуд.

Махлуқ аз ғуломии фасод ба озодии пурҷалоли фарзандони Худо озод хоҳад шуд.

1. Озодии пурҷалоли фарзандони Худо

2. Аз асорати коррупсия раҳошуда

1. Ғалотиён 5:1 - Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро озод кардааст, устувор бошед.

2. 2 ба Қӯринтиён 3:17 - Акнун Худованд он Рӯҳ аст; ва ҳар ҷое ки Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодӣ ҳаст.

Румиён 8:22 Зеро мо медонем, ки тамоми махлуқот то ҳол якҷоя оҳу нола мекунад ва азоб мекашад.

Офаридгор аз ибтидои замон дар ҳолати ранҷу дард буд.

1. "Олаи офариниш: Чӣ гуна дард нуқтаи назари моро шакл медиҳад"

2. "Умед ба ранҷу азоб: Қувваи сабр"

1. Ишаъё 55:8: «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд».

2. 2 Қӯринтиён 4:16-18: «Бинобар ин мо рӯҳафтода намешавем. Ҳарчанд шахсияти берунии мо нобуд мешавад, ботинии мо рӯз аз рӯз нав мешавад. Зеро ин андӯҳи сабуки лаҳзае барои мо вазни абадии ҷалолеро омода мекунад, зеро мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён назар мекунем. Зеро чизҳои намоён гузарандаанд, вале он чи нонамоён аст абадист».

Румиён 8:23 Ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки аввалин самари Рӯҳ доранд, дар худ нола мекунем ва мунтазири фарзандхонд шудан ва фидияи ҷисми худ мебошем.

Масеҳиён дар интизории кафорати ҷисми худ нола мекунанд, ки ин қисми нақшаи фарзандхондии Худо мебошад.

1. Нолаи муқаддасон: Омӯзиши интизории Худованд

2. Наҷот додани ҷисмҳои мо: умед ва кафолати ҳаёти ҷовидонии мо

1. Румиён 8:18-25

2. Ишаъё 40:31

ба Румиён 8:24 Зеро ки мо ба воситаи умед наҷот ёфтаем, аммо умеде ки намоён аст, умед нест; зеро ки одам он чиро мебинад, чаро то ҳол ба он умед мебандад?

Моро умеде, ки нонамоён аст, наҷот додем, пас чаро мо то ҳол ба чизе умед мебандем, ки дида наметавонем?

1. Қувваи умед: имон овардан ба ғайб чӣ маъно дорад

2. Чӣ тавр дар имон устувор мондан ҳатто вақте ки мо натиҷаашро намебинем

1. Ибриён 11:1 - "Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, ва далели чизҳои нонамоён аст."

2. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зиён расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

ба Румиён 8:25 Аммо агар мо ба он умед баста бошем, ки онро намебинем, пас бо сабр интизори он ҳастем.

Аз мо талаб карда мешавад, ки сабр кунем ва ба он чизе ки дида наметавонем, умедвор бошем.

1. Сабр фазилат аст: Бо умед интизор шудан

2. Пешгӯии ғайб: Имон ва умед

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй маҳбубон, то омадани Худованд сабр кунед. Дехкон хосили гаронбахоро аз замин интизор аст, то борони барвакт ва дер боридани он сабр мекунад.

Румиён 8:26 Ҳамин тавр, Рӯҳ ба заъфҳои мо кӯмак мекунад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст;

Рӯҳ барои мо шафоат мекунад, вақте ки мо намедонем дар бораи чӣ дуо кунем.

1. Рӯҳ шафоат мекунад: Чӣ тавр муҳаббати Худо моро дар дуо дастгирӣ мекунад

2. Тӯҳфаи бешумори Рӯҳулқудс

1. 1 Юҳанно 3:20, "Зеро, агар дили мо моро маҳкум кунад, Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳама чизро медонад".

2. Забур 139:23-24, "Маро биҷӯй, эй Худо, ва қалби маро бидон; маро озмуда, андешаҳои маро бидон: Ва бубин, ки оё дар ман роҳи бадӣ ҳаст, ва маро ба роҳи ҷовидонӣ ҳидоят кун".

Румиён 8:27 Ва ҳар кӣ дилҳоро меомӯзад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро ки Ӯ мувофиқи хости Худо барои муқаддасон шафоат мекунад.

Худованд дилҳои моро медонад ва мувофиқи хости худ шафоъат мекунад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Фаҳмидани дили Падар

2. Қувваи шафоъат: Донистани иродаи Худо барои ҳаёти мо

1. Забур 139: 23-24 - Маро биҷӯй, эй Худо, ва қалби маро бидон! Маро санҷед ва фикрҳои маро бидонед! Ва бубин, ки оё дар ман роҳи сахте ҳаст ва маро ба роҳи ҷовидонӣ ҳидоят кун!

2. Ибриён 4:12-13 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дил. Ва ҳеҷ махлуқе аз назари ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба ӯ ҳисобот диҳем.

Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

Худо ҳама чизро ба манфиати онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, якҷоя мекунад.

1. Омӯзиши эътимод ба Худо дар замонҳои душвор

2. Ҳадаф ва кори Худо дар ҳаёти мо

1. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо комёб шавад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшиданист».

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда

метавонам.

ба Румиён 8:29 Барои он ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

Худо касонеро, ки пештар медонист, таъин кардааст, ки ба Писараш Исои Масеҳ монанд бошанд, то ки Ӯ нахустзодаи бародарону хоҳарони бисёр бошад.

1. Муҳаббати Худо: Пешбинӣ шудааст, ки ба Исо мувофиқат кунад

2. Таъинот: Роҳи мо ба мисли Масеҳ шудан

1. 1 Юҳанно 3:1 - Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате додааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем; ва мо ҳамин тавр ҳастем.

2. Эфсӯсиён 1:4-5 - Чӣ тавре ки Ӯ моро пеш аз бунёди ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки мо дар пеши Ӯ муқаддас ва беайб бошем. Бо муҳаббат Ӯ моро пешакӣ таъин кард, ки мувофиқи иродаи худ ба воситаи Исои Масеҳ ба фарзандӣ қабул карда шавем.

ба Румиён 8:30 Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

Худо касонеро, ки баргузидааст, пешакӣ муайян кардааст, даъват кардааст, сафед кардааст ва ҷалол додааст.

1. Тасбеҳи баргузидагони Худо

2. Тақдир: Тӯҳфаи муҳаббати Худо

1. Эфсӯсиён 1: 4-5 - «Чунон ки Ӯ моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки дар муҳаббати Ӯ дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем: Ӯ моро пешакӣ муайян кардааст, ки аз ҷониби Исои Масеҳ ба фарзандӣ қабул карда шавад. , мувофиқи хушнудии неки иродаи худ»

2. Ишаъё 43:7 - «Ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; Оре, ман ӯро офаридаам».

Румиён 8:31 Пас, ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

Худо ҳамеша дар паҳлӯи мост ва моро аз ҳар гуна мухолифат нигоҳ дорад.

1. Худо ҳамеша бо мост - Румиён 8:31

2. Муҳаббати бепоёни Худо - Румиён 8:31

1. Забур 118:6 - Худованд тарафи ман аст; Ман наметарсам: одам бо ман чӣ кор карда метавонад?

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Румиён 8:32 Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, чӣ тавр бо Ӯ ҳама чизро ба мо ба таври ройгон намедиҳад?

Худо ба мо атои олӣ додааст, ки Писари Худ Исои Масеҳро фиристод ва Ӯ минбаъд низ ба мо ҳама чизро ройгон медиҳад.

1. Тӯҳфаи бебаҳои Исои Масеҳ

2. Саховати бепоёни Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 2 ба Қӯринтиён 9:15 - Ташаккур ба Худо барои атои тасвирнашаванда!

Румиён 8:33 Кӣ баргузидагони Худоро айбдор мекунад? Худост сафедкунанда!

Худо мӯътамад ва одил аст ва ҳеҷ гоҳ баргузидагонро ба гуноҳе айбдор намекунад.

1. Вафодории бепоёни Худо

2. Далели одилонаи Худо

1. Румиён 3:21-26 - Аммо акнун адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё шаҳодат медиҳад, ҳатто адолати Худо, ба воситаи имон ба Исои Масеҳ, ба ҳама ва бар ҳамаи имондорон . Зеро ҳеҷ тафовуте нест; зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

2. Забур 103:12 - То он ҷо ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

Румиён 8:34 Он кист, ки маҳкум мекунад? Ин Масеҳ аст, ки мурд, бале, эҳьё шуд, ки дар ямини Худост ва барои мо шафоат мекунад.

Масеҳ барои мо мурд ва аз нав эҳьё шуд ва ҳоло дар ямини Худо барои мо шафоат мекунад.

1. Муҳаббат ва шафоати Исои Масеҳ

2. Наҷот ва файзи Масеҳ

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. 1 Юҳанно 2:1-2 - Фарзандони ман, инро ба шумо менависам, то гуноҳ накунед. Ва агар касе гуноҳ кунад, мо дар назди Падар, Исои Масеҳи одил ҳимоятгар дорем; ва Ӯ кафорати гуноҳҳои мост, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки ҳамчунин барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон.

Румиён 8:35 Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

Павлус мепурсад, ки кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо карда метавонад ва бо номбар кардани душвориҳои гуногуне, ки мо метавонем аз сар гузаронем.

1. «Муҳаббати устувори Масеҳ»

2. «Қуввати имони мо дар замонҳои сахт».

1. Ибриён 13:5 - "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чи доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Аммо ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст».

ба Румиён 8:36 Чунон ки навишта шудааст: "Ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем; моро гӯсфандони кушташуда ҳисоб мекунанд.

Халқи Худо тайёр аст барои Ӯ азоб кашад.

1: Мо бояд омода бошем, ки барои Масеҳ азоб кашем ва салиби худро ҳар рӯз бардошта барем.

2: Худо моро дар азобҳои мо барои ҷалоли Худ хоҳад бурд.

1: 1 Петрус 5: 6-7 - "Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақти лозима сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад."

2: Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Румиён 8:37 Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолиб омадаем.

Дар Масеҳ, мо метавонем ҳама гуна монеа ё душворие, ки ба сари мо меояд, ғолиб ояд.

1. Бартараф кардани душвориҳо тавассути Масеҳ

2. Ғалаба кардани тарс тавассути имон

1. 1 Юҳанно 4:18; Муҳаббати комил тарсро берун мекунад

2. Ишаъё 41:10; Натарс, зеро ки Ман бо шумо ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам

Румиён 8:38 Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на ҳозира ва на оянда.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонад.

1: Муҳаббати бепоёни Худо - Новобаста аз он ки мо дар ин зиндагӣ бо чӣ рӯ ба рӯ мешавем, мо ҳамеша метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо ба мо муҳаббат дорад.

2: Хусусияти бетағйирпазирии Худо - Муҳаббати Худо ба мо бо шароити мо тағйир намеёбад, он доимӣ ва устувор боқӣ мемонад.

1: Ирмиё 31:3 - Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: «Бале, ман туро бо муҳаббати абадӣ дӯст доштам; Бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам.

2: Isaiah 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, Аммо каломи Худои мо то абад мемонад.

Румиён 8:39 На баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо, ки дар Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

1: Муҳаббати бепоёни Худо

2: Бартараф кардани ҷудоии гуноҳ

1: Ирмиё 31:3 - Дар гузашта Худованд ба мо зоҳир шуда, гуфт: «Ман шуморо бо муҳаббати абадӣ дӯст доштам; Туро бо мехрубонии бепоён кашидам.

2:1 Юҳанно 4:18 - Дар муҳаббат тарс нест. Аммо ишқи комил тарсро берун мекунад, зеро тарс бо ҷазо алоқаманд аст. Касе, ки метарсад, дар муҳаббат комил нест.

Румиён 9 як боби мураккабест, ки дар он Павлус ҳокимияти Худоро дар интихоби Исроил, адолати Ӯ дар интихоб ва дохил кардани ғайрияҳудиён ба нақшаи наҷоти Худо муҳокима мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус андӯҳи амиқ ва андӯҳи доимии худро барои халқи худ, исроилиён баён мекунад. Ӯ ҳатто мехоҳад, ки худаш ба хотири онҳо лаънат шавад ва аз Масеҳ дур шавад (Румиён 9:1-3). Ӯ имтиёзҳоеро, ки ба онҳо ҳамчун фарзандхондӣ дода шудаанд, эътироф мекунад, аҳдҳои ҷалоли илоҳӣ, ки қонун мегиранд, ибодати маъбадро ваъда медиҳад, ки ба падарон, насли башар Масеҳ аст, ки Худои бар ҳама ҷовидона ситоиш карда мешавад (Румиён 9:4-5). Бо вуҷуди ин, ӯ равшан мекунад, ки на ҳама аз насли Исроил исроилӣ ҳастанд ва на барои он ки онҳо насли Иброҳим ҳастанд, ҳама фарзандони ӯст, балки « насли ту аз Исҳоқ ҳисоб карда мешавад» (Румиён 9:6-7).

Сархати 2: Дар оятҳои 8-18 Павлус интихоби ҳукмронии Худоро дар интихобот бо истифода аз мисолҳои Исҳоқ бар Исмоил ва Яъқуб бар Эсов ҳатто пеш аз таваллуд шуданашон ё ягон кори нек ё бад карданро шарҳ медиҳад. Ин нишон медиҳад, ки он на аз хоҳиш ё кӯшиши инсонӣ, балки ба марҳамати Худо вобаста аст (Румиён 9:8-16). Ӯ инро бо истинод ба Фиръавн, ки Худо барои нишон додани қудрати Худ ва дар тамоми рӯи замин эълон кардани исми Худро эҳё карда буд, нишон медиҳад ва ба ин васила раҳм кардан, ҳар кӣ мехоҳад, ҳар касро, ки хоҳад сахтгир мекунад (Румиён 9:17-18).

Сархати 3: Аз ояти 19 сар карда, Павлус эътирозҳоро дар бораи адолати ҳокимияти Худо интизор аст. Ӯ аз гилҳои сафолӣ қиёс мекунад, ки объекти дурусти офаридашуда 'Чаро маро чунин сохтӣ?' вақте ки кулолгар бар як гили пора ҳуқуқ дорад, як сафолро ба мақсадҳои олиҷаноби дигар истифода кунад (Румиён 9:19-21). Сипас ӯ муҳокима мекунад, ки чӣ тавр агар Худо бо пурсабрии зиёд чизҳои хашми омодашударо ба ҳалокат меовард, чӣ тавр агар ин сарватро ҷалоли сарватҳои маълумро ҷалол медод, марҳамати пешакӣ моро ҷалол медиҳад, ки на танҳо яҳудиён, балки ғайрияҳудиёнро низ номид? Чунон ки навишта шудааст: "Онҳоро қавми худ хоҳам гуфт, ки қавми ман нестанд, ӯро маҳбуб хоҳам гуфт, маҳбуб набуд" "Он ҷое воқеъ мешавад, ки шумо гуфтаед, ки "Шумо халқи ман нестед" дар он ҷо онҳоро "фарзандони зиндаи Худо" меноманд. «Дар бораи исроилиён сахтдилӣ ба амал омад, то даме ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён омад, тамоми Исроил наҷот ёфтанд. Ин марҳила барои бобҳои оянда гузошта мешавад, ки дар он сирри қисман сахтшавии Исроилро шарҳ медиҳад, то он даме, ки ғайрияҳудиён ба пуррагӣ омада, наҷоти ниҳоии тамоми Исроилро ба даст меоранд.

Румиён 9:1 Ман дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, виҷдонам низ дар Рӯҳулқудс ба ман шаҳодат медиҳад.

Павлус боварии самимии худро ба дурустии суханони ӯ дар бораи хешовандии

яҳудиён бо Худо изҳор мекунад.

1. Муҳимияти ҳақиқат ва беайбӣ дар муносибатҳои мо бо Худо ва ҳамдигар.

2. Вафодории Худо ба ваъдаҳои худ ба яҳудиён.

1. 2 ба Қӯринтиён 1:12 - Зеро фахри мо ин аст: шаҳодати виҷдони мо, ки мо дар ҷаҳон бо соддагӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардем, на бо ҳикмати ҷисмонӣ, балки бо файзи Худо.

2. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худост; Ӯ Худои содиқ аст ва аҳди муҳаббати Худро бо ҳазорон наслҳои онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, нигоҳ медорад.

Румиён 9:2 Ки дар дилам ғаму ғуссаи зиёд ва андӯҳи доимӣ дорам.

Павлус дар дили худ нисбати халқи Исроил андӯҳ ва андӯҳи амиқи худро баён мекунад.

1: "Муҳаббати Худо сарфи назар аз нокомиҳои мо пойдор аст"

2: "Дарди беитоатии рӯҳонӣ"

1: Марсияҳо 3: 22-23 - "Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар наванд; садоқати шумо бузург аст."

2: Ибриён 4:15-16 - "Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки касе ки дар ҳама ҷиҳат мисли мо озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад. Пас биёед бо эътимод ҷалб кунем. наздик ба тахти файз, то ки марҳамат бигирем ва файзро дар вақти зарурӣ дарёбем».

Румиён 9:3 Зеро ман мехостам, ки барои бародаронам, ки ба ҳасби ҷисм хешовандони худам, аз ҷониби Масеҳ лаънат шуда бошам.

Павлус изҳор мекунад, ки мехоҳад наҷоти худро ба хотири яҳудиёни худ, ки Исоро рад карда буданд, тарк кунад.

1. Қудрати ишқ: қурбонӣ барои дигарон

2. Нархи шогирдї: Диле, ки дард мекунад

1. Юҳанно 15:13 - «Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки касе ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад».

2. Матто 19:29 - «Ва ҳар кӣ ба хотири исми Ман хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон, ё падар ё модар ё фарзандон ё заминро тарк кардааст, сад баробар хоҳад гирифт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд».

Румиён 9:4 ки исроилиён ҳастанд; фарзандхондӣ, ҷалол ва аҳдҳо, ва додани шариат, ва ибодати Худо ва ваъдаҳо аз они кист;

Павлус ба мо дар бораи имтиёзҳои зиёде, ки ба исроилиён дода шудаанд, ба монанди фарзандхонӣ, ҷалол, аҳдҳо, шариат, хидмат ба Худо ва ваъдаҳо хотиррасон мекунад.

1. Дили Худо барои халқи баргузидаи худ: Омӯзиши Румиён 9:4

2. Имтиёзҳои банӣ-Исроил: Ҷашни баракатҳои Худо

1. Такрори Шариат 7:6-8 - Зеро ки ту халқи муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастӣ: Худованд Худои ту туро баргузидааст, ки барои Худ халқи махсусе бошӣ, аз ҳамаи одамоне, ки дар рӯи замин ҳастанд.

2. Эфсӯсиён 3:6 - То ки халқҳо ворисон ва аз як бадан бошанд ва шарикони ваъдаи Ӯ дар Масеҳ ба воситаи Инҷил бошанд.

Румиён 9:5 Падарон аз они онҳост ва Масеҳ ба ҳасби ҷисм аз онҳо омадааст, ки бар ҳама аст, Худо то абад муборак аст. омин.

Худо падарони Исои Масеҳро интихоб кард, ки онҳоро то абад баракат додааст.

1: Мо шарафи баландтаре надорем, ки аз ҷониби Худо баргузида шавем.

2: Вақте ки мо Исои Масеҳро қабул мекунем, мо метавонем аз баракати Худо итминон ҳосил кунем.

1: Эфсӯсиён 1:3-6 - Худоро барои баракат ва файзи Ӯ ҳамду сано гуфтан.

2: Ишаъё 45:25 - Худоро барои баракат ва наҷоташ ҳамду сано гуфтан.

Румиён 9:6 На ончунон ки каломи Худо эътиборе пайдо накардааст. Зеро ки на ҳама Исроил, ки аз Исроил ҳастанд;

На ҳар касе, ки аз Исроил аст, Исроили ҳақиқӣ аст, зеро каломи Худо ба баъзеҳо дахл дорад, на ба дигарон.

1. Каломи Худо ба ҳама дахл надорад

2. Маънои Исроили ҳақиқӣ

1. Ғалотиён 6:16 - "Ва ҳар кӣ мувофиқи ин қоида рафтор мекунад, салом бар онҳо, марҳамат ва бар Исроили Худо бод".

2. Аъмол 13:46 - «Он гоҳ Павлус ва Барнаббо ҷасорат карда, гуфтанд: «Бояд аввал каломи Худо ба шумо гуфта шавад; инак, мо ба ғайрияҳудиён муроҷиат мекунем».

ба Румиён 9:7 На, азбаски онҳо насли Иброҳим мебошанд, ҳама фарзандонанд;

Ин порча таъкид мекунад, ки танҳо азбаски касе аз насли Иброҳим аст, он ба таври худкор онҳоро фарзанди Худо намекунад. Ваъдаи Худо ба Иброҳим ба воситаи Исҳоқ иҷро мешавад.

1. Ваъдаи Худо ба Иброҳим ба воситаи Исҳоқ иҷро мешавад

2. Насли Иброҳим будан моро ба таври худкор фарзандони Худо намегардонад

1. Ғалотиён 3:16, «Ваъдаҳо ба Иброҳим ва насли ӯ дода шудаанд. Ӯ нагуфтааст: "Ва ба тухмиҳо, мисли бисёриҳо"; балки барои як насли ту, ки Масеҳ аст».

2. Ибриён 11: 17-19, «Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард; ва ҳар кӣ ваъдаҳоро қабул карда буд, писари ягонаи худро, ки дар бораи Ӯ гуфта шуда буд, насли ту аз Исҳоқ хоҳад буд, қурбонӣ кард. номида шуд: «Ҳисоб

кунед, ки Худо қодир буд, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кунад; аз он ҷо низ ӯро ба сурати шахсият қабул кард».

Румиён 9:8 Яъне, фарзандони ҷисм фарзандони Худо нестанд, балки фарзандони ваъда барои насл ҳисоб карда мешаванд.

Одамони баргузидаи Худо на аз рӯи насли ҷисмонӣ, балки аз ҷониби онҳое, ки тавассути ваъдаҳои Ӯ интихоб шудаанд, муайян карда мешаванд.

1. Фарзандони ваъда: Чаро моро Худо интихоб кардааст

2. Донистани шахсияти мо: мо дар Масеҳ кистем

1. Ғалотиён 3:26-29 - Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳастед.

2. Эфсӯсиён 1:3-6 - Бо муҳаббат Ӯ моро пешакӣ муайян кард, ки мувофиқи хоҳиш ва иродаи худ ба воситаи Исои Масеҳ ба фарзандхондӣ қабул карда шавад.

Румиён 9:9 Зеро ин аст каломи ваъда: "Дар ҳамин вақт хоҳам омад, ва Соро писаре хоҳад дошт".

Худо дар вақташ ба Иброҳим ва Соро писар ваъда дод ва он ваъда иҷро шуд.

1. Вафодории Худо - Чӣ гуна ваъдаҳои Худо ҳамеша иҷро мешаванд

2. Қувваи Дуо - Чӣ тавр дуо метавонад ваъдаҳои Худоро ба вуҷуд орад

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда бахшад.

2. Забур 37:4 - Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатонро хоҳад дод.

ба Румиён 9:10 Ва на танҳо ин; Аммо вақте ки Ривқо низ аз яке, яъне аз падари мо Исҳоқ ҳомила шуд;

Худо Ребекка ва Исҳоқро барои волидони ду халқи бузург интихоб кард.

1. Нақшаи Худоро фаҳмидан душвор аст, аммо мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки он ҳамеша хуб аст.

2. Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо барои ҳар яки мо нақшае дорад, ҳатто вақте ки он маъно надорад.

1. Ҳастӣ 25:21-26 - Ребекка ду писар таваллуд мекунад.

2. Румиён 8:28 - Ҳама чиз якҷоя ба манфиати Худо кор мекунад.

ба Румиён 9:11 (Зеро ки кӯдакон ҳанӯз таваллуд нашудаанд ва на кори нек ё бадӣ накардаанд, то ки нияти Худо мувофиқи интихоб на аз аъмол, балки даъваткунанда бошад;)

Интихоби Худо ба нияти Ӯ асос ёфтааст, на аз рӯи аъмол.

1. Муҳаббати бебозгашти Худо - эътирофи файз ва раҳмати Худо ба ҳама.

2. Интихоби Худо - Фаҳмидани он ки чаро Худо баъзе одамонро интихоб мекунад.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Румиён 11:33 - Оҳ, умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва роҳҳои Ӯ аз ошкор шудан!

Румиён 9:12 Ба вай гуфта шуд: «Пирон ба хурдӣ хизмат мекунад».

Дар порчаи Румиён 9:12 гуфта мешавад, ки калонсол ба хурдӣ хизмат мекунад.

1.Худованд барои ҳама новобаста аз синну солашон нақшае дорад ва бояд дар хотир дошт, ки насли наврас ҳам мисли калонсолон дорои потенсиали зиёд аст.

2. Синну сол ченаки аҳамият ё ҳадаф дар зиндагӣ нест, балки ба ҷои он хотиррасон мекунад, ки ҳар кас метавонад ба манфиати бештар саҳм гузорад.

1. Масалҳо 16:31 - Мӯи хокистарӣ тоҷи ҷалол аст; дар хаёти одилона ба даст оварда мешавад.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда ҳеҷ кор накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

Румиён 9:13 Чунон ки навишта шудааст: "Ман Яъқубро дӯст доштам, аммо Эсовро нафрат кардам".

Худо Яъқубро дӯст дошт ва Эсовро пеш аз таваллуд шуданаш интихоб кард.

1. Муҳаббати Худо тавоно ва комил аст, ҳатто вақте ки он дарк нест

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки нақшаҳои Худо аз фаҳмиши мо берунанд ва муҳаббати Ӯ аз ҳар чизе ки мо дарк карда метавонем, бузургтар аст.

1. Такрори Шариат 7:6-8 - Зеро ки шумо халқи муқаддас барои Худованд Худои худ ҳастед. Худованд Худои ту туро баргузидааст, то ки аз миёни ҳамаи халқҳои рӯи замин қавме бошӣ, то ки ганҷинаи Худ гардӣ. На аз он сабаб буд, ки шумо аз ҳар қавми дигар бештар будед, ки Худованд ба шумо муҳаббати Худро зоҳир намуда, шуморо баргузид, зеро шумо дар байни ҳамаи халқҳо камтар будед.

2. Ирмиё 31:3 - Худованд аз дур ба ӯ зоҳир шуд. Туро бо ишқи ҷовидонӣ дӯст доштам ; бинобар ин ман садоқати худро ба шумо нигоҳ доштам.

ба Румиён 9:14 Пас чӣ гӯем? Оё дар назди Худо ноинсофӣ ҳаст? Худо накунад.

Павлус мепурсад, ки оё Худо беадолат аст ва зуд ин идеяро рад мекунад.

1. Худо некӯ аст: Чӣ тавр имони худро дар ҷаҳони ноором тасдиқ кунем

2. Адолати Худо: Тадқиқот оид ба Румиён 9:14

1. Забур 145:17 - Худованд дар ҳама роҳҳои худ одил аст ва ба ҳар чизе ки

офаридааст, дӯст медорад.

2. Яъқуб 2:13 - Зеро доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бераҳм хоҳад буд; марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд.

Румиён 9:15 Зеро ки Ӯ ба Мусо гуфтааст: «Ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард».

Худо соҳибихтиёр аст ва бар ҳар кас, ки бихоҳад, раҳмату меҳрубон аст.

1. Подшоҳии Худо ва раҳмати Ӯ

2. Фаҳмидани раҳмати Худо

1. Хуруҷ 33:19 - "Ва ӯ гуфт: "Ман тамоми некиҳои худро пеши ту хоҳам гузаронид ва номи маро "Худованд" ба ҳузури ту эълон хоҳам кард. Ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард».

2. Яъқуб 2:13 - «Зеро ки доварӣ ба касе марҳамат намекунад. Меҳрубонӣ бар доварӣ пирӯз мешавад.”

Румиён 9:16 Пас, на аз ҷониби касе, ки бихоҳад ва на аз давида, балки аз Худост, ки марҳамат мекунад.

Раҳмати Худо омили ниҳоии ҳаёти мост, на ирода ё амали инсон.

1. Қудрати раҳмати Худо

2. Ҳукмронии Худо

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Забур 136:1-2 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некист. Муҳаббати ӯ то абад пойдор аст. Ба Худои худоён шукр гӯед. Муҳаббати ӯ то абад пойдор аст.

ба Румиён 9:17 Зеро ки Навиштаҳо ба фиръавн гуфта шудааст: "Ман туро барои ҳамин эҳьё кардам, то ки қудрати Худро дар ту нишон диҳам, ва исми Ман дар тамоми замин мавъиза шавад".

Навиштаҳо ба Фиръавн мегӯяд, ки Худо ӯро эҳё кард, то қудрати Худро нишон диҳад ва дар тамоми ҷаҳон эълон шавад.

1. Худо Қодир аст: А дар Румиён 9:17

2. Дар ҳама ҷо эълон кардани номи Худо: А дар Румиён 9:17

1. Хуруҷ 9:16 - Барои ҳамин Ман туро эҳьё кардам, то ки қудрати Худро дар ту нишон диҳам, ва исми Ман дар тамоми рӯи замин эълон шавад.

2. Забур 66:3 - Ба Худо бигӯ: Чӣ қадар даҳшатнок дар аъмоли худ ҳастӣ! Ба туфайли бузургии қудрати ту душманонат ба ту итоат хоҳанд кард.

Румиён 9:18 Бинобар ин, ба ҳар кӣ раҳм кунад, марҳамат мекунад ва ба ҳар ки хоҳад, сахтгир мешавад.

Раҳмат ва қудрати Худо тобеи назорати инсон нест.

1. Ҳукмронии Худо: Оғӯши раҳмат ва сахтгир

2. Фаҳмидани раҳмати Худо: Ӯ киро интихоб мекунад?

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. аз андешаҳои шумо."

2. Матто 19:26 - "Лекин Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: "Ба одам ин ғайриимкон аст, аммо ба Худо ҳама чиз имконпазир аст".

ба Румиён 9:19 Ту ба ман хоҳӣ гуфт: "Чаро ӯ то ҳол айб меҷӯяд?" Зеро кист, ки ба иродаи Ӯ муқобилат кард?

Қудрат ва қудрати Худо беканор аст ва ҳикмати Ӯ аз дарки инсон берун аст.

1: Мо бояд иродаи Худоро қабул кунем ва ба некии ниҳоии Ӯ эътимод кунем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чаро Ӯ ба баъзе чизҳо иҷозат медиҳад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ ба қудрат ва ҳикмати Худо шубҳа накунем, балки кӯшиш кунем, ки иродаи илоҳии Ӯро бо фурӯтанӣ ва эҳтиром бифаҳмем.

1: Isaiah 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

2: Айюб 42:2 - "Ман медонам, ки Ту ҳама чизро карда метавонӣ, ва ҳеҷ нияти ту барбод намеравад."

Румиён 9:20 На, эй одам, ту кистӣ, ки ба Худо ҷавоб медиҳӣ? Оё ба шаклдор гӯяд: «Чаро маро чунин сохтӣ?

Павлус савол медиҳад, ки чаро одамон ба қарорҳо ё қудрати Худо шубҳа мекунанд.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани он ки Худо дар ҳаёти мо чӣ гуна кор мекунад

2. Боварӣ ба нақшаи комили Худо

1. Ишаъё 45:9-10 - "Вой бар ҳоли касе, ки бо Офарандаи худ меҷангад! Бигзор пора бо пораҳои замин биҷангад. Оё гил ба касе, ки онро сохтааст, мегӯяд: "Ту чӣ кор кардай? ё кори ту, Ӯ дорад. даст нест?»

2. Айюб 40:1-2 - "Ва Худованд ба Айюб ҷавоб дода, гуфт: "Оё ҳар кӣ бо Худои Қодири Мутлақ баҳс кунад, ӯро насиҳат диҳад? Ҳар кӣ Худоро мазаммат кунад, бигзор ҷавоб диҳад."

Румиён 9:21 Оё кулолгар бар гил қудрат надорад, ки аз як пора зарферо барои иззат ва дигареро барои зишт созад?

Худо кулолгар аст ва қудрат дорад, ки аз як пораи гил зарфҳо барои иззату номус офарад.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо ҳокимияти худро амалӣ мекунад

2. Кӯзагар ва гил: Ҳукмронии Худо ва масъулияти инсон

1. Ишаъё 64:8 - «Бо вуҷуди ин, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ; Мо гилем ва Ту кулолгари мо; Ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем».

2. Ирмиё 18:1-6 - «Каломе ки аз ҷониби Худованд ба Ирмиё нозил шуда, гуфт: «Бархез ва ба хонаи кулолгар фурӯд шав, ва дар он ҷо ба ту хоҳам гуфт, ки суханони Маро бишунавон».

Румиён 9:22 Чӣ мешавад, агар Худо мехост, ки ғазаби Худро нишон диҳад ва қудрати Худро маълум кунад, ба зарфҳои ғазаби ба ҳалокат расидан пурсабрии зиёд тоб оварда бошад?

Қудрат ва ғазаби Худо тавассути пурсабрии Ӯ бо зарфҳои ғазаб, ки ба ҳалокат мувофиқанд, нишон дода мешавад.

1. Қудрат ва ғазаби Худо дар сабр

2. Фаҳмидани ғазаби Худо ва пурсабрӣ

1. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт.

2. 1 Петрус 3:18-19 - Зеро Масеҳ низ як бор барои гуноҳҳо уқубат кашид, одил барои золимон, то ки моро назди Худо биёрад ва ба ҳасби ҷисм кушта шуд, вале дар рӯҳ зинда шуд.

Румиён 9:23 Ва то ки сарвати ҷалоли Худро бар зарфҳои марҳамат, ки пештар барои ҷалол омода карда буд, маълум кунад,

Худованд ҷалоли Худро ба онҳое, ки барои зарфҳои марҳамат интихоб кардааст, ошкор мекунад.

1. Раҳмати Худо: Интихоби касоне, ки ҷалоли Ӯро мегиранд

2. Омодагӣ ба гирифтани ҷалоли ӯ: Зарфи раҳмат кист?

1. Эфсӯсиён 2:4-9 (Аммо Худо, ки аз марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст медошт,)

2. Забур 103:8-14 (Худованд раҳим ва меҳрубон аст, дар хашм оҳиста ва марҳамати фаровон аст.)

ба Румиён 9:24 Ҳатто моро, ки Ӯ онҳоро на танҳо аз яҳудиён, балки аз халқҳо низ даъват кардааст?

Павлус ба румиён навишта, ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиёнро ба имон ба ӯ даъват мекунад.

1. Муҳаббати Худо барои ҳама аст: Омӯзиши табиати фарогири даъвати Худо

2. Бузургии Худо: Таҷлили раҳмат ва файзи Худо ба яҳудӣ ва ғайрияҳудиён

1. Эфсӯсиён 2:11-22 - Омӯзиши дохилшавии ғайрияҳудиён ба Малакути Худо

2. Амос 9:7-12 - Ваъдаи Худо дар бораи барқарорсозӣ ва наҷот ба ҳамаи халқҳо

ба Румиён 9:25 Чунон ки Ӯ дар Осие низ мегӯяд: «Ман онҳоро қавми Худ хоҳам гуфт, ки қавми Ман набуданд; ва маҳбуби вай, ки маҳбуб набуд.

Павлус дар Румиён 9:25 аз Ҳушаъ-пайғамбар иқтибос оварда, нишон медиҳад, ки чӣ тавр Худо онҳоеро, ки халқи Ӯ нестанд, даъват мекунад ва онҳоеро, ки қаблан маҳбуб набуданд, дӯст медорад.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо: Чӣ гуна Худо ҳатто онҳоеро, ки аз они Ӯ нестанд, дӯст медорад

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Худо метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. 1 Юҳанно 4:7-8 "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. ».

2. Ғалотиён 5:22-23 "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

Румиён 9:26 Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар ҷое ки ба онҳо гуфта шуда буд: "Шумо қавми Ман нестед; дар он ҷо онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд.

Худо ба онҳое, ки халқи Ӯ нестанд, наҷот хоҳад дод ва онҳоро фарзандони Худ хоҳад хонд.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо: Чӣ гуна Ӯ ба ҳама наҷот меорад

2. Чӣ гуна бояд Фарзанди Худои Ҳай бошад: Қадамҳо барои гирифтани наҷот

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 1 Юҳанно 5:11-12 - Ва ин шаҳодат аст: Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ додааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст. Ҳар кӣ Писарро дорад, ҳаёт дорад; ҳар кӣ Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

Румиён 9:27 Ишаъё низ дар бораи Исроил нидо мекунад: «Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад, бақияи наҷот хоҳад ёфт:

Ваъдаҳои Худо ҳақ аст ва иҷро хоҳад шуд; бақияи Исроил наҷот хоҳад ёфт.

1. "Қувваи наҷотбахши ваъдаҳои Худо"

2. «Бақияи халқи Худо»

1. Ишаъё 10:22 - "Зеро ки қавми Ту Исроил мисли реги баҳр бошад, аммо бақияи онҳо бармегардад"

2. Ишаъё 11:11 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз, ки Худованд бори дуюм дасти Худро хоҳад гузошт, то ки бақияи қавми Худро барқарор кунад"

Румиён 9:28 Зеро ки Ӯ корро ба итмом мерасонад ва онро дар адолат кӯтоҳ хоҳад

кард, зеро ки Худованд кори кӯтоҳе бар замин хоҳад кард.

Худо кореро, ки оғоз мекунад, ба анҷом мерасонад ва онро ба таври шоиста анҷом медиҳад.

1. Ваъдаҳои Худо - Худо новобаста аз душворӣ ба ваъдаҳояш вафо мекунад

2. Адолат - Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ҳамеша кори дуруст мекунад

1. Ишаъё 46:10-11 - Интиҳоро аз ибтидо ва аз замонҳои қадим он чи ҳанӯз ба амал наомадааст, эълон намуда, мегӯяд: "Маслиҳати Ман амал хоҳад кард, ва Ман тамоми хоҳиши худро ба ҷо хоҳам овард".

11 «Аз шарқ мурғи раҳнае даъват карда, шахсеро, ки маслиҳати Маро аз кишвари дур иҷро мекунад; Ман онро мақсад кардаам, ман ҳам иҷро мекунам.

2. 2 Петрус 3:9 - Худованд дар иҷрои ваъдааш сустӣ намекунад, чунон ки баъзе одамон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

Румиён 9:29 Ва чунон ки Ишаъё пештар гуфта буд: «Агар Худованди Сабоӯт ба мо насле нагузошта бошад, мо мисли Садӯма будем ва ба Амӯро монанд мешудем».

Раҳмати Худо моро аз ҳалокат нигоҳ дошт, чунон ки Ӯ бақияи Исроилро нигоҳ дошт.

1. Раҳмати Худо: Тафовут байни нобудӣ ва нигоҳдорӣ

2. Қувваи Муҳаббати Худо: Аз Садӯм ва Амӯро то наҷот

1. Ишаъё 1:9 - «Агар Худованди Қодири Мутлақ ба мо баъзе наҷотёфтагон намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем, мисли Амӯра мебудем».

2. Юил 2:32 - "Ва ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт; зеро дар кӯҳи Сион ва дар Ерусалим наҷот хоҳад буд, чунон ки Худованд гуфтааст, ҳатто дар байни наҷотёфтагоне, ки Худованд онҳоро мехонад."

ба Румиён 9:30 Пас мо чӣ гӯем? То ки халқҳо, ки аз паси адолат пайравӣ

накарданд, ба адолат ноил шуданд, ҳатто адолате ки аз имон аст.

Адолати Худо ба воситаи имон ба даст меояд, на аъмол.

1: Имон калиди ба даст овардани адолати Худост.

2: Халқҳо тавонистанд адолатро ба воситаи имон ба даст оранд, на аъмол.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 «Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

2: Ғалотиён 3:11 «Акнун маълум аст, ки ҳеҷ кас дар назди Худо ба воситаи шариат сафед карда намешавад, зеро «одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард».

Румиён 9:31 Аммо Исроил, ки ба шариати адолат пайравӣ кард, ба шариати адолат нарасид.

Исроил ба воситаи итоат ба шариат ба адолат ноил нашуд.

1: Итоат ба қонуни Худо дуруст аст, аммо ин кофӣ нест. Мо инчунин бояд ба Исои Масеҳ имон дошта бошем, то наҷот ёбем.

2: Итоати шариати Худо моро ба адолат намеорад; танҳо ба воситаи имон ба Исо мо метавонем наҷот ёбад.

1: Ғалотиён 3:11 - "Акнун маълум аст, ки ҳеҷ кас дар назди Худо ба воситаи шариат сафед карда намешавад, зеро ки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард".

2: Эфсӯсиён 2:8-9 - «Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

ба Румиён 9:32 Барои чӣ? Зеро ки онҳо онро на ба воситаи имон, балки ба воситаи аъмоли шариат талаб мекарданд. Зеро ки онҳо дар он санг пешпо мехӯрданд;

Одамон ба воситаи имон адолатро ба даст оварда натавонистанд, балки кӯшиш мекарданд, ки онро тавассути корҳои шариат ба даст оранд. Дар натиҷа онҳо ба Исо, ки санги пешпо аст, пешпо хӯрданд.

1. Файзи Худо атои ройгон аст, на он чизе, ки мо тавассути корҳои нек ба даст оварда метавонем.

2. Исо санги асосии имони мост ва мо набояд нагузорем, ки чизе монеи муносибати мо бо Ӯ бошад.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. 1 Петрус 2:6-7 - Аз ин рӯ, дар Навиштаҳо низ омадааст: «Инак, Ман дар Сион санги асосии гӯшаи баргузидаи гаронбаҳо мегузорам; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд.

Румиён 9:33 Чунон ки навишта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги пешпо ва санги васваса мегузорам; ва ҳар кӣ ба вай имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

Павлус аз Ишаъё 28:16 иқтибос меорад, то Исои Масеҳро ҳамчун санги пешпо ва санги васваса барои онҳое, ки Ӯро рад мекунанд, тасвир кунад, аммо барои онҳое, ки ба Ӯ имон меоваранд, хиҷил нахоҳанд шуд.

1. Фоидаҳои имон овардан ба Исо: Наҷот ва шарм нест

2. Оқибатҳои рад: пешпохӯрӣ ва хафагӣ

1. Ишаъё 28:16 "Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсӣ санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам; ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад."

2. 1 Петрус 2:6-8 "Бинобар ин дар Навиштаҳо низ гуфта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги асосии гӯшаи баргузида ва гаронбаҳо мегузорам; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд. Пас, барои шумо, ки имон овардаед. Ӯ гаронбаҳо аст, аммо барои беитоатон санге, ки бинокорон ба он иҷозат надодаанд, он сари гӯша ва санги пешпо ва санги васваса мегардад, ҳатто барои онҳое ки аз калом пешпо мехӯранд. беитоатанд: онҳо низ барои ҳамин таъин шудаанд».

Румиён 10 муҳокимаи Павлусро дар бораи адолате, ки аз ҷониби Худо бармеояд, идома дода, ба нокомии Исроил дар ноил шудан ба ин адолат ва дастрасии умумиҷаҳонии наҷот тавассути имон ба Масеҳ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Павлус хоҳиши дили худро баён мекунад ва ба Худо барои исроилиён дуо мекунад, ки онҳо наҷот ёбанд. Ӯ ҷидду ҷаҳди онҳоро нисбати Худо эътироф мекунад, аммо қайд мекунад, ки ин ба дониш асос намеёбад, зеро онҳо аз адолате, ки аз Худо меояд, бехабаранд ва мехостанд адолати худро барқарор кунанд (Румиён 10:1-3). Ӯ мегӯяд, ки Масеҳ қонуни авҷ аст, то ҳар касе, ки имон дорад, адолат бошад (Румиён 10:4).

Параграфи 2: Дар оятҳои 5-13, Павлус адолатеро, ки бар қонун асос ёфтааст, муқоиса мекунад, ки мегӯяд: "Инро бикун, шумо зиндагӣ хоҳед кард" бо адолат бар имоне, ки ба саъю кӯшиши инсон вобаста нест, балки ба дили эътирофи эътиқод, ки Исои Худованд мурдагонро эҳё кард, ки дар натиҷа наҷоти сафед пайдо шуд. Ӯ таъкид мекунад, ки байни яҳудиёни ғайрияҳудӣ ҳеҷ фарқияте вуҷуд надорад, ки ҳамон як Худованди сарватманд ҳама ӯро "Ҳар кӣ номи Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт" (Румиён 10:5-13).

Сархати 3: Аз ояти 14 сар карда, Павлус муҳокима мекунад, ки чӣ тавр имон аз шунидани паём дар бораи Масеҳ ба вуҷуд меояд, бинобар ин зарурати мавъиза кардани Инҷил аст. Аммо ӯ нола мекунад, ки бо вуҷуди инҷили васеъ паҳншуда, на ҳама исроилиён хушхабарро қабул карданд, чунон ки Ишаъё мегӯяд: «Худовандо, ки ба паёми мо имон овард?» Бо вуҷуди ин, Ӯ дар назди мо каломеро тасдиқ мекунад, ҳатто даҳони мо дар бораи имон паёми дили моро эълон мекунад, агар ба даҳони 'Исо Худованд' иқрор шавад, бовар кунед, диле, ки Худо ӯро эҳё кардааст, наҷот хоҳад ёфт (Румиён 10:14-17). Боби Павлус бо иқтибос овардан аз Мусо Ишаъё нишон медиҳад, ки ҳарду ғайрияҳудиён ба адолат ноил шуданд, дар ҳоле ки Исроил бо вуҷуди шариат пайравӣ накардан ба он нарасид, зеро гӯё аъмоле, ки на имони одамони якрав, балки итоаткор пайравӣ мекарданд, ба охир мерасад (Румиён 10:18-21). Ин боз далели ӯро дар бораи аҳамияти имон бар аъмоле, ки ба ростӣ дар назди Худо ноил мешавад, таъкид мекунад.

Румиён 10:1 Эй бародарон, орзуи дили ман ва дуои ман ба Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд.

Павлус хоҳиш ва дуои самимии худро баён мекунад, ки халқи Исроил наҷот ёбад.

1. Қувваи дуои доимӣ: Илтиҷои самимии Павлус барои Исроил

2. Наҷот ёфтан чӣ маъно дорад?

1. Матто 7:7-8 - "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2. Яъқуб 5:16 - «Дуои боҳашамати одами одил фоидаи зиёд дорад».

Румиён 10:2 Зеро ки ман ба онҳо шаҳодат медиҳам, ки онҳо дар бораи Худо ғайрат доранд, аммо на аз рӯи дониш.

Павлус изҳор мекунад, ки яҳудиён ба Худо бо ҷидду ҷаҳд муносибат мекунанд, аммо онҳо донише надоранд, ки онро тасдиқ кунанд.

1. Ғайрати Худованд: саъй кардан барои хидмат ба Худо бо дониш

2. Аз паи Худованд: Фаҳмидани ниёз ба донишҳои Китоби Муқаддас

1. Масалҳо 9:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст, ва шинохти Қуддус хирад аст.

2. Қӯлассиён 2:3 - Дар Ӯ тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

ба Румиён 10:3 Зеро ки онҳо аз адолати Худо бехабар буда, адолати худро барқарор карданианд, ба адолати Худо итоат накарданд.

Надонистани адолати Худо боиси кӯшиши гумроҳӣ барои барқарор кардани адолати худ мегардад, на ба ҷои таслим шудан ба Худо.

1: Мо бояд худро ба адолати Худо итоат кунем ва ба худамон такя накунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки адолати Худоро дарк кунем, то ба он пурратар итоат кунем.

1: Филиппиён 3:9 - Ва дар Ӯ пайдо шавед, на адолати ман, ки аз шариат аст, балки он чи ба воситаи имони Масеҳ аст, яъне адолате ки аз Худо ба воситаи имон аст.

2: Isaiah 64:6 - Аммо ҳамаи мо мисли чизи нопокем, ва тамоми адолати мо мисли латтаҳои палид; ва ҳамаи мо мисли барг пажмурда мешавем; ва гуноҳҳои мо мисли бод моро бурдааст.

Румиён 10:4 Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат аст, то барои адолат барои ҳар як имондор.

Павлус мегӯяд, ки Масеҳ иҷрошавии шариат аст ва ягона роҳи ба даст овардани адолат аст.

1. «Иҷрои Қонун: гузариши Масеҳ ба адолат»

2. «Ба воситаи имон ба Исо ба адолат ноил шудан»

1. Ғалотиён 3:24-25 - "Ҳамин тавр, шариат то омадани Масеҳ муҳофизи мо буд, то ки мо ба воситаи имон сафед шавем. Аммо акнун, ки имон омад, мо дигар зери посбон нестем".

2. Юҳанно 14:6 - "Исо ба вай гуфт: " Он Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман. "

ба Румиён 10:5 Зеро Мусо адолатеро, ки аз шариат аст, тасвир мекунад, ки ҳар кӣ ин корҳоро ба ҷо меорад, ба василаи он зиндагӣ хоҳад кард.

Мусо адолати шариатро тасвир намуда, мефаҳмонад, ки онҳое ки шариатро риоя мекунанд, мувофиқи он зиндагӣ хоҳанд кард.

1. Адолати Қонун: Чаро мо онро риоя мекунем

2. Баракати итоат кардан ба қонуни Худо

1. Матто 5:17–20

2. Забур 118:1–2

ба Румиён 10:6 Аммо адолате, ки аз имон аст, дар ин бора мегӯяд: "Дар дили худ нагӯ: "Кӣ ба осмон сууд мекунад?" (яъне барои он ки Масеҳро аз боло фуроварад:)

Адолате, ки аз имон бармеояд, дар бораи бефоида будани ҷустуҷӯи Масеҳ ба маънои ҷисмонӣ сухан меронад.

1: Ба Масеҳ ва қудрати Ӯ бовар кунед, на ба қобилиятҳои худамон.

2: Барои ба Масеҳ имон овардан ба осмон баромадан шарт нест.

1: Ибриён 11:6 - Аммо бе имон ба вай писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба ҷӯёгони Ӯ мукофот медиҳад.

2: Яъқуб 2:17-18 - Ҳамин тавр, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан. Оре, касе метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам; имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва ман имони худро ба ту ба воситаи аъмоли худ нишон хоҳам дод".

ба Румиён 10:7 Ё: «Кӣ ба умқ фурӯд меояд? (яъне барои аз нав зинда кардани Масеҳ аз мурдагон).

Ин порча аз Румиён 10:7 дар бораи қудрати Худо барои аз мурдагон эҳё кардани Масеҳ сухан меронад.

1: Қудрати Худо барои эҳё кардани мурдагон

2: Қувваи эҳё

1:1 Қӯринтиён 15:20-22 - Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гардид.

2: Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд».

ба Румиён 10:8 Аммо он чӣ мегӯяд? Калом дар даҳони туст ва дар дили туст, яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем;

Каломи имон ба мо наздик аст, дар даҳон ва дили мост, ки насрониён таблиғ мекунанд.

1. Қувваи Каломи Имон дар ҳаёти мо

2. Аҳамияти таблиғи каломи имон

1. Такрори Шариат 30:14 - "Лекин калом ба ту хеле наздик аст, дар даҳони ту ва дар дили туст, то ки онро ба ҷо оварӣ".

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

Румиён 10:9 То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

Имон ба Масеҳ ягона роҳи наҷот аст.

1: Ба Исо имон оваред ва наҷот ёбед.

2: Ҳеҷ роҳи дигаре ба наҷоти абадӣ намебарад, ҷуз ба воситаи Исои Масеҳи Худованд.

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2: Аъмол 16:31 - "Ба Исои Масеҳи Худованд имон овар, ва ту ва хонаи худ наҷот хоҳӣ ёфт".

ба Румиён 10:10 Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

Имон ба Масеҳ ба адолат ва наҷот оварда мерасонад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Исо метавонад ба адолат ва наҷот оварда расонад

2. Эътироф кардан ба Худованд: зарурати эътироф дар расидан ба адолат ва наҷот

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. 1 Юҳанно 5:13 - Ин чизҳоро ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, навиштаам; то бидонед, ки шумо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва ба исми Писари Худо имон оваред.

Румиён 10:11 Зеро ки Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

Дар Навиштаҳо гуфта мешавад, ки онҳое ки ба Исо имон овардаанд, шарм нахоҳанд дошт.

1. Дон? □ аз имони худ шарм кунед - Румиён 10:11

2. Бароҳатии донистани он ки мо шарм нахоҳем дошт - Румиён 10:11

1. Ишаъё 45:17 - Аммо Худованд туро наҷот хоҳад дод; бо сурудхонӣ аз ту шод мешавад.

2. Забур 25:3 - Дар ҳақиқат, ҳеҷ кас, ки мунтазири Ту аст, хиҷил нахоҳад шуд; Хиёнаткорон хиҷил хоҳанд шуд.

Румиён 10:12 Зеро ки ҳеҷ тафовуте дар байни яҳудӣ ва юнонӣ нест, зеро ки як Худованди ҳама барои ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, сарватманд аст.

Як Худованд сарватманд аст ва барои ҳамаи онҳое, ки Ӯро мехонанд, новобаста аз нажод ва нажодӣ дастрас аст.

1: Дар ягонагӣ ва пайвастан бо Худованд қувват ҳаст.

2: Худоё? □ муҳаббат фаровон ва барои ҳама дастрас аст.

1: Ғалотиён 3:28? □ ин ҷо на яҳудӣ асту на юнонӣ, на ғулом ҳасту на озод, на мард ҳасту на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Эфсӯсиён 2:14-17? □ ё вай осоиштагии мост, ки ҳардуро ба вуҷуд оварда, девори мобайнии ҷудоии моро вайрон кардааст; Ва дар ҷисми Ӯ адоватро, ҳатто шариати аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, нест кард; зеро ки дар худ аз ин ду одами нав ба вуҷуд оварад, то ки сулҳ кунад; Ва то ки ҳардуро дар як бадан бо Худо оштӣ диҳад ва душманиро ба воситаи салиб кушта, ба василаи он: Ва омада, ба шумо, ки дур будед, ва ба наздикон осоиштагиро башорат дод.

Румиён 10:13 Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

Ҳамаи онҳое ки Худовандро мехонанд, наҷот хоҳанд ёфт.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр даъват ба Худованд метавонад наҷот бахшад

2. Ваъдаи наҷот: Таҷрибаи ҳаёти ҷовидонӣ бо исми Худованд

1. Аъмол 2:21 - Ва воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

ба Румиён 10:14 Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

Ин порча аҳамияти мавъизаро барои паҳн кардани каломи Худо нишон медиҳад.

1. Қудрати мавъиза - омӯхтани он, ки чӣ тавр қудрати мавъиза метавонад одамонро ба Худо наздиктар кунад

2. Зарурати мавъиза - муҳокима кардани он ки чӣ тавр мавъиза воситаи зарурӣ барои паҳн кардани хушхабар аст

1. Ишаъё 53:1 - Кӣ ба хабари мо бовар кард? ва бозуи Худованд ба кӣ зоҳир шудааст?

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

ба Румиён 10:15 Ва чӣ гуна онҳо мавъиза хоҳанд кард, магар он ки фиристода шаванд? чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое ки башорати сулхро башорат дода, аз некй башорат медиханд!

Мавъизаи Инҷили сулҳ як рисолати илоҳӣ аст, ки аз ҷониби онҳое, ки аз ҷониби

Худо фиристода шудаанд, иҷро карда шаванд.

1. Қувваи Эълон: Чӣ тавр Инҷили сулҳро паҳн кардан мумкин аст

2. Шодии мавъиза: шодӣ аз паёми сулҳ

1. Ишаъё 52:7 - Чӣ зебост бар кӯҳҳо Пойҳои Ӯ, ки башоратдиҳанда ва башоратдиҳандаи сулҳ; ки башорат медиҳад, наҷот медиҳад; ки ба Сион мегӯяд: "Худои Ту подшоҳӣ мекунад"!

2. Эфсӯсиён 6:15 - Ва пойҳои шумо аз тайёрии Инҷили осоиштагӣ пойафзол пӯшидаанд;

Румиён 10:16 Аммо на ҳама ба Инҷил итоат карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: «Худовандо! Кӣ ба хабари мо бовар кард?

На ҳама ба Инҷил итоат карданд, чунон ки Ишаъё пурсид, ки кӣ ба он бовар мекунад?

1. Гузоштани имони худ ба Инҷил

2. Зарурати бовар кардан ба Инҷил

1. Эфсӯсиён 1:13-14 - Шумо низ дар Ӯ, вақте ки каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидаед ва ба Ӯ имон овардед, бо Рӯҳулқудс, ки ваъдашуда мӯҳр задаед, то даме ки мо гарави мероси мост. соҳиби он шавед, то ки ҷалоли Ӯро ситоиш кунед.

2. Марқӯс 16:15-16 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: ? □ дар тамоми ҷаҳон ва башоратро ба тамоми махлуқот мавъиза кунед. Ҳар кӣ имон оварад ва таъмид ёбад, наҷот хоҳад ёфт, вале ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум хоҳад шуд.

Румиён 10:17 Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

Имон тавассути шунидани Каломи Худо ба вуҷуд меояд.

1: Имони мо тавассути шунидан ва омӯзиши Каломи Худо мустаҳкам мешавад.

2: Қудрати Каломи Худо моро ба имон ҳидоят мекунад.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2: Румиён 4:17-21 - Тавре ки навишта шудааст, ? туро падари халқҳои бисёр кардӣ? € n ҳузури Худое, ки ба Ӯ имон оварда буд, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳои вуҷуд надоштаро ба вуҷуд меорад. Бо умеде, ки вай бар хилофи умед бовар дошт, ки бояд падари халқҳои бисёр гардад, чунон ки ба ӯ гуфта шуда буд, ? эй насли ту бошад.??Вай имони худро суст накардааст, ки ҷисми худро, ки мисли мурда аст, (азбаски тақрибан садсола буд), ва нозории Сороро ҳисоб мекард? бачадон. Ҳеҷ гуна нобоварӣ ӯро нисбат ба ваъдаи Худо ноумед намешуд, балки ӯ дар имонаш қавӣ мегардид, вақте ки Худоро ҷалол дод ва боварӣ дошт, ки Худо қодир аст он чизеро, ки ваъда дода буд, иҷро кунад.

Румиён 10:18 Аммо ман мегӯям: оё онҳо нашунидаанд? Бале, садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва суханони онҳо то ақсои олам паҳн шуд.

Павлус ишора мекунад, ки Инҷил шунида ва дар тамоми ҷаҳон паҳн шудааст.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Каломи Худо ба дуру наздик сафар мекунад

2. Паҳн кардани хушхабар: дастрасии бениҳоят Инҷил

1. Матто 28:19-20 Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; , Инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам.

2. Аъмол 1:8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. .

Румиён 10:19 Аммо ман мегӯям: оё Исроил намедонист? Аввал Мусо мегӯяд: "Ман шуморо ба воситаи ононе ки қавм нестанд, ба хашм хоҳам овард, ва ба воситаи қавми аблаҳ шуморо ба хашм хоҳам овард".

Павлус бо истинод ба суханони Мусо нақл мекунад, ки чӣ тавр яҳудиён аз ҷониби халқи аблаҳ ба ҳасад барангехта шуданд.

1: "Хатари ҳасад"

2: "Интихоби Худо барои миллати аблаҳ"

1: Яъқуб 3:14-16 (Аммо агар шумо дар дилҳои худ ҳасад ва низоъ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед.)

2: 1 ба Қӯринтиён 1:27-29 (Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро баргузид, то доноёнро ба ваҷд оварад; ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки тавоноҳоро ба ҳайрат оварад.)

ба Румиён 10:20 Аммо Ишаъё далер аст ва мегӯяд: «Ман аз онҳое ёфт шудаам, ки Маро наҷӯянд; Ба касоне, ки аз ман талаб намекунанд, ошкор шудам.

Худоро онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, ёфта метавонанд, ҳатто агар онҳо намедонанд, ки ҷустуҷӯ мекунанд.

1. Дасти ғайби Худо - Чӣ тавр Худоро пайдо кардан мумкин аст, ҳатто вақте ки шумо намедонед, ки ҷустуҷӯ мекунед

2. Далерии Ишаъё - Бо вуҷуди номуайянӣ ба Худо наздик шудан

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

2. Луқо 11: 9-10 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: биталабед ва ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; дарро бикӯбед ва дар ба рӯи шумо кушода хоҳад шуд".

ба Румиён 10:21 Аммо ба Исроил мегӯяд: «Тамоми рӯз Ман дастҳои Худро ба сӯи қавми беитоат ва мухолиф дароз кардаам».

Худо борҳо ба халқи Исроил даст мекашад, гарчанде ки онҳо аксар вақт ба Ӯ итоат намекунанд ва муқобилат мекунанд.

1. Муҳаббати бепоёни Худо - Чӣ гуна муҳаббати Худо ба мо бечунучаро ва беохир аст, ҳатто дар муқобили нофармонӣ ва мухолифат.

2. Истиқлоли Худо - Аҳамияти такя ба вафодорӣ ва устувории Худо, новобаста аз он ки мо бо чӣ рӯ ба рӯ мешавем.

1. Ирмиё 29:11-14 - Зеро ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақша дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.

2. Марсияҳо 3:22-23 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад, марҳамати Ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; хар субх наванд, вафодории ту бузург аст.

Румиён 11 асрори қисман сахт шудани Исроил, наҷоти ғайрияҳудиён ва умеди оянда барои тамоми Исроилро муҳокима мекунад. Он ҳамчун хулосаи нутқи Павлус дар бораи муносибати Худо бо Исроил ва нақшаи Ӯ барои наҷоти онҳо хизмат мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ин ақидаро рад мекунад, ки Худо халқи Худро рад карда, нишон медиҳад, ки худи ӯ исроилӣ аст. Вай дар бораи ноумедии Илёс аз хиёнати исроилиён ёдовар мешавад, балки ҳамчунин мегӯяд, ки чӣ тавр Худо барои худ ҳафт ҳазор нафарро, ки ба Баал зону хам накарда буданд, нигоҳ доштааст. Ба ҳамин монанд, дар айни замон боқимондае ҳаст, ки бо файз интихоб шудааст (Румиён 11:1-5). Ӯ бори дигар таъкид мекунад, ки он аз рӯи файз аст ва амал намекунад, вагарна файз дигар ба файз табдил намеёбад (Румиён 11:6).

Сархати 2: Дар оятҳои 7-24 Павлус мефаҳмонад, ки он чизеро, ки исроилиён бо ҷидду ҷаҳд меҷустанд, ба даст наовард, вале баргузидагон оромӣ гирифтанд, сахттар шуданд, зеро навишта шудааст: "Худо ба онҳо рӯҳ дод, ки чашмони бемаънӣ набинанд, гӯшҳо намешунаванд." Аммо ҷиноятӣ онҳо маънои сарвати ҷаҳон аст, сарвати талафоти онҳост, халқҳо, фарогирии пурраи онҳо то чӣ андоза бештар хоҳад буд! (Румиён 11:7–12). Ӯ мӯъминони ғайрияҳудӣро аз такаббур ҳушдор медиҳад, ки ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо ба имони дарахти зайтуни парваришшуда пайванд карда шудаанд, дар ҳоле ки баъзе шохаҳои табиӣ аз сабаби беимонӣ канда шудаанд, агар онҳо дар меҳрубонии Худо давом накунанд, метавонанд бурида шаванд (Румиён 11:13-24).

Сархати 3-юм: Аз ояти 25 сар карда Павлус сирри сахтшавии қисман бо Исроилро ошкор мекунад, то даме ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён ба вуқӯъ пайваст, тамоми Исроил наҷот хоҳанд ёфт, чунон ки навишта шудааст: «Наҷотдиҳанда аз Сион хоҳад омад, вай худопарастиро аз Яъқуб дур хоҳад кард». бо онҳо аҳд бибандам, вақте ки гуноҳҳои онҳоро мебардорам». Ӯ ба хулосае меояд, ки эътирофи амиқи дониши ҳикмат аст, Худо ҳукмҳои Ӯро берун аз муайян кардани роҳҳои ӯ, ба ҷуз фаҳмиш хитоб мекунад: "Зеро ҳама чиз аз Ӯ ба василаи Ӯ то Ӯст." То абад ҷалол бод! Омин (Румиён 11:25-36). Ин ҳам қудрати илоҳӣ, масъулияти инсонро, ки нақшаи наҷотро ба вуҷуд меорад, таъкид мекунад, ки ҳадафи ниҳоии ҷалол додани Худоро таъкид мекунад.

Румиён 11:1 Пас мегӯям: оё Худо қавми Худро ронд? Худо накунад. Зеро ки ман низ исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сибти Биньёмин ҳастам.

Худо халқи баргузидаи худ, исроилиёнро тарк накардааст.

1. Садоқат ва раҳмати Худо нисбат ба мардуми баргузидааш.

2. Муҳофизати Худо аз исроилиён тавассути ваъдаҳои аҳди худ.

1. Румиён 11:1 - Пас мегӯям: оё Худо қавми Худро ронд? Худо накунад. Зеро ки ман низ исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз сибти Биньёмин ҳастам.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

ба Румиён 11:2 Худо халқи Худро, ки пешакӣ медонист, напартофт. Оё надидаед, ки Навиштаҳо дар бораи Илёс чӣ мегӯяд? чӣ гуна ӯ ба Худо бар зидди Исроил шафоат карда, мегӯяд:

Худо халқи баргузидаи Худро тарк накардааст.

1. Умед ба ризқу вафои Худо

2. Барқарор кардани шахсияти мо ҳамчун халқи Худо

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд

2. Забур 145:18-19 - Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст. Хоҳиши касонеро, ки аз Ӯ метарсанд, иҷро хоҳад кард; Ӯ низ фарьёди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот хоҳад дод.

Румиён 11:3 Худовандо, анбиёи Туро куштанд, ва қурбонгоҳҳои Туро кофтаанд; ва ман танҳо мондаам, ва онҳо ҷони маро меҷӯянд.

Вафодории Худо ва муҳофизати халқи худ дар муқобили таъқибот.

1: Худо ба халқи худ содиқ аст, новобаста аз он ки ҷаҳон ба онҳо чӣ меандозад.

2: Мо метавонем ба муҳофизати Худо таваккал кунем ва ҳеҷ гоҳ набояд аз онҳое, ки ба мо зарар расонидан мехоҳанд, тарсем.

1: Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

ба Румиён 11:4 Аммо ҷавоби Худо ба ӯ чӣ гуфт? Ман ҳафт ҳазор нафарро барои худ нигоҳ доштам, ки ба пайкари Баал зону хам накардаанд.

Худо барои худ як гурӯҳи махсуси одамонро ҷудо кардааст, ки ба сурати Баал саҷда накардаанд.

1. Қудрати нигаҳдории Худо: Чӣ гуна Худо мардумро барои худ нигоҳ медорад

2. Ҳеҷ гоҳ ба сурати Баал зону хам накунед: баракати устувор мондан дар назди Худо

1. 1 Қӯринтиён 1:18-31 - Павлус дар бораи аблаҳии салиб

2. 2 Қӯринтиён 4:7-12 - Павлус дар бораи ганҷ дар зарфҳои гил

Румиён 11:5 Ҳамин тавр, дар айни замон низ бақияи бар тибқи интихоби файз вуҷуд дорад.

Боқимондаи одамоне ҳастанд, ки бо файз интихоб шудаанд, ҳатто дар айни замон.

1. "Интихоби файзи Худо"

2. «Боқимондаи халқи интихобшуда».

1. Эфсӯсиён 2:8–9; Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, балки атои Худост.

2. Ишаъё 49:6; Ӯ мегӯяд: «Барои ту кори хеле хурд аст, ки хизматгори ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро барқарор кунӣ ва қабилаҳои Исроилро, ки ман нигоҳ доштаам, баргардонӣ. ақсои замин.

Румиён 11:6 Ва агар ин ба воситаи файз бошад, пас ин аз аъмол нест; вагарна файз дигар файз нест. Аммо агар он аз аъмол бошад, пас ин файз дигар нест: вагарна кор дигар кор нест.

Павлус мефаҳмонад, ки агар наҷот ба воситаи файз бошад, он наметавонад бо аъмол бошад ва баръакс.

1. Парадокси файз ва корҳо: Мо наҷотро чӣ гуна қабул мекунем?

2. Омезиши имон ва аъмол: Тавозуни наҷоти ҳақиқӣ чист?

1. Эфсӯсиён 2:8-9 (Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.)

2. Яъқуб 2:17-18 (Ҳамчунин имон, агар амал накунад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва Ман имони худро бо аъмоли худ ба ту нишон хоҳам дод.)

ба Румиён 11:7 Пас чӣ? Исроил он чиро, ки мехост, ба даст наовард; Аммо интихобот ба даст омад, ва дигарон кӯр шуданд.

Исроил он чиро, ки мехостанд, ба даст наоварданд, вале баргузидагони Худо ба даст оварданд, ва дигарон дида натавонистанд.

1. Худо барои ҳама нақшае дорад ва мо бояд ба ҳикмати Ӯ таваккал кунем.

2. Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки ҳадафи ниҳоии мо бояд ҷустани иродаи

Худо ва ҷалоли Ӯ бошад.

1. Ирмиё 29:11-13 - "Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - ният дорад, ки ба шумо зиёне расонад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшид. Он гоҳ шумо онҳоро даъват хоҳед кард. Маро бихон ва биё ва ба ман дуо гӯй, ва ман туро гӯш хоҳам кард; Ту Маро ҷустуҷӯ хоҳӣ кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ».

2. Забур 37:4 - Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатонро хоҳад дод.

Румиён 11:8 (Чунон ки навишта шудааст: Худо ба онҳо рӯҳи хоб, чашмҳое додааст, ки набинанд, ва гӯшҳое, ки нашунаванд;) то имрӯз.

Ин порча мефаҳмонад, ки Худо баъзе одамонро водор кардааст, ки рӯҳан хобидаанд ва ҳақиқатҳои рӯҳониро дарк карда наметавонанд.

1. "Бедор шавед ва бубинед: А дар Румиён 11:8"

2. "Роҳҳои асрори Худо: Фаҳмидани Румиён 11:8"

1. Ишаъё 6:9-10 - "Ва ӯ гуфт: "Биравед ва ба ин мардум бигӯед: "Шумо бишнавед, аммо намефаҳмед; ва мебинед, аммо намефаҳмед".

2. Матто 13:14-15 - "Ва дар онҳо пешгӯии Ишаъё иҷро шудааст, ки мегӯяд: "Шунаво хоҳед шунид, ва нахоҳед фаҳмид;

Румиён 11:9 Ва Довуд гуфт: «Бигзор дастархони онҳо ба дом, дом, ва монеа ва ҷазо барои онҳо гардад.

Павлус дар Румиён 11:9 аз Довуд иқтибос оварда, оқибатҳои рад кардани нақшаи наҷоти Худоро тасвир мекунад.

1. "Хатари рад кардани нақшаи Худо"

2. "Суфраи Худо: баракат ё бан?"

1. Масалҳо 1:32, "Зеро ки рӯйгардонии оддӣ онҳоро мекушад, ва шукуфоии аблаҳон

онҳоро несту нобуд мекунад".

2. Яъқуб 4:17, "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ кунад ва накунад, барои вай гуноҳ аст".

Румиён 11:10 Бигзор чашмони онҳо тира шавад, то ки набинанд ва ҳамеша пушташонро хам кунанд.

Ҳукми Худо ин аст, ки гунаҳкоронро бо чашмонашон тира кардан ва пушташонро хам кардан ҷазо дода шавад.

1. Худо одил аст: Фаҳмидани оқибатҳои гуноҳ

2. Раҳмат ва фазли Худо дар миёни доварӣ

1. Дониёл 9:9-10 - марҳамат ва омурзиш аз они Худованд Худои мост, гарчанде ки мо бар зидди Ӯ исён кардаем;

2. Ишаъё 60:2 - Зеро инак, торикӣ заминро фаро хоҳад гирифт, ва мардумро зулмот фаро хоҳад гирифт; лекин Худованд бар ту бархезад, ва ҷалоли Ӯ бар ту зоҳир хоҳад шуд.

ба Румиён 11:11 Пас, ман мегӯям: оё онҳо пешпо хӯрдаанд, ки афтодаанд? Худо накунад, балки ба воситаи суқути онҳо наҷот ба ғайрияҳудиён омад, то ки онҳоро ба ҳасад баранд.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр тавассути суқути яҳудиён наҷот ба ғайрияҳудиён расид.

1. Қудрати марҳамати Худо: Чӣ тавр суқути яҳудиён ба ғайрияҳудиён наҷот меорад

2. Нақшаи Худо: Фаҳмидани ҳасад барангезандаи ӯ тавассути суқути яҳудиён

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд . Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Эфсӯсиён 2:11-13 - Аз ин рӯ, дар хотир доред, ки шумо дар замоне аз ғайрияҳудиён будед, ки ба ҳасби ҷисм номахтунӣ меноманд, ба сабаби он ки хатна дар ҷисм бо дастҳо сохта шудааст; Дар он вақт шумо бе Масеҳ, ғариб аз ҷамоати Исроил ва ғарибони аҳдҳои ваъда будед, ва дар ҷаҳон бе умед ва бе Худо будед; Аммо акнун шумо дар Исои Масеҳ, ки баъзан дур будед, наздик шудаед. бо хуни Масеҳ.

ба Румиён 11:12 Пас, агар суқути онҳо сарвати ҷаҳон ва кам шудани онҳо сарвати ғайрияҳудиён бошад; пуррагии онҳо чӣ қадар бештар аст?

Павлус мепурсад, ки агар яҳудиён Инҷилро қабул кунанд ва наҷот ёбанд, баракатҳои Худо то чӣ андоза бештар хоҳанд буд.

1. Сарвати Худо: Баррасии саволи Павлус дар Румиён 11:12

2. Фаровонии неъмати Худо: гирифтани фоидаи начот

1. Эфсӯсиён 1:18-19 - «Чашмони дилҳои худро мунаввар гардонед, то бидонед, ки чӣ умеде, ки Ӯ шуморо ба он даъват кардааст, сарвати мероси пурҷалоли Ӯ дар муқаддасон чист».

2. Ишаъё 55:8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман низ аз роҳҳо ва андешаҳои ман баландтар аст. назар ба фикрҳои шумо."

Румиён 11:13 Зеро ки ба шумо, эй халқҳо мегӯям, азбаски ман расули ғайрияҳудиён ҳастам, вазифаи худро баланд мебардорам.

Павлус эълон мекунад, ки ӯ расули ғайрияҳудиён аст ва вазифаи худро бузургтар мекунад.

1. Бе тарс ба Худо хизмат кардан: Омӯзиши Румиён 11:13

2. Дар итоаткорӣ ба даъвати Худо зиндагӣ кардан: Румиён 11:13

1. Румиён 1:5 - Ба воситаи онҳо мо файз ва ҳавворӣ гирифтаем, то итоаткории имонро ба хотири исми Ӯ дар байни ҳамаи халқҳо ба амал оварем,

2. Аъмол 26:17 - Туро аз дасти халқ ва аз халқҳо, ки ҳоло ба назди онҳо мефиристам, раҳо мекунам,

Румиён 11:14 Агар бо ягон роҳ ба онҳо тақлид кунам, ки ҷисми Ман ҳастанд ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам.

Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки халқи худро барангехт, ки ба намунаи ӯ пайравӣ кунанд ва наҷот ёбанд.

1: Муҳаббати Павлус ба халқаш - Румиён 11:14

2: Намунаи Павлус - Румиён 11:14

1: Ғалотиён 6: 9-10 - «Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Пас, модоме ки имконият дорем, ба ҳамаи одамон, алалхусус ба аҳли имон некӣ кунем».

2: Филиппиён 3:17 - "Эй бародарон, пайрави Ман бошед ва онҳоеро, ки рафтор мекунанд, қайд кунед, чунон ки шумо барои намунаи мо доред."

ба Румиён 11:15 Зеро, агар рад кардани онҳо мусолиҳаи ҷаҳон бошад, пас қабули онҳо чӣ хоҳад буд, ҷуз зиндашавӣ аз мурдагон?

Павлус ҳайрон аст, ки яҳудиён ба имон баргаштан чӣ гуна хоҳад буд ва ишора мекунад, ки он мисли ҳаёт аз марг меояд.

1. "Қувваи оштӣ: чӣ гуна яҳудиён метавонанд аз марг зинда кунанд"

2. "Зебоии қабул: Чӣ тавр мо метавонем дигаронро ба имони худ қабул кунем"

1. Қӯлассиён 1:20-21 - "Ва, ки ба воситаи хуни салиби Ӯ сулҳ баст, то ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; ба василаи Ӯ мегӯям, ки онҳо дар замин бошанд ё дар осмон. Ва шумо, ки замоне бо аъмоли шарир бегона ва душмани шумо будед, вале ҳоло Ӯ оштӣ кардааст».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:18-19 - «Ва ҳама чиз аз Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ мусолиҳа дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо ато кардааст; ба худаш дода, гуноҳҳои онҳоро ба зиммаи онҳо ҳисоб намекунад ва каломи мусолиҳаро ба мо додааст».

Румиён 11:16 Зеро, агар ҳосили аввал муқаддас бошад, хамра низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шохаҳо низ муқаддас аст.

Ин оят ба мо хотиррасон мекунад, ки муқаддасии мо аз решаи имони мо, ки Худост, сарчашма мегирад.

1. Решаҳои имони мо: дарёфти қудсият дар Худо

2. Қудсияти калисо: Пайвастшавӣ ба пайдоиши содиқи мо

1. Ибриён 12:14-15 - Аз паи қудсият бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро намебинад

2. Матто 5:48 - Комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст

ба Румиён 11:17 Ва агар баъзе аз шохаҳо канда шаванд, ва ту, ки зайтуни ваҳшӣ ҳастӣ, дар миёни онҳо пайванд шуда бошӣ, ва бо онҳо аз реша ва фарбеҳии дарахти зайтун баҳра мебарӣ;

Худо қодир аст, ки одамонро аз фарҳангҳои дигар ба оилаи худ пайванд кунад ва онҳоро бо баракатҳои рӯҳонӣ таъмин намояд, ки халқи худ бошад.

1. Муҳаббати Худо ҳамаи одамонро муттаҳид мекунад

2. Оғози нав: Пайдо кардани мансубият дар оилаи Худо

1. Ғалотиён 3:26-28 - Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳастед.

2. Эфсӯсиён 2:11-22 - То ки дар асрҳои оянда сарвати бузурги файзи Худро дар меҳрубонии худ нисбат ба мо ба воситаи Исои Масеҳ нишон диҳад.

Румиён 11:18 Бо шохаҳо фахр накунед. Аммо агар фахр кунӣ, на реша, балки решаи худро дорост.

Ин порча ба мо мегӯяд, ки мо набояд бо якдигар фахр кунем, зеро он ба таҳкурсии имони мо таъсире нахоҳад дошт.

1. Мағрурӣ беҳуда аст: Мағрурӣ барои масеҳиён мувофиқ нест

2. Решаи имони мо: Бунёди мо нерӯи мост

1. Масалҳо 27:2 - «Бигзор каси дигар туро таъриф кунад, на даҳони ту; каси дигар, на лабони ту».

2. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё сояе вуҷуд надорад."

ба Румиён 11:19 Ту хоҳӣ гуфт: "Шохаҳо пора шуданд, то ки ман пайванд шавам".

Ин порча дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр Худо ба имондорон имкон медиҳад, ки ба нақшаи Ӯ пайванданд.

1. Нақшаи Худо беохир аст - Румиён 11:19

2. Қувваи имон - Румиён 11:19

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Ишаъё 40:28-29 - Оё шумо намедонед? Оё нашунидаӣ, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? чустучуи фахмиши вай нест. Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

ба Румиён 11:20 Хуб; ба сабаби беимонӣ онҳо шикаста шуданд, ва ту бо имон истодагӣ. Мағрур нашав, балки битарс:

Аз сабаби беимонии онҳо, Исроил аз аҳди Худо канда шуд. Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки бо имон устувор бошанд ва на ғурур, балки аз Худованд тарсанд.

1. Нерӯи беимонӣ: Чӣ гуна бояд дар канори имон истодан ва аз кибру худдорӣ кардан

2. Хавфи ғурур: Омӯзиш аз беимонии Исроил

1. Масалҳо 16:18: «Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад».

2. Яъқуб 4:6: «Вале Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад"».

Румиён 11:21 Зеро, агар Худо шохаҳои табииро дареғ надошта бошад, эҳтиёт шавед, ки шуморо низ амон нагузорад.

Худо касонеро, ки аз паи ӯ нестанд, раҳм намекунад.

1. Хатари пайравӣ накардан ба Худо: Румиён 11:21

2. Раҳмати Худо ва ӯҳдадориҳои мо: Румиён 11:21

1. Ирмиё 13:15-17 - Гӯш диҳед ва гӯш кунед; Мағрур нашавед, зеро ки Худованд гуфтааст.

2. Забур 33:12 - Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд аст; ва мардумеро, ки Ӯ барои мероси худ баргузидааст.

ба Румиён 11:22 Пас, инак, меҳрубонӣ ва сахтгирии Худост: сахтгирӣ бар афтодагон; балки бар ту, эй некӣ, агар дар некии ӯ устувор бошӣ, вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд.

Некӣ ва сахтгирии Худо ҳарду нишон дода шудааст: онон, ки аз эҳсони Худо гумроҳ шудаанд, ба сахтии ӯ гирифтор хоҳанд шуд, вале агар касе дар некӯии Ӯ идома диҳад, некии Ӯро эҳсос мекунанд.

1. Донистани некӣ ва сахтгирии Худо: Чӣ гуна бояд аз роҳи Ӯ пайравӣ кард

2. Идома дар некии ӯ: даравидани подош аз эҳсони Худо

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

2. Забур 53:6 - Барои Ту ба таври ройгон қурбонӣ хоҳам кард: Номи Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, эй Худованд; зеро он хуб аст.

ба Румиён 11:23 Ва онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд хоҳанд шуд, зеро Худо қодир аст, ки онҳоро дубора пайванд кунад.

Худо қодир аст касонеро, ки дар куфри худ намонанд, бозгардонад.

1. Имконияти нав: ваъдаи Худо дар бораи барқароршавӣ

2. Ноумед нашавед: Умеди наҷоти Худо

1. Ишаъё 43:18-19 - «Он чи пештараро ба ёд наоваред ва ба чизҳои пешин назар накунед. Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Ман дар биёбон роҳ хоҳам сохт, ва дар биёбон дарёҳо хоҳам сохт».

2. Ирмиё 29:11 - "Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам."

ба Румиён 11:24 Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ваҳшӣ бурида шуда бошӣ ва бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда бошӣ, пас чӣ қадар бештар инҳо, ки шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни худ пайванд хоҳанд шуд. дарахт?

Павлус савол медиҳад, ки онҳое, ки аллакай шохаҳои табиӣ ҳастанд, ба дарахти зайтуни худ пайванд хоҳанд шуд, агар шахсе, ки табиатан ваҳшӣ аст, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд карда шавад.

1. Қувваи пайвандсозӣ: Чӣ тавр Худо ҳаёти моро тағир медиҳад

2. Чӣ гуна имони мо моро муттаҳид мекунад: зиндагӣ дар ягонагӣ бо Худо

1. Ишаъё 11: 1-2 - Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои ӯ шоха мерӯяд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ, рӯҳи хирад ва хирад қарор хоҳад гирифт. , рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд

2. Эфсӯсиён 2:11-22 - Пас, дар хотир доред, ки дар як вақт шумо, халқҳои ба ҳасби

ҷисм, ки "номахтунӣ" номида мешавад, онро хатна меноманд, ки дар ҷисм ба воситаи дастҳо сохта мешавад - дар хотир доред, ки шумо дар он вақт ҷудо шуда будед. аз Масеҳ, ки аз ҷамоати Исроил бегонаанд ва аз аҳдҳои ваъда бегонаанд, дар ҷаҳон умед надоранд ва Худо надоранд. Аммо акнун дар Исои Масеҳ шумо, ки як вақтҳо дур будед, бо Хуни Масеҳ наздик шудаед.

ба Румиён 11:25 Зеро, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо аз ин асрор бехабар бошед, то ки дар ғурури худ хирадманд нашавед; ки қисман нобиноӣ бо Исроил рӯй додааст, то даме ки пуррагии ғайрияҳудиён фаро расад.

Павлус масеҳиёнро ҳушдор медиҳад, ки мағрур нашаванд ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки исроилиён то даме ки халқҳо ба аҳди файз шомил нашаванд, қисман кӯр шудаанд.

1. Мағрурӣ шуморо кӯр мекунад: Баррасии огоҳии Павлус дар Румиён 11:25

2. Бигзор дили шумо баланд нашавад: Фаҳмидани оқибатҳои мағрурӣ дар Румиён 11:25

1. Масалҳо 16:18-19 - "Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ. Беҳтар аз он ки ғаниматро бо мағрурон тақсим кунед, бо фурӯтанон рӯҳи фурӯтан будан беҳтар аст".

2. Яъқуб 4:6-7 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад." Пас, ба Худо итоат кунед, ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

ба Румиён 11:26 Ва ҳамин тавр тамоми Исроил наҷот хоҳад ёфт: чунон ки навишта шудааст: "Аз Сион Наҷотдиҳанда берун хоҳад омад, ва осиёнро аз Яъқуб дур хоҳад кард".

Павлус аз Ишаъё 59:20-21 иқтибос оварда, мегӯяд, ки тамоми Исроил наҷот хоҳанд ёфт ва наҷотдиҳандае аз Сион меояд, то Исроилро аз шарораташон дур кунад.

1. Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас - Омӯзиши Румиён 11:26

2. Наҷоти тамоми Исроил - Фаҳмидани паёми Ишаъё 59:20-21

1. Ишаъё 59:20-21 - "Ва Наҷотдиҳанда ба Сион хоҳад омад, ва ба сӯи онҳое ки аз гуноҳ дар Яъқуб рӯй мегардонанд, мегӯяд Худованд".

2. Матто 3:2 - «Тавба кунед: зеро ки Малакути Осмон наздик аст».

ба Румиён 11:27 Зеро ин аст аҳди Ман бо онҳо, вақте ки Ман гуноҳҳои онҳоро мебардорам.

Худо ваъда додааст, ки ба воситаи аҳд гуноҳҳои қавми Худро мебардорад.

1. Қудрати аҳди Худо дар бораи омурзиш

2. Файзи Худо дар дур кардани гуноҳҳои мо

1.Ишаъё 43:25-26 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам."

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

ба Румиён 11:28 Дар мавриди Инҷил, онҳо ба хотири шумо душманand, аммо дар мавриди интихоб, ба хотири падарон маҳбуб ҳастанд.

Павлус мефаҳмонад, ки гарчанде ки беимонон ба Инҷил мухолифат мекунанд, онҳо то ҳол аз ҷониби Худо маҳбуби онҳо ҳастанд, зеро ваъдаҳое, ки Ӯ ба аҷдодони онҳо дода буд.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо - омӯхтани муҳаббати Худо ба онҳое, ки ба Инҷил мухолифат мекунанд.

2. Ваъдаи интихобот - Баррасии ваъдаҳое, ки Худо ба гузаштагони мо додааст.

1. Забур 103:17 - Аммо муҳаббати Худованд аз абад то абад бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост.

2. Ишаъё 43:25 - «Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам.

Румиён 11:29 Зеро ки инъомҳо ва даъвати Худо тавба надоранд.

Тӯҳфаҳои Худо ба мо бебозгаштанд ва Ӯ ҳеҷ гоҳ онҳоро намегирад.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Тӯҳфаҳо ва даъвати Ӯ боқӣ мемонад

2. Табиати Тағирнопазири Худо: Тӯҳфаҳо ва Даъвати Ӯ устуворанд

1. Такрори Шариат 7:9 - Пас бидонед, ки Худованд Худои шумо Худои амин аст, ки ба аҳд ва муҳаббати устувор бо онҳое ки Ӯро дӯст медоранд ва аҳкоми Ӯро риоят мекунанд, то ҳазорон наслҳо нигоҳ медорад.

2. Ибриён 13:8 - Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

ба Румиён 11:30 Чунки шумо дар гузашта ба Худо имон наовардаед, ҳоло ҳам ба воситаи беимонии онҳо марҳамат пайдо кардаед.

Худо ба касоне, ки дар гузашта ба ӯ имон наоварда буданд, раҳм кардааст.

1. Мӯъмин ҳатто вақте ки мо имон намеоварем: раҳмати Худо дар куфр

2. Беимонӣ узр нест: Фаҳмидани марҳамат тавассути Румиён 11:30

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки бе марҳамат доварӣ хоҳад кард, ки марҳамат накардааст; ва марҳамат аз доварӣ шод мешавад".

Румиён 11:31 Ҳамин тавр, онҳо низ алҳол имон наовардаанд, то ки ба воситаи марҳамати шумо онҳо низ марҳамат пайдо кунанд.

Бисёриҳо ба раҳмати Худо имон наовардаанд, аммо онҳо метавонанд ба воситаи раҳмати имондорон онро қабул кунанд.

1. "Нигоҳе ба раҳмат: Чӣ гуна раҳмати Худо ба ҳама фарох аст"

2. "Раҳмати мӯъминон: Чӣ гуна мо метавонем дар паҳн кардани раҳмат ширкат кунем"

1. Ишаъё 55:7 Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро, ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Луқо 6:36 Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст.

Румиён 11:32 Зеро ки Худо ҳамаро ба беимонӣ маҳкум кард, то ки ба ҳама марҳамат кунад.

Худованд ҳамаи мардумро ба куфр маҳкум кардааст, то бар ҳама раҳм кунад.

1. Раҳмати Худо барои ҳама

2. Ҳар кӣ дар куфр: Фурсати раҳмат

1. Матто 9:13 - "Аммо биравед ва бифаҳмед, ки ин чӣ маъно дорад: "Ман марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ". Зеро омадаам, ки на одилонро, балки гуноҳкоронро даъват кунам».

2. Яъқуб 2:13 - "Зеро ки доварӣ ба касе, ки раҳм накардааст, бе марҳамат аст; марҳамат бар доварӣ ғолиб меояд."

Румиён 11:33 Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазир аст доварӣ ва роҳҳои Ӯ аз ошкор!

Ҳикмат ва дониши Худо чунон амиқ ва ғанӣ аст, ки ба таври комил фаҳмидани ҳукмҳо ва роҳҳои Ӯ ғайриимкон аст.

1. Аҷиби ҳикмат ва илми Худо

2. Чӣ тавр мо роҳҳои Худоро пурра дарк карда наметавонем

1. Айюб 42:2 "Ман медонам, ки Ту аз ӯҳдаи ҳама чиз қодир ҳастӣ, ва ҳеҷ нияти Ту аз

Ту боздошта шуда наметавонад".

2. Забур 19:1-2 "Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ва фалак кори Ӯро нишон медиҳад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯяд, ва шаб ба шаб донишро ошкор мекунад".

ба Румиён 11:34 Зеро кист, ки фикри Худовандро донист? ё кист, ки машваратчии ӯ буд?

Павлус қобилияти пурра дарк кардани нақша ва маслиҳати Худоро зери шубҳа мегузорад.

1. Ҳикмати бепоёни Худо - Тадқиқи асрори ҳикмати Худо ва чӣ гуна он аз дарки мо берун аст.

2. Подшоҳии Худо - А дар бораи қудрати мутлақи Худо ва чӣ гуна он аз ҳама фаҳмиш болотар аст.

1. Ишаъё 40:13 - "Кӣ Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст, ё чунон ки мушовири Ӯ ба Ӯ дастур додааст?"

2. Айюб 42:2 - «Ман медонам, ки Ту аз ӯҳдаи ҳама чиз қодир аст ва ҳеҷ нияти Ту барбод намеравад».

ба Румиён 11:35 Ё кист, ки аввал ба Ӯ ато кардааст, ва он ба ӯ боз мукофот дода мешавад?

Ҳикмат ва қудрати Худо беандоза аст.

1: Мо бояд эътироф кунем, ки мо ҳеҷ гоҳ роҳҳои Худоро пурра дарк карда наметавонем, аммо мо бояд ба марҳамат ва файзи Ӯ таваккал кунем.

2: Мо бояд аз бузургии бузурги Худо дар тарсу ҳарос бошем ва фурӯтанона кӯшиш кунем, ки иродаи Ӯро нисбати мо бифаҳмем.

1: Ирмиё 32:17 - "Эй Худованд Худо! инак, Ту осмон ва заминро бо қудрати бузурги Худ офаридӣ ва бозуи худро дароз кардай, ва ҳеҷ чиз барои ту душвор нест".

2: Isaiah 40:28 - "Оё надонистай? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд,

Офаридгори ақсои замин, беҳуш намешавад ва хаста намешавад? фаҳмиши Ӯро ҷустуҷӯ намекунад" .

ба Румиён 11:36 Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва барои Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Худо сарчашмаи ҳама чиз аст ва сазовори ситоиш ва ҷалоли мост.

1: Мо бояд Худоро барои ҳар чизе ки Ӯ додааст, ҳамду сано гӯем.

2: Мо бояд Худоро барои ҳамаи корҳои кардааш шукр ва ҳамду сано гӯем.

1: Қӯлассиён 1:16-17 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон - ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2: Забур 136:1-3 - Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад аст. Ба Худои худоён шукр гӯед, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст. Шукри Парвардигори парвардигорро бигӯ, ки меҳри устувори ӯ абадӣ аст.

Румиён 12 гузаришро дар номаи Павлус аз таълимоти теологӣ ба дастурҳои амалӣ барои зиндагии масеҳӣ нишон медиҳад. Ин боб мавзӯъҳои ҳаёти қурбонӣ, атои рӯҳонӣ ва даъват ба дӯст доштани дигаронро дар бар мегирад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Павлус имондоронро даъват мекунад, ки ҷисми худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандида ба Худо тақдим кунанд - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти онҳост. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба ҷаҳони намунавӣ мувофиқат накунанд, балки тафаккури таҷдидшавандаро тағир диҳанд ва он гоҳ қодир аст, ки иродаи Худоро тасдиқ кунад, яъне иродаи комили Ӯро писанд орад (Румиён 12:1-2). Ин барои роҳнамоии амалӣ дар бораи он ки чӣ тавр масеҳиён бояд имони худро риоя кунанд, замина мегузорад.

Сархати 2: Дар оятҳои 3-8 Павлус дар бораи инъомҳои рӯҳонӣ сӯҳбат мекунад. Ӯ ба мӯъминон маслиҳат медиҳад, ки дар бораи худашон аз ҳад зиёд фикр накунанд, балки ба ҳар яки онҳо мувофиқи имоне, ки Худо ба онҳо тақсим кардааст, доварии оқилона андешанд (Румиён 12:3). Баданро ҳамчун қиёс истифода бурда, ӯ таъкид мекунад, ки мо аз рӯи файз атоҳои гуногун дорем, ки оё пешгӯӣ мувофиқи имон хидмат мекунад ё таълим додан таълим медиҳад, рӯҳбаландкунанда медиҳад, саховатмандӣ пеш мебарад, ҷидду ҷаҳд мебахшад, шодмонӣ аст (Румиён 12:4-8). Ин аҳамияти эътирофи истифодаи тӯҳфаҳои беназири мақомоти хидматрасонии Масеҳро нишон медиҳад.

Сархати 3: Аз ояти 9 сар карда Павлус дар бораи муҳаббат ва рафтори ахлоқӣ насиҳат медиҳад. Ӯ ба мӯъминон даъват мекунад, ки муҳаббат бояд самимона нафрат кунад, ки чӣ гуна бадиҳоро часпида бошад, чӣ гуна некӯкор, якдигарро дӯст дорад, якдигарро эҳтиром кунед, ҳеҷ гоҳ кам нест, ғаюри рӯҳониро нигоҳ доред, дар хидмати Парвардигори худ, азоби сабрро нигоҳ доред Дуои содиқро бо халқи Худованд, ки мӯҳтоҷанд, саҳм бигиред. шод бошед, бо онҳо мотам гиред, ҳамдигарро риоя кунед, ба ҳеҷ кас ба бадӣ ҷавоб надиҳед, чашмони ростро нигоҳ доред, ҳама имконпазир аст, ки шумо дар осоиштагӣ зиндагӣ мекунед (Румиён 12:9-18). Ӯ бобро ба анҷом мерасонад, ки мегӯяд: «Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун» (Румиён 12:21) ва таъкид мекунад, ки ҷавоби дӯстдоштаи мавзӯъ ҳатто бо муқобилият дучор мешавад.

Румиён 12:1 Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо гардонед, ки ин хизмати оқилонаи шумост.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳаёти худро ҳамчун ибодат ба Худо бахшанд.

1. "Қурбониҳои зинда: бахшидани ҳаёти худ ба Худо"

2. "Муқаддас ва қобили қабул: парастиши Худо чӣ маъно дорад"

1. Матто 22:37-40 - Исо таълим медиҳад, ки Худоро бо тамоми дилу ҷони худ ва ақли худ дӯст доред.

2. Забур 51:17 - Дуо барои дили шикаста ва пушаймон, ки ба Худо мақбул аст.

Румиён 12:2 Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Мо набояд ба меъёрҳои ин ҷаҳон мувофиқат кунем, балки ба ҷои он бо роҳи таҷдиди тафаккури худ дигаргун шавем, то ки иродаи Худоро дарк кунем ва иҷро кунем.

1. Гӯсфанд нашавед - Барои истодагарӣ интихоб кунед.

2. Ба мардум пайравӣ накунед - аз паи Худо бошед.

1. Эфсӯсиён 4:23-24 - Ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед; Ва он ки одами навро дар бар кунед, ки баъд аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст.

2. 1 Петрус 1:13-16 - Пас, камари ақли худро баста, ҳушёр бошед ва ба файзе, ки дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо расонида мешавад, то охир умедвор бошед; Чун фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои пештараи худ дар надонистани худ шакл надиҳед; лекин чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам.

ба Румиён 12:3 Зеро ки ба воситаи файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар касе ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунад; балки бодиққат фикр кунед, чунон ки Худо ба ҳар кас ба андозаи имон муқаррар кардааст.

Масеҳиён бояд дар бораи худ назари ростқавл ва хоксорона дошта бошанд ва имонеро, ки Худо ба онҳо ато кардааст, эътироф кунанд.

1. Файзи фурӯтанӣ

2. Зиндагӣ бо ҳушёрии вафодор

1. Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. 1 ба Қӯринтиён 4:7 - Зеро кист, ки туро аз дигарон фарқ мекунад? ва чӣ дорӣ, ки нагирифтай? Акнун, агар онро гирифта бошӣ, чаро фахр мекунӣ, ки гӯё онро нагирифта бошӣ?

ба Румиён 12:4 Чунки мо дар як бадан узвҳои зиёд дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифа надоранд.

Ин порча дар бораи аҳамияти фаҳмидани он сухан меравад, ки дар бадани Масеҳ нақшҳо ва масъулиятҳои гуногун мавҷуданд.

1: Аъзоёни гуногун, нақшҳои гуногун: Нигоҳе ба он ки чӣ тавр ҷисми Масеҳ якҷоя кор мекунад

2: Таҷлили ягонагӣ дар гуногунрангӣ: қадр кардани зебоии фарқиятҳои мо дар дохили калисо

1: 1 Қӯринтиён 12: 14-26 - Нигоҳе ба инъомҳои гуногуни рӯҳонӣ дар калисо

2: Эфсӯсиён 4:1-16 - Нигоҳе ба нақшҳои гуногуни роҳбарӣ ва чӣ гуна онҳо барои бунёди калисо хидмат мекунанд.

Румиён 12:5 Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми якдигарем.

Имондорон ба воситаи Масеҳ муттаҳид мешаванд ва ҳамчун аъзои як бадан бо ҳамдигар пайвастанд.

1. "Бадани Масеҳ: ягонагӣ тавассути алоқаи мо"

2. "Робитаи худро бо бародарону хоҳарони худ дар Масеҳ мустаҳкам кунед"

1. Қӯлассиён 3:14-15 - "Ва пеш аз ҳама ин муҳаббатро дар бар кунед, ки ҳама чизро дар ҳамбастагии комил мепайвандад. Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукргузор бошед. ».

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - "Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки шумо ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ».

ба Румиён 12:6 Пас, бахшоишҳое дорем, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, хоҳ нубувват, балки ба андозаи имон нубувват кунем;

Мо бояд атоҳои худро мувофиқи файзе, ки Худо ба мо додааст, истифода барем.

1. Тӯҳфаҳои худро барои хидмат ба Худо истифода баред

2. Истифодаи бештари неъматҳое, ки Худо ба ту додааст

1. Эфсӯсиён 4:7-8 - Аммо ба ҳар яки мо файз мувофиқи андозаи атои Масеҳ дода шудааст. Бинобар ин гуфта шудааст: «Вақте ки Ӯ ба баландӣ баромад, асиронро ба асирӣ бурд, ва ба одамон ҳадяҳо дод».

2. 1 Қӯринтиён 12:4-7 - Ҳоло тӯҳфаҳо гуногунанд, аммо Рӯҳ ҳамон як аст. Ва хизматҳо гуногунанд, ва як Худованд аст. Таъсирҳо гуногунанд, аммо ҳамон Худое, ки ҳама чизро дар ҳама одамон амал мекунад. Аммо ба ҳар кас барои манфиати умумӣ зуҳури Рӯҳ дода мешавад. Зеро ба яке ба василаи Рӯҳ каломи ҳикмат дода мешавад ва ба дигаре бар тибқи ҳамон Рӯҳ каломи дониш.

ба Румиён 12:7 Ё хизмат, биёед интизори хидмати худ бошем; ё касе ки таълим медиҳад, таълим медиҳад;

Ин порча моро водор мекунад, ки ба вазифаҳоямон содиқ бошем ва дар ҳар нақше, ки моро даъват кунанд, содиқона хизмат кунем.

1. "Даъват ба хидмати содиқона"

2. «Садокати хакикӣ ба вазифахои мо».

1. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

2. 1 Қӯринтиён 15:58 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарони азизам, устувор бошед. Бигзор ҳеҷ чиз шуморо ба ҳаракат наоварад. Ҳамеша худро пурра ба кори Худованд фидо кунед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест. "

ба Румиён 12:8 Ё касе ки насиҳат медиҳад, бо насиҳат; он ки ҳукмронӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; касе ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

Ин порча моро водор мекунад, ки бо камоли кордонӣ, меҳнатдӯстӣ, хушҳолӣ ва соддагӣ хизмат кунем.

1: Хизмат бо аъло

2: Бо хушҳолӣ хизмат кардан

1: Қӯлассиён 3:23-24 - "Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ ба он кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт . Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

2: 1 ба Қӯринтиён 10:31 - "Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед."

Румиён 12:9 Бигзор муҳаббат бе таҳриф бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба он чи хуб аст, часпида.

Бо сидқан ва пайваста дӯст доред, аз бадӣ дурӣ ҷӯед ва дунболи некӣ кунед.

1. Аз паи ишқ: Қувваи пайвастагӣ

2. Фарқи байни некӣ ва бадӣ

1. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ кунед, вале бо ростӣ шодӣ кунед: Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад».

Румиён 12:10 Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарӣ муносибат кунед; ба эҳтироми якдигар;

Масеҳиён бояд ба якдигар муҳаббат ва эҳтиром зоҳир намоянд.

1. "Бародари худро дӯст доред: Имтиҳони Румиён 12:10"

2. "Якдигарро эҳтиром кунед: Қудрати Румиён 12:10"

1. Юҳанно 13:34-35 "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд

донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар муҳаббат ба якдигар».

2. 1 Петрус 4:8 «Ва пеш аз ҳама ба якдигар муҳаббати самимӣ дошта бошед, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

Румиён 12:11 Дар тиҷорат танбал нест; рӯҳи гарм; ба Худованд хизмат кардан;

Ин порча муҳимияти фаъол ва дилгарм будан дар хидмат ба Худованд таъкид мекунад.

1. «Зиндагӣ бо имони фаъол: Қудрати дар рӯҳ оташин будан»

2. «Хизмат ба Худованд: шодии зиндагӣ бо хизмати содиқона»

1. Ирмиё 29:11-13 - «Зеро ки ман нақшаҳоеро медонам, ки барои шумо дорам, мегӯяд Худованд, нақшаҳои некирода дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунад. Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва ман шуморо мешунавам. Вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ, Маро меҷӯӣ ва хоҳӣ ёфт».

2. Забур 37:4-5 - «Аз Худованд лаззат бибар, ва Ӯ хоҳишҳои дилатро ба ту хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ амал хоҳад кард».

Румиён 12:12 Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; пайваста дар намоз;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар вақтҳои мусибат умедвор ва пурсабр бошем ва дар дуо идома диҳем.

1. Бо умед шодӣ кунед: Қувваи дуо дар замонҳои душвор

2. Сабр дар мусибат: Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор мондан мумкин аст

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед! Бигзор меҳрубонии шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд дар даст аст. Ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:2-5 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро ҳама шодӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед, дар ҳоле ки аз ҳеҷ чиз камӣ доред. Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе сарзаниш медиҳад, биталабад ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа бипурсад, зеро ҳар кӣ шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол ронда ва парронданаст.

ба Румиён 12:13 Тақсим кардан ба зарурати муқаддасон; ба мехмоннавозӣ дода шудааст.

Ин порча моро водор мекунад, ки ба ниёзмандон саховатманд ва меҳмоннавоз бошем.

1: "Шодияти саховатмандӣ"

2: "Меҳмоннавозии муқаддасон"

1: Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда шуда, бо ҳам ҷунбида ва печида аст, ба зонуи ту рехта мешавад. Зеро бо андозае, ки шумо истифода мебаред, ба андозаи он чен карда мешавад. шумо».

2: Яъқуб 2:15-17 - "Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм шавед ва сер шавед", аммо дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо ҳеҷ коре намекунад. , Ин чӣ фоида дорад? Ба ҳамин монанд, имон худ ба худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст».

Румиён 12:14 Баракат диҳед онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд: баракат диҳед ва лаънат накунед.

Ин порча моро бармеангезад, ки ҳатто ба онҳое, ки моро таъқиб мекунанд, муҳаббат ва меҳрубонӣ зоҳир кунем.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр душманони худро дӯст доред

2. Шикастани давраи интиқом: Интихоби баракат бар лаънат

1. Матто 5:44 - «Лекин ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед».

2. Эфсӯсиён 4:31-32 - «Бигзор ҳар гуна кудурат ва ғазаб, ва хашм, ва доду фиғон ва тӯҳмат бо ҳар кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

Румиён 12:15 Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед.

Масеҳиён бояд дар шодӣ ва ғаму андӯҳи дигарон шарик бошанд.

1. "Муҳаббати зинда: Эҳсоси шодӣ ва ғам бо дигарон"

2. "Қувваи шафқат: Даъват ба шодӣ ва гиря"

1. Айюб 16:20-21 - «Шафоати ман дӯсти ман аст, чунон ки чашмони ман ашк сӯи Худо мерезанд; аз номи одам бо Худо илтиҷо мекунад, ҳамчунон ки касе барои дӯсте илтиҷо мекунад».

2. Яъқуб 5:11 - «Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем. Шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва оқибати аъмоли Худовандро дидаед, ки Худованд пурмуҳаббат ва меҳрубон аст».

Румиён 12:16 Бо якдигар як фикр кунед. Дар бораи чизҳои баланд фикр накунед, балки ба одамони камбағал фурӯтан бошед. Дар кибрҳои худ хирадманд набошед.

Масеҳиён бояд нисбат ба якдигар хоксор бошанд, дар бораи худ аз ҳад зиёд фикр накунанд ва ба дигарон нигоҳ накунанд.

1. Қувваи фурӯтанӣ дар ҳамкории масеҳӣ

2. Мағрурӣ ва фурӯтанӣ: Омӯзиши Румиён 12:16

1. Филиппиён 2:3–4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар қадр кунед, 4 на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон назар кунед."

2. Яъқуб 4:10 - «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад

бардошт».

Румиён 12:17 Ба ҳеҷ кас ба ивази бадӣ бадӣ надиҳед. Дар пеши назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед.

Ба бадӣ бо бадӣ ҷавоб надиҳед, балки дар назари ҳама ба таври ҳалол ва бо шараф рафтор кунед.

1. Қувваи вокуниши мусбӣ - омӯхтани он, ки чӣ тавр мо метавонем ба бадӣ ҷавоби мусбат диҳем, ба ҷои он ки бо бадӣ ҷавоб диҳем.

2. Зиндагии поквиҷдон - Фаҳмидани аҳамияти амал кардан дар ҳама ҳолатҳо аз рӯи софдилона ва бошарафона.

1. Масалҳо 20:22 - Нагӯед, ки "ба бадӣ ҷазо медиҳам"; Худовандро интизор шавед, ва Ӯ шуморо наҷот хоҳад дод.

2. Матто 5:38-39 - Шумо шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". Аммо ба шумо мегӯям: ба шахси бад муқобилат накунед. Агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, рухсораи дигарро низ ба онҳо гардонед.

Румиён 12:18 Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед.

Ин порча моро водор мекунад, ки барои муносибатхои осоишта бо хамаи одамон кушиш кунем.

1. "Даъват ба зиндагии осоишта"

2. "Зиндагӣ дар ҳамоҳангӣ бо ҳамсоягони мо"

1. Матто 5:9 - «Хушо сулҳҷӯён, зеро ки онҳо писарони Худо хонда хоҳанд шуд».

2. Масалҳо 15:1 - "Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад".

Румиён 12:19 Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед;

зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Мӯъминон набояд интиқомро ба дасти худ нагиранд, ба ҷои он ки Худо ба адолат ғамхорӣ кунад.

1. "Худованд интиқом хоҳад гирифт: таваккал ба адолати Худо" 2. "Таҳаммули хашм: омурзиш дар баробари беадолатӣ"

1. Масалҳо 20:22 - "Нагӯед, ки "барои ин гуноҳ ба ту бармегардам!" Мунтазири Худованд бошед, ва Ӯ интиқоми шуморо хоҳад гирифт». 2. Ибриён 10:30 - "Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" ва боз "Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард".

ба Румиён 12:20 Пас, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер кун; агар ташна бошад, ба вай об деҳ, зеро ки бо чунин рафтор бар сари ӯ ангиштҳои оташ хоҳӣ андохт.

Масеҳиён бояд душманони худро дӯст доранд ва ба онҳо меҳрубонӣ зоҳир кунанд, ҳатто вақте ки онҳо сазовори он нестанд.

1. Қудрати ишқ бар кина

2. Ба касоне, ки моро ситам кардаанд, некӣ кардан

1. Матто 5:44 - «Лекин ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед».

2. Масалҳо 25: 21-22 - "Агар душманат гурусна бошад, ба ӯ хӯрок деҳ, то бихӯрад; агар ташна бошад, ба вай об деҳ, то бинӯшад. Бо ин кор, бар сари ӯ ангишт мерезӣ, ва Худованд туро мукофот медиҳад».

Румиён 12:21 Бар бадӣ ғолиб нашавед, балки бадиро бо некӣ мағлуб кунед.

Муъминон нагузоранд, ки бадӣ бар онҳо ғолиб ояд, балки бояд бо аъмоли нек бар бадӣ ғолиб ояд.

1. «Қудрати некӣ бар бадӣ»

2. «Бо қуввати Худо ғолиб омадан бар бадӣ».

1. Матто 5:44 - "Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони шумо дуо гӯед".

2. Эфсӯсиён 4:31–32 - "Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, хашм, фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ».

Румиён 13 бобест, ки дар он Павлус ба муносибати байни масеҳиён ва мақомоти давлатӣ, инчунин ӯҳдадориҳои муҳаббат ва рафтори ахлоқӣ муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки ба ҳокимиятҳои роҳбарикунанда итоат кунанд, зеро ҳеҷ қудрате нест, ки Худо муқаррар кардааст. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки бар зидди ҳокимият саркашӣ мекунанд, бар зидди он чизе, ки Худо муқаррар кардааст, исён мекунанд ва худашон доварӣ хоҳанд кард. Зеро ки ҳокимон барои некӯкорон тарс надоранд, балки барои бадкорон (Румиён 13:1-3). Вай минбаъд мефаҳмонад, ки ҳукуматдорон бандагони Худо ба манфиати мо ҳастанд ва шамшерро ҳамчун интиқомгир мебардоранд, то ғазаби Худоро бар ситамкор иҷро кунанд, аз ин рӯ на танҳо аз сабаби ғазаб, балки виҷдон низ итоат кардан лозим аст (Румиён 13:4-5).

Сархати 2: Дар оятҳои 6-7 Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки андоз ва эҳтиром ба касе, ки он қарздор аст, пардохт кунанд, зеро ҳукуматдорон хизматгорони Худо ҳастанд, ба ҳама қарзи худро медиҳанд — агар андоз андоз бошад, агар даромад эҳтиром бошад, агар иззат эҳтиром бошад (Румиён 13:6-7).). Ин нишон медиҳад, ки масъулияти масеҳӣ дар назди ҷомеа, аз ҷумла иҷрои ӯҳдадориҳои шаҳрвандӣ.

Сархати 3: Аз ояти 8 сар карда Павлус муҳаббатро ҳамчун иҷрои шариат баррасӣ мекунад. Ӯ мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ҳеҷ қарзе, ки қарздор нест, бимонад, ба ҷуз ин ки қарзи доимӣ ба якдигар муҳаббат дошта бошад, ҳар кӣ дигаронро дӯст медорад, аҳкоми шариатро иҷро кардааст: «Зино накун» «Қатл накун» «Дуздӣ накун», «тамаъ накун» . Ин як фармонро метавон ҷамъбаст кард: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор". Муҳаббат ба ҳамсоя зараре намерасонад, бинобар ин, қонуни иҷрошавандаро дӯст доред (Румиён 13:8-10). Ин боб бо даъват ба зиндагии муқаддас дар партави замони ҳозира дарки лаҳзаи аллакай бедор кардани хоб наҷот наздиктар аст, назар ба он вақте ки бори аввал бовар карданд, шаб қариб рӯз аст, қариб дар ин ҷо биёед корҳоро як сӯ гузорем торикӣ нури зиреҳро мисли рӯзона дуруст рафтор кунем (Румиён 13:11–14). Ин бахш мавзӯъеро тақвият медиҳад, ки имони масеҳиро тавассути рафтори ахлоқии самимии муҳаббат ва интизории бозгашти Масеҳ зиндагӣ мекунад.

Румиён 13:1 Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

Ҳар як нафс бояд ба ҳокимиятҳои ҳоким итоат кунад, зеро Худо онҳоро дар ҷои қудрати худ қарор додааст.

1. Қудрати Итоат: Итоат ба Ҳокимият

2. Фаҳмидани ҳокимияти Худо

1. Дониёл 2:21: "Ӯ [Худо] замонҳо ва фаслҳоро иваз мекунад; Ӯ подшоҳонро аз байн мебарад ва подшоҳонро таъин мекунад"

2. Титус 3:1: «Ба онҳо хотиррасон кунед, ки ба ҳокимон ва ҳукуматдорон итоат кунанд, итоат кунанд ва ба ҳар кори нек омода бошанд».

ба Румиён 13:2 Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо муқобилат мекунад; ва онҳое ки муқобилат мекунанд, маҳкум хоҳанд шуд.

Ин порча аҳамияти эҳтироми ҳокимиятро таъкид мекунад, зеро муқовимат ба қудрат ҳамчун муқовимат ба амри Худо ба ҳисоб меравад ва боиси ҷазо мегардад.

1. Қудрати Ҳокимият: Эҳтиром ба фармони Худо

2. Итоати ҳокимият: итоат ба хости Худо

1. 1 Петрус 2:13-14: «Ба хотири Худованд ба ҳар муассисаи инсонӣ итоат кунед, хоҳ он ба императори олӣ бошад, хоҳ ба ҳокимон, ки аз ҷониби ӯ фиристода шудааст, то бадкоронро ҷазо диҳад ва онҳоеро, ки рафтор мекунанд, ситоиш кунанд. дуруст».

2. Забур 33:12: «Хушо халқе ки Худои Ӯ Худованд аст, ва қавме ки Ӯ онҳоро мероси худ интихоб кардааст!»

Румиён 13:3 Зеро ки ҳокимон на барои аъмоли нек, балки барои бадӣ даҳшатоваранд. Оё аз қудрат наметарсӣ? кори нек бикун, ва туро ҳамду сано хоҳӣ дошт.

Аз ҳокимон набояд аз корҳои нек битарсанд, балки танҳо барои корҳои бад. Кори нек боиси таърифу таърифи шахсони мансабдор мегардад.

1. Амалҳои некро соҳибон подош мегиранд

2. Аз ќудрат натарс, роњи некї кун

1. Масалҳо 21:3 - Адолат ва доварӣ ба Худованд аз қурбонӣ мақбултар аст.

2. Забур 37:3 - Ба Худованд таваккал кун ва некӣ кун; ҳамин тавр дар замин сокин хоҳӣ шуд, ва албатта сер хоҳӣ шуд.

ба Румиён 13:4 Зеро ки вай ба манфиати ту хизматгори Худост. Аммо агар кори бад кунӣ, битарс; зеро ки вай шамшерро бар абас намебардорад, зеро ки вай хизматгори Худост ва интиқомгирандаест, ки аз бадкор ғазаб кунад.

Ин порча ба он ишора мекунад, ки Худо ҳокимон таъин кардааст, то бадкоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро мукофот диҳанд.

1. Қудрати Ҳокимияти Худо: Зиндагии одилона дар ҷаҳони шикаста

2. Итоат ба ҳокимият: Фаҳмидани нақши ҳукумат дар Малакути Худо

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмотҳои ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

Румиён 13:5 Бинобар ин шумо бояд на танҳо барои ғазаб, балки ба хотири виҷдон низ итоат кунед.

Мо даъват шудаем, ки на танҳо аз тарс, балки аз итоат ба иродаи Ӯ ба ҳукуматҳое, ки Худо бар мо гузоштааст, итоат кунем.

1: Итоат ба иродаи Худо

2: Пешниҳод ба мақомот

1: Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. Падару модари худро иззат намо, то ки рӯзҳои ту дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз бошад.

2: 1 Петрус 2:13-15 - Ба хотири Худованд ба ҳар муассисаи инсонӣ итоат кунед, хоҳ он ба императори олӣ бошад, хоҳ ба ҳокимон, ки аз ҷониби ӯ барои ҷазо додани бадкорон ва ҳамду санои неккорон фиристода шудааст. .

ба Румиён 13:6 Барои ҳамин шумо низ хироҷ медиҳед, зеро онҳо хизматгорони Худо ҳастанд ва ҳамеша дар ин кор машғуланд.

Мо аз ҳукумат ва роҳбарони он эҳтиром ва дастгирӣ мекунем, зеро онҳо бандагони Худо ҳастанд.

1: Мо даъват карда шудааст, ки ҳукумат ва роҳбарони онро эҳтиром ва эҳтиром кунем, зеро онҳо бандагони Худо мебошанд.

2: Мо бояд ба ҳукумат ва роҳбарони он итоат кунем, зеро онҳо аз ҷониби Худо таъин шудаанд.

1: Матто 22:21 - «Пас он чи аз они қайсар аст, ба қайсар диҳед, ва он чи аз они Худост ба Худо».

2: 1 Петрус 2:13-14 - «Ба ҳар фармони инсонӣ ба хотири Худованд итоат кунед: хоҳ подшоҳ бошад, хоҳ олӣ; Ё ба ҳокимон, мисли он ки барои ҷазои бадкорон ва барои ситоиши неккорон аз ҷониби Ӯ фиристода шудааст».

ба Румиён 13:7 Пас, ба ҳамаи ҳаққи онҳо пардохт кунед: хироҷе, ки ба касе, ки хироҷ лозим аст; одат ба кӣ одат шудааст; тарс ба касе, ки метарсад; шаъну шараф ба кӣ.

Ба шахсони мансабдор эҳтиром ва эҳтиром гузоред.

1: Ҷамъияти мо ба қонун ва тартибот асос ёфтааст ва ҳамчун масеҳиён мо бояд ба одамони ҳокимият эҳтиром гузорем.

2: Амалҳои мо бояд эҳтиром ва эҳтироми моро нисбат ба шахсони мансабдор нишон диҳанд ва мо бояд ба онҳое, ки сазовори он ҳастанд, эҳтиром гузорем.

1:1 Петрус 2:17 - Ҳама одамонро эҳтиром кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо битарсед, подшоҳро эҳтиром кунед.

2: Титус 3:1 - Ба онҳо хотиррасон кунед, ки ба ҳокимон ва ҳукуматдорон итоат кунанд, итоат кунанд ва ба ҳар кори хайр омода бошанд.

ба Румиён 13:8 Аз ҳеҷ кас чизе қарздор нест, магар ин ки якдигарро дӯст дорад, зеро ҳар кӣ дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

Аз касе чизе қарздор нест, ҷуз дӯст доштани якдигар: шариатро ба воситаи муҳаббат иҷро кунед.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Қонунро иҷро кардан мумкин аст

2. Фармони ишқ: бартараф кардани қарз

1. Ғалотиён 5:14 - "Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

2. Матто 22:36-40 - «Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?» Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ба ин ду ҳукм тамоми шариат ва пайғамбарон вобаста аст».

ба Румиён 13:9 Барои ин: зино накун, накуш, дуздӣ накун, шаҳодати бардурӯғ надиҳӣ, тамаъ накун; ва агар ҳукми дигаре бошад, дар ин сухан ба таври мухтасар фаҳмида мешавад: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Ин порча дар бораи иҷрои аҳкоми Худо, махсусан Даҳ Аҳком, бо дӯст доштани ёри худ ҳамчун худ аст.

1. Ёри худро дӯст доред: Иҷрои аҳкоми Худо

2. Қудрати дӯст доштани ҳамсоягон: иҷро кардани суханони Румиён 13:9

1. Матто 22:37-40: «Исо ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст».

2. Ғалотиён 5:14: «Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор"».

Румиён 13:10 Муҳаббат ба ёри худ бадӣ намекунад, бинобар ин муҳаббат иҷроиши шариат аст.

Муҳаббат асоси иҷрои қонун аст.

1. Муҳаббат роҳи иҷрои қонуни Худост

2. Зиндагӣ аз муҳаббат ҳамчун бунёди мо

1. Юҳанно 13:34-35 - «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. Матто 22:36-40 - “Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст? Ва ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Тамоми шариат ва анбиё бар ин ду ҳукм асос ёфтааст”».

ба Румиён 13:11 Ва чун медонист, ки вақт аст, ки ҳоло вақти аз хоб бедор шудан расидааст; зеро ки ҳоло наҷоти мо назар ба он вақте ки мо имон овардем, наздиктар аст.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки бедор шаванд ва дарк кунанд, ки наҷот аз ҳарвақта наздиктар аст.

1: Бедор шавед! Эътироф кардани наздикии наҷот

2: Дар он хоб накунед: Наҷот наздик аст

1:1 Таслӯникиён 5:6-8 Пас, биёед мисли дигарон хоб накунем; аммо биёед бедор ва ҳушёр бошем. Зеро ки хуфтагон шабона хоб мераванд; ва мастиҳо шабона маст мешаванд. Вале мо, ки аз рӯз ҳастем, бояд ҳушёр бошем ва синаи имон ва муҳаббатро дар бар кунем; ва барои кулоҳ, умеди наҷот.

2: Ибриён 6: 11-12 Ва мо мехоҳем, ки ҳар яке аз шумо то ба охир барои пурра эътимод доштан ба умеди худ ҳамин гуна саъю кӯшиш кунед: то ки танбал набошед, балки пайравони онҳо бошед, ки ба воситаи имон ва пурсабрӣ ваъдаҳоро мерос мегиранд.

Румиён 13:12 Шаб гузаштааст, рӯз наздик аст: Пас биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем.

Мо бояд рафтори гунаҳкорро тарк кунем ва ба ҷои ин дар ин рӯзи нав адолатро қабул кунем.

1. Рӯзи наҷот: Лаҳзаи дигарро аз даст надиҳед

2. Ба торикӣ гирифтор нашавед: Зиреҳи нурро ба бар кунед

1. Эфсӯсиён 6:11-17 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Қӯлассиён 3:5-11 - Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

ба Румиён 13:13 Биёед, мисли рӯзона софдилона рафтор кунем; на дар ошӯб ва мастигарӣ, на дар хонадорӣ ва бешарафӣ, на дар низоъ ва ҳасад.

Зиндагии муқаддас дошта бошед, аз корҳои бадахлоқона, аз қабили мастигарӣ ва зинокорӣ дурӣ ҷӯед.

1. Зиндагӣ бо покиву покизагӣ

2. Қувваи зиндагии одилона

1. 1 Таслӯникиён 4:3-8 - Зеро иродаи Худо, тақдиси шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонад, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат чӣ гуна соҳибӣ кунад; На дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, чунон ки халқҳое, ки Худоро

намешиносанд, то ки ҳеҷ кас аз ҳад гузашта, бародари худро дар ҳеҷ коре фиреб надиҳад, зеро ки Худованд интиқомгирандаи ҳамаи инҳост, чунон ки мо низ шуморо пешакӣ огоҳ кардаем ва шаҳодат додаем. Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст. Пас, касе ки хор мекунад, на ба одам, балки Худоро, ки Рӯҳулқудсашро ба мо ато кардааст, хор мекунад.

2. Титус 2:12 - Ба мо таълим медиҳад, ки нохудоӣ ва ҳавасҳои дунявиро инкор карда, мо бояд дар ин ҷаҳони ҳозира боэҳтиёт, одилона ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем.

Румиён 13:14 Аммо шумо Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед, ва барои ҷисм ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро иҷро кунед.

Мувофиқи таълимоти Исои Масеҳ зиндагӣ кунед ва ба васвасаҳои ҷисм муқобилат кунед.

1. Қудрати Масеҳ барои муқобилат кардан ба васвасаҳо

2. Чӣ тавр дар ҳаёти ҳаррӯза ба таълимоти Исо пайравӣ кардан мумкин аст

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13, "Ҳеҷ озмоише шуморо фаро нагирифтааст, ҷуз он чизе ки барои инсоният маъмул аст. Ва Худо амин аст; Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз он чи ки тоқат карда метавонед, озмуда шавед. Аммо вақте ки шумо озмуда мешавед, Ӯ ҳамчунин озмоишеро фароҳам меорад. роҳи халосӣ, то ки шумо ба он тоб оваред."

2. Ғалотиён 5:16-17, "Бинобар ин мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ҷисм он чиро мехоҳад, ки бар зидди Рӯҳ аст, ва Рӯҳ он чиро, ки бар хилофи ҷисм аст, мехоҳад. Онҳо бо якдигар ихтилоф доранд, то ҳар чӣ хоҳед, накунед».

Дар Румиён 14 мавзӯи озодии масеҳӣ, баррасии баҳсҳо оид ба масъалаҳои шубҳанок ва принсипи ба васваса наафтидани ҳамимонон муҳокима карда мешавад.

Сархати 1: Боб бо он оғоз мешавад, ки Павлус ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки шахсони дар имон сустиро қабул кунанд, бе баҳсу мунозира дар масъалаҳои баҳснок. Ӯ мисоли рӯзҳои риояи ғизоро истифода мебарад, фарқиятҳои эътиқоди байни имондоронро таъкид мекунад, ки ҳар як бояд ба ақидаи худ боварӣ дошта бошад, зеро мо зиндагӣ мекунем Худованд мемирем Худованд, хоҳ зинда бимирад аз они Худованд (Румиён 14:1-8). Ин баҳсро дар бораи таҳаммулпазирӣ дар ҷомеаи масеҳӣ муқаррар мекунад.

Сархати 2: Дар оятҳои 9-12 Павлус таъкид мекунад, ки Масеҳ мурд ва ба ҳаёт баргашт, то Ӯ Худованди ҳам мурдагон ва ҳам зиндагон бошад. Аз ин рӯ, ҳамаи мо дар назди курсии доварии Худо истода, ҳар яки мо ба худамон ҳисобот медиҳем (Румиён 14:9-12). Ин аҳамияти масъулияти шахсии Худоро таъкид мекунад, на ба доварӣ кардани ҳамимонон аз рӯи масъалаҳои муҳим.

Сархати 3: Аз ояти 13 сар карда, Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки дигар якдигарро доварӣ накунанд, балки қарор қабул кунанд, ки ҳеҷ гоҳ дар роҳи бародар монеаи пешпо нагузоранд (Румиён 14:13). Ӯ мефаҳмонад, дар ҳоле ки ҳама чиз барои як имондор пок аст, агар он каси дигарро ба васваса андозад, ин нодуруст аст (Румиён 14:20) аз ин рӯ, Салтанати Худо муҳим нест, хӯрдан нӯшидан, балки адолати осоиштагӣ шодии Рӯҳулқудс аст, ҳар касе, ки ба Масеҳ ин тавр ба Худо писанд хизмат мекунад, ризоияти инсониро мегирад (Румиён 14:20). 14:17-18). Ин боб бо насиҳат ба анҷом мерасад, ки сулҳро пайгирӣ кунед, якдигарро таҳким бахшед, корро вайрон накунед, ба хотири Худо ғизоро вайрон накунед, он чизеро, ки имон доред, дар байни худ нигоҳ доред, Худо баракат аст, ки касе худро бо он чизе ки писандидааст, маҳкум намекунад (Румиён 14:19-22). Ин нишон медиҳад, ки принсипи зиндагӣ бо таваҷҷӯҳ ба муҳаббати дигарон, ҳатто дар байни озодии шахсӣ.

Румиён 14:1 Касеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед, аммо на ба баҳсу мунозира.

Муъминон бояд якдигарро бидуни баҳс дар масоили эътиқоди шахсӣ қабул кунанд.

1. Мо набояд имони дигаронро доварӣ кунем

2. Қабули ҳамдигар дар муҳаббат

1. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур. Он дигаронро беобрӯ намекунад, худписандӣ намекунад, ба осонӣ ба хашм намеояд, хатогиҳоро сабт намекунад.

2. Яъқуб 4:11-12 - Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадӣ нагӯед. Касе ки бар зидди бародар сухан мегӯяд ё бародари худро доварӣ мекунад, бар зидди шариат бадгӯӣ мекунад ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестед, балки довар ҳастед.

ба Румиён 14:2 Зеро яке имон дорад, ки ҳама чизро бихӯрад; дигаре, ки нотавон аст, набот мехӯрад.

Ду нафар дар бораи он, ки онҳо метавонанд бихӯранд, ақидаҳои гуногун доранд. Яке боварӣ дорад, ки онҳо метавонанд ҳама чизро бихӯранд, дар ҳоле ки дигаре, ки заиф аст, танҳо гиёҳҳоро мехӯрад.

1. Қувваи донистани ҳудуди худ

2. Қувваи қабули фарқиятҳо

1. Матто 6:25-34 - Ба савсанҳои саҳро нигаред

2. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед

Румиён 14:3 Бигзор касе ки мехӯрад, касеро, ки намехӯрад, хор накунад; ва касе ки намехӯрад, набояд касеро, ки мехӯрад, доварӣ кунад, зеро ки Худо ӯро қабул кардааст.

Масеҳиён набояд якдигарро аз рӯи одатҳои ғизои худ доварӣ кунанд, зеро Худо ҳардуи онҳоро қабул кардааст.

1. Қувваи бахшидан: Омӯзиш дар Румиён 14:3

2. Муҳаббати бешартона: Зиндагӣ ба Румиён 14:3

1. Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд: маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд: бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

Румиён 14:4 Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро доварӣ мекунӣ? назди оғои худ меистад ё меафтад. Оре, ӯ устувор хоҳад шуд, зеро Худо қодир аст, ки ӯро ба по бархезонад.

Масеҳиён набояд якдигарро доварӣ кунанд, зеро ҳар кас оғои худро дорад, Худое, ки дар ниҳоят ба ӯ ҷавоб медиҳанд.

1. «Ҳар яки мо дар назди Худо ҷавобгарем»

2. «Қудрати Худо ва тавоноии Ӯ барои устувор кардани мо»

1. Румиён 3:23 "Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд".

2. Ишаъё 40:28-31 "Оё намедонӣ? Оё нашунидай? Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, на суст мешавад ва на хаста аст. Фаҳмиши Ӯ қобили омӯхтан нест. Ӯ ба қудрат медиҳад. нотавононро қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор хоҳанд шуд ва хаста мешаванд, ва ҷавонон комилан меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард, бо болҳо мисли уқобҳо медаванд ва хаста намешаванд, роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд».

ба Румиён 14:5 Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар болотар медонад, ва дигаре ҳар рӯзро яксон қадр мекунад. Бигзор ҳар кас дар ақли худ пурра бовар кунад.

Ҳар як шахс бояд андешаҳои худро дар бораи чӣ гуна беҳтар ҷалол додани Худоро ташаккул диҳад.

1: Муҳимияти доштани ақидаи худ ва истодан дар он.

2: Муҳимияти эҳтиром кардани ақидаҳои дигарон.

1: Масалҳо 3: 5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард."

2: Филиппиён 4:8 - "Дар охир, эй бародарон, ҳар чи ҳақ аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ ҷоиз аст, ва чӣ шоёни таҳсин аст, - агар чизе олиҷаноб ё сазовори таъриф аст - дар бораи ин чизҳо фикр кунед."

ба Румиён 14:6 Ҳар кӣ ба рӯз менигарад, ба Худованд назар мекунад; ва ҳар кӣ рӯзро ба назар намегирад, барои Худованд онро ба назар намегирад. Ҳар кӣ меҳӯрад, барои Худованд меҳӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд; ва ҳар кӣ намехӯрад, барои Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дарк кунанд, ки ҳама коре, ки онҳо мекунанд, бояд барои ҷалоли Худо анҷом дода шаванд, хоҳ он рӯзе, хоҳ хӯрдан ё нахӯрдан.

1. "Дар ҳама чиз барои Худо зиндагӣ кардан"

2. "Ҳузури Худо дар ҳаёти ҳаррӯза"

1. Қӯлассиён 3:23 - "Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил бикунед, чунон ки барои Худованд, на ба одамон."

2. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - «Пас, хоҳ мехӯред ё менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред».

Румиён 14:7 Зеро ки ҳеҷ яке аз мо барои худ зиндагӣ намекунад ва ҳеҷ кас барои худ намемирад.

Ҳама одамон барои чизи бузургтар аз худ зиндагӣ мекунанд ва мемиранд.

1. Зиндагӣ ва мурдан барои чизи бузургтар - Румиён 14:7

2. Таваҷҷӯҳ ба расми калонтар - Румиён 14:7

1. Ғалотиён 6:7 Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

2. Ибриён 12:1–2 Аз ин рӯ, вақте ки моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, канор гузорем ва биёед бо сабр дар давидан давем. пеши мо гузошта, ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст.

ба Румиён 14:8 Зеро ки агар зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем; ва хоҳ бимирем, барои Худованд мемирем; пас, хоҳ зиндагӣ кунем, хоҳ бимирем, аз они Худованд ҳастем.

Дар ҳама марҳилаҳои ҳаёт, имондорон ба Худованд тааллуқ доранд - хоҳ зинда бошад, хоҳ мурдан.

1. Зиндагӣ ва мурдан барои Худованд - Румиён 14:8

2. Дар ҳар фасл ба Худованд тааллуқ доштан - Румиён 14:8

1. Забур 116:15 - Дар назари Худованд марги муқаддасони Ӯ азиз аст.

2. Такрори Шариат 10:12 - Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ӯ рафтор кунӣ, Ӯро дӯст дорӣ, ба Худованд Худои худ бо тамоми дили худ ва бо тамоми худ хизмат кунӣ. ҷон.

ба Румиён 14:9 Зеро ки Масеҳ барои ҳамин мурд, эҳьё шуд ва эҳё шуд, то ки Худованди мурдагон ва зиндагон бошад.

Ҳадафи ниҳоии Худо ин аст, ки Парвардигори ҳам зиндагон ва ҳам мурдагон.

1: Зиндагӣ барои абадият: атои донистани Масеҳ

2: Қувваи эҳё: Умеди наҷот

1: Юҳанно 11:25-26 - Исо гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, зинда хоҳад монд, гарчанде ки бимиранд».

2: Румиён 8:11 - Рӯҳи Худо, ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зиндагӣ мекунад. Ва чунон ки Худо Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, Ӯ ба ҷисмҳои мирандаи шумо ба воситаи ҳамон Рӯҳе, ки дар дохили шумост, зинда хоҳад кард.

Румиён 14:10 Аммо барои чӣ ту бародари худро доварӣ мекунӣ? ё чаро бародари худро ноумед мекунӣ? зеро ки ҳама дар назди курсии доварии Масеҳ истодаем.

Мо набояд якдигарро доварӣ кунем ё таҳқир накунем, зеро ҳама дар назди доварии Масеҳ истодаем.

1. Мулоҳиза дар бораи Румиён 14:10 - Чӣ тавр бо дигарон бо эҳтиром муносибат кардан мумкин аст

2. Курси доварии Масеҳ - Чаро мо набояд якдигарро доварӣ кунем

1. Матто 7:1-5 - Дигаронро доварӣ накунед

2. Яъқуб 4:11-12 - Дар бораи якдигар бад нагӯед

ба Румиён 14:11 Зеро ки навишта шудааст: "Ба ҳаёти Ман, мегӯяд Худованд, ҳар зонуе пеши Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард".

Ҳар як инсон рӯзе эътироф мекунад ва дар назди Худо таъзим мекунад.

1: Мо бояд ҳаёти худро барои омодагӣ ба рӯзе, ки мо дар назди Худо саҷда мекунем, зиндагӣ кунем.

2: Сухан ва рафтори мо бояд Худоро ҷалол диҳад ва ҷалол диҳад, то вақте ки мо дар назди Ӯ саҷда кунем, пушаймон нашавем.

1: Филиппиён 2:10-11 - Ба исми Исо бояд ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Падари Худо.

2: Ишаъё 45:23 - «Ба Худ қасам хӯрдам; Сухан аз даҳони Ман берун омад ба адолат, Ва барнамегардад, Ки ҳар зону пеши Ман хам шавад, Ҳар забон савганд хӯрад.

Румиён 14:12 Пас, ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

Ҳар кас барои кирдораш дар назди Худованд ҷавоб хоҳад дод.

1. Рӯзи ҳисоб: Фаҳмидани масъулияти мо дар назди Худо

2. Зиндагӣ ба эътиқоди худ: Иҷрои масъулиятҳои мо дар назди Худо

1. Матто 12:36-37 - «Лекин ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар як сухани хушку холӣ, ки гуфт, ҳисоб хоҳад дод. Зеро ки аз суханони худ сафед хоҳӣ шуд, ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд».

2. Ибриён 4:13 - «Ҳеҷ чиз дар тамоми махлуқот аз назари Худо пӯшида нест. Ҳама чиз дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем, ошкор ва ошкор аст».

ба Румиён 14:13 Пас, дигар якдигарро доварӣ накунем, балки дар ин бора ҳукм кунед, ки ҳеҷ кас дар роҳи бародари худ монеа ё василае нагузорад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки якдигарро доварӣ накунем ва ба бародарону хоҳаронамон кӯмак кунем.

1. Зиндагӣ дар ҳамоҳангӣ: парҳез аз доварӣ ва ташвиқи ваҳдат

2. Монеаҳои монеа: Чӣ тавр бояд дастгирӣ кунем, ба ҷои халалдор кардани ҳамсояи мо

1. Ғалотиён 5:22-23 "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст. Бар зидди инҳо қонун нест."

2. Матто 7:12 «Бинобар ин, он чи мехоҳед, ки одамон бо шумо кунанд, бо онҳо низ бикунед, зеро ин аст Таврот ва пайғамбарон».

ба Румиён 14:14 Ман медонам ва аз ҷониби Исои Худованд бовар дорам, ки ҳеҷ чизи худ ба худ нопок нест;

Павлус ба воситаи Исо итминон дод, ки ҳеҷ чизи табиатан нопок нест, аммо ҳар чизе ки касе нақис мешуморад, барои онҳо нақис аст.

1. Муҳимияти эҳтиром ба эътиқоди дигарон ва муҷозӣ накардани онҳо ба далели тафовуташон.

2. Қувваи эътиқоди худи мо ва чӣ гуна онҳо фикрҳо ва амалҳои моро ташаккул медиҳанд.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Ғалотиён 5:1 - Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед.

ба Румиён 14:15 Аммо агар бародарат аз гӯшти ту ғамгин шавад, акнун ту бо хайрия рафтор намекунӣ. Онро, ки Масеҳ барои Ӯ мурд, бо гӯшти худ нобуд накун.

Мо набояд нагузорем, ки амалҳои мо касеро, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд созад, ҳатто агар ин боиси ғаму андӯҳи онҳо шавад.

1) Бо вуҷуди ихтилофи ақида ҳамсояи худро дӯст доред

2) Аҳамияти садақа ва раҳмат

1) Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2) Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

ба Румиён 14:16 Бигзор дар бораи некии шумо бадӣ нагӯяд:

Мувофиқи хости Худо зиндагӣ кардан аз писанд омадан ба одамон муҳимтар аст.

1. Иҷрои иродаи Худо аз ҳама болотар аст

2. Эътироф кардани арзиши дигарон

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

ба Румиён 14:17 Зеро ки Малакути Худо хӯрок ва нӯшокӣ нест; балки адолат, осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

Малакути Худо на ба чизҳои ҷисмонӣ, балки ба адолат, осоиштагӣ ва шодмонӣ, ки дар Рӯҳулқудс мавҷуд аст, асос ёфтааст.

1. "Зиндагӣ дар Малакути Худо: Ҷустуҷӯи адолат, осоиштагӣ ва шодӣ дар Рӯҳулқудс"

2. "Подшоҳии Худо: берун аз дороиҳои моддӣ"

1. Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

2. Қӯлассиён 3:15 - "Ва осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед."

ба Румиён 14:18 Зеро ҳар кӣ бо ин чизҳо ба Масеҳ хизмат мекунад, ба Худо мақбул ва писандидаи одамон аст.

Хизмат ба Масеҳ ҳам ба Худо ва ҳам ба одамон писанд аст.

1. Қудрати хидмат: Чӣ тавр некӣ кардан ба дигарон моро ба Худо наздиктар мекунад

2. Қабули хидмат: Чӣ тавр некӣ кардан ба дигарон моро аз дигарон қабул мекунад

1. Қӯлассиён 3: 23-24 - "Ҳар коре, ки мекунед, кори худро аз таҳти дил ба ҷо оваред, на барои одамон, балки барои Худованд, зеро бидонед, ки мукофоти меросро аз Худованд хоҳед гирифт. Ин Худованд Масеҳ аст, ки шумо ба вай хизмат мекунед. ».

2. Матто 25:31-40 - «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва ҳамаи фариштагон бо Ӯ меояд, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст, ва ҳамаи халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ мешаванд ва Ӯ қавмро аз ҳам ҷудо хоҳад кард. Яке аз дигаре мисли чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад, гӯсфандонро ба тарафи рости худ ва бузҳоро ба тарафи чапи худ хоҳад гузошт. мероси худро бигир, ки салтанате, ки аз замони офариниши ҷаҳон барои ту муҳайё шудааст, зеро ман гурусна будам ва ба ман чизе додӣ, ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ, ман бегона будам ва маро ба дарун даъват кардӣ, ман либос лозим буд ва маро пӯшондӣ, бемор будам ва маро нигоҳубин мекардӣ, дар зиндон будам ва ба аёдати ман омадӣ». Он гоҳ одилон дар ҷавоби Ӯ хоҳанд гуфт: "Худовандо! Кай туро гурусна дидем ва туро таъом додем, ё ташна будем ва ба ту нӯшокӣ додем? Кай туро бегона дидем ва ба хона даъват кардем, ё эҳтиёҷ ба сару либос ва пӯшониданат? туро бемор ё дар зиндон мебинем ва ба аёдати ту меравем?» Подшоҳ ҷавоб медиҳад: "Ба ростӣ ба ту мегӯям: ҳар он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардай".

ба Румиён 14:19 Пас, биёед аз паи он чизҳое бошем, ки сулҳу осоиштагӣ мебахшад ва он чизеро, ки ба воситаи он кас дигареро обод мекунад, пайравӣ кунем.

Мо бояд барои сулху осоиш саъю кушиш кунем ва бо сухану кирдори худ барои обод кардани якдигар истифода кунем.

1. Қувваи сулҳ: Чӣ тавр мо метавонем барои ваҳдат якҷоя кор кунем

2. Такмили якдигар: Чӣ тавр мо метавонем фарқиятро ба вуҷуд орем

1. Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ ҷоиз аст, ва чӣ сазовори таҳсин аст, агар олиҷаноб бошад, агар чизе сазовори таъриф бошад. , дар бораи ин чизҳо фикр кунед. Он чи шумо дар Ман омӯхтаед, ва қабул кардаед ва шунидаед ва дидаед, - инро ба амал оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар касро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

Румиён 14:20 Зеро ки гӯшт кори Худоро нест намекунад. Ҳама чиз пок аст. балки барои касе ки ба васваса мехӯрад, бад аст.

Нагузоред, ки интихоби ғизои шумо кори Худоро вайрон кунад. Ҳама чиз пок аст, аммо хӯрдан нодуруст аст, ки боиси хафа мешавад.

1. Бо хоксорӣ ва эҳтиром хӯрдан

2. Қудрати интихоби ғизо

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. 1 ба Қӯринтиён 8:9 - «Аммо эҳтиёт шавед, ки ин ҳуқуқи шумо ба ҳар навъ монеаи монеаи нотавонон нагардад».

Румиён 14:21 Хуб аст, ки на гӯшт хӯрдан, на шароб нӯшидан, на чизе ки бародарат ба василаи он пешпо хӯрад, ё ба васваса меафтад ё нотавон гардад.

Мо набояд коре кунем, ки каси дигарро заиф, пешпо хӯрад ё хафа кунад.

1. Ба дигарон некӣ кардан: Таъсири рӯҳонии амалҳои беғаразона

2. Дӯст доштани дигарон: Бо аъмоли худ зарар нарасондан

1. Матто 7:12 - "Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё".

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

Румиён 14:22 Оё имон дорӣ? онро дар назди Худо барои худ дошта бош. Хушо касе ки худро дар он чи иҷозат додааст, маҳкум намекунад.

Мӯъминон набояд худро аз рӯи он чизе, ки ба худ иҷозат медиҳанд, доварӣ кунанд.

1. "Зиндагӣ дар мувозинат: он чизе ки мо иҷозат медиҳем ва он чиро маҳкум мекунем"

2. "Қувваи худшиносӣ: дарёфти қаноатмандӣ аз нақшаи Худо"

1. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап намезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам: Ман метавонам ҳама чизро ба василаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, иҷро кунам».

2. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: " ёри худро мисли худ дӯст бидор».

ба Румиён 14:23 Ва ҳар кӣ шубҳа дорад, агар бихӯрад, маҳкум мешавад, зеро ки аз имон намехӯрад; зеро он чи аз имон нест, гуноҳ аст.

Касоне, ки намедонанд, ки чӣ кор кунанд, набояд аз рӯи шубҳа амал кунанд, зеро ҳар коре, ки бе имон анҷом дода шудааст, гуноҳ ҳисобида мешавад.

1. Бигзор имони шумо ба аъмоли шумо ҳидоят кунад.

2.Шубҳа душмани имон аст.

1. Ибриён 11:6 - «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

2. Яъқуб 1:5-8 - "Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худо бипурсад, ки саховатмандона ба ҳама бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад. Аммо бигзор вай бо имон, бидуни шубҳа, барои касе ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки онро шамол ронда ва мепартояд; зеро он кас набояд гумон кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард; вай марди дудилагӣ аст ва дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст».

Румиён 15 муҳокимаро аз боби қаблӣ дар бораи зиндагии масеҳӣ идома дода, ба таҳкими мутақобила, Масеҳ ҳамчун намунаи қабул ва хизмати Павлус ба ғайрияҳудиён нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки мо, ки қавӣ ҳастем, бояд ба нотавонҳо тоб оварем, на ҳар яки худро шод гардонем, бояд ба ҳамсоягон писанд ояд, онҳоро обод кунем . Ӯ қайд мекунад, ки Масеҳ ба худаш писанд наомадааст, балки чунон ки навишта шудааст: «Ба ҳақорате, ки шумо ба ман афтодаед» (Румиён 15:1-3). Ӯ қайд мекунад, ки ҳар чизе, ки дар гузашта навишта шудааст, моро таълим медиҳад, то тавассути рӯҳбаландии истодагарӣ Навиштаҳо умед дошта бошанд (Румиён 15:4).

Сархати 2: Дар оятҳои 5-13 Павлус дар бораи ягонагии байни имондорон дуо мегӯяд, то онҳо бо як ақл ва як овоз Худоро ҳамду сано гӯянд. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки якдигарро қабул кунанд, ҳамон тавре ки Масеҳ онҳоро қабул кард, то Худоро ҷалол диҳанд. Сипас ӯ нақл мекунад, ки чӣ тавр Исо ба ғулом табдил ёфт, яҳудиён ваъдаҳои додаи патриархҳоро тасдиқ мекунанд Ғарбҳо метавонанд Худоро раҳмати Ӯро ҳамду сано гӯянд Иқтибосҳои якчанд порчаҳои Аҳди Қадим табиати фарогирро нишон медиҳанд, ки нақшаи наҷоти Худоро, ки ба авҷи ӯ умед мебандад, нишон медиҳад "Бигзор Худо умеди тамоми шуморо шодии сулҳу осоиштагӣ пур кунад, то ки Рӯҳи Муқаддас умедро пур кунад" (Румиён 15:5–13).

Сархати 3: Аз ояти 14 сар карда, Павлус дар бораи хизмати худ дар байни ғайрияҳудиён нақл мекунад ва шӯҳратпарастии худро баён мекунад, ки дар он ҷо Масеҳ дар он ҷо маълум набуд, башоратро мавъиза кунад, то таҳкурсии ягон каси дигарро бунёд накунад (Румиён 15:20). Вай мефаҳмонад, ки чаро ба сабаби ин кори миссионерӣ аз сафари Рум ба ӯ монеа шудааст, аммо ҳоло дар ин минтақаҳо ҷои дигар вуҷуд надорад, зеро ӯ солҳои зиёд орзу дошт, вақте ки Испания меравад, онҳоро мебинад, ҳангоми гузаштан аз онҳо дар сафар ба он ҷо кӯмак хоҳад кард, агар бори аввал лаззат баранд. чанд вақт ҳамроҳи онҳо буданд (Румиён 15:22-24).

Боб бо нақшаи боздид аз Павлус ба Ерусалим ба хизмати Ерусалим ба анҷом мерасад. Мардуми Худованд дар он ҷо дуо гуфтан мумкин аст беимонон нигоҳ дошта шаванд. Қурбонии ибодати яҳудӣ метавонад қобили қабул бошад, мақсади муқаддасон омада, онҳоро бехатар бубинад, мувофиқи иродаи Худо шодии якҷояро пур мекунад Румиён 15:30-32). Ин тасаввуротро ба ҳавораҳои миссионерии ҳавворӣ, ки дар минтақаҳои паҳншудаи башорат паҳн шудааст, таъмин мекунад.

Румиён 15:1 Пас, мо, ки тавоно ҳастем, бояд заъфҳои нотавононро бардорем, на ба худамон писанд ояд.

Мо бояд омода бошем, ки ба эҳтиёҷмандон кӯмак кунем, на ҳамеша барои манфиати худ.

1: Сомариёни хуб бошед - дигаронро дӯст доред ва хидмат кунед

2: Ба худ писанд наомадан - дигаронро аз худамон болотар гузоштан

1: Матто 22:36-40 - Худоро дӯст доред ва ёри худро дӯст доред

2: Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунед

Румиён 15:2 Бигзор ҳар яки мо ба ёри худ писанд ояд, то ки барои ободии ӯ некӣ кунад.

Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳамсояҳои худро шод гардонем, то ҳамдигарро обод кунем.

1. "Ёри худро дӯст доред: калиди таҳаввулот"

2. «Қувваи ваҳдат тавассути муҳаббат»

1. Эфсӯсиён 4:29 "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хидмат кунад".

2. Қӯлассиён 3: 12-14 «Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед; ба якдигар пурсабрӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бо касе ҷанҷол кунед:

чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед.

ба Румиён 15:3 Зеро ки Масеҳ ҳам ба Худ писанд набуд; лекин, чунон ки навишта шудааст: "Танноҳои онҳо, ки Туро мазаммат карданд, бар ман афтод".

Худфидокории Масеҳ намунаи он аст, ки чӣ тавр дигаронро дар ҷои аввал гузоштан мумкин аст.

1: Мо бояд ба намунаи фидокории Масеҳ пайравӣ кунем, то дигаронро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузорем.

2: Чӣ тавре ки Исо кард, мо бояд ба таҳқири дигарон ба манфиати дигарон тоб оварем.

1: Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2: Matthew 5:39 - "Лекин ба шумо мегӯям: ба шахси бад муқобилат накунед; агар касе ба рухсораи рости шумо торсакӣ занад, рухсораи дигарашро низ ба онҳо бигардонед".

Румиён 15:4 Зеро ҳар он чи пештар навишта шуда буд, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо бо сабр ва тасаллӣ аз Навиштаҳо умед дошта бошем.

Каломи Худо барои мо манбаи тасаллӣ ва умед аст.

1: "Сабр ва тасаллӣ дар Навиштаҳо"

2: "Умеде, ки мо аз Каломи Худо мегирем"

1: Забур 119:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2: Ибриён 4:12 "Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки барои ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад. ».

Румиён 15:5 Худои пурсабр ва тасаллӣ ба шумо ато кунад, ки ба ҳасби Исои Масеҳ

ба якдигар монанд бошед.

Павлус калисои Румро даъват мекунад, ки дар имони худ муттаҳид бошанд ва мисли Исои Масеҳ бо ҳамдигар сабр кунанд.

1. «Сабр дар ягонагӣ: Қудрати Масеҳ дар ҳаёти мо»

2. "Зиндагӣ мувофиқи Исо: ноил шудан ба ягонагӣ тавассути сабр"

1. Эфсӯсиён 4:3 - «Барои нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳ дар риштаи сулҳ тамоми кӯшишро ба харҷ диҳед».

2. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

Румиён 15:6 То ки шумо бо як ақл ва як даҳон Худоро, Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед.

Мо метавонем Худоро ба воситаи ифодаҳои ягона ва ягонаи ҳамду сано ҷалол диҳем.

1: "Ягонагӣ дар ситоиш"

2: «Якҷоя Худоро ҳамду сано хонем»

1: Филиппиён 2:5-11 - Дар байни худ чунин фикре дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2: Забур 34:3 - Оҳ, Худовандро бо ман ҳамду сано кун, ва биёед исми Ӯро якҷоя баланд бардорем!

Румиён 15:7 Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ моро барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

Масеҳиён бояд якдигарро қабул кунанд, чунон ки Масеҳ моро қабул кард, то

Худоро ҷалол диҳанд.

1. Қувваи қабул: Чӣ тавр мо метавонем Худоро тавассути дӯст доштани дигарон ҷалол диҳем

2. Дӯст доштани ҳама: Чӣ тавр мо метавонем Масеҳро тавассути амалҳои худ инъикос кунем

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат муносибат кунед ва саъй кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Румиён 15:8 Ҳоло мегӯям, ки Исои Масеҳ хизматгори хатнагон барои ростии Худо буд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо тасдиқ кунад:

Исои Масеҳ хизматгори Худо буд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо иҷро кунад.

1. Иҷрои ваъдаҳои Худо

2. Исои Масеҳ: Вазири Худо

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Ибриён 11: 17-19 - "Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард ва касе ки ваъдаҳоро гирифта буд, писари ягонаи худро қурбонӣ кард, ки дар бораи ӯ гуфта шудааст: "Насли ту аз Исҳоқ хоҳад буд. даъват карда, ба хулосае омаданд, ки Худо қодир буд, ки ӯро ҳатто аз мурдагон эҳё кунад, ки Ӯро низ ба маънои рамзӣ аз он қабул кард».

ба Румиён 15:9 Ва то ки халқҳо Худоро барои марҳаматаш ҳамду сано гӯянд; чунон ки навишта шудааст: "Ба ин сабаб дар миёни халқҳо туро эътироф хоҳам кард ва исми Туро тараннум хоҳам кард".

Халқҳо тавонистанд Худоро барои марҳаматаш, ки дар Румиён 15:9 навишта шудааст, ҳамду сано гӯянд.

1. Раҳмати Худо: Сарчашмаи баракат ва ҷалол

2. Таҷлили раҳмати Худо: баёни сипос

1. Забур 18:49 - Бинобар ин, Туро, эй Худованд, дар миёни халқҳо шукр хоҳам гуфт, ва исми Туро ҳамду сано хоҳам гуфт.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед).

Румиён 15:10 Ва боз гуфт: «Эй халқҳо, бо қавми Ӯ шодӣ кунед».

Павлус ғайрияҳудиёнро даъват мекунад, ки бо халқи Худо шодӣ кунанд ва ҷашн гиранд.

1. Қудрати ваҳдат: шодӣ бо халқи Худо

2. Шодии мансубият: Таҷлил бо оилаи Худо

1. Забур 133:1 - «Инак, чӣ гуна хуб ва хуш аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!»

2. Ғалотиён 6:10 - "Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама, алалхусус ба аҳли байти имон некӣ кунем."

ба Румиён 15:11 Ва боз: «Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ҳамду сано! ва Ӯро ситоиш кунед, эй тамоми мардум.

Павлус ҳам ғайрияҳудиён ва ҳам одамонро насиҳат мекунад, ки Худовандро ҳамду сано гӯянд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна эҳтиром ба Худо баракати ӯро боз мекунад

2. Шод шудан дар Худованд: Таҷлили наҷоти мо тавассути ҳамду сано

1. Забур 28: 6-7 - "Муборак аст Худованд! Зеро ки Ӯ овози илтиҷоҳои маро дар бораи марҳамат шунид. Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; дилам ба Ӯ таваккал мекунад, ва ман мадад меорам; дилам шод мешавад. , ва бо сурудам ба ӯ ташаккур мегӯям».

2. Ваҳй 5:11-13 - «Он гоҳ ман назар андохтам, ва дар гирду атрофи тахт ва мавҷудоти зинда ва пирон овози фариштаҳои бисьёрро шунидам, ки шумораашон аз ҳазорон ва ҳазорон нафар аст ва бо овози баланд мегуфтанд: «Сазовори аст Баррае, ки кушта шудааст, то қудрат ва сарват ва ҳикмат ва қудрат ва шаъну шараф ва ҷалол ва баракатро ба даст орад!" Ва ман шунидам, ки ҳар махлуқот дар осмон ва бар замин ва зери замин ва дар баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, мегуфтанд: «Бар он ки бар тахт ва Барра менишинад, баракат ва шаъну шараф ва ҷалол ва қудрат то абад бод ва ҳамеша!»

ба Румиён 15:12 Ва боз мегӯяд, Ишаъё мегӯяд: "Решаи Йисой хоҳад буд, ва Он ки бар халқҳо подшоҳӣ хоҳад кард; халқҳо ба Ӯ таваккал хоҳанд кард.

Ин оят аз китоби Румиён дар бораи омадани решаи Йисой, ки бар ғайрияҳудиён ҳукмронӣ хоҳад кард ва ғайрияҳудиён ба ӯ эътимод хоҳанд кард, сухан меронад.

1. Ваъдаи ҳокими боэътимод: Чӣ тавр Исо пешгӯии Ишаъёро иҷро мекунад

2. Умеди Подшоҳ: Такя ба Исо дар ҷаҳони ноором

1. Ишаъё 11:10 - "Ва дар он рӯз решаи Йисой хоҳад буд, ки аломати қавм хоҳад буд; халқҳо онро ҷустуҷӯ хоҳанд кард:"

2. Ишаъё 11: 1-2 - "Ва аз пояи Йисой асо берун хоҳад омад, ва аз решаҳои вай шоха хоҳад шуд: ва рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд».

Румиён 15:13 Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур мекунад, то ки шумо ба василаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

Худо ба воситаи имон ба Ӯ ба мо шодӣ ва осоиштагӣ мебахшад ва ба мо имкон медиҳад, ки ба Ӯ умед дошта бошем.

1. Қувваи умед дар Рӯҳулқудс

2. Иҷрои шодӣ ва сулҳ тавассути имон

1. Ишаъё 40:31 Онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 31:24 Далер бошед, ва Ӯ дили шуморо мустаҳкам хоҳад кард, эй ҳамаи онҳое, ки ба Худованд умед мебандед.

ба Румиён 15:14 Ва ман низ аз шумо, эй бародарон, бовар дорам, ки шумо низ пур аз некӣ ва аз ҳар дониш пур ҳастед ва қодиред, ки якдигарро насиҳат кунед.

Бародарон дар Румиён 15:14 пур аз некӣ ва донишанд ва қодиранд якдигарро насиҳат кунанд.

1. Қувваи кор бо ҳам: эътирофи манфиатҳои ваҳдат дар ҷомеаи мӯъминон

2. Қувваи дастгирӣ: Чӣ гуна бояд ҳамдигарро ҳамчун калисо рӯҳбаланд ва баланд бардоранд

1. Эфсӯсиён 4:2-3 - «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

2. 1 ба Қӯринтиён 12:12-13 - "Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисьёранд, як бадананд, ончунон бо Масеҳ низ ҳаст. Зеро ки мо дар як Рӯҳ будем. ҳама дар як бадан таъмид гирифтанд - яҳудиён ё юнониён, ғуломон ё озод - ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шуданд».

ба Румиён 15:15 Бо вуҷуди ин, эй бародарон, ман аз рӯи файзе ки аз ҷониби Худо ба ман ато шудааст, ба шумо далеронатар навиштаам, то ки шуморо дар назар дошта бошад.

Павлус ба калисои румӣ файзе, ки Худо ба ӯ додааст, хотиррасон мекунад.

1. Файзи бепоёни Худо

2. Қувваи ёдраскуниҳо

1. Эфсӯсиён 2:8–9 Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Масалҳо 3:5–6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо ҳидоят хоҳад кард.

Румиён 15:16 То ки ман хизматгори Исои Масеҳ ба халқҳо бошам ва башорати Худоро ба ҷо оварам, то ки қурбонии ғайрияҳудиён мақбул гардад ва аз ҷониби Рӯҳулқудс муқаддас гардад.

Павлус барои хизматгори Исои Масеҳ ба халқҳо таъин шуда, Инҷили Худоро мавъиза мекард, то ки халқҳо бо Рӯҳулқудс муқаддас гарданд.

1. Қабули даъват: хизмати Павлус ба ғайрияҳудиён

2. Қувваи муқаддаскунандаи Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 61:1-2 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, то озодиро ба асирон эълон кунам. , ва ифтитоҳи зиндон ба рӯи бандҳо, то ки соли мақбули Худованд эълон карда шавад».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17-21 - "Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузаштааст; инак, ҳама чиз нав шудааст. Ва ҳама чиз аз Худост, ки моро мусолиҳа додааст. Худро ба воситаи Исои Масеҳ ба мо додааст, ва ба мо хизмати мусолиҳаро ато кардааст, то бидонем, ки Худо дар Масеҳ буд ва ҷаҳонро бо Худ оштӣ дод, ва гуноҳҳои онҳоро ба гардани онҳо нагузошт, ва каломи мусолиҳаро ба мо супурд. мо сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо аз шумо илтимос карда бошад: ба ҷои Масеҳ аз шумо илтимос мекунем, ки бо Худо оштӣ шавед, зеро ки Ӯро барои мо, ки гуноҳро намедонист, гуноҳ кардааст, то ки мо адолати Худо дар вай».

ба Румиён 15:17 Пас, ман он чизе дорам, ки аз он чизе ки ба Худо тааллуқ дорад, ба воситаи Исои Масеҳ фахр намоям.

Павлус дар бораи ҷалоли худ ба воситаи Исои Масеҳ дар назди Худо сухан меронад.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр Исо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ҳаёти худро барои Худо зиндагӣ кунем

2. Дастрасӣ ба ҷалол: Чӣ тавр ба воситаи Исои Масеҳ аҳамият пайдо кардан мумкин аст

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худои Падар шукр гӯед.

2. Юҳанно 15:5 - Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Агар шумо дар Ман бимонед ва ман дар шумо, меваи бисьёр хоҳед овард; гайр аз ман шумо ягон кор карда наметавонед.

ба Румиён 15:18 Зеро ки ман ҷуръат намекунам, ки дар бораи ҳеҷ яке аз он корҳое, ки Масеҳ ба василаи ман накардааст, сухан гӯям, то ки ғайрияҳудиёнро бо сухан ва амал итоаткор гардонад.

Павлус мегӯяд, ки ӯ дар бораи он чизе, ки Масеҳ ба воситаи ӯ кор накардааст, сухан намегӯяд, то халқҳоро ҳам дар сухан ва ҳам дар амал итоаткор гардонад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Намунаи Павлус дар хидмат ба Масеҳ

2. Якҷоя кор кардан барои Салтанати Худо: ягонагӣ тавассути итоаткорӣ

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. Филиппиён 2:12-13 - Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, ҳоло ҳам, на танҳо дар ҳузури ман, балки бештар дар набудани ман, наҷоти худро бо тарс ва ларзон амал кунед, зеро ки ин Худост. ки дар шумо кор мекунад, хам ба хохиш ва хам барои хушнудии худ мехнат кардан.

Румиён 15:19 Ба воситаи аломот ва мӯъҷизот, бо қудрати Рӯҳи Худо; ба тавре ки ман аз Ерусалим ва гирду атрофи Иллирик, Инҷили Масеҳро пурра мавъиза кардам.

Павлус бо қудрати Рӯҳи Худо дар саросари Ерусалим ва Иллирик Инҷили Масеҳро мавъиза мекард.

1: Қудрати мавъиза кардани Инҷил

2: Қувваи Рӯҳулқудс

1: Аъмол 1:8 - "Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил мешавад, шумо қувват хоҳед ёфт. Ва шумо шоҳидони Ман хоҳед буд ва дар ҳама ҷо - дар Ерусалим, дар тамоми Яҳудия, Сомария ва то ақсои замин ба мардум дар бораи Ман нақл кунед. .»

2:1 Қӯринтиён 2:4 - "Паём ва мавъизаи ман на бо суханони оқилона ва боварибахш, балки бо нишон додани қудрати Рӯҳ буд."

ба Румиён 15:20 Бале, ман низ кӯшиш кардам, ки Инҷилро мавъиза кунам, на дар он ҷое ки Масеҳ ном дорад, то ки бар пояи каси дигар бино накунам.

Павлус мекӯшид, ки Инҷилро дар ҷойҳое мавъиза кунад, ки Масеҳро намешинохтанд, то ба ӯ эҳтиёҷ надошта бошад, ки бар пояи шахси дигар бино кунад.

1. Муҳимияти пешрав будан барои Инҷил

2. Масъулияти Шоҳиди Инҷил будан

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?

2. Аъмол 16:6-10 - Вақте ки онҳо дар саросари Фриҷия ва вилояти Ғалотия гаштанд ва аз Рӯҳулқудс манъ карда шуд, ки каломро дар Осиё мавъиза кунанд, пас аз он ки ба Мисия омаданд, ба Битиния рафтанд: лекин Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод. Ва онҳо аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуромаданд. Ва шаб ба Павлус рӯъёе зоҳир шуд; Дар он ҷо марде аз Мақдуния истода, ба Ӯ дуо карда, гуфт: «Ба Мақдуния биё ва ба мо мадад кун». Пас аз он ки ӯ ин рӯъёро дид, мо дарҳол кӯшиш кардем, ки ба Мақдуния биравем ва боварӣ ҳосил кардем, ки Худованд моро даъват кардааст, то ба онҳо башорат диҳем.

ба Румиён 15:21 Аммо чунон ки навишта шудааст: "Дар бораи Ӯ сухан нагуфтааст, хоҳанд дид, ва нашунидаанд, хоҳанд фаҳмид".

Паёми наҷоти Худо барои ҳама аст, на танҳо барои онҳое, ки аллакай бо он шинос буданд.

1: Инҷили наҷот барои ҳама аст

2: Фаҳмидани ношинос тавассути имон

1: Ишаъё 52:15, «Ҳамин тавр Ӯ халқҳои бисьёрро мепошад; Подшоҳон даҳони худро ба ӯ хоҳанд баста, зеро он чиро, ки ба онҳо гуфта нашудааст, хоҳанд дид; ва он чиро, ки нашунидаанд, андеша хоҳанд кард».

2: Луқо 24:47, "Ва бояд тавба ва омурзиши гуноҳҳо ба исми Ӯ дар байни ҳамаи халқҳо, аз Ерусалим сар карда, мавъиза карда шавад."

ба Румиён 15:22 Аз ин рӯ, ба ман бисёр монеъ шуданд, ки назди шумо биёям.

Павлус бо сабабҳои номаълум ба боздид аз румиён монеъ шуд.

1. Ахамияти рафъи монеахо дар хаёт

2. Қувваи устуворӣ

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Файзи Ман барои шумо басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст.

ба Румиён 15:23 Аммо акнун дар ин қисматҳо ҷои дигар надорам ва дар тӯли солҳои зиёд орзуи зиёд доштам, ки назди шумо биёянд;

Павлус хоҳиши дидани имондорони Румро баён мекунад.

1. Қувваи хоҳиш: Омӯзиши амалӣ кардани орзуҳои худро бо қатъият

2. Арзиши муносибатҳо: Рушди рӯҳонӣ дар мушорикат

1. Филиппиён 3:10-14 - Аз паи Масеҳ ва адолати Ӯ

2. Ибриён 10:24-25 - Якдигарро рӯҳбаланд кунед ва муҳаббат ва аъмоли некро барангехт

ба Румиён 15:24 Ҳар вақте ки ман ба Испания сафар кунам, назди шумо хоҳам омад; зеро ман боварӣ дорам, ки дар сафари худ шуморо бубинам ва аз ҷониби шумо ба он ҷо оварда хоҳам шуд, агар аввал аз ҳамроҳи шумо каме сер шавам.

Павлус изҳори хоҳиш дорад, ки ба Румиён дар Испания сафар кунад ва дар сафараш ҳамроҳи онҳо бошад.

1. Муҳимияти шарикӣ дар сафарҳои мо дар тӯли ҳаёт.

2. Чӣ тавр шарикӣ метавонад дар сафари рӯҳонии мо ба мо кӯмак кунад.

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд.

2. Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад; Пас одам чеҳраи дӯсти худро тезтар мекунад.

Румиён 15:25 Аммо ҳоло ман ба Ерусалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам.

Павлус барои хизмат ба муқаддасон ба Ерусалим меравад.

1. Бандагони содиқи Худо: Павлус ва қудрати бахшидан

2. Хизмат ба муқаддасон: Даъват ба амали масеҳӣ

1. Филиппиён 2:3-4 - «Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2. 1 Петрус 4:10 - «Ҳар кас тӯҳфа гирифтааст, онро ҳамчун идоракунандагони неки

файзи гуногуни Худо истифода баред, то ба якдигар хизмат кунед».

ба Румиён 15:26 Зеро ки ба мардуми Мақдуния ва Охоия писанд омад, ки барои муқаддасони камбағале, ки дар Ерусалим ҳастанд, саҳм гузоранд.

Мардуми Мақдуния ва Охоия бо камоли хушнудӣ ба муқаддасони камбағали Ерусалим кӯмаки молӣ медоданд.

1. Саховат: ҳаловати садақа

2. Неъмати Худо: Садақакунандагонро баракат диҳед

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - Ҳар яки шумо бояд он чизеро, ки дар дили худ қарор додаед, бидиҳед, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

2. Масалҳо 11:24-25 - Як кас озодона медиҳад, аммо боз ҳам зиёдтар ба даст меорад; дигаре ноҳақ нигоҳ медорад, вале ба фақир меояд. Шахси саховатманд обод мешавад; касе, ки дигаронро тароват бахшад, тароват меёбад.

ба Румиён 15:27 Ин ба ростӣ ба онҳо писанд омад; ва онҳо қарздор ҳастанд. Зеро, агар ғайрияҳудиён шарики чизҳои рӯҳонии онҳо гардида бошанд, вазифаи онҳо низ он аст, ки ба онҳо дар корҳои ҷисмонӣ хизмат кунанд.

Халқҳо вазифадоранд, ки ба халқи яҳудӣ дар масъалаҳои муваққатӣ хизмат кунанд, зеро яҳудиён атои рӯҳонии худро бо ғайрияҳудиён мубодила кардаанд.

1. Даравидани он чизе ки мо мекорем: Вазифаи халқҳо дар назди яҳудиён.

2. Мубодилаи баракатҳои мо: Муҳимияти бозгашт.

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Масалҳо 19:17 - Ҳар кӣ ба мискинон саховатмандӣ кунад, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ба вай барои аъмоли худ подош медиҳад.

ба Румиён 15:28 Пас, ҳангоме ки ман инро ба ҷо овардам ва ин меваро ба онҳо мӯҳр задам, ба воситаи шумо ба Испания хоҳам омад.

Павлус ният дошт, ки ба Испания сафар кунад ва самараи рисолати худро бо худ биёрад.

1. Меваи имони мо: Он чизе ки мо дар сафар бо худ меорем

2. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо: Пайравӣ бо роҳе, ки Ӯ барои мо муқаррар кардааст

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

Румиён 15:29 Ва ман боварӣ дорам, ки ҳангоме ки назди шумо меоям, дар пур аз баракати Инҷили Масеҳ хоҳам омад.

Павлус итминон дорад, ки ҳангоми ба румиён омаданаш, пурра Инҷили Масеҳро хоҳад овард.

1. Баракати Инҷил - Румиён 15:29

2. Иҷрои Инҷил - Румиён 15:29

1. Румиён 10:14-15 - Чӣ тавр онҳо бе мавъиза кардани касе шунида метавонанд?

2. Ғалотиён 6:9 - Биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард.

ба Румиён 15:30 Ҳоло, эй бародарон, аз шумо, ба хотири Исои Масеҳи Худованд ва ба муҳаббати Рӯҳ хоҳишмандам, ки бо ман дар дуоҳои худ ба Худо барои ман саъй кунед;

Павлус аз бародарон хоҳиш мекунад, ки барои ӯ ба исми Исои Масеҳ ва барои

муҳаббати Рӯҳ дуо гӯянд.

1. Қудрати намози якҷоя

2. Муҳимияти дастгирии ҳамдигар

1. Аъмол 12:5 - Петрус дар зиндон буд ва калисо барои ӯ дуо кард ва ӯ ба таври мӯъҷиза озод шуд.

2. Эфсӯсиён 6:18 - Дар ҳама ҳолатҳо бо ҳама гуна дуоҳо ва дархостҳо дар Рӯҳ дуо гӯед.

ба Румиён 15:31 То аз онҳое ки ба Яҳудо имон намеоваранд, раҳо шавам; ва то хидмате ки ман барои Ерусалим дорам, аз ҷониби муқаддасон қабул гардад;

Павлус мехоҳад, ки аз онҳое, ки ба Яҳудо имон надоранд, раҳо шаванд ва умедворанд, ки хизмати ӯ ба Ерусалим аз ҷониби муқаддасон қабул карда мешавад.

1. Зиндагӣ дар куфр: Хатари рад кардани имон

2. Хизмат ба Худованд: Қувваи бахшидан ва ӯҳдадорӣ

1. Юҳанно 3:16-18 «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад. Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, маҳкум намешавад, лекин ҳар кӣ имон наоварад, аллакай маҳкум шудааст, зеро ки ба исми Писари ягонаи Худо имон наовардааст».

2. Яъқуб 1:22-25 «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Румиён 15:32 То ки бо хости Худо бо шодӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором шавам.

Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки бо шодӣ назди имондорони румӣ биёяд ва дар ҳузури онҳо тароват ёбад.

1. Такя ба иродаи Худо: Чӣ тавр мо хурсандӣ ва тароват меёбем

2. Қувваи мушорикат: Чӣ гуна мо аз ҳамдигар шодӣ ва тароват мегирем

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

Румиён 15:33 Худои осоиштагӣ бо ҳамаи шумо бод. омин.

Павлус ба мардуми Рум баракат фиристода, аз Худо ба онҳо сулҳу осоиштагӣ орзу мекунад.

1. Осоиши Худо дар ҳаёти мо: Чӣ гуна бояд дар тасаллои муҳофизати Ӯ зиндагӣ кунем

2. Баракати сулҳ: Мушкилоти худро ба Худо раҳо кунед

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Луқо 12:22-26 - Ва ӯ ба шогирдони худ гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред, ва дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Зеро ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар аст. Ба зоғҳо нигаред: онҳо на мекоранд ва на медараванд, на анбор доранд ва на анбор, вале Худо онҳоро мехӯронад. Чӣ қадар қадри шумо аз паррандагон! Ва кадоме аз шумо бо изтироб метавонад як соат умри худро дароз кунад? Пас, агар шумо ин қадар кори хурдро иҷро карда натавонед, чаро дар бораи дигарон ғамхорӣ мекунед?

Румиён 16 боби хотимавии номаи Павлус ба румиён аст. Он дорои саломи шахсӣ ба шахсони мухталифи калисои Рум, огоҳиҳо бар зидди одамони ҷудоихоҳ ва доксологияи ниҳоӣ мебошад.

Сархати 1: Ин боб аз он оғоз мешавад, ки Павлус Фубиро, як дикони калисои Кенхреяро таъриф карда, аз имондорон дар Рум хоҳиш мекунад, ки ӯро ба таври сазовори муқаддасон қабул кунанд ва дар ҳар коре, ки аз онҳо лозим бошад, ба ӯ кӯмак кунанд. Ӯ ба Прискила ва Акила, ҳамкорони худ дар Исои Масеҳ, ки ҷони худро барои ӯ дар хатар гузоштанд, салом мерасонад (Румиён 16:1-4). Вай бо салом бо шахсони сершумори дигар, аз қабили Эпенетус, Марям, Андроник, Юния ва дигарон, садоқати саҳми онҳоро таъкид мекунад (Румиён 16:5-15).

Сархати 2: Дар оятҳои 17-20, Павлус бар зидди онҳое, ки ихтилофот меоранд ва бар хилофи таълимоте, ки омӯхтаанд, монеа мегузоранд, огоҳӣ медиҳад ва ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки аз онҳо дурӣ ҷӯянд (Румиён 16:17). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки ин гуна одамон ба Масеҳ хизмат намекунанд, балки иштиҳои худашон бо суханони хушомадгӯй ақли соддалавҳро фиреб медиҳанд (Румиён 16:18). Сарфи назар аз ин огоҳӣ, ӯ итоаткории румиёнро таъриф мекунад, ки ба ҳама хабар дода мешавад, аз ин рӯ, аз онҳо шодӣ мекунад, ки онҳо хирадманд бошанд, чӣ гуна некӯ бегуноҳ, чӣ бади Худо сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ Шайтонро зери пой хоҳад зад, марҳамат Худованд Исо бо шумо бод (Румиён 16:19-20).

Сархати 3: Аз ояти 21 Павлус аз номи ҳамроҳонаш ба мисли Тимотиюс Люсиус Ҷейсон Сосипатер Тертиюс Гай Эрастус Кварт салом мефиристад (Румиён 16:21-23). Мактуб бо як доксологияи мукаммал ба анҷом мерасад: "Акнун ӯ метавонад шуморо мувофиқи эълони башорати ман муқаррар кунад, ки ваҳйи Исои Масеҳ асрҳои тӯлонӣ махфӣ нигоҳ дошта шудааст, ки ҳоло тавассути навиштаҳои нубувватӣ ошкор шудааст Худо абадӣ эълон кардааст Худо ба ҳама халқҳо итоаткорӣ меорад Имон танҳо Худои ҳакимро ба воситаи Исои Масеҳ то абад ҷалол диҳад" ! Омин (Румиён 16:25-27). Ин мавзӯҳои нақоти башоратро тавассути имони Исои Масеҳ тақвият мебахшад, ки нақшаи ҳикмати илоҳии асрҳоро барои ҷалоли Худо паҳн мекунад.

ба Румиён 16:1 Ба ту хоҳари мо Фибиро, ки хизматгори калисои Канкирия аст, месупорам:

Павлус ходими калисои Кенкирия Фиберо ба хонандагони номаи худ таъриф мекунад.

1. Аҳамияти хизмат ба калисо

2. Таҷлили саҳми занон дар калисо

1. Ибриён 13:17 - Ба онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, итоат кунед ва худро итоат кунед, зеро онҳо ба ҷонҳои шумо, мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, нигоҳ доранд, то ки ин корро бо шодӣ кунанд, на бо ғам; барои шумо фоидаовар нест.

2. 1 Петрус 4:10 - Чӣ тавре ки ҳар кас ҳадия гирифтааст, ҳамон тавр ба якдигар, ҳамчун идоракунандагони неки файзи гуногунҷанбаи Худо хизмат кунед.

Румиён 16:2 То ки вайро, чунон ки муқаддасон шуд, дар Худованд қабул кунед ва дар ҳар коре, ки аз шумо эҳтиёҷ дорад, ба вай ёрӣ расонед, зеро ки вай ба бисёриҳо ва ман ҳам мададгор буд.

Ин порча дар бораи аҳамияти кӯмак кардан ва дастгирӣ кардани онҳое, ки барои мо ва дигарон низ ҳамин тавр кардаанд, сухан меравад.

1. "Парвардигор бошед: Дастгирии дигарон дар ниёз"

2. "Қувваи рӯҳбаландкунанда: рӯҳбаланд кардани дигарон тавассути меҳрубонӣ"

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Масалҳо 3: 27-28 - "Некиро аз онҳое, ки ба онҳо лозим аст, дареғ надор, вақте ки шумо метавонед амал кунед. Ба ёри худ нагӯед: "Фардо баргард ва ман онро ба ту медиҳам. "- вақте ки шумо онро аллакай бо худ доред."

Римликларга 16:3 Исо Масиҳдаги ёрдамчиларим Прискила ва Акилага салом айтинг:

Павлус ба Прискила ва Акило, ки дар паҳн кардани Инҷили Исои Масеҳ ёварони ӯ буданд, салом мерасонад.

1. Салоҳияти шарикӣ дар вазорат

2. Ба онҳое, ки хизмат мекунанд, миннатдорӣ зоҳир кардан

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. 1 Таслӯникиён 5:12-13 - Мо аз шумо, эй бародарон, хоҳиш мекунем, ки онҳоеро, ки дар байни шумо меҳнат мекунанд ва дар Худованд бар шумо ҳастанд ва шуморо насиҳат медиҳанд, эҳтиром кунед ва онҳоро аз рӯи корашон хеле бо муҳаббат қадр кунед. Дар байни худ ором бошед.

Румиён 16:4 Онҳое ки барои ҷони ман гардани худро гузоштаанд: на танҳо ман, балки тамоми калисоҳои ғайрияҳудиён низ ба онҳо шукр мегӯям.

Павлус ба онҳое, ки ҷони худро барои калисоҳои ӯ ва ғайрияҳудиён дар хатар гузоштаанд, миннатдории худро баён мекунад.

1: Қувваи миннатдорӣ: Чӣ гуна бояд барои онҳое, ки болотар ва берун аз он мегузаранд, миннатдорӣ зоҳир кард

2: Хавфи имон: Вақте ки мо бо номуайянӣ рӯ ба рӯ мешавем, чӣ гуна сабр кунем

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст ."

2: Яъқуб 2:26 - "Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон бе аъмол низ мурда аст."

Румиён 16:5 Ҳамчунин ба калисое ки дар хонаи онҳост, салом гӯед. Ба Эпанитуси маҳбуби ман, ки аввалин меваҳои Охоия барои Масеҳ аст, салом гӯед.

Ин порча дар бораи дастуроти Павлус дар бораи салом додан ба калисо дар хонаи Эпанетус ва инчунин салом додан ба Эпанетус, ки аввалин шуда ба масеҳият дар Охоия буд, аст.

1: Ҳар як шахс имкон дорад, ки аввалин самараи Инҷил бошад - Эпанетус аввалин шуда дар Охоия буд ва ӯ ҳамчун ёдраскунист, ки аввалин шахсе бошад, ки башоратро паҳн кунад.

2: Мо бояд ҳамеша вақт ҷудо кунем, то салом диҳем ва якдигарро шинохт, ҳамон тавре ки Павлус ба калисои хонаи Эпанетус дастур дод.

1: Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2: Аъмол 8:4 - "Акнун онҳое ки пароканда буданд, каломро мавъиза мекарданд."

Румиён 16:6 Марям, ки ба мо меҳнати зиёде бахшидааст, салом гӯед.

Марям ходими меҳнатдӯст ва содиқи калисо буд.

1. Арзиши меҳнат - Румиён 16:6

2. Эътироф кардани хидмати содиқона - Румиён 16:6

1. Масалҳо 10:4 - «Касе ки бо дасти сусткор камбағал мешавад, вале дасти меҳнатдӯст бой мешавад».

2. Масалҳо 12:24 - "Дасти меҳнатдӯст ҳукмронӣ хоҳад кард, аммо танбал зери хироҷ хоҳад буд".

Румиён 16:7 Ба хешовандони ман Андроник ва Юния, ки дар миёни ҳавриён маъруфанд ва пеш аз ман дар Масеҳ буданд, салом гӯед.

Андроник ва Юния дар байни ҳавриён машҳур буданд, ки пеш аз Павлус дар Масеҳ буданд.

1. Ахамияти Андроник ва Юния хамчун расулхо

2. Қудрати дар Масеҳ будан дар назди дигарон

1. Аъмол 17:11-12, Павлус дар бораи наҷот дар Масеҳ

2. Матто 22:37-40, амри Масеҳ дар бораи дӯст доштани Худо ва ҳамсоя

Румиён 16:8 Ба Амплиёси маҳбуби ман дар Худованд салом гӯед.

Павлус ба Амплиос салом фиристода, муҳаббаташро ба ӯ дар Худованд изҳор мекунад.

1. Дӯст доштани якдигар дар Худованд: Намунаи Павлус ва Амплиас

2. Дар Худованд маҳбуб будан: баракати Амплиас

1. 1 Юҳанно 4:7-11, "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо Муҳаббати Худо дар байни мо зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Писари Ӯ кафорати гуноҳҳои мо бошад. Эй маҳбубон, агар Худо моро ин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем».

2. 1 ба Қӯринтиён 13:1-8, "Агар ман ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан гӯям, аммо муҳаббат надошта бошам, ман гонги ғавғо ё санҷи садо ҳастам. тамоми дониш ва агар ман тамоми имон дошта бошам, то кӯҳҳоро нест кунам, вале муҳаббат надошта бошам, ман ҳеҷ ҳастам. ишқ сабр ва меҳрубон аст, ишқ ҳасад ва фахр намекунад, мағрур ва дағалӣ нест, дар роҳи худ исрор намекунад, асабонӣ ва хашмгин нест, аз кори бадӣ шодӣ намекунад, балки бо муҳаббат шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад».

Румиён 16:9 Ба Урбон, ки мададгори мо дар Масеҳ аст, ва ба Стахиси маҳбуби ман салом гӯед.

Ин порча саломи Павлус ба ду дӯсти ӯ Урбан ва Стахис мебошад, ки ба ӯ дар хизмати паҳн кардани Инҷил кӯмак кардаанд.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр Урбан ва Стахис ба Павлус дар миссияаш кӯмак карданд

2. Аҳамияти дӯстӣ дар ҳаёти масеҳӣ

1. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр мо якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем ва аз вохӯрӣ даст накашем, чунон ки баъзеҳо одат доранд, балки якдигарро рӯҳбаланд кунанд ва ҳама бештар, чунон ки мебинӣ, ки рӯз наздик мешавад».

2. Эфсӯсиён 4:29 - "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, то ба шунавандагон файз бахшад".

Румиён 16:10 Ба Апелес, ки дар Масеҳ эътироф шудааст, салом гӯед. Ба аҳли байти Аристобул салом расонед.

Павлус ба хонандагони худ дастур медиҳад, ки ба Апелес ва ба аҳли хонаводаи Аристобул, ки дар Масеҳ маъқуланд, салом гӯянд.

1. Муҳимияти рӯҳбаланд кардани дигарон дар имонашон ба Масеҳ

2. Чӣ тавр дар назари Масеҳ зиндагӣ кардан мумкин аст

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - "Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ».

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - "Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед."

Румиён 16:11 Ба хеши ман Ҳиродион салом гӯед. Ба аҳли байти Наркисус, ки дар Худованд ҳастанд, салом гӯед.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ба салом ва шинохти якдигар дар Худованд, ҳатто агар онҳо дорои маълумоти гуногун бошанд.

1. Эътироф кардани бародарону хоҳарони мо дар Масеҳ: Қудрати ягонагӣ

2. Муҳаббат ба ҳама: Таҷлили гуногунии мо дар Худованд

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Румиён 16:12 Ба Трифина ва Трифос, ки дар Худованд меҳнат мекунанд, салом гӯед. Ба Персиси маҳбуб, ки дар Худованд бисёр меҳнат кардааст, салом гӯед.

Павлус ба се зан: Трифена, Трифоза ва Персис, ки дар Худованд бисёр меҳнат мекарданд, салом мегӯяд.

1. Ҳамчун ба Худованд кор кардан: Таҷлили бахшида шудани Трифена, Трифоза ва Персис

2. Намунаи хидмат: Омӯзиш аз меҳнати содиқи Трифена, Трифоза ва Персис

1. Масалҳо 31:17 - Вай худро бо қувват мебахшад ва бозуҳояшро қавӣ мегардонад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ, ҳамчун кор барои Худованд кор кунед.

Румиён 16:13 Ба Руфус, ки дар Худованд баргузида шудааст, ва модараш ва ба модари ман салом гӯед.

Павлус ба Руфус, ки ҳамимонаш ба Худованд аст, ва модараш, ки модари Павлус аст, салом мегӯяд.

1. Оилаи Худо аз оилаи мо берунтар аст.

2. Муҳаббати Худо ба мо аз ҳама фарқиятҳо болотар аст.

1. 1 ба Қӯринтиён 12:12-14 - Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисёранд, як бадананд, бо Масеҳ низ ҳамин тавр аст.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва дар байни якдигар таҳаммулпазирӣ рафтор кунед. ишк.

Румиён 16:14 Ба Асинкритус, Флегон, Ҳермас, Патробос, Ҳермес ва бародароне, ки бо онҳо ҳастанд, салом гӯед.

Ин порча саломи Павлусро ба шаш нафар ва гурӯҳи одамоне, ки бо онҳо алоқаманд

аст, зикр мекунад.

1. Муҳимияти робита бо дигарон: Тадқиқот дар Румиён 16:14

2. Чӣ тавр ба онҳое, ки дар ҷомеаамон эҳтиром ва муҳаббат зоҳир кунем: Нигоҳе ба Румиён 16:14

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

Румиён 16:15 Ба Филолог ва Юлия, Нерей ва хоҳараш ва Олимпос ва ба ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳо ҳастанд, салом гӯед.

Павлус ба шахсони номбаршуда ва ҳамаи имондорон бо онҳо салом мегӯяд.

1. Қувваи мушорикат: Қувваи ҷомеа

2. Неъмати шинохти Худо

1. Аъмол 2:44-47 - Калисои аввалин худро ба таълимоти ҳавориён ва ба мушоракат, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд.

2. Забур 139:1-4 - Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ, эй Худованд, ва маро мешиносӣ.

Румиён 16:16 Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед. Калисоҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

Масеҳиён бояд бо як бӯсаи муқаддас ҳамчун нишонаи ягонагӣ ва муҳаббат салом диҳанд.

1: Мо бояд муҳаббати худро нисбати якдигар бо бӯсаи муқаддас нишон диҳем.

2: Мо бояд ягонагии худро дар Бадани Масеҳ тавассути муҳаббат ва меҳрубонӣ, ба

монанди бӯсаи муқаддас баён кунем.

1:1 Петрус 5:14 - Ба якдигар бо бӯсаи муҳаббат салом гӯед.

2: Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

ба Румиён 16:17 Акнун аз шумо, эй бародарон, хоҳишмандам, ки онҳоеро қайд кунед, ки бар хилофи таълимоте, ки шумо омӯхтаед, ихтилоф ва васвасаҳо ба вуҷуд меоранд; ва аз онҳо дурӣ ҷӯед.

Павлус калисоро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки таълимоти бардурӯғро тарғиб мекунанд, муайян ва аз онҳо дурӣ ҷӯянд.

1. Хавфи муаллимони козиб

2. Вафодор мондан ба Ҳақ

1. Титус 3:9-11 - Аммо аз баҳсу мунозираҳои аблаҳона, насабномаҳо, ихтилофот ва ҷанҷолҳо дар бораи шариат дурӣ ҷӯед, зеро онҳо бефоида ва бефоидаанд. Аммо касе, ки ҷудоӣ афканад, пас аз он ки як бор ва сипас ду бор бим диҳад, дигар коре бо ӯ накунад ва бидонад, ки ин кас каҷ ва гунаҳкор аст. худашро махкум мекунад.

2. 2 Тимотиюс 4:2-4 - Каломро мавъиза кунед; дар мавсим ва берун аз мавсим омода бошед; бо сабру таҳаммул ва таълимоти комил сарзаниш кунед, сарзаниш кунед ва насиҳат кунед. Зеро замоне мерасад, ки одамон ба таълимоти солим тоб наоваранд, балки гӯшҳои хоришро дошта, барои худ муаллимоне ҷамъ хоҳанд кард, ки ба ҳавасҳои худ мувофиқ бошанд ва аз шунидани ҳақиқат рӯй гардонда, ба афсонаҳо саргардон хоҳанд шуд.

ба Румиён 16:18 Зеро ки чунин шахсон на Худованди мо Исои Масеҳ, балки шиками худро парастиш мекунанд; ва бо сухани нек ва сухани одилона дили оддиро фиреб медиҳад.

Баъзехо ба чои Исо нафси нафси худашонро адо карда, бо суханхои хуш мардумро фиреб медиханд.

1. Аз онҳое, ки бо хушомадгӯй ва ваъдаҳои хушку холӣ одамонро аз Исо дур мекунанд, эҳтиёт бошед. 2. Мо бояд хоҳишҳои худро як сӯ гузошта, ба таълимоти

Исо диққат диҳем.

1. Масалҳо 26: 24-25 - Касе, ки нафрат дорад, онро бо лабони худ пӯшонад, аммо дар дили худ макрро ҷой медиҳад. Чун сухани нек гӯяд, бовар макун, Ки дар дилаш ҳафт зишт аст. 2. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас нигоҳ кунед, ки шумо бодиққат рафтор мекунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун доно ва вақтро фидия медиҳед, зеро айём шарир аст. Пас, беақл набошед, балки бифаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

Румиён 16:19 Зеро ки итоаткории шумо ба ҳама маълум аст. Аз ин рӯ, ман аз шумо шодам, лекин мехоҳам, ки шумо дар кори нек хирадманд бошед ва нисбат ба бадӣ содда бошед.

Павлус аз итоаткории имондорони румӣ қаноатманд аст, вале онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар некӣ доно бошанд ва дар бадӣ бегуноҳ бошанд.

1. Хикмати тоъат

2. Гузаштан дар бегуноҳӣ

1. Масалҳо 3:13-15 (13) Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки хирад меёбад. (14) Тиҷорataш беҳтар аз хариди нуқра ва фоидааш аз тиллои пок аст. (15) Вай аз ёқут гаронбаҳотар аст ва ҳар он чи ту бихоҳӣ, бо ӯ баробар нест.

2. Филиппиён 4:4-7 (4) Дар Худованд ҳамеша шод бошед: ва боз мегӯям: шодӣ кунед. (5) Бигзор мӯътадил будани шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд дар даст аст. (6) Аз ҳеҷ чиз эҳтиёт шавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. (7) Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Румиён 16:20 Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо кӯфт. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. омин.

Худои сулҳу осоиштагӣ шайтонро мағлуб мекунад ва ба мӯъминон осоиштагӣ меорад; файзи Исои Масеҳ бо онҳо хоҳад буд.

1: Аз донистани он ки Худо ба имондорон осоиштагӣ меорад ва файзи Исо бо онҳо хоҳад буд, шод бошед.

2: Барангезед, ки Худои сулҳу осоиштагӣ аз ҷониби мост ва файзи Исо бо мост.

1: Ишаъё 11:6-9 - Гург бо барра сокин хоҳад шуд, ва паланг бо бузғола, ва гӯсола ва шер ва гӯсолаи фарбеҳ якҷоя хоҳанд хобид; ва кӯдаке ба онҳо роҳнамоӣ хоҳад кард.

2: Филиппиён 4:7 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Румиён 16:21 Ҳамкори ман Тимотиюс ва хешовандони ман Лукиюс ва Ёсӯн ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

Тимотиюс, Люций, Ясон ва Сосипатер хозиронро табрик мекунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба якдигар дар муҳаббат хизмат кунем.

2. Мо ҳама аъзои як оила дар Масеҳ ҳастем.

1. Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва дар байни якдигар таҳаммулпазирӣ рафтор кунед. муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

Румиён 16:22 Ман, Тартиюс, ки ин номаро навишт, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

Ин порча саломест аз Тартиюс, котиб, ки номаро ба румиён навиштааст.

1. Муҳимияти салом: омӯзиши Румиён 16:22

2. Қудрати ҷомеа: Нигоҳе ба Румиён 16:22

1. Қӯлассиён 4:18 - "Ман, Павлус, ин саломро бо дасти худ менависам. Занҷирҳои маро дар хотир нигоҳ доред".

2. Филемӯн 1:19 - "Ман, Павлус, инро бо дасти худ менависам - ман онро бармегардонам, то ба ту хотиррасон кунам, ки ту аз ман худат қарздор ҳастӣ".

Румиён 16:23 Миёни ман Ғоюс ва аз тамоми калисо ба шумо салом мерасонанд. Арастус, ки дар шаҳр буд, ба шумо салом мерасонад, ва Квартус бародар.

Гузаргоҳ Ғоис, мизбони калисо ва Эрастус, раиси шаҳр, ҳамроҳи бародар Квартус ба калисо салом мефиристанд.

1. Қудрати мушоракати масеҳӣ: Чӣ тавр мо тавассути робита бо дигарон мустаҳкам мешавем

2. Аҳамияти меҳмоннавозӣ: Нақши Гайус дар калисо

1. Ибриён 13:1-2 - "Бигзор муҳаббати бародарона идома ёбад. Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ки ба ин васила баъзеҳо фариштагонро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд".

2. Ғалотиён 6:10 - "Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем."

Румиён 16:24 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. омин.

Павлус ба ҳамаи хонандагони номаи худ баракати файз медиҳад.

1. Неъмати Худо ҷовидон аст

2. Зиндагӣ дар баракати лутфи Худованд

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед, ва ин кори шумо нест; ин атои Худост -

2. Юҳанно 1:17 - Зеро шариат ба воситаи Мусо дода шудааст; файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.

ба Румиён 16:25 Ба касе ки қудрат дорад, ки шуморо мувофиқи башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, ба ҳасби ваҳйи сирре, ки аз ибтидои олам махфӣ буд, устувор созад,

Худо қодир аст, ки моро мувофиқи Инҷил, мавъизаи Исо ва мувофиқи сирре, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон махфӣ нигоҳ дошта мешуд, устувор созад.

1. Муқарраркардаи Худо: Чӣ гуна бояд қувват ва ҳимояи Ӯро биҷӯяд

2. Ошкор кардани асрор: Чӣ тавр Исо маънои аслии ҳаёти моро мекушояд

1. Эфсӯсиён 3:6-7 - То ки халқҳо ворисон ва аз як бадан ва шарикони ваъдаи Ӯ дар Масеҳ ба воситаи Инҷил бошанд.

2. Эфсӯсиён 1:9-10 - Ба мо сирри иродаи Ӯро, мувофиқи хушнудии неки худ, ки дар Худ ният кардааст, маълум мекунад: То ки дар замони пурраи замонҳо ӯ ҳама чизро дар Масеҳ дар як ҷо ҷамъ кунад. .

ба Румиён 16:26 Аммо алҳол ба василаи Навиштаҳои анбиё, мувофиқи амри Худои ҷовидонӣ, ба ҳамаи халқҳо барои итоаткории имон маълум шудааст:

Худои абадӣ аҳкоми Худро ба ҳамаи халқҳо маълум кардааст, то ба итоаткории имон ташвиқ кунанд.

1: Итоат ба Каломи Худо - Роҳ ба сӯи имон

2: Рушди имон - ҷавоб додан ба аҳкоми Худо

1: Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - "Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд; балки шабу рӯз дар он мулоҳиза намо, то мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, риоя хоҳӣ кард; роҳи обод бошад, ва он гоҳ муваффақияти хуб хоҳӣ дошт ».

2: Забур 119:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

Румиён 16:27 Танҳо Худои доно, ба воситаи Исои Масеҳ то абад ҷалол бод. омин.

Ин ќитъа ифодаи эњтиром ва сипос ба Худо ба унвони ягона сарчашмаи хирад аст.

1. Қувваи ибодат: қадршиносии ҳикмати Худо

2. Рушди хирад: Аз Худои ягонаи ҳаким раҳнамоӣ ҷустан

1. Яъқуб 1:5 - «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат ато мекунад ва ба вай дода мешавад».

2. Масалҳо 2:6 - "Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм аст".

1 Қӯринтиён 1 боби якуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба ихтилофот ва низоъҳо дар калисои Қӯринтӣ муроҷиат карда, аҳамияти марказии паёми Масеҳро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо изҳори миннатдорӣ барои файзи Худо ба имондорони Қӯринтӣ тавассути Исои Масеҳ оғоз мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки онҳо аз ҳар ҷиҳат, аз ҷумла атоҳои рӯҳонӣ бой шудаанд ва аз ҳеҷ гуна баракатҳои рӯҳонӣ кам нестанд (1 Қӯринтиён 1:4-7). Бо вуҷуди ин, ӯ фавран ба тақсимот ва гурӯҳҳои онҳо муроҷиат карда, қайд мекунад, ки дар байни онҳо ҷанҷолҳо дар асоси пайравии пешвоёни гуногун ба монанди Павлус, Апӯллӯс ё Кифо (Петрус) вуҷуд доранд (1 Қӯринтиён 1:10-12). Павлус онҳоро водор мекунад, ки дар ақл ва доварӣ муттаҳид бошанд ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Масеҳ бояд диққати онҳо бошад.

Сархати 2: Павлус беақлона будани ҳикмати инсониро дар муқоиса бо ҳикмати Худо таъкид мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки Худо он чизеро, ки аз рӯи меъёрҳои ҷаҳонӣ беақл ҳисобида мешавад, интихоб кардааст, то онҳоеро, ки худро оқил мешуморанд, хиҷил кунад (1 Қӯринтиён 1:18-20). Паёми маслубшудаи Масеҳ барои баъзеҳо мисли монеа ё беақлӣ ба назар мерасад, аммо дар асл он қудрат ва ҳикмати Худо барои наҷот аст (1 Қӯринтиён 1:23-24). Павлус таъкид мекунад, ки на ба воситаи ақли инсонӣ ё суханварӣ, балки ба воситаи имон ба қурбонии Масеҳ имондорон наҷот меёбанд.

Параграфи 3: Боб бо ёдоварӣ ба анҷом мерасад, ки на бисёр одамони доно ва бонуфузро Худо даъват кардааст. Ба ҷои ин, Ӯ онҳоеро интихоб кард, ки дар ҷомеа нотавон ва паст меҳисобанд, то тавонмандонро ба ҳайрат оваранд (1 Қӯринтиён 26-29). Ин хотиррасон мекунад, ки фахр кардан бояд танҳо дар Худованд анҷом дода шавад, зеро Ӯст, ки адолат, қудсият ва кафоратро таъмин мекунад (1 Қӯринтиён 30-31). Дар ниҳояти кор, ҳама иззат аз они Худост.

Хулоса, боби якуми Қӯринтиён ба тақсимот ва гурӯҳҳо дар калисои Қӯринтӣ муроҷиат мекунад. Павлус аҳамияти ягонагӣ дар Масеҳро таъкид мекунад ва ҳикмати инсониро рад мекунад, ки ба ҳикмати Худост. Ӯ паёми Масеҳи маслубшударо ҳамчун қудрат ва ҳикмати Худо барои наҷот таъкид мекунад. Павлус ба имондорон хотиррасон мекунад, ки Худо онҳоеро, ки нотавон ҳисобида мешаванд, интихоб мекунад, то тавоноонро ба ҳайрат оваранд, аз ин рӯ ҳама фахр бояд танҳо ба Худованд равона карда шавад. Ин боб мавзӯъҳои ягонагӣ, фурӯтанӣ

ва такя ба ҳикмати Худоро таъкид мекунад, на меъёрҳои ҷаҳон.

1 ба Қӯринтиён 1:1 Павлус, ки бо хости Худо ҳаввории Исои Масеҳ шудан даъват шудааст ва бародари мо Сустенис,

Гузариш Павлус ҳаввории Исои Масеҳ аст, ки барои хидмат бо иродаи Худо даъват шудааст ва Состен ҳамчун бародари имонии худ.

1. Қудрати риояи иродаи Худо

2. Шодии хизмат бо бародарону хоҳарони имондор

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

1 ба Қӯринтиён 1:2 Ба калисои Худо, ки дар Қӯринф аст, ба онҳое ки дар Исои Масеҳ тақдис шудаанд ва барои муқаддас шудан даъват шудаанд, бо ҳар чизе ки дар ҳама ҷо исми Исои Масеҳи Худованди мо, чи аз они онҳо ва ҳам аз они мо, мехонанд.

Павлус ба калисои Қӯринф нома менависад, ки он аз онҳое иборат аст, ки дар Исои Масеҳ муқаддас шудаанд ва барои муқаддас шудан даъват шудаанд ва онҳое, ки дар ҳама ҷо исми Исои Масеҳро мехонанд.

1. Қувваи муқаддасгардонӣ: Чӣ тавр аз ҷониби Худо ҷудо шудан мумкин аст

2. Омӯзиши даъват кардани исми Исои Масеҳ

1. Румиён 8:29-30 - "Зеро ки Худо пешакӣ дониста буд, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад. даъват карда буд, низ сафед кард; ҳар киро сафед кард, ҷалол дод».

2. Юҳанно 10:30 - «Ман ва Падар як ҳастем».

1 ба Қӯринтиён 1:3 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Павлус аз ҷониби Худо ва Исо ба Қӯринтиён саломи файз ва осоиштагӣ мефиристад.

1. Файзи Худо: Тӯҳфаи сулҳ

2. Ба воситаи Исо наздик шудан ба Худо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Юҳанно 14:27 - осоиштагиро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам; на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

1 ба Қӯринтиён 1:4 Ман Худои худро ҳамеша барои шумо барои файзи Худое ки Исои Масеҳ ба шумо ато кардааст, шукр мегӯям.

Ман Худоро барои файзе, ки ба мардуми Қӯринт тавассути Исои Масеҳ ато кардааст, ташаккур мегӯям.

1. Файзи Худо: Чӣ тавр гирифтан ва тақсим кардани атои Худо.

2. Исои Масеҳ: Сарчашмаи ҳаёт ва шодӣ.

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Румиён 5:1-2 - Пас, мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ бо Худо сулҳ дорем: ба воситаи Ӯ мо низ ба ин файз, ки дар он ҳастем, дастрас шудаем.

1 ба Қӯринтиён 1:5 То ки шумо аз ҳар чиз, аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой мешавед;

Дар Масеҳ имондорон бо дониш ва қобилияти муошират муассир баракат доранд.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Масеҳ моро бо дониш ва баён бой мегардонад

2. Баракати Муошират: Чӣ тавр Масеҳ моро тавассути ягонагӣ ғанӣ мегардонад

1. Қӯлассиён 3:16 "Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад ва якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед"

2. Эфсӯсиён 4:15-16 «Балки, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Он ки Сар аст, ба Масеҳ, ки тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳар буғум пайваст ва муттаҳид шудааст, ба камол расад. он муҷаҳҳаз аст, вақте ки ҳар як узв дуруст кор мекунад, ҷисмро ба воя мебахшад, то худро дар муҳаббат бунёд кунад."

1 ба Қӯринтиён 1:6 Чунон ки шаҳодати Масеҳ дар шумо тасдиқ шудааст:

Дар Қӯринтиён шаҳодати Масеҳ тасдиқ карда шуд.

1. Қувваи тасдиқ: Чӣ тавр шаҳодати Худо дар бораи Масеҳ метавонад имони моро мустаҳкам кунад

2. Чӣ тавр дар имон инкишоф додан мумкин аст: Тасдиқи шаҳодати Масеҳ дар Қӯринтиён

1. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

1 БА ҚУРИНТИЁН 1:7 Ба тавре ки шумо дар бахшоиш қафо нашавед; мунтазири омадани Худованди мо Исои Масеҳ:

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки ҳангоми интизории омадани Исои Масеҳ аз ягон атои рӯҳонӣ кам набошанд.

1. "Интизории интизорӣ: омодагӣ ба омадани Худованди мо Исои Масеҳ"

2. "Барои як ҳадаф ато карда шудааст: истифода бурдани инъомҳои рӯҳонии худ барои мунтазири омадани Худованд"

1. Румиён 8:19 Зеро интизории ҷиддии махлуқот мунтазири зуҳури фарзандони Худост.

2. Қӯлассиён 3:1-4 Пас, агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст. Муҳаббати худро ба чизҳои болотар гузоред, на ба чизҳои рӯи замин. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст. Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

1 ба Қӯринтиён 1:8 Ӯ низ шуморо то охир мустаҳкам хоҳад кард, то дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.

Ин порча дар бораи беайб будан дар рӯзи Худованд Исои Масеҳ нақл мекунад.

1: Барои он ки дар рӯзи Худованд Исои Масеҳ беайб бошем, мо бояд ба Ӯ содиқ ва содиқ бошем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки ҳаёти сазовори беайб будан дар рӯзи Худованд Исои Масеҳро пеш барем.

1: Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

2: Эфсӯсиён 5:27 - "То ки вай онро барои худ калисои пурҷалоле тақдим кунад, ки дорои доғ, чинӣ ё ягон чизи дигар нест, балки муқаддас ва беайб бошад".

1 ба Қӯринтиён 1:9 Худо амин аст, ки шумо ба воситаи Ӯ ба мушоракати Писари Ӯ Исои Масеҳи Худованди мо даъват шудаед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки садоқатмандии Худоро эътироф кунанд ва дар мушоракат бо Исои Масеҳ бимонанд.

1. «Садоқати Худо: Дарк ва қадр кардани муҳаббати бечунучарои Худо»

2. "Дар мушоракат бо Исо: бештар ба Ӯ монанд шудан"

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред.

1 ба Қӯринтиён 1:10 Ҳоло, эй бародарон, аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаи шумо як чизро гӯед, ва дар байни шумо ҳеҷ ихтилофе набошад; балки барои он ки шумо комилан дар як фикр ва дар як довар муттаҳид шавед.

Павлус ба қӯринтиён насиҳат мекунад, ки дар имонашон ягона бошанд ва дар байни онҳо ҷудоӣ накунанд.

1. Ягонагӣ дар калисо: Қувваи мушорикат

2. Ба маслиҳати Павлус пайравӣ кунед: Калисоро муттаҳид нигоҳ доред

1. Эфсӯсиён 4:1-6 - Ягонагӣ дар калисо

2. Филиппиён 2:2-4 - Фурӯтанӣ ва ягонагӣ дар калисо

1 ба Қӯринтиён 1:11 Зеро, эй бародарон, аз аҳли байти Хлӯо, ба ман дар бораи шумо гуфта шудааст, ки дар байни шумо низоъҳо ҳаст.

Павлус аз баҳс дар байни калисои Қӯринт огоҳ мекунад.

1. Хатарҳои парокандагӣ: Чӣ гуна муноқиша ба калисо зарар мерасонад

2. Қудрати ваҳдат: Чӣ гуна калисо аз муттаҳид будан манфиат меорад

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате бошед, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар сабр кунед; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2. Румиён 12:5 - Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар як аъзои бадани дигар ҳастем.

1 ба Қӯринтиён 1:12 Ҳоло инро мегӯям, ки ҳар яке аз шумо мегӯед: "Ман аз они Павлус ҳастам"; ва ман аз Апӯллӯс; ва ман аз Кифо; ва ман аз Масеҳ.

Павлус ба калисои Қӯринт хотиррасон мекунад, ки онҳо набояд аз ҳам ҷудо шаванд ва эътироф кунанд, ки ҳама аз Масеҳ ҳастанд.

1. Ягонагӣ дар калисо: Дар хотир дорем, ки мо ҳама аз Масеҳ ҳастем

2. Бартараф кардани ихтилоф: муттаҳид будан дар Масеҳ

1. Юҳанно 17:20-23 - Исо ба Падар дуо мекунад, ки ҳамаи имондорон як бошанд

2. Филиппиён 2:1-11 - Насиҳати Павлус ба ягонагӣ ва фурӯтанӣ дар бадани Масеҳ

1 ба Қӯринтиён 1:13 Оё Масеҳ аз ҳам ҷудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб шудааст? ё шумо ба исми Павлус таъмид гирифтаед?

Павлус аз қӯринтиён мепурсад, ки оё онҳо тавассути ӯ тақсим шудаанд, зеро Масеҳ аз ҳам ҷудо нашудааст. Ӯ ҳамчунин мепурсад, ки оё барои онҳо маслуб шудааст ё онҳо ба исми Ӯ таъмид гирифтаанд.

1. Ягонагӣ дар Масеҳ: Хатари тақсимшавӣ

2. Қувваи таъмид: Аломати ӯҳдадории мо ба Масеҳ

1. Юҳанно 17:20-21 - Исо дуо мекунад, ки ҳамаи имондорон як бошанд, чунон ки Ӯ ва Падар як ҳастанд

2. Қӯлассиён 2:12 - Таъмид нишонаи иттиҳоди мо бо Масеҳ ва марги Ӯ дар салиб аст.

1 ба Қӯринтиён 1:14 Худоро шукр мегӯям, ки ҷуз Криспус ва Ғоюс ҳеҷ яке аз шуморо таъмид надодаам;

Дар ин порча гуфта мешавад, ки Павлус миннатдор аст, ки ӯ танҳо Криспус ва Гаюсро таъмид додааст.

1. Қувваи шукргузорӣ: изҳори сипос барои коре, ки Худо мекунад

2. Аҳамияти таъмид: Нақши он дар ҳаёти масеҳӣ

1. Қӯлассиён 2:12, "Дар таъмид бо Ӯ дафн карда шуданд, ки шумо низ дар он ба воситаи имон ба кори Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, бо Ӯ эҳьё шудаед".

2. Матто 28:19, «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед».

1 ба Қӯринтиён 1:15 Мабодо касе нагӯяд, ки ман ба исми худам таъмид гирифтаам.

Павлус амалҳои таъмиддиҳии худро ҳимоя мекунад, то ки дигарон даъво накунанд, ки ӯ ба номи худаш таъмид гирифтааст.

1. Қувваи ҳимояи имони шумо: Тадқиқот дар 1 Қӯринтиён 1:15

2. Муҳимияти худмуҳофизатӣ дар масеҳият: Фаҳмидани амалҳои Павлус дар 1 Қӯринтиён 1:15

1. Матто 16:18 - «Ва ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд».

2. 2 Тимотиюс 1:7 - «Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарсро не, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худдорӣ ато кардааст».

1 ба Қӯринтиён 1:16 Ва ман аҳли хонаводаи Истефанусро низ таъмид додам; ғайр аз ин, намедонам, ки ягон каси дигарро таъмид додаам ё не.

Павлус хонаводаи Стефанусро таъмид дод ва намедонист, ки ягон каси дигарро

таъмид медиҳад ё на.

1. Муҳимияти таъмиди масеҳӣ ва ҷои он дар паҳн кардани башорат.

2. Шодии иштирок дар ҳаёти нави таъмид ва дигаргуние, ки он меорад.

1. Румиён 6:3-4 - Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ дар мамот таъмид гирифта, дафн шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

1 ба Қӯринтиён 1:17 Зеро ки Масеҳ маро на барои таъмид додан, балки барои мавъиза кардани Инҷил фиристод, на бо ҳикмати сухан, то ки салиби Масеҳ барбод нагардад.

Ба Павлуси расул рисолати мавъиза кардани Инҷил дода шуд, на таъмид бигирад, то қудрати салиби Масеҳ кам нашавад.

1. Қудрати салиб: он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад

2. Вазифаи мавъизаи Инҷил: Чаро мо бояд ин корро кунем

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор; аввал ба яҳудӣ ва инчунин ба юнонӣ.

2. Матто 28:19 - Пас шумо биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед.

1 ба Қӯринтиён 1:18 Зеро ки мавъизаи салиб барои онҳое ки ҳалок мешаванд, аблаҳӣ аст; балки барои мо, ки наҷот ёфтаем, қудрати Худост.

Мавъизаи салиб қудрати Худост, ки ба имондорон наҷот ва ба онҳое, ки онро рад мекунанд, беақлӣ меорад.

1. Қудрати салиб: Чаро мо бовар дорем

2. Беақлӣ ё имон: Интихоби гирифтани салиб

1. Ибриён 12:2, ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист, ки барои шодие, ки ба ҳузури Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва ба ямини тахти Худо нишаст. ».

2. Юҳанно 3:16, «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

1 ба Қӯринтиён 1:19 Зеро ки навишта шудааст: "Ҳикмати ҳакимонро нобуд хоҳам кард, ва фаҳмиши оқилонро нобуд хоҳам кард".

Дар 1 Қӯринтиён 1:19 Павлус мегӯяд, ки ҳикмат ва фаҳмиши хирадмандон нобуд мешавад ва қудрати Худо боқӣ мемонад.

1. "Қудрати Каломи Худо" - Муайян кардани он, ки чӣ тавр Худо Каломи Худро барои паст кардани ҳикмати ҳакимон ва нишон додани қудрати Худ истифода мебарад.

2. «Ҳокимияти Худо ва фурӯтании мо» - Баррасии он, ки чӣ тавр ҳокимияти Худо бар хирад ва фаҳмиши инсонӣ бартарӣ дорад ва мо бояд бо фурӯтанӣ чӣ гуна муносибат кунем.

1. Айюб 12:13 - "Хикмат ва қувват бо Ӯст; Ӯ маслиҳат ва фаҳм дорад".

2. Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

1 Қӯринтиён 1:20 Ҳаким куҷост? котиб куҷост? баҳси ин дунё куҷост? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро беақл накардааст?

Ҳикмати ҷаҳон дар назди Худо ҷаҳолат аст.

1: Мо набояд ба ҳикмати ҷаҳон такя кунем, балки ба ҳикмати Худо таваккал кунем.

2: Мо набояд аз ҳикмати худ фахр кунем, балки дар назди Худо фурӯтан бошем.

1: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

1 ба Қӯринтиён 1:21 Зеро ки баъд аз он, дар ҳикмати Худо ҷаҳон ба воситаи ҳикмат Худоро нашинохт, ба Худо писанд омад, ки мавъиза кунад, то ки имондоронро наҷот диҳад.

Ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро шинохта натавонист, бинобар ин Худо барои наҷот додани касоне, ки имон овардаанд, ба воситаи беақлии мавъиза интихоб кард.

1. Қудрати мавъиза барои наҷот

2. Беақлӣ дар фаҳмиши инсон

1. Эфсӯсиён 3:9-10 - Ва то ба ҳама фаҳмонанд, ки шарикии сирре, ки аз ибтидои ҷаҳон дар Худое, ки ҳама чизро ба воситаи Исои Масеҳ офаридааст, пинҳон шудааст:

2. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон ованд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое ки башорати сулхро башорат дода, аз некӣ башорат медиханд!

1 ба Қӯринтиён 1:22 Зеро ки яҳудиён аломатеро талаб мекунанд, ва юнониён дар ҷустуҷӯи ҳикмат ҳастанд.

Гузариш Яҳудиён аломатеро ҳамчун далели қудрати Худо интизоранд, дар ҳоле ки юнониҳо барои фаҳмидани қудрати Худо хирад меҷӯянд.

1. Нишони қудрати Худо: Баррасии интизории яҳудиён аз нишона.

2. Ҳикмати Худо: Фаҳмидани ҷустуҷӯи юнониён барои фаҳмиш.

1. Ишаъё 11:2-3 - Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва фаҳмиш, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

2. Забур 19:7-9 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро дигаргун месозад: шаҳодати Худованд боэътимод аст, оддиро хирадманд месозад.

1 ба Қӯринтиён 1:23 Аммо мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён монеъ ва барои юнониён ҷаҳолат аст;

Павлус мавъиза мекард, ки маслуб кардани Исо барои яҳудиён монеаи пешпо ва барои юнониён аблаҳӣ буд.

1. Қудрати салиб: чӣ гуна ба салиб кашидани Исо моро наҷот медиҳад

2. Парадокси салиб: чӣ гуна ба салиб мехкӯб кардани Исо ҳам моро ба ҳайрат меорад ва ҳам моро озод мекунад

1. Ғалотиён 6:14 - Аммо Худо накунад, ки ман фахр накунам, магар дар салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи Ӯ ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо Ӯ барои гуноҳҳои мо маҷрӯҳ шуд, Ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд; Ҷазои сулҳи мо бар Ӯ буд, Ва аз захмҳои Ӯ шифо ёфтем.

1 ба Қӯринтиён 1:24 Аммо барои даъватшудагон, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, Масеҳ қудрати Худо ва ҳикмати Худост.

Масеҳ барои ҳамаи даъватшудагон қудрат ва ҳикмати Худост.

1: Ба қудрати Масеҳ эътимод кунед

2: Ҳикмати Масеҳро қабул кунед

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад,

карда метавонам

2: Масалҳо 3:19 - Худованд заминро бо ҳикмат бунёд кардааст; бо фаҳмиш осмонҳоро барпо кардааст.

1 ба Қӯринтиён 1:25 Зеро ҷаҳолати Худо аз одамон донотар аст; ва заъфи Худо аз одамон қавитар аст.

Ҳикмати Худо аз ҳар ҳикмати инсонӣ бузургтар аст ва қудрати Ӯ аз тамоми нерӯи инсонӣ болотар аст.

1. Қудрати аблаҳии Худо

2. Қуввати заъфи Худо

1. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2. Айюб 42:2 - «Ман медонам, ки Ту аз ӯҳдаи ҳама чиз қодир аст ва ҳеҷ нияти Ту барбод намеравад».

1 ба Қӯринтиён 1:26 Зеро ки шумо, эй бародарон, даъвати шуморо мебинед, ки на бисьёр хирадмандон ба ҳасби ҷисм даъват шудаанд, на бисьёр тавоноҳо ва на бисьёр олиҷаноб;

Павлуси расул ба Қӯринтиён таълим медиҳад, ки Худо доно, тавоно ва олиҷанобро намехонад.

1. Худо ҷаҳониёнро интихоб намекунад - Бифаҳмед, ки чаро Худо хирадманд, тавоно ва бузургонро намехонад.

2. Қудрати заъифон - Омӯзиши нерӯи онҳое, ки ҷаҳон онҳоро заъиф мешуморад.

1. Яъқуб 2:5 - «Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман, оё Худо камбағалони ҷаҳонро интихоб накардааст, ки дар имон бой ва ворисони Малакут бошанд, ки онро ба дӯстдорони Худ ваъда додааст?»

2. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз андешаҳои шумо баландтаранд».

1 БА ҚУРИНТИЁН 1:27 Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро баргузид, то ки хирадмандонро хиҷолат диҳанд; ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то чизҳои тавоноро халалдор созад;

Худо касеро интихоб мекунад, ки тавонмандро мағлуб кунад.

1. Худо барои нотавонону нодонон нақшае дорад.

2. Худо тавассути шахсони ғайричашмдошт амал мекунад.

1. Ишаъё 41:8-10 - «Лекин ту, эй Исроил, бандаи Ман, Яъқуб, ки ман баргузидаам, насли Иброҳим, дӯсти ман; туро, ки аз ақсои замин гирифтам ва аз дуртарин гӯшаҳои он даъват намуда, ба ту гуфтам: "Ту бандаи Ман ҳастӣ; Ман туро баргузидаам ва напартофтаам"; натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам, ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Луқо 1:46-49 - "Ва Марям гуфт: "Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад ва рӯҳи ман дар Худои Наҷотдиҳандаи ман шодӣ мекунад, зеро ки Ӯ ба мулки хоксоронаи бандаи Худ назар кардааст. Зеро ки инак, минбаъд тамоми наслҳо Маро муборак хоҳанд хонд; зеро ки тавоно барои ман корҳои бузург кардааст, ва исми Ӯ муқаддас аст'».

1 ба Қӯринтиён 1:28 Ва чизҳои пасти ҷаҳон ва он чиро, ки нафрат доранд, Худо баргузидааст, бале, ва чизҳои ғайриқонунӣ, то ки чизҳои мавҷударо барҳам диҳанд.

Худо хоксор ва ночизро баргузид, то ононеро, ки тавоно ва гиромӣ доранд, поин бironанд.

1. Худо нотавононро интихоб мекунад, то тавоноро зер кунад

2. Қудрати фурӯтанӣ бар ғурур

1. Яъқуб 4:6-10 - Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад.

2. Закариё 4:6 - На бо қувват ва на бо қувват, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.

1 ба Қӯринтиён 1:29 То ки ҳеҷ башар дар ҳузури Ӯ фахр накунад.

Гузариш:

Павлус дар 1 Қӯринтиён 1:29 менависад, ки ҳеҷ кас набояд дар ҳузури Худо фахр кунад. Ӯ ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бо файз ба воситаи имон сафед мешавем ва ин атои Худост.

Павлус таълим медиҳад, ки ҳеҷ кас набояд аз дастовардҳои худ дар назди Худо фахр кунад, зеро сафед шудан бо файз ва имон атои Худост.

1. "Тӯҳфаи файз: сафедкунӣ бо имон"

2. «Ифтихор ва хоксорӣ дар назди Худо»

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Яъқуб 4:6 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад".

1 ба Қӯринтиён 1:30 Аммо шумо дар Исои Масеҳ аз Ӯ ҳастед, ки аз Худо барои мо ҳикмат, адолат, қудсият ва кафорат офарида шудааст.

Мо дар Исои Масеҳ ҳастем, ки Ӯ аз ҷониби Худо барои ҳикмат, адолат, қудсият ва кафорати мо офарида шудааст.

1. Фаҳмидани қудрати кафорати Масеҳ

2. Донистани ҳикмати Худо дар ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Худо

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бояд аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе айб мебахшад ва ин ба ӯ дода мешавад.

1 ба Қӯринтиён 1:31 Ки, чунон ки навишта шудааст: "Ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор дар Худованд фахр кунад".

Мо бояд Худоро ҷалол диҳем, на худамон.

1. Мағрурӣ гуноҳ аст; фурӯтанӣ роҳи Худованд аст.

2. Худованд манбаи ҷалол ва иззати мост, на худи мо.

1. Масалҳо 16:18: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Румиён 12:3: Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар набошанд аз он ки бояд фикр кунад, балки бо доварии оқилона фикр кунанд, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне ки Худо дорад таъин шудааст.

1 Қӯринтиён 2 боби дуюми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус суханронии худро ба калисои Қӯринт идома дода, аҳамияти такя ба ҳикмати Худоро таъкид мекунад, на ба ҳикмат ва фаҳмиши инсон.

Сархати 1: Павлус бо эътироф кардани он оғоз мекунад, ки вақте ки бори аввал ба Қӯринф омад, вай дар мавъизааш ба суханони боварибахш ё хиради инсонӣ такя намекард. Ба ҷои ин, ӯ диққати худро ба эълон кардани Масеҳи маслубшуда бо нишон додани қудрати Рӯҳ равона кард (1 Қӯринтиён 2:1-5). Ӯ мефаҳмонад, ки ҳикмати Худо ба воситаи Рӯҳи Ӯ зоҳир мешавад, ки он аз доираи дарки инсон берун аст (1 Қӯринтиён 2:6-10). Рӯҳулқудс ба имондорон имкон медиҳад, ки ҳақиқатҳои рӯҳониро дарк кунанд ва дарк кунанд, зеро онҳо Рӯҳро, ки аз Худост, гирифтаанд (1 Қӯринтиён 2:12).

Сархати 2: Павлус фаҳмиши рӯҳониро бо ҳикмати дунявӣ муқоиса мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки онҳое, ки рӯҳан баркамол ҳастанд, метавонанд ҳама чизро дарк кунанд ва доварӣ кунанд, зеро онҳо тафаккури Масеҳро доранд (1 Қӯринтиён 2:15-16). Аммо онҳое, ки танҳо ба хиради инсонӣ такя мекунанд, наметавонанд ҳақиқатҳои рӯҳониро дарк кунанд ё қабул кунанд, зеро онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ дарк карда мешаванд (1 Қӯринтиён 2:14). Павлус таъкид мекунад, ки дониш ва

фаҳмиши ҳақиқӣ аз ваҳйи Худо тавассути Рӯҳи Ӯ меояд.

Сархати 3: Боб бо ёдоварӣ анҷом меёбад, ки вақте ки Павлус дар байни Қӯринтиён мавъиза мекард, ӯ суханони баланд ё суханҳои боварибахш истифода набурд, балки ба нишон додани қудрати Худо такя мекард, то имони онҳо танҳо ба Ӯ такя кунад (1 Қӯринтиён 2:4-5). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дарк кунанд, ки имонашон на ба ҳикмати инсонӣ, балки ба қудрати Худо такя мекунад. Бо ин кор, умеди онҳо ба Худо такя хоҳад кард, на ба суханронии инсонӣ ё мулоҳиза.

Хулоса, боби дуюми китоби Қӯринтиён ба фарқияти байни ҳикмати дунявӣ ва фаҳмиши рӯҳонӣ таъкид мекунад. Павлус таъкид мекунад, ки ба мавъиза кардани Масеҳи маслубшуда тавассути намоиши қудрати Худо, на бо истифода аз суханони боварибахш ё хирадӣ инсонӣ. Ӯ мефаҳмонад, ки фаҳмиши ҳақиқӣ ва фаҳмиши ҳақиқӣ аз Рӯҳи Муқаддас аст, ки ҳикмати Худоро ба имондорон ошкор мекунад. Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки имони худро на ба ҳикмати инсонӣ, балки ба қудрати Худо асос диҳанд ва эътироф кунанд, ки ҳақиқатҳои рӯҳонӣ аз ҷиҳати рӯҳонӣ дида мешаванд. Ин боб аҳамияти такя ба ваҳйи Худо ва кори Рӯҳи Ӯро таъкид мекунад, на танҳо ба ақли инсонӣ ё суханронии боварибахш.

1 ба Қӯринтиён 2:1 Ва ман, эй бародарон, ҳангоме ки назди шумо омадам, на бо камоли сухан ва ҳикмат омадаам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон кунам.

Павлус таъкид мекунад, ки ҳангоми мавъизаи хушхабар ба риторикаи таъсирбахш такя накардан муҳим аст.

1. А дар Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

2. А дар 1 Петрус 3:15 - Аммо дар дилҳои шумо Масеҳи Худовандро ҳамчун муқаддас эҳтиром кунед ва ҳамеша омода бошед, ки ба касе, ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, муҳофизат кунад; аммо ин корро бо нармӣ ва эҳтиром кунед.

1. Матто 10:19-20 - Вақте ки онҳо шуморо таслим мекунанд, хавотир нашавед, ки чӣ гуна бояд бигӯед ё чӣ бигӯед, зеро он чизе ки шумо бояд бигӯед, дар ҳамон соат ба шумо дода мешавад. Зеро ки на шумо сухан мегӯед, балки Рӯҳи Падари шумо ба воситаи шумо сухан меронад.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

1 ба Қӯринтиён 2:2 Зеро ки ман қарор додам, ки дар байни шумо чизе надонам, ба ҷуз Исои Масеҳ ва маслубшуда.

Павлус тасмим гирифт, ки паёми Исои Масеҳ ва маслуб шудани Ӯро ба Қӯринтиён мавъиза кунад.

1. Қудрати салиб: Фаҳмидани аҳамияти марги Исо

2. Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад?

1. Ғалотиён 2:20 - Ман бо Масеҳ маслуб шудаам, аммо ман зиндаам; лекин на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва он ҳаёте ки ҳоло ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунам, ба василаи имони Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам.

2. Марқӯс 8:34-35 - Ва ҳангоме ки Ӯ мардумро бо шогирдони худ наздаш хонд, ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман ва Инҷил барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод.

1 ба Қӯринтиён 2:3 Ва ман бо шумо дар заъф ва тарс ва дар ларзони зиёд будам.

Павлус дар бораи хидмати худ дар байни Қӯринтиён сухан ронда, фурӯтанӣ ва такя ба қудрати Худоро баён мекунад.

1. Фурӯтанӣ дар хизмат: Намунаи Павлус

2. Дар заъф такя ба қудрати Худо

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. 1 Петрус 5:5-7 - Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.

1 ба Қӯринтиён 2:4 Ва сухани ман ва мавъизаи ман на бо суханони васвасакунандаи ҳикмати инсонӣ, балки дар намоиши Рӯҳ ва қувват буд.

Павлус ба суханони боварибахши одамон такя накарда, бо қувваи Рӯҳулқудс мавъиза мекард.

1. Қувваи Рӯҳ: Чаро мо бояд ба Худо таваккал кунем, на ба инсон

2. Эълони Инҷил: Чӣ тавр мо метавонем Каломи Худоро паҳн кунем

1. Эфсӯсиён 5:18-20 - «Ва масти шароб нашавед, ки дар он зиёдравӣ аст, балки аз Рӯҳ сер шавед; бо худ бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, дар дили худ ба Худованд суруд хонед ва наво созед; Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем».

2. Аъмол 2:4 - "Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо баён мекард"

1 ба Қӯринтиён 2:5 То ки имони шумо на дар ҳикмати одамон, балки дар қудрати Худо устувор бошад.

Павлуси ҳавворӣ масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки на ба ҳикмати одамон, балки ба қудрати Худо такя кунанд.

1. Қуввати имон: Омӯзиши такя ба қудрати Худо

2. Ҳикмати мардон: Чӣ гуна онро қонеъ намекунад

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ягон қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ва чӣ менӯшед; ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо ва ҷисм аз либос болотар нест? Ба паррандагони ҳаво нигоҳ кунед; онҳо намекоранд, дарав намекунанд ё дар анборҳо захира намекунанд, лекин Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад. Оё шумо аз онҳо хеле арзишмандтар нестед? Оё касе аз шумо метавонад бо ғамхорӣ ба ҳаёти худ як соат илова кунад?

1 ба Қӯринтиён 2:6 Вале мо дар бораи комилон дар бораи ҳикмат сухан мегӯем,

аммо на ҳикмати ин ҷаҳон ва на дар бораи мирони ин ҷаҳон, ки барбод рафтаанд.

Павлус ба қӯринтиён таълим медиҳад, ки ҳикмати Худо бо ҳикмати ҷаҳон ва ҳокимони он яксон нест.

1. Ҳикмати Худо бузургтар аз ҳикмати ҷаҳон аст

2. Хикмати инсонро инкор кунед ва хикмати Худоро кабул кунед

1. Яъқуб 3:17-18 Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ муомилашаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2. Масалҳо 21:30 Бар зидди Худованд на ҳикмат, на фаҳм ва на маслиҳат нест.

1 ба Қӯринтиён 2:7 Вале мо дар бораи ҳикмати Худо дар сирре сухан мегӯем, ҳатто он ҳикмати ниҳон, ки Худо дар пеши ҷаҳон барои ҷалоли мо муқаррар кардааст.

Павлус дар бораи ҳикмати ниҳоне, ки Худо дар назди ҷаҳон барои ҷалоли инсоният муқаррар кардааст, сухан меронад.

1. Кушодани ҳикмати ниҳони Худо

2. Дарки асрори ҳикмати Худо

1. Эфсӯсиён 3:8-10 - Ба ман, ки аз ҳама муқаддасон камтар ҳастам, ин файз дода шудааст, ки ман дар байни халқҳо сарвати бебаҳои Масеҳро мавъиза кунам;

2. Масалҳо 2:1-6 - Агар ту аз паи дониш фарьёд кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ;

1 ба Қӯринтиён 2:8 Онро ҳеҷ яке аз мирони ин ҷаҳон намедонист, зеро агар медонистанд, Худованди ҷалолро маслуб намекарданд.

Ин порча тавзеҳ медиҳад, ки маслуб кардани Исо чизе набуд, ки пешвоёни ҷаҳон аз он огоҳ буданд, зеро агар медонистанд, ба рух додани он иҷозат намедоданд.

1. Нақшаҳои Худо аз фаҳмиши мо бузургтаранд - Румиён 11:33-36

2. Қудрати муҳаббати Исо - Юҳанно 3:16-17

1. Ишаъё 53:1–5

2. 1 Петрус 2:21–25

1 ба Қӯринтиён 2:9 Аммо, чунон ки навишта шудааст: "Чашм надидааст ва гӯш нашунидааст, ва ба дили инсон дохил нашудааст, он чиро, ки Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст".

Худо барои дӯстдорони Ӯ чизҳои аҷибе омода кардааст, ки ҳатто тасаввур карда наметавонанд.

1. Муҳаббати бепоёни Худо: Омӯзиши умқи атои Худо ба онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд

2. Зиёда аз тасаввур: неъматҳои ғайби Худо барои пайравонаш

1. Румиён 8:28-29: Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2. Забур 83:11: Зеро ки Худованд Худо офтоб ва сипар аст: Худованд файзу ҷалол хоҳад дод: ҳеҷ кори некро аз росткорон нигоҳ намедорад.

1 ба Қӯринтиён 2:10 Аммо Худо онҳоро ба мо тавассути Рӯҳи Худ ошкор кардааст, зеро ки Рӯҳ ҳама чизро меҷӯяд, оре, амиқҳои Худоро.

Худо ҳақиқатҳои рӯҳониро ба мо тавассути Рӯҳулқудс, ки қодир аст, ҳатто чуқуртарин қисматҳои дониши Худоро ҷустуҷӯ кунад, ошкор кард.

1. Рӯҳулқудс: Роҳнамои мо ба ҳақиқати рӯҳонӣ

2. Амиқҳои дониши Худо: Мо аз Рӯҳ чӣ омӯхта метавонем

1. Юҳанно 16:13 - "Аммо, вақте ки Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ омад, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард".

2. Эфсӯсиён 3:14-19 - «Бинобар ин ман дар назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки тамоми оила дар осмон ва замин аз Ӯ ном бурда шудааст, зону хам мекунам, то ки Ӯ ба шумо мувофиқи сарвати Худро ато кунад. ҷалол, то ки ба воситаи Рӯҳи Ӯ дар ботини одамизод бо қувват қувват ёбед, то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин бошад; то ки шумо, ки дар муҳаббат реша ва асос ёфтаед, тавонед бо ҳамаи муқаддасон дарк кунед, ки паҳно ва дарозӣ чист? ва амиқ ва баландӣ? Оё муҳаббати Масеҳро бидонед, ки аз дониш бартарӣ дорад, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед».

1 ба Қӯринтиён 2:11 Зеро кист, ки чӣ одам дар бораи одам медонад, ҷуз рӯҳи одамизод, ки дар вай аст? Ҳамин тавр, чизҳои Худоро ҳеҷ кас намедонад, ҷуз Рӯҳи Худо.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки танҳо Рӯҳи Худо чизҳои Худоро медонад ва ҳеҷ кас наметавонад чизҳои Худоро донад.

1. Мо ҳеҷ гоҳ умқи дониши Худоро дарк карда наметавонем, аммо мо метавонем ба Рӯҳи Худо таваккал кунем, ки моро ҳидоят мекунад.

2. Танҳо Рӯҳи Худо метавонад дар ҳақиқат чизҳои Худоро дарк кунад ва аз ин рӯ мо бояд ба Ӯ таваккал кунем.

Салиб-

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худованд, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳам.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

1 ба Қӯринтиён 2:12 Мо на рӯҳи ҷаҳонро, балки рӯҳеро, ки аз Худост, қабул кардаем; то он чиро, ки Худо ба мо ба таври ройгон ато кардааст, бидонем.

Имондорон ба Масеҳ Рӯҳи Худоро қабул карданд ва ба онҳо имкон дод, ки ҳақиқатҳои аз ҷониби Худо ба онҳо додашударо фаҳманд.

1. Қувваи фаҳмиш: қадр кардани атои Рӯҳулқудс

2. Оғӯши муҳаббати Худо: эҳсос кардани манфиатҳои Рӯҳи Худо

1. Юҳанно 14:26 - Аммо Ҳимоятгар, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард.

2. Румиён 8:14 - Зеро онҳое, ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

1 БА ҚУРИНТИЁН 2:13 Мо инро ҳам на ба суханоне ки ҳикмати одам таълим медиҳад, балки аз Рӯҳулқудс таълим медиҳад, мегӯем; муқоиса кардани чизҳои рӯҳонӣ бо рӯҳонӣ.

Суханони Рӯҳулқудс тавонотар аз ҳикмати инсон аст.

1. Қувваи Рӯҳулқудс

2. Муқоисаи чизҳои рӯҳонӣ бо рӯҳонӣ

1. Юҳанно 14:26 Аммо Пуштибон, ки Рӯҳулқудс аст, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чи ба шумо гуфтам, ҳама чизро ба ёди шумо хоҳад овард.

2. Аъмол 1:8 Аммо пас аз он ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, шумо қувват хоҳед ёфт; ва шумо ҳам дар Ерусалим ва ҳам дар тамоми Яҳудо, ва дар Сомария ва то ақсои замин шоҳидони Ман хоҳед буд. .

1 ба Қӯринтиён 2:14 Аммо одами табиӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, зеро ки онҳо барои ӯ аблаҳӣ ҳастанд; ва онҳоро дарк карда наметавонад, зеро ки онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ дарк карда шудаанд.

Одами табиӣ чизҳои Рӯҳи Худоро дарк карда наметавонад, зеро онҳо ба назари ӯ беақл метобанд ва танҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ фаҳмидан мумкин аст.

1. "Зиндагӣ дар Рӯҳ: Фаҳмидани чизҳои Худо"

2. «Инсони табиӣ ва чизҳои рӯҳӣ».

1. Румиён 8:14 - Зеро ҳар кӣ таҳти роҳбарии Рӯҳи Худост, онҳо фарзандони Худо мебошанд.

2. 1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб омадаанд.

1 ба Қӯринтиён 2:15 Аммо касе ки рӯҳонӣ аст, ҳама чизро доварӣ мекунад, лекин худаш аз рӯи ҳеҷ кас доварӣ карда намешавад.

Ба ҳар кас бояд шахси рӯҳонӣ доварӣ кунад, зеро одамони рӯҳонӣ аз ҷониби касе доварӣ карда наметавонанд.

1. Ҳар яки мо бояд аз ҷониби шахси рӯҳонӣ доварӣ карда шавад, зеро танҳо он вақт мо метавонем дар бораи худ фаҳмиши ҳақиқӣ пайдо кунем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки рӯҳонӣ бошем, то дигаронро доварӣ кунем, на худамонро доварӣ кунем.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 8:1 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

1 ба Қӯринтиён 2:16 Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, то ки Ӯро таълим диҳад? Аммо мо ақли Масеҳро дорем.

Мо ақли Масеҳро дорем, аммо ҳеҷ кас фикри Худовандро донист.

1. Тафаккури Масеҳ: Дар ҳаёти мо иродаи Худоро ёфтан ва пайравӣ кардан

2. Донистани ақли Худованд: итоат кардан ба нақшаи Худо

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволӣ дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва умед ато кунам.

1 Қӯринтиён 3 боби сеюми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба масъалаи тақсимот ва нокомилӣ дар калисои Қӯринтӣ муроҷиат карда, аҳамияти рушди рӯҳонӣ ва ягонагиро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо муроҷиат ба Қӯринтиён оғоз мекунад, ки кӯдаконе, ки дар Масеҳ ҳастанд, наметавонанд ғизои сахтро аз ухда кунанд ва ҳанӯз ба шир ниёз доранд. Ӯ аз он изҳори таассуф мекунад, ки онҳо аз ҳам ҷудо шудаанд ва мисли одамони оддии дунё рафтор мекунанд (1 Қӯринтиён 3:1–4). Ӯ қайд мекунад, ки тақсимоти онҳо далели камолоти онҳост, зеро онҳо худро бо пешвоёни гуногун ба мисли Павлус ё Апӯллӯс муаррифӣ мекунанд, ба ҷои он ки эътироф кунанд, ки ҳамаи роҳбарон хизматгорони Малакути Худо мебошанд (1 Қӯринтиён 3:5-9).

Параграфи 2: Павлус барои нишон додани нуқтаи худ қиёси биноро истифода мебарад. Ӯ мефаҳмонад, ки ӯ ҳамчун бинокори доно, ки Исои Масеҳ аст, таҳкурсӣ гузошт. Дигарон метавонанд дар ин таҳкурсӣ бо истифода аз маводи гуногун — тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, чӯб, алаф ё коҳ бино кунанд, аммо кори ҳар як шахс бо оташ озмуда мешавад (1 Қӯринтиён 3:10-13). Агар кори кас ба имтихон тоб оварад, мукофот мегиранд; агар он сӯзонда шавад, онҳо зиён хоҳанд дид, вале наҷот хоҳанд ёфт (1 Қӯринтиён 3:14-15).

Параграфи 3: Павлус дар хотима аз қӯринтиён даъват мекунад, ки дар бораи пайравӣ ба пешвоёни мушаххас фахр накунанд, зеро ҳама чиз аз они онҳост, хоҳ Павлус, хоҳ Апӯллӯс ва хоҳ Кифо — ва онҳо аз они Масеҳ мебошанд (1 Қӯринтиён 3:21-23). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки маъбади Худо муқаддас аст ва онҳо ба воситаи Рӯҳи Ӯ макони зисти Ӯ мебошанд (1 Қӯринтиён 3:16-17). Аз ин рӯ, онҳо набояд бо ҳикмати инсонӣ фахр накунанд, балки дарк кунанд, ки ҳама чиз аз ҷониби Худост.

Хулоса, боби сеюми китоби Қӯринтиён ба масъалаи тақсимот ва нокомилӣ дар калисои Қӯринтӣ дахл мекунад. Павлус онҳоро барои ҷудоии онҳо сарзаниш мекунад ва сабаби ноболиғ будани онҳоро муайян мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки ҳама пешвоён хизматгороне ҳастанд, ки барои Малакути Худо кор мекунанд ва набояд аз пайравии пешвоёни мушаххас фахр кунанд. Павлус қиёси биноро истифода мебарад, то аҳамияти бино бар пояи Исои Масеҳро бо маводи босифат нишон диҳад, ки рамзи рушди рӯҳонӣ ва камолот аст. Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо дар якҷоягӣ маъбади Худоро тавассути Рӯҳи Ӯ ташкил медиҳанд ва ҳама чиз аз Худост ва онҳоро водор мекунад, ки бо ҳикмати инсонӣ фахр накунанд. Ин боб зарурати ягонагӣ, рушди рӯҳонӣ ва таваҷҷӯҳ ба Масеҳро ҳамчун

асоси имон таъкид мекунад.

1 БА ҚУРИНТИЁН 3:1 Ва ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо сухан гӯям, ки чун ба рӯҳонӣ, балки бо ҷисмоние, ки дар Масеҳ ҳастанд, сухан ронам.

Павлус ба ҷамоати калисои Қӯринт ҳамчун рӯҳонӣ на ҳамчун рӯҳонӣ, балки ҳамчун ҷисмӣ ва навзод дар Масеҳ муроҷиат мекунад.

1. Аҳамияти рушди рӯҳонӣ дар имони мо

2. Чӣ тавр бояд дар роҳ бо Масеҳ ба камол расад

1. Қӯлассиён 2:6-7 - Пас, ҳамон тавре ки шумо Исои Масеҳро ҳамчун Худованд қабул кардаед, ҳаёти худро дар Ӯ давом диҳед, дар Ӯ реша давонда, мустаҳкам шудаед, чунон ки таълим додаед, дар имон қавӣ гаштед ва аз шукргузорӣ пур кунед.

2. Филиппиён 3:13-14 - Бародарон ва хоҳарон, ман худро ҳанӯз ба даст гирифтаам. Аммо як коре мекунам: он чиро, ки дар пас аст, фаромӯш карда, ба сӯи он чи дар пеш аст, ман ба сӯи ҳадафе пеш меравам, то мукофотеро, ки Худо барои он маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст, ба даст орам.

1 ба Қӯринтиён 3:2 Ман шуморо бо шир сер кардам, на бо гӯшт; зеро ки шумо то ин вақт ба он тоб оварда натавонистед ва ҳоло ҳам наметавонед.

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки ғизои рӯҳоние, ки ӯ медиҳад, қабул кунанд, гарчанде ки онҳо ҳанӯз ба гӯшт омода нестанд.

1. Рушди рӯҳонӣ: Гузариш аз шир ба гӯшт

2. Рушди имон: Омодагӣ ба фаҳмиши амиқтар

1. Ибриён 5:12-14 - Зеро, вақте ки шумо бояд муаллим бошед, ба шумо эҳтиёҷ доред, ки аз нав ба шумо таълим диҳад, ки онҳо аввалин принсипҳои каломи Худо мебошанд; ва ба онҳое табдил меёбанд, ки ба шир эҳтиёҷ доранд, на ба гӯшти қавӣ.

14 Зеро ҳар кӣ шир истеъмол мекунад, дар каломи адолат нодон аст, зеро ки вай кӯдак аст.

2. 1 Петрус 2:2 - Ҳамчун тифлони навзод, шири самимии каломро орзу кунед, то ки ба василаи он ба воя расед.

1 ба Қӯринтиён 3:3 Зеро ки шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед, зеро ки дар байни шумо ҳасад, ҷанҷол ва ихтилофот вуҷуд дорад, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва мисли одам рафтор намекунед?

Павлус қӯринтиёнро барои ҳасад, ҷанҷол ва ҷудоиандозӣ сарзаниш мекунад.

1. Бигзор муттаҳид бошем: Чӣ тавр бар зидди ҳасад, низоъ ва ҷудоӣ ғолиб омадан мумкин аст.

2. Қувваи фурӯтанӣ: Кӯшиш ба ягонагӣ дар калисо.

1. Яъқуб 3:14-16 - Аммо агар дар дили шумо ҳасад ва шӯҳратпарастии худбинона дошта бошед, мағрур нашавед ва бар зидди ҳақиқат дурӯғ бигӯед.

2. Филиппиён 2:3-4 - Бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

1 ба Қӯринтиён 3:4 Зеро, вақте ки касе мегӯяд: "Ман аз они Павлус ҳастам"; ва дигаре, ки ман аз Апӯллӯс ҳастам; Оё шумо ҷисм нестед?

Павлус аз он нигарон аст, ки қӯринтиён ба ҷои он ки ба таълимоти Исо таваҷҷӯҳ кунанд, дар бораи он ки онҳо дар байни ӯ ва Апӯллӯс пайравӣ мекунанд, баҳс мекунанд.

1. Ягонагӣ дар Масеҳ: Тамаркуз ба таълимоти Исо

2. Зиндагӣ дар Рӯҳ: Бартараф кардани баҳсҳои ихтилоф

якдилӣ ва якдил будан . Аз рӯи рақобат ё кибр ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. ».

2. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат

озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: " ёри худро мисли худ дӯст бидор».

1 ба Қӯринтиён 3:5 Пас, Павлус кист ва Апӯллӯс кист, ҷуз хизматгузороне ки шумо ба онҳо имон овардаед, чунон ки Худованд ба ҳар кас ато кардааст?

Павлус ва Апӯллӯс танҳо хизматгороне буданд, ки ба воситаи онҳо Қӯринтиён ба Худованд имон оварданд.

1. "Шарикони имон: Вазорати Павлус ва Аполлос"

2. «Қудрати хизмат: имон ба Худованд»

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

2. Эфсӯсиён 4:11-13 - «Ва Ӯ баъзеро ҳавориён ва баъзеро анбиё, ва баъзеро башоратдиҳандагон ва баъзеро ба чӯпонон ва муаллимон дод; барои камолоти муқаддасон, барои кори хизмат ва обод кардани Бадани Масеҳ: То он даме ки ҳамаи мо дар ягонагии имон ва дониши Писари Худо ба одами комил, то ба андозаи пуррагии Масеҳ биёем».

1 Қӯринтиён 3:6 Ман кишт кардам, Апӯллӯс об дод; аммо Худо афзунӣ дод.

Павлус ва Апӯллӯс тухми Инҷилро шинонд ва об доданд, аммо Худо парварандаи он буд.

1. «Ҳокимияти Худо: шинондан ва об додани Инҷил»

2. "Қудрати Худо: Инҷилро афзоиш додан"

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо

ҳастам.

1 ба Қӯринтиён 3:7 Пас, на кишткунанда аст, на касе ки об медиҳад; балки Худое ки афзун гардонад.

Дар порча таъкид шудааст, ки Худо нашъунамо медиҳад, на кишткунанда ва на обдиҳанда.

1. "Қудрати Худо: ноил шудан ба афзоиш ва иҷроиш"

2. «Садоқати Худо дар замонҳои душвор»

1. Қӯлассиён 1: 6-7 "Он ба шумо омадааст, чунон ки дар тамоми ҷаҳон аст; ва мева медиҳад, чунон ки дар шумо низ аст, аз рӯзе ки шумо дар ин бора шунидаед ва файзи Худоро дар ҳақиқат"

2. Ишаъё 55: 10-11 "Зеро, чунон ки борон ва барф аз осмон борид, ва ба он ҷо барнагардад, балки заминро об медиҳад, ва онро мерӯёнад ва шукуфтааст, то ки ба коранда тухм диҳад, ва нон ба хӯранда: Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман ботил нахоҳад баргардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард».

1 ба Қӯринтиён 3:8 Ва кишткунанда ва обдиҳанда яканд; ва ҳар кас мувофиқи меҳнати худ мукофоти худро хоҳад гирифт.

Павлус Қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки дар кори худ барои Худованд муттаҳид бошанд, зеро ҳар яке мувофиқи меҳнати худ мукофоти худро хоҳад гирифт.

1. Шодии кор кардан: ягонагӣ тавассути хидмат ба Худованд

2. Неъмати заҳмат: Гирифтани подоши одилонаи худ

1. Ғалотиён 6:7-9 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. 8 Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид. 9 Ва аз корҳои нек монда нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем.

2. Ибриён 6:10 - Зеро Худо беадолат нест, то ки кори шумо ва муҳаббатеро, ки шумо ба исми Ӯ дар хидмат ба муқаддасон зоҳир кардаед, нодида гирад, чунон ки шумо ҳоло ҳам мекунед.

1 ба Қӯринтиён 3:9 Зеро ки мо дар якҷоягӣ бо Худо меҳнат мекунем: шумо киштзори Худо ҳастед, шумо бинои Худо ҳастед.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки барои мустаҳкам кардани калисо бо Худо ҳамкорӣ кунанд.

1. Ҳамкорӣ бо Худо: Қудрати ваҳдат

2. Калисо: Майдони ҳосили Худо

1. Эфсӯсиён 4:3-6, "Ҳар саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред. Як Бадан ва як Рӯҳ аст, чунон ки шумо ҳангоми даъват шуданатон ба як умед даъват шудаед; як Худованд, як имон, як таъмид; як Худо ва Падари ҳама, ки бар ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама аст».

2. Матто 16:18, «Ва ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд».

1 ба Қӯринтиён 3:10 Бар тибқи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ҳамчун бинокори доно ман таҳкурсӣ гузоштам, ва дигаре бар он бино мекунад. Аммо бигзор ҳар кас бифаҳмад, ки чӣ гуна бар он бино мекунад.

Павлус, бо файзи Худо, барои калисо таҳкурсӣ гузошт ва ҳоло дигарон бар он бино мекунанд. Ҳар як шахс бояд дар хотир дошта бошад, ки чӣ гуна онҳо дар ин таҳкурсӣ бунёд мекунанд.

1. Бар пояи имони бунёдӣ: Муҳимияти дар хотир доштан дар бораи он ки чӣ тавр мо бар пояи Худо бунёд мекунем.

2. Тақвияти калисо: Сохтани калисои пойдор бо таҳкурсии қавӣ дар Худо.

1. Матто 7:24-27: Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

2. Эфсӯсиён 2:19-22: Шумо дигар аҷнабиён ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони

халқи Худо ва инчунин аъзои хонаводаи Ӯ ҳастед, ки бар пояи ҳаввориён ва анбиё сохта шудаед ва худи Исои Масеҳ ҳамчун санги асосии гӯшаи гӯша.

1 ба Қӯринтиён 3:11 Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре гузорад, ҷуз он ки гузошта шудааст, яъне Исои Масеҳ.

Павлус таъкид мекунад, ки ба ғайр аз таҳкурсие, ки Исои Масеҳ аст, дигар таҳкурсӣ гузошта намешавад.

1. Сангҳои сахт: бунёди таҳкурсии устувор дар Исои Масеҳ

2. Асосҳои имон: эътимод ба Исо барои қувват ва устуворӣ

1. Матто 7:24-25 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо борид, бодҳо вазида, ба он хона мезаданд; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

2. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; бурҷи ман, ва шохи наҷоти ман, ва бурҷи баланди ман.

1 ба Қӯринтиён 3:12 Ва агар касе бар ин таҳкурсӣ тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, чӯб, хасбеда, хошок бино кунад;

Ҳар як шахс бояд бар пояи Исои Масеҳ бино кунад; аъмоли онҳо аз ҷониби Худованд метавонад ҳамчун доимӣ ё муваққатӣ доварӣ карда шавад.

1. "Танкурсии Исои Масеҳ: Даъват барои бунёд кардан"

2. «Асарҳои тилло, нуқра ва сангҳои қиматбаҳо: бино барои ҷовидонӣ».

1. Ишаъё 28:16, «Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман он ҳастам, ки дар Сион таҳкурсӣ гузоштаам, санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб кун».

2. 1 Петрус 2:4-5, «Ҳангоме ки шумо назди Ӯ меоед, санги зиндае ҳастед, ки одамон онро рад кардаанд, вале дар назари Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо худатон мисли сангҳои зинда ҳамчун хонаи рӯҳонӣ сохта шуда истодаед. каҳонати

муқаддас, то ки ба воситаи Исои Масеҳ қурбониҳои рӯҳоние, ки ба Худо мақбул аст, пешкаш кунанд».

1 ба Қӯринтиён 3:13 Аъмоли ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки рӯз онро эълон хоҳад кард, зеро ки он дар оташ зоҳир хоҳад шуд; ва оташ кори ҳар касро месанҷад, ки чӣ гуна аст.

Гузариш Кори ҳар кас дар рӯзи қиёмат имтиҳону ошкор мешавад.

1. Оташи доварӣ: Чӣ тавр дар иҷрои кори дуруст истодагарӣ кардан мумкин аст.

2. Оташи коркардкунанда: Чӣ тавр дар замони озмоиш қувват пайдо кардан мумкин аст.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

1 ба Қӯринтиён 3:14 Агар кори касе, ки бар он бино кардааст, боқӣ монад, вай мукофот хоҳад гирифт.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки кори худро бар пояи Масеҳ бунёд кунанд, то мукофот гиранд.

1. Бунёди имон: Сохтмон бар санги Исои Масеҳ

2. Подоши ширини хидмат ба Худованд

1. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, Ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст:

2. 1 Петрус 5:4 - Ва ҳангоме ки сарвари Чӯпон зоҳир мешавад, шумо тоҷи ҷалоле хоҳед гирифт, ки пажмурда намешавад.

1 ба Қӯринтиён 3:15 Агар амали касе сӯхта шавад, вай зиён хоҳад дид; лекин худаш наҷот хоҳад ёфт; аммо мисли оташ.

Дар порча аз сарнавишти одаме сухан меравад, ки кораш сухтааст, вале дар охир аз оташ начот меёбад.

1. «Оташи тозакунанда: ибрат аз озмоишҳои зиндагӣ».

2. «Сӯзонидани корҳои мо: Огоҳӣ барои ҳамаи мо».

1. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

2. 1 Петрус 1:7 - «Инҳо барои он омадаанд, ки имони шумо аз тилло бузургтар аст, ки гарчанде ки дар оташ тоза шуда нобуд мешавад - ҳақиқӣ исбот карда шавад ва ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ боиси ҳамду сано, ҷалол ва иззат гардад. "

1 ба Қӯринтиён 3:16 Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?

Мӯъминон маъбади Худо мебошанд ва Рӯҳи Худо дар онҳо сокин аст.

1. Имтиёзи маъбадҳои Худо будан

2. Таҷрибаи ҳузури Рӯҳи Худо

1. Эфсӯсиён 2:19-22 - Шумо ҳамватанони муқаддасон ва қисми хонаи Худо ҳастед.

2. 1 Петрус 2:4-5 - Ҳамчун сангҳои зинда, мо ба хонаи рӯҳонӣ сохта шуда истодаем, то коҳини муқаддас бошем ва қурбониҳои рӯҳонии писандидаи Худо бошем.

1 ба Қӯринтиён 3:17 Агар касе маъбади Худоро палид кунад, Худо вайро хароб хоҳад кард; зеро ки маъбади Худо муқаддас аст, шумо кадом маъбад ҳастед.

Хонаи Худо ҷои муқаддас аст ва ҳар кӣ онро палид кунад, аз ҷониби Худо хароб хоҳад шуд.

1. Мо бояд ба маъбади Худо эҳтиром гузорем ва ба он бо эҳтиром ва муқаддас муносибат кунем.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки маъбади Худоро палид накунем, вагарна Худо бар зидди мо чорае меандешад.

1. 1 ба Қӯринтиён 6:19-20 - «Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбадҳои Рӯҳулқудс мебошанд, ки дар шумост ва аз ҷониби Худо қабул кардаед? Шумо аз они худ нестед; шумо бо нарх харида шудаед. Пас Худоро бо ҷисмҳои худ эҳтиром кунед».

2. Ибриён 10:22 - «Биёед, бо дили самимӣ ва бо итминони комил, ки имон меорад, ба Худо наздик шавем, то ки дилҳои мо моро аз виҷдони гунаҳкор пок созем ва бадани худро бо оби пок шуста бошем».

1 Қӯринтиён 3:18 Бигзор ҳеҷ кас худро фиреб надиҳад. Агар касе аз шумо дар ин ҷаҳон доно гӯяд, бигзор ӯ аблаҳ шавад, то ки доно шавад.

Гузариш:

Дар 1 ба Қӯринтиён 3:18 Павлус моро ҳушдор медиҳад, ки худро фиреб надиҳем ва фикр кунем, ки ҳикмати ҷаҳон метавонад моро хирадманд созад. Ӯ ба мо маслиҳат медиҳад, ки аблаҳ шавем, то дар ҳақиқат оқил бошем.

1. Ҳикмати ҳақиқӣ аз Худост, на аз ҷаҳон

2. Беақл шудан барои ба даст овардани ҳикмати ҳақиқӣ

1. Масалҳо 1:7, "тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиноӣ мекунанд"

2. Яъқуб 1:5, «Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат ато мекунад, ва ба ӯ дода мешавад».

1 ба Қӯринтиён 3:19 Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон назди Худо ҷаҳолат аст. Зеро навишта шудааст: "Ҳакимонро ба макри худ ҷалб мекунад".

Ҳикмати ин ҷаҳон дар назари Худо аблаҳӣ аст.

1: Ҳикмати инсон басанда нест; Ҳикмати Худоро биҷӯед

2: Беақлии инсон метавонад хирадмандонро фиреб диҳад; Ба ҳикмати Худо такя кунед

1: Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2: Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд" мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

1 Қӯринтиён 3:20 Ва боз: Худованд андешаҳои ҳакимонро медонад, ки онҳо беҳуда аст.

Гузариш Худованд медонад, ки андешаи хирадмандон ботил аст.

1. "Иллюзияи ҳикмат: такя ба фаҳмиши худамон"

2. "Бемаънӣ аз андешаҳои беҳуда: Сохтани роҳе, ки Худо пеш мебарад"

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 94:11 - Худованд андешаҳои инсонро медонад, ки онҳо ботиланд.

1 ба Қӯринтиён 3:21 Пас, ҳеҷ кас набояд бо одамон фахр кунад. Зеро ки ҳама чиз аз они туст;

Мо набояд аз дастовардҳои дигарон фахр кунем, зеро ҳама чизро Худо ба мо додааст.

1. Ҳамаи мо аз ҷониби Худо баракати баробар ҳастем

2. Аз дастовардҳои дигарон фахр накунед

1. Румиён 12:3, "Зеро ки ба воситаи файзе ки ба Ман ато шудааст, ба ҳар касе, ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ аз он чи ки бояд фикр кунад, болотар набошед, балки бодиққат фикр кунед, чунон ки Худо ба амал овардааст. барои ҳар кас меъёри имон аст».

2. Яъқуб 4:6, "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин ӯ мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад".

1 Қӯринтиён 3:22 Хоҳ Павлус, хоҳ Апӯллӯс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда; ҳама аз они ту;

Павлус ба Қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо ба ҳама чиз дастрасӣ доранд, аз он ҷумла Павлус, Апӯллӯс, Кифо, ҷаҳон, ҳаёт, мамот, ҳозира ва оянда.

1. Қувваи дурнамо: Омӯзиши дидани ҳама чизро ҳамчун азони худ

2. Таъмини Худо: Дастрасӣ ба ҳар чизе, ки ба мо лозим аст

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2. Забур 34:10 - шерҳои ҷавон аз бенавоӣ ва гуруснагӣ азоб мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз чизи нек камӣ мекунанд.

1 Қӯринтиён 3:23 Ва шумо аз они Масеҳ ҳастед; ва Масеҳ аз они Худост.

Имондорон қисми оилаи Масеҳ ва дар ниҳоят қисми оилаи Худо мебошанд.

1. "Оилаи Худо: Ҷойгир кардани ҷои мо дар Салтанат"

2. "Мероси имондорон: шахсияти мо дар Масеҳ"

1. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - Пас, шумо дигар бегона ва бегона нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед.

1 Қӯринтиён 4 боби чоруми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба масъалаи мағрурӣ ва муносибатҳои доварӣ дар калисои Қӯринтӣ муроҷиат карда, фурӯтанӣ ва қудрати рӯҳонии ҳақиқиро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо тавсиф кардани худ ва Апӯллӯс ҳамчун ходимони Масеҳ, ки асрори Худо ба онҳо бовар карда шудааст, оғоз мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки аз онҳое, ки чунин масъулиятро ба ӯҳда гирифтаанд, вафодорӣ лозим аст (1 Қӯринтиён 4:1-2). Павлус эътироф мекунад, ки ӯ ҳатто худро ҳукм намекунад, зеро танҳо Худо метавонад ниятҳо ва ниятҳоро дақиқ доварӣ кунад (1 Қӯринтиён 4:3-5). Ӯ аз пеш аз мӯҳлат доварӣ кардани дигарон огоҳ мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки доварии ниҳоии Худоро, вақте ки ҳама чиз равшан мешавад, интизор шаванд.

Параграфи 2: Павлус барои баён кардани муносибатҳои мағрурии онҳо истеҳзоро истифода мебарад. Ӯ қайд мекунад, ки баъзеҳо дар Қӯринтҳо мағрур шуда, гумон мекунанд, ки онҳо аллакай подшоҳ ҳастанд ва бидуни ниёз ба ҳаввориёне мисли ӯ ҳукмронӣ мекунанд (1 Қӯринтиён 4:6-8). Бо вуҷуди ин, ӯ худшиносии онҳоро бо вазъияти худаш, яъне азобу таъқибот ва душвориҳо ба хотири Масеҳ муқоиса мекунад (1 Қӯринтиён 4:9-13). Ӯ онҳоро бармеангезад, ки ба намунаи фурӯтании ӯ пайравӣ кунанд, ба ҷои фахр кардан ё ба дигарон нигоҳ накарда.

Сархати 3: Павлус ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ният дорад ба наздикӣ ба Қӯринтус ташриф орад. Вақте ки ӯ меояд, вай на танҳо калимаҳоро, балки қувватро низ мефаҳмад, ки қудрати ӯро ҳамчун ҳавворӣ, ки аз Рӯҳи Худо қудрат дорад, нишон медиҳад (1 Қӯринтиён 4:18-21). Ӯ онҳоеро, ки мағрур шудаанд, даъват мекунад, то бифаҳманд, ки оё омадани Ӯ бо асои тарбия ё дар муҳаббат ва рӯҳияи ҳалимӣ ҳамроҳӣ хоҳад кард (1 Қӯринтиён 4:21).

Хулоса, боби чоруми китоби Қӯринтиён масъалаҳои марбут ба ғурур, муносибатҳои доварӣ ва ҳокимияти ҳақиқии рӯҳонӣ дар калисои Қӯринтиёнро баррасӣ мекунад. Павлус таъкид мекунад, ки роҳбарон танҳо ходимони асрори Худо мебошанд ва бояд дар масъулиятҳои худ содиқ бошанд. Ӯ аз доварии бармаҳал огоҳ мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки доварии ниҳоии Худоро интизор шаванд. Павлус ба муносибатҳои мағрурии онҳо муроҷиат карда, онро бо намунаи фурӯтанонаи ранҷу азоб барои Масеҳ муқоиса мекунад. Ӯ дар хотима ба онҳо дар бораи сафари дарпешистодаи худ ва дарки қудрати ӯ ҳамчун ҳавворӣ ёдрас карда, онҳоро даъват мекунад, ки дар бораи ҷавоби онҳо андеша кунанд, ки оё он бо интизом ё муҳаббат ва мулоимӣ хоҳад буд. Ин боб аҳамияти фурӯтанӣ, худдорӣ аз ҳукми бармаҳал ва эътирофи қудрати рӯҳонии ҳақиқиро нишон медиҳад.

1 ба Қӯринтиён 4:1 Бигзор касе дар бораи мо, чун ходимони Масеҳ ва идоракунандагони асрори Худо ҳисоб кунад.

Ин порча масъулияти масеҳиёнро барои хизмат кардан ба сифати хизматгузорон ва идоракунандагони асрори Худо таъкид мекунад.

1. Масъулиятҳои масеҳиён барои хизмат кардан ба сифати идоракунандагони асрори Худо

2. Муҳимияти Вазири масъули Масеҳ будан

1. Румиён 12:6-7 - Пас, ки инъомҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, гуногунанд, биёед онҳоро истифода барем: агар нубувват бошад, мувофиқи имонамон нубувват кунем; ё хизмат, биёед онро дар хидмати худ истифода барем; он ки таълим медиҳад, таълим медиҳад;

2. Матто 25:14-30 - Зеро Малакути Осмон мисли марде аст, ки ба кишвари дур сафар карда, ғуломони худро даъват намуда, дороии худро ба онҳо супурд. Ва ба яке панҷ талант, ба дигаре ду ва ба дигаре як талант дод; ба ҳар кас мувофиқи қобилияташ; ва дарҳол ба сафар баромад.

1 Қӯринтиён 4:2 Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам содиқ бошад.

Роҳбарият масъулияти бузург аст ва садоқатро талаб мекунад.

1. «Ҳамчун идоракунанда содиқона зиндагӣ кардан»

2. «Даъват ба идоракунии содиқ»

1. Матто 25:14-30 (Масал дар бораи истеъдодҳо)

2. Луқо 16:10-12 (Масал дар бораи мудири золим)

1 ба Қӯринтиён 4:3 Аммо барои ман чизи хеле хурд аст, ки ман аз рӯи шумо ё доварии одамӣ доварӣ кунам;

Павлус парвое надорад, ки одамон дар бораи ӯ чӣ фикр доранд ва ӯ худро доварӣ намекунад.

1. Бе тарс аз доварӣ зиндагӣ кардан - Омӯзиши эътимод ба ақидаи Худо дар бораи мо, на ба ақидаи дигарон.

2. Доварӣ накардан - Ҷустуҷӯи ҷасорат барои зинда мондани имони худ бидуни тарс аз доварии одамон.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Матто 7:1 - Доварӣ накунед, ки шумо маҳкум нашавед.

1 Қӯринтиён 4:4 Зеро ки ман худам чизе намедонам; лекин ман бо ин сафед нашудаам; балки касе ки маро доварӣ мекунад, Худованд аст.

Худованд довари ниҳоии ҳамаи одамон ва аъмоли онҳост.

1. Мо бояд дар бораи амалҳои худ бохабар бошем, зеро Худованд довари ниҳоии мост.

2. Мо бояд доварии Худовандро қабул кунем, зеро Ӯ довари ниҳоист.

1. Румиён 14:12 Пас, ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

2. Масалҳо 16:2 Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст; аммо Худованд рӯҳҳоро вазн мекунад.

1 ба Қӯринтиён 4:5 Бинобар ин, пеш аз вақт, то даме ки Худованд биёяд, ҳеҷ чизро доварӣ накунед, ки Ӯ чизҳои ниҳони зулмотро равшан хоҳад кард ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард; ва он гоҳ ҳама Худоро ҳамду сано хоҳанд гуфт.

Павлуси ҳавворӣ моро ташвиқ мекунад, ки пурсабр бошем ва мунтазири доварии Худованд нисбати аъмоламон бошем, зеро дар он вақт ҳар яки мо аз Худо ҳамду сано хоҳем гирифт.

1. Сабр фазилат аст: Мунтазири ҳукми Парвардигорро омӯхтан.

2. Қудрати Худованд: таваккал ба Худо барои доварӣ ва ситоиш.

1. Яъқуб 5:7-8 Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид. Шумо низ сабр кунед. дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

2. Забур 61:8 Ҳамеша ба Ӯ таваккал кунед; Эй мардум, дили худро ба ҳузури ӯ бирезед, ки Худо паноҳгоҳи мост. Села.

1 БА ҚУРИНТИЁН 4:6 Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апӯллӯс додаам; то ки шумо дар мо ёд гиред, ки дар бораи одамон аз он чи навишта шудааст, болотар нашуморед, то ки ҳеҷ яке аз шумо ба якдигар мағрур нашавад.

Парча Павлус худ ва Апӯллӯсро ҳамчун намуна истифода мебарад, то ба Қӯринтиён таълим диҳад, ки як шахсро болотар нагузоранд ва мағрур нашаванд.

1. Мағрурӣ моро нест мекунад: Аз намунаи Павлус ва Апӯллӯс омӯхтан

2. Хатари фикрронии аз ҳад зиёд дар бораи худ: пайравӣ ба намунаи Павлус ва Аполлос

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

1 ба Қӯринтиён 4:7 Зеро кист, ки туро аз дигарон фарқ мекунад? ва чӣ дорӣ, ки нагирифтаӣ? Акнун, агар онро гирифта бошӣ, чаро фахр мекунӣ, ки гӯё онро нагирифта бошӣ?

Павлус савол медиҳад, ки чаро одамон дар бораи дастовардҳои худ фахр мекунанд, зеро он чизе, ки касе ба даст овардааст, на аз ҷониби Худо ба онҳо дода шудааст.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Баррасии хатарҳои фахр кардан

2. Қадр кардани неъматҳои Худо: Омӯзиши эътирофи неъматҳои Худо

1. Яъқуб 4:13-17 - Фурӯтанӣ дар назди ғурур

2. Румиён 12:3-8 - Дар имон ва фурӯтанӣ зиндагӣ кардан

1 ба Қӯринтиён 4:8 Ҳоло шумо сер ҳастед, акнун сарватдор ҳастед, бе мо подшоҳон подшоҳӣ кардаед;

Павлуси ҳавворӣ хоҳиши худро баён мекунад, ки Қӯринтиён дар ҳаёти рӯҳонии онҳо ҳукмронӣ кунанд, то ӯ ва дигарон низ бо онҳо ҳукмронӣ кунанд.

1. Ҳукмронӣ бо Худо: Бартараф кардани монеаҳо дар роҳи наздикшавӣ бо Худо

2. Даъвати Подшоҳ: Таҷҳизонидани мӯъминон барои ҳукмронӣ бо Худо

1. Румиён 5:17 - «Зеро, агар ба сабаби гуноҳи як кас мамот ба воситаи он як шахс ҳукмрон бошад, пас онҳое ки файзи фаровон ва атои адолатро мегиранд, ба воситаи Исои Масеҳи як шахс дар ҳаёт ҳукмронӣ хоҳанд кард. »

2. Эфсӯсиён 2:6 - «Ва моро бо Ӯ эҳьё кард ва дар ҷойҳои осмонӣ дар Исои Масеҳ бо Ӯ шинонд».

1 ба Қӯринтиён 4:9 Зеро ман фикр мекунам, ки Худо ба мо ҳавориёнро, ки барои мамот таъин шуда буд, охирин таъин кардааст, зеро ки мо барои ҷаҳон, барои фариштагон ва барои одамон тамошо карда шудаем.

Худо паёмбаронро охирон қарор додааст, ки гӯё ба марг таъин шудаанд, то бар ҷаҳониён ва фариштагон ва мардумон шоҳид бошанд.

1. Мо метавонем азобҳои худро барои ҷалоли Худо истифода барем

2. Дар душвориҳо сабр кардан нишонаи имон аст

1. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. 1 Петрус 4:12-14 - Эй маҳбубон, аз озмоиши оташин ҳайрон нашавед, вақте ки барои озмудани шумо ба саратон меояд, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. Аммо ба ҳангоме ки шумо ба уқубатҳои Масеҳ шарик мешавед, шод бошед,

то ки ҳангоми зоҳир шудани ҷалоли Ӯ шумо низ шод ва шод бошед. Агар шуморо ба исми Масеҳ таҳқир кунанд, хушбахт ҳастед, зеро Рӯҳи ҷалол ва Худо бар шумо қарор дорад.

1 ба Қӯринтиён 4:10 Мо ба хотири Масеҳ аблаҳ ҳастем, лекин шумо дар Масеҳ доно ҳастед; мо нотавонем, вале шумо тавоно ҳастед; шумо мӯҳтарам ҳастед, вале мо хору залил ҳастем.

Мо даъват шудаем, ки фурӯтан бошем ва диққатамонро ба Масеҳ равона кунем, дар ҳоле ки дарк кунем, ки мо заиф ва нафрат дорем, ва дигарон дар Масеҳ қавӣ ва эҳтиром доранд.

1. Қувват дар фурӯтанӣ: Чаро мо бояд ба Масеҳ таваҷҷӯҳ кунем

2. Парадокси заъифӣ: Чӣ гуна моро барои Масеҳ аблаҳ даъват мекунанд

1. Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худписандӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.

2. Матто 11:29 - Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ман ҳалим ва фурӯтанам, ва шумо барои ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт.

1 БА ҚУРИНТИЁН 4:11 Мо то имрӯз гурусна ва ташна ҳастем, бараҳна ҳастем, ва лоғарем, ва ҷои истиқомат надорем;

Павлус ва ҳамроҳонаш ба азобу уқубат тоб меоварданд ва ҳеҷ чизи зарурӣ ва амният надоштанд.

1. Неъмати ранҷу азоб: Омӯзиши таҳаммул ба сахтиҳои зиндагӣ

2. Дар ранҷу азоби худ тасаллӣ ёфтан: таваккал ба Худо дар замонҳои душвор

1. Ибриён 12:7-11 - Тоқат кардан ба ранҷу азоб ҳамчун ҷазои Худо

2. Яъқуб 1:2-4 - Дар озмоишҳо ва мусибатҳо истодагарӣ кардан шодӣ пайдо кардан

1 ба Қӯринтиён 4:12 Ва меҳнат карда, бо дастҳои худ кор кунед: моро дашном

медиҳанд, баракат медиҳем; таъқиб карда, мо азоб мекашем:

Сарфи назар аз таҳқир ва таъқиб, Павлус масеҳиёнро ба меҳнат ва кор бо дастҳои худ ташвиқ мекунад.

1. Қувваи устуворӣ: Чӣ тавр бо имон ба душвориҳо ғолиб омадан мумкин аст

2. Кор бо дастони мо: баракати мехнат ва гайрат

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, дар он бо тамоми дили худ кор кунед, мисли он ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

1 БА ҚУРИНТИЁН 4:13 Моро бадном карда, илтиҷо мекунем: мо мисли ифлоси ҷаҳон офарида шудаем ва то имрӯз поккунандаи ҳама чиз ҳастем.

Сарфи назар аз туҳмат ва бадрафторӣ, Павлус ва ҳамроҳонаш башорат додани хушхабарро идома медиҳанд.

1. Таслим нашав: Бартараф кардани душвориҳо дар мавъизаи Инҷил

2. Чӣ гуна бояд сабр кард, вақте ки ҷаҳон бар зидди шумо мувофиқат мекунад

1. Ишаъё 54:17 - «Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд; ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард. Ин аст мероси бандагони Худованд, ва адолати онҳо аз ман аст, мегӯяд Худованд».

2. Румиён 8:37-39 - «Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худост, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

1 ба Қӯринтиён 4:14 Ман инро на барои он менависам, ки шуморо хиҷил кунам,

балки ҳамчун писарони маҳбуби худ шуморо огоҳ мекунам.

Павлус ба Қӯринтиён менависад, ки онҳоро на шарманда кунад, балки онҳоро ҳамчун писарони маҳбуб огоҳ созад.

1. "Зиндагӣ дар муҳаббат: Огоҳӣ ҳамчун амали муҳаббати падар"

2. "Зиндагӣ дар Рӯҳ: Огоҳӣ ва фаҳмиш тавассути Инҷил"

1. Эфсӯсиён 4:15-16 «Балки, дар муҳаббат ростиро гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Он ки Сар аст, ба Масеҳ, ки тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳар буғум пайваст ва муттаҳид шудааст, ба камол расад. он муҷаҳҳаз аст, вақте ки ҳар як узв дуруст кор мекунад, ҷисмро ба воя мебахшад, то худро дар муҳаббат обод кунад».

2. Масалҳо 27:5-6 «Танбеҳи ошкор аз муҳаббати ниҳон беҳтар аст. Вафодор аст захми дуст; бӯсаҳои душман пуранд».

1 ба Қӯринтиён 4:15 Зеро, гарчанде ки шумо дар Масеҳ даҳ ҳазор омӯзгор доред, падарони бисьёр надоред; зеро ки ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инҷил ба дунё овардаам.

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки ӯ падари рӯҳонии онҳост ва онҳоро тавассути Инҷил ба дунё овардааст.

1. Қудрати Инҷил барои тағир додани ҳаёт

2. Даъват ба эҳтироми Падарони рӯҳонии мо

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - Аз ин рӯ, ба Худо тақлид кунед, ки фарзандони маҳбуби азиз ва бо муҳаббат зиндагӣ кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва худро барои мо ҳамчун ҳадия ва қурбонии хушбӯй ба Худо таслим кард.

2. Румиён 8:14-17 - Зеро онҳое, ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. Рӯҳе ки шумо гирифтаед, шуморо ғулом намегардонад, то ки аз нав дар тарс зиндагӣ кунед; балки Рӯҳе ки шумо гирифтаед, шуморо ба фарзандхондӣ оварда. Ва мо ба воситаи Ӯ нидо мекунем: «Або, Падар».

1 ба Қӯринтиён 4:16 Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам, ки пайрави Ман бошед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки пайрави ӯ бошанд.

1. «Ба Пешво пайравӣ кунед: Дарси рӯҳбаландии Павлус ба Қӯринтиён»

2. «Чӣ тавр ба намунаи садоқатмандии Павлус пайравӣ кардан мумкин аст»

1. Матто 4:19 - "Ва ба онҳо гуфт: "Аз паи Ман биёед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард."

2. Ибриён 13:7 - "Пешвоёни худро, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд, ба ёд ored. Дар бораи тарзи ҳаёти онҳо фикр кунед ва ба имони онҳо пайравӣ кунед".

1 ба Қӯринтиён 4:17 Барои ҳамин ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки писари маҳбуби ман ва ба Худованд содиқ аст, ва Ӯ шуморо ба хотир хоҳад овард, ки роҳҳои Ман дар Масеҳ аст, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Павлус Тимотиюсро назди Қӯринтиён фиристод, то ба онҳо хотиррасон кунад, ки бо роҳҳои Масеҳ пайравӣ кунанд, чунон ки Павлус дар тамоми калисоҳо таълим дода буд.

1. Дар хотир доштани ӯҳдадории мо дар пайравӣ ба таълимоти Исо

2. Зиндагии мо бо роҳҳои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 4:1-2 - Аз ин рӯ, ман, маҳбуси хидмат ба Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки сазовори даъвати худ зиндагӣ кунед, зеро шуморо Худо даъват кардааст. Хоксор ва нарм бошед. Ба якдигар сабр кунед ва аз ишқи худ айби якдигарро рафъ кунед.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

1 ба Қӯринтиён 4:18 Баъзеҳо мағрур шудаанд, ки гӯё ман назди шумо намеоям.

Баъзе одамон фахр мекунанд, ки гӯё Павлус ба назди онҳо намеояд.

1. Аз он чизе, ки доред, мағрур ва лоф назанед, зеро Худо метавонад дар як лаҳза ҳамаашро аз байн барад.

2.Худованд мутакаббиронро хор мекунад ва хоксоронро боло мебарад, пас хоксор бошем ва фахр накунем.

1. Румиён 12:16 - Бо якдигар як фикр кунед. Дар бораи чизҳои баланд фикр накунед, балки ба одамони камбағал фурӯтан бошед.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

1 ба Қӯринтиён 4:19 Аммо ба наздикӣ назди шумо хоҳам омад, агар Худованд бихоҳад ва на сухани мағрурон, балки қудратро хоҳад донист.

Павлус изҳор мекунад, ки агар Худованд иҷозат диҳад, ба зудӣ ба Қӯринтиён ташриф оварад, то ки на суханони дабдабаноки онҳоро, балки қудрати Худоро дарк кунад.

1. "Қудрати Худо: Санҷиши қалби сухан ва аъмоли мо"

2. "Вобастагӣ аз Худованд: Ҷустуҷӯи иродаи Ӯ барои ҳаёти мо"

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Қӯлассиён 3:12-17 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

1 ба Қӯринтиён 4:20 Зеро ки Малакути Худо на дар сухан, балки дар қувват аст.

Малакути Худо на ба сухан, балки бар қувват асос ёфтааст.

1. Қудрати ҳақиқии Малакути Худо

2. Фарқи байни калимаҳо ва қудрат дар Малакути Худо

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

2. Румиён 14:17 - Зеро ки Малакути Худо на аз хӯрдану нӯшидан, балки адолат ва осоиштагӣ ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст.

1 Қӯринтиён 4:21 Шумо чӣ мехоҳед? Оё бо асо ё бо муҳаббат ва бо рӯҳи фурӯтанӣ назди шумо биёям?

Павлус ба қӯринтиён огоҳ мекунад, ки ӯ ё бо асо ё бо муҳаббат ва фурӯтанӣ назди онҳо хоҳад омад.

1. Аҳамияти муҳаббат ва ҳалимӣ дар интизом

2. Зарурати интизом дар имон

1. Ғалотиён 6:1 "Эй бародарон, агар касе ба хатогӣ дучор шавад, шумо, ки рӯҳониён ҳастед, чунин шахсро дар рӯҳи фурӯтанӣ барқарор кунед, бо назардошти худатон, то ки шумо низ ба озмоиш дучор нашавед".

2. Қӯлассиён 3: 12-14 «Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед; ба якдигар пурсабрӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бо касе ҷанҷол кунед: чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед.

1 Қӯринтиён 5 боби панҷуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба як ҳолати мушаххаси бадахлоқии ҷинсӣ дар калисои Қӯринтӣ муроҷиат мекунад ва ба онҳо дастур медиҳад, ки чӣ тавр бо чунин ҳолатҳо мубориза баранд.

Сархати 1: Павлус бо суханронии гузорише, ки дар бораи бадахлоқии ҷинсӣ дар байни Қӯринтиён гирифта буд, оғоз мекунад. Ӯ ҳайратзадаи худро баён мекунад ва онҳоро барои таҳаммулпазирӣ ва такаббурӣ, ки ба давом додани чунин рафторашон иҷозат додаанд, маззаммат мекунад (1 Қӯринтиён 5:1-2). Ӯ ба онҳо дастур медиҳад, ки шахсеро, ки ба онҳо дахл дорад, аз миёни онҳо дур кунанд ва таъкид мекунад, ки онҳо набояд бо касе, ки худро имондор меноманд, вале дар

гуноҳи тавбанашаванда идома медиҳад, муошират накунанд (1 Қӯринтиён 5:3-5). Павлус ба онҳо хотиррасон мекунад, ки фахр карданашон мувофиқ нест, зеро ҳатто андаке хамиртуруш метавонад ба тамоми порчаи хамир таъсир расонад ва рамзи он аст, ки чӣ гуна гуноҳ метавонад тамоми ҷомеаро фосид кунад (1 Қӯринтиён 5:6-8).

Сархати 2: Павлус тавзеҳ медиҳад, ки дастуроти ӯ маънои онро надорад, ки онҳо бояд аз муошират бо ҳама беимононе, ки рафтори бадахлоқона мекунанд, худдорӣ кунанд. Ӯ мефаҳмонад, ки аз одамони берун аз калисо, ки дар гуноҳҳои дунё таъмид шудаанд, комилан ҷудо шудан ғайриимкон аст (1 Қӯринтиён 5:9-10). Бо вуҷуди ин, ӯ таъкид мекунад, ки онҳо бар аҳли ҷомеаи худ қудрат доранд ва бояд якдигарро барои зиндагии одилона ҷавобгар бошанд (1 Қӯринтиён 5:11-13).

Сархати 3: Боб бо насиҳати иловагӣ дар бораи даъвоҳои байни имондорон анҷом меёбад. Павлус онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар назди беимонон баҳсҳои судӣ накашанд, балки дар ҳолати зарурӣ масъалаҳои дохили ҷомеаи худро бо шахсони оқил ҳамчун ҳакам ҳал кунанд (1 Қӯринтиён 6:1-8). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки чун имондорон онҳоро Масеҳ шуста, муқаддас ва сафед кардаанд; аз ин рӯ, онҳо бояд мувофиқи меъёрҳои Ӯ зиндагӣ кунанд, на барои ҳалли низоъ ба василаҳои дунявӣ.

Хулоса, боби панҷуми китоби Қӯринтиён як парвандаи мушаххаси бадахлоқии ҷинсӣ дар калисои Қӯринтиёнро баррасӣ мекунад. Павлус онҳоро барои таҳаммулпазирӣ сарзаниш мекунад ва ба онҳо дастур медиҳад, ки шахси тавбанакардаро аз миёни онҳо дур кунанд. Ӯ муҳимияти нигоҳ доштани ҷомеаро аз таъсироти фосидкунанда таъкид мекунад ва аз фахр кардан ва иҷоза надодан ба гуноҳ огоҳ мекунад. Павлус тавзеҳ медиҳад, ки онҳо набояд худро аз беимонон комилан ҷудо кунанд, балки бар онҳое, ки дар ҷамоати худ доранд, ҳокимият истифода баранд. Ин боб бо насиҳат дар бораи даъвоҳои додгоҳӣ анҷом мешавад ва мӯъминонро даъват мекунад, ки ихтилофҳоро дар дохили худ ҳал кунанд, на ба василаҳои дунявӣ. Ин боб зарурати масъулиятшиносӣ, покӣ дар дохили калисо ва ӯҳдадории ҳалли низоъҳоро бо усули Масеҳ таъкид мекунад.

1 ба Қӯринтиён 5:1 Одатан хабар дода мешавад, ки дар байни шумо зино вуҷуд дорад, ва чунин зино, ки он қадар дар байни халқҳо номбар карда нашудааст, бояд зани падари худро дошта бошад.

Дар бораи зино дар байни аъзоёни калисои Қӯринф гузориш дода мешавад, ки ҳатто он фаъолиятҳоеро дар бар мегирад, ки ҳатто ғайримасеҳиён бадахлоқона ҳисобида мешаванд.

1. Чаро мо бояд ҳаёти муқаддас дошта бошем: дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ бо имон зиндагӣ кунем

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ гуна амалҳои мо ба дигарон таъсир мерасонанд

1. Эфсӯсиён 5:3 - «Аммо дар миёни шумо набояд заррае ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ, ё тамаъкорӣ бошад, зеро ки инҳо барои халқи муқаддаси Худо мувофиқ нестанд».

2. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ. "

1 ба Қӯринтиён 5:2 Ва шумо мағрур шудаед ва мотам нагирифтед, то касе ки ин корро кардааст, аз миёни шумо гирифта шавад.

Ин порча ба гуноҳи ғурур тамаркуз карда, қӯринтиёнро водор мекунад, ки аз ҳузури гуноҳ дар байни онҳо мотам гиранд, на мағрур шудан.

1. Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад: Чӣ тавр бо ғурур дар ҳаёти мо мубориза бурдан мумкин аст.

2. Хоксор бошед: Чӣ гуна бояд дил ва ақли фурӯтанро ба худ гирифт.

1. Яъқуб 4:6-10: Дар назари Худованд фурӯтан бошед.

2. Масалҳо 16:18: Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

1 ба Қӯринтиён 5:3 Зеро ки ман, чунон ки дар ҷисм ғоибам, вале дар рӯҳ ҳозирам, дар бораи касе ки ин корро кардааст, аллакай, гӯё ҳозир будам, доварӣ кардам.

Павлус ба қӯринтиён насиҳат медиҳад, ки бар зидди бародари бадахлоқ чора андешанд ва интизоми калисоро риоя кунанд.

1. Интихоби Муҳаббат: Масъулияти интизоми калисо

2. Ҳалли гуноҳ: Чӣ тавр бояд дар калисо амал кард

1. Ғалотиён 6:1-2 - «Эй бародарон! Худро ҳушёр бошед, мабодо шумо низ ба васваса дучор нашавед».

2. 2 Таслӯникиён 3:14-15 - «Агар касе ба он чизе ки мо дар ин нома мегӯем, итоат накунад, ба он шахс таваҷҷӯҳ кунед ва бо ӯ коре накунед, то ки хиҷил шавад. Ӯро душман нашуморед, балки ҳамчун бародар битарсонед».

1 ба Қӯринтиён 5:4 Ба исми Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо ва рӯҳи ман бо қудрати Худованди мо Исои Масеҳ ҷамъ мешавед,

Гузариш Ин порча даъват мекунад, ки калисо ба исми Исои Масеҳи Худованд бо рӯҳ ва қудрати Ӯ ҷамъ шаванд.

1. Қудрати якҷоягӣ: Чӣ тавр калисо тавассути ягонагӣ мустаҳкам мешавад

2. Итоат ба қудрати Худованд: Рушд дар имон тавассути таслим

1. Аъмол 2:1-4 - Рӯҳулқудс дар Пантикост меояд

2. Эфсӯсиён 3:14-21 - Дуои Павлус барои мустаҳкам кардани калисо дар муҳаббат

1 ба Қӯринтиён 5:5 Барои он ки чунин шахсро ба шайтон супорад, то ки ҷисм нобуд шавад, то ки рӯҳ дар рӯзи Худованд Исои Масеҳ наҷот ёбад.

Ин порча мефаҳмонад, ки шахс бояд ба Шайтон таслим карда шавад, то ки ҷисм нобуд карда шавад, то рӯҳ дар рӯзи Худованд Исои Масеҳ наҷот ёбад.

1. Мо бояд эҳтиёҷоти худро ба наҷот дарк кунем ва ба Исо иҷозат диҳем, ки моро наҷот диҳад.

2. Мо бояд ба иродаи Худо итоат кунем ва ба Ӯ иҷозат диҳем, ки дар ҳаёти мо кор кунад.

1. Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки бо дил имон дорад ва сафед мешавад ва бо даҳоне ки иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Зеро ки мо маҳсули Ӯст, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудааст, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то ки мо дар онҳо рафтор кунем».

1 Қӯринтиён 5:6 Шӯҳрати шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андаке хамиртуруш тамоми хамирро мепазад?

Одамон набояд мағрур шаванд, зеро як миқдори ками чизи бад метавонад ба тамоми гурӯҳ таъсир расонад.

1. «Аз мағрур ҳазар кунед»

2. «Хамиртуруши хурдакак тамоми хамирро тарк мекунад»

1. Масалҳо 16:18 "Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад".

2. Ғалотиён 5:9 "Каме хамиртуруш тамоми хамирро хамир мекунад".

1 ба Қӯринтиён 5:7 Пас, хамиртуруши кӯҳнаро тоза кунед, то ки хамиртуруши нав бошед, чунон ки хамиртуруш нестед. Зеро ки Масеҳ низ фисҳи мо барои мо қурбон шудааст:

Коринфиён ташвиқ карда мешаванд, ки хамиртуруши кӯҳнаи гуноҳро аз ҳаёти худ дур кунанд ва халқи нави фатир гарданд, зеро Масеҳ барои онҳо қурбон шудааст.

1. Қувваи навсозӣ: фатир шудан дар Масеҳ

2. Пок кардани хамиртуруши кӯҳна: сайру гашти муқаддасот

1. Румиён 6:1-14 - Барои гуноҳ мурдаанд, дар Масеҳ зиндаанд

2. Ғалотиён 5:16-26 - Зиндагӣ бо қудрати Рӯҳ

1 ба Қӯринтиён 5:8 Пас, биёед идро риоя кунем, на бо хамиртуруши кӯҳна, на бо хамиртуруши кина ва бадӣ; балки бо фатири самимият ва ростӣ.

Павлуси расул Қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки идро бо самимият ва ростӣ ҷашн гиранд, ба ҷои гуноҳ ва бадӣ.

1. «Зиндагӣ бо ҳалол ва поквиҷдон»

2. «Аз гуноҳ ва бадӣ пок».

1. Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро тарк карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд , зеро мо андоми якдигарем".

2. Қӯлассиён 3: 9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад. "

1 ба Қӯринтиён 5:9 Ман ба шумо дар нома навишта будам, ки бо зинокорон ҳамроҳ нашавед:

Павлус ба қӯринтиён нома навишта, онҳоро аз муошират бо одамони бадахлоқии ҷинсӣ огоҳ кард.

1. Ёри худро дӯст доред: Чаро мо набояд бо гуноҳ муошират кунем

2. Даъват ба муқаддасот: Раҳпаймоӣ дар тоати Худо

1. Ғалотиён 5:19-21 - Амалҳои ҷисм бо самари Рӯҳ муқоиса мекарданд.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

1 ба Қӯринтиён 5:10 Аммо на ҳама бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо тамаъкорон, тамаъкорон, ё бо бутпарастон; зеро он гоҳ шумо бояд аз ҷаҳон биравед.

Масеҳиёни гузар набояд бо одамоне, ки ба корҳои бадахлоқона машғуланд, муошират кунанд, аммо онҳо бояд дар ин ҷаҳон зиндагӣ кунанд.

1. Муҳимияти зиндагии муқаддас дар миёни дунёи гунаҳкор.

2. Муҳимияти фарқ кардани рафтори ахлоқӣ ва бадахлоқӣ.

1. Матто 6:24 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад; зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке вафодор шуда, дигареро хор хоҳад дид.

2. 1 Петрус 2:11 - Эй маҳбубон, аз шумо, ҳамчун муҳоҷир ва ҳоҷиён илтимос мекунам, аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди рӯҳ мубориза мебаранд, парҳез кунед.

1 БА ҚУРИНТИЁН 5:11 Аммо алҳол ба шумо навиштаам, ки агар касе ки бародар номида мешавад, зинокор, ё тамаъкор, ё бутпараст, ё бадгӯй, ё майзада, ё тамаъҷӯй бошад, ҳамроҳ нашавед; бо чунин кас нахӯрад.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки бо онҳое, ки дар гуноҳашон тавба намекунанд, муошират наздик дошта бошанд.

1. "Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас"

2. «Хатари ширкати бад»

1. Эфсӯсиён 5:11 - "Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро маззаммат кунед".

2. 2 ба Қӯринтиён 6:14-17 - "Бо беимонон як юғи яксон нашавед: зеро ки адолат бо ноинсофӣ чӣ робитае дорад? ва нур бо зулмот чӣ робитае дорад?"

1 ба Қӯринтиён 5:12 Зеро ки ман чӣ кор кунам, то онҳоро низ доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳое ки дарунанд, ҳукм намекунед?

Гузариш Павлуси ҳавворӣ аз қӯринтиён мепурсад, ки чаро онҳо одамонро берун аз калисо доварӣ мекунанд, дар ҳоле ки онҳо бояд бо гуноҳҳои дохили калисо сару кор кунанд.

1. Дигаронро доварӣ накунед: Дарсҳо аз 1 Қӯринтиён 5:12

2. Зиндагӣ бо муҳаббат ва бахшидан: Паёми 1 Қӯринтиён 5:12

1. Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд: маҳкум накунед, ва

маҳкум нахоҳед шуд: бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. ба Румиён 14:13 - "Пас, биёед аз паи он чизҳое бошем, ки сулҳу осоиштагӣ мебахшад ва он чизеро, ки бо он кас дигареро обод мекунад, пайравӣ кунем".

1 ба Қӯринтиён 5:13 Аммо онҳое ки берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас он шарирро аз байни худ дур кунед.

Мо бояд одамони шарирро аз ҳаёти худ дур кунем, чунон ки Худо онҳоро доварӣ мекунад.

1. Худо аз мо талаб мекунад, ки худро аз одамони шарир дур кунем, зеро Ӯ онҳоро доварӣ хоҳад кард.

2. Мо бояд шариронро аз ҳаёти худ дур кунем, зеро танҳо Худо метавонад онҳоро доварӣ кунад.

1. 1 Қӯринтиён 5:13 - «Аммо онҳое ки берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас он шарирро аз байни худ дур кунед».

2. Забур 101:3-4 - «Дар пеши назари худ чизи зиште нахоҳам гузошт; Ман аз кори онҳое ки дур мешаванд, нафрат дорам ; Он ба ман часпида нахоҳад шуд. Дили каҷ аз ман меравад; Ман ҳеҷ бадӣ намедонам».

1 Қӯринтиён 6 боби шашуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус масъалаҳои мухталиферо, ки бо даъвоҳо, бадахлоқии ҷинсӣ ва муқаддас будани ҷисми имондорон алоқаманданд, баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус ба қӯринтиён маслиҳат медиҳад, ки баҳсҳо ва шикоятҳои онҳоро ба судҳои дунявӣ баррасӣ кунанд, ба ҷои он ки онҳоро дар дохили ҷомеаи калисо ҳал кунанд (1 Қӯринтиён 6:1-6). Ӯ таъкид мекунад, ки имондорон барои доварӣ ҳатто фариштагон даъват шудаанд ва бояд қодир бошанд, ки масъалаҳои хурдтарро байни худ ҳал кунанд (1 Қӯринтиён 6:2-3). Павлус қайд мекунад, ки ин аломати нокомӣ аст, вақте ки онҳо ба системаҳои ҷаҳонии доварӣ мурочиат мекунанд, ба ҷои ҷустуҷӯи шахсони оқил дар ҷомеаи худ.

Параграфи 2: Павлус диққати худро ба мубориза бо бадахлоқии ҷинсӣ дар калисои Қӯринт равона мекунад. Ӯ ҳама гуна бадахлоқии ҷинсӣ, аз ҷумла танфурӯширо маҳкум мекунад, ки ба иттиҳоди имондор бо Масеҳ мувофиқат намекунад (1 Қӯринтиён 6:9-11). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ҷисмҳои онҳо маъбадҳои Рӯҳулқудс мебошанд ва набояд бо аъмоли бадахлоқона палид шаванд (1

Қӯринтиён 6:15-20). Павлус онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезанд ва Худоро бо ҷисми худ эҳтиром кунанд.

Параграфи 3: Боб бо он таъкид мекунад, ки имондорон бо нархе, ки қурбонии Исои Масеҳ аст, харида шудаанд ва аз ин рӯ аз они онҳо нестанд, балки ба Худо тааллуқ доранд (1 Қӯринтиён 6:19-20). Павлус огоҳ мекунад, ки ба зинокорӣ машғул нашавед, зеро ин гуноҳ бар зидди ҷисми худ аст. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ҳам дар рӯҳ ва ҳам дар ҷисми худ Худоро ҷалол диҳанд.

Хулоса, боби шашуми китоби Қӯринтиён масъалаҳои марбут ба даъвоҳо, бадахлоқии ҷинсӣ ва муқаддас будани бадани имондоронро баррасӣ мекунад. Павлус имондорони Қӯринтро барои он сарзаниш мекунад, ки ба ҷои ҳалли баҳсҳои дохилӣ ба судҳои дунявӣ муроҷиат мекунанд. Ӯ ҳама гуна бадахлоқии ҷинсиро маҳкум мекунад, ки ба иттиҳоди шахс бо Масеҳ номувофиқ аст ва онҳоро водор мекунад, ки Худоро бо ҷисми худ ҷалол диҳанд. Павлус таъкид мекунад, ки имондорон маъбади Рӯҳулқудс мебошанд ва бо нархи гарон харида шудаанд, аз ин рӯ онҳо бояд аз бадахлоқӣ гурезанд ва Худоро ҳам дар рӯҳ ва ҳам дар ҷисм ҷалол диҳанд. Ин боб аҳамияти ҳалли низоъҳо дар дохили ҷомеаи калисо, ҳуддорӣ аз бадахлоқии ҷинсӣ ва эътирофи муқаддас будани ҷисми худро ҳамчун макони зисти Рӯҳи Худо таъкид мекунад.

1 ба Қӯринтиён 6:1 Оё касе аз шумо, ки бо дигаре даъво дорад, ҷуръат мекунад, ки ба назди муқаддасон не, балки дар назди золимон муроҷиат кунад?

Ин порча саволе аз Павлус дар 1 Қӯринтиён 6:1 аст, ки оё касе аз Қӯринтиён ҳангоми мубоҳиса бо дигаре ба ҷои он ки аз муқаддасон кӯмак пурсад, ба суд муроҷиат мекунад.

1. "Зебоии бахшиши масеҳӣ: ҳалли низоъ бидуни муроҷиат ба додгоҳ"

2. «Бигзор Исо довари мо бошад: роҳи дурусти ҳалли низоъ».

1. Матто 18:15-17 ("Агар бародар ё хоҳарат гуноҳ кунад, бирав ва айби онҳоро нишон деҳ, танҳо дар байни ҳардуи шумо. Агар онҳо ба сухани шумо гӯш кунанд, шумо онҳоро мағлуб кардаед. Аммо агар гӯш надиҳанд, як ё ду нафари дигарро бо худ гиред, то ки "ҳар кор бо шаҳодати ду ё се шоҳид собит шавад: Агар онҳо то ҳол гӯш карданро рад накунанд, ба калисо бигӯед; ва агар онҳо ҳатто ба калисо гӯш надиҳанд, бо онҳо рафтор кунед. мисли он ки шумо як бутпараст ё боҷгир ҳастед.")

2. Румиён 12:18 (“Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед”).

1 ба Қӯринтиён 6:2 Оё намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? ва агар ҷаҳон аз ҷониби шумо доварӣ шавад, оё шумо лоиқ нестед, ки дар чизҳои хурдтарин доварӣ кунед?

Муқаддасон ҷаҳонро доварӣ мекунанд, аз ин рӯ масеҳиён бояд ҳатто хурдтарин чизҳоро доварӣ кунанд.

1. Аҳамияти фаҳмиш дар ҳаёти масеҳӣ

2. Қувваи ҳукми одилона

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Масалҳо 16:2 - Ҳама роҳҳои одам дар назари худ пок аст; аммо Худованд рӯҳҳоро вазн мекунад.

1 ба Қӯринтиён 6:3 Оё намедонед, ки мо фариштаҳоро доварӣ хоҳем кард? боз чӣ қадар чизҳое, ки ба ин ҳаёт дахл доранд?

Ин порча таъкид мекунад, ки мӯъминон қодиранд доварӣ дар масъалаҳои зиндагии дунё ва ҳатто бештар ба масъалаҳои марбут ба олами рӯҳонӣ.

1. Ба мӯъминон қудрати дарки масоили дунё ва ҳатто олами рӯҳонӣ вогузор шудааст.

2. Мо қудрат дорем, ки байни неку бад фарқ кунем ва қарорҳои дуруст қабул кунем.

1. Масалҳо 14:12: Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2. Ишаъё 11:2: Ва Рӯҳи Худованд бар Ӯ қарор хоҳад гирифт: Рӯҳи ҳикмат ва хирад, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

1 ба Қӯринтиён 6:4 Пас, агар шумо дар бораи чизҳои ин ҳаёт доварӣ дошта бошед, онҳоро ба доварӣ таъин кунед, ки онҳоеро, ки дар калисо камтар эътибор доранд.

Калисо ташвиқ карда мешавад, ки масъалаҳои дунявии худро, аз қабили баҳсҳои ҳуқуқӣ, ба аъзоёни камтарин мӯҳтарамаш супорад.

1. Худо метавонад хурдтарини моро барои анҷом додани корҳои бузург истифода барад.

2. Дар ҳама корҳо ба ҳикмати Худо таваккал кардан.

1. Яъқуб 1: 5-6 - "Агар касе аз шумо ҳикмат надошта бошад, бигзор аз Худо талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ин ба вай дода хоҳад шуд. Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ чиз бетаваҷҷӯҳ нашавад. ».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

1 Қӯринтиён 6:5 Ман ба шармандагии шумо мегӯям. Оё чунин аст, ки дар байни шумо доно нест? На, касе нест, ки дар байни бародарони худ доварӣ карда тавонад?

Дар 1 Қӯринтиён 6:5 Павлус аз қӯринтиён савол медиҳад, ки дар байни онҳо марди доно нест, ки дар дохили ҷомеа қарор қабул кунад.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки хирад бошем ва ҳатто дар ҷомеаи худ хирад ҷӯем.

2. Мо барои қабули қарорҳои оқилона барои бародарону хоҳарони худ дар Масеҳ масъулем.

1. Масалҳо 1:5, «Бигзор хирад бишнавад ва донишро афзун кунад, ва ҳар кӣ фаҳмад, ҳидоят ёбад».

2. Масалҳо 3:13, «Хушо касе ки хирад меёбад, ва хирад мегирад».

1 ба Қӯринтиён 6:6 Аммо бародар бо бародар мурофиа мекунад, ва он дар назди беимонон.

Масеҳиён набояд баҳсҳои худро бо дигар масеҳиён ба додгоҳ кашанд, зеро ин ба эътиқоди онҳо мувофиқ нест.

1. Масеҳиён набояд баҳсро бо ҳамимонони худ ба додгоҳ кашанд, балки ба ҷои миёнаравӣ ва оштӣ ҷустуҷӯ кунанд.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ихтилофҳоро бо бародарону хоҳарони худ дар Масеҳ бо эҳтиром ва фурӯтанӣ ҳал кунем, на ин ки онҳоро тавассути суд ҳал кунем.

1. Матто 5:25-26, «Вақте ки бо ӯ ба суд меравӣ, бо айбдоркунандаи худ зуд созиш намо, мабодо айбдоркунандаи ту туро ба қозӣ ва қозӣ ба посбон супорад ва ту ба зиндон наафтӣ. Ба ростӣ ба ту мегӯям: то тини охиринро надиҳӣ, ҳеҷ гоҳ берун намеравӣ».

2. Яъқуб 4:6, «Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

1 ба Қӯринтиён 6:7 Пас, дар байни шумо комилан айб ҳаст, зеро шумо бо якдигар ҳукм мекунед. Чаро шумо хато намекунед? Чаро шумо беҳтар нестед, ки худро фиреб диҳед?

Масеҳиёни Қӯринтус ба ҷои он ки баҳсҳоро байни худ ҳал кунанд, ба суд мурочиат мекунанд.

1. "Азобҳои нодуруст: Дарси 1 Қӯринтиён 6:7"

2. "Беақлонаи даъво: Таълимот аз 1 Қӯринтиён 6:7"

1. Қӯлассиён 3:13 - «Ба якдигар фурӯтанӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бо касе ихтилоф дошта бошад: чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед».

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва пурсабрӣ ба якдигар дар муҳаббат; 3 Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

1 ба Қӯринтиён 6:8 Не, шумо ситам мекунед ва фиреб медиҳед ва бародарони худро.

Гузашта Мардум ба бародарони худ ситам ва фиреб медиҳанд.

1. Хатарҳои нодуруст ва фиреб додани дигарон

2. Аҳамияти ростқавлӣ ва поквиҷдонӣ

1. Яъқуб 4:17 - Пас, барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2. Матто 7:12 - Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё.

1 ба Қӯринтиён 6:9 Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на занона ва на озордиҳандагон бо одамон,

Ба золимон иҷозат дода намешавад, ки ба Малакути Худо дохил шаванд. Онҳое, ки ба зино, бутпарастӣ, зинокорӣ, занпарастӣ ва ҳамҷинсгарой машғуланд, иҷозат дода намешавад.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем, агар ба Малакути Худо дохил шудан хоҳем.

2. Мо бояд аз гуноҳ гурезем ва қудсиятро ба ҷо орем, агар мехоҳем, ки аз ҷониби Худо пазируфта шавад.

1. 1 Қӯринтиён 6:9

2. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед. Ҳамаи гуноҳҳои дигаре, ки шахс содир мекунад, берун аз бадан аст, аммо ҳар кӣ ба алоқаи ҷинсӣ гуноҳ мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбадҳои Рӯҳулқудс мебошанд, ки дар шумост, ва шумо онҳоро аз Худо қабул кардаед? Шумо аз они худ нестед; шумо бо нарх харида шудаед. Пас Худоро бо ҷисмҳои худ эҳтиром кунед.

1 ба Қӯринтиён 6:10 На дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на ғоратгарон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Ин порча аз панҷ рафтори мушаххаси гунаҳкор огоҳ мекунад ва мегӯяд, ки онҳое,

ки ба онҳо амал мекунанд, Малакути Худоро мерос нахоҳанд гирифт.

1: Мо бояд ҳаёти муқаддас ва итоаткорӣ ба Худо дошта бошем, то ки ваъдаи ҳаёти ҷовидонаро ба даст орем.

2: Мо бояд даст кашем ва аз рафторҳои гунаҳкор ба мисли дуздӣ, тамаъкорӣ, майзадагӣ, бадгӯӣ ва тамаъҷӯӣ даст кашем, агар бихоҳем, ки подшоҳии Худоро мерос гирем.

1: Ғалотиён 5: 19-21 - Ҳоло корҳои ҷисм равшананд: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, рақобат, ихтилофот, ихтилофҳо, ҳасад, мастӣ, org , ва чизҳои ба ин монанд. Ман шуморо огоҳ мекунам, чунон ки аз ин пеш огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

2: Эфсӯсиён 5: 3-5 - Аммо бадахлоқии ҷинсӣ ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ набояд дар байни шумо, чуноне ки дар миёни муқаддасон мувофиқ аст, ном бурда шавад. Бигзор на палидӣ, на сухани аблаҳона ва на шӯхии дағалона, ки ҷои нест, балки шукргузорӣ бошад. Зеро шумо боварӣ дошта метавонед, ки ҳар касе ки зинокор ё нопок аст, ё тамаъкор (яъне бутпараст) дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.

1 ба Қӯринтиён 6:11 Ва баъзе аз шумо инҳо буданд, лекин шумо шустаед, вале қудсият доред, лекин ба исми Исои Худованд ва ба василаи Рӯҳи Худои мо сафед шудаед.

Баъзе одамон пештар дар гуноҳ зиндагӣ мекарданд, аммо ҳоло онҳо ба воситаи қудрати Исои Худованд ва Рӯҳулқудс пок, ҷудо ва сафед карда шудаанд.

1. Қудрати Масеҳ барои тағир додани ҳаёт

2. Тавассути кори Рӯҳулқудс муқаддас шудан

1. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем.

3. Титус 3:4-7 - Аммо вақте ки меҳрубонӣ ва муҳаббати Худои Наҷотдиҳандаи мо зоҳир шуд, Ӯ моро на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, наҷот дод, балки ба сабаби марҳамати Ӯ. Ӯ моро тавассути шустани эҳё ва навсозӣ тавассути

Рӯҳулқудс наҷот дод.

1 ба Қӯринтиён 6:12 Ҳама чиз ба ман ҷоиз аст, лекин ҳама чиз фоиданок нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин ман зери дасти касе нахоҳам шуд.

Павлус ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки ҳарчанд ҳама чиз ҷоиз аст, он ҳатман фоидаовар нест.

1. На ба ҷалби ҷаҳон, балки ба қудрати Масеҳ.

2. Боварӣ ҳосил кунед, ки интихоби шумо барои имони шумо судманд аст, на зиён.

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред.

2. Румиён 12:1-2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

1 ба Қӯринтиён 6:13 Гӯшт барои шикам ва шикам барои хӯрок, лекин Худо ҳам онро ва ҳам онҳоро нест хоҳад кард. Ва ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст; ва Худованд барои бадан.

Бадан барои зино пешбинӣ нашудааст, балки ба ҷои он ки Худоро эҳтиром кунад. Худо оқибат ҳам бадан ва ҳам хоҳишҳои онро аз байн мебарад.

1. Бо ҷисми худ Худоро ҷалол додан чӣ маъно дорад?

2. Чӣ тавр мо ҷисми худро барои зоҳир кардани муҳаббат ва эҳтиром ба Худо истифода бурда метавонем?

1. Румиён 12:1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накун, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав. Он гоҳ ту метавонӣ бисанҷӣ ва тасдиқи иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

2. Матто 5:27-28 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Зино накун". Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зан бо ҳавас нигоҳ мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино карда бошад».

1 ба Қӯринтиён 6:14 Ва Худо ҳам Худовандро эҳьё кард ва ҳам моро низ бо қудрати Худ эҳьё хоҳад кард.

Парча: Дар ин порча Павлус ба мо хотиррасон мекунад, ки қудрати Худо моро аз мурдагон эҳё мекунад. Ӯ моро ташвиқ мекунад, ки ҷисми худро барои ҷалоли Ӯ истифода барем, на барои корҳои гуноҳ.

1. Қудрати Худо барои ғалаба бар марг

2. Истифодаи ҷисмҳои мо барои ҷалоли Худо

1. Румиён 6:12-14 - Пас, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ки ба он дар ҳавасҳои он итоат кунед. Ва узвҳои худро ҳамчун олоти ноинсофӣ барои гуноҳ нагузоред, балки худро ба Худо нишон диҳед, ки аз мурдагон зинда ҳастед, ва андоми худро ҳамчун олоти адолати Худо.

14. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

1 ба Қӯринтиён 6:15 Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳ мебошанд? Оё ман узвҳои Масеҳро гирифта, узвҳои фоҳиша гардонам? Худо накунад.

Павлус масеҳиёнро огоҳ мекунад, ки онҳо набояд ба фоҳиша ҳамроҳ шаванд, зеро ҷисми онҳо узвҳои Масеҳ аст.

1. Биёед дар хотир дорем, ки ҷисми мо узвҳои Масеҳ аст ва набояд барои мақсадҳои гуноҳ истифода шавад.

2. Мо набояд узвҳои Масеҳро бигирем ва онҳоро аъзои як тарзи бадахлоқона гардонем.

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед,

ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед.

1 Қӯринтиён 6:16 Чӣ? Оё намедонед, ки касе ки ба фоҳиша пайваст аст, як бадан аст? зеро ки ду тан, мегӯяд ӯ, як тан хоҳанд буд.

Парча: Павлуси ҳавворӣ, ки ба Қӯринтиён нома навишта, аз зинокории ҷинсӣ огоҳии сахт медиҳад. Ӯ мегӯяд, ки мӯъминон набояд ба афроди зино ҳамроҳ шаванд. Ӯ идома медиҳад, ки ин амали ҳамроҳшавӣ иттиҳоди рӯҳонӣ эҷод мекунад, зеро ду як тан мешаванд.

1. Оқибатҳои бадахлоқии ҷинсӣ 2. Қудрати иттиҳод дар издивоҷ

1. Эфсӯсиён 5:31-32 - "Бинобар ин мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ часпида хоҳад гирифт, ва ҳарду як тан хоҳанд шуд." 2. Ибриён 13:4 - «Бигзор никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари никоҳ наҷис бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард».

1 ба Қӯринтиён 6:17 Аммо касе ки ба Худованд пайваст аст, як рӯҳ аст.

Ин порча муҳимияти бо Худованд дар рӯҳ муттаҳид буданро таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ дар якдилӣ бо Худованд"

2. «Қудрати ваҳдат бо Худованд»

1. Қӯлассиён 3:15 - "Ва осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо низ дар як бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед".

2. Эфсӯсиён 4:3 - «Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

1 Қӯринтиён 6:18 Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳе ки одам мекунад, бе бадан аст; лекин ҳар кӣ зино мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

Дар ин порча муҳимияти парҳез кардан аз зино таъкид шудааст, зеро ин гуноҳ бар зидди ҷисми худ аст.

1. "Гуноҳи зино: Чаро мо бояд гурезем"

2. "Бадани худро эҳтиром кунед: аз зино бигрезед"

1. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - Зеро иродаи Худо, тақдиси шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонад, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат чӣ гуна соҳибӣ кунад; На дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд.

2. Матто 5:27-28 - Шумо шунидаед, ки аз қадимиён гуфта шудааст: «Зино накун; лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане ба ҳаваси ҳаваси вай нигоҳ кунад, аллакай бо вай зино карда бошад. дар дилаш.

1 ба Қӯринтиён 6:19 Чӣ? Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар шумост ва он аз Худост, ва шумо аз они худ нестед?

Бадани мо аз они Худост ва мо азони худ нестем.

1. Бадани мо маъбадҳои Худованд мебошанд - 1 Қӯринтиён 6:19

2. Худо Соҳиби бадани мост - 1 Қӯринтиён 6:19

1. 1 ба Қӯринтиён 3:16 - Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?

2. 1 Петрус 2:5 - Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, каҳонати муқаддасро бино кардаед, то қурбониҳои рӯҳоние, ки аз ҷониби Исои Масеҳ ба Худо писандиданд, пешкаш кунед.

1 ба Қӯринтиён 6:20 Зеро ки шумо бо баҳои гарон харида шудаед, бинобар ин Худоро дар ҷисми худ ва дар рӯҳи худ, ки аз они Худост, ҳамду сано гӯед.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки мо бо нархи гарон харида шудаем ва аз ин рӯ бояд Худоро дар ҷисм ва рӯҳҳои худ ҷалол диҳем.

1: Мо ба Худо тааллуқ дорем: Даъват барои ҷалол додани Худованд

2: Чӣ тавр мо метавонем Худоро бо ҷисм ва рӯҳҳои худ ҷалол диҳем?

1: Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2: Қӯлассиён 3: 23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

1 Қӯринтиён 7 боби ҳафтуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ҷанбаҳои гуногуни издивоҷ, муҷаррадӣ ва муносибатҳои байни ҷомеаи масеҳиро баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус аз муҳокимаи аҳамияти покии ҷинсӣ дар издивоҷ оғоз мекунад. Ӯ тасдиқ мекунад, ки зану шавҳар бояд ӯҳдадориҳои оилавии худро дар назди ҳамдигар иҷро кунанд ва якдигарро маҳрум накунанд, ба истиснои вақти мувофиқашудаи дуо ва рӯза (1 Қӯринтиён 7:1-5). Павлус эътироф мекунад, ки баъзе имондорон метавонанд атои муҷаррадӣ дошта бошанд ва ба онҳо имкон медиҳад, ки худро пурра ба хидмати Худо бе парешон бахшанд (1 Қӯринтиён 7:6–9). Ӯ ба онҳое, ки муҷаррад ё бева мондаанд, маслиҳат медиҳад, ки дар бораи муҷаррад мондан фикр кунанд, агар онҳо худдорӣ карда тавонанд, аммо эътироф мекунад, ки издивоҷ барои онҳое, ки мехоҳанд издивоҷ кунанд, интихоби қонунӣ аст (1 Қӯринтиён 7:8-9).

Сархати 2: Павлус ба ҷуфти ҳамсарон муроҷиат мекунад, ки дар онҳо яке аз ҳамсарон имондор аст ва дигаре имон надорад. Ӯ ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки талоқ нашаванд, балки кӯшиш кунанд, ки издивоҷи худро бо умеде нигоҳ доранд, ки имонашон ба ҳамсари беимонашон таъсир расонад (1 Қӯринтиён 7:10-16). Аммо, агар ҳамсари беимонон тарк карданро ихтиёр кунад, Павлус мегӯяд, ки имондор дар чунин шароит баста нест ва метавонад дар сулҳ бошад (1 Қӯринтиён 7:15).

Параграфи 3: Боб бо маслиҳатҳои амалӣ оид ба содиқ мондан дар вазъияти ҳозираи худ хотима меёбад. Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки вақте ки ба имон даъват карда мешаванд, дар ҷое бимонанд, ба шарте ки сабабҳои асоснок барои тағирот вуҷуд надошта бошанд (1 Қӯринтиён 7:17-24). Ӯ қайд мекунад, ки хоҳ оиладор бошад, хоҳ муҷаррад, хатнашуда ё номахтун, муҳимтар аз ҳама риоя кардани аҳкоми Худо ва мувофиқи даъвати Ӯ зиндагӣ кардан аст (1 Қӯринтиён 7:19-24). Ниҳоят, ӯ ба нигарониҳо дар бораи ӯҳдадориҳо муроҷиат мекунад ва дар вақтҳои номуайян ба эҳтиёт маслиҳат медиҳад, аммо дар ниҳоят онро ба ихтиёри инфиродӣ вобаста ба шароити онҳо вогузор мекунад (1 Қӯринтиён 7:25-40).

Хулоса, боби ҳафтуми китоби Қӯринтиён ба ҷанбаҳои гуногуни издивоҷ, муҷаррадӣ ва муносибатҳо дар ҷомеаи масеҳӣ муроҷиат мекунад. Павлус аҳамияти покии ҷинсиро дар издивоҷ таъкид мекунад ва атои муҷаррадӣ барои онҳоеро эътироф

мекунад, ки худро пурра ба Худо бахшида метавонанд. Вай ба имондороне, ки дар издивоҷҳои омехта эътиқод доранд, маслиҳат медиҳад, ки барои оштӣ кӯшиш кунанд, аммо эътироф мекунад, ки агар ҳамсари беимон рафтанро интихоб кунад, сулҳро пайдо кардан мумкин аст. Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар вазъиятҳои ҳозираашон содиқ монданд, ба шарте ки сабабҳои асоснок барои тағирот вуҷуд надошта бошанд ва аҳамияти риоя кардани аҳкоми Худоро новобаста аз вазъи оилавӣ ва собиқаи худ таъкид мекунад. Ин боб роҳнамоии амалӣ оид ба паймоиши муносибатҳо ва зиндагӣ дар эътиқоди худ дар шароитҳои гуногун медиҳад.

1 ба Қӯринтиён 7:1 Дар бораи он чи шумо ба ман навиштаед: «Барои мард хуб аст, ки ба зан даст нарасонад».

Павлус ба саволҳои Қӯринтиён дар бораи издивоҷ муроҷиат мекунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки агар имкон дошта бошанд, муҷаррад бимонанд.

1. "Қудрати муҷаррадӣ: Интихоби парҳезгорӣ барои Худо"

2. «Дар имон ва парҳезгорӣ зиндагӣ кардан: Фаҳмидани 1 Қӯринтиён 7:1»

1. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - «Зеро ки иродаи Худо, қудсияти шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо донад, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат чӣ гуна соҳибӣ кунед; На дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд».

2. 1 Тимотиюс 5:1-2 - «Пиронро мазаммат накун, балки ӯро ҳамчун падар илтиҷо кун; ва ҷавонон чун бародарон; Занони солхӯрда ҳамчун модар; хурдтар чун хоҳарон, бо тамоми покӣ».

1 Қӯринтиён 7:2 Бо вуҷуди ин, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард зани худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.

Павлус маслиҳат медиҳад, ки барои пешгирӣ кардани бадахлоқии ҷинсӣ ҳар кас бояд бо шахси ҷинси муқобил издивоҷ кунад.

1. Муқаддасоти издивоҷ: қабули тарҳи Худо барои наздикӣ

2. Қудрати покӣ: Интихоби беҳтарини Худо дар муносибатҳо

1. Ҳастӣ 2:24 Бинобар ин, мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ часпида, як тан хоҳанд шуд.

2. Ибриён 13:4 Бигзор ақди никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари никоҳ нақис бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард.

1 Қӯринтиён 7:3 Бигзор шавҳар ба зан некӣ кунад, инчунин зан низ ба шавҳар.

Зану шавхар бояд ба хамдигар мехрубонию эхтиром нишон диханд.

1. Муҳаббат, эҳтиром ва меҳрубонӣ: Китоби Муқаддас ба мо дар бораи издивоҷ чӣ таълим медиҳад

2. Нақшаи Худо барои издивоҷ: Тадқиқот дар 1 Қӯринтиён 7:3

1. Эфсӯсиён 5:33 - "Аммо ҳар яке аз шумо бояд зани худро мисли худ дӯст дорад, ва зан шавҳари худро эҳтиром кунад."

2. Қӯлассиён 3:19 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бо онҳо сахтгир нашаведед».

1 ба Қӯринтиён 7:4 Зан на қудрати ҷисми худро дорад, балки шавҳар; инчунин шавҳар бар ҷисми худ на қудрати бадани худ дорад, балки зан.

Дар ин порча аҳамияти эҳтироми мутақобилаи зану шавҳар нисбат ба бадани онҳо таъкид шудааст.

1.Муқаддасоти издивоҷ: Эҳтиром дар хонаи хоб

2. Қувваи эҳтироми мутақобила: Асосҳои Китоби Муқаддас барои издивоҷи хушбахт

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Итоат дар издивоҷ

2. 1 Петрус 3:7 - Шавҳарон, бо занони худ дар ҳамфикр зиндагӣ кунед

1 БА ҚУРИНТИЁН 7:5 Якдигарро фиреб надиҳед, магар ин ки бо ризоят то вақти муайяне набошад, то ки худро ба рӯза ва дуо бахшед; ва боз ҳам ҷамъ шавед, то шайтон шуморо ба васваса наандозад.

Масеҳиён набояд худро аз ҳамсарони худ нигоҳ доранд, магар ин ки дар муддати муайяни вақт мувофиқа нашаванд, то худро ба намоз ва рӯза бибахшанд.

1) Қувваи ризоияти тарафайн дар издивоҷ

2) Фоидаҳои намоз ва рӯза дар издивоҷ

1) Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

2) Ғалотиён 5:16-25 - Бо Рӯҳ рафтор кунед ва қонуни муҳаббатро иҷро кунед.

1 Қӯринтиён 7:6 Аммо ман инро аз рӯи иҷозат мегӯям, на аз рӯи амр.

Павлус ба масеҳиён иҷозат медиҳад, ки издивоҷ кунанд, аммо ин амр нест.

1. Издивоҷ: баракати Худост, на ҳукм

2. Фаҳмидани таълимоти Павлус дар бораи издивоҷ

1. Ҳастӣ 2:24 - Пас, мард падар ва модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд буд.

2. Эфсӯсиён 5:22-33 - Эй занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард.

1 Қӯринтиён 7:7 Зеро мехостам, ки ҳама одамон мисли ман бошанд. Аммо ҳар кас атои мувофиқи Худоро дорад: яке ба ин ва дигаре баъд аз он.

Павлус мехоҳад, ки ҳама одамон мисли ӯ бошанд, аммо эътироф мекунад, ки ба ҳар кас аз ҷониби Худо атои гуногун дода шудааст.

1. Тӯҳфаҳои мо аз ҷониби Худо: эътироф ва қабул кардани истеъдодҳои беназири мо

2. Қудрати фардӣ: Таҷлили фарқиятҳои мо

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Эфсӯсиён 4:7-8 - Нақши ҳар як масеҳӣ дар Бадани Масеҳ

1 ба Қӯринтиён 7:8 Бинобар ин ба муҷаррадону бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки мисли ман бимонанд.

Павлус одамони муҷаррад ва бевазанро ташвиқ мекунад, ки мисли ӯ муҷаррад бимонанд.

1. Дар Худованд бимонед ва қаноатманд бошед: Фаҳмидани 1 Қӯринтиён 7:8

2. Қудрати муҷаррадӣ: Қабули нақшаи хуби Худо барои муҷаррадӣ

1. Филиппиён 4:11-13 - «На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Ман дар ҳар шароит сирри рӯ ба рӯ шудан бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтаам».

2. 1 Петрус 5:6-7 - «Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақти лозима шуморо сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузорад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

1 Қӯринтиён 7:9 Аммо агар нигоҳ дошта натавонанд, бигзор зан гиранд, зеро ки издивоҷ кардан аз сӯхтан беҳтар аст.

Павлус онҳоеро, ки ҳавасҳои худро нигоҳ дошта наметавонанд, ташвиқ мекунад, ки издивоҷ кунанд, зеро ин беҳтар аз оташи ҳавас аст.

1. Қудрати худдорӣ: Чӣ тавр ба васвасаҳо муқобилат кардан мумкин аст.

2. Издивоҷ: Тӯҳфаи Худо барои шодӣ ва қаноатмандии мо.

1. Ғалотиён 5:16-17 - "Дар Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро иҷро нахоҳед кард. Зеро ки ҷисм бар зидди Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм ҳавас мекунад; ва инҳо бар хилофи якдигаранд. : ба тавре ки шумо он чиро, ки мехостед, карда наметавонед».

2. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - "Зеро ки иродаи Худо, қудсияти шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо бидонед, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат соҳибӣ кунед; на дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое, ки Худоро намешиносанд».

1 ба Қӯринтиён 7:10 Ва ба зандор, вале на ман, балки Худованд амр медиҳам, ки зан аз шавҳари худ дур нашавад.

Павлус ба ҷуфти ҳамсарон амр мекунад, ки якҷоя бимонанд ва Худовандро сарчашмаи амри худ номид.

1. "Қувваи издивоҷ: Ҷустуҷӯи қувват дар ваҳдат"

2. "Даъвати Худованд барои муқаддасӣ дар издивоҷ"

1. Масалҳо 18:22 - "Ҳар кӣ зане ёбад, чизи нек пайдо мекунад ва аз Худованд илтифот мегирад".

2. Эфсӯсиён 5: 22-33 - "Занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст дошт ва худро барои вай таслим кард...».

1 Қӯринтиён 7:11 Аммо, агар вай биравад, бигзор вай муҷаррад бимонад, ё бо шавҳараш оштӣ шавад; ва шавҳар зани худро талоқ надиҳад.

Дар ин порча аҳамияти издивоҷ ва чӣ гуна онро нигоҳ доштан, ҳатто дар ҳолатҳои ихтилофот баррасӣ мешавад.

1. Қувваи издивоҷ: Чаро мо бояд бо душвориҳо кор кунем

2. Муқаддасоти издивоҷ: эҳтиром кардани Худо тавассути ӯҳдадорӣ

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Дар тарси Худованд ба якдигар итоат кардан

2. Румиён 12: 9-21 - Дар ҳамоҳангӣ бо якдигар ва якдигарро дӯст доштан

1 ба Қӯринтиён 7:12 Аммо ба дигарон мегӯям, на Худованд: агар бародаре зане дошта бошад, ки имон надорад, ва ӯ розӣ бошад, ки бо ӯ зиндагӣ кунад, бигзор вайро ҷудо накунад.

Павлус ба ҷуфти ҳамсароне, ки дар онҳо як ҳамсар ба Инҷил бовар намекунад, маслиҳат медиҳад, ки агар ҳарду ҷониб розӣ бошанд, онҳо бояд якҷоя бимонанд.

1) Муҳимияти ӯҳдадорӣ дар издивоҷ, ҳатто ҳангоми дучор шудан бо мушкилот.

2) Қувваи издивоҷ вақте ки ду нафар ба манфиати бештар ҷамъ меоянд.

1) Румиён 12:18 - "Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед."

2) Эфсӯсиён 5:21 - «Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед».

1 ба Қӯринтиён 7:13 Ва зане ки шавҳаре дорад, ки имон надорад, ва агар шавҳар мехоҳад бо вай зиндагӣ кунад, бигзор вайро тарк накунад.

Зани мӯъмин набояд шавҳари кофирашро тарк кунад, агар шавҳар бо ӯ зиндагӣ кардан мехоҳад.

1. Омӯзиши дӯст доштани беимонон - Чӣ тавр дар издивоҷ бо шарики беимон Худоро эҳтиром кардан.

2. Зиндагӣ бо умед дар издивоҷи душвор - Дар муқобили издивоҷ бо шарике, ки ба эътиқоди шумо шарик нест, қувват ва устуворӣ пайдо кунед.

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед ва шавҳарон бояд занони худро чӣ гуна дӯст доранд.

2. Румиён 12:9-13 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад ва якдигарро ба таври амалӣ дӯст доранд.

1 ба Қӯринтиён 7:14 Зеро ки шавҳари беимонро занаш тақдис мекунад, ва зани беимонро шавҳараш тақдис мекунад; вагарна фарзандони шумо нақис мебуданд; вале ҳоло онҳо муқаддасанд.

Имондорон ва беимонон метавонанд издивоҷ кунанд ва фарзандонашон муқаддас хоҳанд буд.

1. Қувваи муқаддасгардонӣ: Чӣ гуна мӯъминон ва беимонон то ҳол баракат дода метавонанд

2. Подшоҳии кӯдакон: Чӣ тавр фарзандони шумо баракати Худоро қабул карда метавонанд

1. Матто 19:3–9; Фарисиён аз Исо дар бораи талоқ мепурсанд

2. Эфсӯсиён 6:1–4; Падару модар ва фарзандон дар хонаи Худо

1 ба Қӯринтиён 7:15 Аммо агар беимон биравад, бигзор равад. Бародар ё хоҳаре дар чунин мавридҳо зери ғуломӣ нест, балки Худо моро ба сулҳ даъват кардааст.

Агар як шарики никоҳ кофир бошад ва онҳо тасмим гирифтанд, ки тарк кунанд, мӯъмин набояд бо ин кор баста шавад ва бояд ором бошад.

1. «Салом дар миёни куфр».

2. "Даъвати Худо ба сулҳ"

1. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама одамон осоишта зиндагӣ кунед».

2. Эфсӯсиён 4:3 - «Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

1 ба Қӯринтиён 7:16 Зеро ки ту, эй зан, чӣ медонӣ, ки шавҳари худро наҷот хоҳӣ дод? ё аз куҷо ту медонӣ, эй мард, зани худро наҷот хоҳӣ дод?

Павлус аз қобилияти зану шавҳар барои нақот додани якдигар шубҳа мекунад.

1. «Қудрати муҳаббат: Чӣ тавр мо метавонем якдигарро нақот диҳем?»

2. «Никоҳ ва фидя: Мушкилоти нақот».

1. Эфсӯсиён 5:33 - «Бо вуҷуди ин, ҳар яке аз шумо бигзор зани худро мисли худ дӯст дорад; ва зан мебинад, ки шавҳари худро эҳтиром мекунад».

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар , метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

1 ба Қӯринтиён 7:17 Аммо, чунон ки Худо ба ҳар кас тақсим кардааст, чунон ки Худованд ҳар касро даъват кардааст, бигзор вай рафтор кунад. Ва ҳамин тавр ман дар ҳама калисоҳо муқаррар мекунам.

Ин оят масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ҷои худро дар ҳаёт, ки Худо муайян кардааст, қабул кунанд ва мувофиқи даъвате, ки Ӯ барои онҳо муқаррар кардааст, зиндагӣ кунанд.

1. "Қабул кардани ҷои худ дар зиндагӣ: қаноатмандӣ аз иродаи Худо"

2. «Зиндагӣ бо даъвати Худо: Мушкилот барои ҳамаи мӯъминон».

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд».

2. Филиппиён 4:11-13 - "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам. ва дар ҳар ҳолат, ман сирри бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтам: Ман метавонам ҳама чизро ба василаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, иҷро кунам».

1 ба Қӯринтиён 7:18 Оё касе даъват карда мешавад, ки хатна шавад? бигзор номахтун нагардад. Оё касе номахтунӣ даъват карда мешавад? бигзор вай хатна нашавад.

Павлус дастур медиҳад, ки онҳое, ки ба хатна даъват шудаанд, набояд номахтун нашаванд ва онҳое, ки ба номахтун даъват шудаанд, набояд хатна шаванд.

1. Қудрати интихоб: омӯхтани дастуроти Павлус ба Қӯринтиён

2. Зебоии қабул: Фаҳмидани нуқтаи назари Павлус дар бораи хатна

1. Ғалотиён 5:6 - «Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна фоида дорад, на номахтунӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад».

2. Румиён 2: 25-29 - "Зеро ки хатна дар ҳақиқат фоида меорад, агар шариатро риоя кунӣ; лекин агар ту вайронкунандаи шариат бошӣ, махтуни ту номахтунӣ мешавад. Бинобар ин, агар номахтунон адолати шариатро риоя кунанд, набояд хатна карда шавад. Номахтунии вай хатна ҳисобида мешавад?Ва оё номахтуние ки табиатан шариатро ба ҷо меоварад, туро ҳукм намекунад, ки ки бо ҳарф ва хатна шариатро вайрон мекунӣ?Зеро вай яҳудӣ нест, ки зоҳиран як аст; он хатна, ки зоҳиран ба ҳасби ҷисм аст, аммо вай яҳудӣ аст, ки дар ботин як аст; ва хатна аз дилҳо ва рӯҳ аст, на дар ҳарф, ва ҳамду санои вай на аз они одамон, балки аз ҷониби Худост. "

1 ба Қӯринтиён 7:19 Хатна ҳеҷ аст ва номахтунӣ ҳеҷ аст, ҷуз риояи аҳкоми Худо.

Павлус ба Қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки хатна муҳим нест, балки риояи аҳкоми Худо муҳим аст.

1. «Зиндагӣ бо итоаткорӣ: қудрати риояи аҳкоми Худо»

2. «Маънои амики хатна ва номахтунӣ»

1. Матто 22:35-40 - Исо дар бораи аҳкоми бузургтарин таълим медиҳад

2. Такрори Шариат 6:1-5 - Шема: Асоси эътиқоди яҳудиён

1 ба Қӯринтиён 7:20 Бигзор ҳар кас дар ҳамон даъвате бимонад, ки дар он даъват шудааст.

Ҳар як шахс бояд дар ҳамон нақш ё коре боқӣ монад, ки ҳангоми оғоз шуданаш ба он даъват шуда буд.

1. Дар даъват бимонед: Аз коре, ки ба шумо дода шудааст, қаноатмандӣ пайдо кунед

2. Муҳимияти содиқ мондан ба даъвати худ

дар шеол, ки ба он ҷо меравӣ, ҳеҷ кор ё фикр, ё дониш ва ҳикмат нест .

2. Филиппиён 3:14 - Ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ қадам мезанам.

1 ба Қӯринтиён 7:21 Оё ту хизматгор даъват шудай? ғамхорӣ накун; лекин агар озод шавӣ, аз он истифода барад.

Масеҳиён бояд аз ҳама гуна имконият истифода баранд, то аз ғуломӣ озод бошанд.

1. Озодии Масеҳ: Фаҳмидани ҷои мо дар нақшаи абадии Худо

2. Қудрати интихоб: Ҷустуҷӯи роҳи худ ба сӯи озодӣ

1. Ғалотиён 5:1 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам, ва кушодани зиндон ба рӯи онҳое ки бастаанд».

1 ба Қӯринтиён 7:22 Зеро касе ки дар Худованд даъват шуда, ғулом аст, озоди Худованд аст; ҳамчунин даъваташуда, ки озод аст, бандаи Масеҳ аст.

Ин порча мефаҳмонад, ки онҳое, ки ба хизмати Худованд даъват шудаанд, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, дар ниҳояти кор ба Масеҳ хидмат мекунанд.

1. Озодии бандаи Масеҳ будан.

2. Муҳимияти даъват шудан ба хизмати Худованд.

1. Ғалотиён 5:1 - «Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед».

2. Румиён 12:1 - «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед».

1 Қӯринтиён 7:23 Шумо бо нархи гарон харида шудаед; бандагони одамон нашавед.

Масеҳиёни гузар набояд ғуломи ягон оғои инсонӣ бошанд, зеро онҳо бо нархи марги Исо харида шудаанд.

1. Мо ғулом нестем, балки мардон ва занони дар Масеҳ озодшудаем

2. Арзиши баланди фидияи мо: чӣ қадар Исо барои мо пардохт кард

1. Қӯлассиён 3:24-25 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2. Матто 20:28 - Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро фидияи бисёр касон диҳад.

1 Қӯринтиён 7:24 Эй бародарон, бигзор ҳар кас, ки дар он даъват шудааст, дар он ҷо назди Худо бимонад.

Мӯъминон бояд дар давлате, ки дар он даъват шудаанд, бимонанд ва дар он Худоро ибодат кунанд.

1. Дар даъвати худ бимонед ва Худоро ибодат кунед.

2. Ҳар ҷое, ки Худо туро барои ибодати Ӯ қарор додааст, бештар истифода кун.

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти

шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

1 ба Қӯринтиён 7:25 Ман дар бораи бокирагон ҳукме аз Худованд надорам, лекин ман ҳамчун шахсе ҳукм мекунам, ки марҳамати Худовандро сазовор шуда, амин бошад.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки то он даме, ки онҳо барои издивоҷ омода нашаванд, муҷаррад бимонанд, аммо эътироф мекунад, ки ин қарори шахсӣ аст.

1. "Тӯҳфаи муҷаррадӣ: Фаҳмидани баракатҳои зиндагӣ бо муҷаррадӣ"

2. "Муҳаббат ва издивоҷ: дарки иродаи Худованд барои ҳаёти шумо"

1. Матто 19:12 "Зеро баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модари худ таваллуд шудаанд"

2. Эфсӯсиён 5:21-33 "Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед".

1 ба Қӯринтиён 7:26 Пас, ман фикр мекунам, ки ин барои андӯҳи ҳозира хуб аст, гуфтаниам, ки барои одам хуб аст.

Павлуси ҳавворӣ масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар ҳоли ҳозир муҷаррад бимонанд.

1. «Баракати зиндагии муҷаррад»

2. «Қуввате, ки дар истодагарӣ дар назди Худо ёфт»

1. Матто 19:10-12 - Таълимоти Исо дар бораи баракати муҷаррадӣ

2. Ишаъё 41:10 - ваъдаи қудрати Худо ба онҳое, ки дар Ӯ сокинанд

1 ба Қӯринтиён 7:27 Оё ту ба зан бастаӣ? кушиш кунанд, ки аз даст наафтанд. Оё ту аз зан озод шудаӣ? зан наҷӯед.

Павлус ба масеҳиён маслиҳат медиҳад, ки агар оиладор бошанд, издивоҷ кунанд ва агар муҷаррад бошанд, муҷаррад бимонанд.

1. Тӯҳфаи издивоҷ: Нақшаи Худо барои ҳаёти пуршуда

2. Муҷаррадӣ: Ҷустуҷӯи шодӣ ва иҷрои комил дар танҳоӣ дар Худо

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Издивоҷ ҳамчун инъикоси Масеҳ ва Калисо

2. Матто 19:3-12 - Таълимоти Исо дар бораи издивоҷ ва талоқ

1 БА ҚУРИНТИЁН 7:28 Аммо, агар никоҳ кунӣ, гуноҳ накардаӣ; ва агар бокира никоҳ кунад, гуноҳе накардааст . Бо вуҷуди ин, онҳо дар ҷисм изтироб хоҳанд дошт; лекин Ман шуморо раҳм мекунам.

Издивоҷ кардан гуноҳ нест, аммо он метавонад боиси мушкилот гардад.

1. Издивоҷ бо вуҷуди мушкилоти эҳтимолӣ баракат аст

2. Ҳангоми баррасии издивоҷ ҳикмати Худоро биҷӯед

1. Забур 127:3 - Инак, фарзандон мерос аз ҷониби Худованд мебошанд, меваи батн мукофот аст.

2. Воиз 4:9 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд.

1 БА ҚУРИНТИЁН 7:29 Аммо инро мегӯям, эй бародарон, вақт кам аст: боқӣ мемонад, ки ҳарду зан доранд, гӯё ки зан надоранд;

Вақт кам аст, пас онҳое, ки зан доранд, бояд тавре рафтор кунанд, ки гӯё не.

1. "Зиндагӣ дар айни замон: истифодаи бештари вақти мо"

2. "Зиндагӣ бо ҳадаф: афзалият додан ба он чизе, ки аз ҳама муҳим аст"

1. Румиён 13:11-14 - Аз вақти бештар истифода баред, зеро рӯзҳо бад аст.

2. Воиз 3:1-8 - Ҳар коре, ки дар зери осмон аст, вақт ва мавсими ҳар коре ҳаст.

1 ба Қӯринтиён 7:30 Ва гирякунандагон, гӯё ки гиря накардаанд; ва шодӣ, чунон ки гӯё шодӣ накардаанд; ва мехаранд, гӯё молики он надоранд;

Ин порча дар бораи зиндагӣ дар ҷаҳон бидуни ҷаҳон будан сухан меронад.

1. Зиндагӣ дар ҷаҳон бидуни мавҷудияти ҷаҳон

2. Кӯшиш кардан барои қаноатмандӣ ва шодӣ дар Худованд

1. 2 Қӯринтиён 6:14–18

2. Филиппиён 4:11–13

1 Қӯринтиён 7:31 Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон истифода мебаранд, мисли он ки суиистифода намекунанд, зеро ки тарзи ин ҷаҳон гузарон аст.

Дунё муваққатист ва набояд суиистифода кард.

1. Оғӯши ҳозира ва зиндагӣ барои ҷовидонӣ

2. Гузариши зиндагӣ ва зарурати омодагӣ

1. Яъқуб 4:14, «Агар шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад».

2. Матто 6:19-20, «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷо дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад . , ва дар он ҷое ки дуздон намегузаранд ва намедузданд».

1 Қӯринтиён 7:32 Аммо ман мехостам, ки шумо беэҳтиёт бошед. Шахси муҷаррад дар бораи он чи аз они Худованд аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ тавр ба Худованд писанд ояд;

Павлус одамони муҷаррадро ташвиқ мекунад, ки диққати худро ба писанд омадан ба Худованд равона созанд, бе он ки аз ғамхориҳои дунявӣ вазнин шаванд.

1. "Зиндагӣ барои Худованд: Даъват ба мӯъминони муҷаррад"

2. «Баракати муҷаррадӣ: Тамаркуз ба иродаи Худованд»

1. 1 Петрус 1:13 - «Бинобар ин камари ақли худро баста, ҳушёр бошед ва то охир ба файзе ки дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо расонида мешавад, умедвор бошед».

2. Матто 6:33 - «Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд».

1 ба Қӯринтиён 7:33 Аммо касе ки шавҳардор аст, дар бораи он чи аз ҷаҳон аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ тавр ба зани худ писанд ояд.

Павлус одамони оиладорро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми қабули қарор ниёзҳои ҳамсарашонро ба назар гиранд.

1. Муҳимияти ба назар гирифтани шарики худ дар қарорҳое, ки мо қабул мекунем.

2. Зиндагӣ бо назардошти ниёзҳои ҳамсарамон.

1. Эфсӯсиён 5:21-33: Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед.

2. Қӯлассиён 3:18-19: Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд мувофиқ аст.

1 Қӯринтиён 7:34 Байни зан ва бокира низ фарқият вуҷуд дорад. Зани бешавҳар дар бораи чизҳои Худованд ғамхорӣ мекунад, то ки ҳам дар ҷисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад;

Дар ин порча фарқиятҳои байни занони шавҳардор ва муҷаррад дар робита бо садоқати онҳо ба Худованд баррасӣ мешавад.

1. "Зиндагӣ барои Худованд: дили як зани муҷаррад"

2. "Ҷустуҷӯи мувозинат: дили зани шавҳардор"

1. Масалҳо 31:10–31

2. Матто 6:33–34

1 ба Қӯринтиён 7:35 Ва инро ман ба манфиати шумо мегӯям; на барои он ки ман ба шумо дом афканам, балки барои он чизе ки нек аст, ва шумо бе парешон ба Худованд хизмат кунед.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки бидуни халал ё парешон ба Худованд хизмат кунанд.

1. Қувваи ибодати мутамарказ: Чӣ гуна бояд ба Худо бе парешон хизмат кунем

2. Шодии хизмат кардан ба Худо бе парешон

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам; Дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

1 ба Қӯринтиён 7:36 Аммо агар касе гумон кунад, ки бо бокираи худ рафтори ношоиста мекунад, агар вай ба синни балоғатии худ расида бошад ва ба ин эҳтиёҷ дошта бошад, бигзор вай он чи мехоҳад, бикунад, гуноҳе намекунад; бигзор онҳо зан гиранд.

Павлус маслиҳат медиҳад, ки агар марде бовар кунад, ки нисбат ба ҳамсари муҷаррадаш рафтори ношоиста мекунад, бояд бо ӯ издивоҷ кунад, агар вай дар синни издивоҷ бошад ва ин гуноҳ ҳисобида намешавад.

1. Маънои издивоҷ - Фаҳмидани маслиҳати Павлус ба Қӯринтиён

2. Интихоби дуруст - гӯш додан ба таълимоти Павлус оид ба издивоҷ

1. Ибриён 13:4 - Издивоҷ дар ҳама чиз мӯҳтарам аст, ва бистар беайб аст; лекин зинокорон ва зинокоронро Худо доварӣ хоҳад кард.

2. Эфсӯсиён 5:21-33 - Итоат ба якдигар аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ.

1 ба Қӯринтиён 7:37 Бо вуҷуди ин, касе ки дар дили худ устувор аст ва ҳеҷ эҳтиёҷ надорад, балки бар иродаи худ қудрат дорад ва дар дили худ чунин ҳукм кардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, кори хуб мекунад.

Павлус онҳоеро, ки издивоҷ накардаанд, ташвиқ мекунад, ки дар қарори худ устувор бошанд, зеро ин тасмими худи онҳост.

1. Қудрати худдорӣ: Чӣ гуна интихоб кардани муҷаррад мондан як амали қувват аст.

2. Зебоии муҷаррадӣ: Гирифтани муҷаррадӣ ва эътирофи арзиши он.

1. 1 ба Қӯринтиён 6:12-13 - "Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ҳама чиз мувофиқ нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ман зери қудрати касе нахоҳам шуд".

2. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки касеро бихӯрад".

1 ба Қӯринтиён 7:38 Пас, ҳар кӣ вайро ба шавҳар медиҳад, кори нек мекунад; лекин касе ки вайро ба шавҳар намедиҳад, беҳтар аст.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки пеш аз бастани издивоҷ дар бораи афзалиятҳо ва нуқсонҳои издивоҷ фикр кунанд ва пешниҳод мекунад, ки издивоҷ накардан метавонад фоидаовартар бошад.

1. "Фоидаҳои парҳез аз издивоҷ"

2. "Интихоби дуруст: Вақте ки издивоҷ ҷавоб аст"

1. Матто 19:12 - «Зеро баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз шиками модар таваллуд шудаанд; ва баъзе ахтаҳое ҳастанд, ки аз одамон ахта шудаанд; ба хотири осмон, ҳар кӣ метавонад онро қабул кунад, бигзор онро қабул кунад».

2. 1 Тимотиюс 5:14 - "Бинобар ин ман мехоҳам, ки занони ҷавон издивоҷ кунанд, фарзанд таваллуд кунанд, хонаро роҳнамоӣ кунанд ва ба душман имкон надиҳанд, ки дашном диҳад".

1 ба Қӯринтиён 7:39 Зан то даме ки шавҳараш зинда аст, ба шариат вобаста аст; лекин агар шавҳараш мурда бошад, вай озод аст, ки ба ҳар кӣ хоҳад, издивоҷ кунад; танҳо дар Худованд.

Зан то даме ки ӯ зинда аст, ба шавҳараш вобаста аст, аммо агар ӯ бимирад, вай озод аст, ки бо ҳар ки мехоҳад, издивоҷ кунад, то даме ки онҳо дар Худованд ҳастанд.

1. Муҳимияти тааҳҳуд ба Худо дар издивоҷ

2. Озодие, ки бо таваккал ба Худо меояд

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Матто 19:4-6 - Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Оё нахондаед, ки Он ки онҳоро офарид, аз аввал онҳоро марду зан офарид ва гуфт: «Бинобар ин одам падар ва модари худро тарк карда, ба падар ва модари худ часпида хоҳад гирифт. зан, ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд'? Пас, онҳо дигар ду тан не, балки як тананд. Пас, он чи Худо ба ҳам пайвастааст, одам набояд ҷудо кунад».

1 ба Қӯринтиён 7:40 Аммо вай хушбахттар аст, ки агар чунин бимонад, пас аз доварии ман; ва ман низ фикр мекунам, ки Рӯҳи Худоро дорам.

Павлус занони масеҳии муҷаррадро ташвиқ мекунад, ки мисли онҳо бимонанд ва бовар дорад, ки ӯ Рӯҳи Худоро дорад.

1. Қувваи зани масеҳии муҷаррад

2. Рӯҳи рӯҳбаландкунандаи Худо

1. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр Рӯҳ низ дар заъфҳои мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки ба забонаш намеояд.

2. 1 Петрус 3:3-4 - Нагузоред, ки ороиши шумо танҳо зоҳирӣ бошад - ба тартиб даровардани мӯй, пӯшидани тилло ё пӯшидани либоси зебо - балки бигзор он шахси пинҳонии дил бо зебоии бефоидаи ҳалим бошад. ва рӯҳи ором, ки дар назари Худо хеле азиз аст.

1 Қӯринтиён 8 боби ҳаштуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба масъалаи хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо муроҷиат мекунад ва дастур медиҳад, ки имондорон ба ин масъала чӣ гуна муносибат кунанд.

Сархати 1: Павлус бо эътироф кардани он оғоз мекунад, ки имондорон медонанд, ки бутҳо худоёни воқеӣ нестанд ва танҳо як Худои ҳақиқӣ вуҷуд дорад (1 Қӯринтиён 8:4-6). Бо вуҷуди ин, ӯ огоҳ мекунад, ки дониш танҳо боиси ғурур гардад, зеро он метавонад шахсро мағрур кунад (1 Қӯринтиён 8:1-2). Ӯ мефаҳмонад, ки гарчанде ки бутҳо ҳеҷ чиз нестанд, баъзе одамоне, ки қаблан бутпараст буданд, метавонанд то ҳол аз иттиҳодияҳои пешинаи худ таъсир расонанд ва хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳоро ҳамчун иштирок дар ибодати бутҳо медонанд (1 Қӯринтиён 8:7-10). Павлус онҳоеро, ки дониш доранд, ташвиқ мекунад, ки нисбати ин имондорони заифтар муҳаббат ва эҳтиром зоҳир намуда, аз чунин ғизо худдорӣ кунанд, агар ин боиси пешпо хӯрдани онҳо гардад (1 Қӯринтиён 8:9–13).

Сархати 2: Павлус таъкид мекунад, ки танҳо дониш касеро ба Худо наздиктар ё мақбултар намекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки дониши ҳақиқӣ бо муҳаббат ҳамроҳ мешавад, ки дигаронро рӯҳан обод мекунад (1 Қӯринтиён 8:1-3). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки озодӣ ё дониши худро ҳамчун монеа барои дигарон, махсусан онҳое, ки дар имон сусттаранд, истифода набаранд (1 Қӯринтиён 8:9-12). Ба ҷои ин, имондорон бояд муҳаббатро аз ҳуқуқҳо ва афзалиятҳои шахсӣ бартарӣ диҳанд.

муҳаббати фидокоронаи Масеҳ пайравӣ кардан ба охир мерасад . Павлус онҳоро ташвиқ мекунад, ки фикр кунанд, ки чӣ тавр рафтори онҳо ба некӯаҳволии рӯҳонии дигарон таъсир мерасонад, на танҳо ба хоҳишҳо ва озодиҳои худ таваҷҷӯҳ кунанд (1 Қӯринтиён 8:13). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки озодии худро бо омодагӣ маҳдуд кунанд, то ягонагӣ дар бадани Масеҳро нигоҳ доранд.

Хулоса, дар боби ҳаштуми китоби Қӯринтиён масъалаи хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо баррасӣ мешавад. Павлус эътироф мекунад, ки бутҳо худоёни ҳақиқӣ нестанд, аммо ӯ аз такаббурӣ огоҳ мекунад ва аҳамияти муҳаббат ва эҳтиромро барои имондорони заифтар таъкид мекунад. Аз аҳли илм даъват мекунад, ки агар

дигаронро ба васваса андохт, аз хӯрдани чунин ғизо худдорӣ кунанд. Павлус қайд мекунад, ки дониши ҳақиқӣ бо муҳаббат ҳамроҳӣ мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки озодии шахсиро ҳамчун монеаи пешпо барои дигарон истифода набаред. Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки муҳаббати фидокориро дар ҷои аввал гузоранд ва таъсири амали онҳоро ба некӯаҳволии рӯҳонии ҳамимонон ба назар гиранд. Дар ин боб аҳамияти муҳаббат, ваҳдат ва баррасии ниёзҳои дигарон дар масъалаҳои марбут ба озодиҳо ва амалҳои шахсӣ таъкид шудааст.

1 Қӯринтиён 8:1 Дар мавриди қурбонии бутҳо мо медонем, ки ҳамаамон дониш дорем. Дониш мағрур мекунад, аммо садақа обод мекунад.

Дониш чизи бузург аст, аммо онро бояд садақа ҳамроҳӣ кунад, вагарна он метавонад ифтихор шавад.

1. Қуввати дониш ва хайрхоҳӣ

2. Қудрати ишқ бар ғурур

1. Румиён 12:9-10 Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

2. Қӯлассиён 3:12-14 Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед. ; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

1 ба Қӯринтиён 8:2 Ва агар касе гумон кунад, ки чизеро медонад, вай ҳанӯз чизеро намедонад, чунон ки бояд донад.

Павлус ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки фурӯтан бошанд, зеро онҳо шояд фикр кунанд, ки онҳо чизеро медонанд, аммо дар асл онҳо ба қадри кофӣ намедонанд.

1. Фурӯтанӣ: Калиди дониши ҳақиқӣ

2. Мағрурӣ ба фаҳмиш халал мерасонад

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

1 ба Қӯринтиён 8:3 Аммо, агар касе Худоро дӯст дорад, дар бораи Ӯ маълум аст.

Мӯъминоне, ки Худоро дӯст медоранд, аз ҷониби Ӯ шинохта мешаванд.

1. «Дил барои Худо», бо таваҷҷӯҳ ба аҳамияти дӯст доштани Худо.

2. «Худо мешиносад», таваҷҷӯҳ ба он, ки чӣ тавр Худо дӯстдорони Ӯро мешиносад.

1. Румиён 8:27-29, ки дар бораи он ки чӣ тавр Рӯҳулқудс барои мо шафоат мекунад ва чӣ тавр Худо дилҳои моро медонад.

2. Забур 139:1-4, ки дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Худо моро аз наздик мешиносад ва дар ҳар ҷое ки равем, бо мост.

1 ба Қӯринтиён 8:4 Дар мавриди хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон ҳеҷ чиз нест, ва ҷуз Худои якто худои дигаре нест.

Павлус таълим медиҳад, ки бутҳо ҳеҷ нестанд ва Худои ягона вуҷуд дорад.

1: Мо бояд эътироф кунем, ки Худо ягона аст ва бутҳо ҳеҷ нестанд.

2: Мо набояд ба худоёни козиб ва бутҳои бардурӯғ умед ва таваккал кунем, балки ба Худои ягонаи ҳақиқӣ таваҷҷӯҳ кунем.

1: Такрори Шариат 32:39 - «Акнун бубинед, ки ман ҳамон ҳастам, ва ҷуз ман худое нест; Ман мекушам ва зинда мекунам; Ман захмдорам ва шифо мебахшам; ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти Ман раҳо кунад».

2: Ишаъё 44: 6-8 - "Худованд, Подшоҳи Исроил ва Наҷотдиҳандаи Ӯ, Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: "Ман аввалинам ва охиринам; ҷуз ман худое нест. Кӣ мисли ман аст? Бигзор вай эълон кунад. Бигзор вай эълон кунад ва пеши ман гузорад, зеро ки ман қавми қадимиро таъин кардаам. Бигзор онҳо эълон кунанд, ки

чӣ мешавад ва чӣ мешавад. Натарсед ва натарсед; Оё ман аз қадим ба шумо гуфтам ва эълон накардаам? Ва шумо шоҳидони ман ҳастед! Оё ҷуз ман худое ҳаст? Санг нест; Ман ҳеҷ чизро намедонам».

1 ба Қӯринтиён 8:5 Зеро, гарчанде ки худоён номида мешаванд, хоҳ дар осмон ва хоҳ дар замин, (чунон ки худоён бисьёранд ва худоён бисьёранд)

Дар порча Павлус эътироф мекунад, ки худоҳо ва оғоён ҳам дар осмон ва ҳам дар замин бисёранд.

1. Худованд аз ҳама болотар аст: Чӣ тавр барои Худои ягонаи ҳақиқӣ зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Фаҳмидани бисёрии худоён: Он чизе ки Китоби Муқаддас дар бораи худоёни дигар мегӯяд

1. Забур 97:9 - "Зеро ки Ту, эй Худованд, аз тамоми замин баланд ҳастӣ: Ту аз ҳама худоён баланд ҳастӣ".

2. Аъмол 14:11-15 - «Ва мардум он чиро, ки Павлус карда буд, диданд, овози худро баланд карда, дар сухани Ликаония гуфтанд: «Худоҳо ба сурати одамон назди мо фуруд омадаанд». Ва Барнабборо Юпитер номиданд; ва Павлус, Меркурий, зеро ки ӯ сарвари нотиқ буд. Он гоҳ коҳини Юпитер, ки дар пеши шаҳри онҳо буд, говҳо ва гулчанбарҳоро ба назди дарвоза овард ва мехост бо мардум қурбонӣ кунад. Вақте ки ҳавворион, Барнаббо ва Павлус инро шуниданд, либосҳои худро дарронда, дар миёни мардум давида, фарьёд зада, мегуфтанд: «Эй оғоён! Чаро ин корро мекунед? Мо низ бо шумо мардони ҳавас ҳастем ва ба шумо мавъиза мекунем, ки аз ин ботил ба Худои Ҳай, ки осмон, замин ва баҳр ва ҳар он чи дар он аст, офарид, рӯй гардонед».

1 ба Қӯринтиён 8:6 Аммо барои мо танҳо як Худо ҳаст, Падар, ки ҳама чиз аз Ӯст, ва мо дар Ӯ ҳастем; ва як Худованд Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ӯст, ва мо ба воситаи Ӯ.

Танҳо як Худо ҳаст, Падар, ки Офаридгори ҳама чиз аст ва як Худованд Исои Масеҳ, ки Наҷотдиҳандаи ҳама чиз аст.

1. "Бегонагии Худо ва Исои Масеҳ"

2. «Қудрати муттаҳидкунандаи Худо ва Исои Масеҳ»

1. Эфсӯсиён 4:4-6 - Як Бадан ва як Рӯҳ ҳаст, чунон ки шумо ба ягона умеде, ки ба даъвати шумо тааллуқ дорад, даъват шудаед, як Худованд, як имон, як таъмид, як Худо ва Падари ҳама, аз ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама.

2. Ишаъё 45:22 - «Ба ман рӯ оваред ва наҷот ёбед, эй тамоми ақсои замин! Зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест.

1 БА ҚУРИНТИЁН 8:7 Аммо дар ҳар кас ин дониш вуҷуд надорад, зеро ки баъзе касон бо виҷдони бут то имрӯз онро ҳамчун қурбонии бут мехӯранд; ва виҷдони онҳо нотавон аст.

Павлус ҳушдор медиҳад, ки на ҳама дар бораи оқибатҳои хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо огоҳӣ доранд ва онҳое, ки намефаҳманд, виҷдонҳои худро палид карда метавонанд.

1. "Виҷдони заиф будан чӣ маъно дорад?"

2. "Қудрати дониш: Чӣ гуна донистани оқибатҳои хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо метавонад ба ҳифзи виҷдони шумо кӯмак кунад"

1. Румиён 14:21–23

2. Титус 1:15–16

1 ба Қӯринтиён 8:8 Аммо гӯшт моро ба Худо намесупорад; зеро ки на, агар бихӯрем, беҳтар нестем; на, агар мо нахӯрем, оё мо бадтарем.

Ин порча таъкид мекунад, ки он чизе, ки мо мехӯрем, моро дар назари Худо беҳтар ё бадтар намекунад.

1. Моро на аз рӯи чӣ мехӯрем, балки аз рӯи он ки чӣ тавр ҳаёти худро мувофиқи хости Худо мегузаронем, доварӣ мекунем.

2. Амалҳои ҷисмонии мо дар назари Худо аз амалҳои рӯҳонии мо муҳимтар нест.

ғизои ҷисмонӣ муҳимтар аст .

2. Ғалотиён 5:16-17 - Суханони Павлус дар бораи аҳамияти пайравӣ ба Рӯҳ ба ҷои

хоҳишҳои худамон.

1 Қӯринтиён 8:9 Аммо эҳтиёт бошед, ки ин озодии шумо ба ҳеҷ ваҷҳ монеаи васвасаи нотавонон нагардад.

Павлус масеҳиёнро огоҳ мекунад, ки озодии онҳо дар баъзе масъалаҳо метавонад монеаи пешпо барои имондорони заифтар гардад.

1. Имонатонро дар ҷаҳоне, ки намефаҳмад, зиндагӣ кунед

2. Қувваи Шоҳиди мо: Чӣ тавр мо метавонем ба дигарон барои некӣ таъсир кунем

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Ба тавре рафтор кунед, ки сазовори даъвате, ки шумо ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ, бо ҳамдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва бо омодагӣ ба нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳ дар риштаи сулх.

2. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир шудааст, пинҳон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки дар болои тахтача мегузоранд ва он ба ҳама аҳли хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

1 ба Қӯринтиён 8:10 Зеро, агар касе туро, ки донишманд ҳастӣ, бубинад, ки дар маъбади бут дар сари суфра нишастай, виҷдони нотавон ба хӯрдани қурбониҳои бутҳо ҷуръат намекунад;

Шахсе, ки аз маъбади бутҳо огоҳ аст, бояд донад, ки чӣ тавр рафтори онҳо ба шахсе, ки виҷдони заифтар дорад, таъсир мерасонад.

1. Зиндагӣ бо ишқ, ки таъсир ба дигаронро ба назар мегирад.

2. Новобаста аз муҳити мо таъсири мусбӣ будан.

1. Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2. Ғалотиён 5:13-14 - Шумо, бародарон ва хоҳарони ман, барои озод будан даъват

шудаед. Аммо аз озодии худ истифода набаред, то ҷисмро ба худ ҷалб кунед; балки ба якдигар хоксорона бо мехру муҳаббат хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар риояи ин як амр ба амал меояд: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

1 ба Қӯринтиён 8:11 Ва ба воситаи дониши ту бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд хоҳад шуд?

Дар порчаи Павлус савол медиҳад, ки оё дониш метавонад ба ҳалокати рӯҳонии бародари заифтар оварда расонад, гарчанде ки Масеҳ барои онҳо мурд.

1. Қувваи дониш: Чӣ гуна донистани аз ҳад зиёд метавонад ба ҳалокати рӯҳонӣ оварда расонад

2. Арзиши кафорат: нархе, ки Исо барои наҷот додани мо аз ҳалокати рӯҳонӣ пардохт кардааст

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он фиристод, ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад.

1 ба Қӯринтиён 8:12 Аммо вақте ки шумо бар зидди бародарон чунин гуноҳ мекунед ва ба виҷдони сусти онҳо осеб мерасонед, бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед.

Павлус ба қӯринтиён огоҳ мекунад, ки вақте ки онҳо бар зидди ҳамимонони худ гуноҳ мекунанд, онҳо низ бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунанд.

1. Амалҳои мо муҳим аст: Оқибатҳои гуноҳ кардан бар зидди дигарон

2. Виҷдони заиф: Амалҳои мо чӣ гуна метавонанд ба осебпазирон таъсир расонанд

1. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

2. Матто 18:6-7 - «Агар касе яке аз ин тифлонро, ки ба Ман имон овардаанд, ба васваса андозад, барои онҳо беҳтар аст, ки санги бузурги осиёбро дар гарданашон овехта, дар қаъри қаърҳо ғарқ шавад. аз баҳр.

1 ба Қӯринтиён 8:13 Бинобар ин, агар гӯшт бародари маро ба васваса андозад, ман гӯшт намехӯрам, то даме ки ҷаҳон истодааст, то бародари худро ба васваса наандозам.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар бораи амалҳои худ ва чӣ гуна он ба бародарону хоҳарони онҳо дар Масеҳ таъсир расонида метавонад, дар хотир дошта бошанд ва аз чизе худдорӣ кунанд, агар ин боиси пешпо хӯрдани онҳо гардад.

1. Зиндагӣ бо мулоҳиза: Таҷрибаи муҳаббат тавассути фидокорӣ

2. Қувваи худбинӣ: Маҳдуд кардани худ ба манфиати дигарон

1. Эфсӯсиён 4:2-3 - «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва пурсабрӣ ба якдигар дар муҳаббат; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред».

2. Қӯлассиён 3:14-15 - «Ва пеш аз ҳама ин чизҳоро дар бар кунед, ки риштаи камолот аст. Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ дар як Бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед».

1 Қӯринтиён 9 боби нӯҳуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ҳаввории худро ҳимоя мекунад ва ҳуқуқҳои худро ҳамчун ҳавворӣ муҳокима намуда, омодагии ӯ барои даст кашидан аз имтиёзҳои шахсиро ба хотири Инҷил таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо тасдиқи қудрати ҳавворӣ ва ҳимояи ҳуқуқи худ барои гирифтани дастгирӣ аз Қӯринтиён оғоз мекунад (1 Қӯринтиён 9:1-3). Ӯ барои тасдиқи ин иддаъо далелҳо оварда, мисол меорад, ба монанди сарбозон, деҳқонон ва онҳое, ки дар маъбад хизмат мекунанд, ки ҳақ доранд барои кори худ ҷуброн кунанд (1 Қӯринтиён 9:4-14). Бо вуҷуди ин, ӯ мефаҳмонад, ки вай аз ин ҳуқуқ дар байни онҳо истифода накардааст, то ба онҳо халал нарасонад ё ба ӯҳдадориҳои молиявӣ бор накунад (1 Қӯринтиён 9:12). Ба ҷои ин, ӯ интихоб кард, ки ба мавъиза кардани Инҷил ҳамчун хидмати ихтиёрӣ, бе ҷустуҷӯи манфиати шахсӣ такя кунад.

Параграфи 2: Павлус баъдан тасвир мекунад, ки чӣ тавр ӯ худро ба контекстҳои гуногуни фарҳангӣ мутобиқ мекунад, то ба гурӯҳҳои гуногун бо паёми башорат

дастрас шавад. Ӯ барои ҳама одамон «ҳама чиз» мешавад, то ки бо ҳар роҳе, ки имконпазир бошад, баъзеҳо наҷот ёбанд (1 Қӯринтиён 9:19-23). Ӯ таъкид мекунад, ки ҳарчанд озод аст ва ҳамчун расул ҳуқуқ дорад, аммо ба хотири наҷоти дигарон бо омодагӣ ин ҳуқуқҳоро таслим мекунад. Ҳадафи ниҳоии ӯ ҷалб кардани одамон барои Масеҳ ва шарик шудан дар баракатҳои рӯҳонии онҳост.

Параграфи 3: Боб бо даъват ба худшиносӣ ва устуворӣ дар давидан дар мусобиқаи имон хотима меёбад. Павлус аз тасвирҳои варзишӣ истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ тавр имондорон бояд худро рӯҳан тарбия кунанд ва барои мукофоти номатлуб кӯшиш кунанд (1 Қӯринтиён 9:24-27). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки бемаънӣ давида нашаванд ё мисли касе, ки дар ҳаво мезанад, ҷанг накунанд, балки баданҳои худро тарбия кунанд ва онро зери назорат гиранд, то онҳо ба мақсадҳои Худо самаранок хизмат кунанд.

Хулоса, боби нӯҳуми китоби Қӯринтиён ба ҳимояи Павлус аз ҳаввории худ ва омодагии ӯ барои даст кашидан аз имтиёзҳои шахсӣ ба хотири Инҷил тамаркуз мекунад. Ӯ ҳуқуқи худро барои гирифтани дастгирӣ ҳимоя мекунад, аммо мефаҳмонад, ки вай интихоб кардааст, ки ин ҳуқуқро дар байни Қӯринтиён истифода набарад, то ба онҳо бор накунад. Павлус худро ба контекстҳои гуногуни фарҳангӣ мутобиқ мекунад, то ба гурӯҳҳои гуногун бо паёми башорат бирасад ва ҳадафи худро ғолиб кардани одамон барои Масеҳ таъкид мекунад. Вай бо истифода аз тасвирҳои варзишӣ барои нишон додани зарурати тарбияи рӯҳонӣ ва зери назорат гирифтани ҷисми худ ба худтанзимкунӣ ва субот даъват мекунад. Ин боб тафаккури қурбонии Павлус, бахшидани ӯ ба паҳн кардани башорат ва аҳамияти худтанзимкуниро дар хидмат ба ниятҳои Худо таъкид мекунад.

1 Қӯринтиён 9:1 Оё ман ҳавворӣ нестам? ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масеҳро надидаам? Оё шумо кори ман дар Худованд нестед?

Павлуси ҳавворӣ аз қӯринтиён мепурсад, ки оё ӯ ҳавворӣ, озод аст ва оё ӯ Исои Масеҳро дидааст ва оё Қӯринтиён кори ӯ дар Худованд аст?

1. Озодии фарзанди Худо будан

2. Баракатҳои хидмат ба Худованд

1. Юҳанно 8:36 - Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд.

2. Ғалотиён 5:13 - Шумо, бародарон ва хоҳарони ман, барои озод будан даъват шудаед. Аммо аз озодии худ истифода набаред, то ҷисмро ба худ ҷалб кунед; балки ба якдигар хоксорона бо мехру муҳаббат хизмат кунед.

1 ба Қӯринтиён 9:2 Агар ман барои дигарон ҳавворӣ набошам, бешубҳа барои шумо ҳастам, зеро ки мӯҳри ҳавворияти ман дар Худованд ҳастед.

Павлус мегӯяд, ки ӯ расули Қӯринтиён аст ва онҳо далели ҳаввории ӯ мебошанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки бо роҳҳои гуногун хизмат кунем; Қӯринтиён далели ҳавворӣ будани Павлус буданд.

2. Мо ҳама ходимони Инҷил ҳастем ва вазифадорем, ки шоҳидони файзи Худо бошем.

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор аст.

2. 1 Петрус 2:9 - Аммо шумо нажоди баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас ва қавме ҳастед, ки аз они худаш ҳастед, то ки бартарии Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед.

1 ба Қӯринтиён 9:3 Ҷавоби ман ба онҳое, ки маро имтиҳон мекунанд, ин аст:

Ин порча дар бораи ҷавоби Павлус ба онҳое, ки аз ӯ дар бораи ҳуқуқи ӯ ба дастгирӣ аз ҷониби калисо пурсиданд, сухан меронад.

1. Муҳимияти дастгирии воизон

2. Мо аз ҷавоби Павлус чӣ омӯхта метавонем

1. Румиён 15:27 - ? эй аз ин кор хушҳол буданд ва дар ҳақиқат онҳо аз онҳо қарздоранд. Зеро, агар ғайрияҳудиён омадаанд, то дар баракатҳои рӯҳонии худ шарик шаванд, онҳо низ бояд дар баракатҳои моддӣ ба онҳо хизмат кунанд.

2. 2 Қӯринтиён 11:7-9 - ? Оё ман гуноҳе кардаам, ки худро фурӯтан кардам, то ки ту сарбаланд шавӣ, зеро ки Худоро мавъиза кардам? Инҷил ба шумо ройгон? Ман калисоҳои дигарро ғорат карда, аз онҳо дастгирӣ гирифтам , то ба шумо хизмат кунам. Ва ҳангоме ки бо шумо будам ва мӯҳтоҷ будам, ба касе бор накардам, зеро бародароне, ки аз Мақдуния омада буданд, эҳтиёҷоти маро баровардand. Пас худдорӣ кардам ва аз бори гаронӣ ба ҳар роҳе худдорӣ мекунам.??

1 Қӯринтиён 9:4 Оё мо қудрати хӯрдану нӯшиданро надорем?

Ин порча дар бораи истифодаи Павлуси ҳавворӣ аз ҳуқуқи худ барои гирифтани кӯмаки молиявӣ аз калисо муҳокима мекунад.

1. Қудрати Ҳуқуқҳои Мо - Омӯзиши он, ки чӣ тавр мо метавонем ҳуқуқҳои худро барои хидмат ба дигарон истифода барем.

2. Хизмат аз рӯи муҳаббат - Фаҳмидани он ки чаро мо ба дигарон хизмат мекунем, ҳатто вақте ки мо ҳуқуқи гирифтани дастгирӣ дорем.

1. Филиппиён 2:3-4 - ? □ о ҳеҷ чиз аз шӯҳратпарастӣ ё ғурури беҳуда. Балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон.??

2. Матто 6:2-4 - ? □ Эй, вақте ки ба мискинон садақа медиҳӣ, онро бо карнайҳо эълон накун, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки дигарон онҳоро иззату эҳтиром кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро пурра гирифтанд. Аммо чун ба бенавоён садақа додӣ, дасти чапат аз кори дасти ростат хабар надиҳад, то доди ту дар ниҳон бошад. Он гоҳ Падари шумо, ки корҳои ниҳонро мебинад, ба ту мукофот хоҳад дод.??

1 ба Қӯринтиён 9:5 Оё мо қудрат надорем, ки хоҳар, зан, инчунин ҳавворӣён ва бародарони Худованд ва Кифоро роҳнамоӣ кунем?

Павлус савол медиҳад, ки оё ба ӯ ва дигар расулон иҷозат дода шудааст, ки зан ё хоҳареро, ки ба мисли бародари Исо ва Петрус сафар мекунанд, бо худ гиранд.

1. ? □ Қудрати od барои пешбурди сафарҳои мо?

2. ? □ ӯ пуштибони асҳоби мӯъмин аст??

1. Ҳастӣ 2:18-24, Худо занро ҳамчун шарики мард офаридааст.

2. Масалҳо 18:24 Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

1 ба Қӯринтиён 9:6 Ё танҳо ман ва Барнаббо, оё мо қудрат надорем, ки аз кор даст кашем?

Ин порча нишон медиҳад, ки Павлус ва Барнаббо ҳақ доштанд, ки кор накунанд ва аз ҷониби калисо дастгирӣ шаванд.

№1: Ҳамаи мо ҳақ дорем, ки дар вақти зарурӣ аз ҷониби оилаи калисои худ дастгирӣ кунем.

2: Худо ба мо захираҳое медиҳад, ки дар вақти зарурӣ зинда монем.

1: Ғалотиён 6: 2 - Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр қонуни Масеҳро иҷро кунед.

№2: Филиппиён 4:19 - Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

1 ба Қӯринтиён 9:7 Кист, ки ҳар вақт бо фармони худ ба ҷанг меравад? ки токзоре шинонда, аз меваи он намехурад? ё ки гӯсфандро мечаронад, ва аз шири рама намехӯрад?

Павлус саволҳои риторикӣ медиҳад, то аҳамияти таъминоти молиявӣ ҳангоми хидмат ба Худовандро таъкид кунад.

1. Аҳамияти дастгирии молиявии Вазорат

2. Бо беайбӣ ба Худо хизмат кардан: он чӣ гуна аст?

1. Такрори Шариат 25:4 - ? , вақте ки барзагов ғалларо мекӯбад, даҳонашро набанд.??

2. Луқо 10:7 - ? дар он хона бимонед ва он чизеро, ки онҳо медиҳанд, бихӯреду бинӯшед, зеро коргар сазовори музди худ аст.??

1 ба Қӯринтиён 9:8 Ман инро ҳамчун одам мегӯям? ё шариат низ ҳаминро намегӯяд?

Павлус исбот мекунад, ки ҳамон қонун ба ӯ низ дахл дорад, ки ба ҳамаи одамони дигар дахл дорад.

1. Мо аз намунаи Павлус омӯхта метавонем ва дар хотир дорем, ки ҳамон

қонунҳоеро, ки ба ҳама дахл доранд, риоя кунем.

2. Ҳатто вақте ки мо дар мавқеъҳои қудратманд ҳастем, мо бояд дар хотир дошта бошем, ки ҳамон қонунҳоеро, ки ҳама дигарон иҷро мекунанд, риоя кунем.

1. Матто 22:16-21 - Исо ба шунавандагони худ хотиррасон мекунад, ки қонунҳои Худоро ҳама бояд итоат кунанд.

2. Яъқуб 2:10-11 - Яъқуб ба имондорон муҳим будани муносибати баробар ба ҳама ва табъиз накарданро хотиррасон мекунад.

1 ба Қӯринтиён 9:9 Зеро ки дар шариати Мусо навишта шудааст: "Даҳони гове ки ғалла мекӯбад, даҳони онро набанд". Оё Худо ба говҳо ғамхорӣ мекунад?

Павлус иқтибосеро аз Аҳди Қадим истифода мебарад, то исбот кунад, ки Худо ба офаридаҳои худ, ҳатто ҳайвонот ғамхорӣ мекунад ва аз ин рӯ, барои онҳое, ки Инҷилро мавъиза мекунанд, аз ҷиҳати молиявӣ дастгирӣ кардан мувофиқ аст.

1. Худо ғамхор аст: Таҳқиқи 1 Қӯринтиён 9:9

2. Қонуни Мусо: Баррасии матни 1 Қӯринтиён 9:9

1. Забур 147:9 - "Ба ҳайвони ваҳшӣ ғизои худро медиҳад, ва ба зоғҳои ҷавон, ки гирья мекунанд".

2. Матто 10: 9-10 - "Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис, на барои роҳат чӯб, на ду курта, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори хӯроки худ аст".

1 ба Қӯринтиён 9:10 Ё ин ки комилан ба хотири мо мегӯяд? Ба хотири мо, бешубҳа, чунин навишта шудааст: «Он ки шудгоркунанда бо умед шудгор кунад; ва касе ки бо умед хирман мекӯбад, шарики умеди вай бошад.

Павлус мефаҳмонад, ки Худо чизҳоеро дар Китоби Муқаддас ба хотири мо навиштааст, то мо метавонем умед дошта бошем ва шариконӣ он бошем.

1. Умеди Худованд: Чӣ тавр ба ваъдаҳои Худо такя кардан мумкин аст

2. Тарбияи дили умед: афзояндаи имон дар замонҳои душвор

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дорем, онро бо сабр интизорем.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

1 ба Қӯринтиён 9:11 Агар мо ба шумо чизҳои рӯҳонӣ кошта бошем, оё ин кори бузург аст, ки мо чизҳои ҷисмонии шуморо даравем?

Павлус мепурсад, ки оё роҳбарони калисо барои коре, ки барои калисо мекунанд, гирифтани кӯмаки молиявӣ нодуруст аст?

1. Баракатҳои додан ва гирифтан дар калисо

2. Аҳамияти идоракунӣ дар Бадани Масеҳ

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас мувофиқи он ки дар дили худ ният дорад, бигзор бидиҳад, на бо ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

2. Матто 10: 8-10 - "Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, мурдагонро эҳьё кунед, девҳоро берун кунед: ба таври муфт гирифтаед, ба таври ройгон бидиҳед. Дар ҳамёнҳои худ на тилло, на нуқра ва на мис таъмин накунед ... барои сафари худ на ду пероҳан, на пойафзол ва на таёқ, зеро ки коргар сазовори гӯшти худ аст».

1 ба Қӯринтиён 9:12 Агар дигарон ба ин қудрат бар шумо шарик бошанд, оё мо беҳтар нестем? Бо вучуди ин мо аз ин қувва истифода набурдаем; балки ҳама чиз азоб кашед, то ки мо ба башорати Масеҳ халал нарасонем.

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки вай на кӯшиши истифодаи қудрати худро бар онҳо накардааст, балки ба ҷои он ки азоб кашиданро интихоб кард, то ки ба Инҷили Масеҳ халал нарасонад.

1. Қувваи фидокорӣ: Намунаи Павлус

2. Мукофоти зиндагии худфаъолият

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

1 ба Қӯринтиён 9:13 Оё намедонед, ки ходимони муқаддас дар маъбад зиндагӣ мекунанд? ва онҳое ки дар қурбонгоҳ интизорӣ мекашанд, аз қурбонгоҳ шариканд?

Ба онҳое, ки дар калисо хизмат мекунанд, аз маъбад ғизо мегиранд.

1. Фаҳмидани он ки Худо онҳоеро, ки дар калисо хизмат мекунанд, чӣ гуна подош медиҳад

2. Баракатҳои хизмат дар Салтанати Худо

1. Малокӣ 3:10 - ? □ даҳяки пурраро ба анбор занед, то ки дар хонаи ман ғизо бошад. Ва ба ин васила маро имтиҳон кун, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро бароят накушоям ва бароят баракат нарезам, то дигар эҳтиёҷ набошад.??

2. Ибриён 13:17 - ? □ ба сарварони худ итоат кунед ва ба онҳо итоат кунед, зеро ки онҳо ҷонҳои шуморо посбонӣ мекунанд, мисли онҳое ки бояд ҳисобот диҳанд. Бигзор онҳо ин корро бо шодӣ кунанд, на бо оҳу нола, зеро ин ба шумо фоидае надорад.??

1 ба Қӯринтиён 9:14 Ҳамчунин Худованд муқаррар кардааст, ки башоратдиҳандагон аз рӯи Инҷил зиндагӣ кунанд.

Худованд амр додааст, ки онҳоеро, ки башорат медиҳанд, бояд тавассути он дастгирӣ кунанд.

1. Баракатҳои Худованд барои воизони Инҷил

2. Масъулияти воизони Инҷил

1. Матто 10:7-8 - Ва ҳангоме ки меравӣ, ин хабарро эълон кун: ? □ Малакути Осмон наздик шудааст.??8 Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳьё кунед, махавиёнро

пок кунед, девҳоро берун кунед. Шумо озодона гирифтаед; озодона додан.

2. 2 Қӯринтиён 9:8 - Ва Худо қодир аст, ки шуморо ба таври фаровон баракат диҳад, то ки шумо дар ҳама чиз, дар ҳама вақт, бо ҳар чизе, ки ба шумо лозим аст, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

1 БА ҚУРИНТИЁН 9:15 Аммо ман ҳеҷ яке аз ин чизҳоро истифода накардаам ва инро нанавиштам, то ки бо ман чунин шавад; зеро ки мурданам барои ман беҳтар аз он буд, ки касе ҷалоли маро нест кунад.

Павлус мегӯяд, ки ӯ ҳуқуқҳои худро ҳамчун ҳавворӣ барои гирифтани фоидаи молиявӣ истифода набурдааст, зеро ин фахр карданашро дар назди Худо бекор мекунад.

1. Нагузоред, ки фахркунии шумо беҳуда бошад: А дар 1 Қӯринтиён 9:15

2. Арзиши фидокорӣ: А бар 1 Қӯринтиён 9:15

1. Филиппиён 2:5-8 - "Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намекард, ва ба сурати ғулом ба худ афтода, ба одамон монанд шуд: Ва чун одамизод пайдо шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард».

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - "Ва ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст: зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст. Бинобар ин ман аз заъфҳои худ фахр мекунам, то ки қуввати Масеҳ бар он такя кунад. ман."

1 ба Қӯринтиён 9:16 Зеро, гарчанде ки башоратро мавъиза мекунам, ман ҳеҷ чизи фахрӣ надорам; Оре, вой бар ҳоли ман, агар башорат надиҳам!

Павлус дар бораи зарурати мавъиза кардани Инҷил сухан меронад ва агар ин корро накунад, войашро баён мекунад.

1. "Зиндагӣ аз рӯи зарурат: мавъиза кардани Инҷил"

2. "Итоат ба Худо: таблиғи Инҷил"

1. Румиён 1:14-16 - "Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам: зеро он

қудрати Худост барои наҷот барои ҳар як имондор: аввалан яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ. Зеро ки дар он аст. адолати Худо аз имон ба имон зоҳир мешавад: чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард, зеро ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамоне зоҳир мешавад, ки ростиро дар ноинсофӣ нигоҳ медоранд".

2. 1 Юҳанно 4:19 - «Мо Ӯро дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт».

1 ба Қӯринтиён 9:17 Зеро, агар ин корро бо хоҳиши худ ба ҷо оварам, мукофот мегирам; лекин агар бар хилофи иродаи ман, як ҳукми Инҷил ба зиммаи ман гузошта шудааст.

Ин порча дар бораи омодагии Павлус барои мавъиза кардани Инҷил сухан меронад, ҳатто агар он ӯҳдадорӣ бошад, на интихоб.

1. Қувваи омодагӣ: Чӣ гуна бояд беҳтарин ӯҳдадориҳоро иҷро кард

2. Дурнамои нав оид ба ӯҳдадориҳо: қабули даъвати шумо

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. "

2. Румиён 1:14-16 - "Ман ҳам дар назди юнониён ва ҳам назди ваҳшӣ, ҳам назди хирадманд ва ҳам барои беақл. Ҳамин тавр, ба қадри ки дар ман аст, омодаам ба шумо, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам. зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро ки он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар касе ки имон дорад».

1 Қӯринтиён 9:18 Пас, мукофоти ман чист? Ба ростӣ, вақте ки ман башоратро мавъиза мекунам, метавонам башорати Масеҳро бемузд расонам, то ки қудрати худро дар Инҷил сӯиистифода накунам.

Павлус мефаҳмонад, ки ҳангоми мавъиза кардани Инҷил, ӯ дар иваз пул ё пардохт талаб намекунад.

1. Қудрати Инҷил: Муҳаббат чӣ кор мекунад

2. Эълон кардани Инҷил: Тӯҳфаи ройгон барои ҳама

1. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур. Он дигаронро беобрӯ намекунад, худписандӣ намекунад, ба осонӣ ба хашм намеояд, хатогиҳоро сабт намекунад. Муҳаббат аз бадӣ лаззат намебарад, балки бо ростӣ шод мешавад. Ҳамеша муҳофизат мекунад, ҳамеша бовар мекунад, ҳамеша умедвор аст, ҳамеша устувор аст.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад.

1 ба Қӯринтиён 9:19 Зеро, гарчанде ки ман аз ҳама озод бошам, аммо худро ғуломи ҳама кардаам, то ки бештар ба даст оварам.

Павлус изҳор дошт, ки гарчанде ки аз ҳама озод буд, вай худро хизматгори ҳама кардааст, то ки бештар ба даст ояд.

1. Қудрати хидмат ба дигарон: Фаҳмидани намунаи Павлус дар 1 Қӯринтиён 9:19

2. Дарёфти озодӣ тавассути хидмат: Чӣ суханони Павлус дар 1 Қӯринтиён 9:19 ба мо таълим дода метавонанд

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Матто 20:25-28 - "Исо онҳоро ҷамъ карда, гуфт: "Шумо медонед, ки сарварони ғайрияҳудиён бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва сардорони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Бо шумо ин тавр нест. Ба ҷои ин, ҳар кӣ мехоҳад дар байни шумо бузург шавед, бояд бандаи шумо бошад, ва ҳар кӣ мехоҳад аввал бошад, бояд ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад». "

1 Қӯринтиён 9:20 Ва барои яҳудиён мисли яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёнро ҷалб намоям; ба тобеони шариат, чунон ки зери шариат ҳастанд, то ки зери дасти шариат бошанд;

Павлус паёми худро ба шунавандагон мутобиқ кард, то пайравони бештар пайдо кунад.

1. Мутобиқсозии паёми мо барои мувофиқ кардани аудиторияи мо

2. Дастрасӣ ба одамони гуногун бо Инҷил

1. Румиён 12:2? □ ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.??

2. Матто 9:36–38? □ Ӯ издиҳомро дида, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон озор ва бечора буданд. Баъд ба шогирдонаш гуфт: ? □ дарав фаровон аст, вале коргарон кам; Пас, аз Соҳиби ҳосил дуо гӯед, ки ба дарави Ӯ коргарон фиристад. □ €?

1 ба Қӯринтиён 9:21 Барои бешариат, мисли шариат, (на барои Худо, балки зери шариати Масеҳ ҳастам), то ки бешариатонро ба даст орам.

Павлус мефаҳмонад, ки ӯ омода аст ҳамчун шахси бе шариат амал кунад, то ба бешариат муроҷиат кунад, аммо ӯ то ҳол зери қонуни Масеҳ аст.

1. Омӯзиши дастёбӣ: Намунаи Павлус дар 1 Қӯринтиён 9:21

2. Муҷаҳҳаз шудан барои расидан ба дигарон: зиндагӣ зери Қонуни Масеҳ дар 1 Қӯринтиён 9:21

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Ӯро бихонанд, ки ба Ӯ имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба Он ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

15 Ва чӣ гуна онҳо мавъиза хоҳанд кард, агар фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: ? □ чӣ зебост пойҳои онҳое, ки башорати сулҳро таблиғ мекунанд, ки хушхабар медиҳанд!??

2. Қӯлассиён 4:5-6 - Бо онҳое, ки дар берунанд, бо ҳикмат рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. 6 Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

1 ба Қӯринтиён 9:22 Барои нотавонон мисли нотавон шудам, то ки нотавононро ба даст оварам; барои ҳама чиз барои ҳама офарида шудаам, то ки бо ҳар роҳ

баъзеҳоро наҷот диҳам.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки барои ҳама чиз чизи дигаре бошанд, то баъзеҳоро наҷот диҳанд.

1. Қувваи мутобиқшавӣ: Чӣ тавр бояд ба одамони тамоми қишрҳои зиндагӣ расем

2. Ҳикмат ва ҳамдардӣ: Даъвати Павлус барои дӯст доштани ҳама

1. Матто 5:44-45 - «Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки писарони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

1 Қӯринтиён 9:23 Ва инро ман ба хотири Инҷил мекунам, то ки дар он шарики шумо бошам.

Павлус дар бораи кор кардан ба хотири Инҷил сухан меронад, то ки дар он бо Қӯринтиён иштирок кунад.

1. Қудрати як ҳадафи муштарак: якҷоя кор кардан барои Инҷил

2. Кор барои Инҷил: Намунаи бахшидани Павлус

1. Филиппиён 2:5-7: «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул намешумурд, балки худро ҳеҷ чиз намедонист, ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст».

2. Қӯлассиён 1:28-29 "Мо Ӯро мавъиза карда, ҳамаро огоҳ мекунем ва ҳамаро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳем, то ки ҳамаро дар Масеҳ баркамол муаррифӣ кунем. Барои ин ман заҳмат мекашам ва бо тамоми қувваи худ мубориза мебарам, ки вай дар дохили ман тавоноӣ амал мекунад."

1 ба Қӯринтиён 9:24 Оё намедонед, ки давандагони мусобиқа ҳама давида, мукофотро як кас мегирад? Пас давед, то ба даст ored.

Китоби Муқаддас моро ташвиқ мекунад, ки дар ҳама чиз беҳтаринро ба даст орем, зеро ҷоизаро танҳо як кас гирифта метавонад.

1. "Ҷустуҷӯи аъло: саъй кунед барои ҷоиза"

2. "Мусобиқаи масеҳӣ: давидан барои пирӯзӣ"

1. Филиппиён 3:14 - Ман ба сӯи ҳадафе ҳаракат мекунам, то мукофоте ба даст орам, ки барои он Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст.

2. Ибриён 12:1 - Бинобар ин, азбаски мо дар иҳотаи чунин абри бузурги шоҳидон ҳастем, биёед ҳар чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. Ва биёед бо суботкорона давем, ки мусобикаи барои мо муайяншуда.

1 ба Қӯринтиён 9:25 Ва ҳар касе, ки барои ҳукмронӣ мекӯшад, дар ҳама чиз мӯътадил аст. Акнун онҳо ин корро барои ба даст овардани тоҷи фосидкунанда мекунанд; вале мо вайроннашавандаем.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар ҳама чиз устокорӣ ва мӯътадил бошанд, зеро онҳо кӯшиш мекунанд, ки тоҷи фосид аз ҷониби Худо дошта бошанд, на тоҷи фосид аз ҷаҳон.

1. "Ғолиб шудан дар мусобиқа: Кӯшиш ба моҳир бо таҳаммул"

2. "Ҷоизаи покӣ: тоҷи вайроннашаванда"

1. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - "Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред".

2. Матто 5:8 - «Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид».

1 БА ҚУРИНТИЁН 9:26 Пас, ман на ончунон бешубҳа медавидам; Пас ман ҷанг мекунам, на ҳамчун касе ки ҳаворо мезанад:

Павлус таъкид мекунад, ки энергияро барои амалҳои бемаънӣ сарф накардан ва ба ҷои он ки барои ҳадафҳои мақсаднок кӯшиш кунем.

1. Худо моро ба аъло даъват мекунад - Қудрати зиндагии мақсаднок

2. Дон? □ Аз гирифтани таваккал битарсед - далерӣ барои пайравӣ ба занги худ

1. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед.

2. Воиз 9:10 - Ҳар коре, ки дастат кунад, бо қуввати худ бикун.

1 ба Қӯринтиён 9:27 Аммо ман бадани худро зери итоат мегузорам, то ки ба ҳеҷ ваҷҳ ба дигарон мавъиза карда бошам, худам бегуноҳ нашавам.

Павлус худро ташвиқ мекунад, ки ҷисми худро зери назорат ва итоат нигоҳ дорад, то ки пас аз мавъиза кардани Инҷил ба дигарон фирор накунад.

1. Интизоми таслим

2. Қудрати худдорӣ

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

1 Қӯринтиён 10 боби даҳуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба тағрибаҳои исроилиён дар биёбон муроҷиат мекунад ва аз таърихи онҳо дарсҳо мегирад, то барои имондорони Қӯринт роҳнамоӣ диҳад.

Сархати 1: Павлус бо ёдоварӣ ба қӯринтиён дар бораи мероси рӯҳонии онҳо оғоз мекунад ва чӣ гуна аҷдодони онҳо, сарфи назар аз роҳбарии ҳузури Худо ва мӯъҷизаҳо, ба бутпарастӣ ва бадахлоқӣ афтода буданд (1 Қӯринтиён 10:1-7). Ӯ онҳоро аз боварии аз ҳад зиёд ҳушдор медиҳад ва онҳоро водор мекунад, ки аз ин мисолҳо ибрат гиранд ва ба гуноҳҳои ба ин монанд наафтанд (1 Қӯринтиён 10:11-12). Павлус таъкид мекунад, ки Худо ҳангоми дучор шудан ба озмоиш роҳи раҳоӣ медиҳад, то имондорон ба он тоб оваранд (1 Қӯринтиён 10:13).

Сархати 2: Павлус масъалаи хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳоро муҳокима мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки бутҳо мавҷудияти воқеӣ надоранд, аммо аз иштирок кардан дар амалҳои бутпарастӣ огоҳ мекунад, зеро он метавонад дигаронро гумроҳ кунад ё виҷдони шахсии худро зери шубҳа гузорад (1 Қӯринтиён 10:14-22). Ӯ ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки аз бутпарастӣ гурезанд ва дар муошират ҳамчун воситаи мушоракат бо Масеҳ иштирок кунанд, на ба расму оинҳои бутпарастӣ (1 Қӯринтиён 10:16-17).

Параграфи 3: Боб бо дастурҳои амалӣ барои муошират бо ғайриимонон анҷом меёбад. Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳар чизеро, ки дар бозор фурӯхта мешавад, бидуни шубҳа дар бораи пайдоиши он бихӯранд, агар касе ба таври мушаххас робитаи онро бо бутпарастӣ нишон надиҳад (1 Қӯринтиён 10:25-26). Аммо, агар касе ба онҳо хабар диҳад, ки хӯрок барои бут пешниҳод шудааст, онҳо бояд аз хӯрдани он ба хотири виҷдон худдорӣ кунанд, на ба манфиати худ, балки барои беҳбудии рӯҳонии дигарон (1 Қӯринтиён 10:27-30). Ӯ ба мӯъминон маслиҳат медиҳад, ки боиси хафагии нолозим нашаванд ё ба имони дигарон халал нарасонанд, балки ба ҷои ин ки дар баробари нигоҳ доштани мавқеи муҳаббат нисбати ҳама одамон имкониятҳои башоратро ҷустуҷӯ кунанд.

Хулоса, боби даҳуми китоби якуми Қӯринтиён аз таҷрибаи исроилиён дар биёбон дарсҳо мегирад, то барои имондорони Қӯринт роҳнамоӣ диҳад. Павлус аз боварии аз ҳад зиёд ҳушдор медиҳад ва онҳоро водор мекунад, ки аз хатогиҳои аҷдодони худ ибрат гиранд. Ӯ садоқати Худоро дар фароҳам овардани роҳи раҳоӣ аз васвасаҳо таъкид мекунад ва мӯъминонро ба фирор аз бутпарастӣ ташвиқ мекунад. Павлус ба масъалаи хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо муроҷиат карда, маслиҳат медиҳад, ки ба хотири виҷдон эҳтиёт шавед ва беҳбудии рӯҳонии дигаронро ба назар гиред. Ӯ ба мӯъминон дастур медиҳад, ки озодона дар ҳаёти ҳаррӯза ширкат кунанд, аммо аз хафагӣ ё осеб расонидан ба эътиқоди худ ё дигарон эҳтиёт бошанд. Дар ин боб аҳамияти омӯхтан аз таърих, парҳез аз бутпарастӣ ва муҳаббат ва эҳтиром дар муошират бо мӯъминон ва беимонон таъкид шудааст.

1 БА ҚУРИНТИЁН 10:1 Илова бар ин, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо бехабар бошед, ки чӣ гуна ҳамаи падарони мо дар зери абр буданд ва ҳама аз баҳр гузаштаанд;

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки чӣ тавр падарони онҳо муҳофизат ва роҳнамоии Худоро аз сар гузаронидаанд.

1. Вафодории Худо ба халқи худ - чӣ гуна исроилиён муҳофизат ва роҳнамоии Худоро эҳсос карданд

2. Қувваи ёдраскунӣ - Омӯзиш аз намунаи Павлус дар бораи рӯҳбаланд кардани

дигарон

1. Хуруҷ 13:21-22 - Худованд рӯзона дар сутуни абр пешопеши онҳо мерафт, то роҳ роҳнамоӣ кунад ва шабона дар сутуни оташ ба онҳо равшанӣ диҳад, то шабу рӯз бираванд.

2. Такрори Шариат 1:30-31 - Худованд Худои ту, ки пешопеши ту меравад, барои ту меҷангад, чунон ки Ӯ барои ту дар Миср пеши назари ту ва дар биёбон, ки дар он ҷо дидӣ, ки Худованд Худо туро, чунон ки одам писарашро мебардорад, тамоми роҳеро, ки тай кардӣ, то ба ин макон омадӣ.

1 Қӯринтиён 10:2 Ва ҳама дар абр ва баҳр назди Мусо таъмид гирифтанд;

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр исроилиён ҳангоми аз абр ва баҳр гузаштан ба Мусо таъмид гирифтанд.

1-ум: Зиндагӣ бо имон - Чӣ гуна бояд бо Худо ғарқ шавад

2-юм: Қувваи итоаткорӣ - Омӯзиши эътимод ба нақшаи Худо

1: Ибриён 11: 1-2 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2: Матто 14:22-23 - Дарҳол Исо шогирдони Худро маҷбур кард, ки ба қаиқ савор шаванд ва пеш аз Ӯ ба соҳили дигар раванд, дар ҳоле ки Ӯ мардумро ҷавоб дод. Ва ҳангоме ки Ӯ мардумро ҷавоб дод, барои дуо гуфтан танҳо ба кӯҳ баромад.

1 ба Қӯринтиён 10:3 Ва ҳама як гӯшти рӯҳонӣ мехӯрданд;

Дар порча сухан меравад, ки чӣ тавр ҳама як гӯшти рӯҳонӣ мехӯрданд.

1. Ахамияти гизои маънавӣ дар хаёти мо.

2. Ҳамаи мо ба як ризқи рӯҳонӣ дастрасӣ дорем.

1. Ибриён 5:14 Аммо ғизои сахт ба онҳое тааллуқ дорад, ки ба синни балоғат расидаанд, яъне онҳое, ки аз рӯи истифода ҳисси худро барои фарқ кардани неку бад истифода кардаанд.

2. Забур 34:8 Оҳ, бичашед ва бубинед, ки Худованд некӯст! Хушо марде, ки ба ӯ паноҳ мебарад!

1 ба Қӯринтиён 10:4 Ва ҳама як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро онҳо аз санги рӯҳоние, ки аз ақиби онҳо меомад, менӯшиданд, ва он санг Масеҳ буд.

Ин порча мефаҳмонад, ки исроилиён аз санги рӯҳонӣ менӯшиданд, ки аз паси онҳо меомад ва он санг Масеҳ буд.

1. Худо барои мардумаш ризқу рӯзӣ медиҳад ва ҳидоят мекунад.

2. Исо санги рӯҳонии мост, ки ба мо қувват ва устуворӣ медиҳад.

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман, қуввати ман, ки ба Ӯ таваккал хоҳам кард; сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. Ишаъё 26:4 - То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро дар Худованд, Худованд қуввати ҷовидонӣ аст.

1 ба Қӯринтиён 10:5 Аммо аз бисёре аз онҳо Худо хушнуд набуд, зеро ки онҳо дар биёбон сарнагун шуда буданд.

Дар 1 Қӯринтиён 10:5 маълум мешавад, ки бисёре аз исроилиён ба Худо норозӣ буданд ва дар биёбон муваффақ набуданд.

1. Бартараф кардани ноумедӣ: Омӯзиш аз исроилиён?Хатоҳо дар биёбон

2. Рушди имон: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонии Худо

1. Хуруҷ 16:2-3? □ ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар биёбон аз Мусо ва Ҳорун шикоят карданд: Ва банӣ-Исроил ба онҳо гуфтанд: «Кош ба Худо, вақте ки дар замини Миср нишаста будем, аз дасти Худованд мемурдем. дегҳои гӯштӣ ва ҳангоме ки мо нон хӯрдем; зеро ки шумо моро ба ин биёбон овардед, то тамоми ин ҷамоатро аз гуруснагӣ бикушед».

2. Такрори Шариат 8:2-3? □ ва ту тамоми роҳеро, ки Худованд Худои ту дар ин чил

сол дар биёбон бурда буд, ба ёд овар, то ки туро фурӯтан созад ва туро имтиҳон намо, то бидон, ки он чи дар дили ту ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоя мекунӣ ё не. Ва туро фурӯтан кард, ва гуруснагӣ кард, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро намедонистӣ, ва падаронат низ медонистанд; то ба ту бидонад, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зиндагӣ мекунад.

1 ба Қӯринтиён 10:6 Инҳо намунаи мо буданд, то ки мо ба чизҳои бадӣ ҳавас накунем, чунон ки онҳо низ шаҳват доштанд.

Гузариш Воқеаҳои Аҳди Қадим бояд ҳамчун намуна хизмат кунанд, то ба мо омӯзанд, ки ба чизҳои бадӣ ҳавас накунем, чуноне ки исроилиён дар гузашта мекарданд.

1. Аз хатогиҳои исроилиён дарс гиред: ба васвасаи бадӣ таслим нашавед.

2. Аҳди Қадим ба мо мисолҳое медиҳад, ки дар зиндагӣ аз чӣ худдорӣ кунем.

1. 2 Тимотиюс 3:16??7 - Тамоми Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

2. Румиён 15:4 - Зеро ҳар он чи пештар навишта шуда буд, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи пурсабрӣ ва тасаллии Навиштаҳо умед дошта бошем.

1 Қӯринтиён 10:7 Шумо низ мисли баъзеи онҳо бутпараст набошед; чунон ки навишта шудааст: "Мардум барои хӯрдану нӯшидан нишастанд ва барои бозӣ бархостанд".

Павлус ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки ба бутпарастии Исроил тақлид накунанд ва мисоли Китоби Муқаддасро аз китоби Хуруҷ овардааст.

1. "Зиндагии бо имон: парҳез кардан аз бутпарастӣ"

2. "Қудрати намуна: Чӣ гуна амалҳои мо ба дигарон таъсир мерасонанд"

1. Хуруҷ 32:6 - Ва фардо барвақт бархоста, қурбониҳои сӯхтанӣ оварданд ва қурбониҳои саломатӣ оварданд; ва мардум барои хӯрдану нӯшидан нишастанд ва барои бозӣ бархостанд.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

1 ба Қӯринтиён 10:8 Бигзор мо низ зино накунем, чунон ки баъзеи онҳо рафтор карда, дар як рӯз бисту се ҳазор нафар афтодаанд.

Павлус қӯринтиёнро аз зино ҳушдор дода, мисоли исроилиёнеро, ки дар як рӯз аз сабаби гуноҳашон афтода буданд, мисол меорад.

1. «Аз васвасаҳо худдорӣ намоед: Нигоҳе ба бадахлоқии ҷинсӣ».

2. «Оқибатҳои беитоатӣ: Қиссаи исроилиён».

1. Ғалотиён 5:19-21 - «Акнун аъмоли ҷисм равшан аст: зино, нопокӣ, нафсонӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, адоват, ҷанҷол, рашк, хашм, рақобат, ихтилофот, ихтилофот, ҳасад, мастӣ, ориёй ва чизҳои ба ин монанд, шуморо огоҳ мекунам, чунон ки пештар шуморо огоҳ карда будам, ки онҳое ки чунин мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд».

2. Ибриён 13:4 - «Бигзор никоҳ дар байни ҳама эҳтиром дошта бошад, ва бистари никоҳ нақис бошад, зеро Худо ба зинокорон ва зинокорон доварӣ хоҳад кард».

1 ба Қӯринтиён 10:9 Биёед, Масеҳро низ озмуда накунем, чунон ки баъзеи онҳо низ озмудаанд ва аз морҳо нобуд шудаанд.

Ин порча аз 1 Қӯринтиён 10:9 моро ҳушдор медиҳад, ки сабри Худоро бо озмоиш накунем, мисли баъзе аз исроилиён дар гузашта, ки дар натиҷа онҳо аз ҷониби морҳо нобуд карда шуданд.

1. Васвасаи Худо: Фаҳмидани оқибатҳо

2. Дарк кардан, вақте ки мо сабри Худоро месанҷем

1. Яъқуб 1:13-14 - Бигзор ҳеҷ кас нагӯяд, ки ҳангоми васваса шуданаш, ? маро Худо меозмояд, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад, ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст.

2. Ибриён 3:7-8 - Пас, чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд, ? имрӯз, агар овози ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар исён, дар рӯзи озмоиш дар биёбон.

1 БА ҚУРИНТИЁН 10:10 Шумо низ шикоят накунед, чунон ки баъзеи онҳо низ шикоят карданд ва аз дасти харобкунанда нобуд шуданд.

Ин порча аз шикоят кардан ҳушдор медиҳад, зеро баъзе аз онҳое, ки дар гузашта шикоят мекарданд, аз ҷониби харобкунанда нобуд карда шуданд.

1. «Худованд муҳофизи мост: Аз шиква кардан бипарҳезед ва ба нерӯи Ӯ таваккал кунед».

2. "Хатари шикоят: ба Худо таваккал кунед, на ба худамон"

1. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

1 БА ҚУРИНТИЁН 10:11 Ҳамаи ин воқеаҳо бо онҳо барои намунае рӯй дода буд, ва онҳо барои насиҳати мо навишта шудаанд, ки охири дунё ба сари онҳо расидааст.

Гузариш Ҳодисаҳое, ки дар гузашта рух дода буданд, ҳамчун намунае навишта шудаанд, ки мо аз ҳаёти худамон дарс гирем.

1. Омӯзиш аз гузашта барои зиндагӣ дар замони ҳозира.

2. Татбиқи Каломи Худо дар ҳаёти худ.

1. Румиён 15:4 ?Зеро он чи пештар навишта шуда буд, барои омӯхтани мо навишта шудааст, то ки мо ба воситаи сабр ва тасаллӣ аз Навиштаҳо умед дошта бошем.

2. Яъқуб 1:22 ??Лекин шумо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

1 ба Қӯринтиён 10:12 Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт

кунад, ки наафтад.

Мо бояд дар доварӣ нисбати худ эҳтиёт бошем ва эҳтиёт бошем, ки ба гуноҳ наафтем.

1. Мағрурӣ пеш аз ҳалокат меравад.

2. Аз таскини рӯҳонӣ эҳтиёт бошед.

1. Румиён 12:3 Зеро ки ба воситаи файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар касе ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он чи ки бояд фикр кунад, фикр накунад; балки бодиққат фикр кунед, чунон ки Худо ба ҳар кас ба андозаи имон муқаррар кардааст.

2. Луқо 21:34-36 Ва худатонро эҳтиёт кунед, ки мабодо дилҳои шумо аз серобӣ, мастӣ ва ғамхории зиндагии дунё пур шавад, ва он рӯз ногаҳон бар шумо ояд. Зеро ки он бар ҳамаи сокинони рӯи тамоми замин ҳамчун дом хоҳад омад. Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори раҳоӣ аз ҳамаи ин чизҳои ба вуқӯъомада ва дар пеши Писари Одам истода бошед.

1 БА ҚУРИНТИЁН 10:13 Шуморо озмоише нагирифт, магар он чизе ки барои одамизод маъмул аст; балки бо васваса низ роҳи раҳоӣ хоҳад ёфт, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Ҳеҷ гуна васвасаҳо барои мо аз ҳад зиёд бузург нестанд, зеро Худо ваъда медиҳад, ки ба мо роҳи раҳоӣ аз он медиҳад ва кафолат медиҳад, ки мо ба он тоб оварда метавонем.

1. Садоқати Худо ҳамеша ба мо роҳи раҳоӣ медиҳад.

2. Ҳеҷ гуна озмоиш бо кӯмаки Худо барои мо аз ҳад зиёд нест.

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. 1 Юҳанно 4:4 - Эй фарзандон, шумо аз Худо ҳастед ва онҳо ғолиб омадаед, зеро Он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

1 Қӯринтиён 10:14 Пас, эй маҳбуби азизам, аз бутпарастӣ бигрезед.

Ин порча ҳушдорест барои парҳез аз бутпарастӣ.

1. Қувваи бутпарастӣ ва чӣ гуна бартараф кардани он

2. Хатари мушрик ва подоши тоъат

1. Хуруҷ 20: 3-5 - "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт. Ту барои худ ҳайкаеро ба сурати чизе дар осмон ё дар замин дар зери ва дар обҳои зер насоз. Саҷда накун. ба онҳо фуромада ё ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Қӯлассиён 3:5 - «Пас, он чиро, ки ба табиати заминии шумо тааллуқ дорад, бикушед: бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ, шаҳват, ҳавасҳои бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастӣ аст».

1 ба Қӯринтиён 10:15 Ман ба хирадмандон сухан мегӯям; шумо ҳукм кунед, ки ман чӣ мегӯям.

Гузариш: Павлус ба қӯринтиён насиҳат мекунад, ки ҳикмат ва хирадмандии худро дар арзёбии суханон ва таълимоти ӯ истифода баранд.

1. Барои баҳо додан ба Каломи Худо ҳикмати худро истифода мебарем

2. Омӯзиши фаҳмидан дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 2:6-9 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз дахонаш дониш ва фахмост.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

1 ба Қӯринтиён 10:16 Оё косаи баракат, ки мо онро баракат медиҳем, оё ин шарикии Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки мо мешиканем, иттиҳоди Бадани Масеҳ нест?

Масеҳиён дар ҷамъомад иштирок мекунанд, ки бадан ва хуни Масеҳро ифода мекунад.

1. Маънои муошират: Фаҳмидани аҳамияти Бадан ва Хуни Масеҳ

2. Эҳсос кардани файзи муошират: Чӣ тавр атои Худоро аз кафорат қабул кардан мумкин аст

1. 1 ба Қӯринтиён 11:23-26 - Зеро он чизеро, ки ба шумо супурдаам, аз Худованд гирифтаам: Исои Худованд дар ҳамон шабе, ки Ӯро таслим карданд, нон гирифт;

24 Ва чун шукр кард, пора карда, гуфт: «? □ аке, хӯрдан; ин Бадани Ман аст, ки барои шумо шикаста шудааст; ин корро ба ёди Ман кунед.??

25 Ҳамин тавр, пас аз хӯроки шом косаро гирифта, гуфт: «? □ косаи вай аҳди нав дар Хуни Ман аст. Ин корро ҳар гоҳе, ки менӯшед, ба ёди Ман кунед.??

26 Зеро ҳар боре ки шумо ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, Худовандро мавъиза мекунед? □ марг то омадани Ӯ.

2. Луқо 22:19 - Ва нонро гирифта, шукрона гуфт ва пора карда, ба онҳо дод ва гуфт: ? □ Бадани Ман, ки барои шумо дода шудааст, аз они Ӯст; ин корро ба ёди Ман кунед.??

1 ба Қӯринтиён 10:17 Зеро ки мо бисёр ҳастем, як нон ва як бадан ҳастем, зеро ки ҳамаамон шарики он як нон ҳастем.

Масеҳиён ҳама қисми як бадан мебошанд ва ҳама аз як нон хӯрда, рамзи ягонагӣ мебошанд.

1. «Дар Масеҳ муттаҳид шудаанд», омӯхтани мафҳуми ягонагӣ дар бадани Масеҳ.

2. «Шарикони нони ҳаёт», ки ба аҳамияти Исо ҳамчун манбаи рӯзӣ ва зиндагӣ таваҷҷӯҳ зоҳир мекунад.

1. Юҳанно 17:20-21 - Исо дар дуо дар бораи ягонагӣ дар байни имондорон.

2. Румиён 12:5 - Ҳар як узви бадани Масеҳ нақши худро дорад.

1 ба Қӯринтиён 10:18 Инак, Исроил ба ҳасби ҷисм: оё онҳое ки аз қурбониҳо мехӯранд, шарикони қурбонгоҳ нестанд?

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо то ҳол бо хӯрдани қурбониҳо дар қурбонгоҳ шариканд.

1. "Широк дар қурбонгоҳ: Чаро мо бояд идҳои қурбониро ҷашн гирем"

2. «Аҳамияти маънавии хӯрдани қурбониҳо»

1. Ибриён 13:10-16 - Муҳимияти нигоҳ доштани идҳои қурбонӣ

2. Такрори Шариат 12:5-7 - Дастурҳо барои қурбонӣ ва хӯрдани қурбониҳо

1 ба Қӯринтиён 10:19 Пас, ман чӣ мегӯям? ки бут чизест ё он чи барои бутҳо қурбонӣ мешавад, чизест?

Павлус савол медиҳад, ки оё бутҳо ва ҳадияҳо барои онҳо арзиш доранд.

1. Қувваи бутпарастӣ дар ҳаёти мо

2. Қудрати Худо аз ҳама болотар аст

1. Ишаъё 44:9-20 - Ҳукмронии Худованд бар хилофи бутҳо

2. Забур 115:3-8 - Беақлияти парастиши бут дар муқоиса бо ҷалоли Худо

1 ба Қӯринтиён 10:20 Аммо ман мегӯям, ки он чи ғайрияҳудиён қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; ва ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.

Халқҳо ба иблисҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо, ва Павлус ба қӯринтиён огоҳ мекунад, ки бо онҳо мушоракат накунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки худро аз бадӣ ҷудо кунем ва бо роҳҳои Ӯ биравем.

2. Мо набояд фирефтаи фиреби шайтон нашавем ва ба ҳақи Худо содиқ бошем.

1. Эфсӯсиён 5:11 - Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро мазаммат кунед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

1 ба Қӯринтиён 10:21 Шумо наметавонед косаи Худовандро бинӯшед, ва косаи иблисҳоро: шумо шарики дастархони Худованд ва дастархони иблисҳо шуда наметавонед.

Ин порча таъкид мекунад, ки мӯъминон наметавонанд дар корҳое, ки бо Худованд ва корҳои марбут ба иблис алоқаманданд, ширкат кунанд.

1. Мо бояд дар имони худ устувор бошем ва аз эътиқоди худ барои лаззатҳои дунявӣ гузашт накунем.

2. Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки Худовандро гиромӣ дошта бошем ва аз корҳое, ки хилофи таълимоти Ӯст, дурӣ ҷӯем.

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - На ҷаҳонро дӯст доред ва на он чиро, ки дар ҷаҳон аст. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, мақбул ва комили Худо чист.

1 ба Қӯринтиён 10:22 Оё мо Худовандро ба ҳасад меандозем? оё мо аз ӯ қавитарем?

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо қудрати баҳс кардан ба Худоро надоранд, зеро Ӯ аз онҳо беохир бузургтар аст.

1. Беҳуда будани муқовимат бо Худо - Мо ҳеҷ гоҳ дар набард алайҳи Худои Мутаол пирӯз шуда наметавонем.

2. Эътироф кардани волоияти Худо - Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки кӣ дар ихтиёр дорад.

1. Ишаъё 40:12-17 - Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен кардааст, ё бо паҳнои дасташ дар осмон нишон дода шудааст? Ки ғубори заминро дар сабад нигоҳ доштааст, ё кӯҳҳоро дар тарозу ва теппаҳо баркашидааст?

2. Забур 115:3 - Худои мо дар осмон аст; ҳар коре, ки ба ӯ писанд аст, мекунад.

1 ба Қӯринтиён 10:23 Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин ҳама чиз фоиданок нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин ҳама чиз обод намекунад.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми қабули қарорҳо оқилона рафтор кунанд ва дар бораи дигарон фикр кунанд.

1: Дар хотир доштан муҳим аст, ки қарорҳои мо ба дигарон чӣ гуна таъсир мерасонанд.

2: Мо набояд ба ҳавасҳои худамон равона шавем, балки фикр кунед, ки чӣ тавр интихоби мо дигаронро обод карда метавонад.

1: Филиппиён 2:3-4 - "Бигзор ҳеҷ чиз бо ҷанҷол ё ҷалол ба амал наояд; балки бо фурӯтанӣ бигзор ҳар кас каси дигарро аз худаш беҳтар донист. На ҳар кас ба чизи худ, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кунад . ».

2: ба Румиён 14:19 - "Пас, биёед аз паи он чизҳое бошем, ки сулҳу осоиштагӣ мебахшад ва он чизеро, ки бо онҳо якдигарро обод мекунад, пайравӣ кунем."

1 ба Қӯринтиён 10:24 Бигзор ҳеҷ кас моли худро толиб нашавад, балки ҳар кас дороии дигаронро толиб шавад.

Масеҳиён бояд диққати худро ба кӯмак ба дигарон равона кунанд, ба ҷои ҷустуҷӯи сарвати худ.

1. Қалби саховатмандӣ: Зиндагӣ барои дигарон

2. Қудрати бениёзӣ: додан ба дигарон

1. Филиппиён 2:4 - Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад.

1 ба Қӯринтиён 10:25 Ҳар он чи дар харобазор фурӯхта мешавад, бихӯранд ва ба хотири виҷдон ҳеҷ савол намедиҳанд:

Вақте ки масеҳиён аз бозор хӯрок мехаранд, набояд савол диҳанд.

1. Дар ҷои аввал гузоштани Худо: Зиндагӣ бо имон ва итоаткорӣ

2. Қудрати худдорӣ: қабули интихоби оқилона

1. Румиён 14:14-23 - Муҳокимаи Павлус дар бораи аҳамияти виҷдони шахсӣ дар масъалаҳои имон.

2. Эфсӯсиён 5:15-17 - Насиҳати Павлус дар бораи хирадманд будан ва фидия додани вақт.

1 ба Қӯринтиён 10:26 Зеро ки замин ва пуррагии он аз они Худованд аст.

Худованд соҳиби тамоми замин ва ҳар чӣ дар он аст.

1. Худо бар тамоми замин ва ҳар чизе, ки дар он аст, ҳукмфармост.

2. Мо бояд моликияти Худовандро дар хотир дошта бошем ва вобастагии худро аз Ӯ эътироф кунем.

1. Забур 24:1 - Замин ва пурраи он аз они Худованд аст; ҷаҳон ва сокинони он.

2. Забур 115:16 - Осмон, ҳатто осмон, аз они Худованд аст, аммо заминро ба фарзандони одам додааст.

1 ба Қӯринтиён 10:27 Агар касе аз онҳо, ки имон надоранд, шуморо ба зиёфат даъват кунад, ва шумо майл доред, ки биравед; ҳар он чи дар пеши шумо гузошта шудааст, бихӯред ва ба хотири виҷдон чизе напурсед.

Муъминон набояд дар бораи ғизое, ки дар зиёфатҳои кофир ба онҳо дода мешавад, суол накунанд ва ба ҷои он ҳар чизеро, ки ба онҳо дода мешавад, ба хотири виҷдон бипазиранд.

1. Масеҳиён новобаста аз вазъият бояд меҳмоннавозӣ кунанд ва даъватҳоро ба идҳо қабул кунанд.

2. Муҳим аст, ки ҳангоми таомхурӣ бо ғайриимонон эҳтиёткор бошед, вале дар ниҳоят ба хотири эҳтироми меҳмоннавозии онҳо ҳар чизе, ки пешкаш мешавад, қабул кунед.

1. Румиён 14:2 - ? □ касе бовар надорад, ки метавонад чизе бихӯрад, дар ҳоле ки шахси заиф танҳо сабзавот мехӯрад.??

2. Матто 22:39 - ? □ ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.??

1 ба Қӯринтиён 10:28 Аммо агар касе ба шумо гӯяд: "Ин қурбонӣ барои бутҳост, нахӯред ба хотири касе ки инро нишон дод ва ба хотири виҷдонаш, зеро замин ва пурраи он аз они Худованд аст".

Масеҳиёни гузар набояд хӯроки қурбонии бутҳоро нахӯранд, агар онҳо аз он огоҳ бошанд, зеро замин ва ҳар чизе, ки дар он дорад, Худованд соҳиби он аст.

1. Чӣ тавр бояд виҷдони Масеҳ дошта бошад: Худоро дӯст доштан ва ба дигарон хизмат кардан

2. Нигоҳ доштани некии Худо дар марказ: Зарурати эҳтиром ба ҳукмронии Худо

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед ва бо муҳаббат зиндагӣ кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва худро барои мо ҳамчун ҳадия ва қурбонии хушбӯй ба Худо таслим кард.

2. Румиён 12:1 - Пас, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, ба назари Худо илтимос мекунам? □ марҳамат, то ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед? □ ибодати ҳақиқии шумост.

1 ба Қӯринтиён 10:29 Ман мегӯям, ки виҷдон на аз они ту, балки виҷдони дигаре аст; зеро чаро озодии ман аз рӯи виҷдони каси дигар доварӣ мешавад?

Павлус менависад, ки шахс ҳангоми қабули қарор бояд виҷдони дигаронро ба назар гирад, зеро он чизеро, ки касе озодии худ мешуморад, метавонад аз ҷониби каси дигар доварӣ кунад.

1. "Озодӣ ва виҷдон: эҳтиром ба андешаи дигарон"

2. "Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: таҷлили фарқиятҳои мо"

1. Ғалотиён 5:13-14, "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: ? ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.??

2. Румиён 14:13-15, "Бинобар ин, биёед дигар якдигарро доварӣ накунем, балки тасмим нагирем, ки ҳеҷ гоҳ дар роҳи бародар монеа ё монеа нагузорем. Ман медонам ва дар Исои Худованд итминон дорам, ки Ҳеҷ чиз худ аз худ наҷис нест, балки барои касе ки онро нопок мешуморад, наҷис аст; зеро агар бародарат аз он чи мехӯрӣ, ғамгин шавад, ту дигар дар муҳаббат рафтор намекунӣ: бо он чи мехӯрӣ, касеро несту нобуд накун, ки Масеҳ барои ӯ мурд. ».

1 ба Қӯринтиён 10:30 Зеро, агар ман бо файз шарик бошам, чаро маро бадгӯй мекунанд, ки барои он шукр мегӯям?

Павлус савол медиҳад, ки чаро ӯро барои шукргузорӣ барои файзе, ки гирифтааш танқид мекунанд, танқид мекунанд.

1. Қабули фазли Худо: Чӣ тавр қабул кардан ва шукр кардан

2. Қувваи шукргузорӣ: Омӯзиши қадр кардани он чизе, ки мо дорем

Салиб-

1. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад."

2. Румиён 8:28 - "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад".

1 ба Қӯринтиён 10:31 Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.

Мӯъминон бояд дар ҳар коре, ки мекунанд, ҷалоли Худоро ҳадафи худ қарор диҳанд.

1. Бигзор амалҳои шумо инъикоси Худо бошанд? □ ҷалол

2. Тавассути ҳаёти ҳаррӯзаи худ Худоро ҷалол додан.

1. Қӯлассиён 3:17 - "Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед".

2. Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз рӯи марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. ин ҷаҳон, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

1 ба Қӯринтиён 10:32 Ҳеҷ касро ба васваса назанед, на яҳудиён, на ба ғайрияҳудиён ва на калисои Худо.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки тавре рафтор кунанд, ки ҳеҷ кас, аз ҷумла яҳудиён, ғайрияҳудиён ва калисои Худоро хафа накунанд.

1. "Ёри худро дӯст доред: эҳтиром ва эҳтиром ба ҳама"

2. «Бо эҳтиром зиндагӣ кардан: Намунаи Павлус ба Қӯринтиён»

1. Румиён 12:14-16 - "Барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат диҳед ва лаънат накунед. Бо шодӣ шодӣ кунед; бо мотамдорон гиря кунед. Бо ҳамдигар дар мувофиқа зиндагӣ кунед. Мағрур нашавед, балки омода бошед бо одамони паст муошират кунед, кибр макун».

2. Эфсӯсиён 4:25-32 - "Бинобар ин ҳар яке аз шумо бояд дурӯғро тарк кунед ва ба ёри худ рост бигӯед, зеро мо ҳама узвҳои як бадан ҳастем. Дар хашми худ гуноҳ накунед: Нагузоред, ки офтоб ғуруб кунад, дар ҳоле ки шумо то ҳол хашмгинанд ва ба шайтон ҷой надиҳед.Касе, ки дуздӣ кардааст, бояд дигар дуздӣ накунад, балки бояд кор кунад ва бо дасти худ кори фоиданок кунад, то ба ниёзмандон чизе дошта бошад. ҳар сухани нопок аз даҳони шумо берун меояд, балки фақат он

чизест, ки дигаронро мувофиқи эҳтиёҷоти онҳо обод кунад, то ба шунавандагон нафъ расонад.Ва Рӯҳулқудсро, ки дар рӯзи қиёмат бо Ӯ мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин накунед. Аз ҳар кина, ғазаб ва хашм, ҷанҷол ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина халос шавед; нисбат ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

1 ба Қӯринтиён 10:33 «Чунон ки ман дар ҳама чиз ба ҳама писанд омадам, на дар пайи нафъи худам, балки манфиати бисьёр касон ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

Павлус ҳамаро ташвиқ мекунад, ки на танҳо худашон манфиати дигаронро ҷӯянд, то ки бисёриҳо наҷот ёбанд.

1. "Фоидаи бисёриҳо" - Чӣ гуна саховатмандӣ ва фидокорӣ метавонад ба бисёриҳо фоида расонад.

2. "Ҷустуҷӯи наҷот" - Фаҳмидани аҳамияти дар ҷои аввал гузоштани дигарон барои наҷоти онҳо.

1. Матто 22:37-39 - Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед.

1 Қӯринтиён 11 боби ёздаҳумин Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба масъалаҳои гуногуни марбут ба ибодатҳо, махсусан дар бораи сарпӯшҳо ва Таоми шоми Худованд муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Павлус аз муҳокимаи нақшҳои гендерӣ ва пӯшидани сар ҳангоми ибодат оғоз мекунад. Ӯ мегӯяд, ки одамон бояд бо сари худ дуо гӯянд ё нубувват кунанд, зеро онҳо ба сурати Худо офарида шудаанд ва ҷалоли Ӯро инъикос мекунанд (1 Қӯринтиён 11:3-7). Аз тарафи дигар, занон бояд ҳамчун аломати итоат ба ҳокимият сарҳои худро пӯшида бошанд (1 Қӯринтиён 11:5-6). Павлус ба табиат ва анъана муроҷиат мекунад, то далели худро дар бораи фарқиятҳои гендерӣ дар ибодат дастгирӣ кунад.

Параграфи 2: Пас аз он Павлус ба масъалаи рафтори номатлуб дар давоми Таоми шоми Худованд муроҷиат мекунад. Вай имондорони Қӯринтиёнро барои он танқид мекунад, ки онро ба зиёфати худписандӣ табдил медиҳанд, ки дар он баъзеҳо аз ҳад зиёд мехӯранд ва дигарон гурусна мемонанд (1 Қӯринтиён 11:17-22). Ӯ ба онҳо дар бораи таъсиси ин муқаддасоти Исо дар шаби пеш аз маслуб шуданаш хотиррасон мекунад ва аҳамияти онро ҳамчун ёдбуди қурбонии Ӯ таъкид мекунад (1 Қӯринтиён 11:23-26). Павлус ҳушдор медиҳад, ки ба таври ношоиста, бидуни фаҳмидани ҷисми Масеҳ, ки боиси доварии Худо мегардад, хӯрдан хӯрдан (1

Қӯринтиён 11:27-32).

Параграфи 3: Боб бо дастурҳо оид ба чӣ гуна дуруст риоя кардани Таоми шоми Худованд анҷом меёбад. Павлус ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки пеш аз хӯрдан, иқрор шудан ба ҳар гуна гуноҳ ва оштӣ кардан бо дигарон худро тафтиш кунанд, то онҳо ба таври шоиста ба он наздик шаванд (1 Қӯринтиён 11:28-29). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар вақти ҷамъ кардани ин таом якдигарро интизор шаванд, на ба рафтори худхоҳонае, ки дигаронро рад мекунанд ё шарманда мекунанд (1 Қӯринтиён 11:33-34). Павлус таъкид мекунад, ки ин дастурот на барои маҳкум кардан, балки ислоҳ кардан аст, то ибодати онҳо бо тартиб ва эҳтиром анҷом дода шавад.

Хулоса, боби 11-уми китоби Қӯринтиён масъалаҳои марбут ба амалҳои ибодатро баррасӣ мекунад. Павлус нақшҳои гендерӣ ва аҳамияти пӯшидани сарро ҳангоми ибодат муҳокима намуда, аҳамияти итоаткорӣ ва эҳтироми тарҳи Худоро таъкид мекунад. Сипас ӯ диққати худро ба зиёфати Худованд равона карда, қӯринтиёнро барои рафтори ношоистаашон маззаммат мекунад ва ба онҳо табиати муқаддаси онро ҳамчун ёдоварии қурбонии Масеҳ хотиррасон мекунад. Павлус аз хӯрдан ба тарзи ношоиста огоҳ мекунад ва имондоронро даъват мекунад, ки пеш аз иштирок кардан худро тафтиш кунанд. Вай зарурати ваҳдат, эҳтироми дигарон ва муносибати эҳтиромона ба ин муқаддасотро таъкид мекунад. Дар ин боб роҳнамо оид ба ибодати дуруст, ки эҳтиром ба Худо ва муҳаббатро нисбат ба якдигар дар ҷомеаи масеҳӣ инъикос мекунанд, пешниҳод мекунад.

1 ба Қӯринтиён 11:1 Шумо низ пайрави ман бошед, чунон ки ман низ аз Масеҳ ҳастам.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи ӯ дар пайравӣ ба Масеҳ пайравӣ кунанд.

1. «Таълид ба Масеҳ: пайравӣ кардан ба намунаи Павлус»

2. "Намунаи Павлус: пайравӣ ба Масеҳ"

1. 1 ба Қӯринтиён 11:1 - Шумо пайравони ман бошед, чунон ки ман низ аз Масеҳ ҳастам.

2. Матто 16:24 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

1 ба Қӯринтиён 11:2 Ҳоло, эй бародарон, шуморо ҳамду сано мегӯям, ки Маро дар

ҳама чиз ба ёд меоред ва фароизҳоро риоя мекунед, чунон ки ба шумо супурдам.

Павлус имондорони Қӯринтро ситоиш мекунад, ки таълимоти ба онҳо додаашро нигоҳ медоранд.

1. Муҳимияти ёдоварӣ ва итоат кардани Каломи Худо.

2. Арзиши содиқона риоя кардани таълимоте, ки ба мо дода шудааст.

1. Еҳушаъ ибни Нун 1:8 - «Ин китоби шариат аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, балки шабу рӯз дар бораи он мулоҳиза хоҳӣ кард, то ки мувофиқи ҳар он чи дар он навишта шудааст, эҳтиёт намо».

2. Қӯлассиён 2:6-7 - "Бинобар ин, чунон ки шумо Исои Масеҳи Худовандро қабул кардаед, дар Ӯ рафтор кунед, дар Ӯ реша давонда, обод шавед ва дар имон устувор бошед, чунон ки таълим гирифтаед ва дар шукргузории фаровон."

1 ба Қӯринтиён 11:3 Аммо мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар як одам Масеҳ аст; ва сари зан мард аст; ва сари Масеҳ Худост.

Ин оят аз 1 Қӯринтиён 11:3 муносибати иерархӣ байни мардон, занон ва Худоро таъкид мекунад.

1. Чӣ тавр муносибати мо бо Масеҳ ба муносибатҳои мо бо дигарон таъсир мерасонад

2. Аҳамияти итоаткорӣ дар ҳаёти масеҳӣ

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд.

2. Қӯлассиён 3:18-19 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд мувофиқ аст.

1 ба Қӯринтиён 11:4 Ҳар касе, ки сари худро пӯшида дуо мегӯяд ё нубувват мекунад, сари худро хор мекунад.

Мардон ҳангоми намоз хондан ва нубувват кардан набояд сар пӯшанд, зеро ин нишонаи беэҳтиромист.

1. Дар ҳама корҳое, ки мекунед, Худоро эҳтиром карданро ёд гиред

2. Дар ибодати худ Худовандро эҳтиром кунед

1. 1 Петрус 2:17 - Ба ҳама эҳтироми дуруст нишон диҳед, оилаи имондоронро дӯст доред, аз Худо битарсед, императорро эҳтиром кунед.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

1 ба Қӯринтиён 11:5 Аммо ҳар зане ки бо сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро хор мекунад, зеро ки ин ҳама якест, ки гӯё ришаш тарошида шуда бошад.

Занҳо ҳангоми дуо кардан ё нубувват кардан бояд сарҳои худро пӯшанд, то иззати худро нигоҳ доранд.

1. Бо эҳтиром кардани худ Худоро эҳтиром кунед: Тадқиқот оид ба 1 Қӯринтиён 11:5

2. Қудрати хоксорӣ: Чӣ тавр занон метавонанд Худоро бо шаъну шараф намояндагӣ кунанд

1. 1 Петрус 3:3-4 - "Зебогии шумо набояд аз ороиши зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либоси зебо пайдо шавад. Баръакс, он бояд аз ботинии шумо, зебоии пажмурданашавандаи рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо арзанда аст».

2. 1 Тимотиюс 2:9-10 - «Ман инчунин мехоҳам, ки занон бо одоб ва одоб либос бипӯшанд ва худро на бо ороиши мӯй, на бо тилло ё марворид ё либосҳои гаронбаҳо, балки бо корҳои нек, ки ба заноне, ки ба худ эътироф мекунанд, мувофиқ бошанд. то Худоро парастиш кунад».

1 ба Қӯринтиён 11:6 Зеро, агар зан пӯшида набошад, бигзор вай низ кӯтоҳ карда шавад; лекин агар тарошидани мӯй ё тарошидан барои зан нанг бошад, бигзор вай пӯшида шавад.

Ин порча занонро ташвиқ мекунад, ки сари худро дар ҷойҳои ҷамъиятӣ пӯшанд ва

ба он ишора мекунад, ки бе рӯйпӯш будан барои онҳо шармовар аст.

1. "Зебоии хоксорӣ: Тадқиқоти таърифи библиявии либоси занона"

2. "Аҳамияти рӯйпӯш: Фаҳмидани аҳамияти библиявии пӯшидани сар"

1. 1 Тимотиюс 2: 9-10 - "Ба ҳамин тариқ, занон бо либоси хоксорона, бо шармгинӣ ва ҳушёрӣ зиннат медиҳанд, на бо мӯйҳои бофташуда, на тилло, ё марворид ва на либоси гаронбаҳо; Аммо (ки занонро эътироф мекунанд, парҳезгорӣ) бо аъмоли нек».

2. Масалҳо 11:22 - "Чун гавҳари тилло дар бӯи хук аст, зани одил, ки беэҳтиёт аст".

1 ба Қӯринтиён 11:7 Зеро мард набояд сари худро пӯшонад, зеро ки ӯ сурат ва ҷалоли Худост, лекин зан ҷалоли мард аст.

Мардон набояд сарҳои худро пӯшонанд, зеро онҳо ба сурати Худо офарида шудаанд, дар ҳоле ки занон ҷалоли мардон мебошанд.

1. Офариниши Худо: Симои Худо дар мардон ва занон 2. Ҷалоли мардону занон

1. Ҳастӣ 1:26-27 (Ва Худо гуфт: «Одамро ба сурати худ, мувофиқи шабоҳати худ ба вуҷуд оварем: ва бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр ва бар паррандагони ҳаво ва бар чорпоён салтанат дошта бошанд, ва бар тамоми замин ва бар ҳар хазандае, ки бар рӯи замин мехазад.) 2. Эфсӯсиён 5:21-33 (Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед. Занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба шавҳарон. Худовандо, зеро шавҳар сардори зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо аст, ва Ӯ Наҷотдиҳандаи бадан аст, бинобар ин, чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, бигзор занон низ ба шавҳарони худ итоат кунанд. ҳама чиз.)

1 ба Қӯринтиён 11:8 Зеро мард аз зан нест; балки зани мард.

Зан аз мард офарида шудааст ва аз ин рӯ зери фармони мард аст.

1. Одам қудрати олии Худо дар оила аст.

2. Занҳо бояд қудрати мардонро эҳтиром ва эҳтиром кунанд.

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Муносибати байни зану шавҳар.

2. Ҳастӣ 2:18-25 - Худо занро аз мард офаридааст.

1 Қӯринтиён 11:9 Мард низ барои зан офарида нашудааст; балки зан барои мард.

Мардон ва занон барои мақсадҳои гуногун офарида шудаанд ва зан барои мард офарида шудааст.

1. Худо барои ҳар яки мо нақша дорад - 1 Қӯринтиён 11:9

2. Занон бо мақсади махсус офарида шудаанд - 1 Қӯринтиён 11:9

1. Ҳастӣ 2:18-25 - Худо мард ва занро барои як мақсад меофарад.

2. Эфсӯсиён 5:21-33 - Эҳтироми ҳамдигар дар издивоҷ.

1 ба Қӯринтиён 11:10 Аз ин рӯ, зан бояд аз дасти фариштагон бар сари худ қудрат дошта бошад.

Занҳо бояд ба хотири фариштагон бар сари худ қудрат дошта бошанд.

1. Қудрати ҳокимият: Тадқиқот оид ба 1 Қӯринтиён 11:10

2. Маънои ниҳони 1 Қӯринтиён 11:10

1. Эфсӯсиён 5:22-24 - Эй занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд.

2. Ҳастӣ 3:16 - Ӯ ба он зан гуфт: «Дардҳои туро дар зоиданӣ ҳатман афзун хоҳам кард; бо дард фарзанд зоид. Хоҳиши ту барои шавҳарат хоҳад буд, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард».

1 ба Қӯринтиён 11:11 Аммо дар Худованд на мард бе зан, на зан бе мард.

Мард ва зан ҳарду дар назари Худованд муҳиманд.

1. Баробарии зан ва мард дар назди Худованд

2. Қимати зан ва мард дар Худованд

1. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; мард ва зан онҳоро офарид.

2. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

1 ба Қӯринтиён 11:12 Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан; балки ҳама чиз аз Худост.

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мардон ва занон дар назари Худо баробаранд.

1. Баробарии мардон ва занон - Тадқиқи 1 Қӯринтиён 11:12

2. Кашф кардани нақшаи Худо барои мардон ва занон - Нигоҳи амиқ ба 1 Қӯринтиён 11:12

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. Эфсӯсиён 5:21 - Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед.

1 ба Қӯринтиён 11:13 Худатон ҳукм кунед: оё ҷоиз аст, ки зан рӯяшро ба Худо дуо кунад?

Дар порчаи Павлус савол медиҳад, ки оё барои зан бе пӯшидани сари худ дуо гуфтан мувофиқ аст.

1. Дар итоаткорӣ ба Каломи Худо зиндагӣ кардан - омӯхтани оқибатҳои 1 Қӯринтиён 11:13 барои ҳаёти муосир.

2. Зейнати эҳтиром - Чӣ гуна бояд Худоро ҳангоми намоз хондан ва ҳузур дар ибодатҳо.

1. 1 Тимотиюс 2: 9-10 - "Ба ҳамин тариқ, занон дар либоси хоксорона, бо шармгинӣ ва ҳушёрӣ зиннат медиҳанд, на бо мӯйҳои гулдор, на тилло, на марворид ва на либоси гаронбаҳо; Аммо (ки занонро эътироф мекунанд, парҳезгорӣ) бо аъмоли нек».

2. 1 Петрус 3:3-4 - «Зинеати кист, на ин ки ороиши зоҳирии бофтани мӯй, пӯшидани тилло ё пӯшидани либос бошад; он чизе ки фосид нест, ҳатто ороиши рӯҳи ҳалим ва ором аст, ки дар назари Худо гаронбаҳост».

1 ба Қӯринтиён 11:14 Оё ҳатто худи табиат ба шумо таълим намедиҳад, ки агар мард мӯйҳои дароз дошта бошад, барои ӯ нанг аст?

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки худи табиат ба онҳо таълим медиҳад, ки мӯйи дароз доштан барои мард шармовар аст.

1. Қудрати табиат: чӣ гуна табиат метавонад ба мо ҳақиқатҳои Китоби Муқаддасро таълим диҳад

2. Тарҳрезии Худо: Чӣ тавр мо бояд ба тарҳи Худо барои нақшҳои гендерӣ риоя кунем

1. 1 Қӯринтиён 11:14

2. Ҳастӣ 1:27 - Пас, Худо одамро ба сурати худ офарид, ба сурати Худо ӯро офарид; онҳоро марду зан офаридааст.

1 ба Қӯринтиён 11:15 Аммо агар зан мӯйҳои дароз дошта бошад, ин барои вай ҷалол аст, зеро мӯи вай ба вай барои пӯшиш дода шудааст.

Павлус дастур медиҳад, ки мӯи дарози зан ҷалол аст ва он ба вай ҳамчун пӯшиш дода мешавад.

1. "Зебоӣ ва ҳадафи мӯи зан"

2. "Пӯшидани Худо: Истифода аз мӯй ба нишони эҳтиром"

1. 1 Петрус 3:3-4 - «Бигзор аз они шумо ороиши беруна бо бофтани мӯй, ороиши тилло ва пӯшидани ҷомаҳо набошад, балки бигзор он шахси ниҳони дил бо зебогии бебозгашти ҳалим ва ҳалим бошад. рӯҳи ором, ки дар назари Худо хеле азиз аст».

2. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷони ман дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домод, мисли коҳине бо сару либоси зебо ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироташ зинат медиҳад».

1 ба Қӯринтиён 11:16 Аммо, агар касе ба назараш мунозира кунад, на мо чунин расму одат дорем, на дар калисоҳои Худо.

Одати калисоҳои Худо баҳс кардан нест.

1. «Ягонагӣ дар калисо»

2. «Қудрати созишнома»

1. Қӯлассиён 3:14-15 - Ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки он пайванди комилият аст. Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ дар як Бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар сабр кунед; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

1 ба Қӯринтиён 11:17 Дар ин бора, ки ба шумо баён мекунам, шуморо ситоиш намекунам, ки на барои беҳтар, балки барои бадтар ҷамъ омадаед.

Павлуси расул Қӯринтиёнро насиҳат мекунад, ки на барои беҳтар, балки барои бадтар ҷамъ шаванд.

1. Қудрати ҷомеа: Фаҳмидани таъсири якҷояшавӣ дар ваҳдат.

2. Набудани ваҳдат: Манфии ҷамъ нашудани якҷоя дар мушорикат.

1. Ибриён 10:25 - «Ҷамъоварии худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат мекунанд ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

2. Аъмол 2:42-47 - "Ва онҳо дар таълимот ва мушоракати ҳавриён, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд .... Ва Худованд ҳар рӯз ба калисо онҳоеро илова мекард, ки бояд наҷот ёбад."

1 ба Қӯринтиён 11:18 Зеро, пеш аз ҳама, вақте ки шумо дар калисо ҷамъ мешавед, мешунавам, ки дар байни шумо ихтилофҳо вуҷуд дорад; ва ман қисман бовар дорам.

Дар калисо дар байни аъзоён ихтилофҳо вуҷуд доранд, ки Павлус инро дуруст мешуморад.

1. Ягонагӣ дар калисо: аҳамияти якҷоя шудан

2. Бартараф кардани тафриқа: Ҷустуҷӯи нерӯ дар ваҳдат

1. Эфсӯсиён 4:3 - Саъю кӯшиш ба харҷ диҳед, то ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ дорад.

2. Румиён 12:16 - Дар ҳамоҳангӣ бо ҳамдигар зиндагӣ кунед. Мағрур нашавед, балки омода бошед, ки бо одамони пастсифат муошират кунед. Мағрур нашавед.

1 ба Қӯринтиён 11:19 Зеро ки дар миёни шумо низ бидъатҳо бояд бошад, то ки маъкулшудагон дар миёни шумо зоҳир шаванд.

Барои санҷиши имони имондорон, Павлус мавҷудияти бидъатҳо дар байни Қӯринтиёнро ташвиқ мекунад.

1. Аҳамияти имтиҳони имон тавассути бидъатҳо.

2. Дар муқобили бидъатҳо чӣ гуна устувор мондан.

1. Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда

додааст".

2. 1 Петрус 1:7 - «то ки ҳақиқии озмудашудаи имони шумо - қиматбаҳотар аз тиллое, ки ҳарчанд дар оташ месанҷад, нобуд мешавад - дар ваҳйи Исои Масеҳ бо ҳамду сано, ҷалол ва иззату ҷалол пайдо шавад».

1 ба Қӯринтиён 11:20 Пас, вақте ки шумо дар як ҷо ҷамъ мешавед, ин барои хӯрдани таоми шоми Худованд нест.

Вақте ки масеҳиён ҷамъ меоянд, онҳо набояд дар Таоми шоми Худованд иштирок кунанд.

1. "Зиндагӣ дар зиёфати Худованд: амал кардани худдорӣ дар ҷамъомадҳои мо"

2. «Аҳамияти шоми Худованд: ёдоварӣ аз қурбонии Масеҳ»

1. Матто 26:26-29 - Исо Таоми шоми Худовандро таъсис медиҳад

2. 1 Петрус 1:18-19 - Дарк кардани арзиши фидияи мо тавассути Таоми шоми Худованд

1 ба Қӯринтиён 11:21 Зеро ки ҳар кас дар хӯрдани дигар хӯроки шоми худро мехӯрад, ва яке гурусна ва дигаре маст аст.

Ҳангоми хӯрокхӯрӣ ҳама пеш аз дигарон хӯроки шоми худро мехӯранд ва баъзеҳо гурусна мемонанд ва дигарон сер мешаванд.

1: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки хӯроки худро бо дигарон мубодила кунем ва аз онҳое, ки метавонанд ғизои кофӣ надоранд, огоҳ бошем.

2: Мо бояд шукронаи ғизои дорем ва исрофкорӣ накунем, зеро одамоне ҳастанд, ки ғизо надоранд.

1: Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2: Масалҳо 22:9 - Ҳар кӣ чашми фаровон дорад, баракат хоҳад ёфт, зеро ки нони худро бо камбағалон тақсим мекунад.

1 Қӯринтиён 11:22 Чӣ? Оё шумо хонаҳое надоред, ки бихӯред ва бинӯшед? ё калисои Худоро беэътиноӣ мекунед ва онҳоеро, ки надоранд, шарманда мекунед? Ба шумо чӣ гӯям? Оё туро дар ин бора ситоиш кунам? Туро таъриф намекунам.

Павлус қӯринтиёнро барои беэътиноӣ кардан ба калисои Худо ва шарманда кардани одамони камкор сарзаниш мекунад.

1. Калисои Худо муқаддас аст ва бояд эҳтиром карда шавад

2. Касонеро, ки андак доранд, шарманда накун

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

1 ба Қӯринтиён 11:23 Зеро ки он чиро ба шумо супурдаам, аз Худованд гирифтаам, ки Исои Масеҳ ҳамон шабе ки таслим карда шуд, нон гирифт.

Гузариш Ҳазрати Исои Масеҳ дар шабе, ки Ӯро таслим карданд, нон гирифт.

1. Нони хиёнат: Мулоҳиза дар бораи зиёфати охирини Исо

2. Сабр кардан дар хиёнат: Дарсҳо аз зиёфати охирини Исо

1. Юҳанно 13:21-30 - Исо пойҳоро мешӯяд ва хиёнатро пешгӯӣ мекунад

2. Забур 41:9 - Хиёнат ба дӯсти наздик

1 ба Қӯринтиён 11:24 Ва ҳангоме ки шукрона кард, пора карда, гуфт: «Бигиред, бихӯред: ин Бадани Ман аст, ки барои шумо шикаста шудааст; инро ба ёди Ман ба ҷо оваред».

Исо нонро шикаста, ба пайравонаш дастур дод, ки онро ба хотираи ӯ ва қурбонии ӯ бихӯранд.

1: Мо бояд Исо ва қурбонии ӯро барои мо дар хотир дорем.

2: Исо ба мо роҳе дод, ки Ӯро ба ёд орем, яъне нон хӯрдан ба ёди Ӯ.

1: Луқо 22:19 - Ва нонро гирифта, шукрона гуфт ва пора карда, ба онҳо дода, гуфт: «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман кунед».

2:1 Петрус 2:24 - Ки Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар Бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо, ки барои гуноҳҳо мурда будем, барои адолат зиндагӣ кунем; шумо ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед.

1 БА ҚУРИНТИЁН 11:25 Пас аз хӯрок хӯрданаш косаро гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди ҷадид дар Хуни Ман аст: ҳар вақте, ки онро менӯшед, ба ёди Ман чунин мекунед».

Ин порча тасвир мекунад, ки Исо косаро ҳангоми зиёфати охирин гирифта, онро рамзи аҳди наве, ки дар хуни ӯ баста шудааст, эълон мекунад.

1. Маънои коса: Омӯзиши Аҳди нав дар Хуни Исо

2. Дар хотир доштани Исо: Мулоҳиза дар бораи зиёфати охирин ва аҳамияти он

1. Луқо 22:19-20 - Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора кард ва ба онҳо дод ва гуфт: "Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман кунед". «Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: "Ин коса аҳди ҷадиди хуни ман аст, ки барои шумо рехта мешавад".

2. 2 Қӯринтиён 3:6 - Ӯ инчунин моро ба хизматгузорони Аҳди Ҷадид қодир сохт; на аз ҳарф, балки аз рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо рӯҳ ҳаёт мебахшад.

1 ба Қӯринтиён 11:26 Зеро ҳар боре ки шумо ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, марги Худовандро то омадани Ӯ нишон медиҳед.

Масеҳиён марги Худовандро тавассути риояи Таоми шоми Худованд ёд мекунанд.

1. Маънои зиёфати Худованд: он чиро ифода мекунад?

2. Иштирок дар зиёфати Худованд: Вақти мулоҳиза ва ёдоварӣ.

1. Луқо 22:19-20 - Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора кард ва ба онҳо дод ва гуфт: "Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо ато шудааст; инро ба ёди Ман кунед".

2. 1 Петрус 1:18-19 - Чун медонед, ки шумо на бо чизҳои фосид, ба монанди нуқра ё тилло, на аз рафтори бемаънии шумо, ки аз ҷониби падаронатон ба даст омадааст, балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, мисли барраи беайб фидия дода шудаед. ва бе нуқта.

1 ба Қӯринтиён 11:27 Бинобар ин, ҳар кӣ аз ин нонро бихӯрад ва ин косаи Худовандро ношоиста бинӯшад, бар бадан ва хуни Худованд гунаҳкор хоҳад буд.

Хӯрдану нӯшидани нону косаи Худованд касро ба бадан ва хуни Худованд гунаҳкор мекунад.

1. Эвхаристӣ: Қудрати хӯрдани сазовор

2. Баракат ва лаънати суфраи Худованд

1. Матто 26:26-28: Ва ҳангоме ки онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора кард ва ба шогирдон доду гуфт: «Бигиред, бихӯред; ин Бадани Ман аст».

2. Ибриён 10:28-29: Ҳар кӣ шариати Мусоро рад кардааст, бо шаҳодати ду ё се шоҳид бе раҳм мемирад. Ба фикри ту, касе, ки Писари Худоро зери по кардааст ва хуни аҳдро, ки онҳоро тақдис кардааст, чизи нопок меҳисобад, то чӣ андоза сахттар сазовортар аст?

1 ба Қӯринтиён 11:28 Аммо бигзор касе худро тафтиш кунад, ва аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.

Масеҳиён пеш аз иштирок кардан дар муошират бояд худро тафтиш кунанд.

1. Зиндагӣ дар муқаддасот: Пеш аз он ки дар муошират иштирок кунед, худро тафтиш кунед

2. Қалби муошират: вақт ҷудо кардан барои худшиносӣ

1. 2 Қӯринтиён 13:5 - Худро тафтиш кунед, то бубинед, ки оё шумо дар имон ҳастед; худро бисанҷед. Оё шумо намефаҳмед, ки Исои Масеҳ дар шумост, агар шумо аз имтиҳон ноком нашавед?

2. Забур 51:10 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи устуворро дар ман нав кун.

1 ба Қӯринтиён 11:29 Зеро ҳар кӣ ба таври ношоиста мехӯрад ва менӯшад, бадани Худовандро нафаҳмида, барои худ маҳкумият мехӯрад ва менӯшад.

Таоми шоми Худованд бояд бо дили оқилона қабул карда шавад, то ки худро лаънат накунад.

1. Қувваи фаҳмиш дар зиёфати Худованд

2. Оқибатҳои иштироки нолоиқ дар зиёфати Худованд

1. 1 Қӯринтиён 11:29

2. Ибриён 5:14 - Аммо ғизои сахт ба онҳое тааллуқ дорад, ки ба синни балоғат расидаанд, яъне онҳое, ки аз рӯи истифода ҳисси худро барои фарқ кардани некиву бад истифода кардаанд.

1 ба Қӯринтиён 11:30 Аз ин сабаб дар байни шумо бисьёр касон нотавон ва беморанд ва бисьёр касон хобидаанд.

Бисёриҳо дар калисои Қӯринтӣ заиф ва бемор буданд ва баъзеҳо аз сабаби беэътиноӣ ба Таоми шоми Худованд мурданд.

1. Таоми шоми Худованд: муқаддасоти ғамхорӣ

2. Эҳтиром ба зиёфати Худованд: Уҳдадориҳои аҳд

1. Матто 26:26-29 - Муассисаи Исо дар Таоми шоми Худованд

2. Ибриён 10:24-25 - Якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезанд

1 ба Қӯринтиён 11:31 Зеро, агар мо худамонро доварӣ мекардем, набояд доварӣ кунем.

Мо бояд худро доварӣ кунем, то аз ҷониби дигарон доварӣ нашавем.

1. Худшиносӣ: Калиди парҳез аз доварӣ

2. Масъулият барои амалҳои худ

1. Масалҳо 28:13 - "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон кунад, муваффақ нахоҳад шуд, аммо касе ки иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад ёфт".

2. Румиён 2:1-3 - "Бинобар ин ту, эй одами доварӣ, узр надорӣ. Зеро ки ба каси дигар ҳукм карда, худро маҳкум мекунӣ, зеро ки ту, доварӣ, ҳамон корҳоро иҷро мекунӣ. Мо медонем, ки ки доварии Худо бар касонест, ки чунин корҳоро анҷом медиҳанд, оё гумон мекунед, ки эй одаме, ки онҳоеро, ки чунин корҳоро содир мекунанд, доварӣ мекунед ва худатон мекунед, аз доварии Худо раҳо хоҳед шуд?»

1 ба Қӯринтиён 11:32 Аммо вақте ки моро доварӣ мекунанд, аз ҷониби Худованд ҷазо дода мешавад, то ки мо бо ҷаҳон маҳкум нашавем.

Моро Худо доварӣ мекунад, то ки мо бо тамоми ҷаҳон маҳкум нашавем.

1. Худо ба раҳмати худ моро ҳукм мекунад, то моро наҷот диҳем

2. Даъват барои ҷудо будан аз ҷаҳон

1. Ғалотиён 6:1-2 - Эй бародарон, агар касе ба гуноҳе даст занад, шумо, рӯҳониён, бояд ӯро дар рӯҳияи ҳалимӣ барқарор кунед. Худро ҳушёр бошед, мабодо шумо низ васваса нашавед.

2. Яъқуб 4:7-8 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо.

1 ба Қӯринтиён 11:33 Бинобар ин, эй бародарони ман, вақте ки барои хӯрок хӯрдан ҷамъ мешавед, барои якдигар нишинед.

Вақте ки масеҳиён барои хӯрок ҷамъ мешаванд, бояд якдигарро интизор шаванд.

1. "Сабр дар сари дастархон: амал кардани ягонагӣ дар Бадани Масеҳ"

2. "Якҷоя шикастани нон: эҳтироми бародарону хоҳарони худ"

1. Румиён 15:5-7 - «Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин мувофиқат бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исоро ҳамду сано хонед. Масеҳ."

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

1 ба Қӯринтиён 11:34 Ва агар касе гурусна бошад, бигзор дар хона бихӯрад; то ки барои маҳкумият якҷоя нашавед. Ва боқимондаро ҳангоми омаданам ба тартиб хоҳам дод.

Павлус ба қӯринтиён дастур медиҳад, ки агар касе гурусна бошад, барои хӯрок ҷамъ наоянд ва ҳангоми расиданаш боқимондаро ба тартиб хоҳад оварад.

1. Аҳамияти мушорикат дар калисо

2. Баракати фидокорӣ дар ҷомеа

1. Аъмол 2:42-47 - Калисои ибтидоӣ худро ба муошират, шикастани нон ва дуо бахшиданд.

2. Филиппиён 2:1-4 - Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки дар фурӯтанӣ ва фидокорӣ муттаҳид бошанд.

1 Қӯринтиён 12 боби дувоздаҳуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус бахшоиши рӯҳонӣ ва нақши онҳоро дар бадани Масеҳ муҳокима мекунад.

Сархати 1: Павлус аз баррасии гуногунии атои рӯҳоние, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс

дода шудааст, оғоз мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки ин ҳадяҳо зуҳуроти Рӯҳи Худо буда, барои манфиати умумӣ дода шудаанд (1 Қӯринтиён 12:4-7). Ӯ инъомҳои гуногунро номбар мекунад, аз қабили хирад, дониш, имон, шифо, мӯъҷизаҳо, пешгӯиҳо, хирад, забонҳо ва тафсири забонҳо (1 Қӯринтиён 12:8-10). Павлус қайд мекунад, ки гарчанде ки дар бадани Масеҳ инъомҳо ва хизматҳои гуногун мавҷуданд, онҳо ҳама аз як Рӯҳ омадаанд ва барои обод кардан ва муттаҳид сохтани имондорон хизмат мекунанд (1 Қӯринтиён 12:11-13).

Сархати 2: Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр ин атоҳои гуногуни рӯҳонӣ дар бадан амал мекунанд. Ӯ аз як қиёс истифода мебарад, ки имондоронро бо қисмҳои гуногуни бадани ҷисмонӣ бо вазифаҳои гуногун, вале бо ҳам алоқаманд муқоиса мекунад (1 Қӯринтиён 12:14-20). Ӯ таъкид мекунад, ки ҳар як узв дар саҳмгузорӣ ба саломатии умумӣ ва фаъолияти бадан нақши беназир дорад (1 Қӯринтиён 12:21-26). Ягон тӯҳфа ё шахс набояд бартарӣ ё пасттар ҳисобида шавад, зеро ҳар як узв барои дастгирӣ ва рушди мутақобила муҳим аст.

Параграфи 3: Боб бо таъкид ба муҳаббат ҳамчун болотар аз ҳама неъматҳои рӯҳонӣ хотима меёбад. Павлус боби 13-ро муаррифӣ намуда, қайд мекунад, ки ҳатто агар касе дорои қобилиятҳои рӯҳонии фавқулодда бошад, аммо муҳаббат надошта бошад, ин ҳеҷ чиз нест (1 Қӯринтиён 13:1-3). Ӯ хусусиятҳои муҳаббат — пурсабрӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ ва табиати устувори онро дар муқоиса бо зуҳуроти муваққатӣ ба монанди пешгӯиҳо ва забонҳо тасвир мекунад (1 Қӯринтиён 13:4-8). Муҳаббат ҳамчун асос барои истифодаи бахшоишҳои рӯҳонӣ ба тарзе, ки дигаронро обод кунад, на ба манфиати худ.

Хулоса, боби дувоздаҳуми Қӯринтиён ба бахшоишҳои рӯҳонӣ ва нақши онҳо дар бадани Масеҳ тамаркуз мекунад. Павлус ба гуногунрангии атоҳое, ки Рӯҳулқудс барои манфиати умумӣ дода мешавад, таъкид мекунад. Вай нишон медиҳад, ки чӣ гуна ин тӯҳфаҳо дар дохили бадан амал мекунанд, бо истифода аз аналогияи қисмҳои гуногун барои муттаҳидшавӣ ва рушд якҷоя кор мекунанд. Павлус таъкид мекунад, ки ҳар як имондор бояд нақши беназире дошта бошад ва ҳеҷ як ҳадя ё шахс бартарӣ ё пасттар нест. Ин боб бо таъкиди амиқ ба муҳаббат, ки болотар аз ҳама неъматҳои рӯҳонӣ аст ва нақши муҳими онро дар истифодаи ин ҳадяҳо ба манфиати дигарон таъкид мекунад. Ин боб роҳнаморо оид ба қабули гуногунрангӣ, эътирофи саҳми беназири худ ва амалӣ кардани атоҳои рӯҳонӣ дар муҳаббат дар доираи ҷомеаи масеҳӣ пешкаш мекунад.

1 Қӯринтиён 12:1 Дар бораи атоҳои рӯҳонӣ, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо бехабар бошед.

Павлус ба қӯринтиён огоҳ мекунад, ки дар бораи атоҳои рӯҳонӣ бехабар бошанд.

1. Тӯҳфаҳои рӯҳонии худро эътироф кунед: баракатҳои Худовандро қабул кунед

2. Тӯҳфаҳои рӯҳонӣ аз ҷониби Худо: Дар қудрати Рӯҳ рафтор кунед

1. Румиён 12:6-8 - Пас, пас, бахшоишҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, гуногун аст, биёед онҳоро истифода барем: агар нубувват бошад, мувофиқи имонамон нубувват кунем; ё хизмат, биёед онро дар хидмати худ истифода барем; он ки таълим медиҳад, таълим медиҳад; он ки насиҳат мекунад, ба насиҳат; ҳар кӣ медиҳад, бо озодӣ; он ки роҳбарӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; ҳар кӣ марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

2. Эфсӯсиён 4:7-8 - Аммо ба ҳар яки мо файз мувофиқи андозаи атои Масеҳ дода шудааст. Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Вақте ки ба баландӣ баромад, асиронро ба асирӣ бурд, ва ба одамон ҳадя дод».

1 ба Қӯринтиён 12:2 Шумо медонед, ки шумо ғайрияҳудиён будед ва ба ин бутҳои гунг бурда шуда будед, чунон ки шуморо роҳнамоӣ мекарданд.

Халқҳо аз эътиқоди пештараи худ дур карда шуданд ва ба бутҳои козиб гумроҳ шуданд.

1. Чӣ тавр фаҳмидан мумкин аст, ки вақте ки моро гумроҳ мекунанд

2. Хатарҳои бутпарастӣ

1. Эфсӯсиён 4:17-19 - Бинобар ин, ман инро ба шумо мегӯям ва дар Худованд исрор мекунам, ки шумо дигар мисли халқҳо, дар беҳуда фикрронии онҳо зиндагӣ накунед. Онҳо дар фаҳми худ тира шудаанд ва аз ҳаёти Худо ҷудо шудаанд, ки ба сабаби ҷаҳолат, ки ба сабаби сангдилӣ дар онҳост. Ҳассосиятро аз даст дода, худро ба нафсонӣ супурданд, то ба ҳар навъ нопокӣ даст зананд ва пур аз тамаъанд.

2. 1 Юҳанно 5:21 - Фарзандони азиз, худро аз бутҳо нигоҳ доред.

1 ба Қӯринтиён 12:3 Бинобар ин ба шумо мефаҳмонам, ки ҳеҷ кас, ки бо Рӯҳи Худо сухан меронад, Исоро малъун намегӯяд ва ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд аст, ҷуз ба василаи Рӯҳулқудс.

Гузариш: Павлус ба Қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд номид ё ӯро лаънат эълон кунад, бе он ки Рӯҳулқудс роҳнамоӣ кунад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Зиндагӣ ба эътиқоди мо ба Исои Масеҳ

1. Аъмол 2:4 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба сухан баромаданд.

2. Юҳанно 16:8-11 - Ва ҳангоме ки Ӯ биёяд, ҷаҳонро дар гуноҳ, бар адолат ва доварӣ маҳкум хоҳад кард: аз гуноҳ, зеро ки ба Ман имон намеоваранд; Аз адолат, зеро ки Ман назди Падар меравам, ва дигар Маро намебинед; Аз доварӣ, зеро ки мири ин ҷаҳон доварӣ карда мешавад.

1 ба Қӯринтиён 12:4 Ҳоло инъомҳо гуногунанд, аммо Рӯҳ як аст.

Рӯҳи Худо ба ҳамаи халқи худ инъомҳои гуногун медиҳад.

1. Таҷлили гуногунии ҳадяҳое, ки Худо медиҳад

2. Кушодани қудрати Рӯҳулқудс дар ҳаёти шумо

1. Эфсӯсиён 4:7-8 - Аммо файз ба ҳар яки мо мувофиқи андозаи атои Масеҳ дода шуд. Бинобар ин гуфта шудааст: «Вақте ки Ӯ ба баландӣ баромад, лашкари асиронро бурд, ва ба одамон тӯҳфаҳо дод».

2. Румиён 12:6-8 - Доштани атоҳое, ки мувофиқи файзе, ки ба мо дода шудааст, фарқ мекунанд, биёед онҳоро истифода барем: агар пешгӯӣ бошад, мувофиқи имони мо; агар хидмат бошад, дар хидмати мо; он ки таълим медиҳад, дар таълимоти худ; он ки насиҳат мекунад, дар насиҳати худ; он ки саҳм гузорад, бо саховат; он ки роҳбарӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; он ки кори хайрро бо хушҳолӣ анҷом медиҳад.

1 ба Қӯринтиён 12:5 Ва идораҳо гуногунанд, аммо Худованд як аст.

Парчае аз 1 Қӯринтиён 12:5 ягонагии Худовандро таъкид мекунад, гарчанде ки идораҳои гуногун вуҷуд доранд.

1. Мо ҳама ба Худованд пайвастем, новобаста аз он ки ихтилофоти мо чӣ гуна бошад.

2. Сарфи назар аз тафовутҳои мо, ҳамаи мо дар имони худ ба Худованд муттаҳид ҳастем.

1. Қӯлассиён 3:11 - "Дар ин ҷо юнонӣ ва яҳудӣ, хатнашуда ва номахтун, ваҳшӣ, скифӣ, ғулом, озод нестанд; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст".

2. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

1 ба Қӯринтиён 12:6 Ва амалҳо гуногунанд, аммо Худо ҳамон аст, ки ҳама чизро дар ҳама амал мекунад.

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳарчанд нақшҳо ва масъулиятҳои гуногун вуҷуд доранд, Худост, ки дар ҳар яки онҳо амал мекунад.

1. Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: Чӣ тавр Худо тавассути фарқиятҳои мо кор мекунад

2. Ҳамон Худо дар кор: Фаҳмидани нақши илоҳӣ дар ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 4:1-6 - Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2. Қӯлассиён 1:17 - Ҳама чиз дар Масеҳ муттаҳид аст

1 ба Қӯринтиён 12:7 Аммо зуҳури Рӯҳ ба ҳар кас дода мешавад, то ки бо он фоида бахшад.

Зуҳури Рӯҳ ба ҳамаи одамон барои манфиати онҳо дода мешавад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр он ба мо фоида меорад

2. Гирифтани ҳадяҳои Рӯҳулқудс

1. Аъмол 2:4 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба сухан баромаданд.

2. Румиён 12:6-8 - Пас, бахшоишҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, хоҳ

нубувват, балки мувофиқи таносуби имон нубувват кунем; Ё хизмат, биёед ба хидмати худ мунтазир бошем; ё касе ки таълим медиҳад, таълим медиҳад; Ё касе ки насиҳат медиҳад, ба насиҳат: ҳар кӣ дод, бигзор онро бо соддагӣ иҷро кунад; он ки ҳукмронӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; касе ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

1 ба Қӯринтиён 12:8 Зеро ки ба кас аз ҷониби Рӯҳ каломи ҳикмат дода мешавад; ба дигаре каломи донишро бо ҳамон Рӯҳ;

Гузариш: Дар 1 Қӯринтиён 12 Павлус дар бораи бахшоишҳои Рӯҳ таълим медиҳад. Ӯ мефаҳмонад, ки Рӯҳ ба одамони гуногун инъомҳои гуногун медиҳад, ба монанди каломи ҳикмат ё каломи дониш.

Павлус таълим медиҳад, ки Рӯҳ ба ҳар як шахс тӯҳфаҳои гуногун медиҳад, ба монанди суханони ҳикмат ва дониш.

1. Тӯҳфаҳои Рӯҳ: Фаҳмидани роҳҳои гуногуне, ки Худо баракатҳои худро медиҳад

2. Ба бахшоишҳои Рӯҳ даст задан: он чизеро, ки Худо ба мо додааст, бештар истифода баред

1. Эфсӯсиён 4:7-16 - Ягонагии Бадани Масеҳ

2. Румиён 12:3-8 - Тӯҳфаҳои Рӯҳ ва истифодаи ҳар як ҳадя дар Бадани Масеҳ

1 ба Қӯринтиён 12:9 Ба имони дигаре, ки бо ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоишҳои шифобахшро бо ҳамон Рӯҳ;

Рӯҳулқудс ба имондорон инъомҳои гуногуни рӯҳонӣ медиҳад.

1. Нотакрор будани неъматҳои рӯҳонӣ

2. Тӯҳфаҳои рӯҳонӣ: баракат аз Рӯҳулқудс

1. Румиён 12:4–8

2. Эфсӯсиён 4:7–12

1 Қӯринтиён 12:10 Ба дигаре мӯъҷизот нишон медиҳад; ба пешгӯии дигар; ба дигар фаҳмиши рӯҳҳо; ба дигар забонҳои гуногун; ба дигаре тафсири забонҳо:

Ин порча дар бораи инъомҳои рӯҳонӣ, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс ба калисо дода шудааст, сухан меравад, ки он амалҳои мӯъҷизаҳо, пешгӯиҳо, фаҳмиши рӯҳҳо, бо забонҳои гуногун сухан гуфтан ва тарҷумаи забонҳоро дар бар мегирад.

1. Аҳамияти тӯҳфаҳои рӯҳонӣ дар калисо

2. Таҷрибаи кори Рӯҳулқудс дар калисо

1. Румиён 12:6-8 - Пас, бахшоишҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, хоҳ нубувват, балки мувофиқи таносуби имон нубувват кунем;

2. Эфсӯсиён 4:7-13 - Аммо ба ҳар яки мо мувофиқи андозаи атои Масеҳ файз дода шудааст.

1 ба Қӯринтиён 12:11 Аммо ҳамаи инҳо ҳамон як Рӯҳро ба амал меоварад, ки ба ҳар кас мувофиқи хости худ тақсим мекунад.

Рӯҳулқудс кор мекунад, то мувофиқи иродаи Худ ба имондорон инъомҳои илоҳӣ ато кунад.

1. Таҷлили қудрати Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Фаҳмидани иродаи Рӯҳулқудс

1. Румиён 12:3–8

2. Эфсӯсиён 4:7–13

1 ба Қӯринтиён 12:12 Зеро, чунон ки бадан як аст, ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои он як бадан, ки бисьёранд, як бадананд, Масеҳ низ ҳамин тавр аст.

Бадани Масеҳ ягона аст ва ҳар як узви он бо ҳам алоқаманд ва муҳим аст.

1: Худо моро даъват мекунад, ки қисми бадани Ӯ бошем ва чун аъзои бадани Ӯ, мо бояд якҷоя кор кунем, то муҳаббати Масеҳро ба ҷаҳон нишон диҳем.

2: Мо ҳама аъзои як Бадани Масеҳ ҳастем ва ҳар яки мо инъомҳо ва қобилиятҳои гуногун дорем. Мо бояд тӯҳфаҳои худро барои обод кардани калисо истифода барем ва ба якдигар хизмат кунем.

1: Эфсӯсиён 4:16 - Аз Ӯ тамоми бадан ба воситаи он чизе ки ҳар буғум ба вуҷуд меорад, мувофиқи самарабахшии андозаи ҳар узв баданро афзун мекунад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад.

2: Қӯлассиён 3: 14-15 - Ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки пайванди комилият аст. Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ дар як Бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

1 ба Қӯринтиён 12:13 Зеро ки ҳамаи мо бо як Рӯҳ дар як бадан таъмид гирифтаем, хоҳ яҳудӣ, хоҳ ғайрияҳудиён, хоҳ ғулом бошем, хоҳ озод; ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаанд.

Гузариш Ҳамаи имондорон, новобаста аз нажод, мақоми иҷтимоӣ ва нажодӣ, дар Масеҳ ба воситаи қудрати Рӯҳулқудс муттаҳид мешаванд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: муттаҳид кардани калисо

2. Як дар Масеҳ: Оғози гуногунии мо

1. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

2. Эфсӯсиён 2: 14-15 - «Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи якро ба вуҷуд оварда, девори мобайнии ҷудоии моро шикастааст; ва дар ҷисми худ адоватро, ҳатто қонуни аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, барҳам дод. ; зеро ки дар худ аз ин ду одами нав ба вуҷуд оварад, то сулҳ кунад».

1 ба Қӯринтиён 12:14 Зеро ки бадан як узв нест, балки бисёр узв аст.

Бадани Масеҳ аз узвҳои зиёде иборат аст, ки ҳар яки онҳо атоҳо ва вазифаҳои хоси худро доранд.

1. Аҳамияти ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2. Оғоз кардани шахсияти мо дар калисо

1. Румиён 12:4-5 - Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем ва на ҳама узвҳо як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва дар алоҳидагӣ узвҳои якдигари дигар ҳастем.

2. Эфсӯсиён 4:11-16 - Ва Ӯ ба ҳавворион, анбиё, башоратдиҳандагон, чӯпонон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созанд, то даме ки ҳамаи мо ба ягонагии имон ва дониши Писари Худо, то одами баркамол, ба андозаи камолоти Масеҳ, то ки мо дигар кӯдакон набошем, ки мавҷҳо ба он сӯ ва ба он сӯ партоб шаванд. ҳар боди таълимот, бо макри инсонӣ, бо макр дар макрҳои маккорона.

1 ба Қӯринтиён 12:15 Агар по гӯяд: "Азбаски ман даст нестам, аз бадан нестам"; Пас, оё он аз бадан нест?

Пой набояд аз даст пасттар бошад, зеро гарчанде ки онҳо гуногунанд, ҳарду ҷузъи як бадан мебошанд.

1. Ҳар як шахс муҳим аст ва чизи беназире дорад, ки саҳм мегузорад.

2. Мо ҳама ба ҳам пайвастем ва қисми як бадани калонтарем.

1. Эфсӯсиён 4:16 - «Тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳам мепайвандад, ки ҳар як узв, мувофиқи кори самарабахше, ки ба воситаи он ҳар як узв ҳиссаи худро иҷро мекунад, боиси афзоиши бадан мегардад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад. "

2. Румиён 12:5 - "Пас, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва дар алоҳидагӣ узвҳои якдигарем".

1 ба Қӯринтиён 12:16 Ва агар гӯш гӯяд: "Азбаски ман чашм нестам, ман аз бадан нестам"; Пас, оё он аз бадан нест?

Дар 1 Қӯринтиён 12:16 Павлус савол медиҳад, ки оё чизе ҷузъи бадан аст, агар он дорои хусусиятҳои ҷисмонии дигар аъзои бадан набошад.

1. Новобаста аз он ки мо то чӣ андоза гуногун бошем ҳам, ҳамаамон ҷузъи як бадан

ҳастем.

2. Мо набояд касеро аз рӯи тафовути ҷисмониаш доварӣ накунем, балки бояд ӯро барои он ки ҳаст, қабул кунем.

1. Румиён 12:4-5 - Чунки мо дар як бадан узвҳои зиёд дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифаро доранд: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем.

2. Ғалотиён 3:26-28 - Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони Худо ҳастед, ба воситаи имон ба Исои Масеҳ. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед. На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

1 ба Қӯринтиён 12:17 Агар тамоми бадан чашм бошад, шунавоӣ куҷост? Агар ҳама мешунаванд, бӯй куҷост?

Дар порча аҳамияти ҳар як узви бадан ва чӣ гуна онҳо ба ҳамдигар такя мекунанд, таъкид мекунад.

1. Мо ҳама ҳамчун як бадан дар Масеҳ пайвастем.

2. Ҳамаи мо инъомҳо ва истеъдодҳои гуногун дорем, ки онҳоро барои хидмат ба Худо истифода бурда метавонем.

1. Румиён 12:4-5 - Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем ва на ҳама узвҳо як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва дар алоҳидагӣ узвҳои якдигари дигар ҳастем.

2. Эфсӯсиён 4:16 - Аз Ӯ тамоми бадан, ки бо ҳар буғум, ки бо он муҷаҳҳаз аст, пайваст ва муттаҳид карда мешавад, вақте ки ҳар як узв дуруст кор мекунад, баданро ба воя мерасонад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад.

1 ба Қӯринтиён 12:18 Аммо алҳол Худо узвҳои ҳар яки онҳоро дар бадан, ба тавре ки ба Ӯ маъқул аст, гузоштааст.

Худо ҳар як аъзои калисоро мувофиқи иродаи худ дар бадан ҷойгоҳе таъин кардааст.

1. Иродаи Худо барои Калисои Ӯ: Фаҳмидани ҷои мо дар Бадан

2. Хизмат дар ягонагӣ: Чӣ тавр калисо аз саҳми ҳар як узв манфиат мегирад

1. Эфсӯсиён 4:11-16 - Тӯҳфаҳои файз барои обод кардани бадан ва муҷаҳҳаз кардани узвҳои он барои хизмат

2. Румиён 12:3-8 - Ҳар як узв дорои тӯҳфаҳои гуногун барои саҳмгузорӣ дар бадани калисо

1 ба Қӯринтиён 12:19 Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан куҷо буд?

Гузариш:

Павлус дар 1 ба Қӯринтиён 12:19 баҳс мекунад, ки агар тамоми узвҳо якхела бошанд, як бадан будан ғайриимкон аст. Вай нишон медиҳад, ки чӣ тавр ҷисми калисо мустаҳкам мешавад, вақте ки он аз аъзоёни гуногун бо инъомҳо ва қобилиятҳои гуногун иборат аст.

Павлус баҳс мекунад, ки ҷисми калисо вақте мустаҳкам мешавад, ки он аз аъзоёни гуногун бо инъомҳо ва қобилиятҳои гуногун иборат аст.

1. Қувваи гуногунрангӣ: Чӣ тавр аъзоёни гуногуни калисо баданро беҳтар мекунанд

2. Қувваи ваҳдат: Чӣ тавр якҷоя шудан дар калисо қувват мебахшад

1. Эфсӯсиён 4:11-16 - Ва ӯ ба ҳавориён, анбиё, башоратдиҳандагон, чӯпонон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созанд.

2. Румиён 12:4-8 - Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем, ва узвҳо на ҳама як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва дар алоҳидагӣ андоми якдигарем.

1 Қӯринтиён 12:20 Аммо онҳо узвҳои зиёданд, лекин як бадан.

Дар порча тавзеҳ дода мешавад, ки ҳарчанд узвҳои зиёд вуҷуд доранд, ҳамаашон

як баданро ташкил медиҳанд.

1. Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: Чӣ гуна фарқиятҳои мо моро муттаҳид мекунанд

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ тавр якҷоя кор кардан муваффақият меорад

1. Эфсӯсиён 4:3-6 - Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2. Аъмол 2:42-47 - Ва онҳо худро ба таълимоти ҳавворион ва муошират, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд.

1 ба Қӯринтиён 12:21 Ва чашм наметавонад ба даст бигӯяд: "Ту ба ман даркор нестӣ"; ва боз сар ба пойҳо: "Ту ба ман даркор нестӣ".

Бадани Масеҳ бо ҳам алоқаманд аст ва ҳар як узв барои дуруст кор кардани бадан зарур аст.

1. Ба ҳамбастагии мо дар Бадани Масеҳ

2. Аҳамияти ҳар як аъзо дар калисо

1. Эфсӯсиён 4:16 - «Аз Ӯ тамоми бадан ба воситаи он чи ҳар буғум ба таври муассир ба андозаи ҳар як узв ба ҳам пайвастааст ва мустаҳкам шудааст, баданро афзоиш медиҳад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад. »

2. Румиён 12:3-5 - «Зеро ки ба воситаи файзе ки ба Ман ато шудааст, ба ҳар касе ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ аз он чи ки лозим аст, зиёдтар фикр накунад; балки бодиққат фикр кунед, чунон ки Худо ба ҳар кас ба андозаи имон муқаррар кардааст. Зеро, чунон ки мо дар як бадан узвҳои зиёде дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифаро надоранд; ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем».

1 ба Қӯринтиён 12:22 На, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтаранд, бештар заруранд:

Узвҳои бадане, ки ба назар заифтаранд, ба мисли онҳое, ки тавонотар ба назар мерасанд, муҳиманд.

1. Аҳамияти заифҳо: Чӣ гуна Худо ҳамаи моро барои ҷалоли худ истифода мебарад

2. Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: Нақшаи Худо барои Калисои Ӯ

1. Ишаъё 40:28-31 - Худо қуввати нотавонон аст

2. Эфсӯсиён 4:11-13 - Тӯҳфаҳое, ки Ӯ барои обод кардани Бадани Масеҳ медиҳад

1 ба Қӯринтиён 12:23 Ва ба он узвҳои бадан, ки мо онҳоро камтар шарафманд мешуморем, ба онҳо эҳтироми бештаре медиҳем; ва қисматҳои ношоистаи мо зебоии бештар доранд.

Мо бояд ба он узвҳои бадан, ки аксар вақт нодида гирифта мешаванд ё камтар муҳим ҳисобида мешаванд, эҳтиром ва эҳтиром зоҳир кунем.

1. "Ҷисмҳои ношоиста" - Мулоҳиза дар 1 Қӯринтиён 12:23, ки аҳамияти эҳтиром кардани ҳатто узвҳои нодида гирифташудаи баданро муҳокима мекунад.

2. "Бадани зебо" - омӯхтани он, ки чӣ гуна ҳар як узви бадан муҳим аст ва бояд эҳтиром ва эҳтиром карда шавад.

1. Эфсӯсиён 4:16 - Аз Ӯ тамоми бадан ба воситаи он чизе ки ҳар буғум ба вуҷуд меорад, мувофиқи таъсири самарабахш дар андозаи ҳар узв баданро афзун мекунад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад.

2. Румиён 12:4-5 - Зеро, чунон ки мо дар як бадан узвҳои зиёд дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифа надорем: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем.

1 ба Қӯринтиён 12:24 Зеро узвҳои зебои мо эҳтиёҷ надоранд, балки Худо баданро бо ҳам мубтало кардааст, ва ба узвҳои норасоиро бештар иззату эҳтиром кардааст.

Худо тамоми узвҳои баданро бо ҳадаф офаридааст ва ба камбудиҳо эҳтироми бештар додааст.

1.Тарҳияи Худо барои ягонагӣ - Чӣ гуна Худо фарқиятҳои моро барои ҷалоли худ ҷамъ меорад

2.The Honor of Diversity - Чӣ тавр Худо беназирии моро ҷашн мегирад

1.Эфсӯсиён 4:1-7 - Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2.Румиён 12:3-8 - Муҳимияти фурӯтанӣ ва хизмат дар Бадани Масеҳ

1 Қӯринтиён 12:25 То ки дар бадан ҷудоӣ набошад; балки аъзоён дар хакки якдигар як хел гамхорӣ кунанд.

Аъзоёни Бадани Масеҳ бояд ба якдигар ғамхорӣ кунанд ва бидуни тақсимот якҷоя амал кунанд.

1: Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2: Якҷоя дар ҳамоҳангӣ

1: Филиппиён 2:2-4 - Шодии маро ба амал оваред, то ки ҳамфикр бошед, дар як муҳаббат, якдил ва якдил бошед. Бигзор ҳеҷ коре бо ҷанҷол ё шуҳрат анҷом дода нашавад; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист.

2: Румиён 12:10 - Ба якдигар бо муҳаббати бародарона меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар.

1 ба Қӯринтиён 12:26 Ва агар як узв дард кунад, ҳамаи узвҳо бо он азоб мекашанд; ё як узв обруманд бошад, хамаи аъзоён аз он шод мешаванд.

Дар 1 Қӯринтиён 12:26 Павлус ҳамбастагии калисоро таъкид карда, қайд мекунад, ки чӣ тавр аъзоёни калисо якҷоя азоб мекашанд ё шодӣ мекунанд.

1. "Ҳамбастагӣ дар ранҷу азоб: Чӣ тавр калисо метавонад якдигарро дар замонҳои душвор дастгирӣ кунад"

2. "Муттаҳид дар шодӣ: Таҷлили муваффақияти ҳамватанони мо"

1. Румиён 12:15 - "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед".

2. Аъмол 2: 44-45 - "Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чизҳои муштарак доштанд; ва дороиҳо ва дороии худро фурӯхтанд ва ба ҳама тақсим карданд, чунон ки ҳар кас эҳтиёҷ дошт."

1 ба Қӯринтиён 12:27 Акнун шумо бадани Масеҳ ва махсусан узвҳо ҳастед.

Ҳамаи имондорон қисми бадани Масеҳ мебошанд ва бояд нақшҳои инфиродӣ бозӣ кунанд.

1. Мо ҳама қисми Бадани Масеҳ ҳастем: Даъват ба ягонагӣ ва ҳадаф дар Масеҳ.

2. Аъзоёни бадани махсус: Кашф кардан ва қабул кардани тӯҳфаҳои инфиродии мо дар калисо.

1. Эфсӯсиён 4:1-6 - Ягонагӣ ва мақсад дар бадани Масеҳ.

2. Румиён 12:3-8 - Кашф кардан ва истифода бурдани инъомҳое, ки Худо ба мо додааст.

1 ба Қӯринтиён 12:28 Ва Худо баъзеро дар калисо, аввал ҳаввориён, дар навбати дуюм анбиё, сеюмин муаллимон, баъд аз он мӯъҷизаҳо, баъд инъомҳои шифобахшӣ, кӯмакҳо, ҳукуматҳо ва забонҳои гуногунро таъин кардааст.

Худо дар калисо нақшҳои гуногунро таъин кардааст, аз ҷумла расулон, пайғамбарон, муаллимон, мӯъҷизаҳо, шифоҳо, кӯмакҳо, ҳукуматҳо ва забонҳо.

1. Тӯҳфаҳои гуногуни хидмат дар калисо

2. Ягонагӣ тавассути гуногунрангӣ дар калисо

1. Эфсӯсиён 4:11-12 - Ва ӯ баъзе аз ҳаввориёнро дод; ва баъзе паёмбарон; ва баъзеҳо, башоратдиҳандагон; ва баъзеҳо, пасторҳо ва муаллимон; Барои камолоти муқаддасон, барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ.

2. Румиён 12:4-5 - Зеро, чунон ки мо дар як бадан узвҳои зиёд дорем, ва ҳамаи узвҳо як вазифа надорем: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем.

1 Қӯринтиён 12:29 Оё ҳама ҳавриёнанд? ҳама паёмбаранд? ҳама омӯзгоранд? Оё ҳама мӯъҷизакоронанд?

Гузариш Павлус ба қӯринтиён бо он савол медиҳад, ки оё ҳама дар калисо инъомҳо ва қобилиятҳои якхела доранд.

1. Қудрати тӯҳфаҳои гуногун - омӯхтани аҳамияти тӯҳфаҳо ва қобилиятҳои гуногун дар калисо.

2. Ваҳдат дар гуногунрангӣ - Омӯзиши зарурати ваҳдат дар байни онҳое, ки дорои бахшоишҳо ва қобилиятҳои гуногун мебошанд.

1. Эфсӯсиён 4:11-13 - Омӯзиши зарурати ягонагии калисо дар мақсад ва тӯҳфаҳо.

2. Румиён 12:3-8 - Омӯзиши тӯҳфаҳо ва қобилиятҳои гуногун ба ҳар як шахс дар калисо дода мешавад.

1 ба Қӯринтиён 12:30 Оё ҳамаи инъомҳои шифобахш доранд? Оё ҳама ба забонҳо гап мезананд? ҳама тафсир мекунанд?

Ин порча гуногунии атои рӯҳониро дар калисо меомӯзад.

1. Оғоз кардани атои рӯҳонии мо ҳамчун калисо

2. Ҷустуҷӯи ҷои мо дар Бадани Масеҳ

1. Румиён 12:4–8

2. 1 Петрус 4:10–11

1 Қӯринтиён 12:31 Аммо ба тӯҳфаҳои беҳтарин тамаъ кунед, ва ман ба шумо роҳи беҳтареро нишон медиҳам.

Ин порча аҳамияти хоҳиши беҳтарин тӯҳфаҳоро таъкид мекунад, аммо хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба роҳи олӣ таваҷҷӯҳ кунанд.

1. Роҳи беҳтарин: Аз паи муқаддасӣ бар тӯҳфаҳо

2. Тамоюли беҳтарин тӯҳфаҳо: Ҷустуҷӯи иродаи Худо барои ҳаёти мо

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред.

2. Румиён 12:1-2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

1 Қӯринтиён 13 боби сездаҳумин Номаи Якуми Павлус ба Қӯринтиён аст, ки аксар вақт онро «Боби муҳаббат» меноманд. Дар ин боб Павлус волоият ва табиати муҳаббатро ба таври возеҳ тасвир мекунад.

Сархати 1: Павлус бо таъкид кардани он оғоз мекунад, ки муҳаббат аз ҳама бахшоиши рӯҳонӣ ва амалҳои дигар болотар аст. Вай қобилиятҳои гуногуни таъсирбахшро, аз қабили бо забонҳо гуфтан, пешгӯӣ, имон ва корҳои хайрияро тавсиф мекунад, аммо мегӯяд, ки бе муҳаббат онҳо бемаънӣ мебошанд (1 Қӯринтиён 13:1-3). Муҳаббат ҳамчун асоси муҳим барои ҳама амалҳои масеҳӣ пешниҳод карда мешавад.

Параграфи 2: Сипас Павлус ба тавсифи хусусиятҳо ва хислатҳои муҳаббати ҳақиқӣ идома медиҳад. Вай тасвири равшани муҳаббатро дар амал нишон медиҳад. Муҳаббат сабр ва меҳрубон аст; ҳасад ва фахр намекунад. Он мағрур ё дағалӣ нест, балки ба ҷои он ки дигаронро эҳтиром кунад (1 Қӯринтиён 13:4-5). Муҳаббат беғаразона аст, ки нисбат ба дигарон ягон нияти бад ва кина надорад. Он аз ростӣ шодӣ мекунад ва муҳофизат мекунад, эътимод мекунад, умедвор аст ва дар душвориҳо истодагарӣ мекунад (1 Қӯринтиён 13:6-7).

Параграфи 3: Боб бо мулоҳиза дар бораи табиати абадии муҳаббат дар муқоиса бо дигар тӯҳфаҳои муваққатӣ анҷом меёбад. Павлус таъкид мекунад, ки пешгӯиҳо қатъ мешаванд, забонҳо хомӯш мешаванд, дониш гузарон аст (1 Қӯринтиён 13:8). Ин зуҳуроти муваққатӣ дар муқоиса бо табиати комили ишқ нокомил ва нопурраанд . Ӯ тасдиқ мекунад, ки имон, умед ва муҳаббат боқӣ мемонад, аммо мегӯяд, ки дар байни ҳамаи онҳо муҳаббат олӣ аст (1 Қӯринтиён 13:13). Муҳаббат берун аз ин ҳаёти заминӣ то абад боқӣ мемонад.

Хулоса, боби 13-и китоби Коринфиён моҳият ва аҳамияти муҳаббати ҳақиқиро ба таври зебо тасвир мекунад. Павлус аҳамияти бартарии онро аз дигар атоҳо ва амалҳои рӯҳонӣ таъкид мекунад. Вай хислатхои он — сабру токат, мехрубонӣ — тавсиф карда, онхоро бо хислатхои манфӣ, аз кабили хасад ва такаббур мукобил мегузорад. Муҳаббат ҳамчун фидокорӣ ва пойдор, шодӣ аз ҳақиқат ва истодагарӣ дар душвориҳо муаррифӣ мешавад. Павлус дар хотима бо таъкид табиати абадии

муҳаббат дар муқоиса бо инъомҳои муваққатӣ ва тасдиқи аҳамияти олии он дар байни имон, умед ва муҳаббат. Ин боб ҳамчун ёдоварии амиқ дар бораи қудрати табдилдиҳанда ва нақши марказии муҳаббат дар ҳаёти мӯъмин хизмат мекунад.

1 ба Қӯринтиён 13:1 Гарчанде ки ман бо забонҳои одамон ва фариштагон сухан гӯям, ва хайрия надорам, аммо мисли миси садонок ё санҷе шудаам.

Ин порча аҳамияти садақаро аз ҳама бештар таъкид мекунад, ҳатто агар касе дорои қобилиятҳои дигар бошад.

1. "Қувваи ишқ: Фаҳмидани аҳамияти хайрия"

2. "Фалоияти муҳаббат: Истифодаи 1 Қӯринтиён 13:1 ҳамчун роҳнамо"

1. 1 Юҳанно 4:7-8 "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. ».

2. Румиён 12:9-10 "Муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; аз некӣ нигоҳ доред. Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

1 ба Қӯринтиён 13:2 Ва гарчанде ки ман атои нубувват дошта бошам ва ҳама асрор ва ҳама донишро мефаҳмам; ва гарчанде ки имон дорам, то кӯҳҳоро барканам ва садақа надорам, ман ҳеҷ нестам.

Бе муҳаббат, ҳама қобилиятҳои дигар бефоидаанд.

1. Қувваи Муҳаббат: Фаҳмидани он, ки моро воқеан инсон месозад

2. Зарурати ишқ: Чӣ тавр дар ҳаёти мо раҳмдилиро инкишоф додан мумкин аст

1. 1 Юҳанно 4:7–12

2. Ғалотиён 5:22–26

1 ба Қӯринтиён 13:3 Ва гарчанде ки тамоми дороии худро барои хӯронидани мискинон медиҳам, ва гарчанде ки ҷисми худро барои сӯхтанӣ медиҳам, ва садақа надошта бошам, аз ин ба ман ҳеҷ фоидае намебахшад.

Новобаста аз он ки касе барои дигарон чӣ қадар диҳад ё кунад, бе муҳаббат маънои онро надорад.

1. Қувваи муҳаббат: Чӣ тавр муҳаббатро нишон додан мумкин аст ва чаро он муҳим аст

2. Ҳеҷ амали нек бе мукофот намемонад: Аҳамияти некӣ ва саховатмандӣ

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Матто 22:35-40 - Ва яке аз онҳо, ҳуқуқшинос, ба ӯ савол дод, то ӯро бисанҷад. «Устод, ҳукми бузург дар шариат кадом аст?» Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор.

1 ба Қӯринтиён 13:4 Садақа дароз кашад ва меҳрубон аст; Садақа ҳасад намекунад; Садақа худашро фахр намекунад, мағрур намешавад,

Муҳаббат сабр ва меҳрубон аст; ҳасад намебарад, фахр намекунад, фахр намекунад.

1. Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст - 1 Қӯринтиён 13:4

2. Қувваи Муҳаббат - 1 Қӯринтиён 13:4

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. 1 Юҳанно 4:7-11 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо Муҳаббати Худо дар байни мо зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Писари Ӯ кафорати гуноҳҳои мо бошад. Эй маҳбубон, агар Худо моро ин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем».

1 ба Қӯринтиён 13:5 Худро ношоиста намекунад, аз они худро намеҷӯяд, ба осонӣ ба хашм намеояд, бадӣ фикр намекунад;

Дар ин порча аз хислатҳои ишқ сухан меравад, аз қабили фидокорӣ ва ба осонӣ хашм нагирифтан.

1. "Муҳаббат беғараз аст: Дарсҳо аз 1 Қӯринтиён 13:5"

2. "Қувваи пурсабр: Фаҳмидани 1 Қӯринтиён 13:5"

1. Румиён 12:9-10 - "Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ часпида гиред. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ боло эҳтиром кунед".

2. Қӯлассиён 3:12-13 - "Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, нармӣ ва пурсаброро дар бар кунед. Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо шикояте дошта бошад. бар зидди касе. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст».

1 ба Қӯринтиён 13:6 На аз шарорат шодӣ мекунад, балки аз ростӣ шодӣ мекунад;

Муҳаббат аз гуноҳ шод намешавад, балки аз ростӣ шодӣ мекунад.

1. Ишқ ва шодӣ: Ҷустуҷӯи хушбахтӣ дар ҳақиқат

2. Интихоби адолат: дарёфти шодӣ дар ҳаёти беайбӣ

1. Масалҳо 12:20, "Дар дили онҳое, ки бадӣ гумон мекунанд, макр аст, аммо барои машваратчиёни осоиштагӣ шодӣ аст".

2. Забур 1:1-3, "Хушо касе ки бо маслиҳати осиён рафтор намекунад, дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии тамасхур наменишинад. Аммо лаззати ӯ дар шариати Худост. Худовандо; ва дар шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.Ва ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори дарёҳои об шинонда шуда, меваи худро дар мавсими худ медиҳад; баргаш низ пажмурда нахоҳад шуд; ва ҳар коре ки кунад, комёб хоҳад шуд. "

1 ба Қӯринтиён 13:7 Ҳама чизро таҳаммул мекунад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

Гузариш Муҳаббат сабру тоқат, ба ҳама чиз бовар ва умед доштан аст.

1. Муҳаббат ҳама чизро ба дӯш мегирад: Фаҳмидани сабр ва истодагарӣ дар муносибатҳои мо

2. Бовар кунед, умедвор бошед ва сабр кунед: Чӣ тавр имон ва муҳаббатро пойдор созед

1. Румиён 5:3-5 - «На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад».

2. Қӯлассиён 3:12-14 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсаброро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, бахшанда бошад. якдигарро, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

1 Қӯринтиён 13:8 Садақа ҳеҷ гоҳ ном намешавад; агар забонҳо вуҷуд дошта бошанд, онҳо қатъ хоҳанд шуд; агар дониш ҳаст, он нест хоҳад шуд.

Муҳаббат абадӣ аст, дар ҳоле ки бахшоиши муваққатӣ ба монанди нубувват, сухан гуфтан ба забонҳо ва дониш аз байн меравад.

1: Муҳаббат аз ҳама гуна атои муваққатӣ бузургтар аст.

2: Муҳаббат ҳеҷ гоҳ моро аз даст нахоҳад дод.

1:1 Юҳанно 4:8 - Касе ки дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2:1 Юҳанно 4:16 - Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонистем ва бовар кардем. Худо муҳаббат аст; ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

1 Қӯринтиён 13:9 Зеро ки мо қисман медонем ва қисман нубувват мекунем.

Мо чизҳоро танҳо қисман медонем ва мефаҳмем ва пешгӯиҳои мо танҳо қисман меоянд.

1. Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст: Омӯзиши пурсабрӣ ва меҳрубонӣ аз 1 Қӯринтиён 13

2. Аз шиша торикона дидан: Фаҳмидани маҳдудиятҳои мо дар ҷаҳони афтода

1. Яъқуб 1:2-4 - 2 Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, 3 зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. 4 Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Румиён 12:3 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне, ки Худо дорад таъин шудааст.

1 ба Қӯринтиён 13:10 Аммо ҳангоме ки комил ояд, он чи қисман аст, нест хоҳад шуд.

Ин оят аз 1 Қӯринтиён ба он ишора мекунад, ки ҳангоме ки комил меояд, қисмат аз байн меравад.

1. "Роҳи беҳтар: комилият"

2. «Даъват ба камолот»

1. Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад."

2. Ишаъё 64:8, «Аммо алҳол, эй Худованд, Ту Падари мо ҳастӣ; мо гилем ва ту кулолгари мо; мо ҳама кори дасти Ту ҳастем».

1 ба Қӯринтиён 13:11 Вақте ки ман кӯдак будам, кӯдакӣ мегуфтам, кӯдакӣ мефаҳмидам, кӯдакӣ фикр мекардам, аммо вақте ки мард шудам, чизҳои кӯдакиро дур кардам.

Вақте ки мо калонтар мешавем, мо бояд чизҳои кӯдакиро тарк кунем ва ҳамчун калонсолон фикр кунем.

1. Калон шудан: Гузаштан аз ғояҳои кӯдакона

2. Ба камол расидан дар имон: тарк кардани одатҳои кӯдакӣ

1. Масалҳо 22:6 «Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд».

2. Ғалотиён 4:1-2 «Акнун мегӯям, ки ворис то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеҷ фарқе надорад, гарчанде ки вай оғои ҳама аст; Аммо то замони таъини падар дар зери мураббиён ва ҳокимон аст».

1 ба Қӯринтиён 13:12 Ҳоло мо аз шиша тира мебинем; вале баъд ру ба ру: акнун ман цисман медонам; лекин он гоҳ хоҳам донист, чунон ки ман низ маълумам.

Мо метавонем танҳо фаҳмиши маҳдуди ҳақиқат ва муҳаббати Худоро ба мо дарк кунем, аммо рӯзе мо равшан мебинем ва дар бораи Ӯ дониши комил хоҳем дошт.

1. Донистани муҳаббати Худо дар фаҳмиши маҳдуди мо

2. Таҷрибаи камолоти Худоро ҳангоми рӯ ба рӯ мебинем

1. Забур 119:18 - Чашмони маро кушо, то ки аз шариати Ту чизҳои аҷоибро бубинам.

2. Юҳанно 17:3 - Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд.

1 ба Қӯринтиён 13:13 Ва алҳол ин се имон, умед ва эҳсон боқӣ мемонанд; Аммо бузургтарини онҳо садақа аст.

Павлус мегӯяд, ки имон, умед ва хайрия се унсури муҳимтарини ҳаёт мебошанд ва хайрия аз ҳама бузургтар аст.

1. «Бузургтарини онҳо: Фаҳмидани маъно ва аҳамияти садақа»

2. "Қувваи имон, умед ва хайр: се рукни зиндагии пурмазмун"

1. Румиён 12:9-13 - "Муҳаббат бе таҳқир бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ бимонед. Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; дар иззату эҳтиром якдигарро бартарӣ диҳед; Дар тиҷорат танбалӣ накунед; дар рӯҳи гарм; хизмат ба Худованд; шодӣ аз умед; пурсабр дар мусибат; давомдор дар дуо».

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза нарасида бошад, Ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; гарчанде ки он чи барои бадан лозим аст, ба онҳо намедиҳед; ин чӣ фоида дорад? Пас, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо будан."

1 Қӯринтиён 14 боби чордаҳумин Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба истифодаи дуруст ва тартиби бахшоишҳои рӯҳонӣ муроҷиат мекунад, махсусан ба атои забонҳо ва пешгӯиҳо дар заминаи ибодати корпоративӣ таваҷҷӯҳ мекунад.

Сархати 1: Павлус бартарии пешгӯиро нисбат ба забонҳо барои обод кардани калисо таъкид мекунад. Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки бахшоишҳои рӯҳонӣ, махсусан нубувват карданро орзу кунанд, зеро ин ба ҳама фоида меорад (1 Қӯринтиён 14:1-5). Ӯ мефаҳмонад, ки ҳангоми суханронӣ бо забонҳо метавонад ифодаи шахсии байни шахс ва Худо бошад, пешгӯӣ барои обод ва рӯҳбаланд кардани тамоми ҷамъомад хизмат мекунад. Павлус имондоронро водор мекунад, ки дар нутқи худ фаҳмиш ва возеҳро ҷӯянд, то дигарон обод шаванд.

Параграфи 2: Павлус дастурҳоро оид ба ибодати ботартиб пешниҳод мекунад, вақте ки шахсони сершумор атои рӯҳонӣ барои мубодила доранд. Маслиҳат медиҳад, ки агар касе ҳангоми ҷамъомад бо забонҳо ҳарф занад, бояд тарҷумон ҳузур дошта бошад; дар акси ҳол, онҳо бояд хомӯш бошанд (1 Қӯринтиён 14:27-28). Ӯ таъкид мекунад, ки ҳама чиз бояд ба таври шоиста анҷом дода шавад ва то дар вақти ибодати нофаҳмиҳо ё бесарусомонӣ пешгирӣ карда шавад (1 Қӯринтиён 14:33).

Параграфи 3: Боб бо дастурҳо оид ба чӣ гуна бояд занон дар ҷамъомадҳои ҷамъиятӣ иштирок кунанд, анҷом меёбад. Павлус қайд мекунад, ки занон бояд ҳангоми таълим додан ё нубувват кардан хомӯш бошанд, аммо метавонанд ҳамчун аломати итоаткорӣ бо сарҳои пӯшида дуо гӯянд ё нубувват кунанд (1 Қӯринтиён 14:34-35). Бояд қайд кард, ки ин дастурҳо дар тӯли таърих мавриди тафсир ва заминаҳои фарҳангии гуногун қарор гирифтаанд.

Хулоса, боби чордаҳуми китоби Қӯринтиён ба дастурҳо оид ба истифодаи инъомҳои рӯҳонӣ дар муҳити ибодати корпоративӣ тамаркуз мекунад. Павлус аҳамияти бартарият додани тӯҳфаҳо ба монанди пешгӯӣ бар суханронӣ бо забонҳо

барои бунёди ҷомеаи калисоро қайд мекунад. Вай возеіият ва фаҳмишро дар муошират барои такмили муассир таъкид мекунад. Илова бар ин, ӯ оид ба нигоҳ доштани тартибот ҳангоми ҷамъомадҳо, ки дар он шахсони сершумор саҳми рӯҳонӣ доранд, тавассути таъкид ба тафсир ҳангоми суханронӣ бо забонҳо роҳнамоӣ медиҳад. Ниҳоят, Павлус ба нақши занон дар ибодати ҷамъиятӣ муроҷиат карда, ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки мавқеи итоаткорӣ нигоҳ доранд ва мувофиқи заминаи фарҳангӣ бо роҳҳои мувофиқ иштирок кунанд. Ин боб дастурҳои амалӣ барои нигоҳ доштани тартибот, таҳким ва ягонагӣ дар ҷамъомадҳои ибодати калисои Қӯринтӣ пешниҳод мекунад.

1 ба Қӯринтиён 14:1 Аз паи садақа пайравӣ кунед ва бахшоиши рӯҳонӣ орзу кунед, балки барои он ки нубувват кунед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба муҳаббат ва инъомҳои рӯҳонӣ, бахусус атои пешгӯиро дар ҷои аввал гузоранд.

1. Қувваи Муҳаббат: Парвариши рӯҳияи хайрхоҳӣ дар калисо

2. Бузургии пешгӯӣ: Фаҳмидани атои нубувват дар калисо

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Аъмол 2:17-21 - Ва воқеъ хоҳад шуд дар айёми охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам, ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯъёҳо хоҳанд дид. , ва пирони шумо орзуҳои орзу хоҳанд кард.

1 ба Қӯринтиён 14:2 Зеро ҳар кӣ ба забони номаълум сухан меронад, на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, зеро ки ҳеҷ кас Ӯро намефаҳмад; аммо дар рӯҳ асрор мегӯяд.

Гузариш Бо забонҳо сухан гуфтан як шакли дуоест, ки дар он сухангӯй мустақиман бо Худо муошират мекунад ва аз асрори барои дигарон нофаҳмо сухан меронад.

1. Асрори Худо: Қудрати сухан гуфтан ба забонҳо

2. Қувваи дуо: Муошират бо Худо ба воситаи забон

1. Аъмол 2:4 - Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба сухан баромаданд.

2. 1 Юҳанно 4:7 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

1 ба Қӯринтиён 14:3 Аммо касе ки нубувват мекунад, ба одамон сухан меронад, то ободӣ, насиҳат ва тасаллӣ диҳад.

Ин порча дар бораи қудрати нубувват барои тарбия, насиҳат ва тасаллӣ сухан меронад.

1. Қувваи суханони набӣ барои умед ва тасаллӣ

2. Таъсири ҳаётбахши сухани набавӣ

1. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам.

2. Яъқуб 3:2-4 - Зеро дар бисёр чизҳо ҳамаро ба васваса меандозем. Агар касе дар сухан васваса накунад, вай одами комил аст ва қодир аст ҷилави тамоми бадан. Инак, ба даҳони аспҳо пора меандозем, то ки ба мо итоат кунанд; ва мо тамоми бадани онҳоро давр мезанем. Инак, киштиҳо, ки бо вуҷуди он ки ин қадар бузург бошанд ва аз шамолҳои сахт ронда шаванд ҳам, бо шӯли хеле хурд, ба ҳар ҷое ки ҳоким бихоҳад, гардиш мекунанд.

1 ба Қӯринтиён 14:4 Ҳар кӣ ба забони номаълум сухан меронад, худро обод мекунад; балки касе ки нубувват мекунад, калисоро обод мекунад.

Бо забонҳо сухан гуфтан метавонад барои сухангӯ фоидаовар бошад, аммо нубувват барои калисо бештар фоидаовар аст.

1. Ҳаётро гӯед: Қудрати пешгӯӣ дар калисо

2. Истифодаи атои забонҳо барои худшиносӣ

1. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки рӯзи Пантикост пурра фаро расид, ҳама якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд. Ва ногаҳон аз осмон садое ба мисли шамоли сахте расид, ва он

тамоми хонаеро, ки онҳо нишаста буданд, пур кард. Он гоҳ ба онҳо зоҳир шуд, ки забонҳои аз ҳам ҷудошуда мисли оташ, ва бар ҳар яке аз онҳо нишастаанд. Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва, чунон ки Рӯҳ ба онҳо гуфта буд, ба забонҳои дигар сухан ронданд.

2. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр Рӯҳ низ дар заъфҳои мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки ба забонаш намеояд. Ва он ки дилҳоро меомӯзад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро Ӯ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

1 ба Қӯринтиён 14:5 Мехостам, ки ҳама ба забонҳо сухан гӯед, балки пешгӯӣ мекардед; зеро ки нубувваткунанда аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, бузургтар аст, магар ин ки вай тафсир накунад, то ки калисо обод гардад.

Павлус калисоро ташвиқ мекунад, ки ба пешгӯӣ нисбат ба забонҳо сухан ронад, зеро он барои обод кардани калисо бештар фоидаовар аст.

1. Қувваи пешгӯӣ: Чӣ гуна фаҳмидани нақши он дар калисо метавонад имони шуморо мустаҳкам кунад

2. Гуфтугӯ бо забонҳо: Манфиатҳо ва маҳдудиятҳо дар калисо

1. Аъмол 2:2-4 - Омадани Рӯҳулқудс ва ба забонҳо сухан гуфтан

2. 1 Таслӯникиён 5:19-21 - Барангезиш ба сухан гуфтан ва нубувват кардан дар калисо

1 ба Қӯринтиён 14:6 Акнун, эй бародарон, агар назди шумо омада, ба забонҳо сухан ронам, ба шумо чӣ фоидае хоҳад дошт, магар он ки бо шумо бо ваҳй, ё ба воситаи дониш, ё ба воситаи нубувват, ё таълим сухан нагӯям?

Павлус аз қӯринтиён мепурсад, ки агар ӯ назди онҳо меомад, аз ӯ бо забонҳо сухан гуфтан чӣ фоидае хоҳад гирифт, магар он ки ӯ ба воситаи ваҳй, дониш, нубувват ё таълимот ба онҳо сухан нагӯяд.

1. Қудрати суханронии Каломи Худо: Чӣ тавр аз суханронии худ бештар истифода бурдан мумкин аст

2. Фоидаҳои сухан гуфтан бо забонҳо ва нубувват

1. Ишаъё 55:11 - «Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад буд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, ба амал оварад. "

2. Яъқуб 3:2-12 - "Зеро ки мо ҳамаро дар бисёр чизҳо ба васваса меандозем. Агар касе дар сухан васваса накунад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми баданро банд кунад."

1 ба Қӯринтиён 14:7 Ва ҳатто чизҳои беҳаёт садо медиҳанд, хоҳ най хоҳ барфа, магар он ки онҳо дар садоҳо фарқ накунанд, аз куҷо маълум мешавад, ки най ё арфа чист?

Павлус савол медиҳад, ки чӣ тавр одамон метавонанд байни садоҳои қубур ё арфа фарқ кунанд, агар дар садоҳо фарқият вуҷуд надошта бошад.

1. Қувваи фаҳмиш: чӣ гуна бояд фарқи байни рост ва нодурустро эътироф кард

2. Тӯҳфаҳои мусиқӣ: Чӣ тавр ба қадри имкон бо Худо тавассути садо

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

1 ба Қӯринтиён 14:8 Зеро, агар карнай садои номуайян барорад, кӣ бояд худро ба ҷанг омода созад?

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки атои рӯҳонии худро тавре истифода баранд, ки барои калисо самаранок ва муфид бошад.

1. Қудрати як овози ягона: кушодани потенсиали калисо

2. Садои карнай: Истифодаи тӯҳфаҳои рӯҳонӣ барои роҳбарии калисо

1. Эфсӯсиён 4:11-16 - Муҳимияти ягонагии Калисо дар Масеҳ.

2. Румиён 12:4-8 - Муҳимияти истифодаи инъомҳои рӯҳонӣ дар калисо ба манфиати дигарон.

1 ба Қӯринтиён 14:9 Ҳамин тавр шумо, агар ба забон суханони осон фаҳмо нагӯед, чӣ тавр маълум мешавад, ки чӣ гуфта мешавад? зеро ки шумо ба ҳаво сухан хоҳед гуфт.

Павлус аз имондорони калисои Қӯринт даъват мекунад, ки равшан сухан гӯянд, то дигарон онҳоро фаҳманд.

1. Қувваи муошират дар калисо

2. Фаҳмидан ва фаҳмидан дар калисо

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки он ба шунавандагон файз бахшад.

2. 2 Тимотиюс 2:15 - Ҳар кори аз дастатон меомадаро кунед, то худро ба Худо ҳамчун як шахси писандида, коргаре, ки шарм надошта, каломи ростиро дуруст истифода мебарад, нишон диҳед.

1 ба Қӯринтиён 14:10 Шояд дар ҷаҳон ин қадар овозҳо вуҷуд доранд ва ҳеҷ яке аз онҳо бемаънӣ нест.

Дар ҷаҳон навъҳои гуногуни овозҳо мавҷуданд ва ҳар кадоми онҳо маъно доранд.

1. Ҳар як шахс дорои овози муҳим аст - 1 Қӯринтиён 14:10

2. Қудрати сухан гуфтан - 1 Қӯринтиён 14:10

1. Румиён 10:8-15 - Қудрати иқрор шудан бо даҳони худ ва бовар кардан ба дили худ

2. Забур 19:1-4 - Қудрати Каломи Худо ва зебоии офариниши Ӯ

1 ба Қӯринтиён 14:11 Бинобар ин, агар ман маънои овозро надонам, барои ҳар кӣ сухан мегӯяд ваҳшӣ хоҳам буд, ва ҳар кӣ сухан гӯяд, барои ман ваҳшӣ хоҳад буд.

Шахсе, ки забони дигареро намефаҳмад, наметавонад онҳоро бифаҳмад ва баръакс.

1. Қудрати забон: Фаҳмидани фарқиятҳо ва қадршиносӣ

2. Эҷоди пулҳои ҳамдигарфаҳмӣ бо ҳамдардӣ

1. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Қӯлассиён 3:12-15 - Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар якеро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар мегиранд, ки ҳама чизро бо ҳамоҳангии комил мепайвандад.

1 ба Қӯринтиён 14:12 Ҳамчунин шумо, азбаски дар бахшоишҳои рӯҳонӣ ғаюред, кӯшиш кунед, ки дар обод кардани калисо бартарӣ дошта бошед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки барои обод кардани калисо атоҳои рӯҳонӣ ҷӯянд.

1. "Вақте ки тӯҳфаҳои рӯҳонӣ ба манфиати калисо истифода мешаванд"

2. «Ғайрати неъматҳои рӯҳонӣ».

1. Румиён 12:6–8; «Модоме ки атоҳое дорем, ки мувофиқи файзе, ки ба мо дода шудааст, гуногун аст, биёед онҳоро истифода барем: агар нубувват бошад, мувофиқи имони мо; агар хизмат бошад, дар хидмати мо; касе ки таълим медиҳад, дар таълимоти худ; касе ки насиҳат медиҳад, дар таълимоти худ. насиҳат; касе, ки бо саховатмандӣ саҳм мегузорад; роҳбарӣ - бо ҷидду ҷаҳд; касе, ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ».

2. Эфсӯсиён 4:11–12; «Ва ба ҳаввориён, анбиё, башоратдиҳандагон, чӯпонон ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат ва обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз гардонанд».

1 ба Қӯринтиён 14:13 Бинобар ин ҳар кӣ ба забони номаълум сухан меронад, бигзор дуо гӯяд, то тафсир кунад.

Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки дар бораи қобилияти тафсир кардани забонҳои номаълум дуо гӯянд.

1. Дар бораи қобилияти фаҳмидани иродаи Худо дуо гӯед.

2. Аз Худо хоҳиш кунед, ки ба шумо қобилияти тафсир кардани забонҳои номаълумро диҳад.

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

2. Эфсӯсиён 3:16-19 - Барои он ки Ӯ ба шумо ато кунад, ки мувофиқи сарвати ҷалоли Худ, бо қувват бо Рӯҳи Худ дар одами ботинӣ қавӣ шавед; То ки Масеҳ бо имон дар дилҳои шумо сокин шавад; то ки шумо, ки дар ишқ реша ва асос ёфтаед, бо ҳама муқаддасон дарк кунед, ки фарох ва дарозӣ ва умқ ва баландӣ чист; Ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед.

1 ба Қӯринтиён 14:14 Зеро, агар ман ба забони номаълум дуо гӯям, рӯҳи ман дуо мекунад, аммо фаҳмиши ман бесамар аст.

Павлус мегӯяд, ки бо забони номаълум дуо гуфтан ба рӯҳ фоидаовар аст, аммо ҳеҷ натиҷаи назаррасе намеоварад.

1. Такя ба Рӯҳ: Қувваи Дуо дар номаълум

2. Таваҷҷӯҳ ба ғайримоддӣ: Гирифтани манфиатҳои дуои рӯҳонӣ

1. Румиён 8:26-27 ??Рӯҳ барои мо шафоат мекунад

2. 1 Таслӯникиён 5:16-18 ?Беист дуо гӯед ва ҳамеша шукр гӯед

1 ба Қӯринтиён 14:15 Пас, ин чист? Ман бо рӯҳ дуо хоҳам кард, ва бо ақл низ дуо хоҳам кард: бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, ва бо ақл низ суруд хоҳам хонд.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки бо рӯҳ ва фаҳмиш дуо гӯянд ва суруд хонанд.

1. Фаҳмидани нерӯи дуо ва суруд

2. Намоз хондан ва суруд хондан бо дарки рӯҳонӣ

1. Филиппиён 4:6-7 - ? □ дар ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо ва бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад; ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Қӯлассиён 3:16 - ? □ ва каломи Масеҳ дар шумо бо ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ ба Худованд суруд хонед.

1 ба Қӯринтиён 14:16 Вагарна, вақте ки ту бо рӯҳ баракат хоҳӣ дод, он кас, ки дар хонаи бехабарон аст, чӣ гуна метавонад дар вақти шукргузории ту омин гӯяд, дар сурате ки ӯ он чи мегӯӣ, намефаҳмад?

Масеҳиён ҳангоми суханронӣ бо забонҳо бояд эҳтиёт бошанд, зеро онҳое, ки ин забонро намефаҳманд, дуруст ҷавоб дода наметавонанд.

1. Қувваи намоз: Фаҳмидани манфиатҳои сухан гуфтан бо забонҳо

2. Тарбияи як ҷомеаи рӯҳонӣ: аҳамияти фарогирӣ ва фаҳмиш

1. Румиён 8:26–27, ? □ Айнан ҳамин тавр Рӯҳ низ ба заъфҳои мо кӯмак мекунад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст; Ва касе ки дилҳоро меомӯзад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро ки Ӯ мувофиқи хости Худо барои муқаддасон шафоат мекунад.

2. 1 Қӯринтиён 12:7–11, ? □ зуҳури Рӯҳ ба ҳар кас дода мешавад, то ки бо худ нафъ расонад. Зеро ки ба кас аз Рӯҳ каломи ҳикмат дода мешавад; ба дигаре каломи донишро бо ҳамон Рӯҳ; Ба имони дигар бо ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоишҳои шифобахшро бо ҳамон Рӯҳ; Ба дигаре мӯъҷизаҳо; ба пешгӯии дигар; ба дигар фаҳмиши рӯҳҳо; ба дигар забонҳои гуногун; ба дигаре тафсири забонҳо: Аммо ҳамаи ин як Рӯҳро ба амал меоварад, ки ба ҳар кас мувофиқи хости худ тақсим мекунад.

1 ба Қӯринтиён 14:17 Зеро ки ту хуб шукр мегӯй, лекин дигаре обод нашудааст.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ба Худо шукр гӯянд, балки боварӣ ҳосил кунанд, ки дигарон обод шаванд.

1. Муҳимияти шукргузорӣ ва обод кардани дигарон

2. Чӣ тавр боварӣ ҳосил кардан мумкин аст, ки изҳори миннатдории мо дигаронро рӯҳбаланд мекунад

1. Эфсӯсиён 4:29 - "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо берун наравад, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хидмат кунад".

2. Қӯлассиён 3:16 - «Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ ба Худованд суруд хонед».

1 ба Қӯринтиён 14:18 Ба Худои худ шукр мегӯям, ман аз ҳамаи шумо бештар ба забонҳо гап мезанам.

Гузариш Сухангӯ ба Худо шукр мекунад, ки тавоноии сухан гуфтанро аз ҳама бештар дорад.

1. Қувваи миннатдорӣ: Омӯзиши қадр кардани он чизе, ки мо дорем

2. Тӯҳфаи Рӯҳулқудс: Оғози забони илоҳии Худо

1. Эфсӯсиён 4:29-30 - "Бигзор сухани фосид аз даҳони шумо набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба қадри имкон, то ба шунавандагон файз бахшад. Ва ғамгин нашавед. Рӯҳулқудси Худост, ки ба василаи Ӯ шумо барои рӯзи кафорат мӯҳр задаед».

2. Аъмол 2:4 - «Ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва ба забонҳои дигар сухан ронданд, чунон ки Рӯҳ ба онҳо сухан мегуфт».

1 ба Қӯринтиён 14:19 Аммо ман дар калисо бо фаҳмиши худ панҷ калима гуфтанро афзал донистам, то ки бо овози худ дигаронро низ таълим диҳам, аз он ки даҳ

ҳазор калима ба забони номаълум.

Павлус афзалтар медонад, ки дар калисо бо фаҳмиш чанд сухан бигӯяд, то ба дигарон таълим диҳад, на калимаҳои зиёдеро бо забони бегона.

1. Қувваи фаҳмиш: Истифодаи бахшоишҳои фаҳмиши мо дар калисо

2. Арзиши таълим: Гирифтани масъулияти таълим додани дигарон дар калисо

1. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ даъватшаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2. Масалҳо 16:24 - Суханони гуворо мисли асали асал, барои ҷон ширин ва саломатӣ барои устухонҳо мебошанд.

1 БА ҚУРИНТИЁН 14:20 Эй бародарон, фарзандони оқил нашавед; лекин шумо дар кина фарзандон бошед, вале дар ақл одам бошед.

Муъминон бояд фаҳмиши баркамол дар бораи имон дошта бошанд, аммо ба ҳар ҳол покии дили кӯдакиро нигоҳ доранд.

1. Тавозуни хирад ва бегуноҳ

2. Рушди имон ва фурӯтанӣ

1. Матто 18: 3-4 - "Ва гуфт: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар руҷӯъ нашавед ва мисли кӯдакон нашавед, ба Малакути Осмон дохил нахоҳед шуд. Пас, ҳар кӣ худро мисли ин кӯдак фурӯтан созад, ин дар Малакути Осмон бузургтар аст».

2. Эфсӯсиён 4:13-14 - «То даме ки ҳамаи мо дар ягонагии имон ва шинохти Писари Худо ба одами комил, ба андозаи камолоти Масеҳ биёем: минбаъд дигар кӯдакон нахоҳанд шуд, ки ба он сӯ ва ба он сӯ партоб карда, бо ҳар боди таълимот, бо ҳила ва макри мардум, ки ба воситаи он онҳо дар камингоҳ мемонанд, то фиреб диҳанд».

1 ба Қӯринтиён 14:21 Дар шариат навишта шудааст: "Ман ба ин қавм бо забонҳои дигар ва забонҳои дигар сухан хоҳам гуфт; лекин ба ҳар ҳол онҳо Маро намешунаванд, мегӯяд Худованд.

Павлус аз ояте аз шариат иқтибос меорад, ки дар бораи Худо бо мардум бо забонҳои гуногун сухан меронад, вале онҳо то ҳол ба Ӯ гӯш намедиҳанд.

1. Қувваи беимонӣ: Фаҳмидани он ки ба даъвати Худо гӯш надодан чӣ маъно дорад.

2. Аҳамияти забон: Баррасии аҳамияти муошират ва рафъи фосилаҳо байни мардум.

1. Яъқуб 1:22-25 - Муҳимияти иҷрокунандагони Калом будан, на танҳо шунавандагон.

2. Матто 7:24-27 - Омӯзиши аҳамияти бунёд кардани заминаи мустаҳкам барои имон ва шунидани Каломи Худо.

1 ба Қӯринтиён 14:22 Бинобар ин забонҳо аломате аст на барои имондорон, балки барои онҳое, ки имон намеоваранд; балки нубувват на барои имондорон, балки барои имондорон хизмат мекунад.

Атои бо забонҳо гуфтан нишона барои кофирон аст, дар ҳоле ки нубувват барои мӯъминон аст.

1. Қувваи куфр: Фаҳмидани моҳияти сухан гуфтан бо забонҳо

2. Ҳадафи нубувват: ташвиқи мӯъминон ба имон

1. Марқӯс 16:17, Ва ин аломатҳо ба имондорон пайравӣ хоҳанд кард; Ба исми Ман девҳоро берун хоҳанд кард; ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт;

2. Румиён 10:14-15, Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд? Ва чӣ гуна мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? чунон ки навишта шудааст: «Чӣ зебост пои онхое ки башорати сулҳро башорат дода, аз некӣ башорат медиханд!

1 ба Қӯринтиён 14:23 Пас, агар тамоми калисо дар як ҷо ҷамъ шуда, ҳама ба забонҳо сухан гӯянд, ва бехабарон ё беимонон дохил шаванд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девонаед?

Калисо ҳангоми суханронӣ бо забонҳо бояд аз бегонагон дар хотир дошта бошад, вагарна онҳо метавонанд фикр кунанд, ки калисо девона аст.

1. Бо муҳаббат ва фаҳмиш ба забонҳо сухан гӯед.

2. Муҳаббат ва пазируфтанӣ асоси гуфтор бо забонҳост.

1. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун Худо? одамони баргузида, муқаддас ва маҳбуб, шафқат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва сабрро дар бар кунед.

2. 1 Петрус 4:8-10 - Пеш аз ҳама, якдигарро самимона дӯст доред, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад.

1 ба Қӯринтиён 14:24 Аммо агар ҳама нубувват кунанд, ва касе ки имон надорад, ё бехабар ояд, вай ба ҳама боварӣ дорад, вай бар ҳама доварӣ карда мешавад.

Вақте ки ҳамаи одамон дар калисо нубувват мекунанд, ҳатто онҳое ки беимон ё бесаводанд, ҳақиқатро мефаҳманд ва маҳкум мекунанд.

1. Қувваи нубувват: Чӣ тавр ҳатто беимон ва бемаърифат метавонанд бифаҳманд

2. Эътиқод ба Рӯҳ: Чӣ тавр пешгӯии содиқ ба эътиқод оварда мерасонад

1. Румиён 10:17 Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо пайдо мешавад.

2. Матто 7:24 ??Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди доно, ки хонаи худро бар санг бино кардааст, ташбеҳ хоҳам дод.

1 Қӯринтиён 14:25 Ва асрори дили Ӯ ҳамин тавр зоҳир мешавад; Ва рӯй ба замин афтода, Худоро парастиш мекунад ва мегӯяд, ки Худо дар ту ба ҳақ аст.

Ин порча тавзеҳ медиҳад, ки чӣ гуна асрори дил дар ҳоле ошкор мешавад, ки инсон ба замин афтода ва Худоро парастиш мекунад ва эътироф мекунад, ки Худо дар ҳақиқат ҳозир аст.

1. Қувваи Ибодат: Чӣ гуна афтодан дар назди Худо асрори дилро ошкор мекунад

2. Ҳузури Худо: Шинохтани ҳузури Худо дар дохили мо

1. Забур 95:6 - "Оё биё, биёед саҷда кунем ва саҷда кунем; ба ҳузури Худованди Офаридгори худ зону шавем".

2. Матто 28:20 - «Ва инак, Ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.??

1 Қӯринтиён 14:26 Пас, эй бародарон? Вақте ки шумо ҷамъ мешавед, ҳар яке аз шумо таронаи забур, таълимот, забон, ваҳй ва таъбире дорад. Бигзор ҳама чиз барои обод кардан анҷом дода шавад.

Вақте ки имондорон ҷамъ мешаванд, ҳар яке бояд тарона, таълимот, паём ба забони хориҷӣ, ваҳй ё тафсиреро биёварад, то якдигарро мустаҳкам кунанд.

1. Қудрати ягонагӣ дар калисо

2. Иштирок дар ибодат

1. Аъмол 2:42-47 - Вафодории калисои аввал ба мушоракат, шикастани нон ва дуо.

2. Эфсӯсиён 4:15-16 - Дар ягонагии имон ва дониши Исои Масеҳ ба воя расидан.

1 БА ҚУРИНТИЁН 14:27 Агар касе ба забони ношинос сухан гӯяд, бигзор ду нафар бошад, ё бештар аз се нафар бошад; ва бигзор касе тафсир кунад.

Павлус ба масеҳиён дастур медиҳад, ки ба забонҳо танҳо ҷуфт ё бештар аз се-сегона сухан гӯянд ва тарҷумон ҳозир бошанд.

1. Қудрати суханронӣ бо забонҳо: Чӣ тавр дуруст истифода бурдани тӯҳфа

2. Зарурати тафсир: Фаҳмидани аҳамияти тарҷумон

1. 1 Қӯринтиён 14:5–6, 27 - ? □ мехостед, ки ҳама ба забонҳо сухан гӯед, балки пешгӯӣ мекардед; зеро ки нубувваткунанда аз касе ки ба забонҳо сухан меронад,

бузургтар аст, магар он ки вай тафсир накунад, то ки калисо обод гардад. Агар касе ба забони ношинос сухан гӯяд, бигзор ду нафар бошад, ё бештар аз се нафар бошад, ва он ҳам ба таври лозима; ва бигзор касе тафсир кунад.??

2. Румиён 8:26-27 - ? □ Айнан ҳамин тавр Рӯҳ низ ба заъфҳои мо кӯмак мекунад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст ; Ва касе ки дилҳоро меомӯзад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро ки Ӯ мувофиқи хости Худо барои муқаддасон шафоат мекунад.

1 Қӯринтиён 14:28 Аммо агар тарҷумон набошад, бигзор вай дар калисо хомӯш бошад; ва бигзор вай ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.

Барои ҳама муҳим аст, ки дар калисо хомӯш бошанд ва агар тарҷумон ҳозир набошад, бояд бо худ ва Худо сухан гӯяд.

1. Қувваи хомӯшӣ - омӯхтани аҳамияти гӯш кардани Худо ва дигарон дар калисо.

2. Тарҷумаи калисо - Фаҳмидани зарурати тарҷумон дар хидматҳои калисо.

1. Румиён 8:26-27 - Ба ин монанд, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро ки мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки барои суханон хеле амиқ аст.

2. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

1 ба Қӯринтиён 14:29 Бигзор анбиё ду ё се сухан гӯянд, ва дигаре ҳукм кунад.

Павлуси расул аз пайғамбарон даъват мекунад, ки дар як вақт ду ё се нафар сухан гӯянд ва дигаронро доварӣ кунанд.

1. Қувваи фаҳмиш: Чӣ гуна бояд тасмим гирифт, ки ба чӣ бовар кардан лозим аст

2. Ҳадяи нубувват: Гуфтани ҳақиқат дар муҳаббат ва фурӯтанӣ

1. Ибриён 4:12 - Зеро каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва фикрҳо ва ниятҳои дилро мефаҳмад. .

2. 1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд.

1 ба Қӯринтиён 14:30 Агар чизе ба дигаре, ки нишастааст, ошкор шавад, бигзор аввалинаш хомӯш бошад.

Павлус ба қӯринтиён дастур медиҳад, ки хушмуомила бошанд ва ҳангоми пешгӯй ба дигарон халал нарасонанд.

1. Омӯзиши санъати гӯш кардан: омӯзиш дар 1 Қӯринтиён 14:30

2. Қувваи хомӯшӣ: чӣ гуна бояд бо хомӯшӣ эҳтиром зоҳир кард

1. Яъқуб 1:19 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

2. Масалҳо 17:28 - Ҳатто нодоне, ки сукут мекунад, доно ҳисобида мешавад; ҳангоме ки лабҳояшро мебандад, ӯро соҳибақл меҳисобанд.

1 ба Қӯринтиён 14:31 Зеро ки ҳамаатон як ба як нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасаллӣ ёбад.

Ҳама имондорон метавонанд як ба як пешгӯй кунанд, то тамоми гурӯҳ омӯзанд ва тасаллӣ диҳанд.

1. Қувваи нубуввати якҷоя - Чӣ тавр истифода бурдани нубувват барои мустаҳкам кардани имон ва бунёди ҷомеа.

2. Тасаллият ва омӯзиш тавассути нубувват - Чӣ тавр истифода бурдани нубувват барои тасаллӣ ёфтан ва аз ҳамдигар омӯхтан.

1. Аъмол 2:17 "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар рӯзҳои охир, мегӯяд Худо, Ман аз Рӯҳи Худ бар ҳар башар мерезам, ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард".

2. Эфсӯсиён 4:11 «Ва Ӯ баъзеро ҳавориён ва баъзеро анбиё ва баъзеро башоратдиҳандагон, баъзеро чӯпонон ва муаллимон дод».

1 ба Қӯринтиён 14:32 Ва рӯҳҳои анбиё ба анбиё итоат мекунанд.

Арвоҳи паёмбарон тобеъи паёмбарон ҳастанд.

1. Қувваи нубувват: Фаҳм ва истифода аз атои нубувват

2. Каломи Худовандро бишнавед: Масъулияти гӯш кардани нубувват

1. Ирмиё 23:21-22 - "Ман ин анбиёро нафиристодаам, вале онҳо бо паёми худ давиданд; Ман ба онҳо сухан нагуфтаам, онҳо нубувват карданд. Аммо агар онҳо дар шӯрои Ман меистоданд, онҳо эълон мекарданд. суханони ман ба халқи худ мегӯям ва онҳоро аз роҳҳои бади худ ва аз аъмоли бадашон бармегардонам.

2. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое пурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама бе айб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад. Аммо вақте ки шумо мепурсед, бояд бовар кунед ва шубҳа накунед, зеро касе, ки шак мекунад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол вазида ва партоб мекунад.

1 ба Қӯринтиён 14:33 Зеро ки Худо муаллифи бесарусомониҳо нест, балки сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон .

Худо сабаби бесарусомонӣ ва бесарусомонӣ нест, балки ба ҷои он мехоҳад сулҳу ваҳдат дар миёни мардумаш.

1. ? □ od Моро ба вахдат ва сулх даъват мекунад??

2. ? □ иродаи od барои калисои худ?

1. Забур 133:1 - ? □ , чӣ гуна хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ваҳдат зиндагӣ мекунанд.??

2. Румиён 12:16 - ? □ бо хамдигар мутобик бошанд. Мағрур нашав, балки бо камбағалон муошират кун. Ҳеҷ гоҳ дар назари худ хирадманд нашав.??

1 ба Қӯринтиён 14:34 Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; балки ба онҳо фармон дода шудааст, ки итоат кунанд, чунон ки шариат низ мегӯяд.

Ба занон дар калисо дастур дода шудааст, ки хомӯш бошанд, тавре ки қонун фармудааст.

1. Мавқеи занон дар калисо: Итоат ба Каломи Худо

2. Қувваи хомӯшӣ: гӯш кардан, омӯхтан ва дар имон афзоиш додан

1. Масалҳо 31:10-31 - Намунаи зани худотарс

2. 1 Петрус 3:1-6 - Арзиши рӯҳияи ором ва нарм

1 ба Қӯринтиён 14:35 Ва агар онҳо чизе омӯзанд, бигзор дар хона аз шавҳарони худ бипурсанд, зеро ки дар калисо сухан гуфтан барои занон шарм аст.

Занҳо набояд дар калисо сухан гӯянд ва ҳар гуна саволе, ки дар бораи .

1. Аҳамияти шавҳарон ҳамчун пешвоёни рӯҳонӣ

2. Нақши занон дар калисо

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - итоаткории занҳо ба шавҳарони худ

2. 1 Тимотиюс 2:11-14 - нақшҳои занон дар калисо

1 Қӯринтиён 14:36 Чӣ? Каломи Худо аз шумо нозил шудааст? ё танҳо ба шумо омадааст?

Гузариш Павлус аз қӯринтиён пурсида, аз онҳо мепурсад, ки оё каломи Худо танҳо ба онҳо омадааст, на аз онҳо.

1. Худо моро даъват мекунад, ки нури ҷаҳон бошем ва хушхабари Инҷилро бо атрофиёнамон нақл кунем.

2. Мо бояд эҳтиёт бошем, ки на танҳо Каломи Худоро бишнавем, балки онро дар ҳаёти худ амалӣ созем.

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар болои теппа сохта шудааст, пинҳон шуда наметавонад. Мардум низ чароғро даргиронда, дар зери коса намегузоранд. Ба ҷои он, онро бар пояи худ мегузоранд ва он ба ҳар як хонадон равшанӣ мебахшад, ҳамин тавр, бигзор нури шумо пеши дигарон бипошад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Яъқуб 1:22 - "Танҳо ба калом гӯш надиҳед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, амал кунед".

1 ба Қӯринтиён 14:37 Агар касе худро пайғамбар ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, бигзор вай эътироф кунад, ки он чи ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст.

Павлус онҳоеро, ки худро рӯҳонӣ меҳисобанд, ташвиқ мекунад, ки таълимотеро, ки ӯ дар номаҳои худ ҳамчун аҳкоми Худованд овардааст, қабул кунанд.

1. "Қувваи номаҳои Павлус: Фаҳмидани аҳкоми Худованд"

2. "Ҳаёти рӯҳонӣ зиндагӣ кунед: таълимоти Павлусро ҳамчун иродаи Худо қабул кунед"

1. Забур 119:11 - "Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

1 ба Қӯринтиён 14:38 Аммо агар касе нодон бошад, бигзор нодон бошад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба ҳадяҳои Рӯҳ кушода бошанд, аммо агар касе намехоҳад, ки онҳоро қабул кунад, онҳоро маҷбур кардан лозим нест.

1. Истиқболи ҳадяҳои Рӯҳ: рӯҳбаландии Павлус барои Қӯринтиён

2. Надонӣ ва ошкоро: Фаҳмидани паёми Павлус дар 1 Қӯринтиён 14:38

1. Румиён 12:6-8 - Доштани инъомҳои гуногун мувофиқи файзе, ки ба мо дода шудааст.

2. 1 Петрус 4:10 - Ҳар яки шумо бояд ҳар атои гирифтаатонро барои хидмат ба дигарон, ҳамчун идоракунандагони содиқи файзи Худо дар шаклҳои гуногуни он истифода баред.

1 ба Қӯринтиён 14:39 Бинобар ин, эй бародарон, тамаъ кунед, ки нубувват кунед ва ба забонҳо сухан гуфтанро манъ накунед.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки пешгӯй кунанд ва ба забонҳо гап заданро манъ накунанд.

1. Бо имон сухан гӯед: Чӣ тавр қабул кардани атои рӯҳонии мо метавонад моро ба Худо наздиктар созад.

2. Қувваи пешгӯй: Кашф кардан ва истифода бурдани бахшоиши рӯҳонии мо барои пешрафти Малакути Худо.

1. Румиён 12:6-8 - Доштани атоҳое, ки мувофиқи файзе, ки ба мо дода шудааст, фарқ мекунанд, биёед онҳоро истифода барем.

2. Аъмол 2:1-4 - Омадани Рӯҳулқудс ва шогирдоне, ки ба забонҳо гап мезананд.

1 ба Қӯринтиён 14:40 Бигзор ҳама чиз ба таври бояду шояд анҷом дода шавад.

Павлус қӯринтиёнро даъват мекунад, ки бо тартиб ва эҳтиром рафтор кунанд.

1. Барқарор намудани тартибот ва эҳтиром дар ҳаёти мо

2. Зиндагии шоиста аз рӯи дастуроти Павлус

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - Эҳтиёт бошед, пас, шумо чӣ гуна зиндагӣ мекунед? — ҳамчун беақл, вале чун хирадманд, аз ҳар фурсат самаранок истифода баред, зеро ки айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

2. Титус 2:11-12 - Зеро файзи Худо зоҳир шуд, ки наҷотро ба ҳама одамон пешкаш мекунад. Он ба мо таълим медиҳад, ки бигӯем? — о?? ба шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ ва дар ин замони ҳозира худдорӣ, ростқавл ва парҳезгорона зиндагӣ кардан.

1 Қӯринтиён 15 боби понздаҳуми Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба мавзӯи эҳёшавӣ муроҷиат карда, аҳамияти он дар имони масеҳиро таъкид мекунад ва баъзе нофаҳмиҳо дар байни имондорони Қӯринтро ислоҳ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо тасдиқи паёми Инҷил оғоз мекунад, ки аҳамияти аввалиндараҷа дорад: Масеҳ барои гуноҳҳои мо мурд, дафн шуд ва мувофиқи Навиштаҳо дар рӯзи сеюм эҳё шуд (1 Қӯринтиён 15:3-4). Ӯ рӯйхати шоҳидонеро, ки Исоро пас аз эҳё шуданаш дидаанд, пешкаш мекунад, аз он ҷумла Петрус, Яъқуб ва зиёда аз панҷсад нафари дигар (1 Қӯринтиён 15:5–8). Павлус таъкид мекунад, ки агар Масеҳ аз мурдагон эҳьё нашуда бошад, пас имони онҳо беҳуда аст ва онҳо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ ҳастанд (1 Қӯринтиён 15:17). Ӯ Исоро ҳамчун аввалин самари онҳое, ки дар хоб рафтаанд, муаррифӣ намуда, имондоронро итминон медиҳад, ки ҳамон тавре ки Масеҳ эҳё шуд, онҳо низ ба ҳаёти ҷовидонӣ эҳё хоҳанд шуд.

Сархати 2: Павлус ба баъзе тасаввуроти нодуруст дар бораи эҳё дар байни имондорони Қӯринт муроҷиат мекунад. Ӯ ба онҳое, ки эҳёи ҷисмониро инкор мекунанд ё зери шубҳа мегузоранд, ҷавоб дода, мефаҳмонад, ки чӣ тавре ки намудҳои гуногуни ҷисм вуҷуд доранд - одам, ҳайвон - инчунин намудҳои гуногуни ҷисмҳо - ҷисмҳои заминӣ ва ҷисмҳои осмонӣ мавҷуданд (1 Қӯринтиён 15:35-40). Вай аз мисолҳои табиат истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ гуна тухм пеш аз он ки ҳаёти нав ба вуҷуд ояд, бимирад. Ба ҳамин монанд, ҷисмҳои зуд вайроншавандаи мо дар вақти эҳё ба ҷисмҳои фаношаванда табдил меёбанд (1 Қӯринтиён 15:42-44).

Параграфи 3: Боб бо эълони зафарбахш дар бораи ғалаба бар марг тавассути Исои Масеҳ ба анҷом мерасад. Павлус эълон мекунад, ки марг бо ғалаба фурӯ бурда шуд ва бо иқтибос аз Ишаъё қуввати онро масхара мекунад (1 Қӯринтиён 15:54-55). Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд, зеро меҳнати онҳо дар хидмати Худо бар абас нест (1 Қӯринтиён 15:58). Паёми Павлус яке аз умед ва итминон аст, ки воқеияти эҳё ва аҳамияти абадии ғалабаи Масеҳ бар маргро тасдиқ мекунад.

Хулоса, боби понздаҳуми китоби Қӯринтиён ба мавзӯи эҳёшавӣ нигаронида шудааст. Павлус аҳамияти эҳёи Масеҳро ҳамчун асоси имони масеҳӣ таъкид мекунад. Ӯ ба ақидаҳои нодуруст дар бораи эҳёи ҷисмонӣ муроҷиат мекунад ва имондоронро итминон медиҳад, ки чӣ тавре ки Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд, онҳо низ эҳёи ҳаёти ҷовидонаро эҳсос хоҳанд кард. Павлус барои фаҳмонидани табдили аз ҷисмҳои зудвайроншаванда дар замони эҳёшавӣ аз аналогҳо истифода мебарад. Ӯ бо эълони зафарбахш дар бораи ғалаба бар марг ба воситаи Исои Масеҳ ба итмом мерасад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд ва онҳоро итминон дод, ки меҳнати онҳо дар хизмати Худо беҳуда нест. Ин боб нақши марказии эҳёро дар теологияи масеҳӣ нишон медиҳад ва ба имондорон дар бораи ҷалоли ояндаи онҳо умед мебахшад.

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:1 Илова бар ин, эй бародарон, башоратеро, ки ба шумо мавъиза кардаам, ва шумо низ онро қабул кардаед ва дар он истодаед, ба шумо баён мекунам;

Павлус ба қӯринтиён хушхабареро, ки ӯ ба онҳо мавъиза карда буд, хотиррасон мекунад, ки онҳо онро қабул карда, бар онҳо истода буданд.

1. Қудрати Инҷил: Чаро мо бар ҳақиқати он истодаем

2. Инҷили Масеҳ: Бунёди мо барои ҳаёт

1. 1 ба Қӯринтиён 15:3-4 - Зеро ки ман пеш аз ҳама он чи гирифтаам, ба шумо супурдам, ки чӣ тавр Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд; Ва он ки ӯ дафн карда шуд, ва дар рӯзи сеюм аз нав эҳьё шуд, мувофиқи Навиштаҳо:

2. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

1 ба Қӯринтиён 15:2 Ба воситаи он наҷот меёбед, агар он чиро, ки ба шумо башорат додаам, дар хотир нигоҳ доред, магар бар абас имон наоварда бошед.

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки таълимоти ӯро ба ёд оранд, зеро ин роҳи наҷоти онҳост.

1. Қувваи ёдоварӣ: Чӣ гуна бояд имонро зинда нигоҳ дошт

2. Неъмати наҷот: атои Худоро бигиред ва ёд кунед

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

1 ба Қӯринтиён 15:3 Зеро ки ман пеш аз ҳама он чи гирифтаам, ба шумо супурдам,

ки чӣ тавр Масеҳ мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд;

Павлуси расул таълим медод, ки Исо мувофиқи Навиштаҳо барои гуноҳҳои мо мурд.

1. Аҳамияти марги Исо: Фаҳмидани қудрати салиб

2. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр марги Исо ҳама чизро тағйир дод

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

1 ба Қӯринтиён 15:4 Ва ӯ дафн карда шуд ва мувофиқи Навиштаҳо рӯзи сеюм эҳьё шуд:

Павлуси расул ба калисои Қӯринт хотиррасон кард, ки Исо дафн карда шуд ва Ӯ дар рӯзи сеюм аз мурдагон эҳьё шуд, чунон ки Навиштаҳо пешгӯй карда буданд.

1. «Зиндагӣ дар эҳё: Намунаи Исо»

2. «Қудрати Навиштаҳо: Аҳамияти эҳёи Исо»

1. Румиён 6:4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то онchунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, онchунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

5 Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ муттаҳид шуда бошем, албатта мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд. Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳаргиз намемирад. Оё шумо ба ин бовар мекунед? ”

1 ба Қӯринтиён 15:5 Ва ӯ дар назди Кифо, баъд аз он дувоздаҳ шогирд дида шуд:

Гузариш: Павлус мегӯяд, ки Исоро Кифо ва он дувоздаҳ пас аз эҳё шуданаш диданд.

1. Ҳақиқати қиёмат: Кифо ва дувоздаҳ шоҳиди он буданд

2. Қудрати Масеҳ: эҳёи ӯ аз ҷониби пайравонаш эълон карда мешавад

1. Аъмол 1:3 Ӯ пас аз уқубатҳояш бо далелҳои зиёд худро ба онҳо зинда нишон дод ва дар давоми чиҳил рӯз ба онҳо зоҳир шуд ва дар бораи Малакути Худо сухан ронд.

2. Юҳанно 20:26 Пас аз ҳашт рӯз, шогирдонаш боз дар дохил буданд, ва Тумо бо онҳо буд. Гарчанде ки дарҳо қулф буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истода, гуфт: «Салом бар шумо бод».

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:6 Баъд аз ин, Ӯ якбора зиёда аз панҷсад нафар бародаронро диданд; ки қисми зиёди онҳо то имрӯз боқӣ мондаанд, вале баъзеашон хоб рафтаанд.

Павлус дар бораи вохӯрии худ бо Исои эҳёшуда ва вохӯрии минбаъдаи зиёда аз 500 нафар бо Худованди эҳёшуда нақл мекунад.

1: Умеди мо ба эҳёи Масеҳ

2: Қудрати Ҷамъият дар шаҳодати Худованди эҳёшуда

1: Румиён 6: 4-5, "Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда мешавем: чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем."

2: Аъмол 1:3, "Ба Ӯ низ пас аз ҳаваси худ бо далелҳои зиёди беайб зинда будани худро нишон дод, ки дар онҳо чиҳил рӯз зоҳир шуда, дар бораи он чи дар бораи Малакути Худо сухан меронд."

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:7 Пас аз он, вай ба Яъқуб зоҳир шуд; пас аз тамоми ҳавворион.

Гузаргоҳ Исо ба Яъқуб ва сипас ба ҳамаи ҳавворион зоҳир шуд.

1. Эҳёи Исо

2. Ҳузури Исо: Таҷрибаи Ӯ дар ҳаёти мо

1. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ имони худро эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Юҳанно 20:19-21 - Бегоҳии ҳамон рӯзи аввали ҳафта, вақте ки шогирдон ҷамъ буданд ва дарҳо аз тарси пешвоёни яҳудӣ баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истода, гуфт: «Салом бод! шумо!» Баъди ин суханон дасту паҳлӯяшро ба онҳо нишон дод. Шогирдон вақте ки Худовандро диданд, хеле шод шуданд. Боз Исо гуфт: «Салом бар шумо бод! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман шуморо мефиристам».

1 ба Қӯринтиён 15:8 Ва дар ниҳоят, ӯ низ дар назди ман зоҳир шуд, чунон ки аз замони муқарраршуда таваллуд шудааст.

Павлуси ҳавворӣ таҷрибаи дидани Исои Масеҳро аз мурдагон эҳё карданро нақл мекунад, гарчанде ки ӯ дар вақти ғайричашмдошт таваллуд шудааст.

1: Мо бояд ба эътиқоди худ ба Исои Масеҳ содиқ бошем, ҳатто агар он ғайричашмдошт ё ғайриоддӣ ба назар мерасад.

2: Эҳёи Исои Масеҳ як ёдраскунандаи пурқувватест, ки Худо ҳамеша бо мост ва метавонад дар ҳаёти мо бо роҳҳои пурқувват кор кунад.

1: Ибриён 11: 1 - Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2: Румиён 10:9 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

1 ба Қӯринтиён 15:9 Зеро ки ман хурдтарини ҳавворӣён ҳастам, ва наметавонам ҳавворӣ номида шавад, зеро ки калисои Худоро таъқиб мекардам.

Павлуси расул фурӯтанона худро хурдтарини расулон эълон мекунад, зеро дар

гузаштааш калисои Худоро таъқиб мекард.

1. Фурӯтаниро қабул кунед: Мо метавонем аз намунаи худшиносӣ ва фурӯтании Павлус дарс гирем, вақте ки мо дар бораи ҳаёти худамон ва то куҷо тай кардаем, мулоҳиза мекунем.

2. Қувваи омурзиш: Новобаста аз он ки мо ҳар қадар гумроҳ бошем, лутфу омурзиши Худованд ҳамеша метавонад моро ба сӯи Ӯ бозгардонад.

1. Луқо 1:37 - "Зеро ки ҳеҷ чиз дар назди Худо ғайриимкон нахоҳад буд".

2. 1 Юҳанно 2:1-2 - "Фарзандони ман, ин чизҳоро ба шумо менависам, то шумо гуноҳ накунед. Аммо агар касе гуноҳ кунад, мо дар назди Падар, Исои Масеҳи одил ҳимоятгар дорем. Ӯ кафорати гуноҳҳои мост, на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон».

1 ба Қӯринтиён 15:10 Аммо бо файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ӯ, ки ба ман ато шудааст, бар абас набуд; лекин ман аз ҳама зиёдтар меҳнат кардам, лекин на ман, балки файзи Худое ки бо ман буд.

Павлус барои файзи Худое, ки ба ӯ ато шудааст, миннатдор аст ва ба ӯ имкон медиҳад, ки аз ҳама зиёдтар меҳнат кунад.

1. Такя ба фазли Худо дар мехнат

2. Фаровонии неъмати Худо

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

1 ба Қӯринтиён 15:11 Бинобар ин, хоҳ ман бошам, хоҳ онҳо, мо ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо низ ҳамин тавр имон овардед.

Павлус ва ҳавориён ҳамон як хабарро мавъиза мекарданд ва Қӯринтиён ба он бовар мекарданд.

1. Қудрати як паём: Чӣ тавр мавъиза кардани як паём моро муттаҳид мекунад

2. Қуввати имон: Чӣ гуна имон тавассути ваҳдат мустаҳкам мешавад

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Филиппиён 1:27-28 - Фақат бигзор тарзи ҳаёти шумо сазовори Инҷили Масеҳ бошад, то ки хоҳ омада, шуморо бубинам ва хоҳ ғоибам, дар бораи шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ истода истодаед. як ақл паҳлӯ ба паҳлӯ барои имони Инҷил саъй мекунад.

1 ба Қӯринтиён 15:12 Агар Масеҳ мавъиза карда шавад, ки аз мурдагон эҳьё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мегӯянд, ки эҳёи мурдагон нест?

Баъзе аз Қӯринтиён эҳёи мурдагонро инкор мекарданд ва Павлус аз он сабаб савол медод, ки Масеҳ ҳамчун аз мурдагон эҳьё шудааст.

1. Инкор кардани эҳёи мурдагон, вақте ки Худи Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд, беақл аст.

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем ва ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки Исо аз мурдагон эҳё шуда, аввалин самари эҳёшаванда буд.

1. Румиён 8:11 - «Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард».

2. Юҳанно 11:25-26 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, вай зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. "

1 ба Қӯринтиён 15:13 Аммо агар эҳёи мурдагон набошад, Масеҳ низ эҳьё нашудааст.

Павлус эҳёи Масеҳро тасдиқ мекунад ва огоҳ мекунад, ки бе он имони масеҳӣ вуҷуд надорад.

1. Умеди шикастнопазири киёмат

2. Қудрати Масеҳи эҳёшуда

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Матто 28:6 - Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки эҳьё шудааст, чунон ки Ӯ гуфтааст. Биёед, он ҷоеро, ки Худованд хобидааст, бубинед.

1 ба Қӯринтиён 15:14 Ва агар Масеҳ эҳьё нашавад, мавъизаи мо низ беҳуда аст, ва имони шумо низ бар абас аст.

Павлуси расул мегӯяд, ки агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, пас мавъиза бемаънӣ аст ва имон низ арзише надорад.

1. Қудрати эҳё: чӣ гуна эҳёи Масеҳ ба ҳаёти мо маъно ва арзиш мебахшад

2. Мавъиза ва имон: Қудрати Масеҳи эҳёшударо қабул кунед

1. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки дар дили худ имон оваред, ки шумо назди Худо рост мешавед, ва маҳз ба воситаи даҳони худ эътироф кардан, наҷот меёбед».

2. 1 Петрус 1:3-5 - «Тамоми ҳамду сано ба Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳ аст. Бо марҳамати бузурги Ӯ мо аз нав таваллуд шудаем, зеро Худо Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард. Ҳоло мо бо интизории бузург зиндагӣ мекунем ва мероси бебаҳо дорем — меросе, ки барои шумо дар осмон нигоҳ дошта мешавад, пок ва беайб, аз он берун аз тағирот ва фано нест. Ва ба воситаи имони шумо, Худо шуморо бо қудрати худ муҳофизат мекунад, то даме ки шумо ин наҷотро қабул кунед, ки он омода аст дар рӯзи охир ошкор шавад, то ҳама бубинанд».

1 Қӯринтиён 15:15 Бале, мо шоҳидони бардурӯғи Худо ҳастем; зеро ки мо дар бораи Худо шаҳодат додаем, ки Ӯ Масеҳро эҳьё кардааст;

Ин порча дар бораи одамоне сухан меравад, ки бардурӯғ шаҳодат дода, мегӯянд, ки Худо Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар асл ин дуруст нест, агар мурдагон эҳё нашаванд.

1. Қувваи шоҳиди бардурӯғ ва оқибатҳои эътиқод ба он

2. Аҳамияти фаҳмиш ва тафтиши далелҳо

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале ботин гургони дарранда мебошанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ мешавад ё анҷир аз дарахт? Пас, ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бемор меваи бад медиҳад. Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас онҳоро аз меваҳошон мешиносӣ».

1 ба Қӯринтиён 15:16 Зеро, агар мурдагон эҳьё нашаванд, Масеҳ низ эҳьё нашудааст.

Павлус мегӯяд, ки агар мурдагон эҳё нашаванд, Масеҳ низ эҳё шуда наметавонад.

1. Қудрати эҳё: Фаҳмидани оқибатҳои эҳёи Масеҳ

2. Далелҳои эҳё: исботи ҳақиқии эҳёи Масеҳ

1. Ишаъё 53:10-12 - Бо вуҷуди ин иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро ба азоб кашад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ мекунад, ӯ насли ӯро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасти ӯ комёб хоҳад шуд.

11 Пас аз уқубат кашидан, вай нури ҳаётро дида, қаноат хоҳад кард; бандаи одил Ман бо дониши худ бисьёр касонро сафед карда, гуноҳҳои онҳоро ба дӯш хоҳад гирифт.

2. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба бадани мирандаи шумо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

1 ба Қӯринтиён 15:17 Ва агар Масеҳ эҳьё нашавад, имони шумо бар абас аст; шумо

ҳанӯз дар гуноҳҳои худ ҳастед.

Агар Исои Масеҳ аз мурдагон эҳё нашуда бошад, пас имони мо бемаънӣ аст ва мо то ҳол дар гуноҳҳои худ ҳастем.

1. «Қувваи эҳё»

2. «Ваъдаи наҷот»

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

1 ба Қӯринтиён 15:18 Он гоҳ онҳое низ, ки дар Масеҳ хуфтаанд, ҳалок мешаванд.

Гузариш Онҳое, ки дар Масеҳ мурданд, нобуд шуданд.

1. Мо набояд онҳоеро, ки пеш аз мо дар Масеҳ рафтаанд ва таъсири онҳо ба ҳаёти мо дошт, фаромӯш накунем.

2. Умеди мо ба ҳаёти ҷовидонӣ дар Исо аст ва мо бояд ҳамчун манбаи тасаллӣ ва шодии худ ба Ӯ часпида бошем.

1. Филиппиён 3:20 - Аммо шаҳрвандии мо дар осмон аст ва аз он мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро интизорем.

2. Румиён 14:8 - Зеро, агар мо зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем ва агар бимирем, барои Худованд мемирем. Пас, хоҳ зинда бошем, хоҳ бимирем, аз они Худованд ҳастем.

1 ба Қӯринтиён 15:19 Агар мо танҳо дар ин ҳаёт ба Масеҳ умед дошта бошем, пас мо аз ҳама бадбахттаринем.

Павлус таъкид мекунад, ки бе умед ба Масеҳ ҳаёт пур аз бадбахтист.

1. «Дар Масеҳ умед доштан: рад кардани ҳаёти бадбахтӣ»

2. "Ваъдаи умед ба Масеҳ: рад кардани ҳаёти бадбахтӣ"

1. Румиён 8:25 - "Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, мо онро бо сабр интизорем".

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

1 ба Қӯринтиён 15:20 Аммо Масеҳ алҳол аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон гардид.

Эҳёи Масеҳ: Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари мурдагон гардид.

1. Умеди эҳё: Худо ба воситаи эҳёи Масеҳ ба мо ба ҳаёти ҷовидонӣ умед бахшид.

2. Қудрати Масеҳ: Исо маргро мағлуб кард ва ба мо қудрат дод, ки ҳар гуна монеаро бартараф кунем.

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 6:9-10 - Мо медонем, ки Масеҳ, ки аз мурдагон эҳьё шуд, дигар ҳеҷ гоҳ намемирад; марг дигар бар вай хукмронӣ намекунад. Барои мамот, ки ӯ мурд, барои гуноҳ як бор мурд, аммо ҳаёти ӯ барои Худо зиндагӣ мекунад.

1 ба Қӯринтиён 15:21 Зеро, азбаски мамот ба воситаи одам омад, эҳьёи мурдагон низ ба воситаи одам омад.

Марг аз ҷониби одам буд, аммо эҳёи мурдагон низ ҳамин тавр буд.

1. Қудрати инсоният барои эҳё кардан.

2. Зебоии фидя дар марг.

1. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, то абад нахоҳад мурд.

2. Румиён 5:18 - Бинобар ин, чунон ки як гуноҳ боиси маҳкумияти ҳама одамон гардид, ҳамон тавр як амали адолат боиси сафедшавӣ ва ҳаёти ҳамаи одамон мегардад.

1 ба Қӯринтиён 15:22 Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон ҳама дар Масеҳ зинда хоҳанд шуд.

Ҳама одамон хоҳанд мурд, аммо онҳо дар Масеҳ зинда хоҳанд шуд.

1. "Ҳаёт дар Масеҳ: умеди ҳаёти ҷовидонӣ"

2. «Қудрати наҷот: Ғалаба кардани марг ба воситаи Масеҳ»

1. Румиён 6:23, «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Юҳанно 11:25-26, "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. Оё шумо ба ин бовар мекунед?"

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:23 Аммо ҳар кас бо тартиби худ: Масеҳ бори аввал аст; баъд аз омадани Ӯ онҳое ки аз они Масеҳанд.

Павлус дар бораи тартиби эҳёшавӣ сухан меронад, ки дар он Масеҳ бори аввал аст ва онҳое ки ба Ӯ тааллуқ доранд, ҳангоми омадани Ӯ пайравӣ хоҳанд кард.

1. Тартиби эҳё: Чӣ гуна Ғалабаи Масеҳ моро кафолат медиҳад

2. Умеди эҳё: Чӣ тавр бозгашти Масеҳ ба мо қувват мебахшад

1. Румиён 8:23-25 - Ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки меваҳои аввалини Рӯҳ доранд, дар дохили худ оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхонӣ, фидияи

ҷисми худ ҳастем.

2. Филиппиён 3:20-21 - Зеро сӯҳбати мо дар осмон аст; Аз он ҷо низ мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро мунтазирем: Ӯ бадани нангини моро дигаргун хоҳад кард, то ки он ба бадани ҷалоли Ӯ, ба ҳасби коре, ки ба василаи он қодир аст, ҳама чизро ба Худ мутеъ созад, мубаддал шавад.

1 ба Қӯринтиён 15:24 Он гоҳ интиҳо фаро мерасад, вақте ки Ӯ Малакутро ба Худо, яъне ба Падар супурд; ҳангоме ки ӯ тамоми ҳукмронӣ ва тамоми қудрат ва қудратро барҳам медиҳад.

Вақте ки Исо салтанатро ба Худои Падар месупорад ва ҳама ҳукмронӣ, ҳокимият ва қудратро нест мекунад, охири дунё фаро мерасад.

1. Охират фаро мерасад: Оё шумо омодаед?

2. Ҳокимияти ниҳоӣ: Ҳукмронии Худо

1. Румиён 14:11-12 (Зеро ки навишта шудааст: "То зиндаам, мегӯяд Худованд, ҳар зонуе назди Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард. Пас ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод. .)

2. Эфсӯсиён 1:20-21 (Онро Ӯ дар Масеҳ ба амал овард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар ҷойҳои осмонӣ ба ямини Худ гузошт, аз ҳама подшоҳӣ, қудрат, ва қудрат ва салтанат болотар аз ҳама, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин ҷаҳон, балки дар оянда низ ном дорад.)

1 ба Қӯринтиён 15:25 Зеро ки ӯ бояд подшоҳӣ кунад, то даме ки ҳамаи душманонро зери пои Ӯ гузорад.

Павлус мегӯяд, ки Исо бояд то даме ки ҳамаи душманонашро мағлуб накунад, подшоҳӣ кунад.

1. Ҳукмронии Исо: Қудрати Ғалабаи Ӯ

2. Малакути Масеҳ: Боварӣ ба қудрати Ӯ

1. Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ба исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар

замин ва зери замин хам шавад, ва Ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

2. Эфсӯсиён 1:20-22 - ки ӯ дар Масеҳ, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва ба дасти росташ дар олами осмонӣ нишаст, аз ҳама ҳукмронӣ ва ҳокимият, қудрат ва салтанат ва ҳар унвоне, ки метавонад дода шудааст, на танхо дар замони хозира, балки дар оянда хам. Ва Худо ҳама чизро зери пои ӯ гузошта, ӯро сарвари ҳама чиз барои калисо таъин кард.

1 Қӯринтиён 15:26 Душмани охирине, ки нобуд карда мешавад, марг аст.

Марг душмани охиринест, ки мағлуб хоҳад шуд.

1. Бе тарс - Тадқиқоти Ғалаба бар марг

2. Қувваи эҳё - бартарӣ аз дастёбии ниҳоии марг

1. 1 Қӯринтиён 15:54-57 - "Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд. Куҷост, эй марг, ғалабаи ту? Куҷост, эй марг, неши ту?"

2. Юҳанно 11:25-26 - "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар бимирад, зинда хоҳад шуд"

1 ба Қӯринтиён 15:27 Зеро ки Ӯ ҳама чизро зери пойҳои Ӯ гузоштааст. Аммо ҳангоме ки мегӯяд, ки ҳама чиз зери дасти Ӯст, маълум аст, ки Ӯ истисно аст, ки ҳама чизро зери дасти Ӯ гузоштааст.

Ба Исо бар ҳама чиз қудрат дода шудааст, аммо қудрати Ӯ мутлақ нест, зеро Худаш ба Худо итоат мекунад.

1. Ҳукмронии Худо: Фаҳмидани кӣ масъул аст

2. Исо: Бузургтарин Намунаи итоат ба Худо

1. Румиён 14:7-8 - Зеро ҳеҷ яке аз мо барои худ зиндагӣ намекунад ва ҳеҷ кас барои худ наmemирад. Зеро ки агар мо зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем; ва хоҳ бимирем, барои Худованд мемирем; пас, хоҳ зиндагӣ кунем, хоҳ бимирем, аз они Худованд ҳастем.

2. Филиппиён 2:5-11 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намедонист, балки худро беобрӯ намедонист, ва ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

1 ба Қӯринтиён 15:28 Ва ҳангоме ки ҳама чиз ба Ӯ итоат кунад, худи Писар низ ба касе, ки ҳама чизро зери дасти Ӯ мегузорад, итоат хоҳад кард, то ки Худо дар ҳама чиз бошад.

Ин порча мефаҳмонад, ки Худо дар ниҳоят ҳама чиз хоҳад буд, вақте ки ҳама чиз ба Ӯ итоат мекунад ва Писар ба Ӯ итоат мекунад.

1. Худо волии ҳамагон аст

2. Қудрати ҳокимияти Худо

1. Ибриён 13:20-21 - Бигзор Худои сулҳу осоиштагӣ, ки Худованди мо Исоро, чӯпони бузурги гӯсфандонро аз мурдагон эҳё кард, бо хуни аҳди абадӣ, шуморо бо ҳар кори нек муҷаҳҳаз гардонад, то ки шумо кори Ӯро ба ҷо оваред. ба воситаи Исои Масеҳ, ки Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

2. Румиён 11:33-36 - Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! «Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд?» «Ё кист, ки ба ӯ тӯҳфае додааст, то мукофоташ дода шавад?» Зеро ки ҳама чиз аз Ӯ ва ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

1 ба Қӯринтиён 15:29 Вагарна, онҳое ки барои мурдагон таъмид мегиранд, чӣ кор хоҳанд кард, агар мурдагон эҳьё нашаванд? пас чаро онҳо барои мурдагон таъмид мегиранд?

Павлус саволеро ба миён меорад, ки чаро одамон таъмид мегиранд, агар эҳё вуҷуд надошта бошад.

1. Қувваи имон: Ҳадафи таъмид чист?

2. Эҳёи Исо: Эълон кардани умеди мо.

1. Румиён 6:3-4 - «Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ дар мамот таъмид гирифта, дафн шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам гузорем».

2. Қӯлассиён 2:12 - «Вале ки бо ӯ дар таъмид дафн карда шудаед, ва дар он шумо низ бо ӯ ба воситаи имон ба кори пурқудрати Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, эҳьё шудаед».

1 ба Қӯринтиён 15:30 Ва чаро мо ҳар соат дар хатар мемонем?

Павлус савол медиҳад, ки чаро масеҳиён ҳамеша дар хатари таъқибу ранҷу азоб қарор доранд.

1. "Хатари таъқибот: Бо вуҷуди хатар устувор истодан"

2. «Файзи Худо дар баробари хатар»

1. Ибриён 11:32-40 - Имон ба Аҳди Қадим дар муқобили хатарҳо муқаддас аст.

2. Румиён 8:31-39 - Кафолати муҳаббати Худо дар миёни хатар.

1 ба Қӯринтиён 15:31 Ман аз шодии шумо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ дорам, эътироз мекунам, ман ҳар рӯз мемирам.

Павлуси ҳавворӣ изҳори омодагӣ мекунад, ки ҳар рӯз барои роҳи Масеҳ бимирад.

1. Арзиши пайравӣ ба Исо: омодагӣ ба мурдан ҳар рӯз

2. Зиндагӣ бо қурбонӣ: Намунаи Павлус

1. Филиппиён 3:10 - «То ки ман Ӯро ва қуввати эҳёи Ӯро бишносам ва ба ранҷу азобҳои ӯ шарик шавам ва дар маргаш мисли ӯ шавам».

2. Ибриён 13:13 - «Биёед, назди ӯ берун аз ӯрдугоҳ биравем ва маломатеро, ки ӯ тоб оварда буд, бар дӯш бигирем».

1 ба Қӯринтиён 15:32 Агар ман дар Эфсӯс бо одамони дарранда ҷанг карда бошам, ба ман чӣ фоида дорад, агар мурдагон эҳьё нашаванд? биёед бихӯрем ва бинӯшем; зеро ки фардо мемирем.

Дар порчаи Павлус нуқтаи мубориза ва ҷанг, агар мурдагон эҳё нашаванд, савол медиҳад. Ӯ пешниҳод мекунад, ки одамон бояд аз зиндагӣ лаззат баранд, вақте ки онҳо доранд.

1. Маънои ҳаёт: Зиндагӣ барои ҷовидонӣ

2. Оғӯш гирифтани лаҳза: Ҳангоме ки имкон доред, аз зиндагӣ лаззат баред

1. Воиз 9:7-9 - Бирав, нони худро бо шодӣ бихӯр ва шароби худро бо дили шод бинӯш, зеро Худо аллакай аъмоли шуморо қабул кардааст. Бигзор ҷомаи шумо ҳамеша сафед бошад, ва саратон аз равған кам набошад. Бо зане, ки тамоми айёми умрат ӯро дӯст медорӣ, шодмонӣ кун.

2. Яъқуб 4:13-14 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем ва тиҷорат мекунем ва фоида ба даст меорем" - аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад биёранд. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

1 ба Қӯринтиён 15:33 Фирефта нашавед: алоқаи бад ахлоқи некро вайрон мекунад.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки фирефтаи таъсири бад, ки метавонад боиси рафтори фасод гардад.

1. «Хатари таъсири бад»

2. «Қудрати интихоби хуб»

1. Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо хирадмандон рафтор кунад, доно хоҳад буд, аммо рафиқи аблаҳон нобуд мешавад.

2. Яъқуб 1:16 - Фирефта нашавед, бародарони маҳбуби ман.

1 ба Қӯринтиён 15:34 Ба адолат бедор шавед, ва гуноҳ накунед; зеро ки баъзе касон дар бораи Худо дониш надоранд: инро барои хиҷили шумо мегӯям.

Павлус Қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба адолат бедор шаванд ва гуноҳ накунанд, зеро баъзе аз онҳо дар бораи Худо дониш надоранд.

1. "Фаҳмиши файзи Худо: чӣ гуна бояд одилона зиндагӣ кард"

2. "Талабот ба дониш: Нагузоред, ки шарм шуморо идора кунад"

1. Румиён 6: 14-17 - Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки зери файз ҳастед.

2. Масалҳо 2:6-8 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад, аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд.

1 ба Қӯринтиён 15:35 Аммо касе хоҳад гуфт: "Мурдагон чӣ гуна эҳё мешаванд?" ва онҳо бо кадом бадан меоянд?

Павлус дар бораи эҳёи мурдагон ва чӣ гуна эҳё шудани онҳо савол медиҳад.

1. "Эҳё: умеди ҳаёти ҷовидонӣ"

2. "Ҷисми эҳёшуда: он чӣ гуна хоҳад буд?"

1. Айюб 19:25-27 - Зеро ман медонам, ки Наҷотдиҳандаи ман зинда аст ва дар охир ӯ бар рӯи замин хоҳад истод. Ва баъд аз он ки пӯсти ман ин тавр нест шуд, ман дар ҷисми худ Худоро хоҳам дид, ки Ӯро барои худ хоҳам дид, ва чашмони ман бубинанд, на дигаре. Дилам аз даруни ман мепарад!

2. 1 Петрус 1:3-5 - Муборак бод Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Мувофиқи марҳамати бузурги худ, Ӯ моро водор сохт, ки ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда, ба меросе, ки фано, пажмурда ва пажмурда аст ва дар осмон барои шумо, ки бо қудрати Худо нигоҳ дошта шудааст, таваллуд ёбем. ба воситаи имон муҳофизат карда мешаванд, то ки наҷоте, ки дар замони охир зоҳир шавад.

1 ба Қӯринтиён 15:36 Эй нодон, он чи ту мекорӣ, зинда намешавад, магар он ки бимирад.

Гузариш Марг барои зинда кардани чизе зарур аст.

1. Қувваи марг: Чӣ гуна марг ҳаёт меорад

2. Зарурати қурбонӣ: Он чизе ки мо бояд ба даст орем

1. Юҳанно 12:24 - Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, танҳо мемонад; лекин агар бимирад, ҳосили фаровон медиҳад.

2. Румиён 6:4-5 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем: чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ бояд дар ҳаёти нав рафтор кунем. Зеро, агар мо дар мисоли мамоти Ӯ кошта шуда бошем, мо низ дар мисоли эҳёи Ӯ хоҳем буд.

1 ба Қӯринтиён 15:37 Ва он чи ту мекорӣ, на он ҷисми ояндаро мекорӣ, балки гандум ё донаи дигарро мекорӣ;

Шинонидани тухмӣ ба ҳосили фаврӣ оварда намерасонад, аммо он дар ниҳоят ба ҳар чизе, ки чун шинонда шудааст, мерӯяд.

1. Мӯъҷизаи афзоиш: Фаҳмидани он ки чӣ тавр офаридаи Худо кор мекунад

2. Кишти тухми имон: даравидани фоидаи ишқи Худо

1. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар касе ки мекорад, ҳамонро дарав мекунад. 8 Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Яъқуб 1:17-18 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад. 18 Бо хости Худ Ӯ моро ба василаи каломи ростӣ ба вуҷуд овард, то ки як навъ нахуствазири офаридаҳои Ӯ бошем.

1 ба Қӯринтиён 15:38 Аммо Худо ба он ҷисме медиҳад, ки ба Ӯ маъқул аст, ва ба ҳар насл ҷисми худро медиҳад.

Худо ба ҳар як тухм ҷисми беназире медиҳад, то ҳадафаш иҷро шавад, чунон ки

фармудааст.

1. Қудрати тарҳи Худо: Фаҳмидани ҳадафи мо тавассути офариниши Ӯ

2. Зебоии офариниши Худо: Шӯҳрат аз гуногунии офаридаҳои Ӯ

1. Забур 139:14 - Туро ҳамду сано хоҳам гуфт; зеро ки ман тарсончак ва аҷоиб офарида шудаам: аъмоли Ту аҷоиб аст; ва нафси ман дуруст медонад.

2. Ҳастӣ 1:11-13 - Он гоҳ Худо гуфт: «Бигзор замин наботот, гиёҳҳои тухмӣ ва дарахтони мевадиҳанда дар рӯи замин сабзад, ки мувофиқи ҷинсашон мева диҳад, ки тухмҳо дар онҳо бошанд»; ва чунин буд. Замин наботот ва гиёҳҳоеро ба вуҷуд овард, ки мувофиқи ҷинсашон тухм медиҳад ва дарахтоне, ки аз рӯи ҷинсашон тухм меоваранд; ва Худо дид, ки ин хуб аст. Шом шуду субҳ шуд, рӯзи сеюм.

1 ба Қӯринтиён 15:39 Ҳама гӯшт як хел нест, балки гӯшти одамон як хел аст, гӯшти ҳайвоноти ваҳшӣ дигар, гӯшти моҳӣ дигар ва гӯшти паррандагон дигар.

Павлус гуногунии офаринишро таъкид карда, қайд мекунад, ки дар байни одамон, ҳайвонот, моҳӣ ва паррандагон гӯшт гуногун аст.

1. Гуногунии аҷиби Худо: Фаҳмидани гуногунии офариниш

2. Нотакрор будани ҳар як ҳаёт: Таҷлили хосиятҳои инсон, ҳайвон, моҳӣ ва парранда

1. Ҳастӣ 1:21-25 - Худо паррандагон, моҳӣ ва ҳайвонотро меофарад

2. Забур 103:24-30 - Худоро барои ҳайвонҳои офаридааш ҳамду сано гуфтан

1 ба Қӯринтиён 15:40 Ҷисмҳои осмонӣ ва ҷисмҳои заминӣ низ ҳастанд, аммо ҷалоли осмонӣ як аст, ҷалоли заминӣ дигар аст.

Павлус мефаҳмонад, ки дар ҷалоли ҷисмҳои осмонӣ ва заминӣ фарқият вуҷуд дорад.

1. Ҷалоли Осмон: Ин чӣ маъно дорад ва чӣ гуна онро ҷустуҷӯ кардан мумкин аст

2. Дарёфти маъно дар тафовути ин дунё

1. Матто 6:19-21 - «Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд мешаванд ва дуздон даромада медузданд. Аммо дар осмон барои худ ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо парвонагон ва ҳашарот нобуд намешаванд, ва дуздон дар он ҷо даромада, намедузданд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Яъқуб 4:13-15 - «Акнун гӯш кунед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба ин ё он шаҳр меравем, як сол дар он ҷо мемонем, тиҷорат мекунем ва пул кор мекунем". Чаро, шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин, шумо бояд бигӯед: "Агар ин иродаи Худованд бошад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем"».

1 Қӯринтиён 15:41 Ҷалоли офтоб як аст, ҷалоли моҳ дигар, ва ҷалоли ситораҳо дигар, зеро ки як ситора аз ситораи дигар бо ҷалол фарқ мекунад.

Шӯҳрати офтоб, моҳ ва ситорагон беназир ва гуногунранг аст.

1. Ба қадри зебоии офариниш

2. Таҷлили фарқиятҳои мо

1. Забур 19:1-2 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯянд; шаб ба шаб донишро ошкор мекунанд.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

1 Қӯринтиён 15:42 Эҳёи мурдагон низ ҳамин тавр аст. Он дар фасод кошта мешавад; дар бефасод баланд мешавад:

Гузариш Эҳёи мурдагон мисли тухмест, ки дар фасод кошта мешавад ва сипас дар фано зинда мешавад.

1. Эҳёи мо: Умеди вайроншавӣ

2. Қудрати қиёмат: Зиндагӣ аз марг

1. 1 Петрус 1:3-5 - Худоро барои умеди эҳёшавӣ ҳамду сано гуфтан

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо қудрати эҳёро бар марг эълон мекунад

1 Қӯринтиён 15:43 Он дар нангин кошта мешавад; дар ҷалол эҳьё мешавад: дар заъф кошта мешавад; дар қудрат баланд мешавад:

Ин порча мефаҳмонад, ки он чи дар нангин ва заъф кошта мешавад, метавонад дар ҷалол ва қувват эҳё шавад.

1. Қудрати кафорат: Чӣ тавр Худо метавонад заифҳои моро ба қавӣ табдил диҳад

2. Муҳаббати бепоёни Худо: Чӣ гуна раҳмати Ӯ ҳаёти моро тағир медиҳад

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо болҳо парвоз хоҳанд кард; давида, хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд".

1 Қӯринтиён 15:44 Он бадани табиӣ кошта мешавад; он ҷисми рӯҳӣ баланд мешавад. Ҷисми табиӣ вуҷуд дорад ва ҷисми рӯҳонӣ вуҷуд дорад.

Дар порча аз табдили ҷисми инсон аз ҷисми табиӣ ба рӯҳӣ сухан меравад.

1. Бадани мо маъбади Рӯҳ аст ва ба воситаи имон ба Масеҳ дигаргун шудан мумкин аст.

2. Қувваи эҳё ба мӯъмин ҳаёти нав меорад.

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард.

2. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; чизҳои кӯҳна гузаштанд; инак, ҳама чиз нав шудааст.

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:45 Ва чунин навишта шудааст: «Одами аввалин Одам ҷони зинда гардид; Одами охирин рӯҳи зиндакунанда сохта шудааст.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки одами аввал, Одам, рӯҳи зинда офарида шудааст ва Одам охирин рӯҳи зиндакунанда офарида шудааст.

1. Фарқи байни Одам ва Исо: Чӣ гуна Одами аввал ва охирин гуноҳ ва наҷотро ифода мекунанд

2. Аз Рӯҳ зинда шудан: Эҳсос кардани қудрати ҳаётбахши Исо

1. Румиён 5:12-19 - Оқибатҳои гуноҳи Одам ва атои сафедкунӣ тавассути Исо

2. Эфсӯсиён 2:1-10 - Қудрати файзи Худо дар зинда кардани гуноҳкорони мурда дар Масеҳ

1 БА ҚУРИНТИЁН 15:46 Аммо на аввал рӯҳонӣ, балки он чи табиӣ буд; ва баъд аз он чизе, ки рӯҳонӣ аст.

Табиӣ аввал меояд ва баъд аз он рӯҳонӣ.

1. Афзалияти табиат: Фаҳмидани ҷои мо дар офариниш

2. Муносибати табиӣ ва рӯҳонӣ: кашф кардани роҳи мо ба муқаддасот

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Забур 19:1-2 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад. Рӯз ба рӯз сухан мегӯянд; шаб ба шаб донишро ошкор мекунанд.

1 ба Қӯринтиён 15:47 Одами якум аз замин аст, аз замин аст; одами дуюм Худованд аз осмон аст.

Ин оят дар бораи ду мард сухан меронад: одами якум аз замин аст ва одами дуюм Худованд аз осмон аст.

1. Фарқи байни тафаккури заминӣ ва осмонӣ

2. Ҳамчун шаҳрванди Осмон зиндагӣ кардан

1. Филиппиён 3:20-21 - "Аммо шаҳрвандии мо дар осмон аст ва аз он мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро интизорем, ки бадани пасти моро ба мисли ҷисми ҷалоли худ табдил медиҳад, бо қудрате, ки ба ӯ ҳатто имкон медиҳад ки ҳама чизро ба худ тобеъ кунад».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

1 ба Қӯринтиён 15:48 Чӣ тавре ки заминӣ аст, заминиён низ чунинанд; ва чӣ гунае ки осмонӣ бошад, осмониён низ ҳамонанд.

Заминӣ ва осмонӣ гуногунанд ва сифатҳои ҳар яки онҳо дар сокинони онҳо тағассум меёбад.

1: Мо бояд арзишҳои замириро рад кунем ва кӯшиш кунем, ки арзишҳои осмониро тағассум кунем.

2: Барои он ки бештар ба Худо монанд шавем, мо бояд аз хоҳишҳои заминии худ боло шавем.

1: Matthew 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2: Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

1 ба Қӯринтиён 15:49 Ва чӣ тавре ки мо сурати замириро бардоштаем, сурати осмониро низ ба дӯш хоҳем гирифт.

Гузар Мо симои осмониро ба даст хоҳем овард, чунон ки симои замириро бардоштаем.

1. "Тасвири осмон: бештар ба Масеҳ монанд шудан"

2. «Зиндагӣ дар нури симои осмонӣ»

1. Эфсӯсиён 4:17-24 - Марди кӯҳнаро гузоред ва марди навро дар бар кунед

2. Румиён 8: 28-29 - Худо ҳама чизро ба манфиати онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, якҷоя мекунад.

1 ба Қӯринтиён 15:50 Ҳоло, эй бародарон, ҳаминро мегӯям, ки ҷисм ва хун вориси Малакути Худо шуда наметавонанд; ва фасод вориси фасод нест.

Малакути Худо наметавонад аз ҷисм ва хун мерос гирифта шавад, на фасод вориси фано шуда наметавонад.

1. Барои вориси Малакути Худо мо бояд ба имон такя кунем, на ба чизҳои ҷисмонӣ

2. Ба фосидон иҷозат дода намешавад, ки ба Малакути Худо дохил шаванд

1. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Луқо 18:29-30 - Ва ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки аз барои Малакути Худо хона, ё падару модар, ё бародарон, ё зан ё фарзандонро тарк карда бошад, дар ин замони ҳозира ва дар дунёи оянда ҳаёти ҷовидонӣ нахоҳанд дошт.

1 ба Қӯринтиён 15:51 Инак, ман ба шумо як сирре нишон медиҳам; На ҳама мо хобем, аммо ҳамаамон тағир хоҳем ёфт,

Гузариш На ҳама одамон мемиранд, аммо ҳама тағиротро эҳсос хоҳанд кард.

1. Фаҳмидани асрори табдил

2. Қабули ваъдаи тағирот

1. Румиён 8:28-29 Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Ишаъё 43:18-19 "Он чи пештараро фаромӯш кунед; дар бораи гузашта фикр накунед. Инак, ман кори нав мекунам! Ҳоло он пайдо мешавад; оё шумо онро намефаҳмед? Ман дар биёбон роҳ месозам ва ҷӯйҳо дар замини бекорхобида».

1 ба Қӯринтиён 15:52 Дар як лаҳза, дар мижа задани чашм, дар карнаи охирин: зеро ки карнай навохта хоҳад шуд, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд.

Дар карнайи охирин мурдагон бефано эҳё мешаванд ва мо дар як лаҳза тағир хоҳем ёфт.

1. Қудрати қиёмат 2. Охири замон

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард. 2. 1 Таслӯникиён 4:16-17 - Зеро худи Худованд аз осмон бо нидо, бо овози фариштаи ва бо карнаи Худо нозил хоҳад шуд: ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳьё хоҳанд шуд: Он гоҳ мо зиндагон ва бо онҳо дар абрҳо хоҳанд монд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гиранд; ва мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

1 ба Қӯринтиён 15:53 Зеро ин фосид бояд либоси бефаноӣ бипӯшад, ва ин миранда бояд ҷовидонӣ бипӯшад.

Фаношаванда бояд бефано гардад ва миранда ҷовидон гардад.

1. Умеди ҳаёти ҷовидонӣ: Чӣ тавр мо метавонем маргро мағлуб кунем

2. Қувваи эҳё: Тағйир додани ҷисмҳои мирандаи мо

1. Румиён 6:5-11 - Қудрати ҳаёти дигаргуншуда тавассути эҳёи Исо.

2. 1 Петрус 1:3-9 - Умеди ҳаёти ҷовидонӣ тавассути эҳёи Исо.

1 ба Қӯринтиён 15:54 Пас, ҳангоме ки ин фосид либоси бефаной мепӯшад ва ин миранда либоси ҷовидонӣ мепӯшад, он гоҳ сухане, ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: "Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд".

Фано ва миранда ба фано ва ҷовидонӣ иваз карда мешавад ва марг мағлуб хоҳад шуд.

1: Ғалаба дар Масеҳ - Новобаста аз он ки мо дар зиндагӣ бо чӣ рӯ ба рӯ мешавем, Масеҳ аллакай бар марг ғалабаи ниҳоӣ ба даст овардааст.

2: Қувваи Имон - Тавассути имон ба Худо, мо метавонем итминон дошта бошем, ки ҳатто вақте ки марг фаро мерасад, мо ваъдаи эҳё ва ҳаёти ҷовидонӣ дорем.

1: Isaiah 25:8 Ӯ маргро дар ғалаба фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард; ва мазаммати қавми Худро аз тамоми замин нест хоҳад кард, зеро ки Худованд инро гуфтааст.

2:1 ба Қӯринтиён 15:26 Душмани охирине, ки нест карда мешавад, марг аст.

1 ба Қӯринтиён 15:55 Эй марг, неши ту куҷост? Эй қабр, пирӯзии ту куҷост?

Гузариш Павлус қудрати марг ва ғалабаи қаброро зери шубҳа мегузорад.

1: "Ғалабаи ҳаёт: ғалабаи марг"

2: "Қувваи умеди мо: на дар қабр"

1: Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз ҳама чеҳраҳо пок хоҳад кард.

2: Ваҳй 1:18 - Ман зинда ҳастам ва мурда будам; ва инак, ман то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва маргро доранд.

1 ба Қӯринтиён 15:56 Неши мамот гуноҳ аст; ва қуввати гуноҳ шариат аст.

Марг аз гуноҳ аст, ва шариат он чизест, ки гуноҳро қувват мебахшад.

1. Оқибати гуноҳ марг аст

2. Қудрати қонун

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 2:8-13 - Зеро, агар шумо шариати подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор", кори хуб мекунед. Аммо агар рӯйбинӣ кунед, гуноҳ мекунед ва аз рӯи шариат ҳамчун вайронкорон маҳкум мешавед. Зеро, ҳар кӣ тамоми шариатро риоя кунад, вале дар як нукта риоя накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст. Зеро касе ки гуфтааст: «Зино накун», инчунин гуфтааст: «Қатл накун». Агар шумо зино накунед, балки одамкушӣ кунед, вайронкунандаи шариат шудаед. Ҳамин тавр сухан гӯед ва чунон рафтор кунед, ки онҳо бояд тибқи қонуни озодӣ доварӣ карда шаванд. Зеро ба касе, ки раҳм накардааст, доварӣ бе марҳамат аст. Шафқат бар доварӣ ғолиб меояд.

1 Қӯринтиён 15:57 Аммо Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо пирӯзӣ ато кардааст.

Дар 1 Қӯринтиён 15:57 Павлус ба Худо барои пирӯзӣ ба воситаи Исои Масеҳ шукр мегӯяд.

1. "Ғалаба тавассути Исои Масеҳ"

2. «Шукри Худо»

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Забур 118:14 - Худованд қуввати ман ва суруди ман аст; вай наҷоти ман шудааст.

1 ба Қӯринтиён 15:58 Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, устувор, беқувват ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

Мӯъминон бояд устувор бошанд ва ба хидмати Худованд содиқ бошанд, зеро кӯшишҳои онҳо беҳуда нест.

1. Имони фаровон: Роҳе ба ӯҳдадориҳои устувор

2. Хизмати бепоён: самараи меҳнати садоқатмандона

1. Ибриён 10: 23-24 - Биёед, касби имони худро бе тардид нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ амин аст, ки ваъда додааст;) ва биёед якдигарро мулоҳиза кунем, то ба муҳаббат ва аъмоли нек барангезем.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

1 Қӯринтиён 16 боби шонздаҳум ва охирини Номаи якуми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба имондорони Қӯринт дастуру саломҳои гуногун медиҳад.

Сархати 1: Павлус ба имондорони Қӯринт дастур медиҳад, ки чӣ тавр барои муқаддасон дар Ерусалим ҳадияи махсус ҷамъоварӣ кунанд. Ӯ ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки ҳар ҳафта як қисми даромади худро мувофиқи шукуфоии худ ҷудо кунанд, то вақте ки ӯ меояд, ба ҷамъоварӣ дар дақиқаҳои охирин эҳтиёҷе набошад (1 Қӯринтиён 16:1-3). Павлус хоҳиши худро ба намояндагони Қӯринтус ҳангоми додани ин тӯҳфаи саховатманд ҳамроҳӣ мекунад, зеро ӯ ният дорад, ки пас аз гузаштан аз Мақдуния ба дидани онҳо биравад (1 Қӯринтиён 16:4-6).

Параграфи 2: Павлус нақшаҳои сафарашро муҳокима мекунад ва нияти худро дар Эфсӯс то иди Пантикост монданро баён мекунад, зеро дар он ҷо имкони хидмати самарабахш пайдо шуд (1 Қӯринтиён 16:8-9). Ӯ имондоронро ба Қӯринт даъват мекунад, ки ҳушёр бошанд, дар имони худ устувор бошанд, мисли мардон рафтор кунанд ва қавӣ бошанд (1 Қӯринтиён 16:13). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки ҳама корро бо муҳаббат анҷом диҳанд.

Параграфи 3: Боб бо салом ва дастурҳои шахсӣ хотима меёбад. Павлус Стефанус, Фортунатус ва Охойкӯсро барои хизмати содиқонаашон таъриф мекунад ва калисои Қӯринтро ташвиқ мекунад, ки бо омодагӣ ба чунин пешвоён итоат кунанд (1 Қӯринтиён 16:15-18). Ӯ аз калисоҳои Осиё ҳамроҳи Акила ва Прискила салом мефиристад. Дар охир, ӯ бо таъкид мекунад, ки муҳаббати ӯ бо ҳамаи онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд (1 Қӯринтиён 16:19-24).

Хулоса, дар боби шонздаҳуми китоби Қӯринтиён дастурҳои гуногуни амалӣ ва

саломҳои Павлус мавҷуданд. Ӯ дар бораи ҷамъ овардани қурбонӣ барои муқаддасони Ерусалим маслиҳат медиҳад ва оид ба ҷамъоварии он роҳнамоҳо медиҳад. Ӯ нақшаҳои сафарашро нақл мекунад ва ҳамзамон имондорони Қӯринфро даъват мекунад, ки дар имонашон устувор бошанд. Ин боб бо таърифҳои шахсӣ, салом аз калисоҳои дигар ва ифодаи ниҳоии муҳаббати Павлус ба ҳамаи онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ба итмом мерасад. Ин боб ҳамчун насиҳати хотимавӣ хизмат мекунад, ки аҳамияти масъалаҳои амалӣ, ягонагӣ дар бадани имондоронро нишон медиҳад ва муҳаббати Павлусро ба калисои Қӯринт баён мекунад.

1 Қӯринтиён 16:1 Дар бораи ҷамъоварӣ барои муқаддасон, чунон ки Ман ба калисоҳои Ғалотия амр фармудаам, шумо низ ҳамин тавр мекунед.

Павлус ба калисои Қӯринт дастур медиҳад, ки дар ҷамъоварӣ барои муқаддасон саҳм гузоранд ва ҳамон дастуре, ки ӯ ба калисоҳои Ғалотия дода буд.

1. Қудрати додан: Чӣ тавр додан ба дигарон метавонад фарқият гузорад

2. Муқаддасон кистанд? Баррасии муқаддас будан чӣ маъно дорад

1. Аъмол 20:35 - «Дар ҳама чиз ман ба шумо нишон додам, ки бо ин роҳ сахт меҳнат карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфта буд: "Додан аз қабул кунед».

2. Ғалотиён 6:10 - "Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем."

1 ба Қӯринтиён 16:2 Дар рӯзи аввали ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, чунон ки Худо ӯро обод кардааст, дар канори ӯ захира кунед, то ки ман омадаам, ҷамъомаде набошад.

Ин оят масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки як қисми он чизеро, ки рӯзи якшанбе ба даст меоранд, барои калисо ҷудо кунанд, то ҳангоми омадани Павлус маблағ ҷамъ накунанд.

1: Худо моро бо қобилияти кор баракат додааст, пас биёед онро истифода барем, то ба калисои Ӯ саҳм гузорем.

2: Саховат дар додан нишонаи шогирди ҳақиқӣ аст.

1: Луқо 6:38 - "Диҳед, ва ба шумо дода хоҳад шуд; ба андозаи хуб, фишурдашуда, ларзондашуда ва печида, ба оғӯши шумо хоҳанд дод. барои шумо боз чен карда шавад».

2: 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас мувофиқи он ки дар дили худ нияте дорад, бигзор бидиҳад, на бо ҳассос ва на аз рӯи зарурат, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

1 ба Қӯринтиён 16:3 Ва ҳангоме ки ман меоям, ҳар киро бо мактубҳои худ писандиҳед, онҳоро мефиристам, то ки озодии шуморо ба Ерусалим биёранд.

Павлус аз қӯринтиён даъват мекунад, ки ба Ерусалим як вакил фиристанд, то ки ба Ерусалим саҳм гузоранд.

1. Муҳимияти додани молӣ ба кори Худо.

2. Масъулияти калисо барои ғамхорӣ ба ниёзҳои дигарон.

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас мувофиқи он ки дар дили худ нияте дорад, бигзор бидиҳад, на бо ҳассос ва на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

2. Аъмол 2: 44-45 - "Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чизҳои муштарак доштанд; ва дороиҳо ва дороии худро фурӯхтанд ва ба ҳама тақсим карданд, чунон ки ҳар кас эҳтиёҷ дошт."

1 ба Қӯринтиён 16:4 Ва агар лоиқ бошад, ки ман низ меравам, онҳо бо ман хоҳанд рафт.

Павлус ба қӯринтиён мегӯяд, ки агар ба ҷое рафтани ӯ мувофиқ бошад, онҳо бояд ӯро ҳамроҳӣ кунанд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки дар кори худ бо Ӯ бошем

2. Якҷоя барои Малакути Худо хизмат кардан

1. Ишаъё 58:12 - Ва онҳое ки аз ту хоҳанд буд, харобаҳои кӯҳнаро хоҳанд сохт; ва туро «Таъмиркунандаи рахна», Баркароркунандаи пайраҳаҳо барои сокинон хонда хоҳанд шуд.

2. Матто 25:34-36 - Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи рости Худ хоҳад гуфт: «Биёед, эй Падари Ман баракатҳо! Ба ман гӯшт дод: ташна будам, ба ман об додед, бегона будам, маро гирифтед.

1 ба Қӯринтиён 16:5 Ва ҳангоме ки аз Мақдуния гузарам, назди шумо хоҳам омад, зеро ки аз Мақдуния мегузарам.

Павлус ният дорад, ки ҳангоми боздид аз Қӯринтиён аз Македония гузарад.

1. Дар муқобили душвориҳо истодагарӣ кунед: Сафари Павлус ба Қӯринтиён

2. Арзиши ҳадафҳо ва нақшаҳо: Сафари Павлус ба Қӯринтиён

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Румиён 8:37 - «Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем ».

1 ба Қӯринтиён 16:6 Ва шояд ман бо шумо бимонам ва зимистонро бо шумо хоҳам бурд, то ки ба ҳар ҷое ки равам, маро ба сафар баред.

Павлус фикр мекунад, ки зимистон дар назди Қӯринтиён бимонад ва онҳо бояд ӯро бо нақлиёт то макони ояндааш таъмин кунанд.

1. Худованд моро ба меҳмондорӣ ва саховатмандӣ даъват мекунад, ҳатто ба касоне, ки намешиносем.

2. Мо бояд омода бошем, ки ба дигарон хизмат кунем, ҳатто агар ин аз ҷониби мо қурбониро талаб кунад.

1. Ибриён 13:2 - «Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ки ба василаи он баъзеҳо фариштагонро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд».

2. Матто 10:42 - «Ва ҳар кӣ ба яке аз ин тифлон ба сабаби шогирд буданаш ҳатто як пиёла оби хунук диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки мукофоти худро аз даст нахоҳад дод».

1 ба Қӯринтиён 16:7 Зеро ки ҳоло ман шуморо дар роҳ нахоҳам дид; лекин ман боварӣ дорам, ки агар Худованд иҷозат диҳад, каме бо шумо бимонам.

Павлус хоҳиши дидани ба Қӯринтиёнро баён мекунад, аммо эътироф мекунад, ки ин дар ниҳоят ба Худо вобаста аст.

1. Худо назорат мекунад: Мулоҳиза дар бораи итоаткории Павлус ба Худованд дар 1 Қӯринтиён 16:7.

2. Иродаи Худо ва нақшаҳои мо: Чӣ тавр бояд орзуҳои худро бо пешакии Худо ба таври дуруст ҳамҷоя кунем.

1. Яъқуб 4:15 - Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро муқаррар мекунад.

1 Қӯринтиён 16:8 Аммо ман то иди Пантикост дар Эфсӯс мемонам.

Павлус нияти дорад, ки то иди Пантикост дар Эфсӯс бимонад: 2

1. Аҳамияти мондан дар хости Худо, новобаста аз арзиши он.

2. Аҳамияти сабру таҳаммул дар хидмат ба Худо.

2

1. Румиён 8:25 - "Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедвор бошем, мо онро босаброна интизор мешавем".

2. Яъқуб 1:2-3 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад».

1 ба Қӯринтиён 16:9 Зеро ки дари бузург ва таъсирбахш ба рӯи ман кушода шудааст, ва душманони зиёде ҳастанд.

Павлус дар рисолати худ бо монеаҳои зиёд рӯ ба рӯ мешавад, аммо барои ӯ имконияти бузург кушода шудааст.

1. "Бо вуҷуди душвориҳо пахш кунед"

2. «Қувваи муносибати мусбӣ»

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ишаъё 41:10 - "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

1 ба Қӯринтиён 16:10 Ва агар Тимотиюс биёяд, бигзоред, ки ӯ бе тарсу ҳарос бо шумо бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба ҷо меоварад, чунон ки ман низ мекунам.

Павлус Қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки Тимотиюсро, ки барои Худованд кор мекунад, мисли Павлус қабул кунанд.

1. Қувваи қабул: истиқболи дигарон дар хидмат ба Худованд

2. Ба кор андохтани қудрати кор барои Худованд

1. Ибриён 13:2 Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро бо ин кор баъзеҳо фариштаҳоро меҳмоннавозӣ кардаанд, ки надонистаанд.

2. Ба Қӯлассиён 3:23 Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон.

1 ба Қӯринтиён 16:11 Пас, ҳеҷ кас набояд ӯро хор накунад, балки ӯро ба саломатӣ берун кунед, то ки назди Ман биёяд;

Павлус калисоро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми омаданаш Тимотиюсро истиқбол кунанд ва бо эҳтиром муносибат кунанд.

1 - Чӣ гуна муносибатҳои эҳтиромона ҷомеаҳои қавӣ месозанд

2 - Муҳимияти истиқболи дигарон

1 - Ғалотиён 6:10, "Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем."

2 - Эфсӯсиён 4:32, «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

1 БА ҚУРИНТИЁН 16:12 Вақте ки ба бародари мо Апӯллӯс дахл карда, ман бисёр мехостам, ки вай бо бародарон назди шумо биёяд; балки вакте ки фурсати муносиб ёбад, меояд.

Павлус мехост, ки Апӯллӯс ҳамроҳи бародарони дигар ба калисо биёяд, аммо Апӯллӯс мехост, ки дертар биёяд.

1. Нақшаҳои Худо барои мо на ҳамеша бо нақшаҳои мо мувофиқат мекунанд

2. Вақти Худо комил аст

1. Масалҳо 16:9 - Мо метавонем нақшаҳо созем, аммо қадамҳои моро Худованд муайян мекунад.

2. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, нияти дорад, ки ба шумо комёб шавад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда мебахшад.

1 ба Қӯринтиён 16:13 Бедор бошед, дар имон устувор бошед, мисли одамон аз шумо даст кашед, қавӣ бошед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр ва устувор дар имони худ, ҷасур ва қавӣ бошанд.

1. Далер бошед: Дар имони худ устувор бошед

2. Ғалаба кардани тарс ва шубҳа тавассути қувват дар Худованд

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро бипӯшед, то бар зидди макрҳои шайтон истодагарӣ кунед.

1 Қӯринтиён 16:14 Бигзор ҳама корҳоятон бо садақа анҷом дода шаванд.

Павлус ба қӯринтиён насиҳат медиҳад, ки дар ҳама амалҳояшон бо муҳаббат ва меҳрубонӣ амал кунанд.

1. Муҳаббат бузургтарин ҳукм аст - 1 Қӯринтиён 16:14

2. Ҳама чизро бо муҳаббат иҷро кунед - 1 Қӯринтиён 16:14

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Ғалотиён 5:13-14 -Зеро, бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро тамоми шариат дар як калима ба амал омадааст: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

1 ба Қӯринтиён 16:15 Аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам (шумо хонаи Истефанусро медонед, ки он аввалин меваҳои Охоия аст ва онҳо ба хизмати муқаддасон одат кардаанд,)

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки хизмати хонаи Истефанусро эътироф ва эҳтиром кунанд.

1. Муҳимияти эҳтиром кардани онҳое, ки ба вазорат бахшида шудаанд

2. Эътироф ва қадр кардани хизмат дар ҳаёти мо

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти

меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2. Ибриён 13:7 - Онҳоеро, ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, ба ёд оред, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд: бо назардошти анҷоми гуфтугӯи онҳо, имонашон пайравӣ мекунад.

1 ба Қӯринтиён 16:16 То ки шумо ба чунин шахсон ва ба ҳар касе, ки бо мо кӯмак мекунад ва меҳнат мекунад, итоат кунед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба онҳое, ки бо онҳо кӯмак мекунанд ва меҳнат мекунанд, итоат кунанд.

1. Муҳимияти итоат ба онҳое, ки бо мо кор мекунанд.

2. Ахамияти мехнат ва мехнатро кадр кардан.

1. Филиппиён 2:3-4 - “Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед».

2. Эфсӯсиён 6:5-8 - «Эй ғуломон, ба оғоёни заминии худ бо тарс ва ларзон ва бо дили самимӣ итоат кунед, мисли он ки ба Масеҳ мехоҳед, на ба воситаи хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун бандагони Масеҳ. , ки иродаи Худоро аз самими қалб ба ҷо оварда, бо иродаи нек ба Худованд хизмат кунед, на ба одам, ва бидонед, ки ҳар касе, ки ҳар кори нек кунад, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, онро аз Худованд бармегардонад».

1 ба Қӯринтиён 16:17 Аз омадани Стефанус, Фортунатус ва Охаикӯс шодам, зеро ки он чи аз шумо кам буд, онҳо таъмин карданд.

Павлус ҳузури Стефана, Фортунат ва Охайкӯсро барои саҳми арзандаи онҳо дар калисои Қӯринф ситоиш мекунад.

1. Қувваи ваҳдат: Саҳми Стефана, Фортунат ва Ахайкус

2. Аҳамияти ҷомеа: якҷоя кор кардан барои бунёди Салтанат

1. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на

танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2. Масалҳо 18:24 - Одами бисёр ҳамнишин метавонад ба ҳалокат расад, аммо дӯсте ҳаст, ки аз бародар наздиктар аст.

1 ба Қӯринтиён 16:18 Зеро ки онҳо рӯҳи ман ва рӯҳи шуморо тароват доданд; бинобар ин шумо чунин касонеро эътироф кунед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки ба онҳо рӯҳан хизмат кардаанд, эътироф кунанд ва кӯшишҳои онҳоро эътироф кунанд.

1. Эътироф кардани пешвоёни рӯҳонӣ дар ҳаёти мо

2. Аҳамияти шукргузорӣ ва шукргузорӣ

1. Ибриён 13:17 - Ба сарварони худ итоат кунед ва ба онҳо итоат кунед, зеро онҳо мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, ҷонҳои шуморо посбонӣ мекунанд.

2. Аъмол 20:28-32 - Ба худатон ва ба тамоми рамае, ки Рӯҳулқудс шуморо нозирони он таъин кардааст, бодиққат бошед, то дар бораи калисои Худо, ки Ӯ бо хуни худ ба даст овардааст, ғамхорӣ кунед.

1 ба Қӯринтиён 16:19 Калисоҳои Осиё ба шумо салом мегӯянд. Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо дар Худованд салом мегӯянд.

Павлус аз калисоҳои Осиё, инчунин аз Акило ва Прискила, ки дар хонаи худ калисо доранд, салом мефиристад.

1. Аҳамияти ҷомеа: Баррасии саломи Павлус аз калисоҳои Осиё

2. Акила ва Прискила: Намунаҳои меҳмоннавозӣ ва садоқат

1. Румиён 16:3-5 - Ба Прискила ва Акило, ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ, ки гардани худро барои ҷони ман дар хатар гузоштанд, салом гӯед, ки на танҳо ман, балки ба ҳамаи калисоҳои ғайрияҳудиён низ шукр мегӯям.

2. Аъмол 2:42-47 - Ва онҳо худро ба таълимоти ҳавворӣён ва муошират, ба шикастани нон ва дуо бахшиданд. Ва ҳар касро тарсу ҳарос фаро гирифт, ва ба

воситаи ҳаввориён мӯъҷизот ва аломоти зиёде ба амал меомаданд. Ва ҳамаи имондорон якҷоя буданд ва ҳама чизҳои умумӣ доштанд.

1 Қӯринтиён 16:20 Ҳамаи бародарон ба шумо салом мегӯянд. Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед.

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки бо бӯсаи муқаддас салом диҳанд ва ба онҳо низ салом мефиристад.

1. Қувваи бӯса: омӯхтани аҳамияти салом додан ба ҳамдигар бо бӯсаи муқаддас

2. Муҳаббат, ягонагӣ ва бӯсаи муқаддас: Баррасии принсипҳои мушоракат дар 1 Қӯринтиён 16:20

1. Румиён 15:5-6 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. .

2. Ибриён 13:1-2 - Ҳамчун бародарону хоҳарон якдигарро дӯст доред. Меҳмоннавозӣ карданро ба бегонагон фаромӯш накунед, зеро бо ин кор баъзе касон ба фариштагон меҳмоннавозӣ кардаанд, ки надонистаанд.

1 ба Қӯринтиён 16:21 Саломи ман Павлус бо дасти худ.

Павлус саломи шахсии худро ҳамчун аломати ғамхорӣ ва ғамхорӣ нисбати Қӯринтиён мефиристад.

1) Қувваи пайвастшавӣ: Чӣ тавр саломи Павлус ба Қӯринтиён метавонад ба мо кӯмак кунад, ки имрӯз пайвандҳои моро мустаҳкам кунем

2) Маънои ғамхорӣ: Саломи Павлус ба Қӯринтиён ба мо дар бораи садоқат чӣ омӯхта метавонад?

1) Румиён 16:16 - Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед.

2) 1 Юҳанно 4:7 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз ҷониби Худост.

1 ба Қӯринтиён 16:22 Агар касе Исои Масеҳи Худовандро дӯст надорад, бигзор вай Анатема Мараната бошад.

Павлус масеҳиёнро ба дӯст доштани Исои Масеҳ ташвиқ мекунад ва огоҳ мекунад, ки Ӯро дӯст надоред.

1. Муҳаббати Исо: Чаро ин муҳим аст.

2. Анатема Мараната: Огоҳӣ барои беитоатӣ.

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

1 Қӯринтиён 16:23 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод.

Гузариш:

Павлус ба калисои Қӯринтӣ салом мерасонад ва онҳоро бо файзи Исои Масеҳи Худованд рӯҳбаланд мекунад.

Павлус ба калисои Қӯринтӣ салом фиристода, ба онҳо файзи Исои Масеҳро таманно мекунад.

1. Қувваи файз: Омӯзиши муҳаббати Исои Масеҳ

2. Файзи бебозгашти Худо: Гирифтани баракатҳои Исо

1. Румиён 5:20-21 - «Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам зиёдтар мешуд, то чунон ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, файз низ ба воситаи адолат ҳукмронӣ кунад, то ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ биёрад».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад."

1 Қӯринтиён 16:24 Муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. омин.

Павлус муҳаббати худро ба аъзоёни калисои Қӯринф мефиристад ва имони худро ба Исои Масеҳ тасдиқ мекунад.

1. Қувваи Муҳаббат: Нигоҳе ба он ки дӯст доштани дигарон дар Бадани Масеҳ чӣ маъно дорад

2. Муҳаббат ва ваҳдат: Нақши муҳаббат дар муттаҳидсозии калисо

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

2 Қӯринтиён 1 боби якуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус ба имондорони Қӯринт муроҷиат карда, дар бораи ранҷу азоб ва тасаллӣ таҷрибаи шахсии худро нақл карда, садоқатмандии Худоро дар лаҳзаҳои душворӣ таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус аз изҳори сипос ба Худо барои тасаллӣ ва рӯҳбаландии Ӯ дар вақти мусибат оғоз мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш дар Осиё бо душвориҳое рӯ ба рӯ шуданд, ки тоқат карда наметавонанд (2 Қӯринтиён 1:8). Бо вуҷуди ин, ӯ шаҳодат медиҳад, ки Худо ба онҳо тасаллии илоҳӣ додааст, то онҳо тавонанд ба озмоишҳои худ тоб оранд ва ғолиб оянд (2 Қӯринтиён 1:9). Павлус таъкид мекунад, ки ин таҷрибаҳо ба ӯ фаҳмиши амиқтар дар бораи ранҷу азоб ва тасаллии Худоро дар чунин шароит фароҳам оварданд.

Сархати 2: Павлус имондорони Қӯринтро итминон медиҳад, ки ҳамон тавре ки ӯ тасаллии Худоро дар азобҳои худ ҳис кардааст, онҳо низ метавонанд дар Ӯ тасаллӣ пайдо кунанд. Ӯ онҳоро рӯҳбаланд карда, изҳор мекунад, ки ранҷу азобҳои онҳо беҳуда нест, балки ба мақсад хизмат мекунанд. Ӯ мефаҳмонад, ки тавассути озмоишҳои худ онҳо метавонанд ба дигарон, ки бо чунин мушкилот дучор мешаванд, тасаллии ҳақиқӣ диҳанд (2 Қӯринтиён 1:4). Павлус тасдиқ мекунад, ки чӣ тавре ки Масеҳ барои инсоният уқубат кашидааст, имондорон низ метавонанд дар ранҷу азобҳои Ӯ шарик шаванд, зеро медонанд, ки онҳо низ дар тасаллои Ӯ

шарик хоҳанд шуд (2 Қӯринтиён 1:5).

Параграфи 3: Боб бо шарҳи тағир додани нақшаҳои сафараш Павлус дар робита ба сафари Қӯринт ба итмом мерасад. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки ӯ ин тасмимро на сабукӣ ва ё аз рӯи бесарусомонӣ, балки бо назардошти манфиати онҳо қабул кардааст. Ӯ мехост, ки ҳангоми боздид аз онҳо ҳар гуна ғаму ғуссаи эҳтимолиро раҳо кунад (2 Қӯринтиён 1:23-24). Ба ҷои ин, ӯ ин номаро ҳамчун воситаи ҳалли масъалаҳои дохили калисо пеш аз омадан шахсан менависад.

Хулоса, боби якуми Қӯринтиён дуюм таҷрибаи шахсии Павлусро бо ранҷу азоб ва тасаллии илоҳӣ нишон медиҳад. Ӯ барои садоқати Худо, ки дар вақти мусибат тасаллӣ медиҳад, миннатдорӣ баён мекунад. Павлус имондорони Қӯринтро ташвиқ мекунад, ки дар тасаллои Худо тасаллӣ ёбанд ва онҳоро итминон медиҳад, ки азобҳои онҳо як мақсад доранд ва ба онҳо имкон медиҳанд, ки ба дигарон тасаллӣ бахшанд. Ӯ бобро бо шарҳ додани тағироти худ дар нақшаҳои сафар ба анҷом мерасонад ва таъкид мекунад, ки хоҳиши худро барои наҷот додани ҳар як бори эҳтимолии Қӯринтиён ва ҳалли масъалаҳои калисо тавассути ин нома. Ин боб мавзӯи дарёфти қувват ва рӯҳбаландӣ дар Худоро дар байни озмоишҳо таъкид мекунад ва инчунин муҳимияти пешниҳоди дастгирӣ ва ҳамдардӣ ба ҳамимононе, ки бо душвориҳо дучор меоянд, таъкид мекунад.

2 ба Қӯринтиён 1:1 Павлус, ки ҳаввории Исои Масеҳ бо хости Худост ва бародари мо Тимотиюс ба Калисои Худо, ки дар Қӯринтус аст, ва бо ҳамаи муқаддасон, ки дар тамоми Охоия ҳастанд.

Павлус, расули Исои Масеҳ ва Тимотиюс ба калисои Худо дар Қӯринтус ва ҳамаи муқаддасон дар Охоия менависанд.

1. Қудрати Худо дар амал

2. Қувваи калисо

1. Эфсӯсиён 5:19 - «Ба якдигар бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, дар дили худ ба Худованд суруд ва наво ба вуҷуд ored».

2. Румиён 12:12 - «Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо устувор бошед»

2 Қӯринтиён 1:2 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва аз ҷониби Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Павлус аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд ба Қӯринтиён саломи файз ва осоиштагӣ мефиристад.

1. Қувваи файз ва сулҳ дар ҳаёти мо

2. Сарчашмаи илоҳии файз ва сулҳ

1. Эфсӯсиён 1:2 - «Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод».

2. Филиппиён 1:2 - «Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод».

2 ба Қӯринтиён 1:3 Муборак аст Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ!

Худоро ситоиш мекунанд, ки Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ аст.

1. "Худо тасаллии мо дар замонҳои душвор аст"

2. «Худо манбаи раҳмат аст»

1. Ишаъё 40:1 - «Тасаллӣ диҳед, қавми Ман, тасаллӣ диҳед, мегӯяд Худои шумо».

2. Забур 86:5 - "Зеро ки Ту, эй Худованд, некӯ ва барои омурзиш омода ҳастӣ, ва ба ҳамаи онҳое ки Туро мехонанд, дар марҳамати фаровон ҳастӣ".

2 ба Қӯринтиён 1:4 Ки Ӯ моро дар тамоми андӯҳҳои мо тасаллӣ медиҳад, то ки мо ба онҳое, ки дар ҳар мусибатанд, тасаллӣ диҳем, ба он тасаллӣ, ки худи мо аз Худо тасаллӣ ёфтаем.

Худо моро дар ҳама лаҳзаҳои душворӣ тасаллӣ медиҳад, то мо дигаронро дар вақти душворӣ тасаллӣ диҳем.

1. Тасаллии Худованд дар замонҳои душворӣ

2. Дастрасӣ дар муҳаббат: тасаллӣ додани дигарон дар замонҳои душвор

1. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва онҳоеро, ки рӯҳашон шикастаанд, наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2 ба Қӯринтиён 1:5 Зеро, чунон ки уқубатҳои Масеҳ дар мо зиёданд, тасаллии мо низ ба воситаи Масеҳ зиёд аст.

Дар мо ранҷу азоб дар Масеҳ зиёд аст, аммо тасаллӣ дар Ӯ.

1. «Азабҳо ва тасаллои Масеҳ»

2. «Фаровонии файз дар замонҳои душвор»

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, ту сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро фурӯ нахоҳанд кард. ».

2 ба Қӯринтиён 1:6 Ва агар ба мо гирифтор шавем, ин барои тасаллӣ ва наҷоти шумост, ки дар тоб овардани ҳамон уқубатҳое, ки мо низ мекашем, таъсир мерасонад;

Мушкилот ва роҳатҳои зиндагӣ метавонанд барои мӯъминон наҷот ва тасаллӣ оваранд.

1. Таҳаммул ба ранҷу азоб ба хотири наҷот

2. Тасаллоте, ки барои наҷот дода мешавад

1. Ишаъё 61:1-2 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст; зеро ки Худованд маро тадҳин кардааст, то ба ҳалимон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон ва кушодани зиндонро ба рӯи бастагон эълон кунам;

2. Румиён 8:28-29 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2 ба Қӯринтиён 1:7 Ва умеди мо аз шумо устувор аст, зеро медонем, ки чӣ тавре ки шумо шарики уқубатҳо ҳастед, тасаллӣ хоҳед ёфт.

Павлус изҳори умедворӣ мекунад, ки Қӯринтиён дар тасаллои Масеҳ шарик хоҳанд шуд, чунон ки онҳо дар азобҳои ӯ шарик буданд.

1. Қувваи умед дар ранҷу азоб - чӣ гуна бояд дар миёни дард имон дошта бошад

2. Тасаллият дар ранҷу азоб - Чӣ тавр дар замонҳои душвор умед ва оромиро пайдо кардан мумкин аст

1. Забур 34:18-19 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2 ба Қӯринтиён 1:8 Зеро намехоҳем, эй бародарон, шумо аз мусибати мо, ки дар Осиё ба сари мо омад, бехабар бошед, то ки мо аз ҳад зиёд ва аз қуввати зиёд фишор оварем, то ки ҳатто аз ҳаёт ноумед шудем.

Павлус ва ҳамроҳонаш дар Осиё озмоиши бузургеро аз сар гузаронидаанд, ки он чунон шадид буд, ки эҳсос мекарданд, ки наҷот намеёбанд.

1. Қувваи Худо дар замонҳои душворӣ

2. Бартараф кардани ноумедӣ дар шароити душвор

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти

рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 34: 17-19 - "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёранд. , аммо Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо халос мекунад».

2 ба Қӯринтиён 1:9 Вале мо ҳукми маргро дар худ доштем, ки на ба худамон, балки ба Худое ки мурдагонро эҳьё мекунад, таваккал кунем.

Павлус ба Қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо на ба худашон, балки ба Худое, ки мурдагонро эҳё карда метавонад, таваккал кунанд.

1. Худо мурдагонро эҳё мекунад: пайдо кардани умед дар замонҳои душвор

2. Ба Худо таваккал кунед, на ба худамон: Омӯзиши такя ба нерӯи Худо

1. Румиён 8:11; «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

2. Ишаъё 40:28–31; «Оё надонистай? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста нест? ва барои беқувватон қувват мебахшад: Ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон комилан меафтанд; Аммо онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд».

2 ба Қӯринтиён 1:10 Он ки моро аз марги азим раҳоӣ дод ва наҷот дод: ба Ӯ боварӣ дорем, ки Ӯ ҳанӯз моро наҷот медиҳад;

Худо моро аз марг наҷот дод ва идома медиҳад ва мо боварӣ дорем, ки Ӯ дар оянда низ моро наҷот медиҳад.

1. Қудрати раҳоӣ аз ҷониби Худо

2. Чӣ тавр дар замонҳои душвор умедро нигоҳ доштан мумкин аст

1. Румиён 8:37-39 - «Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон

бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Ишаъё 43:1-3 - «Аммо алҳол Худованд чунин мегӯяд: Он ки туро офарид, Яъқуб, ки туро ба вуҷуд овард, Исроил: «Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба ном даъват кардам; ту аз они ман. Вақте ки шумо аз об мегузаред, Ман бо шумо хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад. Зеро ки Ман Худованд Худои ту, Қуддуси Исроил, Наҷотдиҳандаи ту ҳастам».

2 ба Қӯринтиён 1:11 Шумо низ якҷоя бо дуо барои мо ёрӣ медиҳед, то ки барои он атое, ки аз ҷониби одамони бисьёр ба мо ато шудааст, аз номи мо бисёриҳо шукргузор бошанд.

Масеҳиён бояд ҷамъ шаванд, то барои якдигар дуо гӯянд ва барои инъомҳои Худо ба воситаи одамони дигар ба онҳо шукр гӯянд.

1. Қувваи дуои якҷоя: Чӣ гуна ҳамкорӣ имони моро мустаҳкам мекунад

2. Миннатдорӣ: Чӣ тавр ба Худо ва бародарону хоҳарони мо шукр гӯем

1. Яъқуб 5:16 - Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед.

2. Аъмол 12:5 - Бинобар ин, Петрус дар зиндон нигоҳ дошта мешуд, аммо калисо барои ӯ пайваста ба Худо дуо мегуфт.

2 ба Қӯринтиён 1:12 Зеро ки шодии мо ин аст, ки шаҳодати виҷдони мо аст, ки мо дар соддагӣ ва самимияти илоҳӣ, на бо ҳикмати ҷисмонӣ, балки бо файзи Худо, дар ҷаҳон сӯҳбати худро доштем ва ба шумо бештар - шӯъба.

Павлус аз он шодӣ мекунад, ки ӯ худро дар ҷаҳон бо соддагӣ ва самимият роҳнамоӣ карда, бо файзи Худо роҳнамоӣ мекард.

1. Қудрати соддагӣ: Чӣ тавр бояд бо беайбии Худо рафтор кунем

2. Қуввати ихлос: Пайравӣ аз лутфи Худо

1. Матто 6:25-34 - Ба паррандагони ҳаво ва савсанҳои саҳро нигаред

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2 ба Қӯринтиён 1:13 Зеро ки мо ба шумо чизе наменависем, ҷуз он чизе ки шумо хондаед ё эътироф мекунед; ва бовар дорам, ки шумо то охир эътироф хоҳед кард;

Павлус ба қӯринтиён навишта, ба онҳо ҳақиқатро хотиррасон мекунад, ки онҳо аллакай медонанд ва боварӣ доранд.

1. Қувваи эътироф - Чӣ гуна эътирофи ҳақиқат метавонад ба фаҳмиши бештар оварда расонад

2. Вафодории Худо дар ҳаёти мо - Чӣ гуна Худо моро дар лаҳзаҳои душвор роҳнамоӣ мекунад

1. Филиппиён 1:6 - «Ба ин боварӣ дошта бошед, ки касе ки кори некро дар шумо оғоз кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом мерасонад».

2. Румиён 8:28 - «Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, амал мекунад».

2 ба Қӯринтиён 1:14 Чунон ки шумо қисман эътироф кардаед, ки мо шодии шумо ҳастем, чунон ки шумо низ дар рӯзи Исои Худованд аз они мо ҳастед.

Қӯринтиён ба Павлус ва хизмати ӯ миннатдории худро бо он нишон доданд, ки дар рӯзи Худованд Исои Масеҳ бо ӯ шодӣ мекунанд.

1. Дар Худованд шодӣ кунед: Фидя ва ризқи Ӯро ҷашн гиред

2. Эътироф кардани садоқати Худо: Чӣ тавр мо миннатдории худро зоҳир мекунем

1. Филиппиён 4:4 - Дар Худованд ҳамеша шод бошед; боз мегӯям: шод бошед!

2. 1 Таслӯникиён 5:18 - Дар ҳама ҳолат шукр гӯед; зеро ин аст иродаи Худо дар

Исои Масеҳ барои шумо.

2 БА ҚУРИНТИЁН 1:15 Ва ман пеш аз ин ман мехостам назди шумо биёям, то ки шумо фоидаи дуюм ёбед;

Павлус мехост, ки ба Қӯринтиён боздид кунад, то ки онҳо баракати дуюм гиранд.

1. "Нақшаи Худо барои баракатҳои мо: Ду маротиба хуб аст"

2. «Раҳмат ва раҳмати Худо: Ҳадяе, ки дар садақа мемонад»

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як атои комил аз боло аст ва аз Падар нозил мешавад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2 ба Қӯринтиён 1:16 Ва то ки аз назди шумо ба Мақдуния гузарам ва аз Мақдуния боз назди шумо биёям, ва аз шумо ба сӯи Яҳудо бурда шавад.

Павлус аз Қӯринт ба Мақдуния сафар мекунад ва пеш аз идомаи сафари худ ба Яҳудо ба Қӯринтус бармегардад.

1. Бартараф кардани мушкилот дар ҳаёт - Сафари Павлус ба Яҳудо

2. Сабр кардан дар замонҳои душвор - Сафари Павлус аз Қӯринт ба Македония

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

2 Қӯринтиён 1:17 Пас, вақте ки ман чунин фикр мекардам, оё сабукиро истифода бурдам? Ё он чи ки ман ният дорам, оё ба ҳасби ҷисм ният мекунам, ки бо ман оре оре ва не не бошад?

Павлус савол медиҳад, ки оё ӯ дар қабули қарори худ хеле зуд ё беэҳтиёт буд ё оё ӯ дар асоси ҷисм қарор қабул кардааст.

1. Омӯзиши зиндагӣ дар оқилона: қабули қарорҳои оқилона

2. Зиндагӣ бо беайбӣ: зиндагӣ кардани он чизе ки мо бовар дорем

1. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое бипурсад, ки ба ҳама саховатмандона бе маломат медиҳад ва ба ӯ дода мешавад.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

2 ба Қӯринтиён 1:18 Аммо, чунон ки Худо ҳақ аст, каломи мо ба шумо оре ва не буд.

Каломи Худо нисбати мо ҳамеша ҳақ аст ва ҳеҷ гоҳ тағйирнопазир аст.

1. Ҳақиқати Худо сарчашмаи доимӣ ва бетағйир қувват аст.

2. Мо метавонем ба каломи Худо ҳамчун асоси ҳаётамон такя кунем.

1. Ишаъё 40:8 - "Алаф пажмурда мешавад ва гулҳо пажмурда мешаванд, аммо каломи Худои мо то абад мемонад".

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2 ба Қӯринтиён 1:19 Зеро ки Писари Худо, Исои Масеҳ, ки дар миёни шумо ба воситаи ман ва Силвонус ва Тимотиюс мавъиза карда буд, на оре ва на не, балки дар Ӯ оре буд.

Павлус, Силвонус ва Тимотиюс дар байни Қӯринтиён Инҷили Исои Масеҳро мавъиза карданд ва онҳо эълон карданд, ки дар Ӯ танҳо ҳақиқат вуҷуд дорад.

1. Бунёди устувори Исои Масеҳ

2. Табиати тағйирнопазири Инҷили Исои Масеҳ

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Матто 7:24-27 - «Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард: ва борон борид, обхезиҳо ва шамолҳо борид. вазида, ба он хона зад; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

2 ба Қӯринтиён 1:20 Зеро ки тамоми ваъдаҳои Худо дар Ӯ оре ва дар Ӯ омин аст, то ки ҷалоли Худо ба воситаи мо.

Ин порча тасдиқ мекунад, ки ҳама ваъдаҳои Худо дар Масеҳ тасдиқ шудаанд ва Худоро ҷалол медиҳанд.

1. Таъмини ваъдаҳои Худо

2. Қудрати Омин

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Матто 6:13 - Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз бадӣ раҳоӣ деҳ.

2 ба Қӯринтиён 1:21 Он ки моро бо шумо дар Масеҳ устувор гардонад ва моро тадҳин кардааст, Худост;

Худо имондоронро ба Масеҳ муқаррар ва тадҳин кардааст.

1. Тадҳиншудаи Худо: Ҷудо шудан чӣ маъно дорад?

2. Эҳсос кардани муҳаббати устувори Худо дар Масеҳ.

1. Румиён 8:38-39: «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 89:20-22: "Ман бандаи Худ Довудро ёфтам; бо равғани муқаддаси Худ ӯро тадҳин кардаам, то ки дасти Ман бо ӯ устувор бошад; бозуи Ман низ ӯро қувват хоҳад дод; Душман аз ӯ макр нахоҳад кард; шарир ӯро фурӯтан нахоҳанд кард: Ман душманонашро пеши ӯ торумор хоҳам кард ва нафратдорони ӯро мезанам».

2 ба Қӯринтиён 1:22 Ӯ ба мо мӯҳр задааст ва ҷидду ҷаҳди Рӯҳро дар дилҳои мо додааст.

Худо имондоронро ба воситаи Рӯҳулқудс мӯҳр задааст ва ба онҳо кафолати наҷот додааст.

1. Ҳис кардани қудрати Рӯҳулқудс

2. Фаҳмидани кафолати наҷот тавассути Рӯҳ

1. Румиён 8:16-17 - Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2. Ибриён 6:13-20 - Худо ба мо ваъдаи тағйирнопазири ваъдаи Худро додааст.

2 ба Қӯринтиён 1:23 Ва ман Худоро барои шаҳодате бар ҷони худ даъват менамоям, ки то ҳол ба Қӯринтус наомадаам, то шуморо амон диҳад.

Павлус, гарчанде ки мехост, то ҳол ба Қӯринтус наомад, то онҳоро раҳо кунад.

1. Муҳаббати бечунучарои Павлус: Омӯзиши дӯст доштани бечунучаро аз намунаи Павлус.

2. Вафодории Худо: Донистани он ки Худо ба ваъдаҳояш вафодор аст.

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Юҳанно 13:35 - «Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2 ба Қӯринтиён 1:24 На барои он ки мо бар имони шумо ҳукмронӣ кардаем, балки мададгорони шодмонии шумо ҳастем, зеро ки шумо ба воситаи имон истодаед.

Павлус таъкид мекунад, ки Қӯринтиён бояд ба имони худ такя кунанд, на ба ҳокимияти калисо.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна эътиқоди мо ба мо қувват ва шодӣ мебахшад

2. Қудрати ҷомеа: Чӣ тавр дастгирии дигарон метавонад ба мо кӯмак кунад, ки устувор истодаем

1. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - "Пас, шумо дигар бегона ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзои хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳавориён ва анбиё сохта шудааст, ки худи Исои Масеҳ аст. санги гӯшае, ки тамоми бино дар он муттаҳид шуда, ба маъбади муқаддаси Худованд табдил меёбад, ва шумо низ дар Ӯ ба василаи Рӯҳ ба маскани Худо сохта мешавед».

2 Қӯринтиён 2 боби дуюми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус мукотибаи худро бо имондорони Қӯринт идома дода, масъалаҳои бахшидан, оштӣ ва хизматро баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус аз муҳокимаи сафари дардоваре, ки қаблан ба Қӯринтус карда буд, оғоз мекунад. Ӯ мефаҳмонад, ки номаро аз ғаму андӯҳ ва ғаму андӯҳи азим навиштааст, на нияти андӯҳи бештарро ба бор овардан, балки ба умеди фаҳмиш ва оштии онҳо (2 Қӯринтиён 2:4-5). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки муҳаббати худро нисбат ба шахси тавбакардае, ки дар ҷомеа андӯҳгин шуда буд, бори дигар тасдиқ кунанд, то онҳо ӯро андӯҳи аз ҳад зиёд фаро нагиранд, балки ба ҷои ӯ бахшанд ва тасаллӣ диҳанд (2 Қӯринтиён 2:6-8).

Параграфи 2: Павлус ҳолати эмотсионалии худро ҳангоми сафараш ба Троос тасвир мекунад. Сарфи назар аз он ки дари хизмат дар он ҷо кушода буд, ӯ оромӣ пайдо карда натавонист, зеро Титусро, ки мебоист аз Қӯринтус хабар меовард, наёфт (2 Қӯринтиён 2:12-13). Бо вуҷуди ин, Павлус Худоро шукр мегӯяд, ки ӯро ҳамеша дар сайри ғалаба ба воситаи Масеҳ роҳнамоӣ мекард ва бӯи донишро дар бораи Ӯ дар ҳама ҷо паҳн мекунад (2 Қӯринтиён 2:14-15).

Параграфи 3: Боб бо мулоҳизаҳо дар бораи самимият дар хизмат анҷом меёбад. Павлус тасдиқ мекунад, ки ӯ каломи Худоро барои фоида намегирад ё дигаронро таҳрик намедиҳад, балки аз рӯи супориши Худо самимона сухан мегӯяд. Ӯ таъкид мекунад, ки ҳаққонияти онҳо аз ҷониби Худост ва онҳо ходимони аҳди наве ҳастанд, ки бар Рӯҳ асос ёфтаанд, на танҳо ҳарфҳо ё қонуншиносӣ (2 Қӯринтиён 3:1-6). Вай ин аҳди навро бо аҳди кӯҳнае, ки ба воситаи Мусо дода шуда буд, муқоиса мекунад, ки маргро овард ва нишон медиҳад, ки хизмати адолат дар аҳди нав то чӣ андоза пурҷалолтар ва ҳаётбахштар аст.

Хулоса, боби дуюми Қӯринтиён дар бораи бахшиш, оштӣ, нооромиҳои эмотсионалӣ ҳангоми сафарҳои хизмат ва самимият дар хидмати каломи Худо сухан меравад. Павлус дар мавриди боздиди дарднок ба Қӯринтус фаҳмиш ва оштӣ меҷӯяд ва ба бахшиш ва тасаллӣ барои шахси тавбакарда даъват мекунад. Вай дар вақти дар Троос буданаш дарди эҳсосотии худро баён мекунад ва муҳимияти ёфтани сулҳ тавассути хабарҳои Қӯринт. Павлус самимияти хизмати онҳоро таъкид намуда, ҳаққонияти онҳоро ҳамчун ходимони аҳди наве, ки бар Рӯҳ асос ёфтааст, таъкид мекунад. Вай инро бо аҳди кӯҳна ва равиши қонунии он муқоиса карда, бартарӣ ва ҳаётбахш будани хидматро дар аҳди нав тасдиқ мекунад. Ин боб бахшидан, ҳаққоният дар хидмат ва қудрати дигаргункунандаи файзи Худоро дар муносибатҳо ва хидмат таъкид мекунад.

2 ба Қӯринтиён 2:1 Аммо ман бо худ қарор додам, ки бори дигар ба назди шумо бо вазнинӣ наоям.

Павлус қарор дода буд, ки бо дили вазнин ба Қӯринтиён намеояд.

1. "Сабук кардани сарборӣ: Чӣ гуна бояд аз изтироб ва ташвиш раҳо шавад"

2. "Дили шодӣ: Чӣ тавр бо миннатдорӣ ва сипосгузорӣ зиндагӣ кардан мумкин аст"

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кардан; сабр дар мусибат; пайваста дар намоз;

2. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед: ва боз мегӯям: шодӣ кунед. Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд дар даст аст. Аз ҳеҷ чиз эҳтиёт шавед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2 ба Қӯринтиён 2:2 Зеро, агар ман шуморо ғамгин созам, кист, ки маро шод мекунад, вале касе ки аз ман ғамгин мешавад?

Павлус кӯшиш мекунад қайд кунад, ки агар ӯ ягон каси дигарро бадбахт карда бошад, кӣ метавонад ӯро беҳтар ҳис кунад, аммо ҳамон шахсе, ки ӯ худро бад ҳис мекунад?

1. Қувваи оштӣ: Чӣ тавр бартараф кардани амалҳои зараровар

2. Зебоии бахшидан: Чӣ тавр бахшиш пурсидан ва оромиш пайдо кардан мумкин аст

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Матто 6:14-15 - «Зеро, агар шумо ба дигарон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад».

2 ба Қӯринтиён 2:3 Ва инро ба шумо навиштаам, ки мабодо вақте ки омадаам, аз онҳое, ки бояд аз онҳо шодӣ кунам, андӯҳгин нашавам; ки ба ҳамаи шумо боварӣ дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост.

Павлус ба қӯринтиён навишт, то ба онҳо бидонанд, ки ба онҳо эътимод дорад ва шодии ӯ шодии онҳост.

1. Шодии Худоро дар ягонагӣ ҷашн гиред

2. Қувваи эътимод ба дигарон

1. Филиппиён 2:2-4 - Шодии маро пурра гардонед, ки аз як ақл, як муҳаббат, якдилӣ ва якдил будан.

2. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2 ба Қӯринтиён 2:4 Зеро ки ман аз дарду андӯҳи зиёд ба шумо бо ашки зиёд навиштам; на барои он ки шумо ғамгин шавед, балки барои он ки муҳаббатеро, ки ман нисбат ба шумо бештар дорам, бидонед.

Павлус бо ашкҳои зиёд ба Қӯринтиён нома навишта, муҳаббати амиқашро нисбати онҳо изҳор намуд.

1. Амиқии муҳаббати Худо - Ашкҳои муҳаббати Павлус ба Қӯринтиён

2. тасаллӣ дар ранҷ: донистани муҳаббати фаровони Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2 ба Қӯринтиён 2:5 Аммо агар касе маро ғамгин карда бошад, вай маро на, балки қисман ғамгин кардааст, то ки ман аз ҳамаи шумо зиёдатӣ накунам.

Павлус ба қӯринтиён маслиҳат медиҳад, ки бо ғаму ғуссаи касе сарборӣ накунанд, зеро ӯ танҳо қисман ғамгин шудааст.

1. Ғам: Чӣ тавр ба пеш ҳаракат кардан мумкин аст - Омӯзиши қабул кардани дарди ғаму андӯҳ ва идома додани ҳаёти мо.

2. Бахш: Роҳ ба сӯи шифо - Чаро бахшиш барои табобати эҳсосотӣ муҳим аст.

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузург дорад, зеро амал мекунад."

2. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро ки навишта шудааст: "Он аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд.??

2 ба Қӯринтиён 2:6 Барои чунин шахс ин ҷазо, ки аз ҷониби бисёриҳо дода шуда буд, басанда аст.

Павлус мегӯяд, ки ҷазое, ки ба шахс дода мешавад, бояд кофӣ бошад ва аз ҷониби бисёриҳо мувофиқа карда шавад.

1. Адолати Худо ҳамеша инсоф ва адолат аст.

2. Дар чазо додани одамон мо бояд хамеша созиши коллективиро чустучу кунем.

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Он аз они Ман аст, Ман подош медиҳам, мегӯяд Худованд.??

2. Масалҳо 19:11 - "Ҳушёрии солим кас хашмро суст мекунад, ва аз хафагӣ чашм пӯшидан ҷалоли ӯст."

2 Қӯринтиён 2:7 Пас, баръакс, беҳтар аст, ки ӯро афв кунед ва ӯро тасаллӣ диҳед, мабодо чунин шахсро андӯҳи аз ҳад зиёд фурӯ набарад.

Масеҳиён бояд онҳоеро, ки гуноҳ кардаанд, бахшанд ва тасаллӣ диҳанд, зеро ғаму ғуссаи зиёдатӣ метавонад зараровар бошад.

1. Қувваи бахшидан - Муҳимияти раҳм ва лутфу марҳамат дар ҳаёти мо.

2. Тасаллият дар замони озмоиш - Чӣ гуна бояд дар замони душворӣ тасаллӣ диҳад.

1. Луқо 6:37 "Ҳукм накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Румиён 12:15 "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед".

2 ба Қӯринтиён 2:8 Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки муҳаббати худро нисбат ба Ӯ мустаҳкам намоед.

Павлус аз қӯринтиён хоҳиш мекунад, ки муҳаббати худро ба ӯ нишон диҳанд.

1. Муҳаббат эҳсос нест, балки амал аст - 2 Қӯринтиён 2:8

2. Қудрати зоҳир кардани муҳаббат - 2 Қӯринтиён 2:8

1. 1 Юҳанно 3:18 - «Эй фарзандон, на бо сухан ва на ба забон, балки дар амал ва ростӣ дӯст дорем».

2. Румиён 12: 9-10 - "Муҳаббат бе таҳқир бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ бимонед. Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар."

2 Қӯринтиён 2:9 Зеро ки ман низ барои ҳамин навиштаам, то бидонам, ки шумо дар бораи он ки оё дар ҳама чиз итоаткор ҳастед, исбот кунам.

Павлус ба қӯринтиён навишт, то итоаткории онҳоро санҷанд ва онҳоро исбот кунанд.

1. Далели тоъат - Чӣ гуна мо имони худро нишон медиҳем

2. Санҷиши шогирдӣ - мувофиқи меъёрҳои Худо зиндагӣ кардан

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст .

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

2 БА ҚУРИНТИЁН 2:10 Ва ҳар кӣ чизеро бахшида бошед, ман низ мебахшам;

Павлус ба Қӯринтиён таълим медиҳад, ки онҳо бояд дигаронро бахшанд, чунон ки Исо онҳоро бахшидааст.

1. Қувваи бахшидан: Омӯзиши қабул ва додани файз

2. Чӣ тавр Исо бахшиданро намуна нишон медиҳад: Ба намунаи ӯ

1. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

2. Матто 6:14-15 - "Зеро, агар шумо одамони дигарро, вақте ки онҳо бар зидди шумо гуноҳ мекунанд, бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад".

2 ба Қӯринтиён 2:11 Мабодо шайтон аз мо фоидае накунад, зеро мо аз найрангҳои ӯ бехабар нестем.

Павлус аз найрангҳои Шайтон огоҳ карда, ба имондорон хотиррасон мекунад, ки онҳо аз найрангҳои ӯ бехабар нестанд.

1. "Огоҳӣ калид аст: Фаҳмидани нақшаҳои шайтон"

2. «Ғайрат бошед: як қадам пеш аз душман»

1. Эфсӯсиён 6:11 - «Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед бар зидди макри иблис истодагарӣ кунед».

2. 1 Петрус 5:8 - "Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки касеро бихӯрад".

2 ба Қӯринтиён 2:12 Илова бар ин, вақте ки ман ба Трӯос омадам, то башорати Масеҳро мавъиза кунам, ва дари Худованд ба рӯи ман кушода шуд,

Ба Павлус аз ҷониби Худованд имконият дод, ки дар Трӯос башорати Масеҳро мавъиза кунад.

1. Дарҳои кушодаи Худо: эътироф ва истифодаи имкониятҳо барои хизмат

2. Мавъизаи Инҷил: Даъвати илоҳӣ ба амал

1. Ишаъё 45:2 "Ман пешопеши ту меравам ва ҷойҳои каҷро рост хоҳам кард: дарвозаҳои мисинро пора-пора хоҳам кард, ва панҷараҳои оҳанинро пора-пора хоҳам кард".

2. Ибриён 13: 20-21 "Акнун Худои осоиштагӣ, ки ба воситаи хуни аҳди абадӣ Худованди мо Исои Масеҳро аз мурдагон эҳё кард, он Чӯпони бузурги гӯсфандон,

шуморо бо ҳама чизи нек барои иҷрои иродаи Худ муҷаҳҳаз гардонад, ва дар мо он чи ба Ӯ писандида бошад, ба воситаи Исои Масеҳ, ки то абад ҷалол бод, омин».

2 Қӯринтиён 2:13 Ман рӯҳам ором надоштам, зеро бародари худ Титусро наёфтам, балки аз онҳо рухсат дода, аз он ҷо ба Мақдуния рафтам.

Вақте ки Титус бо ӯ набуд, Павлус дар рӯҳияи худ нооромиҳоро эҳсос кард, аз ин рӯ аз Қӯринф ба Мақдуния сафар кард.

1. Қувваи шарикӣ: Чӣ гуна доштани дӯст метавонад сулҳ ва тасаллӣ оварад

2. Бартараф кардани рӯҳафтодагӣ: омӯхтани қувват ва умед дар замонҳои душвор

1. Румиён 15:5-6 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. .

2. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои вақти душвор таваллуд мешавад.

2 ба Қӯринтиён 2:14 Худоро шукр, ки ҳамеша моро дар Масеҳ ғалаба мекунад ва маззаи дониши Худро ба воситаи мо дар ҳама ҷо зоҳир мекунад.

Худо моро водор мекунад, ки дар Масеҳ ғалаба кунем ва дониши Худро ба воситаи мо дар ҳама ҷо маълум месозад.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Ӯ ба мо имкон медиҳад, ки пирӯз шавем ва дониши худро эълон кунем

2. Ғалабаи Худоро ҳис кунед: Чӣ тавр Ӯ моро шоҳидони дониши худ месозад

1. Румиён 8:37 - «Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем».

2. Эфсӯсиён 6:10-13 - "Дар ниҳоят, эй бародарони ман, дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин

ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем, бинобар ин тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то тавонед. дар рӯзи бад истодагарӣ кунед ва ҳама чизро карда, истода бошед».

2 ба Қӯринтиён 2:15 Зеро ки мо барои Худо маззаи ширини Масеҳ ҳастем, ки дар наҷотёфтагон ва дар ҳалокшудагон.

Масеҳиён бояд кӯшиш кунанд, ки бӯи хушбӯй барои Худо ва атрофиёнашон бошад, новобаста аз натиҷа.

1. Бӯи Масеҳ: Чӣ гуна бояд барои Худо ва дигарон маззаи ширин бошад

2. Имконияти нобудшавӣ: истифода аз ҳама имконот

1. Ишаъё 6:8? □ мокиёне ки ман овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: ? □ хоҳам фиристод? Ва кӣ барои мо меравад???Ва ман гуфтам, ? □ ман ҳастам. Маро фиристед!??

2. Қӯлассиён 4:5–6? □ худро оқилона ба бегонагон ҷалб кунед ва аз вақт беҳтарин истифода баред. Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайзу намак бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб гӯед.??

2 Қӯринтиён 2:16 Барои касе ки мо маззаи мамот ҳастем, то мамот ҳастем; ва барои дигаре маззаи ҳаёт барои ҳаёт. Ва кӣ барои ин чизҳо басанда аст?

Павлус изҳори нигаронӣ мекунад, ки таълимоти ӯ ба одамони гуногун таъсири дигар дошта, ӯро барои душворӣ нокофӣ ҳис мекунад.

1. Зиндагӣ ва гуфтори мо метавонад дар ҳаёти дигарон оқибатҳои бузург дошта бошад ва мо бояд ин масъулиятро дарк кунем.

2. Худо ба мо қудрати бузурге медиҳад, ки ҳаёт ё марг меорем ва мо бояд онро оқилона истифода барем.

1. Масалҳо 10:19 - Вақте ки сухан бисёр аст, гуноҳ нест, аммо касе ки забонашро нигоҳ дорад, доно аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 4:2 - Акнун талаб карда мешавад, ки аз онҳое, ки ба онҳо бовар карда шудаанд, бояд содиқ бошанд.

2 ба Қӯринтиён 2:17 Зеро мо на он қадар зиёдем, ки каломи Худоро фосид мекунанд, балки аз рӯи самимият, балки аз рӯи Худо, дар назари Худо дар Масеҳ сухан меронем.

Павлус ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки каломи Худоро вайрон накунанд ва бо самимият сухан гӯянд, ки гӯё дар назари Худо дар Масеҳ бошад.

1. Каломи вайроннашаванда - Тадқиқот дар 2 Қӯринтиён 2:17

2. Нигоҳи Худо - Зиндагӣ дар ҳузури Масеҳ

1. Забур 119:140 Каломи Ту хеле пок аст, бинобар ин бандаи Ту онро дӯст медорад.

2. Матто 5:8 Хушо покдилон, зеро ки онҳо Худоро хоҳанд дид.

2 Қӯринтиён 3 боби сеюми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус бартарии аҳди нав дар Масеҳро дар муқоиса бо аҳди кӯҳнае, ки тавассути Мусо дода шудааст, муҳокима мекунад. Вай қудрати тағирдиҳандаи Рӯҳро таъкид мекунад ва онро бо қонуншиносӣ ва хидмате, ки ба ҳарфҳо асос ёфтааст, муқоиса мекунад.

Сархати 1: Павлус бо тасдиқ кардани он, ки имондорон ҳарфҳои зиндаанд, ки онҳоро ҳама одамон медонанд ва мехонанд, шаҳодати дигаргуншавии онҳо дар Масеҳ мебошанд (2 Қӯринтиён 3:2-3). Ӯ таъкид мекунад, ки чӣ гуна салоҳияти онҳо аз ҷониби Худост, ки онҳоро хизматгузорони аҳди нав гардонид, на бар асоси кодекси навишташуда, балки бар Рӯҳ (2 Қӯринтиён 3:4-6). Павлус инро бо аҳди кӯҳна, ки маҳкумият ва маргро овард, муқоиса мекунад, зеро он дар лавҳаҳои сангин нақш баста шуда буд.

Сархати 2: Павлус мефаҳмонад, ки гарчанде ки хизмати Мусо бо ҷалол омада буд - чеҳраи ӯ пас аз воҳӯрӣ бо Худо медурахшид, - он муваққатӣ ва пажмурда буд (2 Қӯринтиён 3:7-11). Ӯ таъкид мекунад, ки агар дар хидмате, ки маҳкумиятро ба бор овард, ҷалол вуҷуд дошта бошад, пас хизмати адолат дар аҳди нав чӣ қадар ҷалолтар аст? Ҷалоли ин аҳди нав аз он чизе ки Мусо аз сар гузаронида буд, болотар аст. Он ба воситаи Масеҳ озодӣ, дигаргунӣ ва ҷалоли пойдор меорад.

Параграфи 3: Боб бо тасвире, ки аз пардаи Мусо истифода мешавад, анҷом меёбад. Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр Мусо парда мепӯшид, то чеҳраи дурахшонашро аз исроилиён пинҳон кунад, вақте ки ҷалоли он пажмурда шуд (2 Қӯринтиён 3:13). Аммо, ҳоло дар Масеҳ имондорон метавонанд бидуни парда ва мамониат ба Худо наздик шаванд. Вақте ки онҳо бо чеҳраҳои кушода ба Ӯ рӯ меоваранд, бо Рӯҳи Ӯ ба

сурати Ӯ аз як ҷалол ба дараҷаи дигар табдил меёбанд (2 Қӯринтиён 3:18).

Хулоса, боби сеюми Қӯринтиёни дуюм ба муқоисаи аҳдҳои кӯҳна ва нав тамаркуз мекунад. Павлус қайд мекунад, ки чӣ тавр имондорон дар зери аҳди нав шаҳодати зинда мебошанд. Вай таъкид мекунад, ки салоҳият ва хидмати онҳо аз ҷониби Худо тавассути Рӯҳ меояд, на ба воситаи риояи қонунӣ ба кодекси хаттӣ. Павлус ҷалоли муваққатии хизмати Мусоро бо ҷалоли бартарии аҳди нав дар Масеҳ, ки адолат, озодӣ ва дигаргунии ҷовидона меорад, муқоиса мекунад. Ӯ бо нишон додани он, ки чӣ тавр имондорон метавонанд бидуни парда ва мамониат ба Худо наздик шаванд ва бо Рӯҳи Ӯ ба сурати Ӯ табдил ёбанд. Ин боб бартарии аҳди нав ва қудрати дигаргункунандаи он тавассути Рӯҳро таъкид мекунад.

2 Қӯринтиён 3:1 Оё мо аз нав ба таъриф кардани худ шурӯъ мекунем? ё ба мо, мисли баъзеи дигар, номаҳои таърифӣ ба шумо ё номаи таърифи шумо лозим аст?

Павлус аз калисои Қӯринф мепурсад, ки оё ба онҳо барои бовар кардан ба ӯ аз ӯ ё ягон каси дигар ба таъриф ниёз доранд?

1. "Такя ба Каломи Худо танҳо"

2. «Қудрати таъриф»

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2 ба Қӯринтиён 3:2 Шумо номаи мо ҳастед, ки дар дили мо навишта шудааст ва онро ҳама одамон медонанд ва хондаанд.

Коринфиён мисли номае ҳастанд, ки дар дили ҳама одамон навишта шудаанд, ки онро ҳама медонанд ва мехонанд.

1. Қудрати намунаи Худо: зиндагӣ кардан, ки аз калимаҳо баландтар аст

2. Навиштани достони худ: Чӣ тавр ҳаёти худро ба шаҳодати пурқувват табдил

додан мумкин аст

1. Масалҳо 12:28 - Дар роҳи адолат ҳаёт аст, ва дар роҳи он мамот нест.

2. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2 ба Қӯринтиён 3:3 Зеро ки шумо ба таври ошкор эълон шудаед, ки номаи Масеҳ ҳастед, ки ба воситаи мо хизмат карда шудааст ва на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай навишта шудааст; на дар суфрахои сангин, балки дар суфрахои гушти дил.

Коринфиён номаи Масеҳ эълон шудаанд, ки на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои Ҳай, на дар лавҳаҳои сангин, балки дар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.

1. Номаҳои зиндаи Масеҳ: Қувваи Рӯҳ

2. Дар дили мо навишта шудааст: Кувваи ишк

1. Румиён 2:15-16 - Зеро вақте ки ғайрияҳудиён, ки шариат надоранд, табиатан он чиро, ки дар шариат навишта шудаанд, ба ҷо меоранд, онҳо, ки шариат надоранд, барои худ шариатанд: онҳо кори шариатро нишон медиҳанд. Дар дилҳояшон навишта шудааст, виҷдонашон низ шаҳодат медиҳад, ва андешаҳои онҳо дар ҳоле ки якдигарро айбдор мекунанд ё сафед мекунанд.

2. Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардаам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2 ба Қӯринтиён 3:4 Ва мо ба воситаи Масеҳ ба Худо таваккал дорем:

Павлус ба Масеҳ боварӣ дорад, ки ба Худо дастрасӣ пайдо кунад.

1. Қувваи имон ба Масеҳ: Чӣ тавр ба ҳузури Худо дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Баракати эътимод: Чӣ гуна бояд робитаи худро бо Худо мустаҳкам кунем

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод,

то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Ирмиё 29:13 - Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

2 Қӯринтиён 3:5 На ин ки мо барои худамон кофӣ ҳастем, ки чизе дар бораи худамон фикр кунем; лекин кофии мо аз Худост;

Мӯъминон бояд дар қудрат ва тавоноии худ ба кофии Худо такя кунанд.

1. Ба қудрати Худо такя кардан - 2 Қӯринтиён 3:5

2. Боварӣ ба ризқи Худо - Филиппиён 4:19

1. 2 Қӯринтиён 3:5 - На ин ки мо барои худамон кофӣ ҳастем, ки чизе дар бораи худамон фикр кунем; лекин кофии мо аз Худост;

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2 БА ҚУРИНТИЁН 3:6 Ӯ инчунин моро ба хизматгузорони Аҳди Ҷадид қодир сохт; на аз ҳарф, балки аз рӯҳ, зеро ки ҳарф мекушад, аммо рӯҳ ҳаёт мебахшад.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ходимони аҳди нав бо Рӯҳ бошанд, на бо ҳарфи шариат, зеро ҳарф метавонад марговар бошад, аммо Рӯҳ ҳаёт мебахшад.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ тавр Рӯҳулқудс ба Аҳди нав ҳаёт мебахшад

2. Мактуб ва Рӯҳ: Чӣ тавр фаҳмидан ва пайравӣ кардани роҳи ҳақиқии Аҳди нав

1. Румиён 8:2-4 - Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2. Ғалотиён 5:16-18 - Пас, ман мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро иҷро нахоҳед кард.

2 Қӯринтиён 3:7 Аммо агар хизмати мамот, ки дар сангҳо навишта шуда буд, ҷалол мебуд, ба тавре ки банӣ-Исроил натавонистанд чеҳраи Мусоро аз ҷалоли чеҳраи ӯ бубинанд; ки ҷалол бояд нест карда шавад:

Чеҳраи Мӯсо чунон ҷалоле буд, ки исроилиён натавонистанд мустақиман ба он нигоҳ кунанд, аммо ҷалол муваққатӣ буд.

1: ҷалоли Мусо пажмурда шуд, вале ҷалоли Худо то абад боқӣ мемонад.

2: Мо бояд берун аз ҷалоли муваққатии ҷаҳон ба ҷалоли Худо назар кунем.

1: Забур 27:4 - Аз Худованд як чизеро хостам, ки онро толиб хоҳам буд; то ки тамоми айёми умри худ дар хонаи Худованд сокин бошам, то ки зебоии Худовандро бубинам ва дар маъбади Ӯ бипурсам.

2: Isaiah 43:7 - Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ва ба вай шакл додаам; бале, ман ӯро офаридаам.

2 ба Қӯринтиён 3:8 Чӣ тавр хизмати рӯҳ хеле ҷалол нест?

Павлус таъкид мекунад, ки хизмати Рӯҳ аз хизмати нома ҷалолтар аст.

1. Қувваи Рӯҳ: Омӯзиши хизмати пурҷалоли Рӯҳ

2. Аҷабияти беҳамтои Рӯҳ: ифшои ҷалоли Инҷил

1. Румиён 8:26-27 - «Ҳамчунин Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро ки мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки барои суханон хеле амиқ аст. Ва ҳар кӣ дилҳоро меҷӯяд, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро Рӯҳ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад».

2. Юҳанно 3:8 - «Шамол ҳар ҷое, ки хоҳад мевазад, ва шумо садои онро мешунавед, аммо намедонед, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад. Бо ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфтааст, ҳамин тавр аст».

2 Қӯринтиён 3:9 Зеро, агар хизмати маҳкумият ҷалол бошад, хизмати адолат дар ҷалол зиёдтар аст.

Хизмати адолат аз хизмати маҳкумият хеле пурҷалолтар аст.

1) Қудрати адолат: Чӣ тавр рафтор кардан бо Худо ба ҷалоли ҳақиқӣ мебарад

2) Сояи маҳкумият: Чӣ гуна нуқтаи назари ҷаҳон ба муваффақият зуд ва гумроҳ аст

1) ба Румиён 5:17 - Зеро, агар марг бо гуноҳи як кас ҳукмронӣ мекард; бештар онҳое ки файзи фаровон ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як Исои Масеҳ ҳукмрон хоҳанд шуд.

2) Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2 Қӯринтиён 3:10 Зеро ки ҳатто он чи ҷалол дода шуда буд, дар ин бобат ҷалол надошт, ба сабаби ҷалоли барҷаста.

Ҷалоли Худо аз он чизе ки одамон пешкаш карда метавонанд, хеле бузургтар аст ва он аз ҳар ҷалоле, ки инсон додааст, болотар аст.

1. Бузургии ҷалоли Худо

2. Зебоии бепоёни бузургии Худованд

1. Ишаъё 6:3 - "Ва яке ба дигаре фарьёд зада, гуфт: "Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст!"

2. Забур 19:1 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; Ва фалак кори дасти Ӯро нишон медиҳад».

2 ба Қӯринтиён 3:11 Зеро, агар он чи нест карда шуд, ҷалол мебуд, он чи боқимонда ҷалол аст.

Ҷалоли он чизе ки нест шудааст, дар баробари ҷалоли боқимонда ҳеҷ нест.

1. Ҷалоли беҳамтои Худо

2. Табиати фаромарзи имон

1. Румиён 8:18, "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан намеарзад."

2. Ибриён 11:1, «Акнун имон кафолати он чизҳое мебошад, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2 ба Қӯринтиён 3:12 Пас, чун дид, ки мо чунин умед дорем, мо возеҳи суханро истифода мебарем:

Масеҳиён умед доранд, ки дар нутқи онҳо дида мешавад.

1. Умеди худро баён кунед: Омӯзиши қудрати муносибати мусбӣ

2. Далерӣ дар сухан: Муқовимат ба мушкилот бо суханони пур аз имон

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳафтодагонро наҷот медиҳад.

2 ба Қӯринтиён 3:13 Ва на мисли Мусо, ки бар рӯи Ӯ парда ниҳод, то банӣ-Исроил натавонистанд ба анҷоми он чизе ки барҳам дода шудааст, нигоҳ кунанд:

Павлус истифодаи Мӯсоро барои пӯшидани рӯйи худ бо пардаи Аҳди Қадим, ки Исо бардошт, муқоиса мекунад.

1. Пардаи Аҳди Қадим: Фаҳмидани аҳамияти он ва он барои мо имрӯз чӣ маъно дорад

2. Бекор кардани Аҳди Қадим: Чӣ тавр Исо ба ҳама озодӣ овард

1. Ибриён 10:19-22 - Бинобар ин, эй бародарон, азбаски мо боварӣ дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зиндае, ки Ӯ ба воситаи парда, яъне ба воситаи ҷисми Ӯ

барои мо кушод, ба ҷойҳои муқаддас дохил шавем, ва азбаски мо бар хонаи Худо коҳини бузург дорем, биёед бо дили соф бо итминони комил ба имон наздик шавем.

2. Ваҳй 21:1-4 - Он гоҳ ман осмони нав ва замини навро дидам, зеро осмони аввал ва замини аввал гузаштанд, ва баҳр дигар набуд. Ва ман шаҳри муқаддас, Ерусалими навро дидам, ки аз осмон аз ҷониби Худо нозил шуда, ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шудааст. Ва овози баланде аз тахт шунидам, ки мегуфт: «Инак, маскани Худо бо одам аст. Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд, чун Худои онҳо. Ӯ ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд, ва мотам, гиря ва дард дигар нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пештара гузашт».

2 БА ҚУРИНТИЁН 3:14 Аммо ақли онҳо кӯр шуд, зеро ки то имрӯз ҳамон парда дар хондани Аҳди Қадим бардоштанашуда боқӣ мемонад; ки парда дар Масеҳ бартараф карда шудааст.

Ақли одамони Аҳди Қадим аз фаҳмиш кӯр буданд, то даме ки Масеҳ пардаеро, ки онҳоро аз ҳақиқат ҷудо мекард, бардошт.

1. "Қудрати Масеҳ барои ошкор кардани ҳақиқат"

2. «Дидани нури Масеҳ»

1. Ишаъё 25:7 - Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз ҳама чеҳраҳо пок хоҳад кард.

2. Луқо 24:45 - Сипас ӯ ақли онҳоро кушод, то онҳо Навиштаҳоро фаҳманд.

2 ба Қӯринтиён 3:15 Аммо ҳатто то имрӯз, вақте ки Мусо хонда мешавад, парда бар дили онҳост.

Банӣ-Исроил таълимоти Мусоро фаҳмида натавонистанд, зеро дилҳои онҳоро парда мепӯшонд.

1. Пардаи куфр: рад кардани каломи Худо

2. Қувваи Имон: Фаҳмидани Ҳақиқат

1. Ишаъё 6:9-10 - "Ва гуфт: "Бирав ва ба ин мардум бигӯ: "Шумо бишнавед, аммо намефаҳмед; ва мебинед, аммо намефаҳмед. Дили ин мардумро фарбеҳ гардонед ва гӯшҳои онҳоро гардонед. вазнин шаванд ва чашмони худро пӯшанд, мабодо бо чашмони худ набинанд, ва бо гӯшҳояшон бишнаванд, ва бо дили худ дарк накунанд, ва имон ованд ва шифо наёбанд».

2. Юҳанно 8:32 - "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард".

2 ба Қӯринтиён 3:16 Бо вуҷуди ин, вақте ки он ба Худованд рӯ меоварад, парда бардошта мешавад.

Вақте ки кас ба сӯи Худованд рӯ меоварад, пардаи беимонӣ бардошта мешавад.

1. Пардаи куфр: чї гуна бояд онро паси сар кард ва ба сӯи Худованд рӯй овард

2. Қудрати ғолибият: Кашфи озодии ҳақиқӣ дар Худо

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.

2. Ишаъё 25:7 - Ва Ӯ бар ин кӯҳ кафанеро, ки бар ҳамаи халқҳо меандохтааст, ва бари тамоми халқҳо пӯшонидашударо нест хоҳад кард.

2 Қӯринтиён 3:17 Ва Худованд он Рӯҳ аст; ва ҳар ҷое ки Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодӣ ҳаст.

Рӯҳи Худованд ба онҳое, ки Ӯро пайравӣ мекунанд, озодӣ мебахшад.

1. Қувваи Рӯҳ: Чӣ тавр Худо ба ҳаёти мо озодӣ меорад

2. Озодӣ тавассути Рӯҳ: Таҷрибаи баракати ҳузури Худованд

1. Румиён 8:2 - Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2. Ғалотиён 5:1 - Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро бо он озод кардааст, устувор истода бошед ва дубора ба юғи ғуломӣ печида нашавед.

2 ба Қӯринтиён 3:18 Аммо ҳамаи мо, бо чеҳраи кушод, ки дар шиша ҷалоли Худовандро мебинем, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил ёфтаем, чунон ки аз Рӯҳи Худованд.

Мо ҷалоли Худовандро инъикос мекунем ва аз Рӯҳи Худованд пур мешавем, бештар ба Ӯ монанд мешавем.

1. Ҷалоли дигаргункунандаи Худованд

2. Ба воситаи Рӯҳ ба Масеҳ монанд шудан

1. Румиён 8:29 - Ӯ барои ҳар киро пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2. 1 ба Қӯринтиён 13:12 - Ҳоло мо аз шиша торик мебинем; вале баъд ру ба ру: акнун ман цисман медонам; лекин он гоҳ хоҳам донист, чунон ки ман низ маълумам.

2 Қӯринтиён 4 боби чоруми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус хизмати хушхабарро муҳокима намуда, ба душвориҳои он ишора мекунад ва умед ва ҷалолеро, ки дар Масеҳ пайдо шудааст, таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо эътироф кардани он оғоз мекунад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш марҳамати Худоро қабул кардаанд ва хидмат ба онҳо супурда шудааст. Ӯ мегӯяд, ки онҳо сарфи назар аз озмоишҳо, душвориҳо ва таъқиботҳои гуногун рӯ ба рӯ мешаванд, рӯҳафтода намешаванд (2 Қӯринтиён 4:1–9). Павлус таъкид мекунад, ки хизмати онҳо на дар бораи худашон, балки дар бораи эълон кардани Исои Масеҳ ҳамчун Худованд аст. Ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр онҳо ганҷинаи Инҷилро дар зарфҳои гилини нозук дар дохили худ меоранд, то маълум шавад, ки қудрати онҳо аз Худост (2 Қӯринтиён 4:5-7).

Сархати 2: Павлус уқубатҳои онҳоро ба хотири Масеҳ тасвир намуда, тасдиқ мекунад, ки гарчанде ки онҳо ба ранҷу азоб дучор мешаванд, шикаста намешаванд; ҳатто ҳангоми таъқиб онҳо партофта намешаванд; ҳатто ҳангоми зарба задан онҳо нобуд намешаванд (2 Қӯринтиён 4:8-9). Ӯ мефаҳмонад, ки ранҷу азоби онҳо барои ошкор кардани ҳаёти Исо дар ҷисми мирандаи онҳо хизмат мекунад, то ки ҳаёти Ӯ низ ба воситаи онҳо дар дигарон зоҳир шавад (2 Қӯринтиён 4:10-12). Бо вуҷуди он ки зоҳиран аз таъқибу озмоишҳо барбод рафтаанд, дар ботин рӯз то рӯз нав мешаванд.

Параграфи 3: Боб бо таваҷҷӯҳ ба дурнамои абадӣ хотима меёбад. Павлус ранҷу азобҳои ҳозираи онҳоро бо вазни абадии ҷалоли ғайри қобили муқоиса муқоиса мекунад (2 Қӯринтиён 4:17). Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки чашмони худро на ба чизҳои дидашуда, балки ба чизи нонамоён нигоҳ доранд, зеро он чи дида мешавад, муваққатист ва он чи нонамоён аст, абадӣ аст (2 Қӯринтиён 4:18). Павлус таъкид мекунад, ки чӣ тавр ин умед онҳоро дар душвориҳо дастгирӣ мекунад, вақте ки онҳо барои зинда мондани имонашон мекӯшанд.

Хулоса, боби чоруми китоби Қӯринтиён дар бораи мушкилоте, ки дар хидмат дучор мешаванд, дар ҳоле, ки умед ва ҷалоли дар Масеҳ пайдошударо таъкид мекунад. Павлус таъкид мекунад, ки хизмати онҳо на дар бораи худашон, балки дар бораи эълон кардани Исои Масеҳ ҳамчун Худованд аст. Ӯ озмоишҳо ва ранҷу азобҳои онҳоро тасвир мекунад ва тасдиқ мекунад, ки қудрати онҳо аз ҷониби Худост. Новобаста аз он ки бо мусибат дучор мешаванд, онҳо шикаста намешаванд ё партофта намешаванд; ба ҷои ин, онҳо ганҷинаи Инҷилро дар дохили худ мебаранд. Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр ранҷу азоби онҳо барои ошкор кардани ҳаёти Исо дар онҳо хизмат мекунад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки чашмони худро ба ҷалоли абадӣ ҷӯянд, на ба азобҳои муваққатӣ. Ин боб душвориҳои хидмат, қудрати дигаргункунандаи ҳаёти Масеҳро дар дохили имондорон ва умеде, ки дар дурнамои абадӣ пайдо шудааст, таъкид мекунад.

2 БА ҚУРИНТИЁН 4:1 Бинобар ин мо, ки ин хизматро дорем, чунон ки марҳамат гирифтаем, ноумед намешавем;

Муаллиф хонандагонро ташвиқ мекунад, ки аз хидмати худ даст накашанд, зеро ба онҳо раҳм дода шудааст.

1. «Ба раҳмати Худо, мо сабр мекунем»

2. «Қувваи шафқат барои боло бурдани мо»

1. Румиён 5:20-21 - «Ва шариат дохил шуд, то ки гуноҳ зиёд шавад. Аммо дар он ҷое ки гуноҳ зиёд шуд, файз хеле зиёд мешуд: то ончунон ки гуноҳ то мамот ҳукмронӣ кард, ончунон файз низ ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад».

2. Забур 103:17-18 - «Лекин марҳамати Худованд бар тарсидагони Ӯ аз абад то абад аст, ва адолати Ӯ ба фарзандони фарзандон; Ба онҳое, ки аҳди Ӯро риоят мекунанд, ва ба онҳое ки аҳкоми Ӯро дар хотир доранд, ба ҷо оранд».

2 ба Қӯринтиён 4:2 Аммо аз чизҳои ниҳони беинсофӣ даст кашед, на бо макр рафтор кунед ва на каломи Худоро маккор кунед; балки бо зуҳури ростӣ, ки худро

дар назди Худо ба виҷдони ҳар кас супурдем.

Павлус худаш ва ҳамкорони худро ба виҷдони ҳар як шахс таъриф мекунад, ки дар ростӣ рафтор мекунад ва каломи Худоро фиреб надиҳад.

1. Қувваи зиндагии шаффоф

2. Вазифаи ростқавлӣ дар кор бо Каломи Худо

1. Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое, ки росткорӣ мекунанд, лаззати Ӯ мебошанд.

2. Эфсӯсиён 4:15 - Баръакс, ростиро дар муҳаббат гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сарвар аст, ба Масеҳ табдил ёбад.

2 ба Қӯринтиён 4:3 Аммо агар башорати мо пинҳон бошад, он барои гумшудагон пинҳон аст:

Инҷили Исои Масеҳро танҳо онҳое дида метавонанд, ки гумшудаанд ва ба наҷот ниёз доранд.

1. Зарурати Ҷустуҷӯи Инҷил: Чаро ҳама бояд наҷотро ҷустуҷӯ кунанд

2. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Исо метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. Луқо 19:10 - «Зеро ки Писари Одам барои ҷустуҷӯ ва наҷот додани гумшудагон омадааст».

2. Румиён 10:14-17 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро мехонанд, ки ба Ӯ имон наовардаанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Худое, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: "Чӣ гуна зебост пои онҳое ки башорат медиҳанд!"».

2 ба Қӯринтиён 4:4 Худои ин ҷаҳон зеҳни касонеро, ки имон намеоваранд, кӯр кардааст, то ки нури Инҷили ҷалоли Масеҳ, ки сурати Худост, бар онҳо дурахшид.

Худои ин ҷаҳон зеҳни онҳоеро кӯр кардааст, ки имон намеоваранд, бинобар ин

онҳо нури Инҷили Исои Масеҳро, ки симои Худост, дарк карда наметавонанд.

1. Нури Худо ҳамеша дурахшон аст: Чӣ тавр равшании Инҷилро пайдо кардан мумкин аст.

2. Худои ин ҷаҳон: шинохти душман, аз паи нур.

1. Матто 5:14-16 - Шумо нури ҷаҳон ҳастед.

2. Румиён 1:16-17 - Инҷил қудрати Худо барои наҷот аст.

2 ба Қӯринтиён 4:5 Зеро ки мо на худро мавъиза мекунем, балки Исои Масеҳи Худованд; ва мо ба хотири Исо бандагони шумоем.

Павлуси расул ба мо хотиррасон мекунад, ки вақте ки мо мавъиза мекунем, мо бояд на худамон, балки паёми Масеҳро мавъиза кунем ва ин корро ҳамчун ходимони фурӯтан иҷро кунем.

1. Қудрати мавъиза кардани Масеҳ

2. Хизмати фурӯтанона дар мавъиза

1. Матто 28:18-20 - "Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: "Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам'».

2. Румиён 10:14-17 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон ованд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд ? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: "Чӣ зебост пойҳои онҳое ки башорат медиҳанд!" Аммо на ҳама ба Инҷил итоат карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: "Худовандо! Кӣ ба он чи ки аз мо шунидааст, имон овард?" Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд».

2 ба Қӯринтиён 4:6 Зеро Худое, ки амр фармудааст, ки нур аз зулмот дурахшид, дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ бидиҳад.

Худо ба воситаи Исои Масеҳ ба дилҳои мо нур ва дониш овард ва ба мо имкон дод, ки ҷалоли Худоро дарк кунем.

1. Нури Худо: Чӣ тавр Исои Масеҳ ҷалоли Худоро ошкор мекунад

1. Ишаъё 9:2 - Одамоне, ки дар торикӣ роҳ мерафтанд, нури бузургеро диданд; ки дар сарзамини торикии амик сокин буданд, бар онҳо нур медурахшид. 2. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, пур аз файз ва ростӣ аст.

2 ба Қӯринтиён 4:7 Аммо мо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то ки бартарии қувват аз они Худо бошад, на аз мо.

Павлуси расул таълим медиҳад, ки гарчанде ки имондорон заиф бошанд ҳам, қудрати Худо ба воситаи онҳо комил мегардад.

1. Қувваи Худо тавассути заъфҳои мо дурахшон аст

2. Чӣ тавр бояд заифиҳои худро қабул кунем ва бигзорем, ки қудрати Худо ба воситаи он равшан шавад

1. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

2. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр, Рӯҳ ба заъфҳои мо низ ёрӣ мерасонад, зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, ба тавре ки лозим аст, аммо худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки гуфтан ғайриимкон аст. Ва ҳар кӣ дилҳоро меомӯзад, медонад, ки фикри Рӯҳ чист, зеро ки Ӯ мувофиқи хости Худо барои муқаддасон шафоат мекунад.

2 Қӯринтиён 4:8 Мо аз ҳар тараф ғамгин ҳастем, вале ғамгин нестем; мо дар ҳайратем, аммо ноумед нестем;

Ҳарчанд аз ҳар тараф изтироб доранд, Павлус ва ҳамроҳонаш ғамгин нестанд ва ноумед нестанд.

1. Тасаллии Худо дар замонҳои душворӣ

2. Суботкорона бо душвориҳои зиндагӣ

1. Забур 34:17-19 "Вақте ки одилон ба мадад муроҷиат мекунанд, Худованд онҳоро мешунавад ва онҳоро аз тамоми андӯҳҳояшон раҳо мекунад. Худованд ба дилшикастаҳо наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад. Уқубатҳои одилон бисёр аст, лекин Худованд ӯро аз ҳамаи онҳо халос мекунад.

2. Ишаъё 41:10-13 "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард. Инак, ҳар кӣ бар зидди ту хашмгин аст, хиҷил ва хиҷолат хоҳад шуд; онҳое, ки бар зидди ту меҷанганд, ҳеҷ хоҳанд буд ва нобуд хоҳанд шуд; бо ту ҷангҷӯёнро ҷустуҷӯ хоҳӣ кард, вале онҳоро нахоҳӣ ёфт; зеро ки Ман, Худованд Худои ту, дасти ростатро нигоҳ медорам; ба ту мегӯям: "Натарс, Ман ба ту мададгорам".

2 Қӯринтиён 4:9 Таъқиб карда мешаванд, вале партофта нашудаанд; партофта, вале нобуд нашудааст;

Масеҳиён аксар вақт таъқиб карда мешаванд, аммо Худо ҳеҷ гоҳ онҳоро тарк намекунад ва онҳо ҳеҷ гоҳ нобуд намешаванд.

1. Дар замонҳои душвор қувват ва умед пайдо кунед: Чӣ тавр Худо моро дастгирӣ мекунад, ҳатто вақте ки мо худро аз даст медиҳем

2. Ғалаба аз фитна: вафодории Худо дар баробари сахтиҳо

1. Ишаъё 43:2 - «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; Ва дар дарёҳо аз шумо набарояд. Чун аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, Шӯъла туро нахоҳӣ сӯзонд».

2. Забур 34:17 - «Одил фарьёд мезанад, ва Худованд мешунавад, ва онҳоро аз тамоми мусибатҳояшон раҳо мекунад».

2 ба Қӯринтиён 4:10 Ҳамеша марги Исои Худовандро дар бадани худ нигоҳ медорем, то ки ҳаёти Исо низ дар ҷисми мо зоҳир гардад.

Павлуси расул имондоронро насиҳат мекунад, ки ҳамеша марги Исои Худовандро дар ҷисми худ нигоҳ доранд, то ки ҳаёти Исо дар ҳаёти онҳо зоҳир шавад.

1. Зуҳури Исо дар ҳаёти мо

2. Қудрати бардошти марги Исо дар дохили мо

1. Румиён 6:11 - Ҳамин тавр, худро барои гуноҳ мурда, вале барои Худо дар Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.

2. Юҳанно 12:24 - Ба ростӣ ба шумо мегӯям, агар як донаи гандум ба замин наафтад ва намонад, он танҳо як дона мемонад. Аммо агар бимирад, тухмии зиёд медиҳад.

2 ба Қӯринтиён 4:11 Зеро ки мо, зиндаҳо, ҳамеша ба хотири Исо ба мамот таслим мешавем, то ки ҳаёти Исо низ дар ҷисми мирандаи мо зоҳир гардад.

Мо ҳамчун имондорон ҳамеша бо марг рӯ ба рӯ мешавем, аммо ба воситаи ин марг ҳаёти Исо дар ҷисми мирандаи мо зоҳир мегардад.

1. Ҳаёти Исо дар марги мо ошкор шудааст

2. Қувваи марг дар нишон додани ҳаёти Исо

1. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

2. Филиппиён 1:21 - «Зеро ки зиндагӣ барои ман Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст».

2 ба Қӯринтиён 4:12 Пас, мамот дар мо амал мекунад, аммо ҳаёт дар шумо.

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки гарчанде ки марг дар онҳо амал мекунад, ҳаёт дар Қӯринтиён амал мекунад.

1. Қувваи ҳаётбахши имон: Нигоҳе ба 2 Қӯринтиён 4:12

2. Ғалаба кардани марг: қувват ёфтан дар 2 Қӯринтиён 4:12

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, бадани мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

2. 2 Тимотиюс 1:10 - Аммо ҳоло Ӯ инро ба мо тавассути Рӯҳ ошкор кардааст, зеро Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқи Худоро меҷӯяд.

2 ба Қӯринтиён 4:13 Мо ҳамон рӯҳи имон дорем, чунон ки навишта шудааст: "Имон овардам ва бинобар ин гуфтам"; мо низ бовар мекунем ва аз ин рӯ мегӯем;

Мо рӯҳи имон дорем, ки ба мо имкон медиҳад, ки бовар кунем ва сухан гӯем, чунон ки дар 2 Қӯринтиён 4:13 навишта шудааст.

1. «Қувваи имон: сухан аз дил»

2. "Зиндагӣ бо имон: имон овардан ва сухан гуфтан"

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2 ба Қӯринтиён 4:14 Чун медонед, ки Он ки Исои Худовандро эҳьё кард, моро низ ба воситаи Исо эҳьё карда, бо шумо хоҳад овард.

Гузариш:

Дар ин порча Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки чӣ тавре ки Исо аз мурдагон эҳьё шуд, онҳо низ дар ҳузури Худованд ба ҳаёти ҷовидонӣ эҳё хоҳанд шуд. Ӯ мегӯяд, ки ҳамон қудрате, ки Исоро эҳё кардааст ва онҳоро низ эҳё мекунад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки имон дошта бошанд, ки онҳо дар ҳузури Худованд ба ҳаёти ҷовидонӣ эҳё мешаванд.

1. "Қудрати Худо: Донистани ояндаи мо амн аст"

2. «Умеди киёмат: Қувваи дигаргункунандаи имон»

1. Румиён 8:11 - «Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард».

2. Юҳанно 11:25 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, гарчанде ки мурданд ҳам, зинда хоҳад монд."

2 ба Қӯринтиён 4:15 Зеро ки ҳама чиз ба хотири шумост, то ки файзи фаровон ба воситаи шукргузории бисёриҳо ба ҷалоли Худо афзун гардад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки Худоро шукр гӯянд, зеро ҳама чиз дар ҳаёт барои мақсад ва ҷалоли Ӯ ба онҳо дода шудааст.

1. Қувваи шукргузорӣ: омӯхтани қадр кардани неъматҳои Худо

2. Шукргузорӣ: раҳо кардани шодии файзи фаровони Худо

1. Қӯлассиён 3:15-17 - Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, зеро шумо ҳамчун аъзои як бадан ба сулҳ даъват шудаед. Ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, вақте ки шумо якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ дар дилҳои худ ба Худо бо миннатдорӣ месароиед.

2. Забур 103:1-5 - Худовандро ҳамду сано кун, эй ҷонам; тамоми ҳастии ман, номи муқаддаси Ӯро ситоиш кунед. Худовандро ҳамду сано кун, эй ҷонам, ва ҳама неъматҳои ӯро фаромӯш накун, ки ҳамаи гуноҳҳои туро мебахшад ва ҳама бемориҳоро шифо мебахшад, ки ҷони туро аз чоҳ раҳо мекунад ва туро бо муҳаббат ва шафқат тоҷ мекунад, ки хоҳишҳои туро бо чизҳои нек қонеъ мекунад, то чавонӣ мисли укобон нав мешавад.

2 БА ҚУРИНТИЁН 4:16 Аз ин сабаб мо суст намешавем; вале агар одами берунии мо нобуд шавад, одами ботин руз то руз нав мешавад.

Бо вуҷуди душвориҳои зиндагӣ, имондорон метавонанд қавӣ бошанд, зеро одами ботини онҳо ҳар рӯз нав мешавад.

1. "Умеди навсозӣ: Қувваи инсони ботинӣ"

2. «Табобат дар замонҳои душвор: нерӯи навсозӣ»

1. Забур 51:10 "Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи ростро дар ман нав кун".

2. Румиён 12:2 «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2 ба Қӯринтиён 4:17 Зеро андӯҳи сабуки мо, ки танҳо як лаҳза аст, барои мо ҷалоли хеле бузургтар ва абадӣ меорад;

Гарчанде ки мо дар ин ҳаёт мусибатро аз сар мегузаронем, он метавонад барои мо вазни абадии ҷалолро дар ҳаёти оянда созад.

1. Нури ранҷу азоб: Чӣ гуна дард ва ранҷу азоб метавонад ба ҷалоли абадӣ расонад

2. Табдил додани озмоишҳои лаҳзавии мо ба таъсири пойдори Салтанат

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад."

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқаи муқарраршуда бо сабр давем. дар пеши назари мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар ямини тахти Худо нишастааст».

2 ба Қӯринтиён 4:18 Дар ҳоле ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён назар мекунем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист; аммо он чи нонамоён аст, абадӣ аст.

Мо набояд ба чизҳои муваққатӣ, ҷисмонӣ диққат диҳем, балки ба ҷои он чизҳои абадӣ ва нонамоёнро.

1. Салтанати ғайб: чӣ гуна бояд бо дурнамои абадӣ зиндагӣ кард

2. Фирефта нашавед ба чизҳое, ки шумо мебинед: аз паи чизҳои ҷовидонӣ

1. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

2. Қӯлассиён 3:1-3 - Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки Масеҳ дар он ҷоест, ки дар тарафи рости Худо нишастааст. Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои рӯи замин. Зеро ки шумо мурд, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.

2 Қӯринтиён 5 боби панҷуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус мавзӯъҳоеро баррасӣ мекунад, ба монанди ҷисми заминии мо, манзили абадии мо ва мусолиҳа бо Худо тавассути Масеҳ.

Сархати 1: Павлус бо изҳори орзуи худ ба имондорон барои гирифтани манзили осмонии худ оғоз карда, таъкид мекунад, ки ҷисмҳои заминии мо муваққатӣ мебошанд ва бояд пӯсида шаванд (2 Қӯринтиён 5:1-4). Ӯ мефаҳмонад, ки вақте ки мо дар ин ҷисмҳои заминӣ ҳастем, мо оҳу нола мекунем ва орзуи манзили осмонии худ дорем ва мехоҳем, ки бо ҷисмҳои осмонии худ либос пӯшем, то маргро ҳаёт фурӯ барад (2 Қӯринтиён 5:4-5). Павлус имондоронро итминон медиҳад, ки Худо моро барои ҳамин мақсад омода кардааст ва Рӯҳи Худро ба мо ҳамчун кафолати оянда додааст.

Сархати 2: Павлус бо муҳокимаи муносибати имондор бо Масеҳ идома медиҳад. Ӯ тасдиқ мекунад, ки хоҳ мо дар ин ҷисмҳои заминӣ дар хона бошем ё дар ҳузури Худованд аз онҳо дур бошем, мо мақсад мегузорем, ки ба Ӯ писанд оянд (2 Қӯринтиён 5:9). Ӯ таъкид мекунад, ки чӣ тавр ҳамаи имондорон дар назди курсии доварии Масеҳ истода, барои аъмоли худ, хоҳ нек ва хоҳ бад, сазовори он чиро, ки дар бадан анҷом додаанд, мегиранд (2 Қӯринтиён 5:10). Павлус қайд мекунад, ки маҳз муҳаббати Масеҳ ӯро водор мекунад ва имондоронро водор мекунад, ки ба дигарон аз нуқтаи назари нав – на аз рӯи меъёрҳои ҷаҳонӣ, балки аз рӯи шахсияти нави худ дар Масеҳ нигоҳ кунанд (2 Қӯринтиён 5:14-17).

Параграфи 3: Боб бо паёми оштӣ хотима меёбад. Павлус мегӯяд, ки Худо моро ба воситаи Масеҳ бо Худ оштӣ дод ва ба мо хизмати мусолиҳаро ато кардааст. Ӯ мефаҳмонад, ки чӣ тавр Худо дар Масеҳ ҷаҳонро бо Худ оштӣ дод ва гуноҳҳои одамонро бар зидди онҳо ҳисоб накард, балки ба воситаи Исо омурзиш ва наҷот дод (2 Қӯринтиён 5:18-19). Ҳамчун сафирони Масеҳ, Павлус аз номи худи Масеҳ имондоронро даъват мекунад, ки бо Худо оштӣ шаванд ва дар Масеҳ адолати Худо гарданд (2 Қӯринтиён 5:20-21).

Хулоса, боби панҷуми китоби Қӯринтиён мавзӯъҳои бадани заминии мо, манзили абадии мо ва мусолиҳа бо Худо тавассути Масеҳро меомӯзад. Павлус табиати муваққатии ҷисмҳои заминии моро қайд мекунад ва изҳори орзу мекунад, ки манзили осмонии мост. Ӯ таъкид мекунад, ки мӯъминон даъват карда мешаванд, ки тавре зиндагӣ кунанд, ки ба Худованд писанд бошад. Павлус дар бораи истодан дар назди курсии доварии Масеҳ сӯҳбат мекунад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба дигарон аз нуқтаи назари нав дар асоси шахсияти онҳо дар Масеҳ нигоҳ кунанд. Ин боб бо паёми оштӣ ба итмом мерасад ва тасдиқ мекунад, ки Худо моро ба воситаи Исо бо Худ оштӣ додааст ва хизмати мусолиҳаро ба мо супурдааст. Павлус имондоронро даъват мекунад, ки бо Худо оштӣ шаванд ва шахсияти худро ҳамчун сафирони Масеҳ қабул кунанд. Ин боб умедеро таъкид мекунад, ки мо ба манзили абадии худ дорем, ба хотири Масеҳ зиндагӣ мекунем ва дар кори мусолиҳаи Худо тавассути Исо иштирок мекунем.

2 ба Қӯринтиён 5:1 Зеро мо медонем, ки агар хонаи заминии мо аз ин хаймаи муқаддас барҳам хӯрда бошад, мо бинои Худо дорем, яъне хонаи бо дастҳо сохта нашудааст ва дар осмон абадӣ.

Мо медонем, ки вақте ки ҷисмҳои заминии мо мемиранд, мо манзили осмоние дорем, ки абадӣ аст ва бо дасти инсон сохта нашудааст.

1. Хонаи абадии мо: Умед ва тасаллӣ дар Биҳишт

2. Малакути ғайб: Хонаи ҳақиқии мо дар биҳишт

1. Юҳанно 14:2-3 - "Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба шумо мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар рафта, барои шумо ҷой тайёр кунам, Ман боз омада, туро назди Худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

2. Ибриён 11:10 - Зеро ӯ бесаброна интизори шаҳре буд, ки таҳкурсӣ дорад, ки таҳиякунанда ва бинокори он Худост.

2 ба Қӯринтиён 5:2 Зеро ки мо аз ин нола мекунем ва аз таҳти дил мехоҳем, ки хонаи худро, ки аз осмон аст, дар бар кунем:

Мӯъминон мехоҳанд, ки манзили осмонии худро бипӯшанд, зеро онҳо дар интизории кафорати ниҳоӣ нола мекунанд.

1. "Гузаришҳои ҳаёт: Интизорӣ дар раҳокунанда"

2. "Манзилҳои осмонӣ: умед барои имондорон"

1. Румиён 8:23 - Ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки аввалин самари Рӯҳро доранд, дар дохили худ оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхонӣ, фидияи ҷисми худ мебошем.

2. Юҳанно 14:2-3 - Дар хонаи Падари Ман иморатҳои зиёде ҳастанд: агар ин тавр намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам. «Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо назди Худ хоҳам бурд; то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ дар он ҷо бошед.

2 ба Қӯринтиён 5:3 Агар ин тавр бошад, мо дар либосе бараҳна нахоҳем ёфт.

Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки бо интизории пӯшидани адолати Масеҳ дар охири ҳаёти заминии худ зиндагӣ кунанд.

1. Дар интизории матои ниҳоӣ зиндагӣ кардан: Тадқиқоти 2 Қӯринтиён 5:3

2. Кӯшиш ба қудсият: Либоси адолат ва 2 Қӯринтиён 5:3

1. Румиён 3:21-26 - «Аммо алҳол адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир шуд, гарчанде ки Шариат ва анбиё дар бораи адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон шаҳодат медиҳанд. "

2. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷони ман дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, мисли домод мисли коҳине бо сару либоси зебо ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироташ зинат медиҳад».

2 ба Қӯринтиён 5:4 Зеро ки мо, ки дар ин хайма ҳастем, дар зери гардани худ оҳу нола мекунем: на барои он ки либос пӯшида бошем, балки дар бар пӯшидаем, то ки миранда аз ҳаёт фурӯ бурда шавад.

Муъминон дар зери бори фаноӣ нола мекунанд ва орзу доранд, ки аз нав либоси ҷовидонӣ бипӯшанд.

1. Бори марг: Орзуи либоси зиндагӣ

2. Нола дар хайма: Вазни марг

1. Румиён 8:23 - Ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки аввалин самари Рӯҳро доранд, дар дохили худ оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхонӣ, фидияи ҷисми худ мебошем.

2. Филиппиён 3:20-21 - Зеро сӯҳбати мо дар осмон аст; Аз он ҷо низ мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро мунтазирем: Ӯ бадани нангини моро дигаргун хоҳад кард, то ки он ба бадани ҷалоли Ӯ, ба ҳасби коре, ки ба василаи он қодир аст, ҳама чизро ба Худ мутеъ созад, мубаддал шавад.

2 ба Қӯринтиён 5:5 Он ки моро барои худи ҳамин чиз офарид, Худост, ки ҷидду ҷаҳди Рӯҳро ба мо ато кардааст.

Худо кор кард, ки моро ба нияти худ расонад ва ба мо Рӯҳулқудсро ҳамчун кафолат дод.

1: Умеди мо ба Худо - 2 Қӯринтиён 5:5

2: Тӯҳфаи Рӯҳулқудс - 2 Қӯринтиён 5:5

1: Румиён 8:16-17 - Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2: Ғалотиён 4:6 - Ва азбаски шумо писар ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои мо фиристод, ки гиря мекунад? □ бба! Падар!??

2 ба Қӯринтиён 5:6 Аз ин рӯ, мо ҳамеша боварӣ дорем, зеро медонем, ки вақте ки дар бадан дар хона ҳастем, аз Худованд дур нестем.

Имондорон итминон доранд, ки гарчанде ки онҳо дар ҷаҳон ҷисман ҳузур доранд, рӯзе бо Худованд дар Биҳишт дубора вомехӯранд.

1. "Умеди ҷалол: кафолати осмон"

2. "Зиндагӣ бо эътимод дар ҷаҳони харобшуда"

1. Румиён 8:18-25

2. 1 Таслӯникиён 4:13-18

2 ба Қӯринтиён 5:7 (Зеро ки мо аз рӯи имон рафтор мекунем, на аз рӯи бино.)

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки бо имон зиндагӣ кунанд, на бо дидан.

1: Мо бояд ба нақшаҳои Худо барои мо имон дошта бошем, ҳатто вақте ки мо натиҷаи ниҳоиро дида наметавонем.

2: Мо набояд ба ҳавасҳои дунявӣ ва васвасаҳо гирифтор шавем, балки ба ваъдаҳои Худо таваккал кунем.

1: Ибриён 11: 1 (Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш аст, далели чизҳои нонамоён аст.)

2: Яъқуб 1:2-4 (Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шод донед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то комил шавед. ва мукаммал, дар ҳеҷ чиз намерасад.)

2 ба Қӯринтиён 5:8 Мо боварии комил дорем, ман мегӯям, ва мехоҳем, ки аз бадан ғоиб бошем ва дар ҳузури Худованд бошем.

Павлус изҳори боварӣ мекунад, ки имондорон дар марг бо Худованд хоҳанд буд.

1. Бо боварӣ ба Масеҳ зиндагӣ кардан - Донистани он ки марг моро меорад, ки бо Худованд бошем.

2. Бароҳатии имон ба осмон - Эҳсос кардани итминон, ки зиндагӣ бо Худованд моро интизор аст.

1. Филиппиён 1:21-23 - Зеро барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2 ба Қӯринтиён 5:9 Бинобар ин мо меҳнат мекунем, то хоҳ ҳозир хоҳ ғоиб, ба Ӯ мақбул шавем.

Павлус муҳимияти кӯшиши қабул кардани Худоро, новобаста аз он ки мо ҳозир ҳастем ё ғоибем, таъкид мекунад.

1. "Имон овардан ба ишқи Худо: саъй кардан барои пазируфтани ӯ"

2. "Даъват ба вафодорӣ: саъю кӯшиш ба харҷ додан ба Худо"

1. Румиён 12:11-12 "Ҳеҷ гоҳ аз ғайрат кам нашав, балки ҷавҳари рӯҳонии худро нигоҳ доред ва ба Худованд хизмат кунед. Дар умед шод бошед, дар андӯҳ пурсабр бошед, дар дуо содиқ бошед."

2. Ибриён 11:6 «Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад».

2 ба Қӯринтиён 5:10 Зеро ки ҳамаи мо бояд пеши курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем; То ки ҳар кас он чи дар ҷисми худ кардааст, мувофиқи он чи кардааст, бигирад, хоҳ нек бошад, хоҳ бад.

Ҳама одамон бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шаванд, то он чиро, ки дар ҷисми худ карда буданд, хоҳ хуб ва хоҳ бад қабул кунанд.

1. Зиндагӣ дар нури рӯзи қиёмат - Чӣ гуна мо бояд дар партави дақиқи рӯзи қиёмат зиндагӣ кунем.

2. Подошҳои адолат - Чӣ гуна мо метавонем барои зиндагии одилона подош гирем.

1. Воиз 12:13-14 - Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: Аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст. Зеро Худо ҳар кореро, аз он ҷумла ҳар чизи ниҳон, хоҳ некӣ ва хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2. Румиён 14:10-12 - Чаро шумо бародари худро доварӣ мекунед? Ё ту, чаро бародаратро хор мекунӣ? Зеро ки ҳамаи мо дар пеши курсии доварии Худо истодаем; зеро навишта шудааст, ? s Ман зиндаам, мегӯяд Худованд, ҳар зону пеши ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард. ?? Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳем дод.

2 БА ҚУРИНТИЁН 5:11 Пас, мо тарси Худовандро медонем, одамонро бовар мекунонем; Мо ба Худо ошкор шудаем. ва ман боварӣ дорам, ки дар виҷдони шумо низ зоҳир мегардад.

Павлус мефаҳмонад, ки ӯ ва ҳамкорони ӯ масъулияти бовар кунонидани одамонро ба қабули Инҷил ба дӯш мегиранд, зеро медонанд, ки Худо аз кӯшишҳои онҳо огоҳ аст.

1. Масъулияти вазирон: Донистани даҳшати Худованд

2. Зиндагӣ бо имони худ дар ҳузури Худо

1. Румиён 10:14-15 - Пас чӣ гуна онҳо Ӯро бихонанд, ки ба Ӯ имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба Он ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? Ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

2. Қӯлассиён 4:5-6 - Бо онҳое, ки дар берунанд, бо хирад рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

2 ба Қӯринтиён 5:12 Зеро ки мо худро боз ба шумо супурдем, балки ба шумо имконият медиҳем, ки барои мо фахр кунед, то ки ба онҳое ки дар зоҳир фахр мекунанд, на дар дил фахр мекунанд, ҷавоб диҳед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки Худоро ҳамду сано гӯянд, ки бо муваффақиятҳои худ фахр накунанд, балки ба ҷои зоҳирӣ, балки ба дил таваҷҷӯҳ кунанд.

1: "Қалби масъала: Тамаркуз ба он чизе, ки воқеан муҳим аст"

2: "Ҷалоли Худо: кӯшиш мекунем, ки Худоро дар ҳама корамон ҷалол диҳем"

1:1 Петрус 5:5-7 - ? □ Ба ин монанд, шумо, ки ҷавонтар ҳастед, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтанӣ дар бар кунед, зеро? □ od ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад.??Пас, худро дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан кунед, то ки Ӯ шуморо дар вақти лозима сарафроз гардонад ва тамоми ғамҳои шуморо бар Ӯ вогузор кунад, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.? ?

2: Масалҳо 21:2 - ? □ роҳи одам дар назари худаш дуруст аст, аммо Худованд ба дил вазн мекунад.??

2 ба Қӯринтиён 5:13 Зеро ки хоҳ аз худ дур бошем, ин ба Худост; хоҳ ҳушёр бошем, ин барои шумост.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар ҳолати ҳаяҷон ё ҳушёрӣ ба Худо тамаркуз кунанд.

1. "Зиндагӣ дар шодии Худо: ҳушёр мондан дар ҷаҳони ҳаяҷон"

2. "Қувваи бахшидан: хизмат ба Худо ва дигарон"

1. Забур 100:2 - Бо шодӣ ба Худованд хизмат кунед: ба ҳузури Ӯ бо суруд ҳозир шавед.

2. Ғалотиён 5:13 - Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; Фақат озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед.

2 Қӯринтиён 5:14 Зеро муҳаббати Масеҳ моро танг мекунад; зеро ки мо чунин ҳукм мекунем, ки агар касе барои ҳама мурд, ҳама мурдаанд;

Муҳаббати Масеҳ моро бармеангезад, ки ҳукм кунем, ки агар Ӯ барои ҳама мурд, пас ҳама мурдаанд.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббати Масеҳ моро маҳдуд мекунад

2. Арзиши муҳаббат: Фаҳмидани оқибатҳои қурбонии Масеҳ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2 ба Қӯринтиён 5:15 Ва Ӯ барои ҳама мурд, то ки зиндагон минбаъд на барои худ зиндагӣ кунанд, балки барои Он ки барои онҳо мурд ва эҳьё шавад.

Исо барои ҳама мурд, то онҳое ки зиндаанд, ба ҷои худашон барои Ӯ зиндагӣ кунанд.

1: Озодии ҳақиқӣ - Зиндагӣ барои Масеҳ ба ҷои худамон

2: Қудрати салиб - Исо барои мо мемирад ва аз нав эҳьё мешавад

1: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад: касеро фидо кардан? Оё ҳаёт барои як? эй дустон.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2 ба Қӯринтиён 5:16 Бинобар ин мо ҳеҷ касро ба ҳасби ҷисм намешиносем: бале, гарчанде ки Масеҳро ба ҳасби ҷисм шинохтем, лекин аз ин пас дигар Ӯро намешиносем.

Мо дигар ҳеҷ касро аз рӯи намуди зоҳирии онҳо намешиносем, гарчанде ки мо як вақтҳо Масеҳро дар шакли ҷисмонии ӯ медонистем, ҳоло мо ба шинохти рӯҳонӣ такя мекунем.

1. «Зиндагии берун аз ҷисм»

2. «Қувваи шинохти рӯҳонӣ»

1. Румиён 8:5-8 "Зеро ки онҳое ки ба ҳасби ҷисм ҳастанд, дар бораи чисмҳо фикр мекунанд, вале онҳое ки ба ҳасби Рӯҳ ҳастанд, дар бораи чизҳои Рӯҳ фикр мекунанд. Зеро фикрронии ҷисмонӣ мамот аст, аммо фикрронии рӯҳонӣ Зеро ки тафаккури нафсонӣ ба Худо душманӣ мекунад, зеро ки он ба шариати Худо итоат намекунад ва наметавонад бошад, бинобар ин, онҳое ки дар ҷисм ҳастанд, ба Худо писанд омада наметавонанд».

2. Ғалотиён 6:14-15 "Аммо Худо манъ кунад, ки ман фахр намоям, магар дар салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ҷаҳон ба василаи Ӯ барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон. Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна фоидае надорад. чизест, на номахтунӣ, балки махлуқи нав».

2 ба Қӯринтиён 5:17 Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст:

чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст.

Имондорон ба Масеҳ нав шудаанд ва ҳама чиз нав шудааст.

1. "Махлуқи нав: омӯхтани таҷдид ва тағирот дар Масеҳ"

2. «Қувваи таҷдидкунандаи Инҷил: офариниши нав шудан»

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст .

2. Эфсӯсиён 4:22-24 - Барои аз худ дур кардани нафси кӯҳнаи худ, ки ба тарзи ҳаёти пешинаи шумо тааллуқ дорад ва бо ҳавасҳои маккорона фосид шудааст, ва дар рӯҳи ақли худ таҷдид шавед ва нафси навро дар бар кунед, ба сурати Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст.

2 ба Қӯринтиён 5:18 Ва ҳама чиз аз Худост, ки Ӯ моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ оштӣ дод ва хизмати мусолиҳаро ба мо ато кардааст;

Худо моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ оштӣ дод ва ба мо хизмати мусолиҳаро ато кардааст.

1. «Вазорати мусолиҳа».

2. «Тӯҳфаи Худо оид ба мусолиҳа ба воситаи Исои Масеҳ»

1. Румиён 5:10-11 - Зеро, агар, вақте ки мо душман будем, бо марги Писари Ӯ бо Худо мусолиҳа карда бошем, пас аз он ҳам зиёдтар, вақте ки мусолиҳа мешавад, бо ҳаёти Ӯ наҷот хоҳем ёфт. Ва на танҳо ин, балки мо низ дар Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи Ӯ кафорат гирифтаем, низ шодӣ мекунем.

2. Қӯлассиён 1:19-20 - Зеро ба Падар писанд омад, ки дар Ӯ ҳама комилият сокин бошад; Ва ба воситаи хуни салиби Ӯ сулҳ баст, то ки ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; Ба василаи Ӯ, мегӯям: хоҳ дар замин бошанд, хоҳ дар осмон.

2 ба Қӯринтиён 5:19 Бале, ки Худо дар Масеҳ буд ва ҷаҳонро бо Худ оштӣ дод ва гуноҳҳои онҳоро ба гардани онҳо надод; ва каломи мусолиҳаро ба мо супурдааст.

Худо дар Масеҳ буд, то ҷаҳонро бо Худ оштӣ диҳад, на онҳоро барои гуноҳҳояшон ҷазо диҳад ва ба мо паёми мусолиҳаро дод.

1. "Файзи Худо дар оштӣ: Чӣ тавр Исо моро бо Худо оштӣ медиҳад"

2. "Зиндагӣ дар оштӣ: пайравӣ кардан ба Масеҳ чӣ гуна аст?"

1. Қӯлассиён 1:20-22 - Ва, ки ба воситаи хуни салиби Худ сулҳ баст, то ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; Ба василаи Ӯ, мегӯям: хоҳ дар замин бошанд, хоҳ дар осмон.

2. Румиён 5:10-11 - Зеро, агар, вақте ки мо душман будем, бо марги Писари Ӯ бо Худо мусолиҳа карда бошем, пас аз он ҳам зиёдтар, вақте ки оштӣ шудем, ба воситаи ҳаёти Ӯ наҷот хоҳем ёфт.

2 ба Қӯринтиён 5:20 Пас, мо сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо ба шумо илтимос карда бошад: ба ҷои Масеҳ аз шумо илтимос мекунем: бо Худо мусолиҳа кунед.

Имондорон даъват карда мешаванд, ки сафирони Масеҳ бошанд ва дуо гӯянд, ки одамон бо Худо оштӣ шаванд.

1. Барои сафирони Масеҳ даъват карда шуданд

2. Ба воситаи имон бо Худо оштӣ шуд

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: ? тамоми қудрат дар осмон ва бар замин ба ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.??

2. Румиён 10:14-17 - Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст, ? чӣ зебост пойҳои онҳое ки башорат медиҳанд!??Аммо на ҳама ба Инҷил итоат карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд, ? , кӣ ба он чи аз мо шунидааст, имон овардааст??? Пас имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2 ба Қӯринтиён 5:21 Зеро ки Ӯро барои мо, ки гуноҳро намедонем, гуноҳ кардааст; то ки мо дар Ӯ адолати Худо гардем.

Худо Исоро фиристод, то ки барои мо қурбонии гуноҳ шавад, то ки мо ба воситаи Ӯ одил шавем.

1. Қудрати файзи Худо: Чӣ тавр Исо барои наҷоти мо нархи ниҳоиро пардохт кард

2. Қудсияти Худо: адолати мо дар Масеҳ

1. Румиён 3:21–26

2. Юҳанно 3:16–17

2 Қӯринтиён 6 боби шашуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба ҷанбаҳои гуногуни хидматаш муроҷиат мекунад ва имондоронро даъват мекунад, ки ҳамчун ходимони содиқи Худо зиндагӣ кунанд.

Сархати 1: Павлус бо таъкид кардани таъхирнопазирии наҷот оғоз карда, имондоронро даъват мекунад, ки файзи Худоро беҳуда қабул накунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки ҳоло вақти қобили қабул аст ва ҳоло рӯзи наҷот аст (2 Қӯринтиён 6:2). Сипас Павлус ӯҳдадории худро ба хизмат тавсиф карда, баён мекунад, ки чӣ тавр ӯ ва ҳамроҳонаш ҳангоми хидмат содиқона ба душвориҳо, андӯҳҳо ва душвориҳо тоб овардаанд (2 Қӯринтиён 6:3–10). Ӯ мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқии худро ҳамчун бандагони Худо тавассути истодагарӣ дар озмоишҳо, покӣ дар рафтор, фаҳмиш, сабр, меҳрубонӣ, муҳаббат ва сухани ростқавлона нишон диҳанд.

Сархати 2: Павлус ба муносибати имондорони Қӯринтӣ бо беимонон муроҷиат мекунад. Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки юғи нобаробар бо беимонон набошанд, балки худро аз ҳама гуна бутпарастӣ ё таъсири ношоиста ҷудо кунанд (2 Қӯринтиён 6:14-16). Ӯ таъкид мекунад, ки имондорон маъбадҳои Худои Ҳай мебошанд ва набояд бо касоне, ки ба эътиқоди онҳо шарик нестанд, имони худро зери хатар нагузоранд (2 Қӯринтиён 6:16-18).

Параграфи 3: Боб бо даъвати кушодадилӣ нисбати Павлус ва ҳамроҳонаш анҷом меёбад. Новобаста аз он ки баъзе аз сокинони Қӯринтус ба таъқибот ва мухолифат дучор мешаванд, ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки дили худро ба онҳо васеъ кушод (2 Қӯринтиён 6:11–13). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки ба ин ошкорбаёнӣ ҷавоб диҳанд ва инчунин дилҳои худро ба сӯи ӯ боз кунанд. Павлус тасдиқ мекунад, ки аз ҷониби ӯ ҳеҷ гуна муҳаббат вуҷуд надорад, балки даъват ба муҳаббат ва шарикии мутақобила аст.

Хулоса, боби шашуми китоби Қӯринтиён ба ҷанбаҳои гуногуни марбут ба хизмат ва ҳаёти содиқ дахл дорад. Павлус таъҷилии наҷотро таъкид мекунад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳамчун ходимони ҳақиқии Худо дар байни душвориҳо ва душвориҳо зиндагӣ кунанд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки худро аз таъсири шарир ҷудо кунанд ва юғи нобаробар бо кофирон нашаванд. Павлус шахсияти имондоронро ҳамчун маъбади Худои Ҳай таъкид мекунад ва даъват мекунад, ки ба покӣ ва садоқат содиқ бошанд. Ӯ дар хотима ба кушодадилӣ ва муҳаббати мутақобила муроҷиат карда, аҳамияти шарикӣ дар хидматро таъкид мекунад. Ин боб ба таъхирнопазирии наҷот, зиндагии содиқона, ҷудоӣ аз беимонӣ ва зарурати кушодадилӣ ва муҳаббат дар ҷомеаи масеҳӣ таъкид мекунад.

2 ба Қӯринтиён 6:1 Пас, мо, ҳамчун коргарони ҳамроҳи Ӯ, аз шумо низ илтимос мекунем, ки файзи Худоро беҳуда қабул накунед.

Павлус имондоронро насиҳат мекунад, ки файзи Худоро як чизи муқаррарӣ нагиранд ва онро пурра истифода баранд.

1. «Қудрати файз: атои Худоро қабул кунед ва аз он бештар истифода баред»

2. «Баракати неъмати беҳамтои Худо: онро ба қадри кофӣ қабул накунед»

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Румиён 5:17 - Зеро, агар, ба сабаби гуноҳи як кас, мамот ба воситаи он як шахс ҳукмронӣ мекард, он гоҳ бештар онҳое, ки файзи фаровон ва бахшоиши адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи як шахс ҳукмронӣ хоҳанд кард.

2 ба Қӯринтиён 6:2 (Зеро ки мегӯяд: "Ман шунидам, ки туро дар замоне пазируфтаӣ, ва дар рӯзи наҷот туро ёрӣ додам: инак, ҳоло вақти мақбул аст; инак, рӯзи наҷот аст.)

Худо наҷотро пешкаш мекунад ва моро дар замони қабул шунид. Ҳоло вақти он аст, ки пешниҳоди наҷоти ӯро қабул кунед.

1. "Вақти қабулшуда: аз пешниҳоди наҷоти Худо бештар истифода баред"

2. "Имрӯз рӯзи наҷот аст: аз баракати Худо маҳрум нашавед"

1. Ишаъё 49:8 (Худованд чунин мегӯяд: "Дар замони мақбул ман туро шунидам, ва дар рӯзи наҷот ба ту ёрӣ додам; ва туро ҳифз хоҳам кард, ва туро ба аҳди қавм хоҳам дод, то ки замин, то мероси харобшударо ба мерос гузорад;)

2. Эфсӯсиён 2:8-9 (Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз худи шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.)

2 ба Қӯринтиён 6:3 Дар ҳеҷ чиз ба васваса назанед, то ки хизмат айбдор карда нашавад:

Муъминон бояд тавре зиндагӣ кунанд, ки хафа нашавад, то вазоратро маломат накунанд.

1. Зиндагӣ бе хафа: Даъват ба муқаддасот

2. Рафтор бо ҳикмат: Роҳнамо барои хизмат

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас, чун фарзандони азиз пайрави Худо бошед; Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст доштааст ва Худро барои мо ҳадия ва қурбонӣ ба Худо барои бӯи хушбӯй додааст. Аммо зино ва ҳар гуна нопокӣ ё тамаъ набояд дар байни шумо, чунон ки муқаддасон пайдо шудааст, номбар карда шавад;

2. Яъқуб 3:13-18 - Дар байни шумо кист марди хирадманд ва дорои дониш аст? бигзор вай аз сухбати нек асархои худро бо хоксории хирад нишон дихад. Аммо агар дар дилҳоятон ҳасад ва низоъ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмат аз боло нозил намешавад, балки заминӣ, нафсонӣ ва шайтонист. Зеро дар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол аст, дар он ҷо нофаҳмӣ ва ҳар кори бад ҳаст. Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок, баъд сулҳҷӯ, нарм ва осон аст, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва бе риё. Ва самараи адолат дар сулҳу осоиштагӣ кошта мешавад.

2 ба Қӯринтиён 6:4 Аммо дар ҳама чиз хизматгорони Худо будани худро эътироф намуда, дар сабри зиёд, дар андӯҳҳо, дар эҳтиёҷот ва дар тангиҳо,

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки бо сабр ва тоб овардан ба душвориҳо дар имонашон содиқ бошанд.

1. Сабр дар озмоишҳои зиндагӣ

2. Таҳаммули сахтиҳо бо рафтори худовандӣ

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, ҳама чизро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр натиҷаи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Румиён 5:3-5 - Ва на танҳо аз ин, балки мо низ аз мусибатҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки мусибат истодагарӣ меорад; ва суботкорӣ, хислати исботшуда; ва хислати исботшуда, умед; ва умед ноумед намешавад, зеро муҳаббати Худо дар дили мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст.

2 ба Қӯринтиён 6:5 Дар захмҳо, дар зиндонҳо, дар изтиробҳо, дар меҳнат, дар посбонӣ, дар рӯза;

Павлус дар бораи душвориҳое, ки дар хидматаш аз сар гузаронидааст, ба қӯринтиён нақл мекунад.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо дар замонҳои душвор

2. Қувваи устуворӣ

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2 ба Қӯринтиён 6:6 Бо покӣ, бо дониш, бо пурсабрӣ, бо меҳрубонӣ, бо меҳрубонӣ, бо Рӯҳулқудс, бо муҳаббати беайб,

Ин порча масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки пок, донишманд, пурсабр, меҳрубон, бо роҳбарии Рӯҳи Муқаддас ва зоҳир кардани муҳаббати ҳақиқӣ ҳаёти муқаддас дошта бошанд.

1. Қувваи муҳаббати ҳақиқӣ: Тадқиқот оид ба 2 Қӯринтиён 6:6

2. Қудрати Рӯҳулқудс: Чӣ тавр бояд ҳаёти муқаддасро мувофиқи 2 Қӯринтиён 6:6 зиндагӣ кунем

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - "Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо таслим кард".

2. 1 Юҳанно 4:7-11 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо Муҳаббати Худо дар байни мо зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Писари Ӯ кафорати гуноҳҳои мо бошад. Эй маҳбубон, агар Худо моро ин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем».

2 Қӯринтиён 6:7 Бо каломи ростӣ, бо қудрати Худо, бо зиреҳи адолат аз дасти рост ва чап,

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки мувофиқи ҳақиқати Худо зиндагӣ карда, ба қудрати Ӯ такя кунанд ва зиреҳи Ӯро пӯшанд.

1. "Қувваи Ҳақиқат: Такя ба нерӯи Худо барои зиндагии дуруст"

2. "Зиреҳи Худоро пӯшидан: Даъват ба зиндагии одилона"

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳи Худо

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кунед

2 ба Қӯринтиён 6:8 Бо иззат ва нангин, бо овозаи бад ва хушхабар: ҳамчун фиребгарон, вале рост;

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳатто дар муқобили танқид ва нофаҳмиҳо ба имони худ содиқ бошанд.

1. Бартараф кардани афкори манфи: содиқ будан ба эътиқоди худ дар баробари интиқод

2. Такя ба ҳақиқати Худо дар замонҳои душвор: содиқ мондан ба эътиқоди худ

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ

дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабру устуворӣ самараи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва дар ҳеҷ чиз камбудӣ надошта бошед».

2 Қӯринтиён 6:9 Ҳамчун номаълум ва ҳанӯз маълум; чунон ки мемирем, ва инак, мо зинда ҳастем; чунон ки ҷазо дода шудааст, ва кушта нашудааст;

Павлус дар бораи парадокси ношинос, вале маълум будан, мурдан ва ҳанӯз зинда будан ва ҷазо додан, аммо кушта нашудан сухан меронад.

1. Парадокси Худо: Зиндагӣ дар номаълум

2. Чӣ тавр дар заъф қувватро пайдо кардан мумкин аст

1. Румиён 8:31-39 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2. Забур 34:17-19 - Одил фарьёд мезанад, ва Худованд мешунавад ва онҳоро аз ҳама мусибатҳояшон раҳо мекунад.

2 Қӯринтиён 6:10 Ҳамчун ғамгин, вале ҳамеша шод; чун камбағал, вале бисёрро бой мегардонад; чунон ки чизе надорад, вале соҳиби ҳама чиз аст.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки сарфи назар аз ғаму андӯҳ, камбизоатӣ ва нарасидани дороии моддӣ дар ҳама ҳолатҳо содиқ бимонанд.

1. Ҳамеша дар Худованд шод бошед - Филиппиён 4:4

2. Ғалаба кардани камбизоатӣ бо имон - Матто 6:25-33

1. Ғалотиён 6:9 - Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори

муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2 Қӯринтиён 6:11 Эй Қӯринтиён, даҳони мо барои шумо кушода аст, дили мо васеъ аст.

Павлус дар 2 Қӯринтиён 6:11 ошкоро ва муҳаббати худро нисбати Қӯринтиён баён мекунад.

1. Ошкорӣ ва муҳаббати Павлус

2. Васеъ кардани дилҳои мо барои наздик шудан ба Худо

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. 1 Юҳанно 4:11 - «Эй маҳбубон, агар Худо моро ҳамин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем».

2 ба Қӯринтиён 6:12 Шумо дар мо танг нестед, балки дар дили худатон танг ҳастед.

Павлус ба Қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки маҳдудиятҳои онҳо аз ӯ нест, балки худашон маҷбур карда мешаванд.

1. "Зиндагӣ дар озодӣ аз маҳдудиятҳои худ"

2. «Дар Худо қувват ва озодиро ёфтан»

1. Забур 34:4 - Ман Худовандро меҷустам, ва Ӯ маро шунид, ва маро аз ҳама тарсу ҳаросҳоям раҳоӣ дод.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2 БА ҚУРИНТИЁН 6:13 Акнун барои мукофоте, ки ба ҳамин тариқ (ба фарзандони худ мегӯям, шумо низ калон шавед.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки бо захираҳои худ саховатманд бошанд ва ба дигарон ҳамон гуна муносибат кунанд, ки онҳо ба фарзандони худ муносибат мекунанд.

1. "Саховатмандӣ дар калисо: дастур оид ба чӣ гуна муносибат кардан бо дигарон"

2. "Зиндагӣ дар васеъшавӣ: Чӣ тавр мо метавонем ба дигарон саховатмандӣ зоҳир кунем"

1. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, агар касе иддао кунад, ки имон дораду амале надошта бошад, чӣ фоида дорад? Оё чунин имон метавонад онҳоро наҷот диҳад?

2. Матто 25:31-46 - «Вақте ки Писари Одам бо тамоми фариштагон дар ҷалоли Худ меояд, бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ҳама халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ қавмро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад.

2 ба Қӯринтиён 6:14 Бо беимонон як юғи нобаробар мабошед; зеро адолат бо ноинсофӣ чӣ шарикӣ дорад? ва нур бо зулмот чӣ робитае дорад?

Масеҳиён набояд бо беимонон шарикӣ кунанд, аз сабаби номувофиқ будани адолат ва ноинсофӣ.

1. Равшанӣ ва зулмот: Чӣ гуна бояд имони худро дар ҷаҳони дунявӣ зиндагӣ кунем

2. Юғҳои нобаробар: Чӣ тавр дар ҳама муносибатҳои мо иродаи Худоро ҷӯем

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2 ба Қӯринтиён 6:15 Ва Масеҳ бо Belial чӣ мувофиқат дорад? ё касе ки имон овардааст, дар баробари кофир чист?

Ин порча мувофиқати масеҳият ва беимононро зери шубҳа мегузорад.

1. Мутобиқати боварибахши масеҳият

2. Қувваи муттаҳидкунандаи имон ба Масеҳ

1. 2 Қӯринтиён 6:15–17

2. Ғалотиён 3:23–29

2 ба Қӯринтиён 6:16 Ва маъбади Худо бо бутҳо чӣ иттифоқе дорад? зеро ки шумо маъбади Худои Ҳай ҳастед; чунон ки Худо гуфтааст, дар онҳо сокин ва дар онҳо рафтор хоҳам кард; ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд.

Павлуси ҳавворӣ ба калисои Қӯринт хотиррасон мекунад, ки шахсияти онҳо ҳамчун маъбади Худои Ҳай ва Худо ваъда додааст, ки дар он зиндагӣ мекунад ва ҳамчун халқи худ бо онҳо роҳ меравад.

1. Маъбади Худои Ҳай будан чӣ маъно дорад

2. Эҳсоси ҳузури Худо бо зиндагӣ ҳамчун халқи Ӯ

1. 1 Қӯринтиён 3:16-17 - Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар миёни шумо сокин аст?

2. Румиён 8:14-16 - Зеро онҳое, ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. Рӯҳе, ки шумо гирифтаед, шуморо ғулом намегардонад, то ки аз нав дар тарс зиндагӣ кунед; балки Рӯҳе ки шумо гирифтаед, шуморо ба фарзандхондӣ оварда. Ва мо ба воситаи Ӯ нидо мекунем: «Або, Падар».

2 ба Қӯринтиён 6:17 Пас, аз миёни онҳо берун оед ва ҷудо шавед, мегӯяд Худованд, ва ба чизи нопок даст нарасонед; ва ман туро қабул хоҳам кард,

Худованд масеҳиёнро даъват мекунад, ки аз ҷаҳон берун оянд, ҷудо бимонанд ва бо ҳеҷ чизи нопок муошират накунанд ва дар навбати худ онҳоро қабул хоҳад кард.

1. "Қудрати ҷудоӣ: чӣ гуна бояд аз байни мардум фарқ кунад"

2. «Роҳ дар муқаддасот: дунболи покӣ дар ҷаҳони нопокӣ»

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Эфсӯсиён 5:11 - «Дар аъмоли бесамари зулмот иштирок накунед, балки онҳоро фош кунед».

2 ба Қӯринтиён 6:18 Ва барои шумо Падар хоҳед буд, ва шумо писарону духтарони Ман хоҳед буд, мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

Худованди Қодири Мутлақ ваъда медиҳад, ки барои мо Падар бошем ва дар навбати худ, мо писарон ва духтарони Ӯ хоҳем буд.

1: Натарсед, ки Худоро Падари худ бихонед.

2: Ба Худованд таваккал кунед, ва Ӯ Падари шумо хоҳад буд.

1: Isaiah 64:8 - Аммо акнун, эй Худованд, Ту падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем ва ту кулолгари мо; ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем.

2: Забур 103:13 - Чӣ тавре ки падар ба фарзандони худ раҳм мекунад, Худованд низ ба тарсҳои Ӯ раҳм мекунад.

2 Қӯринтиён 7 боби ҳафтуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба ҷавоби имондорони Қӯринтӣ ба номаи қаблии худ муроҷиат мекунад ва дар бораи ғаму андӯҳи илоҳӣ, ки боиси тавба мегардад, муҳокима мекунад.

Сархати 1: Павлус аз шунидани таъсири мусбии номаи қаблии ӯ ба имондорони Қӯринтӣ шодӣ ва тасаллӣ бахшидан оғоз мекунад. Ӯ эътироф мекунад, ки номаи ӯ боиси ғаму ғуссаи онҳо шудааст, аммо ин ғаму андӯҳи Худо буд, ки онҳоро ба тавба кард (2 Қӯринтиён 7:8-10). Ӯ мефаҳмонад, ки андӯҳи онҳо дар онҳо хоҳиши тағиротро ба вуҷуд оварда, ба тавба ва наҷоти ҳақиқӣ оварда расонд. Павлус онҳоро барои ҷидду ҷаҳдашон дар ҷавоб додан ба ислоҳи ӯ ситоиш мекунад ва баён мекунад, ки чӣ тавр ғаму андӯҳи Худои онҳо барқароршавӣ ва мусолиҳаро ба бор овард.

Сархати 2: Павлус дар бораи он фикр мекунад, ки чӣ тавр ҷавоби онҳо нишон дод, ки онҳо омодагии худро барои пок шудан аз ҳар гуна гуноҳ нишон доданд. Ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр онҳо барои дурустӣ ғаюр буданд, бар зидди гуноҳ амал мекарданд ва хоҳиши қавӣ ба адолатро нишон доданд (2 Қӯринтиён 7:11). Вай таъкид мекунад, ки ин ғаму андӯҳи худовандӣ онҳоро аз ғаму андӯҳи дунявӣ ва ё пушаймонӣ бидуни тағироти ҳақиқӣ дур кард. Тавбае, ки онҳо зоҳир карданд, дар робита ба ӯҳдадории нав, ғазаб ба гуноҳ, тарс аз доварии Худо, орзуи адолат, рашк ба адолат ва интиқом аз бадӣ самар дод.

Сархати 3: Боб бо рӯҳбаландии минбаъдаи Павлус анҷом меёбад. Ӯ онҳоро бовар мекунонад, ки ба онҳо муҳаббати худро дорад ва аз муносибатҳои барқароршудаи онҳо шодӣ мекунад (2 Қӯринтиён 7:13–16). Павлус Титусро ҳамчун шарики боэътимоде таъриф мекунад, ки дар хурсандии ӯ аз ҷавоби имондорони Қӯринт шарик буд. Ӯ ба Худое, ки бо омадани Титус ӯро тасаллӣ дод ва аз ҳузури Титус дар байни онҳо то чӣ андоза рӯҳбаланд кардани онҳо ӯро шодии бузург мебахшад, изҳори сипос мекунад.

Хулоса, боби ҳафтуми Қӯринтиёни дуюм ба вокуниши имондорони Қӯринтӣ ба номаи қаблии Павлус тамаркуз мекунад ва қувваи дигаргункунандаи ғаму андӯҳи илоҳӣ, ки боиси тавба мегардад, таъкид мекунад. Павлус аз шунидани ҷавоби мусбии онҳо шодӣ ва тасаллӣ медиҳад ва онҳоро барои тавбаҳои самимонаашон таъриф мекунад. Ӯ дар бораи он фикр мекунад, ки чӣ тавр андӯҳи онҳо хоҳиши тағирот ва барқароршавиро ба вуҷуд овард, ки ба ӯҳдадориҳои нав ва ғайрати адолат барои адолат оварда расонд. Павлус фарқи байни андӯҳи илоҳӣ, ки ба дигаргунии ҳақиқӣ оварда мерасонад ва ғаму андӯҳи дунёиро, ки тавбаи самимӣ надорад, таъкид мекунад. Ӯ дар хотима барои муносибатҳои барқароршудаи онҳо миннатдорӣ баён карда, Титусро ҳамчун ҳамсафари боэътимод ситоиш мекунад ва аз рӯҳбаландие, ки ба воситаи ӯ гирифтаанд, шодӣ мекунад. Ин боб аҳамияти тавбаи ҳақиқӣ, барқароршавӣ ва қувваи дигаргункунандаи ғаму андӯҳи Худоро дар ҳаёти имондорон нишон медиҳад.

2 ба Қӯринтиён 7:1 Пас, эй маҳбубони маҳбубон, бо назардошти ин ваъдаҳо, биёед худро аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ пок намуда, дар тарси Худо муқаддасиро комил гардонем.

Муъминон бояд кӯшиш кунанд, ки ҳаёти муқаддас дошта бошанд, зеро Худо ба онҳо ваъдаҳои бузург додааст.

1. Муҳимияти муқаддасот: интихоби Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

2. Пок шудан аз нопокиҳо: Зиндагӣ бо тарси Худо

1. 1 Таслӯникиён 4:7 - Зеро Худо моро на барои нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо чунон ки Даъват кард, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2 Қӯринтиён 7:2 Моро қабул кунед; мо ба ҳеҷ кас ситам накардаем, ҳеҷ касро фосид накардаем, ҳеҷ касро фиреб надодаем.

Павлус ва ҳамроҳонаш ҳеҷ гуноҳе накардаанд, ҳеҷ касро фосид накардаанд ва касеро фиреб надодаанд.

1. Аҳамияти беайбӣ дар ҳаёти мо.

2. Коре кардан, ки дар назари Худо дуруст аст.

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро нобуд мекунад.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

2 ба Қӯринтиён 7:3 Ман инро барои маҳкум кардани шумо намегӯям, зеро ки ман пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, ки бимиред ва бо шумо зиндагӣ кунед.

Павлус ба қӯринтиён муҳаббати амиқ доштани худро баён мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки ӯ барои маҳкум кардани онҳо сухан намегӯяд.

1. Муҳаббати Исо дар замонҳои душворӣ

2. Қувваи тасдиқ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

2 ба Қӯринтиён 7:4 Бузург аст далерии ман ба шумо, ҷалоли ман аз шумо бузург аст: аз тасаллӣ пур шудам, дар тамоми мусибати мо бениҳоят шодам.

Павлус шодӣ ва тасаллии худро дар миёни андӯҳҳо баён мекунад ва фахр мекунад, ки ба қӯринтиён далерона сухан мегӯяд.

1. Азоб ва шодӣ: Тасаллият ва шодӣ дар озмоишҳо

2. Далерии сухани мо: Бо истифода аз овози худ барои сухани далерона дар ҳақиқат

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; 4 матонат, характер; ва характер, умед. 5 Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, 3 зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. 4 Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошӣ.

2 Қӯринтиён 7:5 Зеро, вақте ки мо ба Мақдуния омадем, ҷисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар тараф ба изтироб афтодем; берун задухурд, дар дарун тарсу вахм.

Павлус ва ҳамроҳонаш ҳангоми сафар дар Македония душвориҳо ва тарсу ҳаросро аз сар гузаронидand.

1. Бартараф кардани душвориҳо ва тарсҳо дар ҳаёти мо - 2 Қӯринтиён 7:5

2. Қувват барои истодагарӣ дар замонҳои душвор - 2 Қӯринтиён 7:5

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад .

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2 БА ҚУРИНТИЁН 7:6 Аммо Худое, ки афкандагонро тасаллӣ медиҳад, бо омадани Титус моро тасаллӣ дод;

Худо ба қӯринтиён Титусро фиристода, онҳоро тасаллӣ дод.

1. Ҳузури тасаллибахши Худо - Чӣ гуна тасаллӣ ва ҳузури Худо дар ҳаёти мо метавонад ба мо умед ва оромӣ оварад.

2. Баракати дӯстӣ - Чӣ гуна муносибатҳои пурмазмун ва дастгирӣ метавонанд шодӣ ва рӯҳбаландӣ бахшанд.

1. Ишаъё 41:10 - "Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

2. Ғалотиён 6:2 - "Борҳои якдигарро бар дӯш гиред, ва бо ин роҳ шумо қонуни Масеҳро иҷро хоҳед кард".

2 ба Қӯринтиён 7:7 Ва на танҳо бо омадани ӯ, балки аз он тасаллӣе ки дар шумо тасаллӣ ёфт, вақте ки Ӯ ба мо хоҳиши самимии шумо, мотами шумо ва ғамхории гармеро, ки нисбати ман доред, гуфт; то ки ман бештар шод шудам.

Павлус аз хоҳиши самимии Қӯринтиён, мотам ва ақли гарм нисбати ӯ тасаллӣ ёфт ва ин боиси шодии ӯ гардид.

1. Қувваи дуои гарм

2. Бо муҳаббат ва раҳмдилӣ дигаронро ташвиқ кардан

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед».

2 ба Қӯринтиён 7:8 Зеро, агар ман шуморо бо як нома ғамгин карда бошам, тавба намекунам, гарчанде ки тавба карда бошам; зеро мебинам, ки ҳамон нома шуморо ғамгин кардааст, гарчанде ки муддате буд.

Павлус ба Қӯринтиён нома навишт, ки он онҳоро ғамгин кард, аммо аз ин пушаймон нашуд, зеро ин дар ниҳоят онҳоро беҳтар ҳис кард.

1. Номаи ишқ: Чӣ тавр Худо дардро барои некӣ истифода мебарад

2. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Навиштаҷот метавонад моро тағир диҳад

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2 БА ҚУРИНТИЁН 7:9 Ман на аз он шодам, ки шумо пушаймон шудаед, балки аз он ки ғамгин шудаед, то тавба кардед; зеро ки шумо ба таври илоҳӣ андӯҳгин шудаед, то ки аз мо ҳеҷ зиёне надиҳед.

Павлус аз он шод шуд, ки қӯринтиён аз тавба ғамгин шуданд ва нишон доданд, ки онҳо ба таври илоҳӣ рафтор кардаанд.

1. Қувваи тавба: чӣ гуна бояд ҳаёти худотарсона зиндагӣ кунад

2. Гирифтани зиён дар ҳеҷ чиз: Фоидаҳои тавба

1. Забур 51:10-12 - Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар ман нав кунед.

2. Луқо 15:7 - Ба шумо мегӯям, ки дар осмон низ барои як гуноҳкоре, ки тавба мекунад, шодӣ хоҳад буд, назар ба наваду нӯҳ одил, ки ба тавба эҳтиёҷ надоранд.

2 ба Қӯринтиён 7:10 Зеро ки ғами илоҳӣ тавбаро ба наҷот мебахшад, то ки аз он тавба нашавад;

Ғами Худо ба тавба ва наҷоте мебарад, ки аз он тавба кардан мумкин нест, аммо ғами дунё ба марг мебарад.

1. Қувваи тавба - рӯйгардонӣ аз гуноҳҳои худ ва таваккал ба кафорати Худо

2. Муқоисаи ғами Худо ва ғами дунё - Қиссаи ду ғам

1. Забур 51:17 - «Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд: дили шикаста ва пушаймонро, эй Худо, хор нахоҳӣ дид».

2. Ибриён 12:11 - "Ҳеҷ як ҷазо барои ҳозира шодӣ, балки ғамовар аст; лекин баъдан он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад."

2 ба Қӯринтиён 7:11 Зеро инак, ҳамон чизест, ки шумо аз рӯи як навъе худотарсӣ ғамгин шудед, ин дар шумо чӣ гуна ғамхорӣ кард, ҳа, чӣ гуна поксозии шумо, бале, чӣ хашм, бале, чӣ тарс, бале, чӣ гуна хоҳиши шадид, оре , чӣ гайрат, оре, чӣ интиком! Дар ҳама чиз шумо худатонро тасдиқ кардаед, ки дар ин масъала равшан бошед.

Қӯринфиён ғаму андӯҳи илоҳӣ доштанд, ки онҳоро водор кард, ки тавба кунанд ва амал кунанд. Онхо дар рафтори худ вичдони пок зохир намуданд.

1. Қувваи ғаму андӯҳи Худо - Чӣ тавр ҳаёти худро тағир додан мумкин аст

2. Покии виҷдон - чӣ гуна бояд гуноҳро мағлуб кард

1. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, муваффақ нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад дошт.

2. Забур 31:5 - Ман гуноҳи худро дар назди ту эътироф кардам, ва гуноҳи худро пинҳон накардаам. Гуфтам: ба гуноҳҳои худ дар назди Худованд иқрор хоҳам кард; ва ту гуноҳи гуноҳи маро бахшидай.

2 ба Қӯринтиён 7:12 Бинобар ин, гарчанде ки ба шумо навишта будам, на ба хотири вай, ки бадӣ карда буд, на ба хотири вай, ки ба уқубат кашидааст, балки барои он кардам, ки ғамхории мо дар ҳаққи шумо дар назари Худо ба шумо зоҳир шавад.

Павлус ба қӯринтиён навишт, то нишон диҳад, ки Худо нисбати онҳо ғамхорӣ ва ғамхорӣ мекунад.

1. Ғамхории Худо дар бораи мо: Аз намунаи Павлус омӯхтан

2. Намоиш додани ғамхорӣ нисбати дигарон: Аз рӯи дастури Павлус

1. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ғамҳои худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад.

2. Румиён 12:15-16 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед. Бо хамдигар хамфикр зиндагӣ кунед. Мағрур нашав, балки бо камбағалон муошират кун.

2 БА ҚУРИНТИЁН 7:13 Бинобар ин мо аз тасаллои шумо тасаллӣ ёфтем; бале, мо аз шодии Титус бағоят бештар шод шудем, зеро ки рӯҳи ӯ аз ҳамаи шумо тароват ёфт.

Павлуси ҳавворӣ ва ҳамроҳонаш аз тасаллии қӯринтиён тасаллӣ ёфтанд ва аз шодии Титус, ки рӯҳаш аз онҳо тароват ёфт, хеле шод шуданд.

1. Қувваи тасаллӣ: Чӣ тавр Худо ҷомеаро барои таровати рӯҳҳои мо истифода мебарад

2. Шодии ҷомеа: Чӣ тавр даст задан моро ба Худо наздиктар мекунад

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед, вақте ки шумо ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр мо якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек бармеангезем ва аз вохӯрӣ даст накашем, чунон ки баъзеҳо одат доранд, балки якдигарро рӯҳбаланд кунем ва аз ин ҳам бештар. чунон ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

2 ба Қӯринтиён 7:14 Зеро, агар дар назди ӯ аз шумо фахр карда бошам, хиҷил намешавам; лекин, чунон ки мо ҳама чизро ба шумо рост гуфта будем, ончунон фахркунии мо, ки дар назди Титус гуфтам, ҳақиқат ёфт.

Павлус аз фахр карданаш ба Титус дар бораи қӯринтиён шарм надошт, зеро он ба ҳақиқат асос ёфтааст.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ гуна ҳаққоният имонро мустаҳкам мекунад

2. На дар ботил, балки дар ҳақиқат фахр кунед

1. Румиён 12:3 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне, ки Худо дорад таъин шудааст.

2. Масалҳо 27:1 - Бо фардо фахр накун, зеро намедонӣ, ки рӯз чӣ меорад.

2 ба Қӯринтиён 7:15 Ва муҳаббати дарунии ӯ нисбат ба шумо бештар аст, дар ҳоле ки ӯ итоаткории ҳамаи шуморо ба ёд меорад, ки чӣ гуна шумо ӯро бо тарсу ларз қабул кардаед.

Павлус қӯринтиёнро барои итоаткорӣ ба ӯ ситоиш мекунад ва муҳаббати амиқашро нисбати онҳо баён мекунад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр пайравӣ ба Каломи Худо метавонад имони моро мустаҳкам кунад.

2. Муҳаббат ва итоаткорӣ: Таъсири амалҳои мо ба муносибатҳои мо.

1. Қӯлассиён 3:20 - Эй фарзандон, дар ҳама чиз ба падару модари худ итоат кунед, зеро ин ба Худованд писанд аст.

2. Луқо 6:46 - Чаро маро "Худовандо, Худовандо" мехонед ва он чиро, ки ман мегӯям, иҷро намекунед?

2 ба Қӯринтиён 7:16 Бинобар ин ман шодам, ки дар ҳама чиз ба шумо эътимод дорам.

Павлус аз садоқати Қӯринтиён шодии худро баён мекунад, ки ин ба ӯ дар ҳама масъалаҳо боварӣ мебахшад.

1. Шодмонӣ дар Худованд: Баланд бардоштани шогирди содиқ

2. Қувваи эътимод: таҳкими муносибатҳо

1. Эфсӯсиён 4:2-3 - Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред.

2. Филиппиён 2:3-4 - Бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

2 Қӯринтиён 8 боби ҳаштуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус дар мисоли калисоҳои Македония мавзӯи саховатмандона ва қурбонӣ ба манфиати дигаронро муҳокима мекунад.

Сархати 1: Павлус бо таъриф кардани калисоҳои Македония барои саховатмандии онҳо дар додани хайр оғоз мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр онҳо сарфи назар аз камбизоатӣ ва ранҷу азоби худ, шодии фаровон ва хоҳиши амиқи саҳмгузорӣ ба эҳтиёҷоти дигарон доштанд (2 Қӯринтиён 8:1-4). Павлус мефаҳмонад, ки додани онҳо ихтиёрӣ буд ва аз самими қалб буд ва аз интизориҳои ӯ зиёдтар буд. Ӯ таъкид мекунад, ки онҳо худро аввал ба Худо ва баъд ба Ӯ ҳамчун ифодаи садоқати худ бахшидаанд.

Сархати 2: Пас Павлус имондорони Қӯринтро ташвиқ мекунад, ки дар ин амали файз низ бартарӣ дошта бошанд. Ӯ Исои Масеҳро мисол меорад, ки сарватдор буд, ба хотири мо камбағал шуд, то ки мо ба воситаи камбизоатии Ӯ бой шавем (2 Қӯринтиён 8:9). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки кореро, ки оғоз карда буданд, аз рӯи хоҳиши саховатмандона бахшидан ба анҷом расонанд. Павлус таъкид мекунад, ки сухан дар бораи бор кардан ба онҳо нест, балки дар бораи баробарӣ, яъне онҳое, ки бештар бо онҳое, ки камтар доранд, саҳм доранд, то дар байни имондорон адолат бошад.

Параграфи 3: Боб бо дастурҳои амалӣ оид ба ҷамъоварӣ барои эҳтиёҷоти Ерусалим хотима меёбад. Павлус ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки ин ҷамъоварӣ чӣ гуна ташкил карда шавад, то он самаранок ва беайбӣ анҷом дода шавад (2 Қӯринтиён 8:16-24). Ӯ шахсони боэътимод, аз он ҷумла Титус ва ду бародари дигарро барои назорат кардани ин вазифа таъин мекунад. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки ин афрод аз ҷониби ҳарду калисо эҳтиром карда мешаванд ва барои оромии ҳама масъалаҳоро шаффоф ҳал хоҳанд кард.

Хулоса, боби ҳаштуми китоби Қӯринтиён ба мавзӯи саховатмандӣ ба манфиати дигарон тамаркуз мекунад. Павлус калисоҳои Македонияро барои саховатмандии онҳо сарфи назар аз камбизоатии худ ситоиш мекунад. Ӯ имондорони Қӯринтро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи онҳо пайравӣ кунанд ва дар ин амали файз бартарӣ диҳанд. Павлус табиати ихтиёрӣ ва самимии доданро таъкид карда, онҳоро водор мекунад, ки кори оғозкардаашонро ба анҷом расонанд. Вай мисоли қурбонии Исои Масеҳро таъкид мекунад ва принсипи баробариро дар тақсими захираҳо дар байни имондорон таъкид мекунад. Ин боб бо дастурҳои амалӣ оид ба ҷамъоварӣ барои эҳтиёҷоти Ерусалим ва таъин кардани шахсони боэътимод барои

назорат кардани ин кор анҷом меёбад. Дар ин боб аҳамияти қурбонии қурбонӣ, ихлос дар саховат ва тақсими одилона барои беҳбудии ҳамаи мӯъминон таъкид шудааст.

2 БА ҚУРИНТИЁН 8:1 Ғайр аз ин, эй бародарон, мо шуморо аз файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ мекунем;

Павлус ба қӯринтиён дар бораи файзи Худо, ки ба калисоҳои Мақдуния дода шудааст, нақл мекунад.

1. Фаҳмидани неъмати Худо ва қадршиносӣ

2. Аз неъматҳои лутфи Худо дидан

1. Эфсӯсиён 2:8-9 (Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз худи шумост; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад)

2. Румиён 5:17 (Зеро ки агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи як кас ҳукмрон бошад, пас онҳое ки файзи фаровон ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳ ҳукмронӣ хоҳанд кард)

2 ба Қӯринтиён 8:2 Чӣ гуна дар озмоиши бузурги андӯҳи онҳо фаровонии шодии онҳо ва қашшоқии амиқи онҳо то сарвати озодии онҳо зиёд шуд.

Сарфи назар аз азобу уқубатҳои зиёд ва камбизоатӣ, Қӯринтиён дар додани худ саховатманд буданд.

1. Қудрати саховатмандӣ дар баробари мушкилот

2. Шодмонӣ дар миёни мусибат

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Матто 5:3-4 - Хушо камбағалон дар рӯҳ, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост.

Хушо мотамдорон, зеро ки онҳо тасаллӣ хоҳанд ёфт.

2 БА ҚУРИНТИЁН 8:3 Зеро ки ман ба қудрати онҳо шаҳодат медиҳам, бале, ва онҳо берун аз қудрати худ ихтиёр доштанд;

Қӯринтиён саховатмандона ба ҳадия барои калисои Ерусалим доданд, ҳатто берун аз имконоташон.

1. Қувваи қурбонии қурбонӣ

2. Саховатмандӣ дар амал

1. Румиён 12:1-2 - Бадани худро ҳамчун қурбониҳои зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Яъқуб 2:15-17 - Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои зарурирро надиҳад. ҷисм, ин чӣ фоида дорад?

2 ба Қӯринтиён 8:4 Бо илтиҷои зиёд ба мо дуо гӯед, ки ин ҳадяро қабул кунем ва шарики хидмати муқаддасонро ба гардани мо бигирем.

Павлус аз қӯринтиён хоҳиш кард, ки дар кӯшиши расонидани кӯмаки молиявӣ ба калисои камбизоати Ерусалим ҳамроҳ шаванд.

1. Ҳамдардӣ дар амал: Муошират хидмат ба муқаддасон

2. Хизмати беғаразона: Даъват ба кӯмак ба бародарону хоҳарони мо

1. 1 Юҳанно 3:17-18 - «Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Эй фарзандон, биёед на дар сухан ва на дар сухан, балки дар амал ва дар ҳақиқат дӯст дорем».

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред».

2 ба Қӯринтиён 8:5 Ва онҳо ин корро на онҷунон ки мо интизор будем, карданд, балки аввал худро ба Худованд фидо карданд, ва ба мо бо хости Худо.

Коринфиён мувофиқи хости Худо худро ба Худованд ва ба ҳавориён бахшиданд.

1. Қувваи фидокорӣ - Чӣ тавр мо аз намунаи Қӯринтиён дар бораи қурбонии худ ба Худованд омӯхта метавонем.

2. Афзалияти тоъат - Фаҳмидани аҳамияти риояи иродаи Худо.

1. Матто 16:24-26 - Таълимоти Исо дар бораи шогирдӣ ва худбинӣ.

2. Филиппиён 2:3-8 - Таълимоти Павлус дар бораи фурӯтанӣ ва дигаронро аз худамон болотар гузоштан.

2 Қӯринтиён 8:6 Ба тавре ки мо мехостем, ки Титус, чунон ки ӯ оғоз карда буд, ҳамон гуна файзро дар шумо низ ба анҷом расонад.

Павлус аз Титус хоҳиш кард, ки файзе, ки дар Қӯринтиён оғоз карда буд, ба анҷом расонад.

1. Файзи анҷомёбӣ: Омӯзиш аз Титус

2. Анҷоми кори оғозкардаамон: Дарси Павлус ва Титус

1. 2 Қӯринтиён 8:6

2. Филиппиён 1:6 - «Ба ин боварӣ дошта бошед, ки касе ки кори некеро дар шумо оғоз кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом мерасонад».

2 ба Қӯринтиён 8:7 Пас, чунон ки шумо дар ҳама чиз: дар имон, ва сухан, ва дониш, ва дар ҳама ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ ба мо фаровон бошед, дар ин файз низ фаровон бошед.

Масеҳиён ташвиқ карда мешаванд, ки дар имон, дониш, ҷидду ҷаҳд, муҳаббат ва файз фаровон бошанд.

1. Фаровонии файз: Тӯҳфаҳое, ки мо аз Худо мегирем

2. Фаровонии имон: Роҳ ба сӯи зиндагии пурнеъмат

1. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба онҳое, ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот медиҳад.

2. 1 Петрус 4:8 - Ва пеш аз ҳама ба якдигар муҳаббати самимӣ дошта бошед, зеро «муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

2 ба Қӯринтиён 8:8 Ман на аз рӯи амр, балки ба далели пешқадамии дигарон сухан мегӯям ва самимияти муҳаббати шуморо исбот мекунам.

Дигарон омодаанд, ки ба калисо саховатмандона садақа кунанд ва Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки барои исботи самимияти муҳаббаташон ҳамин тавр кунанд.

1. Исбот кардани муҳаббати мо тавассути саховатмандӣ

2. Қувваи додан

1. Матто 6:21 - «Зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Луқо 6:38 - «Доҳ кунед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки пахш карда, якҷоя ҷунбонда, давида, ба домани шумо гузошта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, ба шумо бармегардад».

2 ба Қӯринтиён 8:9 Зеро шумо файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки вай сарватдор буд, лекин ба хотири шумо камбағал шуд, то ки шумо ба воситаи фақири Ӯ сарватдор шавед.

Исои Масеҳ аз сарват ва мақоми худ даст кашид, то ба хотири дигарон камбағал шавад, то онҳо сарватманд шаванд.

1. Қувваи фидокорӣ: Аз намунаи Исо омӯхтан

2. Ба воситаи камбизоатӣ бой шудан: Чӣ тавр Исо ҳама чизро тағир дод

1. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул ҳисоб намекард, балки худро холӣ кардааст. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

2. Матто 19:24 - Боз ба шумо мегӯям, ки аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад.

2 ба Қӯринтиён 8:10 Ва ман дар ин ҷо маслиҳати худро медиҳам: зеро ин барои шумо, ки пештар оғоз кардаед, фоидаовар аст, ки на танҳо ба кор шурӯъ кардаед, балки як сол пеш низ пешрав бошед.

Павлус ба қӯринтиён маслиҳат медиҳад, ки хайрияи саховатмандонаи худро, ки аллакай як сол пеш оғоз карда буданд, идома диҳанд.

1. "Қудрати саховатмандӣ"

2. «Мукофоти пешқадам»

1. Такрори Шариат 15:10 - "Ба вай муфт бидеҳ, ва ҳангоми ба ӯ додан дилат хашмгин нахоҳанд шуд, зеро ки Худованд Худоят туро дар тамоми корат ва дар ҳар коре ки мекунӣ, баракат хоҳад дод. '"

2. Масалҳо 11: 24-25 - "Касе муфт медиҳад, аммо ҳама сарватдор мешавад; дигаре он чи бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат меорад, сарватдор мешавад ва касе ки об медиҳад, худаш об мешавад."

2 Қӯринтиён 8:11 Пас, акнун онро ба ҷо оваред; То ончунон ки омодагӣ ба ирода буд, ончунон аз он чи доред, иҷро шавад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки бо ин кор хоҳиши ба камбағалон доданро нишон диҳанд.

1. Иҷрокунандаи сухан бошед, на танҳо шунаванда

2. Имонатонро бо амал нишон диҳед

1. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва

худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

2. Матто 5:16 - Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

2 ба Қӯринтиён 8:12 Зеро, агар пеш аз ҳама ақли ирода вуҷуд дошта бошад, он мувофиқи он ки одам дорад, қабул карда мешавад, на аз рӯи он чи ки вай надорад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки саховатмандона мувофиқи қобилиятҳои худ хайр кунанд, на он чизе ки онҳо намерасанд.

1. "Ҳисоб кардани баракатҳои мо: саховатмандӣ, шодмонӣ ва бо дили хоҳиш додан"

2. "Қувваи саховатмандӣ: Чӣ гуна ҳадяи мо имони моро инъикос мекунад"

1. Матто 10:8 «... муфт гирифтаед, муфт диҳед».

2. Такрори Шариат 15:10 "... дасти худро ба ӯ васеъ кушоед ва ҳатман ба ӯ барои эҳтиёҷоти худ, ки мехоҳад, ба қадри кофӣ қарз деҳ".

2 ба Қӯринтиён 8:13 Зеро ки ман дар назар надорам, ки дигарон сабук шаванд, ва шумо бори гарон шавад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба дигар калисоҳои мӯҳтоҷ кӯмак расонанд ва пешниҳод кард, ки онҳо набояд аз ӯҳдаи ин кор сарборӣ шаванд.

1. Худо моро даъват мекунад, ки ба дигарон ёрӣ диҳем, ҳатто агар он нороҳат бошад.

2. Мо бояд омода бошем, ки ба дигарон муҳтоҷ хизмат кунем, ҳатто вақте ки ин қурбониро талаб мекунад.

1. Ғалотиён 6:9-10 "Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем. Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, ва бахусус барои касоне, ки аз аҳли имонанд».

2. Матто 25:35-36 "Зеро ки гурусна будам, ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман об додед, бегона будам ва маро пазирой кардед".

2 ба Қӯринтиён 8:14 Аммо ба воситаи баробарӣ, то ки алҳол фаровонии шумо барои ғафсии онҳо ризқу рӯзӣ бошад, то ки фаровонии онҳо низ ризқи шумо бошад, то ки баробарӣ бошад.

Фаровонии баъзеҳо метавонад барои кӯмак ба ниёзмандон истифода шавад ва дар байни ин ду тавозуни баробар эҷод карда шавад.

1. "Фаровонии баробарӣ: Мубодила бо ниёзмандон"

2. «Аз фаровонии худ бештар истифода бурдан: баракати дигарон будан»

1. Яъқуб 2:15-17 «Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед, бо вуҷуди он ки шумо он чиро, ки ба онҳо дода шудааст, намедиҳед. ба бадан эҳтиёҷ дорад, чӣ фоида дорад? Пас, имон, агар амале набошад, мурда аст, танҳо будан».

2. Матто 25:35-40 «Зеро ки гурусна будам, ба ман хӯрок додед; ташна будам, ба ман об додед; бегона будам, маро қабул кардед; бараҳна будам, маро пӯшондед; бемор буд, ва Маро аёдат кардед: Ман дар зиндон будам, ва шумо назди Ман омадед... Чунон ки ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед».

2 БА ҚУРИНТИЁН 8:15 Чунон ки навишта шудааст: "Касе ки бисьёр ҷамъ карда буд, чизе надошт; ва касе ки кам ҷамъоварӣ мекард, камӣ надошт.

Павлуси ҳавворӣ масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки саховатмандӣ кунанд ва иқтибосеро аз Аҳди Қадим нишон медиҳад, ки Худо саховатманд аст ва мехоҳад, ки мо низ саховатманд бошем.

1. "Саховатманд бошед: Намунаи Худо ва масъулияти мо"

2. "Тақсим кардани он чи дорем: баракати саховатмандӣ"

1. Забур 111:5 «Некӣ бар касе хоҳад омад, ки саховатманд ва муфт қарз диҳад, ва корҳои худро аз рӯи адолат пеш мебарад».

2. Луқо 6:38 «Диҳед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба он андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад».

2 ба Қӯринтиён 8:16 Аммо Худоро шукр, ки дар дили Титус барои шумо ҳамин гуна ғамхорӣ зоҳир кард.

Худо дар дили Титус нисбати қӯринтиён ғамхорӣ кард.

1. Қудрати муҳаббати Худо: Чӣ гуна ғамхории Худо нисбати дигарон метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Қалби банда: Чӣ гуна Худо моро ба ғамхории дигарон даъват мекунад

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. Яъқуб 1:17 - "Ҳар як атои нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш вуҷуд надорад".

2 ба Қӯринтиён 8:17 Зеро ки ӯ насиҳатро қабул кард; балки пешқадам буд, бо хоҳиши худ назди шумо рафт.

Титус насиҳатро қабул кард, ки бо хоҳиши худ ба Қӯринф биравад.

1. Қувваи худшиносӣ

2. Ташаббус дар кори Худованд

1. Румиён 12:11 - Дар тиҷорат танбал нест; рӯҳи гарм; ба Худованд хизмат кардан;

2. Масалҳо 16:3 - Корҳои худро ба Худованд супоред, ва фикрҳои шумо устувор хоҳанд шуд.

2 ба Қӯринтиён 8:18 Ва мо бародареро, ки дар тамоми калисоҳо дар Инҷил ҳамду сано гуфта шудааст, бо ӯ фиристодем;

Павлус бародареро бо хушхабар ба калисоҳо фиристод.

1. "Қувваи ҳамду сано"

2. "Мубодилаи Инҷил"

1. Забур 150:6 - Бигзор ҳар кӣ нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд.

2. Аъмол 10:36 - Каломе, ки Худо ба банӣ-Исроил фиристод ва ба воситаи Исои Масеҳ сулҳро мавъиза кард: Ӯ Худованди ҳама аст.

2 ба Қӯринтиён 8:19 Ва на танҳо ин, балки он ки аз калисоҳо низ баргузида шудааст, то бо ин файз, ки аз ҷониби мо барои ҷалоли худи ҳамон Худованд ва баёни ақли омодаи шумост, бо мо сафар кунад:

Павлус ва дигар роҳбарони калисо интихоб шуда буданд, ки ба калисоҳо файз оваранд, то Худовандро ҷалол диҳанд ва омодагии калисоҳо ба қабули онро нишон диҳанд.

1. Қудрати файзи Худо дар ҳаёти мо

2. Зиндагӣ бо шукрона ва саховатмандӣ

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Эфсӯсиён 2:4-7 - Аммо аз муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, моро бо Масеҳ зинда кард, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, - ин ба воситаи файз шумо наҷот ёфтед. Ва Худо моро бо Масеҳ эҳьё кард ва бо Ӯ дар олами осмонӣ дар Исои Масеҳ шинонд, то ки дар асрҳои оянда сарвати беҳамтои файзи Худро, ки дар меҳрубонии Ӯ ба мо дар Исои Масеҳ зоҳир шудааст, нишон диҳад.

2 ба Қӯринтиён 8:20 Аз ин худдорӣ намоед, то ки ҳеҷ кас моро дар ин фаровоние, ки мо идора мекунем, айбдор накунад:

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба ҷамъоварӣ барои камбағалон дар Ерусалим саховатмандона садақа кунанд, то ки ҳеҷ кас хизмати онҳоро барои фаровонии таъминшуда танқид карда натавонад.

1. Саховатмандӣ дар додан: Намунаи Павлус ба Қӯринтиён

2. Фаровонӣ дар садақа: Амали зиндагии саховатманд

1. 1 ба Қӯринтиён 16:2 - «Дар рӯзи аввали ҳар ҳафта, ҳар яке аз шумо чизеро дар як сӯ гузошта, захира кунед, то ки муваффақ шавад, то вақте ки Ман омадаам, ҷамъоварӣ нашавад».

2. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - "Ҳар кас бояд ончунон ки дар дили худ қарор додааст, бидиҳад, на бо дили нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад".

2 ба Қӯринтиён 8:21 На танҳо дар назари Худованд, балки дар назари одамон низ чизҳои ҳалолро таъмин кунед.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ростқавлона рафтор кунанд ва ҳам дар назари Худованд ва ҳам дар назари одамон аз таҳқир болотар бошанд.

1. "Зиндагии беайб: Намунаи Павлус"

2. "Қувваи ростқавлӣ: нуқтаи назари Китоби Муқаддас"

1. Масалҳо 11:3 - «Беайбии одилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро несту нобуд мекунад».

2. Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо андоми якдигарем".

2 ба Қӯринтиён 8:22 Ва мо бародари худро, ки борҳо дар бисёр чизҳо ҷидду ҷаҳд карда будем, бо онҳо фиристодем, вале ҳоло аз рӯи эътимоди бузурге ки ба шумо дорам, хеле ҷидду ҷаҳдтар аст.

Павлус бародари боваринокро бо ҳайат ба Қӯринтус мефиристад, то боварии худро ба имондорони он ҷо нишон диҳад.

1. Қувваи эътимод: Чӣ гуна имони мо ба дигарон метавонад муносибати моро бо Худо мустаҳкам кунад

2. Муҳимияти собит кардани сазовори эътимод будан: тарбияи меҳнатдӯстӣ дар ҳаёти мо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

2 ба Қӯринтиён 8:23 Новобаста аз он ки касе аз Титус мепурсад, вай шарики ман ва ёвари ман дар бораи шумост;

Ин порча аҳамияти Титус ва бародаронро таъкид мекунад, зеро онҳо шарикон ва ёрдамчиёни калисоҳо буда, ба Масеҳ ҷалол меоранд.

1. Эътироф кардани аҳамияти шарикӣ дар калисо

2. Шод шудан аз ҷалоли Масеҳ

1. Румиён 15:20 - "Ва ман мақсад гузоштам, ки Инҷилро мавъиза кунам, на дар он ҷое, ки Масеҳ ном дорад, мабодо бар пояи каси дигар бино накунам"

2. 1 Петрус 4:11 - «Агар касе сухан гӯяд, бигзор вай ҳамчун каломи Худо сухан гӯяд; агар касе хизмат кунад, бигзор онро мувофиқи қобилияте ки Худо ато кардааст, бикунад, то ки Худо дар ҳама чиз ба воситаи Исо ҷалол ёбад. Масеҳ, ки то абад ҷалол ва салтанат бар Ӯ бод, омин».

2 ба Қӯринтиён 8:24 Пас, ба онҳо ва дар назди калисоҳо далели муҳаббати шумо ва фахр кардани мо дар бораи шумо нишон диҳед.

Калисои Қӯринтӣ ташвиқ карда мешавад, ки ба калисоҳои дигар далели муҳаббат ва ифтихори худро нишон диҳад.

1. Исботи муҳаббати шумо: Қувваи меҳрубонӣ дар калисо

2. Бо Худованд фахр кардан: Инҷили Исои Масеҳро мавъиза кардан

1. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои вақти душвор таваллуд мешавад.

2. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2 Қӯринтиён 9 боби нӯҳуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус муҳокимаи худро дар бораи саховатмандӣ идома дода, принсипҳои додани шодмонӣ ва ризқи фаровони Худоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо ташвиқи имондорони Қӯринт оғоз мекунад, ки ба саҳми саховатмандонаи худ, тавре ки қаблан ваъда дода буданд, омода бошанд. Ӯ таъкид мекунад, ки онҳое, ки кам мекорад, кам дарав хоҳанд кард, аммо онҳое, ки фаровон мекорад, фаровон хоҳанд даравид (2 Қӯринтиён 9:6). Павлус таъкид мекунад, ки ҳар як шахс бояд мувофиқи қарори худ диҳад, на аз рӯи маҷбурӣ ё худхоҳӣ. Ӯ таъкид мекунад, ки Худо бахшандаеро дӯст медорад, ки бо омодагӣ ва шодмонӣ аз таҳти дил сипосгузор аст.

Сархати 2: Павлус имондоронро итминон медиҳад, ки Худо қодир аст, ки онҳоро баракат диҳад, то ки онҳо барои ҳар кори нек аз ҳад зиёд дошта бошанд (2 Қӯринтиён 9:8). Ӯ тасдиқ мекунад, ки саховатмандии онҳо боиси шукргузорӣ ба Худо аз онҳое, ки тӯҳфаҳои онҳоро мегиранд, хоҳад кард. Павлус ба онҳо хотиррасон мекунад, ки чӣ тавр додани онҳо на танҳо эҳтиёҷоти дигаронро қонеъ мекунад, балки ҳамчунин аз изҳори миннатдорӣ ба Худо пур мешавад.

Параграфи 3: Боб бо ёдраскунӣ дар бораи аҳамияти рӯҳонии додани онҳо хотима меёбад. Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр саховатмандии онҳо итоаткорӣ ба Инҷили Масеҳро нишон медиҳад ва эътирофи имони онҳоро тасдиқ мекунад (2 Қӯринтиён 9:13-14). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки барои ӯ ва ҳамроҳонаш дуо гӯянд ва эътироф мекунад, ки чӣ тавр дуоҳои онҳо дар ба вуҷуд овардани баракатҳо ва шукргузорӣ дар байни бисёре аз мӯъминон мусоидат кардааст.

Хулоса, дар боби нӯҳуми китоби Қӯринтиён муҳокимаи саховатмандона идома дорад. Павлус имондорони Қӯринтро ташвиқ мекунад, ки ӯҳдадории қаблии худро

иҷро намуда, мувофиқи қарори ҳар як шахс хурсандона садақа кунанд. Ӯ қобилияти Худоро барои баракатҳои фаровон таъкид мекунад, то онҳо дар ҳар кори хайр саховатманд бошанд. Дар ин боб таъкид мешавад, ки чӣ тавр шодмонӣ на танҳо ба қонеъ кардани ниёзҳои амалӣ оварда мерасонад, балки ҳам аз ҷониби атокунандагон ва ҳам аз қабулкунандагон шукргузорӣ ба Худоро бармеангезад. Павлус дар ҷамъбаст аҳамияти рӯҳонии додани онҳоро қайд мекунад, зеро он итоаткорӣ ба Инҷилро нишон медиҳад ва робитаи байни имондоронро мустаҳкам мекунад. Ин боб ба принсипҳои хайрхоҳона додан, ризқи фаровони Худо ва таъсири рӯҳонии саховатмандӣ дар ҷомеаи масеҳӣ таъкид мекунад.

2 ба Қӯринтиён 9:1 Зеро ки ман дар бораи хидмат ба муқаддасон ба шумо навиштанам зиёдатист:

Ба Павлуси расул лозим набуд, ки ба қӯринтиён дар бораи хизмат ба муқаддасон навишт, зеро онҳо аллакай ин корро мекарданд.

1. Шодии додан: Чӣ тавр ба муқаддасон бо дили саховатманд хизмат кардан мумкин аст

2. Қувваи додан: Фаҳмидани таъсири саховатмандӣ

1. Масалҳо 11:25 - Ҳар кӣ дигаронро тароват медиҳад, худаш тароват хоҳад ёфт.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд: ба андозаи хуб, фишурдашуда, бо ҳам ҷунбондашуда ва печида ба синаи ту андохта хоҳанд шуд. Зеро ба ҳамон андозае, ки шумо истифода мекунед, он ба шумо бармегардад.

2 БА ҚУРИНТИЁН 9:2 Зеро ман аз ақли шумо пешравӣ медонам, ки барои он дар назди сокинони Мақдуния бо шумо фахр мекунам, ки Охоия як сол пеш тайёр буд; ва ғайрати шумо бисёриҳоро ба хашм овардааст.

Қӯринтиён барои кӯмак ба масеҳиёни Мақдуния хеле ҷидду ҷаҳд зоҳир карданд ва ин бисёр одамони дигарро низ илҳом бахшиданд, ки ба кӯмак расонанд.

1. Қувваи шавқ: Чӣ гуна ғайрати мо метавонад дигаронро рӯҳбаланд кунад

2. Баракатҳои саховатмандӣ: Чӣ гуна додан метавонад ба дигарон таъсир расонад

1. 2 Қӯринтиён 8:1–5

2. Филиппиён 2:4–8

2 ба Қӯринтиён 9:3 Аммо ман бародаронро фиристодам, то фахр кардани мо дар бораи шумо бар абас набошад ; то ки, чунон ки гуфтам, шумо тайёр бошед:

Павлус ҳамимононро ба қӯринтиён мефиристад, то боварӣ ҳосил кунанд, ки қӯринтиён ба омадани ӯ омода бошанд.

1. Қудрати якҷоя хизмат кардан

2. Аҳамияти омодагӣ

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. Яъқуб 1:22 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед».

2 ба Қӯринтиён 9:4 Мабодо агар сокинони Мақдуния бо ман омада, шуморо бе тайёрӣ бубинанд, мо (ки мо намегӯем, ки шумо) аз ин фахри дилпурона шарм надорем.

Павлус аз он хавотир аст, ки агар мардуми Мақдуния ҳамроҳи ӯ биёянд ва Қӯринтиёнро бе тайёрӣ диданд, ин боварии ӯро барбод медиҳад.

1. Муҳимияти омода будан - Матто 25:1–13

2. Қудрати фурӯтанӣ - Филиппиён 2:3-11

1. 1 ба Қӯринтиён 10:12 - Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2 ба Қӯринтиён 9:5 Бинобар ин ман лозим донистам, ки бародаронро насиҳат диҳам, ки онҳо пеш аз шумо назди шумо рафта, файзи худро, ки пештар пай бурда будед, ҷамъ ованд, то ки он ҳамчун файз тайёр шавад, ва на аз рӯи тамаъ.

Павлус ба қӯринтиён насиҳат дод, ки тӯҳфаеро пешакӣ тайёр кунанд, то бо рӯҳияи саховатмандӣ дода шаванд, на тамаъкорӣ.

1. Саховатмандӣ бар тамаъ: Амал кардани рӯҳи ато кардан

2. Неъмати Худо аз саховатмандӣ: Зиндагии фаровон

1. Луқо 6:38 ??? □ ман, ва он ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо низ чен карда мешавад.??

2. Масалҳо 11:25 ??? □ одами саховатманд обод мешавад; касе ки дигаронро тароват кунад, тароват мешавад.??

2 Қӯринтиён 9:6 Аммо инро мегӯям: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав хоҳад кард; ва ҳар кӣ фаровон мекорад, низ фаровон хоҳад даравид.

Мо он чи мекорем, дарав мекунем; ки кам мекоранд, кам даравида, саховатмандона мекоранд.

1. Саховат фаровонӣ меорад - 2 Қӯринтиён 9:6

2. Қудрати кишт ва дарав - 2 Қӯринтиён 9:6

1. Масалҳо 11:24-25 - Як кас озодона медиҳад, аммо боз ҳам зиёдтар ба даст меорад; дигаре ноҳақ нигоҳ медорад, вале ба фақир меояд. Шахси саховатманд обод мешавад; касе, ки дигаронро тароват бахшад, тароват меёбад.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад.

2 ба Қӯринтиён 9:7 Ҳар кас мувофиқи нияташ дар дили худ, бигзор дод; на ба

ҳасрат, на аз рӯи ночор, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад.

Мо бояд ба Худо бо дили шод, бидуни кина ва эҳсоси ӯҳдадорӣ ато кунем.

1. Шодии эҳсони саховатмандона

2. Кувваи дили шод

1. Масалҳо 11:24-25 - Касе ҳаст, ки пароканда мекунад, вале бештар меафзояд; ва касе ҳаст, ки бештар аз ҳақ нигоҳ медорад, вале он боиси фақр мегардад. Ҷони саховатманд сарватманд мешавад, ва ҳар кӣ об медиҳад, худаш низ об мешавад.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд: ба андозаи хуб, фишурдашуда, бо ҳам ҷунбондашуда ва печида ба синаи ту андохта хоҳанд шуд. Зеро ба ҳамон андозае, ки шумо истифода мекунед, он ба шумо бармегардад.

2 ба Қӯринтиён 9:8 Ва Худо қодир аст, ки тамоми файзро бар шумо афзун гардонад; то ки шумо, ки ҳамеша дар ҳама чиз кофӣ ҳастед, дар ҳар кори нек фаровон бошед.

Худо қодир аст, ки ба мо файз ва фаровонӣ диҳад, то мо тавонем ҳар он чиро, ки ба мо лозим аст, дошта бошем ва корҳои нек кунем.

1. Фаровонӣ аз лутфу неъмат: такя ба ризқи Худо

2. Нерӯи саховат: Истифодаи ризқи Худо

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард.

2 ба Қӯринтиён 9:9 (Чунон ки навишта шудааст: "Ӯ пароканда шуд, ба мискинон дод; адолати Ӯ то абад боқӣ мемонад".

Дар 2 Қӯринтиён 9:9 навишта шудааст, ки Худо ба камбағалон ато кардааст ва адолати Ӯ то абад боқӣ мемонад.

1. Баракати садақа: Чӣ гуна додан ба мискинон Худоро тасбеҳ мекунад

2. Ваъдаи адолат: чӣ гуна адолати абадии Худо шодӣ меорад

1. Масалҳо 19:17 - Касе, ки ба камбағалон меҳрубон аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ӯро барои кори кардааш подош медиҳад.

2. Забур 112:9 - Ӯ ҳадяҳои Худро ба мискинон пароканда кардааст, адолати Ӯ то абад пойдор аст; шохи уро ба шараф баланд бардошта.

2 ба Қӯринтиён 9:10 Ва касе ки ба коранда тухм медиҳад, ҳам барои ғизои шумо нон хизмат кунад, ва тухми коштаатонро афзун гардонад ва самараи адолати шуморо афзун гардонад;)

Худо корандаро бо нон таъмин мекунад ва тухми кошташударо афзун мекунад, то самараи адолатро афзун гардонад.

1. Ризки фаровон: Чӣ гуна Худо ҳамаи ниёзҳои моро қонеъ мекунад

2. Меваи адолат: баракатҳои рафтори дуруст

1. Забур 23:1 - "Худованд чӯпони ман аст; ман намехоҳам."

2. Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

2 ба Қӯринтиён 9:11 Аз ҳар чиз ба ҳар файз бой мешавем, ки ба воситаи мо Худоро шукргузорӣ мекунад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки бо захираҳои худ саховатманд бошанд, зеро ин ба Худо шукр хоҳад овард.

1. «Баракати саховат»

2. «Роҳбарӣ: масъулияти мӯъминон»

1. Масалҳо 11:25, «Саховатманд комёб мешавад, ҳар кӣ дигаронро рӯҳбаланд мекунад, тароват мебахшад».

2. Луқо 6:38, "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзонда, давида, ба зонуи ту андохта хоҳад шуд. Зеро бо андозае, ки мекунӣ, ба ту чен карда мешавад. ».

2 ба Қӯринтиён 9:12 Зеро ки иҷрои ин хизмат на танҳо ниёзмандии муқаддасонро қонеъ мегардонад, балки бо шукргузории зиёд ба Худо низ фаровон аст;

Коринфиён барои хизмати саховатмандонаашон ба муқаддасон, ки Худо баракат додааст, таъриф карда мешавад.

1. Саховат: Нишони шогирди ҳақиқӣ

2. Баракатҳои хидмат ба дигарон

1. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

2. Матто 25:40 - "Подшоҳ ҷавоб медиҳад: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардай"."

2 ба Қӯринтиён 9:13 Дар ҳоле ки бо озмоиши ин хизмат онҳо Худоро ҳамду сано мегӯянд, ки шумо ба Инҷили Масеҳ итоат мекунед ва ба онҳо ва ба ҳама одамон озодона тақсим кардаед;

Павлус Қӯринтиёнро барои дастгирии саховатмандонаи онҳо дар хидмат ва тамоми одамон ситоиш мекунад.

1. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр мо метавонем ба воситаи атои худ Худоро ҷалол оварем

2. Эътироф кардани арзиши дигарон: Фаҳмидани аҳамияти хайрияи беғаразона

1. Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хуб, фишурдашуда, ларзондашуда, давида, ба зонуи ту андохта хоҳад шуд. Зеро бо андозае, ки шумо

истифода мебаред, он ба шумо чен карда мешавад. .??

2. Аъмол 20:35 - ? □ □ □ n хамаи он чиро, ки ман ба шумо нишон додам, ки бо ин кор сахт кор карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфта буд, дар хотир нигоҳ дорем? □ т додан баракаттар аст аз гирифтан.? □ €?

2 ба Қӯринтиён 9:14 Ва бо дуои онҳо дар ҳаққи шумо, ки ба файзи азими Худо дар шумо пазмон мешаванд.

Масеҳиён ташвиқ карда мешаванд, ки лутфи Худоро тавассути дуо ҷӯянд.

1. Қувваи дуо: Ҷустуҷӯи фазли Худо

2. Шукрона: Дастрасӣ ба Худо дар дуо

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шаванд".

2 Қӯринтиён 9:15 Худоро барои атои бебаҳои Ӯ ташаккур кунед.

Ин порча шукронаи Худоро барои атое баён мекунад, ки аз тавсиф берун аст.

1. Қувваи миннатдорӣ - Чӣ гуна доштани муносибати миннатдорӣ метавонад дар ҳаёт имкониятҳои навро боз кунад.

2. Ҳадяи ногуфта - Муҳимияти шинохту қадршиносии неъматҳои Худо.

1. Эфсӯсиён 1:3 - Худоро барои баракатҳои рӯҳонӣ дар Масеҳ ҳамду сано гуфтан.

2. Забур 107:1 - Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

2 Қӯринтиён 10 боби даҳуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус аз ҳокимияти ҳавворӣ ҳимоят мекунад ва ба айбдоркуниҳои бардурӯғе, ки баъзе аз калисои Қӯринтӣ бар зидди ӯ карда буданд, муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Павлус бо эътироф кардани он оғоз мекунад, ки гарчанде ки ӯ дар шахсияти ҳалим ва фурӯтан зоҳир шуда метавонад, ӯ аз ҷониби Масеҳ қудрат дорад, то бо онҳое, ки қонунияти ӯро зери шубҳа мегузоранд, муқобилат кунад (2 Қӯринтиён 10:1-2). Ӯ ба қӯринтиён итминон медиҳад, ки гарчанде ки ӯ ба ҳасби ҷисм рафтор мекунад, аслиҳаи ӯ на дунявӣ, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то қалъаҳо ва далелҳои зидди дониши Худоро вайрон кунад (2 Қӯринтиён 10:3-5). Павлус таъкид мекунад, ки ӯ омода аст, ки пас аз итоаткории онҳо бар зидди ҳама гуна беитоатӣ чора андешад.

Сархати 2: Павлус ба онҳое муроҷиат мекунад, ки ӯро барои фахр кардан аз қудрataш танқид мекунанд. Ӯ мефаҳмонад, ки фахр карданаш на ба меъёрҳои инсонӣ, балки ба он чизе ки Худо ба ӯ таъин кардааст, асос ёфтааст (2 Қӯринтиён 10:7). Ӯ мегӯяд, ки худро бо меъёрҳои дигарон муқоиса кардан ё чен кардан аз рӯи хирад нест, зеро ҳар як шахс дорои доираи беназири таъсири аз ҷониби Худо таъиншуда мебошад. Павлус хизмати худро ҳимоя карда, қайд мекунад, ки чӣ тавр ӯ калисоҳоро шинонда буд ва дар байни онҳо боғайратона меҳнат мекард (2 Қӯринтиён 10:12–18).

Параграфи 3: Боб бо огоҳӣ ба онҳое, ки ба ӯ муқобилат мекунанд, хотима меёбад. Павлус ҳушдор медиҳад, ки вақте ки ба Қӯринтус меояд, бо онҳое, ки бар зидди ӯ айбҳои бардурӯғ паҳн мекунанд, муқобилат хоҳад кард. Ӯ мегӯяд, ки сухан на дар бораи намуди зоҳирӣ ё суханони хушку холӣ, балки дар бораи нишон додани қудрати ҳақиқӣ тавассути ҳузури Масеҳ дар дохили ӯ меравад (2 Қӯринтиён 10:8-11). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки пеш аз доварӣ кардан дар бораи дигарон худро тафтиш кунанд ва таъкид мекунад, ки таърифи ҳақиқӣ аз ҷониби Худованд аст.

Хулоса, боби даҳуми китоби Қӯринтиёни дуюм ба ҳимояи ҳокимияти ҳаввории Павлус ва баррасӣ кардани айбдоркуниҳои бардурӯғе, ки бар зидди ӯ дода шудаанд, тамаркуз мекунад. Вай қудрати рӯҳонии худро, ки аз ҷониби Масеҳ дода шудааст, тасдиқ мекунад ва мефаҳмонад, ки чӣ тавр силоҳҳои ӯ барои барҳам додани далелҳои зидди дониши Худо тавоноанд. Павлус фахр карда, таъкид мекунад, ки қудрати ӯ аз ҷониби Худост ва на ба меъёрҳои инсонӣ асос ёфтааст. Ӯ онҳоеро, ки ба ӯ мухолифат мекунанд, огоҳ мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки ҳангоми ба Қӯринтус омаданаш ба айбдоркунии бардурӯғи онҳо муқобилат мекунад. Павлус аҳамияти қудрати ҳақиқиро тавассути Масеҳ таъкид мекунад ва онҳоро водор мекунад, ки пеш аз доварӣ дар бораи дигарон худро тафтиш кунанд. Ин боб қудрати рӯҳонии Павлус, муҳофизат аз айбдоркуниҳои бардурӯғ ва зарурати санҷиши худ ва такя ба қудрати Худо, на меъёрҳои инсониро таъкид мекунад.

2 ба Қӯринтиён 10:1 Ҳоло худи ман, Павлус аз фурӯтанӣ ва фурӯтании Масеҳ аз шумо илтимос мекунам, ки Ӯ дар ҳузури шумо дар миёни шумо пойин аст, вале дар

ғоиб буданаш далер ҳастам.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки дар фурӯтанӣ ва фурӯтании Масеҳ муттаҳид бошанд, гарчанде ки худи ӯ ҳангоми ҳузур фурӯтан ва дар ғоиб будан далертар аст.

1. Қудрати фурӯтании масеҳӣ

2. Аҳамияти ҳалимӣ дар ваҳдат

1. Матто 11:29 - "Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

2. Эфсӯсиён 4:2 - «Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва пурсабрӣ ба якдигар дар муҳаббат».

2 ба Қӯринтиён 10:2 Аммо аз шумо хоҳишмандам, ки вақте ки ман бо он эътимоде ҳозирам, ҷуръат накунам, ки бо он фикр мекунам, ки бар зидди баъзеҳо далер бошам, ки дар бораи мо фикр мекунанд, ки гӯё мо ба ҳасби ҷисм рафтор кардаем.

Павлус аз қӯринтиён илтимос мекунад, ки ӯро сахт доварӣ накунанд, зеро баъзе одамон бардурӯғ боварӣ доранд, ки ӯ бо роҳҳои ҷаҳон пайравӣ мекунад.

1. Роҳҳои Худо ва Роҳҳои Ҷаҳон

2. Бо раҳм ҳукм кардани дигарон

1. Матто 7:1-5 - «Ҳукм накунед, то ки шумо маҳкум нашавед».

2. Румиён 14:10 - "Чаро ту бар бародари худ ҳукм мекунӣ? Ё худат, чаро бародари худро хор мекунӣ? Зеро ки ҳама дар назди курсии доварии Худо истодаем."

2 ба Қӯринтиён 10:3 Зеро, агар мо ба ҳасби ҷисм рафтор кунем ҳам, ба ҳасби ҷисм ҷанг намекунем.

Имондорон даъват карда шудаанд, ки ба набардҳои ҷисмонӣ мубориза баранд, на бо ҷангҳои ҷисмонӣ.

1. Далер бошед: Мубориза бо ҷанги рӯҳонӣ

2. Қувваи дуо дар ҷанги рӯҳонӣ

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2 ба Қӯринтиён 10:4 (Зеро аслиҳаи ҷанги мо на ҷисмонӣ, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то бандҳои мустаҳкамро вайрон кунад;)

Ин порча дар бораи зарурати доштани силоҳҳои рӯҳонӣ барои мубориза бо қалъаҳои рӯҳонӣ сухан меравад.

1. ? Оё шумо бо зиреҳи рӯҳонӣ меомӯзед?

2. ? Қувваи od ба мо кӯмак мекунад, ки қалъаҳоро паси сар кунем?

1. Эфсӯсиён 6:10-18 (Дар охир, эй бародарон, дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед.)

2. 1 Юҳанно 4:4 (Эй фарзандон, шумо аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.)

2 ба Қӯринтиён 10:5 Тахайюлҳо ва ҳар чизи баландеро, ки худро бар зидди шинохти Худо сарафроз мекунад, ва ҳар фикрро ба итоаткории Масеҳ асир мегардонад;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҳар як фикрро ба итоаткорӣ ба Масеҳ оварем ва ҳар касеро, ки худро бар зидди дониши Худо баланд мекунанд, рад кунем.

1. "Қувваи итоаткорӣ: Ба асирӣ овардани ҳар як фикр"

2. "Зиндагӣ дар ҳақиқат: рад кардани хаёлҳо ва ҳар чизи баланд"

1. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, ва чӣ сазовори таҳсин аст, ва агар ягон фазилат бошад, ва ҳар чизе ки сазовори таъриф аст, дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

2. Забур 19:14 - ? □ ва суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.??

2 ба Қӯринтиён 10:6 Ва омодаи интиқом гирифтани ҳар беитоатӣ, вақте ки итоаткории шумо иҷро мешавад.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба аҳкоми Худо пурра итоат кунанд ва аз оқибатҳои беитоатӣ огоҳ кунанд.

1. Барои итоат кардан ба фармудаҳои Худо эҳтиёт шавед

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 28: 1-2 "Агар ту ба Худованд Худои худ комилан итоат кунӣ ва ҳамаи аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту медиҳам, бодиққат иҷро кунӣ, Худованд Худои ту туро аз тамоми халқҳои рӯи замин болотар хоҳад гузошт. Ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад. ва агар ба Худованд Худои худ итоат кунед, ҳамроҳи шумо биёед».

2. Ибриён 2:2-3 "Зеро ки каломи ба воситаи фариштагон гуфташуда ҳатмӣ буд ва ҳар як вайронкунӣ ва беитоатӣ ҷазои одилонаи худро гирифт, пас чӣ гуна мо метавонем аз наҷоти бузург беэътиноӣ кунем?"

2 Қӯринтиён 10:7 Оё шумо ба чизҳо аз рӯи намуди зоҳирӣ нигоҳ мекунед? Агар касе ба худ боварӣ дошта бошад, ки вай аз они Масеҳ аст, бигзор вай дар бораи худ боз фикр кунад, ки чӣ тавре ки вай аз они Масеҳ аст, мо низ аз они Масеҳ ҳастем.

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки онҳо низ мисли ӯ аз они Масеҳанд ва набояд аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ кунанд.

1. Биёед аз рӯи намуди зоҳирӣ доварӣ накунем, балки ба Масеҳ таваккал кунем.

2. Мо ҳама дар Масеҳ муттаҳид ҳастем, новобаста аз фарқиятҳои мо.

1. Ишаъё 11:3 - "Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба бургаҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва онҳо таълим нахоҳанд гирифт. дигар ҷанг».

2. Яъқуб 2:1 - "Бародарони ман, ба Худованди мо Исои Масеҳ, Худованди ҷалол, ба шахсони алоҳида имон наоваред".

2 ба Қӯринтиён 10:8 Зеро, гарчанде ки аз қудрати худ, ки Худованд ба мо барои ободонӣ додааст, на барои ҳалокати шумо, балки барои ободии шумо додааст, бояд каме бештар фахр кунам, набояд хиҷил шавам.

Павлус дар бораи қудрате, ки аз ҷониби Худованд ба ӯ дода шудааст, сухан меронад, то обод кунад, на нобуд созад.

1. Қувваи Муҳаббат - Чӣ тавр Ҳокимияти Худо тавассути Муҳаббат метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Ҳокимияти омурзиш – дарки атои фазлу раҳмати Худо

1. Румиён 12:20-21 - "Бинобар ин, агар душмани шумо гурусна бошад, ӯро сер кунед; агар ташна бошад, ба вай об деҳ; зеро бо ин кор шумо бар сари ӯ ангиштҳои оташ мерезед. бадӣ, вале ба бадиро бо некӣ мағлуб кун».

2. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2 ба Қӯринтиён 10:9 То ки ман ба назарам чунин накунам, ки гӯё бо мактубҳо шуморо ба ваҳшат меандозам.

Павлус тавзеҳ медиҳад, ки мактубҳои ӯ на барои тарсонидани Қӯринтиён, балки барои рӯҳбаланд кардани онҳост.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр мо метавонем ҳамдигарро мустаҳкам кунем

2. Номаҳои ишқ: Дастрасӣ ба дигарон бо меҳрубонӣ

, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ ҷоиз аст? Дар бораи чунин чизҳо: Ҳар

он чи аз ман омӯхтаед , ё гирифтаед, ё шунидаед, ё дар Ман дидаед ?

ва аз вохӯрӣ даст накашем , чунон ки баъзеҳо одат доранд, балки якдигарро рӯҳбаланд кунанд? Ҳар қадар ки бинӣ, ки рӯз наздик мешавад».

2 ба Қӯринтиён 10:10 Зеро ки номаҳои Ӯ, мегӯянд, вазнин ва тавоноанд; аммо ҳузури баданаш заиф ва суханаш паст аст.

Павлусро барои қавӣ будани суханони навиштааш танқид мекунанд, аммо ҳузури ҷисмонӣ ва нутқи ӯ заиф ҳисобида мешавад.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр Каломи мо метавонад дар ҷаҳон фарқияте кунад

2. Тавассути заъф қувват пайдо кунед: ба Худо таваккал кунед, на ба қувваи худамон

1. Масалҳо 16:24 Суханони гуворо мисли асали асал, барои ҷон ширин ва саломатӣ барои устухонҳо мебошанд.

2. Ишаъё 40:29 Ӯ ба сустиҳо қувват мебахшад; ва барои онҳое ки қудрат надоранд, қувват мебахшад.

2 ба Қӯринтиён 10:11 Касе бигзор чунин фикр кунад, ки чӣ гунае ки мо дар сухан ба ҳарф дар вақти ғоиб буданамон бошем, дар вақти ҳузури худ дар амал низ ҳамон гуна хоҳем буд.

Павлус ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки дар номаҳояш чӣ мегӯяд, ба назар гиранд ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки суханони ӯ рафтори ӯро ҳангоми бо онҳо буданаш инъикос мекунанд.

1. Каломи Худоро бо дилҳои кушод қабул кунед

2. Сухан ва рафтори мо бояд муҳаббати Худоро инъикос кунад

1. Яъқуб 3:1-12 - Бигзор бисёре аз шумо муаллим нашавед, зеро медонем, ки мо ҳукми сахттар хоҳем гирифт.

2. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари

Ту мақбул бошад, эй Худованд, қуввати ман ва раҳокунандаи ман.

2 ба Қӯринтиён 10:12 Зеро ки мо ҷуръат намекунем, ки худро аз шумори шумо ҳисоб кунем, ё худро бо баъзе шахсоне, ки худро таъриф мекунанд, муқоиса кунем;

Павлус ҳушдор медиҳад, ки худро бо дигарон муқоиса накунем, зеро худро нисбат ба якдигар чен кардан оқилона нест.

1. Хавфи муқоиса: Чаро Павлус моро аз он огоҳ мекунад

2. Ҷустуҷӯи қаноатмандӣ: Чаро мо набояд худро нисбат ба дигарон чен кунем

1. Матто 23:11-12 - ? □ ҳар кӣ бузургтар аз шумо бошад, бандаи шумо хоҳад буд. Ва ҳар кӣ худро баланд бардорад, хор мешавад. ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз хоҳад шуд.

2. Румиён 12:3 - ? □ ё ба воситаи файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар касе ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунад; балки бодиққат фикр кардан, чунон ки Худо ба ҳар кас ба андозаи имон мувоҷеҳ кардааст.

2 ба Қӯринтиён 10:13 Аммо мо бо чизҳои худ бе андозаи худ фахр намекунем, балки мувофиқи меъёре ки Худо ба мо тақсим кардааст, андозае, ки ба шумо низ мерасад.

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки онҳо набояд бо чизҳое, ки аз имкони онҳо берунанд, фахр накунанд. Ба ҷои ин, онҳо бояд барои ҳадафҳое, ки Худо ба онҳо додааст, кӯшиш кунанд.

1. Эътироф ва ноил шудан ба нияти Худо - 2 Қӯринтиён 10:13

2. Донистани ҳудуди худ ва расидан ба потенсиали худ - 2 Қӯринтиён 10:13

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Забур 19:14 - Бигзор суханони даҳони ман ва мулоҳизаҳои дили ман дар назари Ту мақбул бошад, эй Худованд, санги ман ва раҳокунандаи ман.

2 ба Қӯринтиён 10:14 Зеро ки мо аз ҳад зиёд кӯшиш намекунем, ки гӯё ба шумо даст назадаем, зеро ки мо ба шумо низ дар мавъиза кардани Инҷили Масеҳ омадаем.

Павлус ва ҳамроҳонаш башорати Масеҳро ба Қӯринтиён мавъиза мекарданд ва аз ҳад зиёд намерасиданд.

1. Дастрасӣ ба фаротар: Чӣ тавр дар имон дароз кардан ва инкишоф додан

2. Мавъизаи Инҷил: Ба дигарон расондани хушхабар

1. Румиён 10:14 - Пас, чӣ тавр онҳо метавонанд касеро даъват кунанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна ба касе, ки дар бораи ӯ нашунидаанд, имон оваранд?

2. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва бешубҳа, ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

2 ба Қӯринтиён 10:15 Бо чизҳое, ки бе андозаи мо, яъне бо меҳнати дигарон фахр мекунем; балки умедворем, ки имони шумо афзун гардад, мо аз ҷониби шумо мувофиқи ҳукмронии худ ба таври фаровон афзун хоҳем шуд,

Павлуси ҳавворӣ ба қӯринтиён ташвиқ мекунад, ки имони худро зиёд кунанд, то ӯ ва дастаи ӯ ба онҳо боз ҳам бештар кӯмак расонанд.

1. Имонатро зиёд кун, баракатро афзун кун

2. Қувваи умед ба воситаи имон

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Эфсӯсиён 3:20 - Акнун ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, аз ҳар он чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, хеле фаровонтар аст.

2 ба Қӯринтиён 10:16 Барои он ки башоратро дар минтақаҳои берун аз шумо мавъиза кунем, ва бо он чизҳое, ки ба дасти мо тайёр карда шудааст, фахр накунем.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки Инҷилро ба одамони берун аз онҳо паҳн кунанд ва барои корҳои дигарон эътибор надиҳанд.

1. Қудрати мубодилаи Инҷил

2. Гирифтани қарз барои кори дигарон

1. Матто 28:19-20 (Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд)

2. Масалҳо 16:18 (Мағрур пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад)

2 Қӯринтиён 10:17 Аммо ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор дар Худованд фахр кунад.

Мо бояд бо Худованд фахр кунем, на бо худ.

1. Худованд сазовори ситоиши мост

2. Худованд Сарчашмаи ифтихори мост

1. Забур 33:3 - "Худовандро бо ман ҳамду сано гӯед; биёед исми Ӯро якҷоя ситоиш кунем".

2. Яъқуб 4:10 - "Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад кард".

2 ба Қӯринтиён 10:18 Зеро на касе ки худро таъриф мекунад, писандида аст, балки он касе ки Худованд таъриф мекунад.

Худро тасдиқ кардан ба мо вобаста нест; ба Худованд вобаста аст, ки моро таъриф кунад.

1. Қимати мо дар Худованд аст

2. Иҷозати мо дар назари Худост

1. Ирмиё 17:7-8 - Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад ва эътимоди ӯ ба Ӯст. Ӯ мисли дарахте хоҳад буд, ки дар канори об шинонда, решаҳои худро аз ҷӯй берун мекунад.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2 Қӯринтиён 11 боби ёздаҳумин Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус аз ҳаввории худ дифоъ мекунад ва муаллимони козибро, ки ба калисои Қӯринтӣ ворид шудаанд, фош мекунад.

Сархати 1: Павлус изҳори нигаронӣ мекунад, ки имондорони Қӯринтӣ ба осонӣ ба доми муаллимони бардурӯғ гирифтор мешаванд, ки Инҷили дигарро мавъиза мекунанд ва худро ҳавворион мегӯянд (2 Қӯринтиён 11:4). Ӯ онҳоро огоҳ мекунад, ки фирефтаи ин шахсоне, ки худро ходимони адолат пинҳон мекунанд, вале дар асл коргарони маккор мебошанд (2 Қӯринтиён 11:13-15). Павлус эътибори худро ҳамчун ҳавворӣ таъкид мекунад ва на аз ғурур, балки аз зарурати ҳимояи қудрати худ фахр мекунад. Ӯ азобу уқубатҳо, меҳнатҳо, зиндонҳо, латукӯбҳо ва таҷрибаҳои наздики марги худро, ки барои паҳн кардани Инҷили ҳақиқӣ аз сар гузаронидаанд, нақл мекунад.

Параграфи 2: Павлус ба айбдоркуниҳо дар бораи масъалаҳои молиявӣ муроҷиат мекунад. Ӯ изҳор мекунад, ки дар давоми вақти дар байни онҳо буданаш ба имондорони Қӯринтӣ аз ҷиҳати молиявӣ бори вазнин нагузоштааст ва изҳор мекунад, ки минбаъд низ аз ин кор худдорӣ хоҳад кард (2 Қӯринтиён 11:8-9). Ӯ қайд мекунад, ки гарчанде ки ӯ мустақиман аз онҳо кӯмаки молиявӣ намегирифт, ҳангоми дар Қӯринтус хизмат карданаш калисоҳои дигар барои ӯ таъмин мекарданд. Павлус нисбати имондорони Қӯринт, сарфи назар аз он ки онҳо ба таълимоти бардурӯғ ҳассосанд, муҳаббат ва ғамхории амиқ баён мекунад.

Параграфи 3: Боб бо огоҳӣ бар зидди онҳое, ки мехоҳанд онҳоро истисмор ва фиреб диҳанд, хотима меёбад. Павлус мегӯяд, ки агар касе ояд, ки Исои дигар ё рӯҳи дигар ё башорати дигареро мавъиза кунад, на он чизе ки аз ӯ гирифта буд, набояд таҳаммул кунад (2 Қӯринтиён 11:4). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд ва дар ҳукми худ оқил бошанд. Сарфи назар аз муқовимат ва айбдоркуниҳои тӯҳматомез, Павлус содиқ будани худро ба кори Масеҳ тасдиқ мекунад ва ваъда медиҳад, ки мавъизаи ростиро идома медиҳад.

Хулоса, боби ёздаҳумин китоби Қӯринтиён ба ҳимояи ҳаввории Павлус аз муаллимони козиб ва фош кардани найрангҳои фиребкоронаи онҳо нигаронида шудааст. Павлус ба имондорони Қӯринт ҳушдор медиҳад, ки ба осонӣ фирефтаи онҳое, ки башорати дигарро мавъиза мекунанд ва худро ҳавворӣён меҳисобанд. Ӯ ранҷу азобҳои шахсии худ ва эътибори худро ҳамчун ҳавворӣ таъкид намуда, ӯҳдадории худро ба паҳн кардани Инҷили ҳақиқӣ таъкид мекунад. Павлус ба айбдоркуниҳо оид ба масъалаҳои молиявӣ муроҷиат карда, онҳоро итминон медиҳад, ки ба онҳо аз ҷиҳати молиявӣ бори вазнин намедиҳад. Ӯ дар охир бо огоҳӣ аз таълимоти бардурӯғ ва мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд ва дар ҳукми худ оқилона бошанд. Ин боб аҳамияти фаҳмиш, дифоъ аз Инҷили ҳақиқӣ ва содиқ мондан дар муқобили муаллимони козибро таъкид мекунад.

2 БА ҚУРИНТИЁН 11:1 Кош ба беақлии ман дар назди Худо андаке сабр мекардед, ва ба ман таҳаммул кунед.

Павлус аз қӯринтиён хоҳиш мекунад, ки ба ӯ тоқат кунанд, гарчанде ки ӯ беақл менамояд.

1. Қувваи бахшидан - Чӣ тавр ба дигарон тоқат кардан мумкин аст, ҳатто вақте ки онҳо хато мекунанд.

2. Оғози фурӯтанӣ - омӯхтани қабули аблаҳии худ ва аблаҳии дигарон.

1. Луқо 6:37 - "Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд";

2. Румиён 12:14-16 - "Онҳоеро, ки шуморо таъқиб мекунанд баракат диҳед; онҳоро баракат диҳед ва онҳоро лаънат накунед. Бо шодӣ шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед. Бо ҳамдигар мувофиқ зиндагӣ кунед. Мағрур нашавед, балки бо онҳо муошират кунед. паст, ҳеҷ гоҳ дар назари худ хирад набош».

2 ба Қӯринтиён 11:2 Зеро ки ман ба шумо бо рашки илоҳӣ ҳасад мебарам, зеро ки ман шуморо ба як шавҳар ба занӣ гирифтаам, то ки шуморо ҳамчун бокираи покдоман ба Масеҳ тақдим кунам.

Павлус ҳасадашро нисбати имондорони Қӯринт баён карда, мехоҳад, ки онҳо танҳо ба Масеҳ содиқ бимонанд.

1. "Содиқ мондан: Даъват барои пок мондан барои Масеҳ"

2. «Рашки Худо ва вокуниши мо ба вафодорӣ ба Масеҳ»

1. Румиён 12:2 - «Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист».

2. Эфсӯсиён 5:25-27 - «Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард; То ки Ӯ онро бо шустани об ба воситаи калом тақдис гардонад ва пок созад, То ки онро ба худ калисои пурҷалоле тақдим кунад, ки дорои доғ ва чин ва ҳеҷ чизи дигар нест; балки барои он ки он муқаддас ва беайб бошад».

2 ба Қӯринтиён 11:3 Аммо метарсам, ки ба ҳар сурат, чӣ тавре ки мор Ҳавворо бо макри худ фиреб дода буд, ончунон ақли шумо аз соддагии дар Масеҳ фосид гардад.

Павлус изҳори нигаронӣ мекунад, ки зеҳни Қӯринтиён аз соддагии имон ба Масеҳ фосид мешавад, чуноне ки мор Ҳавворо дар боғи Адан фиреб дод.

1. Фирефта нашавед: Нигоҳдорӣ аз нозукиҳои гуноҳ

2. Содда будани имон ба Масеҳ: устувор истодан дар эътиқоди оштинопазир

1. Ҳастӣ 3:1-7 - Мор Ҳавворо дар боғи Адан фиреб медиҳад

2. Яъқуб 1:14-15 - Фирефтаи васвасаҳо нашавед

2 ба Қӯринтиён 11:4 Зеро, агар касе меояд, ки Исои дигареро мавъиза кунад, ки мо Ӯро мавъиза накардаем, ё шумо рӯҳи дигареро, ки нагирифтаед, ё башорати дигареро, ки қабул накардаед, қабул кунед, шумо ба ӯ таҳаммул карда метавонед.

Павлус қӯринтиёнро аз қабули таълимоти бардурӯғи воизон огоҳ мекунад, зеро онҳо метавонанд Исои дигар, Рӯҳи дигар ё Инҷили дигареро, ки мавъиза карда шуда буданд, муаррифӣ кунанд.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ - 2 Қӯринтиён 11:4

2. Салоҳияти Навиштаҳо - 2 Қӯринтиён 11:4

1. Ғалотиён 1:6-9 - Павлус аз гӯш кардани башорати дигар огоҳ мекунад

2. 1 Юҳанно 4:1 - Анбиёи козибро месанҷем, то бубинем, ки онҳо аз Худо ҳастанд

2 ба Қӯринтиён 11:5 Зеро, ман фикр мекунам, ки ман аз ҳавворион як зарра ҳам қафо набудам.

Павлус аз дигар ҳавворион ҳеҷ чиз кам набуд.

1. Қимати худро кам накунед - 2 Қӯринтиён 11:5

2. Ба худ бовар кунед - 2 Қӯринтиён 11:5

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Румиён 12:3 - Зеро ки аз файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, нафрат кунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед.

2 ба Қӯринтиён 11:6 Аммо, гарчанде ки ман дар сухан дағалӣ бошам, аммо дар дониш нестам; лекин мо дар ҳама чиз дар миёни шумо ошкор шудаем.

Павлус мегӯяд, ки гарчанде ки ӯ дар нутқи худ нозук бошад ҳам, вай дар дониш камӣ надорад. Вай дониш ва фаҳмиши худро ба коринфиён нишон дод.

1. Қувваи дониш: Чӣ гуна донистани Каломи Худо ҳаёти моро тағйир медиҳад

2. Сухан муҳим аст: Чӣ тавр суханони мо хислати моро инъикос мекунанд

1. Масалҳо 16:21 - Ҳакимони дилдор доно номида мешаванд ва сухани хуш ба насиҳат мусоидат мекунад.

2. Яъқуб 3:2-12 - Зеро ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар он чи мегӯяд, пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро банд кунад.

2 ба Қӯринтиён 11:7 Оё ман гуноҳе кардаам, ки худро паст задам, то ки шумо сарбаланд шавед, зеро ки башорати Худоро ба шумо озодона мавъиза кардам?

Павлус савол медиҳад, ки оё вай худро фурӯтан карда, ба Қӯринтиён хушхабари Худоро озодона мавъиза карда, гуноҳ кардааст.

1. Қувваи фидокорӣ: Худро фурӯтан кардан ва Инҷили Худоро озодона мавъиза кардан чӣ маъно дорад

2. Барои боло бурдани дигарон худро хор кардан: Намунаи Павлус

1. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

2. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурури ботил накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2 Қӯринтиён 11:8 Ман калисоҳои дигарро ғорат карда, аз онҳо музд гирифтам, то ки ба шумо хизмат кунам.

Павлус иқрор мешавад, ки барои хизмат ба Қӯринтиён аз дигар калисоҳо музд мегирифт.

1. Ба дигарон дар муҳаббат хизмат кардан: Намунаи Павлус

2. Чӣ тавр бо фидокорӣ ва фидокорӣ хизмат кардан

1. Матто 20:28 - «Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад».

2. Филиппиён 2:7 - "Аммо худро беобрӯ кард, ва ба сурати ғуломи худ гирифт ва ба монанди одамон офарида шуд".

2 ба Қӯринтиён 11:9 Ва ҳангоме ки назди шумо будам ва мехостам, ба ҳеҷ кас муроҷеъа накардам, зеро он чи ба ман кам буд, бародароне, ки аз Мақдуния омада

буданд, медоданд, ва дар ҳама чиз худамро нигоҳ доштам, ки барои ту ва ман низ худамро нигоҳ медорам.

Павлус худро аз бори гарони ба Қӯринтиён нигоҳ дошт ва дар мӯҳтоҷӣ аз ҷониби Мақдуниён дастгирӣ мешуд.

1. Қудрати саховатмандӣ: Чӣ гуна Худо дили саховатмандро барои таъмини мардумаш истифода мебарад

2. Қувваи хизмати фурӯтанона: Чӣ тавр мо метавонем бе бори гарон хизмат кунем

1. Филиппиён 4:19 - Ва Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

2. Луқо 14:12-14 - Он гоҳ ба касе, ки ӯро фармудааст, гуфт: «Вақте ки хӯроки шом ё шом мепазӣ, на дӯстони худ, на бародарони худ, на хешовандони худ ва на ҳамсоягони сарватманди худро даъват накун; Мабодо боз ба ту фармон надиҳанд, ва ҷазои ту дода шавад. Аммо ҳангоме ки зиёфат мекунӣ, мискинон, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кун: ва ту баракат хоҳӣ буд; зеро ки онҳо ба ту подош дода наметавонанд, зеро ки дар эҳьёи одил подош хоҳӣ дод.

2 ба Қӯринтиён 11:10 Азбаски ҳақиқати Масеҳ дар ман аст, ҳеҷ кас маро аз ин фахр кардан дар минтақаҳои Охоия боздорад.

Павлус фахр мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад ӯро аз мавъиза кардани ҳақиқати Масеҳ дар минтақаи Охоия боздорад.

1. Аз гуфтани ҳақиқати Масеҳ натарсед

2. Дар муқобили мухолифат устувор бошед

1. Румиён 8:31 - "Пас ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2. Забур 27:14 - "Интизори Худованд бош; қавӣ бош, ва дилат далер бош; мунтазири Худованд бош!"

2 Қӯринтиён 11:11 Барои чӣ? зеро ки ман туро дӯст намедорам? Худо медонад.

Павлус муҳаббати худро ба Қӯринтиён ва ғамхорӣ дар бораи некӯаҳволии рӯҳонии онҳо баён карда, савол медиҳад, ки оё набудани имони онҳо ба ӯ аз сабаби набудани муҳаббат аст.

1. Қувваи Муҳаббат: Омӯзиши эътимод ба муҳаббати Худо

2. Пайванди канданашавандаи ишқ: Рушди якҷо дар имон

1. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2. Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

2 ба Қӯринтиён 11:12 Аммо он чи мекунам, то ба ҷо оварам, то ки фурсатро аз онҳое, ки фурсат мехоҳанд, дур кунам; то ки дар ҳар ҷое ки онҳо фахр мекунанд, мисли мо пайдо шаванд.

Муаллиф азму иродаи кавй дорад, ки он чиро, ки онхо ба чо овардаанд, ба чо оварад, гарчанде ин ба онхое, ки фурсат мечуянд, онхоро аз ин имконият махрум кунад.

1. "Дар ӯҳдадориҳои худ устувор бошед - 2 Қӯринтиён 11:12"

2. "Галаба бар зиддият - 2 Қӯринтиён 11:12"

1. Юҳанно 15:18-19 - "Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, дар хотир доред, ки вай аввал аз ман нафрат дошт. Агар шумо аз они ҷаҳон мебудед, он гоҳ шуморо ҳамчун азони худ дӯст медошт. дунё, лекин Ман туро аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз ту нафрат дорад».

2. Матто 5:11-12 - «Хушо шумо, вақте ки одамон шуморо ба хотири Ман дашном медиҳанд, таъқиб мекунанд ва бардурӯғ ба шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро дар ҳамон чунон ки пайғамбаронеро, ки пеш аз ту буданд, таъқиб мекарданд».

2 ба Қӯринтиён 11:13 Зеро инҳо ҳавворияни козиб, коргарони маккор ҳастанд ва худро ба ҳавворияни Масеҳ табдил медиҳанд.

Ҳавриёни козиб ва коргарони маккор худро ҳавриёни Масеҳ вонамуд мекунанд.

1: Ҳангоми баҳодиҳии онҳое, ки худро ҳавриёни Масеҳ меноманд, мо бояд ҳушёр ва оқил бошем.

2: Мо бояд аз одамоне эҳтиёт бошем, ки мекӯшанд моро фиреб дода бовар кунонанд, ки ҳавриёни Масеҳ ҳастанд.

1: Аъмол 20:29-30 - Зеро ман медонам, ки баъд аз рафтани ман гургҳои дарднок ба миёни шумо хоҳанд даромад, ва рамаро раҳм нахоҳанд кард. Аз худи шумо низ одамоне бархоста, суханони кач ҳоҳанд гуфт, то шогирдонро аз ақиби худ кашанд.

2:1 Юҳанно 4:1 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро санҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёре рафтаанд.

2 Қӯринтиён 11:14 Ва тааҷҷубовар нест; зеро худи шайтон ба фариштаи нур табдил ёфтааст.

Шайтон худро фариштаи нур мепӯшонад, то мардумро фиреб диҳад.

1. Табиати фиребандаи шайтон - чи гуна моро гумрох мекунад ва моро ба хакикати Худо шак мекунад.

2. Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед - роҳи ягонаи мубориза бо дурӯғи душман он аст, ки худро дар қудрати Худо пӯшидаем.

1. Эфсӯсиён 6:11; Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо ба макрҳои иблис муқобилат карда тавонед.

2. 2 Қӯринтиён 10:3–5; Зеро, гарчанде ки мо ба ҳасби ҷисм рафтор мекунем, мо ба ҳасби ҷисм ҷанг намекунем: (Зеро ки аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки ба воситаи Худо тавоно аст, то анборҳои мустаҳкамро фурӯ барад;) Хаёлот ва ҳар чизи баландеро, ки баланд мебардорад. худ бар зидди шинохти Худо ва ба асирӣ овардани ҳар андешаи ба итоаткории Масеҳ.

2 ба Қӯринтиён 11:15 Бинобар ин кори бузург нест, агар хизматгузорони ӯ низ ба ходимони адолат табдил шаванд; ки оқибаташон мувофиқи аъмоли онҳо хоҳад буд.

Павлус ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки агар Шайтон худро фариштаи нур пӯшонад, тааҷҷубовар нест, ки хизматгоронаш метавонанд ҳамчун ходимони адолат зоҳир шаванд. Аммо, анҷоми ниҳоии онҳоро амалашон муайян мекунад.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ: Чӣ гуна бояд анбиёи козибро шинохт ва ҳақиқатро бифаҳмем

2. Анҷоми ҳама амалҳо: Даравидани он чӣ мекорӣ ва ҳукми Худо

1. Юҳанно 8:44 «Шумо ба падари худ, яъне иблис тааллуқ доред ва мехоҳед, ки хоҳишҳои падари худро иҷро кунед. Вай аз ибтидо қотил буд, ба ростӣ пойдор набуд, зеро дар вай ҳақиқат нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, бо забони модарии худ ҳарф мезанад, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст».

2. 1 Юҳанно 4:1 «Дӯстони азиз, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд».

2 Қӯринтиён 11:16 Боз мегӯям: ҳеҷ кас маро аблаҳ нашуморад; Агар дар акси ҳол, маро ҳамчун аблаҳ қабул кунед, то ки каме фахр кунам.

Павлус аз қӯринтиён хоҳиш мекунад, ки ӯро аблаҳ нашуморанд ва баъд мегӯяд, ки агар онҳо ин корро кунанд, ӯ инро қабул мекунад, то ки каме фахр карда тавонад.

1. Зарурати фурӯтанӣ дар роҳбарӣ

2. Фаҳмидани ғурур ва фахр кардан дар Китоби Муқаддас

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2 ба Қӯринтиён 11:17 Он чизе ки ман мегӯям, на аз номи Худованд мегӯям, балки ончунон ки аблаҳӣ аст, бо чунин эътимоди фахркунанда.

Павлус мегӯяд, ки суханоне, ки ӯ мегӯяд, аз Худованд нест, балки аз ҷои фахр меояд.

1. Хавфи фахр кардан - Масалҳо 27:1-2

2. Қудрати фурӯтанӣ - Яъқуб 4:6-7

1. Масалҳо 27:1-2 - "Бо фардо фахр накун, зеро намедонӣ, ки рӯзе чӣ меорад. Бигзор каси дигар туро таъриф кунад, на даҳони ту; каси дигар, на лабони ту."

2. Яъқуб 4:6-7 - "Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин гуфта шудааст: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад." Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. ».

2 ба Қӯринтиён 11:18 Вақте ки бисьёр касон ба ҳасби ҷисм фахр мекунанд, ман низ фахр хоҳам кард.

Павлус мегӯяд, ки ӯ бо ранҷу заъфҳои худ фахр хоҳад кард, гарчанде ки бисёриҳо бо дастовардҳои ҷисмонии худ фахр мекунанд.

1. Қувваи заъф: Омӯзиши фахр кардан дар ранҷу азоб

2. Оғӯш гирифтани салиб: фахр кардан дар заъф

1. Филиппиён 3:7-8, «Аммо ҳар фоидае, ки ман доштам, ба хотири Масеҳ зиён ҳисоб мекардам. Дарвоқеъ, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро арзиши бештари шинохти Худованди ман Исои Масеҳ».

2. Ишаъё 45:3, «Ман ба шумо ганҷҳои ниҳон, сарватҳоеро, ки дар ҷойҳои ниҳон нигоҳ дошта шудаанд, хоҳам дод, то бидонед, ки Ман Худованд Худои Исроил ҳастам, ки шуморо ба ном даъват мекунад».

2 ба Қӯринтиён 11:19 Зеро ки шумо беақлонро бо хушҳолӣ азоб мекашед, дар сурате ки худатон хирадманд ҳастед.

Павлус ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки аз муаллимони бардурӯғ, ки худро доно вонамуд мекунанд, эҳтиёт бошанд, зеро онҳо онҳоро зуд қабул мекунанд.

1. "Аҳмақон, ки тӯҳфаҳои бардурӯғ доранд: нодида гирифтани аломатҳои огоҳкунандаи муаллимони бардурӯғ"

2. "Дидани бо роҳи фиреб: Донистани нишонаҳои муаллимони козиб"

1. Масалҳо 14:15 - "Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад".

2. 2 Петрус 2:1-2 - «Аммо анбиёи козиб низ дар байни мардум пайдо шуданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб пайдо хоҳанд шуд, ки онҳо пинҳонӣ бидъатҳои харобиоварро ба вуҷуд меоранд, ҳатто Оғоеро, ки онҳоро харида буд, инкор карда, ба сари худ зуд меоваранд. ва бисьёр касон аз паи нафсонии онҳо хоҳанд шуд, ва ба сабаби онҳо роҳи ростӣ дашном дода мешавад».

2 ба Қӯринтиён 11:20 Зеро, агар касе шуморо ба ғуломӣ оварад, касе шуморо бихӯрад, касе шуморо бигирад, агар касе худро баланд бардорад, агар касе ба рӯи шумо занад, азоб мекашед.

Павлуси ҳавворӣ ба қӯринтиён ҳушдор медиҳад, ки агар онҳо ба манфиати худ ё бадрафторӣ роҳ диҳанд, азоб хоҳанд кашид.

1. Муҳофизати худро аз дасткорӣ ва сӯиистифода

2. Дар муқобили зулму ситам истодан

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Масалҳо 18:14 - Рӯҳи одам ба беморӣ тоб меорад, аммо рӯҳи мазлумонро кӣ тоқат карда метавонад?

2 ба Қӯринтиён 11:21 Ман дар бораи таҳқир мегӯям, ки гӯё мо нотавон будем. Аммо ҳар кӣ далер бошад, (ман аблаҳона мегӯям,) ман низ далер ҳастам.

Павлус мегӯяд, ки ӯ ҳатто вақте ки нотавон ба назар мерасад, далерона сухан мегӯяд.

1. Худо тавоноии мо дар заъф аст

2. Далерї дар баробари заъф

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. 1 Қӯринтиён 1:25 - Зеро ҷаҳолати Худо аз одамон донотар аст; ва заъфи Худо аз одамон қавитар аст.

2 Қӯринтиён 11:22 Оё онҳо ибриёнанд? Ман ҳам ҳамин тавр ҳастам. Оё онҳо исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳамин тавр ҳастам. Оё онҳо насли Иброҳим ҳастанд? ман ҳам ҳамин гуна ҳастам.

Павлус мероси яҳудӣ ва наслҳои худро бо ифтихор эълон кард.

1: Мо бояд аз мероси худ ифтихор кунем ва аз кӣ будани худ ифтихор кунем.

2: Мо бояд мероси худро барои сохтани пулҳо ва таҳкими муносибатҳо бо дигарон истифода барем.

1: Ғалотиён 3:28-29 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Аъмол 17: 26-27 - Ва аз як одам ҳар як халқи башариятро ба вуҷуд овард, ки дар тамоми рӯи замин зиндагӣ кунанд, давраҳои ҷудошуда ва ҳудуди манзили онҳоро муайян карданд.

2 ба Қӯринтиён 11:23 Оё онҳо хизматгузорони Масеҳанд? (Ман ҳамчун аблаҳ мегӯям) Ман бештар ҳастам; дар меҳнат бештар, дар раҳҳои аз андоза боло, дар зиндонҳо бештар, дар марг.

Павлус аз меҳнати сахти худ ва азобҳои худ барои Инҷил фахр мекунад, ки аз муаллимони козиб хеле зиёдтар аст.

1. Меҳнати муҳаббат: арзиши хидмат ба Исо

2. Бо шодӣ ва субот ба Масеҳ хизмат кардан

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Румиён 8:35-37 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

2 ба Қӯринтиён 11:24 Аз яҳудиён панҷ бор гирифта, ман чиҳил зарба задам, ғайр аз як.

Павлус аз таҷрибаи худ нақл мекунад, ки аз ҷониби яҳудиён панҷ бор тозиёна заданд ва ҳар дафъа чил зарба заданд, ба ҷуз як зарба.

1. Сабр кардан тавассути ранҷу азоб: Намунаи Павлусро тафтиш кунед

2. Ҷустуҷӯи қувват дар заъф: Дарсҳо аз таҷрибаи тозиёнаи Павлус

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. 1 Петрус 4:12-13 - "Эй маҳбубон, аз озмоиши оташин ҳайрон нашавед, вақте ки шуморо озмуда истодааст, гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. Аммо аз он шодӣ кунед, ки ба уқубатҳои Масеҳ шарик мешавед, ки шумо ва ҳангоме ки ҷалоли Ӯ зоҳир мешавад, шод ва шод шавад».

2 ба Қӯринтиён 11:25 Маро се бор бо асо заданд, як бор сангсор карданд, се бор ғарқ шудани киштӣ, як шабу рӯз дар қаъри замин будам;

Павлус нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ барои Инҷил азобҳои зиёд кашидааст.

1. Хароҷоти шогирдӣ: Бардошти салиб бо Павлус

2. Сабр кардан дар душвориҳо: Чӣ тавр Павлус ба душвориҳо тоб овард

1. Матто 16:24–26; Филиппиён 3:10 - Ҳисоб кардани хароҷот ва дарёфти тасаллӣ дар салиб

2. Ибриён 11:36–38; Яъқуб 1: 2-4 - Имон ба субот дар муқобили озмоишҳо ва мусибатҳо

2 ба Қӯринтиён 11:26 Аксар вақт дар сафарҳо, дар хатарҳои обҳо, дар хатари роҳзанон, дар хатарҳои ҳамватанони ман, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар байни бародарони козиб дар хатар;

Павлус ҳангоми сафарҳои миссионерии худ барои Инҷил ба бисёр хатарҳо ва душвориҳо дучор шуд.

1. Вафодории Худо дар шароити душвор

2. Қувваи устуворӣ дар баробари душвориҳо

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Ибриён 11:32-38 - Намунаҳои имон дар муқобили мушкилоти бузург.

2 ба Қӯринтиён 11:27 Дар хастагӣ ва дард, дар бедор бисёр, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, дар рӯзадорӣ, дар сардӣ ва бараҳнагӣ.

Павлус дар хизмати худ ба азобу уқубатҳои азим, аз ҷумла хастагӣ, дарднокӣ, бедоршавӣ, гуруснагӣ, ташнагӣ, рӯзадорӣ, сардӣ ва бараҳнагӣ тоб оварад.

1. Бандаи ранҷу азоб: Намунаи Павлус дар ӯҳдадорӣ ва далерӣ

2. Аҳамияти қурбонӣ: хизмати фидокоронаи Павлус

1. Филиппиён 3:8-11 - бахшидани Павлус ба шинохти Масеҳ ва дар Ӯ пайдо шудан, сарфи назар аз хароҷот

2. Ибриён 12: 1-3 - Зарурати истодагарӣ кардан дар душвориҳо бо чашмони худ ба Исо

2 ба Қӯринтиён 11:28 Ба ғайр аз чизҳои берунӣ, ки ҳар рӯз ба сари ман меояд, ғамхории тамоми калисоҳо.

Павлусро масъулияти ғамхорӣ ба тамоми калисоҳо фаро гирифт.

1. Бузургии масъулият: Намунаи Павлус дар бораи масъул будан барои ҳамаи калисоҳо

2. Хизмати содиқона: Мо аз бахшида шудани Павлус ба ҳамаи калисоҳо чӣ омӯхта метавонем

1. 1 ба Қӯринтиён 4:2 - Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки одам содиқ бошад.

2. Матто 25:21 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад!

2 ба Қӯринтиён 11:29 Кӣ нотавон аст, ва ман нотавон нестам? ки хафа мешавад, ва ман намесузам?

Павлус содиқ будани худро ба Қӯринтиён бо нишон медиҳад, ки омодагии худро ба мисли онҳо азоб кашад.

1. Уқубатҳоро қабул кунед: Санҷиши садоқати Павлус ба Қӯринтиён

2. Намунаи Павлус: Даъват ба қурбонӣ барои дигарон

1. Румиён 12:15 - Бо шодмонон шод бошед; бо мотамдорон мотам гиред.

2. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, қонуни Масеҳро иҷро кунед.

2 ба Қӯринтиён 11:30 Агар ба ман ҷалол лозим шавад, ман аз он чи дар бораи заъфҳои худ фахр мекунам.

Павлуси расул омода аст, ки дар бораи заъфҳои худ фахр кунад, то қудрати Худоро нишон диҳад.

1. «Қувваи заифӣ»

2. «Қудрати Худо дар заъфи мо ошкор шуд»

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

2. 1 ба Қӯринтиён 1:25 - Зеро ҷаҳолати Худо аз одамон донотар аст, ва заъфи Худо аз одамон қавитар аст.

2 ба Қӯринтиён 11:31 Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки ман дурӯғ намегӯям.

Павлус ба хонандагони худ хотиррасон кард, ки Худо ҳақиқати суханони Ӯро медонад ва Ӯ то абад баракат дорад.

1. Ҳақиқати Худо ҳамеша одилона аст - 2 Қӯринтиён 11:31

2. То абад муборак - 2 Қӯринтиён 11:31

1. Румиён 3:4 - «Худо ҳақ бошад, гарчанде ки ҳама дурӯғгӯ буданд».

2. 1 Юҳанно 5:20 - «Ва мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки ҳаққро бишносем; ва мо дар ҳақиқӣ, дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ аст».

2 Қӯринтиён 11:32 Дар Димишқ ҳоким таҳти фармони Аретас подшоҳи Димишқро бо як посбон нигоҳ дошт, ки мехост маро дастгир кунад;

Павлус дар Димишқ буд ва ҳокими шаҳр таҳти фармони шоҳ Аретас кӯшиш мекард, ки ӯро дастгир кунад.

1. Бо вуҷуди мушкилоте, ки мо бо он дучор мешавем, содиқ мондан

2. Қувваи устувории вафодор

1. Ибриён 11: 24-27 - Бо имон Мусо, вақте ки ба синни калонӣ расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад; Бартар аз он ки бо қавми Худо уқубат кашад, аз ҳаловати гуноҳ як вақт баҳра барад; Ва дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки подошро эҳтиром мекард.

2. Румиён 8:31 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ

метавонад бар зидди мо бошад?

2 ба Қӯринтиён 11:33 Ва аз тирезае, ки дар сабаде буд, аз девор фуроварда шудам ва аз дасти ӯ раҳо шудам.

Павлус нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ аз девор ба воситаи тиреза дар сабад фуроварда, аз дасти душманонаш халос шуд.

1. Муҳофизати Худо: Чӣ гуна Худованд моро аз душманонамон нигоҳ медорад

2. Қувваи имон: паси сар кардани мушкилот бо таваккал ба Худо

1. 2 Қӯринтиён 11:33

2. Забур 18:2-3, "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман аст, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъа ва паноҳгоҳи ман, Наҷотдиҳандаи ман; Ту маро аз зӯроварӣ наҷот диҳӣ».

2 Қӯринтиён 12 боби дувоздаҳуми Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён аст. Дар ин боб Павлус дар бораи таҷрибаҳои рӯҳонии ғайриоддии худ, аз ҷумла рӯъёи биҳишт нақл мекунад ва хоре дар ҷисми худ муҳокима мекунад.

Сархати 1: Павлус бо нақл кардани як таҷрибаи аҷибе оғоз мекунад, ки дар он ба осмони сеюм бурда шуд ва суханони нофаҳмо шунид, ки гуфтани одам ҷоиз нест (2 Қӯринтиён 12:2-4). Ӯ фурӯтанона эътироф мекунад, ки фахр кардан дар бораи ин гуна ваҳйҳо фоидаовар нест, аммо ба нақл кардани ин ҳисобот ҳамчун тасдиқи қудрати расулияти худ идома медиҳад. Павлус хореро дар ҷисми ӯ зикр мекунад, ки аз ҷониби Худо дода шудааст, то ки ӯро аз ин таҷрибаҳои ғайриоддӣ мағрур нашаванд.

Сархати 2: Павлус тасвир мекунад, ки чӣ тавр ӯ се маротиба аз Худованд илтиҷо кард, ки ин хорро аз ӯ дур кунад (2 Қӯринтиён 12:8). Аммо, ба ҷои аз байн бурдани он, Худо ӯро итминон медиҳад, ки файзи Ӯ басанда аст ва қудрати Ӯ дар заъф комил мегардад (2 Қӯринтиён 12:9). Павлус дарк мекунад, ки қуввати Масеҳ тавассути заъфҳояш равшан мешавад. Ӯ изҳор мекунад, ки дар бораи заъфҳои худ бештар бо хурсандӣ фахр хоҳад кард, то ки қудрати Масеҳ бар ӯ такя кунад.

Параграфи 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Павлус изҳор мекунад, ки омодагии ӯ ба душвориҳо ба хотири Масеҳ тоб меорад. Ӯ нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ дар давоми хидматаш таҳқир, таъқиб ва ба озмоишҳои гуногун дучор шудааст (2 Қӯринтиён 12:10). Бо вуҷуди ин, ба ин душвориҳо нигоҳ накарда, ӯ дар хидмат ба Масеҳ

устувор мемонад . Ӯ изҳори боварӣ ба қувваи Худо, ки тавассути ӯ амал мекунад ва тасдиқ мекунад, ки вақте ки ӯ заиф аст, вай қавӣ аст.

Хулоса, боби дувоздаҳуми китоби Қӯринтиён ба таҷрибаҳои рӯҳонии ғайриоддии Павлус тамаркуз карда, хоре дар ҷисми ӯро муҳокима мекунад. Павлус нақл мекунад, ки ба биҳишт гирифтор шудан ва шунидани ваҳйҳои илоҳӣ, вале аз фахр кардан аз ҳад зиёд худдорӣ мекунад. Ӯ дар бораи хоре нақл мекунад, ки аз ҷониби Худо ҳамчун ёдраскунандаи фурӯтанӣ дода шудааст ва чӣ тавр ӯ барои бартараф кардани он илтиҷо кардааст. Ба ҷои ин, Худо ӯро итминон медиҳад, ки фазли Ӯ басанда аст ва қудрати Ӯ дар заъф комил мегардад. Павлус заъфҳои худро қабул карда, бо хурсандӣ дар бораи онҳо фахр мекунад, то қуввати Масеҳро бузургтар кунад. Ӯ дар хотима бо омодагии худ барои тоб овардан ба душвориҳо ба хотири Масеҳ ва изҳори боварӣ ба қувваи Худо, ки тавассути ӯ амал мекунад, изҳор мекунад. Ин боб парадокси дарёфти қувват дар заъфро таъкид мекунад ва ба басанда будани файзи Худо дар байни мушкилоте, ки имондорон бо онҳо рӯбарӯ мешаванд, таъкид мекунад.

2 Қӯринтиён 12:1 Барои ман ҷалол додан, бешубҳа, мувофиқ нест. Ман ба рӯъёҳо ва ваҳйҳои Худованд хоҳам омад.

Павлус мефаҳмонад, ки ӯ таҷрибаи худро дар бораи рӯъёҳо ва ваҳйҳои Худо нақл мекунад.

1. Қудрати Худованд: Таҷрибаи мӯъҷизаҳо тавассути рӯъёҳо ва ваҳйҳо

2. Дар заъф қувват пайдо кардан: Чӣ тавр ба қудрати Худованд такя кардан мумкин аст

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст».

2 ба Қӯринтиён 12:2 Ман шахсеро дар Масеҳ мешинохтам, ки чордаҳ сол пештар аз ин, (оё дар бадан аст, ман гуфта наметавонам; ё берун аз бадан, наметавонам бигӯям: Худо медонад;) чунин шахс ба осмони сеюм бурда шуд. .

Павлус дар бораи марде дар Масеҳ нақл мекунад, ки чордаҳ сол пеш ба осмони сеюм бурда шуда буд.

1. Қудрати ҳузури Худо: Таҷрибаи осмони сеюм

2.Худо медонад он чиро ки мо наметавонем: Ба ҳикмати Ӯ таваккал кунем

1. Забур 139:7-10 "Аз Рӯҳи Ту куҷо равам? Ё аз ҳузури Ту ба куҷо бигрезам? Агар ба осмон сууд кунам, Ту онҷо ҳастӣ; Агар бистари худро дар дӯзах созам, инак, Ту дар он ҷо ҳастӣ. Агар ман болҳои саҳар бигирам ва дар канори баҳр сокин шавам, Дар он ҷо дасти Ту маро роҳнамоӣ хоҳад кард, ва дасти рости Ту маро хоҳад гирифт».

2. Ишаъё 55:8-9 "Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд" мегӯяд Худованд. «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

2 ба Қӯринтиён 12:3 Ва ман чунин шахсро мешинохтам, (хоҳ дар бадан ё берун аз бадан, ман гуфта наметавонам: Худо медонад;)

Павлус дар бораи шахсе нақл мекунад, ки дар бадан ё берун аз он буд ва Худо ҳақиқатро медонад.

1. ? дониш ?? Омӯзиши қудрати дониши Худо ва чӣ гуна он аз дониши мо бузургтар аст.

2. ? Оё ӯ роҳи номаълум аст? Баррасии сафари имон ва эътимод ба номаълум.

1. Румиён 11:33-36 - Омӯзиши умқи дониш ва ҳикмати Худо.

2. Ибриён 4:13 - Баррасии қудрати Каломи Худо ва чӣ тавр он ҳақиқати Худоро ошкор мекунад.

2 ба Қӯринтиён 12:4 Чӣ гуна ӯ ба биҳишт бурда шуд ва суханони ногуфтаеро шунид, ки гуфтани одам ҷоиз нест.

Павлус аз таҷрибаи ба биҳишт гирифтор шуданаш нақл мекунад, ки дар он ҷо суханоне шунид, ки хеле аҷиб буданд, ки онҳоро ифода кардан мумкин набуд.

1. Ҷалоли Осмон: Эҳсос кардани суханони бегуфтугуи Худо

2. Бартараф кардани душвориҳои зиндагӣ: Таҷрибаи Павлус дар бораи биҳишт

1. Румиён 8:18-25 - Азоб ва ҷалол

2. Ваҳй 21:1-4 - Ерусалими нав

2 ба Қӯринтиён 12:5 Аз чунин шахс фахр хоҳам кард, лекин аз худам не, балки дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард.

Павлус тасмим гирифт, ки дар заъфҳои худ фахр кунад, на дар худ.

1. Омӯзиш барои қабул кардани заъфҳо - Чӣ гуна бояд дар заъфҳои худ қувват пайдо кунем ва онҳоро барои ҷалоли Худо истифода барем.

2. Қудрати фурӯтанӣ - Новобаста аз заъфҳои мо, чӣ гуна бояд фурӯтан ва ба Худо таваккал кунем.

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ишаъё 40:28-31 - "Оё надонистай? Оё нашунидай, ки Худои ҷовидонӣ, Худованд, Офаридгори ақсои замин, суст намешавад ва хаста намешавад? Ҷустуҷӯи Ӯ нест. Ба нотавон қувват мебахшад, ва ба бекувватон қувват мебахшад: Ҷавонон бемадор ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон тамоман меафтанд; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; онҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд».

2 ба Қӯринтиён 12:6 Зеро, гарчанде ки ҷалол додан мехоҳам, нодон нахоҳам шуд; зеро ки рост мегӯям, аммо акнун худдорӣ мекунам, мабодо касе дар бораи ман болотар напиндорад, ки маро аз он чи мебинад, ё дар бораи ман мешунавад.

Павлус хоҳиши ҷалолро баён мекунад, аммо фурӯтан буданро интихоб мекунад, то аз мавқеи худ болотар набошанд.

1. Фоидаҳои фурӯтанӣ

2. Муҳимияти фурӯтан мондан

1. Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури барҳақ анҷом надиҳед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Яъқуб 4:10 «Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт».

2 ба Қӯринтиён 12:7 Ва мабодо ба воситаи фаровонии ваҳйҳо аз андоза болотар нашавам , дар ҷисм ба ман хоре дода шудааст, ки фариштаи шайтон маро бизанад, то ки аз андоза боло нашавам.

Ба Павлус аз Шайтон «хор дар ҷисм» дода шуд, то ӯро аз ваҳйҳои гирифтааш мағрур накунад.

1. Мағрурӣ пеш аз афтодан меояд: Дарсҳо аз хори Павлус дар ҷисм.

2. Бартараф кардани васвасаҳо: Мулоҳизаҳо дар бораи муборизаи Павлус бо хоре дар ҷисм.

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи ғурур пеш аз афтодан меравад.

2. Яъқуб 4:7-8 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2 Қӯринтиён 12:8 Барои ин ман се бор аз Худованд илтиҷо кардам, то ки аз ман дур шавад.

Павлус се бор аз Худованд илтиҷо кард, ки аз душворие, ки дучори он буд, раҳоӣ ёбад.

1. Қувваи Худо дар заъфи мо - 2 Қӯринтиён 12:8

2. Қувваи дуои доимӣ - 2 Қӯринтиён 12:8

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Яъқуб 5:13 - Оё касе аз шумо дар душворӣ қарор дорад? Ӯ бояд дуо гӯяд. Оё касе хушбахт аст? Бигзор суруди васф хонад .

2 ба Қӯринтиён 12:9 Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

Павлус итминон дода буд, ки файзи Худо барои эҳтиёҷоти ӯ кифоя аст ва ӯ интихоб кард, ки дар заъфҳои худ фахр кунад, то қудрати Масеҳ бар ӯ сокин шавад.

1. Дар заъф қувват пайдо кардан - Чӣ гуна фазли Худо дар лаҳзаҳои ниёз басанда аст

2. Худоро бо душвориҳо ҷалол додан - аз заъфҳо шодӣ кардан барои эҳсос кардани қудрати Масеҳ

1. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2 ба Қӯринтиён 12:10 Бинобар ин ман аз заъфҳо, аз маломатҳо, аз эҳтиёҷотҳо, аз таъқиботҳо ва андӯҳҳо ба хотири Масеҳ ҳаловат мебарам, зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам.

Павлус сарфи назар аз душвориҳои зиндагӣ тавонист дар имонаш қавӣ бошад ва ӯ аз он лаззат бурд, зеро муҳаббаташ ба Масеҳ.

1. Қуввати мӯъмин дар мусибат

2. Шод шудан аз ранҷу азоб ба хотири Масеҳ

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Матто 5:11-12 - ? □ паст шудай, вақте ки дигарон туро дашном диҳанд ва таъқиб кунанд ва бар ту ҳар гуна бадгӯй кунанд, ки аз ҳисоби ман дурӯғ гӯянд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз шумо буданд, ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

2 Қӯринтиён 12:11 Ман дар ҷалоли худ аблаҳ шудаам; Маро маҷбур кардед, зеро ки ман бояд аз шумо таъриф мешудам, зеро ки ман аз ҳаввориён аз ҳама ақибмонда нестам, гарчанде ки ман ҳеҷ ҳастам.

Павлус тасдиқ мекунад, ки ӯ аз ҳаввориён аз бузургтарин қафо нест, гарчанде ки ӯ ҳеҷ аст.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Чӣ тавр намунаи Павлус ба мо қудрати фурӯтаниро нишон медиҳад

2. Қувваи ҳеҷӣ: Чӣ тавр намунаи Павлус ба мо нишон медиҳад, ки имон ва фурӯтанӣ аз ҳама чизи дигар арзишмандтаранд

1. Филиппиён 2:3-8 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед.

2. 1 Қӯринтиён 4:7-13 - Шумо чӣ доред, ки нагирифтаед? Пас, агар шумо онро гирифтаед, чаро фахр мекунед, ки гӯё онро нагирифтаед?

2 ба Қӯринтиён 12:12 Дар ҳақиқат аломоти расул дар миёни шумо дар тамоми сабр, дар аломот, мӯъҷизот ва корҳои мӯъҷиза нишон дода шудааст.

Павлус дар калисои Қӯринтӣ бо сабр, аломатҳо, мӯъҷизот ва аъмоли мӯъҷиза аломатҳои расулро нишон медиҳад.

1. Сабр нишонаи расул аст

2. Аломатҳо, мӯъҷизот ва корҳои бузург дар калисо

1. Ибриён 13:7 - Сарварони худро, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд, ба ёд оред. Натиҷаи тарзи ҳаёти онҳоро дида бароед ва ба имони онҳо пайравӣ кунед.

2. 1 ба Қӯринтиён 2:4-5 - Сухани ман ва паёми ман на дар суханони оқилонаи ҳикмат, балки дар намоиши Рӯҳ ва қувват буд, то имони шумо на дар ҳикмати

одамон, балки дар қудрати Худо бошад. .

2 БА ҚУРИНТИЁН 12:13 Зеро дар он чӣ шумо аз калисоҳои дигар кам будед, магар ин ки ман худам бар шумо гарон набудам? ин хатои маро бубахш.

Павлус фурӯтанона аз қӯринтиён хоҳиш кард, ки ӯро бубахшанд, ки дар муқоиса бо дигар калисоҳо барои онҳо бори гарон набуд.

1. бахшиданро омӯзед: Фаҳмидани қудрати бахшидан дар ҳаёти мо

2. Муҳимияти фурӯтанӣ: Чаро фурӯтанӣ муҳим аст

1. Матто 6:14-15 - ? ё агар шумо гуноҳҳои дигаронро бахшед, Падари осмониатон низ шуморо мебахшад, лекин агар шумо ба дигарон набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.??

2. Филиппиён 2:3 - ? о аз шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ чиз нест, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худат муҳимтар ҳисоб кунед.??

2 Қӯринтиён 12:14 Инак, бори сеюм ман тайёрам назди шумо биёям; ва бар шумо гаронӣ нахоҳам кард, зеро ман на аз они ту, балки туро меҷӯям, зеро ки фарзандон бояд на барои падару модар, балки падару модарон барои фарзандон қарз диҳанд.

Дар ин порча таъкид шудааст, ки волидон бояд фарзандони худро таъмин кунанд, на баръакс.

1. "Барои фарзандони мо кӣ масъул аст?"

2. «Баракати таъмини фарзандони мо»

1. Эфсӯсиён 6:4 - "Ва эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед".

2. Масалҳо 17:6 - "Кӯдакон? кӯдакон тоҷи пирон ҳастанд, ва ҷалоли фарзандон падарони онҳост".

2 ба Қӯринтиён 12:15 Ва ман бо камоли майл барои шумо харҷ хоҳам кард ва харҷ хоҳам кард; гарчанде ки ман туро бештар дӯст медорам, ҳамон қадар камтар дӯст

медорам.

Павлус изҳор мекунад, ки омодааст худро барои Қӯринтиён қурбон кунад, сарфи назар аз набудани муҳаббати мутақобилан ба ӯ.

1. Қувваи муҳаббати бечунучаро: омӯхтани қурбонии далеронаи Павлус дар 2 Қӯринтиён 12:15

2. Омӯзиши дӯст доштани бечунучаро: Мушкилоти паёми Павлус дар 2 Қӯринтиён 12:15

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: фидо кардан? Оё ҳаёт барои як? эй дустон.

2 ба Қӯринтиён 12:16 Аммо ҳамин тавр бошад, ман ба шумо гаронӣ накардаам, лекин ман, ки маккор будам, шуморо бо макр дастгир кардам.

Павлус қӯринтиёнро ҳилакорона ба тарафи худ бурд, бидуни бори гарон.

1. Қувваи эътиқод: Чӣ гуна бояд одамонро бе фишор ба онҳо бурд кардан мумкин аст

2. Ҳунари Павлус ва Қӯринтиён: Чӣ тавр барои ба даст овардани натиҷаҳои мусбӣ аз ҳила истифода бурдан мумкин аст

1. Масалҳо 16:21 - Ҳакимони дилдор доно номида мешаванд ва сухани хуш ба насиҳат мусоидат мекунад.

2. Матто 10:16 - Инак, Ман шуморо мисли гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, пас мисли морҳо доно ва мисли кабӯтарҳо бегуноҳ бошед.

2 ба Қӯринтиён 12:17 Оё ба воситаи яке аз онҳо, ки назди шумо фиристодаам, ман аз шумо фоидае кардаам?

Павлус аз қӯринтиён мепурсад, ки оё аз ягон нафаре, ки ба назди онҳо фиристода

буд, фоидае ба даст овард?

1. Қувваи худхоҳӣ: Интихоби хидмат ба дигарон бидуни интизории фоида

2. Бознигарии ангезаҳои мо: тафтиш кардани дилҳои мо дар паси амалҳоямон

1. Матто 6:2 - ? Пас, ҳангоме ки як кори хайре мекунед, дар пеши шумо карнай нанавозед, чунон ки мунофиқон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки аз мардум ҷалол ёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро доранд.??

2. Филиппиён 2:3-4 - ? ва ҳеҷ чиз бо шӯҳратпарастӣ ё ғурур анҷом дода намешавад, балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигаронро аз худаш беҳтар қадр кунад. Бигзор хар яки шумо на танхо манфиати худ, балки манфиати дигаронро низ нигох дорад.??

2 Қӯринтиён 12:18 Ман Титусро хоҳиш кардам ва бо ӯ бародаре фиристодам. Оё Титус ба шумо фоида овард? Оё мо дар як рӯҳия рафтор намекунем? Мо дар ҳамон қадамҳо роҳ намерафтем?

Павлус Титус ва бародарашро ба Қӯринт фиристод, то боварӣ ҳосил кунанд, ки қӯринтиён бо ҳамон роҳ мераванд.

1. Дар як рӯҳ рафтор кардан - омӯхтани пайравӣ ба Худо чӣ маъно дорад

2. Зиндагӣ дар ҷомеа - Манфиатҳои ягонагӣ дар Масеҳ

1. Ғалотиён 5:25 - Агар мо мувофиқи Рӯҳ зиндагӣ кунем, биёед бо Рӯҳ ҳамқадам бошем.

2. Румиён 12:3-5 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке ба андозаи имоне ки Худо таъин кардааст. Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем, ва узвҳо на ҳама як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва дар алоҳидагӣ узвҳои дигаре ҳастем.

2 ба Қӯринтиён 12:19 Оё шумо боз гумон мекунед, ки мо худро ба шумо бахшиш мекунем? Мо ба ҳузури Худо дар Масеҳ сухан меронем, лекин ҳама чизро, эй маҳбубон, барои обод кардани шумо мекунем.

Павлус аз қӯринтиён хоҳиш мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки суханони ӯ дар назди Худо гуфта шудаанд ва ӯ барои ободонии онҳо кор мекунад.

1. Қувваи суханони мо: сухан дар назди Худо

2. Тарбияи Бадани Масеҳ: Зиндагӣ бо ҳаёти хидмат

1. Яъқуб 3:3-12 - Қувваи Каломи Мо

2. Филиппиён 2:3-11 - Тарбияи Бадани Масеҳ

2 ба Қӯринтиён 12:20 Зеро метарсам, ки вақте ки меоям, шуморо ончунон ки мехостам, наёбам ва ончунон ки шумо намехостед, дар назди шумо пайдо нашавам: мабодо баҳсҳо, ҳасадҳо, ғазабҳо ва ҷанҷолҳо рӯй диҳанд, ғайбат, пичиррос, варам, ғавғо:

Павлус аз он нигарон аст, ки вақте ки ӯ ба Қӯринтиён меояд, онҳо ӯро тавре ки ӯ интизор буд, қабул нахоҳанд кард ва шояд дар байни онҳо низоъ ба амал ояд.

1. Хатари ҷанҷол - Румиён 12:18

2. Баракатҳои ягонагӣ - Забур 133:1

1. Румиён 15:5 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед.

2. Яъқуб 3:16 - Зеро дар ҷое ки ҳасад ва шӯҳратпарастӣ вуҷуд дорад, бетартибӣ ва ҳар амали зишт вуҷуд хоҳад дошт.

2 ба Қӯринтиён 12:21 Ва мабодо вақте ки боз биёям, Худои ман маро дар миёни шумо фурӯтан накунад, ва барои бисёре аз онҳое ки аллакай гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, зино ва зинокорӣ, ки кардаанд, тавба накардаанд, гирья хоҳам кард.

Павлус изҳори нигаронӣ мекунад, ки ҳангоми боздид карданаш, Худо метавонад ӯро ба сабаби гуноҳи аъзоёни калисо, ки аз рафтори бадахлоқии худ тавба накардаанд, фурӯтан созад.

1. Қувваи тавба - рӯй гардонидан аз гуноҳ барои дарёфти фазлу раҳмати Худо.

2. Зарурати фурӯтанӣ - дарк кардани хурдии худ дар назди Худо ва итоат ба хости Ӯ.

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед мешаванд.

2. Яъқуб 4:6-7 - Аммо Ӯ ба мо файзи бештар медиҳад. Барои ҳамин, Навиштаҷот мегӯяд:? od мухолифи мағрур аст, вале ба фурӯтанон илтифот мекунад.??Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2 Қӯринтиён 13 боби сездаҳум ва охирини Номаи дуюми Павлус ба Қӯринтиён мебошад. Дар ин боб Павлус насиҳати охирини худро ба имондорони Қӯринтӣ медиҳад, онҳоро аз сафари дарпешистодааш огоҳ мекунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки худро тафтиш кунанд.

Сархати 1: Павлус бо тасдиқи қудрати худ ҳамчун ҳавворӣ оғоз мекунад ва ба қӯринтиён хотиррасон мекунад, ки ҳангоми омаданаш аз иҷрои интизом шарм намедорад (2 Қӯринтиён 13:1-2). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки худро тафтиш кунанд ва бисанҷанд, ки оё онҳо дар ҳақиқат дар имон ҳастанд. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки дарк кунанд, ки Исои Масеҳ дар онҳост, агар онҳо аз имтиҳон нагузаранд. Павлус изҳори умедворӣ мекунад, ки онҳо аз ин имтиҳон гузаранд ва онҳоро дар адолат инкишоф меёбанд.

Сархати 2: Павлус эътироф мекунад, ки гарчанде ки вай дар назари онҳо нотавон ба назар мерасад, ӯ дуо мекунад, ки ҳангоми омаданаш Худо ба ӯ қувват ато кунад, то дар ҳолати зарурӣ тарбият кунад (2 Қӯринтиён 13:3-4). Вай таъкид мекунад, ки хоҳиши ӯ на хароб кардани онҳо, балки обод кардани онҳост. Ӯ онҳоро ба кори дуруст даъват мекунад, ҳатто агар ин дар назари дунё нотавон зоҳир шавад.

Параграфи 3: Боб бо як силсила насиҳатҳо хотима меёбад. Павлус ягонагии байни имондоронро ташвиқ карда, онҳоро водор мекунад, ки барои барқароршавӣ кӯшиш кунанд, якдигарро тасаллӣ диҳанд, якдил бошанд, дар сулҳ зиндагӣ кунанд ва муҳаббат ва осоиштагии Худоро эҳсос кунанд (2 Қӯринтиён 13:11). Ӯ ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки бо як бӯсаи муқаддас салом гӯянд, ҳамчун нишонаи муошират меҳрубонона. Ниҳоят, ӯ дуруд мегӯяд, ки файзи Худоро бар ҳамаи онҳо даъват мекунад.

Хулоса, дар боби сеюми Қӯринтҳои дуюм насиҳатҳо ва огоҳиҳои охирини Павлус пеш аз сафараш ба Қӯринт иборат аст. Ӯ қудрати худро ҳамчун ҳавворӣ тасдиқ мекунад ва дар ҳолати зарурӣ дар бораи интизом огоҳ мекунад. Павлус

мӯъминонро даъват мекунад, ки худро тафтиш кунанд ва имони онҳоро санҷанд ва дар баробари ин ба афзоиши адолати онҳо мусоидат кунанд. Вай ба ягонагии мӯъминон таъкид мекунад ва маслиҳат медиҳад, ки онҳо бо ҳамдигар дар муҳаббат ва сулҳ чӣ гуна муносибат кунанд. Ин боб бо дуои хайре, ки файзи Худо бар онҳост, анҷом меёбад. Ин боб аҳамияти худшиносӣ, ягонагӣ ва мувофиқи принсипҳои Худо зиндагӣ карданро таъкид мекунад, вақте ки имондорон ташрифи Павлусро интизоранд.

2 Қӯринтиён 13:1 Ин бори сеюм аст, ки назди шумо меоям. Дар забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ карда мешавад.

Павлус бори сеюм ба Қӯринтиён меояд, то каломи худро тавассути шаҳодати ду ё се шоҳид мустаҳкам кунад.

1. Даъвати Худо: мустаҳкам кардани шаҳодати мо

2. Қудрати асосноккунии Каломи Худо

1. Матто 18:16 - «Аммо агар ба ту гӯш надиҳад, як ё ду нафари дигарро бо худ бигир, то ки ҳар сухан аз забони ду ё се шоҳид собит шавад».

2. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва корҳои нек барангезонем: ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат диҳем: ва боз ҳам бештар. , чунон ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

2 Қӯринтиён 13:2 Ман ба шумо пештар гуфта будам ва ба шумо пешгӯӣ кардаам, ки гӯё бори дуюм ҳозир будам; ва алҳол, ки дар он ҷо набудам, ба онҳое, ки қаблан гуноҳ карда буданд ва ба ҳамаи дигарон менависам, ки агар боз биёям, амонро амон нахоҳам дод:

Павлус ба Қӯринтиён огоҳ мекунад, ки агар баргардад, ба онҳое, ки қаблан бар зидди ӯ гуноҳ карда буданд, раҳм нахоҳад кард.

1. Раҳмати Худо: Даъват ба тавба

2. Оқибатҳои гуноҳи тавбанашаванда

1. Ибриён 4:16 - Пас, биёед далерона сӯи тахти файз биёем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти зарурӣ файз пайдо кунем, то ки ёрӣ диҳем.

2. Яъқуб 5:20 - Бигзор вай бидонад, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии худ бармегардонад, ҷони маргро наҷот дода, гуноҳҳои зиёдеро пинҳон хоҳад кард.

2 ба Қӯринтиён 13:3 Азбаски шумо исботи он меҷӯед, ки Масеҳ дар ман сухан мегӯяд, ки он барои шумо нотавон нест, балки дар шумо тавоно аст.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки далели ҳузури Масеҳро дар дохили ӯ ҷустуҷӯ кунанд ва қудрати ин далелро дар ҳаёти онҳо таъкид кунанд.

1. Дар ҳаёти худ далелҳои ҳузури Масеҳро ҷустуҷӯ кунед

2. Аз қуввати Масеҳ дар шумо рӯҳбаланд шавед

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

2. 2 Петрус 1:17 - Зеро ки Ӯ аз ҷониби Худои Падар иззат ва ҷалол гирифт, ҳангоме ки овозе аз ҷалоли азим ба ӯ расид, ки мегуфт: ? □ Писари маҳбуби Ман аз они Ӯст, ки аз Ӯ хушнудам.

2 ба Қӯринтиён 13:4 Зеро, гарчанде ки ӯ ба воситаи заъф маслуб шуда бошад ҳам, бо қудрати Худо зиндагӣ мекунад. Зеро ки мо низ дар Ӯ нотавон ҳастем, вале бо қудрати Худо дар назди шумо бо Ӯ зиндагӣ хоҳем кард.

Исо аз нотавонӣ маслуб карда шуд, вале Ӯ бо қудрати Худо аз нав эҳьё шуд. Мо низ нотавон ҳастем, аммо мо ба воситаи Ӯ бо қудрати Худо зиндагӣ хоҳем кард.

1. Қудрати Худо аз заъфи мо бузургтар аст

2. Қувваи эҳё ва зиндагӣ

1. Румиён 8:11, «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

2. 1 ба Қӯринтиён 15:57, «Аммо Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба ато кардааст».

2 ба Қӯринтиён 13:5 Худро санҷед, ки оё дар имон ҳастед? худро исбот кунед. Оё худатонро намедонед, ки чӣ гуна Исои Масеҳ дар шумост, магар ин ки мазаммат набошед?

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки худро тафтиш кунанд ва исбот кунанд, ки Исои Масеҳ дар онҳост, мабодо онҳо мазаммат нашаванд.

1. «Имтиҳони худ аз имон».

2. «Кафолати шинохти Исои Масеҳ»

1. Румиён 8: 9-11 - "Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар ин тавр бошад, ки Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Акнун, агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай ба ҳасби ҷисм нест. Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, ҷисм ба сабаби гуноҳ мурда аст, вале Рӯҳ ба сабаби адолат ҳаёт аст, лекин агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард. мурдагон низ ҷисмҳои мирандаи шуморо ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳанд кард».

2. Луқо 9:23-24 - "Ва ба ҳама гуфт: "Ҳар кӣ хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот диҳад, онро барбод медиҳад. : лекин ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод».

2 Қӯринтиён 13:6 Аммо ман боварӣ дорам, ки шумо хоҳед донист, ки мо танбеҳ нестем.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки дарк кунанд, ки ӯ ва ҳамроҳонашро Худо рад намекунад.

1. "Қувваи эътимод ба Худо"

2. "Таъиннашаванда: Зиндагӣ ба ризоияти Худо"

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо

Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Эфсӯсиён 2: 4-5 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард? Оё шумо файз доред ? наҷот ёфтанд».

2 Қӯринтиён 13:7 Ҳоло ман ба Худо илтимос мекунам, ки бадӣ накунед; на барои он ки мо сазовори хушнуд шавем, балки барои он ки шумо кори ҳалолкорро ба ҷо оваред, гарчанде ки мо ҳамчун мазаммат бошем.

Павлус ба Худо дуо мекунад, ки Қӯринтиён кори дуруст кунанд, гарчанде ки ӯ ва ҳамроҳонаш ба ӯ маъқул нестанд.

1. Кори дуруст кардан, ҳатто вақте ки он маъмул нест

2. Аҳамияти беайбӣ сарфи назар аз нокомилии мо

1. 1 Петрус 2:12? □ рафтори шуморо дар миёни халқҳо шарафманд гардонед, то ки ҳангоме ки дар ҳаққи шумо ҳамчун фосиқ сухан гӯянд, корҳои неки шуморо бубинанд ва дар рӯзи зиёрат Худоро ҳамду сано гӯянд».

2. Яъқуб 4:17? □ Эй касе, ки кори дурустро донад ва аз он кор накунад, гуноҳ аст.??

2 Қӯринтиён 13:8 Зеро ки мо бар зидди ростӣ ҳеҷ кор карда наметавонем, балки барои ростӣ.

Павлус қӯринтиёнро ташвиқ мекунад, ки ба ростӣ содиқ бошанд, зеро он ягона чизест, ки ба ҳама муқобилият тоб оварда метавонад.

1. ? □ Фирма дар ҳақиқат?

2. ? □ ӯ Қувваи Тағирнопазири Ҳақиқат?

1. Ишаъё 40:8 - ? □ алаф хушк мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.??

2. Масалҳо 12:19 - ? □ Лабони бераҳм то абад пойдор аст, аммо забони дурӯғгӯ як лаҳза аст.??

2 ба Қӯринтиён 13:9 Зеро ки мо шодем, вақте ки мо нотавон ҳастем, ва шумо тавоно ҳастед; ва ин ҳам орзумандем, ки камолоти шумо.

Павлуси ҳавворӣ мехоҳад, ки Қӯринтиён дар имонашон комил бошанд.

1. Камол кардани имон тавассути заъф

2. Аз заъф шодӣ кун, аз паи камолот шав

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Матто 5:48 - Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.

2 ба Қӯринтиён 13:10 Аз ин рӯ, ман инро дар ҳолати ғоибона менависам, то ки дар ҳузури худ, ба ҳасби қудрате ки Худованд ба ман барои ободонӣ додааст, на барои ҳалокат, бурро истифода намоям .

Павлус ба Қӯринтиён менависад, то онҳоро обод кунад ва аз қудрати ба ӯ додаи Худованд истифода бурда, бо онҳо дар шахс сахтгир нашавед.

1. Қувваи таҳаввулот: Чӣ тавр Павлус қудрати худро барои бунёди калисо истифода бурд

2. Қувваи муҳаббат: Чӣ тавр Павлус аз истифодаи қудрати худ барои хароб кардани калисо худдорӣ кард

1. Ғалотиён 6:1-2 - "Эй бародарон, агар касе ба гуноҳе дучор шавад, шумо, рӯҳониён, бояд ӯро дар рӯҳияи мулоимӣ барқарор кунед. Худро эҳтиёт кунед, то ки шумо низ ба озмоиш дучор нашавед. Якдигарро таҳаммул кунед ? , ва ҳамин тавр қонуни Масеҳро иҷро кунед.??

2. Румиён 15:14 - "Ман аз шумо, эй бародаронам, қаноатмандам, ки шумо аз некӯкорӣ пур аз ҳама дониш ҳастед ва қодиред, ки якдигарро насиҳат кунед".

2 Қӯринтиён 13:11 Ниҳоят, эй бародарон, алвидоъ. Комил бошед, ором бошед,

якдил бошед, дар осоиштагӣ зиндагӣ кунед; ва Худои муҳаббат ва осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

1. Комилият ва тасаллии Худо: омӯхтани 2 Қӯринтиён 13:11

2. Чӣ тавр дар сулҳ зиндагӣ кардан мумкин аст: Нигоҳе ба 2 Қӯринтиён 13:11

1. Филиппиён 4:7-9 - Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

2. Румиён 15:5-6 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исоро ҳамду сано хонед . Масеҳ.

2 Қӯринтиён 13:12 Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед.

Павлус имондоронро даъват мекунад, ки бо бӯсаи муқаддас салом диҳанд.

1. Бӯсаи ягонагӣ: омӯхтани аҳамияти саломи Павлус

2. Қувваи бӯсаи муқаддас: зоҳир кардани муҳаббат ва эҳтиром дар калисо

1. Эфсӯсиён 5:21 - Аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед.

2. 1 Петрус 5:14 - Ба якдигар бо бӯсаи муҳаббат салом гӯед.

2 Қӯринтиён 13:13 Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мегӯянд.

Павлус аз тамоми муқаддасон ба Қӯринтиён салом мефиристад.

1. Саломи сулҳ ва ваҳдат: Қувваи калисо.

2. Қудрати мансубият: рӯҳбаландӣ тавассути мушорикат.

1. Қӯлассиён 3:15 - Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, зеро шумо ҳамчун аъзои як бадан ба сулҳ даъват шудаед.

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - комилан фурӯтан ва нарм бошед; сабр кунед, ба якдигар дар муҳаббат сабр кунед. Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро тавассути ришта и сулҳ нигоҳ доред.

2 ба Қӯринтиён 13:14 Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо ва шарикии Рӯҳулқудс бо ҳамаи шумо бод. омин.

Павлус мехоҳад, ки файз, муҳаббат ва муошират бо Рӯҳулқудс бо мардуми Қӯринт бошад.

1. Қувваи Сегона: Чӣ тавр файз, муҳаббат ва муоширати Рӯҳулқудсро қабул кардан мумкин аст

2. Баракати баракати Павлус: Чӣ тавр баракати файз, муҳаббат ва муоширатро гирифтан мумкин аст

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. Юҳанно 15:26 - ? Вақте ки Мададгоре, ки аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, меояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, дар бораи Ман шаҳодат хоҳад дод.

Ғалотиён 1 боби якуми Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус қудрати ҳаввории худро муқаррар мекунад ва ба масъалаи таълимоти бардурӯғ, ки ба калисоҳои Ғалотия ворид шудаанд, баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо таъкид кардани даъвати илоҳии худ ҳамчун ҳавворӣ оғоз мекунад, на аз ҷониби одам, балки ба воситаи Исои Масеҳ ва Худои Падар (Ғалотиён 1:1). Вай аз он изҳори тааҷҷуб мекунад, ки имондорони Ғалотия чӣ қадар зуд аз Инҷили ҳақиқӣ ба версияи таҳрифшудае, ки муаллимони козиб мавъиза мекунанд, рӯй гардонданд. Павлус тасдиқ мекунад, ки танҳо як Инҷил вуҷуд дорад ва ҳар касе, ки башорати дигарро мавъиза мекунад, бояд лаънат шавад (Ғалотиён 1:6-9). Вай таъкид мекунад, ки паёми худро бевосита аз Масеҳ тавассути ваҳӣ гирифтааст.

Параграфи 2: Павлус дар бораи ҳаёти пештараи худ ҳамчун таъқибгари боғайратонаи масеҳиён нақл мекунад, ки имон овардан ва хизмати худро ҳимоя

мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр Худо ӯро дар файзи Худ даъват кард ва Писари Худро ба ӯ ошкор кард, то ки ӯ дар байни халқҳо мавъиза кунад (Ғалотиён 1:13-16). Павлус таъкид мекунад, ки ӯ бо ягон қудрати инсонӣ машварат накардааст, вале пеш аз бозгашт ба Димишқ фавран ба Арабистон рафт. Пас аз он ӯ ба Ерусалим ба таври кӯтоҳ дидан кард, то бо Петрус ва Яъқуб мулоқот кунад, аммо аз онҳо ягон дастур ё таълимоти иловагӣ нагирифт.

Параграфи 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Павлус истиқлолияти худро аз тасдиқ ё тасдиқи одамон тасдиқ мекунад. Ӯ мегӯяд, ки вай на кӯшиши писанд омадан ба одамон, балки Худоеро, ки ӯро барои як ҳадафи мушаххас даъват кардааст, мехоҳад (Ғалотиён 1:10). Павлус такрор мекунад, ки башорати худро мустақиман аз Масеҳ гирифтааст ва аз дигарон таъсир нагирифтааст ва таълим нагирифтааст. Вай таъкид мекунад, ки паёми ӯ дар тамоми минтақаҳо мувофиқ буда, аз пайдоиши илоҳии он шаҳодат медиҳад.

Хулоса, боби якуми Ғалотиён ба таъсиси ҳокимияти ҳаввории Павлус ва бархӯрд ба таълимоти бардурӯғ дар калисоҳои Ғалотия тамаркуз мекунад. Павлус таъкид мекунад, ки даъват ва башорати худро мустақиман аз Исои Масеҳ қабул кунад, на ба воситаи ҳокимияти инсон. Ӯ аз зуд рафтани имондорон аз Инҷили ҳақиқӣ ба нусхаи таҳрифшудае, ки муаллимони козиб мавъиза мекунанд, дар ҳайрат изҳори тааҷҷуб мекунад. Павлус аз эътиқод ва хидмати худ ҳимоят карда, истиқлолияти ӯро аз тасдиқи инсонӣ таъкид мекунад ва тасдиқ мекунад, ки паёми ӯ дар тамоми минтақаҳо мувофиқ аст. Ин боб аҳамияти пайравӣ ба Инҷили ҳақиқӣ ва эътироф кардани даъвати илоҳии Павлусро ҳамчун расул таъкид мекунад.

Ғалотиён 1:1 Павлус, расул (на аз одам, на ба воситаи одам, балки ба воситаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст;)

Павлус худро ҳавворӣ муаррифӣ мекунад, ки онро на касе, балки Исои Масеҳ ва Худои Падар даъват кардааст.

1: Ҳама моро Худо даъват кардааст, ки ба нияти Ӯ хизмат кунем.

2: Ҳаёти Павлус ҳамчун ёдраскунандаи даъвати мо аз ҷониби Худо хизмат мекунад.

1: Matthew 4:19 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон хоҳам кард».

2:1 Қӯринтиён 1:9 - Худо амин аст, ки шумо ба воситаи Ӯ ба мушоракати Писари Ӯ Исои Масеҳи Худованди мо даъват шудаед.

Ғалотиён 1:2 Ва ҳамаи бародароне ки бо ман ҳастанд, ба калисоҳои Ғалотия.

Павлус аз худаш ва ҳамроҳонаш ба калисоҳои Ғалотия салом мерасонад.

1: Саломи Павлус дар бораи муҳаббат ва ягонагӣ ба калисоҳои Ғалотия

2: Қудрати ҷомеа ва мушорикат дар калисо

1: Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред; дар иззату эхтиром аз хамдигар бартарӣ диханд.

2:1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

Ғалотиён 1:3 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод!

Саломи Павлус ба Ғалотиён файз ва осоиштагии Худои Падар ва Исои Масеҳро дар бар мегирад.

1. Сулҳи Худо дар замонҳои душвор

2. Файзи Худо дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ дархостҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ ҳифз хоҳад кард.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

Ғалотиён 1:4 Ӯ Худро барои гуноҳҳои мо фидо кард, то ки моро аз ин ҷаҳони шарир наҷот диҳад, мувофиқи иродаи Худо ва Падари мо.

Исо Худро фидо кард, то моро аз ҷаҳон ва роҳҳои бади он, мувофиқи иродаи Худо наҷот диҳад.

1: Исо Худро қурбон кард, то моро аз гуноҳ ва бадӣ наҷот диҳад.

2: Мо метавонем тавассути қурбонии Исо аз роҳҳои гуноҳи ҷаҳон наҷот ёбем.

1: Эфсӯсиён 2:8-9: "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2: Матто 11: 28-30: "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод; юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

Ғалотиён 1:5 Онҳоро то абад ҷалол бод. омин.

Ин порча доксологияи ҳамду сано ба Худо барои кори пурҷалоли наҷоти Ӯ мебошад.

1. Файзи наҷотбахши Худо: Сабаби ҷалол додани Ӯ

2. Муҳаббати бечунучарои Худо: Асоси шукргузорӣ

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ғалотиён 1:6 Ман дар тааҷҷуб ҳастам, ки шумо ин қадар зуд аз он ки шуморо ба файзи Масеҳ даъват кард, ба Инҷили дигар дур шудаед.

Павлус изҳори тааҷҷуб кард, ки Ғалотиён ба зудӣ башорати Масеҳро барои башорати дигар тарк карданд.

1. "Хатари Инҷилҳои бардурӯғ"

2. «Шодӣ аз қабули файзи Масеҳ»

1. 1 Қӯринтиён 15:1-4 - Мавъизаи Павлус дар бораи башорати Исои Масеҳ

2. Румиён 11:5-6 - меҳрубонӣ ва сахтгирии Худо дар наҷот

Ғалотиён 1:7 Ки дигар нест; Аммо баъзеҳо ҳастанд, ки шуморо ба изтироб меоваранд ва Инҷили Масеҳро таҳриф мекунанд.

Павлус Ғалотиёнро аз муаллимони бардурӯғ огоҳ мекунад, ки Инҷили Масеҳро таҳриф карданӣ мешаванд.

1. Эҳтиёт бошед, ки ба кӣ гӯш медиҳед

2. Бо таълимоти бардурӯғ гумроҳ нашавед

1. Румиён 16:17-18 - Акнун аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам, ки онҳоеро қайд кунед, ки бар хилофи таълимоте, ки шумо омӯхтаед, ҷудоӣ ва хафагӣ ба вуҷуд меоранд; ва аз онҳо дурӣ ҷӯед. Зеро ки чунин шахсон на Худованди мо Исои Масеҳ, балки шиками худро парастиш мекунанд; ва бо сухани нек ва сухани одилона дили оддиро фиреб медихад.

2. 2 Тимотиюс 4:3-4 - Зеро замоне фаро мерасад, ки онҳо ба таълимоти солим тоб нахоҳанд овард; балки аз рӯи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд ёфт, ки гӯшҳои хориш доранд; Ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонанд ва ба афсонаҳо табдил хоҳанд шуд.

Ғалотиён 1:8 Аммо агар мо ё фариштае аз осмон ба шумо башорат диҳем, ғайр аз он чизе ки ба шумо мавъиза кардаем, вай лаънат шавад.

Павлус калисои Ғалотияро огоҳ мекунад, ки ба ҷуз башорате, ки ӯ мавъиза кардааст, гӯш надиҳанд.

1. Қудрати Инҷил: Содиқ мондан ба Каломи Худо

2. Таълимоти бардурӯғ ва хатари бидъат

1. 1 Қӯринтиён 15:1-4 - Инҷили Павлус дар бораи наҷот тавассути марг ва эҳёи

Масеҳ.

2. 2 Тимотиюс 2:15 - Омӯзиши Навиштаҳо ва канорагирӣ аз таълимоти бардурӯғ.

Ғалотиён 1:9 Чӣ тавре ки мо қаблан гуфта будем, ҳоло ҳам ҳамин тавр мегӯям: агар касе башорати дигареро аз он чи ки шумо гирифтаед, ба шумо мавъиза кунад, малъун бод.

Павлус Ғалотиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳама башорати дигареро, ки онҳо гирифтаанд, рад кунанд.

1. Таълимоти бардурӯғро рад кунед - Ғалотиён 1:9

2. Инҷили ҳақиқиро қабул кунед - Ғалотиён 1:9

1. Такрори Шариат 13:1-5 - Огоҳӣ бар зидди анбиёи козиб.

2. Румиён 16:17-18 - Насиҳат барои эҳтиёт шудан аз муаллимони козиб.

Ғалотиён 1:10 Зеро ки ман акнун одамонро бовар мекунонам ё Худо? ё ман мекӯшам ба мардум писанд оям? зеро, агар ман ҳанӯз ба одамон писанд мебудам, бандаи Масеҳ намебудам.

Павлус савол медиҳад, ки оё ӯ кӯшиш мекунад, ки ба одамон писанд ояд ё Худо.

1. Ҳатман писанди Худо бошед, на ба одамон.

2. Зиндагӣ бо тоъати Худо зиндагӣ кунед, на мардон.

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, на барои одамон, на барои Худованд, зеро бидонед, ки меросро аз Худованд ҳамчун мукофоти худ хоҳед гирифт. Шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

Ғалотиён 1:11 Аммо, эй бародарон, ба шумо шаҳодат медиҳам, ки Инҷиле, ки дар бораи Ман мавъиза шудааст, аз рӯи одам нест.

Инҷиле, ки Павлус мавъиза мекунад, аз одам нест.

1: Ба Каломи Худо такя кунед, на ба Каломи Инсон

2: Ҳамаи мо даъват карда шудаем, ки Инҷилро мавъиза кунем

1: 2 Тимотиюс 3: 16-17 - "Ҳамаи Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва насиҳат ба адолат фоиданок аст: то одами Худо комил бошад ва барои ҳама муҷаҳҳаз бошад. корҳои хуб».

2: Қӯлассиён 1:23 - «Агар шумо дар имон устувор бошед ва устувор бошед ва аз умеди Инҷил, ки шумо шунидаед ва ба ҳар махлуқи зери осмон мавъиза шудааст, дур нашавед; ки ман Павлус хизматгори он шудаам».

Ғалотиён 1:12 Зеро ки ман онро на аз одам қабул кардаам ва на ба ман таълим додаам, балки аз ваҳйи Исои Масеҳ.

Ба Павлус башорати Исои Масеҳ тавассути ваҳйи илоҳӣ дода шудааст, на ба воситаи ягон таълимот ё дастури инсон.

1: Ягона будани Инҷили Исои Масеҳ

2: Ваҳйи илоҳӣ манбаи дониши ҳақиқист

1: Эфсӯсиён 3:3-5 - Чӣ гуна сирри Масеҳ, ки дар наслҳои дигар ба мардум маълум набуд, ҳоло ба ҳавориён ва анбиёи муқаддаси Ӯ тавассути Рӯҳ ошкор шудааст.

2: Юҳанно 14:26 - Аммо Адвокат, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман мефиристад, ҳама чизро ба шумо таълим медиҳад ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон мекунад.

Ғалотиён 1:13 Зеро ки шумо дар гузашта дар бораи дини яҳудиён шунидаед, ки чӣ тавр ман Калисои Худоро аз ҳад зиёд таъқиб намуда, онро барбод додам.

Павлус ҳаёти худро пеш аз қабули масеҳият, ки дар он калисои Худоро таъқиб

мекард, нақл мекунад.

1. Қувваи табдил: Табдил додани Павлус аз таъқибкунанда ба воиз

2. Раҳмати Худо: омурзиш ва кафорат барои ҳама

1. Луқо 15:11-32, Масал дар бораи Писари исроф

2. Румиён 5:8, Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ғалотиён 1:14 Ва дар дини яҳудиён аз бисёр ҳамсолони ман дар халқи худ бартарӣ дошт, зеро ба урфу одатҳои падарони ман хеле ғайратманд буд.

Павлус дар риояи урфу одат ва қонунҳои яҳудӣ муваффақияти бузург ба даст оварда ва махсусан ба анъанаҳои аҷдодони худ содиқ буд.

1. Аҳамияти эҳтироми анъанаҳои оилавӣ

2. Ба сафари имонии худ содиқ мондан

1. Такрори Шариат 6:4–9

2. Қӯлассиён 3:17–21

Ғалотиён 1:15 Аммо вақте ки ба Худо писанд омад, ки маро аз шиками модарам ҷудо кард ва ба файзи Худ даъват кард,

Файзи Худо сарчашмаи даъвати мост.

1. Худо моро бо файзи худ даъват мекунад - Омӯзиши Ғалотиён 1:15

2. Ҷудо шудани мо аз Худо ва чӣ гуна файз моро дубора муттаҳид мекунад - Имтиҳони Ғалотиён 1:15

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз сабаби муҳаббати бузурги худ ба мо, Худо, ки дар марҳамат бой аст, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард - ин ба воситаи файз шумо наҷот ёфтед.

Ғалотиён 1:16 То Писари Ӯро дар ман ошкор созам, то ки Ӯро дар миёни халқҳо мавъиза кунам; Дарҳол ман бо гӯшт ва хун муомила накардам:

Павлус ба таври илоҳӣ даъват шуда буд, ки Инҷили Исои Масеҳро дар байни халқҳо мавъиза кунад.

1. Даъвати Худо: посух додан ба хости Худо

2. Қудрати Инҷил: мавъиза кардани хушхабари Исои Масеҳ

1. Ирмиё 1:5 "Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам ва пеш аз таваллуд шуданат туро тақдис намудам; туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам".

2. Аъмол 10:34-35 «Пас Петрус даҳони худро кушода гуфт: «Ба ростӣ мефаҳмам, ки Худо рӯйбинӣ намекунад, балки дар ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори нек мекунад, писанди Ӯст».

Ғалотиён 1:17 Ман низ ба Ерусалим назди онҳое ки пеш аз ман ҳаввориён буданд, нарафтам; вале ман ба Арабистон рафтам ва боз ба Димишқ баргаштам.

Павлус ошкор мекунад, ки вай ба Ерусалим на барои мулоқот бо расулон рафт, балки ба Арабистон рафта, ба Димишқ баргашт.

1. Мо бояд аз намунаи Павлус дарс гирем, ки ба иродаи Худо пайравӣ кунем, ҳатто агар он маъмул ё қулай набошад ҳам.

2. Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки ҳидоят ва ҳидоят медиҳад, ҳатто вақте ки нақшаҳои мо халалдор мешаванд.

1. Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - нақшаҳои некӯаҳволиро дорам, на барои бадӣ, то ба шумо оянда ва

умед ато кунам.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

Ғалотиён 1:18 Пас аз се сол ман ба Ерусалим рафтам, то ки Петрусро бубинам ва понздаҳ рӯз назди ӯ бимонам.

Павлус барои дидани Петрус ба Ерусалим омад ва понздаҳ рӯз бо ӯ буд.

1. Мо аз намунаи Павлус дар бораи вақтгузаронӣ бо дигар имондорон омӯхта метавонем.

2. Худо метавонад муносибатҳои моро бо дигар имондорон барои пешрафти кори Салтанати худ истифода барад.

1. Аъмол 9:26-27 - Ва ҳангоме ки Шоул ба Ерусалим омад, кӯшиш кард, ки ба шогирдон ҳамроҳ шавад; лекин ҳама аз ӯ метарсиданд ва ба шогирд будани ӯ бовар намекарданд. Аммо Барнаббо ӯро гирифта, назди ҳавворион оварда.

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

Ғалотиён 1:19 Аммо дигар аз ҳавворион ман, ҷуз бародари Худованд Яъқуб, ҳеҷ касро надидам.

Павлус аз таҷрибаи худ дар бораи башорат нақл карда, гуфт, ки ӯ ҳеҷ каси ҳавворионро ба ҷуз Яъқуб, бародари Худованд надидааст.

1. Нигоҳе ба Инҷил: Баррасии таҷрибаи Павлус

2. Яъқуб, бародари Худованд: Нақши беназир дар калисои барвақт

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ. Зеро ки дар он адолати Худо аз имон барои имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

2. 1 Қӯринтиён 15:7-8 - Сипас ӯ ба Яъқуб ва сипас ба ҳамаи ҳавориён зоҳир шуд. Ниҳоят, вай низ ба ман зоҳир шуд, ки бармаҳал таваллуд шудааст.

Ғалотиён 1:20 Он чи ба шумо менависам, инак, ба ҳузури Худо дурӯғ намегӯям.

Павлус дар навиштаҳои худ ростқавлӣ ва ростқавлии худро баён карда, изҳор мекунад, ки дар назди Худо ба Ғалотиён дурӯғ намегӯяд.

1: Муҳимияти ростқавл будан

2: Қудрати беайбӣ

1: Масалҳо 12:22 - Лабҳои дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ амал мекунанд, лаззати Ӯст.

2: Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро тарк карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро ки мо узвҳои якдигарем.

Ғалотиён 1:21 Пас аз он ман ба минтақаҳои Сурия ва Қилиқия омадам;

Павлус пас аз имон овардан ба Сурия ва Қилиқия сафар кард.

1. Пайравӣ аз нақшаи Худо: Сафари Павлус пас аз табдили ӯ

2. Такмили имони мо: Омӯзиш ва рушд дар замонҳои душвор

1. Аъмол 9:19-21 - Сафари Павлус аз Димишқ ба Ерусалим

2. 2 Қӯринтиён 11:25-27 - ранҷу сабри Павлус ба хотири Инҷил

Ғалотиён 1:22 Ва ба калисоҳои Яҳудо, ки дар Масеҳ буданд, ба таври рӯякӣ маълум набуд.

Павлуси расул ба калисоҳои Яҳудо, ки дар Масеҳ буданд, рӯ ба рӯ набуд.

1. Муҳимияти далерӣ дар паҳн кардани Инҷил

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

1. Аъмол 9: 15-16 - "Аммо Худованд ба вай гуфт: "Бирав, зеро вай зарфи баргузидаи ман аст, то исми Маро дар пеши халқҳо, подшоҳон ва банӣ-Исроил гӯяд; ба ӯ нишон диҳед, ки ба хотири исми Ман чӣ гуна азобу уқубат кашад».

2. Филиппиён 1:27-28 - «Бигзор гуфтугӯи шумо ончунон бошад, ки Инҷили Масеҳ гардад: то ки хоҳ омада, шуморо бубинам, хоҳ ғоиб набошам, дар бораи корҳои шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ устувор бошед. , бо як ақл якҷоя барои имони Инҷил мубориза мебарем».

Ғалотиён 1:23 Аммо онҳо танҳо шуниданд, ки он касе ки дар гузашта моро таъқиб мекард, алҳол имонеро мавъиза мекунад, ки як вақтҳо нобуд карда буд.

Ғалотиён дар бораи имони Шоул, ки дар гузашта онҳоро таъқиб карда буд, шуниданд ва ҳоло ӯ имонеро мавъиза мекунад, ки як вақтҳо нобуд карда буд.

1. Файзи аҷиби Худо: Табдил додани Шоул

2. Наҷот тавассути имон: Ба ёд овардани достони Шоул

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

Ғалотиён 1:24 Ва онҳо дар ман Худоро ҳамду сано хонданд.

Одамон Худоро ба туфайли хизмати Павлус ҷалол доданд.

1. Ҳаёти Павлус ҳамчун намунаи ҷалол додани Худо

2. Чӣ тавр Худоро дар ҳаёти ҳаррӯза ҷалол додан мумкин аст

1. Қӯлассиён 3:17, «Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худои Падар шукр гӯед».

2. 1 Петрус 4:11, "Ҳар кӣ сухан гӯяд, бояд тавре бигӯяд, ки суханони Худоро ба забон меоварад; ҳар кӣ хизмат мекунад, бояд мисли касе бошад, ки ба воситаи қуввае ки Худо медиҳад, хизмат мекунад; то ки дар ҳама чиз Худо метавонад ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки ҷалол ва салтанат то абад аз они Ӯст. Омин».

Ғалотиён 2 боби дуюми Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус дар бораи муносибатҳои худ бо расулон дар Ерусалим нақл мекунад ва аз қудрат ва паёми худ дифоъ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо тасвир кардани сафари Ерусалим чордаҳ соли пас аз имон оварданаш оғоз мекунад ва дар он ҷо бо пешвоёни бонуфуз, ба монанди Петрус, Яъқуб ва Юҳанно мулоқот кардааст. Ӯ нақл мекунад, ки башоратеро, ки дар байни ғайрияҳудиён мавъиза мекард, ба онҳо пешкаш кард, то тасдиқ ва ягонагии онҳоро ҷӯяд (Ғалотиён 2:1-2). Ҳавворион эътироф карданд, ки Худо ба Павлус рисолати мавъиза кардан ба ғайрияҳудиёнро супурдааст, дар ҳоле ки онҳо диққати худро ба хидмат ба яҳудиён равона карда буданд (Ғалотиён 2:7-9). Ин вохӯрӣ истиқлолияти Павлусро дар мавъиза кардани башорати бевосита аз Масеҳ тасдиқ кард.

Сархати 2: Павлус баъдан дар бораи муқовимат бо Петрус дар Антиохия нақл мекунад. Вақте ки баъзе масеҳиёни яҳудӣ аз назди Яъқуб омаданд, Петрус аз тарси танқиди ин яҳудиён аз хӯрокхӯрӣ бо имондорони ғайрияҳудӣ даст кашид (Ғалотиён 2:11–12). Ин рафтори дигар масеҳиёни яҳудӣ, аз ҷумла Барнабборо водор сохт, ки ба онҳо пайравӣ кунанд. Дар ҷавоб, Павлус Петрусро барои риёкорӣ ва номувофиқаш дар зиндагӣ мувофиқи ҳақиқати Инҷил (Ғалотиён 2:14) ошкоро танбеҳ дод.

Сархати 3: Боб бо Павлус таъкид мекунад, ки сафедкунӣ танҳо тавассути имон ба Масеҳ меояд, на бо риояи қонунҳо ё урфу одатҳои яҳудӣ. Ӯ тасдиқ мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад бо аъмоли шариат сафед карда шавад, балки танҳо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ (Ғалотиён 2:16). Вай таъкид мекунад, ки чӣ тавр имондорон ба амалҳои қонунӣ мурданд ва ҳоло бо имон ба Масеҳ, ки онҳоро дӯст медошт ва Худро барои онҳо фидо кардааст, зиндагӣ мекунанд (Ғалотиён 2:19-20). Павлус дар хотима мегӯяд, ки агар адолат тавассути риояи қонунҳо ё расму оинҳо ба даст оварда мешуд, марги Масеҳ нолозим мебуд.

Хулоса, боби дувуми китоби Ғалотиён ба муносибати Павлус бо ҳавворион дар Ерусалим ва дифоъ аз қудрат ва паёми ӯ тамаркуз мекунад. Павлус дар бораи сафари Ерусалим нақл мекунад, ки дар он ҷо башоратеро, ки дар байни ғайрияҳудиён мавъиза мекард, аз ҳавворион тасдиқ карда буд, нақл мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки Худо ба ӯ рисолати мавъиза кардан ба ғайрияҳудиёнро супорида буд, вақте ки онҳо ба хидмат ба яҳудиён таваҷҷӯҳ мекарданд. Пас аз он

Павлус дар Антиёхия бо Петрус дар бораи муноқишае нақл мекунад, ки дар он ҷо ӯро барои риёкорӣ нисбат ба урфу одатҳои яҳудӣ дар пеши назари мардум танбеҳ дод. Ин боб бо Павлус тасдиқ мекунад, ки сафедкунӣ танҳо тавассути имон ба Масеҳ аст, на бо риояи қонунҳо ё урфу одатҳои яҳудӣ ва таъкид мекунад, ки имондорон бо имон ба Исои Масеҳ, ки Худро барои онҳо фидо кардааст, сафед карда мешаванд. Ин боб аҳамияти ягонагӣ, сафедкунӣ бо имон ва мувофиқи ҳақиқати Инҷил зиндагӣ карданро таъкид мекунад, на амалҳои қонунӣ.

Ғалотиён 2:1 Баъд аз чордаҳ сол боз бо Барнаббо ба Ерусалим рафтам ва Титусро низ бо худ гирифтам.

Павлус ба Ерусалим меравад, то бо расулон дар бораи хушхабар муҳокима кунад.

1: Мо бояд омода бошем, ки хушхабарро бо дигарон мубодила кунем, новобаста аз он ки арзиши онҳост.

2: Мо бояд ҳамеша барои омӯзиш ва афзоиш дар имони худ кушода бошем.

1: Аъмол 18: 23-21 - Павлус барои мавъиза кардани башорат ба куништ меравад ва бо мухолифати яҳудиён рӯбарӯ мешавад.

2: Матто 28:18-20 - Исо ба мо амр медиҳад, ки биравем ва ҳамаи халқҳоро шогирд созем.

Ғалотиён 2:2 Ва ман аз рӯи ваҳй рафтам ва он башоратеро, ки дар байни ғайрияҳудиён мавъиза мекунам, ба онҳо, балки танҳо ба онҳое ки обрӯманд буданд, нақл кардам, мабодо беҳуда давида ё давида бошам.

Павлус бо ваҳйи илоҳӣ ба Ерусалим сафар кард ва Хушхабареро, ки ба ғайрияҳудиён мавъиза мекард, ба шахсони обрӯманд дар алоҳидагӣ нақл кард.

1. Аз мубодилаи имони худ натарсед, ҳатто агар он дар махфӣ бошад.

2. Худо барои иҷрои иродаи худ далерӣ ва захираҳоро фароҳам меорад.

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар , Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо

шумо ҳастам. омин.

2. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ғалотиён 2:3 Аммо Титус ҳам, ки бо ман буд, юнонӣ буд, маҷбур нашуд, ки хатна шавад.

Павлус ҳамроҳи Титус, масеҳии юнонӣ, ба Ерусалим сафар кард, то фаҳмиши байни халқҳо ва яҳудиёнро мустаҳкам кунад.

1: Мо набояд бигзорем, ки ихтилофҳоямон моро аз ҳам ҷудо кунанд, балки кӯшиш кунем, ки дар ягонагӣ якҷоя кор кунем.

2: Мо набояд дигаронро аз рӯи фарқиятҳояшон доварӣ кунем, балки барои омӯхтани якдигар кушода бошем.

1: Румиён 12:18 - ? f имконпазир аст, то аз шумо вобаста аст, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.??

2: Қӯлассиён 3:14 - ? ҳамаро бартарӣ диҳед, муҳаббатеро дар бар кунед, ки ҳамаи моро дар ҳамоҳангии комил ба ҳам мепайвандад.??

Ғалотиён 2:4 Ва ин ба сабаби он аст, ки бародарони козиб, ки бехабарӣ оварда шудаанд, ки пинҳонӣ омаданд, то озодии моро, ки дар Исои Масеҳ дорем, ҷосусӣ кунанд, то ки моро ба ғуломӣ ованд.

Павлус аз бародарони козиб ҳушдор медиҳад, ки кӯшиш мекунанд, ки имондоронро ба ғуломӣ ованд, ба ҷои он ки ба онҳо аз озодие, ки дар Масеҳ доранд, бархурдор шаванд.

1: Исо аз ғуломӣ наҷот медиҳад: Огоҳии Павлус ба Ғалотиён

2: Дар озодии Масеҳ устувор бошед

1: Румиён 8:1-2? дар ин ҷо ҳоло маҳкумияте нест, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2: Юҳанно 8:36? □ о агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд.??

Ғалотиён 2:5 Ба онҳо мо тобеият додаем, на як соат; то ки ҳақиқати Инҷил бо шумо боқӣ монад.

Ҳақиқати Инҷил бояд сарфи назар аз ҳама гуна фишорҳо барои таслим шудан ба ақидаҳо ё эътиқодҳои гуногун нигоҳ дошта шавад.

1. Зиндагӣ бо имон: устувор истодан дар ҳақиқати Инҷил

2. Қабули Инҷил: даст кашидан аз созиш

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ.

2. Юҳанно 8:31-32 - Пас, Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: ? □ агар шумо дар каломи Ман бимонед, шумо дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед, ва ҳақиқатро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.??

Ғалотиён 2:6 Аммо аз онҳо, ки ба назарам то андозае буданд, (ҳар он ки онҳо бошанд, барои ман фарқ надорад: Худо шахсияти ҳеҷ касро қабул намекунад;) зеро онҳое, ки ба назарам то андозае дар ҷамъомад буданд, ба ман чизе илова накарданд.

Павлус мақоми онҳоеро эътироф мекунад, ки дар назари одамон муҳим менамуданд, аммо Худо ҳеҷ касро аз рӯи мавқеи онҳо дар ҳаёт қабул намекунад.

1. Мо ҳама дар назди Худо баробар ҳастем

2.Худованд касеро дӯст намедорад

1. Румиён 2:11 - Зеро дар назди Худо рӯйбинӣ нест.

2. Қӯлассиён 3:25 - Аммо ҳар кӣ ситамкор мекунад, барои коре, ки кардааст, ҷуброн хоҳад шуд, ва ҳеҷ рӯйбинӣ нест.

Ғалотиён 2:7 Аммо баръакс, чун диданд, ки башорати номахтунон ба ман супурда шудааст, чунон ки башорати махтунон ба Петрус буд;

Павлус кӯшиш мекард, ки башорати сафедкунии худро бо имон дар назди расулон ҳимоя кунад.

1: Мо ба воситаи имон сафед мешавем, на бо аъмоли шариат.

2: Мо ҳамаамон дар Масеҳ, новобаста аз вазъият ва миллатамон баробар ҳастем.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 (Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.)

2: Румиён 10: 11-13 (Зеро ки Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд; зеро байни яҳудӣ ва юнонӣ ҳеҷ тафовуте нест, зеро як Худованди ҳама барои ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, сарватманд аст. Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.)

Ғалотиён 2:8 (Зеро касе, ки дар Петрус то ҳаввории хатна самаранок кор кард, дар ман дар баробари халқҳо тавоно буд:)

Павлус ба ягонагӣ дар байни имондорон сарфи назар аз фарқияти заминаашон таъкид мекунад.

1: Муҳаббати Худо ҳамаи моро, новобаста аз миллатамон, муттаҳид мекунад.

2: Фазли Худо барои ҳамаи мӯъминон, новобаста аз он ки ки ҳастанд, басанда аст.

1: Қӯлассиён 3:11 - "Дар ҷое ки на юнонӣ аст, на яҳудӣ, на хатна ва на номахтунӣ, ваҳшӣ, скифӣ, ғулом ва озод; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст."

2: Эфсӯсиён 2:14??6 - «Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи якро ба вуҷуд оварда, девори мобайнии ҷудоии моро шикастааст; ва дар ҷисми Худ душманиро, ҳатто қонуни аҳкоми дар Фаризаҳо, зеро ки дар худ як одами навро аз ин ду ба вуҷуд оварад, то сулҳ кунад; ва ҳардуро дар як Бадан ба воситаи салиб бо Худо оштӣ диҳад ва душманиро ба василаи он нобуд созад».

Ғалотиён 2:9 Ва Яъқуб, Кифо ва Юҳанно, ки ба назар сутунҳо буданд, файзе ки ба ман ато шудааст, диданд, ба ман ва Барнаббо дасти рости мушоракат доданд; ки

мо ба халқҳо биравем, ва онҳо ба хатна.

Яъқуб, Кифо ва Юҳанно, се аъзои мӯҳтарам дар калисо, файзе, ки ба Павлус ва Барнаббо дода шудааст, эътироф карданд ва ба онҳо дасти рости мушоракат доданд, то ки назди ғайрияҳудиён бираванд ва онҳо ба назди яҳудиён бираванд.

1. Аҳамияти ягонагӣ дар калисо

2. Дарк кардани неъмати Худо ва ба дигарон расонидан

1. Эфсӯсиён 4:1–6

2. Филиппиён 2:1–4

Ғалотиён 2:10 Фақат онҳо мехоҳанд, ки мо камбағалонро ёд кунем; ҳамон чизеро, ки ман ҳам мехостам иҷро кунам.

Павлус ба Ғалотиён хотиррасон мекунад, ки камбағалонро ба ёд оранд.

1: Мо бояд камбағалонро ёд кунем ва бо онҳо саховатманд бошем.

2: Мо бояд ба ниёзмандон дилсӯзӣ ва саховатмандӣ зоҳир кунем.

1: Яъқуб 2:14-17 - Имон бе аъмол мурда аст.

2: Матто 25:31-46 - Исо дар бораи доварии халқҳо сухан меронад.

Ғалотиён 2:11 Аммо вақте ки Петрус ба Антиёхия омад, ман ба ӯ муқобилат кардам, зеро ӯ бояд айбдор карда мешуд.

Павлус ба Петрус барои рафтори риёкоронааш рӯ ба рӯ шуд.

1. Бунёди пойдевор барои зиндагии поквиҷдон

2. Қабули масъулият барои амалҳои худ

1. Масалҳо 10:9 - Касе ки дар беайбӣ рафтор мекунад, бехатар қадам мезанад, аммо касе ки роҳҳои ӯро вайрон мекунад, маълум мешавад.

2. Матто 5:37 - Бигзор "ҳа"-и шумо "ҳа" ва "не", "не" бошад. Зеро он чи бештар аз ин бошад, аз иблис аст.

Ғалотиён 2:12 Зеро ки пеш аз он ки баъзе касон аз назди Яъқуб биёянд, Ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд, вале чун онҳо омаданд, аз онҳо тарсид ва аз махтунон ҷудо шуд.

Петрус бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд, то он даме ки Яъқуб омадан ӯро водор сохт, ки аз тарси онҳое ки аз хатна мешаванд, худро канор кашид ва ҷудо шавад.

1. Тарс набояд моро ба ҷудоӣ расонад - Ғалотиён 2:12

2. Қувваи ягонагӣ - Ғалотиён 2:12

1. Эфсӯсиён 2:14-16 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи якро офарид ва девори мобайнии ҷудоии моро вайрон кард; Ва дар ҷисми Ӯ адоватро, ҳатто шариати аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, нест кард; зеро ки дар худ аз ин ду одами нав ба вуҷуд оварад, то ки сулҳ кунад; Ва то ки ҳардуро дар як Бадан ба воситаи салиб бо Худо оштӣ дода, душманиро ба василаи он кушт.

2. Забур 133:1 - Инак, чӣ қадар хуб ва чӣ гуворо аст, ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ кунанд!

Ғалотиён 2:13 Ва яҳудиёни дигар низ бо ӯ пароканда шуданд; Ба тавре ки Барнаббо низ ба таҳқири онҳо афтода буд.

Павлус Петрусро барои риёкорӣ дар амалҳои худ нисбати ғайрияҳудиён сарзаниш кард.

1. Хатари мунофиқӣ: Санҷиши амалҳои мо барои имони ҳақиқӣ

2. Барнаббо: Намунаи пайравӣ аз таълимоти бардурӯғ

1. Матто 23:27-28 - ? □ Эй китобдонон ва фарисиён, эй риёкорон! Зеро шумо мисли

қабрҳои сафедшуда ҳастед, ки аз зоҳир зебоанд, вале дарун пур аз мурдагон аст? устухонҳо ва ҳама нопокиҳо. Пас шумо низ дар зоҳир дар назари дигарон одил менамоед, аммо дар ботинатон пур аз риёкорӣ ва шариат ҳастед.??

2. Масалҳо 26:24-26 - ? ҳар кӣ нафрат дорад, бо лабонаш ниқоб мекунад ва дар дилаш макр дорад; Вақте ки ӯ ба некӣ сухан мегӯяд, ба ӯ бовар накунед, зеро дар дилаш ҳафт чизи зишт дорад; агарчи кинааш бо фиреб фаро гирифта шуда бошад ҳам, дар маҷлис бадиаш ошкор мешавад.??

Ғалотиён 2:14 Аммо вақте дидам, ки онҳо мувофиқи ҳақиқати Инҷил рост рафтор намекунанд, дар пеши назари ҳама ба Петрус гуфтам: «Агар ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, ба тарзи халқҳо зиндагӣ мекардӣ, на мисли яҳудиён, Чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур мекунӣ, ки мисли яҳудиён зиндагӣ кунанд?

Павлус Петрусро барои он сарзаниш кард, ки ғайрияҳудиёнро маҷбур кард, ки урфу одатҳои яҳудиёнро риоя кунанд, гарчанде ки худи Петрус ба онҳо итоат намекард.

1. Зиндагии одил мувофиқи Инҷили Исои Масеҳ

2. Хатари бор кардани фарҳанг ба дигарон

1. Румиён 2:1-3 - Бинобар ин, ту узрнопазир ҳастӣ, эй одам, ҳар кӣ ҳастӣ, ки доварӣ; зеро ки ту, ки доварӣ ҳастӣ, ҳамин корро мекунад.

2. 1 ба Қӯринтиён 9:19-23 - Зеро ки гарчанде ки ман аз ҳама озод бошам, аммо худро ғуломи ҳама кардаам, то ки бештар ба даст оварам.

Ғалотиён 2:15 Мо, ки табиатан яҳудӣ ҳастем, на гуноҳкорони ғайрияҳудиён,

Павлус дар ин порча Ғалотиёнро бар зидди қонуният насиҳат мекунад.

1. Қувваи файз дар ҳаёти мо

2. Бартараф кардани қонуният тавассути имон

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Румиён 3:20 - Зеро ки ҳеҷ кас бо аъмоли шариат дар назари Ӯ сафед нахоҳад шуд, зеро ба воситаи шариат дониши гуноҳ пайдо мешавад.

Ғалотиён 2:16 Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки бо имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо низ ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки мо ба воситаи имони Масеҳ сафед шавем, на бо аъмол. зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад.

Павлус таълим медиҳад, ки наҷот на тавассути риояи шариат, балки танҳо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ меояд.

1. Бо имон сафед карда шудааст: Ҳақиқат дар паси Ғалотиён 2:16

2. Наҷот ба воситаи Исо: Чӣ тавр имон ба сафедкунӣ оварда мерасонад

1. Румиён 3:20-24 - Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост,

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Ғалотиён 2:17 Аммо агар мо мекӯшем, ки ба воситаи Масеҳ сафед шавем, худамон низ гунаҳкор бошем, пас оё Масеҳ ходими гуноҳ аст? Худо накунад.

Павлус мепурсад, ки оё пайравӣ ба Масеҳ маънои гунаҳкор буданро дорад ва ӯ ҷавоб медиҳад, ки ин тавр нест.

1. Қувваи салиб: Чӣ тавр Исо гуноҳҳои моро мағлуб мекунад

2. Ҳаёти нав дар Масеҳ: Чӣ тавр мувофиқи Инҷил зиндагӣ кардан мумкин аст

1. Румиён 8:1-2 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст."

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

Ғалотиён 2:18 Зеро, агар он чиро, ки хароб кардаам, аз нав бино кунам, худамро ҷиноятkор месозам.

Павлус ҳушдор медиҳад, ки ба амалҳои нобудшуда баргарданд, зеро он касро ҷиноятkор мегардонад.

1. Он чизеро, ки Худо вайрон кардааст, аз нав барқарор накунед - Ғалотиён 2:18

2. Ба Худо итоат кунед ва аз гуноҳ дур шавед - Румиён 6:12-13

1. Румиён 6:12-13: "Бинобар ин, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон бошад, то ки ба он дар ҳавасҳои он итоат кунед. Ва узвҳои худро ҳамчун асбоби ноинсофӣ барои гуноҳ нагузоред, балки худро ба Худо ҳамчун мавҷудият нишон диҳед. зинда аз мурдагон ва андоми шумо ҳамчун олоти адолат барои Худо».

2. Матто 5:17-18: «Гумон накунед, ки ман омадаам, то Шариат ва анбиёро вайрон кунам; на барои вайрон кардан, балки барои иҷро кардани он омадаам. То он даме, ки ҳама чиз иҷро нашавад, ҳаргиз аз шариат як нуқта ё як нукта намегузарад».

Ғалотиён 2:19 Зеро ки ман ба воситаи шариат барои шариат мурдаам, то ки барои Худо зиндагӣ кунам.

Павлус мефаҳмонад, ки ӯ барои шариат мурдааст, то барои Худо зиндагӣ кунад.

1. Зарурати мурдан барои зиндагӣ

2. Ғалаба кардани қонун тавассути имон

1. Румиён 6:4-11 - Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ ба воситаи ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ ҳаёти наве дошта бошем.

2. Ғалотиён 5:1-6 - Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ гардад.

Ғалотиён 2:20 Ман бо Масеҳ маслуб шудаам, аммо зиндаам; лекин на ман, балки

Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад; ва он ҳаёте ки ҳоло ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекунам, ба василаи имони Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро барои ман фидо кардааст, зиндагӣ мекунам.

Ин порча дар бораи тағирёбии Павлус тавассути қувваи имон ба Исои Масеҳ сухан меронад.

1. "Зиндагӣ дар ҳаёти маслубшуда: Қувваи имон ба Исо"

2. "Зиндагӣ бо қурбонӣ: Муҳаббати Писари Худо"

1. Румиён 6:4-5 - «Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам занем».

2. Эфсӯсиён 4:22-24 - «Худи кӯҳнаи худро, ки ба тарзи ҳаёти пештараи шумо тааллуқ дорад ва бо ҳавасҳои маккорона фосид шудааст, дур кунед, ва дар рӯҳи ақли худ тағдид шавед ва нафси навро дар бар кунед, ба сурати Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст».

Ғалотиён 2:21 Ман файзи Худоро ноумед намекунам: зеро ки агар адолат ба воситаи шариат пайдо шавад, Масеҳ бар абас мурдааст.

Файзи Худо набояд ноумед шавад; агар адолат аз риояи шариат пайдо шавад, пас марги Исо беҳуда буд.

1) Қудрати фазли Худо ва бефоида будани қонуншиносӣ.

2) Аҳамияти марги Исо ва аҳамияти эътимод ба файз.

1) Эфсӯсиён 2:5-9 - Файзи Худо ба воситаи имон дода мешавад, на амал.

2) Румиён 5:1-5 - Бо файз ба воситаи имон ба Исо сафед карда шудааст.

Ғалотиён 3 боби сеюми Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус ба масъалаи қонуншиносӣ муроҷиат мекунад ва нақотро тавассути имон ба Масеҳ таъкид мекунад.

Параграфи 1: Павлус аз муқовимат ба имондорони Ғалотия оғоз карда, мепурсад, ки чӣ тавр онҳо пас аз оғози сафари худ дар имон ин қадар беақл шуда, ҳақиқатро тарк карда метавонанд (Ғалотиён 3:1-5). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо Рӯҳи Муқаддасро на бо риояи аъмоли шариат, балки тавассути шунидан ва имон овардан ба паёми имон қабул кардаанд. Павлус Иброҳимро мисол оварда, қайд мекунад, ки ӯ бо имон сафед шудааст, на бо аъмол. Ӯ таъкид мекунад, ки онҳое, ки ба кор такя мекунанд, зери лаънат ҳастанд, зеро ҳеҷ кас наметавонад тамоми паҳлӯҳои қонунро комилан риоя кунад.

Сархати 2: Павлус баҳси худро идома дода, мефаҳмонад, ки Масеҳ имондоронро аз лаънати шариат раҳо карда, барои онҳо лаънат шуд (Ғалотиён 3:13-14). Ӯ таъкид мекунад, ки маҳз ба воситаи имон ба Масеҳ ғайрияҳудиён ба ваъдаи Худо ба Иброҳим дохил мешаванд ва баракатҳо мегиранд. Ваъдае, ки ба Иброҳим дода шуда буд, дар Исои Масеҳ, ки ҳамаи имондоронро сафед ва наҷот мебахшад, иҷро шуд. Павлус илова мекунад, ки наҷот на тавассути риояи қонунҳои яҳудӣ, балки танҳо тавассути имон меояд.

Параграфи 3: Боб бо Павлус шарҳ медиҳад, ки чаро Худо қонунҳоро додааст, ба охир мерасад. Ӯ мегӯяд, ки қонунҳо ба сабаби ҷиноятҳо то омадани Масеҳ илова карда шуданд (Ғалотиён 3:19). Аммо, акнун, ки имон омад, имондорон дигар зери риояи қатъии он қонунҳо нестанд. Ҳамаи онҳо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони Худо ҳисобида мешаванд ва дар Ӯ таъмид ёфтаанд. Дар байни яҳудӣ ё ғайрияҳудӣ, ғулом ё озод, мард ё зан фарқият вуҷуд надорад - ҳама дар Масеҳ як аст.

Хулоса, боби сеюми Ғалотиён ба қонуншиносӣ муроҷиат мекунад ва наҷотро тавассути имон таъкид мекунад, на риояи қонунҳои яҳудӣ. Павлус аз имондорони Ғалотия даъват мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки онҳо Рӯҳи Муқаддасро ба воситаи имон қабул кардаанд, на бо аъмоли шариат. Ӯ мисоли Иброҳимро, ки бо имон сафед шуда буд, таъкид мекунад. Павлус мефаҳмонад, ки қурбонии Масеҳ дар салиб имондоронро аз лаънати шариат наҷот дод ва маҳз ба воситаи имон ба Ӯ ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён баракатҳо мегиранд. Ӯ дар хотима мегӯяд, ки қонунҳо муваққатӣ буданд ва ба сабаби ҷиноятҳо то омадани Масеҳ илова карда шуданд, аммо ҳоло имондорон ба воситаи имон сафед мешаванд ва дар Масеҳ муттаҳид мешаванд. Ин боб аҳамияти имон ба Масеҳро барои наҷот ва озодӣ аз амалҳои қонунӣ таъкид мекунад.

Ғалотиён 3:1 Эй Ғалотиёни аблаҳ, кӣ шуморо ҷоду кардааст, то ба ростӣ итоат накунед, ва дар миёни шумо Исои Масеҳ дар пеши назари онҳо зоҳир шуда, маслуб шудааст?

Павлус Ғалотиёнро барои итоат накардан ба ҳақиқати Исои Масеҳ, ки Ӯро маслуб дида буданд, мазаммат мекунад.

1. Итоати ҳақиқат: Масеҳи маслубшуда

2. Аблаҳии Ғалотиён: Кӣ шуморо ҷоду кардааст?

1. Румиён 3:21-25 - Аммо акнун адолати Худо бе шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё шаҳодат медиҳанд;

2. 1 ба Қӯринтиён 2:2-5 - Зеро ман қарор додам, ки дар миёни шумо чизе надонам, ба ҷуз Исои Масеҳ ва маслубшуда.

Ғалотиён 3:2 Фақат инро мехоҳам аз шумо бифаҳмам: оё шумо Рӯҳро аз аъмоли шариат қабул кардаед ё ба воситаи шунидани имон?

Ғалотиён даъват карда шуданд, ки фикр кунанд, ки оё имони онҳо тавассути аъмоли шариат ё шунидани имон оварда шудааст.

1) Қувваи имони шунавоӣ

2) Инҷили файз: Асарҳои Қонун бар зидди имон

1) Румиён 10:17 - Имон аз шунидан меояд ва шунидан аз каломи Худо

2) Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва ин аз шумо нест, атои Худост; на дар натиҷаи корҳо, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Ғалотиён 3:3 Оё шумо ин қадар беақл ҳастед? Оё шумо, ки дар Рӯҳ сар кардаед, акнун ба воситаи ҷисм комил шудаед?

Павлус аз Ғалотиён мепурсад, ки оё онҳо ин қадар беақл ҳастанд, ки фикр мекунанд, ки ба ҷои қувваи Рӯҳулқудс ба кӯшишҳои худ такя карда, метавонанд аз ҷиҳати рӯҳонӣ комил шаванд.

1. «Қудрати Рӯҳулқудс: Рушди имон ба воситаи қуввати Исо»

2. «Дар Рӯҳ зиндагӣ кардан: таваккал ба қудрати Худо»

1. Филиппиён 2:13 - «Зеро Худост, ки дар шумо амал мекунад, то ки иродаи неки Худро иҷро кунед ва амал кунед».

2. Эфсӯсиён 2:8 - «Зеро ки шумо ба воситаи файз ва имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, балки атои Худост».

Ғалотиён 3:4 Оё шумо бар абас ин қадар азоб кашидаед? агар он хануз бехуда бошад.

Ин порча аз Ғалотиён 3:4 мепурсад, ки оё имони имондорон беҳуда буд, оё ранҷу азоби онҳо беҳуда буд?

1. Қувваи имон дар озмоишҳои мо

2. Дар замонҳои душвор дилро гум накардан

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; 4 матонат, характер; ва характер, умед. 5 Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, 3 зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. 4 Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошӣ.

Ғалотиён 3:5 Пас, ҳар кӣ Рӯҳро ба шумо хизмат мекунад ва дар миёни шумо мӯъҷизаҳо ба амал меоварад, оё ин ба воситаи аъмоли шариат аст ё ба воситаи шунидани имон?

Павлус савол медиҳад, ки Рӯҳ ва мӯъҷизаҳо аз шариат бармеоянд ё шунидани имон.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Нақши қонун дар ҳаёти имрӯзаи мо

1. Ибриён 11:1, «Акнун имон кафолати он чизҳое мебошад, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Румиён 3:20-21, «Зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат дар назари Ӯ сафед карда нахоҳад шуд, зеро ба воситаи шариат дониши гуноҳ пайдо мешавад».

Ғалотиён 3:6 Чунон ки Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд.

Иброҳим аз сабаби имонаш ба Худо ба адолат эътироф карда шуд.

1. Қувваи имон: омӯхтан аз намунаи Иброҳим.

2. Имон доштан ба Худо: роҳи адолат.

1. Румиён 4:3-4 Зеро Навиштаҳо чӣ мегӯянд? «Иброҳим ба Худо имон овард ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд».

2. Яъқуб 2:23 Ва Навиштаҷот иҷро шуд, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд" ва ӯ дӯсти Худо номида шуд.

Ғалотиён 3:7 Пас, шумо медонед, ки имондорон фарзандони Иброҳим мебошанд.

Имони Иброҳим ба мо наҷот меорад ва моро фарзандони худ месозад.

1. Вафодории Худо ба воситаи Иброҳим ба мо наҷот меорад.

2. Ба воситаи имон ба Иброҳим, мо фарзандони Худо мешавем.

1. Румиён 4:16-17 Пас, он аз имон аст, то ки он ба воситаи файз бошад; то охир ваъда барои тамоми насл боваринок бошад; на танҳо ба он чи аз рӯи шариат аст, балки ба он чизе ки аз имони Иброҳим аст; ки падари хамаи мост.

2. Яъқуб 2:23-24 Ва Навиштаҷоте иҷро шуд, ки мегӯяд: «Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд; ва ӯ Дӯсти Худо номида шуд. Пас шумо мебинед, ки чӣ гуна одам бо аъмоли худ сафед мешавад, на танҳо бо имон.

Ғалотиён 3:8 Ва Навиштаҳо, чун дид, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пеш аз Инҷил ба Иброҳим мавъиза карда, гуфта буд: «Дар ту ҳама халқҳо баракат хоҳанд ёфт».

Навиштаҳо пешгӯй карда буданд, ки Худо халқҳоро тавассути имон сафед мекунад ва ба Иброҳим башорат дода, эълон кард, ки ҳамаи халқҳо ба воситаи ӯ баракат хоҳанд ёфт.

1. Қувваи имон ба нақшаи наҷоти Худо

2. Ваъдаи баракат барои ҳамаи халқҳо дар Иброҳим

1. Ҳастӣ 12:2-3, Ва аз ту халқи бузурге хоҳам сохт, ва туро баракат хоҳам дод, ва номи туро бузург гардонам; ва ту баракат хоҳӣ буд: ва Ман онҳоеро, ки туро баракат медиҳанд, баракат хоҳам дод, ва лаънаткунандагони туро лаънат хоҳам гуфт: ва дар ту тамоми қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт.

2. Эфсӯсиён 2:11-13. Бинобар ин, дар хотир доред, ки шумо дар гузашта ғайрияҳудиён будед, ки ба ҳасби ҷисм номахтунӣ меноманд, зеро он чизе ки хатна дар ҷисм бо дастҳо сохта шудааст; Дар он вақт шумо бе Масеҳ, ғариб аз ҷамоати Исроил ва ғарибони аҳдҳои ваъда будед, ва дар ҷаҳон бе умед ва бе Худо будед; Аммо акнун шумо дар Исои Масеҳ, ки баъзан дур будед, наздик шудаед. бо хуни Масеҳ.

Ғалотиён 3:9 Пас, онҳое ки имон овардаанд, бо Иброҳими содиқ баракат меёбанд.

Худо касонеро, ки ба Ӯ имон доранд, баракат медиҳад, ҳамон тавре ки Иброҳимро баракат додааст.

1: Имон баракат меорад.

2: Имони Иброҳим бо баракатҳо мукофотонида шуд.

1: Ибриён 11: 8-10 - "Бо имон Иброҳим итоат кард, вақте ки ӯро даъват карданд, ки ба он ҷое ки мерос гирифтан мехоҳад, биравад. Ва ба куҷо рафтанашро надониста, берун рафт. Бо имон ӯ дар замини ваъдашуда, мисли дар кишвари бегона сокин буд ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ворисони ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо сукунат дошт; зеро ки вай мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсӣ дорад ва бинокор ва созандаи он Худост».

2: Румиён 4: 20-21 - "Вай дар ваъдаи Худо ба воситаи беимонӣ нотавон нашуд, балки дар имон қавӣ шуд, Худоро ҳамду сано хонд ва комилан боварӣ дошт, ки ваъдаи Ӯро низ иҷро карда метавонад."

Ғалотиён 3:10 Зеро ҳар кӣ аз аъмоли шариат аст, зери лаънат аст, зеро ки навишта шудааст: "Малъун аст ҳар касе ки дар ҳар он чи дар китоби шариат навишта шудааст, устувор нест, ки онҳоро ба ҷо оварад".

Дар порча гуфта мешавад, ки онҳое, ки ба корҳои шариат такя мекунанд, зери лаънат қарор мегиранд.

1. Ба Худованд таваккал кун, на ба аъмоли худат

2. Лаънати такя ба асар

1. Румиён 4:13-17

2. Яъқуб 2:14–26

Ғалотиён 3:11 Аммо, ки ҳеҷ кас ба василаи шариат дар назари Худо сафед намешавад, маълум аст, зеро ки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард.

Садокатро танҳо тавассути имон ба Худо ба даст овардан мумкин аст, на ба шариат.

1: Садоқат тавассути имон - Ғалотиён 3:11

2: Бо имон зиндагӣ кардан - Ғалотиён 3:11

1: Румиён 1:17 - "Зеро ки дар Инҷил адолати Худо зоҳир мешавад - адолате, ки аз аввал то охир ба воситаи имон аст, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

2: Ибриён 10:38 - "Аммо Одили Ман бо имон зиндагӣ хоҳад кард. Ва Ман аз касе ки ақибнишинӣ мекунад, маъқул нест".

Ғалотиён 3:12 Ва шариат аз имон нест, балки: "Касе ки онҳоро ба ҷо меорад, дар онҳо зиндагӣ хоҳад кард".

Шариат ба воситаи имон наҷот намебахшад, балки ба ҷои он онҳое ки ба он итоат

мекунанд, ҳаёт хоҳанд гирифт.

1. Қудрати итоаткорӣ: Фаҳмидани оқибатҳои ҳаётбахши риояи қонун

2. Оқибатҳои нофармонӣ: Омӯзиши эҳтиром ва риояи қонун

1. Румиён 10:5-8 - Зеро Мусо дар бораи адолате, ки бар шариат асос ёфтааст, менависад, ки ҳар кӣ аҳкомро ба ҷо меоварад, ба воситаи онҳо зиндагӣ хоҳад кард.

2. Яъқуб 2:10-13 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоят кунад, вале дар як нукта иҷро накунад, барои ҳамааш ҷавобгар шудааст.

Ғалотиён 3:13 Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо кард ва барои мо лаънат шуд, зеро ки навишта шудааст: "Лаъун аст ҳар касе ки бар дарахт овехта шавад".

Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо карда, барои мо лаънат шуд.

1. «Кафолати Масеҳ: баракат барои ҳама»

2. "Қурбонии Исо: Лаънати моро бардошт"

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ кафорат дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

Ғалотиён 3:14 То баракати Иброҳим ба воситаи Исои Масеҳ бар ғайрияҳудиён ояд; то ки мо ваъдаи Рӯҳро ба воситаи имон қабул кунем.

Баракати Иброҳим ба халқҳо ба воситаи Исои Масеҳ дастрас мегардад ва ваъдаи Рӯҳ ба воситаи имон қабул карда мешавад.

1. Чӣ тавр ба воситаи Исои Масеҳ баракати Иброҳимро гирифтан мумкин аст

2. Ваъдаи Рӯҳ ба воситаи имон

1. Румиён 4:13-16 - Зеро ваъда ба Иброҳим ва насли ӯ, ки вориси ҷаҳон хоҳад буд, на ба воситаи шариат, балки ба воситаи адолати имон омадааст.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Ғалотиён 3:15 Эй бародарон, ман мувофиқи тарзи одамон сухан мегӯям; Ҳарчанд он танҳо як аҳди одамист, вале агар он тасдиқ шавад, ҳеҷ кас ба он бекор намекунад ва ба он илова намекунад.

Ин порча дар бораи эътибори аҳд сухан меронад ва нишон медиҳад, ки он ҳатмист ва наметавонад бекор ё тағир дода шавад.

1. Аҳди беҳамтои Худо - Таҳқиқи моҳияти абадӣ ва бебозгашти аҳди Худо бо башарият.

2. Қувваи аҳд - Муайян кардани он, ки чаро аҳдҳои инсонӣ ба мисли созишномаҳои Худо ҳатмӣ мебошанд.

1. Ирмиё 32:40 - "Ва Ман бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст, ки аз онҳо рӯй нахоҳам дод, то ки ба онҳо некӣ кунам, балки тарси худро дар дилҳояшон хоҳам гузошт, ки онҳо аз Ман дур нашаванд. "

2. Ибриён 13:20 - "Акнун Худои осоиштагӣ, ки Худованди мо Исои Масеҳро, чӯпони бузурги гӯсфандонро ба воситаи хуни аҳди ҷовидонӣ аз мурдагон эҳё кард".

Ғалотиён 3:16 Ва ваъдаҳо ба Иброҳим ва насли ӯ дода шудаанд. Ӯ нагуфтааст: "Ва ба тухмиҳо, мисли бисёриҳо"; балки барои як насли ту, ки Масеҳ аст.

Ин ваъда ба Иброҳим ва насли ӯ, ки Масеҳ аст, дода шудааст.

1. Ваъдаи Худо ба воситаи Исои Масеҳ иҷро шуд

2. Аҳамияти паймони Иброҳим бо Худо

1. Румиён 4:13-17

2. Ҳастӣ 15:1–6

Ғалотиён 3:17 Ва ҳаминро мегӯям, ки аҳде ки пеш аз Худо дар Масеҳ собит шудааст, шариатро, ки пас аз чорсаду сӣ сол буд, бекор карда наметавонад, то ки ваъдаро беэътибор накунад.

Аҳде, ки Худо дар Масеҳ бастааст, ҳатто вақте ки шариат пас аз чорсаду сӣ сол муқаррар шуда буд, бебозгашт аст.

1. Қудрат ва тағйирнопазирии аҳди Худо

2. Аҳди Худо бебозгашт аст

1. Ибриён 13:20-21 - Бигзор Худои сулҳу осоиштагӣ, ки Худованди мо Исоро, чӯпони бузурги гӯсфандонро аз мурдагон эҳё кард, бо хуни аҳди абадӣ, шуморо бо ҳар кори нек муҷаҳҳаз гардонад, то ки шумо кори Ӯро ба ҷо оваред. ба воситаи Исои Масеҳ, ки Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

2. Ишаъё 55:3 - Гӯши худро хам карда, назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда гардад; ва бо ту аҳди ҷовидонӣ хоҳам баст, муҳаббати устувори худ ба Довуд.

Ғалотиён 3:18 Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нест, балки Худо онро бо ваъда ба Иброҳим додааст.

Ин порча мефаҳмонад, ки агар мерос ба воситаи шариат дода мешуд, он гоҳ ваъдаи Худо намебуд. Ба ҷои ин, Худо онро ба Иброҳим тавассути ваъда дод.

1. Ваъдаҳои Худо боэътимод ва боэътимоданд.

2. Қонун қудрати ваъдаҳои Худоро иваз намекунад.

1. Ҳастӣ 22:15-18 - ваъдаи Худо ба Иброҳим дар бораи халқи бузург.

2. Румиён 4:13-17 - Ваъдаи сафедкунӣ бо имон, на бо аъмоли шариат.

Ғалотиён 3:19 Пас чаро ба шариат хизмат мекунад? Он ба сабаби ҷиноятҳо илова

карда шуд, то он даме ки насле, ки ваъда дода шуда буд, биёяд; ва он аз ҷониби фариштагон дар дасти миёнарав муқаррар шудааст.

Қонун илова карда шуд, ки ҷиноятҳоро то омадани насли ваъдашуда боздорад. Онро фариштагон ба воситаи миёнарав дода буданд.

1. Тӯҳфаи шариат: Таъмини Худо барои гуноҳ

2. Ваъда иҷро шуд: Исо, миёнарави мо

1. Румиён 8:3-4 - Зеро он чизе, ки шариат дар он нотавон буд, ки онро ҷисм заиф кардааст, Худо Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор фиристод, то қурбонии гуноҳ бошад. Ва ҳамин тавр Ӯ гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард.

2. Ибриён 10:1 - Зеро шариат, азбаски он танҳо сояи чизҳои неки ояндаро дорад, на шакли ҳақиқии ин воқеиятҳо, ҳеҷ гоҳ наметавонад бо ҳамон қурбониҳое, ки сол ба сол мунтазам пешкаш карда мешаванд, онҳоро комил созад. ки наздик мешаванд.

Ғалотиён 3:20 Ва миёнарав миёнарави як кас нест, балки Худо як аст.

Ин оят дар Ғалотиён мефаҳмонад, ки Худо ягона миёнарав байни одамон аст.

1. "Қувваи ваҳдат: Худо миёнарав аст"

2. «Нақши беназири Худо: миёнарав ягона».

1. Румиён 5:6–11

2. 1 Тимотиюс 2:5–6

Ғалотиён 3:21 Пас, оё шариат хилофи ваъдаҳои Худост? Худо накунад, зеро агар шариат дода мешуд, ки ҳаёт мебахшид, адолат бояд ба воситаи шариат бошад.

Шариат хилофи ваъдаҳои Худо нест; агар мебуд, зиндагӣ ва адолат мебуд.

1. Қонун ва ваъда: омӯзиши Ғалотиён 3:21

2. Фаҳмидани адолат ва ҳаёт тавассути ваъдаҳои Худо

1. Румиён 10:4, зеро Масеҳ анҷоми шариат аст, то барои адолат барои ҳар як имондор.

2. Ғалотиён 2:16, Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имони Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имони Масеҳ сафед шавем, на зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад.

Ғалотиён 3:22 Аммо Навиштаҳо ҳамаро зери гуноҳ ба охир расонидааст, то ваъдаи ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба имондорон ато шавад.

Навиштаҳо эълон кардааст, ки ҳама одамон зери қудрати гуноҳ ҳастанд, то ваъдаи наҷот ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба имондорон дода шавад.

1. Қувваи эътиқод: омӯхтани ваъдаи Исои Масеҳ

2. Ғалаба кардани гуноҳ: дарёфти озодӣ тавассути имон ба Исои Масеҳ

1. Румиён 3:23, "Зеро ки ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд"

2. Эфсӯсиён 2:8-9, "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

Ғалотиён 3:23 Аммо пеш аз омадани имон, мо тобеи шариат нигоҳ дошта мешудем, то имоне ки бояд баъдан зоҳир шавад, баста будем.

Пеш аз имон одамон бо шариат баста буданд, аммо имон ҳамчун роҳи наҷот ошкор шудааст.

1. Дар пайи имон: раҳо шудан аз занҷири шариат

2. Оғози имон: Калиди наҷот

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ

меояд".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

Ғалотиён 3:24 Бинобар ин шариат муаллими мо буд, ки моро ба назди Масеҳ овард, то ки бо имон сафед шавем.

Қонун барои он дода шудааст, ки одамонро ба Масеҳ нишон диҳанд, то ки онҳо бо имон сафед шаванд.

1: Қонун ба воситаи имон ба сафедкунӣ мебарад

2: Ҳадафи Қонун: ишора ба Масеҳ

1: Румиён 10:4 - "Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат аст, то барои адолат барои ҳар имондор."

2: Ишаъё 53:11 - "Вай азоби ҷони худро дида, сер хоҳад шуд: ба воситаи дониши худ бандаи одили Ман бисьёр касонро сафед хоҳад кард; зеро ки Ӯ гуноҳҳои онҳоро хоҳад бардошт».

Ғалотиён 3:25 Аммо пас аз он ки имон омад, мо дигар тобеи муаллим нестем.

Имон ба Исои Масеҳ боиси озод шудан аз шариати ба Мусо додашуда мегардад.

1. Озодии эътиқод ба Исо

2. Қудрати таваккал ба ваъдаи Худо

1. Юҳанно 8:32 - "Ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард".

2. Румиён 8:2 - "Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст".

Ғалотиён 3:26 Зеро ки ҳамаи шумо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ фарзандони

Худо ҳастед.

Ҳама одамон фарзандони Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ мебошанд.

1. Муҳаббати Падар: Фаҳмидани шахсияти мо дар Масеҳ

2. Зебоии мансубият: ҳамбастагии мо дар оилаи Худо

1. Юҳанно 1:12-13 - Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, Ӯ ҳақ дод, ки фарзандони Худо шаванд.

2. Эфсӯсиён 2:19-20 - Пас, акнун шумо, халқҳо, дигар бегона ва аҷнабиён нестед. Шумо дар баробари тамоми халқи муқаддаси Худо шаҳрвандон ҳастед. Шумо аъзои оилаи Худо ҳастед.

Ғалотиён 3:27 Зеро ки бисёре аз шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед.

Имондорон ба Масеҳ ҳамчун касоне шинохта мешаванд, ки дар Ӯ таъмид гирифта, Ӯро дар бар кардаанд.

1. Дар бар кардани Масеҳ: Фаҳмидани он ки пайравӣ кардан ба Исо чӣ маъно дорад

2. Таъмид: рамзи муттаҳид шудан бо Масеҳ

1. Румиён 6:3-4 - "Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ Мо низ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуда, дар ҳаёти нав қадам мезанем».

2. Қӯлассиён 2:11-12 - «Дар Ӯ шумо низ хатна шудаед, ки бе дастҳо, ба воситаи кашидани ҷисми ҷисм, ба воситаи хатна кардани Масеҳ, бо Ӯ дар таъмид дафн карда шудаед. низ бо вай ба воситаи имон ба кори пурқудрати Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, эҳьё кард».

Ғалотиён 3:28 На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

Дар Исои Масеҳ, байни одамон аз рӯи нажод, мақоми иҷтимоӣ ё ҷинсашон фарқият вуҷуд надорад.

1. «Ягонагӣ дар Масеҳ: рад кардани тақсимоти ҷомеа»

2. «Баробарии ҳама дар Масеҳ»

1. Румиён 10:12-13 - «Зеро ки байни яҳудӣ ва юнонӣ фарқият вуҷуд надорад; зеро худи ҳамон Худованд Худованди ҳама аст ва сарвати Худро ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, мебахшад. Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт».

2. Қӯлассиён 3:11 - «Дар ин ҷо юнонӣ ва яҳудӣ, хатна ва номахтун, ваҳшӣ, скиф, ғулом, озод нест; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст».

Ғалотиён 3:29 Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ва ворисони мувофиқи ваъда ҳастед.

Имондорон ба Масеҳ насли Иброҳим ва ворисони ваъдаи ба ӯ додашуда мебошанд.

1. Ваъдаҳои Худо: Чӣ тавр ҳамаи мо бо ҳам пайвастем

2. Оғози мероси мо тавассути имон ба Масеҳ

1. Румиён 4:13-17 Зеро ваъдае, ки ба Иброҳим ва насли ӯ вориси ҷаҳон хоҳад буд, на ба воситаи шариат, балки ба воситаи адолати имон омадааст.

2. Аъмол 3:25-26 Шумо фарзандони анбиё ва аҳде ҳастед, ки Худо бо падарони шумо баста, ба Иброҳим гуфтааст: "Ва аз насли ту тамоми қабилаҳои рӯи замин баракат хоҳанд ёфт".

Ғалотиён 4 боби чоруми Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус қиёси ворисон ва ғуломро истифода бурда, озодии имондоронро дар Масеҳ нишон медиҳад ва аз баргаштан ба амалҳои қонунӣ огоҳ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо фаҳмонидани он оғоз мекунад, ки пеш аз омадани Масеҳ имондорон мисли кӯдаконе буданд, ки таҳти сарпарастон ва мудирони қонун буданд (Ғалотиён 4:1-3). Вай ин даврароро ба ғуломӣ дар зери принсипҳои асосии ҷаҳон муқоиса мекунад. Аммо, вақте ки фарорасии вақт фаро расид, Худо Писари Худро, ки аз зан таваллуд шуда, зери шариат таваллуд шудааст, фиристод, то ки

тобеи шариат фидия диҳад. Ба воситаи ин фидия, имондорон ҳамчун писарон ва духтарони Худо ба фарзандӣ қабул мешаванд.

Параграфи 2: Павлус идома медиҳад, ки ба амалҳои пешинаи бутпарастии онҳо муроҷиат кунад. Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо як вақтҳо ғуломи бутҳо буданд, вале ҳоло ба воситаи Масеҳ Худоро мешиносанд (Ғалотиён 4:8-9). Ӯ изҳори нигаронӣ мекунад, ки онҳо бо риояи баъзе рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳо ба принсипҳои заиф ва беарзиш бармегарданд. Метарсад, ки мехнати у дар байни онхо барбод рафта бошад.

Сархати 3: Боб бо истилоҳоте, ки Ҳоҷар ва Сороро аз Аҳди Қадим муқоиса мекунад, анҷом меёбад. Ҳоҷар кӯҳи Синоро муаррифӣ мекунад, ки Мусо қонунро гирифтааст, дар ҳоле ки Соро дар боло Ерусалимро ҳамчун рамзи озодӣ муаррифӣ мекунад (Ғалотиён 4:21-26). Павлус мефаҳмонад, ки онҳое, ки ба аъмоли шариат такя мекунанд, мисли кӯдаконе мебошанд, ки ба ҳасби ҷисм ба воситаи Ҳоҷар таваллуд шудаанд, яъне фарзандоне, ки бо Исҳоқ мерос нахоҳанд гирифт. Аммо, имондорон фарзандони ваъда ба мисли Исҳоқ мебошанд, ки ба воситаи имон ба Масеҳ таваллуд шудаанд ва аз ғуломӣ озоданд.

Хулоса, боби чоруми китоби Ғалотиён барои таъкид кардани озодии имондорон дар Масеҳ ва ҳушдор додан аз баргаштан ба амалҳои қонунӣ аз аналогияҳо ва истилоҳот истифода мебарад. Павлус мефаҳмонад, ки чӣ тавр имондорон як вақтҳо тибқи қонунҳо ҳамчун кӯдакони зери парасторӣ баста буданд, вале ҳоло ба воситаи кафорати Масеҳ ҳамчун писарон ва духтарони Худо ба фарзандӣ гирифта шудаанд. Ӯ аз майли бозгашти онҳо ба урфу одатҳои бутпарастӣ ва риояи баъзе рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳо изҳори нигаронӣ мекунад. Павлус истифодаи Ҳоҷар ва Сороро истифода мебарад, то фарқияти байни онҳоеро, ки ба корҳои шариат такя мекунанд (Ҳоҷар) ва онҳое, ки ба воситаи имон ба Масеҳ фарзандони ваъда мебошанд (Соро). Ин боб озодии имондоронро аз қонуншиносӣ ва шахсияти онҳо ҳамчун фарзандони ваъда тавассути имон ба Исои Масеҳ таъкид мекунад.

Ғалотиён 4:1 Ҳоло ман мегӯям, ки ворисон то даме ки кӯдак аст, аз ғулом ҳеҷ фарқе надорад, гарчанде ки вай оғои ҳама аст;

Ворис ва хизматгор то ба синни балоғат расидани ворисон як хел маќом доранд.

1: Мо аз мисоли ворис ва хизматгор дар Ғалотиён омӯхта метавонем, ки Худо барои ҳаёти мо нақша дорад ва ҳамаи мо дар имон ва камолот инкишоф ва тағир ёфта истодаем.

то даме ки ба камолоти рӯҳонӣ расем, дар ҳамон мавқеъи ғулом ҳастем .

1: Луқо 2:52 - "Ва Исо дар ҳикмат ва қомат баланд шуд ва дар илтифоти Худо ва одамон."

2:2 Қӯринтиён 3:18 - "Аммо ҳамаи мо, бо чеҳраи кушод, ки дар шиша ҷалоли Худовандро мебинем, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил ёфтаем, чунон ки аз Рӯҳи Худованд."

Ғалотиён 4:2 Аммо ӯ то замони таъини падар таҳти мураббиён ва ҳокимон аст.

Одамон то замони муъайяншудаи Худо ба шахсони ҳокимият итоат мекунанд.

1. Итоати ҳокимият ҳамчун роҳе ба сӯи замони Худо

2. Боварӣ ба вақти Худо барои ҳаёти шумо

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - «Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин ҳукми аввалинест, ки бо ваъда аст, — то бар ту некӣ гардад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Румиён 12:1-2 - «Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

Ғалотиён 4:3 Ҳамин тавр, мо, вақте ки кӯдак будем, дар ғуломии унсурҳои ҷаҳон будем:

Павлус Ғалотиёнро ташвиқ мекунад, ки кӯдакии рӯҳонии худро ва чӣ гуна онҳо ғуломи ҳавасҳои дунявии худ буданд, ба ёд оранд.

1: Кӯдакии рӯҳонии худро ба ёд овар ва аз ҳавасҳои дунявӣ рӯй гардон.

2: Ба Худованд таваккал кунед, то шуморо аз бандагии ҷаҳон озод кунад.

1: Румиён 6:16-17 - Нагузоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ки ба хоҳишҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ насупоред, балки худро ба Худо пешкаш кунед, ки аз марг ба ҳаёт оварда

шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

2: Масалҳо 29:18 - Дар ҷое ки рӯъё нест, мардум нобуд мешаванд; лекин касе ки шариатро риоят мекунад, хушбахт аст.

Ғалотиён 4:4 Аммо вақте ки фарорасии вақт фаро расид, Худо Писари Худро фиристод, ки аз зан офарида шуда, зери дасти шариат офарида шудааст.

Вақти комили Худо боиси фиристодани Писараш Исои Масеҳ гардид.

1: Вақти комили Худо - Фаҳмидани вақтҳои Худо дар ҳаёти мо

2: Ин чӣ маъно дорад, ки Исо аз зан офарида шудааст?

1: Эфсӯсиён 1:11 - Мо низ дар Ӯ баргузида шудаем, ки мувофиқи нақшаи Ӯ, ки ҳама чизро мувофиқи иродаи Ӯ ба амал мебарорад, пешакӣ муайян шудаем.

2: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Ғалотиён 4:5 То онҳоеро, ки зери дасти шариат буданд, фидия диҳад, то ки мо писарони писаронро қабул кунем.

Худо Писари Худро фиристод, то инсониятро наҷот диҳад, то онҳо фарзандони Худо бошанд.

1. Ба оилаи Худо қабулшуда: Шодии фидия

2. Шахсияти нав: озод шудан аз қонун ва фарзандони Худо шудан

1. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд

2. Юҳанно 1:12 - Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, Ӯ ҳақ дод, ки фарзандони Худо шаванд.

Ғалотиён 4:6 Ва азбаски шумо писарон ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои шумо фиристод ва нидо кард: "Эй Або, Падар!

Худо Рӯҳулқудсашро фиристод, то дар дилҳои фарзандонаш зиндагӣ кунад, то онҳо ба Ӯ нидо карда, Ӯро «Аббо Падар» бихонанд.

1. "Фарьёд ба Худо: Омӯзиши номи ӯро "Або Падар""

2. «Тасаллии Рӯҳулқудс: донистани Худо ҳамчун Падари Аббо»

1. Румиён 8:15-17 - Зеро шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба воситаи онҳо нидо мекунем: «Аббо! Падар!»

2. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод , ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ғалотиён 4:7 Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писар ҳастӣ; ва агар писар бошад, пас вориси Худо ба воситаи Масеҳ аст.

Худо моро аз ғуломӣ озод кард ва ба воситаи Масеҳ писарон ва ворисони Малакути Худ сохт.

1. "Озодии писардорӣ: атои Худо тавассути Масеҳ"

2. "Ворисони Малакути Худо: Мероси файз"

1. Юҳанно 1:12 - Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба исми Ӯ имон оварданд, Ӯ ҳақ дод, ки фарзандони Худо шаванд.

2. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошад, пас ворисон - ворисони Худо ва ворисони Масеҳ бо Масеҳ, ба шарте ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки бо Ӯ ҷалол ёбем.

Ғалотиён 4:8 Аммо, вақте ки шумо Худоро намешинохтед, ба онҳое ки табиатан худо нестанд, ибодат мекардед.

Павлус Ғалотиёнро огоҳ мекунад, ки ба ҳаёти пешинаи бутпарастӣ баргарданд.

1. Хатарҳои бутпарастӣ - Ғалотиён 4:8

2. Оқибатҳои нодонӣ - Ғалотиён 4:8

1. Румиён 1:18-23 - Ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноадолатии одамон зоҳир мешавад.

2. Ирмиё 10:3-5 - Зеро урфу одатҳои мардум беҳуда аст: зеро ки кас дарахтеро аз ҷангал мебурад, кори дасти коргар бо табар.

Ғалотиён 4:9 Аммо, пас аз он ки шумо Худоро шинохтед, дурусттараш, Худоро мешиносед, пас чӣ гуна шумо дубора ба унсурҳои нотавон ва гадоён рӯ меоваред, ки мехоҳед дубора ба онҳо ғуломӣ кунед?

Павлус аз Ғалотиён мепурсад, ки чаро онҳо аз дониш ва озодии Худо рӯй мегардонанд ва ба роҳҳои пешинаи ғуломӣ ва ғуломии худ бармегарданд.

1. Қудрати интихоб: Озодии пайравӣ ба Худо

2. Раҳо шудан аз занҷирҳои ғуломӣ

1. Румиён 6:17-18 - Аммо Худоро шукр, ки шумо бандагони гуноҳ будед, вале аз таҳти дил ба он шакли таълимот, ки ба шумо таслим шудааст, итоат кардед. Пас аз гуноҳ озод шуда, бандагони адолат шудед.

2. Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ бигир ва аз ман биомӯз; зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.

Ғалотиён 4:10 Шумо рӯзҳо, моҳҳо, вақтҳо ва солҳоро риоя мекунед.

Павлус Ғалотиёнро ташвиқ мекунад, ки эҳтиёткор бошанд, то ба риояи рӯзҳои махсус ва идҳо ҳамчун роҳи ба даст овардани илтифоти Худо такя накунанд.

1. Такя ба асарҳои наҷотбахшӣ бар зарар аст

2. Қувваи Имон танҳо

1. Румиён 10:9-11 (Зеро ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон эътироф кардан барои наҷот дода мешавад, зеро Навиштаҳо мегӯяд: "Ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд).

2. Эфсӯсиён 2:8-9 (Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз худи шумост: ин атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.)

Ғалотиён 4:11 Ман аз шумо метарсам, ки мабодо бар шумо меҳнати беҳуда сарф кунам.

Павлус аз он хавотир аст, ки кӯшишҳои худро дар мавъизаи Инҷил ба Ғалотиён барбод додааст.

1. Арзиши субот - Фаҳмидани аҳамияти содиқ мондан дар хидмат ба Худо.

2. Қудрати Инҷил - омӯхтани он, ки чӣ тавр қудрати Инҷил метавонад ба ҳаёти одамон таъсир расонад.

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 127:1 - «Агар Худованд хона насозад, бинокорон беҳуда меҳнат мекунанд».

Ғалотиён 4:12 Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки мисли ман бошед; зеро ки ман мисли шумо ҳастам: шумо ба ман ҳеҷ осебе нарасондаед.

Павлус ғалотиёнро ташвиқ мекунад, ки ба ӯ пайравӣ кунанд ва онҳоро итминон дод, ки ӯ ба онҳо ҳеҷ гуноҳе накардааст.

1. Қувваи тақлид: Тақлид ба Павлус ҳамчун намунаи имон

2. Аҳамияти бахшидан: раҳо кардани дардҳои гузашта

1. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед".

2. Қӯлассиён 3:13 - "Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст".

Ғалотиён 4:13 Шумо медонед, ки чӣ тавр ман аз заъфи ҷисм ба шумо дар аввал башорат дода будам.

Павлус дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр ӯ дар аввал ба Ғалотиён, сарфи назар аз заъфи ҷисмонии худ Инҷилро мавъиза мекард.

1. Бартараф кардани заъфҳои ҷисмонӣ барои иҷрои кори Худо

2. Далерӣ барои пайравӣ кардан ба Исо сарфи назар аз душвориҳо

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9-10 - "Ва ӯ ба ман гуфт: файзи Ман барои ту басанда аст: зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст. Бинобар ин ман аз заъфҳои худ фахр мекунам, то ки қудрати Масеҳ бар ман оромӣ».

Ғалотиён 4:14 Ва озмоиши Маро, ки дар ҷисми ман буд, рад накардед ва рад накардед; балки маро чун фариштаи Худо, мисли Исои Масеҳ қабул кард.

Павлус Ғалотиёнро ситоиш мекунад, ки онҳо ӯро қабул карданд, ҳатто бо вуҷуди душворӣ ва васвасаи ӯ.

1: Мо бояд ҳамон тавре ки ғалотиён нисбати Павлус доштанд, ошкоро ва қабули дигаронро дошта бошем.

2: Новобаста аз заъфҳо ва васвасаҳо, мо набояд зуд доварӣ кунем ё касеро рад кунем.

1: Румиён 15:7 - Пас, якдигарро пазирой кунед, чунон ки Масеҳ шуморо қабул

кардааст, барои ҷалоли Худо.

2: Яъқуб 2:1 - Бародарон ва хоҳарони ман, ба имон ба Худованди ҷалоли мо Исои Масеҳ такя накунед.

Ғалотиён 4:15 Пас куҷост он баракате, ки шумо дар бораи он мегуфтед? зеро ба шумо шаҳодат медиҳам, ки агар имкон мебуд, чашмони худро канда, ба ман медодед.

Насиҳати Павлус ба Ғалотиён барои нишон додани муҳаббат ва садоқати онҳо ба ӯ.

1. Вафодорӣ дар муҳаббати масеҳӣ: Қабули қарорҳои қурбонӣ ба манфиати дигарон.

2. Даъват ба фидокорӣ: Гузаштан аз сухан ба амал.

1. Филиппиён 2:7-8 - аммо худро беобрӯ карда, ба сурати ғулом гирифт ва ба одам монанд шуд; то мамот, ҳатто ба марги салиб итоат мекунанд.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Ғалотиён 4:16 Пас, оё ман душмани шумо шудаам, зеро ба шумо рост мегӯям?

Павлус аз Ғалотиён мепурсад, ки оё вай душмани онҳо шудааст, зеро ба онҳо ростқавлона гуфт.

1. Рост сухан гӯед, ҳатто агар он чизе ки одамон шунидан намехоҳанд ҳам бошад.

2. Мо набояд аз гуфтани сухани рост битарсем, гарчанде ки он моро душман нишон диҳад.

1. Масалҳо 12:17-19 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, рост мегӯяд, аммо шоҳиди бардурӯғ фиреб аст.

2. Қӯлассиён 3:9-10 - Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалияҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад.

Ғалотиён 4:17 Онҳо бо ҷидду ҷаҳд ба шумо таъсир мерасонанд, аммо хуб нест; Оре, шуморо аз худ дур мекунанд, то ба онҳо таъсир расонед.

Павлус Ғалотиёнро аз муаллимони бардурӯғ огоҳ мекунад, ки онҳоро барои манфиати худ идора мекарданд.

1: Дили худро аз муаллимони бардурӯғ нигоҳ доред, ки мехоҳанд шуморо таҳрик кунанд.

2: Ба намунаи Павлус пайравӣ кунед ва дар ҳақиқати Каломи Худо устувор бошед.

1: Эфсӯсиён 4:14, "То ки мо минбаъд кӯдакон набошем, ки бо ҳилаҳои одамон ва макри маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо барои фиреб хӯрда, дар паҳлӯ истода, бо ҳар боди таълимот ба он сӯ парешон нашавем."

2: Ирмиё 17:9, "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

Ғалотиён 4:18 Аммо хуб аст, ки ҳамеша бо ҷидду ҷаҳд дар кори нек шавқ дошта бошам, на танҳо вақте ки ман бо шумо ҳастам.

Павлус калисои Ғалотияро ташвиқ мекунад, ки ҳамеша дар имони худ ғаюр бошанд.

1. Зиндагӣ бо имони боғайрат

2. Дар корҳои нек содиқ мондан

1. Матто 24:12-13 - Огоҳии Исо дар бораи садоқат мукофот хоҳад гирифт.

2. Ибриён 10:22-25 - Муҳимияти содиқ мондан ба ваъдаҳои Худо.

Ғалотиён 4:19 Фарзандони ман, ки дар таваллуди онҳо аз нав азоб мекашам, то даме ки Масеҳ дар шумо ташаккул ёбад,

Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки Ғалотиён дар дилҳои онҳо Масеҳ ташаккул ёбад.

1: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки Масеҳ дар дилҳои мо ташаккул ёбад.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ муҳаббатеро, ки Павлус нисбати Ғалотиён дошт, фаромӯш кунем.

1: Эфсӯсиён 4:20-24 - Барои он ки мо дигар кӯдакон набошем, ки бо ҳар гуна боди таълимот, бо макри одамон, дар макри маккоронаи дасисаҳои маккорона, балки ба он сӯ ва ба он сӯ партоб шаванд, балки муҳаббат, дар ҳама чиз ба Ӯ, ки Сар аст, яъне Масеҳ, ба камол расад, ки тамоми бадан аз Ӯ пайваст ва бо ҳам мепайвандад, аз он чизе ки ҳар буғум ба вуҷуд меорад, мувофиқи кори самараноке, ки ҳар узв ҳиссаи худро дорад, боиси афзоиши бадан барои таҳкими худ дар муҳаббат.

2: Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

Ғалотиён 4:20 Ман мехоҳам, ки ҳоло назди шумо бошам ва овози худро дигар кунам; зеро ки ман аз шумо шубҳа дорам.

Павлус мехоҳад, ки бо Ғалотиён бошад ва шахсан бо онҳо сӯҳбат кунад, зеро ба садоқати онҳо боварӣ надорад.

1. Шубҳаҳои Павлус: Чӣ тавр бародарону хоҳарони худро дар Масеҳ итминон диҳем

2. Зарурати муошират рӯ ба рӯ: Дарси Павлус ба Ғалотиён

1. Ибриён 10:22-25 - Биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва бадани мо бо оби пок шуста шавад.

2. 1 Таслӯникиён 2:7-8 - Аммо мо дар миёни шумо ҳалим будем, ҳамон тавре ки модари ширдеҳ фарзандони худро қадр мекунад. Аз ин рӯ, мо аз рӯи муҳаббат ба шумо хоҳиши зиёд доштем, ки на танҳо Инҷили Худоро, балки ҳаёти худро низ ба шумо расонем, зеро шумо барои мо азиз шудаед.

Ғалотиён 4:21 Ба ман бигӯед, эй эй касоне, ки мехоҳед зери дасти шариат бошед,

оё шариатро намешунавед?

Ин порча дар бораи аҳамияти гӯш кардан ва риояи қонуни Худо сухан меравад.

1. "Қонунро бишнавед ва онро риоя кунед: Омӯзиш дар Ғалотиён 4:21"

2. «Зиндагӣ аз рӯи фармудаҳои Худо»

1. Такрори Шариат 30:11-14 - Зеро ин ҳукме, ки имрӯз ба шумо амр медиҳам, барои шумо на он қадар душвор аст ва на он қадар дур.

2. Забур 118:4-5 - Ту амр фармудай, ки аҳкоми худро боғайрат риоя кунанд. Кошки роҳҳои ман дар риояи фароизи ту устувор бошад!

Ғалотиён 4:22 Зеро навишта шудааст, ки Иброҳим ду писар дошт: яке аз каниз ва дигаре аз зани озод.

Парчае аз Ғалотиён 4:22 достони ду писар доштани Иброҳим, яке аз каниз ва дигаре аз зани озод.

1. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо: Қиссаи Иброҳим

2. Аҳд ва баракат: Паёми писарони Иброҳим

1. Ҳастӣ 16:1–16

2. Ибриён 11:8–12

Ғалотиён 4:23 Аммо он ки аз каниз буд, ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст; аммо вай аз зани озод мувофиқи ваъда буд.

Ваъдаҳои Худо ҳамеша иҷро мешаванд, ҳатто агар он тавре ки мо интизор будем, набошад.

1. Ваъдаҳои Худо: таваккал ба ғайричашмдошт

2. Қудрати Каломи Худо: Имон ба берун аз ҷисм

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Ғалотиён 4:24 Ки ин як масал аст: зеро ки ин ду аҳд ҳастанд; яке аз кӯҳи Сино, ки ба ғуломӣ тааллуқ дорад, яъне Агар.

Ду аҳд дар порча ҳамчун Агар, модари Исмоил ва аҳд аз кӯҳи Сино, ки ба ғуломӣ тааллуқ дорад, тасвир шудаанд.

1. Маънои аллегорикии ду аҳд дар Ғалотиён 4:24

2. Фаҳмидани ғуломии аҳд аз кӯҳи Сино

1. Ибриён 8:6-7 "Аммо ҳоло вай хизмати аълотаре ба даст овардааст, ки то чӣ андоза вай миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки бар ваъдаҳои беҳтар муқаррар шудааст. Зеро агар ин аҳди аввал беайб мебуд, пас бояд ҷои дуюмро ҷустуҷӯ накардаанд».

2. Ғалотиён 5:1 «Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро ба василаи он озод кардааст, устувор истода бошед ва дигар бо юғи ғуломӣ печида нашавед».

Ғалотиён 4:25 Зеро ки ин Агар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Ерусалим, ки ҳоло мавҷуд аст ва бо фарзандони худ ғулом аст, ҷавоб медиҳад.

Агар намунаи ғуломии Ерусалим ва фарзандони вай аст.

1: Мо аз мисоли Агар омӯхта метавонем, ки аз ғуломии гуноҳ дар ҳаёти худ озод шавем.

2: Мо метавонем озодиро тавассути ваъдае, ки Худо ба Иброҳим ва Соро тавассути писарашон Исҳоқ дода буд, пайдо кунем.

1: Ҳастӣ 17:19 - Худо ба Иброҳим ва Соро ваъда дод, ки онҳо писаре хоҳанд дошт, ки ба воситаи онҳо Худо ваъдаашро иҷро мекунад.

2: Ғалотиён 5:1 - Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; Пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед.

Ғалотиён 4:26 Аммо Ерусалим, ки дар боло аст, озод аст ва он модари ҳамаи мост.

Павлус ғалотиёнро насиҳат мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки Ерусалими осмонӣ, ки озод аст, модари ҳамаи имондорон аст.

1. Оғози озодӣ дар Ерусалими осмонӣ

2. Муҳаббати Ерусалими осмонӣ ҳамчун модари рӯҳонӣ

1. Ишаъё 54:1 - "Суруд бихон, эй нозой, эй зоидай! Бихонӣ ва бо овози баланд фарьёд кун, эй эй эй эй кӣ заҳмат накашида! зан, — мегӯяд Худованд.

2. Румиён 8:15 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро аз нав ба тарс қабул накардаед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба он нидо мекунем: "Аббо, Падар".

Ғалотиён 4:27 Зеро ки навишта шудааст: "Шод бош, эй нозой, ки намебардорӣ; бархоста, фарьёд кун, эй ки азоб накаш;

Павлус онҳоеро, ки нозоёнанд, ташвиқ мекунад, ки шод шаванд, зеро онҳо нисбат ба онҳое, ки шавҳар доранд, шумораи бештари фарзандон хоҳанд дошт.

1. «Неъмати фаровони Худо: шодмонӣ аз ризқи ӯ».

2. «Шодии волидайн: баракат барои ҳама».

1. Ишаъё 54:1 - «Суруд хон, эй нозой, ки тоқат накардӣ; суруд хон, ва бо овози баланд фарьёд кун, эй эй ки кӯдакро азоб надод; зан, мегӯяд Худованд».

2. Забур 127:3 - «Инак, фарзандон мероси Худованданд; ва меваи батн подоши Ӯст».

Ғалотиён 4:28 Мо, эй бародарон, мисли Исҳоқ фарзандони ваъда ҳастем.

Имондорон ба Исои Масеҳ фарзандони ваъда мебошанд, мисли Исҳоқ.

1. "Ҳама чиз ба воситаи имон ба Масеҳ имконпазир аст"

2. «Қудрати ваъдаҳои Худо»

1. Ибриён 11:11-12 - Бо имон, Соро имкон дод, ки кӯдаке ҳомиладор шавад, гарчанде ки синну солаш аз синни таваллуд гузашта буд, зеро вай Ӯро, ки ваъда дода буд, амин медонист.

2. Румиён 8:16-17 - Рӯҳи Худо якҷоя бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем ва агар мо фарзандон бошем, пас мо ворисон ҳастем - ворисони Худо ва ворисони Масеҳ.

Ғалотиён 4:29 Аммо, чунон ки дар он вақт Он ки ба ҳасби ҷисм таваллуд ёфтааст, Он ки ба ҳасби рӯҳ таваллуд ёфтааст, таъқиб мекард, ҳоло низ ҳамин тавр аст.

Дар китоби Ғалотиён Павлус дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр онҳое, ки ба ҳасби рӯҳ таваллуд шудаанд, аз ҷониби онҳое, ки ба ҳасби ҷисм таваллуд шудаанд, таъқиб мешуданд ва ин ҳоло ҳам дуруст аст.

1. Таъқиботи одил: Чӣ тавр бояд аз рӯи Китоби Муқаддас ҷавоб диҳанд

2. Қудрати Инҷил: устувор истодан дар муқобили таъқибот

1. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки аз барои адолат таъқиб мешаванд

2. 1 Петрус 4:12-14 - Аз уқубатҳо барои Масеҳ шодӣ кунед

Ғалотиён 4:30 Бо вуҷуди ин, Навиштаҳо чӣ мегӯянд? Каниз ва писарашро бадар кунед, зеро ки писари каниз бо писари зани озод вориси нахоҳад буд.

Навиштаҳо дастур медиҳанд, ки каниз ва писари ӯро берун кунанд, зеро писари каниз наметавонад вориси писари зани озод бошад.

1. Аҳамияти корҳои нек: Даравидани он чизе, ки мо мекорем

2. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо: озод кардани он чизе, ки барои мо пешбинӣ нашудааст

1. Румиён 8:17 (Ва агар фарзандон бошанд, ворисонанд; ворисони Худо ва шариконӣ Масеҳ; агар ин тавр бошад, ки мо бо Ӯ азоб кашем,)

2. Юҳанно 8:36 (Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд.)

Ғалотиён 4:31 Пас, эй бародарон, мо на фарзандони каниз, балки фарзандони озодем.

Дар порчаи Ғалотиён 4:31 мефаҳмонад, ки имондорон на фарзандони каниз, балки фарзандони озоданд.

1. Озодӣ аз ғуломӣ: Муайян кардани маънои озодӣ

2. Қувваи наҷот: раҳо кардани занҷирҳои мо

1. Румиён 8:21 - То ки худи махлуқот аз ғуломии фаноро озод карда, ба озодии пурҷалоли фарзандони Худо оварда шавад.

2. Ишаъё 61:1 - Рӯҳи Худованди Олӣ бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам. Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро барои асирон ва аз зулмот озод кардани маҳбусон эълон кунам.

Ғалотиён 5 боби панҷуми Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус озодии имондоронро дар Масеҳ муҳокима мекунад ва онро бо ғуломии қонуншиносӣ муқоиса мекунад.

Сархати 1: Павлус бо таъкид оғоз мекунад, ки имондорон ба озодӣ дар Масеҳ даъват шудаанд ва набояд дубора ба юғи ғуломӣ итоат кунанд (Ғалотиён 5:1). Ӯ аз хатна ҳамчун воситаи сафедкунӣ ҳушдор дода, қайд мекунад, ки онҳое, ки ба воситаи шариат сафед шудан мехоҳанд, аз Масеҳ ҷудо шудаанд ва аз файз афтодаанд. Ба ҷои ин, ӯ таъкид мекунад, ки имон тавассути муҳаббат амал кардан муҳим аст.

Сархати 2: Павлус мефаҳмонад, ки гарчанде ки онҳо ба озодӣ даъват шуда буданд, онҳо набояд озодии худро ҳамчун имконият барои ба ҳавасҳои гунаҳкор ҷалб кардан истифода баранд (Ғалотиён 5:13). Ба ҷои ин, Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки муҳаббат тамоми шариатро иҷро мекунад ва аз кирдорҳое ба мисли кина, ҷанҷол, ҳасад, хашм, шӯҳратпарастӣ, ихтилофот ва ҳасад ҳушдор медиҳад.

Сархати 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Павлус корҳои ҷисмро бо самари Рӯҳ муқоиса мекунад. Ӯ амалҳои гуногунеро номбар мекунад, ки бо ҳавасҳои ҷисмонӣ идора карда мешаванд, ба монанди бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ, бутпарастӣ, ҷодугарӣ, мастӣ ва ғайра (Ғалотиён 5:19-21). Баръакси ин аъмоли зулмот самаре мебошанд, ки дар қадам бо Рӯҳ ба вуҷуд меоянд: муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, сабр, меҳрубонӣ, вафодорӣ, нармӣ, худдорӣ.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми Ғалотиён ба озодии имондорон дар Масеҳ таъкид мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки аз бозгашт ба амалҳои қонунӣ бармегарданд. Павлус аз ҷустуҷӯи сафедкунӣ тавассути хатна ё риояи қонунҳо огоҳ мекунад, зеро он касро аз файзи Масеҳ ҷудо мекунад. Ба ҷои ин, вай бо имон зиндагӣ карданро ташвиқ мекунад, ки тавассути муҳаббат кор мекунад.

Павлус инчунин таъкид мекунад, ки озодии онҳоро масъулиятнок истифода бурда, ба якдигар дар муҳаббат хизмат кунанд, на ба ҳавасҳои гуноҳ. Ӯ аҳамияти муҳаббатро дар иҷрои тамоми шариат таъкид мекунад ва огоҳ мекунад, ки ба корҳои ҷисмоние, ба мисли нафрат, ҳасад ва шӯҳратпарастӣ машғул нашавед.

Боб бо он хотима меёбад, ки Павлус корҳои ҷисмро бо самари Рӯҳ муқоиса мекунад. Ӯ амалҳои гуногунеро номбар мекунад, ки бо ҳаёте, ки бо хоҳишҳои ҷисмонӣ идора мешавад, алоқаманд аст ва таъкид мекунад, ки онҳое, ки ба Масеҳ тааллуқ доранд, табиати гунаҳкори худро маслуб кардаанд. Ба ҷои ин, онҳо бояд тавассути рафтор бо Рӯҳ мева ованд, яъне хислатҳои муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, сабр, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ зоҳир кунанд. Ин боб даъвати имондоронро таъкид мекунад, ки бо имон ба Масеҳ зиндагӣ кунанд ва бо қудрати тағирдиҳандаи Рӯҳи Ӯ ҳидоят кунанд, на бастагӣ ба амалҳои қонунӣ ё ба ҳавасҳои гуноҳ.

Ғалотиён 5:1 Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро бо он озод кардааст, устувор истода бошед ва боз ба юғи ғуломӣ гирифтор нашавед.

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки дар Масеҳ озод бошанд ва ба маҳдудиятҳои шариат баста нашаванд.

1. "Озод шудан: Қувваи озодии Масеҳ"

2. "Зиндагии фаровон: шодии озод шудан аз ғуломӣ"

1. Юҳанно 8:36 - «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

2. Ишаъё 61:1 - «Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд маро тадҳин кардааст, то ба дардмандон башорат диҳам; Ӯ маро фиристод, то дилҳои шикастаро бибандам, озодиро ба асирон эълон кунам ва озодии маҳбусон».

Ғалотиён 5:2 Инак, ман Павлус ба шумо мегӯям, ки агар хатна шавед, Масеҳ ба шумо ҳеҷ фоидае нахоҳад овард.

Павлус огоҳ мекунад, ки ба хатна ҳамчун воситаи ба даст овардани наҷот такя накунем.

1. Танҳо ба Масеҳ барои наҷот эътимод кунед

2. Амнияти бардурӯғи хатна

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Румиён 3:21-24 - Аммо ҳоло адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир шудааст, гарчанде ки Шариат ва анбиё дар бораи он шаҳодат медиҳанд, ки адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳамаи имондорон. Зеро ки ҳеҷ тафовуте нест: зеро ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд.

Ғалотиён 5:3 Зеро ки ман боз ба ҳар шахси махтуншуда шаҳодат медиҳам, ки вай бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад.

Павлус ба Ғалотиён хотиррасон мекунад, ки онҳо бояд тамоми шариатро риоя кунанд, агар онҳо худро хатна кунанд.

1: Мо бояд қонунро пурра риоя кунем ва равиши интихоб ва интихоб накунем.

2: Мо наметавонем ба як амале такя кунем, ки моро наҷот диҳад, балки ба ҷои он лозим аст, ки дар итоаткории комил ба Худо зиндагӣ кунем.

1: Яъқуб 2:10-11 - Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоят кунад, вале дар як нукта иҷро накунад, барои ҳамааш ҷавобгар мешавад.

2: Румиён 3:20 - Зеро ки ба воситаи аъмоли шариат ҳеҷ кас дар назари Ӯ сафед нахоҳад шуд, зеро ба воситаи шариат дониши гуноҳ пайдо мешавад.

Ғалотиён 5:4 Ҳар кӣ аз шумо ба василаи шариат сафед шуда бошад, ба шумо ҳеҷ таъсире надод, ки Масеҳ. шумо аз файз афтодаед.

Масеҳиён на ба воситаи шариат, балки ба воситаи файз сафед карда мешаванд.

1. Қувваи файз: Фаҳмидани фарқияти қонуншиносӣ ва имон

2. Барқарорсозии имони мо: рафъи васвасаи ќонуншиносї

1. Румиён 3:20-24 - Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Ғалотиён 5:5 Зеро ки мо ба воситаи Рӯҳ мунтазири умеди адолат бо имон ҳастем.

Рӯҳ ба мо кӯмак мекунад, ки бо имон интизории адолатро нигоҳ дорем.

1. Қудрати Рӯҳулқудс барои истодагарӣ

2. Умеди адолат бо имон

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2. Ғалотиён 3:11 - Акнун маълум аст, ки ҳеҷ кас дар назди Худо ба воситаи шариат сафед карда намешавад, зеро «одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард».

Ғалотиён 5:6 Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна фоидае дорад ва на номахтунӣ;

балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.

Павлус таъкид мекунад, ки дар назари Худо аҳамияти имон аст, на амалҳои зоҳирӣ ба монанди хатна.

1. Зиндагӣ бо имон: Зиндагӣ бо имон чӣ маъно дорад?

2. Қудрати ишқ: Дар муҳаббат зиндагӣ кардан чӣ маъно дорад?

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - Ва алҳол имон, умед, хайрия, ин се чиз боқӣ мемонад; Аммо бузургтарини онҳо садақа аст.

Ғалотиён 5:7 Шумо хуб давидаед; Кист, ки шуморо манъ кард, ки ба ростӣ итоат накунед?

Павлус аз Ғалотиён мепурсад, ки ҳарчанд онҳо ба давидан хуб шурӯъ кардаанд, ба ҳақиқат пайравӣ намекунанд.

1. Аз ростӣ даст накашед; давиданро давом диҳед. 2. Ба андешаи дигарон халал нарасонад; ба ҳақ пайравӣ кунед.

1. Ибриён 12:1 - "Бинобар ин, азбаски мо бо абри бузурги шоҳидон иҳота кардаем, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем." 2. Филиппиён 3:14 - "Ман ба сӯи ҳадафе ҳаракат мекунам, то мукофоте ба даст орам, ки барои он Худо маро дар Исои Масеҳ ба осмон даъват кардааст".

Ғалотиён 5:8 Ин боварибахш нест, ки шуморо даъват мекунад.

Ин порча таъкид мекунад, ки имони мо на аз ақидаи дигарон, балки ба муносибати мо бо Худо вобаста аст.

1: Имони мо ба Худо бояд аз дарун бошад, на аз сарчашмаҳои беруна.

2: Мо бояд ба муҳаббат ва роҳнамоии Худо таваккал кунем, на ба ақидаи дигарон.

1: Ирмиё 17: 7-8 "Лекин хушбахт аст касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва эътимоди вай ба Ӯст. Онҳо мисли дарахте хоҳанд буд, ки дар назди об шинонда, решаҳои худро дар ҷӯй мерезад. Ӯ наметарсад, ки вақте ки гармо меояд, баргаш хамеша сабз аст, дар як соли хушксолӣ ташвише надорад ва боре хам намедихад».

2: Румиён 10:17 "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд."

Ғалотиён 5:9 Каме хамиртуруш тамоми хамирро хамир мекунад.

Ин оят хотиррасон мекунад, ки таъсири хурд метавонад таъсири калон расонад.

1: Мо бояд дар бораи чизҳои хурди зиндагӣ дар хотир дошта бошем, зеро онҳо метавонанд ба ҳаёти мо ва атрофиёнамон таъсири калон расонанд.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки ҳатто хурдтарин амали гуноҳ ба мо таъсир нарасонад, зеро он метавонад зуд паҳн шавад ва ҳаёти моро вайрон кунад.

1: Матто 16:6 - «Эҳтиёт бошед ва аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён ҳазар кунед».

2: 1 Қӯринтиён 5:6 - «Ҷалоли шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андаке хамиртуруш тамоми хамирро мепазад?»

Ғалотиён 5:10 Ман ба шумо ба воситаи Худованд боварӣ дорам, ки фикри дигаре нахоҳед дошт; лекин ҳар кӣ шуморо ба изтироб меандозад, ҳар кӣ бошад, доварии худро ба дӯш хоҳад гирифт.

Павлус ба Ғалотиён эътимоди худро баён мекунад ва аз онҳое, ки онҳоро гумроҳ мекунанд, огоҳ мекунад.

1. Қувваи эътимод ба Худованд

2. Ҳукми муаллимони козиб

1. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд».

2. Ибриён 13:17 - «Ба онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, итоат кунед ва худро итоат кунед, зеро онҳо ба ҷонҳои шумо, мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, эҳтиёт мекунанд, то ки ин корро бо шодӣ кунанд, на бо ғам; барои шумо зиёновар аст».

Ғалотиён 5:11 Ва ман, эй бародарон, агар ман ҳанӯз хатнаро мавъиза карда бошам, чаро то ҳол ба таъқибот гирифтор мешавам? он гоҳ ҷинояти салиб қатъ мешавад.

Павлус савол медиҳад, ки чаро ӯ то ҳол дар таъқибот азоб мекашад, агар ӯ хатнаро мавъиза кунад, ки ин маънои онро дорад, ки ҷинояти салиб қатъ шудааст.

1. Хафагии салиб: Чӣ тавр Исо ҳама чизро тағир дод

2. Таъқиботи Павлус: Бо вуҷуди хароҷот аз паи Исо рафтан

1. Румиён 10:14-15 Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо ба касе ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон оваранд? ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

2. Эфсӯсиён 2:14-16 Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуро як офарид ва девори мобайнии ҷудоии моро вайрон кард; Ва дар ҷисми Ӯ адоватро, ҳатто шариати аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, нест кард; зеро ки дар худ як одами нав ба вуҷуд оварад, то ки сулҳ кунад.

Ғалотиён 5:12 Ман мехостам, ки онҳо ҳатто бурида шаванд, ки шуморо ба ташвиш меоранд.

Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки онҳое, ки Ғалотиёнро ба ташвиш меоранд, нест карда шаванд.

1. Мо набояд бигзорем, ки бадхоҳон имони моро вайрон кунанд

2. Нагузоред, ки кофирон имони моро суст кунанд

1. Румиён 16:17-18 - «Эй бародарон ва хоҳарон, аз шумо хоҳиш менамоям, ки аз онҳое, ки ҷудоиандозӣ мекунанд ва дар роҳи шумо монеаҳо мегузоранд, ки ба таълимоти омӯхтаатон мухолифанд, эҳтиёт шавед. Аз онҳо дурӣ ҷӯед. Зеро ин гуна одамон на ба Худованди мо Масеҳ, балки ба иштиҳои худ хизмат мекунанд. Бо гапи

нарм ва хушомадгӯй шуури одамони соддалавҳонаро фиреб медиҳанд».

2. Яъқуб 4:7 - "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

Ғалотиён 5:13 Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; Фақат озодиро барои ҷисм истифода набаред , балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед.

Мо бояд озодии худро ҳамчун имконият истифода барем, то ба якдигар бо муҳаббат хизмат кунем.

1. Қувваи ишқ: хидмати ҳамдигар бо озодӣ

2. Истифодаи озодии худ барои дӯст доштани дигарон

1. 1 Қӯринтиён 13:4-8 - Муҳаббат пуртоқат ва меҳрубон аст; ишқ ҳасад ва фахр намекунад; такаббур ва дагалӣ нест. Вай дар рохи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ намекунад, балки аз ростӣ шод мешавад. Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

Ғалотиён 5:14 Зеро ки тамоми шариат дар як калима, ҳатто дар ин ҳам иҷро мешавад; Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Қонуни Худо метавонад бо дӯст доштани ёри худ иҷро шавад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Қонуни Худоро иҷро кардан мумкин аст

2. Аҳкоми муҳаббат: Назари Китоби Муқаддас оиди дӯст доштани ҳамсоягон

1. Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

2. Румиён 13:8-10 - Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз он ки якдигарро дӯст доред, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

Ғалотиён 5:15 Аммо агар якдигарро газида, бихӯред, эҳтиёт шавед, ки якдигарро нахӯред.

Ин порча аз неруи харобиовари гуфтор ва кирдори ношоиста ҳушдор дода, хонандагонро водор мекунад, ки аз гуфтор ва кирдори худ бохабар бошанд, то ки даргириҳо ҷилавгирӣ кунанд.

1. "Ҷавоби нарм: Қувваи меҳрубонӣ"

2. "Гашидани ва хӯрдан: нобудшавии низоъ"

1. Матто 5:44 - «Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки аз шумо бадбинӣ мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед».

2. Масалҳо 15:1 - "Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад".

Ғалотиён 5:16 Пас, ҳаминро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед овард.

Мувофиқи Рӯҳ зиндагӣ кунед, на ба ҳавасҳои ҷисм.

1. Қувваи Рӯҳ: Чӣ тавр барои Худо зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Бартараф кардани васвасаҳо: Чӣ тавр бояд дар Рӯҳ зиндагӣ кунем

1. Румиён 8:5-8 - Барои онҳое, ки мувофиқи Рӯҳ зиндагӣ мекунанд, Рӯҳ ҳаёт мебахшад.

2. Эфсӯсиён 5:18 - Ҳангоми сурудани таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ аз Рӯҳ пур шавед.

Ғалотиён 5:17 Зеро ки ҷисм ба Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм тамаъ дорад, ва инҳо ба якдигар мухолифанд, ба тавре ки шумо он чи мехостед, карда наметавонед.

Павлус ғалотиёнро огоҳ мекунад, ки ҷисм ва Рӯҳ ба ҳамдигар мухолифанд ва онҳо набояд бо ҳавасҳои худ гумроҳ шаванд.

1. Чӣ тавр дар мувофиқа бо Рӯҳ зиндагӣ кардан мумкин аст

2. Қувваи ҷисм ва оқибатҳои он

1. Румиён 8:1-4 - Бинобар ин, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт мебахшад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ғалотиён 5:18 Аммо агар шуморо ба Рӯҳ роҳнамоӣ кунанд, тобеи шариат нестед.

Имондорон ба шариат вобаста нестанд, балки бояд Рӯҳро роҳнамоӣ кунанд.

1. Дар озодии Рӯҳулқудс зиндагӣ кардан

2. Гирифтани роҳнамоӣ аз Худо тавассути Рӯҳи Ӯ

1. Румиён 8:2-4 «Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. Зеро Худо он чиро кардааст, ки шариати ҷисм заиф шуда натавонистааст. Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард, то ки талаботи одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунем, иҷро шавад. »

2. Юҳанно 16:13 «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки аз ихтиёри худ намегӯяд, балки ҳар чи мешунавад, хоҳад гуфт, ва он чиро, ки мешунавад, ба шумо баён хоҳад кард меоянд».

Ғалотиён 5:19 Аъмоли ҷисм маълум аст, ки инҳоянд; Зино, зино, нопокӣ, зинокорӣ,

Амалҳои ҷисм бо мисолҳои зино, зино, нопокӣ ва фисқу фуҷур зоҳир мешаванд.

1. «Қувваи интизом: бартараф кардани васвасаҳо»

2. "Амалҳои мо муҳим аст: оқибатҳои гуноҳ"

1. Румиён 6:12-14 «Пас, гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед. Ва андоми худро ҳамчун олоти ноинсофӣ ба гуноҳ насупоред; балки худро ба Худо таслим кунед, мисли онҳое ки зинда ҳастанд, аз мурдагон, ва андоми худро ҳамчун олоти адолат ба Худо таслим кунед. Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, зеро ки шумо зери дасти шариат нестед, балки тобеи файз ҳастед».

2. Яъқуб 1:14-15 «Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки аз ҳаваси худ дур мешавад ва фирефта мешавад. Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад, ва гуноҳ, вақте ки тамом мешавад, мамотро ба вуҷуд меорад».

Ғалотиён 5:20 Бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, ихтилоф, тақлид, ғазаб, ҷанҷол, фитна, бидъат,

Ин порча бар зидди бадиҳои бутпарастӣ, ҷодугарӣ, нафрат, ихтилоф, тақлид, ғазаб, фитна, фитна ва бидъат сухан мегӯяд.

1. «Хатари бутпарастӣ ва дигар иллатҳо»

2. "Қувваи ишқ: канорагирӣ аз кина ва низоъ"

1. Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат ва ғазаб, ва хашм, ва фарьёд ва сухани бад аз шумо бо ҳар кина дур карда шавад; ва ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед. , чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Румиён 12: 17-19 - "Ба ҳеҷ кас ба ҷои бадӣ бадӣ надиҳед. Дар назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед. Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Азизони азиз, қасос гиред. на худатон, балки ба ғазаб ҷой диҳед, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Ғалотиён 5:21 Ҳасад, куштор, мастигарӣ, айшу ишрат ва монанди инҳо: дар бораи онҳо пештар ба шумо мегӯям, чунон ки дар гузашта низ ба шумо гуфтам, ки онҳое ки чунин корҳоро мекунанд, вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Дар Малакути Худо рафтори гунаҳкор, аз қабили ҳасад, куштор, мастӣ ва айшу ишрат роҳ дода намешавад.

1. Хатари гуноҳ ва оқибатҳои он

2. Роҳ ба сӯи адолат ва қудсият

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 Қӯринтиён 6:9-10 - Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на мардони ҳамҷинсгароён, на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на бадгӯён, на қаллобон вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Ғалотиён 5:22 Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, мулоимӣ, некӣ, имон,

Меваи Рӯҳ ҷузъи муҳими ҳаёти масеҳӣ мебошад.

1: Аҳамияти меваи Рӯҳ

2: Дар меваи Рӯҳ мерӯянд

1: Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2: Яъқуб 3:17-18 - Аммо ҳикмате, ки аз осмон меояд, пеш аз ҳама пок аст; пас сулхдуст, гамхор, мутеъ, пур аз шафқат ва самараи нек, бегараз ва самими.

Ғалотиён 5:23 Ҳалимӣ, фурӯтанӣ: бар зидди онҳо қонун нест.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки фурӯтанӣ ва фурӯтаниро риоя кунанд, ки он ба ҳаёти мувофиқи қонунҳои Худо оварда мерасонад.

1. «Қудрати ҳалимӣ ва фурӯтанӣ»

2. «Мувофиқи Қонуни Худо зиндагӣ кардан»

1. Матто 5:5 - "Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд".

2. 1 Петрус 4:7 - "Анҷоми ҳама чиз наздик аст; бинобар ин, ба хотири дуоҳои худ худдорӣ ва ҳушёр бошед".

Ғалотиён 5:24 Ва онҳое ки аз они Масеҳ ҳастанд, ҷисмро бо ҳавасҳо ва ҳавасҳо маслуб кардаанд.

Имондорон ба Масеҳ ҳавасҳои гуноҳонаи худро куштаанд.

1. Қудрати маслуб кардани ҷисм

2. Зарурати инкор кардани худ

1. Румиён 6:11-12 - Ҳамин тавр, худро барои гуноҳ мурда, вале барои Худо дар Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед. Бинобар ин нагузоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмфармо бошад, то ки ба ҳавасҳои бади он итоат кунед.

2. Матто 16:24-26 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, онро барбод медиҳад, вале ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт. Ба одам чӣ фоида аст, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварда, ҷони худро аз даст диҳад? Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ медиҳад?

Ғалотиён 5:25 Агар мо дар Рӯҳ зиндагӣ кунем, биёед низ бо Рӯҳ рафтор кунем.

Дар Ғалотиён 5:25 Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар Рӯҳ зиндагӣ кунанд ва дар Рӯҳ рафтор кунанд.

1. Дар Рӯҳ зиндагӣ кардан: Муҳимияти роҳнамоии Рӯҳулқудс

2. Дар Рӯҳ рафтор кардан: итоаткории содиқона ба Худо

1. Румиён 8:14 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамой мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

2. Ғалотиён 5:16 - Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард.

Ғалотиён 5:26 Биёед орзуи ҷалоли ботил набошем, якдигарро ба хашм наоварем ва ба якдигар ҳасад наоварем.

Мо набояд бо хоҳиши эътироф шудан водор шавем ва набояд дар байни якдигар низоъ ва ҳасадро ба вуҷуд орем.

1. Хавфи ҷалоли беҳуда

2. Бартараф кардани ҳасад дар ҷомеа

1. Яъқуб 3:14-16 - Аммо агар дар дилҳои шумо ҳасад ва шӯҳратпарастии талх дошта бошед, фахр накунед ва ба ростӣ дурӯғ нагӯед.

2. Матто 6:1-4 - «Аз рафтори адолати худ дар назди дигарон ҳазар кунед, то ки дар назари онҳо намоён шаванд, зеро он гоҳ аз Падари худ, ки дар осмон аст, мукофоте нахоҳед дошт.

Ғалотиён 6 боби шашум ва ниҳоии Номаи Павлус ба Ғалотиён аст. Дар ин боб Павлус дастурҳои амалӣ барои ҳамчун имондор зиндагӣ кардан медиҳад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки бори якдигарро бардоранд .

Сархати 1: Павлус бо он оғоз мекунад, ки имондоронро даъват мекунад, ки ҳамимонеро, ки ба гуноҳ афтода буд, барқарор кунанд ва ин корро бо мулоимӣ ва осебпазирии худ ба назар гиранд (Ғалотиён 6:1). Ӯ аҳамияти бардошти бори якдигарро таъкид мекунад ва ҳамин тавр қонуни Масеҳро иҷро мекунад. Павлус ҳар як шахсро ташвиқ мекунад, ки бори худро бар дӯш гирад ва инчунин омода бошад, ки ба дигарон дар мӯҳтоҷ кӯмак кунад.

Сархати 2: Павлус ба масъалаи ғурури шахсӣ муроҷиат мекунад ва аз худфиребӣ огоҳ мекунад. Ӯ ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки дар бораи худ аз ҳад зиёд фикр накунанд, балки амалҳо ва ниятҳои худро тафтиш кунанд (Ғалотиён 6:3-4). Ҳар як шахс бояд худро бо дигарон муқоиса накарда, масъулияти кори худро ба дӯш гирад. Онҳое, ки аз каломи Худо таълим мегиранд, бояд ҳама чизҳои некро бо онҳое, ки онҳоро таълим медиҳанд, мубодила кунанд.

Сархати 3: Боб бо Павлус таъкид мекунад, ки имондорон он чи мекоранд, дарав хоҳанд кард. Ӯ мефаҳмонад, ки коштан барои писанд омадан ба ҷисм ба фасод оварда мерасонад, аммо коштан барои писанд омадани Рӯҳ ба ҳаёти ҷовидонӣ

мебарад (Ғалотиён 6:7-8). Аз ин рӯ, Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз корҳои нек хаста нашаванд, балки дар кори дуруст истодагарӣ кунанд. Ниҳоят, ӯ таъкид мекунад, ки фахр бояд танҳо дар салиби Масеҳ маҳдуд бошад, ки ба воситаи он имондорон ба ҷаҳон маслуб шудаанд ва он барои онҳо.

Дар ҷамъбаст,

Боби шашуми Ғалотиён дастурҳои амалӣ барои зиндагӣ ҳамчун мӯъминон дар дохили ҷомеа оварда шудааст. Павлус имондоронро даъват мекунад, ки онҳоеро, ки ба ҷиноят афтодаанд, бо нармӣ барқарор кунанд ва бори якдигарро бардоранд. Вай аз муқоисаҳои мағрурона ҳушдор медиҳад ва ба ҳар як шахс маслиҳат медиҳад, ки амалҳои худро тафтиш кунанд, на аз дигарон тасдиқ кунанд.

Павлус масъулияти шахсиро таъкид карда, инчунин саховатмандиро нисбати онҳое, ки каломи Худоро таълим медиҳанд, ташвиқ мекунад. Ӯ принсипи коштан ва дарав карданро таъкид намуда, имондоронро даъват мекунад, ки кошта, ба Рӯҳ писанд оянд, на ба ҳавасҳои ҷисмонӣ. Павлус дар хотима бо ташвиқи субот дар некӣ ва фахр кардан танҳо дар салиби Масеҳ, ки аз бандҳои дунё озод кардааст.

Ин боб аҳамияти ҷомеа, масъулияти шахсӣ, фурӯтанӣ ва истодагарӣ дар зиндагӣ дар имони худ ва такя ба қудрати дигаргункунандаи қурбонии Масеҳ таъкид мекунад.

Ғалотиён 6:1 Эй бародарон! худро ба назар гирифта, мабодо ту низ озмуда нашаванд.

Ин порча масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки хато карда буданд, бо меҳрубонӣ ва фаҳмиш барқарор кунанд ва заифиҳои худро дар хотир дошта бошанд.

1. Файз ва шафқат барои ҳама: Қудрати барқарорсозии бародарону хоҳарони мо

2. Донистани нуқсонҳои худ: бахшидан ва фурӯтанӣ кардан

1. Яъқуб 5:19-20 - Бародарони ман, агар касе аз шумо аз ростӣ гумроҳ шавад, ва касе ӯро ба дини худ гардонад; Бигзор вай бидонад, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии худ бармегардонад, ҷони маргро наҷот медиҳад ва гуноҳҳои зиёдеро пинҳон хоҳад кард.

2. Луқо 6:37 - Доварӣ накунед, ва шумо маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд.

Ғалотиён 6:2 Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред.

Масеҳиён бояд якдигарро дар бори худ дастгирӣ кунанд ва барои иҷрои қонуни Исои Масеҳ кӯшиш кунанд.

1. "Гӯш кардани бори ҳамдигар: қисми муҳими масеҳӣ будан"

2. «Иҷрои Қонуни Масеҳ: Даъват ба ҷомеа»

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. 1 ба Қӯринтиён 12:26 - «Агар як узв уқубат кашад, ҳама якҷоя азоб мекашанд; агар як узв эҳтиром дошта бошад, ҳама якҷоя шодӣ мекунанд».

Ғалотиён 6:3 Зеро, агар касе худро чизе ҳисоб кунад, дар сурате ки вай ҳеҷ аст, вай худро фиреб медиҳад.

Ин оят моро даъват мекунад, ки фурӯтан бошем ва аз худ баҳои зиёд надиҳем, зеро он ба худфиребӣ мебарад.

1: Мо бояд фурӯтан бошем ва аҳамияти худро аз ҳад зиёд баҳо надиҳем.

2: Мо бояд аз хатари худфиребӣ огоҳ бошем ва дар имони худ устувор бошем.

1: Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад.

2: Филиппиён 2:3-4 - Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё худпарастӣ накунед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ болотар арзёбӣ кунед.

Ғалотиён 6:4 Аммо бигзор ҳар кас кори худро имтиҳон кунад, ва он гоҳ ӯ танҳо бо худ шодӣ хоҳад кард, на дар дигаре.

Ҳатман ба кори худ баҳо диҳед ва муваффақиятҳои худро ҷашн гиред.

1. Ҷашн гирифтани худ ва дастовардҳои мо

2. Масъулият барои худ ва кори мо

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Эфсӯсиён 5:15-16 - «Пас, бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун хирад, ва вақтро сарфа кунед, зеро айём шарир аст».

Ғалотиён 6:5 Зеро ки ҳар кас бори худро хоҳад бардошт.

Ин порча ба мо аҳамият медиҳад, ки масъулиятро барои амалҳои худ ба дӯш гирем ва ба дигарон такя накунем, ки бори моро барои мо бардоранд.

1. ? Оё бори худамонро ба дӯш мегирем?

2. ? Оё бо масъулияти ?

1. Матто 11:28-30 - ? □ ба ман эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт. Зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст.??

2. Филиппиён 4:13 - ? □ ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонад.

Ғалотиён 6:6 Бигзор касе ки аз калом таълим гирифта бошад, ба касе ки таълим медиҳад, дар ҳама чизҳои нек хабар диҳад.

Имондорон бояд бо онҳое, ки Каломи Худоро ба онҳо таълим медиҳанд, саховатманд бошанд.

1. Қудрати саховатмандӣ дар калисо

2. Шинохтан ва қадр кардани онҳое, ки ба мо Каломи Худоро таълим медиҳанд

1. Масалҳо 11:25 - Шахси саховатманд баракат хоҳад ёфт, зеро ӯ як қисми ғизои худро ба мискинон медиҳад.

2. Аъмол 20:35 - Дар ҳар коре, ки ман мекардам, ман ба шумо нишон додам, ки бо ин гуна меҳнати душвор мо бояд ба нотавонон кӯмак расонем ва суханони худи Худованд Исои Масеҳро ба ёд оварда: ? □ т додан баракаттар аст аз гирифтан.??

Ғалотиён 6:7 Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунанд: зеро ки одам он чи мекорад, онро низ даравад.

Худоро масхара намекунанд ва мо он чи мекорем, дарав мекунем.

1: Мо бояд барои амалҳои худ масъулиятро ба дӯш гирем ва дарк кунем, ки Худоро масхара намекунанд.

2: Дар ҳар коре, ки мо мекунем, бояд бо ҳикмат амал кунем ва дар хотир дорем, ки Худо моро мувофиқи подош хоҳад дод.

1: Масалҳо 22:8 - "Ҳар кӣ беадолатӣ мекорад, мусибат хоҳад даравид, ва асои ғазаби вай барбод хоҳад рафт".

2: Воиз 11: 4 - "Ҳар кӣ ба шамол нигоҳ мекунад, кишт намекунад; ҳар кӣ ба абр нигоҳ мекунад, дарав намекунад."

Ғалотиён 6:8 Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид; лекин ҳар кӣ барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Мо оқибатҳои интихоби худамонро дарав хоҳем кард, ё ҳаёти ҷовидонӣ, агар мо ба Рӯҳ кошем, ё фасодро, агар ба ҷисм кошем.

1. Қувваи интихоб: Таъсири интихоби мо ба сарнавишти абадии мо

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: оқибатҳои амалҳои мо

1. Румиён 8:1-17 - Қувваи ҳаёт дар Рӯҳ

2. Яъқуб 1:14-15 - Хатари он ки ба ҳавасҳои мо роҳбарӣ карда шавад

Ғалотиён 6:9 Ва аз корҳои нек монда нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

Мо бояд дар кори дуруст истодагарӣ кунем, зеро дар вақти муайяншуда мо мукофотҳоро хоҳем гирифт, агар рӯҳафтода нашавем.

1: Таслим нашавед - Ғалотиён 6:9

2: Сабр кунед - Ғалотиён 6:9

1: Ибриён 10:35-36 - Пас, эътимоди худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад. Зеро ки шумо сабр лозим аст, то ки пас аз ба ҷо овардани иродаи Худо, ваъдаро ба даст оред.

2: Яъқуб 1:12 - Хушо марде, ки ба васвасаҳо тоб меорад; зеро ки ҳангоме ки ба ӯ маъқул шуд, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда кардааст, хоҳад гирифт.

Ғалотиён 6:10 Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама одамон, алалхусус ба аҳли имон некӣ кунем.

Мо бояд ҳар як фурсатро истифода барем, то барои ҳама одамон, хусусан онҳое, ки ба Исо имон доранд, некӣ кунем.

1. «Имкониятҳои некӣ кардан» - омӯхтани он, ки чӣ тавр мо вақт, қувва ва захираҳои худро барои некӣ кардан ба дигарон истифода бурда метавонем.

2. «Хонаи имон» - таваҷҷӯҳ ба аҳамияти кӯмак кардан ва рӯҳбаланд кардани бародарону хоҳарони мо дар Масеҳ.

1. Матто 25:35-40 - Масали Исо дар бораи гӯсфандон ва бузҳо, ки аҳамияти кӯмак ба ниёзмандонро таъкид мекунад.

2. 1 Петрус 4:8-11 - Насиҳати Петрус барои истифода бурдани бахшоишҳои рӯҳонии мо барои хидмат ба дигарон.

Ғалотиён 6:11 Шумо мебинед, ки ман бо дасти худ ба шумо чӣ қадар нома

навиштаам.

Павлус ба калисои Ғалотия номаи тӯлонӣ навишт, то онҳоро ташвиқ кунад, ки дар имонашон устувор бошанд.

1. Дар имони худ устувор монед: Паёми Павлус ба Ғалотиён

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Номаи Павлус ба Ғалотиён

1. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки дар асл шумо мекунед.

2. Ибриён 10:23-25 - Биёед ба умеде, ки мо изҳор мекунем, бемайлон нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед бубинем, ки чӣ тавр мо якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек бармеангезем.

Ғалотиён 6:12 Ҳар кӣ мехоҳад дар ҷисм худнамоӣ кунад, шуморо маҷбур мекунанд, ки хатна шавед; танҳо барои он ки онҳо барои салиби Масеҳ таъқиб нашаванд.

Ин порча дар бораи онҳое сухан меравад, ки кӯшиш мекунанд, ки имондоронро маҷбур кунанд, ки хатна шаванд, то аз таъқибот барои салиби Масеҳ канорагирӣ кунанд.

1: Мо бояд дар имони худ қавӣ ва устувор бошем, ҳатто агар ин барои салиби Масеҳ азоб кашидан бошад.

2: Мо бояд устувор бошем ва аз ҷониби онҳое, ки мекӯшанд ба мо барои тағир додани эътиқоди мо фишор оваранд, нашавем.

1: Румиён 8:31-39 - Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2: Қӯлассиён 2: 8-15 - Нагузоред, ки касе шуморо аз рӯи он чи мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи ҷашни динӣ, ҷашни Моҳи нав ё рӯзи шанбе доварӣ кунад.

Ғалотиён 6:13 Зеро ки худи махтуншудагон низ шариатро риоя намекунанд; балки мехоҳанд, ки шуморо хатна кунед, то ки дар ҷисми шумо фахр кунанд.

Баъзе одамон мехоҳанд, ки дигаронро ба хатна бовар кунонанд, на аз он сабаб, ки онҳо қонунро риоя мекунанд, балки барои он ки онҳо мехоҳанд, ки барои амали шахси дигар эътибор пайдо кунанд.

1. Фирефтаи онҳое нашавед, ки танҳо барои худ шӯҳратпарастӣ мехоҳанд.

2. Аз касоне, ки худро солеҳ мегӯянд, вале аз аҳкоми Худо пайравӣ намекунанд, ҳазар кунед.

1. Филиппиён 2:3 Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру ғурури ботил накунед.

2. Яъқуб 1:22-25 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Ғалотиён 6:14 Аммо Худо манъ мекунад, ки фахр намоям, магар дар салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба василаи Ӯ ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон.

Павлус аҳамияти салиби Исои Масеҳро таъкид карда, таъкид мекунад, ки он ягона роҳи ҷалоли ҳақиқӣ аст.

1. "Қудрати салиб: тағир додани ҳаёти мо"

2. «Салиб: Сарчашмаи ҳаёт ва умеди мо»

1. Эфсӯсиён 2:13-16 - Зеро ки Худи Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи моро як гардонид ва дар ҷисми Худ девори ҷудокунандаи адоватро шикаст. Ӯ шариатро бо аҳком ва фароизи он барҳам дод, то ки дар Худ ба ҷои ин ду одами нав биёфарид, ва ҳамин тавр сулҳ кунад ва ҳардуи моро дар як бадан ба воситаи салиб бо Худо оштӣ диҳад.

2. Қӯлассиён 2:13-15 - Ва шумо, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисми шумо мурда будед, Худо бо Ӯ зинда гардонид ва ҳамаи гуноҳҳои моро бахшида, сабти қарзеро, ки бар зидди мо буд, бекор кард. талаботи қонунии он. Ӯ инро як сӯ гузошта, ба салиб мехкӯб кард. Ӯ ҳокимон ва ҳукуматдоронро халъи силоҳ кард ва онҳоро ба шармандагӣ андохт, бо ғалаба бар онҳо дар худ.

Ғалотиён 6:15 Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна фоидае дорад, на номахтунӣ, балки махлуқи нав.

Дар Исои Масеҳ на хатна ва на номахтунӣ арзише надорад, балки офариниши нав аст.

1. Қувваи офариниши нав: Чӣ тавр зиндагӣ кардан мумкин аст ҳаётеро, ки Исо тағир додааст

2. Аҳамият надоштани хатна: омӯхтани маънои аслии наҷот дар Масеҳ

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; кухна рафт, нав омад!

2. Румиён 8:1-2 - Пас, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт медиҳад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

Ғалотиён 6:16 Ва ҳар кӣ мувофиқи ин қоида рафтор мекунад, бар онҳо осоиштагӣ ва марҳамат ва бар Исроили Худо бод.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки сулҳу марҳамат барои онҳое, ки ҳукмронии Худоро риоя мекунанд, дастрас аст.

1. «Зиндагӣ дар сулҳ ва раҳмати Худо»

2. «Аз рӯи ҳукми Худо роҳ рафтан»

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ғалотиён 6:17: Минбаъд ҳеҷ кас маро ба изтироб наандозад, зеро ки ман дар бадани худ аломатҳои Исои Худовандро дорам.

Павлус фахр мекард, ки аломатҳои Исои Худовандро дорад ва аз ӯ хоҳиш мекард,

ки ҳеҷ кас ӯро аз ин сабаб ба ташвиш наоварад.

1. Нишонаҳои Исо: Даъват барои истодан дар имони мо

2. Қудрати доштани аломатҳои Исо: Даъват ба зиндагии муқаддас

1. Филиппиён 1:27-30 - Ҳар чӣ мешавад, худро тавре рафтор кунед, ки сазовори башорати Масеҳ аст.

2. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошад, пас ворисон? ворисони Худо ва шарикони ворисони Масеҳ, ба шарте ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки бо Ӯ ҷалол ёбем.

Ғалотиён 6:18 Эй бародарон, файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. омин.

Павлус ба бародарони Ғалотия паёми файз ва баракат мефиристад.

1. Шукри Худо барои неъмати фаровонаш

2. Қувваи неъмат

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

Эфсӯсиён 1 боби якуми Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус Худоро барои баракатҳо ва сарвати рӯҳонии Ӯ ба имондорон тавассути Масеҳ ҳамду сано мегӯяд.

Сархати 1: Павлус бо изҳори миннатдорӣ ва ҳамду санои худ ба Худо барои интихоб кардани имондорон ба Масеҳ пеш аз бунёди ҷаҳон оғоз мекунад (Эфсӯсиён 1:3-4). Ӯ таъкид мекунад, ки Худо онҳоро барои фарзандхондӣ ҳамчун фарзандони Худ тавассути кори наҷотдиҳии Исои Масеҳ пешакӣ муайян кардааст. Павлус қайд мекунад, ки чӣ тавр ба имондорон мувофиқи нақшаи Худо файз, омурзиш ва ҳикмат дода шуда, мақсади пурҷалоли Ӯро ошкор мекунад.

Сархати 2: Павлус идома медиҳад, ки дар Масеҳ имондорон мерос гирифтаанд. Онҳо бо Рӯҳулқудс мӯҳр зада шудаанд, ки кафолати наҷоти ояндаи онҳо мебошанд (Эфсӯсиён 1:11-14). Ӯ дуо мекунад, ки онҳо умеди даъвати худро дарк кунанд ва бузургии беандозаи қудрати Худоро дар онҳо дарк кунанд. Павлус Масеҳро ҳамчун болои ҳама қудратҳо ва ҳокимиятҳо, ва ҳама чиз зери пои Ӯ гузоштааст, боло мебарад.

Параграфи 3: Боб бо Павлус ба охир мерасад, ки чӣ тавр имондорон қисми бадани Масеҳ мебошанд, яъне Калисои (Эфсӯсиён 1:22-23). Ӯ таъкид мекунад, ки Масеҳ бар ҳама чиз ба манфиати ҷисми худ — Калисо сарвар аст. Ин ягонагӣ дар Масеҳ дар байни имондороне, ки аз Ӯ ғизо мегиранд, ба рушди рӯҳонӣ ва камолот оварда мерасонад.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Эфсӯсиён Худоро барои баракатҳои Ӯ ба имондорон тавассути Исои Масеҳ ҳамду сано мегӯяд. Он нишон медиҳад, ки чӣ тавр имондорон пеш аз саршавии вақт интихоб шуда буданд ва барои қабули фарзандони Худо тавассути кори наҷотбахшии Исо таъин шудаанд. Онҳо мувофиқи нақшаи Худо файзи фаровон, омурзиш ва ҳикмат мегиранд .

Павлус минбаъд таъкид мекунад, ки дар Масеҳ имондорон мерос мегиранд ва бо Рӯҳулқудс ҳамчун кафолат мӯҳр карда мешаванд. Ӯ дуо мекунад, ки онҳо умеди даъвати онҳоро дарк кунанд ва қудрати беандозаи Худоро дар онҳо дарк кунанд. Масеҳ ҳамчун сар бар ҳама чиз сарафроз аст ва имондорон ҳамчун бадани Ӯ - калисо муттаҳид шудаанд.

Ин боб сарвати файзи Худо, нақшаи наҷоти Ӯ тавассути Масеҳ ва ягонагӣ ва рушди рӯҳониеро, ки имондорон ҳамчун қисми бадани Масеҳ эҳсос мекунанд, ошкор мекунад.

Эфсӯсиён 1:1 Павлус, ҳаввории Исои Масеҳ бо хости Худо, ба муқаддасони Эфсӯс ва ба имондорон дар Исои Масеҳ:

Павлус ба муқаддасони Эфсӯс ва ба имондорон дар Исои Масеҳ нома менависад.

1. Чӣ тавр бояд ҳамчун муқаддасон ва пайравони содиқи Масеҳ зиндагӣ кунем.

2. Шодии будан дар робита бо Худо тавассути Исои Масеҳ.

1. Ибриён 10:22 - биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, бо дилҳои мо аз виҷдони бад пок пошида ва ҷисми мо бо оби пок шуста шудааст.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

Эфсӯсиён 1:2 Файз ва осоиштагӣ бар шумо аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бод.

Файз ва осоиштагии Худо барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, дастрас аст.

1: Файз ва осоиштагии фаровон дар Худо

2: Эҳсос кардани файз ва сулҳи аҷиби Худо

1: Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрас шудаем.

2: Румиён 16:20 - Худои сулҳу осоиштагӣ ба қарибӣ Шайтонро зери пойҳои шумо хоҳад зад. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод.

Эфсӯсиён 1:3 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳама баракатҳои рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ баракат додааст!

Худои Падар моро бо тамоми баракатҳои рӯҳонӣ дар Масеҳ баракат додааст.

1. Баракатҳои имон овардан ба Исо

2. Шодии фарзанди Худо будан

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 8:15-17 - «Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро боз барои тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар». Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем;ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад,

ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем».

Эфсӯсиён 1:4 Чунон ки Ӯ пеш аз таъсиси ҷаҳон моро дар Ӯ баргузид, то ки дар муҳаббати Ӯ дар ҳузури Ӯ муқаддас ва беайб бошем.

Худо моро интихоб кард, ки муқаддас ва бе айб дар назди Ӯ бо муҳаббат бошем, аз замони бунёди ҷаҳон.

1. Муҳаббати Худо ба мо бечунучаро ва абадӣ аст

2. Муҳимияти зиндагии муқаддас ва беайбӣ дар назди Худо

1. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. 1 Петрус 1:15-16 - «Лекин, чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам"».

Эфсӯсиён 1:5 Моро пешакӣ муайян карда буд, ки ба воситаи Исои Масеҳ, ба ҳасби хушнудии иродаи Ӯ фарзандони Худро қабул кунем,

Худо имондоронро пешакӣ муайян кардааст, ки мувофиқи иродаи неки худ фарзандони Исои Масеҳро қабул кунанд.

1. Қудрати тақдири Худо

2. Некӯии иродаи Худо

1. Румиён 8:29-30 - Барои онҳое, ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунанд, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват намуд, ва онҳоеро, ки даъват карда буд, низ сафед кард, ва онҳоеро, ки сафед карда буд, низ ҷалол дод.

2. Яъқуб 1:17-18 - Ҳар як атои хуб ва ҳар як атои комил аз боло аст, ки аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар он ҳеҷ гуна тағирот ё соя вуҷуд надорад. Бо хости

Худ Ӯ моро бо каломи ростӣ ба вуҷуд овард, то ки як навъ нахустваҳтаи офаридаҳои Ӯ бошем.

Эфсӯсиён 1:6 Ба ҳамду санои ҷалоли файзи Ӯ, ки дар он моро дар маҳбуб қабул кардааст.

Файз ва муҳаббати Худо моро пазируфта ва сазовори ситоиш кардааст.

1. "Муҳаббати Худо: атои қабул"

2. "Файз: Асоси арзиши мо"

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Эфсӯсиён 1:7 Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳоро дорем, ба ҳасби сарвати файзи Ӯ;

Ин порча дар бораи кафорат ва омурзиши гуноҳҳо тавассути хуни Исо ва сарвати файзи Ӯ сухан меронад.

1. Сарватҳои файз: Фаҳмидани муҳаббати наҷотбахши Худо

2. Қудрати Хуни Исо: омурзиш аз гуноҳ

1. Румиён 3:23-25 - Ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд, вале ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед карда мешаванд.

2. Қӯлассиён 1:14 - Дар Масеҳ мо ба воситаи Хуни Ӯ кафорат, омурзиши гуноҳҳо дорем.

Эфсӯсиён 1:8 Дар он ҷо Ӯ ба мо дар тамоми ҳикмат ва зираки фаровон додааст;

Файзи Худо бар мо рехта, пур аз ҳикмат ва фаҳмиш аст.

1. Омӯзиши файзи фаровони Худо

2. Гирифтани ҳикмат ва хирад аз ҷониби Худо

1. Забур 119:98-105 - Ту ба воситаи аҳкоми Худ маро аз душманонам доно мегардонӣ; Зеро ки онҳо ҳамеша бо ман ҳастанд.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе сарзаниш медиҳад, биталабад ва ба ӯ дода мешавад.

Эфсӯсиён 1:9 Сирри иродаи Худро ба мо ошкор намуда, ба ҳасби хушнудии Худ, ки дар Худ ният кардааст:

Сирри иродаи Худо дар он аст, ки он мувофиқи хушнудии Ӯст.

1. Лаззат аз донистани иродаи Худо

2. Бо шодӣ қабул кардани иродаи Худо

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Яъқуб 4:15 - Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

Эфсӯсиён 1:10 То ки дар замони пурраи замонҳо ҳама чизро дар Масеҳ, ҳам дар осмон ва чи дар замин аст, дар як ҷамъ кунад; ҳатто дар ӯ:

Худо ҳама чизро дар Масеҳ ҷамъ хоҳад кард, вақте ки ҳама чиз комил мешавад.

1. Фаҳмидани вақти Худованд: Эфсӯсиён 1:10

2. Ҳама чиз дар Масеҳ ҷамъ шудааст: Эфсӯсиён 1:10

1. Қӯлассиён 1:20: Ва ба воситаи хуни салиби Ӯ сулҳ баст, то ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; Ба василаи Ӯ, мегӯям: хоҳ дар замин бошанд, хоҳ дар осмон.

2. Ваҳй 21:5: Ва Нишинандаи тахт гуфт: «Инак, Ман ҳама чизро нав месозам».

Эфсӯсиён 1:11 Мо низ дар Ӯ мерос гирифтаем, ки мувофиқи нияти касе ки ҳама чизро мувофиқи иродаи худ ба амал меорад, пешакӣ муайян шудааст.

Мӯъминон аз Худо мерос гирифтаанд, ки ҳама чизро мувофиқи хости худ мекунад.

1. Файзи Ҳокими Худо: Фаҳмидани тақдир

2. Қудрати иродаи Худо: Мероси мо дар Масеҳ

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Румиён 9:14-16 - Пас мо чӣ гӯем? Оё Худо золим аст? Умуман не! Зеро ки ба Мусо мегӯяд: «Ба ҳар кӣ марҳамат кунам, марҳамат хоҳам кард ва ба ҳар кӣ раҳм кунам, раҳм хоҳам кард».

Эфсӯсиён 1:12 То ки мо барои ҷалоли Ӯ, ки аввал ба Масеҳ таваккал кард, сазовор бошем.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки онҳое, ки ба Масеҳ эътимод доранд, барои ҷалоли Ӯ ситоиш хоҳанд шуд.

1. «Ба Масеҳ таваккал кардан Худоро ҷалол меорад»

2. "Зиндагӣ бо ҷалоли Худо"

1. Ишаъё 43:7 - "ҳар касе, ки ба исми Ман хонда мешавад, ва Ӯро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ба вуҷуд овардаам ва ба вуҷуд овардаам".

2. 1 Петрус 4:11 - «Ҳар кӣ сухан гӯяд, бояд мисли касе ки каломи Худоро мегӯяд; Ҳар кӣ хизмат мекунад, бояд мисли касест, ки ба қуввае ки Худо медиҳад, хизмат

кунад; То ки Худо дар ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ, ки ҷалол ва салтанат то абад аз они Ӯст, ҷалол ёбад. омин.”

Эфсӯсиён 1:13 Шумо низ ба Ӯ таваккал кардаед, пас аз он каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худро шунидед; пас аз он ки ба Ӯ имон оваред, бо он Рӯҳулқудси ваъда мӯҳр зада шудаед,

Пас аз шунидани ҳақиқати Инҷил имондорон ба Исои Масеҳ бо Рӯҳи Муқаддаси ваъда мӯҳр зада шуданд.

1. "Ваъдаи Рӯҳулқудс: Мӯҳри ризоияти Худо"

2. «Қудрати Инҷил: Гирифтани Рӯҳулқудс».

1. Румиён 8:15-17 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки ба воситаи онҳо мо нидо мекунем: "Аббо! Падар!"

2. Аъмол 19:1-6 - Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки Апӯллӯс дар Қӯринтус буд, Павлус аз дохили кишвар гузашта, ба Эфсӯс омад. Дар он ҷо ӯ чанд шогирд ёфт. Ва ба онҳо гуфт: «Оё вақте ки имон овардед, Рӯҳулқудсро қабул кардаед?» Ва гуфтанд: «Не, мо ҳатто нашунидаем, ки Рӯҳулқудс вуҷуд дорад».

Эфсӯсиён 1:14 Ин ҷидду ҷаҳди мероси мост, то фидияи молу мулки харидашуда барои ҳамду санои ҷалоли Ӯ.

Ин порча нишон медиҳад, ки ҷалоли Худо тавассути кафорати молу мулки харидашуда дода мешавад.

1. Ҷалоли Худо беандоза аст - Эфсӯсиён 1:14

2. Қудрати кафорат - Эфсӯсиён 1:14

1. Румиён 8:23 - Ва на танҳо онҳо, балки худи мо низ, ки аввалин самари Рӯҳро доранд, дар дохили худ оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхонӣ, фидияи ҷисми худ мебошем.

2. Забур 145:10 - Ҳама корҳои ту Туро ҳамду сано хоҳанд гуфт, эй Худованд; ва муқаддасонат туро баракат хоҳанд дод.

Эфсӯсиён 1:15 Бинобар ин ман низ, пас аз шунидани имони шумо ба Исои Худованд ва муҳаббати шумо ба ҳамаи муқаддасон,

Павлус эфсӯсиёнро барои имонашон ба Исои Худованд ва муҳаббат ба муқаддасон ҳамду сано мегӯяд.

1. Қувваи имон ва муҳаббат - омӯхтани таъсири имон ба Исои Худованд ва муҳаббат ба муқаддасон ба ҳаёти мо.

2. Зиндагӣ бо роҳи Масеҳ - Таҷрибаи намунаи имон ва муҳаббате, ки Исои Масеҳ дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо гузоштааст.

1. Юҳанно 15:12-13 - Исо ба мо амр медиҳад, ки якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ моро дӯст дошт.

2. 1 Қӯринтиён 13:1-13 - Павлус дар бораи аҳамияти муҳаббат дар ҳаёти мо сухан меронад.

Эфсӯсиён 1:16 Барои шумо шукргузорӣ накунед ва дар дуоҳои ман дар бораи шумо ёд кунед;

Павлус барои имондорони Эфсӯс ба Худо шукр мегӯяд ва барои онҳо дуо мегӯяд.

1. Шод шудан аз кори Худо дар ҳаёти мо - Эфсӯсиён 1:16

2. Изҳори миннатдорӣ ба Худо - Эфсӯсиён 1:16

1. Қӯлассиён 1:3-12 - Дуои Павлус дар бораи шукргузорӣ барои Қӯлассиён.

2. 1 Таслӯникиён 5:18 - Насиҳати Павлус барои шукргузорӣ дар ҳама ҳолатҳо.

Эфсӯсиён 1:17 То ки Худои Худованди мо Исои Масеҳ, Падари ҷалол, дар шинохти Ӯ ба шумо рӯҳи ҳикмат ва ваҳй ато кунад.

Падари ҷалол мехоҳад, ки ба мо ҳикмат ва ваҳйи Худро диҳад.

1. Падари ҷалол мехоҳад ба мо хирад диҳад

2. Гирифтани ваҳй тавассути шинохти Худо

1. Яъқуб 1:5-6 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе сарзаниш медиҳад, талаб кунад, ва ба ӯ дода мешавад.

2. Забур 111:10 - Тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст; Ҳамаи онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоранд, фаҳмиши хуб доранд.

Эфсӯсиён 1:18 Чашмони фаҳмиши шумо мунаввар аст; то бидонед, ки умеди даъвати Ӯ чист, ва сарвати ҷалоли мероси Ӯ дар муқаддасон чӣ гуна аст,

Павлус эфсӯсиёнро ташвиқ мекунад, ки чашмони рӯҳонии худро кушоянд, то онҳо тавонанд умед ва ҷалолеро, ки дар даъвати онҳо ҳамчун халқи баргузидаи Худо пайдо шудааст, дарк кунанд.

1. "Қувваи ақли кушод: дидани умед ва ҷалоли даъвати мо"

2. "Зиндагӣ дар сарвати мероси Худо: Мулоҳиза дар бораи даъвати пурҷалоли мо"

1. Қӯлассиён 3:1-4 - «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст: Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд».

2. Ишаъё 55: 6-8 - "Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст; бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай ба сӯи Худованд баргардад, то ки ба вай ва ба Худои мо марҳамат кунед, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард, зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нест, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, мегӯяд Худованд».

Эфсӯсиён 1:19 Ва бузургии қудрати Ӯ барои мо, ки ба ҳасби қуввати тавонои Ӯ имон овардаем, чист?

Қудрати Худо ба касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, аз рӯи қудрати бузурги Ӯ зоҳир мегардад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна имон ба Худо метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Кушодани потенсиали қудрати бузурги Худо

1. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

2. Юҳанно 14:12 - Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳое ки Ман мекунам, вай низ хоҳад кард; ва корҳои бузургтар аз инҳо хоҳад кард; зеро ки Ман назди Падари Худ меравам.

Эфсӯсиён 1:20 Онро Ӯ дар Масеҳ ба амал овард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва дар осмон ба ямини Худ гузошт,

Худо Исоро аз мурдагон эҳьё кард ва ба ӯ дар олами осмонӣ мавқеи қудрат ва қудрат дод.

1: Исо зинда аст ва дар ҷои олии ҳокимият дар тарафи рости Худо нишастааст.

2: Ҳамчун масеҳиён, мо метавонем ба қудрати эҳёи Исо ва қудрати мавқеи ӯ дар олами осмонӣ итминон дошта бошем.

1: Филиппиён 2:9-11 - Бинобар ин, Худо ӯро ба баландтарин ҷойгоҳе бардошт ва ба ӯ номе дод, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва Ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

2: Қӯлассиён 3:1-2 - Аз он вақт инҷониб, шумо бо Масеҳ эҳё шудаед, дилҳои худро ба чизҳои болотар равона кунед, ки дар он ҷо Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Дар бораи чизҳои болотар фикр кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ.

Эфсӯсиён 1:21 Аз ҳама салтанат, ва қудрат, ва қудрат, ва салтанат ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин ҷаҳон, балки дар оянда низ ном бурда мешавад, болотар аст.

Қудрати Худо аз ҳар қудрати дигари ҷаҳон хеле бузургтар аст.

1. Ҳукмронӣ ва волоияти Худо

2. Қудрати бепоёни Худо

1. Ишаъё 40:28–31

2. Ваҳй 19:11–16

Эфсӯсиён 1:22 Ва ҳама чизро зери пои Ӯ гузошт ва Ӯро дод, ки сарвари ҳама чиз барои калисо бошад,

Калисо зери ҳокимияти Исои Масеҳ аст.

1. Исо Сарвари мост: Донистан ва қабул кардани қудрати Ӯ

2. Калисо: Масъулияти муштараки моро қабул кардан

1. Қӯлассиён 1:18 - "Ва Ӯ сардори бадан, калисо аст: Ӯ ибтидо, нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз бартарӣ дошта бошад."

2. 1 Петрус 5:2-3 - "Рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, бичаронед ва назорати онро ба ӯҳда гиред, на бо маҷбурӣ, балки бо ихтиёри худ; на барои моли палид, балки бо ақли омода; на ҳамчун ҳокими моли Худо. мерос, балки барои рама намунаанд».

Эфсӯсиён 1:23 Ки бадани Ӯст, яъне пуррагии Ӯст, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

Ин порча дар бораи Калисо ҳамчун ҷисми Масеҳ, ки аз пуррагии Ӯ пур шудааст, сухан меронад.

1. Калисо Ҷисми Масеҳ аст: Даъват ба дӯст доштан ва ба калисо хизмат кардан

2. Калисо: пур аз Иҷрои Масеҳ

1. Румиён 12:5 «Аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем ва

дар алоҳидагӣ андоми якдигарем».

2. Қӯлассиён 1:19 «Зеро ки тамоми пуррагии Худо мехост дар Ӯ сокин бошад».

Эфсӯсиён 2 боби дуюми Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус қувваи дигаргункунандаи файз ва наҷоти Худоро тавассути имон ба Масеҳ мефаҳмонад.

Сархати 1: Павлус бо тасвир кардани ҳолати рӯҳонии имондорон пеш аз наҷоти онҳо оғоз мекунад. Ӯ қайд мекунад, ки онҳо дар гуноҳҳо ва гуноҳҳои худ мурда буданд, ки бо роҳҳои ин ҷаҳон пайравӣ мекарданд ва зери таъсири Шайтон буданд (Эфсӯсиён 2:1-3). Аммо Худо, ки дар марҳамат ва муҳаббат бой аст, ҳатто вақте ки онҳо дар гуноҳҳои худ мурда буданд, онҳоро бо Масеҳ зинда кард. Маҳз бо файз имондорон ба воситаи имон наҷот ёфтаанд.

Сархати 2: Павлус идома дода, таъкид мекунад, ки наҷот атои Худост, на он чизе, ки тавассути корҳо ба даст омадааст (Эфсӯсиён 2:8-9). Ӯ тавзеҳ медиҳад, ки мӯъминон на бо кӯшишҳои худ, балки дар натиҷаи файзи Худо наҷот меёбанд. Ин ҳама гуна лофзанӣ ва худписандиро аз байн мебарад. Ба ҷои ин, имондорон аз нав дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида мешаванд, ки Худо барои онҳо пештар тайёр карда буд.

Сархати 3: Боби Павлус ба масъалаи имондорони ғайрияҳудӣ, ки як вақтҳо аз муносибатҳои аҳди Исроил бо Худо хориҷ карда шуда буданд, ба охир мерасад (Эфсӯсиён 2:11-22). Вай мефаҳмонад, ки чӣ тавр Масеҳ девори ҷудокунандаи байни яҳудиён ва ғайрияҳудиёнро шикаста, ҳарду гурӯҳро ба як инсонияти нав оштӣ дод. Ба воситаи қурбонии худ дар салиб, Исо дар байни ҳамаи имондорон сулҳ ва ягонагӣ оварад. Ҳоло онҳо ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастанд, ки бар ҳавворион ва анбиё сохта шудаанд, ки санги асосии он Масеҳ аст.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми китоби Эфсӯсиён таъкид мекунад, ки чӣ тавр файзи Худо имондоронро аз марги рӯҳонӣ ба ҳаёт тавассути имон ба Исои Масеҳ табдил медиҳад. Пеш аз наҷот, онҳо ғуломи гуноҳ буданд, вале дар якҷоягӣ бо Масеҳ ба туфайли марҳамат ва муҳаббати Ӯ зинда шуданд.

Павлус таъкид мекунад, ки наҷот атои файзи Худост, на бо корҳо. Имондорон аз нав дар Масеҳ барои аъмоли нек, ки Худо барои онҳо омода кардааст, офарида мешаванд. Ғайр аз он, Павлус ба мусолиҳаи байни яҳудиён ва ғайрияҳудиён тавассути қурбонии Масеҳ муроҷиат мекунад, монеаҳоро вайрон мекунад ва дар байни ҳамаи имондорон сулҳу ваҳдатро барқарор мекунад.

Ин боб қудрати файзи Худоро дар наҷот, аҳамияти имон бар аъмол ва кори муттаҳидкунандаи Масеҳро дар ҷамъ овардани имондорони гуногун ҳамчун як бадан дар Ӯ таъкид мекунад.

Эфсӯсиён 2:1 Ва шумо Ӯро, ки дар гуноҳҳо ва гуноҳҳо мурда будед, зинда кард;

Файзи Худо барои ҳамаи онҳое, ки онро қабул мекунанд, дастрас аст, ҳатто онҳое, ки хато кардаанд.

1. Файзи Худо: Тӯҳфа барои ҳама

2. Роҳи наҷот: Қабули фазли Худо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Титус 3:5-7 - Ӯ моро на аз рӯи аъмоле, ки мо дар адолат анҷом медиҳем, балки ба ҳасби марҳамати Худ, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс наҷот дод, ки Ӯ ба воситаи ба таври фаровон бар мо рехт. Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ аст, то ки бо файзи Ӯ сафед шуда, ба ҳасби умеди ҳаёти ҷовидонӣ ворисон бошем.

Эфсӯсиён 2:2: Дар замонҳои гузашта шумо мувофиқи аҳди ин ҷаҳон, ба ҳасби мири қудрати ҳаво, яъне рӯҳе, ки ҳоло дар фарзандони беитоат амал мекунад, рафтор мекардед;

Ин порча ба мо нақл мекунад, ки чӣ тавр дар гузашта одамон бо фармони шоҳзодаи қудрати ҳаво бо роҳҳои ҷаҳон мерафтанд.

1. "Қувваи ҳаво: зиндагӣ берун аз роҳҳои ҷаҳон"

2. «Шахстан аз шоҳзодаи қудрати ҳаво»

1. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Пас ҳаминро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед овард. Зеро ки ҷисм бар зидди Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм ҳавас мекунад; ва инҳо мухолифанд. яке ба дигаре: ба тавре ки шумо он чи мехостед, карда наметавонед».

Эфсӯсиён 2:3 Дар гузашта ҳамаи мо дар миёни онҳо бо ҳавасҳои ҷисми худ сӯҳбат мекардем ва ҳавасҳои ҷисм ва ақлро иҷро мекардем; ва табиатан мисли дигарон фарзандони ғазаб буданд.

Мо ҳама вақтҳо дар ҳавасҳои гунаҳкор зиндагӣ мекардем, хоҳишҳои худро иҷро мекардем ва ба ғазаби Худо дучор мешудем.

1. Раҳмат ва лутфи Худо дар баробари табиати гунаҳкорамон

2. Муҳимияти тавба ва имон ба Исо

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва ба воситаи файзи Ӯ ба василаи кафорати дар Исои Масеҳ озодона сафед карда шудаанд.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

Эфсӯсиён 2:4 Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт,

Муҳаббат ва марҳамати бузурги Худо моро наҷот медиҳад.

1. "Раҳмат ва муҳаббати Худо: наҷоти мо"

2. «Муҳаббати Худованд бузург аст»

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

Эфсӯсиён 2:5 Ҳангоме ки мо дар гуноҳ мурда будем ҳам, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;)

Худо моро ба воситаи файзи Худ наҷот дод, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем.

1. Файзи аҷиби Худо: Чӣ гуна муҳаббати бечунучарои Худо моро аз гуноҳҳоямон наҷот дод

2. Қувваи ҳаётбахши файз: таҷриба кардани ҳаёти нав дар Масеҳ

1. Румиён 6:23 ??? □ ё музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.??

2. Титус 3:5 ??? □ на барои аъмоле, ки мо дар адолат анҷом медиҳем, балки ба ҳасби марҳамати Худ, ба воситаи шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс моро наҷот дод.

Эфсӯсиён 2:6 Ва моро бо ҳам эҳьё кард ва дар Исои Масеҳ дар ҷойҳои осмонӣ нишаст.

Мо ҳама дар Масеҳ ҷамъ шудаем ва дар осмон ҷой додаем.

1. Қудрати якҷоя омадан дар Масеҳ

2. Дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ нишастаанд

1. Қӯлассиён 3:1-3? □ пас шумо бо Масеҳ эҳьё шудаед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, дар он ҷо ки Масеҳ дар ямини Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.??

2. Румиён 8:38-39? □ ё ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ.??

Эфсӯсиён 2:7 То ки дар асрҳои оянда сарвати бузурги файзи Худро дар меҳрубонии Худ ба мо ба воситаи Исои Масеҳ нишон диҳад.

Файзи Худо ба мо тавассути меҳрубонии Ӯ дар Исои Масеҳ зоҳир мешавад.

1. Неъмати аҷиби Худо: Мулоҳиза дар бораи меҳрубонии Худо нисбати мо

2. Сарватҳои аз ҳад зиёди файзи Худо: Таҷлили муҳаббати бепоёни Худо ба мо

1. Румиён 5:8? □ Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Титус 3:5–7? □ на аз рӯи корҳои одилонае, ки кардаем, балки ба туфайли марҳамати Ӯ моро наҷот дод. Ӯ гуноҳҳои моро шуста, ба воситаи Рӯҳулқудс ба мо таваллуд ва ҳаёти нав бахшид. Ӯ саховатмандона Рӯҳро ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бар мо рехт.??

Эфсӯсиён 2:8 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва ин аз шумо нест, ин атои Худост;

Наҷот атои Худост, ки ба мӯъминон тавассути файз ва имон дода мешавад.

1. Қувваи файз: Чӣ гуна имон ба Худо наҷот меорад

2. Нолоиқии инсон: Гирифтани атои наҷоти Худо

1. Титус 3:5 - На бо аъмоли одилонае, ки мо кардаем, балки ба ҳасби марҳамати худ, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс моро наҷот дод;

2. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

Эфсӯсиён 2:9 На аз рӯи аъмол, то ки касе фахр накунад.

Наҷоти Худо аз аъмоли мо вобаста нест, то ки ҳеҷ кас бо ин фахр накунад.

1: Амалҳои мо ҳеҷ гоҳ моро наҷот дода наметавонанд, зеро танҳо файзи Худо метавонад наҷот диҳад.

2: Мағрурӣ моро наҷот дода наметавонад, зеро мо бояд ба некӯии Худованд барои наҷоти мо таваккал кунем.

1: Румиён 3:20-24 - Ҳеҷ кас бо риояи шариат дар назари Худо одил эълон карда намешавад; балки ба воситаи шариат мо гуноҳи худро дарк мекунем.

2: Титус 3:5-7 - Ӯ моро на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, наҷот дод, балки ба туфайли марҳамати Ӯ. Ӯ моро тавассути шустани эҳё ва навсозӣ тавассути Рӯҳулқудс наҷот дод.

Эфсӯсиён 2:10 Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем.

Мо маҳсули Худо ҳастем, ки барои иҷрои корҳои неке, ки Ӯ барои мо омода кардааст, офарида шудааст.

1. Қадам дар корҳои нек, ки барои мо омода шудааст

2. Фаҳмидани даъвати мо ҳамчун маҳсули Худо

, балки Ман шуморо баргузидаам ва таъин кардам, то биравед ва мева оваред ? шумо».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед , то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Эфсӯсиён 2:11 Пас, дар хотир доред, ки шумо дар гузашта ғайрияҳудиён будед, ки ба ҳасби ҷисм номахтунӣ меноманд, ки ба сабаби он ки хатна дар ҷисм бо дастҳо сохта шудааст;

Павлус ба эфсӯсиён хотиррасон мекунад, ки онҳо пештар ғайрияҳудиён буданд ва онҳоро номахтунон хонданд, ки ба ҳасби ҷисм махтун шудаанд.

1. Қувваи ёдоварӣ

2. Аҳамияти хатна

1. Такрори Шариат 30:19 - "Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунам, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; пас ҳаётро интихоб кунед, то ки худат ва насли ту зинда монед".

2. Румиён 3:1-2 - "Пас, яҳудӣ чӣ фоида дорад? ё аз хатна чӣ фоида дорад? Аз ҳама бештар: пеш аз ҳама, барои он ки суханони Худо ба онҳо супурда шудааст."

Эфсӯсиён 2:12: Дар он вақт шумо бе Масеҳ будед, аз ҷамоати Исроил бегона будед, ва ғарибони аҳдҳои ваъда будед, ва дар ҷаҳон бе умед ва бе Худо будед.

Мо як замон бе умед ва бе Худо будем, аммо Худо моро як узви хонаводаи худ кардааст.

1: Муҳаббат ва кафорати бепоёни Худо

2: Қувваи умед ба Масеҳ

1: Румиён 5:8? □ Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Ишаъё 40:31? □ онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванду хаста намешаванд, рох мешаванду хаста намешаванд.??

Эфсӯсиён 2:13 Аммо ҳоло дар Исои Масеҳ шумо, ки баъзан дур будед, бо хуни Масеҳ наздик шудаед.

Худо моро ба воситаи қурбонии Исо ба Ӯ наздик кард.

1: Арзиши оштӣ чанд аст?

2: Қудрати салиб: Чӣ тавр Исо моро ба Худо муттаҳид мекунад

1: Румиён 5:8-9 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Қӯлассиён 1: 20-22 - Ва ба воситаи Ӯ ҳама чизро, хоҳ дар замин ва хоҳ дар осмон, бо Хуни салиби Ӯ мусолиҳа кунад.

Эфсӯсиён 2:14 Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи якро офарид ва девори

мобайнии ҷудоии моро вайрон кард;

Ин порча таъкид мекунад, ки Исо осоиштагии мост ва девори ҷудоии байни моро вайрон кардааст.

1. Ягонагӣ тавассути Исо

2. Қудрати Исо барои бартараф кардани тақсимот

1. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2. Қӯлассиён 3:14-15 - Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар доранд, ки ҳама чизро дар ҳамоҳангии комил мепайвандад. Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як Бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед.

Эфсӯсиён 2:15 Ва дар ҷисми худ адоватро, ҳатто қонуни аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, аз байн бурд; зеро ки дар худ аз ин ду одами нав ба вуҷуд оварад, то ки сулҳ кунад;

Исо қонуни аҳкомро бекор карда, дар байни яҳудиён ва ғайрияҳудиён сулҳ барқарор кард, ки як одами навро офарид.

1: Исо як одами навро офарид, деворҳои адоват ва ҷудоӣ байни гурӯҳҳои нажодӣ ва қавмиро шикаст.

2: Исо бо бекор кардани қонуни аҳком ва муттаҳид кардани тамоми одамон дар аҳди нав сулҳ овард.

1: Ғалотиён 3:26-28 - Зеро ки ҳамаи шумо фарзандони Худо ҳастед, ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ҳастед. Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид гирифтаед, Масеҳро дар бар кардаед. На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Қӯлассиён 3:11 - Дар он ҷое ки на юнонӣ асту на яҳудӣ, на хатна ва на номахтунӣ, на ваҳшӣ, на скиф, на ғулом, на озод; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст.

Эфсӯсиён 2:16 Ва то ки ҳардуро дар як бадан ба воситаи салиб бо Худо оштӣ дода, душманиро ба василаи он нобуд созад.

Масеҳ ба воситаи марги худ дар салиб ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиёнро бо Худо дар як бадан оштӣ дод ва душмании байни онҳоро хотима дод.

1. Қувваи оштӣ: Чӣ гуна марги Масеҳ дар салиб аз ихтилофоти фарҳангӣ ва мазҳабӣ гузашт

2. Ягонагӣ дар гуногунрангӣ: Чӣ тавр Муҳаббати Масеҳ тамоми одамонро муттаҳид мекунад

1. Қӯлассиён 1:20-22 - Ба воситаи Масеҳ Худо ҳама чизро ҳам дар осмон ва ҳам дар замин бо Худ мусолиҳа дод.

2. Румиён 5:8-11 - Худо муҳаббати худро ба мо тавассути марги Масеҳ дар салиб нишон дод, вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем.

Эфсӯсиён 2:17 Ва омада, ба шумо, ки дур будед ва ба наздикон, сулҳро башорат дод.

Масеҳ омад, то ба дурдагон ва ба наздикон осоиштагиро мавъиза кунад.

1. Даъвати Масеҳ барои расидан ба гумшудагон

2. Дастрасӣ ба ҳамсоягони ошиқона

1. Матто 28:18-20 - «Он гоҳ Исо назди онҳо омада, гуфт: « Оё тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас, рафта, ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар таъмид диҳед. ва аз Писар ва аз Рӯҳулқудс, ва онҳоро таълим медиҳам, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд, ва Ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

2. Румиён 10:14-15 - "Пас, чӣ гуна онҳо метавонанд касеро бихонанд, ки ба он имон наовардаанд? Ва чӣ гуна метавонанд ба касе, ки ба вай нашунидаанд, имон оваранд? Ва чӣ гуна онҳо метавонанд бишнаванд, ки бе касе мавъиза кунад. Ва чӣ гуна касе метавонад мавъиза кунад, магар он ки онҳо фиристода шаванд?Чунон ки навишта шудааст: Чӣ зебост пойҳои муждадиҳандагон!??

Эфсӯсиён 2:18 Зеро ки ба воситаи Ӯ ҳардуи мо ба воситаи як Рӯҳ ба Падар дастрасӣ дорем.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки чӣ тавр мо тавассути Исо ба Худои Падар дастрасӣ дорем.

1. Қудрати Исо: Дастрасӣ ба Худо тавассути марг ва эҳёи ӯ

2. Дарвозаи Биҳишт: Исо ҳамчун Шахсе, ки дарро мекушояд

1. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2. Ибриён 10:19-20 - Пас, эй бародарон, азбаски мо боварии комил дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зиндае, ки Ӯ ба воситаи парда, яъне ба воситаи ҷисми Ӯ барои мо кушод, ба ҷойҳои муқаддас дохил шавем.

Эфсӯсиён 2:19 Пас, акнун шумо дигар бегона ва аҷнабиён нестед, балки ҳамватани муқаддасон ва аҳли байти Худо ҳастед;

Имондорон ба Масеҳ ҳоло як қисми оилаи Худо ва ҳамватанони муқаддасон мебошанд.

1. Баракатҳои мансубият: Омӯзиши Эфсӯсиён 2:19

2. Шахсияти мо дар оилаи Худо: Омӯзиши Эфсӯсиён 2:19

1. Ғалотиён 6:10 - Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама, хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

2. 1 Петрус 2:9-10 - Аммо шумо нажоди баргузида, коҳини шоҳона, халқи муқаддас ва қавме ҳастед, ки аз они худаш ҳастед, то ки бартарии Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, эълон кунед. .

Эфсӯсиён 2:20 Ва бар пояи ҳавворион ва анбиё сохта шудаанд, ки худи Исои Масеҳ

санги асосии гӯшаи кунҷ аст;

Асоси имони масеҳӣ бар ҳавворион ва анбиё сохта шудааст ва Исои Масеҳ ҳамчун санги асосии гӯша.

1: Мо бояд ҳаёти худро бар пояи ҳавворион ва анбиё созем ва Исои Масеҳ ҳамчун санги гӯша.

2: Исои Масеҳ санги асосии имони мост ва мо бояд ҳаёти худро бар пояи расулон ва анбиё созем.

1: Матто 7: 24-25 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад ва бодҳо вазида, ба он хона мезаданд; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

2:1 Қӯринтиён 3:11 - Зеро ҳеҷ кас наметавонад таҳкурсии дигаре гузорад, ҷуз он ки гузошта шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.

Эфсӯсиён 2:21 Дар Ӯ тамоми биное, ки ба ҳам мувофиқ аст, ба маъбади муқаддасе дар Худованд табдил меёбад.

Бинои калисо дар ягонагӣ муттаҳид шуда, ба маъбади муқаддас дар Худованд табдил меёбад.

1. Қудрати ягонагӣ дар калисо

2. Сохтани хонаи Худованд

1. Юҳанно 17:21-23, Исо дар бораи ягонагӣ дар байни имондорон дуо мегӯяд

2. 1 Петрус 2:5, Бо сангҳои зинда бино кардан хонаи рӯҳонӣ бошад

Эфсӯсиён 2:22 Шумо низ дар Ӯ бино шудаед, то ки ба воситаи Рӯҳ маскани Худо дошта бошед.

Имондорон ба воситаи Рӯҳ якҷоя ҳамчун манзили Худо сохта мешаванд.

1. Сохтани хона барои Худо: Чӣ гуна Рӯҳ имондоронро муттаҳид мекунад

2. Қувваи Рӯҳ дар ҳаёти мо

1. 1 Қӯринтиён 3:16-17 - Оё намедонед, ки шумо маъбади Худо ҳастед ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?

2. Румиён 8:9-11 - Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар ин тавр бошад, ки Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Ва агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз они Ӯ нест.

Эфсӯсиён 3 боби сеюми Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус сирри нақшаи Худоро оиди ба бадани Масеҳ дохил шудани халқҳо ошкор мекунад ва барои рушди рӯҳонӣ ва фаҳмиши имондорон дуо мекунад.

Сархати 1: Павлус бо шарҳ додани он оғоз мекунад, ки ба ӯ ваҳйи илоҳӣ оид ба нақшаи Худо барои халқҳо супурда шудааст (Эфсӯсиён 3:2-6). Ӯ таъкид мекунад, ки ин асрор, ки дар наслҳои қаблӣ пурра маълум набуд, ҳоло ба воситаи Рӯҳ ба расулон ва анбиёи муқаддаси Ӯ ошкор мешавад. Сирри он аст, ки ғайрияҳудиён ворисони ҳамкорон, узвҳои як бадан ва шарикони ваъдаҳои Худо дар Исои Масеҳ тавассути Инҷил мебошанд.

Сархати 2: Павлус аз бузургии беандозаи қудрати Худо, ки дар дохили имондорон амал мекунад, тарси худро баён мекунад (Эфсӯсиён 3:20-21). Ӯ эътироф мекунад, ки Худо қодир аст, ки аз он чизе, ки онҳо мувофиқи қудрати Ӯ талаб кунанд ё фикр кунанд, хеле зиёдтар кор кунад. Павлус Худоро ҳамчун сазовори ҳамду сано дар тамоми наслҳо ҷалол медиҳад.

Сархати 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Павлус дар бораи қуввати рӯҳонӣ ва фаҳмиши байни имондорон дуо мекунад (Эфсӯсиён 3:14-19). Ӯ хоҳиш мекунад, ки онҳо аз Рӯҳи Худо дар ботинии онҳо қувват бахшанд, то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои онҳо сокин шавад. Павлус мехоҳад, ки онҳо васеъ, дарозӣ, баландӣ ва умқи муҳаббати Масеҳро дарк кунанд, ки муҳаббати беандоза аз дониш болотар аст. Ӯ дуо мекунад, ки онҳо аз тамоми пуррагии Худо пур шаванд.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми китоби Эфсӯсиён нишон медиҳад, ки чӣ тавр ғайрияҳудиён ба нақшаи Худо тавассути Исои Масеҳ дохил мешаванд, ки ин сирре, ки тавассути ваҳйи илоҳӣ ифшо шудааст. Павлус аз бузургии қудрати Худо тааҷҷуб мекунад ва Ӯро ҳамду сано мегӯяд, ки қодир будан аз ҳама интизориҳо болотар аст.

Ӯ инчунин барои рушди рӯҳонӣ ва фаҳмиши имондорон дуо мекунад. Павлус аз

онҳо хоҳиш мекунад, ки қуввати ботинии онҳо, дар дилҳои онҳо ҷойгир шудани Масеҳ ва дарки амиқи муҳаббати бепоёни Масеҳ. Ӯ мехоҳад, ки онҳо аз пуррагии Худо пур шаванд.

Ин боб фарогир будани нақшаи Худо барои ғайрияҳудиён, қудрати бартарии Худо ва дуои Павлусро барои рушди рӯҳонӣ ва фаҳмиши имондорон таъкид мекунад. Он ба ягонагӣ ва муҳаббате, ки дар Исои Масеҳ пайдо шудааст, таъкид мекунад, зеро имондорон дар ваъдаҳои Ӯ тавассути имон иштирок мекунанд.

Эфсӯсиён 3:1 Барои ҳамин ман Павлус, бандии Исои Масеҳ барои шумо, халқҳо,

Павлус менависад, ки вай бандии Исои Масеҳ барои халқҳост.

1. Қурбониҳое, ки мо барои дигарон мекунем: Намунаи Павлусро тафтиш мекунем

2. Исо ба ҳама чиз арзанда аст: Итоати Павлус ба Масеҳ

1. Филиппиён 2:5–11

2. Қӯлассиён 1:24–29

Эфсӯсиён 3:2 Агар шумо дар бораи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, шунидаед:

Павлус файзро мефаҳмонад, ки Худо ба эфсӯсиён ато кардааст.

1. Файзи Худо: Тӯҳфа барои ҳама

2. Фаҳмидани давраи файз

1. Румиён 5:17 - Зеро, агар марг бо гуноҳи як кас ҳукмронӣ мекард; бештар онҳое ки файзи фаровон ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як Исои Масеҳ ҳукмрон хоҳанд шуд.

2. Титус 2:11-12 - Зеро файзи Худо, ки наҷот мебахшад, ба ҳамаи одамон зоҳир шуда, моро таълим медиҳад, ки нохудой ва ҳавасҳои дунявиро инкор карда, дар ин ҷаҳони ҳозира бояд оқилона, одил ва парҳезгорона зиндагӣ кунем.

Эфсӯсиён 3:3 Чӣ гуна Ӯ ба воситаи ваҳй ин сирро ба ман маълум кард; (чунон ки ман пештар бо чанд калима навишта будам,

Худо ба Павлус як сирро ошкор кард.

1. Сирри Худо ба Павлус ошкор шуд

2. Асрори Худоро фаро гирифтан

1. Эфсӯсиён 1:9 - Ба мо сирри иродаи Ӯро, ба ҳасби хушнудии Худ, ки дар худ ният кардааст, маълум мекунад.

2. Румиён 11:25 - Зеро, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо аз ин асрор бехабар бошед, то ки дар ғурури худ хирадманд нашавед; ки қисман нобиноӣ бо Исроил рӯй додааст, то даме ки пуррагии ғайрияҳудиён фаро расад.

Эфсӯсиён 3:4 Ба василаи он, вақте ки шумо мехонед, дониши маро дар сирри Масеҳ фаҳмед)

Ин порча нақшаи пурасроронаи Худоро барои наҷоти ҷаҳон тавассути Исои Масеҳ ошкор мекунад.

1: "Нақшаи асрори наҷоти Худо"

2: "Дарки асрори Масеҳ"

1: Юҳанно 3:16-17 «Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2: Румиён 10: 9-10 "Зеро, агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

Эфсӯсиён 3:5 Ки дар асрҳои дигар ба фарзандони одам маълум набуд, чунон ки ҳоло ба ҳавворион ва анбиёи муқаддаси Ӯ аз Рӯҳ ошкор шудааст;

Дар гузашта нақшаи наҷоти Худо ба инсоният ошкор нашудааст, балки он ба ҳавворион ва анбиёи ӯ тавассути Рӯҳ ошкор шудааст.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Фаҳмидани нақшаи наҷоти Худо

2. Бартараф кардани ношинос: Нақшаи наҷоти Худо ошкор шуд

1. Юҳанно 16:13 - «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард».

2. Румиён 8:14-16 - "Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. Зеро шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтаед, ки ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед. , ки мо ба воситаи вай нидо мекунем: «Або! Падар! Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем».

Эфсӯсиён 3:6 То ки ғайрияҳудиён ворисон ва аз як бадан бошанд, ва шарикони ваъдаи Ӯ дар Масеҳ ба воситаи Инҷил бошанд;

Ин порча дар бораи ягонагии ҳамаи имондорон ба Масеҳ, чи яҳудиён ва чи ғайрияҳудиён сухан меронад, то ворисони ваъдаи Ӯ бошанд.

1: "Ваъдаи ягонагӣ дар Масеҳ"

2: "Мероси Инҷил"

1: Юҳанно 17:20-21 - "Ман на танҳо онҳоро талаб мекунам, балки ҳамчунин барои онҳое ки ба воситаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард, то ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман ҳам дар Ту, то ки онҳо низ дар мо бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ».

2: Ғалотиён 3: 26-28 - "Зеро ки ҳама шумо дар Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед, ба воситаи имон. Зеро ки бисёре аз шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаед, Масеҳро дар бар кардаед. На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад. на озод, на марду на зан нест, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед».

Эфсӯсиён 3:7 Ман бар тибқи бахшоиши файзи Худо, ки ба воситаи амали самарабахши қудрати Ӯ ба ман ато шудааст, хизматгузор шудам.

Павлус бо қудрати файзи Худо ҳамчун ходими Инҷил таъин шуд.

1. Файзи Худо ба мо қувват мебахшад, ки хизмат кунем

2. Тӯҳфаи хизмат: Ҷавоб додан ба даъвати Худо

1. Румиён 12:1-8 - Бадани худро ҳамчун қурбониҳои зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед.

2. Аъмол 20:17-38 - Муроҷиати Павлус ба пирони Эфсӯс.

Эфсӯсиён 3:8 Ба ман, ки аз ҳама муқаддасон камтар ҳастам, ин файз дода шудааст, ки дар байни халқҳо сарвати бебаҳои Масеҳро мавъиза кунам;

Файзи мавъиза ба ғайрияҳудиён сарвати бебаҳои Масеҳ ба Павлус дода шудааст, ки вай аз ҳама муқаддасон камтар аст.

1. Сарватҳои ҷустуҷӯнашавандаи Масеҳ: Кашф кардани ганҷҳои файзи Ӯ

2. Неъмате, ки ба ҳадди ақал дода шудааст: Чӣ тавр Худо одамонро аз эҳтимол дуртар истифода мебарад

1. Румиён 11: 33-36 - "Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар доварӣ ва роҳҳои Ӯ беақл аст! Зеро кист, ки ақли Худовандро медонист, ё кист. ё кист, ки ба вай ато кардааст, то ки подош гирад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва аз Ӯст; Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

2. 1 ба Қӯринтиён 1:27-29 - «Аммо Худо он чиро дар ҷаҳон баргузид, то доноонро шарманда кунад; Худо он чиро дар ҷаҳон баргузид, то тавоноро шарманда кунад; чизҳои нест, то он чиро, ки ҳаст, нобуд созад, то ки ҳеҷ кас дар ҳузури Худо фахр накунад».

Эфсӯсиён 3:9 Ва то ҳама фаҳманд, ки шарикии сирре, ки аз ибтидои ҷаҳон дар Худое, ки ҳама чизро ба воситаи Исои Масеҳ офаридааст, ниҳон доштааст:

Сирри шарикии Худо, ки дар офариниш ниҳон аст, ба воситаи Исои Масеҳ ошкор шудааст.

1: Исои Масеҳ: Фошкунандаи асрори Худо

2: Муоширати асрор: Ин барои мо чӣ маъно дорад?

1: Қӯлассиён 1:15-17 Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. 16 Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон — ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. 17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

2: Румиён 11:33-36 Оҳ, умқи сарват, ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! 34 «Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд?» 35 «Ё кист, ки ба ӯ тӯҳфае додааст, ки баргардонида шавад?» 36 Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Эфсӯсиён 3:10 Барои он ки алҳол ба сарварон ва қудратҳои заминҳои осмонӣ аз ҷониби калисо ҳикмати гуногунҷанбаи Худо маълум гардад,

Ин порча мефаҳмонад, ки ҳикмати Худо тавассути калисо ба сарварон ва қудратҳо дар ҷойҳои осмонӣ зоҳир мешавад.

1. Чӣ тавр мо ҳикмати Худоро тавассути калисо нишон медиҳем

2. Қудрати калисо барои нишон додани ҳикмати Худо

1. Масалҳо 8: 12-13 - "Ман ҳикматро бо оқилона зиндагӣ мекунам ва дониши ихтироъҳои зеҳнро меомӯзам. Тарси Худованд ин аст, ки аз бадӣ нафрат кунед: мағрур ва такаббур, ва роҳи бад ва даҳони бадбинона, Ман бад мебинам."

2. Румиён 11: 33-36 - "Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! чӣ қадар ақлнопазир аст доварии Ӯ ва роҳҳои Ӯ, ки дар гузашта ошкор нашудаанд! Зеро кист, ки ақли Худовандро шинохт? ки машваратчии вай будааст? Ё кист, ки аввал ба вай ато кардааст, ва ба вай боз мукофот дода мешавад? Зеро ки ҳама чиз аз они Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва ба Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

Эфсӯсиён 3:11 Мувофиқи мақсади абадӣ, ки ӯ дар Худованди мо Исои Масеҳ ният кардааст:

Худо барои мо нияте дорад, ки дар Исои Масеҳ муқаррар шудааст.

1. Қувваи Мақсад: Нақшаи Худо барои ҳаёти мо

2. Ҳадафи абадии Худо дар Исои Масеҳ пайдо шудааст

1. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

Эфсӯсиён 3:12 Мо ба Ӯ далерӣ дорем ва ба василаи имони Ӯ бо дилпурӣ дастрасӣ пайдо мекунем.

Мо метавонем дилпурона ба Худо бо имон ба Ӯ муроҷиат кунем.

1. Имон ба мо далерӣ мебахшад, то ба Худо наздик шавем

2. Дастрасӣ ба Худо тавассути имон

1. Ибриён 4:16 - Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва дар вақти зарурӣ файз пайдо кунем.

2. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

Эфсӯсиён 3:13 Бинобар ин мехоҳам, ки аз андӯҳҳои ман барои шумо ноумед нашавед, ки ин ҷалоли шумост.

Павлус эфсӯсиёнро ташвиқ мекунад, ки сарфи назар аз азобу уқубатҳо дар имонашон қавӣ бошанд.

1: Таслим нашав - рӯҳбаландии Павлус ба Эфсӯсиён

2: Дар замонҳои душвор устувор истода

1: Румиён 8: 37-39 - Не, мо дар ҳамаи ин чизҳо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2: Ибриён 10:35-36 - Пас, эътимоди худро аз даст надиҳед; мукофоти фаровон дода мешавад.

Эфсӯсиён 3:14 Ба ин сабаб ман пеши Падари Худованди мо Исои Масеҳ зону хам мекунам.

Павлус садоқати худро ба Падари Исо баён мекунад ва барои калисои Эфсӯс файз ва қувват мехоҳад.

1. "Садоқат ба Падар: Асоси ҳаёти масеҳӣ"

2. "Қувваи дуо: дарёфти файз ва қувват дар замонҳои душвор"

1. Матто 6:9-13 - Дуои Худованд

2. Филиппиён 4:6-7 - Ғамхорӣ накунед

Эфсӯсиён 3:15 Ва тамоми аҳли байти осмон ва замин аз онҳо ном бурда мешаванд,

Тамоми оилаи Худо, чи дар осмон ва чи дар замин, бо номи Ӯ хонда мешавад.

1. Оилаи Худо: ягонагӣ дар гуногунрангӣ

2. Номи Парвардигор: баракат ва амр

1. Такрори Шариат 28:10 - Ва тамоми мардуми рӯи замин хоҳанд дид, ки ту ба исми Худованд хонда шудай; ва аз ту хоҳанд тарсид.

2. Аъмол 4:12 - Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот вуҷуд надорад, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба василаи он наҷот ёбем.

Эфсӯсиён 3:16 То ки Ӯ ба шумо ато кунад, ки бар тибқи сарвати ҷалоли Худ, бо Рӯҳи Худ дар одами ботинаш қувват бахшед;

Қудрати Рӯҳи Худо одами ботинии моро қавӣ мегардонад.

1. Қувваи Рӯҳ дар мо

2. Чӣ тавр ба қудрати Худо дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст

1. Румиён 8:11 - «Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

2. Ғалотиён 5:16 - "Пас инро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед овард".

Эфсӯсиён 3:17 То ки Масеҳ бо имон дар дилҳои шумо сокин бошад; ки шумо дар муҳаббат реша ва асос ёфтаед,

Дар порча аз эҷоди муҳити имону ишқ дар қалби мо сухан меравад.

1: Дар муҳаббат реша гирифта ва асос ёфтааст - А дар бораи аҳамияти имон ва муҳаббат дар ҳаёти мо.

2: Дар Масеҳ зиндагӣ кардан - А дар бораи доштани Масеҳ ҳамчун асоси ҳаёти мо.

1: Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо дар дилҳои мо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта мешавад."

2:1 Юҳанно 4:8 - "Касе ки дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст".

Эфсӯсиён 3:18 Метавонад бо ҳама муқаддасон бифаҳмад, ки фарох, дарозӣ, чуқурӣ ва баландӣ чист;

Дар ин порча аз зарурати мӯъмин барои фаҳмидани бузургии муҳаббати Худо сухан меравад.

1: Муҳаббати Худо беандоза аст

2: Эҳтиёҷоти мо барои фаҳмидани муҳаббати Худо

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Эфсӯсиён 3:19 Ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед.

Дар ин порча дар бораи донистани муҳаббати Масеҳ сухан меравад, ки он аз ҳама дониш болотар аст, то имондорон аз пуррагии Худо пур шаванд.

1. Муҳаббати бебаҳои Масеҳ: Таҷрибаи сарвати файзи Ӯ

2. Зиндагӣ дар ҳаёти пур аз пуроб: эҳсоси фаровонии Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 1:7-8 - Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо, ба ҳасби сарвати файзи Худ, ки Ӯ ба мо дар тамоми ҳикмат ва оқил фаровон додааст.

Эфсӯсиён 3:20 Ба касе, ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб кунем ё фикр кунем, аз ҳад зиёд ба амал оварад,

Ба туфайли қудрате, ки дар дохили мо амал мекунад, Худо қодир аст, ки аз он чизе ки мо дархост ё тасаввур карда наметавонем, хеле бештар кор кунад.

1. Қудрати Худо: Қобилияти мо барои расидан ба фаротар аз интизориҳои мо

2. Фаровонии Худо: Гузаштан аз тасаввуроти мо

1. Филиппиён 4:13 - «Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам».

2. Ишаъё 40:29 - «Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба беқувватон қувват мебахшад».

Эфсӯсиён 3:21 Ӯро дар калисо ба василаи Исои Масеҳ дар тамоми асрҳо, дар ҷаҳони беохир ҷалол бод. омин.

ҷалоли Худо бояд дар калисо аз ҷониби Исо дар тамоми абад ҷашн гирифта шавад.

1: Биёед Худоро барои ҷалоли абадии Ӯ ҳамду сано гӯем ва бар мо ҳукмронӣ кунем.

2: Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед, зеро ҷалоли Ӯ беохир аст ва муҳаббати Ӯ то абад пойдор аст.

1: Забур 145: 1-3 - "Туро, эй Худо ва Подшоҳи ман, ситоиш хоҳам кард ва исми Туро то абад муборак хоҳам гуфт. Ҳар рӯз туро баракат хоҳам дод ва исми Туро то абад ситоиш хоҳам кард. Худованд бузург аст ва барои Ӯ бузург аст. ҳамду сано гӯянд ва бузургии ӯ кофист».

2: Ишаъё 6:3 - "Ва яке дигареро нидо карда, гуфт: "Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст!»».

Эфсӯсиён 4 боби чоруми Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба ягонагӣ ва камолоти имондорон ба Масеҳ таъкид карда, онҳоро водор мекунад, ки сазовори даъвати онҳо зиндагӣ кунанд.

Сархати 1: Павлус бо он оғоз мекунад, ки имондоронро даъват мекунад, ки бо фурӯтанӣ, нармӣ, пурсабрӣ ва муҳаббат рафтор кунанд (Эфсӯсиён 4:1-3). Вай муҳимияти нигоҳ доштани ягонагӣ дар Рӯҳ ва сулҳи байни якдигарро таъкид мекунад. Павлус таъкид мекунад, ки як Бадан, як Рӯҳ, як умед, як Худованд, як имон, як таъмид ва як Худо ва Падар бар ҳама.

Сархати 2: Павлус мефаҳмонад, ки Масеҳ тӯҳфаҳои гуногун додааст, то имондоронро барои корҳои хидмат ва обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз созад (Эфсӯсиён 4:11-13). Ба ин ҳадяҳо ҳавворӣён, пайғамбарон, башоратдиҳандагон, пасторҳо ва муаллимон дохил мешаванд. Мақсад он аст, ки ба ягонагӣ дар имон ва

дониш дар бораи Масеҳ ҳангоми камолот расидан. Бо сухани ростӣ дар муҳаббат ва ҳамчун бадани ягона дар зери роҳбарии Масеҳ амал кардан, имондорон ташвиқ карда мешаванд, ки якҷоя инкишоф ёбанд.

Сархати 3: Боб бо дастурҳои амалӣ барои зиндагии масеҳӣ анҷом меёбад (Эфсӯсиён 4:17-32). Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки тавре зиндагӣ накунанд, ки пеш аз шинохти Масеҳ зиндагӣ кунанд, балки худро аз худ дур кунанд, ки бо ҳавасҳои фиребанда тавсиф мешуданд. Ба ҷои ин, онҳо бояд дар зеҳни худ нав шаванд ва шахсияти наверо дар бар кунанд, ки пас аз шабеҳи Худо офарида шудааст, яъне бо адолат ва қудсият.

Павлус ба муошрати ростқавл дар байни имондорон ташвиқ мекунад ва аз суханҳои нопок ва аламовар худдорӣ мекунад. Ӯ меҳрубонӣ ва бахшишро таъкид мекунад, ки аз омурзиши Худо тавассути қурбонии Исо намуна шудааст. Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки ба муҳаббати Худо, ки тавассути амалҳои қурбонӣ зоҳир мешавад, пайравӣ кунанд, на ба рафтори гунаҳкор.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби Эфсӯсиён аҳамияти зиндагӣ карданро қайд мекунад, ки сазовори даъвати мо ҳамчун пайравони Масеҳ зиндагӣ кунем. Павлус ягонагиро дар Рӯҳ ва сулҳи байни имондорон таъкид намуда, атоҳои гуногунеро, ки Масеҳ додааст, барои хизмат ва рушд муҷаҳҳаз гардонидан эътироф мекунад.

Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки нақши худро дар обод кардани Бадани Масеҳ ва ба даст овардани ягонагӣ дар имон ва дониш қабул кунанд. Павлус барои зиндагии масеҳӣ дастурҳои амалӣ медиҳад ва онҳоро водор мекунад, ки шахсияти кӯҳнаи худро тарк кунанд, дар ақли худ нав шаванд ва шахсияти наверо, ки пас аз шабеҳи Худо офарида шудааст, дар бар кунанд.

Ин боб аҳамияти ваҳдат, камолот ва зиндагии тағйирёфтаеро, ки бо адолат, меҳрубонӣ, бахшидан ва муҳаббат хос аст, таъкид мекунад. Он имондоронро даъват мекунад, ки нақшҳои беназири худро дар ҷисми Масеҳ қабул кунанд, дар ҳоле ки дар пайи рушд ва нишон додани хислати ба Масеҳ монанд дар муносибатҳои худ бо дигарон мебошанд.

Эфсӯсиён 4:1 Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки ба он даъват карда шудааст.

Зиндагии сазовори даъвати шумо зиндагӣ кунед.

1: Ҳаёти пурмазмун ва мақсаднок зиндагӣ кунед, зеро Худо ҳамаи моро ба ҳадафи бузургтар даъват кардааст.

2: Биёед саъй кунем, ки зиндагии худро тавре гузаронем, ки ба Худо писанд бошад, зеро мо ба ин даъват шудаем.

1: Филиппиён 2:12-13 - "Бинобар ин, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, ҳоло ҳам, на танҳо дар ҳузури ман, балки бештар дар вақти набудани Ман, наҷоти худро бо тарс ва ларзон ба амал оваред, зеро Худое, ки дар шумо амал мекунад, ҳам барои ирода ва ҳам барои ризогии Ӯ кор кардан».

2: Қӯлассиён 1:10 - «То ба тавре рафтор кунед, ки сазовори Худованд, писандидаи Ӯ бошад, дар ҳар кори нек самар оварад ва дар дониши Худо афзун гардад».

Эфсӯсиён 4:2 Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар пурсабрӣ кунед;

Мо бояд нисбат ба якдигар фурӯтан ва пурсабр бошем ва ба якдигар муҳаббат дошта бошем.

1. Нерӯи меҳрубонӣ ва сабр дар муносибатҳо

2. Тарбияи қалби муҳаббат ва фурӯтанӣ

1. 1 Қӯринтиён 13:1–7

2. Қӯлассиён 3:12–14

Эфсӯсиён 4:3 Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред.

Ваҳдати байни диндорон барои зиндагии осоишта муҳим аст.

1: Ягонагӣ дар калисо: Қувваи Муҳаббат

2: Аҳамияти ваҳдат дар ҷаҳони шикаста

1: Юҳанно 17:21-23 «То ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту, то онҳо низ дар мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодай. Ва ҷалоле ки ба Ман додай, ба онҳо додаам; То ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем: Ман дар онҳо ва ту дар Ман, то ки онҳо дар як комил шаванд; ва ҷаҳон бидонад, ки Ту Маро фиристодай ва онҳоро дӯст доштай, чунон ки Маро дӯст доштай».

2: Ғалотиён 3:28 "На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед."

Эфсӯсиён 4:4 Як Бадан ва як Рӯҳ аст, чунон ки шумо ба як умеди даъвати худ даъват шудаед;

Якум: Мо ҳама даъват шудаем, ки қисми як ҳайати мӯъминон бошем ва дар як умед шарик шавем.

Дуюм: Ҳамчун як бадан дар ҳамоҳангӣ зиндагӣ кардан аз мо талаб мекунад, ки дар Рӯҳ муттаҳид бошем.

Якум: 1 ба Қӯринтиён 12:12-13 - "Зеро, чунон ки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад, ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисьёранд, як бадананд, ончунон бо Масеҳ низ ҳаст. Зеро ки мо дар як Рӯҳ будем. ҳама дар як бадан таъмид гирифтанд - яҳудиён ё юнониён, ғуломон ё озод - ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шуданд».

Дуюм : Қӯлассиён 3:14-15 - "Ва пеш аз ҳама ин муҳаббатро дар бар кунед, ки ҳама чизро дар ҳамбастагии комил мепайвандад. Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукргузор бошед. ».

Эфсӯсиён 4:5 Як Худованд, як имон, як таъмид,

Ин порча аҳамияти ягонагӣ дар Худованд, имон ва таъмидро таъкид мекунад.

1: Ваҳдати Худованд: Чӣ тавр ягонагии моро ҷашн гирем

2: Имон ба таъмид: Бунёди ояндаи ягона

1: Юҳанно 17:20-23 - Дуои Исо дар бораи ягонагӣ дар байни имондорон

2: Филиппиён 2:1-4 - Даъвати Павлус ба ягонагӣ аз сабаби фурӯтании Масеҳ

Эфсӯсиён 4:6 Як Худо ва Падари ҳама, ки болотар аз ҳама аст, ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама.

Танҳо як Худо вуҷуд дорад ва Ӯ Падари ҳама, пеш аз ҳама, ба воситаи ҳама ва дар

ҳама аст.

1. Қудрати муттаҳидкунандаи Худои якто

2. Ҳузури Худо дар ҳама ҷо

1. Эфсӯсиён 4:1–5

2. Румиён 11:36

Эфсӯсиён 4:7 Аммо ба ҳар яки мо ба андозаи атои Масеҳ файз дода шудааст.

Худо ба ҳар кас мувофиқи атои Масеҳ ба андозаи гуногун файз додааст.

1. Файзи бепоёни Масеҳ: умеди мо дар замони душворӣ.

2. Тӯҳфаҳои Масеҳ: кушодани қудрати файз дар ҳаёти мо.

1. 1 Қӯринтиён 12:7-10 - Файзи Рӯҳ бо роҳҳои гуногун зоҳир мешавад.

2. Румиён 5:15-17 - Файз аз атои Масеҳ ба мо фаровон аст.

Эфсӯсиён 4:8 Бинобар ин Ӯ мегӯяд: «Вақте ки ба баланд баромад, асиронро ба асирӣ бурд ва ба одамон ҳадияҳо дод».

Дар Эфсӯсиён 4:8 Павлус дар бораи ба осмон сууд кардани Исо ва ба инсоният тӯҳфаҳо додан сухан меронад.

1. Асиргирандаи асир: ба осмон баромадани ғалабаи Исо ва тӯҳфаҳо

2. Тӯҳфаи ҳаёт: қадр кардани неъматҳое, ки Худо ба мо додааст

1. Филиппиён 2:8-11 - Исо Худро фурӯтан карда, то мамот, ҳатто марг дар салиб итоат кард. Аз ин рӯ, Худо ӯро баланд бардошт ва ба ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст.

2. Румиён 5:15-17 - Аммо бахшоиши ройгон ба гуноҳ монанд нест. Зеро, агар бисьёр касон бо гуноҳи як кас мурданд, пас, барои бисьёр касон файзи Худо ва бахшоиши муфт бо файзи ҳамон як шахс Исои Масеҳ фаровонтар аст.

Эфсӯсиён 4:9 (Акнун, ки ӯ сууд кард, чӣ маъно дорад, ки ӯ аввал ба поёни замин фуруд омад?

Ин порча аз Эфсӯсиён 4:9 дар бораи фуруд омадани Исо ба қисматҳои поёнии замин сухан меронад.

1. Фурӯд омадан ва ғалабаи Исои Масеҳ: Намунаи пурмазмун барои ҳаёти мо

2. Аҳамияти омадани Исо барои пайравонаш

1. Румиён 10:9 - «Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки «Исо Худованд аст» ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт».

2. Филиппиён 2:8-10 - "Ва чун дар намуди одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард, то ба мамот итоат кард, ҳатто марги бар салиб! Бинобар ин Худо ӯро ба макони олӣ сарафроз кард ва ба ӯ номе дод, ки болотар аст. ҳар ном».

Эфсӯсиён 4:10 Он ки фуруд омад, ҳамонест, ки аз болои тамоми осмон сууд кард, то ки ҳама чизро пур кунад.)

Ин порча дар бораи он ки чӣ тавр Масеҳ барои пур кардани ҳама чиз фуромад ва ба боло рафт.

1. Баландшавии Масеҳ ва эҳтиёҷоти мо ба пайравӣ аз Ӯ

2. Бузургии Масеҳ ва посухи мо

1. Юҳанно 14:1-3 «Дилҳои шумо музтариб нашавад. Ба Худо имон оваред; ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо назди худ хоҳам бурд, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

2. Филиппиён 2:5-8 «Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то ба дараҷаи марг итоаткор шуд, ҳатто то марг дар салиб».

Эфсӯсиён 4:11 Ва Ӯ ба ҳаввориён дод; ва баъзе паёмбарон; ва баъзеҳо, башоратдиҳандагон; ва баъзеҳо, пасторҳо ва муаллимон;

Ин порча мефаҳмонад, ки Исо ба баъзе одамон ҳадияҳои расулон, пайғамбарон, башоратдиҳандагон, пасторҳо ва муаллимон додааст.

1. Қудрати тӯҳфаҳои Исо

2. Зиндагӣ бо хидмат ба Худо

1. Румиён 12:6-8 - Пас, бахшоишҳое, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, хоҳ нубувват, балки мувофиқи таносуби имон нубувват кунем; Ё хизмат, биёед ба хидмати худ мунтазир бошем; ё касе ки таълим медиҳад, таълим медиҳад; Ё касе ки насиҳат медиҳад, ба насиҳат: ҳар кӣ дод, бигзор онро бо соддагӣ иҷро кунад; он ки ҳукмронӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; касе ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

2. 1 Қӯринтиён 12:4-11 - Ҳоло инъомҳо гуногунанд, аммо Рӯҳ як аст. Ва идораҳо гуногунанд, аммо Худованд як аст. Ва амалҳо гуногунанд, аммо ҳамон Худост, ки ҳама чизро дар ҳама кор мекунад. Аммо зуҳури Рӯҳ ба ҳар кас дода мешавад, то ки бо худ нафъ расонад. Зеро ки ба кас аз Рӯҳ каломи ҳикмат дода мешавад; ба дигаре каломи донишро бо ҳамон Рӯҳ; Ба имони дигар бо ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоишҳои шифобахшро бо ҳамон Рӯҳ; Ба дигаре мӯъҷизаҳо; ба пешгӯии дигар; ба дигар фаҳмиши рӯҳҳо; ба дигар забонҳои гуногун; ба дигаре тафсири забонҳо: Аммо ҳамаи ин як Рӯҳро ба амал меоварад, ки ба ҳар кас мувофиқи хости худ тақсим мекунад.

Эфсӯсиён 4:12 Барои комил шудани муқаддасон, барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ:

Ин порча аз Эфсӯсиён 4:12 дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр Худо моро барои комил кардани муқаддасон, иҷрои кори хизмат ва обод кардани Бадани Масеҳ даъват мекунад.

1. "Даъват ба хидмат: комил кардани муқаддасон ва обод кардани Бадани Масеҳ"

2. «Кори хизмати Худо ва Бадани Масеҳ»

1. Румиён 12:3-8 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке ба андозаи имоне, ки Худо таъин кардааст. Зеро, чунон ки дар як бадан мо узвҳои зиёд дорем, ва узвҳо на ҳама як вазифаро доранд, аз ин рӯ, мо, гарчанде ки бисьёрем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва дар алоҳидагӣ узвҳои дигаре ҳастем. Мо атоҳое дорем, ки мувофиқи файзе ки ба мо ато шудааст, гуногун аст, биёед онҳоро истифода барем: агар нубувват бошад, мувофиқи имони мо; агар хидмат бошад, дар хидмати мо; он ки таълим медиҳад, дар таълимоти худ; он ки насиҳат мекунад, дар насиҳати худ; он ки саҳм гузорад, бо саховат; он ки роҳбарӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; он ки кори хайрро бо хушҳолӣ анҷом медиҳад.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки дар пеши Худои Падар пок ва беайб аст, ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ доштан.

Эфсӯсиён 4:13 То даме ки ҳамаи мо дар ягонагии имон ва шинохти Писари Худо ба одами комил, то ба андозаи пуррагии Масеҳ биёем.

Ин порча аҳамияти ягонагии имондоронро дар имон ва дониши Исои Масеҳ таъкид мекунад.

1. «Қувваи муттаҳидкунандаи имон ва дониш дар Масеҳ»

2. «Тавассути ягонагӣ дар Масеҳ ба камол расидан»

1. Қӯлассиён 2:2-3 - То дилҳои онҳо тасаллӣ ёфта, дар муҳаббат ва ба тамоми сарвати эътимоди пурраи фаҳм, эътирофи сирри Худо, Падар ва Масеҳ муттаҳид шаванд. ; Ҳама ганҷҳои хирад ва дониш дар Ӯст.

2. Эфсӯсиён 4:3 - Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред.

Эфсӯсиён 4:14 То ки мо дигар кӯдакон набошем, ки бо ҳиллаи одамон ва макри маккорона, ки ба воситаи он онҳо барои фиреб хӯрдан дар камингоҳ мемонанд, ба он сӯ ва ба он сӯ парешон ва бо ҳар боди таълимот ронда нашавем;

Дигар набояд моро ба осонӣ ба дурӯғгӯиҳои бомаҳорат ва манипулятсияи одамон роҳ надиҳад.

1. Фирефтаи дурўѓњои доно ва найрангбозї нашавед.

2. Дар имони худ устувор бошед ва ба таълимоти Худо содиқ бошед.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. 1 Қӯринтиён 16:13 - Эҳтиёт бошед; дар имон устувор бошед; далер будан; қавӣ бошед.

Эфсӯсиён 4:15 Аммо, агар дар муҳаббат ростӣ гӯед, дар ҳама чиз, яъне дар Ӯ, яъне Масеҳ, ба камол расад.

Масеҳиён бояд ҳақиқатро дар муҳаббат гӯянд, то онҳо ба Масеҳ, ки сардори калисо аст, наздиктар шаванд.

1. Қудрати сухани ҳақ дар ишқ

2. Ба воситаи ҳақиқат ва муҳаббат ба Масеҳ наздиктар шавед

1. Масалҳо 12:17 - Ҳар кӣ рост мегӯяд, адолатро ошкор мекунад, вале шоҳиди бардурӯғ фиребро.

2. Юҳанно 15:17 - Инро ба шумо амр медиҳам, ки якдигарро дӯст доред.

Эфсӯсиён 4:16 Аз Ӯ тамоми бадан ба воситаи он чизе ки ҳар буғум ба вуҷуд меорад, ба андозаи ҳар узв, мувофиқи таъсири самарабахши ҳар як узв баданро нашъунамо мекунад, то ки худро дар муҳаббат обод кунад.

Тамоми ҷисми имондорон якҷоя кор мекунад, то ҳамдигарро дар муҳаббат бунёд кунанд.

1. Ягонагӣ: Қувваи калисо

2. Дар муҳаббат якҷоя кор кардан

1. 1 Қӯринтиён 12:12-27

2. Қӯлассиён 3:12–17

Эфсӯсиён 4:17 Бинобар ин, инро мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо минбаъд низ мисли халқҳои дигар бо ақли ботил рафтор накунед,

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки мисли ғайрияҳудиён зиндагӣ накунанд, ки аз ҳавасҳои худ ва фикрҳои беҳудаашон ронда шудаанд.

1. Зиндагӣ дар нури Худованд: Чӣ тавр бояд бо роҳи адолат пайравӣ кард

2. Ботил будани андешаҳои мо: парҳез аз васвасаи гуноҳ

1. Филиппиён 4:8-9 - «Дар охир, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи рост аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, ва чӣ ҷоиз аст, - агар чизе олиҷаноб ё сазовори таъриф аст, - дар бораи чунин фикр кунед. Ҳар он чи аз ман омӯхтаед, ё гирифтаед ё шунидаед, ё дар Ман дидаед, онро ба амал оваред; ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд».

2. Қӯлассиён 3:2 - «Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ».

Эфсӯсиён 4:18 Ва ақл тира шуда, аз ҳаёти Худо ба василаи нодонӣ, ки дар онҳост, ба сабаби кӯр будани дилашон бегона шудааст.

Одамон метавонанд аз Худо ҷудо шаванд, вақте ки онҳо ба сабаби надоштани дониш ва дили сангдил Ӯро намефаҳманд.

1. Хатари нодонӣ ва дилҳои сангдил

2. Пайвастшавӣ бо Худо ба воситаи дарк ва раҳм

1. Ирмиё 17:9-10 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва ноумед аст: кӣ метавонад онро донад? Ман Худованд дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, ҳатто ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ато мекунам, ва мувофиқи самараи корҳои худ».

2. Румиён 10:13-15 - "Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт. Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? ва чӣ гуна онҳо бе воиз бишнаванд? Ва чӣ гуна мавъиза хоҳанд кард, магар он ки фиристода нашавад? Чунон ки навишта шудааст: "Пойҳои онҳо, ки Инҷили сулҳро мавъиза мекунанд ва аз чизҳои нек башорат медиҳанд, чӣ қадар зебоанд!"

Эфсӯсиён 4:19 Онҳое, ки дар гузашта эҳсосоти худро ба фисқу фуҷур овардаанд, то ки ҳар нопокиро бо чашмгуруснагӣ ба амал оваранд.

Онҳое, ки дилҳои худро сахт кардаанд ва дигар эҳсосотро эҳсос намекунанд, худро ба рафтори бадахлоқона ва нафратовар месупоранд, ки тамаъҷӯӣ ангезаанд.

1. Хавфи сахтшавии дилҳои мо - Эфсӯсиён 4:19

2. Бахилӣ: Нобудкунандаи беайбии ахлоқӣ - Эфсӯсиён 4:19

1. Масалҳо 28:14 - "Хушо касе ки ҳамеша аз Худованд метарсад, аммо ҳар кӣ дили онҳоро сангдил мекунад, ба изтироб меафтад."

2. 1 Тимотиюс 6:10 - «Зеро муҳаббати пул решаи ҳар гуна бадӣ аст. Баъзе одамоне, ки ба пул тамаъ буданд, аз имон саргардон шуданд ва ғамҳои зиёдеро сӯрох карданд».

Эфсӯсиён 4:20 Аммо шумо Масеҳро он қадар наомӯзед;

Китоби Муқаддас моро таълим медиҳад, ки на мисли ҷаҳон бошем, балки ба ҷои он ки Исои Масеҳро омӯзем ва пайравӣ кунем.

1: Омӯзиши роҳи Исо: Чӣ тавр зиндагӣ кардан мумкин аст, ки ба Худо писанд бошад

2: Қудрати Масеҳ: Тағйир додани ҳаёти мо аз дарун

1: Матто 11:29 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи хастагон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам.

2:2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, офариниши нав омадааст: кӯҳна рафт, нав дар ин ҷост!

Эфсӯсиён 4:21 Агар ин тавр бошад, ки Ӯро шунидаед ва аз Ӯ таълим гирифтаед, чунон ки ростӣ дар Исо аст:

Ин оят мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки Исо, ки ҳақ аст, шунида ва таълим гирифта бошад.

1. Муҳимияти шогирди якумраи Исо будан

2. Аз рӯи ҳақиқати Исо зиндагӣ кардан

1. Юҳанно 14:6 - "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман."

2. 2 Тимотиюс 3:16 - "Тамоми Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълимот, барои маззаммат, барои ислоҳ ва барои ҳидоят ба адолат фоиданок аст"

Эфсӯсиён 4:22 То ки шумо пирамардро, ки ба ҳавасҳои ҳавасҳои маккор фосид аст, дар бораи сӯҳбати пештара ба таъхир гузоред;

Масеҳиён бояд аз роҳҳои пешинаи гуноҳкардаи худ даст кашанд ва мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунанд.

1. "Худи кӯҳнаро дур кунед ва навро қабул кунед"

2. «Зиндагӣ дар сурати Худо»

1. Қӯлассиён 3:9-10 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро мебинед, ки шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро пӯшидаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад. "

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Эфсӯсиён 4:23 Ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед;

Ақли худро нав кунед, то ба Масеҳ бештар монанд шавед.

1. Таҷдиди ақл: тағир додани ҳаёти худ тавассути Масеҳ

2. Таҷдиди ақл барои бартараф кардани мушкилот

1. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед".

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, ва чӣ шоёни таҳсин аст, — агар чизе олиҷаноб ё шоёни таъриф бошад — дар бораи ин чизҳо фикр кунед. "

Эфсӯсиён 4:24 Ва шумо одами навро дар бар кунед, ки он пас аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст.

Имондорон бояд одами наверо, ки мувофиқи меъёрҳои адолат ва қудсияти Худо офарида шудааст, дар бар кунанд.

1. "Даъвати Худо: Дар бар кардани одами нав"

2. «Зиндагии одилона ва муқаддас»

1. Қӯлассиён 3:10 - "Ва одами навро дар бар кунед, ки он дар дониш аз рӯи симои Офаридгори Ӯ нав мешавад"

2. 1 Петрус 1:15-16 - "Лекин, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

Эфсӯсиён 4:25 Пас, дурӯғгӯиро тарк карда, ба ёри худ рост бигӯед, зеро ки мо узвҳои якдигарем.

Дурӯғро дур кунед ва ба якдигар рост бигӯед, зеро ки ҳамаи мо аъзои як бадан ҳастем.

1. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ тавр ростқавлӣ ва ростқавлӣ муносибатҳои моро мустаҳкам мекунад

2. Зарурати ростқавлӣ: муошират ошкоро ва ростқавл

1. Қӯлассиён 3:9-10 «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо шахсияти кӯҳнаро бо амалҳои он тарк кардаед ва шахсияти навро дар бар кардаед, ки он дар дониш аз рӯи симои офаринандаи худ нав мешавад».

2. Забур 33:13 "Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор ва лабони худро аз дурӯғгӯӣ".

Эфсӯсиён 4:26 Ба хашмгин шавед, ва гуноҳ накунед; бигзор офтоб бар ғазаби шумо ғуруб накунад.

Мо бояд баъзан хашмгин шавем, аммо ин набояд боиси гуноҳ гардад. Мо набояд бигзорем, ки ғазаби мо дер давом кунад.

1. "Қувваи хашми одилона"

2. "Идораи эҳсосоти мо бо роҳи Худо"

1. Масалҳо 15:18 - Одами хашмгин ҷанҷол барангехт, аммо касе ки дар хашм дер аст, ҷанҷолро фурӯ мебарад.

2. Яъқуб 1:19-20 - Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан бошитоб, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад: зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Эфсӯсиён 4:27 Ва ба иблис ҷой надиҳед.

Ин порча таъкид мекунад, ки дар ҳаёти мо ба таъсири иблис роҳ надиҳем.

1. Мо бояд ба таъсири иблис муқобилат кунем ва кӯшиш кунем, ки дар назари Худо дуруст рафтор кунем.

2. Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки шайтон мехоҳад моро аз иродаи Худо дур созад ва мо бояд кӯшишҳои ӯро дар хотир дошта бошем.

1. Яъқуб 4:7 - «Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад».

2. 1 Юҳанно 4:4 - «Шумо, эй фарзандони азиз, аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро он ки дар шумост, аз он касе ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст».

Эфсӯсиён 4:28: Бигзор касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ба ниёзманд бидиҳад.

Ин порча одамонро водор мекунад, ки заҳмат кашанд ва бо меҳнати худ ба ниёзмандон кумак кунанд.

1. Аҳамияти меҳнати сахт: Чӣ гуна кӯшишҳои мо ба дигарон кӯмак карда метавонанд

2. Нақшаи Худо барои саховатмандӣ: Истифодаи захираҳои мо барои баракат додани дигарон

1. Масалҳо 13:11 - Сарвати зуд ба даст овардашуда кам мешавад, аммо ҳар кӣ оҳиста-оҳиста ҷамъ мекунад, онро афзун мекунад.

2. 1 Юҳанно 3:17-18 - Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Эй фарзандон, биёед на дар сухан ва на дар сухан, балки дар амал ва дар ҳақиқат дӯст дорем.

Эфсӯсиён 4:29 Бигзор ҳеҷ як сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хизмат кунад.

Мо бояд суханони худро барои обод кардани дигарон истифода барем, на онҳоро вайрон кунем, то ба онҳое ки моро мешунаванд, файз нишон диҳем.

1. Қувваи Калом: Истифодаи Суханронии Мо барои обод кардани дигарон

2. Файзи сухан: лутфу марҳамат ба атрофиёнамон

1. Яъқуб 3:5-6 - "Ҳамин тавр забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои азим фахр мекунад. Инак, чӣ қадар кори андаке оташ аланга мезанад! Ва забон оташест, ҷаҳони шарорат аст; забон дар миёни узвҳои мо, ки он тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад, ва он оташи дӯзах аст».

2. Қӯлассиён 4:6 - «Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст».

Эфсӯсиён 4:30 Ва Рӯҳулқудси Худоро, ки ба василаи он то рӯзи кафорат мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин нашавед.

Рӯҳулқудси Худоро, ки моро то рӯзи кафорат мӯҳр мезанад, ғамгин накунед.

1: Мо бояд дар хотир дорем, ки Рӯҳулқудс набояд сабукфикрона бошад, зеро Ӯст, ки моро то рӯзи кафорат мӯҳр мегузорад.

2: Рӯҳулқудс муҳофиз ва роҳнамоии мост ва Ӯ моро то рӯзи озодшавӣ эмин нигоҳ медорад.

1: Румиён 8:16 Худи Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем.

2: Юҳанно 14:26 Аммо Ёрдамчӣ, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар он чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо хоҳад овард.

Эфсӯсиён 4:31 Бигзор ҳар гуна кудурат, ва ғазаб, ва хашм, ва доду фиғон ва бадгӯӣ, бо ҳар кина аз шумо дур шавад.

Мо бояд кина, ғазаб, хашм, доду фарёд, сухани бад ва бадбиниро аз ҳаёти худ дур кунем.

1: Биёед саъй кунем, ки бештар ба Масеҳ монанд бошем ва худро аз ҳар чизе, ки монеи ба Ӯ монанд буданамон халалдор мекунад, раҳо кунем.

2: Мо бояд худро аз ҳар чизе, ки боиси тафриқа ва низоъ дар байни мо мегардад, дур кунем ва ба ҷои он кӯшиш кунем, ки дар муҳаббат ва фаҳмиш муттаҳид бошем.

1: Қӯлассиён 3: 8-10 - "Аммо акнун шумо бояд ҳамаро тарк кунед: ғазаб, ғазаб, кина, тӯҳмат ва суханони қабеҳ аз даҳони худ. Ба якдигар дурӯғ нагӯед, агар шумо нафси кӯҳнаро тарк кардаед. бо амалияхои худ ва ба худ хоси нав гузоштаанд, ки дар дониш пас аз симои офарандаи худ нав мешавад».

2: Яъқуб 1:19-20 - "Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар

шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад, зеро хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад."

Эфсӯсиён 4:32 Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст.

Ба якдигар меҳрубон ва бахшанда бошед, чунон ки Масеҳ моро бахшидааст.

1: Қувваи бахшидан

2: Меҳрубон ва бахшанда бош

1: Қӯлассиён 3:13 - Ба якдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

2: Луқо 6:36-37 - Раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳим аст. Доварӣ накунед, ва шумо низ маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед ва маҳкум нахоҳед шуд; бубахшед ва омурзиш хоҳед шуд.

Эфсӯсиён 5 боби панҷуми Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус ба ҷанбаҳои гуногуни рафтори масеҳӣ муроҷиат карда, аҳамияти тақлид ба муҳаббати Худо ва зиндагӣ дар нурро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо он оғоз мекунад, ки имондоронро даъват мекунад, ки ба Худо пайравӣ кунанд ва дар муҳаббат рафтор кунанд, чунон ки Масеҳ онҳоро дӯст медошт ва Худро барои онҳо фидо кардааст (Эфсӯсиён 5:1-2). Ӯ таъкид мекунад, ки имондорон бояд аз бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ ва тамаъ дурӣ ҷӯянд, балки зиндагии худро бо шукргузорӣ ба сар баранд. Павлус аз иштирок кардан дар корҳои бесамари зулмот ҳушдор медиҳад, балки онҳоро тавассути зиндагии одилона фош кардан лозим аст.

Сархати 2: Павлус аҳамияти бо ҳикмат рафтор кардан ва аз ҳар як имконият истифода бурданро таъкид мекунад (Эфсӯсиён 5:15-17). Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки бифаҳманд, ки чӣ ба Худованд писанд аст ва на беақл, балки доно бошанд. Онҳо даъват карда мешаванд, ки аз Рӯҳ пур шаванд, таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонанд ва ҳамеша барои ҳама чиз шукр гӯянд.

Сархати 3: Боб бо дастурҳо оид ба муносибатҳои гуногун дар оилаҳои масеҳӣ хотима меёбад (Эфсӯсиён 5:22-33). Павлус ба занон муроҷиат карда, онҳоро дастур медиҳад, ки ба шавҳарони худ итоат кунанд, чунон ки ба Худованд итоат кунанд.

Шавҳарон даъват карда мешаванд, ки занони худро фидокорона дӯст доранд, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст медошт. Кӯдакон ташвиқ карда мешаванд, ки ба волидайни худ итоат кунанд, дар ҳоле ки падарон даъват мекунанд, ки фарзандони худро ба хашм наоваранд, балки онҳоро дар тарбия ва таълим тарбия кунанд.

Павлус инчунин дар бораи муносибатҳои байни ғуломон ва оғоён сухан ронда, таъкид мекунад, ки муносибати одилона ва кори худро мисли Масеҳ аз таҳти дил ба ҷо оваред.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми китоби Эфсӯсиён таъкид мекунад, ки тақлид ба муҳаббати Худо ва зиндагии бо адолат хос аст. Имондорон даъват карда мешаванд, ки дар муҳаббат рафтор кунанд ва аз рафтори бадахлоқона худдорӣ кунанд ва корҳои бесамари зулмотро тавассути зиндагии одилона фош кунанд.

Павлус таъкид мекунад, ки бо ҳикмат рафтор кардан, аз Рӯҳ пур шудан, шукргузорӣ кардан ва аз ҳар имконият истифода бурдан. Ӯ барои муносибатҳои гуногун дар хонаводаҳои масеҳӣ дастур медиҳад, ки ба нақшҳои занҳо, шавҳарон, фарзандон, падарон, ғуломон ва оғоён муроҷиат мекунад.

Ин боб аҳамияти тақлид ба муҳаббати Худо, зиндагӣ дар адолат ва ҳикматро таъкид мекунад. Он ба аҳамияти нигоҳ доштани муносибатҳои солим дар хонаводаҳои масеҳӣ ва рафтори беайбӣ дар заминаҳои гуногуни иҷтимоӣ таъкид мекунад.

Эфсӯсиён 5:1 Пас, чун фарзандони азиз пайрави Худо бошед;

Ҳамчун фарзандони маҳбуб ба намунаи Худо пайравӣ кунед.

1: Мо даъват шудаем, ки фарзандони итоаткори Худо бошем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки муҳаббат ва марҳамати Худоро дар ҳама корамон инъикос кунем.

1: Матто 5: 44-45 - "Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред, лаънаткунандагони шуморо баракат диҳед, ба онҳое ки аз шумо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки аз шумо нафрат мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед".

2: 1 Юҳанно 4:12 - "Ҳеҷ кас Худоро надидааст; лекин агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо зиндагӣ мекунад ва муҳаббати Ӯ дар мо комил аст."

Эфсӯсиён 5:2 Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст дошт ва Худро барои мо ҳадия ва қурбонии Худо барои бӯи хушбӯй додааст.

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки ба намунаи Исои Масеҳ пайравӣ кунанд, ки Ӯ моро фидокорона дӯст дошт ва Худро ба Худо ҳамчун қурбонии писанд супурд.

1. Зиндагӣ бо муҳаббат: Даъват барои пайравӣ ба намунаи Исо

2. Қурбонӣ ва хизмат: Чӣ тавр Исо моро дӯст медошт ва мо аз Ӯ чӣ омӯхта метавонем

1. Юҳанно 15:12-13 - "Аҳкоми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 12:1 - «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хизмати оқилонаи шумост».

Эфсӯсиён 5:3 Аммо зино ва ҳар гуна нопокӣ ё тамаъ набояд дар байни шумо, чунон ки муқаддасон пайдо шудааст, ном бурда шавад;

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки ҳаёти муқаддасро аз фикрҳо, суханҳо ва амалҳои нопок пок созанд.

1. "Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас"

2. «Кувваи суханони мо».

1. Яъқуб 1:22-25 - Иҷрокунандагони Калом бошед, на танҳо шунавандагон.

2. 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз бадахлоқии ҷинсӣ гурезед.

Эфсӯсиён 5:4 На палидӣ, на сухани беақлона ва на шӯхӣ, ки қулай нест, балки шукргузорӣ кардан.

Зиндагии шукрона ва шукронаи неъматҳои Худо.

1: Зиндагӣ бо шукргузорӣ ва шукргузорӣ

2: Қувваи дили шукргузор

1: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худо ва Падарро шукр гӯед.

2: Забур 91:1 - Шукри Худованд, ва ҳамду санои исми Ту, эй Ҳаққи Таоло, кори хуб аст.

Эфсӯсиён 5:5 Зеро шумо медонед, ки ҳеҷ як зинокор, на нопок, на одами тамаъкор, ки бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.

Ин ояти Эфсӯсиён 5:5 таълим медиҳад, ки онҳое, ки корҳои бадахлоқона мекунанд, нопоканд ва бутпарастон ҳақ надоранд, ки Малакути Масеҳ ва Худоро мерос гиранд.

1. Хатарҳои рафтори бадахлоқона: Тадқиқот дар Эфсӯсиён 5:5

2. Роҳ ба наҷот: Омӯзиши Эфсӯсиён 5:5

1. 1 Қӯринтиён 6:9-10 - Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на занона ва на озордиҳандагон бо одамон.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Эфсӯсиён 5:6 Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони беҳуда фирефта накунад, зеро ки барои ин ғазаби Худо бар фарзандони беитоат меояд.

Ғазаби Худо бар касоне меояд, ки аз фармонҳои Ӯ нофармонӣ мекунанд.

1: Фирефтаи суханони хушку холӣ нашавед ва аз рӯи каломи Худо амал кунед.

2: Агар мо ба Худо итоат кунем, аз ғазаби Худо раҳо хоҳем ёфт.

1: Юҳанно 14:15, "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

2: Масалҳо 3:5-6, "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

Эфсӯсиён 5:7 Пас, шарики онҳо нашавед.

Масеҳиёни гузар набояд дар корҳои беимонон иштирок кунанд.

1. Пайравӣ дар роҳи Худо - Парҳезӣ аз роҳи нодуруст

2. Зиндагии покиза - парҳез аз гуноҳ

1. 1 Таслӯникиён 5:22 - «Аз ҳар намуди бадӣ парҳез кунед».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Эфсӯсиён 5:8 Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед.

Имондорон як замон торикӣ буданд, аммо ҳоло дар Худованд нуранд. Онҳо бояд ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунанд.

1. "Зиндагӣ ҳамчун фарзандони нур"

2. «Гузариш аз торикӣ ба равшанӣ».

1. Румиён 13:12-14, «Шаб дур аст, рӯз наздик аст: Пас биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем. 13 Биёед, мисли рӯзона софдилона рафтор кунем; на дар ошӯб ва мастигарӣ, на дар хонадорӣ ва бешарафӣ, на дар низоъ ва ҳасад. 14 Аммо Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро ба амал оваред».

2. Матто 5:14-16, «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳреро, ки дар теппа ҷойгир аст,

пинҳон кардан мумкин нест. 15 Ҳамчунин одамон шамъро даргиронда, дар зери зарф намегузоранд, балки бар шамъдон; ва он ба ҳамаи онҳое ки дар хона ҳастанд, равшанӣ мебахшад. 16 Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

Эфсӯсиён 5:9 (Зеро самари Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст;)

Ин порча дар бораи меваҳои Рӯҳ сухан мегӯяд, ки некӣ, адолат ва ростӣ мебошанд.

1. Бо меваҳои Рӯҳ зиндагӣ кардан - Эфсӯсиён 5:9

2. Дар ҳаёти мо некӣ, адолат ва ростиро инкишоф диҳед - Эфсӯсиён 5:9

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи рост аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ ҳайратовар аст, — агар чизе олиҷаноб ё шоёни таъриф бошад — дар бораи чунин чизҳо фикр кунед .

Эфсӯсиён 5:10 - Собит кардани он ки чӣ ба Худованд мақбул аст.

Дар ин порча муҳимияти зиндагӣ кардан, ки ба Худованд писанд аст, таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ бо зиндагии мақбули Худованд"

2. «Баракати Зиндагии Худо»

1. Қӯлассиён 1:10 - "То ки шумо сазовори Худованд ба ҳама писандида рафтор кунед, дар ҳар кори нек пурсамар бошед ва дар дониши Худо афзун шавед"

2. 1 Таслӯникиён 4:1-2 - "Баъд аз ин, мо, эй бародарон, аз шумо хоҳишмандем ва ба номи Исои Худованд шуморо насиҳат медиҳем, ки чӣ гуна аз мо қабул кардаед, ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва ба Худо писанд ояд, шумо низ бештар ва фаровон шавед. Бештар."

Эфсӯсиён 5:11 Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро мазаммат кунед.

Бо корҳои ношоиста муошират накунед, балки онҳоро сарзаниш кунед.

1. Зиндагӣ дар рӯшноӣ: Рушд дар қудсият

2. Дар Рӯҳ рафтор кардан: Аз гуноҳ дур шудан

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед , то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. 1 Юҳанно 1:7 - Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар муошоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

Эфсӯсиён 5:12 Зеро ки дар бораи корҳое, ки ба онҳо пинҳонӣ анҷом дода мешавад, сухан рондан ҳам шармовар аст.

Павлус масеҳиёнро насиҳат медиҳад, ки дар бораи корҳои нангини пинҳонӣ гап назананд.

1. Қувваи Калом - Чӣ гуна бояд он чизеро, ки мо мегӯем, назорат кунем, то худамон ва дигаронро муҳофизат кунем.

2. На ҳама чиз барои гуфтан аст - Нигоҳе ба аҳамияти ихтиёрӣ ва эҳтироми Худо бо суханони мо.

1. Масалҳо 10:19 - "Вақте ки сухан бисёр аст, гуноҳ кам нест, аммо ҳар кӣ лаби худро нигоҳ дорад, оқил аст".

2. Яъқуб 3:5-8 - "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангали бузурге аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. Забон дар миёни узвҳои мо гузошта шудааст, ки тамоми баданро олуда мекунад, тамоми умрро оташ мезанад ва дар дӯзах оташ мезанад, зеро ҳар навъ ҳайвони ваҳшӣ ва паррандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳриро ром кардан мумкин аст. башарият ром кардааст, вале ҳеҷ инсоне

наметавонад забонро ром кунад, он шарри беқарор, пур аз заҳри марговар аст».

Эфсӯсиён 5:13 Аммо ҳар он чи мазаммат карда мешавад, ба воситаи нур зоҳир мешавад, зеро ҳар он чи зоҳир мешавад, нур аст.

Дар ин порча аз Эфсӯсиён нур ҳамчун истиора барои ҳақиқат истифода шудааст.

1. Зиндагӣ дар нур: Донистан ва иҷрои иродаи Худо

2. Қувваи Нур: Чӣ гуна донистани ҳақиқат метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

1. Юҳанно 3:19-21 - Ва маҳкумият ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад, ва одамон торикиро аз рӯшноӣ дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд. Зеро ҳар кӣ бадӣ мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба рӯшноӣ намеояд, то ки аъмоли ӯ фош нашавад. Аммо ҳар кӣ росткор аст, назди рӯшноӣ меояд, то ки аъмоли вай дар Худо зоҳир шавад.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

Эфсӯсиён 5:14 Бинобар ин Ӯ мегӯяд: "Эй ҳоким, бедор шав ва аз мурдагон эҳьё шав, ва Масеҳ ба ту нур хоҳад дод".

Павлус имондоронро даъват мекунад, ки аз хоби рӯҳонӣ бедор шаванд ва ба Масеҳ иҷозат диҳад, ки ба онҳо нур диҳад.

1. «Аз хоби рӯҳонӣ бархезед»

2. "Нури Масеҳ"

1. Ишаъё 60:1-3 - "Бархез, дурахшон шав, зеро нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафт".

2. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар болои теппа сохта шудааст, пинҳон шуда наметавонад. Мардум низ чароғро даргиронда, дар зери коса намегузоранд. Ба ҷои он, онро бар пояи худ мегузоранд ва ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад».

Эфсӯсиён 5:15 Пас, бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун доно,

Дар роҳе, ки меравӣ, оқил бош.

1. Аҳамияти ҳикмат дар роҳи мо бо Худо

2. Интихоби оқилона дар ҳаёти ҳаррӯза

1. Масалҳо 4:7 - Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Эфсӯсиён 5:16 Вақтро сарфа кунед, зеро айём шарир аст.

Мо бояд вақти худро бештар истифода барем, зеро рӯзҳо пур аз бад аст.

1. «Аз вақтамон оқилона истифода мебарем»

2. «Вақт, моли қиматбаҳо».

1. Воиз 3:1–8

2. Қӯлассиён 4:5–6

Эфсӯсиён 5:17 Пас, шумо беақл набошед, балки дарк кунед, ки иродаи Худованд чист.

Иродаи Худоро фаҳмед ва хирадманд бошед.

1: Бо иродаи Худо рафтор кардан

2: Ҳикмати дарки иродаи Худованд

1: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Эфсӯсиён 5:18 Ва аз шароб масти нашавед, ки дар он зиёдравӣ аст; балки аз Рӯҳ пур шавед;

Имондорон бояд аз Рӯҳ пур шаванд, на аз шароб, ки ба зиёдравӣ мебарад.

1. "Зиндагӣ дар Рӯҳ: Калиди фаровонии рӯҳонӣ"

2. «Хатари мастӣ ва баракати пур аз рӯҳ».

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Румиён 8:14 - «Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, писарони Худо мебошанд».

Эфсӯсиён 5:19 Ба худ бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед, ва дар дили худ барои Худованд суруд ва наво ба вуҷуд оваред;

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки имони худро тавассути суруд ва ибодат баён кунанд.

1: Садои шодмонӣ эҷод кунед: Ифодаи имон тавассути мусиқӣ

2: Бо дили худ дар бораи Худованд суруд хонед

1: Қӯлассиён 3:16-17 - "Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар ҳар ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед. Ва ҳар коре, ки мекунед. дар сухан ё амал ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ Худо ва Падарро шукр гӯед».

2: Забур 98: 4-5 - "Садои шодӣ ба Худованд бихонед, эй тамоми замин: садои баланд кунед, ва шодӣ кунед, ва ҳамду сано хонед. Бо барфа ва барфа ва овози Худовандро бихонед. тарона».

Эфсӯсиён 5:20 Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед;

Мо бояд ҳамеша ба Худо барои ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ шукр гӯем.

1. Файзи Худо дар ҳаёти мо: Шукргузорӣ

2. Зиндагӣ бо шукргузорӣ: Шукргузорӣ

1. Қӯлассиён 3:15-17 - Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, зеро шумо ҳамчун аъзои як бадан ба сулҳ даъват шудаед. Ва шукр кунед. Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо ба таври фаровон сокин бошад, вақте ки шумо якдигарро ба воситаи таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед.

2. Забур 95:1-5 - Биёед, барои шодӣ барои Худованд суруд хонем; биёед бо овози баланд ба санги наҷоти худ фарёд занем. Бо шукрона пеши ӯ биёем ва бо суруду наво васф кунем. Зеро ки Худованд Худои бузург аст, Подшоҳи бузург аз ҳама худоён аст. Дар дасташ қаъри замин аст ва қуллаҳои кӯҳ аз они ӯст. Баҳр аз они Ӯст, зеро ки Ӯ онро офаридааст, ва замини хушкро дастҳои Ӯ ба вуҷуд овардааст.

Эфсӯсиён 5:21 Дар тарси Худо ба якдигар итоат кунед.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки аз эҳтироми Худо ба якдигар итоат кунанд.

1: «Итоат: Калиди муносибати Худо»

2: "Зиндагӣ аз тарси Худованд"

1: Матто 22: 37-39 "Ва ба ӯ гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор”».

2:1 Петрус 5:5 «Ҳамчунин, эй ҷавонтар, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки “Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад”».

Эфсӯсиён 5:22 Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд.

Ин порча занонро ташвиқ мекунад, ки ба шавҳарони худ итоат кунанд, чунон ки ба Худованд итоат кунанд.

1. "Қувваи итоаткорӣ: занҳо ва шавҳарон дар издивоҷи масеҳӣ"

2. «Итоат ба Худо ба воситаи таслими ҳамсарон».

1. Қӯлассиён 3:18-19 - "Занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ин ба Худованд мувофиқ аст. Шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бар онҳо хашмгин нашавед".

2. 1 Петрус 3:1-2 - "Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, то ҳар кӣ ба калом итоат накунад, онҳо низ бе калом ба воситаи гуфтугӯи занон ғолиб шаванд; Бингар, ки гуфтугӯи покдоманат бо тарс».

Эфсӯсиён 5:23 Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо аст, ва Ӯ наҷотдиҳандаи бадан аст.

Шавҳар сардори зан аст, ҳамон тавре ки Масеҳ сардори калисо аст ва Ӯ наҷотдиҳандаи бадан аст.

1. Шавҳар ва Масеҳ: Сарварони хона ва калисо

2. Шавҳар ва Масеҳ: Наҷотдиҳандагони хона ва бадан

1. Қӯлассиён 3:18-19 - Эй занҳо, худро ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ин ба Худованд мувофиқ аст. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бар онҳо хашмгин нашавед.

2. 1 ба Қӯринтиён 11:3 - Аммо мехоҳам бидонед, ки сари ҳар як одам Масеҳ аст; ва сари зан мард аст; ва сари Масеҳ Худост.

Эфсӯсиён 5:24 Пас, чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, бигзор занон низ дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд.

Калисо бояд ба Масеҳ итоат кунад ва занон дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд.

1. Нақшаи Худо барои издивоҷ: итоаткорӣ ва муҳаббат

2. Наќши зану шавњар дар ањди никоњ

1. Қӯлассиён 3:18-19 - Эй занҳо, худро ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ин ба Худованд мувофиқ аст. Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бар онҳо хашмгин нашавед.

2. 1 Петрус 3:7 - Ҳамин тавр, шумо, эй шавҳарон, бо онҳо мувофиқи дониш сокин шавед ва занро ҳамчун зарфи заифтар эҳтиром кунед ва ҳамчун вориси файзи ҳаёт; ки ба дуои шумо халал нарасонад.

Эфсӯсиён 5:25 Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард;

Шавҳарон даъват карда мешаванд, ки занони худро дӯст доранд, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст медошт ва Худро барои он қурбон кардааст.

1. Муҳаббати бепоёни Масеҳ ва даъват ба дӯст доштани ҳамсарони мо

2. Муҳаббати қурбонӣ: Ин воқеан чӣ маъно дорад?

1. 1 Юҳанно 4:7–12

2. Румиён 5:6–8

Эфсӯсиён 5:26 То ки Ӯ онро бо шустани об ба василаи калом тақдис кунад ва пок кунад,

Ин порча ба қудрати Каломи Худо ишора мекунад, ки моро пок ва муқаддас мекунад.

1: Қудрати Каломи Худо барои тақдис ва пок кардани мо

2: Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худо

1: Забур 119: 9-11 "Ҷавон роҳи худро бо чӣ пок кунад? мувофиқи каломи Худ аз он огоҳ шав. Бо тамоми дилам Туро ҷӯям: Аз аҳкоми Ту саргардон нашавам. Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди ту гуноҳ накунам».

2: Юҳанно 15:3 "Акнун шумо ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед".

Эфсӯсиён 5:27 То ки вай онро ба худ калисои пурҷалоле тақдим кунад, ки дорои доғ, доғ ва ягон чизи дигар нест; балки барои он ки он муқаддас ва беайб бошад.

Ин порча дар бораи аҳамияти муаррифии калисо ҳамчун ҷисми пурҷалол, муқаддас ва комил сухан меронад.

1. Зебоии калисои муқаддас

2. Такмили калисои мо

1. 1 Петрус 1:15-16 - «Лекин, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки Ман муқаддас ҳастам».

2. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

Эфсӯсиён 5:28 Ҳамин тавр, мардон бояд занони худро мисли ҷисми худ дӯст доранд. Ҳар кӣ зани худро дӯст медорад, худро дӯст медорад.

Дар Эфсӯсиён 5:28 Павлус шавҳаронро ташвиқ мекунад, ки занони худро мисли худ дӯст доранд.

1. Зани худро мисли худат дӯст доред - Эфсӯсиён 5:28

2. Дӯст доштани зани худ - аз нуқтаи назари Китоби Муқаддас

1. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад ва фахр намекунад; он мағрур ё дағалӣ нест. Вай дар роҳи худ исрор намекунад; хашмгин ва хашмгин нест; аз бадӣ шодӣ кунед, вале бо ростӣ шодӣ кунед: Муҳаббат ҳама чизро мебардорад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меорад.

2. Матто 22:37-39 - Ва ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор.

Эфсӯсиён 5:29 Зеро ки ҳеҷ кас то ҳол бадани худ нафрат накардааст; балки онро ғизо медиҳад ва қадр мекунад, чунон ки Худованд калисо.

Ҳеҷ кас ҳеҷ гоҳ ба бадани худ нафрат надошт, балки онҳо ба он ғамхорӣ мекунанд, ҳамон тавре ки Худованд дар бораи Калисо ғамхорӣ мекунад.

1. Худро мисли Калисои Худованд тарбия кардан

2. Муҳимияти худпарастӣ

1. 1 Қӯринтиён 6:19-20 - Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки онро аз ҷониби Худо доред? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳо харида шудай. Пас дар бадани худ Худоро ҳамду сано хонед.

2. Филиппиён 4:5 - Бигзор нарм будани шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст.

Эфсӯсиён 5:30 Зеро ки мо узвҳои бадани Ӯ, аз гӯшти Ӯ ва аз устухонҳои Ӯ ҳастем.

Имондорон узвҳои Бадан, гӯшт ва устухонҳои Масеҳ мебошанд.

1. Асрори муҷассама: Фаҳмидани иттиҳоди мо бо Масеҳ

2. Маънои калисо: Бадани Масеҳ будан

1. Қӯлассиён 1:15-20 - Масеҳ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст.

2. Румиён 12: 4-5 - Мо узвҳои як бадан ҳастем, ки ҳар як узв бо мақсади худ.

Эфсӯсиён 5:31 Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, ба зани худ хоҳад пайваст, ва ҳарду як тан хоҳанд буд.

Ин порча дар бораи пайванди муқаддаси издивоҷ ва чӣ гуна он бар зану мард сохта шудааст, ки оилаҳои худро барои якҷоя будан тарк мекунанд.

1. "Аҳди издивоҷ: ишқе, ки бар қурбонӣ сохта шудааст"

2. «Иттифоки ду рУх: мустахкам намудани риштаи никох».

1. Ҳастӣ 2:24–25, «Бинобар ин мард падар ва модари худро тарк карда, ба зани худ часпида, як тан хоҳанд шуд».

2. 1 Қӯринтиён 7:4, "Зеро ки зан бар ҷисми худ қудрат надорад, балки шавҳар аст. Ба ин монанд, шавҳар бар ҷисми худ қудрат надорад, балки зан қудрат дорад".

Эфсӯсиён 5:32 Ин сирри бузург аст, аммо ман дар бораи Масеҳ ва калисо сухан мегӯям.

Ин порча дар бораи иттиҳоди Масеҳ ва Калисо ҳамчун сирри бузург сухан меронад.

1. Асрори муҳаббати Масеҳ ба калисо

2. Кушодани асрори Масеҳ ва калисо

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар. , метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

Эфсӯсиён 5:33 Бо вуҷуди ин, ҳар яке аз шумо бигзор зани худро мисли худ дӯст дорад; ва зан мебинад, ки шавҳарашро эҳтиром мекунад.

Ҳар як инсон бояд шарики худро бечунучаро дӯст дорад ва зан шавҳарашро эҳтиром кунад.

1: Муҳаббат ва эҳтиром: Сангҳои асосии издивоҷ

2: Эҷоди издивоҷи қавӣ: Ҳавасманд кардани муҳаббат ва эҳтиром

1: Қӯлассиён 3:19 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва нисбат ба онҳо сахтгир нашавед.

2:1 Петрус 3:7 - Ҳамин тавр, эй шавҳарон, бо занони худ ба таври фаҳмо зиндагӣ кунед ва занро ҳамчун зарфи заифтар иззат кунед, зеро онҳо бо шумо ворисони файзи ҳаёт мебошанд, то дуоҳои шумо ба амал наояд. монеъ шуд.

Эфсӯсиён 6 боби шашум ва охирини Номаи Павлус ба Эфсӯсиён мебошад. Дар ин боб Павлус дар бораи ҷанги рӯҳоние, ки имондорон рӯ ба рӯ мешаванд, муҳокима мекунад ва дастур медиҳад, ки зиреҳи Худоро ба бар кунанд.

Сархати 1: Павлус аз баррасии муносибати байни кӯдакон ва волидон оғоз карда, кӯдаконро даъват мекунад, ки ба волидони худ дар Худованд итоат кунанд (Эфсӯсиён 6:1-4). Ӯ таъкид мекунад, ки ин дуруст аст ва барои касоне, ки падару модари худро эҳтиром мекунанд, баракат ваъда медиҳад. Павлус инчунин ба падарон дастур медиҳад, ки фарзандони худро ба хашм наоваранд, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунанд.

Сархати 2: Пас Павлус диққати худро ба муносибатҳои байни ғуломон ва оғоён равона мекунад (Эфсӯсиён 6:5-9). Ӯ ғуломонро ташвиқ мекунад, ки ба оғоёни худ самимона хизмат кунанд, гӯё ки ба Худи Масеҳ хизмат мекунанд. Оғоён ташвиқ карда мешаванд, ки бо ғуломони худ адолат кунанд, зеро медонанд, ки онҳо низ дар осмон Оғо доранд. Павлус қайд мекунад, ки дар назди Худо рӯйбинӣ вуҷуд надорад ва дар байни имондорон адолат ва баробариро таъкид мекунад.

Сархати 3: Боб бо насиҳати пурқувват дар бораи ҷанги рӯҳонӣ анҷом меёбад (Эфсӯсиён 6:10-18). Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар қудрати бузурги Худованд қавӣ бошанд ва тамоми зиреҳҳои Худоро ба бар кунанд, то бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир истода бошанд. Ӯ ҳар як зиреҳро - ҳақиқат, адолат, омодагӣ аз Инҷили сулҳ, имон, наҷот ва Каломи Худоро тавсиф мекунад ва дуоро ҳамчун силоҳи муҳим таъкид мекунад.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳамеша дар Рӯҳ барои ҳамаи имондорон дуо гӯянд, дар ҳоле ки дар дуо ҳушёр ва устувор бошанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби шашуми китоби Эфсӯсиён ба муносибатҳои гуногуни хонаводаҳои масеҳӣ — байни фарзандон ва волидон, инчунин ғуломон ва оғоён мурочиат мекунад. Он ба итоаткорӣ, эҳтиром, муносибати одилона ва баробарӣ таъкид мекунад.

Сипас Павлус диққати худро ба ҷанги рӯҳонӣ равона мекунад. Ӯ имондоронро даъват мекунад, ки зиреҳи пурраи Худоро ба бар кунанд — ҳақиқат, адолат, омодагӣ аз Инҷили сулҳ, имон, наҷот ва Каломи Худо. Ӯ аҳамияти намоз ва ҳушёр буданро бар зидди қувваҳои рӯҳии бадӣ таъкид мекунад.

Ин боб аҳамияти муносибатҳои солим дар хонаводаҳои масеҳӣ, адолат ва баробариро таъкид мекунад. Он инчунин воқеияти ҷанги рӯҳониро таъкид мекунад ва ба имондорон дастур медиҳад, ки бо зиреҳи Худо муҷаҳҳаз шаванд ва дар дуои доимӣ машғул шаванд.

Эфсӯсиён 6:1 Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст.

Фарзандон бояд ба волидайни худ итоат кунанд, зеро ин вазифаи ахлоқист.

1: Ба падару модар итоат кунем: Падару Модари худро иззат намо.

2: Баракатҳои итоаткорӣ: Вазифаи фарзанд дар назди Худованд.

1: Масалҳо 22:6 "Кӯдакро ба роҳе тарбия кун, ки бояд биравад, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд".

2: Қӯлассиён 3:20 "Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ки ин ба Худованд писанд аст".

Эфсӯсиён 6:2 Падару модари худро иззат намо; ки аҳкоми аввалин бо ваъда аст;

Кӯдакон бояд ба падару модар эҳтиром гузоранд.

1: Волидони худро эҳтиром кунед: Амри ваъда

2: Эҳтироми Падару Модари худ: Роҳи Гирифтани баракати Худо

1: Қӯлассиён 3:20 - "Фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед,

зеро ин ба Худованд писанд аст".

2: Хуруҷ 20:12 - "Падару модари худро иззат намо, то ки рӯзҳои ту дар замине ки Худованд Худоят ба ту медиҳад, дароз шавад".

Эфсӯсиён 6:3 То ки бар ту некӯ бошад, ва ту дар рӯи замин умри дароз бинӣ.

Эфсӯсиён 6:3 кӯдаконро ташвиқ мекунад, ки ба волидони худ итоат кунанд, то онҳо умри дароз ва муваффақ дошта бошанд.

1. "Баракати тоъат: Муваффақият ба воситаи имон"

2. «Муҳаббати падару модар: роҳи умри дарози хушбахтӣ»

1. Масалҳо 3:1-2 - "Писари ман, шариати Маро фаромӯш накун, балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоя кунад: Ба ту дарозӣ ва умри дароз ва осоиштагӣ хоҳанд дод".

2. Қӯлассиён 3:20 - «Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ки ин ба Худованд писанд аст».

Эфсӯсиён 6:4 Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

Волидон бояд фарзандони худро бо муҳаббат ба имон ва тарбия роҳнамоӣ кунанд.

1. Ба кӯдакон бо муҳаббат ва интизом таълим додан

2. Тавассути интизоми Худо тавоноии кӯдакон

1. Масалҳо 29:17 - Фарзандони худро тарбия кунед, ва онҳо ба шумо осоиштагӣ хоҳанд дод; он лаззатҳоеро, ки мехоҳӣ, ба ту хоҳанд овард.

2. Қӯлассиён 3:21 - Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, то ки онҳо рӯҳафтода нашаванд.

Эфсӯсиён 6:5 Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарсу ларз, дар якдилии

дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед;

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки ба оғоёни заминии худ бо фурӯтанӣ ва самимият итоат кунанд, гӯё ки онҳо ба Худи Масеҳ хизмат мекунанд.

1. Даъвати масеҳӣ барои бо фурӯтанӣ хизмат кардан

2. Ба дигарон хизмат кардан, гӯё ки мо ба Масеҳ хизмат мекунем

1. Қӯлассиён 3:22-24 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ, ки ба ҳасби ҷисм доранд, дар ҳама чиз итоат кунед; на бо хидмати чашм, балки ҳамчун одампарастон, балки бо якдилӣ ва бо тарси Худо; Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил иҷро кунед, чунон ки Худованд, на ба одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти мерос хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед».

2. Матто 20:25-28 - "Лекин Исо онҳоро назди худ хонда, гуфт: "Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва бузургон бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Аммо дар байни онҳо ин тавр нахоҳад буд. шумо: лекин ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, хизматгори шумо шавад; ва ҳар кӣ дар байни шумо сардор бошад, бандаи шумо бошад: чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва диҳад. ҳаёти ӯ фидя барои бисёриҳост».

Эфсӯсиён 6:6 На бо хидмати чашм, балки ҳамчун писандидагон; балки чун бандагони Масеҳ, иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд;

Бандагони Масеҳ бояд иродаи Худоро бо самимият ва беайбӣ ба ҷо оранд, на аз рӯи ӯҳдадорӣ ё барои писанд омадан ба одамон.

1. Иҷрои иродаи Худо бо ихлос ва поквиҷдон

2. Хизмат ба Худо барои писанд омадани Ӯ, на одамон

1. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

2. 1 Таслӯникиён 2:4 - Аммо чӣ тавре ки Худо ба мо тасвиб шудааст, ки Инҷилро ба мо супорад, мо низ сухан мегӯем, на барои писанд омадан ба одам, балки барои писанд омадан ба Худое, ки дилҳои моро месанҷад.

Эфсӯсиён 6:7 Бо иродаи нек хизмат кунед, чунон ки ба Худованд, на ба одамон.

Ин порча муҳимияти хидмат ба Худованд бо иродаи некро таъкид мекунад.

1. Қудрати хидмати бо омодагӣ ба Худованд

2. Хизмат ба Худованд бо рафтори нек

1. Қӯлассиён 3:23-24 - Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Он Худованди Масеҳ аст, ки шумо хизмат мекунед.

2. Матто 25:40 - Подшоҳ ҷавоб медиҳад: "Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардай, барои ман кардай".

Эфсӯсиён 6:8 Чун медонед, ки ҳар кас ҳар кори нек кунад, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, аз Худованд ҳамон мукофот хоҳад гирифт.

Худованд новобаста аз маќоми шахс дар љомеа ба аъмоли нек подош мediњад.

1: Худо касонеро, ки некӣ мекунанд, новобаста аз мавқеи иҷтимоӣ, подош медиҳад.

2: Муносибати нек ва эҳтиром бо ҳама баракати Худоро меорад.

1: Матто 5:44-45 - Аммо ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагони худ дуо гӯед, то ки фарзандони Падари осмонии худ бошед.

2: Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ки ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Эфсӯсиён 6:9 Ва шумо, эй оғоён, бо онҳо низ ҳамин тавр кунед ва аз таҳдид даст кашед; зеро бидонед, ки Оғои шумо низ дар осмон аст; дар назди ӯ эҳтироми одамон ҳам нест.

Оғоён бояд ба бандагони худ бо эҳтиром ва меҳрубонӣ муносибат кунанд, зеро медонанд, ки онҳо низ бояд дар назди Худо ҷавоб диҳанд.

1. "Зиндагӣ дар нури Худо: Даъват ба меҳрубонӣ ва эҳтиром"

2. «Намунаи устод: Эҳтиром ба онҳое, ки мо роҳбарӣ мекунем»

1. Матто 7:12 - "Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё".

2. Қӯлассиён 3:22-25 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ, ки ба ҳасби ҷисм доранд, дар ҳама чиз итоат кунед, на бо хидмати чашм, мисли мардонагӣ, балки бо якдилӣ ва бо тарси Худо: Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил иҷро кунед, то ки Худованд, на ба одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Масеҳи Худованд хизмат мекунед, лекин ҳар кӣ ситамкор аст, ба ивази зулми содиркардааш ҷазо хоҳад гирифт; шахсон».

Эфсӯсиён 6:10 Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар қудрати қудрати Ӯ қавӣ бошед.

Дар Худованд ва дар қудрати Ӯ қавӣ бошед.

1: Қувваи Худовандро қабул кунед

2: Қудрати Худое, ки дар мо кор мекунад

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам

2: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Эфсӯсиён 6:11 Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед муқобили макрҳои иблис истода бошед.

Мо бояд зиреҳи Худоро дар бар кунем, то ки ба макрҳои шайтон муқобилат кунем.

1. «Дар муқобили душман истодан: зиреҳи Худоро чӣ гуна бояд ба бар кард».

2. «Зиреҳи Худо: дифоъ аз худ аз макрҳои шайтон».

1. Ишаъё 59:17 - Ӯ адолатро чун синабанд, ва кулоҳи наҷотро бар сараш пӯшидааст; ва либоси интиқомӣ дар бар кард, ва бо ғайрат ҳамчун ҷома дар бар дошт.

2. Румиён 13:12 - Шаб дур аст, рӯз наздик аст: Пас биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем.

Эфсӯсиён 6:12 Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди сарварони зулмотҳои ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

Мо дар ҷанги рӯҳонӣ бар зидди қуввахои бад ҳастем ва бояд ба мубориза омода бошем.

1. Зиреҳ кунед: Ба ҷанги рӯҳонӣ омода шавед

2. Мубориза бо торикӣ: устувор истодан дар муқобили бадӣ

1. Ишаъё 59:17 - Ӯ адолатро чун синабанд, ва кулоҳи наҷотро бар сараш ниҳод; ва либоси интиқомӣ дар бар кард, ва бо ғайрат ҳамчун ҷома дар бар дошт.

2. Эфсӯсиён 6:10-18 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед.

Эфсӯсиён 6:13 Пас, тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед.

Масеҳиён бояд зиреҳи Худоро пӯшида, худро ба ҷанги рӯҳонӣ омода созанд.

1. «Зиреҳи Худо: омодагӣ ба ҷанги рӯҳонӣ»

2. «Дар муқобили бадӣ устувор истода»

1. Ишаъё 11:5 - «Адолат камари камар ва вафодорӣ камари камар хоҳад буд».

2. Румиён 13:12 - «Шаб дур аст; руз наздик аст. Пас, биёед корҳои зулмотро тарк кунем ва зиреҳи нурро дар бар кунем».

Эфсӯсиён 6:14 Пас, биистед, ки камарҳои худро бо ростӣ баста, ва синаи адолатро дар бар доред;

Ин порча мӯъминонро даъват мекунад, ки зиреҳи адолат ва ростиро ба бар кунанд.

1. Зиреҳи адолат: Пӯшидани синаи имон

2. Қувваи Ҳақиқат: Худро бо адолат бастагӣ

1. Қӯлассиён 3:12-14 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2. Ишаъё 59:17 - Ӯ адолатро ҳамчун синаи худ ва кулоҳи наҷотро бар сари худ гузошт; либоси интиқомро ба бар кард ва худро ҳамчун ҷома печонд.

Эфсӯсиён 6:15 Ва пойҳои шумо аз тайёрии башорати сулҳу осоиштагӣ пойафзол пӯшидаанд;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки барои мубодилаи хушхабари Исои Масеҳ ба ҷаҳон омода бошем.

1. "Инҷили сулҳ: Мубодилаи хушхабари Исои Масеҳ"

2. "Тамоми зиреҳи Худоро пӯшидан: омодагӣ ба ҷанг бо Инҷил"

1. Румиён 10: 14-15 - "Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо метавонанд бишнаванд, ки бе касе мавъиза кунад? Ва Чӣ тавр онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Ирмиё 20:9 - «Агар гӯям, ки «Ӯро дигар ба забон нахоҳам овард ва дигар ба исми Ӯ сухан нагӯям», дар дили ман мисли оташи сӯзоне дар устухонҳоям бастааст ва ман аз он хаста мешавам. нигоҳ доштам ва ман наметавонам."

Эфсӯсиён 6:16 Пеш аз ҳама, сипари имонро бигиред, ки бо он шумо тамоми тирҳои оташини шарионро хомӯш карда метавонед.

Мӯъминон бояд ба имон такя кунанд, то онҳоро аз макрҳои фосикон ҳифз кунанд.

1. Қувваи имон дар мағлуб кардани бадӣ

2. Дар имон устувор будан

1. Яъқуб 4:7, "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. 1 Петрус 5:8-9, "Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед, зеро душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф гашта, дар ҷустуҷӯи он аст, ки киро бихӯрад: Ӯ дар имон устувор аст..."

Эфсӯсиён 6:17 Ва кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред:

Кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳ, ки Каломи Худост, аслиҳаи муҳими ҷанги рӯҳонӣ мебошанд.

1. Нерӯи Калом: Роҳнамо барои ҷанги рӯҳонӣ

2. Гирифтани кулоҳи наҷот: Даъват ба амал

1. Ишаъё 59:17 - «Зеро ки Ӯ адолатро чун синабанд, ва кулоҳи наҷотро бар сари Худ дар бар кардааст».

2. Ибриён 4:12 - «Зеро ки каломи Худо зинда ва тавоно аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст».

Эфсӯсиён 6:18 Ҳамеша бо ҳар гуна дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва бо тамоми

сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон бедор бошед;

Бо устуворӣ ва истодагарӣ дуо гӯед ва барои ҳамаи муқаддасон шафоат кунед.

1. Қувваи дуо: Сабр барои муқаддасон

2. Бо ҳушёрона дуо гуфтан: шафоат барои Бадани Масеҳ

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. 1 Таслӯникиён 5:17 - "беист дуо кунед"

Эфсӯсиён 6:19 Ва барои ман, то ки сухан ба ман дода шавад, то даҳони худро далерона кушоям, то сирри Инҷилро ошкор созам,

Павлус барои қобилияти далерона эълон кардани сирри хушхабар дуо гуфт.

1. Далерона Инҷилро эълон мекунем - Эфсӯсиён 6:19

2. Асрори Инҷил - Эфсӯсиён 6:19

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор аст.

2. Қӯлассиён 4:3-4 - Ҳамзамон барои мо низ дуо гӯем, то Худо ба мо дарро барои калом кушояд, то сирри Масеҳро бигӯям, ки ман низ барои он занҷирҳоям, то он тавре ки ман бояд сухан гӯям, зоҳир мешавад.

Эфсӯсиён 6:20 Барои он ки ман сафири занҷирҳоям, то ки дар он далерона сухан гӯям, чунон ки бояд бигӯям.

Павлус сафири Масеҳ буд ва омода буд, ки ба ҳар душворие, ки аз ӯ талаб мешуд, тоб оварад, то дар бораи башорат далерона сухан гӯяд.

1. Даъват ба ғуломӣ: Намунаи Павлус

2. Худро барои далерӣ дар мавъизаи Инҷил муҷаҳҳаз созем

1. Филиппиён 1:12–14

2. Аъмол 26:16–18

Эфсӯсиён 6:21 Аммо барои он ки шумо низ аз корҳои ман ва чӣ кор карданамро донед, Тӯхиқӯс, бародари маҳбуб ва ходими содиқ дар Худованд, ҳама чизро ба шумо маълум хоҳад кард.

Тӯхиқӯс бародари маҳбуб ва ходими содиқи Худованд аст, ки тамоми корҳои Павлусро ба эфсӯсиён ошкор хоҳад кард.

1. Хизматгори содиқи Худованд будан: Эфсӯсиён 6:21

2. Аз мисоли Тӯхиқӯс омӯхтан: Эфсӯсиён 6:21

1. Қӯлассиён 4:7-9 - Павлус Тӯхиқусро барои хизмати содиқаш таъриф мекунад

2. 2 Тимотиюс 4:12 - Павлус дар бораи фиристодани Тӯхиқӯс ба Эфсӯс сухан меронад, то аз корҳояш хабар диҳад.

Эфсӯсиён 6:22 Ӯро барои ҳамин назди шумо фиристодаам, то ки аз корҳои мо огоҳ шавед, ва Ӯ дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Павлус ба калисои Эфсӯс қосид фиристод, то хабари корҳои онҳоро нақл кунад ва дилҳои онҳоро тасаллӣ диҳад.

1. Чӣ тавр дар замонҳои душвор роҳат пайдо кардан мумкин аст

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда

1. Румиён 15:5 - «Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед».

2. Ишаъё 40: 1-2 - "Тасаллам, қавми маро тасаллӣ деҳ, мегӯяд Худои ту. Ба

Ерусалим меҳрубонона сухан гӯй ва ба вай бигӯй, ки хизмати сахти вай анҷом шудааст, гуноҳаш подош дода шудааст, ки аз вай гирифта шудааст. дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳои вай дучандон аст"

Эфсӯсиён 6:23 Салом бар бародарон ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд бод.

Павлус ба бародарон аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд паёми осоиштагӣ ва муҳаббатро бо имон ба бародарон мефиристад.

1. Қувваи муҳаббат ва имон: чӣ гуна мо метавонем робитаҳои худро бо Худо ва бародарону хоҳаронамон мустаҳкам кунем

2. Дар Худо сулҳ ва муҳаббат пайдо кардан: Чӣ тавр мо метавонем аз Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд тасаллӣ гирем

1. 1 Юҳанно 3:18 - «Эй фарзандон, биёед на дар сухан ё гуфтор, балки дар амал ва ростӣ дӯст дорем».

2. Румиён 5:5 - "Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба дилҳои мо тавассути Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст".

Эфсӯсиён 6:24 Файз бод бо ҳамаи онҳое ки Худованди мо Исои Масеҳро самимона дӯст медоранд. омин.

Павлус мехоҳад, ки файзи Худо бо ҳамаи онҳое, ки Исои Масеҳро самимона дӯст медоранд, бошад.

1. Зиндагӣ бо самимият - Омӯзиши зиндагӣ кардани ҳаёти масеҳӣ

2. Дӯст доштани Худованди мо - афзоиш додани муносибатҳои мо бо Исо

1. Юҳанно 15:9-10 - «Чунон ки Падар Маро дӯст дошт, Ман низ шуморо дӯст доштам. Дар ишқи ман бимонед. Агар шумо аҳкоми Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худро риоя кардаам ва дар муҳаббати Ӯ бимонам».

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст».

Филиппиён 1 боби якуми Номаи Павлус ба Филиппиён аст. Дар ин боб Павлус муҳаббат ва миннатдории худро нисбати имондорони Филиппӣ баён мекунад, онҳоро дар имонашон рӯҳбаланд мекунад ва нуқтаи назари худро дар бораи ранҷу азоб ва пешрафти Инҷил нақл мекунад.

Сархати 1: Павлус бо изҳори муҳаббати амиқи худ ба имондорони Филиппӣ оғоз мекунад ва ба Худо барои шарикии онҳо дар паҳн кардани хушхабар ташаккур мегӯяд (Филиппиён 1:3-8). Ӯ онҳоро бовар мекунонад, ки бо шодӣ ва дилпурӣ дар ҳаққи онҳо дуо мекунад ва итминон дорад, ки Худое, ки кори хайрро дар онҳо оғоз кардааст, онро ба анҷом мерасонад. Павлус орзу мекунад, ки муҳаббати онҳо бо дониш ва фаҳмиш ҳарчи бештар афзояд.

Параграфи 2: Павлус дар бораи зиндониаш, ки воқеан барои пешбурди Инҷил хизмат кардааст, муҳокима мекунад (Филиппиён 1:12-18). Ӯ мефаҳмонад, ки бисёриҳо аз занҷирҳои ӯ рӯҳбаланд шуданд ва боварӣ пайдо карданд, ки каломи Худоро нотарсона баён кунанд. Баъзеҳо Масеҳро аз рӯи ҳасад ё рақобат мавъиза мекунанд, аммо Павлус аз он хурсанд мешавад, ки Масеҳ новобаста аз ниятҳо эълон карда мешавад. Ӯ тасдиқ мекунад, ки хоҳ зиндагӣ кунад ё бимирад, Масеҳ ба воситаи ӯ ҷалол хоҳад ёфт.

Сархати 3: Боб бо мулоҳизаҳои Павлус дар бораи ҳаёт ва мамот анҷом меёбад (Филиппиён 1:19-30). Ӯ изҳори умедворӣ ва интизории худро дорад, ки ӯ хиҷил нахоҳад шуд, балки ба воситаи дуоҳои онҳо ва тавассути таъмини Рӯҳулқудс баланд мешавад. Барои ӯ зиндагӣ кардан маънои меҳнати пурсамарро дорад, дар ҳоле ки мурдан маънои бо Масеҳ буданро дорад, яъне хоҳиши ӯ бо он мубориза мебарад. Бо вуҷуди ин, ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар байни мухолифатҳо ва тарсу ҳарос худро сазовори Инҷил рафтор кунанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Филиппиён муҳаббати амиқи Павлусро нисбати имондорони Филиппӣ ва инчунин миннатдории ӯро барои шарикии онҳо дар паҳн кардани хушхабар нишон медиҳад. Ӯ дар дохили онҳо ба кори Худо боварӣ дорад.

Павлус нақл мекунад, ки чӣ тавр гарчанде ки ӯ дар ҳабс аст, ин боиси пешрафти минбаъдаи эълони Масеҳ гардид. Ӯ новобаста аз ниятҳои дигарон аз пешрафти Инҷил шодӣ мекунад. Вай инчунин дар бораи ҳаёт ва мамот мулоҳиза карда, умеди худро ба меҳнати пурсамар ва хоҳиши бо Масеҳ буданашро изҳор мекунад.

Ин боб ба шодӣ, миннатдорӣ ва эътимоди Павлус дар кори Худо дар байни имондорон таъкид мекунад. Он таъсири мусбати ҳабс шудани Павлусро ба паҳншавии башорат ва нуқтаи назари ӯ ба ҳаёт ва марг таъкид мекунад. Он имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар байни душвориҳо ва мухолифатҳо мувофиқи Инҷил зиндагӣ кунанд.

Филиппиён 1:1 Павлус ва Тимотиюс, ки бандагони Исои Масеҳ буданд, ба ҳамаи муқаддасони Исои Масеҳ, ки дар Филиппӣ ҳастанд, бо усқуфҳо ва диаконҳо.

Павлус ва Тимотиюс ба муқаддасони Филиппӣ, аз ҷумла усқуфҳо ва диаконҳо салом мефиристанд.

1. Қудрати ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

2. Муҳимияти хидмат ба дигарон

1. Эфсӯсиён 4:16 - «Тамоми бадан аз Ӯст, ки бо ҳар як пайванди ёридиҳанда пайваст ва муттаҳид шудааст, дар муҳаббат ба воя мерасанд ва худро обод мекунад, чунон ки ҳар як узв кори худро мекунад».

2. Матто 20:25-28 - «Лекин Исо онҳоро назди Худ хонда, гуфт: «Шумо медонед, ки сарварони ғайрияҳудиён бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва онҳое ки бузурганд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Аммо дар байни онҳо ин тавр нахоҳад буд. шумо, лекин ҳар кӣ мехоҳад дар байни шумо бузург шавад, бандаи шумо бошад; ва ҳар кӣ мехоҳад дар байни шумо аввалин бошад, ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои хизмат кардан ва то ҷони Худро фидияи бисёриҳо диҳад».

Филиппиён 1:2 Файз ва осоиштагӣ бар шумо аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бод.

Павлус ба филиппиён файз ва осоиштагӣ аз Худо ва Исои Масеҳ мехоҳад.

1. Қувваи файз ва сулҳ дар ҳаёти мо

2. Шод шудан аз файз ва осоиштагии Худо ва Исои Масеҳ

1. Румиён 5:1-2 «Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем».

2. Эфсӯсиён 1:2 «Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод».

Филиппиён 1:3 Худои худро ба ҳар як ёди шумо шукр мегӯям,

Павлус ба Худо барои калисои Филиппӣ миннатдории худро баён мекунад.

1: "Барои одамоне, ки дар ҳаётатон ҳастанд, миннатдор бошед"

2: "Шукр ато ба Худост"

1:1 Таслӯникиён 5:16-18 - Ҳамеша шод бошед, пайваста дуо гӯед, дар ҳама ҳолат шукр гӯед; зеро ин аст иродаи Худо дар бораи шумо дар Исои Масеҳ.

2: Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз ато кунад.

Филиппиён 1:4 Ҳамеша дар ҳар дуои ман дар ҳаққи шумо бо шодӣ илтимос мекунам,

Дар ин порча дар бораи дуои Павлус барои филиппиён бо шодӣ сухан меравад.

1. Бо дуо шодӣ кардан

2. Қувваи дуо кардан барои дигарон

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

2. Қӯлассиён 1:9-12 - "Аз ин сабаб, аз рӯзе ки дар бораи шумо шунидем, мо дар ҳаққи шумо дуо гуфтанро бас накардаем. Мо пайваста аз Худо хоҳиш мекунем, ки шуморо бо дониши иродаи Ӯ ба воситаи тамоми ҳикмат ва фаҳмиш пур кунад, ки Рӯҳ медиҳад, то ки шумо ҳаёти шоистаи Худованд дошта бошед ва аз ҳар ҷиҳат Ӯро писанд оваред: дар ҳар кори нек самар оваред, дар шинохти Худо афзоиш ёбед ва бо тамоми қудрат ба қуввати ҷалоли Ӯ қавӣ шавед, то пурсабр ва пурсабрии бузург дошта, ба Падаре, ки шуморо ба мероси халқи муқаддаси Худ дар Малакути нур мувофиқат кардааст, шукр гӯед».

Филиппиён 1:5 Барои шарикии шумо дар Инҷил аз рӯзи аввал то ҳоло;

Ин порча дар бораи мушоракати Инҷил аз рӯзи аввал то имрӯз сухан меронад.

1. Муҳимияти мушоракат бо Инҷил ва чаро мо бояд кӯшиш кунем, ки онро нигоҳ дорем.

2. Мутобиқати Инҷил ва чӣ гуна он дар тӯли солҳо устувор буд.

1. Аъмол 2:42, Ва онҳо дар таълимот ва мушоракати ҳавворион, дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.

2. Ибриён 10:24-25, Ва биёед якдигарро мулоҳиза кунем, то муҳаббат ва аъмоли некро бедор созем ва ҷамъомади худро тарк накунем, чуноне ки рафтори баъзеҳост, балки якдигарро насиҳат диҳем ва ғайра. чунон ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

Филиппиён 1:6 Мо ба ин боварӣ дошта бошед, ки касе ки кори некро дар шумо сар кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба ҷо хоҳад овард.

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки ба Худое, ки дар онҳо кори некро оғоз кардааст ва то рӯзи Исои Масеҳ онро такмил медиҳад, эътимод дошта бошанд.

1. Ба Худованд таваккал кунед: такя ба кори комили Худо

2. Барангезиш дар миёни номуайянӣ: дарёфти тасаллӣ дар ваъдаи Худо

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Ибриён 13:5-6 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе, ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам". Пас, мо метавонем бо итминон бигӯем: «Худованд ёвари ман аст; Ман наметарсам; одам бо ман чӣ кор карда метавонад?»

Филиппиён 1:7 Чӣ тавре ки ба ман лозим аст, ки дар бораи ҳамаи шумо чунин фикр кунам, зеро ки шумо дар дили худ дорам; ба тавре ки ҳам дар занҷирҳои ман ва ҳам дар ҳимоя ва тасдиқи Инҷил, ҳамаатон шарики файзи Ман ҳастед.

Павлус ба калисои Филиппӣ барои он ки дар ҳимоя ва тасдиқи Инҷил бо ӯ истода

буд, миннатдории худро баён мекунад.

1. Нақши калисо дар ҳимоя ва тасдиқи Инҷил

2. Бо дигарон дар дифоъ аз Инҷил

1. Аъмол 4:29 - "Ва алҳол, эй Худованд !

2. Ибриён 10: 23-25 - "Биёед, касби имони худро бидуни тардид нигоҳ дорем; (зеро ки Ӯ содиқ аст, ки ваъда додааст;) Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва корҳои нек барангезонем: Ҷамъомадро тарк накунем. дар бораи худамон якҷо бошем, чунон ки баъзеҳо ҳастанд, вале якдигарро насиҳат медиҳем, ва бештар аз он, ки шумо мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

Филиппиён 1:8 Зеро ки Худо шаҳодати ман аст, то чӣ андоза ман дар дили Исои Масеҳ ҳамаи шуморо дӯст медорам.

Павлус муҳаббати амиқашро нисбати имондорони Филиппӣ баён мекунад.

1: Муҳаббати Худо ба мо бечунучаро аст

2: Муҳаббат ба дигарон бояд муҳаббати Худоро инъикос кунад

1:1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт

2: Юҳанно 13:34-35 - Ҳамдигарро дӯст доред, чунон ки ман шуморо дӯст доштам

Филиппиён 1:9 Ва ман дар ин бора дуо мегӯям, то муҳаббати шумо дар дониш ва дар ҳама гуна доварӣ боз ҳам бештар афзояд;

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки ба воситаи муҳаббаташон дар дониш ва дар ҳама гуна доварӣ инкишоф диҳанд.

1) Чӣ тавр дар дониш ва доварӣ тавассути муҳаббат афзоиш ёбад

2) Нерӯи муҳаббати фаровон дар дониш ва доварӣ

1) Қӯлассиён 3:14 - Ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки пайванди комилият аст.

2) 1 ба Қӯринтиён 13:13 - Ва ҳоло имон, умед, хайрхоҳӣ, ин се чиз боқӣ мемонад; Аммо бузургтарини онҳо садақа аст.

Филиппиён 1:10 То чизҳои хубро писандиҳед; то ки то рӯзи Масеҳ самимӣ ва бе баҳс бошед;

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳаёти бениҳоят аъло ва беайб зиндагӣ кунанд, то онҳо дар рӯзи Масеҳ беайб пайдо шаванд.

1. Зиндагии аъло: Қудрати Филиппиён 1:10

2. Кӯшиш кардан ба қудсият: чӣ гуна бояд то рӯзи Масеҳ бе хафа бошем

1. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки ин иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. 1 Петрус 1:15-16 - "Лекин, чунон ки Даъват кардааст, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам"."

Филиппиён 1:11 Аз самараи адолат, ки аз ҷониби Исои Масеҳ ба даст омадааст, барои ҷалол ва ҳамду санои Худо пур шавед.

Самараи адолатро ба мо Исои Масеҳ медиҳад, то Худоро ҳамду сано гӯем.

1: Мо аз самараи адолат, ки Исои Масеҳ барои ҷалоли Худо ба мо додааст, баракат дода шудааст.

2: Бо таваккал ба Исои Масеҳ, мо метавонем ба самари адолат ноил шавем, то ки Худоро ҷалол оварем.

1: Қӯлассиён 1:10 - То ки шумо сазовори Худованд рафтор кунед, то ҳама писандида бошед, дар ҳар кори нек пурсамар бошед ва дар дониши Худо афзун гардед.

2: Яъқуб 3:18 - Ва самараи адолат дар сулҳу осоиштагӣ кошта мешавад.

Филиппиён 1:12 Аммо, эй бародарон, мехостам, ки шумо бифаҳмед, ки он чи бо ман рӯй дод, бештар ба пешрафти Инҷил нигаронида шудааст;

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр душвориҳо ва озмоишҳои аз сар гузаронидаи Павлус ба чизи фоидаовар табдил ёфта, башоратро идома медиҳанд.

1: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем, ки аз муборизаҳои мо некӣ барорад.

2: Мо метавонем ба Худо умед дошта бошем, ҳатто бо азобҳои худ.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Филиппиён 1:13 То ки занҷирҳои ман дар Масеҳ дар тамоми қаср ва дар ҳама ҷойҳои дигар зоҳир шаванд;

Ҳабс шудани Павлус шаҳодати имон ва садоқати ӯ ба Масеҳ буд ва нишон дод, ки садоқати ӯ ба Инҷил устувор буд.

№1: Вафодории мо ба Масеҳ бояд чунон қавӣ бошад, ки он дар ҳама корамон зоҳир мешавад.

2: Уҳдадории мо ба Инҷил бояд мисли як ҳуҷайраи маҳбас устувор бошад ва ба ҳар як тӯфон тоб оварад.

№1: Матто 10:32-33 - “Ҳар кӣ Маро дар назди дигарон эътироф кунад, Ман низ дар назди Падари осмониамро эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди дигарон инкор кунад, Ман дар пеши Падари осмонии Худ инкор хоҳам кард».

№2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал,

ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Филиппиён 1:14 Ва бисёре аз бародарон, ки дар Худованд ба занҷирҳои ман эътимод пайдо мекунанд, хеле ҷуръаттаранд, ки каломро бе тарсу ҳарос баён кунанд.

Бародарон дар Худованд ба туфайли занҷирҳои Павлус каломи Худоро бе тарсу ҳарос баён мекунанд.

1. Қувваи устуворӣ дар зиндагӣ ба эътиқоди мо

2. Ғалаба кардани тарс тавассути таваккал ва имон ба Худо

1. Матто 10:28 - Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Баръакс, аз Ӯ битарсед, ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад.

2. Румиён 10:13-14 - Зеро "ҳар кӣ исми Худовандро мехонад, наҷот хоҳад ёфт". Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, бихонанд? Ва чӣ гуна ба Он ки дар бораи Ӯ нашунидаанд, имон ованд? Ва бе воиз чӣ гуна мешунаванд?

Филиппиён 1:15 Баъзеҳо Масеҳро ҳатто аз ҳасад ва низоъ мавъиза мекунанд; ва баъзе аз нияти нек:

Павлус калисои Филиппиро даъват мекунад, ки мавъизаи Масеҳро, новобаста аз ангезаҳои он, қабул кунанд.

1 - Новобаста аз ангеза, паёми Масеҳ бояд қабул ва қабул карда шавад.

2 - Худо метавонад ҳар гуна вазъиятро истифода барад, то паёми наҷоти худро расонад.

1 - Масалҳо 21:1 - Дили подшоҳ дар дасти Худованд аст; чун дарьёхои об, ба хар кучо, ки хохад, мегардонад.

2 - Ирмиё 29:11 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, - ният дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, ба шумо умед ва оянда бахшад.

Филиппиён 1:16 Касе ки Масеҳро дар бораи низоъ мавъиза мекунад, на аз самими қалб ва гумон мекунад, ки ба занҷирҳои ман андӯҳ зам кунад.

Ҳабс шудани Павлус ҳатто дар муқобили мухолифатҳо ӯро аз мавъиза кардани Инҷили Масеҳ бознадошт.

1: Дар лаҳзаҳои душворӣ дар имони худ қавӣ монед ва ба муҳаббати Масеҳ шарик шуданро давом диҳед.

2: Ҳатто вақте ки бо мухолифат дучор мешавед, ҳеҷ гоҳ аз эътиқоди худ созиш накунед.

1: Румиён 8:31-39 - Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки устувор бошанд ва аз муқобилият рӯҳафтода нашаванд.

2: Матто 5:11-12 - Исо ба пайравонаш таълим медиҳад, ки ҳатто ҳангоми таъқибот қавӣ бошанд.

Филиппиён 1:17 Аммо дигаре аз муҳаббат, зеро медонад, ки Ман барои ҳимояи Инҷил омода шудаам.

Павлус медонад, ки вай барои дифоъ аз Инҷил даъват шудааст ва аз муҳаббат бармеангезад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббат метавонад рисолати моро пур кунад

2. Устувор: Далерӣ барои дифоъ аз Инҷил

1. 1 Юҳанно 4:7-12 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост, ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад».

2. Румиён 12:1-2 - «Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ некӣ, мақбул ва комил аст».

Филиппиён 1:18 Пас чӣ? Новобаста аз он, ки Масеҳ дар ҳар роҳ мавъиза карда мешавад, хоҳ дар зоҳир ва хоҳ рост; ва ман дар он шодӣ мекунам, оре, ва шодӣ хоҳам кард.

Масеҳ дар ҳама ҳолатҳо мавъиза карда мешавад ва Павлус аз он шодӣ мекунад.

1: Дар ҳама ҳолатҳо, мо бояд аз қудрати Инҷили Масеҳ шод шавем.

2: Ҳамчун масеҳиён, мо бояд аз он хурсанд шавем, ки паёми Масеҳ бо ҳар роҳе паҳн мешавад.

1:1 Қӯринтиён 1:17-18 - Зеро Масеҳ маро на барои таъмид додан, балки барои мавъиза кардани Инҷил фиристод, то ки салиби Масеҳ аз қудрати он холӣ нашавад.

2: Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро қудрати Худост, ки ба ҳар як имондор наҷот мебахшад: аввал ба яҳудӣ, баъд ба ғайрияҳудиён.

Филиппиён 1:19 Зеро медонам, ки ин ба воситаи дуои шумо ва таъминоти Рӯҳи Исои Масеҳ ба наҷоти ман мубаддал хоҳад шуд.

Павлус боварии худро ба нақшаи Худо барои наҷоти худ изҳор мекунад.

1. Нақшаи Худо барои наҷоти мо ҳамеша аз нақшаи мо бузургтар аст.

2. Файзи Худо ба воситаи қудрати Рӯҳулқудс кофӣ аст, ки моро дастгирӣ кунад.

1. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр, Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро ки мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки барои суханон хеле амиқ аст.

Филиппиён 1:20 Мувофиқи интизории самимии худ ва умеди ман, ки ман дар ҳеҷ чиз хиҷил нашавам, балки бо тамоми ҷасорат, мисли ҳамеша, ҳоло ҳам Масеҳ дар бадани ман, хоҳ ба воситаи ҳаёт бошад, хоҳ бо мамот бузург хоҳад шуд. .

Ин порча муҳимияти бузург кардани Масеҳро дар ҳаёти худ ва бо далерона иҷро кардани он, новобаста аз оқибатҳои он таъкид мекунад.

1: Зиндагии далерона барои Масеҳ - Муҳимияти зиндагӣ кардани ҳаёте, ки Масеҳро бузург мекунад.

2: Шарм накардан аз Масеҳ - Шарм надоштан аз зиндагӣ барои Масеҳ новобаста аз оқибатҳо.

1: Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон равшан шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд.

2: Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

Филиппиён 1:21 Зеро ки барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст, ва мурдан фоида аст.

Павлус боварӣ дорад, ки барои Масеҳ зиндагӣ кардан аз марг муҳимтар аст.

1: Зиндагӣ барои Масеҳ аз марг муҳимтар аст

2: Қувваи имон ба Масеҳ

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Филиппиён 3:10 - Ман мехоҳам, ки Масеҳро бидонам - бале, қудрати эҳёи Ӯ ва иштирок дар ранҷу азобҳои ӯро бидонам, ки дар маргаш ба Ӯ монанд шавам.

Филиппиён 1:22 Аммо агар ман ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунам, ин самараи меҳнати ман аст; лекин намедонам он чиро интихоб кунам.

Павлус изҳори номуайянӣ мекунад, ки чӣ бояд интихоб кунад, ки дар байни ҷисм зиндагӣ кардан ё дар Масеҳ мурдан аст.

1. Озодии интихоб: Чӣ тавр бояд қарори дуруст қабул кард

2. Аҳамияти ҳикмати Китоби Муқаддас дар қабули қарорҳо

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

Филиппиён 1:23 Зеро ки ман дар тангӣ дар байни ду нафар ҳастам ва орзу дорам, ки биравам ва бо Масеҳ бошам; ки хеле беҳтар аст:

Ин порча дар бораи хоҳиши Павлус барои тарк кардани ин ҳаёт ва бо Масеҳ будан сухан меравад, ки ин хеле беҳтар аст.

1: Мо аз намунаи Павлус омӯхта метавонем, то бо кӯшиши бо Масеҳ будан беҳтар аз ин зиндагии беҳтарро ҷустуҷӯ кунем.

2: Мо бояд орзуи бо Масеҳ буданро дошта бошем, зеро он аз ҳар чизе ки ин ҷаҳон пешкаш карда метавонад, беҳтар аст.

1:2 Қӯринтиён 5:7-8 - Зеро ки мо бо имон рафтор мекунем, на аз рӯи дид. Бале, мо боварӣ дорем ва беҳтар мебуд, ки аз ҷисм дур бошем ва дар хона бо Худованд бошем.

2: Ваҳй 14:13 - Он гоҳ ман овозе аз осмон шунидам, ки мегӯяд: "Инро бинавис: Хушо мурдагоне, ки минбаъд дар Худованд мемиранд". «Бале, — мегӯяд Рӯҳ, — онҳо аз меҳнати худ ором хоҳанд гирифт, зеро ки аъмолашон аз паи онҳо хоҳад буд».

Филиппиён 1:24 Аммо дар ҷисм мондан ба шумо лозимтар аст.

Дар порча гуфта мешавад, ки барои хонанда дар ҷисм мондан лозим аст.

1. Зарурати мо дар ҷисм мондан ва Худоро эҳтиром кардан

2. Баракати дар ҷисм мондан

1. Румиён 8:13-14 - "Зеро ки агар шумо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунед, хоҳед мурд; аммо агар аъмоли баданро ба воситаи Рӯҳ нобуд кунед, зинда хоҳед монд. Худоё, онҳо фарзандони Худо ҳастанд».

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Пас ҳаминро мегӯям: бар тибқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳаваси ҷисмро ба амал нахоҳед овард. Зеро ки ҷисм бар зидди Рӯҳ ва Рӯҳ бар зидди ҷисм ҳавас мекунад; ва инҳо мухолифанд. яке ба дигаре: ба тавре ки шумо он чи мехостед, карда наметавонед».

Филиппиён 1:25 Ва ман бо чунин эътимод медонам, ки барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо хоҳам монд ва бо шумо хоҳам монд;

Ин порча дар бораи эътимоди Павлус ба шарикии доимии ӯ бо Филиппиён барои пешрафти онҳо ва шодии имон сухан меронад.

1: Боварии Павлус ба Филиппиён ва чӣ тавр он метавонад моро ташвиқ кунад, ки муносибатҳои худро бо ҳамимононамон нигоҳ дорем.

2: Намунаи шарикии Павлус бо Филиппиён ва чӣ гуна мо метавонем онро дар ҳаёт ва муносибатҳои худ татбиқ кунем.

1: Аъмол 20:35 - Дар ҳама чиз ман ба шумо нишон додам, ки бо ин роҳ сахт меҳнат карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфтааст: "Додан аз гирифтан баракаттар аст". .'

2: Қӯлассиён 3:13 - Ба якдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

Филиппиён 1:26 То ки шодии шумо дар Исои Масеҳ барои ман бештар гардад, ки ман аз нав назди шумо меоям.

Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки боз бо Филиппиён бошад, то онҳо дар Исои Масеҳ бештар шод шаванд.

1. Дар Исои Масеҳ шодӣ кунед, зеро Ӯ Сарчашмаи шодии мост!

2. Шодии фаровон дар Исои Масеҳ: Ин барои мо чӣ маъно дорад.

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2. Юҳанно 15:11 - Ин суханонро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо пур шавад.

Филиппиён 1:27 Бигзор сӯҳбати шумо ҳамон тавре бошад, ки Инҷили Масеҳ гардад, то ки хоҳ омада, шуморо бубинам, хоҳ ғоиб набошам, дар бораи корҳои шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ истода, бо як ақл якҷоя мубориза баред. барои имони башорат;

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки сӯҳбати илоҳӣ дошта бошанд ва дар рӯҳ ва мақсад ба хотири Инҷил муттаҳид шаванд.

1. Қувваи ваҳдат - Якҷоя истода, барои Инҷил

2. Қувваи гуфтугӯ - Бигзоред, ки Инҷил тавассути мо сухан гӯяд

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

Филиппиён 1:28 Ва ҳеҷ чиз аз душманони шумо ба ҳарос наафтад: ин барои онҳо аломати равшани ҳалокат аст, балки барои шумо ва наҷоти Худо.

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки аз душманони худ натарсанд, зеро ин аломати наҷоти худи онҳост, ба ҷои ҳалокат.

1: Далерӣ дар душвориҳо: Муқовимат бо тарс ва дарёфти қувват дар Худо

2: Қудрати наҷот: Далели файзи Худо

1: Isaiah 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Филиппиён 1:29 Зеро ба шумо ато шудааст, ки на танҳо ба Ӯ имон оваред, балки ба хотири Ӯ уқубат кашед;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки на танҳо ба Исо имон оварем, балки инчунин омода бошем, ки барои Ӯ азоб кашем.

1. Уқубатҳо ба хотири Масеҳ: Роҳнамо барои пайравӣ ба Исо

2. Қувваи эътиқод: Чӣ гуна бояд зиндагии бо имон дошта бошад

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. 1 Петрус 4:12-13 - Дӯстони азиз, аз озмоиши оташин, ки барои озмудани шумо омадааст, ҳайрон нашавед, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад. Аммо ба қадри он ки шумо дар уқубатҳои Масеҳ иштирок мекунед, шод бошед, то вақте ки ҷалоли Ӯ зоҳир мешавад, шод бошед.

Филиппиён 1:30 Ва ҳамон ихтилоферо, ки шумо дар ман дидаед ва ҳоло бишнавед, ки дар ман бошед.

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки дар муқобили таъқибот ба имони устувори ӯ пайравӣ кунанд.

1: Биёед дар имони худ устувор бошем, новобаста аз он ки қимат аст.

2: Ба Худо таваккал кунед ва бидонед, ки Ӯ ҳамеша дар вақти мубориза бо мо хоҳад буд.

1: 1 Петрус 5:8-9 - «Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед ва дар имон устувор бошед».

2: Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Филиппиён 2 боби дуюми Номаи Павлус ба Филиппиён аст. Дар ин боб Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба фурӯтанӣ, ягонагӣ ва фидокории Масеҳ тақлид кунанд, зеро онҳо имони худро иҷро мекунанд.

Сархати 1: Павлус бо он оғоз мекунад, ки имондоронро даъват мекунад, ки ақидаи Исои Масеҳро дошта бошанд, ки Худро фурӯтан кард ва то дами марг итоаткор шуд (Филиппиён 2:1-11). Ӯ ба ваҳдат ва фидокорї таъкид намуда, онњоро ташвиќ мекунад, ки дигаронро аз худашон муњимтар донанд. Павлус ба фурӯтанӣ ва омодагӣ ба якдигар дар муҳаббат хизмат карданро даъват мекунад.

Сархати 2: Павлус намунаи Тимотиюс ва Эпафродитусро ҳамчун намунаи фидокорӣ ва фидокорӣ қайд мекунад (Филиппиён 2:19-30). Ӯ нақша дорад, ки ба зудӣ Тимотиюсро фиристад, то онҳоро бо хабари вазъияти худ рӯҳбаланд кунад. Ӯ ғамхории самимии Тимотиюсро дар бораи беҳбудии онҳо таъриф мекунад. Ба ҳамин монанд, ӯ Эпафродитусро ҳам ситоиш мекунад, ки ҷони худро дар хидмат ба ӯ аз номи калисои Филиппӣ дар хатар гузоштааст.

Сархати 3: Боб бо насиҳатҳо ба имондорон хотима меёбад, ки мисли ситорагон дар насли каҷ дурахшон шаванд (Филиппиён 2:12-18). Павлус онҳоро водор мекунад, ки бо тарс ва ларзон наҷоти худро ба амал оваранд, зеро медонад, ки Худост, ки дар онҳо амал мекунад, то ки хушнудии Ӯро бихоҳад ва иҷро кунад. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки шиква накунанд ва баҳсу мунозира накунанд, балки ба каломи Худо часпонед, то ки дар рӯзи Масеҳ фахр кунад .

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми китоби Филиппиён ба фурӯтанӣ, ягонагӣ ва фидокории Масеҳ пайравӣ карданро таъкид мекунад. Он имондоронро даъват мекунад, ки дигаронро аз худашон муҳимтар донанд, дар ҳоле ки ба якдигар дар муҳаббат хизмат мекунанд.

Павлус тавассути Тимотиюс ва Эпафродитус мисол меорад, ки шахсоне, ки дар бораи беҳбудии дигарон самимона ғамхорӣ мекарданд, бо амалҳои фидокоронаи худ ғамхорӣ мекарданд.

Ин боб бо насиҳатҳо ба мӯъминон анҷом мешавад, ки наҷоти худро бо тарсу ларзон, ба каломи Худо нигоҳ доштан ва ҳамчун чароғҳо дар ҷаҳони торикӣ медурахшад. Он рӯҳияи фурӯтанӣ, ягонагӣ ва итоаткории содиқона ба иродаи Худоро ташвиқ мекунад.

Филиппиён 2:1 Пас, агар дар Масеҳ тасаллӣ бошад, агар тасаллӣ аз муҳаббат бошад, ё шарики Рӯҳ бошад, ва агар ягон дилбастагӣ ва марҳамат бошад,

Павлус филиппиёнро даъват мекунад, ки ягонагӣ ва фурӯтанӣ дошта бошанд ва ҳамфикр ва якдил бошанд, чунон ки Исои Масеҳ кардааст.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар байни худ ягонагӣ ва фурӯтанӣ дошта бошем, ба Исои Масеҳ пайравӣ кунем.

2: Мо бояд тасаллӣ, тасаллӣ, мушоракат, дилҳо ва марҳаматеро, ки дар Масеҳ пайдо мешаванд, эътироф ва қадр кунем.

1: Юҳанно 13:34-35 - «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2: Эфсӯсиён 4:2-3 - «бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат муносибат кунед ва кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Филиппиён 2:2 Шодии маро ба амал оваред, то ки ҳамфикр бошед, дар як муҳаббат, якдил ва якдил бошед.

Ин порча моро водор мекунад, ки дар ваҳдат ва муҳаббат, бо як ақл ва бархӯрд ба ҳам биёем.

1. Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ: Қудрати Як

2. Шодии ҳамфикр будан: Даъват ба ваҳдат

1. 1 Қӯринтиён 10:17 - Зеро ки мо, гарчанде ки бисёр ҳастем, як нон ва як тан ҳастем; зеро ки ҳамаи мо аз он як нон баҳрамандем.

2. Юҳанно 17:20-23 - Ман на танҳо барои онҳо дуо мекунам, балки барои онҳое, ки ба воситаи каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард; То ки ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ, ва Ман дар Ту; то ки онҳо низ дар Мо як бошанд, то ҷаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодаӣ.

Филиппиён 2:3 Бигзор ҳеҷ коре бо ҷанҷол ё шуҳрат ба амал наояд; балки дар фурӯтанӣ бигзор ҳар кас дигареро аз худаш беҳтар донист.

Масеҳиён набояд аз рӯи худпарастӣ ё ғурур амал кунанд, балки ба ҷои фурӯтанона дигаронро аз худашон муҳимтар мешуморанд.

1. Қудрати фурӯтанӣ - Чӣ тавр бояд дигаронро аз худ боло гузорем ва аҳамияти фурӯтании масеҳӣ.

2. Фазилати фидокорӣ - Қимати дигаронро аз худамон болотар донистан ва чӣ гуна фидокорӣ кардан.

1. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

2. Матто 20:25-28 - Исо гуфт: «Шумо медонед, ки сарварони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва бузургони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Дар миёни шумо набояд ин тавр бошад. Аммо ҳар кӣ аз шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад ва ҳар кӣ дар байни шумо аввал бошад, бояд бандаи шумо бошад».

Филиппиён 2:4 На ҳар кас дар бораи худаш, балки ба чизҳои дигарон низ нигоҳ кун.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар бораи дигарон фикр кунем ва на танҳо ба манфиатҳои худамон таваҷҷӯҳ кунем.

1: Худо моро даъват мекунад, ки ба эҳтиёҷоти дигарон назар андозем.

2: Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки дигаронро пеш аз худ гузорем.

1: Ғалотиён 6:2 "Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро ба ҷо оваред".

2: ба Румиён 12:10 "Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар."

Филиппиён 2:5 Бигзор ин фикр дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд:

Масеҳиёни гузар бояд кӯшиш кунанд, ки ақидаи Исоро дошта бошанд.

1. Мисли Исо будан: Чӣ тавр рӯҳияи ба Масеҳ монандро инкишоф додан мумкин аст

2. Ақли Масеҳ: Тақлид ба раҳмдилӣ ва фурӯтании Исо

1. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар таҳаммулпазир бошед ва агар касе аз дигаре шикояте дошта бошад, ҳар касро бахшед. дигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

14 Ва пеш аз ҳама, муҳаббатеро дар бар кунед, ки ҳама чизро бо ҳам мувофиқи комил мепайвандад.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Филиппиён 2:6 Онҳо, ки дар сурати Худо буданд, бо Худо баробар буданро ғорат намешуморанд.

Ин порча дар бораи фурӯтании Исо сухан меронад, ки ӯ дар сурати Худо буд, вале баробар будан бо Худоро ҳамчун чизе барои истифода намедонист.

1. «Дар фурӯтанӣ зиндагӣ кардан: омӯхтан ба намунаи Исо»

2. «Қудрати фурӯтанӣ: Намунаи Масеҳ дар гузоштани дигарон»

1. Матто 16:24-25: «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад, вале ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт'».

2. Филиппиён 4:5: «Бигзор оқил будани шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд наздик аст».

Филиппиён 2:7 Аммо худро беобрӯ карда, ба сурати ғулом гирифт ва ба одамон монанд шуд.

Ин порча аз Филиппиён 2:7 дар бораи он сухан меравад, ки Исо худро фурӯтан карда, шакли ғуломро гирифт, то ба одамон монанд шавад.

1. Фурӯтанӣ роҳи бузургӣ аст

2. Намунаи Исо: Бо муҳаббат ба дигарон хизмат кардан

1. Матто 20:26-28 «Аммо дар миёни шумо ин тавр нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бигзор хизматгори шумо бошад; Ва ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад сардор бошад, бигзор бандаи шумо бошад: чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро барои фидияи бисьёр касон бидиҳад».

2. 1 Петрус 5:5-6 «Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад. Пас, дар зери дасти тавонои Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз гардонад».

Филиппиён 2:8 Ва чун одамизод пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то мамоти салиб итоат кард.

Дар ин порча сухан меравад, ки Исо худро фурӯтан кард ва то марг, ҳатто марги салиб итоаткор шуд.

1. Нақшаи наҷоти Худо: Қурбонии Исо

2. Қудрати фурӯтанӣ: пайравӣ кардан ба намунаи Масеҳ

1. Ишаъё 53:5–10

2. Ибриён 5:7–9

Филиппиён 2:9 Бинобар ин Худо низ Ӯро сарафроз намуда, ба Ӯ номе додааст, ки аз ҳар ном болотар аст.

Ин порча дар бораи Исо ва чӣ гуна Худо ӯро баланд бардоштааст ва ба ӯ номе додааст, ки аз ҳар ном болотар аст.

1. Қудрати ном: Омӯзиш аз достони Исо

2. Аз ҳама болотар: Аҳамияти номи Исо

1. 1 Петрус 2:21 - «Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед».

2. Ибриён 1:3-4 - «Он ки дурахши ҷалоли Ӯ ва симои зоҳирии шахсияти Худ буд ва ҳама чизро бо каломи қудрати Худ дастгирӣ мекард, вақте ки гуноҳҳои моро бо худ пок карда буд, бар дасти рости Аълоҳазрат дар боло».

Филиппиён 2:10 То ки ҳар зонуе ба исми Исо хам шавад, хоҳ дар осмон, ҳам дар замин ва чи дар зери замин;

Ба исми Исо ҳама бояд зону зада, ибодат кунанд, аз он ҷумла онҳое, ки дар осмон, бар замин ва зери замин ҳастанд.

1: Дар Филиппиён 2:10, Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки ҳар як шахс бояд ба исми Исо зону зада саҷда кунад.

2: Мо бояд Исоро эҳтиром кунем ва ҳар дафъае, ки номи Ӯ зикр мешавад, зону хам карда саҷда кунем.

1: Ишаъё 45:23 "Ба худ қасам хӯрдам, ки калом аз даҳони ман бо адолат берун шудааст, ва барнамегардад, ки ҳар зонуе назди Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон қасам хӯрад".

2: ба Румиён 14:11 "Зеро ки навишта шудааст: "То зиндаам, мегӯяд Худованд, ҳар зонуе пеши Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард".

Филиппиён 2:11 Ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба ҷалоли Худои Падар.

Ин порча муҳимияти эътироф кардани Исои Масеҳро ҳамчун Худованд ва ҳамду

санои Худои Падарро барои ҷалоли Ӯ таъкид мекунад.

1: Қудрати эътироф кардани Исои Масеҳ ҳамчун Худованд

2: Ба Худои Падар ҷалоле диҳед, ки сазовори он аст

1: Румиён 10:9 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2: Юҳанно 5:23 - То ҳама Писарро эҳтиром кунанд, чунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Ҳар кӣ Писарро эҳтиром намекунад, Падарро, ки Ӯро фиристод, эҳтиром намекунад.

Филиппиён 2:12 Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, на танҳо дар ҳузури ман, балки алҳол бештар дар вақти набудани ман, наҷоти худро бо тарсу ларзон ба амал оваред.

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки дар итоаткорӣ ба Худо идома диҳанд ва бо тарсу ларзон наҷоти худро ба даст оранд.

1. Фармони итоаткорӣ: Чаро мо бояд ба Худо итоат кунем

2. Зарурати тарс ва ларзон: Чӣ тавр бояд наҷоти худамонро амалӣ созем

1. Такрори Шариат 28: 1-2 "Ва агар ту ба садои Худованд Худои худ итоат намоӣ, то тамоми аҳкоми Ӯро, ки ман имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат иҷро кун, Худованд Худои ту туро аз тамоми халқҳои рӯи замин боло хоҳад гузошт. Ва ҳамаи ин баракатҳо бар шумо хоҳанд омад ва ба шумо хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ итоат кунед.

2. Румиён 12:1-2 Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Филиппиён 2:13 Зеро ки Худост, ки дар шумо ҳам барои ирода ва ҳам ба амал баровардани хушнудии Худ амал мекунад.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худо дар одамон кор мекунад, то ба онҳо имкон диҳад, ки қарорҳои ба Ӯ писанд оянд.

1: Худо ба мо озодии ирода додааст, то худамон қарор қабул кунем, аммо муҳим аст, ки чӣ гуна қарорҳои мо бо иродаи Ӯ мувофиқат кунанд.

2: Вақте ки мо иродаи худро ба Ӯ таслим мекунем ва ба Ӯ иҷозат медиҳем, ки дар дохили мо амал кунем, ҳамаи мо метавонем барои Худо корҳои бузург кунем.

1: Румиён 12: 2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист."

2: Эфсӯсиён 3: 20-21 - «Акнун ба касе ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, аз ҳад зиёд ба ҷо оварад, Ӯро дар калисо ба воситаи Исои Масеҳ дар тамоми асрҳо ҷалол бод. , дунёи беохир. Омин».

Филиппиён 2:14 Ҳама чизро бе шикоят ва баҳс ба ҷо оваред:

Ин порча моро водор мекунад, ки бидуни шикоят ва баҳсу мунозира ба таври мусбӣ фикр кунем ва амал кунем.

1: Шодро интихоб кунед: дарёфти қаноатмандӣ ва оромӣ дар зиндагӣ

2: Зиндагӣ дар ҳамоҳангӣ бо дигарон: Қувваи бахшидан

1: Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

2: Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самараи Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

Филиппиён 2:15 То ки шумо, эй фарзандони Худо, бе айб ва беайб, дар миёни халқи кач ва кач, ки дар миёни онҳо дар ҷаҳон ҳамчун чароғҳо медурахшидед, бошед;

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки беайб ва безарар бошанд, намунаи муҳаббати Худо дар ҷаҳони аксаран гумроҳ ва каҷрав.

1. Нури муҳаббати Худо дар ҷаҳони тира

2. Зиндагии беайб ва муқаддас будан

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На одамон чароғро даргиронда, зери сабад намегузоранд, балки бар поя мегузорад ва он равшанӣ медиҳад. Ба ҳама дар хона, ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон мунаввар шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. 1 Петрус 2:11-12 - "Эй маҳбубон, ман шуморо ҳамчун муҳоҷир ва асирӣ даъват мекунам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷони шумо меҷанганд, парҳез кунед. Рафтори худро дар байни халқҳо шарафманд нигоҳ доред, то вақте ки онҳо бар зидди онҳо сухан мегӯянд. Шумо, ки ситамкор бошед, дар рӯзи қиёмат корҳои неки шуморо бубинанд ва Худоро ба покӣ ёд кунанд».

Филиппиён 2:16 Каломи ҳаётро нигоҳ доред; то ки дар рӯзи Масеҳ шод шавам, ки бар абас давидаам ва бар абас меҳнат накардаам.

Ин порча муҳимияти идома додани паҳн кардани каломи Худоро ҳатто дар муқобили монеаҳо таъкид мекунад.

1. «Дар Каломи Худо устувор бошед»

2. «Қувваи имон дар замонҳои душвор»

1. Матто 16:18 - «Ва ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ ва бар ин санг Ман калисои Худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд».

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Филиппиён 2:17 Бале, ва агар ман барои қурбонӣ ва хизмати имони шумо қурбонӣ кунанд, ман шодам ва бо ҳамаи шумо шодам.

Павлуси расул аз имони мардуми Филиппӣ изҳори шодӣ мекунад ва омода аст, ки дар хидмат ва қурбонӣ ба он қурбонӣ кунад.

1. Шодии хизмат ба дигарон

2. Бо имон ба дигарон хизмат кардан

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Қӯлассиён 3:23 - «Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон».

Филиппиён 2:18 Барои ҳамин шумо низ бо ман шодӣ мекунед ва шодӣ мекунед.

Павлус калисои Филиппиро ташвиқ мекунад, ки бо ӯ барои садоқати ӯ ба Худо ва хизмати Инҷил шодӣ кунанд.

1. Шодмонӣ дар Худованд: шодӣ аз садоқати мо ба Худо

2. Шод шудан аз шарикӣ: шарик шудан ба шодии якдигар

1. Юҳанно 15:11 - «Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бимонад, ва шодии шумо пур шавад».

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед».

Филиппиён 2:19 Аммо ман ба Исои Худованд боварӣ дорам, ки Тимотиюсро ба зудӣ назди шумо мефиристад, то ки ман низ аз ҳоли шумо огоҳ шавам.

Павлуси ҳавворӣ ба Исои Худованд боварӣ дорад, ки Тимотиюсро ба назди Филиппиён фиристад ва вақте ки ӯ вазъияти онҳоро медонад, ӯро тасаллӣ мебахшад.

1. Боварӣ ба Худованд дар замони номуайянӣ

2. Ваъдаҳои Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Забур 55:22 - Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба васваса афтанд.

Филиппиён 2:20 Зеро ки ман касе надорам, ки табиатан дар бораи давлати шумо ғамхорӣ кунад.

Павлус хоҳиши худро барои ёфтани касеро изҳор мекунад, ки ба калисои Филиппӣ мисли ӯ ғамхорӣ кунад.

1. Қалби банда: Омӯзиши ғамхорӣ дар бораи дигарон

2. Мушкилоти ҷомеаи ҳақиқӣ: Муҳаббат ва хидмат ба ҳамдигар

1. Юҳанно 13:34-35 - Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред.

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе риё бошад. Нафрат аз он чи бад аст. Ба он чизе ки хуб аст, часпида. Нисбат ба якдигар бо меҳри бародарона меҳрубон бошед, то ки якдигарро эҳтиром кунед.

Филиппиён 2:21 Зеро ҳама аз они худро меҷӯянд, на он чи аз они Исои Масеҳ аст.

Одамон аксар вақт ба он чизе ки барои онҳо фоиданок аст, диққат медиҳанд, на он чизе ки барои Исои Масеҳ фоиданок аст.

1. Мо бояд ҳамеша дар хотир дорем, ки Исои Масеҳро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузорем.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дигаронро аз худ боло гузорем.

1. Матто 16:24-25 «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ҳаёт барои ман онро пайдо хоҳад кард ».

2. Ғалотиён 2:20 "Ман бо Масеҳ маслуб шудаам ва дигар зиндагӣ намекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ҳаёте, ки ман ҳоло дар бадан зиндагӣ мекунам, ман бо имон ба Писари Худо, ки маро дӯст дошт ва Худро дод, зиндагӣ мекунам. барои ман."

Филиппиён 2:22 Аммо шумо далели ӯро медонед, ки ӯ мисли писари падараш бо ман дар Инҷил хизмат кардааст.

Павлус дар бораи садоқати Тимотиюс ба Инҷил сухан ронда, ӯро барои хидматаш дар баробари ӯ таъриф мекунад.

1. Уҳдадории Тимотиюс: Намуна барои ҳама

2. Якҷоя хизмат кардан: Бунёди Инҷил

1. 2 ба Қӯринтиён 5:14-15 - Зеро муҳаббати Масеҳ моро идора мекунад, зеро мо ба ин хулоса омадаем: касе барои ҳама мурд, бинобар ин ҳама мурд; ва Ӯ барои ҳама мурд, то ки зиндагон дигар на барои худ зиндагӣ кунанд, балки барои касе ки ба хотири онҳо мурд ва эҳьё шуд.

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам.

Филиппиён 2:23 Бинобар ин умедворам, ки Ӯро ба зудӣ мефиристам, то бубинам, ки бо ман чӣ гуна хоҳад рафт.

Павлус Тимотиюсро ба назди Филиппиён мефиристад ва дар асоси вазъияти худ қарор хоҳад дод, ки кай ин корро анҷом диҳад.

1. "Аҳамияти сабр ҳангоми интизории вақти Худо"

2. «Қурбонии хидмат ба дигарон»

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

Филиппиён 2:24 Аммо ман ба Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ хоҳам омад.

Павлус ба Худованд эътимоди худро баён мекунад ва боварӣ дорад, ки ӯ ба наздикӣ ба Филиппиён ҳамроҳ мешавад.

1. Вафодории Худо ва таваккали мо ба Ӯ

2. Вақти Худо ва сабри мо

1. Румиён 15:13 - «Худои умед, ки ба Ӯ таваккал мекунед, шуморо аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс аз умед пур шавед».

2. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

Филиппиён 2:25 Аммо ман лозим донистам, ки бародари ман Эпафродитусро, ки бародар ва ҳамсафари меҳнатӣ ва ҳамсафарам аст, балки фиристодаи шумо ва он касро, ки ба эҳтиёҷоти ман хизмат мекард, назди шумо фиристам.

Павлус Эпафродитусро ба Филиппиён ҳамчун намоянда, бародар ва ҳамкор фиристод, то дар хизмати онҳо кӯмак кунад.

1. Аҳамияти ваҳдат дар вазорат

2. Эътироф кардани атои Худо аз коргарон

1. Юҳанно 15:12-13 - "Аҳкоми Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам. Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Румиён 12:4-5 - "Зеро ки мо дар як бадан узвҳои зиёде дорем, ва ҳамаи узвҳо як

вазифа надорем: Ҳамин тавр, мо, ки бисёр ҳастем, дар Масеҳ як бадан ҳастем, ва ҳар яке андоми дигаре ҳастем."

Филиппиён 2:26 Зеро ки Ӯ ба ҳамаи шумо пазмон шуд ва пур аз гарон буд, зеро шунидаед, ки ӯ бемор аст.

Павлус нисбати филиппиён муҳаббати амиқ ва ғамхории худро баён мекунад, зеро аз шунидани бемории онҳо ӯ пур аз вазнинӣ буд.

1. Омӯзиши дӯст доштан бо муҳаббати ба монанди Павлус

2. Нисбати дигарон ғамхорӣ ва ғамхорӣ зоҳир кардан

1. Румиён 12:15 - Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед.

2. 1 Юҳанно 4:7 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз ҷониби Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд шудааст ва Худоро мешиносад.

Филиппиён 2:27 Зеро ки ӯ дар наздикии марг бемор буд; лекин Худо ба ӯ раҳм кард; ва на танҳо бар ӯ, балки бар ман низ, мабодо бар ғам ғамгин шавам.

Павлус нақл мекунад, ки чӣ тавр Худо ба ӯ ва бемор марҳамат карда, ҳардуро аз дучор шудан ба ғаму ғусса раҳо кард.

1. Раҳмати Худо

2. Раҳмати Худо дар роҳҳои ғайричашмдошт

1. Матто 9:36 - Вақте ки Исо издиҳомро дид, ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо мисли гӯсфандони бе чӯпон таъқиб ва нотавон буданд.

2. Забур 103:8 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати фаровон аст.

Филиппиён 2:28 Пас, ман ӯро бодиққат фиристодам, то ки вақте ки Ӯро бори дигар дидед, шод шавед, ва ман камтар ғамгин шавам.

Павлус Тимотиюсро бо ғамхории зиёд фиристод, то ки мардуми Филиппӣ ҳангоми дидани ӯ шод шаванд ва Павлус камтар ғамгин шавад.

1. «Шодии вохӯриҳо»

2. «Қувваи рӯҳбаландӣ»

1. Забур 30:5: "Зеро ки ғазаби ӯ як лаҳза аст, ва файзи ӯ як умр аст. Гиря метавонад шабро давом диҳад, аммо шодӣ бо субҳ меояд".

2. Румиён 12:15: "Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед, бо гирьякунандагон гиря кунед".

Филиппиён 2:29 Пас, ӯро дар Худованд бо камоли шодмонӣ қабул кунед; ва чунин обрӯ дошта бошед:

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки ба Худованд хидмат мекунанд, дар ҷомеаи худ бо шавқу рағбат истиқбол кунанд ва бо эҳтиром муносибат кунанд.

1. Хуш омади банда: Ҷашни мӯъминон

2. Эҳтиром ва эҳтиром: Калиди мушорикат

1. Румиён 16:2 - "то ки вайро дар Худованд, чунон ки муқаддасон шудааст, қабул кунед ва дар ҳар коре, ки аз шумо эҳтиёҷ дорад, ба вай ёрӣ диҳед, зеро ки вай ба бисёриҳо ва ман низ ёрирасон буд".

2. Масалҳо 16:7 - "Вақте ки роҳҳои одам ба Худованд писанд ояд, Ӯ ҳатто душманони худро бо ӯ сулҳҷӯӣ мекунад".

Филиппиён 2:30 Зеро ки ӯ барои кори Масеҳ ба марг наздик буд, то ҷони худро дареғ надошта бошад, то ки хизмати шуморо дар ҳаққи ман пур кунад.

Павлус Эпафродитусро барои он таъриф кард, ки ҷони худро дар хатар гузошта, хидматашро ба калисо иҷро кунад.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ҷони худро барои хидмати калисо фидо кунем.

2: Мо набояд ҳеҷ гоҳ калисоро як чизи муқаррарӣ нагирем, балки ҳамеша омода бошем, ки худро ба рисолати он бахшем.

1: Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтар аз ин ҳеҷ кас надорад: ҷони худро барои дӯстони худ фидо кардан."

2: 1 Юҳанно 3:16 - «Мо ҳамин тавр медонем, ки муҳаббат чист: Исои Масеҳ ҷони Худро барои мо фидо кард. Ва мо бояд ҷони худро барои бародарону хоҳарони худ фидо кунем».

Филиппиён 3 боби сеюми Номаи Павлус ба Филиппиён аст. Дар ин боб Павлус сафари рӯҳонии худро муҳокима мекунад, аз таълимоти бардурӯғ огоҳ мекунад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба сӯи ҳадафи шинохти Масеҳ ҳаракат кунанд.

Сархати 1: Павлус бо огоҳ кардани имондорон оғоз мекунад, ки аз муаллимони козиб, ки ба анъанаҳои динии беруна такя мекунанд, ҳазар кунанд (Филиппиён 3:1-6). Ӯ таъкид мекунад, ки хатнаи ҳақиқӣ кори дил аст, на танҳо як маросими зоҳирӣ. Павлус дар бораи таърихи худ ҳамчун яҳудиёни диндор нақл мекунад ва шаҳодатномаҳои таъсирбахши динии ӯро таъкид мекунад. Бо вуҷуди ин, ӯ ҳамаи ин дастовардҳоро дар муқоиса бо шинохти Масеҳ талафот мешуморад.

Параграфи 2: Павлус мефаҳмонад, ки ӯ ҳама чизро ба хотири шинохти Масеҳ ва дар Ӯ пайдо карданаш талафот мешуморад (Филиппиён 3:7-11). Ӯ мехоҳад, ки дар Масеҳ бо адолате пайдо шавад, ки он ба воситаи имон меояд, на бо аъмоли шариат. Павлус изҳори орзу мекунад, ки Масеҳро аз наздик шинохт, яъне дар ранҷу азобҳои Ӯ шарик шудан ва дар маргаш ба Ӯ монанд шудан, то ки ӯ аз мурдагон эҳё шавад.

Параграфи 3: Боб бо насиҳатҳо ба имондорон ба итмом мерасад, ки дар имонашон ба камолот ҳаракат кунанд (Филиппиён 3:12-21). Павлус эътироф мекунад, ки ӯ ҳанӯз ба комилият нарасидааст, вале ба пеш ҳаракат мекунад. Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки он чиро, ки дар паси онҳост, фаромӯш кунанд ва ба сӯи он чизе ки дар пеш аст, - даъвати осмонӣ дар Исои Масеҳ кӯшиш кунанд. Ӯ аз онҳое, ки ҳамчун душмани салиб зиндагӣ мекунанд, ҳушдор медиҳад, вале онҳоро итминон медиҳад, ки шаҳрвандии онҳо дар осмон аст ва бесаброна интизори бозгашти Наҷотдиҳандаи онҳост.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми Филиппиён аҳамияти дигаргунсозии ҳақиқии рӯҳониро таъкид мекунад, на такя ба амалияҳои динӣ ё дастовардҳои беруна.

Павлус дар бораи сафари шахсии худ нақл мекунад, ки тамоми эътимоднокии

динии худро дар муқоиса бо аз наздик донистани Масеҳ тавассути имон зиён мешуморад.

Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба сӯи камолот ҳаракат кунанд, комёбиҳо ё нокомиҳои гузаштаро фаромӯш кунанд ва ба сӯи даъвати осмонии худ дар Исои Масеҳ кӯшиш кунанд. Ин боб аз таълимоти бардурӯғ ҳушдор медиҳад ва ба шаҳрвандии ниҳоии имондорон дар осмон таъкид мекунад, ки интизори бозгашти Наҷотдиҳандаи худ мебошанд.

Филиппиён 3:1 Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд шодӣ кунед. Ба шумо навиштани ҳамон чизҳо барои ман ғамгин нест, аммо барои шумо бехатар аст.

Дар Худованд шод бошед!

1: Биёед ёд гирем, ки новобаста аз вазъияте, ки мо дучор мешавем, дар Худованд шодӣ пайдо кунем.

2: Биёед ба Худованд назар кунем, то ки Ӯ моро дар лаҳзаҳои муҳтоҷӣ тасаллӣ ва қувват диҳад.

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Ҳабаққуқ 3:17-18 - Ҳарчанд дарахти анҷир намешукуфад, ва дар токҳо мева нахоҳад буд; меҳнати зайтун барбод хоҳад рафт, ва саҳроҳо гӯшт нахоҳанд дод; гӯсфанд аз оғил бурида хоҳад шуд, ва дар оғилҳо гала нахоҳад буд; лекин ман дар Худованд шодӣ хоҳам кард, ва дар Худои наҷоти худ шодӣ хоҳам кард.

Филиппиён 3:2 Аз сагҳо ҳазар кунед, аз бадкорон ҳазар кунед, аз ҳазар кунед.

Павлус ба филиппиён ҳушдор медиҳад, ки аз онҳое, ки метавонанд бо таълимоти бардурӯғ онҳоро гумроҳ кунанд, эҳтиёт бошанд.

1. Мо бояд оқилона рафтор кунем ва ба таълимоти бардурӯғ пайравӣ накунем

2. Тамаркузро ба Каломи Худо нигоҳ доред, на ба ақидаи инсон

1. 1 Таслӯникиён 5:21-22 - Ҳама чизро санҷед; чӣ хуб аст, маҳкам нигоҳ доред.

2. 2 ба Қӯринтиён 11:3-4 - Аммо ман метарсам, ки чӣ тавре ки Ҳавво бо макри мор фиреф та шуд, шояд ақли шумо бо ягон роҳ аз садоқати самимӣ ва поки шумо ба Масеҳ дур шавад.

Филиппиён 3:3 Зеро ки мо махтуноне ҳастем, ки Худоро дар рӯҳ парастиш мекунем ва дар Исои Масеҳ шодӣ мекунем ва ба ҷисм эътимод надорем.

Мо бояд имон ва эътимоди худро ба Масеҳ гузорем, на ба худ.

1: Барои он ки хурсандӣ ва қаноатмандии ҳақиқӣ дошта бошем, мо бояд ба Масеҳ эътимод кунем, на ба худ.

2: Дар Исои Масеҳ шодӣ кунед ва ба ҷисм эътимод надоред - ягона роҳи эҳсос кардани шодӣ ва қаноатмандии ҳақиқӣ.

1: Румиён 8: 37-39 - "Не, дар ҳамаи ин мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2: Юҳанно 15:11 - "Инро ба шумо гуфтам, то шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо комил бошад."

Филиппиён 3:4 Гарчанде ки ман ҳам ба ҷисм эътимод дошта бошам. Агар ягон каси дигаре гумон кунад, ки ба он чизе дорад, ки ба ҷисм таваккал кунад, ман бештар:

Павлус изҳор мекунад, ки вай нисбат ба ҳар як шахси дигар ба қобилиятҳои худ бештар эътимод дорад.

1. Қувваи тафаккури боварӣ

2. Боварӣ ба худ ва таваккал ба Худо

1. Масалҳо 3:5-6 "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2. Румиён 12:3 "Зеро ки ба воситаи файзе ки ба ман ато шудааст, ба ҳар касе, ки дар миёни шумост, мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунад, балки бодиққат фикр кунад, чунон ки Худо ба он муомила кардааст. ҳар кас меъёри имон аст».

Филиппиён 3:5 Дар рӯзи ҳаштум хатнашудагон, аз банӣ-Исроил, аз сибти Биньёмин, ибронии ибриён; фарисие ки ба шариат дахл дорад;

Павлус худро як марди яҳудӣ тавсиф мекунад, ки дар рӯзи 8-ум хатна шуда, ба сибти Биньёмин, аз халқи Исроил тааллуқ дошт ва дар мавриди шариат фарисий буд.

1. "Қудрати хатна: Нигоҳе ба шахсияти яҳудии Павлус"

2. «Имони фарисӣ: Фаҳмидани қонуншиносии Павлус».

1. Ҳастӣ 17:10-14 - Аҳди Худо бо Иброҳим дар бораи хатна

2. Матто 23:1-3 - Маҳкум кардани Исо аз қонуншиносии фарисиён

Филиппиён 3:6 Дар бораи ғайрат, таъқиб кардани калисо; ба адолате ки дар шариат аст, беайб аст.

Павлус ба филиппиён ҳушдор медиҳад, ки дар таъқиби Калисо аз ҳад зиёд ғайрат накунанд, балки адолати шариатро риоя кунанд.

1. Ғайрат барои Каломи Худо: Қудрати адолат

2. Хавфи худбинӣ: Ғайрати худро тафтиш кунед

1. Румиён 10:2-3 - Зеро ки ман ба онҳо шаҳодат медиҳам, ки онҳо дар бораи Худо ғайрат доранд, аммо на аз рӯи дониш. Зеро ки онҳо аз адолати Худо бехабар буда, адолати худро барқарор карданианд, ба адолати Худо итоат накардаанд.

2. Ибриён 11:6 - Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст: зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд имон оварад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки Ӯро бо ҷидду ҷаҳд меҷӯянд, мукофот медиҳад.

Филиппиён 3:7 Аммо он чи барои ман нафъ буд, ман он чизеро, ки барои Масеҳ зиён ҳисоб мекардам.

Ин порча аҳамияти қурбонии неъматҳои моддиро ба хотири Масеҳ таъкид мекунад.

1: Мо бояд омода бошем, ки Масеҳро дар ҳаёти худ аз ҳама чизи дигаре гузорем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба хотири Масеҳ қурбониҳо кунем.

1: Матто 16:24-25 - "Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: "Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад."

2: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд."

Филиппиён 3:8 Бале, ман ҳама чизро ғайр аз зиён ба хотири олии шинохти Худованди худ Исои Масеҳ мешуморам: барои Ӯ ман ҳама чизро аз даст додаам ва онҳоро ҷуз саргин ҳисоб мекунам, то ки Масеҳро ба даст оварам.

Ин порча дар бораи арзиши гирифтани дониш дар бораи Исои Масеҳ ва омодагӣ ба қурбонӣ кардани ҳама чизҳои дунё барои ба даст овардани Ӯ сухан меронад.

1: Ҳеҷ чиз дар ин ҷаҳон аз дониши Исои Масеҳ ва шодие, ки бо он меояд, арзишмандтар нест.

2: Мо бояд омода бошем, то ки Исои Масеҳро ба даст орем, аз ҳама чиз даст кашем, зеро Ӯ аз ҳар чизе ки ин ҷаҳон пешкаш карда метавонад, арзишмандтар аст.

1: Матто 13: 44-46 - Масал дар бораи ганҷе, ки дар саҳро пинҳон шудааст.

2: Қӯлассиён 3:1-4 - Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар рӯи замин.

Филиппиён 3:9 Ва дар Ӯ пайдо шавед, на адолати ман, ки аз шариат аст, балки он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне адолате ки аз Худо ба воситаи имон аст.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба ҷои такя ба адолати худ, ки бар шариат асос ёфтааст, ба Масеҳ имон оваранд.

1. Имонатонро ба Масеҳ гузоред: адолате, ки Худо медиҳад

2. Қувваи имон: дарёфти адолати ҳақиқӣ дар Масеҳ

1. Румиён 3:21-22 - Аммо акнун адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё шаҳодат медиҳад, 22 ҳатто адолати Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба ҳама ва бар ҳамаи онҳое, ки бовар кун.

2. Ғалотиён 2:15-16 - Мо худамон яҳудӣ ҳастем, на гуноҳкорони ғайрияҳудӣ; 16 Вале мо медонем, ки одам на ба воситаи аъмоли шариат, балки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ сафед мешавад, бинобар ин мо низ ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки бо имон ба Масеҳ сафед шавем, на бо аъмоли шариат, зеро кори қонун ҳеҷ кас сафед карда намешавад.

Филиппиён 3:10 То ки ман Ӯро, ва қуввати эҳёи Ӯ ва шарикии уқубатҳои Ӯро бишносам, то ки ба мамоти Ӯ мувофиқ гардад;

Ин порча дар бораи хоҳиши донистани Масеҳ тавассути фаҳмидани қудрат ва ранҷу азоби Ӯ мебошад, то ки ба марги Ӯ мувофиқат кунад.

1: Мутобиқ шудан ба марги Масеҳ

2: Шинохтани Масеҳ тавассути қудрат ва ранҷу азобаш

1: Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Матто 16:24 - Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад».

Филиппиён 3:11 Агар бо ягон роҳ ба эҳёи мурдагон ноил шавам.

Павлус хоҳиши худро барои ба эҳёи мурдагон расидан изҳор мекунад.

1. Қувваи истодагарӣ: Павлус аз паи эҳёшавӣ

2. Умеди биҳишт: эҳёи мурдагон

1. Румиён 8:18-25 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:12-20 - Аммо дар асл Масеҳ аз мурдагон эҳё шудааст, ки аввалин самари онҳое, ки дар хоб рафтаанд.

Филиппиён 3:12 На ончунон ки ман аллакай ба даст овардаам ва аллакай комил будам, балки аз паи он меравам, то дарк кунам, ки он чизеро, ки барои он маро Исои Масеҳ дарк кардааст.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки барои комил шудан дар имонашон кӯшиш кунанд.

1. Камол дар имон: расидан ба даъвати олии мо

2. Мувофиқи масъулияти масеҳии худ зиндагӣ кардан

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Матто 5:48 - Пас, шумо бояд комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст.

Филиппиён 3:13 Эй бародарон!

Ин порча моро водор мекунад, ки ба оянда тамаркуз кунем ва гузаштаро паси сар кунем.

1: "Ба пеш нигоҳ кунед: гузаштаро дар паси худ гузоштан"

2: "Рушд тавассути тағирот: ҳаракат ба сӯи оянда"

1: Ишаъё 43:18-19 "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед?"

2: 2 ба Қӯринтиён 5:17 "Бинобар ин, касе ки дар Масеҳ аст, вай махлуқи нав аст; кӯҳна гузашт; инак, нав омад."

Филиппиён 3:14 Ман ба нишона барои мукофоти даъвати олии Худо дар Исои Масеҳ истодаам.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба сӯи ҳадафҳои худ саъй кунем ва қудрати Масеҳро истифода барем, то дар ин роҳ ба мо кумак кунем.

1. "Даъвати олии Худо: пайгирӣ кардани ҳадафҳои худ дар Масеҳ"

2. "Ба сӯи Марқӯс пахш кунед: бо Исо дар роҳ мондан"

1. Матто 6:33 - «Лекин аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо низ дода хоҳанд шуд».

2. Ғалотиён 6:9 - «Бигзор аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард».

Филиппиён 3:15 Пас, мо, ҳар кӣ комил ҳастем, ҳамин тавр фикр кунем; ва агар шумо дар ягон чиз фикри дигаре дошта бошед, Худо инро низ ба шумо ошкор хоҳад кард.

Ин порча моро ба талош барои камолот ташвиқ мекунад ва моро итминон медиҳад, ки агар мо ба мувофиқа набошем, Худо ба мо роҳро нишон медиҳад.

1. Камолӣ ҳадафи дастёб аст

2. Пайравӣ бо роҳи Худо калиди муваффақият аст

1. Эфсӯсиён 4:13 - «То даме ки ҳамаи мо дар ягонагии имон ва дониши Писари Худо ба одами комил, ба андозаи камолоти Масеҳ биёем».

2. Яъқуб 1:4 - «Лекин сабр кори комил дошта бошад, то шумо комил ва комил

бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед».

Филиппиён 3:16 Бо вуҷуди ин, ки мо ба он ноил шудаем, биёед аз рӯи ҳамон қоида рафтор кунем ва дар бораи он фикр кунем.

Имондорон бояд кӯшиш кунанд, ки мувофиқи меъёрҳое, ки аллакай ба даст овардаанд, зиндагӣ кунанд.

1. "Дар роҳ мондан: Пайравӣ бо Худо пайваста"

2. «Зиндагӣ мувофиқи стандартҳое, ки мо ба даст овардаем»

1. Ғалотиён 5:25 - «Агар мо бо Рӯҳ зиндагӣ кунем, биёед низ бо Рӯҳ рафтор кунем».

2. Қӯлассиён 2:6 - "Бинобар ин, чӣ тавре ки Исои Масеҳи Худовандро қабул кардаед, дар Ӯ рафтор кунед".

Филиппиён 3:17 Эй бародарон, ба ман пайравӣ кунед ва онҳоеро, ки рафтор мекунанд, қайд кунед, чунон ки шумо барои намунаи мо ҳастед.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи ӯ дар ҳаёти бахшида ба Масеҳ пайравӣ кунанд.

1. Қадам бо пои Павлус: Зиндагӣ бо садоқат ба Худо

2. Дар пайравии намунаи авлиё: Дар муқаддасот парвариш кардан

1. 1 Қӯринтиён 11:1 - «Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам».

2. Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқаи муқарраршуда бо сабр давем. дар пеши назари мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар тарафи рости тахти Худо нишастааст».

Филиппиён 3:18 (Бисёр одамоне ки ман дар бораи онҳо борҳо ба шумо гуфтам ва

ҳоло ҳам гиря карда мегӯям, ки онҳо душманони салиби Масеҳ ҳастанд, роҳ мераванд.

)

Ин порча бар зидди онҳое, ки душмани салиби Масеҳ ҳастанд, огоҳ мекунад.

1: Пайравӣ бо роҳи Масеҳ - Муҳимияти зиндагӣ мувофиқи таълимоти Исо ва қурбонии ӯ барои мо.

2: Рад кардани таълимоти ботили дунё - Пеши рохи адолат ва рад кардани васвасаи дунё.

1: Қӯлассиён 3:5-10 - Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

2: 2 Таслӯникиён 3: 6-15 - Акнун, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо амр медиҳем, ки аз ҳар бародаре, ки дар бекорӣ рафтор мекунад, дурӣ ҷӯед, на мувофиқи анъанае, ки аз мо гирифтаед. .

Филиппиён 3:19 Онҳое ки анҷоми онҳо ҳалокат аст, шиками онҳо Худои онҳост, ва ҷалоли онҳо дар хиҷилашон аст, ки ба чизҳои заминӣ фикр мекунанд.)

Баъзе одамон барои лаззати худ зиндагӣ мекунанд ва танҳо дар бораи чизҳои заминӣ ғамхорӣ мекунанд, аммо ин боиси ҳалокат мегардад.

1: Роҳи ҳалокат роҳи ҳаёт нест. Мо бояд ба Худо назар кунем ва Ӯро дар ҳаёти худ дар ҷои аввал гузорем, агар мо хоҳем, ки шодиву осоиштагии ҳақиқиро пайдо кунем.

2: Мо набояд бо ҳавасҳо ва лаззатҳои заминӣ гумроҳ шавем, балки барои мақсад ва шодии ҳақиқии худ Худоро биҷӯем.

1: Қӯлассиён 3:2 - Фикри худро ба чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои заминӣ.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Филиппиён 3:20 Зеро ки сӯҳбати мо дар осмон аст; аз он ҷо низ мо Наҷотдиҳанда, Исои Масеҳи Худовандро мунтазирем:

Ин порча дар бораи ҷустуҷӯи Исои Масеҳи Худованд, Наҷотдиҳандаи мо аз осмон сухан меравад.

1. Умед ва наҷоти Исои Масеҳ - Филиппиён 3:20

2. Ба сӯҳбати осмонии худ эътимод дорем - Филиппиён 3:20

1. Матто 16:27 - Зеро Писари Одам бо фариштагони худ дар ҷалоли Падари худ хоҳад омад, ва он гоҳ ба ҳар кас мувофиқи коре, ки кардааст, подош хоҳад дод.

2. Ибриён 9:28 - Ҳамин тавр, Масеҳ, ки як бор қурбонии гуноҳҳои бисёриҳоро бардоштааст, бори дуюм зоҳир хоҳад шуд, на барои мубориза бо гуноҳ, балки барои наҷот додани онҳое, ки Ӯро бесаброна интизоранд.

Филиппиён 3:21 Ӯ бадани зишти моро дигаргун хоҳад кард, то ки он ба ҷисми ҷалоли Ӯ монанд шавад, ба тавре ки ба воситаи он Ӯ ҳама чизро ба худ мутеъ карда метавонад.

Ин порча аз Филиппиён 3:21 ба мо таълим медиҳад, ки Худо қудрат дорад, ки ҷисми моро ба мисли ҷисми пурҷалоли Худ табдил диҳад.

1. Табдил додани мо ба симои Худо

2. Қудрати ҷалоли Худо барои тобеъ кардани ҳама чиз

1. Румиён 8:29 - Ӯ барои ҳар киро пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2. 2 ба Қӯринтиён 3:18 - Аммо ҳамаи мо, бо чеҳраи кушод, ки дар шиша ҷалоли Худовандро мебинем, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил ёфтаем, чунон ки аз Рӯҳи Худованд.

Филиппиён 4 боби чорум ва ниҳоии Номаи Павлус ба Филиппиён аст. Дар ин боб

Павлус барои имондорон дастурҳои амалӣ медиҳад, то дар ҳаёти худ шодӣ, осоиштагӣ ва қаноатмандиро нигоҳ доранд.

Параграфи 1: Павлус аз он оғоз мекунад, ки имондоронро насиҳат мекунад, ки дар Худованд устувор бошанд ва ҳар гуна низоъро байни худ оштӣ диҳанд (Филиппиён 4:1-5). Ӯ ду занро, Авдоя ва Синтихеро ташвиқ мекунад, ки дар Худованд розӣ шаванд. Павлус таъкид мекунад, ки ҳамеша шод бошед ва нармӣ ба ҳама маълум гардад. Ӯ имондоронро даъват мекунад, ки ғам нахӯранд, балки нигарониҳои худро ба воситаи дуо бо шукрона ба назди Худо расонанд.

Сархати 2: Павлус аҳамияти диққат додан ба фазилатҳои мусбӣ ва тафаккури илоҳиро таъкид мекунад (Филиппиён 4:6-9). Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар бораи чизе ғам нахӯранд, балки дархостҳои худро ба Худо ироа кунанд. Осоиши Худо дилҳо ва фикрҳои онҳоро дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад. Павлус онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар бораи чизҳои ҳақиқӣ, шарафманд, одил, покиза, зебо, таҳсин — фазилатҳое, ки сазовори таҳсин аст, тамаркуз кунанд.

Сархати 3: Боб бо изҳори миннатдорӣ барои дастгирӣ аз Филиппиён анҷом меёбад (Филиппиён 4:10-23). Павлус эътироф мекунад, ки онҳо дар қонеъ кардани эҳтиёҷоти ӯ ҳангоми дар зиндон саховатмандӣ зоҳир карданд. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки Худо тамоми эҳтиёҷоти онҳоро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард. Павлус ба ҳамкорон салом мерасонад ва муҳаббат ва марҳамати пур аз файзашро мефиристад.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби Филиппиён ба нигоҳ доштани шодӣ, осоиштагӣ ва қаноатмандӣ дар байни муноқишаҳо ё изтиробҳо тавассути дуогӯӣ аз Худо таваккал мекунад.

Павлус имондоронро насиҳат мекунад, ки дар Худованд устувор бошанд ва ҳар гуна баҳсро байни худ оштӣ диҳанд ва дар баробари инкишоф додани тафаккуре, ки ба фазилатҳои шоистаи таҳсин нигаронида шудаанд, оштӣ диҳанд.

Ӯ барои дастгирии Филиппиён изҳори сипос мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки Худо ҳама эҳтиёҷоти онҳоро мувофиқи фаровонии худ қонеъ хоҳад кард. Ин боб бо салом ва баракати пур аз файз аз Павлус ва ҳамкорони ӯ анҷом мешавад.

Ин боб мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ваҳдат, намоз, тафаккури мусбӣ ва шукргузориро дар авлавият қарор диҳанд, дар ҳоле ки таваккал ба ризқи Худо ва фазли Ӯро ба дигарон ато кунанд.

Филиппиён 4:1 Пас, эй бародарони маҳбуби ман, эй шодмонӣ ва тоҷи ман, эй маҳбубони маҳбуби ман, дар Худованд устувор бошед.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар имон ва таваккал ба Худованд устувор

бошем.

1. Дар Худованд устувор бошед: Қуввати имони мо

2. Дар Худованд лангар гузоштан: дар Каломи Худо устувор мондан

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ибриён 10:23 - Биёед, бе тардид касби имони худро маҳкам нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ ба ваъдааш содиқ аст;)

Филиппиён 4:2 Аз Аводиё ва Синтихо илтимос мекунам, ки дар Худованд як фикр дошта бошанд.

Павлус Аводиё ва Синтихро ташвиқ мекунад, ки дар Худованд муносибати умумӣ дошта бошанд.

1: Дар Худованд ягонагӣ дошта бошед.

2: Зиндагӣ дар мувофиқа бо дигарон.

1: Қӯлассиён 3: 12-14 - Пас, ҳамчун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва сабрро дар бар кунед.

2: Ибриён 12:14 - Барои сулҳу осоиштагӣ бо ҳама кӯшиш кунед, ва барои қудсияте, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро набинад.

Филиппиён 4:3 Ва аз ту, эй юғи ҳақиқӣ, илтимос мекунам, ба он заноне, ки бо ман дар роҳи Инҷил меҳнат кардаанд, бо Климент ва бо дигар ҳамкорони ман, ки номашон дар китоби ҳаёт навишта шудааст, мадад расон.

Гузариш Павлус аз ҳамкори худ дар Инҷил Климент ва дигар ҳамкороне, ки номашон дар китоби ҳаёт навишта шудааст, кӯмак мепурсад.

1. Қувваи ҳамкорӣ дар Инҷил

2. Арзиши номҳо дар китоби ҳаёт

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор; аввал ба яҳудӣ ва инчунин ба юнонӣ.

2. Ваҳй 20:15 - Ва ҳар кӣ дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд.

Филиппиён 4:4 Дар Худованд ҳамеша шод бошед; ва боз мегӯям: шодӣ кунед.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҳамеша дар Худованд шодӣ ва қаноатмандӣ пайдо кунем.

1: Дар Худованд шодӣ ва қаноатмандӣ ёфтан

2: Шод шудан аз некии Худо

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2: Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

Филиппиён 4:5 Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама маълум гардад. Худованд дар даст аст.

Мо бояд ҳамеша дар рафторамон мӯътадил бошем, зеро Худованд наздик аст.

1. Муҳимияти миёнаравӣ - Филиппиён 4:5

2. Наздикии Худованд - Филиппиён 4:5

1. Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар

шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

Филиппиён 4:6 Аз ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад.

Мо набояд дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯрем, балки мо бояд бо шукрона ба Худо дуо гӯем ва аз дархостҳои худ огоҳ шавем.

1. Қувваи дуо: Мо метавонем ба ҷои нигаронӣ ба дуо ба Худо таваккал кунем.

2. Шукр гӯед: Мо метавонем миннатдории худро ба Худо бо шукронаи Ӯ дар дуоҳои худ нишон диҳем.

1. Матто 6:25-34 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки хавотир нашавем ва ба ҷои он ба Худо таваккал кунем.

2. 1 Таслӯникиён 5:16-18 - Мо бояд дар ҳама ҳолатҳо шодӣ кунем, дуо гӯем ва шукр гӯем.

Филиппиён 4:7 Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар ақл болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

Осоиши Худо, ки аз тамоми фаҳмиши инсонӣ болотар аст, дилҳо ва ақли имондоронро ба воситаи Исои Масеҳ нигоҳ медорад.

1. Сулҳи бебаҳои Худо - омӯхтани умқи сулҳе, ки Худо ба мо тавассути Исои Масеҳ пешкаш мекунад.

2. Муҳофизати дилҳо ва ақли мо - фаҳмидани он ки чӣ тавр худро аз ҷаҳон ва таъсироти он тавассути Исои Масеҳ муҳофизат кунем.

1. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ба шумо медиҳам. Бигзор дили шумо музтариб нашавад ва на битарсад".

2. Ишаъё 26:3 - «Онро, ки фикраш дар ту аст, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад».

Филиппиён 4:8 Ниҳоят, эй бародарон, ҳар чи рост бошад, ҳар чи ростқавл бошад, ҳар чи одилона бошад, ҳар чи пок аст, ҳар чи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки фикрҳои худро ба чизҳое равона кунанд, ки рост, ростқавл, одил, пок, зебо, гузориши хуб, нек ва сазовори таъриф аст.

1. Қувваи тафаккур: Чӣ гуна андешаҳои мо ҳаёти моро ташаккул медиҳанд

2. Аҳамияти тафаккури дуруст: Тағйири ақли худро барои тағир додани ҳаёти худ

1. Румиён 12:2 «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, мақбул ва комил аст».

2. Масалҳо 23:7 «Зеро ки дар дили худ фикр мекунад, ҳамон тавр аст».

Филиппиён 4:9 Он чи шумо дар Ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед ва дидаед, ба ҷо оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки он чизеро, ки аз Исо омӯхтаанд, гирифтаанд, шунидаанд ва дидаанд, идома диҳанд ва Худо дар осоиштагӣ бо онҳо хоҳад буд.

1. Сулҳи Худованд: Аз Исо омӯхтан ва бигзоред, ки Худо шуморо ҳидоят кунад

2. Он чизеро, ки мо медонем, зиндагӣ мекунем: пайравӣ ба Исо ва эҳсоси осоиштагии Худованд

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Юҳанно 14:27 - Осоиштро ба шумо мегузорам, осоиштагии Худро ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилат ғамгин нашавад ва натарсад.

Филиппиён 4:10 Аммо ман дар Худованд бағоят шод шудам, ки алҳол ғамхории шумо дар бораи ман боз нашъунамо ёфт; Дар он шумо низ эҳтиёткор будед, аммо фурсат надоштед.

Нотик аз Худованд шодӣ мекард, зеро ғамхории дигарон нисбат ба ӯ дубора ривоҷ ёфт, гарчанде ки онҳо дар аввал имкон надоштанд.

1. Дар Худованд барои баракатҳои ғамхории дигарон шодӣ кунед.

2. Лаҳзаҳои ғамхорӣ ва меҳрубоние, ки мо дар зиндагӣ мегирем, қадр кунед.

1. 1 Таслӯникиён 5:18 - «Дар ҳама чиз шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ барои шумо».

2. Ибриён 10:24 - "Ва биёед якдигарро мулоҳиза кунем, то муҳаббат ва аъмоли некро бедор кунем".

Филиппиён 4:11 На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям, зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам.

Дар ин порча, новобаста аз вазъият, дар бораи қаноатмандӣ сухан меравад.

1. "Қаноат: Роҳ ба сӯи сулҳ"

2. «Қаноат: баракат дар ниқоб».

1. Матто 6:25-34 - Исо таълим медиҳад, ки дар бораи дороиҳои моддӣ ғамхорӣ накунед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Озмоиши имон ва шодмонӣ дар озмоишҳо.

Филиппиён 4:12 Ман ҳам медонам, ки чӣ гуна хор шудан ва фаровон шуданро медонам: дар ҳама ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, фаровон бошам ва эҳтиёҷманд бошам.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар ҳама ҳолатҳо қаноатманд бошем, хоҳ фаровонӣ бошад ё камӣ.

1: "Қаноатмандӣ аз фаровонӣ ва камӣ"

2: "Дарёфти мувозинат дар ҳама чиз"

1: Забур 37:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ хоҳишҳои дилатонро ба шумо хоҳад дод. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба ӯ бовар кунед ва ӯ ин корро мекунад.

2: Яъқуб 4:13-15 - Акнун биёед, эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо мо ба фалон шаҳр меравем ва дар он ҷо як сол мемонем ва савдо мекунем ва фоида мегирем" - аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад биёранд. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. Ба ҷои ин шумо бояд бигӯед: «Агар Худованд хоҳад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

Филиппиён 4:13 Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Ин порча қудрати Исои Масеҳро нишон медиҳад, ки ба мо дар бартараф кардани ҳама монеаҳои зиндагӣ кӯмак мекунад.

1. Қувваи Исо: Чӣ тавр мо метавонем бо кӯмаки ӯ ҳама чизро иҷро кунем

2. Ба даст овардани имконнопазир: Қудрати Исо барои бартараф кардани ҳар мушкилот

1. Матто 19:26 - Аммо Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Барои одамон ин ғайриимкон аст; лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст.

2. Эфсӯсиён 3:20 - Ба Ӯ, ки қодир аст, аз рӯи қуввате ки дар мо амал мекунад, аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, аз ҳад зиёд ба амал оварад.

Филиппиён 4:14 Бо вуҷуди он ки шумо кори хубе кардаед, ки бо андӯҳи ман муошират кардаед.

Ин порча дар бораи саховатмандии филиппиён дар қонеъ кардани эҳтиёҷоти Павлус ҳангоми мусибаташ сухан меронад.

1: Саховат меваи Рӯҳ аст.

2: Худо саховатмандиро мукофот медиҳад.

1: Луқо 6:38 - "Деҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд: андозаи хуб, фишурдашуда, ларзондашуда ва пурбор дар оғӯши ту андохта хоҳанд шуд. Зеро ба ҳамон андозае, ки шумо истифода баред, он чен карда мешавад. бозгашт ба шумо."

2: Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунад; зеро ҳар он чи одам мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, ҷисм хоҳад фасодро даравад, аммо касе ки мекорад. ба иродаи Рӯҳи Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

Филиппиён 4:15 Ва шумо, филиппиён, инчунин медонед, ки дар ибтидои Инҷил, вақте ки ман аз Мақдуния рафтам, ҳеҷ калисо дар бораи додан ва гирифтан бо ман нагуфта буд, ҷуз шумо.

Павлус ба калисои Филиппӣ барои дастгирии молиявии онҳо дар хизмати ӯ ташаккур гуфт.

1. Саховатмандии Калисои Филиппӣ: Намунаи зиндагии худотарсӣ

2. Баракатҳои додан ва гирифтан дар Бадани Масеҳ

1. 2 ба Қӯринтиён 9:7 - «Ҳар кас бояд ончунон ки дар дили худ қарор додааст, бидиҳад, на бо хоҳиши худ ё бо маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаро дӯст медорад».

2. Луқо 6:38 - «Доҳ кунед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба он андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад».

Филиппиён 4:16 Зеро ки шумо ҳатто дар Таслӯникӣ борҳо барои эҳтиёҷоти ман фиристодаед.

Ин порча дар бораи он аст, ки филиппиён ба Павлус дар Таслӯникӣ кӯмак мефиристанд.

1. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр додан ба дигарон метавонад иҷрошаванда бошад

2. Хурсандии кӯмак ба дигарон: Чӣ тавр ҳамаи мо метавонем дигаргунӣ эҷод кунем

1. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

2. Матто 10:8 - «Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳьё кунед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед.

Филиппиён 4:17 На барои он ки ман ҳадя мехоҳам, балки мевае мехоҳам, ки ба ҳисоби шумо фаровон бошад.

Павлус филиппиёнро ташвиқ мекунад, ки ба кори миссионерии ӯ на аз рӯи ӯҳдадорӣ, балки аз рӯи муҳаббат ва шодӣ садақа кунанд.

1. Саховатмандии шодмонӣ: Қудрати додан бо қалби шукрона

2. Баракатҳои додан: Чаро мо бояд бидуни интизорӣ бидиҳем

1. 2 Қӯринтиён 9:6–8

2. Луқо 6:38

Филиппиён 4:18 Аммо ман ҳама чизро дорам ва фаровонам: аз Эпафродитус он чи аз шумо фиристода шуда буд, бӯи хушбӯй ва қурбоние ки писандидаи Худост, гирифтаам.

Павлуси ҳавворӣ бо атои саховатманди филиппиён баракат ёфт, ки ин ҳадяи писандида ва писандидаи Худо буд.

1. Тарбияи шукргузорӣ: Чӣ тавр қадр кардани неъматҳои Худо

2. Қувваи саховатмандӣ: Чӣ тавр бо дили пок додан

1. 2 Қӯринтиён 9:6-7 - «Инро дар хотир нигоҳ доред: ҳар кӣ кам мекорад, кам дарав мекунад, ва ҳар кӣ саховатмандона мекорад, саховатмандона дарав мекунад. Ҳар яки шумо он чиро, ки дар дил қарор додаед, бидиҳед, на бо нохоҳам ё маҷбурӣ, зеро Худо бахшандаеро дӯст медорад».

2. Ибриён 13:16 - «Ва фаромӯш накунед, ки некӣ кунед ва бо дигарон мубодила кунед, зеро ки аз чунин қурбониҳо Худо писанд аст».

Филиппиён 4:19 Аммо Худои ман тамоми эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ба воситаи Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

Худо тамоми эҳтиёҷоти моро мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард.

1. Худо рӯзидиҳанда аст: Ба Ӯ таваккал кунем

2. Ба Худо таваккал кардан дар ризқу рӯзӣ дар вақти зарурӣ

1. Матто 6:25-34 - Дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё менӯшед, ё дар бораи бадани худ, чӣ мепӯшед.

2. Забур 145:15-16 - Худованд дар ҳама роҳҳои худ одил аст ва дар ҳама аъмоли худ меҳрубон аст.

Филиппиён 4:20 Худо ва Падари мо то абад ҷалол бод. омин.

Ин порча як доксологияи кӯтоҳест, ки Худо ва ҷалоли абадии Ӯро ситоиш мекунад.

1: Худо Падари мост ва Ӯ барои ҷалоли абадии Ӯ сазовори ситоиши мост.

2: Иҷозат додан ба дурахши ҷалоли Худо дар ҳаёти мо дигаронро ба ҷустуҷӯи бузургии Ӯ бармеангезад.

1: Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари чароғҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2: Забур 145:1-3 - Туро сарафроз хоҳам кард, эй Худои ман Подшоҳ; Номи туро то абад ситоиш мекунам. Ҳар рӯз Туро ситоиш хоҳам кард ва номи Туро то абад ситоиш хоҳам кард. Парвардигор бузург аст ва сазовори ситоиш аст. бузургии уро хеч кас дарк карда наметавонад.

Филиппиён 4:21 Ба ҳар як муқаддас дар Исои Масеҳ салом гӯед. Бародароне, ки бо ман ҳастанд, ба шумо салом мегӯянд.

Ин порча салом аз ҷониби Павлуси расул ба имондорони Филиппӣ буда, онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба исми Исо салом расонанд.

1. Қудрати салом додан дар Исо: Чӣ тавр мубодилаи хурди меҳрубонӣ метавонад таъсири калон расонад

2. Ягонагӣ дар Бадани Масеҳ: Чӣ тавр ҷомеаи солими имондоронро инкишоф додан мумкин аст

1. Ибриён 13:1-2 «Бигзор муҳаббати бародарона идома ёбад. Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ макун, зеро ба ин васила баъзеҳо фариштагонро бехабарона меҳмондорӣ кардаанд».

2. Румиён 12:9-10 «Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед».

Филиппиён 4:22 Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мегӯянд, асосан аҳли байти қайсар.

Ин порча аз Филиппиён 4:22 аҳамияти эҳтироми масеҳиёнро ба шахсони мансабдор, ҳатто онҳое, ки шояд имон надоранд, таъкид мекунад.

1. Нақши эҳтиром дар ҳаёти масеҳӣ

2. Зиндагӣ чун намаки нур дар ҷаҳон

1. Румиён 13:1–7

2. 1 Петрус 2:13–17

Филиппиён 4:23 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. омин.

Ин порча баракат аст, ки аз файзи Худованд Исои Масеҳ хоҳиш мекунад, ки бо ҳамаи мо бошад.

1. Қудрати файз: Чӣ гуна файзи Исои Масеҳ метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. Гирифтани файзи Исои Масеҳ чӣ маъно дорад?

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - «Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад».

2. Румиён 6:14 - «Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмфармо нахоҳад буд, зеро шумо зери шариат не, балки зери файз ҳастед».

Қӯлассиён 1 боби якуми Номаи Павлус ба Қӯлассиён аст. Дар ин боб Павлус миннатдории худро барои имон ва муҳаббати мӯъминони Қӯлассиё баён мекунад, бартарии Масеҳро боло мебарад ва хизмати худро ҳамчун ходими Инҷил таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус аз изҳори миннатдории худ барои имон, муҳаббат ва умеде, ки дар байни мӯъминони Қӯлассиён намоён буданд, оғоз мекунад (Қӯлассиён 1:1-8). Ӯ ҷавоби онҳоро ба Инҷил ва ҳаёти самарабахши онҳоро таъриф мекунад. Павлус онҳоро итминон медиҳад, ки пайваста барои онҳо дуо гуфта, аз Худо хоҳиш мекунад, ки онҳоро бо дониши иродаи Худ пур кунад ва ба онҳо ҳикмати рӯҳонӣ ва фаҳмиш диҳад.

Сархати 2: Павлус бартарии Масеҳро бар тамоми махлуқот боло мебарад (Қӯлассиён 1:9-20). Ӯ барои афзоиши дониш ва ҳикмати рӯҳонии онҳо дуо мекунад, то онҳо ба таври шоистаи Худованд рафтор кунанд. Павлус таъкид мекунад, ки Масеҳ симои Худо, офаридгори ҳама чизҳои намоён ва нонамоён аст. Ӯ тасвир мекунад, ки чӣ гуна ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Масеҳ дар ҳама чиз бартарият дорад, аз он ҷумла кори наҷотбахшии Ӯ дар рӯи замин тавассути марги худ дар салиб.

Сархати 3: Боб бо шарҳи Павлус дар бораи хидматаш ҳамчун ходиме, ки Масеҳро эълон мекунад, анҷом меёбад (Қӯлассиён 1:21-29). Ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр онҳо як вақтҳо аз Худо бегона буданд, вале ҳоло ба воситаи қурбонии Масеҳ оштӣ шудаанд. Павлус аз нақл кардани ин асрор — умеди ҷалол — ҳам ба яҳудиён ва

ҳам ба ғайрияҳудиён шодӣ мекунад. Ӯ мекӯшад, ки ҳамаро дар Масеҳ баркамол нишон дода, Ӯро бо тамоми ҳикмат мавъиза кунад, то ки онҳо ба ҳузури Худо комил муаррифӣ шаванд.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми китоби Қӯлассиён бо изҳори миннатдорӣ барои имон ва муҳаббате, ки имондорони Қӯлассиён зоҳир мекунанд, оғоз мешавад.

Павлус бартарии Масеҳро бар офариниш баланд карда, нақши Ӯро ҳамчун офаридгор ва кори наҷотбахшии тавассути марги Ӯ дар салиб анҷомёфтаро таъкид мекунад.

Ӯ хидмати худро ҳамчун ғулом мефаҳмонад, ки паёми мусолиҳаи Масеҳро эълон мекунад ва кӯшиш мекунад, ки имондоронро дар Ӯ баркамол гардонад. Ин боб аҳамияти имон, афзоиши дониш ва бартарии Масеҳро дар ҳама чиз таъкид мекунад. Он имондоронро ташвиқ мекунад, ки сазовори Худованд зиндагӣ кунанд ва умеди ҷалоли дар Масеҳ пайдошударо қабул кунанд.

Ба Қӯлассиён 1:1 Павлус, ҳаввории Исои Масеҳ бо хости Худо ва бародари мо Тимотиюс,

Павлус ва Тимотиюс аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳ, Писари Худо саломи файз ва осоиштагӣ мефиристанд.

Павлус ва Тимотиюс аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳ, Писари Худо саломи файз ва осоиштагӣ мефиристанд.

1. Неъмати Худо: Чӣ тавр гирифтан ва нигоҳ доштани раҳмати Ӯ

2. Сулҳ бо Худо ба воситаи Исои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

Ба Қӯлассиён 1:2 Ба муқаддасон ва бародарони содиқи Масеҳ, ки дар Қӯлассо ҳастанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Ин порча дар бораи файз ва осоиштагӣ сухан меронад, ки ба муқаддасон ва бародарони содиқи Масеҳ дар Қӯлассо аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд ато шудааст.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо: Файз ва сулҳи Худо барои ҳама

2. Вафодории мӯъминон: Зиндагӣ дар лутфу осудагии Худо

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ба Қӯлассиён 1:3 Мо ба Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯем ва ҳамеша барои шумо дуо мегӯем.

Павлус ба Худо барои Қӯлассиён миннатдории худро баён мекунад ва барои онҳо дуо мекунад.

1. "Шукри Худо барои садоқаташ"

2. «Шодӣ дар дуоҳои мо дар ҳаққи дигарон».

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе ки ба исми Ман хонда мешавад, ва Ман онҳоро барои ҷалоли Худ офаридаам; Ман ӯро ташаккул додам, бале, ман ӯро сохтаам.

2. Румиён 5:5 - Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба дилҳои мо тавассути Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст.

Ба Қӯлассиён 1:4 Азбаски мо дар бораи имони шумо ба Исои Масеҳ ва дар бораи муҳаббате, ки ба ҳамаи муқаддасон доред, шунидаем,

Павлус аз шунидани имон ва муҳаббати Қӯлассиён ба Исои Масеҳ ва ба ҳамаи муқаддасон шодии худро баён мекунад.

1. «Қувваи имон ва муҳаббат ба Масеҳ»

2. «Чӣ тавр дар ҳаёти худ имон ва муҳаббатро инкишоф додан мумкин аст».

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - "Ва алҳол имон, умед, эҳсон, ин се чиз боқӣ мемонад, аммо бузургтарини онҳо хайрия аст."

Ба Қӯлассиён 1:5 Зеро он умеде ки дар осмон бароятон баста шудааст, ки шумо пештар дар каломи ростии Инҷил дар бораи он шунидаед;

Ин порча аҳамияти умеди ҳаёти ҷовидонаро, ки тавассути Инҷил дода мешавад, таъкид мекунад.

1: Ба Инҷил умед доред: ваъдаи абадӣ

2: Бо имон ва умед зиндагӣ кардан: Нигоҳе ба Қӯлассиён 1:5

1: Ибриён 11: 1 - "Акнун имон кафолати он чизест, ки ба онҳо умед мебандад, ва эътиқоди чизҳои нонамоён аст."

2: Румиён 5:2-5 - "Ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе, ки дар он ҳастем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем. Бештар аз ин, мо аз уқубатҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу азоб сабрро ба вуҷуд меорад, ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад, ва хислат умедро ба вуҷуд меорад, ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехта шудааст».

ба Қӯлассиён 1:6 Он чизе ки ба шумо расидааст, чунон ки дар тамоми ҷаҳон аст; ва мева медиҳад, чунон ки дар шумо низ аст, аз рӯзе ки шумо дар бораи он шунидаед ва файзи Худоро ба ростӣ медонистед.

Инҷили Масеҳ ба Қӯлассо омад ва самаре дода истодааст, зеро мардум онро шуниданд ва файзи Худоро фаҳмиданд.

1. Зиндагӣ дар файзи Худо - Фаҳмидани Инҷил ва татбиқи Инҷил

2. Баровардани мева дар Салтанат - Ҳифзи рисолати Инҷил

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост,

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ба Қӯлассиён 1:7 Тавре ки шумо низ аз ҳамкори азизи мо Эпафрос фаҳмидед, ки вай барои шумо хизматгори содиқи Масеҳ аст;

Дар ин порча Эпафрас ҳамчун ходими содиқи Масеҳ сухан меравад.

1. Вафодорӣ дар хизмат

2. Омӯзиш аз мисолҳо

1. 1 ба Қӯринтиён 4:1-2 - "Бигзор касе моро ҳамчун бандагони Масеҳ ва идоракунандагони асрори Худо ҳисоб кунад. Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки касе содиқ бошад."

2. 1 Тимотиюс 4:12 - «Бигзор ҳеҷ кас ба ҷавонии шумо беэътиноӣ накунад, балки дар сухан, дар рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ ба имондорон намуна бошад».

Ба Қӯлассиён 1:8 Ӯ низ муҳаббати шуморо дар Рӯҳ ба мо эълон кард.

Ин порча дар бораи муҳаббате сухан меравад, ки Рӯҳи Худо ба мо меорад.

1: Муҳаббати Рӯҳи Худо

2: Шодии Худованд қуввати мост

1: Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

2: Эфсӯсиён 3:16-17 - То ки Ӯ ба шумо ато кунад, ки мувофиқи сарвати ҷалоли Худ, бо қувват бо Рӯҳи Худ дар одами ботинӣ қавӣ шавед; То ки Масеҳ бо имон дар дилҳои шумо сокин шавад ; ки шумо дар муҳаббат реша давондаед.

Ба Қӯлассиён 1:9 Бинобар ин мо низ, аз рӯзе ки онро шунидем, дар ҳаққи шумо дуо гуфтанро бас намекунем ва мехоҳем, ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳмиши рӯҳонӣ пур шавед;

Павлус дар дуо гуфт, ки Қӯлассиён аз дониши иродаи Худо ва фаҳмиши рӯҳонӣ пур шаванд.

1. Дуо кунед, ки иродаи Худо дар ҳаёти шумо ошкор шавад

2. Фаҳмиши рӯҳонӣ барои зиндагӣ кардан бо иродаи Худоро қабул кунед

1. Ирмиё 29:13 - Ва шумо Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ кунед.

2. Юҳанно 10:10 - Дузд на барои он меояд, ки дуздӣ, куштан ва нобуд кардан аст; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд, ва онро фаровонтар дошта бошанд.

ба Қӯлассиён 1:10 То ки шумо сазовори Худованд рафтор кунед, то дар ҳар кори нек пурсамар бошед ва дар дониши Худо афзун гардед;

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки ҳаёти писандидаи Худовандро бо ҳосилнокӣ, корҳои нек ва дар дониши Худо афзоиш диҳанд.

1: Зиндагӣ бо ҳаёте, ки Худо моро ба он даъват мекунад: рафтор кардан, ки сазовори Худованд аст

2: Рушди дониши Худо

1: Эфсӯсиён 4:1-3 Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо

пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар рафтор кунед. , майл доранд, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доранд.

2: Румиён 12:2 Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ба Қӯлассиён 1:11 Бо тамоми қудрат, ба ҳасби қудрати ҷалоли Худ, то ҳама пурсабрӣ ва пурсабрӣ аз шодӣ қавӣ гашт;

Ин порча таъкид мекунад, ки барои хушбахтӣ бо тамоми қувва ва истодагарӣ қавӣ шудан лозим аст.

1: Мо бояд ба қудрати пурҷалоли Худо такя кунем, то сабр ва пурсабрӣ дошта бошем.

2: Мо бояд саъй кунем, ки ба воситаи қуввати Худо хурсандӣ ба даст орем.

1: Румиён 15: 4-5 - Зеро он чи дар айёми пеш навишта шуда буд, барои таълимоти мо навишта шудааст, то ки мо ба василаи сабр ва рӯҳбаландии Навиштаҳо умед дошта бошем.

2: Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

Ба Қӯлассиён 1:12 Ба Падаре, ки моро водор кардааст, ки шарики мероси муқаддасон дар нур бошем.

Павлус таълим медиҳад, ки ба Падар шукр гӯем, ки моро сазовори гирифтани мероси муқаддасон дар рӯшноӣ қарор додааст.

1. "Гаридани мероси муқаддасон: сафари миннатдорӣ"

2. «Нури муқаддасон: атои бепоёни Худо ба мо»

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;)

Ба Қӯлассиён 1:13 Он ки моро аз қудрати зулмот раҳоӣ дод ва моро ба Малакути Писари азизи Худ табдил дод:

Худо моро аз қудрати зулмот наҷот дод ва ба воситаи Писари Худ моро ба Малакути Худ овард.

1: Дар Малакути Худо, мо аз қудрати зулмот ва бадӣ озод ҳастем ва метавонем осоиштагӣ ва шодии Худованди худро эҳсос кунем.

2: Ба воситаи марг ва эҳёи Исо, мо аз қудрати зулмот наҷот ёфта, ба Малакути Худо дохил мешавем.

1: Румиён 8:1-2 "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст."

2: Эфсӯсиён 2: 4-7 "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард, - шумо бо файз наҷот ёфтед. — ва моро бо Ӯ эҳьё кард ва дар ҷойҳои осмонӣ дар Исои Масеҳ бо Ӯ шинонд, то ки дар асрҳои оянда сарвати беандозаи файзи Худро дар меҳрубонӣ нисбати мо дар Исои Масеҳ нишон диҳад».

Ба Қӯлассиён 1:14 Мо дар Ӯ ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, ҳатто омурзиши гуноҳҳо.

Қӯлассиён 1:14 таълим медиҳад, ки Исо ба воситаи қурбонии худ ба мо кафорат ва омурзиши гуноҳҳоро пешкаш мекунад.

1. Қувваи хуни Исо: чӣ гуна қурбонии ӯ кафорат ва бахшишро ба даст меорад

2. Умеди кафорат: Чӣ тавр Исо ба мо бахшиш ва ҳаёти нав медиҳад

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ кафорат дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Ба Қӯлассиён 1:15 Кист сурати Худои нонамоён, нахустзодаи ҳар махлуқот?

Дар порча дар бораи Исо ҳамчун симои Худои ноаён ва нахустзодаи офариниш сухан меравад.

1: Исо намояндагии намоёни Худои ноаён аст.

2: Исо нахустзодаи тамоми махлуқот аст ва сазовори эҳтироми мост.

1: Юҳанно 14:9 - Исо ба вай гуфт: «Оё ин қадар вақт Ман бо ту будам, вале ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро дидааст, Падарро дидааст; пас чӣ тавр ту метавонӣ бигӯӣ: "Ба мо нишон деҳ" Падар'?

2: Ваҳй 4:11 - "Ту, эй Худованд, сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, иззат ва қудрат ёбӣ; зеро ки ҳама чизро Ту офаридаӣ, ва онҳо бо иродаи Ту вуҷуд доранд ва офарида шудаанд."

Ба Қӯлассиён 1:16 Зеро ки ҳама он чи дар осмон аст ва чӣ дар замин аст, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ салтанатҳо ва хоҳ қудратҳо; ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст, ва барои ӯ:

Ҳама чизҳои дар осмон ва замин буда, ҳам намоён ва ҳам ноаён, аз ҷониби Исо ва барои Исо офарида шудаанд.

1. Қувваи офариниш: омӯхтани пайдоиши мо тавассути Исо

2. Ҳадафи мо дар Исо: Фаҳмидани мавқеи мо дар олам

1. Юҳанно 1:3 - Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омад, ва ҳеҷ чиз бе Ӯ ба вуҷуд наомадааст.

2. Эфсӯсиён 3:9 - Ва то ҳама бубинанд, ки шарикии сирре, ки аз ибтидои асрҳо дар Худое, ки ҳама чизро ба воситаи Исои Масеҳ офаридааст, ниҳон доштааст.

Ба Қӯлассиён 1:17 Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз ба воситаи Ӯст.

Исо пеш аз ҳама чиз аст ва ҳама чиз аз ҷониби Ӯ нигоҳ дошта мешавад.

1. Исо асоси ҳама чиз аст - Қӯлассиён 1:17

2. Фаҳмидани қудрати Исо - Қӯлассиён 1:17

1. Юҳанно 1:3 - Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омадааст, ва ҳеҷ чизи офаридашуда бе Ӯ вуҷуд надошт.

2. Ибриён 1:3 - Ӯ дурахши ҷалоли Худо ва осори дақиқи табиати Ӯст ва бо каломи қудрати худ коинотро дастгирӣ мекунад.

Ба Қӯлассиён 1:18 Ва Ӯ сардори бадан, калисо аст; Ӯ ибтидо, нахустзодаи мурдагон аст; ки вай дар хама чиз бартарӣ дошта бошад.

Исо сардори калисо аст ва аввалин касест, ки аз мурдагон эҳё мешавад, бинобар ин Ӯ бар ҳама чиз бартарӣ дорад.

1. Бартарии Исо: Чӣ гуна Исо бар ҳама чиз бартарӣ дорад.

2. Сарвари калисо: Муҳимияти сарвари калисо будани Исо.

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2. Эфсӯсиён 1:20-23 - Ки Ӯ дар Масеҳ ба амал овард, вақте ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва ба ямини Худ дар ҷойҳои осмонӣ гузошт, аз ҳама подшоҳӣ, қудрат, ва қудрат ва салтанат болотар аст, ва ҳар номе, ки на танҳо дар ин ҷаҳон, балки дар оянда низ ном дорад: Ва ҳама чизро зери пои Ӯ гузоштааст, ва Ӯро бар ҳама чиз сарварӣ кардааст, ки ба калисо, ки бадани Ӯст, пуррагии Ӯ, ки ҳама чизро дар ҳама пур мекунад.

Ба Қӯлассиён 1:19 Зеро ба Падар писанд омад, ки дар Ӯ ҳама комилият сокин бошад;

Хушнудии Худо дар Исо, ки тамоми комилият дар Ӯ сокин аст.

1: Хушнудии Худо аз Исо

2: Исо, пуррагии хушнудии Худо

1: Эфсӯсиён 1: 9-10 - Сирри иродаи Худро ба мо маълум кард, ба ҳасби хушнудии Худ, ки дар Худ ният кардааст: То ки дар замони пурраи замонҳо ҳама чизро дар як ҷо ҷамъ оварад. Масеҳ, ки дар осмон аст ва дар замин; ҳатто дар ӯ:

2: Филиппиён 2:13 - Зеро Худост, ки дар шумо ҳам барои ирода ва ҳам ба амал баровардани хушнудии Ӯ амал мекунад.

Ба Қӯлассиён 1:20 Ва бо хуни салиби Ӯ сулҳ баст, то ки ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; Ба василаи Ӯ, мегӯям: хоҳ дар замин бошанд, хоҳ дар осмон.

Ба воситаи марги Масеҳ дар салиб, Ӯ ҳама чизро, дар осмон ва дар замин, бо Худ оштӣ дод.

1. «Қудрати мусолиҳа тавассути салиби Масеҳ»

2. «Сулҳ ба воситаи Хуни Масеҳ»

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Эфсӯсиён 2:16 - Ва шумо низ дар Ӯ якҷоя сохта шуда истодаед, то манзиле гардед, ки Худо дар он бо Рӯҳи Худ зиндагӣ мекунад.

Ба Қӯлассиён 1:21 Ва шумо, ки замоне бо аъмоли шарир бегона ва душмани шумо будед, вале ҳоло Ӯ оштӣ дод.

1: Файзи Худо миёни касоне, ки як вақтҳо душман буданд, оштӣ меорад.

2: Мо ба воситаи кори Исои Масеҳ назди Худо сафед шудаем.

1: Эфсӯсиён 2:12-18 - Худо моро ба воситаи Масеҳ ба Худ наздик мекунад ва моро дар Рӯҳ як мекунад.

2: Румиён 5:10 - Мо ба воситаи марги Исои Масеҳ дар салиб бо Худо оштӣ шудаем.

Ба Қӯлассиён 1:22 Дар ҷисми Ӯ ба воситаи мамот, то шуморо дар назари Ӯ муқаддас ва беайб ва беайб муаррифӣ кунад.

Марги Исои Масеҳ ба имондорон имкон дод, ки ба Худо ҳамчун муқаддас ва беайб муаррифӣ шаванд.

1. Қудсияти Масеҳ: Чӣ тавр қурбонии Ӯ моро одил мегардонад

2. Беайб ва ислохнашаванда: Зиндагии покиза дар назди Худо

1. 2 ба Қӯринтиён 5:21 - Зеро ки Ӯро барои мо, ки гуноҳро намедонем, гуноҳ кардааст; то ки мо дар Ӯ адолати Худо гардем.

на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест .

Ба Қӯлассиён 1:23 Агар шумо дар имони асоснок ва устувор бошед, ва аз умеди башорат, ки шумо шунидаед ва ба ҳар махлуқи зери осмон мавъиза шудааст, дур нашавед; Ман Павлус хизматгузори он шудаам;

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар имон, умед ва хушхабаре, ки ба тамоми махлуқот мавъиза карда шудааст, устувор ва устувор бимонанд.

1. Зиндагӣ бо имон: устувор мондан дар Инҷил

2. Умед ба Инҷил: Лангар кардани ҳаёти мо дар Масеҳ

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

Ба Қӯлассиён 1:24 Ки акнун аз уқубатҳои ман барои шумо шодӣ мекунад ва он чиро, ки паси уқубатҳои Масеҳ дар ҷисми ман аст, ба хотири Бадани Ӯ, ки калисо аст, пур мекунад.

Павлус аз уқубатҳои худ ба хотири Калисо, ки ҷисми Масеҳ аст, шод мешавад.

1. Шодии хизмат: Намунаи Павлус дар хидмат ба калисо

2. Қувваи муҳаббати Масеҳ: пур кардани он чизе, ки паси ранҷу азобҳои Масеҳ аст

1. Фил. 3:10-11 - То ки ман Ӯро бишносам, ва қудрати эҳёи Ӯ ва шарикии уқубатҳои Ӯро, ки ба мамоти ӯ мувофиқат карда шудааст, шиносам;

2. Ибр. 12:1-2 - Аз ин рӯ мебинем, ки мо низ бо абри шоҳидон иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, канор гузорем ва бо сабр дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо.

Ба Қӯлассиён 1:25 Ман хизматгузори он шудаам, ки мувофиқи ихтиёри Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то каломи Худоро иҷро кунам;

Павлус аз ҷониби Худо ба Қӯлассиён хизматгор таъин шуд, то Каломи Ӯро иҷро кунад.

1. Таъиноти Павлус - Чӣ тавр нақшаи Худо моро барои хидмат омода мекунад

2. Зиндагӣ ба Калом - Дарки иродаи Худо дар ҳаёти мо

1. Ирмиё 1:5 - "Пеш аз он ки туро дар батни бачадон ба вуҷуд оварам, ман туро медонистам, пеш аз таваллуд шуданат туро ҷудо кардаам ва туро пайғамбар барои халқҳо таъин кардам".

2. Матто 28:18-20 - «Он гоҳ Исо назди онҳо омада, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд. Ва ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам'».

Ба Қӯлассиён 1:26 Ҳатто сирре, ки аз асрҳо ва наслҳо ниҳон буд, вале ҳоло ба муқаддасони Ӯ маълум шудааст:

Сирри нақшаи Худо ба муқаддасонаш ошкор шудааст.

1. Фаҳмидани асрори нақшаи Худо

2. Аз асрори нақшаи Худо шодӣ кунед

1. Эфсӯсиён 3:6–11

2. Румиён 16:25–27

ба Қӯлассиён 1:27 Худо мехост, ки ба онҳо маълум кунад, ки сарвати ҷалоли ин асрор дар байни халқҳо чист; ки Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол;

Худо сирри Масеҳро дар дохили мо ошкор кардааст, ки он умеди ҷалол аст.

1. Асрори Масеҳ: Умеди ҷалол

2. Сарвати ҷалоли Масеҳ дар дохили мо

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад?

2. Эфсӯсиён 1:17-19 - то Худои Худованди мо Исои Масеҳ, Падари ҷалол, ба шумо Рӯҳи ҳикмат ва ваҳйро дар шинохти Ӯ ато кунад ва чашмони дилҳои шуморо мунаввар бошад, то ки шумо бидонед, ки чӣ умеде, ки Ӯ шуморо ба он даъват кардааст.

Ба Қӯлассиён 1:28 Мо Ӯро мавъиза карда, ҳар касро огоҳ мекунем ва ҳар касро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳем; то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил муаррифӣ кунем:

Павлус ӯҳдадор буд, ки ҳамаро бо ҳикмат мавъиза кунад, огоҳ кунад ва таълим диҳад, то ҳар як шахс дар Исои Масеҳ комил муаррифӣ шавад.

1. Қудрати мавъиза дар камол

2. Камолӣ дар Исои Масеҳ: Даъват ба амал

1. Матто 28:19-20 «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва ба онҳо таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, ҳатто то охири замон».

2. Румиён 12:2 «Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист».

Ба Қӯлассиён 1:29 Барои ин ман низ меҳнат мекунам ва мувофиқи амали Ӯ, ки дар ман пурқувват аст, саъй мекунам.

Павлус мекӯшад, ки мувофиқи иродаи Худо, ки дар ӯ пурқувват амал мекунад, амал кунад.

1. "Қудрати Худо, ки тавассути мо кор мекунад"

2. «Қувват барои истодагарӣ дар хизмати Худо»

1. Эфсӯсиён 3:20-21 - Ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, беандоза бештар кунад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми ҷаҳон ҷалол бод. наслҳо, то абад ва то абад! омин.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Қӯлассиён 2 боби дуюми Номаи Павлус ба Қӯлассиён аст. Дар ин боб Павлус ба таълимоти бардурӯғ муроҷиат карда, кофӣ ва бартарии Масеҳро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус ғамхории худро нисбати имондорони Қӯлассиён изҳор намуда, онҳоро огоҳ мекунад, ки фирефтаи фалсафаҳои боварибахш, вале хушку холӣ нашаванд (Қӯлассиён 2:1-8). Ӯ мехоҳад, ки онҳо дар дил рӯҳбаланд шаванд ва дар муҳаббат муттаҳид шаванд ва ба итминони комил ва фаҳмиши сирри Худо, яъне худи Масеҳ ноил гарданд. Павлус онҳоро ҳушдор медиҳад, ки асири урфу одатҳои инсонӣ ё қувваҳои рӯҳонии ибтидоӣ нашаванд, балки реша дар Масеҳ нигоҳ доранд.

Сархати 2: Павлус таълимоти гуногуни бардурӯғро, ки ба калисо ворид мешуданд, рад мекунад (Қӯлассиён 2:9-23). Ӯ тасдиқ мекунад, ки дар Масеҳ тамоми пуррагии илоҳӣ дар ҷисм зиндагӣ мекунад. Имондорон дар Ӯ комиланд ва хатнаи рӯҳонии Ӯро ба воситаи имон қабул кардаанд. Павлус аз ғуломии амалҳои қонунӣ ё аскетизм ҳушдор дода, таъкид мекунад, ки инҳо барои ҷилавгирӣ аз тамаъкории дунявӣ аҳамият надоранд.

Сархати 3: Боб бо насиҳатҳо хотима меёбад, ки диққати худро ба воқеиятҳои осмонӣ равона кунед, на қоидаҳои заминӣ (Қӯлассиён 3:1-17). Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар бораи чизҳои болотар фикр кунанд ва табиати заминии худро бикушанд. Ӯ онҳоро бармеангезад, ки шафқат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, нармӣ, пурсабрӣ, омурзишро дар бар кунанд, ки ҳама аз муҳаббат сарчашма мегиранд. Онҳо даъват карда шудаанд, ки оромии Масеҳ дар дилҳои онҳо ҳукмронӣ кунад ва каломи Ӯ дар байни онҳо фаровон сокин бошад.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми китоби Қӯлассиён ғамхории Павлусро дар бораи он ки имондорон фирефта нашаванд, ба фалсафаҳои хушку холӣ наафтанд, балки дар Масеҳ реша гиранд, таъкид мекунад.

Ӯ таълимоти бардурӯғро рад мекунад ва таъкид мекунад, ки имондорон танҳо дар Масеҳ комиланд.

Боб бо насиҳатҳо ба итмом мерасад, ки имондорон ба воқеиятҳои осмонӣ тамаркуз кунанд ва дар баробари нишон додани хислатҳои нек, аз қабили раҳмдилӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, бахшидан, ки ҳама дар муҳаббат асос ёфтаанд. Он кифоя ва бартарии Масеҳро бар қоидаҳо ва анъанаҳои ҷаҳонӣ таъкид мекунад. Ин боб имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд, ки реша дар ҳақиқати кофии Масеҳ аст.

Ба Қӯлассиён 2:1 Зеро мехостам бидонед, ки ман барои шумо ва барои онҳо дар Лудкия ва барои онҳое, ки чеҳраи Маро дар ҷисм надидаанд, чӣ гуна ҷанҷоли бузурге дорам;

Павлус ғамхорӣ ва ғамхории бузургашро нисбати Қӯлассиён, инчунин онҳое, ки дар Лудкия ва шахсоне, ки ӯро надидаанд, баён мекунад.

1. «Қувваи ғамхорӣ: инкишоф додани муносибатҳои пойдор»

2. "Шоди хизмат: зиндагӣ кардан ба муҳаббати худ ба дигарон"

1. 1 Таслӯникиён 2:8 - "Азбаски мо ба шумо муҳаббати зиёд доштам, мо омода

будем, ки на танҳо Инҷили Худоро, балки ҷонҳои худро низ ба шумо бидиҳем, зеро шумо барои мо азиз будед".

2. Филиппиён 1:7-8 - «Чун он ки дар бораи ҳамаи шумо чунин фикр кардан бароям мувофиқ аст, зеро ки шумо дар дили ман доред, ба тавре ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар ҳимоя ва тасдиқи Инҷил, шумо ҳама шариконi файзи Ман ҳастанд».

Ба Қӯлассиён 2:2 То дилҳои онҳо тасаллӣ ёфта, дар муҳаббат ва ба тамоми сарвати эътимоди комили хирад, то эътирофи сирри Худо, Падар ва Масеҳ муттаҳид шаванд;

Дар порча аҳамияти муҳаббат ва фаҳмиш барои шинохти сирри Худо таъкид шудааст.

1. Нерӯи ишқ: расидан ба ваҳдат тавассути фаҳмиш

2. Асрори Худо: ноил шудан ба возеiият тавассути пайвастшавӣ

1. 1 Юҳанно 4:7-8 "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Касе ки дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст. ».

2. Эфсӯсиён 3:14-19 «Бинобар ин ман ба Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки тамоми аҳли байти осмон ва замин аз Ӯ ном бурда шудааст, зону ҳам мекунам, то ки Ӯ ба шумо аз рӯи сарвати ҷалоли Худ ато кунад. , то ки аз Рӯҳи Худ дар ботини одам бо қувват қувват ёбед; То ки Масеҳ дар дилҳои шумо бо имон сокин бошад; то шумо, ки дар муҳаббат реша ва асос ёфтаед, тавонед бо ҳама муқаддасон дарк кунед, ки фарох ва дарозӣ чист, ва амиқ ва баландӣ ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед».

Қӯлассиён 2:3 Дар Ӯ тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳикмат ва донишро ҷустуҷӯ карда, ба Исо, ки тамоми ганҷҳои ҳикмат ва дониш дар Ӯ ниҳон аст, нигоҳ кунанд.

1. Ҳикмат ва донишро ба воситаи Исо ҷӯед

2. Ганҷҳои ниҳони Исо

1. Масалҳо 3:13-15 - Хушо касе ки ҳикмат меёбад, ва касе ки ақл мегирад, зеро фоидаи вай аз фоида аз нуқра ва фоидаи вай аз тилло беҳтар аст. Вай аз ҷавоҳирот қиматбаҳотар аст ва ҳеҷ чизеро, ки шумо мехоҳед бо ӯ муқоиса карда наметавонад.

2. Забур 119:104 - Ба воситаи аҳкомҳои Ту ман фаҳмиш пайдо мекунам; бинобар ин ман аз ҳар роҳи дурӯғ нафрат дорам.

Ба Қӯлассиён 2:4 Ва инро мегӯям, ки мабодо касе шуморо бо суханони фиребанда фирефта накунад.

Павлус аз фиреби муаллимони бардурӯғ ва суханони фирефтаи онҳо огоҳ мекунад.

1. Аз муаллимони бардурӯғ эҳтиёт шавед - Қӯлассиён 2:4

2. Фирефтаи суханони фиребанда нашавед - Қӯлассиён 2:4

1. 1 Юҳанно 4:1-3 - Рӯҳҳоро бисанҷед

2. Эфсӯсиён 5:6-7 - Фирефтаи таълимоти бардурӯғ нашавед

Ба Қӯлассиён 2:5 Зеро, гарчанде ки ман ба ҳасби ҷисм нестам, бо шумо дар рӯҳ ҳастам ва шодӣ мекунам ва тартиботи шумо ва устувории имони шуморо ба Масеҳ мебинам.

Ин порча дар бораи он аст, ки Павлус аз имони Қӯлассиён, сарфи назар аз он ки дар ҷисм нест, шодӣ мекунад.

1. Қувваи имон ба Масеҳ: Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор мондан мумкин аст

2. Баракати Муошират: Шодии ҷомеа дар Масеҳ

1. Ибриён 10:23–25; Касби имони худро бечунучаро нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ ба ваъдааш содиқ аст;)

2. Румиён 15:13; Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодмонӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки шумо ба василаи қуввати Рӯҳулқудс дар умед фаровон шавед.

Ба Қӯлассиён 2:6 Пас, чунон ки Исои Масеҳи Худовандро қабул кардаед, дар Ӯ рафтор кунед.

Имондорон бояд ҳаёти худро тавре зиндагӣ кунанд, ки имони онҳоро ба Исои Масеҳ ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ инъикос кунад.

1. Зиндагӣ бо имон: Аз паи Исо рафтан чӣ маъно дорад.

2. Қӯлассиён 2:6: Дар итоаткорӣ ба Худованд рафтор кардан.

1. Румиён 6:17-18 - "Лекин Худоро шукр, ки шумо бандагони гуноҳ будед, вале аз таҳти дил ба он шакли таълимот итоат кардед, ки ба шумо таслим шудааст. Пас аз он ки аз гуноҳ озод шудаед, шумо бандагони гуноҳ шудед. аз адолат».

2. Эфсӯсиён 5:1-2 - "Пас, мисли фарзандони азиз пайрави Худо бошед; ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ низ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонӣ ва қурбонӣ ба Худо барои бӯи хушбӯй додааст. ».

Ба Қӯлассиён 2:7 Дар Ӯ реша давонда, бино ёфтаед ва дар имон устувор шудаед, чунон ки шумо таълим гирифтаед, ва дар он бо шукргузорӣ фаровон ҳастед.

Дар Масеҳ реша гирифта, мо метавонем дар имон устувор истода, дар шукрона зиндагӣ кунем.

1: Бо шукрона дар имон устувор бош

2: Дар Худованд шодӣ кунед ва имони шумо мустаҳкам гардад

1: Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

2: Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самараи Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, мулоимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

Ба Қӯлассиён 2:8 Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи анъанаҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат

накунад.

Аз таълимоти бардурӯғ, ки ба таълимоти Исои Масеҳ мухолифанд, ҳазар кунед.

1: Мувофиқи таълимоти Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, на аз рӯи фалсафаи ҷаҳон.

2: Ба фалсафаҳое, ки ба таълимоти Исо мухолифанд, фирефта нашавед.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: 1 Юҳанно 2:15-17 - Дунёро ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Зеро ки ҳама чиз дар ҷаҳон — ҳаваси ҷисм, ҳаваси чашм ва ғурури зиндагӣ — на аз Падар, балки аз ҷаҳон меояд. Дунё ва ҳавасҳои он мегузаранд, аммо ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меорад, то абад зинда мемонад.

Ба Қӯлассиён 2:9 Зеро дар Ӯ тамоми пуррагии бадани Худо сокин аст.

Павлус дар Қӯлассиён 2:9 менависад, ки Худо дар Исо дар шакли пурраи ҷисмонӣ зиндагӣ мекунад.

1. "Имманияти Худо: Чӣ гуна Худо дар ҳаёти мо мавҷуд аст"

2. "Тамоми Худо, комилан инсон: Таҷлили илоҳияти Исо"

1. Юҳанно 1:1-2 - "Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд".

2. Юҳанно 14:9 - "Исо ба вай гуфт: "Оё ин қадар вақт Ман бо ту будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҳар кӣ Маро дидааст, Падарро дидааст; пас чӣ тавр ту метавонӣ бигӯӣ: "Нишон мо Падарем'?»

Ба Қӯлассиён 2:10 Ва шумо дар Ӯ, ки сардори тамоми сарварӣ ва қудрат аст, комил ҳастед;

Худо моро ба воситаи Масеҳ, ки ҳокими тамоми қудрат аст, комил гардонид.

1. Раҳо кардани ноамнӣ: такя ба муҳаббати Худо барои комил кардани мо

2. Қуввати имони мо: лангар дар Масеҳ

1. Эфсӯсиён 3:20-21 - Пас, ба касе, ки қодир аст аз ҳар он чизе, ки мо талаб мекунем ё фикр мекунем, ба таври фаровонтар кор кунад, мувофиқи қудрате ки дар дохили мо амал мекунад, дар калисо ва дар Исои Масеҳ дар тамоми олам ҷалол бод. наслҳо, то абад. омин.

2. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре, ки дар тамоми махлуқот моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. Худованди мо Исои Масеҳ.

Ба Қӯлассиён 2:11 Дар Ӯ шумо низ хатна шудаед, ки бе дастҳо ба амал оварда шудааст, ва ба воситаи махтуни Масеҳ ҷисми гуноҳҳои ҷисмро маҳв мекунед.

Дар Қӯлассиён 2:11 Павлус дар бораи хатнаи рӯҳонӣ сухан меронад, ки бидуни дастҳо анҷом дода мешавад, ки он тавассути партофтани бадани гуноҳҳои ҷисм ба воситаи хатнаи Масеҳ анҷом дода мешавад.

1. Хатна кардани Масеҳ: Чаро мо аз гуноҳ озодем

2. Қувваи хатнаҳои рӯҳонӣ: Интихоби озодӣ аз гуноҳ

1. Румиён 6:6-7: «Мо медонем, ки нафси пешинаи мо бо Ӯ маслуб шудааст, то ҷисми гуноҳ беқувват гардад, то ки мо дигар ғуломи гуноҳ набошем».

2. Ғалотиён 5:24: "Онҳое, ки ба Исои Масеҳ тааллуқ доранд, ҷисмро бо ҳавасҳо ва ҳавасҳои он маслуб кардаанд".

Ба Қӯлассиён 2:12 Бо ӯ дар таъмид дафн карда шуданд, ва дар он шумо низ ба воситаи имони амали Худо, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, бо Ӯ эҳьё шудаед.

Ин порча дар бораи таъмид гирифтан ва эҳьё шудан бо Масеҳ ба воситаи имон ба қудрати Худо, ки Ӯро аз марг эҳьё кард, сухан меронад.

1: Умеди мо ба эҳёи Исо.

2: Қувваи имон ба файзи наҷоти Худо.

1: Румиён 6:4 - Бинобар ин, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда шудаем, то чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд,ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2: 1 Петрус 3:21 - Шахсе, ки ҳоло таъмид низ моро ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад (на дур кардани ифлосии ҷисм, балки ҷавоби виҷдони пок дар назди Худо) .

Ба Қӯлассиён 2:13 Ва шумо, ки дар гуноҳҳои худ ва номахтунии ҷисматон мурда будед, бо Ӯ зинда карда, ҳамаи гуноҳҳои шуморо омурзид;

Худованд хамаи гуноххоямонро бахшид ва ба мо умри нав ато кард.

1. Қувваи бахшидан: Умеди мо ба Худованд

2. Фидяшуда ва тақдидшуда: Ғалаба кардани гуноҳ бо файз

1. Ишаъё 43:25 - «Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам».

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

Ба Қӯлассиён 2:14 Дастнависи ҳукмҳоеро, ки бар зидди мо буд, маҳв карда, онро аз роҳ дур карда, ба салиби Ӯ мехкӯб намуд;

Исои Масеҳ қонунеро, ки инсониятро аз Худо ҷудо мекард, бо мехкӯб кардан ба салиб хориҷ кард.

1. Муҳаббати Исо қонунро мағлуб мекунад - Чӣ гуна марги Исо дар салиб шариатро бо файз иваз кард.

2. Мехкӯбшуда ба салиб - Баррасии он чӣ маъно дорад, ки гуноҳҳои мо ба салиб мехкӯб карда шаванд.

1. Румиён 8:1 - "Бинобар ин, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест".

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ба Қӯлассиён 2:15 Ва сарварон ва қудратҳоро ғорат карда, дар бораи онҳо ошкоро нишон дод ва дар он бар онҳо ғолиб омад.

Ин порча тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо бар салтанатҳо ва қудратҳо ғалаба кард.

1. Ғалабаи Исо бар гуноҳ ва марг

2. Ғалабаи салиб: Исо душмани моро мағлуб мекунад

1. Ибриён 2:14-15 - Аз ин рӯ, фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, худи Ӯ низ аз ҳамон чизҳо баҳра бурд, то ки ба воситаи мамот он ки қудрати мамот, яъне иблисро дорад, нест кунад.

2. 1 Қӯринтиён 15:54-57 - Вақте ки фалокат ҷовидонаро мепӯшад ва миранда либоси ҷовидиро мепӯшад, он гоҳ сухане воқеъ хоҳад шуд, ки навишта шудааст: «Марг дар ғалаба фурӯ бурда мешавад». Эй марг, пирӯзии ту куҷост? Эй марг, неши ту куҷост? Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ қонун аст. Аммо шукр ба Худое, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба медиҳад.

Ба Қӯлассиён 2:16 Пас, бигзор ҳеҷ кас шуморо дар хӯрок ё нӯшидан, ё дар рӯзи ид, ё дар бораи моҳи нав, ё дар рӯзҳои шанбе ҳукм накунад.

Павлус имондорони Қӯлассиёро ташвиқ мекунад, ки нагузоранд, ки касе онҳоро дар бораи хӯрок, нӯшидан ва риояи рӯзҳои муқаддаси динӣ доварӣ кунад.

1. Озодии маҳкум нашудан

2. Такя ба маслиҳати Павлус дар Қӯлассиён

1. Ғалотиён 5:1 «Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро ба воситаи он озод кардааст, устувор бошед ва боз ба юғи ғуломӣ гирифтор нашавед».

2. Румиён 14:1-4 «Онеро, ки дар имон суст аст, қабул кунед, вале на ба баҳсу мунозира. Зеро яке имон дорад, ки ҳама чизро бихӯрад; дигаре, ки нотавон аст, набот мехӯрад. Бигзор касе ки мехӯрад, касеро, ки намехӯрад, хор накунад; ва касе ки намехӯрад, набояд касеро, ки мехӯрад, доварӣ кунад, зеро ки Худо ӯро қабул кардааст. Ту кистӣ, ки бандаи каси дигарро доварӣ мекунӣ? назди оғои худ меистад ё меафтад. Оре, ӯ устувор хоҳад шуд, зеро Худо қодир аст, ки ӯро ба по бархезонад».

ба Қӯлассиён 2:17 Онҳо сояи чизҳои оянда мебошанд; балки ҷисм аз Масеҳ аст.

Бадан аз Масеҳ аст ва чизҳои оянда сояи он мебошанд.

1. Ҳақиқати Масеҳ: таваккал кардан ба Ӯ барои ҳаёти ҷовидонӣ

2. Сояи оянда: дар айни замон бо умед ба оянда зиндагӣ кардан

1. Ибриён 9:27-28 - «Ва чунон ки муқаррар шудааст, ки одамон як бор мурданд, вале баъд аз ин доварӣ, ончунон Масеҳ як бор қурбонӣ карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад. Ба онҳое, ки Ӯро бесаброна интизоранд, Ӯ бори дуюм, ғайр аз гуноҳ, барои наҷот зоҳир хоҳад шуд».

2. Румиён 8:18-19 - «Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нест. Зеро мунтазири ҷиддии махлуқот зуҳури фарзандони Худоро бесаброна интизор аст».

Ба Қӯлассиён 2:18 Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо фурӯтании ихтиёрӣ ва парастиши фариштагон аз мукофоти шумо фирефта накунад, ки ба чизҳое, ки надидааст ва аз ақли ҷисмонии худ барҳақ мағрур шудааст, дахолат карда,

Павлус аз муаллимони бардурӯғ ҳушдор медиҳад, ки одамонро бо таълимоти фурӯтанӣ ва парастиши фариштагон, ки ба ҷои ҳақиқати Худо асос ёфтаанд, одамонро аз мукофоти Инҷил дур мекунанд.

1: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки аз таълимоте, ки моро аз мукофоти Инҷил, ки аз ҷониби Худо ба таври ройгон дода мешавад, дур кунанд.

2: Мо бояд ғамхорӣ кунем, ки дар ҳақиқати каломи Худо устувор бошем ва таълимотеро, ки ба тасаввуроти инсон асос ёфтааст, рад кунем.

1: Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ сурати Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон, — ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2: Эфсӯсиён 4:14 - То ки мо дигар кӯдакон набошем, ки мавҷҳо ба он сӯ партоб карда, дар ҳар боди таълимот, бо макри инсонӣ, бо макри фиребгарона ҳаракат накунем.

Ба Қӯлассиён 2:19 Ва Сареро, ки тамоми бадан аз он бо буғумҳо ва бандҳо ғизо гирифта, бо ҳам бофтааст, нигоҳ накарда, бо афзоиши Худо афзоиш меёбад.

Ҷисми имондорон вақте ки онҳо ҳамчун сари худ бо Масеҳ муттаҳид мешаванд, афзоиш меёбад.

1: Исо Сарвари калисо аст - Қӯлассиён 2:19

2: Калисо ба воситаи ягонагӣ афзоиш меёбад - Қӯлассиён 2:19

1: Эфсӯсиён 4: 15-16 - Агар ростро дар муҳаббат гӯем, мо бояд дар ҳар ҷиҳат ба Ӯ, ки Сардор аст, ба Масеҳ табдил ёбад.

2: 1 ба Қӯринтиён 12:12-13 - Чунки бадан як аст ва узвҳои зиёд дорад ва ҳамаи узвҳои бадан, гарчанде ки бисёранд, як бадананд, бо Масеҳ низ ҳамин тавр аст. Зеро ки ҳама дар як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем: яҳудиён ё юнониён, ғуломон ё озод, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаем.

Ба Қӯлассиён 2:20 Пас, агар шумо бо Масеҳ аз ибтидои ҷаҳон мурда бошед, пас чаро шумо, гӯё ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунед, итоат мекунед,

Имондорон ба Масеҳ аз қоидаҳо ва қоидаҳои ҷаҳон озод шудаанд, вале онҳо то ҳол дар ҷаҳон зиндагӣ мекунанд.

1. Зиндагӣ дар ҷаҳон дар ҳоле ки мурда барои он

2. Озодӣ ва масъулияти имондорон ба Масеҳ

1. Румиён 6:4-6 - Мо бо Масеҳ дафн шудаем ва ба ҳаёти нав эҳё шудаем.

2. Ғалотиён 5:1 - Дар озодие, ки Масеҳ моро озод кардааст, устувор бошед.

Қӯлассиён 2:21 (Дарас накунед; бичашед; даст надиҳед;

)

Ин оят ҳушдор медиҳад, ки ба амалҳои беҳуда ва беҳудаи дунё гирифтор нашавед.

1: Мо набояд ба ваъдаҳои бардурӯғи ҷаҳон фирефта шавем, балки ҳақиқатро дар Исо ҷӯем.

2: Ба урфу одатҳои беҳуда ва беарзиши ҷаҳон гирифтор нашавед, балки ба ҳақиқати ҳаётро тағирдиҳандаи Исо равона кунед.

1: Ибриён 12: 1-2 - "Бинобар ин, азбаски моро абри бузурги шоҳидон иҳота кардаанд, биёед ҳар он чизеро, ки монеа мешавад ва гуноҳеро, ки ба осонӣ печида мешавад, дур кунем. мо,"

2: 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Зеро ки ҳама чиз дар ҷаҳон аст: ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ на аз Падар, балки аз ҷаҳон аст; ҷаҳон ва ҳавасҳои он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад зинда мемонад».

Ба Қӯлассиён 2:22 Кадом ҳама бо истифода аз аҳком ва таълимоти одамон нобуд мешаванд?

Павлус аз риоя кардани аҳком ва таълимоти одамон ҳушдор медиҳад, ки оқибат нобуд мешаванд.

1. Ҷойгир будани қоидаи инсон: Нагузоред, ки имонатон такон ёбад

2. Таълимоти инсонӣ зудгузаранд: ба Масеҳ таваккал кунед

1. Матто 6:24: «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ки ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ мемонаду дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Маммон хизмат кунед».

2. Ишаъё 55:8-9: «Зеро ки андешаҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нест, мегӯяд Худованд. «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман низ аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

Ба Қӯлассиён 2:23 Ки дар ирода, фурӯтанӣ ва беэътиноӣ нисбат ба бадан ҳикматро нишон медиҳад; на ба ҳеҷ ваҷҳ барои қонеъ кардани ҷисм.

Дар ин порча аз зарурати худдорӣ ва мӯътадилӣ ҳангоми машғул шудан ба расму оинҳои динӣ сухан меравад.

1: Худоро дар ҷои аввал гузоред ва аз ҳавасҳои ҷисм парҳез кунед

2: Саломатии рӯҳиро бар саломатии ҷисмонӣ бартарӣ диҳед

1: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2: Румиён 13:14 - Аммо шумо Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро иҷро кунед.

Қӯлассиён 3 боби сеюми Номаи Павлус ба Қӯлассиён аст. Дар ин боб Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки чӣ тавр ҳаёти дигаргуншуда дар Масеҳ зиндагӣ кунанд ва муҳимияти фикрронии онҳо дар бораи чизҳои осмонӣ ва даст кашидан аз рафторҳои кӯҳнаи гунаҳкорро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар бораи чизҳои болотар фикр кунанд ва табиати заминии худро бикушанд (Қӯлассиён 3:1-11). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки диққати худро ба воқеиятҳои абадии Масеҳ, ки дар тарафи рости Худо нишастааст, равона кунанд. Муъминон даъват карда мешаванд, ки аз корҳои гуноҳ, аз қабили бадахлоқии ҷинсӣ, нопокӣ, ҳавасҳои бад, тамаъ, ғазаб ва тӯҳмат даст кашанд. Ба ҷои ин, ба онҳо дастур дода мешавад, ки бо хислатҳои нек, аз қабили шафқат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, нармӣ, сабр, омурзиш - ҳама аз муҳаббат сарчашма гиранд.

Сархати 2: Павлус ба ягонагӣ ва муҳаббати байни имондорон таъкид мекунад (Қӯлассиён 3:12-17). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба якдигар сабр кунанд ва якдигарро бахшанд, чунон ки Масеҳ онҳоро бахшидааст. Пеш аз ҳама, онҳо даъват карда мешаванд, ки муҳаббат - риштаи ягонагии комилро дар бар гиранд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки оромии Масеҳ дар дилҳои онҳо ҳукмрон бошад ва дар ҳама ҳолатҳо миннатдор бошанд. Павлус онҳоро насиҳат мекунад, ки ба воситаи

таълим ва насиҳати якдигар каломи Масеҳ дар байни онҳо ба таври фаровон сокин шавад.

Сархати 3: Боб бо дастурҳо оид ба муносибатҳои гуногун дар оилаҳои масеҳӣ анҷом меёбад (Қӯлассиён 3:18-25; Қӯлассиён 4:1). Занон даъват карда мешаванд, ки худро ба шавҳарони худ ҳамчун мувофиқи Худованд итоат кунанд, дар ҳоле ки ба шавҳарон дастур дода шудааст, ки занони худро қурбонӣ дӯст доранд. Кӯдакон даъват карда мешаванд, ки дар ҳама чиз ба волидони худ итоат кунанд, дар ҳоле ки падарон набояд фарзандони худро ба хашм ованд ва рӯҳафтода накунанд. Ғуломон (кормандон) бояд мисли Худованд бо ҷидду ҷаҳд кор кунанд, дар ҳоле ки оғоён (корфармоён) бо ғуломон адолат ва адолат рафтор кунанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми Қӯлассиён ба ҳаёти дигаргуншуда дар Масеҳ таъкид карда, имондоронро даъват мекунад, ки фикру ақидаи худро дар бораи чизҳои осмонӣ гузоранд ва аз рафторҳои кӯҳнаи гуноҳкор даст кашанд.

Павлус якдилӣ, муҳаббат ва фазилатҳоеро, ки ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, бахшиданро дастгирӣ мекунад, ташвиқ мекунад, ки ҳама дар муҳаббат реша мегиранд.

Ин боб дастурҳоро оид ба муносибатҳои гуногун дар оилаҳои масеҳӣ медиҳад ва аҳамияти итоаткорӣ, муҳаббати қурбонӣ ва муносибати одилонаро таъкид мекунад. Он имондоронро ташвиқ мекунад, ки оромии Масеҳ дар дилҳояшон ҳукмфармо бошад ва бигзор каломи Ӯ дар байни онҳо фаровон сокин бошад. Ин боб аҳамияти зинда мондани имони худро бо роҳҳои амалӣ ва нигоҳ доштани таваҷҷӯҳ ба арзишҳои осмонӣ таъкид мекунад.

Ба Қӯлассиён 3:1 Пас, агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст.

Имондорон ба Масеҳ бояд он чиро, ки дар боло аст, биҷӯянд, ки дар он ҷо Масеҳ дар ямини Худо нишастааст.

1. Қувваи ҷустуҷӯи чизҳои боло: эътироф ва расидан ба ҳадафҳои рӯҳонӣ

2. Ба осмон вобаста: Аз паи мукофотҳои осмонии ҳаёт дар Масеҳ

1. Матто 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар чи ҳалол аст, ҳар

он чи одилона аст, ҳар он чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

Қӯлассиён 3:2 Муҳаббати худро ба чизҳои болотар гузоред, на ба чизҳои рӯи замин.

Чашмони худро ба Худо кун, на ба дунё.

1. Зиндагӣ бо дарназардошти биҳишт: Даъват барои баланд бардоштани тафаккури мо

2. Қувваи Тамаркуз: Интихоби аз паи ганҷҳои абадӣ

1. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон даромада медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дуздон надаромада, дуздӣ мекунанд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон! дар бораи ин чизҳо фикр кунед ».

Ба Қӯлассиён 3:3 Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.

Имондорон аз ҷиҳати рӯҳонӣ барои ҷаҳон мурдаанд ва ҳаёти онҳо дар Масеҳ ва Худо пинҳон аст.

1. «Дар нури Масеҳ зиндагӣ кардан»

2. «Марги табиати кӯҳна».

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад."

2. Румиён 6:3-7 - "Оё намедонед, ки бисёре аз мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, ба мамоти Ӯ таъмид гирифтаем?"

Ба Қӯлассиён 3:4 Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар

ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

Масеҳиён рӯзе бо Масеҳ дар ҷалол зоҳир хоҳанд шуд, вақте ки Ӯ бармегардад.

1. "Зиндагӣ барои Масеҳ дар интизории бозгашти Ӯ"

2. «Имтиёзи иштирок дар зуҳури ҷалоли Масеҳ»

1. 1 Петрус 1:13 - Пас, ақли худро барои амал омода кунед; худдорӣ кардан; Умеди худро пурра ба файзе, ки ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ ба шумо ато мешавад, баста бошед.

2. Титус 2:13 - Дар ҳоле ки мо интизори умеди муборак - зуҳури ҷалоли Худо ва Наҷотдиҳандаи бузурги мо Исои Масеҳ ҳастем.

Ба Қӯлассиён 3:5 Пас, узвҳои худро, ки дар рӯи замин ҳастанд, азоб диҳед; зино, нопокӣ, муҳаббати аз ҳад зиёд, нафси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастӣ аст;

Муъминон ҳавасҳои гуноҳ, аз қабили зино, нопокӣ, шаҳват ва тамаъро, ки бутпарастӣ мебошанд, бояд бикушанд.

1. Бартараф кардани васвасаҳо: Чӣ гуна бояд хоҳишҳои гунаҳкорро идора кард

2. Роҳ ба сӯи муқаддасот: Барои одил шудан чӣ лозим аст

1. Румиён 6:11-13 - Ҳамин тавр, худро барои гуноҳ мурда, вале барои Худо дар Исои Масеҳ зинда ҳисоб кунед.

2. Ғалотиён 5:16-17 - Ҳамин тавр, ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард.

Ба Қӯлассиён 3:6 Ба хотири он ки ғазаби Худо бар фарзандони беитоат меояд:

Ғазаби Худо бар касонест, ки нофармонӣ мекунанд.

1. Ҳукми Худо: Оқибати нофармонӣ

2. Интихоби тоъат: Роҳ ба сӯи баракати Худо

1. Эфсӯсиён 5:6: «Бигзор ҳеҷ кас шуморо бо суханони хушку холӣ фирефта накунад, зеро ки барои инҳо ғазаби Худо бар писарони беитоат меояд».

2. Масалҳо 1:10-19: "Писарам, агар гунаҳкорон туро фирефта кунанд, розӣ нашав. Агар гӯянд: "Бо мо биё, дар паноҳгоҳ бошем, то хун бирезем, бегуноҳро пинҳон кунем; онҳоро мисли гӯр зинда ба зинда фурӯ барем, мисли онҳое, ки ба чоҳ мефароянд; ҳама чизҳои гаронбаҳоро хоҳем ёфт, хонаҳои худро аз ғорат пур хоҳем кард;...»

Ба Қӯлассиён 3:7 Дар он ҷо шумо низ муддате роҳ мерафтед, вақте ки дар онҳо зиндагӣ мекардед.

Павлус ба Қӯлассиён хотиррасон мекунад, ки онҳо як вақтҳо мувофиқи роҳҳои гуноҳ зиндагӣ мекарданд, аммо ҳоло онҳо бояд мувофиқи таълимоти Масеҳ зиндагӣ кунанд.

1. Қувваи Тағйирот: Ҷустуҷӯи қувват дар Исои Масеҳ

2. Зиндагӣ дар маркази Масеҳ: Чӣ тавр ба намунаи Масеҳ пайравӣ кардан мумкин аст

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.

2. Эфсӯсиён 4:17-24 - Ҳоло инро мегӯям ва дар Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар набояд мисли ғайрияҳудиён бо ақлу ақли худ рафтор кунед. Онҳо дар фаҳмиши худ тира шудаанд, аз ҳаёти Худо аз сабаби нодонӣ, ки дар онҳост, аз сабаби сангдилии худ бегона шудаанд.

Ба Қӯлассиён 3:8 Аммо акнун шумо низ ҳамаи инро ба таъхир мегузоред; хашм, ғазаб, кина, куфр, муоширати ифлос аз даҳони ту берун меояд.

Ғазаб, ғазаб, кина, куфр ва муоширати нопокро дур кунед.

1: Биёед муоширати ноодилонаро ба таъхир андозем ва онро бо муҳаббат ва ҳамдардӣ иваз кунем.

2: Биёед усулҳои пештараи суханронии худро тарк кунем ва онҳоро бо Каломи Худо иваз кунем.

1: Яъқуб 3:9-10 - Бо забон мо Худованд ва Падари худро ҳамду сано мегӯем ва бо он одамонро лаънат мекунем, ки ба шабеҳи Худо офарида шудаанд. Аз як дахон таърифу дашном мебарояд. Бародарон ва хоҳарони ман, ин набояд бошад.

2: Эфсӯсиён 4:29 - Нагузоред, ки ягон сухани нопок аз даҳони шумо барояд, балки фақат он чизеро, ки барои обод кардани дигарон мувофиқи эҳтиёҷоти онҳо муфид бошад, то ба гӯшкунандагон фоида орад.

Ба Қӯлассиён 3:9 Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро ки пирамардро бо аъмоли ӯ ба таъхир андохтаед;

Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро шумо худро бо одатҳои худ дур кардаед.

1. Аҳамияти ростқавлӣ дар ҳаёти мо

2. Гузоштани худии кӯҳна ва пӯшидани нав

1. Эфсӯсиён 4:22-24 - Ба шумо дар бораи тарзи ҳаёти пештараи худ таълим дода шуда буд, ки нафси кӯҳнаи худро, ки бо ҳавасҳои маккоронаи он фосид шуда истодааст, тарк кунед; дар муносибати ақли худ нав шудан; ва дар бар кардани шахсияти нав, ки дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ мисли Худо офарида шудааст.

2. Масалҳо 12:22 - Худованд аз лабҳои дурӯғ нафрат дорад, вале аз одамони боэътимод хушҳол мешавад.

Ба Қӯлассиён 3:10 Ва одами навро дар бар кунед, ки он дар дониш аз рӯи симои Офаридгори Ӯ нав мешавад:

Мӯъминон бояд кӯшиш кунанд, ки дар дониш мувофиқи симои Худое, ки онҳоро офаридааст, нав карда шаванд.

1. Навсозии дониши мо дар бораи Худо

2. Дар бар кардани одами нав

1. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист".

2. Эфсӯсиён 4:23-24 - "Ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед; ва одами навро дар бар кунед, ки пас аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст".

Ба Қӯлассиён 3:11 Дар он ҷое ки на юнонӣ аст, на яҳудӣ, на хатна, на номахтунӣ, на ваҳшӣ, на скиф, на ғулом, на озод; балки Масеҳ ҳама ва дар ҳама аст.

Масеҳ маркази ҳама шахсиятҳост ва ҳама дар назди Ӯ баробаранд.

1: Ҳама дар назди Масеҳ баробаранд - Қӯлассиён 3:11

2: Ҳама шахсиятҳо ба Масеҳ дуюмдараҷа меоянд - Қӯлассиён 3:11

1: Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2: Эфсӯсиён 2:14-15 - Зеро ки Ӯ осоиштагии мост, ки ҳардуи якро офарид ва девори мобайнии ҷудоии моро вайрон кард; Ва дар ҷисми Ӯ адоватро, ҳатто шариати аҳкомро, ки дар фароизҳо мавҷуданд, нест кард; зеро ки дар худ як одами нав ба вуҷуд оварад, то ки сулҳ кунад.

Ба Қӯлассиён 3:12 Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед;

Хусусиятҳои баргузидаи Худоро бипӯшонед: марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва сабр.

1. Қувваи фурӯтанӣ: Санҷиши Қӯлассиён 3:12

2. Омӯзиши хусусиятҳои баргузидаи Худо: омӯзиши Қӯлассиён 3:12

1. Яъқуб 3:13–18

2. Филиппиён 2:1–11

Ба Қӯлассиён 3:13 Ба якдигар фурӯтанӣ кунед ва якдигарро бахшед, агар касе бо касе ихтилоф дошта бошад; чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед.

Мо бояд якдигарро бахшем, чунон ки Масеҳ моро бахшидааст.

1. Қудрати бахшидан - Чӣ тавр намунаи Исо метавонад ҳаёти моро роҳнамоӣ кунад

2. Фармони нав - Мубориза бурдан ва бахшидан бо бародарону хоҳарони мо

1. Матто 6:14-15 - "Зеро, агар шумо одамони дигарро, вақте ки онҳо бар зидди шумо гуноҳ мекунанд, бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо гуноҳҳои дигаронро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад".

2. Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат, ғазаб, хашм, фиғон ва тӯҳмат ва ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Нисбат ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст. ».

Ба Қӯлассиён 3:14 Ва пеш аз ҳама, садақа кунед, ки риштаи камолот аст.

Мо даъват шудаем, ки садақа кунем, ки моро ба ҳам мепайвандад ва моро такмил медиҳад.

1. "Қувваи муҳаббат: Чӣ тавр хайрия метавонад ба ҳаёти мо комилият биёрад"

2. "Қувваи ваҳдат: Фаҳмидани пайванди камолот"

1. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - "Ва алҳол имон, умед, хайрия, ин се ҷовидонаанд; вале бузургтарини онҳо хайрия аст."

2. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, Ҳалимӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест".

Ба Қӯлассиён 3:15 Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ дар як бадан ба он даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки оромии Худо дар дилҳои мо ҳукмрон бошад ва шукргузор бошем, ки ба як бадан даъват шудаем.

1. Бигзор сулҳи Худо дар қалби мо ҳукмрон бошад

2. Шукрона кардан барои даъвати мо ба як бадан

1. Эфсӯсиён 4:3-4 "Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред. Як Бадан ва як Рӯҳ аст, чунон ки шумо ба як умеди даъвати худ даъват шудаед."

2. 1 Таслӯникиён 5:16-18 "То абад шодӣ кунед. Пайваста дуо гӯед. Дар ҳама чиз шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ дар бораи шумо."

Ба Қӯлассиён 3:16 Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

Масеҳиён бояд иҷозат диҳанд, ки таълимоти Масеҳ дилҳои онҳоро пур кунад ва имони худро тавассути сурудани таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ ба Худованд баён кунад.

1. Қудрати Каломи Масеҳ

2. Суруди васф дар дили ту

1. Забур 95: 1-2 - "Биёед, Худовандро сурудем; биёед ба санги наҷоти худ ғавғо кунем! Бо шукрона ба ҳузури Ӯ дароем; Ӯро шодӣ кунем. бо сурудҳои васф!»

2. Румиён 15:13 - «Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад».

Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

Мо бояд ҳама чизро ба исми Исо иҷро кунем ва ба Худои Падар шукр гӯем.

1. "Шукри Худо: Зиндагӣ бо шукргузорӣ"

2. "Қудрати ном: ҳама чизро ба исми Исо кардан"

1. Эфсӯсиён 5:20 - Ҳамеша барои ҳама чиз ба Худо ва Падар ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем.

2. Филиппиён 2:9-11 - Аз ин рӯ, Худо низ Ӯро сарафроз кард ва ба ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст: То ки ҳама ба исми Исо зонуе хам шавад, чи дар осмон ва чи дар замин, ва чизҳои зери замин; Ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар.

Ба Қӯлассиён 3:18 Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки дар Худованд мувофиқ аст.

Занон ташвиқ карда мешаванд, ки ба шавҳарони худ итоат кунанд, тибқи муқаррароти Худованд.

1. "Итоат ва эҳтиром: Чӣ тавр бояд ба тарҳи Масеҳ барои издивоҷ пайравӣ кунем"

2. "Итоъати иродаи Худованд: итоат дар издивоҷ"

1. Эфсӯсиён 5:22–33

2. 1 Петрус 3:1–7

Ба Қӯлассиён 3:19 Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бар онҳо хашмгин нашавед.

Шавҳарон бояд ба зани худ муҳаббат зоҳир кунанд ва кина накунанд.

1. Қудрати ишқ: Чӣ тавр ба ҳамсари худ муҳаббат баён кардан мумкин аст

2. Хатари талхӣ: бартараф кардани кина дар издивоҷ

1. Эфсӯсиён 5:25-33 (Шавҳарон бояд занони худро дӯст доранд, чунон ки Масеҳ

калисоро дӯст дошт)

2. 1 Петрус 3:7 (Шавҳарон бояд бо занони худ дар ақл ва эҳтиром зиндагӣ кунанд)

Ба Қӯлассиён 3:20 Эй фарзандон, ба падару модари худ дар ҳама чиз итоат кунед, зеро ки ин ба Худованд писанд аст.

Кӯдакон бояд дар ҳама чиз ба волидони худ итоат кунанд, то ба Худованд писанд оянд.

1. Иҷозат додани баракати итоаткорӣ: Зиндагӣ бо шараф барои волидон

2. Неъмат барои Худованд будан: Итоати падару модар дар ҳама чиз

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо» — ин ҳукми аввалин бо ваъда аст, — «то бар ту некӣ гардад ва дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Масалҳо 6:20-22 - Писарам, фармони падаратро риоя кун ва таълимоти модаратро тарк накун. Онҳоро ҳамеша дар дили худ бибанд; онҳоро ба гарданатон маҳкам кунед. Чун роҳ равӣ, туро ҳидоят мекунанд; вақте ки шумо хобед, онҳо шуморо посбонӣ мекунанд; вақте ки шумо бедор мешавед, бо шумо сухан хоҳанд гуфт.

Қӯлассиён 3:21 Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, то ки онҳо рӯҳафтода нашаванд.

Волидайн набояд нисбат ба фарзандони худ аз ҳад зиёд сахтгир бошанд, то онҳо рӯҳафтода нашаванд.

1. Муҳим будани меҳрубонӣ нисбат ба фарзандонамон

2. Тарбияи фарзандон бо мехру муҳаббат

1. Эфсӯсиён 6:4 «Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар таълимот ва насиҳати Худованд тарбия кунед».

2. Масалҳо 22:6 «Кӯдакро бо роҳе тарбия кун, ки бояд биравад; пир шуда бошад

ҳам, аз он дур нахоҳад шуд».

Ба Қӯлассиён 3:22 Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисми худ дар ҳама чиз итоат кунед; на бо хидмати чашм, мисли мардона; балки дар якдилӣ, бо тарси Худо:

Итоат калиди писанд омадан ба Худо ва иҷрои ӯҳдадориҳои мост.

1. Тарбияи итоаткорӣ дар ҳаёти мо

2. Қудрати ягонагии дил

1. Эфсӯсиён 6:5-7 «Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарс ва ларзон, дар якдилии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун ғуломон. аз Масеҳ, ки иродаи Худоро аз самими қалб ба ҷо оваред, бо иродаи нек хизмат кунед, чунон ки ба Худованд, на ба одамон, на ба одамон».

2. Яъқуб 4:7 "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

Ба Қӯлассиён 3:23 Ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон;

Ҳар коре, ки мо кунем, мо бояд онро бо тамоми дили худ кунем, гӯё ки онро барои Худованд карда истодаем, на барои одамон.

1. Бо тамоми дили худ ба сӯи Худованд кор кунед

2. Дар тамоми корҳоятон ба Худованд таваккал кунед

1. Эфсӯсиён 6:5-8 «Эй ғуломон, ба онҳое ки ба ҳасби ҷисм оғоёни шумо ҳастанд, бо тарсу ларз, дар якдилии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; На бо хидмати чашмон, мисли мардона; балки чун бандагони Масеҳ, иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд; Бо иродаи нек хизмат кунед, на ба Худованд, на ба одамон: Чун медонед, ки ҳар кас ҳар кори нек кунад, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, аз Худованд ҳамон мукофот хоҳад гирифт».

2. Такрори Шариат 6:5 "Ва Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми

ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор".

Ба Қӯлассиён 3:24 Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Масеҳи Худованд хизмат мекунед.

Худованд онҳоеро, ки ба Ӯ хизмат мекунанд, мукофот хоҳад дод.

1. Хизмати содиқона: Подош аз ҷониби Худованд

2. Хизмат ба Худованди Масеҳ: Мероси баракат

1. Матто 6:19-21 «Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг несту нобуд мешавад ва дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва дуздон ба он ҷо намедароянд ва намедузданд; зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Ибриён 11:6 «Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад».

Ба Қӯлассиён 3:25 Аммо ҳар кӣ бадӣ мекунад, ба ивази бади худ ҷазо хоҳад гирифт, ва ҳеҷ кас эҳтиром надорад.

Ҳар кас, новобаста аз вазъи иҷтимоӣ ва нуфузаш, барои кирдораш ҷавобгар хоҳад буд.

1. Мо ҳама барои амалҳои худ ҳисобот медиҳем

2. Эквалайзери бузург: Мо ҳама чизеро, ки мекорем, дарав мекунем

1. Масалҳо 24:12 - «Агар ту гӯй, ки инак, мо инро намедонистем; Оё он ки дар дил андеша мекунад, онро намебинад? ва касе ки ҷони туро нигоҳ медорад, магар онро намедонад? ва магар ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подош намедиҳад?»

2. Румиён 2:11 - "Зеро ки дар назди Худо эҳтироми шахс вуҷуд надорад".

Қӯлассиён 4 боби чорум ва ниҳоии Номаи Павлус ба Қӯлассиён аст. Дар ин боб Павлус дар бораи муносибатҳои байнишахсӣ дастурҳо медиҳад, имондоронро ба

дуо гуфтан ва оқилона зиндагӣ кардан ташвиқ мекунад ва салом ва суханони ниҳоӣ мефиристад.

Сархати 1: Павлус ба имондорон дастур медиҳад, ки чӣ тавр бо дигарон рафтор кунанд (Қӯлассиён 4:2-6). Ононро водор мекунад, ки ба намоз, бедор ва шукргузор бошанд. Павлус аз номи ӯ низ дуо мехоҳад, то Худо дарро ба ӯ кушояд, то сирри Масеҳро эълон кунад. Ӯ мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки аз ҳар як фурсат самаранок истифода баранд, бо файз ва ҳикмат бо бегонагон сухан гӯянд.

Сархати 2: Павлус аз ҳамкороне, ки бо ӯ ҳастанд, салом мефиристад (Қӯлассиён 4:7–14). Ӯ дар бораи Тихиқӯс, бародари маҳбуб, ки дар бораи вазъияташ хабар медиҳад, ёдовар мешавад. Аристарх, Марқӯс, Юстус ва Эпафрас инчунин ҳамчун ҳамкорони зиндон ё ходимони Масеҳ зикр шудаанд. Павлус Луқоро барои малакаҳои тиббӣ ва Димасро ҳамчун ҳамкораш таъриф мекунад. Ӯ аз калисои хонаи Лаодикия ва Нимфа салом мерасонад.

Сархати 3: Боб бо суханони шахсии Павлус анҷом меёбад (Қӯлассиён 4:15-18). Ӯ ба мӯъминони Қӯлассиё дастур медиҳад, ки ҳангоми хондани номаи ӯ дар байни онҳо низ ба онҳое, ки дар Лудкия будаанд, салом гӯянд. Архипус даъват карда мешавад, ки хизмати худро содиқона иҷро кунад. Ниҳоят, Павлус бо саломи шахсии худ имзо мегузорад ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки зиндониаш барои он дуо мехоҳад, то ки хушхабарро далерона мавъиза кунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби Қӯлассиён дастурҳоро оид ба рафтори худ бо дигарон ба воситаи дуо, ҳикмат дар сухан ва истифодаи имкониятҳо медиҳад.

Павлус аз ҳамкороне, ки бо ӯ ҳастанд, ҳангоми таърифи хизмати онҳо дар Масеҳ салом мефиристад.

Ин боб бо изҳороти шахсӣ, аз ҷумла дастурҳо оид ба салом байни калисоҳо, ташвиқ барои хидмати содиқ ва ёдраскунии ҳабс шудани Павлус анҷом меёбад. Дар ин боб аҳамияти намоз, рафтори хирадмандона ва иттиҳоди мӯъминон таъкид шудааст. Он имондоронро ташвиқ мекунад, ки имони худро бо роҳҳои амалӣ зиндагӣ кунанд ва якдигарро дар паҳн кардани паёми башорат дастгирӣ кунанд.

Ба Қӯлассиён 4:1 Эй оғоён, ба бандагони худ он чи одил ва баробар аст, бидиҳед; зеро медонед, ки шумо низ дар осмон Оғо доред.

Оғоён бояд бо бандагони худ бо адолат ва инсоф муносибат кунанд ва дар хотир дошта бошанд, ки онҳо низ дар осмон устоде доранд.

1. Худо аз корфармоён адолатро интизор аст

2. Қоидаи тиллоӣ: Бо дигарон тавре рафтор кунед, ки шумо мехоҳед, ки бо шумо муомила кунанд

1. Эфсӯсиён 6:9 - «Ва эй оғоён, бо онҳо низ ҳамин тавр кунед ва аз таҳдид даст кашед: зеро бидонед, ки Оғои шумо низ дар осмон аст; ва бо ӯ эҳтироми одамоне нест».

2. Матто 7:12 - «Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед: зеро ин аст Таврот ва анбиё».

Ба Қӯлассиён 4:2 Дуоро давом диҳед ва бо шукргузорӣ бедор бошед;

Намозро давом диҳед ва шукргузор бошед.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ шукргузорӣ карданро бас кунем ва барои ҳама ниёзҳои худ ба Худо дуо гӯем.

2: Дуо кардан ба Худо яке аз роҳҳои муҳимтаринест, ки мо метавонем ба Ӯ миннатдорӣ ва муҳаббати худро нишон диҳем.

1:1 Таслӯникиён 5:17 - Бе таваққуф дуо гӯед.

2: Филиппиён 4:6 - Дар ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

Ба Қӯлассиён 4:3 Ва дар ҳаққи мо низ дуо гӯем, ки Худо дари суханро ба рӯи мо кушояд, то сирри Масеҳро бигӯям, ки ман низ барои он занҷирҳоям.

Павлус аз дуо хоҳиш мекунад, ки Худо ба ӯ имконият диҳад, ки дар бораи сирри Масеҳ, ки барои он дар зиндон аст, сухан гӯяд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дуо метавонад дарҳоро ба рӯи мо боз кунад

2. Асрори Масеҳ: Фаҳмидани қудрати Инҷил

1. Эфсӯсиён 3:14-21 - Дуои Павлус барои калисо барои фаҳмидани муҳаббати Худо.

2. Румиён 8:38-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо карда наметавонад.

Ба Қӯлассиён 4:4 То ончунон ки ман бояд бигӯям, онро ошкор созам.

Гузариш Павлус хоҳиши худро баён мекунад, ки бо тарзе сухан гӯяд, ки ҳақиқати Худоро дуруст нишон диҳад.

1. Қудрати сухани дуруст

2. Тавассути каломи мо ошкор кардани ҳақиқати Худо

1. Яъқуб 3:2-12 - Ром кардани забон

2. Масалҳо 12:18 - Суханони хирадмандон дар дил бо меҳрубонӣ гуфта мешаванд

Ба Қӯлассиён 4:5 Бо онҳое ки дар берунанд, бо ҳикмат рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед.

Мо бояд ҳикмати худро барои муошират бо одамони берун аз калисо тавре истифода барем, ки вақти бештари моро истифода барад.

1. Аз вақти бештар истифода бурдан: Тадқиқот оид ба Қӯлассиён 4:5

2. Дар ҳикмат рафтор кардан: Мулоҳиза дар бораи Қӯлассиён 4:5

1. Масалҳо 4:7, «Ҳикмат чизи асосӣ аст; Пас, ҳикмат ба даст ор;

2. Эфсӯсиён 5:15-16, «Пас, бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун хирад, ва вақтро сарфа кунед, зеро айём шарир аст».

Ба Қӯлассиён 4:6 Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

Масеҳиён бояд суханронии худро бо файз ва ҳикмат истифода баранд, то онҳо тавонанд ба дигарон тавре ҷавоб диҳанд, ки ба Худо писанд бошад.

1. Қувваи суханони мо - Масалҳо 18:21

2. Зебоии суханони нек - Масалҳо 15:1

1. Масалҳо 15:1 - Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст: ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

Ба Қӯлассиён 4:7 Тамоми ҳолати ман Тӯхиқӯс ба шумо, ки бародари маҳбуб ва хизматгузори содиқ ва шарики дар Худованд аст, эълон хоҳад кард:

Тӯхиқӯс бародари маҳбуб ва ходими содиқи Худованд буд.

1: Мисли Тӯхиқӯс хизматгори содиқи Худованд бош.

2: Ҳамчун бародарону хоҳарон дар Худованд якдигарро дӯст доред ва дастгирӣ кунед.

1: 1 ба Қӯринтиён 16:15-16 - "Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли одамон рафтор кунед, қавӣ бошед. Бигзор ҳар коре, ки мекунед, бо муҳаббат ба амал ояд."

2: Ғалотиён 6:10 - "Пас, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама ва махсусан ба аҳли имон некӣ кунем."

Ба Қӯлассиён 4:8 Ӯро барои ҳамин назди шумо фиристодаам, то ки мулки шуморо донад ва дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад;

Павлус бародари маҳбуби худро мефиристад, то ба Қӯлассиён тасаллӣ диҳад.

1. Қудрати ҷомеа: Чӣ тавр мо метавонем ҳамдигарро дар калисо тасаллӣ диҳем.

2. Тасаллии Масеҳ: такя ба ҳузури Худо дар замонҳои душвор.

1. 2 ба Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

2. Ибриён 13:20-21 - Бигзор Худои сулҳу осоиштагӣ, ки Худованди мо Исоро, чӯпони бузурги гӯсфандонро аз мурдагон эҳё кард, бо хуни аҳди абадӣ, шуморо бо ҳар кори нек муҷаҳҳаз гардонад, то ки шумо кори Ӯро ба ҷо оваред. ба воситаи Исои Масеҳ, ки Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Ба Қӯлассиён 4:9 Бо Онисимус, бародари содиқ ва маҳбуб, ки яке аз шумост. Он чиро, ки дар ин ҷо анҷом дода мешавад, ба шумо хабар хоҳанд дод.

Онисимус як бародари содиқ ва маҳбуб аст, ки як қисми ҷамоаи Қӯлассиён аст ва ба онҳо аз хабари макони худ хабар медиҳад.

1. Зиндагӣ ба эътиқоди худ дар ҷомеа

2. Қувваи дӯстии вафодор

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Масалҳо 27:17 - Оҳан оҳанро тез мекунад, ва як кас дигареро тез мекунад.

Ба Қӯлассиён 4:10 Ҳамкори ман Ористарх ва Маркус, писари хоҳари Барнаббо, ба шумо салом мерасонанд (ба ӯ ламс кардаед, ки фармудаед: агар назди шумо биёяд, ӯро қабул кунед;)

Павлус ба Қӯлассиён саломи махсусе аз ду ҳамкасбони зиндониаш мегӯяд.

1: Мо бояд ҳамеша омода бошем, ки ба атрофиёнамон, бахусус онҳое, ки ниёзмандро қабул кунем ва муҳаббат зоҳир кунем.

2: Мо бояд ҳамеша пеш аз ҳама ба Худо роҳнамоӣ ва роҳнамоӣ ҷӯем, ҳатто вақте сухан дар бораи он меравад, ки ба кӣ қабул ва муҳаббат зоҳир кунем.

1: Ибриён 13: 2 - "Аз меҳмоннавозӣ ба бегонагон беэътиноӣ накунед, зеро ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабарона меҳмондорӣ кардаанд".

2: 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст намедорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

Ба Қӯлассиён 4:11 Ва Исо, ки Юстус ном дорад, ки аз махтунон мебошанд. Фақат инҳо ҳамкорони ман дар Малакути Худо ҳастанд, ки барои ман тасаллӣ буданд.

Павлус дар бораи Исо ва Юстус, ду ҳамкорони худ дар Малакути Худо ёдовар шуда, мегӯяд, ки онҳо ба ӯ тасаллӣ мебахшанд.

1. Тасаллии Ҷамъияти Худопараст

2. Қудрати мушорикат дар Малакути Худо

1. Воиз 4:9–12

2. Румиён 15:1–3

Ба Қӯлассиён 4:12 Эпафрос, ки яке аз шумо, бандаи Масеҳ аст, ба шумо салом мерасонад ва ҳамеша барои шумо дар дуо бо ҷидду ҷаҳд меҳнат мекунад, то ки шумо дар тамоми иродаи Худо комил ва комил истода бошед.

Эпафрас дар дуо бахшидан ва садоқат ба иродаи Худо намунаи ибрат нишон дод.

1: Мо бояд саъй кунем, ки ба иҷрои иродаи Худо бахшида шуда бошем.

2: Мо бояд ба Эпафрас ҳамчун намунаи бахшидани дуо ба иродаи Худо назар кунем.

1: Яъқуб 5:16 - "Дуои марди одил пурқувват ва таъсирбахш аст."

2: Матто 6:10 - "Подшоҳии Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд."

Ба Қӯлассиён 4:13 Зеро ки ман ба ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва дар Лудкия ва дар Ҳиераполис ғаюри бузург дорад.

Павлус Эпафрасро барои он таъриф мекунад, ки дар калисоҳои Лудкия ва Хиераполис ғайрати зиёд зоҳир мекунад.

1. Чӣ тавр ғайратро нисбати Салтанати Худо инкишоф додан мумкин аст

2. Қувваи дили содиқ

1. Матто 22:37-39 - Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва ақли худ дӯст бидор.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:58 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор бошед, устувор бошед ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро бидонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

Қӯлассиён 4:14 Луқо, табиби маҳбуб, ва Димос, ба шумо салом мегӯянд.

Ин порча Луқо ва Димосро ҳамчун шахсоне нишон медиҳанд, ки ба Қӯлассиён салом мерасонанд.

1. Қувваи салом: Чӣ гуна муносибатҳои мо бо дигарон имони моро инъикос мекунанд

2. Табиби мӯътамад: Уҳдадории Луқо ба Инҷил

1. Румиён 16:21 - Тимотиюс, ҳамкори ман, ба шумо салом мерасонад; хешовандони ман Люсиюс ва Ёсӯн ва Сосипатер низ чунин мекунанд.

2. 2 Қӯринтиён 13:12 - Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мегӯянд.

Ба Қӯлассиён 4:15 Ба бародароне ки дар Лудкия ҳастанд, ва Нимфо ва ба калисое ки дар хонаи ӯ ҳастанд, салом гӯед.

Ин порча дар бораи аҳамияти эҳтиром ва муҳаббат ба ҳамимononи Лудкия ва Нимфо, инчунин ба калисо дар хонаи онҳо нақл мекунад.

1. "Зиндагӣ дар ваҳдат: Нерӯи эҳтиром ва муҳаббат ба ҳамдиёрон"

2. "Хонаи дуо: Аҳамияти калисо дар ҳаёти мо"

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - "Бинобар ин ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар рафтор кунед. дар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ».

2. Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

Ба Қӯлассиён 4:16 Ва ҳангоме ки ин нома дар миёни шумо хонда мешавад, бигзоред, ки он дар калисои Лудкия низ хонда шавад; ва шумо низ номаи Лудкияро хонед.

Павлус ба Қӯлассиён дастур медиҳад, ки номаи ӯро ба калисои Лаодикия ва номаи калисои Лаодикияро бихонанд.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр хондани Навиштаҳо калисоро муттаҳид мекунад

2. Қудрати Навиштаҳо: Пайваст кардани калисо дар саросари вақт ва фазо

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст.

2. Қӯлассиён 3:12-15 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

Ба Қӯлассиён 4:17 Ва ба Архипус бигӯ: «Бохабар бош, ки хизмате ки дар Худованд ба ту гирифтаӣ, то ки онро иҷро кунӣ».

Архипус вазифадор карда шуд, ки ба хидмате, ки ба ӯ дода шудааст, диққат диҳад ва онро иҷро кунад.

1. Имонатонро дар иҷрои хидмати худ нигоҳ доред

2. Дар хидмате, ки Худованд ба шумо додааст, зиндагӣ кунед

1. Матто 25:14–30

2. 2 Қӯринтиён 5:20–21

Ба Қӯлассиён 4:18 Салом бо дасти ман Павлус. Зангҳои маро ба ёд ored. Файз бо шумо бод. омин.

Павлус Қӯлассиёнро ташвиқ мекунад, ки занҷирҳои ӯро ба ёд оранд ва баракатҳои файзи худро ба онҳо ато кунанд.

1. Қувваи баракат: Зиндагӣ бо файз

2. Қувваи мерос: ёди ниёгони мо

1. Эфсӯсиён 6:18-20 - Ҳамеша бо ҳама дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва бо тамоми сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон бедор бошед;

2. Румиён 12:14-15 - Баракат диҳед онҳоеро, ки шуморо таъқиб мекунанд: баракат диҳед ва лаънат накунед. Бо шодиён шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед.

1 Таслӯникиён 1 боби якуми номаест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Он бо саломи гарм оғоз шуда, барои имон, муҳаббат ва истодагарии онҳо дар байни таъқибот изҳори миннатдорӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус мӯъминони Таслӯникиро барои имон ва коре, ки тавассути имон ба вуҷуд овардаанд, таъриф мекунад (1 Таслӯникиён 1:1-3). Ӯ эътибори онҳоро ҳамчун калисои намунавӣ эътироф намуда, устувории онҳоро дар пайравӣ ба Масеҳ сарфи назар аз ранҷу азобҳо нишон медиҳад. Павлус ба Худо барои шаҳодати содиқонаи онҳо миннатдории худро баён мекунад ва қайд мекунад, ки чӣ тавр хабари имони онҳо ба дуру дароз паҳн шудааст.

Сархати 2: Боб бо он идома дорад, ки Павлус сафари аввалини худро ба Таслӯникӣ ба ёд меорад (1 Таслӯникиён 1:4-7). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки чӣ тавр онҳо паёми Инҷилро бо қудрат, боварӣ ва эътимоди амиқ қабул карданд. Таслӯникиён

аз бутпарастӣ даст кашиданд, то ба Худои Ҳай хизмат кунанд, дар ҳоле ки интизори бозгашти Исо аз осмон буданд. Тағйирёбии онҳо на танҳо дар сухан, балки дар амал низ аён буд, зеро онҳо барои дигар диндорон намуна шуданд.

Параграфи 3: Павлус бо таъкид мекунад, ки чӣ тавр имони онҳо берун аз ҷомеаи онҳо таъсир расонидааст (1 Таслӯникиён 1:8-10). Ӯ қайд мекунад, ки хабари ба дини мубини онҳо омадан ба минтақаҳои гуногун расида, дигаронро водор кардааст, ки аз бутҳо рӯй гардонанд ва ба Худо хидмат кунанд. Ҳавворӣ қайд мекунад, ки онҳо бесаброна интизори бозгашти Исо аз осмон буданд, яъне Писаре, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, ки онҳоро аз ғазаби оянда раҳоӣ медиҳад.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми 1 Таслӯникиён мӯъминони Таслӯникаро барои имон, муҳаббат ва истодагарии намунавии онҳо дар байни таъқибот ситоиш мекунанд.

Павлус онҳоро барои намунаи зиндагии масеҳӣ буданаш таъриф мекунад ва эътироф мекунад, ки чӣ тавр хабари имони онҳо ба дур паҳн шудааст.

Ӯ ташрифи худро ба онҳо хотиррасон мекунад, вақте ки онҳо паёми Инҷилро самимона қабул карда, аз бутпарастӣ рӯй гардонда, ба Худои Ҳай хизмат мекарданд. Тағйирёбии онҳо ба дигарон илҳом бахшид ва онҳо бесаброна интизори бозгашти Исоро ҳамчун наҷотдиҳандаи худ аз доварии оянда буданд. Ин боб имони пурқуввати Таслӯникиён, таъсири онҳо ба дигарон ва умеди онҳоро ба бозгашти Масеҳ таъкид мекунад.

1 Таслӯникиён 1:1 Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникиён, ки дар Худои Падар ва дар Исои Масеҳи Худованд аст: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод. .

Павлус, Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникиён, ки дар Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд ҳастанд, файз ва осоиштагӣ мефиристанд.

1. Аз фазлу саломи Худо шод бошед

2. Муҳаббати Падар Худо ва Исои Масеҳи Худовандро қабул кунед

1. Румиён 5:1-2 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. Ба воситаи Ӯ мо низ бо имон ба ин файзе, ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2. Юҳанно 14:25-26 - «Ҳамаи инро дар ҳоле ки бо шумо гуфтам. Аммо Ҳимоятгар,

Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард. Саломро бо шумо мегузорам; осоиштагии ман ба ту медиҳам. Ман ба ту намедиҳам, чунон ки ҷаҳон медиҳад. Нагузоред, ки дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсед.

1 Таслӯникиён 1:2 Мо ҳамеша барои ҳамаи шумо Худоро шукр мегӯем ва дар дуоҳоямон шуморо зикр мекунем;

Мо аз Худо барои Таслӯникиён сипосгузорем ва ҳамеша онҳоро дар дуоҳоямон ёдовар мешавем.

1: Мо бояд ҳамеша аз Худо барои одамоне, ки дар ҳаёти худ дорем, шукр гӯем ва онҳоро дар дуо ба ёд орем.

2: Шукрона кардан ба Худо барои одамони гирду атроф ва дуои мунтазам барои онҳо як ҷузъи муҳими имони мост.

1: Қӯлассиён 4:2-4 «Дуоро устуворона давом диҳед ва дар он бо шукргузорӣ бедор бошед. Дар баробари ин, барои мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба рӯи мо кушояд, то сирри Масеҳро, ки ман ба сабаби он дар зиндон ҳастам, ошкор созад, то онро равшан созам, ки ман бояд ҳамин тавр бошад. сухан рондан».

2: Филиппиён 1: 3-4 "Ман Худои худро дар ҳама хотираи худ шукр мегӯям, ҳамеша дар ҳар дуои ман дар ҳаққи шумо бо шодӣ дуо мекунам."

1 Таслӯникиён 1:3 Дар пеши назари Худо ва Падари мо кори имон, ва меҳнати муҳаббат ва сабри умед ба Худованди мо Исои Масеҳро беист ба ёд оваред;

Имон, муҳаббат ва умеди Таслӯникиён ба Исои Масеҳро Павлус дар назди Худои Падар ба ёд меорад ва ситоиш мекунад.

1. Имон, ишқ ва умед: сифатҳои муъмини ҳақиқӣ

2. Қувваи сабр: мустаҳкам кардани имон, муҳаббат ва умеди мо

Салиб-

1. Ғалотиён 5:6 - «Зеро ки дар Исои Масеҳ на хатна ва на номахтунӣ ҳеҷ фоидае надорад, балки имоне, ки бо муҳаббат амал мекунад».

2. Матто 24:12-13 - "Ва азбаски шарорат зиёд мешавад, муҳаббати бисьёр касон сард хоҳад шуд. Аммо касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт".

1 Таслӯникиён 1:4 Эй бародарони маҳбуб, бидонед, ки шумо Худоро интихоб мекунед.

Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ хотиррасон мекунад, ки онҳо аз ҷониби Худо интихоб шудаанд.

1. Интихоби Худо аз халқи худ - шодӣ аз муҳаббат ва файзи Ӯ

2. Ёдоварӣ аз интихоботи мо - Раҳпаймоӣ дар имон ва тоъат

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки барои онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, ҳама чиз ба манфиати нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. 2 Тимотиюс 2:10 - Бинобар ин ман ба ҳама чиз барои баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ наҷотеро, ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ба даст оранд.

1 Таслӯникиён 1:5 Зеро ки башорати мо ба шумо на танҳо дар сухан, балки ҳамчунин дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва бо эътимоди зиёд расидааст; чунон ки шумо медонед, ки мо дар миёни шумо ба хотири шумо чӣ гуна одамон будем.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба Таслӯникиён Инҷилро мавъиза карда, ба онҳо намунаи муқаддасӣ, қувват ва эътимодро нишон доданд.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Каломи Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Зиндагӣ бо муқаддасот ва итминон: Чӣ гуна бояд зиндагии бо имон дошта бошад

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор; аввал ба яҳудӣ ва инчунин ба юнонӣ.

2. 1 Юҳанно 1:5-7 - Пас ин аст хабаре ки мо дар бораи Ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест. Агар гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем ва дар торикӣ рафтор мекунем, дурӯғ мегӯем ва ростӣ намегӯем;

лекин агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

1 Таслӯникиён 1:6 Ва шумо пайравони мо ва Худованд гардидаед, ки каломро дар андӯҳҳои зиёд ва бо шодии Рӯҳулқудс қабул кардаед.

Таслӯникиён бо вуҷуди ранҷу азобҳои зиёд Каломи Худоро қабул карданд ва бо шодӣ дар Рӯҳулқудс ҷавоб доданд.

1. Сарфи назар аз вазъиятатон шод бошед

2. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти имондорон

1. Ибриён 10:34-35 - "Зеро ки шумо ба зиндониён раҳм кардед ва ғорати молу мулки худро бо шодӣ қабул кардед, зеро медонистед, ки худатон молу мулки беҳтар ва абадӣ доред".

2. Румиён 15:13 - «Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад».

1 Таслӯникиён 1:7 Ба тавре ки шумо барои ҳамаи имондорон дар Мақдуния ва Охоия намуна будед.

Ин оят мӯъминонро дар Мақдуния ва Охоия ташвиқ мекунад, ки ба ҳамаи имондорони дигар намуна бошанд.

1. Чӣ тавр ба дигарон намунаи Худо будан мумкин аст

2. Пайравӣ ба намунаи вафодории Худованд

1. 1 ба Қӯринтиён 11:1 - «Шумо пайравони Ман бошед, чунон ки ман низ аз Масеҳ ҳастам».

2. 1 Петрус 2:21 - "Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузошт, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед".

1 Таслӯникиён 1:8 Зеро ки каломи Худованд на танҳо дар Мақдуния ва Охоия аз шумо садо дод, балки имони шумо ба Худопарастӣ дар ҳама ҷо паҳн шудааст; то ки

ба мо лозим наояд, ки чизе гуем.

Каломи Худованд ба зудӣ аз Таслӯникӣ дар тамоми Мақдуния, Охоия ва берун аз он паҳн шуд, ба тавре ки ба мавъизаи дигар эҳтиёҷе набуд.

1. Қувваи Имон: Чӣ гуна эътиқодҳои мо метавонанд аз худамон паҳн шаванд

2. Масъулияти Калисо барои мавъиза кардани Инҷил

1. Румиён 10:14-15 - «Пас чӣ гуна онҳо Онеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, мехонанд? Ва чӣ гуна онҳо ба Ӯ имон оваранд, ки дар бораи Ӯ ҳаргиз нашунидаанд? Ва чӣ гуна онҳо бе мавъиза шунида метавонанд? Ва чӣ гуна онҳо мавъиза кунанд, магар он ки фиристода шаванд?»

2. Аъмол 8:4 - «Акнун онҳое ки пароканда буданд, каломро мавъиза мекарданд».

1 Таслӯникиён 1:9 Зеро худи онҳо ба мо нишон медиҳанд, ки мо ба назди шумо чӣ гуна даромада будем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо ба Худо рӯй овардаед, то ба Худои Ҳай ва ҳақиқӣ хизмат кунед;

Таслӯникиён аз бутҳо рӯй гардонданд, то ба Худои зинда ва ҳақиқӣ хизмат кунанд.

1. Аз бутҳо рӯй гардондан ба Худо хизмат кардан

2. Қувваи табдил

1. 1 Таслӯникиён 1:9

2. Ишаъё 57:15 Зеро чунин мегӯяд Таоло ва Таоло, ки сукунати абадият аст, ва исми Ӯ муқаддас аст; Ман дар макони баланд ва муқаддас сокин ҳастам, бо он ки рӯҳи пушаймон ва фурӯтан аст, то рӯҳи фурӯтанонро эҳё кунад ва дили тавбакоронро эҳё кунад.

1 Таслӯникиён 1:10 Ва мунтазири Писари Худ аз осмон, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, яъне Исоро, ки моро аз ғазаби оянда раҳоӣ дод.

Павлус Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки имон дошта бошанд ва Исоро, ки онҳоро аз ғазаби оянда наҷот дод, интизор шаванд.

1. Исо: Наҷотдиҳандаи наҷоти мо

2. Имон доштан ва мунтазири Худованд бош

1. Румиён 5:8-10 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

1 Таслӯникиён 2 боби дуюми номае мебошад, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи хизматаш дар байни онҳо мулоҳиза карда, беайбии худ, муҳаббат ба онҳо ва хоҳиши дидани рушди рӯҳонии онҳоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо хотиррасон кардани Таслӯникиён оғоз мекунад, ки дар вақти бо онҳо буданаш чӣ гуна рафтор мекард (1 Таслӯникиён 2:1-6). Ӯ таъкид мекунад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш сарфи назар аз мухолифат ва ранҷу азоб далерона сухан мегуфтанд. Мавъизаи онҳо на бо фиреб ё ниятҳои нопок, балки аз хоҳиши самимии писанд омадан ба Худое, ки башоратро ба онҳо супурдааст, асос ёфтааст. Онҳо ҷӯёи ризоияти инсон набуданд, балки барои писанд омадан ба Худое, ки дилҳои онҳоро месанҷад, мехостанд.

Сархати 2: Павлус ба хотир меорад, ки чӣ тавр онҳо ба имондорони Таслӯникӣ бо нармӣ ва меҳрубонӣ муносибат мекарданд (1 Таслӯникиён 2:7-12). Вай худро ба модари ширдех му-коиса мекунад, ки фарзандони худро нигохубин мекунад. Онҳо на танҳо мехостанд, ки хушхабарро мубодила кунанд, балки инчунин омода буданд, ки ҳаёти худро бо онҳо нақл кунанд. Онҳо шабу рӯз заҳмат мекашиданд, то ҳангоми эълони паёми Худо бар касе бори гарон нашаванд. Онҳо мисли падар бо фарзандонаш онҳоро насиҳат медоданд, рӯҳбаланд мекарданд ва ташвиқ мекарданд, ки ҳаёти сазовори даъвати Худо дошта бошанд.

Сархати 3: Боб бо Павлус изҳори миннатдорӣ мекунад, ки чӣ тавр имондорони Таслӯникӣ каломи Худоро қабул карданд (1 Таслӯникиён 2:13-16). Ӯ онҳоро барои он таъриф мекунад, ки онро ҳамчун ҳақиқат қабул карданд, на танҳо суханони инсонӣ - ва эътироф кардани қудрати дигаргункунандаи он дар дохили худ. Сарфи назар аз таъқиботи ҳамватанони худ, ба монанди он ки калисоҳои дигар аз сар гузаронидаанд, имони онҳо қавӣ боқӣ монд. Таъқибкунандагон дар паҳн кардани Инҷил монеа шуданд, вале аз сабаби рад кардани Масеҳ ба доварии илоҳӣ дучор шуданд.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми 1 Таслӯникиён беайбии Павлусро дар хизмат, муҳаббати ӯ ба имондорони Таслӯникӣ ва қабули паёми Инҷил таъкид мекунад.

Павлус таъкид мекунад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш бо самимият ва хоҳиши писанд омадан ба Худо мавъиза мекарданд, на ҷустани ризоияти одамон. Онҳо ба Таслӯникиён бо мулоимӣ ва меҳрубонӣ муносибат карда, на танҳо хушхабарро, балки ҳаёти онҳоро низ мубодила мекарданд. Павлус худро ба модари ғамхор ва падари ғамхор муқоиса мекунад, ки онҳоро ба зиндагии шоиста насиҳат мекунад.

Ӯ барои он ки чӣ тавр онҳо каломи Худоро ҳамчун ҳақиқат қабул карданд, миннатдорӣ баён мекунад ва истодагарии онҳоро дар муқобили таъқибот эътироф мекунад. Боб бо зикри он, ки онҳое, ки ба онҳо мухолиф буданд, барои рад кардани Масеҳ ба доварии илоҳӣ дучор шуданд. Ин боб ғамхории чӯпонии Павлус, ӯҳдадории ӯ ба паҳн кардани Инҷил ва садоқати Таслӯникиёнро дар вақти душвориҳо таъкид мекунад.

1 Таслӯникиён 2:1 Зеро худатон, эй бародарон, бидонед, ки даромадгоҳи мо ба сӯи шумост, ки он бар абас набуд.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба Таслӯникӣ беҳуда наомадаанд, балки бо мақсади мавъиза кардани Инҷил.

1. Қувваи мавъизаи Инҷил

2. Нақшаи Худо барои ҳаёти мо

1. Румиён 10:14-17 - Чӣ тавр онҳо бе воиз мешунаванд?

2. Аъмол 4:31 - Ва ҳангоме ки онҳо дуо карданд, маконе, ки ҷамъ омада буданд, ба ларза омад; ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

1 Таслӯникиён 2:2 Аммо ҳатто баъд аз он мо, чунон ки шумо медонед, дар Филиппӣ, дар назди Худои худ ҷуръат мекардем, ки ба шумо башорати Худоро бо баҳсу мунозираҳои зиёд мавъиза кунем.

Павлус ва ҳамроҳонаш дар Филиппӣ ба таъқибот дучор шуданд, вале ҳанӯз далерона башорати Худоро мавъиза мекарданд.

1. Вақте ки бо душворӣ рӯ ба рӯ мешавед, дар қудрати Худо устувор бошед.

2. Итоат ба иродаи Худо ба мо кӯмак мекунад, ки дар замонҳои душвор далер бошем.

1. Ишаъё 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

1 Таслӯникиён 2:3 Зеро насиҳати мо на аз макр буд, на аз нопокӣ ва на дар макр;

Гузариш Насиҳат бидуни фиреб, нопокӣ ва макр дода мешуд.

1. Қудрати Насиҳати саҳеҳ

2. Дар рӯҳбаланд кардани мо беайбӣ зоҳир кунем

1. Қӯлассиён 3:12-14 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2. Яъқуб 1:19-21 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

1 Таслӯникиён 2:4 Аммо, чунон ки Худо ба мо иҷозат дода буд, ки башоратро бовар кунонад, мо низ ҳамин тавр мегӯем; на ба одамон писандида, балки Худое ки дилҳои моро меозмояд.

Павлус мефаҳмонад, ки ба ӯ ва дигар расулон башорат супорида шудаанд ва мувофиқи иродаи Худо сухан мегӯянд, на барои писанд омадан ба одамон.

1. Эътимод ба даъвати Худо: Чӣ тавр бо далерӣ ва қудрат аз Инҷил пайравӣ кардан мумкин аст

2. Иҷрои иродаи Худо: Чаро писанд омадан ба мардон вазифаи аввалиндараҷаи мо

нест?

1. Ишаъё 55: 8-9 - "Зеро ки фикрҳои ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва фикрҳо аз андешаҳои шумо."

2. Ирмиё 29:11 - «Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад».

1 Таслӯникиён 2:5 Зеро ки мо, чунон ки медонед, ҳеҷ гоҳ суханони хушомадгӯиро истифода набурдаем, на либоси тамаъкорӣ; Худо шоҳид аст:

Павлуси ҳавворӣ ба Таслӯникиён итминон медиҳад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш ҳангоми мавъизаи Инҷил ҳеҷ гоҳ хушомадгӯй намекарданд ё кӯшиш намекарданд, ки аз онҳо истифода баранд.

1. Қувваи ростқавлӣ дар эълони Инҷил

2. Муҳимияти беайбӣ ҳангоми хидмат ба Худо

1. Юҳанно 15:13 - "Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад".

2. Масалҳо 11:3 - «Беайбии одил онҳоро ҳидоят мекунад, вале бадкирдориҳои ҷиноятқорон онҳоро несту нобуд хоҳад кард».

1 Таслӯникиён 2:6 Мо на аз одамон ҷалол наёфтаем, на аз шумо ва на аз дигарон, дар сурате ки мо мисли ҳавворионӣ Масеҳ гарон мебудем.

Павлуси ҳавворӣ ва ҳамроҳонаш аз Таслӯникиён ё ягон каси дигар ҷалол намеҷустанд, гарчанде ки онҳо ҳақ доштанд, ки бори гарон бошанд.

1. Қудрати фурӯтанӣ: Чӣ тавр дар ҷаҳони пурбор бебор будан мумкин аст

2. Дигаронро аз худамон муҳимтар дидан: Намунаи расулон

1. Филиппиён 2:3–4: «Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё кибру беҳуда накунед.

Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ боло қадр кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шуморо ба манфиати дигарон нигоҳ доред».

2. Матто 20:28: «Чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад».

1 Таслӯникиён 2:7 Аммо мо дар миёни шумо мулоим будем, чунон ки ҳамшира фарзандони худро нигоҳубин мекунад.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба Таслӯникиён мисли ҳамшираи шафқат ба фарзандонаш бо мулоимӣ ва ғамхорӣ муносибат мекарданд.

1. «Нолимӣ: ченаки ҳақиқии ишқ»

2. «Мухаббати фарзандон: Намунаи зиндаги»

1. 1 Таслӯникиён 2:7

2. Матто 11:29-30 - "Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

1 Таслӯникиён 2:8 Аз ин рӯ, мо мехостем, ки шуморо дӯст дошта, на танҳо Инҷили Худоро, балки ҷонҳои худро низ ба шумо бидиҳем, зеро шумо барои мо азиз будед.

Павлус ба Таслӯникиён чунон дӯст медошт, ки ӯ тайёр буд, ки ба онҳо на танҳо Инҷили Худоро, балки худро низ диҳад.

1. Қувваи Муҳаббат - Чӣ тавр Муҳаббати Павлус ба Таслӯникиён ба онҳо Инҷилро дод

2. Арзиши муносибатҳо - Чӣ тавр Павлус ба Таслӯникиён нишон дод, ки онҳо барои ӯ то чӣ андоза азиз буданд

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар

иззат кунед.

1 Таслӯникиён 2:9 Зеро ки шумо, эй бародарон, меҳнат ва заҳмати моро дар хотир доред: шабу рӯз заҳмат кашида, азбаски мо ба ҳеҷ яке аз шумо масъулият надорем, башорати Худоро ба шумо мавъиза мекардем.

Павлус ва ҳамроҳонаш сахт меҳнат мекарданд, то Инҷили Худоро ба Таслӯникиён мавъиза кунанд, бе он ки ба онҳо бори гарон бошад.

1. Шодии хизмат кардан ба Худо бе интизори чизе

2. Бо вуҷуди душвориҳо дар хидмати Худо устувор будан

1. Матто 10:7-8 - Ва ҳангоме ки меравед, ин хабарро эълон кунед: "Малакути Осмон наздик шудааст". Беморонро шифо диҳед, мурдагонро эҳё кунед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед. Шумо озодона гирифтаед; озодона додан.

2. Ибриён 6:10 - Худо беадолат нест; вай мехнати шумо ва мехру мухаббатеро, ки шумо ба вай зохир кардаед, фаромуш нахохад кард, чунон ки шумо ба халки вай ёрй мерасондед ва ба онхо ёрй мерасондед.

1 Таслӯникиён 2:10 Шумо ва Худо шоҳиди он ҳастед, ки мо дар миёни шумо, ки имон овардаед, чӣ қадар муқаддас, одилона ва беайб рафтор кардем.

Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ хотиррасон мекунад, ки ӯ ва ҳамроҳонаш то чӣ андоза муқаддас ва ростқавл буданд.

1. Зиндагии рост: Намунаи Павлус ва ҳамроҳонаш

2. Қудсият дар ҳаёти мо: Намунаи Павлус ва ҳамроҳонаш

1. Матто 5:48 - Пас, комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

1 Таслӯникиён 2:11 Чунон ки шумо медонед, ки чӣ гуна мо ҳар яки шуморо насиҳат

кардем, тасаллӣ додем ва насиҳат кардем, чунон ки падар фарзандони худро мекунад,

Павлус Таслӯникиёнро ҳамчун падари меҳрубон насиҳат дод, тасаллӣ дод ва насиҳат кард.

1. Муҳаббати падар: Раҳму шафқат ва рӯҳбаландӣ

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Баракат додан ба дигарон бо муҳаббати Худо

1. Эфсӯсиён 6:4, «Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред; балки онҳоро дар таълиму насиҳати Худованд тарбият».

2. Румиён 15:5, «Бигзор Худое, ки истодагарӣ ва рӯҳбаландкунанда ато мекунад, ба шумо ҳамон муносибатеро, ки Исои Масеҳ дошт, нисбати ҳамдигар ато намояд».

1 Таслӯникиён 2:12 То ки шумо сазовори Худое рафтор кунед, ки Ӯ шуморо ба Малакути ва ҷалоли Худ даъват кардааст.

Таслӯникиёнро ташвиқ мекунанд, ки ҳаёти шоистаи Худо, ки онҳоро ба салтанат ва ҷалоли Худ даъват кардааст, зиндагӣ кунанд.

1. Зиндагие, ки сазовори даъвати Худост

2. Содиқ будан ба Салтанат ва ҷалоли Худо

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Эфсӯсиён 4:1 - «Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо илтимос мекунам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки ба он даъват карда шудааст».

1 Таслӯникиён 2:13 Барои ҳамин ҳам Худоро доимо шукр мегӯем, зеро вақте ки шумо каломи Худоро, ки дар бораи мо шунидаед, қабул кардаед, на ҳамчун каломи одамон, балки каломи Худоро қабул кардед. Худое, ки дар шумо, имондорон низ амал мекунад.

Павлус ва ҳамроҳонаш ба Худо барои имони Таслӯникиён ба Каломи Худо, ки дар ҳаёти онҳо таъсирбахш шуд, ташаккур мегӯянд.

1. Қувваи эътиқод: Чӣ гуна имон ба Каломи Худо ҳаёти моро тағйир медиҳад

2. Зиндагӣ аз рӯи Калом: Роҳҳои амалии ворид кардани Каломи Худо ба ҳаёти мо

1. Ибриён 4:12 - Зеро ки каломи Худо тез ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки то пора-пора кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сӯрох мекунад ва дарккунандаи фикрҳост ва ниятҳои дил.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

1 Таслӯникиён 2:14 Зеро ки шумо, эй бародарон, пайравони калисоҳои Худо, ки дар Яҳудо дар Исои Масеҳ ҳастанд, шудаед;

Калисои Таслӯникӣ ба намунаи дигар калисоҳои Яҳудия пайравӣ карда, аз ҷониби мардуми худ мисли яҳудиён аз таъқибот азоб мекашид.

1. Қувваи таъқиботи мӯътамад: Омӯзиши тобоварӣ дар замонҳои душвор

2. Қувваи ваҳдат: Якҷоя истода дар баробари мушкилот

1. Румиён 5:3-4 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

1 Таслӯникиён 2:15 Онҳо ҳам Исои Худованд ва ҳам анбиёи худро куштанд ва моро таъқиб карданд; ва онҳо ба Худо писанд намеоянд ва ба ҳама мухолифанд.

Таслӯникиён Исои Худованд ва анбиёи худро кушта буданд ва пайравони Ӯро таъқиб мекарданд. Онҳо ба Худо писанд нестанд ва хилофи ҳама одамонанд.

1. Оқибатҳои номатлуби куфр

2. Муҳаббати бепоёни Худо бо вуҷуди беимонии мо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Луқо 6:27 - Аммо ба шумо, ки мешунаванд, мегӯям: душманони худро дӯст доред, ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед.

1 Таслӯникиён 2:16 Ба мо манъ мекунем, ки бо ғайрияҳудиён сухан гӯем, то ки онҳо наҷот ёбанд ва ҳамеша гуноҳҳои онҳоро пур кунанд, зеро ки ғазаби онҳо то охир расидааст.

Гузариш Ба Таслӯникиён манъ карда шуд, ки бо ғайрияҳудиён сӯҳбат кунанд, то онҳоро аз гуноҳҳояшон наҷот диҳанд, зеро ғазаби Худо бар онҳо буд.

1. Чӣ тавр ба онҳое, ки ба наҷот ниёз доранд, хизмат кардан мумкин аст

2. Ғазаб ва раҳмати Худо

1. Ҳизқиёл 18:23 - Оё ман аз он лаззат мебарам, ки шарир бимирад? мегӯяд Худованд Худо, ва на ин ки аз роҳи худ баргардад ва зинда монад?

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

1 Таслӯникиён 2:17 Аммо мо, эй бародарон, дар ҳузури шумо ба муддати кӯтоҳе гирифта шудаем, на дар дил, бештар кӯшиш мекардем, ки чеҳраи шуморо бо хоҳиши зиёд бубинем.

Павлус ва ҳамроҳонаш хоҳиши дидани калисои Таслӯникӣ доштанд ва кӯшиш мекарданд, ки ҳарчи зудтар ба онҳо боздид кунанд.

1. Нерӯи ҳасрат ва ҳаваси мушорикат

2. Қувваи бепоёни ягонагии масеҳӣ

1. Аъмол 20:38-39 - "Бинобар ин, бедор бошед, зеро шумо рӯз ё соатро намедонед. Ва якдигарро бо ин суханон рӯҳбаланд кунед".

2. Ибриён 10:24-25 - "Биёед дар бораи роҳҳои барангехтани якдигар ба амалҳои муҳаббат ва аъмоли нек фикр кунем. Ва биёед, мисли баъзе одамон вохӯрии якҷояамонро фаромӯш накунем, балки якдигарро рӯҳбаланд кунем".

1 Таслӯникиён 2:18 Аз ин рӯ, мехостем, ки ман, Павлус, борҳо назди шумо биёям; вале шайтон ба мо халал расонд.

Павлус мехост боз ба калисои Таслӯникиён ташриф орад, аммо Шайтон ба нақшаҳои ӯ халал расонд.

1. Ғалабаи мӯътамад: Омӯзиши бартараф кардани монеаҳои шайтон

2. Истиқбол дар имон: устувор истодан дар муқобили мухолифат

1. Эфсӯсиён 6:10-12 - Ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи тамоми Худоро дар бар кунед, то ки бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳонии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

1 Таслӯникиён 2:19 Зеро ки умед, ё шодӣ ё тоҷи шодии мо чист? Оё шумо ҳатто дар ҳузури Худованди мо Исои Масеҳ дар вақти омадани Ӯ нестед?

Павлус аз Таслӯникиён мепурсад, ки умед, шодӣ ва тоҷи шодии онҳо чист, зеро онҳо дар ҳузури Исои Худованд дар вақти омадани Ӯ хоҳанд буд.

1. Умед ва шодии мо дар назди Худованд

2. Тоҷи шодии мо дар омадани Исо

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дорем, онро бо сабр интизорем.

2. 1 Қӯринтиён 15:51-54 - Инак! Ман ба шумо як асрор мегӯям. Мо на ҳама хоб хоҳем кард, аммо ҳама дар як лаҳза, дар як мижа задан, дар карнайи охирин тағир хоҳем ёфт. Зеро ки карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо дигаргун хоҳем шуд. Зеро ин ҷисми фаношаванда бояд ҷисми бефаноиро дар бар кунад, ва ин ҷисми миранда бояд ҷовидонӣ бипӯшад.

1 Таслӯникиён 2:20 Зеро ки шумо ҷалол ва шодмонии мо ҳастед.

Павлус барои масеҳиёни Таслӯникӣ хурсандӣ ва миннатдории худро баён карда, ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо барои ӯ манбаи ҷалол ва шодӣ мебошанд.

1. Шодмонӣ дар сафар: Қувваи ҳамкории масеҳӣ

2. Худоро ҷалол додан тавассути ҷомеаи масеҳӣ

1. Аъмол 2: 44-47 - Ҳамаи онҳое ки имон оварданд, якҷоя буданд ва ҳама чизҳои умумӣ доштанд.

2. Румиён 15:5,7 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар ҳамоҳангӣ бо якдигар зиндагӣ кунед ва якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

1 Таслӯникиён 3 боби сеюми номаест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи имони онҳо ғамхорӣ мекунад ва Тимотиюсро мефиристад, то онҳоро дар озмоишҳояшон қавӣ ва рӯҳбаланд кунад.

Сархати 1: Павлус бо изҳори нигаронии худ дар бораи имондорони Таслӯникӣ оғоз мекунад (1 Таслӯникиён 3:1-5). Ӯ қайд мекунад, ки дигар тоқат карда наметавонист, ки аз имони онҳо огоҳӣ надошта бошад ва қарор кард, ки Тимотиюс, ҳамкор ва бародараш, барои қавӣ ва рӯҳбаланд кардани онҳо фиристода шавад. Павлус хавотир буд, ки онҳо ба озмоиш дучор шаванд ва имони онҳо аз сабаби таъқибот суст шавад.

Сархати 2: Павлус аз гирифтани гузориши мусбӣ дар бораи имони Таслӯникиён шод мешавад (1 Таслӯникиён 3:6-9). Тимотиюс бо хушхабар дар бораи устувории онҳо дар Худованд бармегардад. Муҳаббати онҳо ба Павлус ва орзуи боз дидани ӯ

ба ӯ шодии бузург мебахшид ва дар тангиҳои худ ӯро тасаллӣ медод. Ӯ шабу рӯз бо ҷидду ҷаҳд дуо карда, аз Худо хоҳиш мекунад, ки ба ӯ имкон диҳад, ки бори дигар ба дидори онҳо равад.

Сархати 3: Ин боб бо дуо дар бораи муҳаббати бештар дар байни имондорон анҷом меёбад (1 Таслӯникиён 3:10-13). Павлус аз Худо хоҳиш мекунад, ки барои ӯ роҳе фароҳам оварад, ки бо онҳо рӯ ба рӯ бинад, то он чизеро, ки дар имонашон нокифоя аст, таъмин кунад. Ӯ дуо мекунад, ки Худо муҳаббати онҳоро нисбат ба якдигар ва ба ҳамаи одамон боз ҳам бештар гардонад. Ниҳоят, ӯ аз Худо хоҳиш мекунад, ки дар вақти омадани Исо бо ҳамаи муқаддасонаш дилҳои онҳоро дар қудсият беайб устувор созад.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми 1 Таслӯникиён ғамхории Павлусро нисбати имондорони Таслӯникӣ дар байни таъқибот нишон медиҳад.

Ӯ Тимотиюсро ҳамчун намояндаи худ мефиристад, то онҳоро дар имонашон қавӣ ва рӯҳбаланд кунад.

Пас аз гирифтани гузориши мусбӣ аз Тимотиюс, Павлус аз истодагарии онҳо шод мешавад ва изҳори орзу мекунад, ки бори дигар онҳоро бубинад. Ӯ барои зиёд шудани муҳаббат дар байни мӯъминон дуо мекунад ва аз Худо мехоҳад, ки дилҳои онҳоро дар қудсият беайб созад. Дар ин боб ғамхории чӯпонии Павлус, хоҳиши ӯ барои некӯаҳволии рӯҳонии онҳо ва умеди ӯ ба афзоиши минбаъдаи имон ва муҳаббати онҳо нишон дода шудааст.

1 Таслӯникиён 3:1 Бинобар ин, вақте ки мо дигар тоқат карда натавонистем, хуб мепиндоштем, ки дар Афина танҳо монданро хуб меҳисобем;

Павлус ва ҳамроҳонаш дигар тоқат карда натавонистанд, ки дар Афина бимонанд ва онҳо қарор доданд, ки тарк кунанд.

1. Қудрати қабули қарорҳои душвор - 1 Таслӯникиён 3:1

2. Бо вуҷуди тарс ва номуайянӣ ба иродаи Худо пайравӣ кунед - 1 Таслӯникиён 3:1

1. Ишаъё 55:8-9 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед;

натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ба ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

1 Таслӯникиён 3:2 Ва бародари мо ва ходими Худо ва ҳамкори мо дар Инҷили Масеҳ Тимотиюсро фиристод, то шуморо устувор созад ва дар бораи имонатон тасаллӣ диҳад.

Павлус Тимотиюсро ба Таслӯникӣ ҳамчун бародар, ходими Худо ва ҳамкор дар Инҷили Масеҳ фиристод, то онҳоро дар имонашон рӯҳбаланд кунад.

1. "Лангар дар имон: устувор истодан дар замонҳои хатарнок"

2. "Қувваи рӯҳбаландкунанда: мустаҳкам кардани Бадани Масеҳ"

1. Ибриён 10: 19-25 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, азбаски мо боварӣ дорем, ки ба қудси муқаддас бо хуни Исо ворид шавем, бо роҳи нав ва зинда барои мо тавассути парда, яъне бадани Ӯ кушода шудааст. , ва азбаски мо бар хонаи Худо коҳини бузург дорем, биёед бо дили самимӣ ва бо итминони комил, ки имон меорад, ба Худо наздик шавем ва дилҳои худро пошида, моро аз виҷдони гунаҳкор пок созем ва баданамонро бо он шуста бошем. оби тоза».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

1 Таслӯникиён 3:3 То ки ҳеҷ кас аз ин андӯҳҳо ба ҳаяҷон наафтад, зеро худатон медонед, ки мо барои он таъин шудаем.

Павлус аҳли Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки аз азобҳои онҳо рӯҳафтода нашаванд, зеро онҳо таъин шудаанд, ки ба онҳо тоб оранд.

1. "Мо барои азобҳо таъин шудаем: Чӣ тавр дар озмоишҳо қувват пайдо кардан мумкин аст"

2. "Таъинот барои сабр: Фаҳмидани таъиноти Худо"

1. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

2. 2 ба Қӯринтиён 4:17-18 - "Зеро ки ин ранҷу сабуки лаҳзае барои мо вазни абадии ҷалолеро омода мекунад, ки аз ҳама муқоиса нест, зеро мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён назар мекунем. он чи дида мешавад, гузаранда аст, аммо он чи нонамоён аст, ҷовидонист».

1 Таслӯникиён 3:4 Зеро, вақте ки мо бо шумо будем, пештар ба шумо гуфта будем, ки азобу уқубат кашем; чунон ки воқеъ шуд, ва шумо медонед.

Павлуси ҳавворӣ ба Таслӯникиён ҳушдор дод, ки онҳо бо мусибате рӯ ба рӯ мешаванд, ки дар ниҳоят ба амал омад.

1. Имон ба муқобили мусибат

2. Субот дар роҳи душворӣ

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

1 Таслӯникиён 3:5 Бинобар ин, вақте ки дигар тоқат карда натавонистам, фиристодам, ки имони шуморо донам, то ки васвасакунанда шуморо ба васваса наандозад, ва меҳнати мо бар абас гардад.

Павлус дар бораи имони Таслӯникиён ғамхорӣ мекард ва касеро фиристод, то онҳоро тафтиш кунад, то ки васвасакунанда имони онҳоро вайрон кунад ва кори Павлусро беэътибор созад.

1. Мо бояд ҳушёр бошем, ки имони худ ва имони дигаронро аз таъсири васвасаҳо ҳифз кунем.

2. Саъю кӯшиши мо дар хидмати Худо бояд аз хоҳиши ҳифзи имони дигарон бошад.

1. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

2. Ғалотиён 5:7-9 - Шумо хуб давидед; Кист, ки шуморо манъ кард, ки ба ростӣ итоат накунед? Ин боварибахш на аз он ки шуморо даъват мекунад. Каме хамиртуруш тамоми хамирро меандозад.

1 Таслӯникиён 3:6 Аммо ҳангоме ки Тимотиюс аз назди шумо назди мо омада, ба мо дар бораи имон ва эҳсони шумо башорат дод, ва шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунед, ва хеле мехостед, ки моро бубинед, чунон ки мо низ шуморо бубинем.

Тимотиюс ба Таслӯникиён бо хабари имон ва муҳаббаташон омад ва онҳо дар бораи Павлус ва ҳамроҳонаш хотираҳои нек доранд.

1. Қувваи имон ва муҳаббат дар ҷомеаҳои мо

2. Якдигарро бо мехр ёд кардан

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат доред».

1 Таслӯникиён 3:7 Бинобар ин, эй бародарон, мо ба воситаи имони шумо дар тамоми андӯҳ ва андӯҳи худ бар шумо тасаллӣ ёфтем.

Таслӯникиён аз имони ҳамимононии худ дар миёни андӯҳу андӯҳашон тасаллӣ ёфтанд.

1. тасаллои имон: дарёфти қувват дар замонҳои душвор

2. Тақвияти имони шумо дар замони душворӣ

1. Ибриён 11:1, «Акнун имон кафолати он чизҳое мебошад, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

2. Яъқуб 1:2-4, "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба

вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

1 Таслӯникиён 3:8 Ҳоло мо зинда ҳастем, агар шумо дар Худованд устувор бошед.

Павлуси расул Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки дар Худованд қавӣ бошанд.

1. Дар Худованд устувор бошед - дар имон ва тоъат устувор бошед

2. Қувваи Худованд - Чӣ тавр ба қудрати Худо такя кардан мумкин аст

1. 1 Қӯринтиён 16:13 - Эҳтиёт бошед; дар имон устувор бошед; далер будан; қавӣ бошед.

2. Филиппиён 4:13 - Ман метавонам ҳамаи инро ба воситаи касе, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро кунам.

1 Таслӯникиён 3:9 Зеро чӣ гуна мо метавонем ба Худо барои шумо бори дигар шукр гӯем, барои он тамоми шодие, ки мо ба хотири шумо ба ҳузури Худои худ шодӣ мекунем?

Мо ба Худо барои шодие, ки аз сабаби Таслӯникиён эҳсос мекунем, шукр мегӯем.

1. Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед: Ҷашни шодӣ дар ҳаёти мо

2. Шукр аз неъматҳои Худо: Изҳори шукр аз неъматҳои ӯ

1. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

1 Таслӯникиён 3:10 Шабу рӯз бо ҷидду ҷаҳд дуо мегӯем, то рӯи Туро бубинем ва он чиро, ки дар имони ту нокифоя аст, комил кунем?

Павлус шабу рӯз барои мӯъминони Таслӯникӣ дуо мегуфт ва мехост онҳоро бубинад ва ба онҳо кӯмак кунад, ки дар имон комил бошанд.

1. Қувваи дуо: Намунаи бахшидани Павлус

2. Дар имон комил будан: наздик шудан ба Худо

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Қӯлассиён 1:19-20 - "Зеро ки тамоми камолоти Худо мехост, ки дар Ӯ сокин бошад ва ба воситаи Ӯ ҳама чизро, хоҳ дар замин ва хоҳ дар осмон бо Худ мусолиҳа кунад ва бо хуни салиби Ӯ сулҳ кунад."

1 Таслӯникиён 3:11 Акнун худи Худо ва Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ роҳи моро сӯи шумо ҳидоят мекунанд.

Павлус ва ҳамроҳонаш дуо мекунанд, ки Худо ва Исо онҳоро дар сафарашон ба Таслӯникиён ҳидоят кунанд.

1. Вақте ки шумо Ӯро меҷӯед, Худо ҳидоят медиҳад.

2. Роҳнамоии Худо барои ҳаёти мо муфид аст.

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Забур 31:8 - Ман туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми пурмуҳаббати худ ба ту маслиҳат медиҳам.

1 Таслӯникиён 3:12 Ва Худованд муҳаббати шуморо нисбат ба якдигар ва нисбат ба ҳамаи одамон афзун ва афзун гардонад, чунон ки мо ба шумо муҳаббат дорем.

Павлус Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки муҳаббати худро нисбат ба якдигар ва ҳамаи одамон, чунон ки Ӯ онҳоро дӯст медорад, зиёд ва афзун кунанд.

1. Муҳаббати фаровон: Мушкилоти Таслӯникиён

2. Муҳаббате, ки фаровон аст: Иҷрои таълимоти Павлус

1. Юҳанно 15:12 - "Аҳкоми Ман ин аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам."

2. Румиён 12:10 - «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар якдигарро бартарӣ диҳед».

1 Таслӯникиён 3:13 То охир Ӯ дилҳои шуморо дар қудсият дар пеши Худо, ҳатто Падари мо, дар вақти омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо тамоми муқаддасони Худ устувор гардонад.

Павлус ба Таслӯникиён ташвиқ мекунад, ки то замони омадани Худованд дар қудсият дар пеши Худо беайб бошанд.

1. "Дили муқаддас"

2. «Кӯшиш барои адолат»

1. Румиён 12:1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накун, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав. Он гоҳ ту метавонӣ бисанҷӣ ва тасдиқи иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

2. Забур 119: 9-11 - "Чӣ гуна ҷавон метавонад дар роҳи покӣ бимонад? Бо зиндагӣ мувофиқи каломи Ту. Ман Туро бо тамоми дили худ меҷӯям; Маро аз аҳкоми Ту гумроҳ накун. дар дили ман сухан гӯяд, ки бар зидди ту гуноҳ накунам».

1 Таслӯникиён 4 боби чоруми номаест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи ҳаёти муқаддас, махсусан дар робита бо покии ҷинсӣ ва муҳаббати бародарӣ дастур медиҳад.

Сархати 1: Павлус мӯъминони Таслӯникиро даъват мекунад, ки тавре зиндагӣ кунанд, ки ба Худо писанд бошад (1 Таслӯникиён 4:1-8). Ӯ ба онҳо дастурҳоеро, ки аз ӯ дар бораи чӣ гуна зиндагӣ кардан дар ҳаёти муқаддас гирифта буданд, хотиррасон мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки иродаи Худо нисбати онҳо муқаддас будани онҳост ва онҳо бояд аз зино парҳез кунанд. Павлус аз гирифтор шудан ба ҳавасҳои шаҳватомез ба монанди онҳое, ки Худоро намешиносанд, ҳушдор дода,

таъкид мекунад, ки риоя накардани ин дастурот на танҳо ба зидди инсон, балки бар зидди худи Худо хафагӣ аст.

Сархати 2: Павлус Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки дар муҳаббати бародарӣ бартарӣ дошта бошанд (1 Таслӯникиён 4:9-10). Ӯ онҳоро барои муҳаббаташон нисбат ба якдигар таъриф мекунад, вале онҳоро водор мекунад, ки онро боз ҳам зиёдтар кунанд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки зиндагии ором дошта бошанд, ба корҳои худ машғул шаванд ва бо дастонашон кор кунанд, то аз дигарон вобаста набошанд. Ҳамин тавр, онҳо дар назди бегонагон дуруст рафтор мекарданд ва ҳеҷ чиз намерасанд.

Сархати 3: Боб бо таълимот дар бораи омадани дуюми Масеҳ ва оқибатҳои он барои имондорон ба охир мерасад (1 Таслӯникиён 4:13-18). Павлус дар бораи онҳое, ки пеш аз бозгашти Масеҳ мурданд, муроҷиат карда, ба Таслӯникиён итминон медиҳад, ки онҳо набояд мисли онҳое, ки умед надоранд, ғамгин шаванд. Ба ҷои ин, ӯ мефаҳмонад, ки вақте ки Исо бо фармони баланд ва карнай бармегардад, ҳам имондорони зинда ва ҳам онҳое, ки мурданд, якҷоя ба пешвози Ӯ дар ҳаво бархезанд. Онҳо то абад бо Ӯ хоҳанд буд ва барои ҳамаи имондорон тасаллӣ ва умед мебахшанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми 1 Таслӯникиён дастурҳоро оид ба ҳаёти муқаддас дар бораи покии ҷинсӣ ва муҳаббати бародарона медиҳад.

Павлус аҳли Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки аз бадахлоқии ҷинсӣ худдорӣ кунанд ва тавре зиндагӣ кунанд, ки ба Худо писанд бошад. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар муҳаббати бародарона бартарӣ дошта бошанд, зиндагии орому осуда пеш баранд, ба корҳои худ машғул шаванд ва боғайратона кор кунанд.

Павлус инчунин ба нигарониҳо дар бораи сарнавишти онҳое, ки пеш аз бозгашти Масеҳ мурданд, муроҷиат карда, онҳоро итминон медиҳад, ки онҳо ҳангоми баргаштан ба Исо эҳё хоҳанд шуд. Ин боб аҳамияти зиндагии муқаддас, инкишоф додани муҳаббати бародарона ва пайдо кардани умед ба омадани дуюми Масеҳ барои ҳамаи имондоронро таъкид мекунад.

1 Таслӯникиён 4:1 Ғайр аз ин, мо, эй бародарон, аз шумо хоҳишмандем ва ба номи Исои Худованд шуморо насиҳат медиҳем, ки чӣ гуна аз мо қабул кардаед, ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва ба Худо писанд ояд, ончунон ҳарчи бештар фаровон шавед.

Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ насиҳат мекунад, ки ҳаёти ба Худо писанд омада зиндагӣ кунанд.

1. Фаровонии имон: Зиндагие, ки ба Худо писанд аст

2. Интихоби пайравӣ: Роҳи садоқат ба Худо

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

1 Таслӯникиён 4:2 Зеро шумо медонед, ки мо ба воситаи Исои Худованд ба шумо чӣ фармудаем.

Павлус ба Таслӯникиён аҳкомеро, ки ба исми Исои Худованд дода буд, хотиррасон кард.

1. Қудрати риояи аҳкоми Худо - омӯхтани таъсири мусбати риояи аҳкоми Худо, тавре ки Исои Худованд дастур додааст.

2. Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худо - фаҳмидани он ки то чӣ андоза итоат кардан ба аҳкоми Худованд барои ҳаёти имон муҳим аст.

1. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст".

2. Такрори Шариат 11: 26-28 - "Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: баракат, агар ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунӣ, ва лаънат, агар ту ба аҳкоми Худованд Худои худ итоат накун, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон».

1 Таслӯникиён 4:3 Зеро иродаи Худо ин аст, ки шумо тақдис кунед, то ки аз зино парҳез кунед.

Худо мехоҳад, ки мӯъминон аз зино парҳез кунанд.

1. Қудрати иродаи Худо - А дар 1 Таслӯникиён 4:3

2. Даъват ба муқаддасот - А дар бораи муқаддасоти муъминон

1. Эфсӯсиён 5:3 - Аммо дар байни шумо набояд ҳатто заррае ба зино, ё ҳар гуна нопокӣ ё тамаъкорӣ бошад, зеро инҳо барои халқи муқаддаси Худо мувофиқ нестанд.

2. Матто 5:27-28 - «Шунидаед, ки гуфта шудааст: „Зино накун“. Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба зане бо нияти шаҳват назар мекунад, аллакай дар дили худ бо вай зино кардааст.

1 Таслӯникиён 4:4 То ки ҳар яке аз шумо донад, ки чӣ тавр зарфи худро дар қудсият ва иззат соҳиб шавад;

Масеҳиён бояд кӯшиш кунанд, ки бо муқаддасӣ ва шаъну шараф зиндагӣ кунанд.

1. Зиндагӣ бо муқаддасот ва иззат: Даъват ба амал

2. Соҳиби зарфҳои мо: Фаҳмидани ҳадафи мо

1. Эфсӯсиён 5: 3-4 - "Аммо бадахлоқии ҷинсӣ ва ҳар гуна нопокӣ ё тамаъкорӣ дар байни шумо набояд ҳатто ном бурда шавад, чунон ки дар муқаддасон аст. Бигзор на палидӣ, на сухани аблаҳона ва на шӯхии дағалона, ки ҷоиз нест, балки бигзор шукргузорӣ бошад».

2. 2 Қӯринтиён 7:1 - «Азбаски мо ин ваъдаҳоро дорем, эй маҳбубон, биёед худро аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ пок кунем ва дар тарси Худо муқаддасиро ба анҷом расонем».

1 Таслӯникиён 4:5 На дар ҳаваси шаҳватпарастӣ, мисли халқҳое ки Худоро намешиносанд;

Мисли касоне, ки Худоро намешиносанд, ба зино даст назанед.

1: Каломи Худо моро таълим медиҳад, ки аз бадахлоқии ҷинсӣ худдорӣ кунем

2: Қудрати парҳез аз шаҳват

1: Эфсӯсиён 5: 3-5 "Аммо бадахлоқии ҷинсӣ ва ҳар гуна нопокӣ ва тамаъкорӣ дар

байни шумо набояд ҳатто ном бурда шавад, чунон ки дар муқаддасон аст. Бигзор на палидӣ, на сухани аблаҳӣ ва на шӯхии дағалона, ки ҷоиз нест, балки Бигзор шукргузорӣ бошад, зеро шумо боварӣ дошта метавонед, ки ҳар кӣ зинокор ё нопок, ё тамаъкор (яъне бутпараст) дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад».

2: Қӯлассиён 3:5-6 "Пас он чиро, ки дар шумост, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист. Аз ин рӯ ғазаби Худо меояд."

1 Таслӯникиён 4:6 То ки ҳеҷ кас аз бародари худ берун наравад ва дар ҳеҷ коре фиреб надиҳад, зеро ки Худованд интиқомгирандаи ҳамаи инҳост, чунон ки мо низ шуморо пешакӣ огоҳ карда, шаҳодат додаем.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки аз бародарону хоҳарони худ истифода накунем, зеро Худованд аз онҳое ки интиқом мегиранд, хоҳад гирифт.

1: Адолати Худо: Аз бародарону хоҳарони худ манфиат нагиред

2: Моро даъват мекунанд, ки ҳамсояҳои худро дӯст дорем: онҳоро фиреб надиҳед

1: Матто 22:37-39 "Ва ба вай гуфт: "Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор; Ин аст ҳукми бузург ва якум. Ва дуюмаш писанд меояд: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

2: Ғалотиён 5:13-14 "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро шудааст: "Шумо ёри худро мисли худ дӯст бидор».

1 Таслӯникиён 4:7 Зеро ки Худо моро на ба нопокӣ, балки ба қудсият даъват кардааст.

Худо моро ба зиндагии муқаддас ва покиза даъват кардааст.

1: Худо моро ба зиндагии муқаддас ва покиза даъват мекунад.

2: Мо бояд ҳаёти худро мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунем, на аз они худ.

1: Матто 5:48 - "Пас, комил бошед, чунон ки Падари осмонии шумо комил аст."

2: Эфсӯсиён 4:1 - "Бинобар ин ман, маҳбуси ибодати Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки сазовори даъвати худ зиндагӣ кунед, зеро ки шуморо Худо даъват кардааст."

1 Таслӯникиён 4:8 Пас, касе ки хор мекунад, на ба одам, балки Худоро, ки Рӯҳулқудсашро ба мо ато кардааст, хор мекунад.

Павлус моро ташвиқ мекунад, ки аз атоҳое, ки Худо ба мо ато кардааст, аз ҷумла Рӯҳулқудсашро беэътиноӣ накунем.

1. Худо моро бо Рӯҳулқудсаш баракат додааст, Бигзор онро ба қадри кофӣ нагирем

2. Оғӯш гирифтан ва қадр кардани неъматҳои Худо

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. Матто 7:11 - "Пас, агар шумо, ки шарир ҳастед, ба фарзандони худ тӯҳфаҳои нек доданро медонед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, ба онҳое ки аз Ӯ мепурсанд, чӣ қадар зиёдтар чизҳои нек хоҳад дод?"

1 Таслӯникиён 4:9 Аммо ба шумо лозим нест, ки муҳаббати бародариро ба шумо бинависам, зеро ки худатон аз Худо таълим гирифтаед, ки якдигарро дӯст доред.

Ба Таслӯникиён аз ҷониби Худо таълим дода буд, ки якдигарро дӯст доранд ва ба хотиррасон кардан лозим нест.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Худо ба мо таълим медиҳад, ки якдигарро дӯст дорем

2. Дӯст доштани якдигар: Татбиқи таълимоти Худо дар ҳаёти мо

1. Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - "Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо ишқ».

1 Таслӯникиён 4:10 Ва шумо ин корро ба ҳамаи бародароне ки дар тамоми Мақдуния ҳастанд, мекунед;

Павлус Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки минбаъд низ ба ҳамимонони худ дар Мақдуния муҳаббат ва ғамхорӣ зоҳир кунанд ва боз ҳам бештар кор кунанд.

1. Қудрати муҳаббат: Чӣ тавр бояд нисбати ҳамимонон ғамхорӣ зоҳир кунем

2. Рушди имон: зиёд кардани муҳаббат ва ғамхории шумо

1. 1 Қӯринтиён 13:13 - Ва ҳоло ин се чиз боқӣ мондаанд: имон, умед ва муҳаббат. Аммо бузургтарини ин муҳаббат аст.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ мебошад. Бар зидди ин гуна чизҳо қонун вуҷуд надорад.

1 Таслӯникиён 4:11 Ва шумо омӯзед, ки хомӯш бошед, ва кори шахсии худро анҷом диҳед ва бо дастҳои худ кор кунед, чунон ки ба шумо амр фармудаем;

Муъминон даъват шудаанд, ки мувофиқи фармудаҳои Худованд зиндагии осоишта, меҳнатдӯстӣ ва меҳнатдӯстона ба сар баранд.

1. «Сулҳ, меҳнатдӯстӣ ва меҳнат: зиндагӣ тавре ки Худованд фармудааст»

2. "Ҳаёти ором: зиндагӣ Каломи Худо"

1. Эфсӯсиён 4:28 - Бигзор касе ки дуздӣ кард, дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат карда, бо дастҳои худ кори нек кунад, то ки ба эҳтиёҷманд бидиҳад.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон;

1 Таслӯникиён 4:12 То ки дар назди онҳое ки дар берунанд, ростқавлона рафтор кунед, ва аз ҳеҷ чиз камӣ надоред.

Масеҳиён бояд дар муносибат бо одамони ғайримасеҳӣ ростқавл бошанд ва бояд кӯшиш кунанд, ки тамоми ниёзҳои онҳо қонеъ карда шаванд.

1. Аҳамияти ростқавлӣ дар муносибатҳо

2. Зиндагӣ бо қаноатмандӣ

1. Эфсӯсиён 4:25 - Пас, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо узвҳои якдигарем.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте, ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

1 Таслӯникиён 4:13 Аммо ман намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, дар бораи мурдагон бехабар бошед, то мисли дигарон, ки умед надоранд, андӯҳгин нашавед.

Мӯъминон набояд аз мурдагон ғофил набошанд; мисли касоне, ки умед надоранд, ғамгин нашаванд.

1. Умеди ҷовидона: шодӣ ҳатто дар замонҳои талафот

2. Тасаллии Худо дар мотам: Дар андӯҳи мо қувват пайдо кардан

1. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2. Забур 34:18 - Худованд ба дилшикастагон наздик аст ва рӯҳи шикастаҳоро наҷот медиҳад.

1 Таслӯникиён 4:14 Зеро, агар мо имон оварем, ки Исо мурд ва эҳьё шуд, ҳамон тавр онҳоеро, ки дар Исо хобидаанд, Худо бо ӯ хоҳад овард.

Вақте ки Ӯ бармегардад, Худо онҳоеро, ки дар Исо мурданд, бо худ меорад.

1. Муҳаббат ва вафодории Худо: тасаллӣ барои ғамгинон

2. Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ дар Исо

1. 1 Қӯринтиён 15:20-23 - Аммо акнун Масеҳ аз мурдагон эҳьё шуд ва аввалин самари хуфтагон шуд.

2. Юҳанно 14:1-3 - Бигзор дили шумо музтариб нашавад: шумо ба Худо имон доред, ба ман низ имон оваред.

1 Таслӯникиён 4:15 Зеро ки мо ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, ки зинда ҳастем ва то омадани Худованд мемонем, ба мурдагон монеъ нахоҳем шуд.

Павлус ба Таслӯникиён мегӯяд, ки онҳое ки ҳанӯз зиндаанд, вақте ки Худованд бармегардад, аз онҳое, ки аллакай мурдаанд, пеш намераванд.

1. Ваъдаи тасаллии Худованд барои онҳое, ки гузаштаанд: Чӣ гуна муҳаббати Худо пас аз марг боқӣ мемонад

2. Умеди эҳё: Чӣ гуна имон ба бозгашти Худованд ҳаёти ҷовидонӣ меорад

1. Ваҳй 21:4 - «Ӯ ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд, ва мотам, гиря ва дард дигар нахоҳад буд, зеро он чи пештар гузашт, гузашт».

2. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

1 Таслӯникиён 4:16 Зеро ки худи Худованд аз осмон бо нидо, бо овози фариштаи ва бо сури Худо нозил хоҳад шуд; ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳьё хоҳанд шуд.

Худованд бо фарьёд, овози фариштаи ва карнайи Худо ба замин бармегардад ва мурдагон дар Масеҳ аввалин мешаванд.

1. Чӣ тавр бояд ба бозгашти Худованд омода шавад

2. Ваъдаи мурдаҳои эҳёшуда

1. Юҳанно 14:1-3 - "Дили шумо ташвиш накашад: шумо ба Худо имон доред, ба Ман низ имон оваред. Дар хонаи Падари Ман иморатҳои зиёде ҳастанд; агар ин тавр намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман ба назди барои шумо ҷой тайёр кунед».

2. Румиён 8:11 - «Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард».

1 Таслӯникиён 4:17 Он гоҳ мо, ки зинда ҳастем ва боқимонда, бо онҳо дар абрҳо бардошта хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем; ва мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд.

Имондороне, ки ҳанӯз зиндаанд, вақте ки Масеҳ бармегардад, дар абрҳо бардошта мешаванд, то бо Худованд мулоқот кунанд ва то абад бо Ӯ хоҳанд буд.

1. Як рӯъёи осмон: Зиндагӣ дар шодӣ бо Худованд

2. Умед дар миёни номуайянӣ: ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ

1. Юҳанно 14:2-3 - "Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд; агар ин тавр намебуд, ман ба шумо мегуфтам. Меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам. Ва агар рафта, барои шумо ҷой тайёр кунам, Ман боз омада, туро назди Худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед».

2. Забур 16:11 - «Ту роҳи ҳаётро ба ман маълум мекунӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости туст лаззатҳои абадӣ».

1 Таслӯникиён 4:18 Бинобар ин якдигарро бо ин суханон тасаллӣ диҳед.

Масеҳиён бояд якдигарро бо суханони Китоби Муқаддас тасаллӣ диҳанд.

1. Қудрати суханони тасаллӣ аз Китоби Муқаддас

2. Бароҳатӣ аз донистани Каломи Худо

1. Матто 11:28 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод.

2. Забур 27:14 - Бар Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав.

1 Таслӯникиён 5 боби панҷум ва ниҳоии номаест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус ба ҷанбаҳои гуногуни зиндагии масеҳӣ, аз ҷумла омодагӣ ба бозгашти Масеҳ, муносибатҳо дар калисо ва даъват ба зиндагӣ дар сулҳ муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Павлус аз муҳокимаи вақти бозгашти Масеҳ оғоз мекунад (1 Таслӯникиён 5:1-11). Ӯ таъкид мекунад, ки ҳеҷ кас намедонад, ки вақт ва мавсими дақиқи Исо боз меояд. Аз ин рӯ, диндорон бояд ҳамеша омода ва ҳушёр бошанд. Ӯ касонеро, ки дар торикӣ ҳастанд, яъне беимононро бо касоне, ки фарзандони нуранд, ки имон овардаанд, муқоиса мекунад. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр ва ҳушёр бошанд, имон ва муҳаббатро ҳамчун синабанд ва умеди наҷотро ҳамчун кулоҳ ба бар кунанд. Имондорон барои наҷот тавассути Исои Масеҳ таъин шудаанд.

Сархати 2: Павлус ба имондорони Таслӯникӣ дар бораи муносибатҳои онҳо дар калисо дастур медиҳад (1 Таслӯникиён 5:12-22). Вай онхоро даъват мекунад, ки рохбарони худро, ки дар байни онхо садокатмандона мехнат мекунанд, хурмату эхтиром кунанд. Онҳо бояд бо ҳамдигар сулҳу осоиштагӣ дошта бошанд, ба бекорон ва беитоаткорон насиҳат кунанд, дилсӯзонро рӯҳбаланд кунанд, ба сусткорон мадад расонанд ва бо ҳама сабр кунанд. Онҳо набояд интиқом гиранд, балки аз паи он чизе бошанд, ки барои якдигар ва барои ҳамаи одамон хубанд.

Сархати 3: Боб бо насиҳатҳои ниҳоии марбут ба амалҳои рӯҳонӣ анҷом меёбад (1 Таслӯникиён 5:23-28). Павлус дуо мекунад, ки Худо онҳоро комилан муқаддас гардонад, яъне ҳангоми омадани Исо аз ҷиҳати рӯҳонӣ беайб бошад ва то он вақт тамоми рӯҳ, ҷону ҷисми онҳоро нигоҳ дорад. Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки Худо содиқ аст ва ваъдаҳояшро иҷро хоҳад кард. Павлус онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар ҳаққи ӯ низ дуо гӯянд ва ба ҳамаи имондорон бо бӯсаи муқаддас — ифодаи муҳаббат салом гӯянд ва дастур медиҳад, ки номаи ӯ дар байни онҳо хонда шавад.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми 1 Таслӯникиён омода будан ба бозгашти Масеҳ, муносибатҳо дар калисо ва амалҳои рӯҳонӣ таъкид мекунад.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр бошанд ва ба омадани дуюми Исо омода бошанд. Ӯ онҳоро таълим медиҳад, ки ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунанд, имон, муҳаббат ва умедро дар бар гиранд.

Ӯ инчунин ба рафтори онҳо дар калисо муроҷиат карда, ба эҳтироми пешвоён, дар сулҳ бо ҳамдигар зиндагӣ кардан ва ба корҳои рӯҳбаландкунанда ва дастгирӣ даъват мекунад. Павлус муҳимияти пайгирӣ кардани он чизеро, ки барои якдигар ва ҳамаи одамон хуб аст, таъкид мекунад.

Ин боб бо дуо дар бораи тақдис ва нигоҳдории онҳо то бозгашти Масеҳ анҷом меёбад. Павлус садоқати Худоро тасдиқ мекунад ва барои худ дуо мепурсад ва дастур медиҳад, ки номаи ӯ дар байни имондорон дастрас бошад. Ин боб таъхирнопазирии омодагӣ, аҳамияти муносибатҳои ҳамоҳанг дар ҷомеаи калисо ва аҳамияти таҷрибаҳои рӯҳонӣ дар ҳаёти масеҳиро таъкид мекунад.

1 Таслӯникиён 5:1 Аммо, эй бародарон, дар бораи замонҳо ва фаслҳо, шумо ҳоҷат надоред, ки ба шумо нависам.

Павлус ба Таслӯникиён хотиррасон мекунад, ки онҳо эҳтиёҷ надоранд, ки ӯ дар бораи вақтҳо ва фаслҳо ба онҳо бинависад.

1. Табиати замони Худо: Чӣ гуна бояд дарк кард ва ба вақти комили Худо посух дод

2. Боварӣ ба замони Худо: Чӣ гуна бояд дар имон интизорӣ ва сабр кард

1. Воиз 3:1-8 - Барои ҳама чиз мавсим дорад

2. Забур 27:14 - Мунтазири Худованд бошед; қавӣ бошед ва дил гиред ва дар интизори Худованд бошед.

1 Таслӯникиён 5:2 Зеро худатон хуб медонед, ки рӯзи Худованд чунон меояд, ки дузд дар шаб.

Рӯзи Худованд ногаҳон меояд, мисли дузд дар шаб.

1. "Зиндагӣ бо интизории бозгашти Худованд"

2. «Гайриинтизории рӯзи Худованд»

1. Матто 24:42-44 (Бинобар ин шумо низ омода бошед: зеро дар соате, ки шумо гумон намекунед, Писари Одам меояд.)

2. 2 Петрус 3:9-10 (Худованд дар иҷрои ваъдааш сустӣ намекунад, чунон ки баъзе одамон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабрӣ мекунад, намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.)

1 Таслӯникиён 5:3 Зеро, вақте ки онҳо хоҳанд гуфт: "Осоишагӣ ва амният"; Он гоҳ ба ногаҳон ҳалокаташон омад, мисли дарди зани кудакдор; ва гурехта нахоҳанд шуд.

Мардум ҳушдор дода мешавад, ки вақте ки худро эмин ва эмин ҳис мекунанд, ҳалокати ногаҳонӣ ба сари онҳо меояд.

1. Аҳамияти омодагӣ ба нобудшавии ногаҳон

2. Ҳақиқати ҳукми Худо бар гуноҳ

1. Матто 24:36-44 - Исо аз омадани ғайричашмдошти Писари Одам огоҳ мекунад.

2. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди ноадолатӣ зоҳир мешавад.

1 Таслӯникиён 5:4 Аммо шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, то ки он рӯз шуморо мисли дузд фаро гирад.

Мӯъминон дар торикӣ нестанд ва рӯзи Худованд ба мисли дузд гирифтор намешаванд.

1. «Зиндагӣ дар нур: муҳофизати Худо аз офати ғайричашмдошт».

2. «Ҳокимияти Худо ва рӯзи Худованд»

1. Румиён 13:11–14; «Ва инро ба амал оваред, ки замони ҳозираро дарк кунед: соате расидааст, ки шумо аз хоби худ бедор шавед, зеро ки наҷоти мо ҳоло назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем, наздиктар аст. Шаб қариб ба охир мерасад; руз кариб аст. Пас, биёед корҳои зулмотро як сӯ гузорем ва зиреҳи нурро ба бар кунем».

2. Ишаъё 26:20–21; «Биравед, эй қавми ман, ба ҳуҷраҳои худ дароед ва дарҳоро аз паси худ маҳкам кунед; андаке худро пинҳон кунед, то хашми ӯ бигзарад. Инак, Худованд аз манзили худ берун меояд, то ки мардуми рӯи заминро барои гуноҳҳояшон ҷазо диҳад. Замин зуҳури ғазаби Ӯро хоҳад дид ва мақсади Ӯро дарк хоҳад кард».

1 Таслӯникиён 5:5 Ҳамаи шумо фарзандони нур ва фарзандони рӯз ҳастед; мо на аз шаб ҳастем ва на аз зулмот.

Мо бояд фарзандони нур бошем, на аз зулмот.

1: Нури Масеҳ - Чӣ тавр Исо ҳаёти моро равшан мекунад ва моро аз зулмот берун мекунад.

2: Нури Худоро медурахшад - Чӣ тавр мо метавонем чароғи умед ва ҳақиқат ба ҷаҳони дар торикӣ пӯшидашуда бошем.

1: Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот нахоҳад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд".

2: Эфсӯсиён 5:8 - "Зеро ки шумо як вақтҳо зулмот будед, аммо ҳоло нур дар Худованд ҳастед. Мисли фарзандони нур зиндагӣ кунед".

1 Таслӯникиён 5:6 Пас, биёед мисли дигарон хоб накунем; аммо биёед бедор ва ҳушёр бошем.

Мо бояд ҳушёр ва ҳушёр бошем, ба ҷои хоб рафтан мисли дигарон.

1. "Зиндагии бедор: аҳамияти ҳушёр ва ҳушёр будан"

2. "Даъват ба ҳушёрӣ: Бо зиндагии содиқона худро бедор нигоҳ дорем"

1. Эфсӯсиён 5:14-16 (барои аз мурдагон бедор шудан ва ҳаёти оқилона зиндагӣ кардан)

2. Масалҳо 4:23-27 (барои нигоҳ доштани дилҳо ва ақли мо ба ҳақиқат ва роҳнамоии Худо)

1 Таслӯникиён 5:7 Зеро ки хуфтагон шабона хоб мекунанд; ва мастиҳо шабона маст мешаванд.

Набояд моро хобу масти шаб фаро гирад, балки ҳушёру ҳушёр бошем.

1) "Шаби ҳушёр: ҳушёр мондан дар торикӣ"

2) "Хоби солеҳон: парҳез аз васвасаи шаб"

1) Ишаъё 21:11, "Бори Думо. Ӯ маро аз Сеир даъват мекунад, посбон, шаб чӣ мешавад? Посбон, шаб чӣ?"

2) Эфсӯсиён 5:14-15, "Бинобар ин Ӯ мегӯяд: "Эй мурдагон, бедор шав ва аз мурдагон эҳьё шав, ва Масеҳ ба ту равшанӣ хоҳад дод. Бингар, ки бодиққат рафтор кунед, на ҳамчун аблаҳон, балки ҳамчун доно."

1 Таслӯникиён 5:8 Аммо биёед, ки мо, ки рӯзгорем, ҳушёр бошем ва синаи имон ва муҳаббатро дар бар кунем; ва барои кулоҳ, умеди наҷот.

Имононе, ки дар рӯз зиндагӣ мекунанд, бояд ҳушёр бошанд ва зиреҳи имон, муҳаббат ва умеди наҷотро дар бар кунанд.

1. Пӯшидани зиреҳи Худо: сари синаи имон ва ишқ ва кулоҳи наҷот

2. Даъват ба зиндагии солим: Чаро имондорон бояд ҳушёрона зиндагӣ кунанд

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи Худо

2. Титус 2:11-14 - Даъват ба зиндагии солим

1 Таслӯникиён 5:9 Зеро ки Худо моро на барои ғазаб таъин кардааст, балки барои он ки наҷот ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба даст орем,

Худо моро таъин накардааст, ки бо ғазаби Ӯ рӯ ба рӯ шавем, балки ба воситаи Исои Масеҳ наҷот ёбем.

1. Раҳмати Худо: Ҷустуҷӯи наҷот тавассути Исои Масеҳ

2. Ғазаби Худо: Аз азоби Худо бо имон дурї кардан

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод,

то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 8:1 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

1 Таслӯникиён 5:10 Ки барои мо мурд, то ки хоҳ бедор шавем, хоҳ хоб бошем, бо Ӯ якҷоя зиндагӣ кунем.

Исо барои мо мурд, то ки мо ҳам дар ҳаёт ва ҳам дар марг бо Ӯ зиндагӣ кунем.

1. Мо даъват шудаем, ки бо Масеҳ зиндагӣ кунем: Чӣ тавр бояд ҳаёти имон ва мушоракат бо Худо зиндагӣ кунем.

2. Тӯҳфаи ҳаёти ҷовидонӣ: баракати донистани он ки мо бо Исо абадӣ зиндагӣ хоҳем кард.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Юҳанно 14:2-3 - Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо ба назди худ хоҳам бурд, то ки дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед.

1 Таслӯникиён 5:11 Пас, якдигарро тасаллӣ диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки шумо низ мекунед.

Масеҳиён бояд якдигарро тасаллӣ ва рӯҳбаланд кунанд.

1. «Тасаллии Худо дар замонҳои зарурӣ»

2. «Қувваи рӯҳбаландӣ»

1. Забур 23:4 - Гарчанде ки ман аз водииториктарин қадам мезанам, аз бадӣ наметарсам, зеро ки Ту бо ман ҳастӣ; асои ту ва асои ту маро тасаллӣ медиханд.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост,

балки якдигарро рӯҳбаланд ва бештар, чунон ки мебинед, руз наздик мешавад.

1 Таслӯникиён 5:12 Ва аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки онҳоеро бидонед, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд ва дар Худованд бар шумо ҳастанд ва шуморо насиҳат медиҳанд;

Мо бояд онҳоеро, ки дар Худованд дар байни мо кор мекунанд ва роҳбарӣ мекунанд, эътироф ва эҳтиром кунем.

1. Роҳбаронро қадр кунед: Омӯзиши 1 Таслӯникиён 5:12

2. Аз паи онҳое ки Худовандро пайравӣ мекунанд: Намоиш аз 1 Таслӯникиён 5:12

1. Ибриён 13:17 - Ба онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, итоат кунед ва худро итоат кунед, зеро онҳо ба ҷонҳои шумо, мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, нигоҳ доранд, то ки ин корро бо шодӣ кунанд, на бо ғам; барои шумо фоидаовар нест.

2. 1 Петрус 5:5 - Ҳамин тавр, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад.

1 Таслӯникиён 5:13 Ва онҳоро бо муҳаббат ба хотири кори худ хеле қадр кунед. Ва дар байни худ дар сулҳ бошед.

Мо бояд якдигарро қадр кунем ва дӯст дорем ва дар сулҳу осоиштагӣ зиндагӣ кунем.

1: Мо ҳама аъзои як оилаи Худо ҳастем, аз ин рӯ биёед бо ҳамдигар чунин муносибат кунем.

2: Муҳаббат ва сулҳ ҷузъҳои муҳими ҷомеаи солим ва ҳамоҳанг мебошанд.

1: Румиён 12:10 «Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед».

2: Филиппиён 4:2-3 «Ман аз Аводия ва аз Синтихе илтимос мекунам, ки дар Худованд розӣ бошад. Оре, аз ту, эй ҳамсафари ҳақиқӣ, хоҳиш мекунам, ки ба ин заноне, ки дар паҳлӯ ба паҳлӯ ба ман дар кори Инҷил дар якҷоягӣ бо Климент ва

дигар ҳамкорони ман, ки номашон дар китоби ҳаёт навишта шудааст, ёрӣ диҳ».

1 Таслӯникиён 5:14 Ҳоло, эй бародарон, аз шумо, эй бародарон, насиҳат медиҳем, ки беитоатонро огоҳ кунед, нотавононро тасаллӣ диҳед, нотавононро дастгирӣ кунед, нисбат ба ҳамаи одамон пурсабр бошед.

Мо бояд атрофиёнро рӯҳбаланд кунем ва дастгирӣ кунем ва ҳамаро босабр ва фаҳмиш кунем.

1. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр мо метавонем ҳамдигарро боло бардоштем

2. Қувваи сабр: Чӣ тавр мо метавонем дар ҳар вазъият фаҳмиш пайдо кунем

1. Масалҳо 15:1-4 - Ҷавоби нарм ғазабро дур мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад.

2. Румиён 12:12 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед.

1 Таслӯникиён 5:15 Бохабар бошед, ки ҳеҷ кас ба ҷои бадӣ ба ҳеҷ кас бадӣ накунад; балки ҳамеша аз паи некӣ бошед, ҳам дар байни худ ва ҳам барои ҳама.

Ба бадӣ ба бадӣ ҷавоб надиҳед, балки дар ҳама муносибатҳо аз паи некӣ бошед.

1. Муҳаббатро интихоб кунед: Аз паи некӣ дар ҳама муносибатҳо

2. Мушкилотро ба фурсат табдил додан: Зиндагии нек

1. Румиён 12:21 - Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, зулми дуруст кардан; ба ятимон адолат оваред, дар хакки бевазанон даъво кунед.

1 Таслӯникиён 5:16 То абад шод бошед.

Мо бояд ҳамеша дар Худованд шодӣ кунем.

1. Шод шудан дар Худованд: Дар ҳақиқат ҷашн гирифтан дар Худованд чӣ маъно дорад.

2. Шодии Худованд: дарёфти шодии ҳақиқӣ ва доимӣ дар Худованд.

1. Забур 16:11 - Ту ба ман роҳи ҳаётро мешиносӣ; дар ҳузури ту пур аз шодӣ аст; аз дасти рости ту то абад ҳаловатҳост.

2. Забур 100: 1-2 - Садои шодӣ ба Худованд, эй тамоми замин! Бо шодӣ ба Худованд хизмат кунед! Бо суруд ба ҳузури ӯ биёед!

1 Таслӯникиён 5:17 Беист дуо гӯед.

Масеҳиён ташвиқ карда мешаванд, ки бе таваққуф дуо гӯянд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дуои доимӣ метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Бе таваққуф дуо кардан: расидан ба робитаи наздик бо Худо

1. Яъқуб 5:16 - "Дуои шахси одил қудрати бузурге дорад, ки амал мекунад".

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои шумо ба Худо маълум карда шаванд".

1 Таслӯникиён 5:18 Дар ҳама чиз шукр гӯед, зеро ин аст иродаи Худо дар Исои Масеҳ дар бораи шумо.

Мо бояд барои ҳама чиз миннатдор бошем, зеро ин иродаи Худо дар бораи мо дар Исои Масеҳ аст.

1. Шукрона кардан дар ҳар вазъият - Зиндагӣ бо шукрона

2. Иродаи Худо - Итоат кардан ба нақшаҳои Ӯ барои ҳаёти мо

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ва ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2. Забур 100:4 - «Ба дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва ба ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дароед: ба Ӯ шукр гӯед ва исми Ӯро муборак гӯед».

1 Таслӯникиён 5:19 Рӯҳро хомӯш накунед.

Имондорон набояд кори Рӯҳулқудсро дар ҳаёти худ пахш кунанд.

1. "Фурӯш кардани оташи рӯҳ"

2. «Аз нав афрӯхтани оташи рӯҳ».

1. Эфсӯсиён 5:18, "Ва бо шароб маст нашавед, зеро ин зино аст, балки аз Рӯҳ пур шавед"

2. Ғалотиён 5:16-17, "Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва хоҳишҳои Рӯҳ бар зидди ҷисм, зеро ки онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед кардан мехоҳед, боздоред».

1 Таслӯникиён 5:20 Аз пешгӯиҳо беэътиноӣ накунед.

Муъминон набояд ба паёмҳои паёмбарӣ назар кунанд.

1. Қувваи паёмҳои паёмбарӣ: Чӣ гуна Худо тавассути паёмбарон сухан мегӯяд.

2. Дарки овози Худо: Чӣ гуна бояд паёмҳои паёмбаронро шинохт ва эҳтиром кард.

1. Аъмол 2:17-21 - Фурӯпошии Рӯҳулқудс ва атои нубувват.

2. Ҳизқиёл 33:7-9 - Огоҳии Худо ба посбонон ва масъулияти огоҳӣ ба мардум.

1 Таслӯникиён 5:21 Ҳама чизро исбот кунед; Он чи хуб аст, маҳкам нигоҳ доред.

Мо бояд ҳақиқати ҳама чизро бисанҷем ва ба некӣ таспида бошем.

1. "Фикр: Санҷиши ҳақиқат"

2. "Чапидан ба он чизе ки хуб аст"

1. Филиппиён 4:8-9: «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон аъло бошад, агар чизи шоистае бошад. ҳамду сано гӯед, дар бораи ин чизҳо фикр кунед: он чи дар Ман омӯхтаед ва гирифтаед ва шунидаед ва дидаед, - инро ба амал оваред, ва Худои осоиштагӣ бо шумо хоҳад буд».

2. Юҳанно 8:31-32: «Пас Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед, ва ҳақиқатро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард. .»

1 Таслӯникиён 5:22 Аз ҳар гуна намуди бадӣ парҳез кунед.

Павлус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки аз ҳар чизе, ки бадӣ ҳисобида мешавад, канорагирӣ кунанд.

1. "Аз зуҳури бадӣ бипарҳезед: даъват ба муқаддасот"

2. "Зиндагии поквиҷдон: парҳез аз бадӣ"

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

1 Таслӯникиён 5:23 Ва худи Худои осоиштагӣ шуморо комилан тақдис мекунад; ва аз Худо илтимос мекунам, ки тамоми рӯҳ ва ҷону ҷисми шумо то омадани Худованди мо Исои Масеҳ беайб нигоҳ дошта шавад.

Павлус дуо мекунад, ки Таслӯникиён барои омадани Исои Масеҳ муқаддас ва беайб нигоҳ дошта шаванд.

1. «Муқаддасшавӣ ва беайбӣ: омодагӣ ба омадани Исо»

2. «Тамоми рӯҳ, рӯҳ ва ҷисм: нигоҳ доштани муқаддасот дар рӯзҳои охир».

1. Эфсӯсиён 4:22-24 - "То он ки шумо марди пирро, ки ба ҳавасҳои маккорона фосид аст, аз сӯҳбати пештара ба таъхир гузоред; ва дар рӯҳи ақли худ нав шавед; ва одами навро дар бар кунед, ки баъд аз Худо дар адолат ва қудсияти ҳақиқӣ офарида шудааст».

2. 1 Петрус 1:13-16 - "Бинобар ин камари ақли худро баста, ҳушёр бошед ва ба файзе ки дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо ато мешавад, то охир умедвор бошед; ҳамчун фарзандони итоаткор, на худро мувофиқи ҳавасҳои пештараи надонистани худ ба вуҷуд оваред: Аммо чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед, зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

1 Таслӯникиён 5:24 Вафодор аст Он ки шуморо даъват мекунад, ва Ӯ низ онро ба ҷо хоҳад овард.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки Худо содиқ аст ва ба ваъдааш вафо мекунад.

1. «Вақъати Худо: манбаи тасаллӣ ва умед»

2. «Ба Худо содиқ бимонед ва таваккал кунед»

1. Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пахш нахоҳанд кард; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва аланга аланга туро намехӯрад. "

2. Ибриён 10:23 "Биёед иқрор шудани умеди худро бидуни тардид нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст".

1 Таслӯникиён 5:25 Бародарон, барои мо дуо гӯед.

Муаллифи китоби 1 Таслӯникиён аз бародаронаш хоҳиш мекунад, ки барои ӯ дуо гӯянд.

1. Худо ҳамеша дуои касонеро, ки ба Ӯ содиқанд, иҷобат мекунад.

2. Дуо як қисми муҳими сафари рӯҳонии масеҳист.

1. Филиппиён 4:6-7: "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукрона хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Яъқуб 5:16: "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст".

1 Таслӯникиён 5:26 Ба ҳамаи бародарон бо бӯсаи муқаддас салом гӯед.

Павлуси ҳавворӣ имондоронро ташвиқ мекунад, ки бо бӯсаи муқаддаси муҳаббат ва сулҳ ба ҳамдигар салом расонанд.

1. «Қувваи бӯсаи муқаддас»

2. «Баракати бӯсаи муқаддас».

1. Румиён 16:16 - "Ба якдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед".

2. 1 Петрус 5:14 - «Ба якдигар бо бӯсаи муҳаббат салом гӯед».

1 Таслӯникиён 5:27 Ба номи Худованд ба шумо супориш медиҳам, ки ин нома ба ҳамаи бародарони муқаддас хонда шавад.

Павлус ба хонандагон амр мекунад, ки номаро ба ҳамаи ҳамимononи худ бихонанд.

1. Муҳимияти якҷоя хондани Навиштаҳо ҳамчун бародарону хоҳарон дар Масеҳ.

2. Чӣ тавр номаҳои Павлус барои имондорон имрӯз аҳамият доранд.

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем . балки якдигарро насиҳат медиҳед, ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

1 Таслӯникиён 5:28 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. омин.

Павлус ба Таслӯникиён баракати худро фиристода, аз Худованд Исои Масеҳ ба онҳо файз мехоҳад.

1. Қувваи баракат: Фаҳмидани аҳамияти баракати Павлус ба Таслӯникиён

2. Файз аз Исо: Омӯзиши гирифтан ва қадр кардани файзи фаровони Худо

1. Эфсӯсиён 1:7-8 - "Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳои мо, ба ҳасби сарвати файзи Ӯ, ки Ӯ ба мо бахшидааст..."

2. Румиён 5:20-21 - "Акнун шариат омад, то гуноҳро зиёд кунад, аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам афзунтар мешуд, то чунон ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, файз низ ба воситаи адолат ҳукмронӣ кунад, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад. ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ».

2 Таслӯникиён 1 боби якуми номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус ба имондорони Таслӯникӣ дар байни таъқиботи онҳо рӯҳбаландӣ ва итминон медиҳад ва доварии одилонаи Худоро нисбати онҳое, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд, тасдиқ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо таъриф кардани имондорони Таслӯникӣ барои имон ва муҳаббати афзояндаашон оғоз мекунад (2 Таслӯникиён 1:1-4). Ӯ истодагарии онҳоро дар баробари мусибатҳо ва таъқиботҳо эътироф мекунад, ки далели доварии одилонаи Худост. Павлус онҳоро итминон медиҳад, ки азобҳои онҳо беҳуда нест, балки ҳамчун шаҳодати адолати Худо ва сазовори Салтанати Ӯст.

Сархати 2: Павлус ба Таслӯникиён итминон медиҳад, ки Худо бо онҳое, ки онҳоро ранҷу азоб медиҳанд, адолат хоҳад кард (2 Таслӯникиён 1:5-10). Ӯ мефаҳмонад, ки вақте ки Масеҳ бармегардад, Ӯ ба имондороне , ки мазлум буданд, сабукӣ мебахшад ва онҳоеро, ки онҳоро изтироб кардаанд, ҷазо медиҳад. Ин ҷазо бо нобудии абадӣ дур аз ҳузури Ӯ тавсиф мешавад ва доварии одилонаи Худоро бар бадкорон нишон медиҳад.

Параграфи 3: Боб бо дуо дар бораи рушди рӯҳонии мӯъминони Таслӯникӣ анҷом

меёбад (2 Таслӯникиён 1:11-12). Павлус дуо мекунад, ки Худо онҳоро сазовори даъвати Худ ҳисоб кунад ва ҳар як нияти некеро, ки онҳо бо қудрати Ӯ доранд, амалӣ созад. Ӯ мехоҳад, ки исми Исо дар онҳо ҷалол ёбад ва онҳо дар Ӯ, мувофиқи файзи Худо. Дар ниҳоят, ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки имони худро идома диҳанд, то ки Исо тавассути ҳаёти онҳо ҷалол ёбад.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми 2 Таслӯникиён дар байни таъқибот рӯҳбаландӣ медиҳад ва доварии одилонаи Худоро тасдиқ мекунад.

Павлус мӯъминони Таслӯникиро барои имон ва муҳаббати афзояндаи онҳо, ки тавассути истодагарӣ дар мусибатҳо зоҳир мешуд, ситоиш мекунад.

Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки Худо ба мазлумон сабукӣ хоҳад овард ва вақте ки Масеҳ бармегардад, онҳоеро, ки онҳоро ба изтироб меоранд, ҷазо хоҳад дод. Ин ҷазо бо нобудии абадӣ дур аз ҳузури Худо хос хоҳад буд.

Павлус бо дуо дар бораи рушди рӯҳонии онҳо хоҳиш мекунад, ки ниятҳои Худоро иҷро кунанд ва номи Исоро ҷалол диҳанд. Дар ин боб истодагарии имондорон дар таъқибот, адолати Худо бар зидди бадкорон ва аҳамияти зиндагӣ кардани имони онҳо барои ҷалоли Исо таъкид мешавад.

2 Таслӯникиён 1:1 Павлус, Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникиён дар Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд!

Павлус, Силвонус ва Тимотиюс ба калисои Таслӯникиён салом мерасонанд ва Худои Падар ва Исои Масеҳро ҳамчун Худованд эътироф мекунанд.

1. «Худо Падар ва Исои Масеҳро Худованд эътироф кардан»

2. «Қудрати саломдиҳӣ дар калисо»

1. Матто 28:19-20 - «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо ованд. , Ман ҳамеша бо шумо ҳастам, то охири аср».

2. Румиён 10:9-10 - «зеро, агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2 Таслӯникиён 1:2 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Павлус ба имондорони Таслӯникӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳи Худованд саломи файз ва осоиштагӣ мефиристад.

1. Сулҳ ва фазли Худо - Чӣ тавр қабул ва мубодилаи муҳаббати Ӯ

2. Эҳсоси файз ва сулҳи Худо - Чӣ тавр бо Ӯ муносибат кардан мумкин аст

1. Румиён 5:1 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем.

2. Қӯлассиён 3:15 - Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед.

2 Таслӯникиён 1:3 Мо бояд ҳамеша барои шумо, эй бародарон, Худоро шукр гӯем, зеро ки имони шумо бениҳоят меафзояд ва эҳсони ҳар яке аз шумо нисбат ба якдигар зиёд мешавад;

Таслӯникиён барои имони афзоянда ва хайрхоҳии ҳамдигар таъриф карда шуданд.

1. Нерӯи имон ва хайр

2. Дастгирии мутақобила: баракати мушорикат

1. Румиён 15:14 - Ва ман низ аз шумо, эй бародаронам, итминон дорам, ки шумо низ пур аз некӣ ҳастед, аз ҳар дониш пур ҳастед ва қодиред, ки якдигарро насиҳат кунед.

2. Ғалотиён 6:2 - Борҳои якдигарро бардошта, шариати Масеҳро ба ҷо оваред.

2 Таслӯникиён 1:4 То ки мо дар калисоҳои Худо ба шумо барои пурсабрӣ ва имони шумо дар тамоми таъқибот ва мусибатҳое, ки шумо тоб меоред, фахр кунем.

Таслӯникиёнро барои имон ва сабри худ дар муқобили таъқибот ва мусибатҳояшон ситоиш мекарданд.

1. Қувваи сабр ва имон: чӣ гуна тобоварӣ ба таъқибот метавонад имони моро мустаҳкам кунад

2. Қувваи устуворӣ: Чӣ гуна бояд дар муқобили муборизаҳо умедвор бошем

1. Ибриён 10:36 - Зеро ба шумо сабр лозим аст, то вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, ваъдаро қабул кунед.

2. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2 Таслӯникиён 1:5 Ин нишонаи равшани доварии одилонаи Худост, то ки шумо сазовори Малакути Худо дониста шавед, ки барои он шумо низ уқубат мекашед.

Азоби мӯъминон нишонаи доварии одилонаи Худост, ки онҳоро сазовори дохил шудан ба подшоҳии Ӯ гардонад.

1. Ба доварии Худо эътимод кунед: Чӣ тавр ранҷу азобро барои Салтанат қабул кардан мумкин аст

2. Сабр дар имон: Чӣ тавр бояд сазовори Салтанат бимонад

1. Румиён 8:17-18 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Яъқуб 1:2-3 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад.

2 Таслӯникиён 1:6 Зеро ки дар назди Худо кори одилона аст, ки ба онҳое, ки шуморо ба изтироб меандозанд, ҷазо диҳад;

Худо ҷазои касонеро, ки парҳезгорӣ мекунанд.

1. Худо довари одил аст ва ҳамеша адолатро дастгирӣ мекунад.

2. Адолати Худо яқин аст ва аз ситамкорон интиқом мегирад.

1. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд."

2. Забур 7:11 - «Худо довари одил аст, Худое, ки ҳар рӯз ғазаби Худро баён мекунад».

2 Таслӯникиён 1:7 Ва ба шумо, ки дар изтироб афтодаед, бо мо оромӣ ёбед, вақте ки Исои Масеҳ бо фариштагони тавонои худ аз осмон зоҳир хоҳад шуд,

Вақте ки Исои Масеҳ бо фариштаҳояш аз осмон зоҳир мешавад, имондороне, ки дар изтироб қарор доранд, оромӣ хоҳанд ёфт.

1. Умеди Осмон: Дар омадани Худованд оромӣ пайдо кардан

2. Бартараф кардани мушкилот: такя ба нерӯи Худованд

1. Ваҳй 21:3-4 - Ва ман овози баланде аз тахт шунидам, ки мегуфт: «Инак, маскани Худо бо одам аст. Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд, чун Худои онҳо. Ӯ ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд, ва мотам, гиря ва дард дигар нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пештара гузашт».

2. Забур 55:22 - Бори худро бар Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард; Ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки парҳезгорон ба ҳаракат оянд.

2 Таслӯникиён 1:8 Дар оташи сӯзон аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва ба Инҷили Худованди мо Исои Масеҳ итоат намекунанд, интиқом мегиранд.

Худо аз касоне, ки Ӯро намешиносанд ва итоъат намекунанд, интиқом мегирад.

1. Моро дар зумраи касоне нашавем, ки Худоро намешиносанд ва итоат намекунанд.

2. Худованд онҳоеро, ки қудрати Ӯро эътироф намекунанд, доварӣ хоҳад кард.

1. Матто 18:23-35 - Масал дар бораи ғуломи набахшанда

2. Румиён 2:12-16 - Доварии Худо нисбати гунаҳкорон

2 Таслӯникиён 1:9 Ӯ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалоли қудрати Ӯ ба ҳалокати абадӣ ҷазо дода мешавад;

Онҳое, ки ба иродаи Худо итоат намекунанд, бо ҳалокати абадӣ аз ҳузури Худованд ва аз ҷалол ва қудрати Ӯ ҷазо хоҳанд дод.

1. Оқибатҳои нофармонӣ: Фаҳмидани сахтии азоби Худо

2. Даъват ба адолат: Огоҳӣ аз нобудшавии абадии ғазаби Худо

1. Румиён 2:5-9 Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ шумо дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунед.

2. Ибриён 10:31 Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

2 Таслӯникиён 1:10 Вақте ки ӯ меояд, то дар муқаддасони Худ ҷалол ёбад ва дар ҳамаи имондорон ба ҳайрат ояд, (чунки ба шаҳодати мо дар миёни шумо имон оварда шуд) дар он рӯз.

Дар рӯзи бозгашти Масеҳ имондороне, ки ба шаҳодати муқаддасон имон овардаанд, аз ҷониби ҳама ҷалол хоҳанд ёфт.

1. Рӯзи ҷалол: омодагӣ ба бозгашти Масеҳ

2. Имон доштан чӣ маъно дорад: Ҷашни шаҳодати муқаддасон

1. 2 Қӯринтиён 5:10 - Зеро ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем; То ки ҳар кас он чи дар ҷисми худ кардааст, мувофиқи он чи кардааст, бигирад, хоҳ нек бошад, хоҳ бад.

2. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2 Таслӯникиён 1:11 Аз ин рӯ, мо низ ҳамеша дар ҳаққи шумо дуо мегӯем, ки Худои мо шуморо сазовори ин даъват донист ва тамоми ҳаловати некии Худ ва кори имонро бо қудрат ба амал оварад.

Павлус дуо кард, ки Худо ба Таслӯникиён кӯмак кунад, то мувофиқи даъвати онҳо зиндагӣ кунанд ва ниятҳои неки Худоро нисбати онҳо иҷро кунанд.

1. Ҳадафҳои неки Худо: Чӣ тавр бояд мувофиқи даъвати мо зиндагӣ кунем

2. Қувваи имон: пайравӣ ба Худо чӣ маъно дорад

1. Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

2 Таслӯникиён 1:12 То ки исми Худованди мо Исои Масеҳ дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар Ӯ, ба ҳасби файзи Худои мо ва Исои Масеҳи Худованд.

Номи Исо бояд дар мо ва мо дар Ӯ, мувофиқи файзи Худо ва Исо ҷалол дода шавад.

1. Зиндагӣ бо файз: Чӣ гуна файзи Худованд Исои Масеҳ метавонад ҳаёти шуморо тағир диҳад

2. ҷалол додани Масеҳ: Қудрати ҳамду санои Худованд Исои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. 1 Петрус 4:11 - Ҳар кӣ сухан мегӯяд, мисли касе, ки дар бораи Худо сухан мегӯяд; ҳар кӣ хизмат мекунад, мисли касе ки бо қуввате ки Худо медиҳад, хизмат

мекунад, то ки Худо дар ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад.

2 Таслӯникиён 2 боби дуюми номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус ба нигарониҳо муроҷиат мекунад ва тасаввуроти нодурустро дар бораи омадани Худованд равшан мекунад ва аз фиреб огоҳ мекунад.

Сархати 1: Павлус бо муроҷиат ба таълимоти бардурӯғ, ки дар байни имондорони Таслӯникӣ нофаҳмиҳо ба вуҷуд оварда буданд, оғоз мекунад (2 Таслӯникиён 2:1-4). Ӯ онҳоро даъват мекунад, ки ба осонӣ ба ташвиш наафтанд ва аз хабарҳое, ки мегӯянд, ки рӯзи Худованд аллакай фаро расидааст, фирефта нашаванд. Ӯ мефаҳмонад, ки пеш аз бозгашти Масеҳ, бояд исён ва ифшои одами беқонунӣ, ки маъмулан онро "Дадҷил" меноманд, рӯй диҳад. Ин шахс худро болотар аз Худо хоҳад кард ва мӯъҷизоту мӯъҷизот нишон медиҳад ва онҳоеро, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд, фиреб медиҳад.

Сархати 2: Павлус ба Таслӯникиён дар бораи таълимоти қаблии худ оид ба ин масъалаҳо хотиррасон мекунад (2 Таслӯникиён 2:5-12). Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки ҳангоми бо онҳо буданаш он чиро, ки ба онҳо гуфта буд, бояд дар хотир дошта бошанд. Асрори беқонунӣ аллакай дар кор буд, аммо як қувваи боздошткунанда онро то вақти таъиншуда нигоҳ дошт. Вақте ки ин маҳдудият аз байн бурда мешавад, ин марди шариат ошкор хоҳад шуд. Бо вуҷуди ин, ҳукмронии ӯ муваққатӣ хоҳад буд, зеро Исо дар ниҳоят бо омадани пурҷалолаш ӯро нест хоҳад кард.

Сархати 3: Боб бо ташвиқи устуворӣ ва ёдрас кардани муҳаббати Худо анҷом меёбад (2 Таслӯникиён 2:13-17). Павлус ба Худо миннатдории худро баён мекунад, ки имондорони Таслӯникӣ барои нақот тавассути тақдис шудан бо Рӯҳи Ӯ ва имон ба ростӣ интихоб шудааст. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар имони худ устувор бошанд ва таълимоти Ӯро, хоҳ навишта ва хоҳ гуфт, нигоҳ доранд. Ниҳоят, аз лутфи Худо барои роҳат ва қуввати онҳо дуъо мекунад ва дилҳои онҳоро дар ҳар кори хайр ташвиқ мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми 2 Таслӯникиён нигарониҳо дар бораи омадани Худовандро баррасӣ мекунад ва аз фиреб огоҳ мекунад.

Павлус мефаҳмонад, ки пеш аз бозгашти Масеҳ бояд исён ва ошкор шудани одами шарир рӯй диҳад. Ӯ аз диндорон даъват мекунад, ки ба осонӣ фирефтаи хабарҳои бардурӯғ нашаванд. Ин рақам худро болотар аз Худо мекунад ва онҳоеро, ки ҳақро дӯст намедоранд, фиреб медиҳад.

Павлус ба онҳо таълимоти қаблии худро оид ба ин масъалаҳо хотиррасон мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки ҳукмронии ин шахс муваққатӣ хоҳад буд, зеро Исо дар ниҳоят ӯро нест хоҳад кард. Ӯ ба устуворӣ дар имон ва шукргузорӣ барои муҳаббат ва нақоти Худо ташвиқ мекунад.

Ин боб бо дуо барои тасаллӣ, қувват ва рӯҳбаландӣ аз файзи Худо анҷом меёбад. Ин боб аҳамияти фаҳмиш, устувор истодан дар имон ва боварӣ ба ваъдаҳои Худоро дар байни фиреби эҳтимолӣ нишон медиҳад.

2 Таслӯникиён 2:1 Акнун мо, эй бародарон, аз шумо хоҳиш мекунем, ки Худованди мо Исои Масеҳ омада, назди Ӯ ҷамъ мешавем.

Павлуси ҳавворӣ бародаронро даъват мекунад, ки ба омадани Исои Масеҳи Худованд ва ҷамъ омадан ба назди Ӯ омода бошанд.

1. Омадани Худованд: Оё шумо омодаед?

2. Омода кардани дилҳои мо барои ҷамъ омадан ба Масеҳ

1. Матто 24:44, «Бинобар ин шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед».

2. Ибриён 10:25, «Аз вохӯрӣ беэътиноӣ накунед, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кунед ва бештар аз он ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

2 Таслӯникиён 2:2 То ки шумо ба зудӣ на аз рӯҳ, на аз калом ва на аз номае, ки аз мо меоварем, ба ларза наафтед ва ба изтироб дучор нашавед, чунон ки рӯзи Масеҳ наздик аст.

Ин порча ба масеҳиён хотиррасон мекунад, ки ба таълимоти бардурӯғ, ки рӯзи Масеҳ наздик аст, гумроҳ нашаванд.

1. Дар муқобили таълимоти бардурӯғ устувор бошед

2. Фирефтаи паёмҳои фиребанда нашавед

1. 1 Қӯринтиён 16:13 - Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли мардон рафтор кунед, қавӣ бошед.

2. Матто 24:24 - Зеро ки масеҳони козиб ва анбиёи козиб ба майдон омада, мӯъҷизот ва мӯъҷизоти бузург нишон хоҳанд дод, то агар мумкин бошад, ҳатто баргузидагонро гумроҳ кунанд.

2 Таслӯникиён 2:3 Бигзор ҳеҷ кас шуморо ба ҳеҷ ваҷҳ фирефта накунад: зеро он рӯз нахоҳад омад, магар он ки аввал фитна ояд, ва он марди гуноҳкор, писари ҳалокат зоҳир шавад;

Гузариш Ин порча ҳушдор медиҳад, ки фирефта нашавед, зеро бозгашти Масеҳ то даме ки афтодан ва одами гуноҳ зоҳир нашавад, нахоҳад омад.

1. Хавфи фиреб: Фаҳмидани замони бозгашти Масеҳ

2. Шинохти нишонаҳои қиёмат: Фурӯпошӣ ва одами гунаҳкор

1. Румиён 16:17-18 - Акнун аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам, ки онҳоеро қайд кунед, ки бар хилофи таълимоте, ки шумо омӯхтаед, ҷудоӣ ва хафагӣ ба вуҷуд меоранд; ва аз онҳо дурӣ ҷӯед. Зеро ки чунин шахсон на Худованди мо Исои Масеҳ, балки шиками худро парастиш мекунанд; ва бо сухани нек ва сухани одилона дили оддиро фиреб медихад.

2. Эфсӯсиён 5:11-12 - Ва бо аъмоли бесамари зулмот шарик нашавед, балки онҳоро мазаммат кунед. Зеро ки дар бораи он чизҳое ки дар бораи онҳо пинҳонӣ анҷом дода мешавад, сухан рондан ҳам шармовар аст.

2 Таслӯникиён 2:4 Ки мухолифат мекунад ва худро аз ҳар чизе ки Худо меномand ва ё он чизе, ки парастиш мешавад, болотар мегузорад; ба тавре ки Ӯ ҳамчун Худо дар маъбади Худо нишаста, худро Худо нишон диҳад.

Дар ин порча дар бораи шахсе сухан меравад, ки мухолифат мекунад ва худро аз Худо болотар мегузорад ва дар маъбади Худо нишаста, худро Худо нишон медиҳад.

1. Хатарҳои мағрурӣ: Огоҳӣ аз 2 Таслӯникиён 2:4

2. Аз худоёни козиб ҳазар кунед: Фаҳмидани оқибатҳои 2 Таслӯникиён 2:4

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Ишаъё 14:12-14 - «Чӣ гуна ту аз осмон афтодай, эй Люсифер, писари субҳ! ба осмон сууд хоҳам кард, тахти худро бар ситораҳои Худо баланд хоҳам кард; Ман

низ бар кӯҳи ҷамоат хоҳам нишаст; Дар дуртарин паҳлӯҳои шимол; Ман аз баландиҳои абрҳо хоҳам баромад, Ман мисли Ҳақ Баланд.'"

2 Таслӯникиён 2:5 Оё дар хотир надоред, ки вақте ки ман бо шумо будам, инро ба шумо гуфтам?

Павлус ба Таслӯникиён дар бораи огоҳиҳо ва маълумоте, ки ҳангоми шахсан бо онҳо нақл карда буд, хотиррасон кард.

1. Қувваи хотира: Чӣ гуна бояд он чизеро, ки аз ҳама муҳим аст, дар хотир дошт

2. Намунаи Павлус: Муҳимияти баррасии ҳақиқати Худо

1. Забур 118:11 - "Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. 2 Тимотиюс 3:16 - «Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст».

2 Таслӯникиён 2:6 Ва акнун шумо медонед, ки он чиро бозмедорад, то ки Ӯ дар замони худ зоҳир шавад.

Ин порча ба як шахсияти пурасрор ишора мекунад, ки дар оянда, вақте ки вақт мувофиқ аст, ошкор хоҳад шуд.

1: Худо барои ҳар яки мо нақша дорад ва мо бояд пурсабр бошем ва ба вақти Ӯ таваккал кунем.

2: Мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Худо ин рақамро дар вақти лозима ошкор хоҳад кард ва барои омадани ӯ омодагӣ мегирад.

1: Ишаъё 55: 8-9 «Зеро ки фикрҳои Ман фикрҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо болотар аст».

2: Забур 27:14 "Ба Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав".

2 Таслӯникиён 2:7 Зеро ки сирри шарорат аллакай амал мекунад; танҳо касе ки алҳол бигзорад, иҷозат хоҳад дод, то даме ки аз роҳ берун карда шавад.

Асрори бадӣ аллакай дар кор аст, аммо то он даме, ки манъкунанда хориҷ карда шавад, боздошта мешавад.

1. «Қувваи ноаёни бадӣ»

2. «Дамкунандаи бадӣ»

1. Матто 8:28-34 - Қудрати Исо барои берун кардани девҳо

2. 2 Қӯринтиён 10:4-5 - Силоҳҳои рӯҳонӣ, ки барои мубориза бо қуввахои бад истифода мешуданд

2 Таслӯникиён 2:8 Ва он гоҳ он шарир ошкор хоҳад шуд, ки Худованд ӯро бо рӯҳи даҳони худ нобуд хоҳад кард, ва бо дурахши омадани худ нобуд хоҳад кард;

Худованд, вақте ки Ӯ бармегардад, ба бадкорон хотима хоҳад дод.

1. Бозгашти Худованд: Умеди мо дар замонҳои шарир

2. Муҳофизати мо дар омадани Худованд

1. Ишаъё 11: 4 - "Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо адолат ҳукм хоҳад кард; Ӯ заминро бо асои даҳони Худ хоҳад зад, ва бо нафаси лабони Худ бикушад. ситамкорон."

2. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой нагузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман подош медиҳам" мегӯяд Худованд."

2 Таслӯникиён 2:9 Ҳатто Ӯ, ки омаданаш пас аз амали шайтон бо тамоми қудрат ва аломот ва мӯъҷизоти дурӯғин аст,

Павлус ба Таслӯникиён ҳушдор дод, ки аз муаллимони козиб ва анбиёи бардурӯғ

огоҳ бошанд, ки таълимоти онҳо аз ҷониби Шайтон илҳом ёфта, аломот ва мӯъҷизаҳои мӯъҷизавӣ ҳамроҳӣ мекунанд.

1. Фирефтаи анбиёи козиб нашавед - 2 Таслӯникиён 2:9

2. Ҳақиқатро аз дурӯғ ҷудо кунед - 2 Таслӯникиён 2:9

1. Масалҳо 14:15 - «Одам ба ҳама чиз бовар мекунад, вале оқил ба қадамҳои худ фикр мекунад».

2. 1 Юҳанно 4:1 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд".

2 Таслӯникиён 2:10 Ва бо ҳар гуна фиреби ноинсофӣ дар миёни ҳалокшудагон; зеро ки онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки наҷот ёбанд.

Одамоне, ки муҳаббати ростиро қабул намекунанд, аз ноинсофӣ ва фиреб нобуд мешаванд.

1. Қувваи Ҳақиқат: Даъват барои дарёфти ишқи Ҳақ

2. Фиреб ва ноинсофї: Хатари нодида гирифтани њаќ

1. Румиён 1:18-32 - Зеро ки ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноинсофии одамон зоҳир мешавад, ки ҳақиқатро бо ноинсофӣ пахш мекунанд.

2. Юҳанно 8:31-32 - Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба Ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

2 Таслӯникиён 2:11 Ва аз ин сабаб Худо ба онҳо фиреби сахте мефиристад, то ба дурӯғ бовар кунанд;

Худо ба онон, ки ба ҳақ имон намеоваранд, фирефтаи сахте мефиристад, то ба дурӯғ бовар кунанд.

1. Хатари фирефта шудан - чӣ гуна бояд таълимоти бардурӯғро шинохт ва

муқобилат кард

2. Қувваи Ҳақиқат - Чаро бовар кардан ба ҳақиқат барои наҷот муҳим аст

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. Юҳанно 8:31-32 - «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед, ва ҳақиқатро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард».

2 Таслӯникиён 2:12 То ҳамаи онҳое, ки ба ростӣ имон наовардand, балки аз ноинсофона ҳаловат мебурданд, маҳкум шаванд.

Худо касонеро, ки аз қабули ҳақиқат саркашӣ мекунанд ва аз ноинсофӣ лаззат мебаранд, маҳкум хоҳад кард.

1. Инкор кардани ҳақиқат: ғазаби Худо бар касоне, ки аз ноҳақ лаззат мебаранд

2. Адолат бар ноинсофӣ: ҳукми Худо бар касоне, ки ба ҳақиқат бовар надоранд

1. Румиён 1:18-25 - Тавсифи Павлус ғазаби Худо ба онҳое, ки ҳақиқатро рад мекунанд

2. Юҳанно 3:16-17 - Муҳаббати Худо ба онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон овардаанд ва доварии Ӯ нисбати онҳое, ки имон надоранд

2 Таслӯникиён 2:13 Аммо мо бояд ҳамеша ба Худо барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд шукр гӯем, зеро Худо аз ибтидо шуморо барои наҷот ба василаи тақдиси Рӯҳ ва имон ба ростӣ интихоб кардааст.

Худо Таслӯникиёнро интихоб кардааст, то ба воситаи имон ба ростӣ ва муқаддас шудани Рӯҳ наҷот пайдо кунанд.

1. Муҳаббати аҷиби Худо ба халқи худ: Чӣ гуна Худо моро барои наҷот интихоб кардааст

2. Қувваи Рӯҳ: Таҷрибаи муқаддасот ва эътиқод ба ҳақиқат

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

2 Таслӯникиён 2:14 Барои ҳамин Ӯ шуморо ба воситаи Инҷили мо даъват кард, то ки ҷалоли Худованди мо Исои Масеҳро ба даст оред.

Худованд Исои Масеҳ моро даъват кардааст, ки ба воситаи Инҷил ҷалоли Ӯро ба даст орем.

1. Қудрати Инҷил барои ба даст овардани ҷалол

2. Даъвати Худованд: Барои ба даст овардани ҷалоли Ӯ

1. Румиён 8:17-19 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Қӯлассиён 3:4 - Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

2 Таслӯникиён 2:15 Пас, эй бародарон, истодагӣ кунед ва урфу одатҳоеро, ки ба шумо хоҳ аз калом ва хоҳ аз номаи мо таълим дода шудаанд, нигоҳ доред.

Масеҳиён ташвиқ карда мешаванд, ки дар имони худ устувор бошанд ва ба таълимоте, ки ба онҳо таълим дода шудаанд, хоҳ аз даҳон ва хоҳ хаттӣ риоя кунанд.

1. "Дар имон устувор бошед: ба таълимоти Худо итоат кунед"

2. «Дар имон устувор бошед: суннатҳои Парвардигорро риоя кунед».

1. Юҳанно 8:31-32 «Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба Ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. Ва ростиро

хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард'».

2. Ибриён 10:23-25 «Биёед иқрор шудани умеди худро бидуни тардид нигоҳ дорем, зеро ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед якдигарро мулоҳиза кунем, то муҳаббат ва аъмоли некро барангехт ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзеҳост, балки якдигарро насиҳат диҳем ва бештар аз он, ки шумо мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

2 Таслӯникиён 2:16 Худи Худованди мо Исои Масеҳ ва Худои Падари мо, ки моро дӯст дошт ва ба воситаи файз ба мо тасаллии абадӣ ва умеди нек ато кардааст,

Худованди мо Исои Масеҳ ва Падари мо Худо, ба воситаи файз ба мо тасаллии абадӣ ва умеди нек ато кардаанд.

1. Тасаллии ҷовидонаи файз - омӯхтани итминон ва умеде, ки дар ваъдаҳои Худо мавҷуданд.

2. Қувваи ишқ - Баррасии муҳаббати Худо ва чӣ гуна он дар лаҳзаҳои ниёзмандӣ қувват мебахшад.

1. Румиён 8:37-39 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем . Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на умқ ва на чизе дар тамоми махлуқот, ки моро аз муҳаббати Худо ҷудо карда наметавонанд. дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

2 Таслӯникиён 2:17 Дилҳои худро тасаллӣ диҳед ва шуморо дар ҳар сухан ва кори нек устувор гардонед.

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки дар имонашон тасаллӣ диҳанд ва дар гуфтор ва аъмоли нек устувор бошанд.

1. "Тасаллият дар имон"

2. «Амал ва гуфтори нек».

1. Юҳанно 14:27 - "Осоиштро ба шумо мегузорам; осоиштагии Худро ба шумо медиҳам. Ман ба шумо ончунон, ки ҷаҳон медиҳад, намедиҳам. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад ва натарсед".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза аст. Агар яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм ва сер сер шав», вале дар бораи эҳтиёҷоти ҷисмонии онҳо чизе накунад, чӣ фоида дорад? мурдааст».

2 Таслӯникиён 3 боби сеюм ва охири номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба имондорони Таслӯникӣ навиштааст. Дар ин боб Павлус масъалаҳои мушаххасеро, ки ба бекорӣ, рафтори бетартибӣ ва таълимоти бардурӯғ дар калисо алоқаманданд, баррасӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус имондорони Таслӯникиро даъват мекунад, ки барои ӯ ва ҳамроҳонаш дуо гӯянд (2 Таслӯникиён 3:1-5). Ӯ аз онҳо хоҳиш мекунад, ки паёми Худо ба зудӣ паҳн шавад ва дар байни дигарон иззату эҳтиром гузорад. Ӯ ба садоқати Худованд изҳори боварӣ мекунад, ки онҳоро аз бадӣ муҳофизат мекунад ва онҳоро дар ҳар кори хайр қавӣ мегардонад. Павлус инчунин онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи ӯ пайравӣ намуда, боғайратона кор кунанд, на бекор.

Сархати 2: Павлус ба нигарониҳо дар бораи рафтори бетартибӣ дар калисо муроҷиат мекунад (2 Таслӯникиён 3:6-15). Вай рафтори худро дар вакти бо онхо буданаш хотиррасон мекунад — шабу руз мехнат карда, ба души касе бор намешуд. Вай аз касоне, ки бекоранду аз руи урфу одати аз у гирифтаашон зиндагӣ намекунанд, огох мекунад. Павлус дастур медиҳад, ки агар касе кор кардан намехоҳад, нахӯрад. Ӯ онҳоро водор мекунад, ки аз рафтори дуруст хаста нашаванд, балки бадкоронро насиҳат мекунад.

Сархати 3: Боб бо насиҳатҳои ниҳоӣ оид ба ягонагӣ, сулҳ ва субот анҷом меёбад (2 Таслӯникиён 3:16-18). Павлус дуо мекунад, ки Худи Худованди сулҳу осоиштагӣ ба онҳо ҳамеша ва дар ҳар роҳ осоиштагӣ ато кунад. Вай таъкид мекунад, ки салому алейк бо дасти худаш навишта шудааст, ки нишонаи асил аст. Ниҳоят, ӯ онҳоро бо файзи Исои Масеҳ баракат медиҳад.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми 2 Таслӯникиён ба бекорӣ, рафтори бетартибона ва таълимоти бардурӯғ дар калисо муроҷиат мекунад.

Павлус дуо мегӯяд, ки паёми Худо дар байни дигарон зуд паҳн шавад ва ҳамзамон изҳори боварӣ ба садоқати Ӯ барои муҳофизат ва мустаҳкам кардани имондорон. Вай ба мехнати садокатмандона ташвик карда, аз бекористии одамон огох мекунад.

Павлус ба рафтори бетартибӣ муроҷиат карда, ба онҳо намунаи меҳнати худро хотиррасон мекунад. Ӯ дастур медиҳад, ки онҳое, ки кор кардан намехоҳанд, хӯрок нахӯранд ва онҳоро водор мекунад, ки дар кори дуруст хаста нашаванд. Вай ба вахдат, сулху амонӣ ва суботкорӣ таъкид мекунад.

Боб бо дуо дар бораи сулҳ, саломи ҳақиқии Павлус ва баракати файзи Исои Масеҳ анҷом меёбад. Ин боб аҳамияти ҷидду ҷаҳд, тартибот ва риояи таълимоти солимро дар ҷомеаи калисо таъкид мекунад.

2 Таслӯникиён 3:1 Ниҳоят, эй бародарон, барои мо дуо гӯед, то каломи Худованд озод бошад ва ҷалол ёбад, чунон ки дар шумост.

Муаллиф хонандагонро ташвиқ мекунад, ки дар ҳаққи онҳо дуо гӯянд, то Каломи Худованд дар миёни онҳо паҳн ва ҷалол ёбад.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр мо метавонем дар паҳн кардани Каломи Худованд кӯмак кунем

2. Аҳамияти Каломи Худованд: Чӣ тавр он бояд ҷалол дода шавад

1. Луқо 18:1 - «Ва Ӯ ба онҳо масале гуфт, ки одамон бояд ҳамеша дуо гӯянд, ва суст нашаванд».

2. Забур 138:2 - "Ман ба сӯи маъбади муқаддаси Ту саҷда хоҳам кард, ва исми Туро барои меҳрубонии Ту ва барои ростии Ту ҳамду сано хоҳам гуфт: зеро ки каломи Худро аз ҳама исми Худ бузург кардаӣ".

2 Таслӯникиён 3:2 Ва то ки мо аз одамони беақл ва шарир халос шавем, зеро ки ҳама имон надоранд.

Павлус дуо мекунад, ки калисои Таслӯникӣ аз онҳое, ки имон надоранд, наҷот ёбад.

1. Муҳофизати Худо - Чӣ гуна Худо моро аз бадиҳои ҷаҳон муҳофизат мекунад

2. Имон - Қувваи имон ба Худо барои муҳофизат ва нигоҳдории мо

1. Забур 91:11 - Зеро ки Ӯ ба фариштагони худ дар бораи ту амр хоҳад дод, ки дар ҳама роҳҳои ту туро ҳифз кунанд.

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9 - Аммо ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати Ман дар заъф комил шудааст».

2 Таслӯникиён 3:3 Аммо Худованд амин аст, ки шуморо устувор хоҳад кард ва аз бадӣ нигоҳ медорад.

Худованд содиқ аст ва моро аз бадӣ муҳофизат мекунад.

1: Вафодории Худо манбаи тасаллӣ ва амният аст.

2: Мо метавонем ба Худованд бовар кунем, ки моро аз бадӣ муҳофизат мекунад.

1: Isaiah 46:4 - Ҳатто то пирии ту Ман ҳамонам; ва туро то мӯи хирра хоҳам бурд; Ман ҳам мебарам ва туро таслим хоҳам кард.

2: Забур 91:10 - Ба ту бадӣ нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ бало ба манзили ту наздик нахоҳад шуд.

2 Таслӯникиён 3:4 Ва мо ба Худованд итминон дорем, ки он чиро, ки ба шумо амр мефармоем, иҷро мекунед ва хоҳед кард.

Муаллиф боварии комил дорад, ки Таслӯникиён ба фармонҳои ба онҳо додашуда итоат мекунанд.

1. Вафодорӣ ба фармудаҳои Худо: Зиндаги бо вафо

2. Ҳаёти итоаткорӣ: Қувваи риояи иродаи Худо

1. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди одамест, ки чеҳраи табиии худро дар оина мебинад; зеро вай худро мушохида мекунад, меравад ва дархол чӣ гуна одам будани худро фаромуш мекунад. Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ нигоҳ кунад ва дар он идома диҳад ва на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор бошад,

вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

2. Матто 7:21-23 - «На ҳар кӣ ба Ман мегӯяд: "Худовандо! Худовандо" ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки ҳар кӣ иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меорад, дохил мешавад. Дар он рӯз бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем, ва ба исми Ту девҳоро берун намекардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал намеовардем?" Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳеҷ гоҳ шуморо намешинохтам; аз ман дур шав, эй бадкорон».

2 Таслӯникиён 3:5 Ва Худованд дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабр, ки ба Масеҳ мунтазиранд, равона созад.

Худованд аз мо хоҳиш мекунад, ки дилҳои моро ба дӯст доштани Худо ва пурсаброна интизории Масеҳ равона созем.

1. «Қувваи муҳаббат ва сабр»

2. «Бо иродаи Худованд зиндагӣ кардан»

1. Румиён 5:8 «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Яъқуб 5:7-8 «Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст».

2 Таслӯникиён 3:6 Ҳоло, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо амр медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бетартибӣ мекунад, канорагирӣ кунед, на аз рӯи урфу одате, ки аз мо гирифтааст.

Павлус ба Таслӯникиён амр мекунад, ки аз онҳое, ки ба таълимоти Исо пайравӣ намекунанд, ҷудо шаванд.

1. Қувваи ҷудошавӣ: Омӯзиши ҷудоӣ аз онҳое, ки аз пайравии Исо саркашӣ мекунанд

2. Баракати итоаткорӣ: қабул кардани интизоми ҷудоӣ аз онҳое, ки аз пайравии Исо саркашӣ мекунанд

1. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 «Ва агар ба Худованд ибодат кардан ба назари шумо бад бошад, имрӯз шуморо интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард; хоҳ худоёне ки падарони шумо дар он тарафи тӯфон ибодат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки шумо дар замини онҳо сокинед; лекин ман ва хонаи ман бошад, мо Худовандро ибодат хоҳем кард».

2. Масалҳо 11:28 «Касе ки ба сарвати худ таваккал кунад, меафтад, вале одил чун шоха мешукуфад».

2 Таслӯникиён 3:7 Зеро худатон медонед, ки чӣ гуна бояд моро пайравӣ кунед, зеро ки мо дар байни шумо бетартибона рафтор накардаем;

Павлус ба калисои Таслӯникӣ дастур медиҳад, ки ба намунаи ӯ пайравӣ кунанд, зеро ӯ дар байни онҳо бо тартиб рафтор мекард.

1. Қувваи намунаи хуб - Чӣ тавр рафтори Павлус ба Таслӯникиён таъсир расонд

2. Дар сайру гашт - Аз паи намунаи Павлус ва Исо

1. Юҳанно 13:15 - «Зеро ки Ман ба шумо намунае додам, то ончунон ки Ман ба шумо кардам, шумо низ амал кунед».

2. 1 Петрус 5:3 - «На ҳамчун сарварони мероси Худо, балки барои рама намунаанд».

2 Таслӯникиён 3:8 Мо низ нони касеро беҳуда нахӯрдаем; балки шабу рӯз бо заҳмат ва заҳмат мекашидем, то ки мо аз ҳеҷ яки шумо вазифадор нашавем.

Ҳавворион шабу рӯз заҳмат мекашиданд, то ба Таслӯникиён бори молӣ наоваранд.

1. Арзиши меҳнат: омӯзиши 2 Таслӯникиён 3:8

2. Барои Худованд сахт меҳнат кардан: Чӣ тавр зиндагӣ кардан мумкин аст 2 Таслӯникиён 3:8

1. Масалҳо 14:23 - "Дар ҳама меҳнат фоида ҳаст, аммо сухани танҳо ба фақр оварда мерасонад."

2. Ғалотиён 6:9 - «Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем».

2 Таслӯникиён 3:9 На аз он сабаб ки мо қудрат дорем, балки барои он ки худро барои шумо намунае гардонем, то ки моро пайравӣ кунед.

Павлуси ҳавворӣ Таслӯникиёнро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи меҳнатдӯстӣ ва истодагарии ӯ пайравӣ кунанд, гарчанде ки ӯро ба ин маҷбур намекунанд.

1. Бо вуҷуди душвориҳо сахт меҳнат кардан: Намунаи Павлус

2. Бо шодӣ истодагарӣ кунед: Намунаи Павлус

1. 1 Қӯринтиён 9:24–27

2. Ибриён 12:1–3

2 Таслӯникиён 3:10 Зеро, вақте ки мо бо шумо будем, ба шумо фармуда будем, ки агар касе кор накунад, нахӯрад.

Ин порча барои ба даст овардани ризқу рӯзӣ меҳнати меҳнатро ташвиқ мекунад.

1. Мукофоти мехнат — Мухокимаи ахамия-ти мехнат ва неъматхои ис-техсолот.

2. Қаноат аз тариқи имон - қадр кардани арзиши истироҳат ва таваккал ба Худо.

1. Масалҳо 14:23 - Ҳама меҳнати душвор фоида меорад, аммо танҳо сухан танҳо ба фақр оварда мерасонад.

2. Филиппиён 4:11-13 - Ман инро аз он сабаб намегӯям, ки мӯҳтоҷ ҳастам, зеро ман ёд гирифтаам, ки новобаста аз вазъият қаноатманд бошам. Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

2 Таслӯникиён 3:11 Зеро мо мешунавем, ки баъзеҳо дар байни шумо бетартибона рафтор мекунанд ва умуман кор намекунанд, балки серкоранд.

Павлус ба калисои Таслӯникӣ дар бораи баъзе одамоне, ки дар калисо кор намекунанд ва ба ҷои онҳо банд ҳастанд, огоҳ мекунад.

1. «Хатари серкор будан»

2. «Зиндагии мураттаб дар калисо»

1. Масалҳо 16:27-28 - "Одами беимон бадӣ мекобад, ва дар лабонаш мисли оташи сӯзон аст. Шахси бадхоҳ низо мекорад, ва пичиррос дӯстони бузургро ҷудо мекунад".

2. Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед; Худоро тамасхур намекунад: зеро ҳар ки одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид; ва ҳар кӣ мекорад, барои ҷисми худ. Рӯҳ аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

2 Таслӯникиён 3:12 Мо ба ин гуна шахсон ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ амр ва насиҳат медиҳем, ки оромона кор кунанд ва нони худро бихӯранд.

Павлус ба Таслӯникиён амр медиҳад ва насиҳат мекунад, ки ба ҳасби Худованд Исои Масеҳ кор кунанд ва нони худро бо оромӣ бихӯранд.

1. «Қувваи кор дар имон»

2. «Ба даст овардан ва лаззат бурдан аз нони зиндаги».

1. Ғалотиён 6:9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муқарраршуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳо. ки аз хонадони имонанд».

2. Юҳанно 6:35 - "Ва Исо ба онҳо гуфт: "Ман нони ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳеҷ гоҳ гурусна нахоҳад монд; ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд".

2 Таслӯникиён 3:13 Аммо шумо, эй бародарон, дар корҳои нек хаста нашавед.

Ин порча мӯъминонро водор мекунад, ки дар аъмоли некашон содиқ ва устувор

бошанд.

1. «Қувваи сабр»

2. «Дар кори нек хаста нашавед».

1. Ғалотиён 6:9 Ва аз корҳои нек хаста нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем.

2. Ибриён 10:36 Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз ба ҷо овардани иродаи Худо, ваъдаро қабул кунед.

2 Таслӯникиён 3:14 Ва агар касе ба каломи мо, ки дар ин нома навишта шудааст, итоат накунад, ба он одам диққат диҳед ва бо ӯ ҳамроҳ нашавед, то ки хиҷил шавад.

Масеҳиён набояд бо онҳое, ки ба таълимоти Китоби Муқаддас итоат намекунанд, муошират кунанд.

1. Зиндагӣ бо итоаткорӣ ба Каломи Худо

2. Муҳимияти ҷудо кардани худ аз кофир

1. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ. "

2. Эфсӯсиён 5:11 - «Бо аъмоли бесамари зулмот коре накунед, балки онҳоро фош кунед».

2 Таслӯникиён 3:15 Аммо ӯро душман нашуморед, балки ӯро ҳамчун бародар насиҳат кунед.

Мо набояд ба ҳамимонони худ ҳамчун душман нигоҳ кунем, балки онҳоро ҳамчун бародарон насиҳат кунем.

1. Чӣ тавр якдигарро ҳамчун бародарону хоҳарон дар Масеҳ дӯст доред

2. Қимати панд дар ҷомеаи меҳрубон

1. Юҳанно 13:34-35 - «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. Қӯлассиён 3:12-14 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар пурсабр бошанд ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, бахшанда бошад. ҳамдигар; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед. Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар доранд, ки ҳама чизро дар ҳамоҳангии комил ба ҳам мепайвандад."

2 Таслӯникиён 3:16 Худи Худованди сулҳу осоиштагӣ ҳамеша ба шумо осоиштагӣ ато кунад. Худованд нигахбонатон бошад.

Худованд моро ташвиқ мекунад, ки бо ҳар роҳ сулҳу осоиштагӣ пайдо кунем ва бар ҳамаи мо сулҳу осоиштагӣ таманно дорад.

1. Дар сулҳи Худованд истироҳат кунед - Чӣ тавр дар замонҳои душвор сулҳи пойдор пайдо кардан мумкин аст

2. Сулҳи Худованд - Рафтан ва таваккал кардан ба нақшаи Худо

1. Филиппиён 4:7 - «Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ медорад».

2. Ишаъё 26:3 - «Онҳоеро, ки ақлашон устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро онҳо ба Ту таваккал мекунанд».

2 Таслӯникиён 3:17 Саломи Павлус бо дасти худам аст, ки ин нишона дар ҳар нома аст; ҳамин тавр менависам.

Номаи Павлус ба Таслӯникиён бо дастнависи худи ӯ ҳамчун нишонаи ҳақиқӣ хотима меёбад.

1. Аҳамияти ҳақиқӣ дар ҳаёти масеҳӣ

2. Зиндагии вафодор дар назди Худо

1. Ибриён 10:22 - Биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмҳои мо бо оби пок шуста шаванд.

2. 1 Қӯринтиён 4:2 - Илова бар ин, аз идоракунандагон талаб карда мешавад, ки кас содиқ бошад.

2 Таслӯникиён 3:18 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. омин.

Павлус ба масеҳиёни Таслӯникӣ файзи Исои Масеҳи Худовандро орзу мекунад.

1. Қудрати файз: Чӣ тавр неъмати беҳамтои Худо ҳаётро тағйир медиҳад

2. Муҳаббати бечунучарои Худованд: Эҳсос кардани қудрати файзи Исо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

2. Румиён 5:17 - Зеро, агар бо гуноҳи як одам, мамот ба воситаи он як шахс ҳукмронӣ мекард, чӣ қадар зиёдтар онҳое, ки файзи фаровони Худо ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як шахс ҳукмронӣ хоҳанд кард. , Исои Масеҳ!

1 Тимотиюс 1 боби якуми номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус ба таълимоти бардурӯғ муроҷиат карда, аҳамияти таълимоти солим ва муҳаббати ҳақиқиро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус бо хотиррасон кардани Тимотиюс дар бораи мақсади дар Эфсӯс буданаш оғоз мекунад (1 Тимотиюс 1:1-11). Ӯ худро ҳаввории Исои Масеҳ муаррифӣ мекунад ва Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар Эфсӯс бимонад, то бо паҳнкунандагони таълимоти бардурӯғ муқобилат кунад. Павлус таъкид мекунад, ки ҳадафи таълимоти ӯ муҳаббатест, ки аз дили пок, виҷдони пок ва имони самимӣ бармеояд. Ӯ аз мардуме, ки аз ин принсипҳо дур шуда, ба гапҳои бемаънӣ рӯ оварда, мехоҳанд омӯзгор бошанд, вале дарк надоранд, ҳушдор медиҳад.

Сархати 2: Павлус дар бораи таҷрибаҳои табдилдиҳии худ ҳамчун намунаи файзи Худо фикр мекунад (1 Тимотиюс 1:12-17). Ӯ эътироф мекунад, ки як вақтҳо одами куфр, таъқибкунанда ва зӯровар буд, аммо раҳм карда шуд, зеро ӯ беимонона

рафтор кард. Ӯ файзи фаровони Худоро, ки тавассути имон ба Исои Масеҳ бар ӯ рехтааст, таъкид мекунад. Павлус мегӯяд, ки Масеҳ барои наҷот додани гуноҳкорон ба ҷаҳон омадааст ва мавқеи худро ҳамчун намуна барои онҳое, ки ба Ӯ барои ҳаёти ҷовидонӣ имон меоранд, таъкид мекунад.

Сархати 3: Боб бо дастурҳои Тимотиюс дар бораи мубориза бо таълимоти бардурӯғ анҷом меёбад (1 Тимотиюс 1:18-20). Павлус ӯро водор мекунад, ки ба имон ва виҷдони пок нигоҳ дошта, барои муборизаи нек мубориза барад. Ӯ дар бораи ашхос ба мисли Гименей ва Искандар ёдоварӣ мекунад, ки имони худро хароб карда , ҳамчун ҷазо ба дасти Шайтон супурда шуданд. Ин ҳамчун огоҳӣ барои дур шудан аз таълимоти солим хизмат мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми 1 Тимотиюс ба мубориза бо таълимоти бардурӯғ, таъкид кардани таълимоти солим ва мулоҳиза дар бораи файзи Худо диққат медиҳад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба онҳое, ки дар Эфсӯс таълимоти бардурӯғ паҳн мекунанд, муқобилат кунад ва аҳамияти муҳаббате, ки дар покӣ, виҷдон ва имон реша мегирад, таъкид мекунад.

Ӯ табдили шахсии худро ҳамчун намунаи файзи Худо нақл мекунад ва ҳадафи Масеҳро барои наҷот додани гуноҳкорон таъкид мекунад. Павлус Тимотиюсро водор мекунад, ки имон ва виҷдони покро нигоҳ дорад ва аз дур шудан аз таълимоти солим огоҳ мекунад.

Ин боб бо як ёддошти огоҳкунанда дар бораи шахсоне, ки имони худро шикастаанд ва ба ҷазо кашида шудаанд, хотима меёбад. Ин боб аҳамияти мубориза бо таълимоти бардурӯғ, қабул кардани файзи Худо ва устувор мондан дар таълимоти солим барои хизмати муассирро таъкид мекунад.

1 Тимотиюс 1:1 Павлус, расули Исои Масеҳ бо амри Худои Наҷотдиҳандаи мо ва Исои Масеҳи Худованд, ки умеди мост;

Павлус ба Тимотиюс хотиррасон мекунад, ки Худо наҷотдиҳандаи мост ва Исои Масеҳ умеди мост.

1: Мо метавонем ба Исои Масеҳ умед пайдо кунем, ҳатто дар вақти душворӣ.

2: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо наҷотдиҳанда ва муҳофизи мост.

1: Ишаъё 40:31 - «Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2: Титус 2:13 - "дар ҳоле ки мо интизори умеди муборак - зуҳури ҷалоли Худо ва Наҷотдиҳандаи бузурги мо Исои Масеҳ ҳастем."

1 Тимотиюс 1:2 Ба Тимотиюс, писари ман, ки дар имон аст: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Худованди мо Исои Масеҳ.

Ин порча Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки аз Худои Падар ва Исои Масеҳ файз, марҳамат ва осоиштагӣ биҷӯяд.

1. Файзи аҷиби Худо - Омӯзиши қудрати файз ва чӣ гуна он ба ҳаёти мо сулҳ меорад.

2. Меҳрубонӣ бар доварӣ пирӯз мешавад – Нигаред, ки чӣ гуна марҳамат нишонаи ниҳоии муҳаббати Худост.

1. Қӯлассиён 3:12-15 - Омӯзед, ки чӣ гуна хислатҳои марҳамат ва файзро дар бар кардан мумкин аст.

2. Румиён 5:1-5 - Мумкин аст, ки чӣ тавр файз ва осоиштагӣ тавассути Исои Масеҳ меояд.

1 Тимотиюс 1:3 Вақте ки ман ба Мақдуния рафтам, аз ту хоҳиш доштам, ки то ҳол дар Эфсӯс бимонӣ, то ки ба баъзе одамон таълим диҳӣ, ки таълимоти дигареро таълим надиҳанд.

Павлус ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки дар Эфсӯс бимонад ва боварӣ ҳосил кунад, ки таълимоти дигар таълим дода нашавад.

1. Ба дастуроти Худо итоат кардан - 1 Тимотиюс 1:3

2. Садоқат ва ғайрат - 1 Тимотиюс 1:3

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2. Ибриён 13:7 - Онҳоеро, ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, ба ёд оред, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд: бо назардошти анҷоми гуфтугӯи онҳо, имонашон пайравӣ мекунад.

1 Тимотиюс 1:4 Ба афсонаҳо ва насабномаҳои беохир, ки ба саволҳо хизмат мекунанд, аҳамият надиҳед, на аз обод кардани Худо, ки дар имон аст.

Ин порча аз таваҷҷуҳ ба тахминҳои бефоида ҳушдор медиҳад ва ба ҷои он ки имонро ба вуҷуд оварад.

1. "Қувваи имон: бунёди заминаи нерӯи рӯҳонӣ"

2. "Ботил аз афсонаҳо: барҳам додани тахминҳои бефоида"

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Ибриён 11:1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, ва эътиқоди чизҳои нонамоён».

1 Тимотиюс 1:5 Ва интиҳои ҳукм хайрияест, ки аз дили пок, аз виҷдони пок ва имони пок аст.

Фармон ин аст, ки садақа бо дили пок, виҷдони пок ва имони ҳақиқӣ дошта бошед.

1. Бо дили пок дӯст доштани дигарон.

2. Муҳимияти виҷдони пок.

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе таҳриф бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба он чи хуб аст, часпида. Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар.

1 Тимотиюс 1:6 Аз он баъзе касон аз он дур шуда, ба чанги беҳуда рӯй гардонданд;

Баъзеҳо аз Инҷил дур шуда, ба баҳсҳои бефоида тамаркуз кардаанд.

1. «Дар курс мондан: содиқ мондан ба Инҷил»

2. «Қувваи калимаҳо: бодиққат интихоб кардани калимаҳо»

1. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок, баъд сулҳҷӯ, ҳалим, омодаи супоридан, пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ аст.

2. Қӯлассиён 3:15-17 - Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед ва дар дилҳои худ ба Худованд бо файз суруд хонед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

1 Тимотиюс 1:7 Бо хоҳиши муаллимони шариат; На он чиро, ки мегӯянд ва на тасдиқ мекунанд, намефаҳманд.

Баъзе одамон мехоҳанд, ки муаллимони шариат бошанд, аммо намефаҳманд, ки онҳо чӣ мегӯянд ё тасдиқ мекунанд.

1. Аз паи он чизе, ки намефаҳмед, наравед

2. Ба таълимоти бардурӯғ машғул нашавед

1. Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2. Ишаъё 5:20 - Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот медонанд.

1 Тимотиюс 1:8 Аммо мо медонем, ки шариат хуб аст, агар касе онро ба таври қонунӣ истифода барад;

Қонун дар сурати дуруст истифода бурдани он хуб аст.

1. "Зиндагии шаръӣ: некӣ дар риояи шариат"

2. «Истифодаи қонун барои некӣ: чӣ гуна адолат аз дарун пайдо мешавад»

1. Румиён 8:4 - «То ки адолати шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунем, ба амал ояд».

2. Матто 5:17-20 - "Гумон накунед, ки ман омадаам, то шариат ё анбиёро вайрон кунам: на барои вайрон кардан, балки барои иҷро кардани он омадаам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то даме ки осмон ва замин гузарад, як Ҳар кӣ яке аз ин аҳкоми хурдтаринро вайрон карда, ба одамон чунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин номида мешавад; ва онҳоро таълим деҳ, ки дар Малакути Осмон бузург номида хоҳад шуд».

1 Тимотиюс 1:9 Чун медонед, ки шариат на барои одил, балки барои шарикон ва беитоат, барои осиён ва гуноҳкорон, барои нопок ва нопок, барои қотилони падарон ва қотилони модарон, барои қотилон,

Шариат на барои одил, балки барои шарикон, осиён, гунаҳкорон, фосикон, нопок, қотилон ва қотилон офарида шудааст.

1: "Қувваи адолат"

2: "Оқибати ноинсофӣ"

1: Румиён 8:1-4 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

2: 1 Юҳанно 1:5-10 - Агар мо дар нур рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

1 Тимотиюс 1:10 Барои зинокорон, барои онҳое, ки худро бо одамон палид мекунанд, барои дуздон, барои дурӯғгӯён, барои шахсони бардурӯғ, ва агар чизи дигаре бар хилофи таълимоти солим бошад;

Дар ин порча аз 1 Тимотиюс 1:10 як қатор гуноҳҳое оварда шудаанд, ки ба

таълимоти солим мухолифанд.

1. "Гуноҳи палид кардани худ: Огоҳӣ аз 1 Тимотиюс 1:10"

2. "Қувваи таълимоти солим: Дарси 1 Тимотиюс 1:10"

1. Масалҳо 6: 16-19 - "Шаш чиз Худованд нафрат дорад, ҳафт чиз барои Ӯ нафратовар аст: чашмони мағрур, забони дурӯғгӯй, дастҳое, ки хуни бегуноҳ мерезанд, диле, ки нақшаҳои бад мекашад, пойҳое, ки зуд ба бадӣ шитофт, шоҳиди бардурӯғе, ки дурӯғ мегӯяд ва шахсе, ки дар ҷомеа низоъ барангехтааст».

2. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ. "

1 Тимотиюс 1:11 Мувофиқи башорати ҷалоли Худои муборак, ки ба боварии ман супурда шудааст.

Ба Павлус масъулияти мавъиза кардани Инҷил, ки паёми ҷалоли Худои муборак аст, дода шуд.

1. Қудрати Инҷил: ошкор кардани паёми пурҷалоли Худо

2. Уҳдадорӣ ба Инҷил: Гирифтан ва мубодилаи баракат

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор аст.

2. 2 ба Қӯринтиён 5:14 - Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор мекунад, зеро мо чунин ҳукм мекунем: агар Яке барои ҳама мурд, ҳама мурд.

1 Тимотиюс 1:12 Ва ман ба Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба ман қувват бахшид, ташаккур мегӯям, барои он ки маро мӯътамад шуморида, ба хизмат гузошт;

Павлус ба Исои Масеҳ барои он ки ба ӯ ҳамчун хизматгузор имкон дод, ташаккур мегӯяд.

1. Даъват ба хидмат: Фаҳмидани қудрати имон ва хидмат

2. Эътироф кардани дасти Худо дар ҳаёти мо: изҳори миннатдорӣ барои атоҳои Ӯ

1. Забур 37:23-24 - Қадамҳои одами нек аз ҷониби Худованд амр шудааст, ва ӯ аз роҳи худ лаззат мебарад. Ҳарчанд афтода бошад ҳам, вай комилан сарнагун нахоҳад шуд, зеро ки Худованд ӯро бо дасташ нигоҳ медорад.

2. Матто 25:21 - Оғои ӯ ба ӯ гуфт: «Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад!

1 Тимотиюс 1:13 Он ки пеш аз куфр, таъқибкунанда ва озордиҳанда буд, вале ман марҳамат ёфтам, зеро ки ин корро аз рӯи нодонӣ ва беимонӣ кардам.

Шаҳодати Павлус дар бораи аз куфргӯй ва таъқибкунанда ба шахси марҳамат табдил ёфтани ӯ қудрати тавба ва имонро нишон медиҳад.

1: Раҳмати Худо: Тавба ва имон

2: Эътироф кардани ноолати худ ва руҷӯъ ба сӯи Худо

1: Isaiah 55: 6-7 Худовандро биҷӯед, вақте ки Ӯ пайдо шавад, Ӯро бихонед, вақте ки ӯ наздик аст: Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро тарк кунад; ва ба сӯи Худованд баргардад, ва бар ӯ раҳм мекунад; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2: Луқо 15:11-32 Масал дар бораи Писари исроф

1 Тимотиюс 1:14 Ва файзи Худованди мо дар имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, бениҳоят фаровон буд.

Файзи Худованд фаровон ва пур аз имон ва муҳаббат ба Исои Масеҳ буд.

1. Омӯзиши такя ба фаровонии неъмати Худо

2. Дар фаровонии имон ва муҳаббат ба Исои Масеҳ зиндагӣ кардан

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; ин атои Худост, на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

1 Тимотиюс 1:15 Ин сухани боэътимод ва сазовори қабули ҳамагон аст, ки Исои Масеҳ барои наҷот додани гуноҳкорон ба ҷаҳон омадааст; ки ман сардорам.

Исои Масеҳ барои наҷот додани гуноҳкорон ба ҷаҳон омад.

1. Файзи Худо барои ҳама аст: Новобаста аз он ки чӣ гуна гунаҳкор бошӣ

2. Исо Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст

1. Румиён 5:8-10 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

1 Тимотиюс 1:16 Аммо барои ҳамин ман марҳамат ёфтам, то ки Исои Масеҳ аввал дар ман тамоми пурсабриро зоҳир кунад, то барои онҳо намунае шавад, ки минбаъд ба Ӯ то ҳаёти ҷовидонӣ имон оваранд.

Павлус аз ҷониби Исои Масеҳ марҳамат карда шуд, то ки ӯ намунаи пурсабрӣ ба онҳое бошад, ки барои ҳаёти ҷовидонӣ ба Ӯ имон оваранд.

1. «Намунаи пурсабрӣ»

2. «Марҳамати Исои Масеҳ»

1. 1 Юҳанно 4:10-11 - Муҳаббат дар ин аст, на ин ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

1 Тимотиюс 1:17 Ба Подшоҳи абадӣ, ҷовидонӣ, нонамоён, Худои ягонаи доно, то

абад иззат ва ҷалол бод. омин.

Подшоҳи абадӣ, ҷовидон ва ноаён Худои ягонаи ҳаким аст ва то абад сазовори иззату ҷалол аст.

1: Худои мо абадӣ, ҷовидон ва нонамоён аст

2: тасбеҳи Худо: гиромидошти бузургдошти ӯ

1: Isaiah 6:3 - "Ва яке дигареро нидо карда, гуфт: "Муқаддас, муқаддас, муқаддас аст Худованди лашкарҳо; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст».

2: Румиён 11: 33-36 - «Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд? Ё кист, ки ба ӯ ҳадя додааст, то ки баргардонида шавад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯ ва ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.”

1 Тимотиюс 1:18 Писарам Тимотиюс, ин дастурро ба ту мегузорам, ки мувофиқи пешгӯиҳои пеш аз ту дар бораи ту гуфта шуда буд, то ки ба василаи онҳо ҷанги нек кунӣ;

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки пешгӯиҳои ба ӯ додашударо барои мубориза бо рӯҳонии хуби рӯҳонӣ истифода барад.

1. Худо ба мо тамоми воситаҳоеро додааст, ки барои мубориза бо муборизаи рӯҳонӣ лозим аст.

2. Пешгӯиҳои Худо ба мо қувват мебахшанд, ки дар набардҳои рӯҳонии худ ғолиб бошем.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дастурҳои Павлус дар бораи чӣ гуна пӯшидани зиреҳи Худо.

2. 2 Қӯринтиён 10:4-5 - дастури Павлус дар бораи истифода бурдани силоҳи Худо барои нест кардани қалъаҳои рӯҳонӣ.

1 Тимотиюс 1:19 Бо имон ва виҷдони пок; Онро баъзе касон дар имон рад карда, киштиро ғарқ кардаанд;

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки имони худро нигоҳ доранд ва виҷдони пок дошта бошанд ва ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки аз имонашон даст кашидаанд, ҳалокатро аз сар мегузаронанд.

1. Аҳамияти имон ва виҷдони пок

2. Инкор кардани имон ба ҳалокат мебарад

1. Ибриён 10:35-39 - Бинобар ин боварии худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад. Зеро ки шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо овардаед, ваъдаро ба даст оред.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди одамест, ки чеҳраи табиии худро дар оина мебинад; зеро вай худро мушохида мекунад, меравад ва дархол чй гуна одам будани худро фаромуш мекунад.

1 Тимотиюс 1:20 Аз онҳо Ҳуменей ва Искандар ҳастанд; Ӯро ба шайтон супурдам, то ки куфр нагӯянд.

Павлус Гименей ва Искандарро ба шайтон супурд, то онҳоро таълим диҳад, ки куфр нагӯянд.

1. Хатари куфр

2. Қудрати масъулиятшиносӣ

1. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое, ки содиқанд, лаззати Ӯст".

2. Яъқуб 3:10 - «Муборак ва лаънат аз як даҳон мебарояд. Бародарони ман, набояд ин тавр бошад».

1 Тимотиюс 2 боби дуюми номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи дуо, рафтори дуруст дар ибодат ва нақшҳои гендерӣ дар калисо дастур медиҳад.

Сархати 1: Павлус муҳим будани дуоро барои ҳама одамон таъкид мекунад (1 Тимотиюс 2:1-7). Ӯ даъват мекунад, ки дуо, дуо, шафоат ва шукргузорӣ барои ҳама, аз ҷумла подшоҳон ва шахсони мансабдор бошад. Зеро Худо мехоҳад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд. Павлус Исои Масеҳро ҳамчун миёнарав байни Худо ва инсоният қайд мекунад, ки Худро ҳамчун фидия барои ҳама дод.

Сархати 2: Павлус ба рафтори дуруст ҳангоми ҷамъомадҳои ибодат муроҷиат мекунад (1 Тимотиюс 2:8–15). Ӯ дастур медиҳад, ки мардон бояд бо дастҳои муқаддас ба боло бархоста, ба тарзе, ки эҳтиромро ифода кунад ва бидуни хашм ва ҷанҷол намоз гузоранд. Занонро дастур додаанд, ки бо одоб ва одилона либос пӯшанд ва худро бо корҳои нек оро диҳанд, на ороиши мӯй ва ҷавоҳироти аз ҳад зиёд. Павлус инчунин қайд мекунад, ки занон бояд оромона таълим гиранд ва бар мардон қудрат надоранд, балки дар итоаткор бошанд.

Сархати 3: Боб бо таълимот дар бораи нақшҳои занон дар калисо анҷом меёбад (1 Тимотиюс 2:11-15). Павлус мефаҳмонад, ки ӯ ба занон иҷозат намедиҳад, ки таълим диҳанд ё бар мардон қудрат дошта бошанд, балки бояд дар хомӯшӣ таълим диҳанд. Ӯ ба фиреби Ҳавво ҳамчун намунае ишора мекунад, ки чаро занон набояд бар мардон қудрат дошта бошанд. Бо вуҷуди ин, Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки агар онҳо дар имон, муҳаббат, муқаддасӣ ва худдорӣ идома диҳанд, онҳо тавассути таваллуд наҷот хоҳанд ёфт.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми 1 Тимотиюс дастурҳоро оид ба дуо, рафтори дуруст ҳангоми ҷамъомадҳои ибодат ва нақшҳои гендерӣ дар калисо медиҳад.

Павлус таъкид мекунад, ки дуо гуфтан барои ҳама одамон - дуоҳое, ки барои ҳама, аз ҷумла шахсони мансабдор, - зеро Худо мехоҳад наҷоти онҳоро тавассути Исои Масеҳ.

Ӯ дар мавриди рафтори шоиста ҳангоми ибодат ба мардон дастур медиҳад, ки бо эҳтиром ва бидуни хашм ва ҷанҷол намоз бихонанд, дар ҳоле ки занон дастур додаанд, ки либоси хоксорона бипӯшанд ва оромона биомӯзанд, бидуни қудрат бар мардон.

Павлус минбаъд мефаҳмонад, ки занон набояд дар асоси намунаи фиреби Ҳавво таълим диҳанд ё бар мардон қудрат дошта бошанд. Бо вуҷуди ин, Ӯ онҳоро боварӣ мебахшад, ки ба воситаи таваллуди кӯдак наҷот хоҳанд ёфт, агар онҳо дар имон, муҳаббат, муқаддасӣ ва худдорӣ идома диҳанд. Ин боб аҳамияти дуо, рафтори дуруст дар ҷамъомадҳои ибодат ва нақшҳои мардону занонро дар калисо таъкид мекунад.

1 Тимотиюс 2:1 Бинобар ин, ман насиҳат медиҳам, ки пеш аз ҳама барои ҳама дуоҳо, дуоҳо, шафоатҳо ва шукргузорӣ карда шаванд;

Мо бояд барои ҳама одамон дуо кунем ва барои онҳо шукр гӯем.

1. Дуоҳои шукрона: Даъват ба шукргузорӣ барои ҳама одамон

2. Шафоъат барои дигарон: Дуъо кардан барои тамоми башарият

1. Яъқуб 5:16 - "Айбҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари одами одил фоидаи зиёд дорад".

2. 1 Юҳанно 5:16 - «Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки то мамот нест, бихоҳад биталабад ва ба вай барои онҳое ки гуноҳе, ки то мамот нест, ҳаёт ато хоҳад кард. нагӯед, ки барои он дуо хоҳад кард».

1 Тимотиюс 2:2 Барои подшоҳон ва барои ҳамаи шахсони мансабдор; то ки мо бо тамоми парҳезгорӣ ва ростқавлӣ зиндагии орому осуда дошта бошем.

Ин оят имондоронро ташвиқ мекунад, ки барои шахсони мансабдор дуо гӯянд, то масеҳиён ҳаёти осоиштаеро, ки Худоро эҳтиром мекунанд, пеш баранд.

1. Чӣ тавр бояд зиндагии орому осударо бо парҳезгорӣ ва ростқавлӣ пеш барем

2. Қувваи дуо барои шахсони қудратманд

1. Румиён 13:1–7

2. 1 Петрус 2:13–17

1 Тимотиюс 2:3 Зеро ин дар назари Худои Наҷотдиҳандаи мо хуб ва мақбул аст;

Гузариш:

Худо мехоҳад, ки мо барои ҳама одамон дуо гӯем, на танҳо онҳое, ки мо мешиносем ё дӯст медорем. Дар 1 Тимотиюс 2:3-4 гуфта мешавад: «Ин хуб аст ва ба Худои Наҷотдиҳандаи мо писанд аст, ки мехоҳад ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд».

Худо мехоҳад, ки мо барои ҳамаи одамон дуо гӯем, то онҳо наҷот ёбанд ва ҳақиқатро дарк кунанд.

1. Дуо: Тӯҳфае, ки ба ҳама одамон дода мешавад

2. Кушодани дилҳо ва ақлҳо ба сӯи Ҳақиқат тавассути дуо

1. 1 Тимотиюс 2:3–4

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

1 Тимотиюс 2:4 Кӣ мехоҳад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба шинохти ростӣ бирасанд.

Гузариш: Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳама наҷот ёфта метавонанд. Дар китоби Аҳди Ҷадид дар 1 Тимотиюс 2:4 гуфта шудааст, ки Худо «мехоҳад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва ба дониши ростӣ бирасанд».

Худо мехоҳад, ки ҳамаи одамон наҷот ёбанд ва дар бораи ҳақиқат дониш пайдо кунанд.

1. Файзи Худо барои ҳама аст: А дар муҳаббати Худо ба тамоми халқаш

2. Роҳи Ҳақ: А дар роҳи наҷот

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Румиён 10:13 - Зеро ҳар кӣ исми Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт.

1 Тимотиюс 2:5 Зеро ки Худо як аст, ва миёнарав байни Худо ва одамон ягона аст, яъне одамизод Исои Масеҳ;

Дар байни Худо ва инсоният танҳо як Худо ва як миёнарав вуҷуд дорад, ки Исои Масеҳ аст.

1. «Аҳамияти Исои Масеҳ ҳамчун миёнарави мо»

2. «Қудрати миёнаравии Исои Масеҳ»

1. Румиён 8:34 - "Исои Масеҳ, ки мурд, бештар аз он ки эҳё шуд, дар тарафи рости Худост ва барои мо шафоат мекунад."

2. Ишаъё 59:16 - "Вай дид, ки касе нест, вай дар ҳайрат афтод, ки касе нест, ки дахолат кунад; бинобар ин бозуи худаш ба ӯ ғалаба овард, ва адолати ӯ ӯро дастгирӣ кард".

1 Тимотиюс 2:6 Ӯ Худро фидя барои ҳама дод, то ки дар вақти муайян шаҳодат диҳад.

Худо худро фидя барои ҳамаи одамон дод ва ин дар вақташ шаҳодат хоҳад дод.

1. Қурбонии Худо аз худ: Фаҳмидани кафорат ва қадршиносӣ

2. Чӣ тавр мо метавонем дар ҳаёти худ дар бораи файзи Худо шаҳодат диҳем?

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар Ӯ ҷазое буд, ки ба мо осоиштагӣ овард, ва бо захмҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

1 Тимотиюс 2:7 Барои ҳамин ман воиз ва ҳавворӣ таъин шудаам, (ман дар Масеҳ рост мегӯям ва дурӯғ намегӯям;) муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ.

Павлус ҳамчун воиз, расул ва муаллими ғайрияҳудиён дар имон ва ростӣ таъин карда шуд.

1. Даъват ба мавъиза: Зиндагӣ бо имон ва ҳақиқат

2. Пайравӣ ба даъвати мо: Зиндагӣ бо фидокорӣ ва итоаткорӣ

1. Қӯлассиён 4:3-4 - Ҳамеша дар Рӯҳ бо тамоми дуо ва илтиҷо дуо гӯед. Бо ин мақсад, бо тамоми истодагарӣ ҳушёр бошед ва барои ҳамаи муқаддасон дуо кунед.

2. 1 Қӯринтиён 15:10 - Аммо бо файзи Худо он чизест, ки ман ҳастам, ва файзи Ӯ ба ман бар абас набуд. Баръакс, ман аз ҳар кадоми онҳо сахттар меҳнат кардам, гарчанде ки ман не, балки файзи Худо бо ман аст.

1 Тимотиюс 2:8 Бинобар ин ман мехоҳам, ки одамон дар ҳама ҷо дастҳои муқаддасро боло бардошта, бе ғазаб ва шубҳа дуо гӯянд.

Павлус одамонро ташвиқ мекунад, ки дар ҳама ҷо бо дастони муқаддас дуо гӯянд, ки аз хашм ва шубҳа озод бошанд.

1. Эътироф кардани қудрати Худо барои ҷавоб додан ба дуо

2. Бо имон ва фурӯтанӣ намоз хондан

1. Яъқуб 5:16 - Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

2. Филиппиён 4:6-7 - Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ бигзор хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад.

шармгинӣ ва ҳушьёрӣ зиннат медиҳанд ; на бо мӯйҳои гулдор, на тилло, на марворид, на бо ришстаи гарон;

Занон бояд хоксорона пӯшанд, на бо ҷавоҳирот ва либоси гаронбаҳо.

1. Арзиши мо дар либоси мо дида намешавад

2. Чӣ тавр бояд хоксорона либос пӯшад

1. 1 Петрус 3:3-4 - «Бигзор ороиши шумо берунӣ бошад, яъне бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либосе, ки мепӯшед, балки бигзор ороиши шумо махфии дилҳо бошад. зебоии бебозгашти рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо хеле азиз аст».

2. Масалҳо 11:22 - «Мисли ҳалқаи тиллои дар бӯи хук зани зебоест, ки беэҳтиёт аст».

1 Тимотиюс 2:10 Аммо (ки занони худотарсӣ мешаванд) бо аъмоли нек.

Заноне, ки парҳезгорӣ мекунанд, бояд корҳои нек нишон диҳанд.

1. "Дар эътиқоди худ зиндагӣ кунед: амалҳои нек"

2. «Мисоли парҳезгорӣ: Даъват ба корҳои нек»

1. Масалҳо 19:17 - Касе, ки ба камбағалон меҳрубон аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ӯро барои кори кардааш подош хоҳад дод.

2. Ғалотиён 6:9-10 - Биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард. Пас, чун фурсат дорем, ба ҳама одамон, махсусан ба аҳли оилаи мӯъминон некӣ кунем .

1 Тимотиюс 2:11 Бигзор зан хомӯшона бо тамоми итоаткорӣ таълим гирад.

Занон бояд оромона ва эҳтиромона таълим гиранд.

1. Даъват ба хомӯшӣ: Омӯзиши эҳтиром ба ҳокимият

2. Зебоии мутеъ: Оғӯши қудрати як нерӯи ором

1. Масалҳо 11:2 - Вақте ки ғурур меояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд.

2. 1 Петрус 3:4 - Аммо бигзор ороиши шумо шахси ниҳони дил бо зебоии бебозгашти рӯҳи ҳалим ва ором бошад, ки дар назари Худо хеле гаронбаҳост.

1 Тимотиюс 2:12 Аммо ба зан иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳад ва бар мард ҳукмронӣ кунад, балки хомӯш бошад.

Ба занон иҷозат дода намешавад, ки дар калисо таълим диҳанд ё бар мардон қудрат дошта бошанд, аммо бояд хомӯш бошанд.

1. "Ҷойи занон дар калисо: Ҳокимият ва таслими Китоби Муқаддас"

2. "Қувваи рӯҳи ором: Омӯзиши зиндагӣ дар итоат ба Каломи Худо"

1. 1 ба Қӯринтиён 14:33-35 - "Зеро ки Худо на Худои ошуфтагӣ, балки Худои осоиштагӣ аст. Чун дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон, занон бояд дар калисоҳо хомӯш бошанд. Зеро ба онҳо иҷозат нест, ки сухан гӯянд, балки чунон ки дар Таврот низ гуфта шудааст, бояд итоат кунанд. Агар онҳо чизеро омӯхтан мехоҳанд, бигзор дар хона аз шавҳарони худ пурсанд; зеро ки дар калисо сухан гуфтани зан шармовар аст».

2. Эфсӯсиён 5:22-24 - «Занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, мисли ба Худованд. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд».

1 Тимотиюс 2:13 Чунки аввал Одам, баъд Ҳавво офарид.

Дар порчаи Китоби Муқаддас гуфта мешавад, ки Худо аввал Одамро, баъд Ҳавворо офарид.

1. Муҳимияти амри Худо дар офариниш - чӣ гуна нақшаи Худо ҳамеша дар ҷои аввал аст.

2. Нақшаи Худо чӣ гуна комил аст ва чӣ гуна риояи он муҳим аст.

1. Ҳастӣ 1:26-27 - Худо одамро ба сурати худ офарид, марду занро офарид.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи марг аст.

1 Тимотиюс 2:14 Ва Одам фирефта нашуд, балки зане ки фирефта шуда буд, дар гуноҳ буд.

Одамро мор фирефта накард, балки Ҳавво фирефта шуд ва ҷиноят содир кард.

1. Хатари фиреб

2. омурзиши Худо барои таҷовуз

1. Ҳастӣ 3:1-7 - Ҳисобот дар бораи мор, ки Ҳавворо фиреб медиҳад.

2. Ишаъё 1:18 - омурзиши Худо барои гуноҳ.

1 Тимотиюс 2:15 Бо вуҷуди ин, вай дар таваллуд наҷот хоҳад ёфт, агар онҳо дар имон ва эҳсон ва қудсият бо ҳушёрӣ зиндагӣ кунанд.

Павлус занони масеҳиро ташвиқ мекунад, ки дар имон, хайрхоҳӣ, муқаддасӣ ва ҳушёрӣ идома диҳанд, то тавассути таваллуди кӯдак наҷот ёбанд.

1. Қувваи имон, хайрхоҳӣ, муқаддасӣ ва ҳушёрӣ дар ҳаёти занони масеҳӣ

2. Зиндагӣ аз рӯи ҳақиқати 1 Тимотиюс 2:15 дар ҳаёти мо

1. Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст».

2. 1 Петрус 3:1-2 - «Ҳамчунин, эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, то ки ҳатто агар баъзеҳо ба калом итоат накунанд, бо рафтори занони худ бе ягон сухан ғолиб шаванд».

1 Тимотиюс 3 боби сеюми номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус барои нозирон ва диаконҳо дар калисо тахассусҳо медиҳад ва оид ба нақш ва масъулиятҳои онҳо роҳнамоӣ мекунад.

Сархати 1: Павлус тахассусҳоро барои нозирон, ки ҳамчун усқуф ё пирон маълуманд, шарҳ медиҳад (1 Тимотиюс 3:1-7). Ӯ қайд мекунад, ки нозирон бояд аз таъна боло бошанд, бо як ҳамсар издивоҷ кунанд, мӯътадил, худдорӣ, эҳтиром, меҳмондӯст, қобилияти таълим додан, ба мастигарӣ ва зӯроварӣ дода нашуда, балки нарм ва ҷанҷолнопазир бошанд. Онҳо бояд хонаводаҳои худро хуб идора кунанд ва ҳам дар дохили калисо ва ҳам берун аз калисо обрӯи хуб дошта бошанд. Илова бар ин, онҳо набояд на аз нав қабулшуда , балки шахсоне бошанд, ки дар имонашон камолот нишон додаанд.

Сархати 2: Павлус баъдан дар бораи тахассус барои диаконҳо муроҷиат мекунад (1

Тимотиюс 3:8-13). Диконҳо инчунин талаб карда мешаванд, ки сазовори эҳтиром бошанд, дар имонашон самимӣ бошанд, ба шароби зиёд машғул нашаванд ё аз паи фоидаи ҳалол набошанд. Онҳо бояд сирри имонро бо виҷдони пок нигоҳ доранд. Мисли нозирон, диаконҳо низ пеш аз таъин шудан ба вазифаи худ бояд аввал аз озмоиш гузаранд. Онҳо бояд дар идоракунии хонаводаи худ содиқ бошанд.

Сархати 3: Боб бо изҳороти мухтасаре, ки аҳамияти ин дастурҳоро таъкид мекунад, анҷом меёбад (1 Тимотиюс 3:14-16). Павлус хоҳиши ба наздикӣ дидани Тимотиюсро баён мекунад, аммо ин чизҳоро менависад, то ки агар ӯ омаданро таъхир кунад, Тимотиюс донист, ки одамон дар хонаи Худо, яъне калисо, ки ҳамчун «сутун ва таҳкурсии ростӣ» тасвир шудааст, чӣ гуна бояд рафтор кунанд. Ӯ сирри тақводориро, ки тавассути Исои Масеҳ ошкор шудааст, - таҷассуми Ӯ, сафед шудан бо Рӯҳ, эълон дар байни халқҳо тавассути фариштагон ва ба воситаи имон қабулшударо таъкид мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми 1 Тимотиюс барои нозирон (пирон) ва диаконҳо дар калисо тахассус медиҳад ва аҳамияти нақшҳо ва масъулиятҳои онҳоро таъкид мекунад.

Павлус ба нозирон қобилиятҳо дода, хислат, рафтор ва қобилияти таълим додани онҳоро таъкид мекунад. Онҳо бояд имондорони баркамол ва обрӯи хуб бошанд.

Сипас ӯ дар бораи тахассусҳои деконҳо сухан ронда, самимияти имон, худдорӣ ва идоракунии содиқонаи хонаводаҳоро таъкид мекунад.

Ин боб бо баёнияи мухтасаре ба анҷом мерасад, ки аҳамияти ин дастурҳоро барои рафтори дуруст дар хонаи Худо - калисо таъкид мекунад. Павлус Исои Масеҳро ҳамчун шахсияти марказӣ дар сирри парҳезгорӣ, ки тавассути таҷассум шудани Ӯ, сафед кардани Рӯҳ, эълон дар байни халқҳо тавассути фариштагон ва тавассути имон қабул карда шудааст, таъкид мекунад. Ин боб аҳамияти пешвоёни соҳибихтисосро дар калисо таъкид мекунад, ки таълимоти солимро дастгирӣ мекунанд ва хислатҳои илоҳӣ зоҳир мекунанд.

1 Тимотиюс 3:1 Ин сухан дуруст аст: «Агар касе вазифаи усқуфро орзу кунад, кори хайрро орзу мекунад».

Павлус онҳоеро, ки мехоҳанд усқуф шаванд, ташвиқ мекунад, ки эътироф кунанд, ки ин як кӯшиши олиҷаноб ва хуб аст.

1. Масъулияти усқуф: зиндагӣ мувофиқи меъёрҳои Худо

2. Омӯзиши даъват ба хизмат: Хизмат кардан ба сифати усқуф чӣ маъно дорад

1. Яъқуб 3:1 - «Эй бародарони ман, бисьёре аз шумо набояд муаллим шавед, зеро медонед, ки мо таълимдиҳандагон сахттар ҳукм карда мешавем».

2. 1 Петрус 5:2-3 - «Чӯпонони рамаи Худо бошед, ки зери парастории шумост ва чун нозирон хизмат кунед, на аз он сабаб, ки шумо бояд, балки барои он ки тайёред, чунон ки Худо мехоҳад, ки шумо бошед; тамаъ ба пул не, балки майли хизмат кардан; на бар онҳое ки ба шумо супурда шудаанд, ҳукмфармо бошед, балки барои рама намуна бошед».

1 Тимотиюс 3:2 Пас усқуф бояд беайб, шавҳари як зан, ҳушьёр, ҳушьёр, рафтори нек, меҳмоннавозӣ, ба таълим додан қобилиятнок бошад;

Павлус ба Тимотиюс дар бораи хислатҳои усқуф, аз қабили беайб, шавҳари як зан, ҳушёр, ҳушьёр, рафтори нек, меҳмоннавозӣ ва ба таълим омода буданро таълим медиҳад.

1. Сифатҳои усқуф: Талаботи роҳбарӣ

2. Зиндагӣ бо меҳмоннавозӣ: Рӯҳи Худо дар амал

1. Эфсӯсиён 4:1-2 - «Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате рафтор кунед, ки бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар сабр кунед».

2. 1 Петрус 5:2-3 - «Рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, бичаронед, ва назорати онро ба ӯҳда гиред, на бо маҷбурӣ, балки бо ихтиёри худ; на барои даромади палид, балки аз ақли омода; На ҳамчун сарварони мероси Худо, балки барои рама намуна мебошем».

1 Тимотиюс 3:3 Ба шароб дода намешавад, ҳамлагар нест, тамаъҷӯи сарвати палид нест; вале сабр, на ҷанҷол, на тамаъкор;

Ин порча дар бораи хислати характере сухан меронад, ки ба май дода нашудан, зарбазанӣ накардан, ба пул тамаъ накардан, пурсабр будан, чанговар набудан, тамаъкор набудан.

1. "Қувваи сабр: бартараф кардани васвасаҳои тамаъ ва хушунат"

2. "Масъулияти худдорӣ: рад кардани васвасаҳои майзадагӣ ва муноқиша"

Салиб-

1. Масалҳо 16:32 - "Касе ки дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавонотар аст, ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад аз он касе, ки шаҳрро мегирад".

2. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, 23 нармӣ, худдорӣ аст. Бар зидди инҳо қонун нест."

1 Тимотиюс 3:4 Касе ки хонаи худро хуб ҳукмронӣ мекунад ва фарзандонашро бо тамоми ҷаззоб мутеъ мегардонад;

Рохбар бояд хо-чагиашро идора карда тавонад ва фарзандонашро ба таври сазовор интизомнок нигох дорад.

1. Сифатҳои роҳбари хуб

2. Масъулияти падару модар

1. Эфсӯсиён 6:4 - Эй падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

2. Масалҳо 15:20 - Писари оқил падарро шод мекунад, аммо марди нодон модарашро хор мекунад.

1 Тимотиюс 3:5 (Зеро, агар касе намедонад, ки хонаи худро чӣ гуна ҳукмронӣ кунад, чӣ тавр вай дар бораи Калисои Худо ғамхорӣ мекунад?)

Гузариш:

Дар номаи Павлус ба Тимотиюс дар бораи тахассусҳое, ки нозири калисо бояд дошта бошад, муҳокима карда мешавад. Ӯ қайд мекунад, ки яке аз хислатҳои муҳимтарин он аст, ки нозир бояд дар хонаи худ хуб идора кардани худро донад.

Павлус муҳимияти доштани нозири калисоро, ки қодир аст хонаи худро хуб идора кунад, таъкид мекунад.

1. "Талаботи пешвои калисо"

2. «Масъулияти пешвои масеҳӣ»

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Итоат ва муҳаббат дар хона

2. Титус 1:5-9 - Тахассусҳои роҳбари калисо

1 Тимотиюс 3:6 Навкор нест, то ки бо ғурур баланд шуда, ба маҳкумияти иблис наафтад.

Ба Тимотиюс ҳушдор дода мешавад, ки навҷавононро ба ҳайси роҳбари калисо таъин накунад, зеро онҳо метавонанд мағрур шаванд ва маҳкумияти Худо шаванд.

1. Мағрурӣ пеш аз фурӯпошӣ меояд: Аз мисоли 1 Тимотиюс 3:6 омӯхтан

2. Арзиши фурӯтанӣ: афзоянда дар ҳикмати 1 Тимотиюс 3:6

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Масалҳо 11:2 - "Вақте ки ғурур ояд, пас расвоӣ меояд, аммо бо фурӯтанӣ ҳикмат меояд".

1 Тимотиюс 3:7 Илова бар ин, ӯ бояд дар бораи онҳое ки дар берунанд, шӯҳрати хубе дошта бошад; мабодо ба маломат ва доми шайтон наафтад.

Муҳимияти доштани гузориши хуб аз шахсони берун аз калисо дар ин порча таъкид шудааст, зеро он метавонад ба шахс кӯмак кунад, ки ба доми шайтон наафтад.

1. Қувваи шаҳодати хуб: Чӣ гуна обрӯи мо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки аз васвасаҳо канорагирӣ кунем

2. Боло мондан аз маломат: Зарурати номи нек дар назари бегонагон

1. Масалҳо 22:1 - Номи некро интихоб кардан лозим аст, на сарвати бузург, ва илтифот беҳтар аз нуқра ва тилло аст.

2. 1 Петрус 2:12 - Рафтори худро дар байни ғайрияҳудиён муътабар нигоҳ доред, то вақте ки онҳо бар зидди шумо ҳамчун бадкирдорон сухан мегӯянд, онҳо корҳои неки шуморо дида, дар рӯзи зиёрат Худоро ҳамду сано гӯянд.

1 Тимотиюс 3:8 Ба ҳамин монанд, ходимон низ бояд сахтгир бошанд, на дузабон, на ба майи фаровон, на тамаъ ба сарвати палид;

Декконон бояд обруманд, поквиҷдон ва ботамкин бошанд, аз тамаъкорӣ худдорӣ кунанд.

1. Шарафи хизмат: омӯзиши 1 Тимотиюс 3:8

2. Зиндагии беайбӣ: Нигоҳе ба 1 Тимотиюс 3:8

1. 1 Петрус 4:10 - Вақте ки ҳар як ҳадя гирифтааст, онро истифода баред, то ба якдигар хизмат кунед, ҳамчун идоракунандагони хуби файзи гуногуни Худо.

2. Масалҳо 21:20 - Ганҷ ва равғани қиматбаҳо дар манзили хирадманд аст, аммо одами нодон онро мехӯрад.

1 Тимотиюс 3:9 Сирри имонро дар виҷдони пок нигоҳ доред.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки сирри имонро бо виҷдони пок нигоҳ дорад.

1. "Зиндагии содиқ: зиндагӣ бо виҷдони пок"

2. «Ба Худо таваккал кардан ба асрори ҳаёт»

1. Аъмол 24:16 - "Аз ин рӯ, ман ҳамеша мекӯшам, ки виҷдонамро дар назди Худо ва одамон пок нигоҳ дорам."

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, ва чӣ шоёни таҳсин аст, —

агар чизе олиҷаноб ё шоёни таъриф бошад — дар бораи ин чизҳо фикр кунед. "

1 Тимотиюс 3:10 Ва бигзор онҳо низ аввал санҷида шаванд; пас бигзор онхо беайб дониста шуда, аз вазифаи деккон истифода баранд.

Павлус ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки пеш аз он ки диаконҳо беайб будани худро исбот кунанд, пеш аз он ки онҳо ба вазифа таъин шаванд.

1. "Зиндагӣ ҳамчун намунаи беайб"

2. «Сифатхои дикон».

1. 1 Петрус 2:12 - «Афтори шумо дар байни халқҳо шарафманд бошад, то ки вақте ки дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон сухан ронанд, бо аъмоли неки шумо, ки мушоҳида мекунанд, дар рӯзи таъриф Худоро ҳамду сано гӯянд».

2. Титус 1: 6-7 - "Агар касе беайб бошад, шавҳари як зан бошад, ки фарзандони содиқ дошта бошад, ки ба шӯриш ё беитоатӣ айбдор карда нашудааст. Зеро усқуф бояд ҳамчун мудири Худо беайб бошад; зуд хашмгин мешавад, ба май дода намешавад, ҳамлагар нест, ба фоидаи палид дода намешавад».

1 Тимотиюс 3:11 Ҳамчунин занони онҳо бояд сахтгир бошанд, на тӯҳматчӣ, ҳушьёр ва дар ҳама чиз мӯътамад.

Ин порча аз 1 Тимотиюс 3:11 мегӯяд, ки занони деаконҳо бояд сахтгир бошанд, на тӯҳматчӣ, ҳушьёр ва дар ҳама чиз мӯътамад.

1. Аҳамияти вафодорӣ дар издивоҷ

2. Нақши занон дар калисо

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

2. Масалҳо 31:10-31 - Зани некӯкор

1 Тимотиюс 3:12 Бигзор диаконҳо шавҳарони як зан бошанд ва фарзандон ва хонаи худро хуб идора кунанд.

Павлус дастур медиҳад, ки диаконҳо бояд мардони як зан бошанд ва фарзандон ва хонаводаҳои худро хуб идора кунанд.

1. «Нақши диконҳо дар калисо»

2. "Зиндагӣ аз рӯи Инҷил: Масъулияти Дикон"

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - Итоат ва муҳаббат дар издивоҷ

2. Титус 1:5-9 - Талабот барои роҳбарон дар калисо

1 Тимотиюс 3:13 Зеро онҳое ки вазифаи диакониро ба хубӣ истифода бурдаанд, барои худ дараҷаи хуб ва ҷасорати бузургро дар имоне ки ба Исои Масеҳ аст, хариданд.

1 Тимотиюс 3:13 диаконҳоро ташвиқ мекунад, ки содиқона хизмат кунанд, то мавқеи хуб ва имони қавӣ ба Исои Масеҳ пайдо кунанд.

1. Бо хидмати содиқона ба бузургӣ ноил шудан

2. Қувваи имони далерона ба Масеҳ

1. Марқӯс 10:45 - Зеро ки Писари Одам ҳам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

1 Тимотиюс 3:14 Ин чизҳоро ба ту менависам, ба умеди он ки ба зудӣ назди ту биёям:

Павлус ба Тимотиюс нома навишта, умедвор аст, ки ба зудӣ ба назди ӯ равад.

1. Муҳимияти эҷоди муносибат бо дигарон.

2. Қувваи умед дар ҳаёти мо.

1. Румиён 12:9-10 - "Муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; аз некӣ нигоҳ доред. Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

2. Забур 33:20-22 - "Ҷони мо интизори Худованд аст; Ӯ мададгор ва сипари мост. Зеро дили мо аз Ӯ шод аст, зеро мо ба исми муқаддаси Ӯ таваккал мекунем. Бигзор муҳаббати устувори Ту, эй Худованд, бод. бар мо, чунон ки ба Ту умед дорем».

1 Тимотиюс 3:15 Аммо агар ман дер кунам, то бидонӣ, ки дар хонаи Худо, ки Калисои Худои Ҳай, сутун ва заминаи ростӣ аст, чӣ гуна рафтор кардан лозим аст.

Калисои Худои Ҳай сутун ва заминаи ҳақиқат аст ва мо бояд тавре рафтор кунем, ки ин ҳақиқатро ифода кунад.

1. Рафтори мо дар хонаи Худо

2. Калисо: сутун ва заминаи ҳақиқат

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Эфсӯсиён 4:15 - Аммо, агар ростиро дар муҳаббат гӯям, дар ҳама чиз ба Ӯ, ки Сардор аст, яъне Масеҳ ба камол расад,

1 Тимотиюс 3:16 Ва сирри парҳезгорӣ бе баҳс бузург аст: Худо дар ҷисм зоҳир шуд, дар Рӯҳ сафед шуд, ба фариштагон зоҳир шуд, ба ғайрияҳудиён мавъиза карда шуд, дар ҷаҳон имон оварда, ба ҷалол гирифта шуд.

Сирри парҳезгорӣ дар он аст, ки Худо дар шакли инсон зоҳир шуд, бо Рӯҳ сафед карда шуд, ба воситаи фариштагон дида шуд, ба ғайрияҳудиён мавъиза кард, дар ҷаҳон пазируфта шуд ва ба ҷалол гирифта шуд.

1. Ба асрори худопарастӣ бовар кунед

2. Зоҳир шудани Исо дар ҷисм

1. Юҳанно 1:14 - Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, пур аз файз ва ростӣ аст.

2. Қӯлассиён 2:9 - Зеро ки дар Ӯ тамоми пуррагии илоҳӣ дар ҷисм сокин аст,

1 Тимотиюс 4 боби чоруми номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус ба таълимоти бардурӯғ муроҷиат карда, Тимотиюсро дар хидматаш рӯҳбаланд мекунад.

Сархати 1: Павлус аз таълимоти бардурӯғ ва таълимоти девҳо огоҳ мекунад (1 Тимотиюс 4:1-5). Ӯ мегӯяд, ки дар замонҳои баъдӣ баъзеҳо аз имон дур мешаванд ва ба рӯҳҳои фиребгар ва таълимотҳое, ки издивоҷ ва баъзе хӯрокҳоро манъ мекунанд, гӯш медиҳанд. Павлус таъкид мекунад, ки ҳар чизе ки Худо офаридааст, хуб аст, агар бо шукргузорӣ қабул карда шавад. Ӯ ба Тимотиюс хотиррасон мекунад, ки ин чизҳоро ба имондорон таълим диҳад ва насиҳат кунад, то онҳо аз таълимоти солим ғизо гиранд.

Сархати 2: Павлус ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки дар сухан, рафтор, муҳаббат, садоқат ва покӣ ба дигарон намуна бошад (1 Тимотиюс 4:6-10). Ӯ ӯро ташвиқ мекунад, ки хизматгори хуби Исои Масеҳ бошад, бо суханони имон ва таълимоти нек ғизо медиҳад. Павлус таъкид мекунад, ки парҳезгорӣ барои ҳама чиз арзиш дорад - ҳам дар ин ҳаёт ва ҳам дар ҳаёти оянда - ва Тимотиюсро ба меҳнат ва кӯшиш мекунад, зеро ӯ ба Худои Ҳай умед бастааст.

Сархати 3: Боб бо дастурҳо оид ба хизмати Тимотиюс анҷом меёбад (1 Тимотиюс 4:11-16). Павлус ӯро водор мекунад, ки ба сабаби ҷавонии худ касе ӯро хор накунад, балки дар гуфтор, рафтор, муҳаббат, садоқат ва покӣ намуна бошад. Ӯ ӯро ташвиқ мекунад, ки худро ба мутолиаи оммавии Навиштаҳо, насиҳат ва таълим бахшад. Павлус ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки аз атои рӯҳонии худ беэътиноӣ накунад, балки онро боғайратона истифода барад. Ӯ ӯро водор мекунад, ки ин корҳоро иҷро кунад, то пешрафти ӯ ба ҳама маълум гардад.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби 1 Тимотиюс ҳангоми додани дастурҳо барои хизмат ба таълимоти бардурӯғ муроҷиат мекунад.

Павлус аз таълимоти бардурӯғ, ки издивоҷ ва хӯрокҳои муайянро манъ мекунанд, ҳушдор медиҳад ва шукргузорӣ барои ҳама чизҳои офаридаи Худоро таъкид мекунад.

Ӯ ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки бо сухан, рафтор, муҳаббат, садоқат ва покӣ намуна бошад. Павлус ба арзиши парҳезгорӣ таъкид мекунад ва Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар хизмати худ меҳнат кунад ва ҷидду ҷаҳд кунад.

Ин боб бо дастурҳо оид ба хизмати Тимотиюс ба охир мерасад ва ба ӯ маслиҳат медиҳад, ки дар соҳаҳои гуногун намуна бошад ва худро ба хондан, насиҳат ва таълим додани Навиштаҳо сарф кунад. Павлус ӯро ташвиқ мекунад, ки аз атои рӯҳонии худ беэътиноӣ накунад, балки онро боғайратона истифода барад. Ин боб аҳамияти таълимоти солим, намунаи шахсӣ ва фидокорӣ дар хизмати масеҳиро нишон медиҳад.

1 Тимотиюс 4:1 Рӯҳ ошкоро мегӯяд, ки дар айёми охир баъзеҳо аз имон дур мешаванд ва ба арвоҳи фитнагар ва таълимоти иблисҳо гӯш медиҳанд;

Рӯҳ огоҳ мекунад, ки дар охирзамон баъзеҳо имонро тарк мекунанд, то ба таълимоти рӯҳҳои бад пайравӣ кунанд.

1. Хавфи осият: Чӣ тавр ба васвасаи таълимоти бардурӯғ муқобилат кардан мумкин аст

2. Нигоҳдорӣ аз фиреб: устуворӣ дар имон ва ростӣ

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Зиреҳи пурраи Худоро ба бар кунед, то ки ба нақшаҳои иблис муқобилат кунед.

2. 2 Қӯринтиён 11:14 - Шайтон худро ҳамчун фариштаи нур ва ходимони худро ҳамчун ходимони адолат пинҳон мекунад.

1 Тимотиюс 4:2 Дурӯғ гуфтан дар риёкорӣ аст; виҷдонашонро бо оҳани тафсон пӯхтаанд;

Ин порча дар бораи одамоне меравад, ки дурӯягӣ мегӯянд, ки виҷдонашон дигар неку бадро ҷудо карда наметавонанд.

1. "Хатари риёкорӣ: чӣ гуна бояд дар имони худ ҳақиқӣ бошад"

2. «Қувваи ҳақиқат: ростқавл будан нисбат ба худ ва дигарон».

1. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқанд, лаззати Ӯст".

2. Эфсӯсиён 4:25 - "Бинобар ин, ҳар яке аз шумо дурӯғро дур карда, бигзор ба ёри худ рост бигӯяд, зеро мо андоми якдигарем".

1 Тимотиюс 4:3 Ва манъ кардани никоҳ ва парҳез кардан аз хӯрок, ки Худо офаридааст, ки онҳоро бо шукронаи онҳое ки имон овардаанд ва ҳақиқатро медонанд, қабул кунанд.

Павлус аз таълим додани таълимоте, ки издивоҷро манъ мекунад ва истеъмоли баъзе намудҳои хӯрокро манъ мекунад, ҳушдор медиҳад, зеро ҳардуи онҳоро Худо офаридааст, то аз ҷониби онҳое, ки имондорон ва ҳақиқатро дарк мекунанд, бо шукрона лаззат баранд.

1. Баракатҳои издивоҷ ва хӯрдан: Ҷашни ҳадяҳои Худо

2. Худдорӣ аз таълимоти бардурӯғ: Оғоз кардани ҳақиқати Каломи Худо

1. Ҳастӣ 2:24 Бинобар ин, мард падар ва модари худро тарк карда, бо зани худ хоҳад пайваст, ва онҳо як тан хоҳанд буд.

2. Матто 15:11 На он чи ба даҳон меравад, одамро палид намекунад; аммо он чи аз даҳон мебарояд, одамро палид мекунад.

1 Тимотиюс 4:4 Зеро ки ҳар махлуқи Худо некист ва ҳеҷ чиз рад карда намешавад, агар онро бо шукргузорӣ қабул кунанд:

Ҳама офаридаҳои Худованд хуб аст ва бояд бо шукргузорӣ пазируфта шавад.

1: Мо бояд Худоро барои атоҳояш шукр гӯем ва ҳеҷ гоҳ онҳоро ҳамчун чизи муқаррарӣ қабул накунем.

2: Шукри тамоми неъматҳои Худоро бигӯед, ҳарчанд хурд бошад.

1: Забур 28:7 Худованд қуввати ман ва сипари ман аст; Дилам ба Ӯ таваккал кард, ва ман ёрӣ додам; ва бо суруди худ ӯро ситоиш хоҳам кард.

2: Қӯлассиён 3:17 Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

1 Тимотиюс 4:5 Зеро ки он бо каломи Худо ва дуо тақдис шудааст.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки каломи Худо ва дуоро истифода барад, то ҳаёти муқаддасона зиндагӣ кунад.

1. Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас: Чӣ тавр Каломи Худо ва дуо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Тарбияи ҳаёти муқаддас: Қувваи Каломи Худо ва Дуо

1. Қӯлассиён 3:16-17 - Бигзор Каломи Худо дар шумо ба таври фаровон сокин бошад, якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед, дар дилҳои худ бо шукргузорӣ ба Худо.

2. Эфсӯсиён 6:18 - Ҳамеша дар Рӯҳ бо тамоми дуо ва илтиҷо дуо гӯед. Бо ин мақсад, бо тамоми истодагарӣ ҳушёр бошед ва барои ҳамаи муқаддасон дуо кунед.

1 Тимотиюс 4:6 Агар ту бародаронро ин чизҳоро ба ёд оварӣ, хизматгори неки Исои Масеҳ хоҳӣ буд ва аз суханони имон ва таълимоти нек ғизо гирифта, ба он ноил шудай.

Тимотиюс ташвиқ карда мешавад, ки ходими хуби Исои Масеҳ бошад, тавассути хотиррасон кардани бародарон суханони имон ва таълимоти нек.

1. Аҳамияти имон ва таълимоти нек

2. Ёдоварии дигарон аз каломи имон ва таълимоти нек

1. Ибриён 11:6 - "Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба онҳое ки бо ҷидду ҷаҳд Ӯро меҷӯянд, мукофот хоҳад дод".

2. Титус 1: 8-9 - "Аммо дӯстдори меҳмоннавозӣ, дӯстдори одамони нек, ҳушьёр, одил, муқаддас, мӯътадил; Каломи содиқро, чунон ки ба ӯ таълим дода шудааст, нигоҳ доред, то ки ҳар ду таълимоти солим дошта бошад. ки муътадилонро насиҳат ва бовар кунонад».

1 Тимотиюс 4:7 Аммо аз афсонаҳои занони нопок ва кӯҳна даст каш ва бештар парҳезгорӣ кун.

Мо бояд таълимоти бардурӯғро рад кунем ва ба ҷои он ки дар парҳезгорӣ инкишоф ёбем.

1. «Қудрат ва зарурати радди ботил»

2. «Зиндагии парҳезгорӣ: роҳ ба сӯи иҷрои ҳақиқӣ»

1. Титус 1:14 - Ба афсонаҳои яҳудӣ ва аҳкоми одамоне, ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш надиҳед.

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

1 Тимотиюс 4:8 Зеро ки машқҳои ҷисмонӣ кам фоида меорад, аммо парҳезгорӣ барои ҳама чиз фоиданок аст, зеро ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад.

Ин порча аҳамияти худопарастиро бар машқи ҷисмонӣ бо ваъдаи ҳаёт ҳам ҳоло ва ҳам дар оянда таъкид мекунад.

1. «Худокорӣ калиди ҳаёт аст»

2. «Ваъдаи худопарастӣ»

1. 1 Петрус 2:11 - «Азизони маҳбубон, аз шумо, ҳамчун ғарибон ва ҳоҷиён илтимос мекунам, аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди рӯҳ ҷанг мекунанд, парҳез кунед».

2. Воиз 12:13 - "Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарсед ва аҳкоми Ӯро риоя кунед, зеро ин тамоми вазифаи инсон аст"

1 Тимотиюс 4:9 Ин сухани боэътимод ва сазовори қабули ҳамагон аст.

Павлус ба Тимотиюс амр мекунад, ки эълон кунад, ки паёми имон бояд аз ҷониби ҳама қабул карда шавад.

1. "Аслати имон: пазириши паёми ишқи Худо"

2. "Қувваи имон: Зиндагии зиндагии шоистаи қобили қабул"

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва дар байни якдигар таҳаммулпазирӣ рафтор кунед. муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

1 Тимотиюс 4:10 Зеро ки мо ҳам меҳнат мекунем ва ҳам маломат мекашем, зеро ба Худои Ҳай, ки Наҷотдиҳандаи ҳама одамон, махсусан имондорон аст, таваккал мекунем.

Павлус ба Тимотиюс хотиррасон мекунад, ки ҳама одамонро Худои Ҳай наҷот медиҳад, махсусан онҳое, ки ба Ӯ имон доранд.

1. Қувваи наҷотбахши имон

2. Боварӣ ба Худои Ҳай

1. Румиён 10:8-10 - «Аммо он чӣ мегӯяд? «Калом наздики туст, дар даҳони туст ва дар дили туст» (яъне каломи имон, ки мо эълон мекунем); 9 Зеро, агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. 10 Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2. Филиппиён 4:19 - «Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷоти шуморо мувофиқи сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ таъмин хоҳад кард».

1 Тимотиюс 4:11 Ин чизҳо амр медиҳанд ва таълим медиҳанд.

Павлус ба Тимотиюс амр медиҳад, ки ба дигарон таълим диҳад ва амр диҳад.

1. "Зиндагӣ ҳамчун намунаи имон: Иҷрои аҳкоми Худо чӣ маъно дорад"

2. «Қувваи таълим: Мо аз дастуроти Павлус ба Тимотиюс чӣ омӯхта метавонем»

1. Матто 28:19-20 - «Бинобар ин биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд».

2. Қӯлассиён 3:17 - "Ва он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед".

1 Тимотиюс 4:12 Бигзор ҳеҷ кас ба ҷавонии ту беэътиноӣ накунад; балки дар сухан, дар гуфтор, дар садақа, дар рӯҳ, дар имон ва покиза барои мӯъминон намуна бош.

Ба Тимотиюс гуфта мешавад, ки дар тамоми ҷанбаҳои зиндагӣ, аз қабили сухан, сӯҳбат, хайрия, рӯҳ, имон ва покӣ намунаи имондор бошад.

1. Зиндагӣ бо имон ва покиза

2. Намунаи муъмин будан

1. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба одаме монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад: зеро вай ба худ нигоҳ карда, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна одам буд. Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

2. 1 Петрус 2:11-12 - Азизони азиз, аз шумо, ҳамчун ғарибон ва ҳоҷиён илтимос мекунам, аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди рӯҳ ҷанг мекунанд, парҳез кунед; Суҳбати шумо дар байни халқҳо ростқавл бошад, то ки дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон сухан гӯянд, бо аъмоли неки шумо, ки хоҳанд дид, дар рӯзи таъриф Худоро ҳамду сано гӯянд.

1 Тимотиюс 4:13 То омаданам, ба хондан, насиҳат додан ва таълим додан машғул шавед.

Павлус ба Тимотиюс мегӯяд, ки то баргаштанаш ба хондан, насиҳат додан ва таълим додан диққат диҳад.

1. «Дар омӯзиш боғайрат бошед: аҳамияти хондан, насиҳат додан ва таълим

додан»

2. "Қувваи тамаркуз: Подошҳои бахшидан ба рушди рӯҳонӣ"

1. Қӯлассиён 3:10-17 - Худи навро дар бар кунед, ки дар дониш пас аз симои офаринандаи худ таҷдид мешавад.

2. 1 Петрус 5:5-7 - Дар назди Худо фурӯтан ва итоаткор бошед, ва Ӯ дар вақташ шуморо сарафроз хоҳад кард.

1 ба Тимотиюс 4:14 Аз ҳадяе ки дар ту ҳаст, беэътиноӣ накун, ки он ба воситаи нубувват бо гузоштани дасти ҳоким ба ту дода шудааст.

Он неъматҳоеро, ки Худо ба воситаи нубувват ва гузоштани даст ба ту додааст, тарк макун.

1. Муҳимияти истифода бурдани тӯҳфаҳои худ барои Худо

2. Чӣ гуна бояд атоҳоеро, ки Худо ба ту додааст, шинохт ва истифода бурд

1. Эфсӯсиён 4:11–12; Ва баъзе аз ҳавворион дод; ва баъзе паёмбарон; ва баъзеҳо, башоратдиҳандагон; ва баъзеҳо, пасторҳо ва муаллимон; Барои камолоти муқаддасон, барои кори хизмат, барои обод кардани Бадани Масеҳ.

2. Румиён 12:6–8; Пас, мо аз рӯи файзе ки ба мо ато шудааст, бахшоиши гуногун дошта бошем, хоҳ нубувват, балки мувофиқи андозаи имон нубувват кунем; ё хизмат бошад, интизори хидмати худ бошем; ё касе ки таълим медиҳад, таълим медиҳад; Ё касе ки насиҳат медиҳад, ба насиҳат: ҳар кӣ дод, бигзор онро бо соддагӣ иҷро кунад; он ки ҳукмронӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; касе ки марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

1 Тимотиюс 4:15 Дар бораи ин чизҳо мулоҳиза кунед; худро комилан ба онҳо бидеҳ; то ки фоидаи ту ба ҳама намоён шавад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки худро ба таълимоти Худованд бахшад, то пешрафти ӯро ҳама бинанд.

1. Қувваи бахшидани худ: Чӣ тавр ба Худо бахшидани худ ба рушди амиқ мерасонад

2. Таассурот гузоштан: Чӣ тавр пайравӣ кардан ба таълимоти Худованд метавонад ба дигарон имкон диҳад, ки имони шуморо бубинанд

1. Забур 1:1-3 - Хушбахт аст касе, ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва дар роҳи гуноҳкорон намеистад , ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад; аммо лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва дар бораи шариати Ӯ шабу рӯз мулоҳиза мекунад.

2. Яъқуб 1:22-25 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад, дар кори худ баракат хоҳад ёфт.

1 Тимотиюс 4:16 Ба худ ва ба таълим эҳтиёт шав; дар онҳо бимонед, зеро ки бо ин кор ҳам худатро ва ҳам онҳоеро, ки ба ту гӯш медиҳанд, наҷот хоҳӣ дод.

Масеҳиён бояд ба таълимоти худ диққат диҳанд ва дар он идома диҳанд, зеро ин ҳам ба худашон ва ҳам ба онҳое, ки таълим медиҳанд, фоида меорад.

1) Муҳимияти таълими Китоби Муқаддас ва таълимоти он

2) Қудрати Инҷил: Чӣ тавр он ҳам ба Устод ва ҳам барои шунавандагон фоида меорад

1) 2 Тимотиюс 3:16 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст.

2) Забур 19: 7-8 - Қонуни Худованд комил аст, рӯҳро дигаргун мекунад: шаҳодати Худованд боэътимод аст, соддаҳоро доно месозад. Фаризаҳои Худованд дуруст аст, ки дилро шод мегардонад: ҳукми Худованд пок аст, чашмҳоро равшан мекунад.

1 Тимотиюс 5 боби панҷуми номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи муносибат бо гурӯҳҳои мухталифи калисо, аз ҷумла бевазанон, пирон ва ғуломон дастур медиҳад.

Сархати 1: Павлус мурочиат мекунад, ки чӣ гуна бо бевазанон дар ҷомеаи калисо

муносибат кардан лозим аст (1 Тимотиюс 5:1-16). Ӯ ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки бо занони калонсол ҳамчун модар ва занони ҷавон ҳамчун хоҳарон бо покии комил муносибат кунанд. Павлус махсусан ба бевазаноне муроҷиат мекунад, ки воқеан мӯҳтоҷанд ва дастгирии оила надоранд. Ӯ маслиҳат медиҳад, ки агар бевазане фарзанд ё набера дошта бошад, онҳо бояд ба ҷои бори гарони калисо ғамхорӣ кунанд. Аммо, агар бевазан дар ҳақиқат танҳо бошад ва ба Худо умед баста бошад, вай метавонад ба рӯйхати кӯмаки молиявии калисо дохил карда шавад.

Сархати 2: Павлус дастурҳоро барои бархӯрд бо айбдоркуниҳои зидди пирон медиҳад (1 Тимотиюс 5:17-25). Ӯ таъкид мекунад, ки пироне, ки хуб роҳбарӣ мекунанд, бояд сазовори иззати дучанд дониста шаванд, махсусан онҳое, ки дар мавъиза ва таълим меҳнат мекунанд. Бо вуҷуди ин, ӯ инчунин ҳушдор медиҳад, ки бе далели дуруст ё тафтишот айбдоркуниро алайҳи пири ҷамъомад қабул накунад. Агар пири бардавом гунаҳкор дониста шавад, онҳо бояд дар назди мардум ҳамчун огоҳӣ ба дигарон сарзаниш карда шаванд.

Сархати 3: Боб бо дастурот дар бораи ғуломон ва оғоёни онҳо анҷом меёбад (1 Тимотиюс 6:1-2). Павлус ба ғуломон маслиҳат медиҳад, ки оғоёни мӯъмини худро эҳтиром кунанд, то номи Худо ва таълимоти Худоро таҳқир накунанд. Ӯ Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ин принсипҳоро бо тамоми қудрат таълим диҳад, то имондорон дар рафтори худ худопарастии ҳақиқӣ зоҳир кунанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми 1 Тимотиюс дар бораи муносибат бо бевазанон, пирони ба гуноҳ айбдоршуда ва ғуломон дар ҷомеаи калисо дастур медиҳад.

Павлус дастур медиҳад, ки чӣ тавр бо бевазанон дар асоси вазъияташон дуруст муносибат кардан лозим аст — ғамхорӣ ба онҳое, ки аз дастгирии оилаашон маҳруманд, вале дар ҳолати имконпазир ба худкифоӣ мусоидат мекунанд.

Ӯ дастурҳоро оид ба баррасии айбдоркуниҳои зидди пирон пешниҳод мекунад ва зарурати далелҳо ва эҳтиётро ҳангоми қабули айбдоркуниҳо таъкид мекунад. Гуноҳҳои доимӣ бояд ошкоро баррасӣ карда шаванд.

Ин боб бо дастурот барои ғуломон барои эҳтиром кардани оғоёни мӯъмини худ ба итмом мерасад ва кафолат медиҳад, ки номи Худо ва таълимоти Худо куфр нашаванд. Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ин принсипҳоро бо қудрат таълим диҳад. Ин боб аҳамияти нигоҳубини дурустро нисбати бевазанон, масъулият дар доираи роҳбарият ва рафтори илоҳӣ дар муносибатҳои гуногуни иҷтимоии ҷомеаи калисо таъкид мекунад.

1 Тимотиюс 5:1 Пиронро мазаммат накун, балки ӯро ҳамчун падар илтиҷо кун; ва ҷавонон чун бародарон;

Калонро чун падар ва ба хурдсолро чун бародар эҳтиром ва муносибат кунед.

1. "Эҳтиром ба пиронсолон: эҳтиром ва муҳаббат дар калисо"

2. "Зиндагӣ дар ваҳдат: Муносибати дигарон ҳамчун бародару хоҳарон"

1. Масалҳо 16:31 «Мӯйи сафед тоҷи ҷалол аст, он дар ҳаёти одилона ба даст меояд».

2. Эфсӯсиён 6:1-3 "Фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. "Падару модари худро иззат кунед" - ки ҳукми аввалин бо ваъда аст - "то ки ин ба шумо некӣ гардад ва то ки шумо дар рӯи замин умри дароз ба даст ored».

1 Тимотиюс 5:2 Занони пир ҳамчун модарон; хурдтар чун хоҳарон, бо тамоми покӣ.

Занони калонсолро эхтиром кардан ва чун модар муносибат кардан лозим аст, зани хурдсолро бошад, бо покиза эхтиром ва хамчун хохар муносибат кардан лозим аст.

1. Эҳтиром ва иззат: Аҳамияти эҳтироми занони калонсол ва хурдсол

2. Покӣ дар муносибат: Нигоҳ доштани муқаддасот дар муносибат бо занон

1. Масалҳо 31:28-29 "Фарзандонаш бархоста, ӯро муборак мехонанд; шавҳараш низ, ва ӯро ситоиш мекунад: "Духтарони бисьёр хуб кардаанд, аммо ту аз ҳама бартарӣ"."

2. 1 Петрус 3:7 «Ҳамчунин, эй шавҳарон, бо занони худ ба таври фаҳмо зиндагӣ кунед ва занро ҳамчун зарфи заифтар иззат кунед, зеро онҳо бо шумо ворисони файзи ҳаёт мебошанд, то дуоҳои шумо ба амал наояд. монеъ шуд».

1 Тимотиюс 5:3 Ба бевазанони ҳақиқӣ эҳтиром гузоред.

Занони беваро хурмату эхтиром кардан лозим аст.

1. "Эҳтироми бевазан: Даъват ба шафқат"

2. «Гамхорӣ дар хакки бевазан: амри мухаббат».

1. Забур 68:5 - «Падари ятимон, муҳофизи бевазанон, Худо дар хонаи муқаддаси худ аст».

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

1 Тимотиюс 5:4 Аммо агар бевазане фарзанд ё ҷияни дошта бошад, бигзор онҳо пеш аз ҳама дар хона парҳезгорӣ кардан ва ҷазо додани падару модари худро омӯзанд, зеро ин дар назари Худо нек ва писандида аст.

Бевазаноне, ки фарзанддор ва ё ҷияни доранд, бояд ба онҳо парҳезгорӣ ва эҳтиром нисбат ба падару модарро омӯзанд, зеро ин ба Худо писанд аст.

1. Қувваи Эҳтиром: Ба фарзандонамон таълим додан ба эҳтироми волидон

2. Неъмати тақво: Чӣ тавр мо метавонем бо аъмоли худ Худоро ризо гардонем

1. Эфсӯсиён 6:1-3 - Эй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат кунед, зеро ин дуруст аст. «Падару модари худро иззат намо», ки ин ҳукми аввалинест, ки бо ваъдаи худ чунин аст: «То бар ту некӯ бошад ва ту дар рӯи замин умри дароз бинӣ».

2. Масалҳо 1:8 - Эй писарам, насиҳати падаратро бишнав, ва таълимоти модаратро тарк накун.

1 Тимотиюс 5:5 Ва он зан, ки дар ҳақиқат бевазане ва бекас аст, ба Худо таваккал мекунад ва шабу рӯз дар илтиҷо ва дуо мемонад.

Бевазаноне, ки воқеан хароб шудаанд, метавонанд аз таваккал ба Худо ва пайваста дуо гуфтан тасаллӣ пайдо кунанд.

1. На танҳо: Дар муҳаббати Худо қувват ёфтан

2. Қувваи дуо: Чӣ тавр пайвастан бо Худо метавонад ҳатто харобиовартаринро тасаллӣ диҳад

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар мусибат мададгори ҳамешагии мост».

2. Ишаъё 41:10 - «Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

1 Тимотиюс 5:6 Аммо зане ки дар ҳаловат зиндагӣ мекунад, дар вақти зинда буданаш мурдааст.

Зиндагӣ бо лаззат ва лаззат бурдан метавонад боиси марги рӯҳонӣ гардад.

1. Хатарҳои тарзи ҳаёти бебаҳо

2. Рад кардани лаззат ба нафъи вафо

1. Масалҳо 11:19 - Чӣ тавре ки адолат ба ҳаёт мебарад, ончунон касе, ки бадӣ дунбол мекунад, то марги худ онро таъқиб мекунад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

1 Тимотиюс 5:7 Ва ин чизҳоро ба ӯҳда доранд, то беайб бошанд.

Павлус ба Тимотиюс дастур дод, ки одамоне, ки барои ӯ масъуланд, беайб бимонанд.

1. Қудрати масъулият: беайб будан чӣ маъно дорад

2. Масъулияти Китоби Муқаддас: Вазифаи беайб мондан

1. Эфсӯсиён 4:17-32 - Дар ҳақиқат ва муҳаббат рафтор кардан.

2. Матто 5:48 - Такомул ба воситаи Масеҳ.

1 Тимотиюс 5:8 Аммо агар касе барои худ ва алалхусус аҳли хонаи худ ғамхорӣ накунад, вай имонро инкор кардааст ва аз кофир бадтар аст.

Таъмини оилаи худ вазифаи шахс аст. Агар чунин накунанд, инкор ба имонашон дониста мешавад ва аз касоне, ки имон надоранд, бадтаранд.

1. Таъмини оилаи худ қисми муҳими содиқ будан ба Худост.

2. Ба эҳтиёҷоти оилаатон беэътиноӣ кардан нишонаи заъфи рӯҳонӣ аст.

1. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

2. 1 Тимотиюс 5:4 - «Аммо агар бевазан соҳиби фарзанд ё набера бошад, онҳо бояд аввал дар бораи оилаи худ парҳезгорӣ карданро ёд гиранд ва ба назди волидони худ баргарданд, зеро ин дар назари Худо писанд аст. "

1 Тимотиюс 5:9 Бигзор бевазане, ки зани як мард буд, ба синни то шастсола гирифта нашавад,

Дар ин порча дар бораи дохил нашудани бевазаноне, ки синнашон аз шаст нарасида, танҳо бо як мард издивоҷ кардаанд, сухан меравад.

1. Муҳимияти ғамхорӣ ва ғамхорӣ дар ҷомеаи мо, ки бева мондаанд.

2. Арзиши эҳтироми шариат ва ҳикмати Худо дар нигоҳубини бевазанон.

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст: аёдати ятимон ва бевазанонро дар мусибаташон дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ доштан.

2. Ишаъё 1:17 - некӣ карданро ёд гиред; адолат талаб кардан, ситамгарро сарзаниш кардан; бепарасторонро дифоъ кунед, барои бевазанон илтимос кунед.

1 Тимотиюс 5:10 Дар бораи аъмоли нек хабар дода мешавад; агар вай фарзандонро

тарбия карда бошад, агар дар бегонагон меҳмон шуда бошад, пойҳои муқаддасонро шуста бошад, дардмандонро сабук карда бошад, агар вай ба ҳар кори хайр боғайратона рафтор карда бошад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки бевазанонеро, ки корҳои нек нишон додаанд, ба монанди тарбияи фарзандон, меҳмондорӣ кардани бегонагон, шустани пойҳои муқаддасон, сабук кардани ҷабрдидагон ва аз паи ҳар кори хайр буданд, эҳтиром ва дастгирӣ кунад.

1. Қувваи корҳои нек: Чӣ тавр бевазанон ба мо роҳ нишон дода метавонанд

2. Муҳимияти дастгирии бевазанон: Иҷрои рӯъёи Павлус

1. Ғалотиён 6: 9-10 - "Бигзор дар кори нек хаста нашавем, зеро дар вақти лозима, агар таслим нашавем, ҳосилро дарав хоҳем кард. Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама одамон некӣ кунем. , махсусан ба онҳое, ки ба хонаводаи мӯъминон тааллуқ доранд».

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: нигоҳубини ятимон ва бевазанонро дар тангӣ ва ғамхорӣ кардан аз ифлосшавии ҷаҳон."

1 ба Тимотиюс 5:11 Аммо бевазанони ҷавон рад мекунанд, зеро вақте ки онҳо бар зидди Масеҳ бадгӯӣ мекунанд, никоҳ хоҳанд кард;

Ин порча ба бевазанони ҷавон маслиҳат медиҳад, ки аз издивоҷи дубора худдорӣ кунанд ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба Масеҳ содиқ монданд.

1. Рушд дар имон: Омӯзиши арзиши садоқат ба Масеҳ

2. Бевазанӣ: Дарёфти роҳат ва тавоноӣ аз Худо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

1 Тимотиюс 5:12 Ба маҳкумият гирифтор мешаванд, зеро онҳо имони аввалини худро тарк кардаанд.

Одамоне, ки эътиқоди аслии худро тарк кардаанд, сазовори маҳкумиятанд.

1. "Тарки имони худ: Оқибатҳое, ки мо бо он дучор мешавем"

2. «Аҳамияти содиқ мондан ба эътиқоди худ»

1. Ибриён 10:26-31 - «Зеро ки агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ наmemонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе боқӣ мемонад, ки душманон».

2. Ғалотиён 5:1-4 - "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

1 Тимотиюс 5:13 Ва бо ин онҳо бекориро ёд мегиранд ва хона ба хона овора мешаванд; ва на танҳо бекор, балки ғазабгарон ва бандҳо низ сухан меронанд, ки набояд нолозим бошанд.

Одамон бекор буданро ёд мегиранд ва дар бораи чизҳое, ки набояд ғайбат кунанд.

1. Қувваи ғайбат: чӣ гуна бояд миш-мишҳоро қатъ кард ва зиндагӣ гуфт

2. Бекорӣ: Фаҳмидани оқибатҳои коре накардан

1. Матто 12:36-37 «Ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ одамон барои ҳар сухани беэҳтиётонае, ки мегӯянд, ҷавоб хоҳанд дод, зеро бо суханони худ сафед хоҳӣ шуд ва аз суханони худ маҳкум хоҳӣ шуд».

2. Масалҳо 18:8 «Суханони пичиррос мисли луқмаи болаззат аст; онҳо ба қисмҳои дарунии бадан меафтанд».

1 Тимотиюс 5:14 Бинобар ин ман мехоҳам, ки занони ҷавон издивоҷ кунанд, фарзанд таваллуд кунанд, хонаро роҳнамоӣ кунанд ва ба душман имкон надиҳанд, ки дашном диҳанд.

Павлус ҷавондухтаронро ташвиқ мекунад, ки издивоҷ кунанд, фарзанддор шаванд ва хонаводаҳои худро идора кунанд, то ба душманонашон сабабе надиҳанд, ки онҳоро тӯҳмат кунанд.

1. Аҳамияти издивоҷ ва оила дар имони фаъол

2. Зиёд кардани садоқати мо дар хона барои эҳтироми Худо

1. Масалҳо 31:10–31

2. Эфсӯсиён 5:22–33

1 Тимотиюс 5:15 Зеро баъзеҳо аллакай аз ақиби Шайтон дур шудаанд.

Баъзе аъзоёни калисоро Шайтон гумроҳ кардааст.

1. "Гурав нашавед: Зиндагии бо имон дар дунёи гунаҳкор"

2. "Огоҳии Худо: Ба роҳи гуноҳ наравед"

1. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳо бо хоҳиши бади худ кашида мешаванд ва фирефта мешаванд. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ба ҷуз он чизе, ки барои инсоният маъмул аст, ҳеҷ васвасаи шуморо фаро нагирифтааст. Ва Худо мӯъмин аст. Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед. Аммо вақте ки шумо ба васваса дучор мешавед, ӯ инчунин роҳи халосиро фароҳам меорад, то шумо ба он тоб оваред.

1 Тимотиюс 5:16 Агар мард ё зани имондор бевазанон дошта бошад, бигзор онҳо ба онҳо сабукӣ диҳанд, ва набояд калисо айбдор карда шавад; то ки бевазанони ҳақиқиро сабук кунад.

Имондорон бояд дар бораи бевазанон ғамхорӣ кунанд ва калисо ба онҳое, ки дар ҳақиқат бевазанон ҳастанд, кӯмак кунад.

1. Эҳтироми бевазанон: ҳамдардӣ ва дастгирӣ дар калисо

2. Қувваи ғамхорӣ: Даъват ба амал барои калисо

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

2. Ишаъё 1:17 - Кори хубро омӯзед; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед.

1 Тимотиюс 5:17 Бигзор пироне, ки хуб ҳукмронӣ мекунанд, сазовори иззати дучанд шумурда шаванд, хусусан онҳое, ки дар калом ва таълим меҳнат мекунанд.

Пирон, ки хуб роҳбарӣ мекунанд ва дар мавъиза ва таълим додани Каломи Худо заҳмат мекашанд, сазовори эҳтироми дучандонанд.

1. Қимати пирӣ: баракати иззати дугона

2. Роҳбарӣ дар калисо: сазовори иззати дукарата

1. Ибриён 13:17 - Ба онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, итоат кунед ва худро итоат кунед, зеро онҳо ба ҷонҳои шумо, мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд, нигоҳ доранд, то ки ин корро бо шодӣ кунанд, на бо ғам; барои шумо фоидаовар нест.

2. 1 Таслӯникиён 5:12-13 - Ва аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки онҳоеро, ки дар байни шумо меҳнат мекунанд ва дар Худованд бар шумо ҳастанд ва шуморо насиҳат медиҳанд, бидонед; Ва ба хотири корашон ба онҳо муҳаббати зиёд дода шавад. Ва дар байни худ дар сулҳ бошед.

1 Тимотиюс 5:18 Зеро ки Навиштаҳо гуфта шудааст: "Дани говеро, ки ҷуворимакка мезанад, даҳон накун". Ва, Мехнаткашон сазовори подош аст.

Навиштаҳо ба мо таълим медиҳанд, ки коргар сазовори музди худ аст.

1. "Адолат бошед: он чи мекоред, дарав кунед"

2. «Арзиши кор ва музд»

1. Матто 20:1–16

2. Ғалотиён 6:7–10

1 Тимотиюс 5:19 Бар зидди пир на айбнома, балки дар назди ду ё се шоҳид қабул кунед.

Бе ҳузури ду ё се шоҳид набояд алайҳи пирон айбдор карда шавад.

1. Қудрати шоҳидон: Чаро мо ҳангоми айбдоркуниҳо ба шоҳид ниёз дорем.

2. Дар паҳлӯи пирон истодан: Чӣ тавр пешвоёни худро эҳтиром ва дастгирӣ кунем.

1. Масалҳо 18:17, "Касе, ки аввал гапашро мегӯяд, дуруст ба назар мерасад, то даме ки дигаре омада, ӯро тафтиш кунад".

2. Яъқуб 5:16, "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузург дорад, зеро амал мекунад."

1 Тимотиюс 5:20 Гуноҳкоронро пеши ҳама мазаммат кунанд, то ки дигарон низ битарсанд.

Гуноҳро дар назди мардум сарзаниш кардан лозим аст, то дигаронро ба тарси гуноҳ ташвиқ кунанд.

1. Арзиши гуноҳ: чаро сарзаниш кардан лозим аст?

2. Арзиши тарс: Чаро тарс аз гуноҳ муҳим аст?

1. Масалҳо 3:7 - "Дар назари худ хирадманд набош: аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав".

2. Ибриён 12:11 - "Ҳеҷ як ҷазо барои ҳозира шодӣ, балки ғамовар аст; лекин баъдан он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад."

1 Тимотиюс 5:21 Ман туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштагони баргузида мегӯям, ки ин чизҳоро риоят намуда, аз якдигар бартарӣ надиҳед ва ҳеҷ коре бо рӯйбинӣ накунед.

Павлус ба Тимотиюс амр мекунад, ки ҳангоми қабули қарорҳо бе ғараз ва рӯйбинӣ амал кунад.

1. "Зиндагӣ бидуни дӯстдорӣ: вазифаи масеҳӣ"

2. "Аҳамияти беғаразӣ: дарёфти мувозинат дар ҷаҳони тақсимшуда"

1. Яъқуб 2:1–13

2. Румиён 2:1–11

1 Тимотиюс 5:22 Дастҳоро ногаҳон бар ҳеҷ кас нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор.

Мо набояд ба доварӣ шитоб кунем ё ба корҳои нодурусти дигарон даст занем ва мо бояд кӯшиш кунем, ки покиро нигоҳ дорем.

1. Қудрати худдорӣ: Чаро мо набояд дар доварӣ кардани дигарон зуд бошем

2. Рост мондан: Аҳамияти нигоҳ доштани покӣ

1. Яъқуб 4:11-12 - Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунед. Касе ки бар зидди бародар сухан мегӯяд ё бародари худро доварӣ мекунад, бар зидди шариат бадгӯӣ мекунад ва шариатро доварӣ мекунад. Аммо агар шумо шариатро доварӣ кунед, шумо иҷрокунандаи шариат нестед, балки довар ҳастед.

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъват кард, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

1 Тимотиюс 5:23 Дигар об нахӯред, балки каме шаробро ба хотири меъдатон ва заъфиятҳои худ истифода баред.

Павлус ба Тимотиюс маслиҳат медиҳад, ки барои саломатиаш май бинӯшад.

1. Нигоҳубини бадани худ: Манфиатҳои ҷисмонӣ ва рӯҳонии гӯш кардани маслиҳатҳои Китоби Муқаддас

2. Қувваи мӯътадил: Чӣ тавр зиндагии солимро бо ҳикмати Китоби Муқаддас мувозинат кардан мумкин аст

1. Эфсӯсиён 5:18, "Ва масти шароб нашавед, ки дар он тафриқа аст, балки аз Рӯҳ пур шавед".

2. Масалҳо 31:6-7, "Ба ҳалокшудан нӯшокии сахт бинӯшед, ва ба талхдили май шароб диҳед. Бигзор вай бинӯшад ва фақири худро фаромӯш кунад, ва бадбахтии худро дигар ба ёд наорад".

1 Тимотиюс 5:24 Гуноҳҳои баъзе одамон пешакӣ кушодаанд ва пеш аз доварӣ мераванд; ва баъзе мардоне, ки аз паси онҳо пайравӣ мекунанд.

Павлус Тимотиюсро огоҳ мекунад, ки гуноҳҳои баъзе одамон пеш аз доварӣ ошкор мешаванд, дигарон бошанд, пас аз доварӣ ошкор мешаванд.

1. "Оқибатҳои гуноҳ"

2. «Ҳукм ва раҳмати Худо».

1. Масалҳо 16:25 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

1 Тимотиюс 5:25 Ҳамчунин аъмоли неки баъзе касон пешакӣ зоҳир мешавад; ва онҳое ки дар акси ҳол ҳастанд, пинҳон карда намешаванд.

Корҳои неки баъзе одамон ба ҳама маълуманд, дигарон бошанд, он қадар равшан нестанд.

1. Сомарияи нек: Чӣ тавр муҳаббати Худоро ба дигарон нишон додан мумкин аст

2. Аҳамияти аъмоли нек: Зиндагие, ки Худоро ситоиш мекунад

1. Ғалотиён 6:9-10 - "Ва аз корҳои нек хаста нашавем: зеро дар вақти муқарраршуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем. Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба онҳо. ки аз хонадони имонанд».

2. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

1 Тимотиюс 6 боби шашум ва ниҳоии номаи якумест, ки Павлуси ҳавворӣ ба насиби ҷавони худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус ба мавзӯъҳои гуногун, аз ҷумла муаллимони бардурӯғ, қаноатмандӣ ва ҷустуҷӯи парҳезгорӣ муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Павлус аз муаллимони бардурӯғ ва хоҳиши онҳо ба манфиати моддӣ огоҳ мекунад (1 Тимотиюс 6:1-10). Ӯ ба ғуломон дастур медиҳад, ки хоҷагони худро эҳтиром кунанд, махсусан мӯъминонро. Вай аз ҳар касе, ки таълимоти дигарро таълим медиҳад ё ба баҳсу мунозираҳое, ки ҳасад, ҷанҷол ва шубҳаҳои бадро ба вуҷуд меорад, ҳушдор медиҳад. Павлус таъкид мекунад, ки парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст ва аз муҳаббати пул ҳамчун решаи ҳар гуна бадӣ огоҳ мекунад. Ӯ Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки аз ин васвасаҳо гурезад ва аз паи адолат, парҳезгорӣ, имон, муҳаббат, истодагарӣ ва нармӣ биравад.

Сархати 2: Павлус ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки барои муборизаи неки имон мубориза барад (1 Тимотиюс 6:11-16). Ӯро ба дунболи адолат ва парҳез аз тамаъкорӣ ташвиқ мекунад. Павлус ба ӯ хотиррасон мекунад, ки иқрор шудани худро дар назди шоҳидони зиёд ҳангоми гирифтани вазифаи хидматаш. Ӯ ҳокимияти Худоро таъкид мекунад ва Ӯро ҳамчун ҷовидонӣ ва дар нури дастнорас қарордошта тавсиф мекунад. Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки то зуҳури Масеҳ аҳкоми Худоро бе доғ ва маломат риоя кунад.

Сархати 3: Боб бо дастурҳо барои имондорони сарватманд анҷом меёбад (1 Тимотиюс 6:17-21). Павлус ба онҳое, ки дар ин замони ҳозир сарватманданд, маслиҳат медиҳад, ки мағрур нашаванд ва ба сарвати номуайян умед набанданд, балки ба Худое, ки ҳама чизро барои лаззат бурдани мо фаровон таъмин мекунад. Онҳоро ташвиқ мекунанд, ки бо дороии худ корҳои нек анҷом диҳанд ва дар тақсим саховатманд бошанд. Ниҳоят, Павлус ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки он чизеро, ки ба ӯ бовар карда шудааст, ҳифз кунад ва аз гапҳои беэҳтиромӣ ва зиддиятҳои бардурӯғ, ки дониш номида мешавад, канорагирӣ кунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби шашуми 1 Тимотиюс мавзӯъҳоро дар бар мегирад, ба монанди муаллимони

бардурӯғ, қаноатмандӣ ва тамаъкорӣ,

ва дастурҳо барои мӯъминони сарватманд.

Павлус аз таълимоти бардурӯғ ва муҳаббати пул огоҳ карда, Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки бо қаноатмандӣ аз паи худопарастӣ равад.

Ӯ ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки дар муборизаи неки имон мубориза барад, ҳокимияти Худо ва муҳим будани риояи аҳкоми Ӯро таъкид мекунад.

Ин боб бо дастурот барои мӯъминони сарватманд, ки саховатманд бошанд ва аз умеди худ ба сарват канорагирӣ кунанд. Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки чизеро, ки ба ӯ бовар карда шудааст, нигоҳ дорад ва аз сӯҳбатҳои холӣ худдорӣ кунад. Ин боб ба ҷустуҷӯи парҳезгорӣ, қаноатмандӣ ва идораи масъулиятноки сарват дар доираи таълимоти бардурӯғи дар он замон паҳншуда таъкид мекунад.

1 Тимотиюс 6:1 Бигзор бисьёр ғуломон, ки зери юғ ҳастанд, оғоёни худро сазовори ҳар гуна иззат донанд, то ки исми Худо ва таълимоти Ӯ таҳқир нашавад.

Павлус ба хизматгорон дастур медиҳад, ки оғоёни худро эҳтиром кунанд, то ки номи Худо ва таълимоти Худоро ҷалол диҳанд.

1. Муҳимияти иззат: Омӯзиши 1 Тимотиюс 6:1

2. Бо шараф хизмат кардан: Чӣ тавр дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ Худоро ҷалол додан мумкин аст

1. Қӯлассиён 3:22-24 - «Эй ғуломон, ба оғоёни заминии худ дар ҳама чиз итоат кунед ва ин корро на танҳо вақте ки чашми онҳо ба шумост ва барои илтифоти онҳост, балки бо самимияти дил ва эҳтиром ба Худованд ба ҷо оваред. шумо онро бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор мекунед, на барои оғоёни инсон, 24 зеро медонед, ки мерос аз Худованд ба сифати мукофот хоҳед гирифт: ин ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед».

2. Эфсӯсиён 6:5-7 - «Эй ғуломон, ба оғоёни заминии худ бо эҳтиром ва тарс ва бо самимияти дил итоат кунед, чунон ки шумо ба Масеҳ итоат хоҳед кард. балки мисли бандагони Масеҳ иродаи Худоро аз таҳти дил ба ҷо оваред.

1 Тимотиюс 6:2 Ва онҳое ки оғоёни имондор доранд, набояд онҳоро хор накунанд, зеро ки онҳо бародаронанд ; балки ба онҳо хизмат кунед, зеро ки онҳо мӯътамад ва маҳбуб ва шарикони фоида мебошанд. Ин чизҳо таълим медиҳанд ва насиҳат мекунанд.

Мӯъминон набояд хоҷагони худро хор накунанд, балки бояд ба онҳо содиқона хизмат кунанд, зеро онҳо содиқ ва маҳбуб, шарикони манфиат ҳастанд.

1. Бо садоқат ва муҳаббат ба устодонамон хидмат кунем

2. Фоидаҳои хидмати содиқона ба устодон

1. Қӯлассиён 3:22-25 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ, ки ба ҳасби ҷисм доранд, дар ҳама чиз итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун одампарастон, балки бо якдилӣ ва бо тарси Худо; Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред. Худованд, на ба одамон; Чун медонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Масеҳи Худованд хизмат мекунед, лекин ҳар кӣ ситамкор аст, ба ивази зулми содиркардааш ҷазо хоҳад гирифт; шахсон».

2. Эфсӯсиён 6:5-8 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарсу ларз, дар якдилагии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун бандагони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз самими қалб ба ҷо меоранд, бо иродаи нек хизмат мекунанд, чунон ки ба Худованд, на ба одамон, на ба одамон: Чун медонед, ки ҳар кас ҳар кори нек мекунад, аз Худованд ҳамон мукофот хоҳад гирифт, хоҳ вай бошад, вомбарг ё озод."

1 Тимотиюс 6:3 Агар касе таълимоти дигаре дошта бошад, ва ба суханони солим, ҳатто ба суханони Худованди мо Исои Масеҳ, ва ба таълимоте, ки мувофиқи парҳезгорӣ аст, розӣ набошад;

Дар ин порча гуфта мешавад, ки агар касе чизеро таълим диҳад, ки бар хилофи суханони Исои Масеҳ ва таълимоти илоҳӣ бошад, пас ин фоиданок нест.

1. "Таълимоти Худо: Асос барои зиндагии одилона"

2. "Суханони Исо: Роҳ ба сӯи қудсият"

1. Матто 7:24-27 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст".

2. Масалҳо 2: 1-8 - "Писарам, агар каломи Маро қабул хоҳӣ кард ва аҳкоми Маро бо худ пинҳон хоҳӣ кард; То ки гӯши худро ба ҳикмат моил ва дили худро ба хирад водор";

1 Тимотиюс 6:4 Ӯ мағрур аст, ва ҳеҷ чизро намедонад, балки дар бораи саволҳо ва ҷанҷолҳои суханоне, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, паноҳгоҳҳо ва гумонҳои бад ба вуҷуд меояд, ғамхор аст,

Инсон мағрур ва ҷоҳил аст ва ба баҳсу мунозираҳое машғул мешаванд, ки боиси ҳасад, фитна ва суханҳои бадхоҳ мешаванд.

1. Мағрурӣ ба ҳалокат мебарад - Масалҳо 16:18

2. Хатари ҷанҷол - Масалҳо 17:14

1. Яъқуб 3:16 - Зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол вуҷуд дорад, дар он ҷо нофаҳмиҳо ва ҳар кори бадӣ вуҷуд дорад.

2. Масалҳо 26:17 - Касе, ки аз он ҷо мегузарад ва ба низоъе, ки аз они ӯ нест, дахолат мекунад, мисли касест, ки сагро аз гӯшаш мегирад.

1 ба Тимотиюс 6:5 Мубоҳисаҳои нодурусти одамони фосид ва аз ростӣ, ба гумони он ки фоидаи худопарастӣ аст: аз ин гуна худдорӣ даст каш.

Павлус ба Тимотиюс дастур медиҳад, ки аз онҳое, ки даъво мекунанд, ки ба даст овардани сарвати моддӣ як намуди парҳезгорӣ аст, канорагирӣ кунад.

1. "Таъво ва фоида: Роҳи ҳақиқӣ чист?"

2. «Хатари ақли фосид ва таълимоти бардурӯғ»

1. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ мемонаду дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Маммон хизмат кунед».

2. Марқӯс 10:23-25 - Ва Исо ба гирду атроф нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Даромади онҳое, ки сарватдор ҳастанд, ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст!» Ва шогирдон аз суханони Ӯ дар ҳайрат монданд. Аммо Исо боз ба онҳо гуфт: «Эй фарзандон, дохил шудан ба Малакути Худо чӣ гуна душвор аст! Аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад».

1 Тимотиюс 6:6 Аммо парҳезгорӣ бо қаноатмандӣ фоидаи бузург аст.

Ба Худо имон овардан ва аз зиндагии худ қаноатманд будан неъмати бузург аст.

1. Баракати қаноат

2. Даравидани савоби парҳезгорӣ

1. Забур 37:3-4 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд лаззат бибар ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро медиҳад.

2. Филиппиён 4:11-13 - Ман ёд гирифтаам, ки новобаста аз вазъият қаноатманд бошам. Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат. Ман ҳамаи инро ба воситаи Ӯ, ки ба ман қувват мебахшад, иҷро карда метавонам.

1 Тимотиюс 6:7 Зеро ки мо ба ин ҷаҳон ҳеҷ чиз наовардаем ва аниқ аст, ки мо ҳеҷ чизро бароварда наметавонем.

Мо ба ин дунё бе ҳеҷ чиз меоем ва бе ҳеҷ чиз намеравем.

1. Ботил аз зиндагӣ ва молу мулк

2. Доимий будани ҳаёт

1. Воиз 5:15 - Чун аз шиками модараш омад, бараҳна бармегардад, то ҳамон тавре ки омад, биравад; ва аз меҳнати худ чизе намегирад, ки онро ба дасти худ бурда метавонад.

2. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фосид мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда, медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад, ва дар он ҷое ки дуздон намешикананд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

1 Тимотиюс 6:8 Ва мо бо хӯрок ва либоси худ қаноат кунем.

Мо бояд бо он чизе ки дорем, қаноат кунем, аз ҷумла ғизо ва либос.

1. Қаноатмандӣ: баракат барои ҳаёти мо

2. Қаноатмандӣ: Озодӣ аз ташвиш ва изтироб

1. Масалҳо 19:23 - Тарси Худованд ба ҳаёт мебарад; он гох кас аз душворӣ даст накашида, ризоят мегирад.

2. Филиппиён 4:11-12 - Ман инро аз он сабаб намегӯям, ки мӯҳтоҷ ҳастам, зеро ман ёд гирифтаам, ки новобаста аз вазъият қаноатманд бошам. Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

1 Тимотиюс 6:9 Аммо сарватдорон ба васваса ва дом ва ба ҳавасҳои зиёди аблаҳона ва зараровар меафтанд, ки одамонро дар ҳалокат ва ҳалокат ғарқ мекунанд.

Ҷустуҷӯи сарват метавонад боиси васваса ва ҳалокат гардад.

1: Эҳтиёт бошед, ки ба сарват аз ҳад зиёд тамаркуз накунед, зеро он метавонад ба ҳалокат оварда расонад.

2: Фирефтаи аз паи сарват нашавед, зеро он метавонад суқути бисёриҳо бошад.

1: Масалҳо 11:28 - Ҳар кӣ ба сарвати худ таваккал мекунад, фурӯ хоҳад рафт, вале одилон ҳамчун шоха мешукуфанд.

2: Воиз 5:10 - Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер нахоҳад шуд; на касе ки фаровониро бо афзудан дӯст медорад, ин ҳам ботил аст.

1 Тимотиюс 6:10 Зеро ки муҳаббати пул решаи ҳама бадӣ аст: баъзе касон ба он тамаъ мекарданд, аз имон гумроҳ шуда, андӯҳҳои зиёдеро ба худ кашидаанд.

Муҳаббат ба пул метавонад одамонро аз имонашон дур кунад ва ғамгин гардад.

1. Нагузоред, ки пул шуморо идора кунад

2. Хатарҳои тамаъкорӣ

1. Воиз 5:10 «Касе ки пулро дӯст медорад, аз пул сер намешавад, ва ҳар кӣ фаровониро аз даромади он дӯст медорад»

2. 1 Юҳанно 2:16 “Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст”.

1 Тимотиюс 6:11 Аммо ту, эй марди Худо, аз ин бигрез; ва аз паи адолат, парҳезгорӣ, имон, муҳаббат, сабр ва фурӯтанӣ пайравӣ кунед.

Ин порча моро водор мекунад, ки аз ҳавасҳои дунявӣ бигрезем ва ба адолат, парҳезгорӣ, имон, муҳаббат, сабру таҳаммул ва ҳалимӣ пайравӣ кунем.

1. «Гурезидан аз гуноҳ ва пайравӣ аз хостаҳои Худо».

2. «Ҷустуҷӯи адолат ва зиндагии муқаддас»

1. Румиён 12:9-13 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед. Ҳеҷ гоҳ аз ҷидду ҷаҳд кам набошед, балки рӯҳияи худро нигоҳ доред ва ба Худованд хизмат кунед. Дар умед шод бошед, дар андӯҳ сабр кунед, дар дуо содиқ бошед.

2. Қӯлассиён 3:12-15 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабриро дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

1 Тимотиюс 6:12 Дар муборизаи неки имон биҷангед, ҳаёти ҷовидониро нигоҳ доред, ки шумо низ ба он даъват шудаед ва дар назди шоҳидони бисьёр эътироф кардаед.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ҳаёти бо имон зиндагӣ кунад ва ба ҳаёти ҷовидонӣ часпида гирад, ки инро дар назди шоҳидони зиёде ошкоро эътироф кардааст.

1. Қувваи зиндагии содиқона: Чӣ тавр бояд бо муборизаи нек

2. Дар касби имони худ устувор бошед

1. Ибриён 10:35-36 Бинобар ин боварии худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки вақте ки иродаи Худоро ба ҷо овардаед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

2. 1 Петрус 5:8-9 Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед, дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки бародарии шумо дар тамоми ҷаҳон ҳамин гуна ранҷу азобҳоро аз сар мегузаронад.

1 ба Тимотиюс 6:13 Ман туро ба ҳузури Худое, ки ҳама чизро зинда мекунад ва ба ҳузури Исои Масеҳ, ки дар пеши Понтиюс Пилотус эътирофи нек дидааст, амр медиҳам;

Павлус ба Тимотиюс дар ҳузури Худо ва Исои Масеҳ супориш медиҳад, ки дар назди Понтиюс Пилотус эътирофи нек кунад.

1. Қувваи эътирофи хуб

2. Муҳимияти шаҳодат додан дар бораи Масеҳ

1. Матто 10:32-33 - "Бинобар ин, ҳар кӣ Маро дар назди мардум эътироф кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф хоҳам кард. Аммо ҳар кӣ Маро дар назди мардум инкор кунад, Ман низ ӯро дар назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор хоҳам кард . "

2. Матто 16:24-25 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад, ки аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро наҷот додан мехоҳад, барбод хоҳад рафт. аммо ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт».

1 Тимотиюс 6:14 То зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ ин ҳукмро беайб ва беайб риоя кунед.

Масеҳиён даъват карда мешаванд, ки то бозгашти Исои Масеҳ ба аҳкоми Худо

итоат кунанд.

1. Зиндагӣ бо итоаткорӣ - 1 Тимотиюс 6:14

2. Бозгашти Масеҳ - умед ва интизории мо

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - Аз ин рӯ, ба намунаи Худо пайравӣ кунед, чун фарзандони маҳбуби азиз ва дар роҳи муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо ҳамчун ҳадия ва қурбонии хушбӯй ба Худо таслим кард.

2. 1 Петрус 1:13-14 - Аз ин рӯ, бо ақлҳои худ барои амал омода бошед, бодиққат бошед ва умеди худро пурра ба файзе, ки ҳангоми зуҳури Исои Масеҳ ба шумо расонида мешавад, гузоред. Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои ҷоҳилии қаблии худ мувофиқат накунед.

1 Тимотиюс 6:15 Онро дар замонҳои худ нишон хоҳад дод, ки кист Қодири Муборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён;

Ин порча дар бораи Худо ҳамчун ҳокими ягона ва ягонаи олам, Подшоҳи подшоҳон ва Парвардигори худоён сухан меронад.

1. Худо Ҳокими олии ҳама аст: Тадқиқот дар 1 Тимотиюс 6:15

2. Эълон кардани Аъзалати Қодири Мутлақ: Таълим дар 1 Тимотиюс 6:15

1. Ишаъё 9:6-7 - Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. , Шохзодаи сулх.

2. Ваҳй 19:16 - Ва дар ҷомааш ва бар рони худ номе дорад: "Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худовандон".

1 Тимотиюс 6:16 Ӯ танҳо ҷовидонӣ дорад ва дар нур сокин аст, ки ҳеҷ кас наметавонад ба он наздик шавад; Ӯро ҳеҷ кас надидааст ва дида наметавонад: Шаъну шараф ва қудрати абадӣ ба Ӯ бод. омин.

Дар ин порча Худо тасвир шудааст, ки ҷовидонӣ дорад, дар нуре, ки барои одамон дастнорас аст ва сазовори иззату қудрати абадӣ аст.

1. Бузургии бепоёни Худо

2. Эътироф кардани ҷалоли бетағйир ва бепоёни Худо

1. Ишаъё 6:1-5 - рӯъёи Ишаъё дар бораи муқаддасии Худо

2. Юҳанно 1:1-18 - Исо нури ҳақиқии Худост

1 Тимотиюс 6:17 Ба сарватмандони ин ҷаҳон супориш деҳ, ки на сарбаланд бошанд ва на ба сарвати номуайян, балки ба Худои Ҳай, ки ба мо ҳама чизро барои баҳрабардорӣ кардан ба фаровонӣ ато мекунад;

Павлус ба сарватмандон дастур медиҳад, ки мағрур нашаванд ва ба Худое таваккал кунанд, ки ба онҳо ҳама чизҳои зарурироро фароҳам овардааст.

1.Худованд ба мо ҳама чизеро ато кардааст, пас шукрона кунем, на ғурур.

2. Ба Худои Ҳай, ки ҳама ниёзҳои моро қонеъ мекунад, таваккал кун.

1. Забур 24:1 - Замин ва тамоми пур аз они Худованд аст, Ҷаҳон ва сокинони он.

2. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои нек ва ҳар як бахшоиши комил аз боло аст ва аз Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

1 Тимотиюс 6:18 Барои он ки онҳо некӣ кунанд, аз аъмоли нек бой бошанд, барои тақсим кардан омода бошанд ва барои муошират омода бошанд;

Муъминон бояд саховатманд бошанд ва дар моли худ ба дигарон кумак кунанд.

1. Саховатмандӣ тавассути сарват: Чӣ тавр пули худро барои кӯмак ба дигарон истифода баред

2. Амалҳои хайр ва садақа: Манфиатҳои истифодаи сарвати худ барои баракати дигарон

1. Аъмол 20:35 - «Дар ҳама чиз ман ба шумо нишон додам, ки бо ин роҳ сахт меҳнат карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ дорем, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфта буд: "Додан аз қабул кунед».

2. Масалҳо 11:24-25 - «Касе муфт медиҳад, аммо сарватдор мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат оварад, сарватдор мешавад ва касе, ки об медиҳад, худаш об мешавад».

1 ба Тимотиюс 6:19 Бар зидди замони оянда барои худ заминаи хубе андохт, то ки ҳаёти ҷовидониро нигоҳ доранд.

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки таҳкурсии хуб ҷамъоварӣ кунанд ва ба ҳаёти ҷовидонӣ даст диҳанд.

1. Муҳимияти гузоштани таҳкурсии хуб барои ҳаёти мо барои таъмини ҳаёти ҷовидонӣ.

2. Зарурати омодагӣ ба оянда ва савобе, ки аз он бармеояд.

1. Матто 6:19-21 - "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мешавад, ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад, ва ба ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд; зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

1 Тимотиюс 6:20 Эй Тимотиюс, он чиро, ки ба боварии ту дода шудааст, нигоҳ дор, аз гапҳои нопок ва бардурӯғ ва мухолифатҳои илмии бардурӯғ, ки ба онҳо номида мешавад, дурӣ ҷӯй:

Ба Тимотиюс дастур дода мешавад, ки он чиро, ки ба ӯ супурда шудааст, ҳифз кунад ва аз баҳсу назарияҳои бардурӯғ ва холӣ канорагирӣ кунад.

1. Фаҳмидани аҳамияти ҳифзи эътимоди худ

2. Парҳезӣ аз таълимот ва баҳсҳои дурӯғин

1. Титус 1:9 - Каломи содиқро, ки ба ӯ таълим дода шудааст, маҳкам нигоҳ дорад, то ки бо таълимоти солим қодир бошад ҳам мухолифонро насиҳат кунад ва ҳам бовар кунонад.

2. 2 ба Қӯринтиён 10:5 - Тахайюлот ва ҳар чизи баландеро, ки худро бар зидди шинохти Худо сарафроз мекунад ва ҳар фикрро ба итоаткории Масеҳ асир мегардонад.

1 Тимотиюс 6:21 Ки баъзе касон дар бораи имон хато кардаанд. Файз бо ту бод. омин.

Ин порча дар бораи имон ва гумроҳии баъзе аз он аст. Он бо хохиши файз ба хонанда анчом меёбад.

1. "Роҳи имон: мондан дар роҳ"

2. «Нерӯи файз: роҳнамо барои вафодорӣ»

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2 Тимотиюс 1 боби якуми номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба ҳамкор ва шогирди маҳбуби худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад ва насиҳат мекунад, ки сарфи назар аз душвориҳо ва душвориҳо дар имон ва хидматаш устувор бимонад.

Сархати 1: Павлус нисбати Тимотиюс муҳаббати амиқашро баён мекунад (2 Тимотиюс 1:1–7). Ӯ бо иродаи Худо худро ҳаввории Исои Масеҳ муаррифӣ мекунад ва ба Тимотиюс ҳамчун фарзанди маҳбуби худ дар имон муроҷиат мекунад. Павлус мероси муштараки имони самимии онҳоро ба хотир меорад, ки онро дар бибии Тимотиюс Лоис ва модари Юнис низ мебинад. Ӯ Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки атои Худоро, ки тавассути гузоштани дастҳо ба ӯ дода шудааст, дар оташ афрӯхт. Павлус ба ӯ хотиррасон мекунад, ки Худо на рӯҳи тарс, балки рӯҳи қудрат, муҳаббат ва худтанзимкуниро додааст.

Сархати 2: Павлус аҳамияти содиқ монданро сарфи назар аз азобу уқубатҳо таъкид

мекунад (2 Тимотиюс 1:8–12). Ӯ Тимотиюсро даъват мекунад, ки шарм накунад ва натарсад, ки дар бораи Худованди худ ё дар бораи Павлус, ки барои мавъизаи Инҷил ҳабс шудааст, шаҳодат диҳад. Ба ҷои ин, вай ӯро ташвиқ мекунад, ки мувофиқи ният ва файзи Худо ба хотири Масеҳ ба уқубатҳо ҳамроҳ шавад. Павлус тасдиқ мекунад, ки Худост, ки онҳоро ба воситаи Исои Масеҳ наҷот дод ва онҳоро бо даъвати муқаддас даъват кард, на аз рӯи корҳои худ, балки аз рӯи нияти худ.

Сархати 3: Боб бо ёдраскуние анҷом меёбад, ки таълимоти солимро нигоҳ доред (2 Тимотиюс 1:13-18). Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба намунаи суханони солим, ки дар имон ва муҳаббат таълим дода буд, пайравӣ кунад. Ӯ аз онҳое, ки аз ӯ рӯй гардонданд, огоҳ мекунад, аз ҷумла Фигелус ва Ҳермоген. Бо вуҷуди ин, вай Онисифорро ҳамчун намунаи шахсе қайд мекунад, ки дар замонҳои душвор рӯҳбаландии бузург медод.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми 2 Тимотиюс бо изҳори муҳаббати байни Павлус ва Тимотиюс оғоз мешавад.

Павлус ба ӯ хотиррасон мекунад, ки натарс, балки атои Худоро, ки қудрат, муҳаббат ва худтанзимкуниро дорад, қабул кунад.

Ӯ муҳим будани содиқ монданро дар баробари ранҷу азобҳо таъкид мекунад ва Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки таълимоти солимро нигоҳ дорад. Ин боб бо мисолҳои онҳое, ки аз Павлус рӯй гардонанд ва манбаи рӯҳбаландӣ буданд, анҷом меёбад. Ин боб ҳамчун насиҳат барои Тимотиюс хизмат мекунад, ки дар имонаш устувор бимонад, атои Худоро қабул кунад, ба азобу уқубат тоб орад ва ба таълимоти солим часпид.

2 Тимотиюс 1:1 Павлус, ҳаввории Исои Масеҳ бо хости Худо, мувофиқи ваъдаи ҳаёт, ки дар Исои Масеҳ аст,

Павлус, расули Худо, дар бораи ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ дар Исои Масеҳ сухан меронад.

1. Ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Исои Масеҳ

2. Иродаи Худо ва зиндагии фаровон

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Юҳанно 10:10 - Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд.

2 Тимотиюс 1:2 Ба Тимотиюс, писари маҳбуби ман: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ.

Ин порча дар бораи файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳ сухан меронад.

1. Нерӯи файз: таваккал ба муҳаббат ва раҳмати беандозаи Худо

2. Амали сулҳ: Чӣ тавр бояд дар мувофиқа бо Падар ва Писар зиндагӣ кунем

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

2. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем, ки ба воситаи Ӯ мо ба ин файз, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем. Ва мо ба умеди ҷалоли Худо фахр мекунем.

2 Тимотиюс 1:3 Худоеро, ки аз падарони худ бо виҷдони пок ибодат мекунам, шукр мегӯям, ки шабу рӯз дар дуоҳои худ ҳамеша Туро ёд мекунам;

Павлус миннатдории худро ба Худо барои дуоҳо ва хидматаш ба Худо ва дар дуоҳои худ дар давоми шабу рӯз ба Тимотиюс ёдоварӣ мекунад.

1. Тарбияи қалби шукрона ба Худо

2. Дуоҳои беист барои дигарон

1. Қӯлассиён 4:2 - «Дар дуо бо ҷидду ҷаҳд давом диҳед ва дар он бо шукргузорӣ ҳушёр бошед».

2. 1 Таслӯникиён 5:17 - «Беист дуо кунед»;

2 Тимотиюс 1:4 Ман хеле мехостам, ки туро бубинам, ва ашкҳои туро ба хотир

оварда, аз шодӣ пур шавам;

Павлус хоҳиши дидани Тимотиюсро баён мекунад ва ашкҳои Тимотиюсро ба ёд меорад, ки ӯ умедвор аст, ки ҷои онро шодӣ мегирад.

1. Даъват ба шодмонӣ: Дар Худованд тасаллӣ ёфтан

2. Дар ҳузури Худованд шодӣ кунед: Имони моро навсозӣ кунед

1. Румиён 15:13 - «Акнун Худои умед шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиштагӣ пур кунад, то ки бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад».

2. Ишаъё 12:2-3 - "Инак, Худо наҷоти ман аст, ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қувват ва суруди ман аст, ва Ӯ наҷоти ман шудааст".

2 Тимотиюс 1:5 Вақте ки ман имони бефоидаеро, ки дар ту ҳаст, ба ёд меорам, ки аввал дар бибии ту Луис ва модарат Авниқо сокин буд; ва ман итминон дорам, ки дар ту низ ҳаст.

Павлус имони Тимотиюсро, ки аз модаркалонаш Луис ва модараш Юнико ба мерос гирифта буд, ситоиш мекунад ва бовар дорад, ки он дар Тимотиюс низ боқӣ мемонад.

1. Аҳамияти оила дар ташаккули имон ва ба наслҳои оянда интиқол додани он.

2. Қувваи имон ва эътимоде, ки он метавонад оварда расонад.

1. Забур 27:1, "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ тарсам?"

2. Румиён 10:17, "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2 Тимотиюс 1:6 Бинобар ин туро ба ёд меорам, ки бахшоиши Худоро, ки бо гузоштани дастҳои ман дар туст, бармеангезӣ.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки атои Худоро, ки тавассути гузоштани дастҳо ба ӯ дода шудааст, истифода барад.

1. Қудрати атои Худо: Чӣ тавр истифода бурдан ва истифода бурдани қобилиятҳои аз ҷониби Худо додаи худ

2. Барангехтани атои Худо: Истифодаи баракатҳои Худованд барои хидмат ба Ӯ.

1. Румиён 12: 6-8 - Мувофиқи файзе, ки ба мо ато шудааст, атоҳои гуногун дорем, биёед онҳоро истифода барем: агар пешгӯӣ бошад, мувофиқи имони мо; агар хидмат бошад, дар хидмати мо; ё касе ки таълим медиҳад, дар таълимоти худ; ё касе ки насиҳат мекунад, дар насиҳати худ; ҳар кӣ медиҳад, бо озодӣ; он ки роҳбарӣ мекунад, бо ҷидду ҷаҳд; ҳар кӣ марҳамат мекунад, бо шодмонӣ.

2. Эфсӯсиён 4:11-13 - Ва Худи Ӯ баъзеро ҳавворӣ, баъзеро анбиё, баъзеро башоратдиҳанда ва баъзе чӯпонҳо ва муаллимон дод, то муқаддасонро барои кори хизмат ва обод кардани Бадани Масеҳ муҷаҳҳаз кунанд. , то даме ки ҳамаи мо ба ягонагии имон ва дониши Писари Худо, ба одами комил, ба андозаи камолоти Масеҳ бирасем.

2 Тимотиюс 1:7 Зеро ки Худо ба мо рӯҳи тарс ато накардааст; балки аз қувват, ва муҳаббат ва ақли солим.

Худо ба мо рӯҳи қудрат, муҳаббат ва ақли солим додааст, на рӯҳи тарс.

Беҳтарин

1. "Рӯҳи қудрат"

2. "Муҳаббат ва ақли солим"

Беҳтарин

1. Румиён 8:15-17 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтед, ки дубора ба тарс афтодаед, балки рӯҳи фарзандхондагиро гирифтаед, ки ба воситаи он мо нидо мекунем: «Аббо, Падар».

2. 1 Юҳанно 4:16-18 - Ҳамин тавр, мо фаҳмидем ва боварӣ ҳосил кардем, ки муҳаббате, ки Худо нисбати мо дорад. Худо муҳаббат аст ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст ва Худо дар вай сокин аст.

2 Тимотиюс 1:8 Пас, аз шаҳодати Худованди мо шарм надор, на аз ман бандии Ӯ; балки ба ҳасби қудрати Худо шарики уқубатҳои Инҷил бош;

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар имонаш устувор монад ва намунаи қудрати Худо бошад.

1. Қувваи шаҳодати мо: Намунаи қудрати Худо будан

2. Дар имони мо устувор истода: иштирок дар азобҳои Инҷил

1. Румиён 1:16 - Зеро ки ман аз Инҷили Масеҳ шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор;

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати ман дар заъф комил шудааст". Аз ин рӯ, бо камоли майл дар заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қуввати Масеҳ бар ман сокин шавад.

2 Тимотиюс 1:9 Ӯ моро наҷот дод ва бо даъвати муқаддас даъват кард, на аз рӯи аъмоли мо, балки мувофиқи ният ва файзи Худ, ки пеш аз пайдоиши ҷаҳон дар Исои Масеҳ ба мо ато шудааст,

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар хотир нигоҳ дорад, ки Худо онҳоро наҷот дод ва онҳоро бо даъвати муқаддас даъват кард, на барои аъмоли худ, балки аз рӯи нияти худ ва файзи Ӯ, ки тавассути Исои Масеҳ дода шудааст.

1) Файзи Худо басанда аст: Омузиши умқи муҳаббат ва раҳмати Худо

2) Зиндагии муқаддасона: Ҷавоб додан ба даъвати Худо

1) Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2) Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

2 Тимотиюс 1:10 Аммо ҳоло бо зуҳури Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ, ки мамотро аз байн бурда, ҳаёт ва ҷовидиро ба воситаи Инҷил равшан кардааст, зоҳир мегардад:

Исои Масеҳ зоҳир шуд, ки ба воситаи Инҷил ҳаёт ва бефаноиро равшан кунад.

1. Исо маргро барҳам дод ва ҳаёт ва ҷовидонӣ овард

2. Қудрати Инҷил: Ҳаёт ва ҷовидонӣ меорад

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад.

2 Тимотиюс 1:11 Барои ҳамин ман воиз ва ҳавворӣ ва муаллими халқҳо таъин шудаам.

Павлус ҳамчун воиз, расул ва муаллими ғайрияҳудиён таъин шудааст.

1. Даъват ба мавъиза - Мубориза бо тарс ва содиқона пайравӣ кардани даъвати Худо

2. Барои расул шудан даъват карда шудаанд - Чӣ тавр Инҷилро дуруст муаррифӣ кардан мумкин аст

1. Аъмол 9:15-16 - Табдил ёфтани Шоул ва таъин шудани ӯ барои мавъиза

2. Матто 28:18-20 - Супориши бузург барои мавъиза ва шогирди халқҳо

2 ба Тимотиюс 1:12 Зеро ки ман низ аз ин уқубат мекашам; лекин хиҷил нестам, зеро медонам, ки ба кӣ имон овардаам ва боварӣ дорам, ки вай қодир аст он чиро, ки ба ӯ додаам, бар зидди он рӯз нигоҳ дорад.

Павлус эътиқоди худро ба Худо ва қобилияти муҳофизати ӯро ва он чизеро, ки ба Ӯ супурдааст, тасдиқ мекунад.

1. Қуввати имони мо - Дар 2 Тимотиюс 1:12 ба намунаи Павлус такя карда, ин мефаҳмонад, ки чӣ тавр мо дар лаҳзаҳои тангӣ ва душворӣ ба Худо таваккал карда метавонем.

2. Қувваи Уҳдадорӣ - Ин аҳамияти ӯҳдадориҳои самимӣ ба Худо ва эътимод ба Ӯро барои иҷрои онҳо меомӯзад.

1. Румиён 8:25-27 - итминони Павлус ба садоқати Худо, ҳатто дар вақти душворӣ

2. Ибриён 11:1 - Таърифи имон ва умеде, ки он меорад.

2 Тимотиюс 1:13 Шакли суханони солимро, ки дар бораи ман шунидай, бо имон ва муҳаббате ки дар Исои Масеҳ аст, нигоҳ дор.

Парча: Павлуси расул Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки таълимоти солимеро, ки ба ӯ дар имон ва муҳаббат дар Исои Масеҳ таълим дода шудааст, дар хотир нигоҳ дорад ва нигоҳ дорад.

1. Қувваи таълимоти солим дар имони мо

2. Покистан дар имон ва ишқ тавассути таълимоти солим

1. 2 Тимотиюс 1:13

2. Эфсӯсиён 4:14-15 - То ки мо минбаъд дигар кӯдакон набошем, ки бо ҳилаҳои одамон ва ҳилаҳои маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо барои фиреб додан камин мезананд, ба он сӯ ва ба он сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот ронда нашавем; Аммо, агар дар муҳаббат ростӣ гӯяд, дар ҳама чиз, ки сар аст, дар Ӯ инкишоф ёбад, ҳатто Масеҳ.

2 Тимотиюс 1:14 Он кори некеро, ки ба ту супурда шудааст, аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки дар мо сокин аст, нигоҳ дорад.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба эътиқоди худ содиқ бошанд ва ба Рӯҳи Муқаддас дар дохили худ такя кунанд.

1. Қувваи Рӯҳулқудс дар ҳаёти мо

2. Муҳимияти пойдории имонамон

1. Румиён 8:14-17 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

2. Юҳанно 14:15-17 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

2 Тимотиюс 1:15 Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар Осиё ҳастанд, аз Ман рӯй гардондаанд; аз онҳо Фигелл ва Гермоген мебошанд.

Павлус ба Тимотиюс ёдовар мешавад, ки бисёр одамон аз Осиё аз ӯ рӯй гардонданд, махсусан ду нафарро, Фигелл ва Ҳермогенро номбар карданд.

1. Қувваи радкунӣ: Баррасии таҷрибаи Павлус дар Осиё.

2. Бо вуҷуди мухолифат ба Худо содиқ мондан.

1. Ибриён 11: 24-27 - Бо имон Мусо, вақте ки ба синни калонӣ расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад;

2. Румиён 8:31-35 - Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?

2 Тимотиюс 1:16 Худованд ба хонадони Онисифорус марҳамат кунад; зеро ки вай маро зуд-зуд тароват медод ва аз занчири ман шарм намекард;

Онисифор намунаи бузурги садоқат ва меҳрубонӣ ба Павлус буд, ҳатто дар вақти ранҷу азобҳои ӯ.

1. Вафодории Худо: Омӯзиш аз намунаи Онисифор

2. Қувваи меҳрубонӣ: Чӣ тавр Онисифор Павлусро дар ранҷу азобҳо тароват дод

1. Юҳанно 13:35 - «Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. Ғалотиён 6:2 - «Борҳои якдигарро бардоштед ва ҳамин тавр шариати Масеҳро иҷро кунед».

2 Тимотиюс 1:17 Аммо, вақте ки ӯ дар Рум буд, маро бо ҷидду ҷаҳд ҷустуҷӯ кард ва ёфт.

Павлус ҳангоми дар Рум буданаш Тимотиюсро ҷустуҷӯ кард ва ӯро ёфт.

1. Муҳимияти ҷустуҷӯи гумшудагон.

2. Мо метавонем пайдо кунем, агар Худоро ҷустуҷӯ кунем.

1. Луқо 19:10 - «Зеро ки Писари Одам барои ҷустуҷӯ ва наҷот додани гумшудагон омадааст».

2. Матто 7:7-8 - «Биталабед, ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед ва дари шумо ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ мепурсад, мегирад; ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад; ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, дар кушода мешавад».

2 ба Тимотиюс 1:18 Худованд ба вай ато фармо, ки дар он рӯз марҳамати Худовандро пайдо кунад;

Павлус дуо мекунад, ки Худованд ба Тимотиюс раҳм кунад ва ба ӯ хотиррасон кунад, ки онҳо дар Эфсӯс хизмат мекарданд.

1. Қувваи Дуо: Чӣ гуна Худованд дар раҳматаш ҷавоб медиҳад

2. Муҳимияти якҷоя хизмат кардан: Чӣ тавр хизмат моро муттаҳид мекунад

1. Яъқуб 5:16 - «Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст».

2. Аъмол 20:17-38 - Павлус бо пирони калисои Эфсӯс.

2 Тимотиюс 2 боби дуюми номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба ҳамкор ва шогирди маҳбуби худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус ба Тимотиюс оиди истодагарӣ, масъулият ва таълимоти солим дастурҳои муҳим медиҳад.

Сархати 1: Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки сарбози содиқ ва боинтизомшудаи Масеҳ бошад (2 Тимотиюс 2:1-7). Ӯ ӯро водор мекунад, ки дар файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бошад ва ба ӯ супориш медиҳад, ки чизҳои омӯхтаашро ба одамони боэътимод, ки дар навбати худ ба дигарон таълим медиҳанд, супорад. Павлус истиораҳоеро ба мисли сарбоз, варзишгар ва деҳқони меҳнатдӯст истифода мебарад, то зарурати интизом, суботкорӣ ва таваҷҷӯҳро дар хидмат нишон диҳад. Вай таъкид мекунад, ки онҳое, ки мувофиқи қоидаҳо рақобат мекунанд, мукофоти худро мегиранд.

Сархати 2: Павлус муҳимияти дуруст истифода бурдани каломи Худоро таъкид мекунад (2 Тимотиюс 2:8–19). Ӯ ба Тимотиюс дар бораи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон хотиррасон мекунад, ки дар мавъизаи онҳо муҳим аст. Сарфи назар аз он ки барои мавъизаи Инҷил ба зиндон ва азобу уқубат дучор мешуд, Павлус мегӯяд, ки каломи Худоро занҷирбанд кардан мумкин нест. Вай аз ҷанҷол бар сари калимаҳое, ки танҳо ба харобӣ оварда мерасонанд, ҳушдор медиҳад, вале барои коргарони тасдиқшуда, ки онро дуруст идора мекунанд, омӯзиши ҷиддии Навиштаҳоро ташвиқ мекунад.

Сархати 3: Боб бо дастурҳо оид ба канорагирӣ аз таълимоти бардурӯғ ва пайравӣ ба адолат анҷом меёбад (2 Тимотиюс 2:20-26). Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки аз ҳавасҳои ҷавонӣ гурезад ва дар баробари онҳое, ки Худовандро аз дили пок мехонанд, адолатро пайгирӣ кунад. Ӯ аз баҳсҳои беақлонае, ки боиси ҷанҷол мегардад, ҳушдор медиҳад, аммо ҳангоми ислоҳи мухолифон нармӣ карданро маслиҳат медиҳад, то онҳо тавба кунанд. Павлус хоҳиши Худоро барои наҷоти ҳама таъкид мекунад ва ба покӣ даъват мекунад, ки аз гиребон шудан бо хоҳишҳои дунявӣ худдорӣ кунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми 2 Тимотиюс диққати худро ба истодагарӣ дар масъулиятҳои хизматӣ диққат медиҳад ва ҳамзамон ба дуруст истифода бурдани Каломи Худо таъкид мекунад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки мисли сарбоз ё варзишгар интизомнок бошад ва ба ӯ супориш дод, ки таълимоти худро ба одамони боэътимод интиқол диҳад.

Ӯ аҳамияти дуруст истифода бурдани каломи Худоро таъкид мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки аз баҳсу ҷанҷол бар сари калом. Павлус омӯзиши боғайрат ва дуруст истифода бурдани Навиштаҳоро ташвиқ мекунад.

Ин боб бо дастурҳо оид ба канорагирӣ аз таълимоти бардурӯғ, дунболи адолат ва ислоҳи мухолифон бо нармӣ анҷом меёбад. Павлус хоҳиши наҷотро таъкид

мекунад ва ба покӣ дар ҳаёти масеҳӣ даъват мекунад. Ин боб ҳамчун даъват ба истодагарӣ, масъулият дар таълим ва ҷустуҷӯи адолат дар доираи мушкилоте, ки дар хидмат дучор мешаванд, хидмат мекунад.

2 Тимотиюс 2:1 Пас, эй писарам, дар файзе ки дар Исои Масеҳ аст, қавӣ бош.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар имонаш ба Масеҳ қавӣ бошад ва ба файзи Ӯ такя кунад.

1. Файзи Худо басанда аст - Румиён 8:28-39

2. Даъват барои истодагарӣ - Эфсӯсиён 6:10-20

1. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - такя кардани Павлус ба файз ва қуввати Худо дар баробари ранҷу азоб.

2. Ибриён 12:1-3 - Зарурати истодагарӣ дар муқобили душвориҳо.

2 Тимотиюс 2:2 Ва он чи дар миёни шоҳидони бисьёр дар бораи ман шунидай, ба мардони мӯътамад бисупор, ки онҳо метавонанд ба дигарон низ таълим диҳанд.

Тимотиюс ташвиқ карда мешавад, ки чизҳои аз Павлус шунидаашро ба мардони содиқ супорад, ки онҳо метавонанд ба дигарон таълим диҳанд.

1. Қувваи интиқоли Каломи Худо

2. Масъулияти вафодорӣ ба Худо

1. Масалҳо 11:30 - Меваи одил дарахти ҳаёт аст; ва касе ки ҷонҳоро ғолиб мекунад, доно аст.

2. 2 Петрус 1:12 - Аз ин рӯ, ман беэътиноӣ намекунам, ки шуморо ҳамеша дар хотир нигоҳ доред, гарчанде ки шумо онҳоро медонед ва дар ҳақиқати ҳозира устувор бошед.

2 Тимотиюс 2:3 Пас, шумо ҳамчун сарбози хуби Исои Масеҳ ба сахтӣ тоб оваред.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ҳамчун сарбози хуби Исои Масеҳ ба душвориҳо тоб оварад.

1. Таҳаммули сахтиҳо ба хотири Исо

2. Сарбози хуби Масеҳ будан

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ин ҳамаро хурсандӣ ҳисоб кунед.

2 ба Тимотиюс 2:4 Ҳеҷ каси ҷангҷӯ бо корҳои ин дунё даст накашад; то ки вайро, ки уро сарбозй интихоб кардааст, писанд оварад.

Павлус ба Тимотиюс маслиҳат медиҳад, ки шахсе, ки дар ҷанги рӯҳонӣ қарор дорад, набояд аз корҳои ин ҳаёт парешон шавад, то ба Худое, ки ӯро барои ҷанг баргузидааст, писанд ояд.

1. Нагузоред, ки ҳаёт шуморо аз хидмат ба Худо дур кунад

2. Ба корҳои дунё печида нашавед

1. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед.

2. Ғалотиён 5:1 - Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро бо он озод кардааст, устувор истода бошед ва дубора ба юғи ғуломӣ печида нашавед.

2 Тимотиюс 2:5 Ва агар касе низ барои соҳиб шудан кӯшиш кунад, тоҷи тоҷ надорад, магар ин ки аз рӯи қонун кӯшиш кунад.

Ғолибият кафолат дода намешавад, агар ин раванд қонунӣ анҷом дода нашавад.

1. Роҳ ба сӯи муваффақият тавассути воситаҳои ҳуқуқӣ аст

2. Кори сахт ба муваффақият кафолат намедиҳад

1. Румиён 12:10-11 - Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарона муносибат кунед, то ки ба якдигар эҳтиром нишон диҳед; дар ҷидду ҷаҳд ақиб нашавед, дар рӯҳи гарм, хизмат ба Худованд;

2. Масалҳо 21:5 - Фикрҳои меҳнатдӯст танҳо ба фаровонӣ майл доранд; балки аз ҳар касе, ки шитоб мекунад, танҳо ба хоҳиш.

2 Тимотиюс 2:6 Деҳқони меҳнаткаш бояд аввал аз меваҳо шарик бошад.

Павлус ба кори душвор ташвиқ мекунад, зеро коргар бояд барои саъю кӯшиши худ мукофот дода шавад.

1. ? ӯ баракати меҳнатдӯстӣ?

2. ? ӯ Қудрати меҳнати сахт?

1. Масалҳо 13:4 ??? ҷони танбал мехоҳад, вале чизе надорад;

2. Қӯлассиён 3:23 ??? ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон.??

2 Тимотиюс 2:7 Андеша кунед, ки чӣ мегӯям; ва Худованд ба ту дар ҳама чиз фаҳмиш ато кунад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба дастуроти ӯ бодиққат бошад ва фаҳмиши Худоро пурсад.

1. Дар ҳама чиз ҳикмати Худоро биҷӯед: Омӯзиши 2 Тимотиюс 2:7

2. Дар имон инкишоф диҳед: Андешед, ки Павлус дар 2 Тимотиюс 2:7 чӣ мегӯяд

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард".

2 Тимотиюс 2:8 Дар хотир доред, ки Исои Масеҳ аз насли Довуд мувофиқи башорати ман аз мурдагон эҳьё шуд:

Павлус ба Тимотиюс хотиррасон мекунад, ки Исо мувофиқи башорат эҳё шудааст.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр эҳёи Исо қудрати онро нишон медиҳад

2. Масеҳи эҳёшуда: Мулоҳиза дар бораи эҳёи Исо

1. Румиён 1: 3-4 - «Дар бораи Писари Ӯ Исои Масеҳи Худованди мо, ки аз насли Довуд ба ҳасби ҷисм ба вуҷуд омадааст ва Писари Худо бо қудрат, ба ҳасби рӯҳи муқаддас эълон шудааст, аз ҷониби эҳёи мурдагон"

2. Аъмол 13: 30-31 - "Аммо Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард: Ва Ӯро рӯзҳои зиёде ба онҳое ки бо Ӯ аз Ҷалил ба Ерусалим омада буданд, дида шуд, ки шоҳидони Ӯ ба мардум ҳастанд. Ва мо ба шумо шодӣ баён мекунем. башорат медиҳад, ки чӣ тавр Худо ваъдаеро, ки ба падарон дода шуда буд, барои мо фарзандони онҳо ба амал овард, ки Исоро эҳьё кард, чунон ки дар таронаи дуюм низ навишта шудааст».

2 Тимотиюс 2:9 Дар он ҷо ман, ҳамчун бадкор, то занҷирҳо азоб мекашам; аммо каломи Худо баста нест.

Павлус барои мавъизаи Каломи Худо азоб кашид ва ҳатто ба зиндон андохта шуд, аммо Каломи Худо баста набуд ва боздошта наметавонист.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Инҷил метавонад ба ҳама чиз тоб оварад

2. Дар имон устувор будан: рӯҳбаландӣ барои замонҳои душвор

1. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

2. Луқо 4:18-19 - Рӯҳи Худованд бар ман аст, зеро ки Ӯ маро тадҳин кардааст, то ба

мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилҳои шикастаҳоро шифо бахшам, раҳоӣ ба асирон ва биноҳои кӯронро мавъиза кунам, то кӯфтагонро озод кунам.

2 Тимотиюс 2:10 Бинобар ин ман ба ҳама чиз барои баргузидагон сабр мекунам, то ки онҳо низ ба наҷоте, ки дар Исои Масеҳ аст, бо ҷалоли абадӣ ба даст оранд.

Павлус барои баргузидагон ба ҳама чиз тоб овард, то ки онҳо ба воситаи Исои Масеҳ наҷот ёбанд ва ҷалоли абадӣ эҳсос кунанд.

1. Қувваи истодагарӣ ??Чӣ тавр Павлус? □ Омодагӣ ба субот роҳро барои баргузидагон боз кард? □ Наҷот

2. Подошҳои қурбонӣ ??Чӣ тавр Павлус? □ Амалҳои беғаразона боиси шӯҳрати абадӣ барои интихобшудагон гардиданд

1. Филиппиён 3:10-14 Павлус? □ Ҷустуҷӯи адолат ва мукофоти абадӣ

2. Ибриён 12:1-3 ?Қудрати истодагарӣ дар имон

2 Тимотиюс 2:11 Ин сухани боэътимод аст: зеро ки агар мо бо Ӯ мурда бошем, бо Ӯ низ зиндагӣ хоҳем кард.

Ин як сухани содиқ аст, ки агар мо бо Исо бимирем, мо низ бо Ӯ зиндагӣ хоҳем кард.

1. Зиндагӣ бо Исо: умеди ҳаёти ҷовидонӣ

2. Бо Исо мурдан: арзиши ҳаёти ҷовидонӣ

1. Румиён 6:8-11 - Акнун, агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки мо низ бо Ӯ зиндагӣ хоҳем кард.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт, ? □ эҳё ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурд, зинда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ зинда ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд.

2 Тимотиюс 2:12 Агар азоб кашем, мо низ бо Ӯ подшоҳӣ хоҳем кард; агар мо Ӯро инкор кунем, Ӯ низ моро инкор хоҳад кард;

Уқубат метавонад як қисми ҳаёти масеҳӣ бошад, аммо он метавонад дар ниҳоят ба ҳукмронии Масеҳ оварда расонад. Инкори Масеҳ боиси он мешавад, ки Ӯ моро инкор кунад.

1. «Роҳи ранҷу азоб: роҳ ба сӯи подошҳои абадӣ».

2. "Интихоб аз они шумост: Инкор кунед ё бо Масеҳ ҳукмронӣ кунед"

1. Румиён 8:17 - "Ва агар фарзандон бошад, ворисонанд; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ уқубат кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем."

2. Ибриён 10: 32-39 - "Аммо айёми пештараро ба ёд оред, ки дар он шумо, пас аз равшанӣ шудан, шумо ба ҷанги бузурги андӯҳҳо тоб овардаед; Қисман, дар ҳоле ки шумо ҳам бо маломатҳо ва уқубатҳо ба ҳайси тамошобин табдил ёфтаед; ва қисман. , дар ҳоле, ки шумо бо онҳое, ки бо истифодашудагон буданд, шарик шуданд, зеро ки дар занҷирҳои ман ба ман раҳм кардед ва тороҷи молу мулки худро шодона қабул кардед, зеро дар худ медонед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва пойдор доред. эътимоди шумо, ки мукофоти бузурге дорад, зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз ба ҷо овардани иродаи Худо, ваъдаро ба даст оваред, зеро ки боз андак вақт аст, ва Оянда хоҳад омад ва хоҳад омад. Аммо одилон бо имон зиндагӣ хоҳанд кард, аммо агар касе ақибнишинӣ кунад, ҷони ман аз вай ҳаловат нахоҳанд дошт, аммо мо аз онҳо нестем, ки ба ҳалокат бармегарданд, балки аз имондоронем, то ки ҷон наҷот ёбанд. ».

2 Тимотиюс 2:13 Агар мо имон наоварем, вай содиқ мемонад: худро инкор карда наметавонад.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки содиқ монданд, ҳатто агар дигарон бовар накунанд, зеро Худо ҳамеша содиқ аст ва Худро инкор карда наметавонад.

1. Вафодории Худо дар баробари куфр

2. Қувваи имон ба Худо

1. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин кори шумо нест; ин атои Худо аст? □ аз натиҷаи корҳо, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2 Тимотиюс 2:14 Ин чизҳоро ба ёд оред ва ба ҳузури Худованд онҳоро таъкид кунед, ки на дар бораи суханон ба манфиати бефоида, балки барои вайрон кардани шунавандагон кӯшиш кунанд.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба калисо хотиррасон кунад, ки диққати худро ба масъалаҳои рӯҳонӣ равона созад, на ба баҳсу мунозира дар бораи суханони беаҳамият.

1. "Қувваи ваҳдат: Вақте ки мо якҷоя мешавем, ба он чизе ноил шуда метавонем"

2. «Таваҷҷӯҳ ба он чизе ки бештар муҳим аст: Фаҳмидани аҳамияти рӯҳонии суханони мо»

1. Филиппиён 2: 14-15 - "Ҳама чизро бе шиква ва баҳс кунед, то ки шумо беайб ва бегуноҳ, фарзандони Худо дар миёни насли каҷ ва каҷ, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғҳои ҷаҳон дурахшидед, беайб ва беайб бошед. ».

2. Яъқуб 3:13-18 - "Дар байни шумо кист, ки хирадманд ва хирадманд аст? Бигзор вай бо рафтори неки худ аъмоли худро дар фурӯтании хирад нишон диҳад".

2 Тимотиюс 2:15 Омӯзед, то худро дар назди Худо писандида нишон диҳед, коргаре, ки набояд хиҷил шавад ва каломи ростиро дуруст тақсим мекунад.

Тимотиюс ташвиқ карда мешавад, ки Китоби Муқаддасро бодиққат омӯзад ва дуруст тафсир кунад, то ба Худо писанд ояд.

1. Роҳ ба ризоияти ҳақиқӣ: Тақсимоти дурусти каломи ҳақ

2. Муҳимияти фаҳмидани Китоби Муқаддас: Худро барои иродаи Худо муҷаҳҳаз кардан

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. 2 Петрус 1:20-21 - Пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ як пешгӯии Навиштаҳо аз тафсири худи касе ба вуҷуд намеояд. Зеро ҳеҷ гоҳ пешгӯй бо иродаи инсон ба вуҷуд наомадааст, балки одамон, вақте ки Рӯҳулқудс онҳоро мебурд, аз Худо сухан

мегуфтанд.

2 Тимотиюс 2:16 Аммо аз гапҳои нопок ва беҳуда дурӣ ҷӯед, зеро ки онҳо бадкирдориро бештар хоҳанд кард.

Масеҳиён бояд аз сӯҳбатҳои ношоиста ва хушку холӣ худдорӣ кунанд, зеро онҳо боиси бадбинии бештар мегарданд.

1. ? □ hun Evil: Дурӣ аз сухани бад??

2. ? □ ӯ Қудрати Суханони Ту: Худдорӣ аз гапҳои ношоям ва беҳуда?

1. Яъқуб 3:5–6 - ? □ ven ҳамин тавр, забон як узви хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва дар оташи дӯзах аст.??

2. Масалҳо 15:4 - ? □ забони солим дарахти ҳаёт аст, вале кач дар он шикастани рӯҳ аст.

2 Тимотиюс 2:17 Ва каломи онҳо мисли бемории саратон хоҳад хӯрд; аз онҳо Ҳуменей ва Филитус ҳастанд;

Гименей ва Филитус таълимоти бардурӯғро паҳн карданд, ки ба саратон монанд аст.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ - Масалҳо 19:27

2. Муҳофизат аз таълимоти бардурӯғ - Аъмол 20:28-31

1. Эфсӯсиён 4:14 - То ки мо минбаъд дигар кӯдакон набошем, ки ба он сӯ ва ба он сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот, бо ҳилаҳои одамон ва ҳилаҳои маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо дар камингоҳ мемонанд, то фиреб диҳанд.

2. Титус 1:9 - Каломи содиқро, ки ба ӯ таълим дода шудааст, маҳкам нигоҳ дорад, то ки бо таълимоти солим қодир бошад ҳам мухолифонро насиҳат диҳад ва ҳам бовар кунонад.

2 Тимотиюс 2:18 Онҳое ки дар бораи ростӣ хато карда, мегӯянд, ки эҳё аллакай гузаштааст; ва имони баъзеро сарнагун созанд.

Ин порча хатари таълимоти бардурӯғро дар бораи эҳё, ки метавонад боиси сарнагун шудани имони баъзеҳо гардад, муҳокима мекунад.

1. Ҳақиқати қиёмат: чӣ гуна бояд аз таълимоти дурӯғ парҳез кард.

2. Қувваи таълимоти бардурӯғ: чӣ гуна онҳо метавонанд имонро вайрон кунанд.

1. Матто 22:23-32 - Боварӣ надоштани саддуқиён ба эҳё.

2. Юҳанно 11:25-26 - Ваъдаи Исо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ тавассути эҳё.

2 Тимотиюс 2:19 Бо вуҷуди ин, ки таҳкурсии Худо устувор аст, ки ин мӯҳр дорад, Худованд онҳоеро, ки аз они Ӯст, медонад. Ва ҳар кӣ исми Масеҳро номбар мекунад, бигзор аз шарорат дур шавад.

Бунёди Худо қавӣ аст ва мо бояд кӯшиш кунем, ки бо роҳи писандидаи Ӯ зиндагӣ кунем.

1. Дар хотир дорем, ки муҳаббат ва садоқати Худо устувор аст ва мо бояд мувофиқи хости Ӯ зиндагӣ кунем.

2. Мо бояд ба фармудаҳои Худо итоат кунем ва гуноҳамонро паси сар гузорем, то ҳаёти имонӣ дошта бошем.

1. Забур 36:5 - Муҳаббати устувори Ту, эй Худованд, то осмон паҳн мешавад, вафодории ту ба абрҳо.

2. Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

2 Тимотиюс 2:20 Аммо дар хонаи бузург на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки аз чӯб ва хок низ ҳастанд; ва баъзе барои иззат ва баъзе барои нангу номус.

Дар хонаи бузург зарфҳои гуногун мавҷуданд, ки баъзеи онҳо барои мақсадҳои шарафманд ва баъзеи онҳо барои мақсадҳои номуносиб истифода мешаванд.

1. Худо барои ҳар зарфе дар хонаи худ нақшае дорад

2. Интихоби мо муайян мекунад, ки мо чӣ гуна зарф мешавем

1. Румиён 9:21 - Оё кулолгар бар гил қудрат надорад, ки аз як пора зарферо барои иззат ва дигареро барои зишт созад?

2. Масалҳо 16:9 - Дили одам роҳи худро тарҳрезӣ мекунад, аммо Худованд қадамҳои ӯро ҳидоят мекунад.

2 Тимотиюс 2:21 Пас, агар касе худро аз инҳо пок кунад, вай зарфе барои иззат, тақдис ва барои истифода барои оғо хоҳад буд ва барои ҳар кори нек омода хоҳад шуд.

Барои он ки ба ҳар кори нек омода бошад, одам бояд худро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад.

1. Пок кардани худ барои истифодаи Устод

2. Ба ҳар кори хайр омода будан

1. 1 Петрус 1:13-17 - Аз ин рӯ, бо ақли ҳушёр ва комилан ҳушёр, умеди худро ба файзе, ки вақте ки Исои Масеҳ ҳангоми омаданаш зоҳир мешавад, ба шумо расонида мешавад. Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба хоҳишҳои бадие, ки дар замони ҷоҳилият зиндагӣ мекардед, мувофиқат накунед. Аммо чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст,ончунон дар ҳар корат муқаддас бош; зеро навишта шудааст: ? муқаддас, зеро ки ман муқаддас ҳастам.??

2. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ ту метавонӣ имтиҳон хоҳӣ кард ва аз он чӣ Худоро розӣ кунӣ? ирода аст? иродаи нек, писандида ва комил аст.

2 Тимотиюс 2:22 Аз ҳавасҳои ҷавонӣ бигрезед; балки бо онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, аз паи адолат, имон, эҳсон ва осоиштагӣ бошед.

Дар тӯли ҳаёти худ, мо бояд ба васвасаҳои ҷавонӣ муқобилат кунем ва ба ҷои он, ки адолат, имон, хайрия ва сулҳро бо онҳое, ки Худовандро содиқона мехонанд, ҷӯем.

1. Қувваи адолат - чӣ тавр ба воситаи имон ва хайрхоҳона ҳаёти адолатро ба сар бурдан мумкин аст.

2. Зиндагӣ дар сулҳ - чӣ гуна метавон сулҳро дар ҷаҳон тавассути имон ва хайрия пайдо кард.

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ мебошад.

2 Тимотиюс 2:23 Аммо аз саволҳои аблаҳона ва нохонда канорагирӣ кунед, зеро медонанд, ки онҳо ҷанҷолҳои ҷинсӣ мекунанд.

Муҳим аст, ки аз саволҳои беақл ва нохонда канорагирӣ кунед, зеро онҳо метавонанд боиси баҳс ё ихтилофот шаванд.

1. Қувваи фаҳмиш - Фаҳмидани он ки кай аз сӯҳбатҳои муайян канорагирӣ кардан лозим аст

2. Қудрати хирад - Донистани кай ба муколамаи пурмазмун

1. Масалҳо 15:2 - Забони доно донишро дуруст ба кор мебарад, вале аз даҳони аблаҳон аблаҳӣ мерезад.

2. Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, ҳалим ва ба осонӣ даъватшаванда, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

2 Тимотиюс 2:24 Ва бандаи Худованд набояд кӯшиш кунад; балки ба ҳама нармӣ кунед, ба таълимгиранда, пурсабр,

Бандаи Худованд бояд ҳалим, пурсабр ва тавонои таълим додан бошад.

1) Қувваи сабр; 2) Фоидаҳои ҳалимӣ

1) Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, 23 Ҳалимӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест». 2) Қӯлассиён 3: 12-14 - «Пас, ҳамчун баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби марҳамат, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ, пурсабрӣ ва пурсабриро дар бар кунед; бо касе ҷанҷол кунед: чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед.

2 Тимотиюс 2:25 Бо фурӯтанӣ ба мухолифони худ насиҳат диҳед; Агар Худо тавбаашон кунад, то ба ҳақ иқрор шаванд.

Барои ба даст овардани тавба ва эътирофи ҳақиқат, ба Тимотиюс дастур дода шудааст, ки ҳалим бошад ва ба онҳое, ки ба худ мухолифат мекунанд, таълим диҳад.

1. Ҳалимиро рисолати мо гардонем: Чӣ тавр одамонро бо ҳалимӣ ва муҳаббат ба сӯи Масеҳ ҷалб кардан мумкин аст

2. Тағйир додани мухолифат ба имконият: чӣ гуна бояд мардумро бо меҳрубонӣ ба сӯи ҳақ раҳнамоӣ кард

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ ва худдорӣ мебошад. Бар зидди ин гуна чизҳо қонун вуҷуд надорад.

2. Эфсӯсиён 4:2 - Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар таҳаммул кунед.

2 Тимотиюс 2:26 Ва то ки онҳо аз доми иблис, ки бо хости ӯ ба асирӣ афтодаанд, раҳо шаванд.

Ин порча аз 2 Тимотиюс 2:26 дар бораи он нақл мекунад, ки чӣ тавр имондорон бо такя ба иродаи Худо аз доми иблис раҳоӣ ёфта метавонанд.

1. Иродаи Худо: Калиди раҳоӣ аз домҳои шайтон

2. Дар муқобили васвасаҳо устувор истодан: Чӣ тавр ба домҳои шайтон ғолиб омадан мумкин аст

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Яъқуб 1:12-13 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро мегирад, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2 Тимотиюс 3 боби сеюми номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба ҳамкор ва шогирди маҳбуби худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус дар бораи замонҳои душворе, ки меояд, ҳушдор медиҳад ва Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки дар имон ва риояи Навиштаҳои Муқаддас устувор монад.

Сархати 1: Павлус хусусиятҳои одамонро дар рӯзҳои охир тасвир мекунад (2 Тимотиюс 3:1-9). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки дар ин айём мардум дӯстдори худ, пулпараст, фахрфурӯш, мағрур, бадгӯй, нофармон ба падару модар, носипос, нопок, беихтиёр, бераҳм, ба некӣ дӯст намедоранд. Хиёнаткору тӯҳматгар хоҳанд буд. Павлус ба Тимотиюс маслиҳат медиҳад, ки аз чунин одамоне, ки зоҳири парҳезгорӣ доранд, вале қудрати онро инкор мекунанд, дурӣ ҷӯяд. Ӯ ба ӯ хотиррасон мекунад, ки ин ашхос ба фиреби худ муваффақ намешаванд, зеро беақлии онҳо ошкор хоҳад шуд.

Сархати 2: Павлус арзиш ва эътибори Навиштаҳоро таъкид мекунад (2 Тимотиюс 3:10-17). Ӯ Тимотиюсро таъриф мекунад, ки сарфи назар аз таъқиботҳо ба таълим ва намунаи ӯ пайравӣ мекунад. Павлус ба ӯ хотиррасон мекунад, ки ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд дар Исои Масеҳ ҳаёти худотарсӣ дошта бошанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд. Вай аҳамияти идома додани он чизеро, ки аз кӯдакӣ омӯхтааст, қайд мекунад - навиштаҳои муқаддасе, ки метавонанд ба воситаи имон ба Исои Масеҳ касро барои наҷот хирадманд созанд. Павлус қайд мекунад, ки тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо илҳом гирифта шудааст ва барои таълим додан, таҳқир кардан ва таълим додани адолат муфид аст, то имондорон барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз шаванд.

Сархати 3: Ин боб бо супориши ба таври содиқона мавъиза кардани Калом анҷом меёбад (2 Тимотиюс 3:14-17). Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки он чизеро, ки аз кӯдакӣ гирифта буд ва ба он боварии қатъӣ дошт, идома диҳад, зеро вай онҳоеро, ки аз онҳо омӯхтааст, медонад, яъне ба бибиаш Лоис ва модари Юнико ишора мекунад. Ӯ ӯро на танҳо барои он рӯҳбаланд мекунад, ки Навиштаҳо илҳом ёфтаанд, балки барои он ки он имондоронро барои ҳар як кори нек муҷаҳҳаз мекунад. Павлус ӯро водор мекунад, ки Каломро дар мавсим ва берун аз мавсим мавъиза кунад, бо пурсабрӣ ва таълимоти зиёд мазаммат кунад, сарзаниш кунад ва насиҳат кунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми 2 Тимотиюс дар бораи хислатҳои одамон дар рӯзҳои охир ҳушдор дода, арзиш ва эътибори Навиштаҳоро таъкид мекунад.

Павлус рафторҳоеро, ки дар замонҳои душвор паҳн мешаванд, тасвир намуда, ба Тимотиюс маслиҳат медиҳад, ки аз чунин шахсоне, ки зоҳири парҳезгорӣ доранд, вале қудрати онро рад мекунанд, канорагирӣ кунад.

Вай аҳамияти Навиштаҳоро, ки аз ҷониби Худо илҳом ёфтааст, таъкид мекунад, ки барои таълим додан ва муҷаҳҳаз кардани имондорон барои ҳар як кори хайр фоидаовар аст. Павлус ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки он чизеро, ки аз кӯдакӣ омӯхта буд, идома диҳад ва бо сабр ва таълимот Каломро содиқона мавъиза кунад. Ин боб ҳамчун огоҳӣ бар зидди таназзули ахлоқӣ, тасдиқи қудрати Навиштаҳо ва супориш барои устувор мондан дар имон ҳангоми иҷрои ӯҳдадориҳои хидмат хизмат мекунад.

2 Тимотиюс 3:1 Инро низ бидонед, ки дар айёми охир замонҳои хатарнок фаро хоҳанд расид.

Дар рузхои охир рузхои душвор фаро мерасад.

1. "Замонҳои душвор тобовар: Умеди Инҷил"

2. "Муайян кардани замонҳои душвор: қувват дар Худованд"

1. Ишаъё 40:29-31 - Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе ки қудрат надорад, қувват мебахшад.

2. Забур 46:1-2 - Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

2 Тимотиюс 3:2 Зеро ки одамон нафси худро дӯст медоранд, тамаъкор, фахрфурӯш, мағрур, куфр, беитоат ба падару модар, носипос, нопок,

Мардум худхоҳ, тамаъкор, фахрфурӯш, мағрур ва нисбат ба падару модар беэҳтиромӣ, носипос ва нопок мешаванд.

1. Хавфи худхоҳӣ: Чӣ гуна бояд аз ҳарис, фахрфурӯш ва беэҳтиромӣ худдорӣ кард

2. Қувваи шукргузорӣ: Чӣ гуна бояд зиндагии муқаддас ва шараф дошта бошад

1. Масалҳо 11:25 - Саховатманд комёб мешавад; касе, ки дигаронро тароват бахшад, тароват меёбад.

2. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2 Тимотиюс 3:3 Бе муҳаббати табиӣ, оташбасҳо, айбдоркунандагони бардурӯғ, нотавон, бераҳм, нафратовар аз некиён,

Одамоне, ки бе меҳру муҳаббати табиӣ нестанд, сулҳро вайрон мекунанд, дигаронро бардурӯғ айбдор мекунанд, нафсҳои худро идора карда наметавонанд, бераҳм ҳастанд ва аз некиҳо нафрат мекунанд, маҳкум карда мешаванд.

1. Қувваи Муҳаббат: Чаро ҳамдардӣ ва меҳрубонӣ муҳим аст?

2. Хавфи нафрат: Чаро мо бояд дигаронро эҳтиром кунем

1. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе таҳриф бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба он чи хуб аст, часпида.

2. Яъқуб 3:14-18 - Аммо агар шумо дар дилҳои худ ҳасад ва низоъ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. Ин ҳикмат аз боло нозил намешавад, балки заминӣ, нафсонӣ ва шайтонист.

2 Тимотиюс 3:4 Хиёнаткорон, сарбаланд, олиҷаноб, бештар аз дӯстдорони Худо лаззатҳоро дӯст медоранд;

Одамоне, ки хиёнаткор, сарсахт ва мутакаббир ҳастанд ва лаззатро аз садоқат ба Худо авлотар медонанд.

1. Муҳаббати Худо аз лаззатҳои дунё болотар аст

2. Хатарҳои баландфикрӣ ва худмарказӣ

1. Эфсӯсиён 4:17-19 - Мисли ғайрияҳудиён дар ботилии ақли худ рафтор накунед. дил: 19 Онҳое, ки пас аз эҳсоси худ ба фисқу фуҷур афтодаанд, то ки ҳар нопокиро бо тамаъкорӣ кунанд.

2. Яъқуб 4:6-10 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». 7 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. 8 Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ. 9 Ба ғазаб афтед ва гиря кунед: хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн табдил ёбад. 10 Дар ҳузури Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2 Тимотиюс 3:5 Ва дорои шакли худотарсӣ, вале қудрати онро инкор кунед: аз инҳо рӯй гардонед.

Одамон метавонанд шакли илоҳӣ дошта бошанд, аммо қудрати Худоро инкор мекунанд. Аз ин гуна одамон руй гардондан лозим аст.

1. Қудрати Худо - Чӣ тавр бояд атоҳои онро дар ҳаёти мо эътироф ва қабул кунем.

2. Фоидаҳои бардурӯғ - Фарқият байни онҳое, ки дар ҳақиқат қудрати Худоро доранд ва онҳое, ки танҳо ба назар зоҳир мешаванд.

1. 1 Юҳанно 4:1 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд".

2. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ мешавад ё анҷир аз дарахт? Пас, ҳар дарахти солим меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бемор меваи бад медиҳад. Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас онҳоро аз меваҳошон мешиносӣ».

2 ба Тимотиюс 3:6 Зеро ки аз ҷумлаи онҳо ҳастанд, ки ба хонаҳо медароянд ва занони аблаҳи пур аз гуноҳ ва ҳавасҳои гуногунро ба асорат мебаранд,

Муаллимони бардурӯғ онҳое ҳастанд, ки ба хонаҳо даромада, занони пур аз гуноҳ ва бо ҳавасҳои гуногунро рабуданд.

1. Хавфи муаллимони козиб

2. Зиндагии муқаддасона бо вуҷуди васвасаҳо

1. Яъқуб 1:14-15 - «Аммо ҳар кас вақте ба васваса дучор мешавад, ки ба васвасаи ҳаваси худ фирефта мешавад. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

2. Масалҳо 5:3-5 - «Зеро ки аз лабони зани мамнӯъ асал мечакад, ва суханаш аз равған нармтар аст, вале дар ниҳоят чун кирмак талх аст, мисли шамшери дудама тез. Пойҳояш ба марг меафтанд; қадамҳои вай ба сӯи шеол меравад; вай дар бораи роҳи зиндагӣ андеша намекунад; роҳҳои вай овора мешавад ва вай инро намедонад».

2 Тимотиюс 3:7 Ҳамеша таълим мегиред ва ҳеҷ гоҳ ба дониши ростӣ расида наметавонед.

Одамон метавонанд қисми зиёди умри худро ба омӯзиш сарф кунанд, аммо ҳеҷ гоҳ ба дониши ҳақиқат наоянд.

1. Чаро Ҷустуҷӯи дониши ҳақиқӣ муҳим аст?

2. Дар пайи ҳақиқатҳои ҷовидонӣ, на донишҳои муваққатӣ.

1. Юҳанно 17:3 - Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, ки онҳо Туро, Худои ягонаи ҳақиқиро ва Исои Масеҳро, ки фиристодай, мешиносанд.

2. 2 ба Қӯринтиён 4:3-4 - Ва ҳатто агар Инҷили мо пӯшида бошад ҳам, он барои онҳое, ки ба ҳалокат мерасанд, парда аст, ки дар сурати онҳо худои ин ҷаҳон зеҳни беимононро кӯр кардааст, то онҳо нурро набинанд. аз башорати ҷалоли Масеҳ, ки сурати Худост.

2 Тимотиюс 3:8 Чӣ тавре ки Янн ва Ямбрис ба Мусо муқобилат мекарданд, онҳо низ ба ростӣ муқобилат мекунанд: одамони ақли фосид, дар имон мазаммат.

Одамони ақли фосид ва мазаммат дар имон ба ростӣ муқобилат мекунанд, ҳамон тавре ки Янн ва Ҷамбрес ба Мусо муқобилат карданд.

1. Қувваи Муқовимат ба Ҳақиқат

2. Бартараф кардани монеаҳо дар роҳи имон

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои

гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2 Тимотиюс 3:9 Аммо онҳо дигар пеш нахоҳанд рафт, зеро ки беақлии онҳо ба ҳама маълум хоҳад шуд, чунон ки онҳо низ буданд.

Одамоне, ки қарорҳои беақлона қабул мекунанд, барои дидани ҷаҳон фош хоҳанд шуд.

1. Худованд дар охиратро ҳамеша фош мекунад.

2. Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки қарорҳои оқилона қабул кунем.

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят он ба марг мебарад.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2 Тимотиюс 3:10 Аммо ту таълимоти маро, тарзи зиндагӣ, мақсад, имон, пурсабрӣ, хайрхоҳӣ, пурсабрӣ,

Павлус ба Тимотиюс дар бораи хислатҳои аз ӯ омӯхтааш хотиррасон кард: таълимот, тарзи зиндагӣ, мақсад, имон, пурсабрӣ, хайрхоҳӣ ва пурсабрӣ.

1. Зиндагии пурсабр ва пурсабр

2. Фоидаҳои зиндагии садақа ва имон

1. Ғалотиён 5:22-23 - Меваи Рӯҳ: Муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, сабр, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, ҳалимӣ ва худдорӣ

2. Румиён 12:12-13 - Бо умед шодӣ кунед, дар мусибат пурсабр бошед, дар дуо доимӣ бошед. Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед.

2 Тимотиюс 3:11 Таъқибот ва мусибатҳое, ки дар Антиёхия, Иқуния ва Лустра ба сари ман омада буданд; Ман ба чӣ гуна таъқибот дучор шудам, вале Худованд маро аз ҳамаи онҳо наҷот дод.

Павлус дар хизмати худ ба душвориҳо ва таъқиботҳои зиёд тоб овард, аммо Худованд ӯро аз ҳамааш наҷот дод.

1. Худованд Наҷотдиҳандаи мо дар замонҳои душвор аст

2. Бо имон ба Худо тоб овардан дар душвориҳо

1. Хуруҷ 14:13-14 - Ва Мусо ба мардум гуфт: «Натарсед, истода бошед ва наҷоти Худовандро бубинед, ки Ӯ имрӯз ба шумо нишон хоҳад дод: барои мисриёне, ки имрӯз онҳоро дидаед, онҳоро дигар то абад нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед монд.

2. Ишаъё 55:8 - Зеро ки андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд.

2 Тимотиюс 3:12 Бале, ва ҳамаи онҳое ки дар Исои Масеҳ парҳезгорӣ хоҳанд кард, ба таъқибот гирифтор хоҳанд шуд.

Масеҳиёне, ки ҳаёти худотарсӣ доранд, метавонанд ба таъқибот дучор шаванд.

1. «Зиндагии худотарсӣ - қувват барои тоб овардан ба таъқибот».

2. «Чӣ тавр ба душворӣ тоб овардан мумкин аст».

1. 1 Петрус 4:12-13 - Эй маҳбубон, дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, тааҷҷубовар набошед, гӯё бо шумо ягон чизи аҷибе рӯй дода бошад. Аммо шод бошед, ки шумо шарики уқубатҳои Масеҳ ҳастед; то ки ҳангоме ки ҷалоли Ӯ зоҳир шавад, шумо низ аз шодии беандоза шод шавед.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2 Тимотиюс 3:13 Аммо бадкорон ва фитнагарон боз ҳам бадтар хоҳанд шуд, ки фиреfта ва фиреfта мешаванд.

Одамони бад дар фиреб ва фиреfтан торафт бадтар мешаванд.

1. Оё шуморо фиреб медиҳанд?

2. Ба воситаи фиреб дидан.

1. Матто 24:11-13 «Ва бисьёр анбиёи козиб ба майдон омада, бисьёр касонро гумроҳ хоҳанд кард. Ва азбаски шарорат зиёд мешавад, муҳаббати бисьёр касон сард мешавад».

2. 1 Юҳанно 4:1 "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд".

2 ба Тимотиюс 3:14 Аммо ту дар он чизҳое ки ту омӯхтаӣ ва боварӣ доштаӣ, устувор бош, зеро медонӣ, ки онҳоро аз кӣ омӯхтаӣ;

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба таълимоте, ки аз Павлус омӯхтааст, содиқ монад ва дар хотир нигоҳ дорад, ки кӣ онҳоро ба ӯ таълим додааст.

1. Қудрати муаллими хуб

2. Субот тавассути неруи дониш

1. Юҳанно 8:31-32, Пас, Исо ба яҳудиёне, ки ба Ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед, ва ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард. »

2. Масалҳо 2:3-5, Бале, агар барои хирад нидо кунӣ, ва овози худро барои фаҳм баланд кунӣ, агар вайро чун нуқра биҷӯӣ, ва ӯро чун ганҷҳои ниҳон биҷӯӣ; он гоҳ тарси Худовандро дарк хоҳед кард ва дониши Худоро хоҳед ёфт.

2 Тимотиюс 3:15 Ва ту аз кӯдакӣ Навиштаҳои муқаддасро медонистӣ, ки онҳо метавонанд туро хирадманд гардонанд, то ки ба воситаи имоне ки ба Исои Масеҳ

аст, наҷот ёбӣ.

Ба Тимотиюс аз хурдсолӣ Навиштаҳоро таълим медоданд ва онҳо метавонанд тавассути имон ба Исои Масеҳ ба ҳикмат ва наҷот оварда расонанд.

1. Чӣ тавр ба воситаи Навиштаҳо наҷотро ба даст овардан мумкин аст

2. Зиндагӣ бо имон тавассути қудрати Навиштаҳо

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2 Тимотиюс 3:16 Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо навишта шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим ба адолат фоиданок аст.

Китоби Муқаддас ба мо аз ҷониби Худо дода шудааст ва метавонад истифода шавад, то моро таълим диҳад, роҳнамоӣ кунад ва ба мо барои зиндагии одилона кӯмак кунад.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр Навиштаҳо метавонад ба ҳаёти мо таъсир расонад

2. Аз Навиштаҳо омӯхтани зиндагии одилона

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2 Тимотиюс 3:17 То ки одами Худо комил бошад ва ба ҳама аъмоли нек муҷаҳҳаз бошад.

Ин порча муҳимияти худро бо корҳои нек муҷаҳҳаз кардан барои хидмат ба Худованд таъкид мекунад.

1. «Мо ба хизмат даъват шудаем: Аҳамияти корҳои нек барои Худо»

2. "Мукаммал кардани худ: Рушди имон тавассути аъмоли нек"

1. Яъқуб 2:14-17, "Эй бародарони ман, ин чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё ин имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед", бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо бидиҳад, ин чӣ фоида дорад?Пас, имон низ худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. "

2. Эфсӯсиён 2:8-10, "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Зеро ки мо маҳсули Ӯст, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудааст, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то ки мо дар онҳо рафтор кунем».

2 Тимотиюс 4 боби чорум ва охири номаи дуюмест, ки Павлуси ҳавворӣ ба ҳамкор ва шогирди маҳбуби худ Тимотиюс навиштааст. Дар ин боб Павлус ба Тимотиюс дастурҳои ниҳоӣ ва рӯҳбаландкунанда медиҳад, ки ҳангоми хизмат бо душвориҳо рӯ ба рӯ мешавад.

Сархати 1: Павлус ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки Каломро содиқона мавъиза кунад (2 Тимотиюс 4:1–5). Ӯ ӯро ботантана даъват мекунад, ки каломро дар партави доварии ояндаи Масеҳ мавъиза кунад. Павлус таъкид мекунад, ки замоне фаро мерасад, ки одамон ба таълимоти солим тоб наоваранд, балки ба ҷои он муаллимонеро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ки ба онҳо чизҳои шуниданро мегӯянд. Ӯ Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ҳушёр бошад, ба азобу уқубат тоб оварад ва хизмати худро ҳамчун башоратдиҳанда иҷро кунад. Ӯ ба ӯ хотиррасон мекунад, ки худаш аз ин ҷаҳон дур мешавад, аммо ӯро итминон медиҳад, ки тоҷи адолат интизор аст, ки ҳамаи онҳое, ки зуҳури Масеҳро дӯст медоштанд, интизоранд.

Сархати 2: Павлус дар бораи таҷрибаҳои шахсии худ ва дархостҳои шарикӣ мулоҳиза мекунад (2 Тимотиюс 4:6-18). Ӯ эътироф мекунад, ки ӯро аллакай ҳамчун ҳадияи нӯшокӣ рехта истодаанд ва вақти рафтанаш наздик аст. Сарфи назар аз он ки бисёриҳо бо тарк кардани онҳо рӯ ба рӯ мешаванд, ӯ барои ҳузури дӯстони содиқ ба монанди Луқо изҳори миннатдорӣ мекунад. Павлус инчунин Искандари мисгарро зикр мекунад, ки ба ӯ зарари зиёд расонд. Бо вуҷуди ин, ӯ тасдиқ мекунад, ки Худованд дар лаҳзаҳои душвор ӯро дастгирӣ мекард ва қувват мебахшад.

Сархати 3: Боб бо саломи шахсӣ ва суханони ниҳоӣ анҷом меёбад (2 Тимотиюс 4:19-22). Павлус аз одамони гуногун, аз он ҷумла Приска, Акила, Онисифор, Эраст, Трофим, Еубул, Пуденс, Линус, Клавдия ва ҳамаи бародарон салом мефиристад. Барои ҳамаи онҳо раҳмати Худо талаб мекунад. Дар сухани ҷамъбастӣ, Павлус

хоҳиш мекунад, ки сулҳи Худо бо Тимотиюс бошад, дар ҳоле ки изҳори боварӣ ба садоқати Худо.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби 2 Тимотиюс дастурҳои ниҳоӣ ва мулоҳизаҳои Павлусро дар бар мегирад.

Ӯ ба Тимотиюс супориш медиҳад, ки Каломро содиқона мавъиза кунад ва аз замоне огоҳ кард, ки одамон таълимоти солимро рад мекунанд.

Павлус дар бораи рафтани наздики худ фикр мекунад ва барои ҳамсафари содиқ миннатдорӣ баён мекунад ва ҳамзамон эътироф мекунад, ки онҳоеро, ки ба ӯ зарар расонидаанд, эътироф мекунад. Ӯ ҳузур ва қудрати Худоро дар замонҳои душвор тасдиқ мекунад.

Ин боб бо саломи шахсӣ ва дуоҳо барои файз ва сулҳи Худо анҷом меёбад. Ин боб барои устувор мондан дар мавъиза, мулоҳиза дар бораи таҷрибаи Павлус ва ёдрас кардани садоқати Худо дар байни душвориҳо хизмат мекунад.

2 Тимотиюс 4:1 Пас, туро ба ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд амр мекунам, ки Ӯ зиндагон ва мурдагонро дар вақти зуҳури Худ ва Малакути Худ доварӣ хоҳад кард;

Павлус Тимотиюсро насиҳат мекунад, ки ба Худо ва Масеҳ итоат кунад, ки ҳангоми зоҳир шуданаш зиндагон ва мурдагонро доварӣ мекунанд.

1. Рӯзи қиёмат: рӯ ба рӯ шудан бо воқеияти ҷовидонӣ

2. Зиндагӣ дар нури Бозгашти Масеҳ

1. Ибриён 4:13 - «Ҳеҷ чиз дар тамоми махлуқот аз назари Худо пӯшида нест. Ҳама чиз дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем, ошкор ва ошкор аст».

2. Румиён 14:12 - "Пас, ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳем дод."

2 Тимотиюс 4:2 Каломро мавъиза кунед; фаврӣ дар мавсим, берун аз мавсим; бо тамоми пурсабрӣ ва таълимот мазаммат кунед, сарзаниш кунед, насиҳат кунед.

Ин порча воизонро водор мекунад, ки новобаста аз вазъият каломи Худоро содиқона мавъиза кунанд.

1: Далерона Каломи Худоро мавъиза кунед

2: Каломи Худоро бо сабр мавъиза кунед

1: Аъмол 20: 20-21 - "Ман ҳеҷ чизи фоиданокро нигоҳ надоштам, балки онро ба шумо эълон кардам ва ба шумо ошкоро ва хона ба хона таълим дода, ба яҳудиён ва инчунин ба юнониён шаҳодат медодам: тавба ба Худо ва имон ба мо Худованд Исои Масеҳ».

2: Ибриён 4:12 - "Зеро ки каломи Худо зинда ва тавоно аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки то ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо медарояд ва фаҳмиши фикрҳост ва ниятҳои дил».

2 Тимотиюс 4:3 Зеро замоне фаро мерасад, ки онҳо ба таълимоти солим тоб наоваранд; балки аз рӯи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне хоҳанд ёфт, ки гӯшҳои хориш доранд;

Одамон ба зудӣ таълимоти солимро рад мекунанд ва муаллимонеро меҷӯянд, ки ба онҳо чизеро, ки шунидан мехоҳанд, гӯянд.

1. Дилҳои худро тафтиш кунед: ба таълимоти бардурӯғ пайравӣ накунед

2. Таълимоти бардурӯғро рад кунед: Каломи Худоро сахт нигоҳ доред

1. 2 Петрус 2:1-3 - Аммо дар байни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар байни шумо муаллимони козиб низ хоҳанд буд, ки онҳо ба таври махфӣ бидъатҳои лаънатӣ ба вуҷуд меоранд, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба гардани худ меоваранд. нобудшавии зуд.

2. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳҳои мамот аст.

2 Тимотиюс 4:4 Ва онҳо гӯшҳои худро аз ростӣ дур карда, ба афсонаҳо табдил хоҳанд шуд.

Мардум аз ҳақиқат рӯй мегардонанд ва ба ҷои афсона пайравӣ мекунанд.

1. «Хатари рӯйгардонӣ аз ҳақиқат».

2. «Қудрати Каломи Худо»

1. Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. Юҳанно 14:6, "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман."

2 Тимотиюс 4:5 Аммо ту дар ҳама чиз бедор бош, ба мусибатҳо тоб овар, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар, хизмати худро пурра исбот кун.

Тимотиюс ташвиқ карда мешавад, ки тамошо кунад, ба азобу уқубат тоб орад ва хизмати худро ҳамчун башоратдиҳанда иҷро кунад.

1. Сабр: тоқат кардан ба ҷалоли Худо

2. Иҷрои кор: Иҷро кардани хизмати худ ҳамчун башоратдиҳанда

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Филиппиён 1:6 Мо ба ин боварӣ дошта бошед, ки касе ки дар шумо кори некро оғоз кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба ҷо хоҳад овард.

2 Тимотиюс 4:6 Зеро ки ман ҳоло тайёрам, ки қурбонӣ кунам ва вақти рафтани ман наздик аст.

Павлус омодагии худро барои пешниҳод кардан изҳор мекунад ва мегӯяд, ки вақти рафтанаш наздик аст.

1. "Дили омодагӣ" - А дар бораи омода будан ва омода будан ба ҳар як вазъияти зиндагӣ.

2. "Наздикии марг" - А дар бораи дарки марг ва зиндагонии зиндаги то пурраш.

1. Матто 6:34 - «Бинобар ин дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро фардо барои худаш ғамхорӣ хоҳад кард. Барои рӯз басанда аст ранҷи худи ӯ».

2. Румиён 14:8 - «Зеро ки агар зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ мекунем ва агар бимирем, барои Худованд мемирем. Пас, хоҳ зинда бошем, хоҳ бимирем, аз они Худованд ҳастем».

2 Тимотиюс 4:7 Ман муборизаи хуб кардам, роҳи худро ба анҷом расонидам, имонро нигоҳ доштам.

Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки роҳи худро ба итмом расонанд ва содиқ бимонанд.

1. Дар имон устувор монед - 2 Тимотиюс 4:7

2. Қувват барои истодагарӣ - 2 Тимотиюс 4:7

1. 1 Қӯринтиён 9:24-27 - Павлус дар бораи давидан ва талош барои гирифтани ҷоиза сӯҳбат мекунад.

2. Ибриён 12:1-3 - Павлус имондоронро ташвиқ мекунад, ки бо истодагарӣ дар мусобиқа давида, ба Исо нигоҳ кунанд.

2 Тимотиюс 4:8 Минбаъд барои ман тоҷи адолат гузошта шудааст, ки онро Худованд, Довари одил дар он рӯз ба ман хоҳад дод, ва на танҳо ба ман, балки ба ҳамаи онҳое ки зуҳури Ӯро дӯст медоранд.

Павлус ба Тимотиюс дар бораи тоҷи адолат, ки ӯро ва ҳамаи имондороне, ки зуҳури Исоро дӯст медоранд, хотиррасон мекунад.

1. Тоҷи адолат: шодӣ кунед, ки мукофоти мо ҳатман аст

2. Зоҳир шудани ӯро дӯст доред: Даъват барои омода шудан

1. Румиён 14:10-12 - Аммо чаро шумо бародари худро доварӣ мекунед? Ё ту, чаро бародаратро хор мекунӣ? Зеро ки ҳамаи мо дар пеши курсии доварии Худо истодаем; зеро ки навишта шудааст: "Ба ҳангоме ки зиндаам, мегӯяд Худованд,

ҳар зонуе пеши Ман хам хоҳад шуд, ва ҳар забон ба Худо иқрор хоҳад кард".

2. Ваҳй 22:12 - «Инак, Ман ба зудӣ меоям; ва мукофоти Ман бо ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи кори ӯ бидиҳам».

2 Тимотиюс 4:9 Саъй кун, ки ба зудӣ назди ман биё.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ҳарчи зудтар назди ӯ биёяд.

1. «Аҳамияти меҳнатдӯстӣ»

2. «Таъхирнопазирии итоати саривақтӣ»

1. Воиз 9:10 - «Ҳар коре, ки дастат кунад, бо тамоми қуввати худ бикун...».

2. Ибриён 13:17 - "Ба сарварони худ итоат кунед ва ба онҳо итоат кунед, зеро онҳо ҷонҳои шуморо посбонӣ мекунанд, мисли онҳое, ки бояд ҳисобот диҳанд."

2 Тимотиюс 4:10 Зеро Димос, ки ин ҷаҳони имрӯзаро дӯст дошта, маро тарк карда, ба Таслӯникӣ рафт; Крискинс ба Ғалотия, Титус то Далматия.

Димос Павлусро тарк карда, ҷаҳонро аз Масеҳ бештар дӯст медорад ва ба Таслӯникӣ, Крискинс ба Ғалотия ва Титус ба Далматия рафт.

1. Худовандро барои дунё тарк макун

2. Худовандро аз ҳама бештар дӯст доред

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2. Ибриён 13:5 - Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

2 Тимотиюс 4:11 Танҳо Луқо бо ман аст. Маркӯсро гирифта, бо худ биёр, зеро ки

вай дар хизмат барои ман фоиданок аст.

Павлус ба Тимотиюс дастур дод, ки Марқӯсро бо худ бибарад, зеро ӯ барои хизмати Павлус фоиданок аст.

1. Арзиши кори дастаҷамъона: Чӣ тавр якҷоя кор кардан ба хизмати мо кӯмак карда метавонад

2. Қувваи шарикӣ: баракатҳои кор бо дигарон

1. Масалҳо 27:17 - Чӣ тавре ки оҳан оҳанро тез мекунад, кас дигареро тез мекунад.

2. Воиз 4:9-10 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад!

2 Тимотиюс 4:12 Ва ман Тӯхиқусро ба Эфсӯс фиристодам.

Павлус Тӯхиқусро ба Эфсӯс фиристод.

1. Қудрати фиристодан: Мо аз мисоли Павлус чӣ омӯхта метавонем

2. Меваҳои вафодорӣ: Подошҳои иҷрои иродаи Худо

1. Аъмол 20:17-38 - Павлус бо пирони Эфсӯс видоъ кардан

2. Филиппиён 2:19-30 - Тавсифи Павлус дар бораи Тимотиюс ва Эпафродитус

2 Тимотиюс 4:13 Либосеро, ки ман дар Трӯос назди Карпус гузоштам, ҳангоме ки меоӣ, бо худ ва китобҳо, махсусан коғазҳоро биёр.

Павлус ба Тимотиюс дастур дод, ки ҳангоми омадани Тимотиюс либос ва китобҳоеро, ки дар Трӯос бо Карпус гузошта буд, биёрад. Аз ҷумла, Павлус аҳамияти пергаментҳоро таъкид мекунад.

1. Муҳимияти итоаткорӣ: дастури Павлус ба Тимотиюс оид ба овардани либос ва китобҳо ба ӯ аҳамияти итоаткорӣ дар риояи иродаи Худоро таъкид мекунад.

2. Қувваи намунаи хуб: Намунаи Павлус дар бораи он ки чӣ тавр ӯ бо Карпус дар Троос либос ва китобҳоро тарк кардааст, дарси пурқувват дар роҳбарӣ ва гузоштани намунаи хуб барои дигарон аст.

1. Матто 7:24 - "Бинобар ин, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба хирадманде монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст"

2. Масалҳо 13:13 - "Ҳар кӣ каломро рад мекунад, нобуд хоҳад шуд, аммо ҳар кӣ аз ҳукм метарсад, мукофот хоҳад гирифт".

2 Тимотиюс 4:14 Искандари мисгар ба ман бадӣ кард: Худованд ӯро мувофиқи аъмолаш мукофот медиҳад.

Искандари мисгар ба Тимотиюс бадӣ кард ва Павлус аз Худованд талаб мекунад, ки ӯро мувофиқи корҳояш подош диҳад.

1. Худованд каломи ниҳоиро хоҳад дошт - Чӣ гуна Худо адолатро ба онҳое, ки ба мо зарар мерасонанд, меорад

2. Қувваи дуо - Чӣ гуна Худо дархостҳои моро мешунавад ва ба онҳо ҷавоб медиҳад

1. Забур 37:28-29 - Зеро ки Худованд адолатро дӯст медорад; муқаддасони худро тарк нахоҳад кард. Онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале фарзандони шарирон маҳв хоҳанд шуд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ барои худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2 Тимотиюс 4:15 Ту низ аз онҳо эҳтиёт бош; зеро вай ба суханони мо сахт тоб овардааст.

Павлус Тимотиюсро огоҳ мекунад, ки аз шахсе, ки ба таълимоти Павлус мухолифат мекунад, огоҳ бошад.

1. Мо бояд аз онҳое бохабар бошем, ки ба ҳақиқати Каломи Худо мухолифат мекунанд.

2. Мо бояд дар имони худ ҳушёр бошем ва таълимоти бардурӯғро рад кунем.

1. Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ кас шуморо ба воситаи фалсафаи холӣ ва фиребанда, ки ба урфу одатҳои инсонӣ ва қувваҳои рӯҳонии ин ҷаҳон вобаста аст, на ба Масеҳ асир накунад.

2. 1 Юҳанно 4:1 - Дустони азиз, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд.

2 Тимотиюс 4:16 Дар ҷавоби аввалини ман ҳеҷ кас бо ман намеистод, балки ҳама маро тарк карданд: аз Худо илтимос мекунам, ки ин ба онҳо гузошта нашавад.

Павлус дар бораи набудани дастгирӣ, ки ҳангоми ҳабс шуданаш гирифта буд, фикр мекунад ва умедвор аст, ки Худо онро бар зидди онҳо нигоҳ намедорад.

1. Вафодорӣ дар баробари душвориҳо

2. Дар баробари мазлумон истодан

1. Забур 27:10 "Вақте ки падар ва модарам маро тарк кунанд, Худованд маро хоҳад гирифт."

2. 1 Петрус 4:19 «Бинобар ин онҳое, ки мувофиқи иродаи Худо уқубат мекашанд, бигзор ҷони худро ба Офаридгори мӯътамад супоранд ва некӣ мекунанд».

2 Тимотиюс 4:17 Бо вуҷуди ин Худованд бо ман истода, маро қувват бахшид; То ки мавъиза ба воситаи ман пурра маълум шавад, ва тамоми халқҳо бишнаванд; ва ман аз даҳони шер раҳо шудам.

Павлус аз ҷониби Худованд рӯҳбаланд ва қувват мебахшид, то ки ӯ ба ҳамаи ғайрияҳудиён мавъиза кунад ва аз вазъияти хатарнок раҳо шавад.

1. Қувваи Худованд: Дар замонҳои душвор далерӣ ва тасаллӣ ёфтан

2. Таъмини Худованд: таваккал ба Худо дар замони таъқибот

1. Забур 18:2 - Худованд санги ман, қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман аст; Худои ман санги ман аст, ки дар он паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман.

2. Ишаъё 41:10 - Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

2 Тимотиюс 4:18 Ва Худованд маро аз ҳар кори бад раҳоӣ дода, маро ба Малакути Осмонии Худ нигоҳ хоҳад дошт: Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки ба Худованд содиқ бимонад, зеро Ӯ ӯро аз ҳар бадӣ наҷот медиҳад ва муҳофизат мекунад ва ба Малакути осмонии худ меорад.

1. Муҳофизати Худованд: таваккал ба Худо дар вақти душворӣ

2. Имони устувор: устувор истодан дар Худованд

1. Забур 121: 7-8 - Худованд туро аз ҳар бадӣ нигоҳ медорад: ҷони туро нигоҳ медорад. Худованд баромадан ва даромадани туро аз ин вақт ва то абад нигоҳ хоҳад дошт.

2. 2 Петрус 1:3-4 - Тавре ки қудрати илоҳии Ӯ ба мо ҳама он чиро, ки ба ҳаёт ва парҳезгорӣ тааллуқ доранд, ба воситаи шинохти Он ки моро ба ҷалол ва некӣ даъват кардааст, ато кардааст: ба воситаи он ба мо аз ҳад бузург ва ваъдаҳои гаронбаҳо: то ки ба воситаи онҳо шарики табиати илоҳӣ гардед ва аз фасоде, ки дар ҷаҳон ба василаи шаҳват аст, раҳо ёфтед.

2 Тимотиюс 4:19 Ба Приска ва Акило ва аҳли байти Онисифор салом гӯед.

Павлус ба Приска, Акило ва аҳли байти Онисифор салом мерасонад.

1. Қудрати меҳрубонӣ: Чӣ тавр Приска, Акила ва Онесифор қудрати меҳрубонӣ ва саховатмандиро нишон медиҳанд.

2. Қувваи рӯҳбаландкунанда: Чӣ тавр Павлус калисоро тавассути эътироф ва

тасдиқ рӯҳбаланд кард.

1. Румиён 16:3-4 - Ба Приска ва Акило, ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ, ки гардани худро барои ҷонам дар хатар гузоштанд, салом гӯед, ки на танҳо ман, балки тамоми калисоҳои ғайрияҳудиён низ ба онҳо шукр мегӯям.

4. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.

2 Тимотиюс 4:20 Арастус дар Қӯринтус сукунат дошт, аммо Трофимусро бемор дар Милитум гузоштам.

Павлус Трофимусро, ки ҳамроҳаш буд, дар Милитум, ки бемор буд, гузошт.

1. Қувваи шарикӣ: Павлус ва Трофимус

2. Қувваи дӯстӣ: Ғамхорӣ ба ниёзмандон

1. Аъмол 20:4 - «Ва Супатри Бирия ба Осиё ҳамроҳӣ мекард; ва аз Таслӯникиён Аристарх ва Секундус; ва Ғоюс аз Дарба ва Тимотиюс; ва аз Осиё, Тӯхиқӯс ва Трофимус».

2. Воиз 4:9-10 - «Ду нафар беҳтар аз як; зеро онхо ба ивази мехнаташон мукофоти хуб мегиранд. Зеро, агар афтанд, касе рафиқи худро боло хоҳад кард; зеро ки вай дигаре надорад, ки ба вай мадад расонад».

2 Тимотиюс 4:21 Саъй кун, ки пеш аз зимистон биё. Эубул ба ту, Пуденс ва Линус ва Клавдия ва ба ҳамаи бародарон салом мерасонад.

Павлус Тимотиюсро ташвиқ мекунад, ки шитоб кунад ва пеш аз зимистон дидан кунад ва ба Еубул, Пуденс, Линус, Клавдия ва бародарони дигар салом мерасонад.

1. Таъхирнопазирии паёми Павлус: Пеш аз зимистон шитоб кунед ва боздид кунед

2. Қувваи бародарӣ: Саломи Павлус ба Эубул, Пуденс, Линус, Клавдия ва бародарони дигар

1. Масалҳо 19:2 - "Ҳаваси бе дониш хуб нест ва ҳар кӣ бо пойҳои худ шитоб кунад,

роҳи худро гум мекунад".

2. Ибриён 10:24-25 - «Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба вохӯрӣ беэътиноӣ накунем, чунон ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва бештар аз он мисли шумо Бингар, ки рӯз наздик мешавад».

2 Тимотиюс 4:22 Худованд Исои Масеҳ бо рӯҳи ту бод. Файз бо шумо бод. омин.

Павлус ба Тимотиюс баракатҳои худро баён карда, ба ӯ ҳузур ва файзи Исои Масеҳи Худовандро орзу мекунад.

1. Қувваи баракат: Омӯзиши гирифтан ва додани фазли Худо

2. Зиндагӣ дар ҳузури Худованд: Таҷдиди ӯҳдадории мо ба Масеҳ

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - "Пас, ба Худо тақлид кунед, ки фарзандони маҳбуби азиз ва ҳаёти муҳаббатомезона зиндагӣ кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо ҳамчун ҳадия ва қурбонии хушбӯй ба Худо таслим кард".

2. Румиён 12:1-2 - "Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, аз шумо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накун, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав. Он гоҳ ту метавонӣ бисанҷӣ ва тасдиқи иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

Титуси 1 боби аввали номаест, ки Павлуси ҳавворӣ ба Титус, ҳамкор ва ҳамсафари хидмат навиштааст. Дар ин боб Павлус ба Титус дар бораи таъини пирон дастур медиҳад ва аз муаллимони козиб огоҳ мекунад.

Сархати 1: Павлус ба малакаҳо ва масъулиятҳои пирон таъкид мекунад (Титус 1:1-9). Ӯ худро ҳамчун бандаи Худо ва ҳавворияи Исои Масеҳ муаррифӣ карда, ба Титус, ки эътиқоди умумӣ дорад, навиштааст. Павлус Титусро ташвиқ мекунад, ки дар ҳар шаҳр пирони беайб ва шавҳарони содиқ ва фарзандони имондорро таъин кунад. Ин пирон бояд мардоне бошанд, ки бо беайбии худ маъруф бошанд, на ба мастигарӣ ва зӯроварӣ дода шаванд, балки меҳмоннавоз, худдорӣ, ростқавл, муқаддас ва интизомнок бошанд. Онҳо бояд ба паёми мӯътамад, ки таълим дода мешавад, устувор бошанд, то дигаронро ба таълимоти солим ташвиқ кунанд ва мухолифони онро рад кунанд.

Сархати 2: Павлус аз муаллимони бардурӯғ огоҳ мекунад (Титус 1:10-16). Ӯ онҳоро ҳамчун одамони саркаш тасвир мекунад, ки бо таълим додани чизҳое, ки набояд барои манфиати ҳалол тамоми хонаводаҳоро вайрон кунанд. Павлус Титусро ташвиқ мекунад, ки онҳоро сахт сарзаниш кунад, то ки онҳо дар имон солим бошанд ва ба афсонаҳои яҳудӣ ё амрҳои инсонии онҳое, ки ҳақиқатро рад мекунанд, аҳамият надиҳанд. Ӯ таъкид мекунад, ки барои онҳое, ки ақлу виҷдонашон нопоканд, ҳеҷ чиз пок нест; Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, вале бо аъмоли худ Ӯро инкор мекунанд. Ин муаллимони бардурӯғ нафратовар, итоаткор, ба ягон кори нек кобил нестанд.

Параграфи 3: Боб бо дастурҳо оид ба муносибат бо гурӯҳҳои мушаххаси калисо анҷом меёбад (Титус 1:10-16). Павлус ба Титус дар бораи гурӯҳҳои гуногун, аз қабили аъзоёни ҳизби хатна аз яҳудиён, ки амалҳои қонунии бар хилофи ҳақиқати файзро тарғиб мекунанд, маслиҳат медиҳад. Ӯ ба ӯ дастур медиҳад, ки ба ин таълимоти ҷудоихоҳ аҳамият надиҳад ва бовар накунад, балки ба ҷои он онҳоро сахт сарзаниш кунад, то дар имон солим бошанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Титус ба таъини пирон диққат медиҳад ва аз муаллимони бардурӯғ дар калисо огоҳ мекунад.

Павлус ба Титус оид ба тахассус ва масъулиятҳои пирон дастур дода, беайбии онҳо ва риояи таълимоти солимро таъкид мекунад.

Ӯ аз муаллимони козиб ҳушдор медиҳад, ки хонаҳоро вайрон мекунанд ва таълимоти бар хилофи ҳақиқатро тарғиб мекунанд. Павлус Титусро ташвиқ мекунад, ки онҳоро сахт сарзаниш кунад ва ба таълимоти ҷудоихоҳи онҳо бовар накунад.

Боб бо дастурҳои мушаххас оид ба мубориза бо гурӯҳҳое, ки амалияҳои ҳуқуқшиносиро тарғиб мекунанд, анҷом меёбад. Ин боб ҳамчун роҳнамо барои таъин кардани роҳбарони соҳибихтисос, огоҳӣ аз таълимоти бардурӯғ ва дастур оид ба нигоҳ доштани таълимоти солим дар ҷомеаи калисо хизмат мекунад.

Титус 1:1 Павлус, бандаи Худо ва ҳаввории Исои Масеҳ, бар тибқи имони баргузидагони Худо ва эътирофи ростӣ, ки пас аз парҳезгорӣ аст;

Павлус расули Исои Масеҳ ва бандаи Худост, ки барои паҳн кардани имони халқи баргузидаи Худо ва ҳақиқати парҳезгорӣ фиристода шудааст.

1. Даъват барои пайравӣ ба баргузидагони Худо ва эътирофи ҳақиқии парҳезгорӣ

2. Ба Худо хидмат кардан ва ба ҳақи Ӯ зиндагӣ кардан

1. Румиён 1:17 - Зеро ки дар он адолати Худо аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

2. Эфсӯсиён 4:1-3 - Аз ин рӯ, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва дар байни якдигар таҳаммулпазирӣ рафтор кунед. муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

Титус 1:2 Бо умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки дурӯғ гуфта наметавонад, пеш аз пайдо шудани ҷаҳон ваъда дода буд;

Ин порча ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ ва ростии Ӯро таъкид мекунад.

1: Ваъдаи абадии Худо дар бораи ҳаёт

2: Ҳақиқати бепоёни Худо

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Ибриён 6:18 - Худо инро барои он кард, ки бо ду чизи бетағйир, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо ғайриимкон аст, мо, ки гурехтаем, то умеди дар пеши мо гузошташударо ба даст орем.

Титус 1:3 Аммо дар вақташ каломи Худро ба воситаи мавъиза, ки мувофиқи амри Худои Наҷотдиҳандаи мо ба ман супурда шудааст, зоҳир намуд;

Ба Павлус амри Худо дода шуд, ки Каломро сари вақт мавъиза кунад.

1. Қудрати мавъиза ва амри Худо

2. Каломи Худо: Амри мавъиза

1. 2 Тимотиюс 4:2 "Каломро мавъиза кунед; дар мавсим ва берун аз мавсим омода бошед; бо пурсабрӣ ва таълимот мазаммат кунед, мазаммат кунед ва насиҳат кунед".

2. Ишаъё 40:8 "Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд".

Титус 1:4 Ба Титус, ки писари худам, бар асоси имони умумӣ аст: файз, марҳамат ва осоиштагӣ аз ҷониби Худои Падар ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ.

Павлус ба писараш Титус нома навишта, аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳ ба ӯ файз, марҳамат ва осоиштагӣ орзу кард.

1. Аз намунаи имони Павлус омӯхтан.

2. Дар файзу раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ афзоиш ёфтан.

1. 2 Тимотиюс 1:5 - «Ба ман имони самимии туро, ки аввал дар модаркалонат Луис ва модарат Авнико зиндагӣ мекард, ба ёдам меояд ва ман боварӣ дорам, ки ҳоло дар ту низ зиндагӣ мекунад».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо гӯед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Титус 1:5 Барои ҳамин ман туро дар Крит гузоштам, то ки чизҳои нотавонро ба тартиб оварӣ ва дар ҳар шаҳр пиронро таъин кунӣ, чунон ки ман туро таъин кардаам.

Павлус Титусро дар Крит гузошт, то корҳои лозимаро ташкил кунад ва дар ҳар шаҳр пиронро таъин кунад.

1. Қувваи Мақсад: Ҷустуҷӯи ҷои худ дар нақшаи Худо

2. Вазифаи бузург: Дастрасӣ ба хидмат ба дигарон

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ба ҳар чизе ки ба шумо фармудаам, итоат кунанд.

2. Эфсӯсиён 4:11-12 - Ҳамин тавр, худи Масеҳ ба ҳавворион, анбиё, башоратдиҳандагон, пасторҳо ва муаллимон дод, то ки халқи Худро барои корҳои хидмат муҷаҳҳаз созанд, то бадани Масеҳ бино шавад.

Титус 1:6 Агар касе беайб бошад, ки шавҳари як зан дошта бошад ва фарзандони содиқ дошта бошад, ки ба шӯриш ё беитоатӣ айбдор карда нашудааст.

Ин порча дар бораи тахассуси пири калисо аст, ки беайб будан ва доштани зани содиқ ва фарзандони беитоатро дар бар мегирад.

1. "Зиндагии беайб: Тадқиқот дар Титус 1:6"

2. "Талаботи пир: Тадқиқот дар Титус 1:6"

1. Эфсӯсиён 5:1-2 - "Пас, мисли фарзандони маҳбуб ба Худо тақлид кунед. Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масеҳ моро дӯст дошт ва Худро барои мо қурбонии хушбӯй ва қурбонӣ ба Худо таслим кард".

2. 1 Тимотиюс 3:2-3 - "Бинобар ин нозир бояд болотар аз маломат бошад, шавҳари як зан, ҳушьёр, худдор, боэҳтиром, меҳмондӯст, қодир ба таълим диҳад, на майзада, на зӯровар, балки ҳалим, ҷанҷол нест, пулпараст нест».

Титус 1:7 Чунки усқуф бояд чун идоракунандаи Худо беайб бошад; худхоҳ набуда, ба зудӣ хашмгин нашуда, ба май дода нашуда, ҳамлагар, ба фоидаи палид дода нашудааст;

Усқуф бояд ҳаёти намунавии хидмат ба Худо дошта бошад.

1: Дар Титус 1:7 Павлус ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳаёти мо бояд сазовори даъвати усқуфи Худованд будан бошад.

2: Мо бояд дар рафтори худ беайб, дар рафтори худ хоксор бошем ва аз тамаъ ва хашм пок бошем.

1: Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳишмандам, ки сазовори даъвате, ки ба он даъват шудааст, бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ ва дар муҳаббат ба якдигар пурсабрӣ рафтор кунед; Кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ нигоҳ доред.

2: Яъқуб 3:17 - Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯёна, мулоим ва осон аст, ки пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ нест.

Титус 1:8 Аммо дӯстдори меҳмоннавозӣ, дӯстдори одамони нек, ҳушьёр, одил, муқаддас, ҳалим;

1: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки меҳмондӯст, некӣ, ҳушёр, одил, муқаддас ва мӯътадил бошем.

2: Муҳаббат ва меҳрубонӣ хислатҳои калидӣ мебошанд, ки бояд ҳар як масеҳӣ дошта бошад.

1: Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, эй бародарон, он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ ҷоиз аст, ва чӣ қобили таъриф аст, агар ягон фазилат бошад, агар чизе сазовори таъриф бошад. , дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

2: Яъқуб 1:19-20 - Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан суст, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.

Титус 1:9 Каломи дурустеро, ки ба ӯ таълим дода шудааст, маҳкам нигоҳ доред, то ки бо таълимоти солим қодир бошад, ки мухолифонро насиҳат диҳад ва бовар кунонад.

Ин порча таъкид мекунад, ки каломи содиқи Худоро нигоҳ доштан, то одамон боварӣ ҳосил кунанд, ки аз гуноҳ рӯй гардонанд.

1. Қудрати Калом: Чӣ тавр ҳақиқати Китоби Муқаддас метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Рад кардани таълимоти бардурӯғ: Чӣ тавр Каломи Худо моро ҳидоят мекунад

1. 2 Тимотиюс 3:16-17 - «Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо навишта шудааст ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додани адолат муфид аст, то ки бандаи Худо барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад».

2. Ибриён 4:12-13 - «Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст. Аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ҳатто то ҷудо кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо медарояд;

фикру му-носибатхои дилро бахо медихад. Ҳеҷ чиз дар тамоми махлуқот аз назари Худо пӯшида нест. Ҳама чиз дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем, ошкор ва ошкор аст».

Титус 1:10 Зеро бисьёр гапзанон ва фиребгарон, махсусан аз аҳли хатна ҳастанд.

Бисёр одамоне ҳастанд, ки беитоатӣ мекунанд ва беҳуда гап мезананд, хусусан онҳое, ки дини яҳудӣ доранд.

1. Хатари гапи беитоатӣ - Омӯзиши хатарҳои гуфтани суханони беитоат ва зарурати эҳтиёт бо суханони худ.

2. Имон ба хатна - Омӯзиши эътиқоди мардуми яҳудӣ ва аҳамияти он дар ҳаёти мо.

1. Яъқуб 3:6 - "Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат: забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва он оташ мезанад. аз дӯзах».

2. Масалҳо 15:28 - "Дили одилон барои посух додан меомӯзад, аммо даҳони шарир чизҳои бадро мерезад".

Титус 1:11 Онҳое ки даҳони Ӯ бояд баста шавад, онҳо хонаҳои тамоми хонаҳоро вайрон мекунанд ва ба хотири сарвати палид чизҳоеро таълим медиҳанд, ки набояд аз онҳо бошанд.

Касоне, ки барои манфиати шахсии худ таълимоти бардурӯғро таълим медиҳанд, бояд хомӯш карда шаванд.

1. Хавфи таълимоти бардурӯғ

2. Бахилӣ ва хатарҳои он

1. Ҳизқиёл 13:18-19 - Ва бигӯ: Худованд Худо чунин мегӯяд; Вой бар ҳоли заноне, ки ба ҳама даруни бозуҳо болишт медузанд ва бар сари ҳар қомат рӯймол месозанд, то ҷон шикор кунанд! Оё ҷонҳои қавми Маро шикор мекунед, ва ҷонҳои назди шумо омадаро зинда наҷот медиҳед?

2. 1 Тимотиюс 6:3-5 - Агар касе таълимоти дигаре дошта бошад, ва ба суханони солим, ҳатто ба суханони Худованди мо Исои Масеҳ ва таълимоте, ки мувофиқи

парҳезгорӣ аст, розӣ набошад; Ӯ мағрур аст ва ҳеҷ чизро намедонад, балки дар бораи саволҳо ва ҷанҷолҳои суханоне, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, таҳқир, гумонҳои бад, баҳсу мунозираҳои нодурусти одамони фосид ва аз ҳақ бенаво ба вуҷуд меояд, зеро гумон мекунад, ки фоида парҳезгорӣ аст; худат.

Титус 1:12 Яке аз онҳо, ҳатто пайғамбаре, ки аз худашон буд, гуфт: «Критиён ҳамеша дурӯғгӯй, ҳайвонҳои бад ва шиками суст ҳастанд».

Пайғамбари худи онҳо эълон кард, ки Критиён дурӯғгӯён, ҳайвонҳои бад ва шиками суст ҳастанд.

1. Хатари фиреб

2. Қувваи хислати хуб

1. Масалҳо 10:9 - Касе ки дар беайбӣ рафтор мекунад, оромона роҳ меравад, аммо касе ки роҳҳои ӯро вайрон мекунад, маълум хоҳад шуд.

2. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷравии бевафоён онҳоро нобуд мекунад.

Титус 1:13 Ин шаҳодат дуруст аст. Пас, онҳоро ба сахтӣ сарзаниш кунед, то ки дар имон солим бошанд;

Павлус ба Титус дастур медиҳад, ки муаллимони козибро сахт мазаммат кунад, то онҳо дар имон устувор бошанд.

1. Қувваи сарзаниш: Чӣ тавр ба таълимоти бардурӯғ ҷавоб додан мумкин аст

2. Дар имон устувор бошед: дар муқобили муаллимони козиб устувор мондан

1. 2 Тимотиюс 4:2-5 - Каломро мавъиза кунед; фаврӣ дар мавсим, берун аз мавсим; бо тамоми пурсабрӣ ва таълимот мазаммат кунед, сарзаниш кунед, насиҳат кунед.

2. Эфсӯсиён 4:14-15 - То ки мо минбаъд дигар кӯдакон набошем, ки бо ҳилаҳои одамон ва ҳилаҳои маккорона, ки ба воситаи онҳо онҳо барои фиреб додан дар камингоҳ мемонанд, ба он сӯ ва ба он сӯ партоб ва бо ҳар боди таълимот ронда нашавем.

Титус 1:14 Ба афсонаҳои яҳудӣ ва аҳкоми одамоне, ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш надиҳед.

Павлус Титусро ташвиқ мекунад, ки ба таълимоти бардурӯғ беэътиноӣ кунад ва ба ҷои он ки ба ҳақиқат диққат диҳад.

1. Қувваи Ҳақиқат: Омӯзиши фаҳмидани он ки дар асри дурӯғ чӣ воқеият аст

2. Руй аз афсонаҳо: бартараф кардани васвасаи риояи аҳкоми одамон

1. Масалҳо 3:5-7 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард. Дар назари худ хирадманд набош: аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав.

2. Қӯлассиён 2:8 - Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва макри ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи одобҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад.

Титус 1:15 Барои покдоман ҳама чиз пок аст; лекин барои палидону беимонон ҳеҷ чиз пок нест; балки хатто аклу вичдонашон хам харом аст.

Барои покизагон ҳама чиз пок аст, аммо барои палидону беимонон ҳеҷ чиз пок нест; хатто аклу вичдони онхо харом шудааст.

1. Нагузоред, ки худро нопок кунед, зеро ҳеҷ чиз пок наменомад.

2. Покии ақлу виҷдонро нигоҳ доштан муҳим аст.

1. Эфсӯсиён 4:17-32 - Худи кӯҳнаро аз худ дур кунед ва шахси навро дар бар кунед.

2. Масалҳо 4:23 - Дили худро нигоҳ доред, зеро он чашмаи ҳаёт аст.

Титус 1:16 Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд; балки дар аъмоли худ Ӯро инкор мекунанд, зеро ки зишт ва итоаткор ва ба ҳар амали нек беэътиноӣ мекунанд.

Мо набояд фирефтаи онҳое нашавем, ки Худоро мешиносанд, балки бо аъмоли

бади худ Ӯро инкор мекунанд.

1: «Зиндагӣ бо имони мо: Даъват ба корҳои нек».

2: "Зиндагӣ бо имон: Амалҳо баландтар аз суханон мегӯянд."

1: Яъқуб 2:14-17 "Эй бародарон ва хоҳарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе даъво кунад, ки имон дорад, аммо амале надошта бошад? Оё чунин имон онҳоро наҷот дода метавонад? Фарз мекунем, ки бародар ё хоҳар бе либос ва ғизои ҳаррӯза бошад. Яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер сер шавед», аммо дар бораи ниёзҳои ҷисмонии онҳо чизе намегӯяд, ин чӣ фоида дорад? мурда».

2: Матто 7:21-23 "На ҳар кӣ ба ман "Худовандо, Худовандо" гӯяд, ба Малакути Осмон дохил мешавад, балки танҳо касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. Бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт. Дар он рӯз: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту ва ба исми Ту нубувват накардаем, ки девҳоро берун наовардем ва ба исми Ту мӯъҷизаҳои зиёде ба амал намеовардем?" Он гоҳ ба онҳо ошкоро хоҳам гуфт: "Ман шуморо ҳеҷ гоҳ нашинохтам, аз ман дур шавед, эй ситамкорон!"

Титус 2 боби дуюми номаи Павлуси ҳавворӣ ба Титус, ки ҳамкор ва ҳамсафари хизмат аст, навиштааст. Дар ин боб Павлус барои гурӯҳҳои гуногуни ҷомеаи калисо дастурҳои амалӣ медиҳад ва ба ҳаёти худотарсӣ ва таълимоти солим таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус ба Титус дар бораи гурӯҳҳои гуногуни синну соли калисо дастур медиҳад (Титус 2:1-10). Вай Титусро ташвиқ мекунад, ки таълимоти солимеро, ки бо Инҷили Исои Масеҳ мувофиқат мекунад, таълим диҳад. Махсусан, ӯ пиронсолонро ташвиқ мекунад, ки ҳушьёр, боэътибор, худдорӣ ва дар имон солим бошанд. Ба занони солхӯрда дастур дода мешавад, ки дар рафтор эҳтиромона рафтор кунанд, на тӯҳматгарон ё ғуломи шароби зиёд, балки муаллимони чизи хуб. Ҷавонмардон ташвиқ карда мешаванд, ки худдорӣ кунанд ва дар рафтори худ беайбӣ зоҳир кунанд. Ба ғуломон дастур дода шудааст, ки бандагони мутеъ ва мӯътамад бошанд.

Сархати 2: Павлус кори наҷотбахши Масеҳ ва таъсири он ба ҳаёти имондоронро қайд мекунад (Титус 2:11-14). Ӯ таъкид мекунад, ки файзи Худо зоҳир шуда, барои ҳамаи одамон наҷот овардааст. Ин файз мӯъминонро таълим медиҳад, ки дар ин замони ҳозира худдорӣ, ростқавл ва худопарастона зиндагӣ кунанд, аз шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ даст кашанд. Павлус ба Титус хотиррасон мекунад, ки имондорон бесаброна умеди муборакро, яъне зуҳури Худои бузург ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳро интизоранд, ки Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар гуна шариат раҳоӣ диҳад ва барои Худ халқеро, ки барои корҳои нек ғаюранд, пок созад.

Сархати 3: Ин боб бо дастурҳои мушаххас дар бораи он ки чӣ тавр Титус бояд ин чизҳоро таълим диҳад, анҷом меёбад (Титус 2:15). Павлус ба Титус супориш дод, ки ин чизҳоро бо қудрат бигӯяд, то касе аз ӯ беэътиноӣ накунад. Маслиҳат медиҳад, ки ба хотири ҷавонӣ касе ӯро паст назанад, балки дар гуфтор, рафтор, ишқ, вафодорӣ ва покӣ намунаи ибрат бошад.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми Титус дастурҳои амалӣ барои гурӯҳҳои гуногуни ҷомеаи калисоро пешкаш мекунад, ки ба зиндагии худотарс ва таълимоти солим таъкид мекунад.

Павлус ба Титус дар бораи рафтор ва рафтори пиронсолон, занони пиронсол, ҷавонон ва ғуломон дастур медиҳад.

Вай кори наҷотбахши Масеҳ ва таъсири он ба ҳаёти имондоронро таъкид намуда, зарурати даст кашидан аз беимонӣ ва дар интизории бозгашти Масеҳ зиндагӣ карданро таъкид мекунад.

Ин боб бо супориши Титус анҷом мешавад, ки ин чизҳоро бо қудрат таълим диҳад ва дар ҳаёти худ намуна бошад. Ин боб ҳамчун роҳнамо барои зиндагии худотарс дар дохили ҷамоати калисо хизмат мекунад, ки қудрати дигаргункунандаи файзи Худоро таъкид мекунад ва имондоронро даъват мекунад, ки мувофиқи таълимоти солим зиндагӣ кунанд.

Титус 2:1 Аммо ту он чиро бигӯй, ки таълимоти солим мегардад.

1: Ҳақиқатро гӯед, ки ба Каломи Худо мувофиқат кунад.

2: Каломи Худоро содиқона ва дақиқ мубодила кунед.

1: Масалҳо 23: 23-24 "Ҳақиқатро харед ва онро нафурӯшед; хирад, насиҳат ва фаҳмишро харед."

2:2 Тимотиюс 4:2 «Каломро мавъиза кунед; дар мавсим ва берун аз мавсим омода бошед; бо сабру таҳаммул ва таълимоти комил мазаммат кун, сарзаниш кун ва насиҳат кун».

Титус 2:2 То ки пиронсолон ҳушьёр, сахтгир, собит, дар имон, дар садақа ва сабр солим бошанд.

Мардони калонсол бояд бо ҳушёрӣ, ҷиддият, ботамкинӣ, садоқат, хайрхоҳӣ ва пурсабрӣ зиндагӣ кунанд.

1. Фазилати сабр: Дар тӯфони зиндагӣ оромӣ ёфтан

2. Ҳикмати синну сол: Чӣ тавр бояд ҳаёти поквиҷдонона зиндагӣ кунад

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Титус 2:3 Занони солхӯрда низ ҳамин тавр, то ки рафторашон мисли муқаддасот бошад, на айбдоркунандаи бардурӯғ, на шароби зиёд, муаллимони чизҳои нек;

Занони солхӯрда бояд дар рафтори худ муқаддас бошанд, аз айбҳои бардурӯғ ва мастигарӣ канорагирӣ кунанд ва корҳои нек омӯзанд.

1. Зиндагии муқаддас ҳамчун занони солхӯрда

2. Таълими нек ва парҳез аз бадӣ

1. Эфсӯсиён 4:17-32 - Ба тарзи сазовори даъват рафтор кардан

2. Масалҳо 20:1 - Қувваи шароб ва нӯшокии қавӣ

Титус 2:4 То ки онҳо ба ҷавондухтарон ҳушёр бошанд, шавҳарони худро дӯст доранд ва фарзандони худро дӯст доранд, таълим диҳанд,

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба ҷавондухтарон худдорӣ, дӯст доштани шавҳар ва фарзандони худро омӯзем.

1. "Зиндагӣ дар муҳаббат: Ғамхорӣ дар бораи оилаҳои мо"

2. «Қудрати худдорӣ: баракат барои ҳама»

1. Эфсӯсиён 5:21-33 - аз рӯи эҳтиром ба Масеҳ ба якдигар итоат кунед

2. Масалҳо 31:10-31 - хислатҳо ва рафтори беҳтарин зан

Титус 2:5 То ки доно, покдоман, дар хона посбон, нек ва итоаткор ба шавҳарони худ бошанд, то ки каломи Худо куфр нашаванд.

Дар ин порча таъкид шудааст, ки занон боақл, покдоман, посбон дар хона, некӣ ва фармонбардори шавҳар бошанд, то каломи Худоро таҳқир накунанд.

1. Занон: Зиндагӣ мувофиқи Каломи Худо

2. Қудрати зани худотарс

1. Масалҳо 31:10–31

2. 1 Петрус 3:1–7

Титус 2:6 Ҷавононро низ насиҳат мекунанд, ки ҳушёр бошанд.

Ин порча ҷавононро ба нигоҳ доштани муносибати солим ва оқилона даъват мекунад.

1. Зиндагӣ бо ҳикмат: арзиши ақли солим

2. Ақли солим: Ҳушёрии рӯҳонӣ барои ҷавонон

1. Масалҳо 23:19-20 - «Эй писарам, бишнав ва доно бош, ва дили худро ба роҳ ҳидоят кун. Дар миёни майхӯрон мабош; дар миёни гӯштхӯрони ошӯб: Зеро ки майхӯр ва пурхӯр ба фақр афтад, ва хоболудӣ одамро латта мепӯшонад».

2. Масалҳо 3:21-22 - «Писарам, онҳо аз чашмони ту дур нашаванд: ҳикмат ва хирадро нигоҳ дор: Ҳамин тавр онҳо барои ҷони ту ҳаёт ва ба гарданат файз хоҳанд буд».

Титус 2:7 Дар ҳама чиз худатро намунаи аъмоли нек нишон деҳ: дар таълим бефаной, вазнинӣ, самимият,

Ин порча мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки корҳои нек ва таълимоти некро риоя кунанд.

1: Зиндагӣ бо аъмоли нек - Титус 2:7

2: Таълимоти солимро дастгирӣ кунед - Титус 2:7

1: Эфсӯсиён 2:10 - Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2: 2 Тимотиюс 3: 16-17 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудаанд ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва насиҳат ба адолат фоиданок аст, то ки марди Худо комил бошад ва барои ҳар неъмат муҷаҳҳаз бошад. кор.

Титус 2:8 Сухани солим, ки маҳкум карда намешавад; то ки ҳар кӣ баръакс аст, хиҷил шавад ва дар ҳаққи шумо сухани баде нагӯяд.

Муҳимияти гуфтани калимаҳое, ки маҳкум намешаванд ва барои онҳое, ки ба мо муқобилат мекунанд, шарманда нахоҳанд кард.

1: Қувваи Каломи мо - Чӣ тавр калимаҳои мо метавонанд барои фоида истифода шаванд ё зарар расонанд.

2: Масъулияти суханони мо - Чӣ гуна мо вазифадорем, ки калимаҳоеро истифода барем, ки ба мо таъсири бад нарасонанд ё барои онҳое, ки ба мо муқобилат мекунанд, шарманда накунанд.

1: Яъқуб 3:2-10 - Қудрати забон ва аҳамияти он дар ҳаёти мо.

2: Масалҳо 12:18 - Қудрати сухан барои ҳаёт ё марг.

Титус 2:9 Ғуломонро насиҳат деҳ, ки ба оғоёни худ итоат кунанд ва дар ҳама чиз ба онҳо писанд оянд; боз ҷавоб надодан;

Ин порча бандагонро ташвиқ мекунад, ки итоаткор бошанд ва дар ҳама чиз ба оғоёнашон писанд оянд, бе ҷавобгарӣ.

1: Зиндагӣ бо итоаткорӣ - Титус 2:9

2: Бо рӯҳияи писанд хизмат кардан - Титус 2:9

1: Эфсӯсиён 6:5-8 - Ғуломон, ба оғоёни заминии худ бо эҳтиром ва тарс ва бо самимияти дил итоат кунед, чунон ки шумо ба Масеҳ итоат мекунед.

2: Қӯлассиён 3:22-24 - Ғуломон, ба оғоёни заминии худ дар ҳама чиз итоат кунед; ва ин корро на танҳо вақте ки чашми онҳо ба шумост ва барои ба даст овардани илтифоти онҳост, балки бо самимияти дил ва эҳтиром ба Худованд.

Титус 2:10 Тасвир накунед, балки тамоми садоқати нек зоҳир кунед; то ки таълимоти Наҷотдиҳандаи мо Худоро дар ҳама чиз зинат диҳанд.

1. Қудрати вафодор будан

2. Ороиши таълимоти Худо Наҷотдиҳандаи мо

1. Забур 37:3, "Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин сокин шавед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред."

2. Ибриён 13:5, "Ҳаёти худро аз муҳаббати пул озод нигоҳ доред ва бо он чизе ки доред, қаноат кунед, зеро Ӯ гуфтааст: "Ман ҳеҷ гоҳ туро тарк намекунам ва туро тарк намекунам".

Титус 2:11 Зеро файзи Худо, ки наҷот мебахшад, ба ҳамаи одамон зоҳир шудааст,

Файзи Худо ба ҳама ошкор шудааст, ки наҷот меорад.

1. Муҳаббати бечунучарои Худо - омӯхтани файзи наҷот

2. Тӯҳфаи файз - Чӣ тавр наҷоти Худоро қабул кардан мумкин аст

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Титус 2:12 Ба мо таълим диҳед, ки шарорат ва ҳавасҳои дунявиро инкор карда, дар ин ҷаҳони ҳозира бояд бодиққат, одилона ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем;

Дар дунё бо инкор кардани нафсҳои дунявӣ зиндагии шоиста дошта бошед.

1: Инкор кардани ноҳақ ва нафси дунявӣ

2: Зиндагии ҳушьёр, одил ва худотарсӣ дар ин ҷаҳони ҳозира

1: 1 Юҳанно 2: 15-17 - Дунё ва чизҳои ин ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

2: Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

Титус 2:13 Ин умеди муборак ва зуҳури ҷалоли Худои бузург ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳро интизор шавед;

Умеди муборак зуҳури пурҷалоли Исои Масеҳ аст.

1. Ба пеш нигоҳ кардан: омодагӣ ба зуҳури ҷалоли Исои Масеҳ

2. Умед ба бозгашти ваъдашудаи Масеҳ

1. Ишаъё 25:9 - Ва дар он рӯз гуфта хоҳад шуд: "Инак, ин Худои мост; Мо мунтазири Ӯ будем, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод: ин Худованд аст; мунтазири У будем, аз начоташ шоду шод мешавем.

2. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем, аммо умеде, ки дида мешавад, умед нест; зеро чаро кас то ҳол ба он чизе ки мебинад, умед мебандад?

Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дошта бошем, онро бесаброна бо субот интизорем.

Титус 2:14 Он ки Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар шарорат раҳой диҳад ва барои Худ халқи хоси ғаюри аъмоли некро пок гардонад.

Худо Худро барои мо фидо кард, то ки моро аз ҳар гуна гуноҳ наҷот диҳад ва моро халқи махсусе гардонад, ки ба корҳои нек майл дорад.

1. Қудрати кафорат: Чӣ тавр қурбонии Худо ҳаёти моро тағир дод

2. Одамони аъмоли нек шудан: пайравӣ кардан ба Исо чӣ маъно дорад

1. Румиён 3:24-25 - «Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд ва ба воситаи файзи Ӯ ба воситаи кафорати ба воситаи Исои Масеҳ омада озодона сафед карда шуданд».

2. Эфсӯсиён 2:10 - «Зеро ки мо дастони Худо ҳастем, ки дар Исои Масеҳ офарида шудаем, то аъмоли нек кунем, ки Худо онҳоро пешакӣ барои мо омода кардааст».

Титус 2:15 Ин чизҳоро бо тамоми қудрат бигӯ ва насиҳат намо ва сарзаниш кун. Бигзор ҳеҷ кас туро хор накунад.

Ин порча имондоронро даъват мекунад, ки далер бошанд ва нагузоранд, ки худашон хор шаванд.

1. Дар имони худ устувор бош ва нагузорад, ки касе ба ту паст нигоҳ кунад.

2. Дар эътиқоди худ далер бошед ва аз ҳимояти онҳо натарсед.

1. Эфсӯсиён 6:10-11 - Дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Зиреҳи пурраи Худоро бипӯшед, то дар муқобили макрҳои шайтон устувор бошед.

2. 1 Петрус 3:15 - Аммо дар дилҳои шумо Масеҳи Худовандро ҳамчун муқаддас эҳтиром кунед ва ҳамеша омода бошед, ки ба касе, ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, муҳофизат кунад; аммо ин корро бо нармӣ ва эхтиром кунед.

Титуси 3 боби сеюми номае мебошад, ки Павлуси ҳавворӣ ба Титус, ҳамкор ва

ҳамсафари хидмат навиштааст. Дар ин боб Павлус аҳамияти корҳои нек, рафтори илоҳӣ ва ягонагӣ дар ҷомеаи калисоро таъкид мекунад.

Сархати 1: Павлус ба Титус ҳолати пештараи гуноҳ ва марҳамати Худоро хотиррасон мекунад (Титус 3:1-7). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки ба ҳокимон ва ҳукуматдорон мутеъ бошанд ва ба ҳар кори хайр омода бошанд. Павлус таъкид мекунад, ки имондорон як вақтҳо аблаҳ, беитоат, фирефтаи ҳавасҳо ва лаззатҳо буданд, дар кина ва ҳасад зиндагӣ мекарданд. Бо вуҷуди ин, меҳрубонӣ ва муҳаббати Худо ба воситаи Исои Масеҳ зоҳир шуд, ки онҳоро тавассути шустани барқароршавӣ ва навсозӣ тавассути Рӯҳулқудс наҷот дод. Ин наҷот на ба аъмоли одилонаи онҳо, балки аз рӯи марҳамати Худо асос ёфтааст.

Сархати 2: Павлус аҳамияти аъмоли некро таъкид мекунад (Титус 3:8-11). Ӯ Титусро ташвиқ мекунад, ки ба ин чизҳо исрор кунад, то имондорон эҳтиёткор бошанд, ки худро ба корҳои нек сарф кунанд. Ин корхои хайр барои одамон хуб ва фоиданоканд. Бо вуҷуди ин, Павлус аз баҳсу мунозираҳои аблаҳона, насабномаҳо, ихтилофот ва ҷанҷолҳо дар бораи шариат огоҳ мекунад, зеро онҳо фоидаовар ва беарзишанд. Ӯ ба Титус маслиҳат медиҳад, ки пас аз огоҳӣ ба одамони ҷудоихоҳ даст кашад.

Параграфи 3: Боб бо дастурҳои шахсӣ ва салом ба охир мерасад (Титус 3:12-15). Павлус ба Титус дар бораи нақшаҳои худ дар бораи он ки Артемас ё Тихикус ба ӯ ҳамроҳ шаванд, дар Никополис, ки ӯ қарор дод, ки зимистонро гузаронад, хабар медиҳад. Ӯ Титусро ташвиқ мекунад, ки ба Зенаси ҳуқуқшинос ва Аполлос дар сафарашон боғайратона кӯмак кунад, то ки онҳо аз чизе камӣ кунанд. Ниҳоят, ӯ ба мӯъминони Крит дастур медиҳад, ки чӣ тавр худро ба корҳои нек бахшидан барои эҳтиёҷоти зарурӣ ёд гиранд, то онҳо бесамар набошанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми Титус марҳамати Худоро нисбати имондорон ва аҳамияти корҳои нек ва ягонагӣ дар ҷомеаи калисо таъкид мекунад.

Павлус ба Титус ҳолати пешинаи гуноҳ ва файзи наҷоти Худо тавассути Исои Масеҳро хотиррасон мекунад ва таъкид мекунад, ки наҷот на ба аъмоли худи онҳо, балки ба марҳамати Худо асос ёфтааст.

Ӯ ба аҳамияти корҳои хайр таъкид намуда, мӯъминонро даъват мекунад, ки ба онҳо содиқ бошанд ва дар баробари ҳушдор аз ихтилофоти ҷудоиандозӣ. Павлус дар хотима бо дастурҳои шахсӣ ва салом, имондоронро дар Крит ташвиқ мекунад, ки худро барои эҳтиёҷоти зарурӣ ба корҳои нек сарф кунанд.

Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи марҳамати Худо, насиҳат ба корҳои нек ва даъват ба ягонагӣ дар ҷомеаи калисо хизмат мекунад.

Титус 3:1 Онҳоро дар хотир доред, ки ба сарварон ва қудратҳо итоат кунанд, ба волиён итоат кунанд, ба ҳар кори нек омода бошанд,

Ба одамон хотиррасон кунед, ки ба ҳокимият итоат кунанд ва корҳои нек кунанд.

1. Итоат ба ҳокимият: роҳе ба сӯи адолат

2. Қувваи аъмоли нек: Зиндагӣ аз рӯи Инҷил

1. Румиён 13:1–7

2. Яъқуб 2:14–26

Титус 3:2 Дар ҳаққи ҳеҷ кас бадгӯй накунед, ҷанговар набошед, балки ҳалим бошед ва ба ҳама фурӯтаниро нишон диҳед.

Муллим бошед ва ба ҳама мардум фурӯтан бошед, аз сухани бад ва ҷанҷол парҳез кунед.

1. "Қувваи меҳрубонӣ: истифодаи бештари суханони мо"

2. "Баракати ҳалимӣ: фурӯтаниро бар мағрур интихоб кардан"

1. Масалҳо 15:1 «Ҷавоби нарм ғазабро дафъ мекунад, аммо сухани сахт хашмро бармеангезад».

2. Филиппиён 4:5 «Бигзор фурӯтании шумо ба ҳама аён бошад».

Титус 3:3 Зеро ки худи мо низ баъзан беақл, беитоат, фиребхӯрда, хизматгори ҳавасҳо ва ҳавасҳои гуногун будем, дар кина ва ҳасад зиндагӣ мекардем, аз якдигар нафратовар ва нафрат доштем.

Мардум майли беақлӣ, нофармонӣ ва фиребхӯрда доранд ва метавонанд ба ангезаи шаҳват ва лаззатҳо гирифтор шаванд, ки дар натиҷа бо кинаву ҳасад ва бадбинии якдигар зиндагӣ мекунанд.

1. Хавфи гуноҳ ва таъсири он ба ҳаёти мо

2. Ғалаба кардани васвасаҳои гуноҳ

1. Яъқуб 1:13-15 - Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: "Худо маро озмуда истодааст", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба камол мерасад, маргро ба вуҷуд меорад.

2. Румиён 6:12-14 - Пас бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, то шуморо ба ҳавасҳои он итоат кунад. Узви худро ба гуноҳ ҳамчун олоти ноинсофӣ пешниҳод накунед, балки худро ба Худо ҳамчун онҳое, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд, ва андоми худро ба Худо ҳамчун олоти адолат пешниҳод кунед. Зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмфармо нахоҳад буд, зеро шумо зери шариат не, балки зери файз ҳастед.

Титус 3:4 Аммо баъд аз он меҳрубонӣ ва муҳаббати Наҷотдиҳандаи мо Худо нисбати инсон зоҳир шуд.

лутфу мехру мухаббати Худованд нисбат ба инсоният зохир гардид.

1. Қудрати муҳаббат ва меҳрубонии Худо

2. Муҳаббати бечунучарои Худо

1. Юҳанно 3:16-17 - "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то маҳкум кунад ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Титус 3:5 На бо аъмоли одилонае ки мо кардаем, балки ба ҳасби марҳамати Худ моро наҷот дод, бо шустани эҳё ва таҷдиди Рӯҳулқудс;

Тавассути марҳамати худ, Худо моро тавассути шустани барқароршавӣ ва навсозии Рӯҳулқудс наҷот дод.

1. Раҳмати Худо: Таҷрибаи кафорат ва навсозӣ

2. Қувваи Рӯҳулқудс: Шустани гуноҳҳои мо

1. Румиён 5:8-10 Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Забур 51:10 Дар ман дили пок офарин, эй Худо, ва рӯҳи устуворро дар ман нав кун.

Титус 3:6 Онро Ӯ ба воситаи Исои Масеҳи Наҷотдиҳандаи мо ба мо фаровон рехт;

Ин порча дар бораи файзи Худо сухан меронад, ки он ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба мо ато шудааст.

1. Файзи аҷиби Худо: Омӯзиши Титус 3:6

2. Исои Масеҳ: Сарчашмаи файзи фаровони мо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; ин атои Худост, 9 на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Ибриён 4:16 - Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳаматро қабул кунем ва дар вақти зарурӣ файзро пайдо кунем.

Титус 3:7 То ки мо бо файзи Ӯ сафед шудаем, ба ҳасби умеди ҳаёти ҷовидонӣворисон шавем.

Мо бо файзи Худо сафед шудаем ва ба воситаи ин мо метавонем ворисони ҳаёти ҷовидонӣ гардем.

1. Файзи аҷиби Худо ва умеди ҳаёти ҷовидонӣ

2. Бо файз сафед карда шудааст: Ворисони ҳаёти ҷовидонӣ шудан

1. Румиён 8:17 - «Ва агар фарзандон бошанд, ворисон бошанд; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем».

2. Эфсӯсиён 1:3 - «Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо тамоми баракатҳои рӯҳонӣ дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ баракат додааст».

Титус 3:8 Ин сухани дуруст аст ва ман мехоҳам, ки ту ҳамеша инро тасдиқ кунӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, барои нигоҳ доштани аъмоли нек эҳтиёткор бошанд. Ин чизҳо барои одамон хуб ва фоиданоканд.

Ин порча аҳамияти аъмоли некро дар натиҷаи имон ба Худо таъкид мекунад.

1: Амалҳои нек иловаи ихтиёрӣ барои имон ба Худо нестанд, балки ҷузъи муҳими он мебошанд.

2: Мо бояд эҳтиёт бошем, ки дар натиҷаи имон ба Худо амалҳои нек кунем.

1: Яъқуб 2:17 - "Ҳамчунин имон, агар амале набошад, мурда аст, танҳо будан."

2: Матто 7: 15-20 - "Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё одамон ангури хор ҷамъ мекунанд, ё анҷири дарахт? Ҳамин тавр, ҳар дарахти нек меваи нек меоварад, вале дарахти бад меваи бад меоварад. ва ба оташ бипартоед, бинобар ин онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт».

Титус 3:9 Аммо аз саволҳои аблаҳона, аз насабномаҳо, баҳсу мунозираҳо ва кӯшишҳои оид ба шариат дурӣ ҷӯед; зеро онҳо бефоида ва беҳуда ҳастанд.

Мо бояд аз саволҳои беақлона, насабномаҳо, баҳсу мунозираҳо дар бораи қонун худдорӣ кунем, зеро онҳо бефоида ва беҳуда аст.

1. Ҳикмати худдорӣ аз баҳсҳои бефоида

2. Арзиши ҷустуҷӯи муҳокимаҳои Худо

1. Яъқуб 3:13-17 - Дар байни шумо кист хирадманд ва доно? Бигузор онро бо зиндагии неки худ, бо аъмоли хоксорие, ки аз хирад бармеояд, нишон диҳанд.

2. Масалҳо 14:7 - Аз пеши одами беақл бирав, вақте ки дар вай лабони донишро намебинӣ.

Титус 3:10 Марде, ки бидъат аст, пас аз рад кардани насиҳати якум ва дуюм;

Рад кардани чудоиандозй ва фаро гирифтани ягонагй.

1: Якҷоя кор кардан барои як ҳадаф.

2: Аҳамияти сулҳу ваҳдат.

1: Эфсӯсиён 4: 1-3, "Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва тоқатфарсо рафтор кунед. дигаре дар муҳаббат, ки мехоҳад ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ дорад».

2: Забур 133:1, "Инак, чӣ қадар хуб ва гуворо аст, вақте ки бародарон дар ягонагӣ зиндагӣ мекунанд!"

Титус 3:11 Чун медонед, ки он касе, ки ин гуна аст, вайрон шуда, гуноҳ мекунад ва худаш маҳкум мешавад.

Дар ин порча ҳушдор дода мешавад, ки шахсоне, ки ба рафтори бадахлоқона даст мезананд, худро маҳкум мекунанд ва оқибати онро хоҳанд дид.

1: Мо бояд бидонем, ки ҳар гуна рафтори бадахлоқие, ки мо анҷом медиҳем, боиси маҳкумият ва ранҷу азоби худи мо мегардад.

2: Ҳарчанд мо ба васвасаи гуноҳ дучор мешавем, мо бояд дар бораи оқибатҳои он бохабар бошем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки онҳо бо хоҳиши бади худ кашида мешаванд ва фирефта мешаванд. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро

ба вуҷуд меорад.

Титус 3:12 Вақте ки ман Артемос ё Тӯхиқусро назди ту мефиристам, саъй кун, ки ба Никополис назди ман биё, зеро ки ман қарор додам, ки дар он ҷо зимистон гузаронам.

Павлус ба Титус дастур дод, ки ҷидду ҷаҳд кунад, то ба Никополис, ки дар он ҷо зимистонгузаронӣ карданӣ буд, назди ӯ биёяд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дар имони худ боғайрат бошем ва роҳ равем.

2: Мо бояд омода бошем, ки ба даъвати Худо ҷавоб диҳем.

1: Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

2: Луқо 12:35-38 - Бигзор камари шумо баста бошад, ва чароғҳои шумо фурӯзон бошад; Ва шумо ба одамоне монандед, ки мунтазири оғои худ ҳастед, вақте ки ӯ аз тӯй бармегардад; то ки вай омада, дарро бикӯбад, дарҳол ба рӯяш кушода шаванд.

Титус 3:13 Зенаси шариатдон ва Апӯллӯсро бо ҷидду ҷаҳд ба сафарашон биёред, то ки ҳеҷ чиз ба онҳо муҳтоҷ набошад.

Павлус ба Титус дастур медиҳад, ки Зенаси ҳуқуқшинос ва Апӯллӯс тамоми чизҳои заруриро барои сафарашон дошта бошанд.

1. Қувваи ҷидду ҷаҳд: Дастури Павлус ба Титус

2. Муҳимияти омодагӣ: Намунае аз Павлус

1. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ оварда мерасонад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд.

2. Эфсӯсиён 5:15-16 - Пас бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст.

Титус 3:14 Ва бигзор одамони мо низ омӯзанд, ки корҳои некро барои истифодаи

зарурӣ нигоҳ доранд, то ки онҳо бесамар набошанд.

Масеҳиён бояд корҳои некеро, ки ба дигарон муфиданд, ёд гиранд, то онҳо самари рӯҳонӣ оваранд.

1. «Зарурати кори хайр».

2. «Зиндагии пурсамар».

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Яъқуб 2:17 - «Ҳамин тавр, имон худ аз худ, агар бо амал ҳамроҳ набошад, мурда аст».

Титус 3:15 Ҳамаи онҳое ки бо ман ҳастанд, ба ту салом мегӯянд. Ба онҳое, ки моро дар имон дӯст медоранд, салом гӯед. Файз бо ҳамаатон бод. омин.

Ин оят мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки бо муҳаббат ва имон салом диҳанд ва ба якдигар лутфу марҳамат расонанд.

1: Қувваи салом додан ба ҳамдигар дар муҳаббат ва имон

2: Муҳимияти паҳн кардани файз ба ҳама

1: Эфсӯсиён 4: 2-3 "Бо тамоми фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат таҳаммул кунед ва омода бошед, ки ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред."

2: Қӯлассиён 3:14 "Ва пеш аз ҳама инҳо муҳаббатеро дар бар доранд, ки ҳама чизро дар ҳамоҳангии комил ба ҳам мепайвандад."

Филемӯн 1 номаи шахсии Павлуси расул ба Филемӯн, ки ҳамимон ва соҳиби ғулом аст, навиштааст. Дар ин нома Павлус ба Филемӯн аз номи Онисимус, ғуломи гуреза, ки дар Рум масеҳӣ шуда буд, муроҷиат мекунад.

Сархати 1: Павлус барои имон ва муҳаббати Филемӯн миннатдории худро баён

мекунад (Филмӯн 1:1-7). Вай Филемӯнро барои обрӯяш ҳамчун шахсе ки муқаддасонро дӯст медорад ва рӯҳбаланд мекунад, таъриф мекунад. Павлус дуоҳои худро барои ӯ эътироф мекунад ва қайд мекунад, ки чӣ тавр ӯ дар бораи муҳаббат ва имони Филемӯн ба Худованд Исои Масеҳ ва ҳамаи муқаддасон шунидааст. Ӯ дуо мекунад, ки иштироки Филемӯн дар мубодилаи имонаш тавассути донистани ҳар як чизи неки онҳо дар Масеҳ самаранок гардад.

Сархати 2: Павлус аз номи Онисимус ба Филемӯн мурофиат мекунад (Филмӯн 1:8-16). Ӯ эътироф мекунад, ки ӯ метавонад ба ӯ дар кори дуруст фармон диҳад, аммо бартарӣ медиҳад, ки дар асоси муҳаббат мурофиат кунад. Павлус қайд мекунад, ки Онисимус, ки як вақтҳо ҳамчун ғулом фоидаовар набуд, ҳоло ҳам барои ӯ ва ҳам ба Филемӯн фоиданок шудааст. Ӯ аз Филемӯн хоҳиш мекунад, ки Онисимусро на ҳамчун ғуломи оддӣ, балки ҳамчун бародари маҳбуби Масеҳ баргардонад. Агар Онисимус гуноҳ карда бошад ё чизе қарздор бошад, Павлус пешниҳод мекунад, ки онро худаш баргардонад.

Сархати 3: Мактуб бо салом ва дархостҳои шахсӣ хотима меёбад (Филмӯн 1:17-25). Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки барои ӯ ҳуҷраи меҳмонӣ тайёр кунад, зеро ӯ умедвор аст, ки ба воситаи дуоҳои онҳо ба зудӣ аз зиндон озод мешавад. Ӯ аз ҳамкорон, аз ҷумла Эпафрас, Марк, Аристарх, Димос ва Луқо салом мефиристад. Дар сухани хотимавӣ Павлус барои ҳамаи онҳо файзи Худо дуо мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Китоби Филемӯн номаи шахсии Павлус аст, ки дар бораи ғуломи гурезаш Онисимус ба Филемон мурофиат кардааст.

Павлус барои имон ва муҳаббати Филемӯн изҳори миннатдорӣ намуда, обрӯи ӯро ҳамчун шахсе, ки муқаддасонро дӯст медорад ва рӯҳбаланд мекунад, таъриф мекунад.

Вай аз номи Онисимус ба Филемӯн мурофиат карда, хоҳиш мекунад, ки ӯро на ҳамчун ғулом, балки ҳамчун бародари маҳбуби Масеҳ қабул кунад. Павлус пешниҳод мекунад, ки ҳама гуноҳ ё қарзи Онисимусро баргардонад.

Филемӯн 1:1 Павлус, бандии Исои Масеҳ ва бародари мо Тимотиюс ба Филемӯн, ки маҳбуби азиз ва ҳамкори мост,

Номаи Павлус ба Филемӯн, ки муҳаббат ва миннатдории худро нисбати ӯ баён мекунад.

1. Чӣ тавр ба дигарон муҳаббат ва миннатдорӣ зоҳир кардан мумкин аст

2. Кувваи дустӣ ва рафокат

1. Филиппиён 1:3-5 - Ман ба Худои худ шукр мегӯям, ки ҳар як ёди шумо, ҳамеша дар ҳар дуои ман барои ҳамаи шумо бо шодӣ илтимос мекунед, барои мушоракати шумо дар Инҷил аз рӯзи аввал то ҳоло.

2. Масалҳо 17:17 - Дӯст ҳамеша дӯст медорад, ва бародар барои мусибат таваллуд мешавад.

Филемӯн 1:2 Ва ба Апфияи маҳбуби мо ва рафиқи мо Архиппус ва ба калисои хонаи ту!

Павлус ба Апфия, Архипп ва калисои хонаи Филемӯн салом мерасонад.

1. Аҳамияти мушорикат дар калисо

2. Шодии хизмат дар Артиши Худованд

1. Ибриён 10:24-25 - Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва аъмоли нек барангехта, ба воҳӯрӣ беэътиноӣ накунем, чуноне ки одати баъзеҳост, балки якдигарро рӯҳбаланд кардан ва ҳама чизи бештаре, ки шумо мебинед руз наздик мешавад.

2. Румиён 12:9-13 - Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред. Якдигарро бо мехри бародарӣ дуст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед. Дар ғаюр танбал набошед, рӯҳи гарм бош, ба Худованд хизмат кунед. Бо умед шод бош, дар мусибат сабр кун, дар дуо доим бош. Ба эҳтиёҷоти муқаддасон саҳм гузоред ва меҳмоннавозиро нишон диҳед.

Филемӯн 1:3 Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо.

Павлус саломи файз ва осоиштагии худро аз ҷониби Худои Падар ва Исои Масеҳ мефиристад.

1. "Файз дар ҳама ҷост"

2. «Сулҳ атои Худост»

1. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо муҳофизат хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост, на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад."

Филемӯн 1:4 Худои худро шукр мегӯям, ки ҳамеша дар дуоҳоям Туро ёд мекунам,

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки Худоро барои дӯстонамон шукр гӯем ва онҳоро дар дуоҳоямон ба ёд орем.

1. "Қувваи шукр: баракат додан ба дӯстони мо тавассути дуо"

2. "Шодияти ҳамнишинӣ: Ёди наздикон дар намоз"

1. Забур 100:4-5 - "Аз дарҳои Ӯ бо шукрона дароед, ва ба ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дохил шавед. Ӯро шукр гӯед; исми Ӯро муборак гӯед!"

2. Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

Филемӯн 1:5 Мешунавед муҳаббат ва имони худро, ки ба Исои Худованд ва ба ҳамаи муқаддасон доред;

Филемӯн барои муҳаббат ва имонаш ба Исои Худованд ва ҳамаи муқаддасон таъриф карда мешавад.

1. Зиндагӣ бо муҳаббат ва имон ба Исо

2. Қувваи вафодорӣ дар хидмат ба Худо

1. 1 ба Қӯринтиён 13:13 «Ва ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед ва муҳаббат. Аммо бузургтарини ин ишқ аст».

2. Ибриён 11:6 «Ва бе имон ба Худо писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Ӯ меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба онҳое, ки Ӯро ҷиддан ҷустуҷӯ мекунанд, мукофот медиҳад».

Филемӯн 1:6 Барои он ки муошират имони шумо ба воситаи эътирофи ҳар як чизи неки шумо дар Исои Масеҳ ба амал ояд.

Муошират имони худро тавассути эътироф кардани некӣ дар Исои Масеҳ самаранок кардан мумкин аст.

1. Қувваи миннатдорӣ: Дидани некӣ дар Масеҳ

2. Пайвастшавӣ бо Худо: таъсирбахшӣ тавассути эътирофи некӣ

1. Қӯлассиён 3:12–17

2. Филиппиён 4:4–9

Филемӯн 1:7 Зеро ки мо аз муҳаббати Ту шодӣ ва тасаллии бузург дорем, зеро ки дарҳои муқаддасон аз ту тароват мебахшад, эй бародар.

Аз муҳаббати Филемӯн муқаддасон аз шодӣ ва тасаллӣ пур шуданд.

1: Шодии дӯст доштани дигарон

2: Дӯст доштани дигарон рӯҳро тароват мебахшад

1: Юҳанно 13:34-35 "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо муҳаббат ба якдигар».

2: Румиён 12:10 "Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, то ки ба якдигар эҳтиром бидиҳед."

Филемӯн 1:8 Бинобар ин, гарчанде ки ман метавонистам дар Масеҳ ҷуръат дошта бошам, то ба ту он чи мувофиқ бошад, амр диҳам,

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки беҳтарин ва қулай аст.

1: Кори дурустро иҷро кунед, ҳатто вақте ки душвор аст.

2: Эҳтиёҷоти дигаронро аз худатон болотар гузоред.

1: Филиппиён 2:3-5 - Аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури ботил ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон беҳтар мешуморед.

2: Қӯлассиён 3: 12-14 - Худро ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрӣ дар бар кунед.

Филемӯн 1:9 Аммо ба хотири муҳаббат ба ту илтимос мекунам, ки мисли Павлуси пиронсол ва ҳоло ҳам бандии Исои Масеҳ ҳастӣ.

Павлус, бандии пири Исои Масеҳ, аз муҳаббат ба Филемӯн муроҷиат мекунад, ки амал кунад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр Муҳаббат моро водор мекунад, ки амал кунем

2. Пиронсол, вале то ҳол дилчасп: Намунаи имони гарми Павлус

1. Румиён 5:5 - "Ва умед хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо аз Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехтааст".

2. 1 ба Қӯринтиён 13:13 - "Ва алҳол имон, умед, эҳсон, ин се чиз боқӣ мемонад, аммо бузургтарини онҳо хайрия аст."

Филемӯн 1:10 Аз ту илтимос мекунам, ки писарам Онисимусро, ки дар занҷири худ ба дунё овардаам:

Павлус аз Филемӯн хоҳиш мекунад, ки Онисимус, ғуломи пешинро ҳамчун бародари маҳбуби Масеҳ қабул кунад.

1. Қувваи бахшидан: Даъвати Исо барои қабули Онисимус

2. Шахсияти нав дар Масеҳ: Зиндагӣ ҳамчун бародарон дар ягонагӣ

1. Луқо 6:37, "Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Румиён 12:10, «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред».

Филемӯн 1:11 Он чизе ки дар гузашта барои ту фоидаовар набуд, вале ҳоло барои ту ва барои ман фоиданок аст.

1: Мо метавонем аз хатогиҳои худ дарс гирем ва онҳоро барои некӣ истифода барем.

2: Агар мо ба Ӯ таваккал кунем, Худо метавонад озмоишҳои моро ба шодмонӣ табдил диҳад.

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2:2 ба Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст: чизҳои кӯҳна гузашт; инак, ҳама чиз нав шудааст.

Филемӯн 1:12 Ӯро боз фиристодаам, бинобар ин ту Ӯро, яъне даруни худамро қабул кун.

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки Онисимусро бо муҳаббат ва ҳамдардӣ қабул кунад.

1 - Муҳаббат ва раҳм: Фармони Худо ба мо

2 - Боварӣ ба нақшаи Худо барои мо

1 - 1 Юҳанно 4: 19-21 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

2 - Ирмиё 29:11 - Зеро ки ман нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, мегӯяд Худованд, ният дорад, ки ба шумо обод гардад ва ба шумо зиёне нарасонад, ба шумо умед ва оянда бахшидан аст.

Филемӯн 1:13 Ӯро мехостам бо худ нигоҳ дошта бошам, то ки ба ҷои ту ӯ ба занҷири Инҷил ба ман хизмат кунад;

Павлус аз Филемӯн хоҳиш мекунад, ки Онисимус, ғуломи пешинро бо муҳаббат ва бахшидан қабул кунад.

1. Қабули Онисимус бо муҳаббат ва бахшидан: Омӯзиши Филемӯн 1:13

2. Бо Инҷил баста шудааст: бахшидан ва муҳаббат дар Филемӯн 1:13

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед. , агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва меҳрубон бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст».

Филемӯн 1:14 Аммо бе фикри ту ман ҳеҷ коре намекунам; ки нафъи ту на ба таври зарурӣ, балки бо ихтиёри худ бошад.

Павлус мехоҳад, ки Филемӯн аз рӯи иродаи нек барои ӯ коре кунад, на ин ки ӯҳдадор бошад.

1. Қувваи иродаи озод

2. Баракати манфиати тарафайн

1. Луқо 6:38 - "Диҳ, ва ба ту дода хоҳад шуд. Андозаи хубе, ки фишурда, ларзондашуда ва печонида мешавад, ба зонуи ту рехта мешавад. шумо».

2. 2 ба Қӯринтиён 8:7 - "Аммо чунон ки шумо дар ҳама чиз - дар имон, дар сухан, дар дониш, дар ҷидду ҷаҳди комил ва дар муҳаббати худ ба мо бартарӣ доред, бидонед, ки шумо низ дар ин файзи додан бартарӣ доред."

Филемӯн 1:15 «Зеро ки шояд як муддате рафта бошад, то ки ӯро то абад қабул кунӣ;

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки Онисимусро на ҳамчун ғулом, балки ҳамчун бародари маҳбуби Масеҳ қабул кунад.

1. «Қабул кардани Онисимус ҳамчун бародари маҳбуби Масеҳ»

2. «Арзиши оштӣ»

1. Қӯлассиён 3:12-15 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуби дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабрро дар бар кунед, ки нисбат ба якдигар пурсабр бошанд ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, бахшанда бошад. якдигарро, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.. Ва пеш аз ҳама, муҳаббатеро дар бар кунед, ки ҳама чизро бо ҳам мувофиқи комил мепайвандад ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар ҳақиқат ба он даъват шудаед. як тан. Ва шукр кун».

2. Луқо 15:11-32 - "Ва гуфт: "Марде буд, ки ду писар дошт. Ва хурдии онҳо ба падараш гуфт: "Падар! Ва молу мулки худро миёни онон таќсим кард ва чанд рӯз нагузашта писари хурдї њар чи дошт, љамъ кард ва ба як кишвари дур сафар кард ва дар он љо моли худро дар зиндагии бењуда исроф кард ва чун њама чизро сарф кард, гуруснагии сахте бархост. Дар он кишвар, ва ӯ мӯҳтоҷ шуд ва ӯ рафта, назди яке аз шаҳрвандони он кишвар киро кард, ва ӯ ӯро ба саҳроҳои худ фиристод, то хукҳоро бихӯрад. хукҳо хӯрданд, ва ҳеҷ кас ба ӯ чизе надод, вале чун ба худ омад, гуфт: «Чанд нафар аз ғуломони падарам зиёда аз нон доранд, вале ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ мемирам! ва ба ӯ хоҳам гуфт: "Эй падар! Аммо вақте ки ӯ ҳанӯз дур буд, падараш ӯро дида, раҳмаш омад ва давида, ӯро ба оғӯш гирифт ва бӯсид».

Филемӯн 1:16 Ҳоло на ҳамчун ғулом, балки бартар аз ғулом, бародари маҳбуб, алалхусус барои ман, балки барои ту ҳам дар ҷисм ва ҳам дар Худованд чӣ қадар бештар аст?

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки Онисимусро на ҳамчун хизматгор, балки ҳамчун бародари маҳбуб дар хонаи худ қабул кунад.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр дигаронро ҳамчун бародарони Масеҳ пазирой кардан мумкин аст

2. Дар назди Худо баробар донистани ҳама

1. Ғалотиён 3:28 - «На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед».

2. Румиён 12:10 - «Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед».

Филемӯн 1:17 Пас, агар маро шарик донӣ, ӯро ҳамчун худ қабул кун.

Павлус аз Филемӯн хоҳиш мекунад, ки Онисимусро мисли худи Павлус қабул кунад.

1: Мо бояд бо дигарон бо ҳамон меҳрубонӣ ва қабуле муносибат кунем, ки мо барои худамон интизор ҳастем.

2: Мо бояд дигаронро қабул ва дӯст дорем, ҳамон тавре ки Худо моро қабул мекунад ва дӯст медорад.

1: Луқо 6:31 - "Ба дигарон ҳамон тавре ки мехостед, ки ба шумо кунанд".

2: Румиён 15:7 - «Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ шуморо қабул кард, то Худоро ҳамду сано оваред».

Филемӯн 1:18 Агар ӯ ба ту ситам карда бошад, ё аз ту қарздор бошад, онро ба ҳисоби ман бигузор;

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки ҳама гуна хатогиҳо ва қарзҳои худро ба ҳисоби Павлус гузорад.

1. Бахшиш: Қудрати раҳо кардани кинаҳо

2. Саховатманд будан бо дигарон: Подоши қурбонӣ барои дигарон

1. Эфсӯсиён 4:32 - «Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст».

2. Матто 6:12-14 - "Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ қарздорони худро бахшидаем. Ва моро ба васваса наандоз, балки моро аз иблис раҳоӣ деҳ".

Филемӯн 1:19 Ман, Павлус, онро бо дасти худ навиштаам, ман онро бармегардонам; гарчанде ки ба ту намегӯям, ки ту ба ҷуз аз худат ҳам аз ман чӣ

гуна қарздор ҳастӣ.

Павлус ба Филемӯн мактуб навишта, ба ӯ итминон медиҳад, ки қарзи худро бармегардонад, гарчанде ки ӯ аниқ нагуфтааст, ки қарзаш чист.

1. Фазлу раҳмати Худо аз қарзи мо бузургтар аст.

2. Зиндагӣ бо муносибати миннатдорӣ дар ҳама шароит.

1. Эфсӯсиён 2:4-5 «Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт — шумо бо файз наҷот ёфтед. »

2. Қӯлассиён 3:15-17 «Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як Бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед, ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед».

Филемӯн 1:20 Оре, эй бародар, бигзор ман аз ту дар Худованд шод шавам: дарунҳои маро дар Худованд тароват бахш.

Филемӯн аз Онисимус хоҳиш мекард, ки бо ӯ дар Худованд мусолиҳа кунад.

1. Қудрати оштӣ дар Худованд

2. Дар Худованд муттаҳид будан

1. Румиён 15:5-6 - Бигзор Худои пурсабрӣ ва рӯҳбаландкунанда ба шумо ато кунад, ки дар чунин ҳамоҳангӣ бо якдигар, мувофиқи Исои Масеҳ зиндагӣ кунед, то ки шумо якҷоя бо як овоз Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано хонед. .

2. Қӯлассиён 3:13-15 - Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро бубахшед, агар касе аз шумо аз касе шикоят дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

Филемӯн 1:21 Ман ба итоаткории ту боварӣ доштам, ба ту навиштам, зеро медонистам, ки ту ҳам аз гуфтаҳои ман зиёдтар кор хоҳӣ кард.

Павлус Филемӯнро ташвиқ мекунад, ки аз он чизе ки аз ӯ талаб карда буд, берун равад.

1: Бештар аз интизориҳо гузаштан - Филиппиён 3:13-14

2: Бартарии имон - Ибриён 11:1-2

1: Яъқуб 1:22-25

2:1 Юҳанно 3:18-19

Филемӯн 1:22 Аммо дар баробари ман барои худ манзил муҳайё кунед, зеро ман боварӣ дорам, ки ба воситаи дуоҳои шумо ба шумо ато хоҳам шуд.

Павлус аз Филемӯн хоҳиш кард, ки ба қуввати дуо такя намуда, барои ӯ ҷои зист тайёр кунад.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дуо метавонад ҳаётро тағйир диҳад

2. Баракатҳои тоҷат: Чӣ гуна итоат кардан ба Худо подош меорад

1. Яъқуб 5:16 - «Дуои шахси одил пурқувват ва таъсирбахш аст».

2. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо гӯед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, шуморо ҳифз хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

Филемӯн 1:23 Дар ин ҷо ба ту Эпафрос, рафиқи ман дар Исои Масеҳ салом мегӯям.

Павлус аз рафиқаш Эпафрас ба Филемӯн салом мерасонад.

1. Қувваи Рафоқат ва Ваҳдати Байни Бародарон

2. Дастрасӣ ба бародарони ниёзманд

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Пас, ман, бандии Худованд, аз шумо хоҳиш мекунам, ки мувофиқи даъвате, ки ба он даъват шудаед, рафтор кунед, бо тамоми фурӯтанӣ ва нармӣ, бо пурсабрӣ ва таҳаммулпазирӣ нисбат ба якдигар муҳаббат, хоҳиши нигоҳ доштани ягонагии Рӯҳро дар риштаи сулҳ.

2. Ибриён 13:3 - Онҳоеро, ки дар зиндон ҳастанд, гӯё бо онҳо дар зиндон ва онҳоеро, ки зулм мекунанд, ба ёд оред, зеро шумо низ дар ҷисм ҳастед.

Филемӯн 1:24 Маркус, Ористарх, Димас, Лукас, ҳамкорони ман.

Ин байт муҳимияти ҳамкори хуб будан ва ҳамкориҳои муштаракро таъкид мекунад.

1. Якҷоя истодаем: Қудрати кор ба сӯи ҳадафи умумӣ

2. Раҳмати муъминон: баракати уммат

1. Воиз 4:9-12 - Ду нафар беҳтар аз як нафаранд, зеро онҳо барои меҳнаташон мукофоти хуб доранд. Зеро, агар онҳо афтанд, касе рафиқи худро боло мебарад. Аммо вой бар ҳоли касе, ки ҳангоми афтодан танҳо аст ва дигаре надорад, ки ӯро боло барад! Боз, агар ду якҷоя хобанд, гарм мешаванд, аммо чӣ тавр як кас танҳо гарм мешавад? Ва гарчанде ки одам бар шахси танҳо ғолиб ояд, ду нафар ба ӯ тоб меоваранд - риштаи сеқабата ба зудӣ канда намешавад.

2. Филиппиён 2:3-4 - Аз рӯи рақобат ё кибр ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед.

Филемӯн 1:25 Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. омин.

Файзи Исои Масеҳ бояд дар рӯҳи мо бо мо бошад.

1. Неъмати Худо бузургтарин неъматест барои касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд.

2. Муҳаббати Исои Масеҳро қадр кунед ва файзи Ӯро қабул кунед.

1. Эфсӯсиён 4:7 - Аммо ба ҳар яки мо файз дода шудааст, ки Масеҳ онро тақсим кардааст.

2. Румиён 5:17 - Зеро, агар бо гуноҳи як одам, мамот ба воситаи он як шахс ҳукмронӣ мекард, чӣ қадар зиёдтар онҳое, ки файзи фаровони Худо ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи як шахс ҳукмронӣ хоҳанд кард . , Исои Масеҳ!

Ибриён 1 боби якуми китоби Ибриён аст, номае аст, ки ба масеҳиёни яҳудӣ навишта шудааст. Дар ин боб муаллиф бартарии Исои Масеҳро бар тамоми махлуқот таъкид намуда, табиат ва нақши илоҳии Ӯро ҳамчун Писари Худо таъкид мекунад.

Сархати 1: Муаллиф бартарии Исоро бар тамоми махлуқот муқаррар мекунад (Ибриён 1:1-4). Ӯ аз он оғоз мекунад, ки дар гузашта Худо ба халқи худ тавассути анбиё сухан мегуфт, аммо дар ин рӯзҳои охир Ӯ ба мо тавассути Писараш сухан гуфтааст. Писар ҳамчун вориси ҳама чиз тасвир шудааст ва Худо ба воситаи ӯ ҷаҳонро офарид. Писар ҷалоли Худоро мепошад ва ҳама чизро бо каломи пурқудрати Ӯ дастгирӣ мекунад. Муаллиф таъкид мекунад, ки Исои Масеҳ аз фариштагон болотар аст ва аз онҳо болотар аст ва номи олиҷанобтар аз онҳо мерос гирифтааст.

Сархати 2: Муаллиф якчанд порчаҳои Аҳди Қадимро иқтибос меорад, то даъвои ӯро дар бораи бартарии Исо тасдиқ кунад (Ибриён 1:5-14). Ӯ аз Забур 2:7 иқтибос оварда, эълон мекунад, ки Худо Исоро Писари Худ ба дунё овардааст. Вай инчунин аз 2 Подшоҳон 7:14 ва Такрори Шариат 32:43 иқтибос оварда, тасдиқ мекунад, ки Худо Исоро нахустзодаи худ номидааст ва аз фариштагон ба Ӯ ибодат карданро амр мекунад. Муаллиф минбаъд фариштаҳоро бо Исо муқоиса карда, табиати муваққатии онҳоро таъкид карда, ҳукмронии абадии Исоро ҳамчун Подшоҳ таъкид мекунад.

Сархати 3: Боб бо муқоисаи фариштагон ва нақши хидматии онҳо бо мавқеи Исо ҳамчун Писари абадӣ анҷом меёбад (Ибриён 1:13-14). Муаллиф ба таври риторикӣ мепурсад, ки оё ба ягон фариштаи гуфта шудааст, ки дар тарафи рости Худо нишинад, то даме ки душманонаш зери пои ӯ қарор гиранд? Ин барои таъкид кардани он аст, ки ҳеҷ фариштаи чунин мавқеъ ё қудрати олӣ надорад. Ғайр аз он, фариштагон ҳамчун рӯҳҳои хидматрасон тасвир шудаанд, ки барои хидмат ба онҳое, ки наҷотро мерос мегиранд, фиристода мешаванд.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Ибриён бартарии Исои Масеҳро бар тамоми махлуқот, аз ҷумла фариштагон муқаррар мекунад.

Муаллиф таъкид мекунад, ки Худо дар ин рӯзҳои охир ба мо тавассути Писараш сухан гуфта, нақши Исоро ҳамчун вориси ҳама чиз ва офаринандаи ҷаҳон таъкид мекунад.

Дар ин боб аз порчаҳои Аҳди Қадим иқтибос оварда шудааст, то бартарии Исоро дастгирӣ кунад ва Ӯро бо фариштагон муқоиса карда, ҳукмронии абадии Ӯро ҳамчун Подшоҳ таъкид мекунад.

Он бо таъкид мекунад, ки дар ҳоле ки фариштагон нақши хизматӣ доранд, Исо ҳамчун Писари абадӣ ва қабулкунандаи ҳақиқии ибодат мавқеи беҳамто дорад. Ин боб барои баланд бардоштани Исои Масеҳ аз тамоми махлуқот хизмат мекунад ва бартарии Ӯро ҳам дар қудрат ва ҳам қудрат муқаррар мекунад.

ба Ибриён 1:1 Худое, ки дар замонҳои гуногун ва ба таври гуногун ба падарон ба воситаи анбиё сухан мегуфт,

Худо дар гузашта бо василаҳои гуногун бо падарон сухан мегуфт.

1: Худо ҳамеша дар ҳаёти мо ҳузур дорад, ҳатто вақте ки мо худро танҳо ҳис мекунем.

2: Қудрати муҳаббати Худо тавассути тарзи суханронии Ӯ бо мо зоҳир мешавад.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

2: Матто 28:20 - Ва ман ҳамеша, то охири замон бо шумо ҳастам.

Ибриён 1:2 Дар ин айёми охир ба мо ба воситаи Писари Худ, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин кардааст ва ҷаҳонҳоро ба василаи Ӯ офаридааст, сухан рондааст;

Худо дар рӯзҳои охир ба воситаи Писари Худ, ки Ӯро вориси ҳама таъин кардааст ва ҷаҳонҳоро ба воситаи Ӯ офаридааст, ба мо сухан гуфт.

1. Падари мо, Подшоҳи мо: Нақши Худо ҳамчун Офаридгор ва Падар

2. Вориси ҳама чиз: Аз ҷониби Падар таъин шудааст

1. Забур 89:27 «Ва ӯро нахустзодаи худ хоҳам кард, аз подшоҳони замин болотар».

2. Юҳанно 1:3 "Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омад, ва ҳеҷ чиз бе Ӯ ба вуҷуд наомадааст".

ба Ибриён 1:3 Ӯ, ки дурахши ҷалоли Ӯ ва симои зоҳирии шахсияти Худ буд ва ҳама чизро бо каломи қудрати Худ дастгирӣ мекард, вақте ки гуноҳҳои моро бо худ пок кард, ба ямини Аъзамат нишаст. баланд;

ҷалол ва қудрати Худо дар Исо, ки гуноҳҳои моро пок кард ва ҳоло дар тарафи рости Худо нишастааст, ифода ёфтааст.

1: Ғалабаи Исо бар гуноҳ

2: Кафолати қудрати Худо

1: Матто 28:18-20 - Ба Исо тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст

2: Румиён 8:32 - Худо Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард

ба Ибриён 1:4 Ва аз фариштагон хеле беҳтар шуда буд, зеро ки Ӯ аз рӯи мерос аз онҳо номи олӣтаре пайдо кардааст.

Худо Исоро аз фариштагон олӣтар гардонид ва ба Исо мероси номи олӣтар дод.

1: Мо хушбахтем, ки Парвардигоре дорем, ки аз фариштагон болотар аст.

2: Биёед барои мероси Исо номи олӣтаре миннатдор бошем.

1: Филиппиликларга 2:9-11 - Шунинг учун Худо уни олий мартабага кўтарди ва унга ҳар бир исмдан устун бўлган исм берди.

2: Матто 3:17 - Ва овозе аз осмон гуфт: ? □ Писари Ман Ӯст, ки Ӯро дӯст медорам; аз ӯ ман хушҳолам.??

ба Ибриён 1:5 Зеро ки ба кадоме аз фариштагон ҳаргиз гуфта буд: "Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз Туро таваллуд кардам?" Ва боз: Ман барои ӯ Падар хоҳам буд, ва ӯ барои Ман Писар?

Худо бо Писари ягонаи худ, Исои Масеҳ муносибати истисноӣ барқарор кардааст.

1: Исои Масеҳ Худо аст? □ Писари маҳбуб ва Наҷотдиҳандаи мо.

2: Мо метавонем ба Худо таваккал кунем? □ ба мо тавассути Писараш ваъда медиҳад.

1: Юҳанно 3:16-17? □ ё Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад; балки ба воситаи Ӯ ҷаҳон наҷот ёбад.??

2: Ишаъё 9:6-7? □ ё ба мо тифле таваллуд мешавад, ба мо писаре дода мешавад, ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Машваратчӣ, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ хонда хоҳад шуд . Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ хотима нахоҳад дошт, то ки онро фармон диҳанд, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо ин корро хоҳад кард.??

Ибриён 1:6 Ва боз, вақте ки Ӯ Нахустзодаро ба ҷаҳон меорад, мегӯяд: "Ва бигзор ҳамаи фариштагони Худо ба Ӯ саҷда кунанд".

Худо ба ҳамаи фариштагон амр кардааст, ки писари ӯ, нахустзодаи махлуқот Исоро парастиш кунанд.

1. Саҷда кардани Писари Худо: Чӣ тавр ба Исо садоқат ва эҳтиром зоҳир кардан мумкин аст

2. Аҳамияти гӯш кардани фармудаҳои Худо: Намунаи фариштагон

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2. Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо ва хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон? □ ҳама чиз ба воситаи

Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ӯ муттаҳид аст.

ба Ибриён 1:7 Ва дар бораи фариштагон мегӯяд: «Он ки фариштагони Худро рӯҳҳо ва хизматгорони Худро шӯълаи оташ мегардонад».

Худо фариштагон ва хизматгузоронро таъин мекунад, то ба Ӯ ҳамчун рӯҳҳо ва алангаи оташ хизмат кунанд.

1. Қудрати бандае бахшидашуда

2. Зиндагӣ бо оташ ва ҳавас

1. Забур 103:20-22 "Худовандро муборак гӯед, эй фариштагони Ӯ, ки тавоноӣ ҳастед, аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваред ва ба овози каломи Ӯ гӯш медиҳанд. эй ҷони ман, Худовандро, тамоми аъмоли Ӯро дар ҳама маконҳои салтанати Ӯ баракат деҳ.

2. Матто 25:31-46 «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва ҳамаи фариштагон бо Ӯ меояд, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст; тамоми халқҳо дар пеши Ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ қавмро якто ҷудо хоҳад кард. Аз дигаре мисли чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад: гӯсфандонро ба тарафи росташ ва бузҳоро ба тарафи чапи худ хоҳад гузошт, ва Подшоҳ ба тарафи росташ хоҳад гуфт: □ эй эй шумо , ки Падари Ман баракат додааст; мероси худро бигир, ки салтанате, ки аз замони офариниши ҷаҳон барои ту муҳайё шудааст, зеро ман гурусна будам ва ба ман чизе додӣ, ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ, ман бегона будам ва маро ба дарун даъват кардӣ, ман либос лозим буду ту маро пӯшондӣ, бемор будам ва маро нигоҳубин мекардӣ, дар зиндон будам ва ба аёдати ман омадӣ ? ё ташна нӯшидем? Кай мо туро бегона дидему ба дарун даъват кардем ё ниёзи либосу пушонда будем?Кай туро бемор ё дар зиндон дидем ва ба аёдати ту рафтем???Подшоҳ ҷавоб медиҳад. ? □ ба шумо мегӯям, ки ҳар чӣ барои яке аз ин бародарону хоҳарони хурдтарини ман кардед, барои ман кардаед.??

Ибриён 1:8 Аммо ба Писар мегӯяд: "Тахти Ту, эй Худо, то абад аст; асои адолат асои Малакути Ту аст".

Худо ба Писар сухан гуфта, эълон мекунад, ки тахти Ӯ абадӣ аст ва Малакути Ӯ асои адолат аст.

1. Салтанати Худо одилона аст - Ибриён 1:8

2. Арши Худо абадӣ аст - Ибриён 1:8

1. Забур 44:6 - «Тахти Ту, эй Худо, то абад пойдор хоҳад буд».

2. Ишаъё 9:7 - "Ҳукумат бар дӯши ӯ қарор хоҳад гирифт. Ва ӯ номида хоҳад шуд: Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ".

ба Ибриён 1:9 Ту адолатро дӯст доштӣ ва аз шарорат нафрат доштӣ; бинобар ин Худо, Худои ту, туро бо равғани шодмонӣ бар ҳамсоягонат тадҳин кардааст.

Ин порча дар бораи муҳаббати Исо ба адолат ва нафрат аз гуноҳ сухан меронад ва Худо ӯро бо тадҳин болотар аз ҳамсолонаш мукофот медиҳад.

1. Қувваи адолат: Оғоз кардани адолат ва рад кардани гуноҳ ба илтифоти Худо оварда мерасонад.

2. Интихоби Худо: Намунаи Исо дар бораи итоаткорӣ ва садоқат нишон медиҳад, ки Худо ҳамеша онҳоеро интихоб мекунад, ки Ӯро эҳтиром мекунанд.

1. Эфсӯсиён 5:15-16 - Пас бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст.

2. Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин чизҳо ба шумо илова карда мешаванд.

ба Ибриён 1:10 Ва: "Ту, эй Худованд, дар ибтидо таҳкурсии заминро гузоштай; ва осмон асарҳои дастҳои туст;

Худованд офаринандаи осмонҳову замин аст.

1: Мо ба Худое хизмат мекунем, ки ҳама чизро офаридааст ва мехоҳад, ки дар ҳаёти мо Ӯро ҷалол ва ҷалол оварем.

2: Худо муаллифи ҳаёт аст ва ҳар чизе ки мо дорем, ба туфайли Ӯст.

1: Қӯлассиён 1: 16-17 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва бар замин ба воситаи Ӯ офарида шудааст, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон? □ ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2: Isaiah 40:26 - Чашмони худро ба боло боло кунед ва бубинед: инҳоро кӣ офаридааст? Ҳар кӣ лашкари онҳоро аз рӯи шумора берун оварад ва ҳамаро бо номаш мехонад, ва бо бузургии қудрати худ, ва азбаски дар қудрат қавӣ аст, касе намерасад.

ба Ибриён 1:11 Онҳо нобуд хоҳанд шуд; вале ту мемонӣ; ва ҳама мисли либос кӯҳна хоҳанд шуд;

Каломи Худо то абад боқӣ мемонад, ҳатто вақте ки ҷаҳони ҷисмонӣ тағйир меёбад.

1: Ба чизҳои ин ҷаҳон имон наоваред, балки ба Худованд таваккал кунед, зеро ки Ӯ то абад боқӣ мемонад.

2: Ҳангоме ки ҳаёт ҳис мекунад, ки гӯё он зудтар тағир меёбад, ки шумо метавонед онро давом диҳед, дар хотир доред, ки Худованд тағирнопазир аст ва то абад боқӣ мемонад.

1: Isaiah 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад боқӣ хоҳад монд.

2: Матто 24:35 - Осмон ва замин гузарон аст, аммо суханони Ман ҳеҷ гоҳ гузарон нест.

ба Ибриён 1:12 Ва онҳоро ҳамчун либос печонед, ва онҳо дигаргун хоҳанд шуд;

Худо бетағйир аст ва солҳои Ӯ ҳеҷ гоҳ тамом намешавад.

1. Табиати тағйирнопазири Худо

2. Қудрати пойдори Худо

1. Малокӣ 3:6 - "Зеро ки Ман Худовандам, тағир намеёбам; бинобар ин шумо, эй фарзандони Яъқуб, нобуд нашудаед".

2. Забур 101:27 - "Аммо ту ҳамон ҳастӣ, ва солҳои ту тамом нахоҳад шуд".

ба Ибриён 1:13 Аммо ба кадоме аз фариштагон ҳар вақт гуфта буд: "Ба дасти рости Ман бинишин, то душманонатро зери пои ту наандозам?"

Худо ба фариштае гуфт, ки то даме ки душманонаш зери пояш гарданд, дар тарафи рости Ӯ бинишинанд.

1. Чӣ тавр ҳокимияти Худо ба Исо ишора мекунад

2. Нақши фариштагон дар нақшаи наҷот

1. Дониёл 7: 13-14 - Дар рӯъёи ман шабона нигоҳ кардам, ва дар пеши ман як писари одаме буд, ки бо абрҳои осмон меояд. Ӯ ба Қадими Айём наздик шуд ва ба ҳузури ӯ бурданд. Ба ӯ қудрат, ҷалол ва қудрати соҳибихтиёр дода шуд; хамаи миллату халкиятхои хар забон уро мепарастиданд. Подшоҳии ӯ подшоҳии ҷовидонӣ аст, ки аз байн намеравад ва подшоҳии ӯ ҳеҷ гоҳ хароб нахоҳад шуд.

2. Қӯлассиён 1:15-17 - Ӯ симои Худои ноаён, нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ки ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст: чизҳои дар осмон ва замин, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо, хоҳ қудратҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон; ҳама чиз аз ҷониби ӯ ва барои ӯ офарида шудааст. Ӯ пеш аз ҳама аст ва ҳама чиз дар Ӯст.

ба Ибриён 1:14 Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгор нестанд, ки барои хизмат ба онҳо фиристода шудаанд, ки ворисони наҷот хоҳанд буд?

Фариштагон барои хидмат ба онҳое, ки наҷот меёбанд, фиристода мешаванд.

1. Файз ва Муҳаббати Худо: Чӣ тавр фариштагон ҳамчун агенти иродаи Ӯ хизмат мекунанд

2. Умеди наҷот: Чӣ тавр фариштагон кор мекунанд, то моро ба Худо наздик кунанд

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду зада, онҳоро наҷот медиҳад.

2. Луқо 1:26-38 - Фариштa Ҷабраил назди Марям меояд, то ба ӯ дар бораи нақши ӯ дар таваллуди Исо нақл кунад.

Ибриён 2 боби дуюми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф бартарии Исои

Масеҳро таъкид мекунад. Дар ин боб муаллиф ба инсонияти Исо, нақши Ӯ ҳамчун Саркоҳини мо ва аҳамияти беэътиноӣ накардани наҷоти мо диққат медиҳад.

Сархати 1: Муаллиф инсонияти Исо ва кори наҷотбахши Ӯро таъкид мекунад (Ибриён 2:1-9). Вай хонандагонро даъват мекунад, ки ба чизи шунидаи худ бодиккат диццат диханд, то аз он дур нашаванд. Паёми ба воситаи фариштагон расонидашуда эътимоднок буд, аммо то чӣ андоза муҳимтар аст, ки ба паёми худи Исо гӯш диҳед? Гарчанде ки дар айни замон мо на ҳама чизро ба Ӯ итоат мекунем, мо Исоро мебинем, ки каме аз фариштагон пасттар шудааст. Бо азобу уқубат ва марги худ дар салиб Ӯ барои ҳама маргро чашид ва барои касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, сарчашмаи наҷот гардид.

Сархати 2: Муаллиф мефаҳмонад, ки чаро мувофиқи он буд, ки Исо мисли мо офарида шавад (Ибриён 2:10-18). Барои Худо мувофиқ буд, ки Исоро тавассути ранҷу азоб комил гардонад, зеро Ӯ писарону духтарони зиёдеро ба ҷалол меорад. Ҳам Исо ва ҳам имондорон як пайдоиши умумӣ доранд, зеро Ӯ онҳоро бародарону хоҳарон номидааст. Бо одам шудан, Исо шахсеро, ки бар марг қудрат дорад, яъне иблисро нест кард ва онҳоеро, ки аз тарси марг дар ғуломӣ буданд, озод кард. Ҳамчун Саркоҳини дилсӯзи мо, Ӯ аз ҳар ҷиҳат пурра инсон шуд, то ки Худро ҳамчун қурбонии гуноҳҳо пешкаш кунад ва ба васвасашавандагон кӯмак кунад.

Сархати 3: Боб бо огоҳӣ оид ба беэътиноӣ ба наҷот хотима меёбад (Ибриён 2:1-4). Муаллиф аз дур шудан аз чунин наҷоти бузурге, ки худи Масеҳ эълон кардааст, ҳушдор медиҳад. Агар ҷиноятҳо дар зери паёмҳои хурдтар оқибатҳои вазнин дошта бошанд, беэътиноӣ ба ин наҷоти бузург ба доварӣ оварда мерасонад? Худо инчунин ба воситаи аломатҳо, мӯъҷизот, мӯъҷизаҳо ва инъомҳои Рӯҳи Муқаддас шаҳодат дод. Муаллиф таъкид кардааст, ки шаҳодати Худованд ҳақиқии паёмро тасдиқ мекунад ва таваҷҷуҳ ба он муҳим аст.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми Ибриён бартарии Исоро таъкид намуда, инсоният ва кори наҷотбахшии Ӯро таъкид мекунад.

Муаллиф хонандагонро даъват мекунад, ки аз паёми худи Исо, ки андаке аз фариштагон пасттар шуд, вале барои ҳама маргро чашида, сарчашмаи наҷот гардид, дур нашаванд.

Дар ин боб мефаҳмонад, ки чаро мувофиқи он буд, ки Исо мисли мо офарида шавад ва нақши Ӯро ҳамчун Саркоҳини дилсӯзи мо, ки қудрати маргро несту нобуд кард ва моро аз ғуломӣ озод кард, таъкид мекунад. Ӯ аз ҳар ҷиҳат комилан инсон шуд, то ки Худро ҳамчун қурбонии гуноҳҳо пешкаш кунад ва ба озмудашудагон кӯмак кунад.

Ин боб бо огоҳӣ аз беэътиноӣ ба ин наҷоти бузурге, ки худи Масеҳ эълон кардааст, анҷом меёбад. Муаллиф аз дур шудан ҳушдор дода, таъкид мекунад, ки шаҳодати Худо ҳақиқати онро тасдиқ мекунад. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи инсонияти

Исо, кори наҷотбахшии Ӯ барои мо ва аҳамияти беэътиноӣ накардани наҷоти мо хизмат мекунад.

Ибриён 2:1 Бинобар ин, мо бояд ба он чи шунидаем, бештар диққат диҳем, мабодо ҳаргиз ба лағжиши онҳо роҳ надиҳем.

Мо бояд ба таълимоти шунидаамон диққати ҷиддӣ диҳем, то онҳоро фаромӯш накунем.

1. Муҳимияти гӯш кардан: А дар Ибриён 2:1

2. Каломи Худоро ба ёд ored: А дар Ибриён 2:1

1. Такрори Шариат 4:9 - Фақат худатро эҳтиёт кун ва бодиққат худро нигоҳ дор, то он чиро, ки чашмонат дидааст, фаромӯш накун ва тамоми айёми умрат аз дилат дур нашаванд.

2. Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ ниҳон доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

ба Ибриён 2:2 Зеро, агар каломе ки ба воситаи фариштагон гуфта мешуд, устувор мебуд ва ҳар гуноҳ ва беитоатӣ ҷазои одилона мегирифт;

Каломи Худо устувор аст ва нофармонӣ оқибат дорад.

1: Дар Каломи Худо устувор бошед

2: Оқибатҳои беитоатӣ

1: 1 Қӯринтиён 10:12-13 - Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт кунад, ки мабодо афтод. Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои инсон маъмул набошад, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2: Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост

хоҳад кард.

ба Ибриён 2:3 Чӣ тавр мо раҳо шавем, агар мо ба наҷоти бузург беэътиноӣ кунем; ки дар аввал аз ҷониби Худованд сухан ронда шуд ва аз шунидани Ӯ ба мо тасдиқ карда шуд;

Беэътиноӣ ба наҷоти бузурги Худо оқибатҳои ногувор дорад.

1: Мо бояд аҳамияти наҷоти Худоро дарк кунем ва ба он ҷиддӣ муносибат кунем.

2: Мо набояд суханони Худоро, ки ба воситаи Исо гуфта шудааст ва шунавандагон тасдиқ кардаанд, сабукфикр накунем.

1:1 Таслӯникиён 5:9 - Зеро Худо моро на барои ғазаб таъин кардааст, балки барои он ки наҷот ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба даст орем.

2: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

ба Ибриён 2:4 Худо низ ба онҳо мувофиқи хости худ, бо аломот ва мӯъҷизот, ва бо мӯъҷизаҳои гуногун ва инъомҳои Рӯҳулқудс шаҳодат медиҳад?

Худо ба инсоният бо мӯъҷизаҳои гуногун ва инъомҳои Рӯҳулқудс мувофиқи иродаи худ шаҳодат дод.

1. Иродаи Худо бевафо ва раднопазир аст

2.Мӯъҷизаҳои Худо нишонаи ҳузури Ӯст

1. Юҳанно 4:24 - Худо Рӯҳ аст ва онҳое ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд.

2. Аъмол 4:29-30 - Акнун, эй Худованд, таҳдидҳои онҳоро дида бароед ва ба бандагонатон имкон диҳед, ки каломи Туро бо ҷасорати бузург бигӯянд. Дасти худро дароз кунед, то шифо ёбед ва ба воситаи номи бандаи муқаддаси худ Исо аломот ва мӯъҷизот нишон диҳед.

Ибриён 2:5 Зеро ҷаҳони ояндаро, ки мо дар бораи он мегӯем, ба фариштагон тобеъ

накардааст.

Ҷаҳони оянда ба фариштагон итоат накардааст.

1: Мо бояд таваккал, имон ва умеди худро ба Худо гузорем, на ба фариштагон.

2: Мо бояд бидонем, ки дунёи оянда на аз ҷониби фариштагон, балки аз ҷониби Худо идора карда мешавад.

1:1 Петрус 1:3-5 - Ҳамду сано ба Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ бод! Бо марҳамати бузурги худ Ӯ моро ба умеди зинда ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон таваллуд кард ва ба меросе, ки ҳеҷ гоҳ нобуд, вайрон ва пажмурда намешавад. Ин мерос дар осмон барои шумо нигоҳ дошта мешавад, ки ба воситаи имон бо қуввати Худо муҳофизат карда шудаед, то омадани наҷоте ки омода аст дар замони охир зоҳир шавад.

2: Забур 33:20-22 - Мо бо умеди Худованд интизорем; вай мададгор ва сипари мост. Дар Ӯ дилҳои мо шод мешавад, зеро ки мо ба исми муқаддаси Ӯ таваккал мекунем. Бигзор муҳаббати бепоёни Ту бар мо бод, эй Худованд, чунон ки мо ба Ту умед бастаем.

ба Ибриён 2:6 Аммо касе дар ҷое шаҳодат дода, мегуфт: «Одам чист, ки ту дар бораи Ӯ фикр мекунӣ? ё Писари Одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ?

Одам чандон аҳамият надорад, аммо Худо то ҳол ба ӯ аҳамият медиҳад.

1. Файзи Худо ва беарзиш будани инсон

2. Фурӯтании инсон ва подшоҳии Худо

1. Забур 8:4-5 - Одам чӣ гуна аст, ки ту аз ӯ ёд дорӣ? ва писари одам, ки ӯро хабаргирӣ мекунӣ? Зеро ки ӯро аз фариштагон андаке пасттар кардай, ва тоҷи ҷалол ва иззати ӯ гузоштай.

2. Ишаъё 40:17-18 - Ҳама халқҳои пеш аз Ӯ ҳеҷ ҳастанд; ва барои ӯ аз ҳеҷ чиз камтар ва ботил ҳисобида мешаванд. Пас Худоро ба кӣ монанд мекунед? ё ӯро ба чӣ монанд кардан мехоҳед?

ба Ибриён 2:7 Ту ӯро аз фариштагон каме пасттар сохтӣ; Ту ӯро бо ҷалол ва иззат

тоҷи худ гузоштай, ва ӯро бар аъмоли дастҳои худ гузоштай;

Худо инсониятро барои он офарид, ки каме пасттар аз фариштагон бошад ва онҳоро бо ҷалол ва иззат тоҷи ҷалол дод ва онҳоро бар тамоми корҳои Худо қарор дод.

1. Қимати беҳамтои башарият: Таҷлили шаъну шарафи офарида шудан дар сурати Худо

2. Бузургии фурӯтанӣ: Қабул кардани ҷои худ дар офариниш ҳамчун барандагони тасвири дастони Худо

1. Ҳастӣ 1:26-27 - Он гоҳ Худо гуфт: «Биёед одамонро ба сурати худ, ба мо монанд созем, то онҳо бар моҳӣ дар баҳр ва паррандагон дар осмон, бар чорпоён ва тамоми ҳайвонот ҳукмронӣ кунанд. ҳайвоноти ваҳшӣ ва бар тамоми мавҷудоти дар рӯи замин ҳаракаткунанда».

2. Забур 8:4-5 - Инсон чист, ки шумо онҳоро дар хотир доред, одамоне, ки ба онҳо ғамхорӣ мекунед? Ту онҳоро аз фариштагон андаке пасттар сохтӣ ва тоҷи ҷалол ва иззату икром гузоштай.

Ибриён 2:8 Ҳама чизро ба зери пойҳои Ӯ мутеъ кардай. Зеро ки Ӯ ҳамаро ба зери итоати худ гузоштааст, чизе нагузоштааст, ки ба ӯ итоат накарда бошад. Аммо ҳоло мо мебинем, ки на ҳама чиз зери дасти Ӯ гузошта шудааст.

Ба Исо бар ҳама чиз қудрат дода шудааст ва онҳоро ба Худ мутеъ кардааст, аммо на ҳама чиз то ҳол дар ихтиёри Ӯст.

1. Ҳокимияти Исо: Фаҳмидани қудрати ба мо додашуда

2. Малакути Осмон: Итоати ҳама чиз ба Исо

1. Филиппиён 2:10 - "то ки ҳар зонуе ба исми Исо хам шавад, аз он чи дар осмон, ва чи дар замин ва чи дар зери замин аст"

2. Эфсӯсиён 1:22 - "Ва ҳама чизро зери пои Ӯ гузошт ва Ӯро дод, ки сарвари ҳама чиз барои калисо бошад"

ба Ибриён 2:9 Аммо мо Исоро мебинем, ки барои азоби мамот аз фариштагон каме

пасттар шуда буд, тоҷи ҷалол ва ҷалол дорад; ки вай ба файзи Худо таъми маргро барои хар як одам бинад.

Исо аз фариштагон пасттар шуд ва ба марг гирифтор шуд, то ки ҳама наҷот ёбанд.

1. Исо, Наҷотдиҳандаи ранҷу азоби мо: Фаҳмидани файзи Худо

2. Тоҷи ҷалол: Таҷрибаи иззати Исо

1. Ишаъё 53:5 «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; бар ӯ азобе буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2. Румиён 5:8 «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

ба Ибриён 2:10 Зеро ки Ӯст, ки ҳама чиз барои Ӯст ва ҳама чиз ба воситаи Ӯст, то писарони бисьёрро ба ҷалол бахшад, то ки сардори наҷоти онҳоро тавассути уқубатҳо комил гардонад.

Худо сардори наҷоти моро ба воситаи ранҷу азоб ба камол мерасонад, то ки писарони зиёде ба ҷалол оварда шаванд.

1. Азоби капитани начоти мо

2. Ояндаи пуршараф, ки писарони зиёдеро интизоранд

1. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Матто 16:24 - Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

ба Ибриён 2:11 Зеро ки ҳам муқаддаскунанда ва ҳам муқаддасон яканд, бинобар ин ӯ шарм намедорад, ки онҳоро бародар номид,

Исо шарм намекунад, ки моро бародарону хоҳарони худ номид, зеро ҳамаи мо дар Худо як оила ҳастем.

1: Исо моро оила мехонад - Ибриён 2:11

2: Ҳамчун оила дар Худо зиндагӣ кардан - Ибриён 2:11

1: Румиён 8:15-17 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро боз барои тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар».

2: Ғалотиён 4: 4-7 - Аммо вақте ки пуррагии вақт фаро расид, Худо Писари Худро фиристод, ки аз зан офарида шуда, зери шариат офарида шудааст, то ки зери дасти шариат фидия дода шавад, то ки мо фарзандхонӣ гирем. аз писарон.

Ибриён 2:12 Ва мегӯянд: "Номи Туро ба бародарони худ эълон хоҳам кард, дар миёни калисо Туро ҳамду сано хоҳам гуфт".

Муаллифи китоби Ибриён номи Худоро эълон мекунад ва Ӯро дар байни калисо ҳамду сано мегӯяд.

1. Қувваи ҳамду сано: Ҷашн гирифтани номи Худо дар ҷомеа

2. Даъват ба ибодат: Якҷоя дар Худованд шодӣ кардан

1. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор паёми Масеҳ дар миёни шумо фаровон сокин бошад, вақте ки шумо ба воситаи таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳо аз Рӯҳ якдигарро бо тамоми ҳикмат таълим медиҳед ва насиҳат медиҳед ва дар дилҳои худ ба Худоро сурудед.

2. Эфсӯсиён 5:19-20 - Бо ҳам бо таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сӯҳбат кунед. Дар дили худ дар бораи Худованд суруд хонед ва навозед ва ҳамеша ба Худои Падар барои ҳама чиз ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.

Ибриён 2:13 Ва боз ба Ӯ таваккал хоҳам кард. Ва боз: Инак, ман ва фарзандоне ки Худо ба ман ато кардааст.

Муаллифи китоби Ибриён эътимоди худро ба Худо эълон мекунад ва фарзандонеро, ки Худо ба ӯ додааст, эътироф мекунад.

1. Ба Худо таваккал кардан дар ҳама ҳолат

2. Такя ба ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 12:2 - "Инак, Худо наҷоти ман аст; ман таваккал хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Яҳова қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф намо, ва Ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард."

ба Ибриён 2:14 Пас, азбаски кӯдакон шарики гӯшт ва хун ҳастанд, Худаш низ аз он шарик гирифт; то ки ба воситаи мамот вайро, ки қудрати мамот дошт, яъне иблисро нест кунад;

Исо инсон шуд, то моро аз марг ва иблис наҷот диҳад.

1: Исо ҳаёти осмонии худро дод, то моро аз марг ва иблис наҷот диҳад.

2: Исо марг ва иблисро тавассути марги худ ҳамчун инсон мағлуб кард.

1: Филиппиён 2:5-11 - Исо худро фурӯтан карда, то марг дар салиб итоаткор шуд.

2: 1 Қӯринтиён 15:26 - Охирин душмане, ки нест карда мешавад, марг аст.

Ибриён 2:15 Ва онҳоеро, ки аз тарси мамот тамоми умр дар ғуломӣ буданд, раҳо кун.

Дар Ибриён 2:15 мефаҳмонад, ки Исо омад, то моро аз тарси марг наҷот диҳад, ки тамоми умр моро дар ғулом нигоҳ дошт.

1. Ғалаба бар тарс: Исо омад, то моро аз тарси марг раҳо кунад, то мо дар озодӣ ва шодмонӣ зиндагӣ кунем.

2. Наҷот аз ғуломӣ: Ба воситаи Исо мо метавонем аз ғуломии тарс озод шавем ва пуррагии ҳаётро эҳсос кунем.

1. Юҳанно 8:36 - «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

2. Румиён 8:15 - «Зеро ки шумо рӯҳеро нагирифтаед, ки шуморо боз ба тарс ғулом гардонад, балки Рӯҳи писариро қабул кардаед. Ва мо ба воситаи Ӯ нидо мекунем: "Эй Або, Падар"».

ба Ибриён 2:16 Зеро ки Ӯ табиати фариштаҳоро бар ӯ нагирифтааст; балки насли Иброҳимро бар худ гирифт.

Исо одам шуд, то инсониятро аз гуноҳҳои онҳо наҷот диҳад.

1. Бузургии Исо: Фаҳмидани рисолати ӯ барои одам шудан ва наҷот додани мо.

2. Арзиши насли башар: Шинохтани арзиши инсон дар назди Худо.

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Ғалотиён 4:4-5 - "Аммо вақте ки вақти муқарраршуда фаро расид, Худо Писари Худро, ки аз зан таваллуд шудааст, ки зери шариат таваллуд шудааст, фиристод, то ки зери дасти шариат фидия дода шавад, то ки мо ба фарзандхондӣ қабул шавем".

ба Ибриён 2:17 Бинобар ин лозим буд, ки дар ҳама чиз Ӯро ба бародарони худ монанд кунад, то ки дар корҳои Худо саркоҳини раҳмдил ва мӯътамад бошад ва бо гуноҳҳои мардум оштӣ бахшад.

Исо ба бародарону хоҳарони худ монанд шуд, то саркоҳини меҳрубон ва содиқ бошад ва одамонро бо Худо оштӣ диҳад.

1. Марҳамат ва садоқати Исо ҳамчун Саркоҳин

2. Оштӣ ва кафорати Исо

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. 1 Петрус 3:18 - Зеро Масеҳ низ як бор барои гуноҳҳо, одил барои золимон уқубат кашидааст, то ки моро назди Худо биёрад ва ба ҳасби ҷисм кушта шуда, вале ба воситаи Рӯҳ эҳьё шуд.

Ибриён 2:18 Зеро ки худаш дар озмоиш уқубат кашидааст, қодир аст ба озмудашудагон мадад расонад.

Исо азоб кашида, муборизаҳои моро мефаҳмад, то ки Ӯ ба мо кӯмак кунад.

1: Исо дӯсти мӯҳтоҷ аст - Ибриён 2:18

2: Дар раҳмдилӣ аз Масеҳ тасаллӣ ёбед - Ибриён 2:18

1: Isaiah 53:3-5 - Ӯро одамон нафрат ва рад карданд, марди ғамгин ва ошнои ғам; Ва чун касе, ки мардум аз ӯ рӯй мепӯшанд, хору зор шуд ва мо ӯро қадр намекардем.

2:2 Қӯринтиён 1:3-4 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо тавони тасаллӣ додани онҳоеро, ки дар ҳар андӯҳе ҳастем, бо тасаллое, ки худи мо аз ҷониби Худо тасаллӣ меёбем.

Ибриён 3 боби сеюми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф идома медиҳад, ки хонандагонро аз хатари беимонӣ насиҳат ва ҳушдор диҳад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки имони худро ба Масеҳ нигоҳ доранд.

Сархати 1: Муаллиф Исоро бо Мусо муқоиса карда, бартарии Исоро таъкид мекунад (Ибриён 3:1-6). Ӯ Исоро ҳамчун расул ва саркоҳини эътирофи мо тавсиф мекунад, ки сазовори ҷалоли бузургтар аз Мусо мебошад. Ҳангоме ки Мусо ҳамчун ғулом дар хонаи Худо содиқ буд, Исо ҳамчун Писар бар хонаи Худо содиқ аст. Муаллиф ба хонандагон хотиррасон мекунад, ки агар онҳо боварӣ ва умеди худро то охир нигоҳ доранд, шарики Масеҳ мебошанд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки мисли аҷдодони онҳо дар замони исён дилҳои худро сахт накунанд, балки ҳар рӯз якдигарро рӯҳбаланд кунанд.

Сархати 2: Муаллиф аз беимонӣ бо истифода аз мисоли Исроил дар биёбон ҳушдор медиҳад (Ибриён 3:7-11). Ӯ аз таронаи 95 иқтибос оварда, ба онҳо суханони Худоро хотиррасон мекунад, ки вақте исроилиён дар биёбон исён бардоштанд. Дилҳояшон сахт шуд ва Худоро озмоиш карданд, бо вуҷуди он ки чиҳил сол корҳои Ӯро мушоҳида мекарданд. Дар натиҷа, он насл ба оромии Худо дохил шуда натавонист. Муаллиф аз доштани дили беимон ҳушдор медиҳад, балки онҳоро водор мекунад,

ки ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунанд, то касе аз фиреби гуноҳ сахтгир нашавад.

Сархати 3: Боб бо насиҳате, ки ба беитоатии Исроил асос ёфтааст, анҷом меёбад (Ибриён 3:12-19). Муаллиф ҳушдор медиҳад, ки бо дили бад ва беимон аз Худои Ҳай дур нашаведед. Ба ҷои ин, Ӯ онҳоро водор мекунад, ки ҳар рӯз якдигарро рӯҳбаланд кунанд, дар ҳоле ки он ҳанӯз ҳам «имрӯз» номида мешавад, то ҳеҷ кас аз гуноҳ сахтгир нашавад. Ӯ қайд мекунад, ки аз сабаби беимонӣ Исроил натавонистанд ба оромии Худо, ки ба воситаи Еҳушаъ ваъда шуда буд, дохил шаванд. Аз ин рӯ, ӯ хонандагони худро насиҳат мекунад, ки ҳамон хатоҳо такрор накунанд, балки кӯшиш кунанд, ки тавассути имон ба он оромӣ ворид шаванд.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми Ибриён бартарии Исоро бар Мусо таъкид мекунад ва аз беимонӣ бо истифода аз мисоли Исроил дар биёбон ҳушдор медиҳад.

Муаллиф Исоро ҳамчун Писари содиқ бар хонаи Худо таъкид мекунад ва хонандагонро ташвиқ мекунад, ки эътимоди худро ба Ӯ мустаҳкам нигоҳ доранд.

Ӯ аз доштани дили сангдил ва беимон, мисли исроилиён дар биёбон ҳушдор дода, онҳоро водор мекунад, ки ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунанд ва аз сабаби макри гуноҳ аз Худо дур нашаванд.

Ин боб бо насиҳате, ки ба беитоатии Исроил асос ёфтааст, аҳамияти имон ва кӯшиш барои дохил шудан ба оромии ваъдашудаи Худоро таъкид мекунад. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи бартарии Исо, огоҳӣ аз беимонӣ ва рӯҳбаландкунанда барои имондорон барои устувор мондан дар имон хизмат мекунад.

Ибриён 3:1 Бинобар ин, эй бародарони муқаддас, шарикони даъвати осмонӣ, ба расул ва Саркоҳини касбамон Исои Масеҳ назар андозед;

Ин порча моро бармеангезад, ки Исоро ҳамчун расул ва Саркоҳини худ ҳисоб кунем.

1. Бузургии Худованди мо Исои Масеҳ

2. Мулоҳиза дар бораи Исо: Саркоҳини мо

1. Филиппиён 2:5–11; Исо худро фурӯтан кард ва то дами марг итоаткор буд

2. Ибриён 4:14-16; Исо Саркоҳини бузурги мост, ки дар заъфҳои мо бо мо ҳамдардӣ мекунад

ба Ибриён 3:2 Он ки ба Таъинкунандаи Ӯ содиқ буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ӯ содиқ буд.

Дар порча дар бораи садоқати Мусо дар хонаи Худо сухан меравад.

1: Мо бояд дар хидмати худ ба Худо содиқ бошем.

2: Мо метавонем кӯшиш кунем, ки мисли Мусо бошем ва дар хонаи Худо содиқ бошем.

1: Луқо 16:10 Ҳар кӣ дар чизи хурд мӯътамад бошад, дар чизи бисьёр низ мӯътамад аст;

2: Ғалотиён 5:22-23 Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест.

Ибриён 3:3 Зеро ки ин шахс сазовори ҷалоли бештар аз Мусо дониста шуд, ба тавре ки меъмори хона аз хона эҳтироми бештар дорад.

Исо аз Мусо ҷалолтар аст, зеро бинокори хона аз худи хона эҳтироми бештар дорад.

1. Ҷалоли Исо - Баррасии ҷалоли Исо дар Ибриён 3:3

2. Хиради бинокор - Омӯзиши шарафи хонасоз дар Ибриён 3:3

1. Ишаъё 66:1 - Ҳамин тавр Худованд мегӯяд: "Осмон тахти Ман аст, ва замин тахтаи пойҳои Ман аст: хонае, ки барои Ман бино мекунед, куҷост?"

2. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро бишнавад ва онҳоро иҷро кунад, ман ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

ба Ибриён 3:4 Зеро ки ҳар хонаро касе месозад; балки бинокунандаи ҳама чиз Худост.

Одамон хона месозанд, аммо Худо тамоми оламро офаридааст.

1. Худо Сохтмони Устод: Чӣ тавр Қудрати Эҷодии Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Табиати Худо Муҳаббат аст: Чӣ тавр мо метавонем баракати Худоро дар ҳаёти худ қабул кунем

1. Қӯлассиён 1:16-17 - Зеро ки ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ ҳокимон ва хоҳ ҳукуматдорон? Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст.

2. Ишаъё 40:28 - Оё шумо намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай бехуш намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши ӯ ғайриимкон аст.

ба Ибриён 3:5 Ва Мусо дар тамоми хонаи худ ҳамчун ғулом амин буд, то шаҳодат диҳад дар бораи чизҳое ки баъд аз он гуфта мешуданд;

Мусо дар тамоми вазифаҳои бандааш содиқ буд ва барои касоне, ки баъд аз ӯ меоянд, намунаи ибрат буд.

1. Намунаи Мусо: Дар ҳар коре, ки мо мекунем, содиқона зиндагӣ мекунем

2. Чӣ тавр мо метавонем ба намунаи содиқи Мусо пайравӣ кунем

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Қӯлассиён 3:23 - Ҳар коре, ки мекунед, аз таҳти дил кор кунед, чунон ки барои Худованд, на барои одамон.

ба Ибриён 3:6 Аммо Масеҳ ҳамчун Писар бар хонаи худ; Мо хонаи кӣ ҳастем, агар боварӣ ва шодии умедро то охир маҳкам нигоҳ дорем.

Мо хонаи Масеҳ ҳастем, агар мо то охир дар имон ва умеди худ устувор бошем.

1. "Имони бепоён: умеди худро ба Масеҳ нигоҳ дорем"

2. «Дар умеди мо ба Масеҳ устувор истодаем»

1. Румиён 8:24-25; "Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро кист, ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедворем, бо сабр интизорем."

2. 1 Қӯринтиён 15:58; «Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, устувор ва устувор бошед ва дар кори Худованд ҳамеша фаровон бошед, зеро бидонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

Ибриён 3:7 Бинобар ин (чунон ки Рӯҳулқудс мегӯяд: имрӯз, агар овози Ӯро бишнавед,

Рӯҳулқудс имондоронро даъват мекунад, ки имрӯз ба овози Худо гӯш диҳанд.

1. Барои шунидани овози Худо: Даъват ба тоъати мӯъмин

2. Шунавонидани овози Рӯҳулқудс

1. Ишаъё 55:3 - "Гӯши худро моил кун ва назди ман биё: бишнав, ва ҷони ту зинда хоҳад шуд".

2. Юҳанно 10:27 - "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

Ибриён 3:8 Дилҳои худро сахт накунед, чунон ки ҳангоми фитнаангезӣ, дар рӯзи озмоиш дар биёбон;

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ҳушдор медиҳад, ки дилҳои худро сахт накунанд, мисли исроилиён ҳангоми васваса дар биёбон.

1. Нагузоред, ки сахтиҳо дилатонро сахт кунад

2. Интихоби имон дар миёни васваса

1. Забур 95:7–8? □ ё Ӯ Худои мост, ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ ва гӯсфандони дасти Ӯ ҳастем. Имруз агар садояшро бишнавед дилатонро сахт накунед.??

2. Румиён 11:20-22? □ кулоҳ дуруст аст. Онҳо ба сабаби беимонии худ шикаста шуданд, аммо шумо ба воситаи имон устувор истодаед. Пас мағрур нашав, балки битарс. Зеро, агар Худо шохаҳои табииро дареғ надошта бошад, шуморо низ амон нахоҳад дод.??

Ибриён 3:9 Вақте ки падарони шумо маро озмуда, озмоиш карданд ва чиҳил сол корҳои маро диданд.

Муаллифи китоби Ибриён дар бораи амалҳои падарон дар гузашта, ки корҳои Худоро дар тӯли 40 сол озмуда ва диданд, фикр мекунад.

1. ? □ даромад аз падарон: Қувваи имони сабр??

2. ? □ ба Худо содиқона: мероси абадии падарон??

1. Такрори Шариат 8:2, ? □ ва ту тамоми роҳеро, ки Худованд Худои ту дар ин чил сол дар биёбон бурда буд, ба ёд оварӣ, то ки туро фурӯтан созам ва туро имтиҳон намоӣ, то бидонӣ, ки он чи дар дилат ҳаст, оё аҳкоми Ӯро риоя мекунӣ ё не? ?

2. Забур 95:10, ? □ Солҳо боз бо ин насл ғамгин шудам ва гуфтам: «Ин қавмест, ки дар дили худ гумроҳ мешаванд, ва роҳҳои Маро надонистаанд».

ба Ибриён 3:10 Бинобар ин ман аз он насл ғамгин шуда, гуфтам: «Онҳо ҳамеша дар дили худ хато мекунанд; ва роҳҳои Маро надонистаанд.

Ин порча аз нохушнудии Худо аз қавмаш сухан меронад, ки пайваста хато мекунанд ва аз роҳи Ӯ пайравӣ намекунанд.

1. Қудрати Каломи Худо: Зиндагӣ бо роҳҳои Худо

2. Тавба: Аз хатогиҳои худ ибрат гирифтан

1. Такрори Шариат 8:3 - «Ва туро фурӯтан кард, ва гурусна гардонд, ва туро бо манн ғизо дод, ки ту онро надонистай, на падаронат медонистанд, то ба ту

бидонад, ки одам танҳо бо нон зиндагӣ намекунад. , балки бо ҳар сухане ки аз даҳони Худованд мебарояд, одам зинда мешавад».

2. Ирмиё 17:9 - "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

Ибриён 3:11 Бинобар ин Ман дар ғазаби худ қасам хӯрдам, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд.)

Худо исроилиёнро огоҳ кард, ки агар ба амрҳои Ӯ гӯш надиҳанд, ба оромии Ӯ дохил намешаванд.

1. Худоро итоъат кунед ва ба оромии Ӯ дохил шавед

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Такрори Шариат 1:19-33 - Исроилиён аз пайравии Худо саркашӣ мекунанд? фармонҳо.

2. Ишаъё 11:10 - Худо? ваъда медиҳад, ки ба халқаш оромӣ меорад.

Ибриён 3:12 Эй бародарон, эҳтиёт бошед, ки мабодо дар ҳеҷ яке аз шумо дили бади беимонӣ ва аз Худои Ҳай дур шудан пайдо нашавад.

Аз доштани қалби куфр, ки аз Худо рӯй гардонад, ҳазар кунед.

1: Дилҳои мо дарвозаи ҷонҳои мост. Онҳоро бодиққат нигоҳ доред, то ки мо ҳеҷ гоҳ васваса накунем, ки аз Худованд рӯй гардонем.

2: Бигзор беимонӣ дар дили шумо ҷой нагирад, зеро он шуморо аз Худои Ҳай дур мекунад.

1: Матто 15:18-20? он чи аз даҳон мебарояд, аз дил мебарояд ва ин одамро палид мекунад. Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, зино, дуздӣ, шаҳодати бардурӯғ, тӯҳмат мебарояд. Инхо одамро харом мекунанд.??

2: Ирмиё 17: 9-10? дилаш аз ҳама чиз маккор аст ва сахт бемор аст; ки онро фахмида метавонад? ? Худованд дилҳоро месанҷад ва ақлро месанҷад, то ба ҳар

кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмолаш ато кунад.

ба Ибриён 3:13 Аммо ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, дар ҳоле ки имрӯз номида мешавад; мабодо касе аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад.

Мо бояд ҳар рӯз якдигарро ташвиқ кунем, то аз фиреби гуноҳ дурӣ ҷӯем.

1. Фирефтаи дуруғҳои гуноҳ нашавед

2. Дар баробари гуноҳ устувор мондан

1. Яъқуб 1:13-15 - Вақте ки васваса мешавад, ҳеҷ кас набояд бигӯяд, ? od маро озмуда истодааст.??Зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад, ва ҳеҷ касро намеозмояд; 14 Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки бо ҳаваси бади худ кашида ва фирефта мешавад. 15 Баъд аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

2. Масалҳо 24:16 - Зеро, агар одилон ҳафт бор афтиданд, аз нав эҳьё мешаванд, вале шарирон ҳангоми ба амал омадани мусибат пешпо мехӯранд.

ба Ибриён 3:14 Зеро ки мо шариконӣ Масеҳ гардидаем, агар ибтидои эътимоди худро то ба охир устувор нигоҳ дорем;

Мо бояд ба боварии худ ба Масеҳ содиқ бошем, то дар ғалабаи Ӯ иштирок кунем.

1: Дар имон устувор бошед, то ба Ғалабаи Масеҳ дастрасӣ пайдо кунед

2: Бо умеде, ки ваъдаи Масеҳро эҳсос мекунед, истодагарӣ кунед

1: Яъқуб 1:2-4 - Вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, ҳама хурсандиро ҳисоб кунед, зеро имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад.

2: Румиён 5:3-5 - Мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб сабрро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад.

ба Ибриён 3:15 Ҳангоме ки гуфта шудааст: "Имрӯз агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар фитнаангезӣ".

Имрӯз дар бораи аҳамияти шунидани овози Худо ва сахтдил набудани дилҳои мост.

1. «Тӯҳфаи гӯш кардани овози Худо»

2. «Интихоби пайравӣ ба иродаи Худо»

1. Ирмиё 29:13 - "Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Ибриён 3:16 Зеро ки баъзе касон шуниданд, хашмгин шуданд, лекин на ҳама он чи ки аз Миср ба воситаи Мусо баромада буд.

Ибриён 3:16 дар бораи онҳое, ки Каломи Худоро шуниданд, вале онро ба хашм овардаанд, сухан меронад, гарчанде ки на ҳама онҳое, ки Мисрро бо Мусо тарк карданд, ин корро карданд.

1. Дар Каломи Худо дил гиред: Даъват ба сабр

2. Содиқ мондан ба Каломи Худо: Даъват ба итоаткорӣ

1. Луқо 9:23-25 - "Ва ӯ ба ҳама гуфт: " Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва ҳар рӯз салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро наҷот хоҳад дод».

2. Еҳушаъ ибни Нун 24:15 - «Ва агар дар назари шумо ибодат кардан ба Худованд бад бошад, пас имрӯз интихоб кунед, ки ба кӣ парастиш хоҳед кард, хоҳ худоёни падарони шумо дар он тарафи дарё хизмат мекарданд, хоҳ худоёни амӯриён, ки дар онҳо замине ки шумо истиқомат мекунед, аммо ману хонаи ман мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

ба Ибриён 3:17 Аммо чиҳил сол бо киҳо ғамгин шуд? Оё бо онҳое ки гуноҳ карда буданд, ки ҷасади онҳо дар биёбон афтода набуд?

Худо дар давоми чиҳил сол аз исроилиён, ки гуноҳ карда буданд ва ҷасадҳояшон дар биёбон афтода буданд, ғамгин шуд.

1. Сабри Худо бо одамони гунаҳкор

2. Оқибатҳои нофармонӣ

1. Забур 95:10-11 - ? □ ё чиҳил сол аз он насл хашмгин будам; гуфтам, ? □ эй мардуме ҳастанд, ки дилҳояшон гумроҳ аст ва роҳҳои Маро надонистаанд?! □ эй ҳеҷ гоҳ ба оромии ман дохил нахоҳанд шуд.? □ €?

2. Хуруҷ 32:7-8 - Он гоҳ Худованд ба Мусо гуфт: ? □ эй поён, зеро қавми ту, ки аз Миср берун овардай, фосид шудаанд. Онҳо зуд аз он чӣ ба онҳо фармудам, рӯй гардонанд ва худро бути гӯсолае сохтаанд. Ба он саҷда карданд ва ба он қурбонӣ карданд ва гуфтанд: ? Инҳоянд худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз Миср берун овардаанд? □ €?

Ибриён 3:18 Ва ба кӣ қасам хӯрдааст, ки ба оромии Ӯ дохил нашаванд, балки ба онҳое ки имон наовардаанд?

Худо қасам хӯрд, ки онҳое ки имон надоранд, ба оромии Ӯ дохил намешаванд.

1. Аҳамияти эътиқод ба Худо

2. Баракатҳои дохил шудан ба оромии Ӯ

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Забур 116:7 - "Ба оромии худ баргард, эй ҷони ман, зеро ки Худованд ба ту некӣ кардааст".

Ибриён 3:19 Ҳамин тавр, мо мебинем, ки онҳо ба сабаби беимонӣ натавонистаанд дохил шаванд.

Халқи Исроил аз сабаби беимонӣ ба Замини ваъдашуда даромада натавонистанд.

1. "Қувваи имон: чӣ гуна эътиқоди мо сарнавишти моро муайян мекунад"

2. "Хатари куфр: Саркашӣ кардан ба ваъдаҳои Худо"

1. Румиён 10:17, "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Матто 17:20, «Ӯ ба онҳо гуфт: « Ба сабаби имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: ? ove аз ин ҷо ба он ҷо,??ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.??

Ибриён 4 боби чоруми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф идома медиҳад, ки хонандагонро насиҳат ва ташвиқ мекунад, ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба оромии Худо дохил шаванд. Дар ин боб аҳамияти имон, Каломи Худо ва Исо ҳамчун Саркоҳини мо таъкид мешавад.

Сархати 1: Муаллиф ваъдаи ворид шудан ба оромии Худоро тавассути имон таъкид мекунад (Ибриён 4:1-10). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки бо бовар накардан ба ин ваъда ноком нашавед. Ҳамон тавре ки Исроил дар биёбон ба сабаби беитоатӣ ва беимонии худ ба оромии Худо дохил шуда натавонист, хонандагонро даъват мекунанд, ки ин хаторо такрор накунанд. Муаллиф мефаҳмонад, ки барои халқи Худо оромии шанбе боқӣ мемонад - оромии рӯҳонӣ тавассути имон ба Масеҳ. Касоне ки имон овардаанд, ба ин оромӣ дохил шуданд, чунон ки Худо дар рӯзи ҳафтум аз корҳои Худ ором гирифт.

Сархати 2: Муаллиф қудрат ва қудрати Каломи Худоро таъкид мекунад (Ибриён 4:11-13). Ӯ хонандагонро даъват мекунад, ки боғайратона саъй кунанд, то ба он оромӣ дохил шаванд, то касе ба намунаи беитоатии Исроил пайравӣ карда, афтода нашавад. Каломи Худо ҳамчун зинда ва фаъол тавсиф карда шудааст, ки қобилияти фаҳмидани фикрҳо ва ниятҳои дилро дорад. Ҳеҷ чиз аз назари Ӯ пӯшида нест. ҳама чиз пеши Ӯ ошкор аст. Аз ин рӯ, имондорон бояд ба назди Ӯ, ки заифиҳои моро мефаҳмад, бо боварӣ наздик шаванд.

Сархати 3: Боб бо нишон додани Исо ҳамчун Саркоҳини дилсӯзи мо анҷом меёбад (Ибриён 4:14-16). Муаллиф имондоронро ташвиқ мекунад, ки эътирофи худро мустаҳкам нигоҳ доранд, зеро онҳо Саркоҳини бузург - Исо доранд, ки аз худи осмон гузаштааст. Баръакси саркоҳинон дар рӯи замин, Исо метавонад ба заъфҳои мо ҳамдардӣ кунад, зеро Ӯ дар ҳама ҷиҳат озмуда шуда, бегуноҳ монд. Аз ин рӯ, мӯъминон даъват карда мешаванд, ки далерона ба тахти лутфи Ӯ бо дилпурона наздик шаванд, то дар лаҳзаҳои муҳтоҷ раҳм кунанд ва лутфу марҳамат пайдо кунанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби Ибриён аҳамияти имон, Каломи Худо ва Исоро ҳамчун

Саркоҳини мо барои ворид шудан ба оромии Худо таъкид мекунад.

Муаллиф аз нофармонӣ аз ин ваъда тавассути беитоатӣ ва беимонӣ ҳушдор дода, хонандагонро даъват мекунад, ки бо ҷидду ҷаҳд кӯшиш кунанд, ки ба воситаи имон ба Масеҳ ба ин оромӣ ворид шаванд.

Ӯ қудрат ва қудрати Каломи зиндаи Худоро, ки фикрҳо ва ниятҳои дилро муайян мекунад, таъкид мекунад. Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки бо эътимод ба назди Ӯ, ки заифиҳои моро мефаҳмад, наздик шаванд.

Ин боб бо баланд бардоштани Исо ҳамчун Саркоҳини дилсӯзи мо, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ мекунад, анҷом меёбад. Муъминон даъват карда мешаванд, ки далерона ба тахти файзи Ӯ наздик шаванд, то раҳмат ва ёрӣ дар лаҳзаҳои ниёзмандӣ дошта бошанд. Ин боб ҳамчун ёдрас кардани аҳамияти имон, қудрати Каломи Худо ва тасаллӣ дар нақши Исо ҳамчун Саркоҳини дилсӯзи мо хизмат мекунад.

Ибриён 4:1 Пас, биёед битарсем, ки мабодо ваъдаи дохил шудан ба оромии Ӯ ба мо боқӣ мондааст, ба назар мерасад, ки касе аз шумо ба он амал накунад.

Муаллифи китоби Ибриён моро ташвиқ мекунад, ки аз Худованд тарсем, то ки ваъдаи дохил шудан ба оромии Ӯро аз даст надиҳем.

1. "Тарс аз Худованд: истироҳати ваъдашударо аз даст надиҳед"

2. "Ваъдаи Худо дар бораи оромӣ: Инро ба қадри кофӣ қабул накунед"

1. Забур 34:11 - «Биёед, эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед; Ман ба шумо тарси Худовандро таълим хоҳам дод».

2. Ишаъё 30:15 - «Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин гуфтааст: "Дар бозгашт ва оромӣ наҷот хоҳӣ ёфт; дар хомӯшӣ ва дар эътимод қуввати шумо хоҳад буд'».

Ибриён 4:2 Зеро ки башорат ба мо ва ба онҳо низ мавъиза карда шуд, аммо каломи мавъиза ба онҳо фоидае набахшид, зеро бо имон ба шунавандагони он омехта набуд.

Инҷил ҳам ба исроилиён ва ҳам ба мо мавъиза карда шуд, аммо ин ба онҳо фоида наовард, зеро онҳо ба он имон надоштанд.

1. Имон овардан ба Инҷил: Зарурати баракат

2. Дарки қудрати имон

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Юҳанно 8:31-32 - Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба ӯ имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед; Ва шумо ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард.

Ибриён 4:3 Зеро ки мо, ки имон овардаем, ба оромӣ дохил мешавем, чунон ки Ӯ гуфтааст: "Чунон ки Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдам, агар онҳо ба оромии Ман дохил шаванд, гарчанде ки корҳо аз офариниши ҷаҳон ба анҷом расидаанд".

Мо, ки имон овардаед, ба оромии Худо дохил мешавем.

1: Дар ваъдаҳои Худо истироҳат кунед

2: Зиндагӣ бо имон

1: Isaiah 26:3 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ба ту таваккал мекунад.

2: Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам: Ман дар миёни халқҳо сарбаланд хоҳам шуд, дар замин сарбаланд хоҳам шуд.

Ибриён 4:4 Зеро ки Ӯ дар ҷои муайян дар бораи рӯзи ҳафтум дар ин бора чунин гуфта буд: «Ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз тамоми корҳои Худ ором гирифт.

Худо дар рӯзи ҳафтум пас аз анҷоми корҳои худ истироҳат кард.

1: Мо низ бояд барои истироҳат вақт ҷудо кунем ва корҳои худро ба Худо супорем.

2: Рӯзи шанбе рӯзи истироҳат аст, ки барои шинохтан ва эҳтиром кардани Худо ҷудо карда шудааст.

1: Ҳастӣ 2:2-3 «Ва дар рӯзи ҳафтум Худо кори Худро, ки карда буд, ба охир расонд; ва дар рӯзи ҳафтум аз тамоми корҳои кардааш истироҳат кард. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дода, онро тақдис кард, зеро ки дар он аз тамоми кори худ, ки Худо офарида ва офаридааст, истироҳат карда буд».

2: Хуруҷ 20: 8-11 "Рӯзи шанберо дар хотир нигоҳ доред, то ки онро муқаддас нигоҳ доред. Шаш рӯз меҳнат карда, тамоми кори худро ба ҷо овар; аммо рӯзи ҳафтум рӯзи шанбеи Худованд Худои туст; дар он на ту, на писарат, на духтарат, ғуломат ва на канизи худ ҳеҷ коре накун. , на чорвои ту, на ғарибе, ки дар дохили дарвозаҳои ту аст, зеро ки Худованд дар шаш рӯз замину замин, баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, офарид, ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат кард; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо баракат дод, ва онро муқаддас кард."

ба Ибриён 4:5 Ва боз дар ин ҷо: «Агар онҳо ба оромии Ман дохил шаванд».

Ин порча аз Ибриён 4:5 нишон медиҳад, ки онҳое, ки файзи Худоро қабул мекунанд, ба оромии Ӯ дохил мешаванд.

1: Оромии Худо барои ҳама аст - Қабули файзи Худо ягона роҳи дарёфти оромиш аст.

2: Оромии Худо ваъда шудааст - Ба воситаи имон ба Ӯ, мо метавонем ба оромии Ӯ боварӣ дошта бошем.

1: Забур 95:11 - "Бинобар ин Ман дар ғазаби худ қасам хӯрдам: "Онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд"."

2: Матто 11: 28-29 - "Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод; юғи маро ба гардани худ гиред ва аз ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷони худ оромӣ хоҳед ёфт».

ба Ибриён 4:6 Бинобар ин боқӣ мемонад, ки баъзе касон бояд ба он дохил шаванд, ва онҳое ки дар аввал мавъиза шуда буданд, ба сабаби беимонӣ дохил нашуданд.

Худо ба касоне, ки ба Ӯ имон овардаанд, оромиро ваъда додааст, аммо онҳое, ки ин ваъда ба онҳо бори аввал дода шуда буд, ба сабаби беимонӣ дохил нашуданд.

1. Ваъдаи оромӣ: Ба Худо барои наҷоти абадӣ бовар кунед

2. Боварӣ надоштан: ваъдаҳои Худоро дуруст қабул накунед

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. 1 Петрус 1:23 - Азбаски шумо аз нав таваллуд шудаед, на аз насли фаношаванда, балки аз насли нофано, ба воситаи каломи зинда ва ҷовидонаи Худо.

ба Ибриён 4:7 Ӯ боз як рӯзи муайянро маҳдуд карда, ба Довуд мегӯяд: "Имрӯз, пас аз муддати тӯлонӣ"; Чунон ки гуфта шудааст: «Имрӯз агар овози Ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед».

Худо маҳдудиятеро муқаррар кардааст, ки то чӣ андоза мо бояд Ӯро қабул кунем; мо бояд ҳоло Ӯро қабул кунем ё дилҳои худро сахт кунем.

1: Дили худро сахт накунед - Вақти қабули Худо ҳоло аст

2: Соати ғайб - аз вақтҳое, ки Худо ба шумо додааст, истифода баред

1: Воиз 9:11-12 - "Ман дар зери офтоб чизи дигаре дидаам: на мусобиқа барои тезкорон аст, на ҷанг барои қавӣ аст, на ғизо ба хирадмандон, на сарват ба хирадмандон ва на ба донишмандон. ; аммо вақт ва фурсат ба ҳамаи онҳо рӯй медиҳад».

2: Забур 95:7-8 - «Зеро ки Ӯ Худои мост, ва мо мардуми чарогоҳи Ӯ, рамаи зери парастории Ӯ ҳастем. Имрӯз, агар овози ӯро бишнавед, дилҳои худро сахт накунед, чунон ки дар Мерибо кардаед, чунон ки он рӯз дар Массо дар биёбон кардаед».

Ибриён 4:8 Зеро, агар Исо ба онҳо оромӣ мебахшид, оё баъд аз он дар бораи рӯзи дигар сухан намегуфт.

Исо дар бораи рӯзи дигаре, ки ба мардум оромиро пешкаш мекунад, сухан меронад.

1. Дар Исо оромӣ ёфтан

2. Ба оянда нигариста

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонистӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ суст намешавад ва хаста намешавад; фаҳмиши Ӯ қобили ҷустуҷӯ аст. Ӯ ба нотавон қувват мебахшад, ва ба касе, ки қудрат надорад, қувват мебахшад, ҳатто ҷавонон бемадор мешаванд ва хаста хоҳанд шуд, ва ҷавонон хаста хоҳанд шуд, аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард, бо болҳо боло хоҳанд рафт. мисли уқобҳо давида, хаста нахоҳанд шуд; роҳ хоҳанд рафт, ва аз ҳуш намераванд».

ба Ибриён 4:9 Пас, барои халқи Худо оромӣ боқӣ мемонад.

Барои халқи Худо оромӣ дастрас аст.

1: Оромии Худо: тӯҳфа ба халқи Ӯ

2: Даравидани манфиатҳои оромии Худо

1: Матто 11:28-30 - Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ медиҳам.

2: Isaiah 30:15 - Зеро ки Худованд Худо, Қуддуси Исроил чунин гуфтааст: «Дар бозгашт ва оромӣ наҷот хоҳӣ ёфт; дар оромӣ ва эътимод қуввати шумо хоҳад буд ».

ба Ибриён 4:10 Зеро касе ки ба оромии Ӯ дохил шудааст, вай низ аз аъмоли худ қатъ шудааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ.

Дар файзи Худо истироҳат кардан оромӣ ва озодиро аз талошҳо меорад.

1. "Баракати оромӣ: Қатъи талош ва таваккал ба фазли Худо"

2. "Зиндагӣ дар оромии Худо: раҳо шудан ва ба кор додани Худо"

1. Филиппиён 4:6-7 - "Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият, бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки болотар аз ҳар хирад аст, шуморо муҳофизат хоҳад кард. дилҳо ва ақли шумо дар Исои Масеҳ».

2. Ишаъё 26:3 - «Онҳоеро, ки ақлашон устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро онҳо ба Ту таваккал мекунанд».

Ибриён 4:11 Пас, биёед кӯшиш кунем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе ба ҳамон намунаи беимонӣ афтода нашавад.

Мо бояд саъй кунем, ки ба оромии Худо дохил шавем, то мисли касоне, ки пеш аз мо буданд, ба куфр гирифтор нашавем.

1. Мисли онҳое, ки пеш аз шумо ҳастанд, набошед: Барои оромии Худо саъй кунед

2. Кор ба сӯи истироҳат: Ба намунаи беимонӣ пайравӣ накунед

1. Матто 11:28-30 - «Назди Ман биёед, эй ҳамаи меҳнаткашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам дод. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва барои ҷонҳои худ оромӣ хоҳед ёфт, зеро юғи ман осон аст ва бори ман сабук аст».

2. Забур 61:1-2 - "Дар ҳақиқат ҷони ман дар Худо оромӣ меёбад; наҷоти ман аз Ӯст. Ӯ санги ман ва наҷоти ман аст; вай қалъаи ман аст, ман ҳеҷ гоҳ наларзонам".

ба Ибриён 4:12 Зеро ки каломи Худо тезтар ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст ва то ба пораҳои ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сурох мекунад ва фаҳмиши фикрҳо ва ниятҳои дил.

Каломи Худо зуд, тавоно ва доно аст.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Дарки Каломи Худо

1. Забур 118:105 "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

2. 2 Тимотиюс 3:16 «Ҳамаи Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст».

ба Ибриён 4:13 Ва ҳеҷ махлуқоте нест, ки дар назари Ӯ зоҳир нагардад, балки ҳама чиз бараҳна ва ба назари Ӯ кушода аст, ки мо бояд бо Ӯ кор кунем.

Худо ҳама чизеро, ки дар ҳаёти мо рух медиҳад, мебинад ва дилҳои моро медонад.

1: Мо бояд ҳамеша дар хотир дошта бошем, ки Худо моро назорат мекунад, ҳатто вақте ки мо фикр мекунем, ки ҳеҷ каси дигар нест.

2: Худо ҳар як амали моро мебинад ва ҳар андешаи моро медонад, аз ин рӯ мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем.

1: Забур 33:13-15 - Худованд аз осмон менигарад; вай тамоми фарзандони одамро мебинад. Аз макони зисташ ба тамоми сокинони замин менигарад. Дилҳои онҳоро яксон месозад. тамоми кори онхоро дида мебарояд.

2: Масалҳо 15:3 - Чашмони Худованд дар ҳама ҷост, ва ба бадӣ ва некиро мебинад.

Ибриён 4:14 Пас, модоме ки мо саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон гузаштааст, Исо Писари Худост, биёед касби худро маҳкам нигоҳ дорем.

Мо бояд имони худро ба Исо, Писари Худо, саркоҳини бузурги мо, ки ба осмон рафтааст, нигоҳ дорем.

1. Часпидан ба Исо - садоқати Саркоҳини бузурги мо

2. Зиндагӣ дар нури Саркоҳини бузурги мо

1. Ибриён 4:14

2. Филиппиён 2:5-11 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст. Ва ӯ дар шакли одам пайдо шуда, худро фурӯтан кард ва то дами марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд. Аз ин рӯ, Худо ӯро бартарӣ дод ва ба ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст.

ба Ибриён 4:15 Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо таъсир накунад; балки дар ҳама ҳолат мисли мо озмуда шуда буд, вале бегуноҳ.

Ин порча ба мо хотиррасон мекунад, ки Исо муборизаҳои моро мефаҳмад, зеро Ӯ мисли мо васвасаро аз сар гузаронд, вале Ӯ бегуноҳ монд.

1. «Қудрати салиб: бартараф кардани васвасаҳо тавассути Исо»

2. «Умеди Наҷотдиҳанда: ҳис кардани тасаллии Исо»

1. 1 Қӯринтиён 10:13 - «Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул набошад, ба шумо дучор нашудааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи наҷотро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед».

2. Яъқуб 1:12-15 - «Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст. Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ нагӯяд, ки "манро Худо меозмояд", зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва худаш ҳеҷ касро намеозмояд. Аммо ҳар як шахс ба васваса дучор мешавад, вақте ки ӯ ба васваса ва фирефтаи хоҳиши худ афтодааст. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

Ибриён 4:16 Пас, биёед далерона сӯи тахти файз биёем, то ки марҳамат ба даст орем ва дар вақти эҳтиёҷ файзро пайдо кунем, то ки ёрӣ диҳем.

Далерона ба тахти файз барои раҳмат омадан ва дар вақти зарурӣ файз ёфтан.

1: Дар вақти зарурӣ ба Худо наздик шудан.

2: Зиёд кардани имон ва далерӣ барои наздик шудан ба Худо.

1: Яъқуб 4:8 - Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд.

2: Isaiah 41:10 - Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ибриён 5 боби панҷуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф дар бораи тахассус ва нақши саркоҳинон муҳокима карда, Исоро ҳамчун Саркоҳини ниҳоии мо таъкид мекунад. Дар ин боб итоаткории Исо, таъин шудани Ӯ аз ҷониби Худо ва зарурати камолоти рӯҳонӣ дар байни имондорон таъкид мешавад.

Сархати 1: Муаллиф дар бораи тахассус ва вазифаҳои саркоҳинон муҳокима мекунад (Ибриён 5:1-4). Ӯ мефаҳмонад, ки ҳар як саркоҳин аз миёни одамон гирифта шуда, барои намояндагии онҳо дар масъалаҳои марбут ба Худо таъин карда мешавад. Саркоҳинон барои гуноҳҳо ҳадяҳо ва қурбониҳо меоранд ва ба нодонон ва гумроҳшудагон раҳм мекунанд. Худи онҳо низ гирифтори заъф мебошанд, ки онҳоро водор мекунад, ки барои гуноҳҳои худ низ қурбонӣ кунанд. Ҳеҷ кас ин шарафро ба гардан намегирад; Ӯ бояд аз ҷониби Худо даъват карда шавад.

Сархати 2: Муаллиф таъин шудани Исоро ҳамчун Саркоҳини мо қайд мекунад (Ибриён 5:5-10). Аз Забур 2:7 ва Забур 110:4 иқтибос оварда, ӯ мегӯяд, ки Масеҳ Худро сарафроз накардааст, то Саркоҳин шавад, балки аз ҷониби Худо таъин шудааст, ки гуфтааст: "Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз Ман Туро ба дунё овардаам". Гарчанде ки Исо Писари Худо буд, Ӯ итоаткориро тавассути азобҳо омӯхтааст. Дар ҳаёти заминии худ Ӯ бо гиряҳои баланд ва ашк ба Худое, ки Ӯро аз марг наҷот дода метавонист, дуо кард. Ба туфайли итоаткории комил Исо барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд, сарчашмаи наҷоти абадӣ гардид.

Сархати 3: Боб бо насиҳат дар бораи камолоти рӯҳонӣ анҷом меёбад (Ибриён 5:11-14). Муаллиф аз он изҳори таассуф мекунад, ки дар бораи саркоҳин будани Исо, мувофиқи фармони Малкисодақ, гуфтани чизҳои зиёд вуҷуд дорад, аммо шарҳ додан душвор аст, зеро хонандагони ӯ гӯшҳояшро кунд кардаанд. Ба ҷои пешрафт дар фаҳмиши ҳақиқатҳои рӯҳонӣ, онҳо ба ҷои ғизои сахти барои имондорони баркамол мувофиқ ба шир ниёз доранд. Онҳое, ки танҳо шир мехӯранд, дар имон тифл ҳастанд, дар ҳоле ки онҳое, ки худро ба воситаи амал барои фаҳмидани неку бад омӯхтаанд, баркамоланд.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми китоби Ибриён дар бораи тахассусҳо ва нақши саркоҳинон муҳокима карда, Исоро ҳамчун Саркоҳини ниҳоии мо таъкид мекунад.

Муаллиф мефаҳмонад, ки саркоҳинон аз миёни одамон гирифта шуда, барои гуноҳҳо қурбонӣ меоранд ва раҳмдилӣ мекунанд. Онҳо худашон тобеи заъф ҳастанд ва бояд аз ҷониби Худо даъват карда шаванд.

Исоро Худо ҳамчун Саркоҳини мо таъин кард. Тоатро бо азоб, бо ашк хондан намоз омӯхт. Итоати комили Ӯ Ӯро сарчашмаи наҷоти абадӣ барои онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд, месозад.

Ин боб бо насиҳат дар бораи камолоти рӯҳонӣ, изҳори ноумедӣ аз он, ки хонандагон кунд шудани шунидан доранд, анҷом меёбад. Ба ҷои пешравӣ дар

фаҳмиш, онҳо ба ҷои ғизои сахт барои имондорони баркамол мувофиқ ба шир ниёз доранд. Камолоти рӯҳӣ тавассути амалия ва фарқи байни неку бад ба даст меояд. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи таъин шудани Исо ҳамчун Саркоҳини мо, аҳамияти итоаткорӣ ва зарурати кӯшиши имондорон барои рушди рӯҳонӣ ва камолот хизмат мекунад.

Ибриён 5:1 Зеро ки ҳар саркоҳине, ки аз миёни одамон гирифта шудааст, барои одамон дар бораи Худо таъин шудааст, то ки ӯ ҳам ҳадяҳо ва ҳам барои гуноҳҳо қурбонӣ кунад.

Саркоҳинон аз ҷониби Худо таъин шудаанд, ки барои гуноҳҳои инсоният ҳадяҳо ва қурбониҳо пешкаш кунанд.

1. Қудрати бахшидан: Чӣ гуна саркоҳинон ҳамчун агентҳои раҳмати Худо хизмат мекунанд

2. Вазорати Саркоҳин: Чӣ тавр мо метавонем Худоро намояндагӣ ва хизмат кунем

1. Хуруҷ 28:1 - Ва бародари худ Ҳорун ва писаронашро бо худ аз банӣ-Исроил назди худ бибар, то ки ӯ ба ман дар вазифаи коҳин хизмат кунад, яъне Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, Элъозор ва Итомор. , писарони Ҳорун.

2. Юҳанно 1:29 - Рӯзи дигар Яҳьё дид, ки Исо ба наздаш меояд ва мегӯяд: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад».

Ибриён 5:2 Кӣ метавонад ба ҷоҳилон ва ба дур аз роҳ раҳм кунад; зеро худи вай низ гирифтори заъф аст.

Ҳамдардӣ муҳим аст, зеро ҳар кас бо заъф рӯ ба рӯ мешавад.

1. Ҳамдардӣ: Фазилати муҳим барои ҳар як масеҳӣ

2. Ҳамдардӣ: Фаҳмидани муборизаи дигарон

1. Яъқуб 5:11-12 - "Инак, мо онҳоеро, ки сабр мекунанд, хушбахт меҳисобем. Шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва анҷоми Худовандро дидед, ки Худованд хеле раҳмдил ва меҳрубон аст".

2. 1 Петрус 4:8 - «Ва пеш аз ҳама дар байни худ хайрхоҳии гарм дошта бошед, зеро ки эҳсон гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад».

Ибриён 5:3 Ва аз ин рӯ, ӯ бояд чӣ гуна барои мардум ва ҳам барои худ қурбонии гуноҳҳоро диҳад.

Исо ҳамчун Саркоҳин Худро ҳамчун қурбонӣ барои гуноҳҳои дигарон қурбон кард.

1. Қурбонии ниҳоӣ: Марги Исо барои гуноҳҳои мо

2. Қудрати бахшидан: Вазорати мусолиҳаи Исо

1. Румиён 5:10-11 - Зеро, агар дар ҳоле ки мо душман будем, бо марги Писари Ӯ бо Худо оштӣ шуда бошем, пас, пас аз он ки оштӣ шудем, ба воситаи ҳаёти Ӯ наҷот хоҳем ёфт.

2. Ишаъё 53:5-6 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем. Ҳамаи мо гӯсфандони дӯстдоштаамон гумроҳ шудаанд; мо рӯй додем? хеле як? □ бо роҳи худ; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

Ибриён 5:4 Ва ҳеҷ кас ин шарафро барои худ намегирад, магар касе ки аз ҷониби Худо даъват шудааст, мисли Ҳорун.

Ҳорун аз ҷониби Худо ба саркоҳини Исроил даъват шуда, аҳамияти интихоби Худоро барои коре таъкид кард.

1: Худо моро даъват мекунад, ки иродаи Ӯро иҷро кунем - Ибриён 5:4

2: Мо бояд дар даъватҳои Худо фурӯтан бошем - Ибриён 5:4

1: Матто 22:14 - "Зеро ки даъватшудагон бисьёранд, аммо баргузидагон кам".

2: Румиён 12:3 - "Зеро ки ба туфайли файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, нафрат кунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке ба андозаи имоне ки Худо таъин кардааст».

ба Ибриён 5:5 Ҳамин тавр Масеҳ низ Худро ҷалол надод, то ки саркоҳин шавад; лекин касе ки ба вай гуфт: "Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз Ман Туро ба дунё овардаам".

Масеҳ худро ҷалол надодааст, балки аз ҷониби Худо ҷалол дода шудааст.

1. Дар назди ҷалоли Худо фурӯтан будан

2. Бо фурӯтанӣ ва сипос ба Худо хидмат кардан

1. Филиппиён 2:6-7 - "Вай, гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарии Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ карда, ба сурати банда ва дар шабеҳ таваллуд ёфта буд. аз мардон».

2. 1 Петрус 5:5-6 - "Ҳамчунин шумо, эй ҷавонтар, ба пирон итоат кунед. Ҳамаатон дар баробари якдигар фурӯтан бошед, зеро ? .??

ба Ибриён 5:6 Чунон ки дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Ту коҳин ҳастӣ, то абад аз рӯи фармони Малкисодек".

Муаллифи китоби Ибриён иқтибос овардааст, ки Худо мегӯяд, ки Исо то абад коҳин аст, пас аз фармони Мелкисодик.

1. Исо: Саркоҳини абадӣ

2. Ордени Мелкиседек: Каҳонати имон

1. Ибриён 7:17 - ? □ ё дар бораи ӯ шаҳодат дода мешавад: "Ту коҳин ҳастӣ, то абад пас аз фармони Мелкисодик".

2. Забур 110:4 - ? □ Худованд қасам хӯрдааст, ва тавба намекунад: «Ту коҳин ҳастӣ то абад мувофиқи фармони Малкисодик».

ба Ибриён 5:7 Ӯ дар айёми ҷисми худ, вақте ки Ӯ дуо ва илтиҷо мекард, бо фарьёди сахт ва ашк ба Касе ки тавонист ӯро аз марг наҷот диҳад, ва аз тарси худ шунида шуд;

Масеҳ тавассути таҷрибаи худ нишон дод, ки дуо бо фурӯтанӣ ва ҷидду ҷаҳд аз

ҷониби Худо шунида мешавад ва ҷавоб медиҳад.

1. Қувваи намоз: таваккал ва таваккал ба Худо дар заъфи худ

2. Зиндагӣ бо имон: пайравӣ кардан ба намунаи Масеҳ дар дуои доимӣ

1. Яъқуб 5:13–18

2. Матто 6:9–13

Ибриён 5:8 Ҳарчанд Ӯ Писар буд, аз уқубатҳои кашидааш итоат карданро ёд гирифт;

Исо бо омодагӣ ба азобу уқубатҳо тоб оварда, итоаткор будани худро ба Худо нишон дод.

1. Қудрати итоаткорӣ: Исо ҳамчун намуна

2. Зарурати ранҷу азоб: Омӯзиши итоаткорӣ тавассути Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - Исо? □ итоаткории фурӯтанона ба Худо, ҳатто то марг

2. Румиён 5:3-5 - Қувваи ранҷу умед ва умеде, ки он метавонад оварда расонад

Ибриён 5:9 Ва комил шуда, муаллифи наҷоти абадӣ барои ҳамаи итоаткунандагони Ӯ гашт;

Исо комил гашт ва муаллифи наҷоти абадӣ барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд, мебошад.

1. Такомули Исо ва ваъдаи наҷоти абадӣ

2. Итоати Исо ва гирифтани наҷоти абадӣ

1. Румиён 10:9-10 - Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст

ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ибриён 5:10 Аз ҷониби Худо саркоҳин номида шуда, мувофиқи фармони Малкисодик.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Худо саркоҳинро пас аз фармони Мелкисодик даъват мекунад.

1. Қудрати даъвати Худо

2. Иҷрои фармони Худо

1. Румиён 8:29 - Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, Ӯ ҳамчунин муқаррар кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад.

2. Ишаъё 49:5-6 - Ва ҳоло Худованд мегӯяд? «Оё ки маро дар шикам ба ғуломи худ офарид, то ки Яъқубро назди ӯ баргардонад ва Исроилро барои худ ҷамъ оварад, зеро ки ман дар назари Худованд иззат дорам, ва Худои ман қуввати ман аст? е мегӯяд: ? Ин хеле хурд аст, ки ту хизматгори ман бошӣ, то сибтҳои Яъқубро барқарор намуда, қабилаҳои Исроилро, ки ман нигоҳ доштаам, баргардонам. Ман низ туро чароғе барои халқҳо хоҳам кард, то ки наҷоти Ман то ақсои замин бирасад.

ба Ибриён 5:11 Мо дар бораи онҳо чизҳои зиёде дорем ва гуфтанашон душвор аст, зеро шумо гӯши кунд ҳастед.

Муаллифи китоби Ибриён бисёр чизҳои гуфтанӣ дошт, аммо ба онҳое, ки дарк кардан душвор буданд, гуфтан душвор буд.

1. Қудрати муошират равшан

2. Манфиатҳои қалби омӯзанда

1. Масалҳо 8:5-9 - "Эй содда, ҳикматро дарк кунед; ва эй аблаҳон, дили оқил

бошед. Гӯш кунед, зеро ки Ман дар бораи чизҳои некӯ сухан хоҳам гуфт, ва кушодани лабҳои ман кори дуруст хоҳад буд. Зеро ки даҳони ман рост хоҳад гуфт, ва бадӣ ба лабони ман нафратовар аст.Ҳама суханони даҳони ман дар адолат аст; дар онҳо ҳеҷ каҷ ва каҷ нест; ҳама барои хирадмандон равшан аст, ва барои ёбандагон дуруст аст . дониш».

2. 2 Тимотиюс 2:15 - "Омӯзед, то ки худро ба Худо писандида нишон диҳед, коргаре, ки шарм надорад ва каломи ростиро дуруст тақсим мекунад".

ба Ибриён 5:12 Зеро, ҳангоме ки шумо бояд муаллим бошед, ба он ниёз доред, ки ба шумо аз нав таълим диҳад, ки принсипҳои аввалини каломи Худо мебошанд; ва ба онҳое табдил меёбанд, ки ба шир эҳтиёҷ доранд, на ба гӯшти қавӣ.

Муаллифи китоби Ибриён ба хонандагон хотиррасон мекунад, ки онҳо бояд аллакай муаллимон бошанд, зеро онҳо бояд аввалин принсипҳои каломи Худоро таълим медоданд. Вале онхо ба ин принципхо чунон ношинохта шудаанд, ки онхоро мисли шир эхтиёч доштан аз нав таълим додан лозим меояд.

1. Эҳтиёҷоти мӯъмин ба шир ва гӯшт: чӣ гуна бояд аввалин принсипҳои каломи Худоро барқарор кард

2. Масъулияти муаллим: аз нав барқарор кардани принсипҳои аввалини каломи Худо

1. 1 Петрус 2:2 - "Чун тифлони навзод шири самимии каломро бихоҳед, то ки ба василаи он ба воя расед"

2. Қӯлассиён 2:8 - "Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фиреби ботил, мувофиқи урфу одатҳои одамон, аз рӯи қоидаҳои ҷаҳон, на аз рӯи Масеҳ, ғорат накунад"

ба Ибриён 5:13 Зеро ҳар кӣ шир истеъмол мекунад, дар каломи адолат маҳорат надорад, зеро ки вай кӯдак аст.

Ҳар касе, ки дар фаҳмидани каломи адолат ноболиғ аст, мисли кӯдаке аст, ки танҳо шир нӯшад.

1. Баланд бардоштани дониши мо дар бораи каломи адолат

2. Дар фаҳмиши мо дар бораи иродаи Худо ба камол расидан

1. Филиппиён 3:15-16 - Пас, биёед ҳар кӣ комил ҳастем, ҳамин тавр фикр кунем: ва агар шумо дар ягон чиз фикри дигаре дошта бошед, Худо инро ҳам ба шумо ошкор хоҳад кард. Бо вуҷуди ин, ки мо аллакай ба он ноил шудаем, биёед аз рӯи ҳамон қоида рафтор кунем ва дар бораи он фикр кунем.

2. Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

ба Ибриён 5:14 Аммо гӯшти қаҳваранг азони пиронсолон аст, ҳатто онҳое, ки аз рӯи кор ҳисси худро барои фаҳмидани некӣ ва бад истифода кардаанд.

Имондороне, ки аз чихати маънавй ба камол расидаанд, ба туфайли инкишофи хиссиёташон ба воситаи амалия хайрро аз бадй фарк мекунанд.

1. Роҳ ба сӯи ақл

2. Дар маърифати неку бадӣ ривоҷ ёфтан

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

Ибриён 6 боби шашуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф ба аҳамияти рушди рӯҳонӣ муроҷиат мекунад ва аз дур шудан аз имон ҳушдор медиҳад. Дар ин боб зарурати камолот, суботкорӣ ва боварӣ дар муносибати мо бо Худо таъкид мешавад.

Сархати 1: Муаллиф хонандагони худро даъват мекунад, ки аз таълимоти ибтидоӣ берун оянд ва барои камолот кӯшиш кунанд (Ибриён 6:1-3). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки принсипҳои асосиро ба мисли тавба аз аъмоли мурда, имон ба Худо, дастур оид ба шустан, гузоштани дастҳо, эҳёи мурдагон ва доварии абадӣ тарк кунанд. Ба ҷои ин, онҳо бояд ба фаҳмиши амиқтар ҳаракат кунанд. Муаллиф изҳори орзу мекунад, ки Худо ба онҳо ин имкониятро ато кунад, агар ин хости Ӯ бошад.

Сархати 2: Муаллиф огоҳӣ медиҳад, ки аз имон дур нашавед (Ибриён 6:4-8). Вай як сенарияи фарзияеро тасвир мекунад, ки дар он онҳое, ки некӯии Каломи Худоро чашидаанд ва қудрати замони ояндаро аз сар гузаронидаанд, дур мешаванд. Агар онҳо пас аз мунаввар шудан ва иштирок дар кори Рӯҳулқудс Масеҳро рад кунанд, дубора ба тавба барқарор кардани онҳо ғайриимкон мебуд. Чунин одамон мисли замине хоҳанд буд, ки аз борон менӯшанд, аммо танҳо хору дарахт мерӯёнанд, яъне беарзиш ва наздик ба ҳалокат.

Сархати 3: Боб бо ташвиқи имондорон ба итмом расонидани имони худ хотима меёбад (Ибриён 6:9-20). Муаллиф изҳори итминон мекунад, ки хонандагони ӯ на аз ҷумлаи онҳое ҳастанд, ки аз онҳо дур мешаванд, балки бештар ба онҳое мебошанд, ки муҳаббати исми Худоро бо хидмат ба муқаддасони Ӯ нишон медиҳанд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки то ба охир умеди худро амалӣ созанд, то ки онҳо ба воситаи имон ва сабр мероси ваъдашударо гиранд. Барои боз ҳам бовар кунонидани онҳо, ӯ қайд мекунад, ки чӣ тавр Худо бо Иброҳим қасам хӯрдааст, ки ваъдаи Худро тасдиқ мекунад - ваъдаи тағйирнопазире, ки ба воситаи ворид шудани Исо ба осмон ҳамчун Саркоҳини мо ҳамчун лангари рӯҳҳои мо хизмат мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби шашуми китоби Ибриён аҳамияти рушди рӯҳониро таъкид мекунад, аз дур шудан аз имон ҳушдор медиҳад ва имондоронро ба истодагарӣ ташвиқ мекунад.

Муаллиф хонандагонро даъват мекунад, ки аз таълимоти бунёдӣ берун раванд ва дар фаҳмиши Каломи Худо барои камолот кӯшиш кунанд.

Ӯ огоҳӣ медиҳад, ки аз имон дур нашавед ва оқибатҳои ногувореро барои онҳое, ки Масеҳро пас аз эҳсоси некии Ӯ рад мекунанд ва дар кори Рӯҳулқудс иштирок мекунанд, тасвир мекунад.

Ин боб бо ташвиқи имондорон ба суботкорӣ, изҳори боварӣ ба имони онҳо анҷом меёбад. Муаллиф онхоро ба мехнатдустӣ ташвик мекунад, умедашонро то охир ба амал бароварда. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки ваъдаи тағйирнопазири Худо ба воситаи нақши Исо ҳамчун Саркоҳини мо ҳамчун лангар барои рӯҳҳои мо хизмат мекунад. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи зарурати рушди рӯҳонӣ, устуворӣ дар имон ва итминон ба ваъдаҳои Худо хизмат мекунад.

Ибриён 6:1 Бинобар ин, аз принсипҳои таълимоти Масеҳ даст кашида, ба камолот меравем; аз нав таҳкурсии тавба аз аъмоли мурда ва имон ба Худоро нагузоред,

Муаллифи китоби Ибриён масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки аз принсипҳои асосии таълимоти Масеҳ гузаштанд ва дар имони худ инкишоф ёбанд, ба такрори асосҳо, аз қабили тавба аз аъмоли гуноҳ ва имон ба Худо ниёз надоранд.

1. "Тарки таҳкурсӣ: Рушди имон"

2. "Гузаштан аз асосҳо: Қадами навбатӣ дар имон"

1. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

2. Румиён 12:2 - "Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист".

Ибриён 6:2 Дар бораи таълимот дар бораи таъмид ва гузоштани дастҳо, ва эҳёи мурдагон ва доварии абадӣ.

Дар ин порча таълимот оид ба таъмид, гузоштани дастҳо, эҳёи мурдагон ва доварии абадӣ муҳокима карда мешавад.

1. Аҳамияти таъмид дар ҳаёти шахси мӯъмин

2. Зарурати доварии абадӣ дар ҳаёти халқи Худо

1. Румиён 6:3-4, "Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид гирифтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ Мо низ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуда, дар ҳаёти нав қадам мезанем».

2. Матто 25:31-32, «Вақте ки Писари Одам дар ҷалоли Худ ва тамоми фариштагон бо Ӯ меоянд, Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Дар пеши Ӯ тамоми халқҳо ҷамъ хоҳанд шуд, ва Ӯ одамонро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад».

Ибриён 6:3 Ва агар Худо иҷозат диҳад, мо низ ҳамин тавр мекунем.

Муаллифи китоби Ибриён мегӯяд, ки агар Худо иҷозат диҳад, онҳо амал хоҳанд кард.

1. Дарк кардан муҳим аст, ки мо бояд дар ҳама корҳое, ки мо мекунем, ба иродаи Худо итоат кунем.

2. Нақшаҳо ва амалҳои мо бояд ҳамеша дар доираи параметрҳои иродаи Худо анҷом дода шаванд.

1. Ирмиё 29:11-13 - Зеро ман медонам, ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, - мегӯяд Худованд, - нақша дорад, ки ба шумо обод гардонад, на ба шумо зарар расонад, нақша дорад, ки ба шумо умед ва оянда диҳад.

12 Он гоҳ шумо маро даъват хоҳед кард ва омада, ба ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод. 13 Ту Маро хоҳӣ ҷуст ва меёбӣ, вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯӣ.

2. Яъқуб 4:13-15 - Акнун гӯш кунед, эй касоне, ки мегӯед: «Имрӯз ё фардо мо ба ин ё он шаҳр меравем, як солро дар он ҷо мегузаронем, тиҷорат мекунем ва пул кор мекунем». 14 Чаро шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад. 15 Ба ҷои ин, шумо бояд бигӯед: «Агар иродаи Худованд бошад, мо зиндагӣ мекунем ва ин ё он корро мекунем».

Ибриён 6:4 Зеро ки барои онҳое, ки як вақтҳо равшанфикр шуда, атои осмониро чашиданд ва шарикони Рӯҳулқудс гардидаанд, ғайриимкон аст.

Вақте ки касе фазлу қудрати Ӯро эҳсос кардааст, аз Худо рӯй гардондан ғайриимкон аст.

1: Биёед файзи Худоро ба таври оддӣ қабул накунем

2: Ба Инҷили Худо содиқ монед

1: ба Румиён 11:22 - Пас, инак, некӯӣ ва сахтгирии Худо: сахтгирӣ бар афтодагон; балки бар ту, эй некӣ, агар дар некии ӯ устувор бошӣ, вагарна ту низ маҳв хоҳӣ шуд.

2:1 ба Қӯринтиён 10:12 - Пас, ҳар кӣ гумон мекунад, ки истода истодааст, эҳтиёт кунад, ки мабодо афтидан.

Ибриён 6:5 Ва каломи неки Худо ва қувваҳои ҷаҳони ояндаро чашидед,

Ин порча дар бораи чашидан аз неъмати каломи Худо ва қудрати дунёи охират сухан меравад.

1. «Қудрати Каломи Худо»

2. «Кашф кардани некии Каломи Худо».

1. Забур 119:103 - «Чӣ гуна ширин аст суханони ту ба таъми ман, ширинтар аз асал ба даҳони ман!»

2. Ишаъё 55: 10-11 - "Зеро ки борон ва барф аз осмон фуруд омада, ба он ҷо барнамегарданд, балки заминро об медиҳад ва онро нашъунамо ва сабзида, ба коранда тухм ва ба хӯранда нон медиҳад. Оё каломи Ман он чи ки аз даҳони ман мебарояд, ба ман холӣ барнамегардад, балки он чи ният доштам, амалӣ хоҳад шуд ва дар он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд».

ба Ибриён 6:6 Агар онҳо рӯй гардонанд, то ки онҳоро аз нав то тавба кунанд; Чун диданд, ки Писари Худоро аз нав барои худ маслуб мехкӯб карданд ва Ӯро ошкоро хиҷил карданд.

Одамоне, ки пас аз эҳсоси наҷот афтодаанд, дар хатари дубора маслуб кардани Исо ва шарманда кардани Ӯ ҳастанд.

1. Наҷотдиҳии худро ба таври оддӣ қабул накунед

2. Қурбонии Исоро фаромӯш накунед

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ибриён 10:26-27 - Зеро, агар мо баъд аз гирифтани дониши ростӣ дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳем, дигар қурбонии гуноҳҳо боқӣ намемонад, балки интизории даҳшатноки доварӣ ва ғазаби оташе, ки душманонро фурӯ хоҳад бурд. .

ба Ибриён 6:7 Зеро замине ки дар боронӣ боридани бораш менӯшад ва барояш наботот мерӯёнад, аз Худо баракат мегирад:

Заминро Худо баракат додааст, ки ҳосилхез аст ва барои онҳое, ки дар он меҳнат мекунанд, гиёҳҳо медиҳад.

1. Худо бахшоянда аст ва ба касоне, ки заҳмат мекашанд, баракат медиҳад.

2. Мо метавонем аз табиат ибрат гирем ва неъматҳои Худоро дар ҳаёти худ бубинем.

1. Матто 5:45: "То ки шумо фарзандони Падари худ дар осмон бошед. Ӯ офтоби Худро бар бадӣ ва некӣ тулӯъ мекунад, ва бар одилон ва золимон борон мефиристад".

2. Забур 103:14: «Ӯ барои чорво алаф мерӯёнад ва барои парвариши одамон растаниҳо мерӯёнад ва аз замин ғизо мебарорад: майе, ки дили одамонро шод мегардонад, равған барои рӯшноӣ кардани чеҳраҳо ва ноне, ки дилҳои онҳоро нигоҳ дорад».

ба Ибриён 6:8 Аммо он чи хору хас дорад, рад карда шудааст ва ба лаънат наздик аст; ки охири он бояд сухт.

Худо касонеро, ки ба Ӯ таваккал намекунанд, рад мекунад ва онҳоро ба ҳалокат мерасонад.

1. Рад кардани Худо ба ҳалокат мебарад

2. Боварӣ ба Худо баракат меорад

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми изтироби худро бар ӯ андозед, зеро ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

ба Ибриён 6:9 Аммо, эй маҳбубон, мо боварӣ дорем, ки дар бораи шумо ва чизҳое ки ҳамроҳи наҷот ҳастанд, беҳтар аст, гарчанде ки чунин мегӯем.

Нависандаи Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки барои чизҳои беҳтаре, ки наҷотро ҳамроҳӣ мекунанд, кӯшиш кунанд.

1. Аз паи корҳои беҳтар: Масъулияти мо барои афзоиш дар имон

2. Ҳамроҳи наҷот: ноил шудан ба робитаи наздиктар бо Худо

1. Филиппиён 3:12-14 - На ин ки ман инро аллакай ба даст овардаам ё аллакай комил ҳастам, балки кӯшиш мекунам, ки онро аз они худам созам, зеро Исои Масеҳ маро азони худ кардааст. Бародарон, ман фикр намекунам, ки онро худам кардаам. Аммо ман як чизро мекунам: он чиро, ки дар паси худ аст, фаромӯш карда, ба он чизе ки дар пеш аст, саъй мекунам, ман ба сӯи ҳадаф барои мукофоти даъвати боло дар Исои Масеҳ ҳаракат мекунам.

2. Қӯлассиён 3:1-3 - Пас, агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.

ба Ибриён 6:10 Зеро Худо ноинсоф нест, ки кор ва меҳнати муҳаббати шуморо, ки ба исми Ӯ зоҳир кардаед, фаромӯш кунад, то ки шумо ба муқаддасон хизмат кардаед ва хизмат кунед.

Худо кори муҳаббатеро, ки масеҳиён барои хидмат ба дигарон кардаанд, фаромӯш намекунад.

1. Муҳаббат дар амал: Қудрати хидмат ба дигарон

2. Подоши хидмати содиқона

1. 1 Юҳанно 3:17-18 - "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

2. Ғалотиён 5:13 - "Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед".

Ибриён 6:11 Ва мо мехоҳем, ки ҳар яке аз шумо барои пурра эътимод доштан ба умеди то охир ҳамин саъю кӯшиш кунед:

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки дар имон устувор бошанд ва дар ҷустуҷӯи эътимоди умед то охир ҷидду ҷаҳд нишон диҳанд.

1. Дар имон устувор бошед: Ибриён 6:11

2. Умед ба охир: Омӯзиши Ибриён 6:11

1. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем.

2. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад?

Ибриён 6:12 То ки танбал набошед, балки пайравони онҳо бошед, ки ба воситаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мешаванд.

Мо бояд кӯшиш кунем, ки бо имон ва сабр зиндагӣ кунем, то ваъдаҳои Худоро қабул кунем.

1: Ҳамеша сабр: Зиндагӣ бо имон ва сабр

2: Қудрати сабр: расидан ба ваъдаҳои Худо

1: Румиён 8:25 - Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедворем, мо онро босабрӣ интизорем.

2: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

Ибриён 6:13 Зеро, вақте ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, зеро ки ба ҳеҷ чизи бузургтаре қасам хӯрда наметавонист, ба худ қасам хӯрд:

Ваъдаи Худо ба Иброҳим чунон муҳим буд, ки Ӯ ба худ қасам хӯрд.

1. Ваъдаҳои Худо шикастнопазиранд

2. Қувваи Каломи Худо

1. Ҳастӣ 15:1–6

2. Ишаъё 55:11

Ибриён 6:14 Ва мегуфт: «Албатта, баракатҳоятро хоҳам гуфт, ва туро афзун хоҳам кард».

Худо ваъда медиҳад, ки онҳоеро, ки ба Ӯ пайравӣ мекунанд, баракат медиҳад ва афзун мекунад.

1. «Баракати итоат: Чӣ гуна Худо баракатҳои моро афзун мекунад»

2. «Ваъдаи Худо: баракати ӯро бигиред ва афзун шавед»

1. Такрори Шариат 28:1-14 - Ваъдаи Худованд дар бораи баракатҳо барои онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд

2. Ишаъё 1:19 - Агар шумо хоҳед ва итоат кунед, беҳтарини заминро хоҳед хӯрд.

Ибриён 6:15 Ва ҳамин тавр, пас аз сабр кардан, ӯ ваъдаро ба даст оварад.

Худо сабр кард ва ваъда дод.

1. Қувваи сабр: устуворӣ дар имон

2. Чӣ тавр ба ваъдаҳои Худо расидан: баракати сабр

1. Румиён 8:22-25, "Мо медонем, ки тамоми махлуқот то замони ҳозира дар азобҳои зоиш нола мекунад. Ва мо, имондорон низ оҳу нола мекунем, гарчанде ки Рӯҳулқудс дар даруни мост, ки онро пешгӯй мекунад. ҷалоли оянда, зеро мо орзу дорем, ки ҷисми худ аз гуноҳ ва ранҷу азоб раҳо шавад Мо низ бо умеди бесаброна интизорем, ки рӯзе, ки Худо ба мо ҳуқуққои пурраи моро ҳамчун фарзандони фарзандхондии худ, аз ҷумла ҷисмҳои наверо, ки ба мо ваъда додааст, медиҳад. Вақте ки мо наҷот ёфтем, ба мо ин умед дода шуд."

2. Яъқуб 5:7-8, "Пас, эй бародарон ва хоҳарон, то омадани Худованд сабр кунед.

Бубинед, ки деҳқон чӣ гуна интизори он аст, ки замин ҳосили гаронбаҳои худро медиҳад ва бо сабр борони тирамоҳу баҳорро интизор аст. Шумо низ, сабр кунед ва устувор бошед, зеро ки омадани Худованд наздик аст».

ба Ибриён 6:16 Зеро ки одамон дар ҳақиқат ба бузургтар қасам мехӯранд, ва қасам барои тасдиқ барои онҳо анҷоми ҳама ҷанҷол аст.

Мардум барои ҳалли баҳсҳо савганд мехӯранд ва ба чизи бузургтар аз худ қасам мехӯранд.

1. Қудрати ваъда

2. Қуввати савганд

1. Матто 5:33-37 - Исо пайравонашро ташвиқ мекунад, ки ба қасамҳо ва ваъдаҳои худ вафо кунанд.

2. Яъқуб 5:12 - Қудрати қасами одилона.

Ибриён 6:17 Дар он Худо, ки мехост ба ворисони ваъда боз ҳам бештар нишон диҳад, ки тағйирнопазирии маслиҳати Худро бо қасам тасдиқ кунад:

Ваъдаҳои Худо боэътимоданд ва тағир намеёбанд.

1. Ваъдаҳои Худо - лангар дар замонҳои номуайян

2. Каломи бетағйирнопазири Худо - асоси умед

1. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

2. Забур 33:11 - Маслиҳати Худованд то абад боқӣ мемонад, нақшаҳои дили Ӯ барои наслҳо.

Ибриён 6:18 То бо ду чизи тағйирнопазире, ки дар онҳо дурӯғ гуфтани Худо ғайриимкон буд, мо, ки барои паноҳгоҳ гурехтаем, ба умеди дар пеши мо гузошташуда тасаллӣ ёбем:

Худо ба мо ваъдаи шикастнопазири умедро тавассути ду ҳақиқати тағйирнашаванда додааст.

1. Умед ба ҳақиқатҳои тағйирнашаванда - Ибриён 6:18

2. Гурехтан барои паноҳгоҳ - Ибриён 6:18

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Титус 1:2 - Бо умеди ҳаёти ҷовидонӣ, ки Худо, ки дурӯғ гуфта наметавонад, пеш аз пайдо шудани ҷаҳон ваъда дода буд.

ба Ибриён 6:19 Он умеде дорем, ки мо ҳамчун лангари ҷон ҳастем, ҳам устувор ва ҳам устувор ва ба он даруни парда дохил мешавад;

Умеди мӯъминон лангари нафс аст, ки устуворӣ ва устувориро таъмин мекунад ва мӯъминонро ба ҳузури Худо мебарад.

1. Умеди нафс: Пайдо кардани устуворӣ ва устуворӣ дар Худо

2. Лангари даруни парда: Таҷрибаи ҳузури Худо

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. Эфсӯсиён 3:17-19 - «То ки Масеҳ бо имон дар дилҳои шумо сокин бошад, то шумо, ки дар муҳаббат реша ва асос ёфтаед, тавонед бо ҳамаи муқаддасон дарк кунед, ки фарох, дарозӣ ва амиқ чист, ва Ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед».

ба Ибриён 6:20 Ба он ҷое ки пешопеш барои мо дохил шуд, ҳатто Исо ба фармони Малкисодик то абад саркоҳин таъин кард.

Исо мувофиқи фармони Малкисодек саркоҳини абадӣ таъин карда шуд.

1. Саркоҳини абадӣ: Исои Масеҳ

2. Ордени Мелкиседек: баракатҳои абадӣ

1. Ибриён 7:17 - Зеро ки Ӯ шаҳодат медиҳад: "Ту коҳин ҳастӣ, то абад мувофиқи фармони Малкисодик".

2. Забур 110:4 - Худованд қасам хӯрдааст ва тавба намекунад: Ту коҳин ҳастӣ то абад пас аз фармони Малкисодик.

Ибриён 7 боби ҳафтуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф дар бораи бартарии коҳинияти Малкисодақ ва чӣ гуна коҳинии Исо мувофиқи фармони Малкисодақ таъсис ёфтанро муҳокима мекунад. Дар ин боб коҳинияти абадии Исо, нақши Ӯ ҳамчун миёнарав ва қобилияти пурра наҷот додани Ӯ таъкид мешавад.

Сархати 1: Муаллиф Малкисодақро муаррифӣ мекунад ва бартарии ӯро аз Иброҳим таъкид мекунад (Ибриён 7:1-10). Вай мефаҳмонад, ки Малкисодақ, подшоҳи Салим ва коҳини Худои Таоло, вақте ки Иброҳим аз ҷанг баргашт, ӯро баракат дод. Иброҳим ҳатто даҳяки ҳар чизеро, ки дошт, ба ӯ дод. Муаллиф қайд мекунад, ки Левӣ, ки аз насли Иброҳим буд ва дар низоми Исроил коҳин шуд , ба воситаи Иброҳим ба Малкисодақ даҳяк дод. Ин нишон медиҳад, ки коҳини Малкисодақ аз коҳини Левӣ бузургтар аст ва аҳамияти бештар дорад.

Сархати 2: Муаллиф мефаҳмонад, ки чӣ тавр коҳинияти Исо аз коҳинони левизода болотар аст (Ибриён 7:11-24). Вай даъво мекунад, ки агар комилият тавассути коҳинияти левизодагон ба даст оварда мешуд, мувофиқи фармони Малкисодақ ба коҳини дигар лозим намешуд. Аммо, азбаски дар коҳиният тағирот ба амал омад, бояд дар қонун низ тағирот ба амал ояд. Исо ба сибти дигар — Яҳудо тааллуқ дорад ва на аз он қабилаи коҳинон. Ӯ на аз рӯи насаб, балки бо ҳаёти вайроннашаванда коҳин шуд.

Сархати 3: Боб бо тасдиқи каҳонати абадии Исо анҷом меёбад (Ибриён 7:25-28). Муаллиф изҳор мекунад, ки Исо қодир аст онҳоеро, ки ба воситаи Ӯ назди Худо меоянд, комилан наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша зиндагӣ мекунад, то барои онҳо шафоат кунад. Баръакси саркоҳинон, ки ҳар рӯз барои гуноҳҳои худ ва ҳам барои гуноҳҳои дигарон қурбонӣ меоварданд, Исо ҳангоми дар салиб қурбонӣ кардан Худро як бор қурбон кард. Ӯ муқаддас, беайб, пок ва аз осмон баланд аст. Ба ӯ лозим нест, ки такроран қурбонӣ кунад, балки Худро ҳамчун қурбонии комил барои гуноҳҳо як бор ва барои ҳама қурбонӣ кард.

Дар ҷамъбаст,

Боби ҳафтуми Ибриён дар бораи бартарии коҳинияти Малкисодақ ва чӣ гуна

коҳинияти Исо мувофиқи фармони Малкисодақ таъсис ёфтанро муҳокима мекунад.

Муаллиф бартарии Малкисодақро бар Иброҳим ва Левӣ қайд намуда, таъкид мекунад, ки коҳинияти ӯ аҳамияти бештар дорад.

Ӯ мефаҳмонад, ки чӣ тавр коҳинияти Исо аз коҳинони левизода болотар аст. Азбаски дар коҳиният тағирот ба амал омад, дар қонун низ бояд тағирот ба амал ояд. Исо на аз рӯи насаб, балки бо ҳаёти вайроннашаванда коҳин шуд.

Ин боб бо тасдиқи коҳинияти абадии Исо анҷом меёбад. Ӯ қодир аст, ки пурра наҷот диҳад, зеро Ӯ ҳамеша барои шафоат барои имондорон зиндагӣ мекунад. Баръакси саркоҳинон, ки ба қурбониҳои такрорӣ ниёз доштанд, Исо Худро як бор ҳамчун қурбонии комил барои гуноҳҳо қурбон кард. Ин боб ҳамчун ёдрас кардани коҳинияти олии Исо мувофиқи фармони Малкисодақ ва қобилияти пурра наҷот додани ӯ тавассути кори қурбонии худ барои имондорон хизмат мекунад.

Ибриён 7:1 Барои ин Малкисодак, подшоҳи Салим, коҳини Худои Таоло, ки Иброҳимро, ки аз қатли подшоҳон бармегашт, пешвоз гирифта, ӯро баракат дод;

Малкисодек, подшоҳи Салим ва коҳини Худои Таоло, вақте ки Иброҳим аз куштани подшоҳон баргашт, ӯро баракат дод.

1. Баракати Худо - Чӣ тавр мо метавонем баракати Худоро дар ҳаёти худ ба даст орем

2. Подшоҳи коҳин - Мелкиседек ва нақши ӯ дар Библия

1. Ҳастӣ 14:17-20 - Иброҳим бо Малкисодик вохӯрд ва аз ӯ баракат гирифт

2. Забур 110:4 - Худо Малкисодикро то абад коҳин эълон мекунад

ба Ибриён 7:2 Иброҳим низ ба ӯ як ҳиссаи ҳама чиз дод; аввал ба воситаи таъбир Подшоҳи адолат аст, ва баъд аз он низ Подшоҳи Салим, ки Подшоҳи сулҳ аст;

Иброҳим даҳяки тамоми дороии худро ба Малкисодақ дод, ки ӯ ҳамчун Подшоҳи адолат ва Подшоҳи Салим, ки Подшоҳи сулҳ аст, машҳур буд.

1: Мо аз мисоли Иброҳим омӯхта метавонем, ки ӯ саховатмандона ва фурӯтанона ба Малкисодақ, Подшоҳи адолат ва осоиштагӣ дод.

2: Ба воситаи намунаи худ Иброҳим ба мо аҳамияти доданро таълим медиҳад ва чӣ тавр он моро ба Худо наздиктар мекунад.

1: Луқо 6:38 - «Доҳ кунед, ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба он андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад».

2: Масалҳо 11:24-25 - «Як кас муфт медиҳад, аммо боз ҳам зиёдтар ба даст меорад; дигаре ноҳақ нигоҳ медорад, вале ба фақир меояд. Шахси саховатманд обод мешавад; ҳар кӣ дигаронро тароват бахшад, тароват хоҳад ёфт».

Ибриён 7:3 Бе падар, бе модар, бе насл, на ибтидои айём ва на охири ҳаёт; балки мисли Писари Худост; ҳамеша дар назди коҳин мемонад.

Ин оят дар Ибриён 7:3 дар бораи каҳонати абадии Исои Масеҳ сухан меронад, ки вай ибтидо ва интиҳо надорад.

1. «Коҳинияти абадии Исои Масеҳ»

2. «Муҳаббати бепоёни Наҷотдиҳандаи мо».

1. Юҳанно 1:1-3, "Дар ибтидо Калом буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. Ӯ дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст, ва бе Ӯ набуд. ҳар чизе, ки сохта шуда буд."

2. 1 Юҳанно 4:9-10, "Муҳаббати Худо дар байни мо дар ҳамин зоҳир шуд, ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем. Дар ин муҳаббат аст, на ин ки мо дорем. Худоро дӯст медошт, балки барои он ки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо шавад».

Ибриён 7:4 Акнун бубинед, ки ин одам чӣ қадар бузург буд, ки ҳатто падараш Иброҳим даҳяки ғаниматҳоро ба ӯ додааст.

Ин порча дар бораи бузургии шахсе сухан меравад, ки ҳатто Иброҳим даҳяки дороии худро ба ӯ ато кардааст.

1. Бузургии бандагони Худо: ибрат гирифтан аз намунаи Иброҳим

2. Маънои мудири муъмин будан: Даҳумро ҳамчун ибодате додан

1. Ҳастӣ 14:17-20 (Иброҳим даҳяки ғаниматҳоро медиҳад)

2. Луқо 16:10-12 (Масал дар бораи мудири мӯътамад)

Ибриён 7:5 Ва дар ҳақиқат онҳое ки аз банӣ-Левӣ, ки вазифаи коҳинӣ доранд, ҳукм доранд, ки мувофиқи шариат аз қавм, яъне аз бародарони худ даҳяки худро бигиранд, гарчанде ки онҳо аз иблис берун омадаанд. камари Иброҳим:

Коҳинони левизода ҳукм доранд, ки аз исроилиёни худ даҳяк бигиранд, гарчанде ки онҳо ҳама насли Иброҳим ҳастанд.

1. Муҳимияти зиндагӣ мувофиқи фармудаҳои Худо.

2. Аҳамияти даҳяк дар Китоби Муқаддас.

1. Такрори Шариат 14: 22-23: "Тамоми ҳосили насли худро, ки сол ба сол аз киштзор меояд, даҳяк бигиред. Ва ба ҳузури Худованд Худои худ, дар маконе ки Ӯ интихоб хоҳад кард, то ки исми Ӯ сокин гардад. дар он ҷо даҳяки ғалла, шароб ва равғани худ, ва нахустзодаи рама ва рамаи худро бихӯр, то ки ҳамеша аз Худованд Худои худ тарсиданро ёд гир».

2. Матто 23:23: "Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор! Зеро ки шумо даҳяки пудинагӣ, бодиён ва зираро медиҳед ва ба масъалаҳои муҳимтарини шариат: адолат, марҳамат ва садоқат беэътиноӣ кардаед. Инҳоро мебоист ба ҷо меовардед, ба дигарон беэътиноӣ накарда».

Ибриён 7:6 Аммо касе ки насли онҳо ба ҳисоб гирифта нашудааст, аз Иброҳим даҳяк гирифта, соҳиби ваъдаҳоро баракат дод.

Малкисодақ, шахсияти пурасрор, аз Иброҳим даҳьяк гирифт ва ӯро баракат дод, гарчанде ки ӯ бо Иброҳим тавассути насл хешовандӣ надошт.

1. Баракати роҳҳои пурасрори Худо

2. Қувваи имон дар қаламрави ношинос

1. Румиён 4:13-17 - Ваъдаи имон

2. Ҳастӣ 14:17-20 - Асрори Малкисодақ

Ибриён 7:7 Ва бе ҳар гуна зиддият, ҳар чӣ камтар аз он беҳтар аст.

Хурд аз ҷониби бузург баракат медиҳад.

1. Баракатҳои такя ба бузургтар

2. Қудрати неъмати Худо

1. Эфсӯсиён 3:20 - «Акнун ба касе, ки қодир аст аз ҳар чизе ки мо талаб мекунем ё тасаввур мекунем, ба андозаи беандоза бештар кор кунад, мувофиқи қудрати Ӯ, ки дар дохили мо амал мекунад».

2. Яъқуб 4:6-7 - "Аммо Ӯ ба мо файзи бештар ато мекунад. Барои ҳамин, Навиштаҳо мегӯяд: "Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон марҳамат мекунад."

ба Ибриён 7:8 Ва дар ин ҷо одамони мурда даҳяк мегиранд; балки дар он ҷо онҳоро қабул мекунад, ки дар бораи онҳо шаҳодат медиҳад, ки Ӯ зинда аст.

Мардон дар рӯи замин ба мардони дигар даҳяк медиҳанд, аммо дар осмон даҳяк ба касе, ки зинда аст, Худо дода мешавад.

1. Исо Худои зинда аст, ки сазовори даҳяки мост

2. Даҳяк рамзи эътимоди мо ба Худои Ҳай мебошад

1. Ибриён 7:8

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

Ибриён 7:9 Ва чунон ки ман мегӯям: Левӣ низ, ки даҳяк мегирад, ба Иброҳим

даҳьяк додааст.

Левӣ аз насли Иброҳим буд, ки даҳяк мегирифт ва даҳяк медод.

1. Итоат ба Худо баракати имон меорад.

2. Хизмат ба Худо аз мо талаб мекунад, ки ба Ӯ баргардонем.

1. Ҳастӣ 14:20 - Ва баракат аст Худои Таоло, ки душманонатро ба дасти ту таслим кардааст. Ва ба ӯ аз ҳама даҳьяк дод.

2. Малокӣ 3:10 - Ҳама даҳьякҳоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи ман гӯшт бошад, ва ҳоло маро бо ин имтиҳон кунед, мегӯяд Худованди лашкарҳо, агар ман тирезаҳои осмонро ба шумо накушоям ва нарезам. Шумо баракате медиҳед, ки барои гирифтани он ҷой кофӣ нахоҳад буд.

ба Ибриён 7:10 Зеро ки ӯ ҳанӯз дар камари падараш буд, вақте ки Малкисодик бо ӯ вохӯрд.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Исо ҳангоми вохӯрӣ бо Иброҳим дар шакли Малкисодек ҳузур дошт.

1. Қудрати ғайб: Омӯзиши оқибатҳои ҳузури пешинаи Исо тавассути шахси Мелкиседек

2. Пайвастани вақт: Чӣ тавр Исо дар вохӯрии Иброҳим бо Малкиседек ҳузур дошт

1. Ҳастӣ 14:18-20 - Абром даҳяки ғаниматҳоро ба Малкисодик медиҳад

2. Румиён 5:12-14 - Чӣ гуна марг тавассути як одам омад ва ба воситаи дигараш ҳаёт меорад

Ибриён 7:11 Пас, агар комилият аз ҷониби коҳинияти левизодагон мебуд, (зеро ки мардум дар зери он шариат гирифтаанд), боз чӣ лозим буд, ки коҳини дигаре аз рӯи фармони Малкисодек эҳьё шавад ва ба насли Ҳорун даъват нашавад?

Каҳонати левизодагон барои камолот кофӣ набуд, аз ин рӯ коҳини нав аз насли Малкисодек таъин шуд, на аз насли Ҳорун.

1. Такмил ба воситаи коҳини бузургтар

2. Ахамияти ордени Мелкиседек

1. Забур 110:4 - Худованд қасам хӯрдааст ва аз ақидаи худ дигаргун нахоҳад шуд: «Ту коҳин ҳастӣ, то абад ба насли Малкисодақ».

2. Румиён 10:4 - Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат барои адолат барои ҳар як имондор аст.

Ибриён 7:12 Зеро ки коҳиният тағйир меёбад, шариат низ бояд тағир дода шавад.

Каҳоният тағир ёфтааст, бинобар ин қонун низ бояд тағир ёбад.

1: Қонуни Худо ҳамеша барои қонеъ кардани ниёзҳои халқи худ тағйир меёбад ва мутобиқ мешавад.

2: Каҳонати Исо санги асосии имони мост ва маҳз ба воситаи Ӯ мо наҷот ёфта метавонем.

1: Ғалотиён 3:13 - Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо кард ва барои мо лаънат шуд.

2: Юҳанно 1:17 - Зеро ки шариат аз ҷониби Мусо дода шудааст, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад.

ба Ибриён 7:13 Зеро касе ки дар бораи Ӯ ин суханон гуфта мешавад, ба сибти дигаре тааллуқ дорад, ки ҳеҷ кас аз онҳо дар қурбонгоҳ ҳозир нашудааст.

Ин порча дар бораи шахсе сухан меронад, ки ба як қабила тааллуқ надорад, ки ба қурбонгоҳ меоянд.

1. Аҳамияти ваҳдат ва ҷомеа дар имон.

2. Файзи Худо ба ҳама, новобаста аз нажод ва қавмият, паҳн мешавад.

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат дошта бошед».

2. Ғалотиён 3:28 - «На яҳудӣ вуҷуд дорад, на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад, на озод, на мард ва на зан; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед».

Ибриён 7:14 Зеро маълум аст, ки Худованди мо аз Яҳудо ба вуҷуд омадааст; аз он қабила Мусо дар бораи коҳинон чизе нагуфтааст.

Дар Ибриён 7:14 гуфта мешавад, ки Исои Масеҳ аз сибти Яҳудо аст ва Мусо дар бораи коҳинон аз он қабила сухан нагуфтааст.

1. Исои Масеҳ: Саркоҳини бузурги мо

2. Наҷоти мо бо файзи Худо

1. Матто 1:1-17 - Насабномаи Исои Масеҳ, писари Довуд, писари Иброҳим.

2. Румиён 5:17-19 - Зеро, агар бо гуноҳи як кас мамот ба воситаи он як шахс ҳукмронӣ мекард, чӣ қадар зиёдтар онҳое, ки файзи фаровони Худо ва атои адолатро мегиранд, дар ҳаёт ба воситаи Худо ҳукмронӣ хоҳанд кард . як одам, Исои Масеҳ.

ба Ибриён 7:15 Ва боз ҳам равшантар аст, зеро ки пас аз масали Малкисодек коҳини дигаре пайдо мешавад,

Дар ин порча гуфта мешавад, ки пас аз намунаи Мелкисодек коҳини дигаре эҳьё шуд.

1. Қувваи намунаи хуб: Чӣ тавр пайравӣ кардан дар пайи Мелкиседек метавонад фарқият гузорад

2. Умеди як коҳини нав: Чӣ тавр дар замони номуайянӣ қувват пайдо кардан мумкин аст

1. Масалҳо 13:20 - Ҳар кӣ бо хирадмандон рафтор кунад, доно хоҳад буд, аммо

рафиқи аблаҳон нобуд мешавад.

2. 1 Қӯринтиён 10:23-24 - Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, аммо ҳама чиз мувофиқ нест: ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин ҳама чиз обод намекунад. Бигзор ҳеҷ кас моли худро, балки моли дигаронро ҷӯяд.

Ибриён 7:16 Ӯ на аз рӯи қонуни ҳукми ҷисмонӣ, балки аз рӯи қудрати ҳаёти беохир офарида шудааст.

Дар Ибриён 7:16 мефаҳмонад, ки Исо на аз рӯи қонуни ҳукми заминӣ, балки аз рӯи қудрати ҳаёти беохир офарида шудааст.

1. "Қувваи ҳаёти ҷовидонӣ: он барои мо чӣ маъно дорад?"

2. "Зиндагии берун аз шариат: Исо ва қудрати ҳаёти беохир"

1. Юҳанно 10:10 - "Дузд танҳо барои дуздидан, куштан ва нобуд кардан меояд; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро пурра дошта бошанд."

2. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

Ибриён 7:17 Зеро ки Ӯ шаҳодат медиҳад: "Ту коҳин ҳастӣ, то абад мувофиқи фармони Малкисодик".

Муаллифи китоби Ибриён шаҳодат медиҳад, ки Исо то абад коҳин аст, мувофиқи фармони Малкисодик.

1. Исо: Коҳини абадӣ

2. Мелкиседек: Тасвири Исо

1. Филиппиён 2:5-8 - Исо худро фурӯтан кард, то ки хидмат кунад ва Саркоҳини мо бошад

2. Ҳастӣ 14:17-20 - Нақши Мелкиседек ҳамчун коҳин ва подшоҳ

Ибриён 7:18 Зеро ки ҳукми пештара аз сабаби заифӣ ва фоиданок будани он дар ҳақиқат бекор карда мешавад.

Фармоне, ки пештар омада буд, аз сабаби он ки заиф ва бефоида буд, бекор карда шуд.

1. Қувваи Тағйирот: Чӣ тавр мо метавонем заифӣ ва бефоидаиро бартараф кунем

2. Зебоии Аҳди Нав: Чӣ тавр мо метавонем дар Худованд қувват пайдо кунем

1. Румиён 8:1-2 "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро озод кардааст. аз қонуни гуноҳ ва мамот».

2. 2 ба Қӯринтиён 12:9-10 "Ва ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати ман дар заъф комил шудааст. Бинобар ин ман аз заъфҳои худ фахр мекунам, то ки қуввати Масеҳ ором гардад. Бинобар ин ман аз заъфҳо, аз мазаммаҳо, аз эҳтиёҷот, аз таъқибот ва андӯҳҳо ба хотири Масеҳ ҳаловат мебарам, зеро вақте ки нотавон бошам, қавӣ ҳастам».

ба Ибриён 7:19 Зеро ки шариат ҳеҷ чизро комил накард, балки оваридани умеди беҳтар; ки бо он мо ба Худо наздик мешавем.

Хатти нав Дар Ибриён 7:19, қонун нокомил ҳисобида мешавад ва умеди беҳтаре пешниҳод шудааст, ки ба мо имкон медиҳад, ки ба Худо наздиктар шавем.

1. Умед ба Худо: Чӣ гуна имони мо моро ба Ӯ наздиктар мекунад

2. Такомули имон: шинохти Худо ба воситаи умед

1. Румиён 5:2 - Ба воситаи Ӯ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе ки дар он истодаем, дастрасӣ пайдо кардаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем.

2. Эфсӯсиён 2:18 - Зеро ки ба воситаи Ӯ ҳардуи мо дар як Рӯҳ ба Падар дастрасӣ дорем.

Ибриён 7:20 Ва азбаски вай бе қасам коҳин таъин шудааст;

Муаллифи китоби Ибриён дар бораи он ки чӣ тавр Исо бо қасам коҳин таъин шудааст, нақл мекунад.

1. Коҳин бо ваъда: Аҳамияти савганд дар Ибриён 7:20

2. Коҳинони Худованд: Исои Масеҳ ҳамчун Саркоҳин

1. Ҳастӣ 22:16-17 - Ва гуфт: "Ба худ қасам хӯрдам, мегӯяд Худованд, зеро ки ту ин корро кардай ва писари худ, писари ягонаи худро дареғ надоштай:

2. Забур 110:4 - Худованд қасам хӯрдааст ва тавба намекунад: Ту коҳин ҳастӣ то абад аз рӯи фармони Малкисодақ.

Ибриён 7:21 (Зеро ки он коҳинон бе қасам хӯрда шуда буданд, аммо ин бо қасаме ки ба ӯ гуфта буд: "Худованд қасам хӯрдааст ва тавба намекунад, ки ту то абад коҳин ҳастӣ, мувофиқи фармони Малкисодек.)

Коҳинони Аҳди Қадим бе қасам таъин шуда буданд, дар ҳоле ки Исо бо қасам Худи Худо таъин шуда буд.

1. Савганди шикастнопазир: ваъдаи Худованд ба Исо

2. Каҳонати Исо: Тартиби олӣ

1. Забур 110:4 - «Худованд қасам хӯрдааст ва аз ақидаи Худ дигар нахоҳад шуд, ки ту то абад коҳин ҳастӣ, мувофиқи фармони Малкисодақ».

2. Ҳастӣ 14:18-20 - «Он гоҳ Малкисодақ подшоҳи Салим нон ва шаробро берун овард; ӯ коҳини Худои Таоло буд. Ва ӯро баракат дода, гуфт: «Муборак аст Иброми Худои Таоло, соҳиби осмону замин! Ва муборак аст Худои Таоло, ки душманонатро ба дасти ту таслим кардааст». Ва ба ӯ даҳяки ҳама чизро дод».

Ибриён 7:22 Исо ба васияти беҳтаре кафолат дод.

Ба Исо ҳамчун кафолати аҳди беҳтар аз аҳде дода шуд, ки Худо бо халқи Исроил баста буд.

1. Исо - Кафолати аҳди беҳтар

2. Аҳамияти итминони Исо ба аҳди беҳтар

1. Ирмиё 31:31-34 - «Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст, на мисли аҳде, ки бо падарони онҳо бастаам. рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам, аҳди Маро, ки онҳо шикастанд, гарчанде ки шавҳари онҳо будам, мегӯяд Худованд. Аммо ин аст аҳде ки Ман баъд аз он айём бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Қонуни Худро дар дохили онҳо хоҳам гузошт, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт. Ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва дигар ҳар кас ба ёри худ ва бародари худ нагӯяд: "Худовандро бишнос", зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то бузург, мегӯяд Худованд. Зеро ки гуноҳи онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

2. Ҳизқиёл 36:25-27 - «Ман бар ту оби пок мепошам, ва ту аз ҳар нопокиҳои худ пок хоҳӣ шуд, ва аз тамоми бутҳоят туро пок хоҳам кард. Ва ман ба шумо дили нав хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили шумо хоҳам гузошт. Ва дили сангинро аз гӯшти ту дур хоҳам кард ва ба ту дили гӯшт хоҳам дод. Ва Ман Рӯҳи Худро дар дохили шумо хоҳам гузошт, ва шуморо водор хоҳам кард, ки бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунед ва аҳкоми Маро риоя кунед».

ба Ибриён 7:23 Ва онҳо дар ҳақиқат коҳинони бисьёре буданд, зеро ки ба сабаби мамот иҷозат надоданд, ки боқӣ монанд.

Бисёре аз коҳинон дар Аҳди Қадим аз сабаби марг натавонистанд идома диҳанд.

1: Исо Саркоҳини бузурги мост, ки ҳеҷ гоҳ намемирад.

2: Мо метавонем ба Исо, Саркоҳини бетағйир таваккал кунем.

1: Ибриён 4:14 - Пас, модоме ки мо саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон гузаштааст, Исо Писари Худост, биёед касби худро маҳкам нигоҳ дорем.

2: Ибриён 10:21 - Ва дорои саркоҳин бар хонаи Худо;

Ибриён 7:24 Аммо ин одам, азбаски то абад аст, коҳинияти тағйирнопазир дорад.

Каҳонати Исо бар хилофи коҳинияти Аҳди Қадим тағйирнопазир аст.

1. Муҳаббати бетағйир: Каҳонати тағйирнопазири Исои Масеҳ

2. Такомули коҳини Исо: бетағйир, бетағйир ва беохир

1. Ибриён 5:6 «Чунон ки ӯ дар ҷои дигар низ мегӯяд: "Ту коҳин ҳастӣ, то абад мувофиқи фармони Малкисодек".

2. Румиён 8:35-39 «Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: "Мо ҳама рӯз ба хотири Ту куштаем"; моро гӯсфандони кушташуда ҳисоб мекунанд. На, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, бештар ғолиб ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худост, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

ба Ибриён 7:25 Бинобар ин Ӯ қодир аст, ки онҳоро то ба охир наҷот диҳад, ки ба василаи Ӯ назди Худо меоянд, зеро ки Ӯ то абад зинда аст, то барои онҳо шафоат кунад.

Исо қодир аст онҳоеро, ки ба Ӯ рӯй меоранд, наҷот диҳад ва Ӯ ҳамеша барои онҳо шафоат мекунад.

1. Исо: Наҷотдиҳандаи Олитарин

2. Исо: Шафоъаткунандаи мо

1. Юҳанно 14:6, "Исо ба вай гуфт: "Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман."

2. Румиён 8:26-27, "Ҳамчунин Рӯҳ ба мо дар заъфи мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳои хеле чуқур барои сухан шафоат мекунад."

ба Ибриён 7:26 Зеро ки мо чунин Саркоҳин гардидем, ки муқаддас, безарар, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз осмон баландтар аст;

Исо саркоҳини мост, ки муқаддас, безарар, беайб ва ҷудо аз гунаҳкорон аст. Ӯ болотар аз осмон аст.

1. Исо: Саркоҳини комили мо

2. Қудсияти Исои Масеҳ

1. 1 Петрус 1:15-16 - "Лекин, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

ба Ибриён 7:27 Он ки ҳар рӯз, мисли он саркоҳинон, эҳтиёҷ надорад, ки аввал барои гуноҳҳои худ ва баъд барои гуноҳҳои қавм қурбонӣ биёрад;

Саркоҳин барои гуноҳҳои худ ва барои гуноҳҳои мардум қурбониҳо овард, аммо Исои Масеҳ танҳо як маротиба Худро қурбонӣ кардан лозим буд.

1. Қурбонии Исои Масеҳ: Ёдоварӣ аз муҳаббати бепоёни Ӯ

2. Фаҳмидани аҳамияти қурбонии Исо дар ҳаёти мо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз сабаби муҳаббати бузурги худ ба мо, Худо, ки дар марҳамат бой аст, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард - ин ба воситаи файз шумо наҷот ёфтед.

ба Ибриён 7:28 Зеро ки шариат одамони маъюбро саркоҳин месозад; Аммо каломи қасам, ки баъд аз шариат буд, Писарро, ки то абад тақдис шудааст, месозад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр шариати Мусо одамонро саркоҳин месозад, ки бо заъфҳои худ маҳдуданд, дар ҳоле ки каломи қасам Исои Масеҳро Писаре месозад, ки то абад тақдис шудааст.

1. Умеди бепоёни коҳинияти Масеҳ

2. Мукаммалии тақдиси Масеҳ

1. Румиён 8:1-4 - Пас, ҳоло барои онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

2. Филиппиён 2:5-11 - Ӯ худро фурӯтан кард, то то марг, ҳатто марг дар салиб итоаткор шуд.

Ибриён 8 боби ҳаштуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф аҳди наверо, ки Исои Масеҳ муқаррар кардааст, муҳокима намуда, онро бо аҳди кӯҳнае, ки дар замони Мусо баста буд, муқоиса мекунад. Дар ин боб бартарӣ ва самаранокии аҳди нав, ваъдаҳои он ва нақши Исо ҳамчун миёнарави он таъкид мешавад.

Сархати 1: Муаллиф бартарии хизмати Исоро ҳамчун Саркоҳин дар қудсҳои осмонӣ тасвир мекунад (Ибриён 8:1-6). Ӯ мефаҳмонад, ки Исо дар тарафи рости Худо нишаста, дар хаймаи ҳақиқӣ, яъне дар осмони аз ҷониби Худо муқарраршуда хизмат мекунад. Хаймаи заминӣ ҳамчун нусха ва сояи он чизе, ки дар осмон мавҷуд аст, хизмат мекард. Хизмати Исо бартарӣ дорад, зеро Ӯ қурбонии беҳтаре, яъне Худро пешкаш мекунад ва дар хизмати аълотар дар асоси ваъдаҳои беҳтар хизмат мекунад. Аҳди кӯҳнае, ки тавассути Мусо баста буд, муваққатӣ ва нокомил буд, аммо Исо хизмати аълотареро ба даст овард, ки доимӣ аст.

Сархати 2: Муаллиф аҳди кӯҳнаро бо аҳди нав муқоиса мекунад (Ибриён 8:7-13). Ӯ аз Ирмиё 31:31-34 иқтибос меорад, то нишон диҳад, ки Худо ваъда додааст, ки бо халқи худ аҳди нав мебандад. Аҳди кӯҳна нодуруст буд, зеро Исроил дар он амал намекард; онҳо қонунҳои Худоро вайрон карданд ва беитоатӣ карданд. Аммо Худо ваъда дод, ки аҳди наве ба амал оварад, ки на мисли аҳди кӯҳна — аҳде, ки дар дилҳои онҳо навишта шудааст, на лавҳаҳои сангин. Ин аҳди нав бахшидани гуноҳҳо ва дониши наздики Худоро барои тамоми халқи Ӯ дар бар мегирад.

Сархати 3: Боб бо таъкид мекунад, ки тавассути кори Исо Ӯ аҳди аввалро аз байн бурд (Ибриён 8:13). Бо номи «кӯҳнашуда» маълум мешавад, ки чизи беҳтаре, яъне аҳди нав тавассути Масеҳ таъсис ёфтааст. Бо ин муассиса он чизе, ки як замон муваққатӣ буд, ҳоло доимӣ ва хеле бартарӣ шуд. Ба воситаи ин роҳи нав ва беҳтаре, ки Исо пешкаш кардааст, имондорон ба бахшиш, муносибати шахсӣ бо Худо ва иҷрои ваъдаҳои Ӯ дастрасӣ пайдо мекунанд.

Дар ҷамъбаст,

Дар боби ҳаштуми китоби Ибриён бартарӣ ва самаранокии аҳди наве, ки Исои Масеҳ муқаррар кардааст, муҳокима карда, онро бо аҳди кӯҳнае, ки дар замони Мусо баста буд, муқоиса мекунад.

Муаллиф хизмати Исоро ҳамчун Саркоҳин дар муқаддасоти осмонӣ тавсиф карда, бартарии онро бар хаймаи заминӣ ва табиати муваққатии онро таъкид мекунад.

Ӯ аҳди кӯҳнаро бо аҳди нав муқоиса карда, ваъдаи Худоро дар бораи барқарор кардани аҳди наве, ки дар дилҳо навишта шудааст, таъкид мекунад. Аҳди кӯҳна аз сабаби беитоатии Исроил хато буд, аммо тавассути кори Исо роҳи нав ва беҳтаре муқаррар карда шуд.

Ин боб бо таъкид мекунад, ки Ӯ тавассути кори Исо аҳди аввалро аз байн бурд. Таъсиси ин роҳи нав ва беҳтар ба имондорон омурзиши гуноҳҳо, дониши наздик дар бораи Худо ва дастрасӣ ба ваъдаҳои Ӯро фароҳам меорад. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи бартарӣ ва самаранокии нақши Исо ҳамчун миёнарав дар таъсиси аҳди нав хизмат мекунад.

Ибриён 8:1 Дар бораи он чизҳое ки мо гуфта будем, ин аст: мо чунин саркоҳине дорем, ки дар тарафи рости тахти Аъзамат дар осмон нишастааст;

Мо Саркоҳини бузург дорем, ки дар тарафи рости Худо нишастааст.

1. Бузургӣ ва қудрати Саркоҳини мо

2. Ба намунаи Саркоҳини мо

1. Матто 3:17 - Ва инак, овозе аз осмон шунида шуд, ки мегӯяд: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки Ман аз Ӯ хушнудам".

2. 1 Петрус 2:21 - Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки шумо аз паи Ӯ пайравӣ кунед.

Ибриён 8:2 Хизматгори маъбад ва хаймаи ҳақиқӣ, ки онро Худованд бино кардааст, на одам.

Ин порча дар бораи Исои Масеҳ, Саркоҳини Аҳд сухан меронад, ки вай ходими хаймаи ҳақиқӣ аст, ки Худованд онро на одамизод гузоштааст.

1. Исо: Саркоҳини Аҳд

2. Хаймаи Худованд: Нишонаи вафодории Ӯ

1. Ибриён 10:20, «Бо роҳи нав ва зинда барои мо тавассути парда кушода шуд, яъне бадани Ӯ»

2. Юҳанно 1:14, «Ва Калом ҷисм шуд ва дар миёни мо сокин шуд, ва мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари ягонаи Падар аст, ки пур аз файз ва ростӣ аст».

Ибриён 8:3 Зеро ки ҳар саркоҳин таъин шудааст, ки ҳадяҳо ва қурбониҳо тақдим кунад; бинобар ин зарур аст, ки ин шахс низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад.

Ҳар як саркоҳин таъин шудааст, ки қурбонӣ кунад, яъне Исо бояд чизе пешниҳод кунад.

1. Зарурати Исо - Ба Ибриён 8:3 нигариста, мо аҳамияти Исо ва ҳадияи Ӯро ба мо хотиррасон мекунем.

2. Каҳонати Исо - Ибриён 8:3-ро тафтиш карда, мо дарк мекунем, ки Исо дар ҳаёти мо ҳамчун Саркоҳини мо нақши муҳим мебозад.

1. Ибриён 9:14-15 - Чӣ қадар бештар хуни Масеҳ, ки ба воситаи Рӯҳи абадӣ Худро беайб ба Худо қурбон кард, виҷдони шуморо аз аъмоли мурда пок мекунад, то ба Худои Ҳай хизмат кунед? Ва аз ин сабаб вай миёнарави аҳди ҷадид аст, то ки ба воситаи мамот барои кафорати ҷиноятҳои зери аҳди якум даъватшудагон ваъдаи мероси абадӣ гиранд.

2. Ибодат 17:11 - Зеро ки ҳаёти ҷисм дар хун аст, ва Ман онро бар қурбонгоҳ ба шумо додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат кунед, зеро он хун аст, ки ҷонро кафорат мекунад.

Ибриён 8:4 Зеро, агар Ӯ дар рӯи замин мебуд, коҳин намешуд, зеро коҳинон ҳастанд, ки мувофиқи шариат ҳадия медиҳанд.

Ин порча аз Ибриён 8:4 тасвир мекунад, ки чӣ тавр Исо дар рӯи замин коҳин нест, зеро аллакай коҳиноне ҳастанд, ки мувофиқи шариат ҳадя медиҳанд.

1. Ягона будани Исо ҳамчун Саркоҳини мо

2. Риояи Қонун ва фаҳмидани масъулиятҳои рӯҳонии мо

1. Ибриён 7:23–28

2. Ибодат 4:1–35

ба Ибриён 8:5 Онҳо ба намуна ва сояи чизҳои осмонӣ хизмат мекунанд, чунон ки Мусо ҳангоми сохтани хайма аз ҷониби Худо насиҳат карда буд; зеро: "Инак, мегӯяд Ӯ, ки ҳама чизро мувофиқи намунае, ки ба ту нишон дода шудааст, меофарӣ". кӯҳ.

Дар Ибриён 8:5, Худо ба Мусо ёдрас мекунад, ки аҳамияти риоя кардани намунаи барои хаймаи муқаддас ба ӯ нишон додашударо риоя кунад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Гирифтани намунаи Худо барои ҳаёт

2. Подоши пайравӣ ба намунаи Худо: таҷрубаи неъматҳои Ӯ

1. Хуруҷ 25:40 - "Ва инак, онҳоро аз рӯи намунаи онҳо, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, месозӣ".

2. Забур 119:105 - "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нур барои роҳи ман аст".

Ибриён 8:6 Аммо ҳоло ӯ хизмати аълотаре ба даст овардааст, зеро то чӣ андоза вай миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки бар ваъдаҳои беҳтар баста шудааст.

Хизмати нави Исо бартарӣ дорад ва бар ваъдаҳои беҳтар асос ёфтааст.

1. Бартарии хизмати Исо

2. Аҳдномаи беҳтар ба мо чӣ пешниҳод мекунад

1. Ирмиё 31:31-34 - Аҳди нав

2. Румиён 5:6-11 - Қурбонии кафорати Исо

ба Ибриён 8:7 Зеро, агар он аҳди якум беайб мебуд, барои дуюм ҷой намеҷуст.

Аҳди аввал беайб набуд, бинобар ин аҳди дуюм лозим буд.

1. Таъмини Худо дар аҳди дуюм

2. Нокомил будани Аҳди аввал

1. Ирмиё 31:31-34 - «Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст, на мисли аҳде, ки бо падарони онҳо бастаам. рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то ки онҳоро аз замини Миср берун оварам, аҳди Маро, ки онҳо шикастанд, гарчанде ки шавҳари онҳо будам, мегӯяд Худованд. Аммо ин аст аҳде ки Ман баъд аз он айём бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Қонуни Худро дар дохили онҳо хоҳам гузошт, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт. Ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд. Ва дигар ҳар кас ба ёри худ ва бародари худ нагӯяд: "Худовандро бишнос", зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то бузург, мегӯяд Худованд. Зеро ки гуноҳи онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

2. Ғалотиён 3:13-14 - «Масеҳ моро аз лаънати шариат раҳо карда, барои мо лаънат шуд, зеро навишта шудааст: "Малъун аст ҳар касе ки бар дарахт овехта шудааст" - то дар Исои Масеҳ баракат аз Иброҳим ба сӯи ғайрияҳудиён биёяд, то ки мо Рӯҳи ваъдашударо ба воситаи имон қабул кунем».

Ибриён 8:8 Зеро ки онҳоро айб ёфта, мегӯяд: «Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст.

Худо бо халқи Исроил ва Яҳудо аҳди нав мебандад.

1. Аҳди нав: Оғози тоза

2. Қувваи навсозӣ: Аҳди нав

1. Ирмиё 31:31–33

2. Румиён 11:26-27

Ибриён 8:9 На мувофиқи аҳде ки бо падаронашон баста будам, дар рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; зеро ки онҳо дар аҳди Ман устувор набуданд, ва Ман ба онҳо аҳамият надодам, мегӯяд Худованд.

Аҳди Худо бо халқи худ ба итоаткории онҳо вобаста нест.

1: Вафодории Худо аз садоқати мо вобаста нест.

2: Худованд бо маҳдудиятҳои мо маҳдуд нест.

1: Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2: Румиён 8: 38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

ба Ибриён 8:10 Зеро ин аст аҳде, ки Ман бо хонадони Исроил баъд аз он рӯзҳо хоҳам баст, мегӯяд Худованд; Қонунҳои Худро дар зеҳни онҳо ҷой хоҳам дод, ва дар дилҳошон хоҳам навишт, ва Ман барои онҳо Худо хоҳам буд, ва онҳо барои Ман қавм хоҳанд буд.

Худо ваъда медиҳад, ки қонунҳои Худро дар ақлу дилҳои халқи Исроил ҷойгир мекунад.

1. Аҳди бепоёни Худо дар бораи муҳаббат

2. Зиндагӣ бо итоат ба иродаи Худо

1. Ирмиё 31:33 - Аммо ин аст аҳде, ки Ман бо хонадони Исроил хоҳам баст; Пас аз он рӯзҳо, мегӯяд Худованд, Ман шариати Худро дар даруни онҳо хоҳам гузошт, ва онро дар дилҳои онҳо хоҳам навишт.

2. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

Ибриён 8:11 Ва ҳар кас ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим надиҳанд, ки гӯянд: "Худовандро бидонед; зеро ки ҳама Маро аз хурд то калон хоҳанд шинохт".

Худовандро ҳама аз хурд то бузург мешиносанд.

1: Донистани Худованд ва бузургии Ӯ

2: Муҳимияти таълим додани дигарон дар бораи Худованд

1: Ирмиё 31:34 - "Ва дигар ҳеҷ кас ба ёри худ ва ҳар кас бародари худро таълим нахоҳанд дод, ки "Худовандро бишносед, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдӣ то бузургтаринашон," мегӯяд : Худованд: зеро ки гуноҳҳои онҳоро хоҳам бахшид, ва гуноҳи онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард».

2: Юҳанно 17:3 - "Ва ҳаёти ҷовидонӣ ин аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд."

Ибриён 8:12 Зеро ки Ман ба ноадолатии онҳо раҳм хоҳам кард, ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

Ваъдаи раҳмату фазли Худо барои касоне, ки тавба мекунанд ва ба сӯи Ӯ рӯй меоранд.

1. «Қудрати омурзиши Худо»

2. "Оғози тоза бо раҳмати Худо"

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. Забур 103:12 - «Чун қадар дур аз шарқ аз ғарб аст, гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст».

ба Ибриён 8:13 Бо он ки Ӯ мегӯяд: "Ӯ аҳди навест, ки аввалин аҳди кӯҳнаро ба вуҷуд овардааст". Акнун он чи ки фарсуда ва муми кӯҳна мешавад, барои нест шудан омода аст.

Худо аҳди наве баст, ки аҳди кӯҳнаро иваз кард ва аҳди кӯҳна аз байн меравад.

1. "Аҳди нав: ваъдаи абадӣ"

2. «Қувваи имон ба Аҳди нав»

1. Ирмиё 31:31-34: «Инак, айёме меояд, мегӯяд Худованд, ки Ман бо хонадони Исроил ва бо хонадони Яҳудо аҳди нав хоҳам баст: на мувофиқи аҳде, ки бо онҳо бастаам. падарон дар рӯзе ки дасти онҳоро гирифтам, то онҳоро аз замини Миср берун оварам; онҳо аҳди Маро мешикананд, гарчанде ки ман шавҳари онҳо будам, мегӯяд Худованд: «Аммо ин аҳде хоҳад буд, ки бо онҳо хоҳам баст. хонадони Исроил: Пас аз он айём, мегӯяд Худованд, Ман шариати Худро дар даруни онҳо хоҳам гузошт, ва онро дар дилҳои онҳо хоҳам навишт, ва Худои онҳо хоҳанд буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд, ва онҳо дигар ҳаргиз таълим нахоҳанд дод. одам ёри худро ва ҳар кас бародари худро дошта, мегӯяд: "Худовандро бишнос, зеро ки ҳама Маро хоҳанд шинохт, аз хурдтаринашон то бузургтаринашон," мегӯяд Худованд: зеро ки гуноҳи онҳоро хоҳам бахшид, ва дигар гуноҳ накунед».

2. Ибриён 10:16: «Ин аст аҳде, ки баъд аз он айём бо онҳо хоҳам баст, мегӯяд Худованд, қонунҳои Худро дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт ва дар зеҳни онҳо хоҳам навишт».

Ибриён 9 боби нӯҳуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф аҳамият ва бартарии қурбонии Масеҳро дар муқоиса бо расму оинҳо ва қурбониҳои аҳди қадим меомӯзад. Дар ин боб нақши Исо ҳамчун Саркоҳини мо, қурбонии Худро ҳамчун қурбонии комил ва кафорати абадӣ, ки Ӯ барои имондорон ба даст овардааст, таъкид мекунад.

Сархати 1: Муаллиф хаймаи заминӣ ва расму оинҳои онро муфассал тасвир мекунад (Ибриён 9:1-10). Ӯ мефаҳмонад, ки чӣ тавр дастрасӣ ба ҳузури Худо танҳо бо шахсони алоҳида маҳдуд буд, махсусан саркоҳин, ки соле як маротиба бо қурбониҳои хун ба муқаддастарин макони муқаддас ворид мешуд. Ин қурбониҳо муваққатӣ ва рамзӣ буданд, ки натавонистанд виҷдони одамонро аз гуноҳ пок кунанд. Онҳо ба ҷои омурзиши доимӣ ҳамчун ёдраскунандаи гуноҳ хизмат мекарданд.

Сархати 2: Муаллиф ин расму оинҳои замониро бо қурбонии олии Масеҳ муқоиса мекунад (Ибриён 9:11-22). Ӯ мегӯяд, ки Исо, Саркоҳини мо, бо Хуни Худ ба осмон даромад ва барои имондорон кафорати абадӣ пайдо кард. Баръакси қурбониҳои муваққатии ҳайвоне, ки ҳар сол такрор кардан лозим буд, Исо Худро як бор барои ҳамеша қурбон кард. Қурбонии Ӯ виҷдони моро аз аъмоли мурда пок мекунад, то ки мо ба Худои Ҳай хизмат кунем. Чӣ тавре ки хун барои пок шудан дар аҳди кӯҳна лозим буд, хуни рехтаи Исо барои бахшидани аҳди нав муҳим аст.

Сархати 3: Боб бо таъкид кардани нақши Масеҳ дар иҷрои пешгӯиҳои Аҳди Қадим анҷом меёбад (Ибриён 9:23-28). Муаллиф мефаҳмонад, ки мувофиқи намунаи илоҳӣ, барои покшавӣ худи чизҳои осмонӣ, яъне маъбади осмонӣ ва қурбониҳои беҳтар аз қурбониҳои рӯи замин лозим буд. Масеҳ як бор дар охири асрҳо зоҳир шуд, то ки гуноҳро бо қурбонии Худ дур кунад. Чӣ тавре ки барои одамон таъин шудааст, ки як бор мурданд ва сипас ба доварӣ дучор шаванд, ҳамин тавр Масеҳ як бор пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳоро бар дӯш гирад, вале боз бе ишора ба гуноҳ зоҳир хоҳад шуд, то барои касоне, ки Ӯро бесаброна интизоранд, наҷот

бахшад.

Дар ҷамъбаст,

Боби нӯҳуми китоби Ибриён қурбонии олии Масеҳро дар муқоиса бо расму оинҳо ва қурбониҳои заминӣ меомӯзад.

Муаллиф ба таври муфассал тасвир мекунад, ки чӣ тавр дастрасӣ ба Худо тибқи аҳди қадим тавассути қурбониҳои муваққатии ҳайвонҳо маҳдуд буд.

Ӯ ин расму оинҳои заминиро бо қурбонии Исо ҳамчун қурбонии комил – ба даст овардани кафорати абадӣ ва пок кардани виҷдонҳои мо аз гуноҳ муқоиса мекунад.

Ин боб бо таъкид ба иҷро шудани пешгӯиҳои Аҳди Қадим тавассути кори қурбонии худ аз ҷониби Масеҳ анҷом меёбад ва ваъда медиҳад, ки бозгашти ояндаи Ӯ барои наҷот додани онҳое, ки Ӯро бесаброна интизоранд. Ин боб ҳамчун ёдоварӣ дар бораи нақши Исо ҳамчун Саркоҳини мо, ки Худро ҳамчун қурбонии комил пешниҳод кардааст, яъне қурбоние, ки аз ҷиҳати самаранокӣ ва қобилияти кафорати абадӣ бартарӣ дорад.

Ибриён 9:1 Пас, дар ҳақиқат аҳди аввал низ дастурҳои хидмати илоҳӣ ва муқаддасоти ҷаҳониро дошт.

Аввалин аҳди байни Худо ва халқи Ӯ қоидаҳои ибодат ва муқаддасоти ҷисмониро дар бар мегирифт.

1. Омӯзиши қудрати итоаткорӣ тавассути аҳди қадим

2. Аҳамияти муқаддасоти Аҳди Қадим

1. Хуруҷ 25:8-9 Ва бигзор маро маъбад созанд; то ки дар байни онхо сокин шавам. Мувофиқи ҳар он чи ман ба ту нишон медиҳам, мувофиқи намунаи хаймаи муқаддас ва намунаи ҳамаи асбобҳои он онро бисоз.

2. Ҳизқиёл 37:26-28 Ва Ман бо онҳо аҳди сулҳ хоҳам баст; он бо онҳо аҳди ҷовидонӣ хоҳад буд;

Ибриён 9:2 Зеро ки дар он ҷо хайма сохта шуда буд; якум, ки дар он шамъдон, дастархон ва нони намоишӣ буд; ки онро маъбад меноманд.

Аввалин хаймаи муқаддас дар Китоби Муқаддас шамъдон, миз ва нони намоишӣ дошт ва онро маъбад меномиданд.

1. Подшоҳии маъбади Худо

2. Ахамияти тачхизот дар хайма

1. Хуруҷ 25:31-40 (Худо ба Мусо барои сохтани хайма дастур дод)

2. Хуруҷ 26:1-37 (Дастурҳои Худо дар бораи сохтани пардаҳои хаймаи муқаддас)

ба Ибриён 9:3 Ва баъд аз пардаи дуюм, хаймаи муқаддас, ки муқаддастарин аз ҳама номида мешавад;

Аз ҳама муқаддастарин хайма буд, ки дар паси пардаи дуюми китоби Ибриён ҷойгир буд.

1. Қудрати муқаддасот

2. Ҳазрати Худо дар хайма

1. Хуруҷ 25:8-9, "Ва бигзор маро маъбад созанд, то ки ман дар миёни онҳо сокин шавам. мувофиқи ҳар он чи ба ту менамоям, аз рӯи намунаи хаймаи муқаддас ва намунаи тамоми асбобҳои он, ҳатто ҳамин тавр ба амал оваред».

2. Ибриён 10:19-20, «Пас, эй бародарон, ҷуръат дошта бошед, ки ба муқаддастарин ба воситаи хуни Исо дохил шавед, бо роҳи нав ва зинда, ки Ӯ барои мо ба воситаи парда бахшидааст, яъне: ҷисми ӯ».

Ибриён 9:4 Дар он бухури тиллоӣ ва сандуқи аҳд гирдогирд бо тилло пӯшонида шуда буд, ва дар он деги тиллои манна ва асои Ҳорун, ки шукуфта буд, ва мизҳои аҳд;

Дар порча дар бораи сандуқи аҳд сухан меравад, ки дар он бухури тиллоӣ, манна, асои Ҳорун ва мизҳои аҳд мавҷуд буд.

1. Сандуқи аҳд: рамзи аҳди Худо бо халқаш

2. Аҳамияти ашё дар сандуқи аҳд

1. Хуруҷ 16:33-34, "Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: "Дӯзае бигир, ва як омери пур аз манн дар он гузор, ва онро ба ҳузури Худованд гузор, то барои наслҳои шумо нигоҳ дошта шавад. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармудааст, Ва Ҳорун онро пеши шаҳодат гузошт, то ки нигоҳ дошта шавад».

2. Ададҳо 17:8, "Ва чунин воқеъ шуд, ки фардо Мусо ба хаймаи шаҳодат даромад; ва инак, асои Ҳорун барои хонадони Левӣ шукуфта, навдаҳо ва шукуфта буд. , ва бодом хосил дод».

ба Ибриён 9:5 Ва бар болои он каррубиёни ҷалол соя меафкананд. ки мо холо дар ин бора махсусан сухан ронда наметавонем.

Дар китоби Ибриён курсии шафқат, ки бо каррубиҳо фаро гирифта шудааст, муҳокима карда мешавад, аммо тафсилот тавсиф карда нашудааст.

1. Раҳмати Худо ба воситаи курсии раҳмат нозил шудааст

2. Ҷалоли Худо, ки бо каррубиҳо муаррифӣ шудааст

1. Хуруҷ 25:17-22 - Ва курсии шафқат аз тиллои холис бисоз: дарозии он дувуним зироъ ва бари он якуним зироъ хоҳад буд.

2. Ҳизқиёл 10:1-5 - Он гоҳ ман нигоҳ кардам, ва инак, дар фалаке, ки дар болои сари каррубиён буд, бар онҳо зоҳир шуд, мисли санги ёқут, мисли намуди тахт.

Ибриён 9:6 Ва ҳангоме ки ин чизҳо муқаррар карда мешуданд, коҳинон ҳамеша ба хаймаи якум медаромаданд ва хизмати Худоро ба ҷо меоварданд.

Ба коҳинон дар Аҳди Қадим дастур дода шуда буд, ки мувофиқи дастури Худо дар хаймаи якум хизмат кунанд.

1. Хизмати коҳинон: Намунаи хизмат ва қурбонӣ

2. Аҳди кӯҳна: Бунёди нав

1. Румиён 12:1-2 - "Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешниҳод кунед. ин ҷаҳон, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, некӣ, қобили қабул ва комил аст».

2. Ибодат 10: 1-3 - "Акнун Нодоб ва Абиҳу, писарони Ҳорун, ҳар яке мачири худро гирифта, дар он оташ андохтанд ва бар он бухур гузоштанд ва ба ҳузури Худованд оташи беиҷозат, ки Ӯ ба онҳо фармуда буд, қурбонӣ карданд. Ва оташе аз ҳузури Худованд берун омада, онҳоро фурӯ бурд, ва онҳо ба ҳузури Худованд мурданд.Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Ин аст, ки Худованд гуфт: "Дар миёни онҳое ки дар наздикии ман ҳастанд, муқаддас хоҳам шуд ва дар пеши назари тамоми қавм. Ман ҷалол хоҳам ёфт”». Ва Ҳорун хомӯш монд».

ба Ибриён 9:7 Аммо саркоҳин ҳар сол як маротиба танҳо ба қисми дуюм медаромад, на бе хун, ки онро барои худ ва барои гуноҳҳои мардум қурбонӣ мекард;

Саркоҳин соле як маротиба ба қисми дуюми маъбад меомад, то ки барои худ ва гуноҳҳои мардум қурбонии хунӣ диҳад.

1: Саркоҳини мо Исо барои мо ва гуноҳҳои мо қурбонии комил дод.

2: Мо бо қурбонии комил ва самарабахши Исои Масеҳ фидия додаем.

1: Ибриён 10: 10-14 - Бо ин ирода мо ба василаи қурбонии Бадани Исои Масеҳ якбора муқаддас мешавем.

2: Ибриён 4:14-16 - Пас, модоме ки мо саркоҳини бузурге дорем, ки ба осмон гузаштааст, Исо Писари Худост, биёед касби худро маҳкам нигоҳ дорем.

Ибриён 9:8 Рӯҳулқудс ин маънои онро дорад, ки роҳ ба муқаддастарини ҳама ҳанӯз зоҳир нашудааст, дар ҳоле ки хаймаи аввал ҳанӯз истода буд:

Рӯҳулқудс нишон медод, ки роҳ ба ҷои муқаддастарин ҳанӯз ошкор нашудааст, вақте ки хаймаи якум ҳанӯз истода буд.

1. Муқаддастарини ҳама: Он чизе ки Рӯҳулқудс ошкор кардааст

2. Аҳамияти хаймаи муқаддас: Баррасии Ибриён 9:8

1. Хуруҷ 40:34-35 - Он гоҳ абр хаймаи ҷомеъро пӯшонд, ва ҷалоли Худованд хаймаи муқаддасро пур кард. Ва Мусо ба хаймаи ҷомеъ даромада натавонист, зеро абр бар он қарор гирифта буд, ва ҷалоли Худованд хаймаи муқаддасро пур карда буд.

2. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

ба Ибриён 9:9 Ин барои замони ҳозира шахсияте буд, ки дар он ҳам ҳадяҳо ва ҳам қурбониҳо пешкаш карда мешуданд, ва ҳеҷ касро, ки хизматро аз рӯи виҷдон комил карда наметавонистанд;

Дар порча тасвире дар Ибриён 9:9 баррасӣ мешавад, ки дар замони пеш аз Масеҳ ҳадяҳо ва қурбониҳо ба Худоро ифода мекунад.

1. Исои Масеҳ: Қурбонии комил

2. Ваъдаи виҷдон дар Масеҳ

1. Ибриён 10:1–4

2. Румиён 6:22–23

ба Ибриён 9:10 Он танҳо дар хӯрок ва нӯшокиҳо, ва шустани гуногун ва фаризаҳои ҷисмонӣ, ки то замони ислоҳот бар онҳо муқаррар карда мешуд.

Ин оят мефаҳмонад, ки чӣ тавр Қонуни Аҳди Қадим танҳо дар бораи ғизо, шустан ва қоидаҳое буд, ки то замони ислоҳот амал мекарданд.

1. Қувваи ислоҳот: Вақте ки мо ҳаёти худро ба сӯи беҳтар тағйир медиҳем

2. Қонуни Аҳди Қадим: Фаҳмидани ҳадафҳои муқаррарот

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Ғалотиён 5:22-23 - «Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, вафодорӣ, ҳалимӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест».

ба Ибриён 9:11 Аммо Масеҳ, ки саркоҳини некиҳои оянда аст, ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукаммалтар омад, ки бо дастҳо сохта нашудааст, яъне на аз ин бино;

Масеҳ саркоҳини чизҳои нек аст, на аз хаймаи бо даст сохташуда, балки бузургтар ва комилтар.

1. Хаймаи бузургтар ва мукаммалтари Масеҳ

2. Чизҳои нек, ки ба воситаи Масеҳ меоянд

1. Румиён 8:18-25 - Умед ва ҷалоли наҷоти оянда тавассути Масеҳ

2. Қӯлассиён 1:19-20 - Қудрати Масеҳ барои оштӣ ва сулҳ барои тамоми махлуқот

ба Ибриён 9:12 На бо хуни бузҳо ва гӯсолаҳо, балки бо хуни худ як бор ба макони муқаддас даромада, барои мо кафорати абадӣ пайдо кард.

Исо бо хуни худ ба макони муқаддас даромад ва барои ҳамаи мо кафорати абадӣ гирифт.

1. "Нархи кафорат: арзиши бузурги наҷоти мо"

2. "Қувваи хун: Фаҳмидани қурбонии ҳақиқии Исо"

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. 1 Петрус 1:18-19 - «Зеро медонед, ки шумо на бо чизҳои зудвайроншаванда, аз қабили нуқра ва тилло, аз тарзи ҳаёти ботил, ки аз аҷдодони шумо ба шумо супурда шудааст, фидия дода шудед, балки бо хуни гаронбаҳои Масеҳ, барраи беайб ва нуқсон».

ба Ибриён 9:13 Зеро, агар хуни говҳо ва бузҳо ва хокистари гове, ки нопокро пошад, барои пок шудани ҷисм тақдис мекунад;

Хуни гову бузҳо ва хокистари гов гӯштро пок мекунад.

1: Мо бояд пок шавем.

2: Мо ба воситаи Хуни Масеҳ пок шудаем.

1:1 Юҳанно 1:7 - Аммо агар мо дар нур рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

2: Румиён 5:8-9 - Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Пас, мо, ки ҳоло бо хуни Ӯ сафед шудаем, ба воситаи Ӯ аз ғазаб наҷот хоҳем ёфт.

Ибриён 9:14 Хуни Масеҳ, ки ба воситаи Рӯҳи абадӣ беайб худро ба Худо қурбон кардааст, чӣ қадар зиёдтар виҷдони шуморо аз аъмоли мурда пок мекунад, то ба Худои Ҳай хизмат кунед?

Хуни Масеҳ метавонад виҷдони моро пок кунад ва ба мо имкон диҳад, ки ба Худои Ҳай хизмат кунем.

1. Қудрати Хуни Масеҳ барои пок кардани виҷдони мо

2. Даъват ба хидмат ба Худои Ҳай

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, омурзиши гуноҳҳо, мувофиқи сарвати файзи Худо

2. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

Ибриён 9:15 Ва аз ин сабаб Ӯ миёнарави Аҳди Ҷадид аст, то ки даъватшудагон

ваъдаи мероси абадӣ дошта бошанд, то ки ба воситаи мамот барои кафорати ҷиноятҳои зери аҳди аввал қарор дошта бошанд.

Миёнарави аҳди ҷадид барои таъмини кафорати ҷиноятҳо дар асоси аҳди аввал масъул аст, то ваъдаи мероси абадӣ ба даст ояд.

1. Фаҳмидани Аҳди Масеҳ: Нигоҳе ба кафорати ҷиноятҳо

2. Ваъдаи Худо дар бораи мероси абадӣ: Аҳамияти Аҳди Ҷадид

1. Румиён 3:23-25 - Ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шуданд, аммо бо файз мо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ наҷот ёфтаем.

2. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

Ибриён 9:16 Зеро ки дар ҷое ки васият аст, марги васияткунанда низ ҳатмист.

Марги васияткунанда барои эътибор пайдо кардани васиятнома зарур аст.

1. Ахамияти марги васияткунанда дар мукаррар намудани васиятнома

2. Ба марги ногузири васияткунанда чӣ гуна бояд дуруст омода шавад

1. Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои ройгони Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

2. Воиз 12:7 - "Ва хок ба замин бармегардад, ки аз он бармеояд, ва рӯҳ ба Худое, ки онро додааст, бармегардад".

ба Ибриён 9:17 Зеро ки васият пас аз мурдани одамон эътибор пайдо мекунад; вагарна, васияткунанда, ки зинда аст, ҳеҷ қуввае надорад.

Васиятнома танҳо пас аз марги васияткунанда эътибор дорад.

1. Қувваи шаҳодат: Чӣ тавр суханони мо пас аз марги мо зиндагӣ мекунанд

2. Арзиши шаҳодати мо: Он чизе ки мо барои наслҳои оянда боқӣ мемонем

1. Масалҳо 13:22 - Одами нек ба фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад.

2. Забур 49:17 - Зеро вақте ки ӯ мемирад, ҳеҷ чиз намебарад; ҷалоли ӯ аз паси ӯ нозил нахоҳад шуд.

Ибриён 9:18 Бинобар ин ҳеҷ як аҳди аввал бе хун бахшида нашудааст.

Аввалин васият бо рехтани хун бахшида шуда буд.

1. Қувваи хун: Фаҳмидани моҳияти хуни қурбонӣ

2. Мероси хун: Таъсири бахшида шудани Аҳди аввал

1. Ибодат 17:11, "Зеро ки ҳаёти ҷисм дар хун аст, ва Ман онро барои шумо бар қурбонгоҳ бахшидам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат кунед, зеро он хун аст, ки ҳаётро кафорат мекунад".

2. Хуруҷ 24:8, "Он гоҳ Мусо хунро гирифта, бар сари мардум андохт ва гуфт: "Инак, хуни аҳде, ки Худованд мувофиқи ҳамаи ин суханон бо шумо бастааст."

ба Ибриён 9:19 Зеро, ҳангоме ки Мусо ҳар аҳкомро мувофиқи шариат ба тамоми қавм гуфт, хуни гӯсолаҳо ва бузҳоро бо об ва пашми арғувон ва иссоп гирифта, ба китоб ва тамоми мардум пошид. ,

Мусо ҳамчун қисми шариат ба мардум сухан ронда, ба китоб ва онҳо омехтаи хуни говҳо ва бузҳо, об, пашми арғувон ва иссоп пошид.

1. Аҳамияти риояи шариати Худо ва иҷрои ойини пошидани китоб ва хуни мардум.

2. Табиати рамзии пошидани хун ва чӣ гуна Исо қурбонии ниҳоӣ барои гуноҳҳои мост.

1. Ибодат 16:14-16 - расми пошидани хуни ҳайвонҳои қурбониро тасвир мекунад.

2. 1 Юҳанно 1:7 - «Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад».

ба Ибриён 9:20 Ва гуфтанд: "Ин хуни аҳд аст, ки Худо ба шумо фармудааст".

Ин оят ба мо мегӯяд, ки хуни Исо барои иҷро кардани аҳди Худо бо мо рехта шудааст.

1. Ваъдаи наҷот ба воситаи Хуни Масеҳ

2. Қувваи хуни аҳд

1. Ишаъё 53:5 - "Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; ҷазое, ки ба мо осоиштагӣ овард, бар ӯ буд, ва бо ҷароҳатҳои ӯ мо шифо ёфтем".

2. 1 Юҳанно 1:7 - «Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Исо, Писари Ӯ, моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад».

ба Ибриён 9:21 Илова бар ин, ӯ ҳам бар хаймаи муқаддас ва ҳам ба тамоми зарфҳои хизмат хун пошид.

Муаллифи китоби Ибриён 9 аҳамияти хунро дар хаймаи муқаддас ва тамоми чизҳое, ки дар хизмат истифода мешаванд, таъкид мекунад.

1. Қувваи хун: омӯхтани маъно ва аҳамияти хун дар хайма

2. Вазорати хайма: Омӯзиши аҳамияти хайма ва зарфҳои он

1. Хуруҷ 24:3–8; Ва Мусо омада, тамоми суханони Худованд ва тамоми ҳукмҳоро ба мардум нақл кард, ва тамоми мардум якдилона ҷавоб дода, гуфтанд: «Ҳамаи суханоне ки Худованд гуфтааст, мо хоҳем кард». Ва Мусо тамоми суханони Худовандро навишт, ва субҳи барвақт бархоста, дар зери теппа қурбонгоҳ ва бар тибқи дувоздаҳ сибти Исроил дувоздаҳ сутун бино кард. Ва ӯ ҷавононро аз банӣ-Исроил фиристод, ки онҳо қурбониҳои сӯхтанӣ меоварданд, ва қурбониҳои осоиштагии говҳоро барои Худованд забҳ мекарданд. Ва Мусо нисфи хунро

гирифта, дар зарфҳо андохт; ва нисфи хунро ба қурбонгоҳ пошид. Ва ӯ китоби аҳдро гирифта, дар миёни шунавандагони қавм хонд, ва онҳо гуфтанд: «Ҳар он чи Худованд гуфтааст, ба ҷо меоварем ва итоат мекунем».

2. Ибодат 17:11; Зеро ки ҳаёти ҷисм дар хун аст, ва Ман онро бар қурбонгоҳ ба шумо додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат кунед, зеро он хун аст, ки ҷонро кафорат мекунад.

Ибриён 9:22 Ва қариб ҳама чиз ба воситаи шариат бо хун пок шудааст; ва бе рехтани хун тавба нест.

Қонун талаб мекунад, ки хун бояд рехта шавад, то ремиссия ба амал ояд.

1. Арзиши бахшиш: Чӣ тавр Исо арзиши ниҳоиро пардохт кард

2. Аҳамияти хуни Исо чӣ гуна аст?

1. Ибодат 17:11 - Зеро ки ҳаёти ҷисм дар хун аст, ва ман онро бар қурбонгоҳ ба шумо додаам, то ки ҷонҳои шуморо кафорат кунед, зеро он хун аст, ки ҷонро кафорат мекунад.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

ба Ибриён 9:23 Бинобар ин лозим буд, ки намунаҳои чизҳои осмонӣ бо инҳо пок карда шаванд; балки худи чизҳои осмонӣ бо қурбониҳои беҳтар аз инҳо.

Чизҳои осмонӣ бояд бо қурбониҳои беҳтар аз қурбониҳои рӯи замин пок карда шаванд.

1. Қувваи ишқи қурбонӣ

2. Муҳимияти тоъату итоати Худо

1. Румиён 12:1-2 Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост.

2. Ибриён 10:19-22 Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, азбаски мо боварии комил дорем, ки ба қудси муқаддас бо хуни Исо ворид шавем, бо роҳи нав ва зинда барои мо тавассути парда, яъне бадани Ӯ ва модоме ки мо бар хонаи Худо коҳини бузург дорем, биёед бо дили самимӣ ва бо итминони комил, ки имон меорад, ба Худо наздик шавем ва дилҳои моро аз виҷдони гунаҳкор пок пошида, баданамонро бо оби пок шуста бошем. .

ба Ибриён 9:24 Зеро ки Масеҳ ба маконҳои муқаддасе, ки бо дастҳо сохта шудааст, дохил нашудааст, ки симои ҳақиқӣ мебошанд; балки дар худи осмон, то ки ҳоло дар ҳузури Худо барои мо зоҳир шавад;

Масеҳ ба Осмон дохил шуд, то дар пеши Худо аз номи мо зоҳир шавад.

1. Қурбонии Масеҳ: зоҳир шудани ӯ дар назди Худо барои мо

2. Қудрати шафоати мо тавассути Масеҳ

1. Румиён 8:34 - «Киро маҳкум мекунад? Исои Масеҳ ҳамон касест, ки мурд, бештар аз он, ки эҳьё шуд, дар тарафи рости Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад».

2. Ибриён 4:16 - «Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем».

ба Ибриён 9:25 Ва на барои худ зуд-зуд қурбонӣ кардан, чунон ки саркоҳин ҳар сол бо хуни дигарон ба қудс медарояд;

Муаллифи китоби Ибриён мефаҳмонад, ки бар хилофи саркоҳине, ки бояд ҳар сол хуни дигаронро қурбонӣ мекард, ба Исо лозим набуд, ки худро ҳамеша ҳамчун қурбонӣ қурбон кунад.

1: Қурбонии якдафъаинаи Исо барои наҷоти мо кофӣ буд.

2: Мо метавонем миннатдор бошем, ки қурбонии Исо барои пӯшонидани гуноҳҳои мо кофӣ буд.

1: Румиён 6:10 - Барои марги ӯ, ки мурд, барои гуноҳ як бор мурд, аммо ҳаёти ӯ барои Худо зиндагӣ мекунад.

2:1 Петрус 3:18 - Зеро ки Масеҳ низ барои гуноҳҳо як бор уқубат кашид, одил барои золимон, то ки моро ба сӯи Худо барад.

ба Ибриён 9:26 Зеро ки пас аз офариниши ҷаҳон бояд борҳо уқубат кашида бошад, лекин ҳоло дар охири ҷаҳон зоҳир шуд, ки гуноҳро бо қурбонии Худ нест кунад.

1: Исои Масеҳ омадааст, ки бо қурбонии Худ гуноҳро барои ҳамаи мо нест кунад.

2: Исои Масеҳ як бор дар охири дунё зоҳир шуд, то гуноҳро ба воситаи қурбонии худ нест кунад.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

2:1 Юҳанно 2:2 - Ӯ кафорати гуноҳҳои мост, на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон.

ба Ибриён 9:27 Ва чунон ки барои одамон як бор мурдан муқаррар шудааст, вале баъд аз ин доварӣ:

Ҳама одамон оқибат мемиранд ва пас аз он ба доварӣ дучор хоҳанд шуд.

1. Макони нихоии хар кас: хаёт, мамот ва доварй

2. Аниқии марг ва номуайянии ҳукм

1. Воиз 12:7-8 (Ва ғубор ба замине, ки аз он баромадааст, бармегардад ва рӯҳ ба Худое, ки онро додааст, бармегардад. "Ҳама чиз бемаънӣ аст, - мегӯяд Устод, "комилан бемаънӣ!")

2. Луқо 16:19-31 ("Марди сарватманде буд, ки либоси арғувонӣ ва катони маҳин дошт ва ҳар рӯз базми боҳашамат мекард. Ва дар назди дарвозаи вай Лаъзор ном камбағале хобида буд, ки бо захмҳо пушида буд, ки мехост, Аз он чи аз дастархони сарватманд меафтад, сер мешуданд ва ҳатто сагҳо омада захмҳои ӯро мелесиданд.)

ба Ибриён 9:28 Ҳамин тавр, Масеҳ боре пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад; ва ба толибони Ӯ бори дуюм бегуноҳ барои наҷот зоҳир хоҳад шуд.

Масеҳ як бор пешниҳод карда шуд, ки гуноҳҳои бисёриҳоро бар дӯш гирад ва бори дуюм барои наҷот зоҳир хоҳад шуд.

1: Исо омад, то ки моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад ва боз меояд, то ки моро наҷот диҳад.

2: Хуни Исо аллакай барои мо рехта шудааст ва рӯзе ӯ бармегардад, то моро ба файзи наҷотбахш расонад.

1: Румиён 5:8-9 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Модоме ки алҳол бо хуни Ӯ сафед шудаем, чӣ қадар зиёдтар ба воситаи Ӯ аз ғазаби Худо наҷот хоҳем ёфт!

2: Isaiah 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, ва барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

Ибриён 10 боби даҳуми китоби Ибриён аст, ки дар он муаллиф бартарӣ ва кофӣ будани қурбонии Масеҳро таъкид мекунад. Дар ин боб меомӯзад, ки чӣ тавр қурбонии Исо аз қурбониҳои аҳди кӯҳна болотар аст ва имондоронро даъват мекунад, ки дар имон устувор бошанд ва ба кафолати наҷот тавассути Масеҳ боварӣ дошта бошанд.

Сархати 1: Муаллиф нокифоя будани қурбониҳои ҳайвонотро дар аҳди қадим қайд мекунад (Ибриён 10:1-18). Ӯ мефаҳмонад, ки ин қурбониҳо гуноҳҳоро нест карда наметавонистанд, балки сол ба сол хотиррасон кардани гуноҳ буданд. Баръакси ин, қурбонии Исо комил ва комил аст. Бо пешниҳоди ҷисми Худ, Ӯ имондоронро муқаддас гардонид ва то абад комил гардонид. Рӯҳулқудс инчунин шаҳодат медиҳад, ки Худо дар ин аҳди нав гуноҳҳои онҳоро дигар ба хотир нахоҳад овард.

Параграфи 2: Муаллиф имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба воситаи Исо бо боварӣ ба Худо наздик шаванд (Ибриён 10:19-25). Ӯ таъкид мекунад, ки азбаски мо боварӣ дорем, ки ба ҳузури Худо бо хуни Исо ворид мешавем, мо бояд бо дилҳои самимӣ ва боварии комил ба имон наздик шавем. Аз имондорон даъват карда мешавад, ки бе тардид эътирофи худро маҳкам нигоҳ доранд, зеро Худо ба ваъдаҳои худ содиқ аст. Онҳо инчунин бояд фикр кунанд, ки чӣ тавр онҳо метавонанд якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек ташвиқ кунанд ва мунтазам барои рӯҳбаландӣ ҷамъ шаванд.

Сархати 3: Боб бо огоҳӣ аз гуноҳи қасдан анҷом меёбад (Ибриён 10:26-39). Муаллиф ҳушдор медиҳад, ки агар касе пас аз гирифтани дониши ҳақиқат дидаву дониста гуноҳ карданро давом диҳад, барои гуноҳҳои онҳо қурбонӣ боқӣ наmemонад - танҳо интизории тарсонаи доварӣ ва ғазаби оташин. Ба мӯъминон панд дода мешавад, ки эътимоди худро аз даст надиҳад, балки дар имон устувор бошанд, то он чизеро, ки ваъда дода шудааст, ба даст оранд - мукофот аз ҷониби Худо. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки ақибнишинӣ накунанд, балки касоне бошанд, ки имон доранд ва ҷони худро нигоҳ доранд.

Дар ҷамъбаст,

Боби даҳуми Ибриён қурбонии олии Масеҳро дар муқоиса бо қурбониҳои ҳайвонӣ дар аҳди қадим таъкид мекунад.

Муаллиф таъкид мекунад, ки чӣ тавр қурбонии Исо комил ва комил аст ва имондоронро то абад тақдис мекунад.

Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки ба воситаи хуни Исо бо боварӣ ба Худо наздик шаванд ва эътирофи худро бе тардид нигоҳ доранд. Онҳо даъват карда мешаванд, ки барои рӯҳбаландии ҳамдигар дар муҳаббат ва корҳои нек ҷамъ шаванд.

Ин боб бо огоҳӣ аз гуноҳи қасдан анҷом мешавад ва ба мӯъминон хотиррасон мекунад, ки эътимоди худро аз даст надиҳанд, балки то он даме, ки он чизеро, ки ваъда дода шудааст, мукофоте аз ҷониби Худо бигиранд, дар имон устувор бошанд. Ин боб ҳамчун ёдраскунандаи қурбонии ҳама кофии Масеҳ хизмат мекунад ва имондоронро даъват мекунад, ки бо итминони комил дар имон устувор бошанд ва якдигарро дар роҳи наҷоти абадӣ рӯҳбаланд кунанд.

Ибриён 10:1 Зеро шариат, ки сояи чизҳои неки оянда аст, на худи тасвири чизҳо, ҳеҷ гоҳ наметавонад бо он қурбониҳое, ки онҳо сол ба сол ба таври доимӣ пешкаш мекарданд, омадагонро ба он комил гардонад.

Қонуни Аҳди Қадим танҳо сояи чизҳои комили оянда буд. Қурбонӣ наметавонист ибодаткунандагонро комил гардонад.

1. Марги Исо он чизеро комил кард, ки Аҳди Қадим натавонист

2. Мукаммалии марги Исо: Иҷрои Аҳди Қадим

1. Румиён 10:4 - Зеро ки Масеҳ анҷоми шариат барои адолат барои ҳар як имондор аст.

2. Ғалотиён 3:24–25 - Ҳамин тавр, шариат то омадани Масеҳ муҳофизи мо буд, то ки мо бо имон сафед шавем. Аммо акнун, ки имон омад, мо дигар зери сарпараст нестем.

ба Ибриён 10:2 Зеро ки оё онҳо қурбониро бас намекарданд? зеро ки ибодаткунандагоне, ки як бор пок шуда буданд, дигар виҷдони гуноҳ надоштанд.

Парастандагони Худо пок шудаанд ва набояд дигар виҷдони гуноҳ надошта бошанд.

1. Қувваи поксозӣ: Фаҳмидани моҳияти каффорат

2. Озод кардани виҷдони мо: Эҳсоси озодии покшавӣ

1. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

2. 1 Юҳанно 1:7-9 - Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

Ибриён 10:3 Аммо дар ин қурбониҳо ҳар сол аз гуноҳҳо ёдоварӣ карда мешавад.

Муаллифи китоби Ибриён мегӯяд, ки дар Аҳди Қадим қурбониҳо ҳар сол ҳамчун ёдовари гуноҳ оварда мешуданд.

1. Қувваи ёдоварӣ: Омӯзиш аз Аҳди Қадим

2. Маънои қурбонӣ: Бозёфт аз роҳи кафорат

1. Ишаъё 43:25 - "Ман ҳастам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2. Луқо 22:19-20 - «Ва нонро гирифта, шукргузорӣ кард ва пора кард ва ба онҳо дод ва гуфт: «Ин Бадани Ман аст, ки барои шумо дода шудааст; ин корро ба ёди Ман бикун».

Ибриён 10:4 Зеро мумкин нест, ки хуни говҳо ва бузҳо гуноҳҳоро нест кунад.

Хуни гову бузҳо гуноҳҳоро нест карда наметавонад.

1. Қудрати хуни Исо барои нест кардани гуноҳҳои мо

2. Қудрати файзи Худо барои омурзиши мо

1. Румиён 3:24-26 - озодона сафед шудан бо файзи Ӯ ба василаи кафорати ки дар Исои Масеҳ аст.

2. Қӯлассиён 1:13-14 - Зеро ки Ӯ моро аз салтанати зулмот наҷот дод ва моро ба Малакути Писари дӯстдоштаи худ овард, ки дар Ӯ кафорат ва омурзиши гуноҳҳоро дорем.

ба Ибриён 10:5 Бинобар ин, ҳангоме ки Ӯ ба ҷаҳон омад, мегӯяд: "Қурбонӣ ва ҳадияро Ту намехоҳӣ, балки бадане барои Ман омода кардай".

Қурбонӣ ва қурбонӣ он чизе набуд, ки Худо мехост, балки Ӯ мехост ҷисмеро, ки барои ӯ омода карда шудааст.

1: Бадани Масеҳ - Нигоҳе ба он, ки чаро Худо мехост ҷисмеро, ки барои ӯ омода карда буд.

2: Қурбонии худ - Баррасии он, ки худро ҳамчун қурбониҳои зинда ба Худо пешкаш кардан чӣ маъно дорад.

1: Филиппиён 2:5-8 - Бигзор ин ақида дар шумо бошад, ки он дар Исои Масеҳ низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буданаш, бо Худо баробар буданро ғорат намешуморад; ба вай шакли ғулом гирифт ва ба одамизод табдил ёфт: Ва чун одамизод ёфт шуд, худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто то марги салиб итоат кард.

2: Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо илтимос мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо пешкаш кунед, ки ин хидмати оқилонаи шумост. Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

ба Ибриён 10:6 Қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои барои гуноҳ туро ҳаловат

надидай.

Худо аз қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонӣ барои гуноҳ писанд намеояд.

1. Раҳмати Худо аз гуноҳи мо бузургтар аст

2. Қувваи тавба ва омурзиш

1. Ишаъё 1:11-17 — «Зиёда аз қурбониҳои ту барои ман чист?» мегӯяд Худованд; «Ман аз қурбониҳои сӯхтании қӯчқорҳо ва чарбуи ҳайвоноти серхӯр сер шудаам; Ман аз хуни говҳо ва барраҳо ва бузҳо лаззат намебарам.

2. Забур 51:16-17 - Зеро ки шумо қурбониро дӯст намедоред, ё ман онро медиҳам; аз қурбонии сӯхтанӣ хушнуд нахоҳанд шуд. Қурбониҳои Худо рӯҳи шикастаанд; дили шикаста ва пушаймон, Худоё, хор нахоҳӣ кард.

Ибриён 10:7 Он гоҳ ман гуфтам: "Инак, омадаам, (дар ҳаҷми китоб дар бораи Ман навишта шудааст), эй Худо, иродаи Туро ба ҷо оварам".

Ин порча дар бораи иҷро шудани иродаи Худо ба воситаи омадани Исо ба замин сухан меронад.

1. "Иродаи Худо ҳамеша иҷро мешавад"

2. «Ба хости Худо итоат кардан»

1. Румиён 8: 28-30 "Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некӯаҳволии дӯстдорони Ӯ, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, кор мекунад. Барои онҳое, ки Худо пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Худо мувофиқат кунанд. Писари Худро, то ки дар байни бародарону хоҳарони бисьёр нахустзода бошад; ва ҳар киро, ки пешакӣ муайян карда буд, низ даъват намуд; ҳар киро даъват карда буд, низ сафед кард; ҳар киро сафед карда буд, ҷалол дод».

2. Забур 40:7-8 "Он гоҳ гуфтам: "Инак, ман омадам, дар бораи Ман навишта шудааст, ки дар туморе навишта шудааст. Ман мехоҳам, ки иродаи Туро ба ҷо оварам, эй Худои ман; шариати Ту дар дили ман аст".

ба Ибриён 10:8 Дар боло гуфта буд: "Қурбонӣ ва қурбонӣ, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбонии гуноҳро ту намехостӣ, ва аз он писандидӣ; ки конун пешниход кардааст;

Худованд ҳадияҳоеро, ки шариат муқаррар кардааст, рад кард.

1: Исо шариатро иҷро кард, то ки моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад.

2: Мо метавонем ба воситаи имон ба Масеҳ назди Худо биёем.

1: Румиён 3:25-26 - Қурбонии Исо ягона роҳест, ки дар назди Худо ислоҳ шавад.

2: Ибриён 9:14 - Марги Масеҳ қурбонии комил барои гуноҳҳои мо буд.

Ибриён 10:9 Ва гуфт: «Инак, омадаам, ки иродаи Туро ба ҷо оварам, эй Худо». Якумро мебардорад, то дуюмро устувор созад.

Исо омад, то иродаи Худоро иҷро кунад ва аҳди кӯҳнаро бо аҳди нав иваз кунад.

1. Исо: Иҷрокунандаи иродаи Худо

2. Аҳди нав: Иваз кардани Аҳди кӯҳна

1. Юҳанно 3:16-17 "Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ки ҷаҳон, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад».

2. Ибриён 8:6-7 «Аммо дар асл хизмате, ки Исо гирифта буд, аз хизмати онҳо бартарӣ дорад, чунон ки аҳде, ки вай миёнарав аст, аз аҳди пешина бартарӣ дорад ва он бар ваъдаҳои беҳтар асос ёфтааст. дар он аҳди аввал ҳеҷ гуноҳе набуд, барои дигар ҷой намеҷуст».

Ибриён 10:10 Бо ин ирода мо ба василаи қурбонии Бадани Исои Масеҳ якбора муқаддас мешавем.

Бо қурбонии Бадани Исои Масеҳ, мо як бор муқаддас мешавем.

1: Мо бо қурбонии ниҳоии Исои Масеҳ тақдис шудаем ва атои наҷот додаем.

2: Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки ҷасади Исо ҳамчун қурбонии абадӣ барои тақдис кардани мо то абад пешниҳод шудааст.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

Ибриён 10:11 Ва ҳар коҳин ҳар рӯз истода, хизмат мекунад ва аксар вақт ҳамон қурбониҳо меорад, ки ҳеҷ гоҳ гуноҳҳоро нест карда наметавонанд.

Навиштаҳои Ибриён 10:11 таълим медиҳад, ки коҳинон ҳар рӯз қурбонӣ меоранд, аммо ин қурбониҳо гуноҳҳоро нест карда наметавонанд.

1: Мо даъват шудаем, ки ҷони худро ҳамчун қурбонии зинда ба Худо фидо кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки тавре зиндагӣ кунем, ки Худоро эҳтиром кунем, зеро қурбониҳо гуноҳҳои моро аз байн бурда наметавонанд.

1: Румиён 12:1-2 «Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарон, аз рӯи марҳамати Худо хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ».

2: Ишаъё 1:16-17 "Шӯед ва пок шавед. Бадиҳои худро аз назари ман дур кун; кори нодурустро бас кунед. дуруст кор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед».

ба Ибриён 10:12 Аммо ин шахс, баъд аз он ки барои гуноҳҳо то абад як қурбонӣ овард, ба ямини Худо нишаст;

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо барои гуноҳҳои инсоният як қурбонӣ пешкаш мекунад ва ба ямини Худо нишаст.

1: Як қурбонии Исо кофист, ки ҳамаи гуноҳҳои моро ҳоло ва то абад пӯшонад.

2: Мо бояд қурбонии Исоро қабул кунем, то бахшиш ва атои ҳаёти ҷовидонаро гирем.

1: Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо бо файз, ба воситаи имон наҷот ёфтаед - ва ин аз худи шумо нест, ин атои Худост - на бо аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр карда наметавонад.

Ибриён 10:13 Аз ин ба баъд мунтазири он аст, ки душманонаш зери пои Ӯ қарор гиранд.

Ин порча дар бораи Исо сухан меронад, ки интизори он аст, ки душманонаш зери пои ӯ қарор мегиранд.

1. Қувваи сабр: Мунтазири иҷрои ваъдаи Худо

2. Ғалабаи имон: эътимод ба нақшаи Худо барои ҳаёти мо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Забур 37:7-9 - Дар ҳузури Худованд ором бош ва Ӯро бо сабр интизор шав; Вақте ки одамон дар роҳи худ муваффақ мешаванд, вақте ки онҳо нақшаҳои бади худро иҷро мекунанд, хавотир нашавед . Аз ғазаб парҳез кунед ва аз ғазаб рӯй гардонед; ғамгин нашавед, он танҳо ба бадӣ мебарад. Зеро ки бадкорон нобуд хоҳанд шуд, вале онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, вориси замин хоҳанд шуд.

ба Ибриён 10:14 Зеро ки Ӯ ба воситаи як ҳадя муқаддасшудагонро то абад ба камол расонд.

Бо як қурбонии Исо онҳое ки муқаддас шудаанд, то абад комил гардиданд.

1. Қудрати қурбонии Масеҳ: Чӣ тавр Исо моро то абад комил кард

2. Мукаммалии тақдис: Чӣ тавр мо тавассути қурбонии Исо комил шудаем

1. Румиён 8:1-4 - Пас, ҳоло барои онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

2. Ибриён 9:11-14 - Аммо вақте ки Масеҳ ҳамчун саркоҳини чизҳои неки омадаистода зоҳир шуд, он гоҳ ба воситаи хаймаи бузургтар ва мукаммалтар (бо дастҳо сохта нашудааст, яъне аз ин офариниш нест) як бор ворид шуд. зеро ки ҳама ба ҷойҳои муқаддас на ба воситаи хуни бузҳо ва гӯсолаҳо, балки ба воситаи хуни худ, ва ҳамин тавр кафорати абадӣ таъмин мегардад.

ба Ибриён 10:15 Рӯҳулқудс низ бар мо шоҳид аст, зеро ки баъд аз ин пештар гуфта буд:

Рӯҳулқудс ба мо шаҳодат медиҳад, ки мо метавонем далерона ба ҳузури Худо биёем.

1: "Далерона ба Худо наздик шудан"

2: "Қувваи эътимод ба Масеҳ"

1: Румиён 8:34 - "Исои Масеҳ ҳамонест, ки мурд, бештар аз он, ки эҳё шуд - дар тарафи рости Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад."

2: 1 Юҳанно 4:17-18 - "Муҳаббат бо мо ба ин комил шудааст, то ки мо ба рӯзи доварӣ эътимод дошта бошем, зеро ки мо дар ин ҷаҳон низ мисли Ӯ ҳастем. Дар ишқ тарс нест, аммо муҳаббати комил тарсро берун мекунад».

ба Ибриён 10:16 Ин аст аҳде, ки баъд аз он айём бо онҳо хоҳам баст, мегӯяд Худованд, - қонунҳои Худро дар дилҳои онҳо хоҳам гузошт, ва дар зеҳни онҳо хоҳам навишт;

Аҳди файзи Худо ваъда медиҳад, ки қонунҳои Ӯро дар дилҳо ва ақли мо нависед.

1. Қудрати Аҳди Худо дар ҳаёти мо

2. Эҳсоси файз тавассути итоаткорӣ

1. Ирмиё 31:33 - "Аммо ин аст аҳде, ки Ман бо хонадони Исроил хоҳам баст; Баъд аз он айём, мегӯяд Худованд, Ман шариати Худро дар даруни онҳо хоҳам гузошт, ва дар дилҳои онҳо хоҳам навишт; ва Худои онҳо хоҳанд буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

2. Такрори Шариат 30: 11-14 - "Барои ин ҳукме ки ман имрӯз ба ту мефармоям, аз ту пӯшида нест ва дур нест. Дар осмон нест, ки ту гӯй: "Кӣ барои мо хоҳад баромад" ба осмон биёр, ва онро назди мо биёр, то онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?Ва он дар он тарафи баҳр нест, ки ту гӯй: "Кӣ барои мо аз баҳр убур карда, ба мо меорад, то бишнавем. Аммо калом ба ту дар даҳони ту ва дар дили ту хеле наздик аст, то ки ин корро кунӣ».

Ибриён 10:17 Ва гуноҳҳо ва шароратҳои онҳоро дигар ба ёд нахоҳам овард.

Ин порча аз Ибриён 10 ба мо марҳамат ва файзи бепоёни Худоро хотиррасон мекунад, зеро Ӯ дигар гуноҳҳо ва шароратҳои моро ба хотир нахоҳад овард.

1: Файзи бепоёни Худо - Ибриён 10:17

2: Марҳамати фаромӯшнашаванда - Ибриён 10:17

1: Ишаъё 43:25 - "Ман ҳамонам, ки гуноҳҳои шуморо ба хотири худ маҳв мекунам ва гуноҳҳои шуморо дигар ба хотир намеоварам".

2: Мико 7:19 - «Ӯ боз ба мо раҳм хоҳад кард; гуноҳҳои моро зери по хоҳад зад. Ту тамоми гуноҳҳои моро ба қаъри баҳр мепартоӣ».

Ибриён 10:18 Дар куҷо омурзиши инҳост, дигар қурбонии гуноҳ нест.

Муаллифи китоби Ибриён мефаҳмонад, ки вақте ки бахшиши Худо қабул мешавад, дигар зарурати қурбонии ҳайвонот барои гуноҳ вуҷуд надорад.

1. Қувваи бахшидан: Чӣ тавр ба даст овардани атои Худо аз кафорат

2. Маънои тавба: Фаҳмидани моҳияти қурбониҳои қурбонӣ

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Ишаъё 53:4-5 - Албатта, Ӯ ғаму андӯҳи моро бардоштааст; Вале мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб донистем. Аммо вай барои ҷиноятҳои мо захмӣ шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; Бар ӯ азобе буд, ки ба мо осоиштагӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

ба Ибриён 10:19 Пас, эй бародарон, ҷуръат дошта бошед, ки ба қудсияти хуни Исо дохил шавед,

Ин порча дар бораи далерии мо барои омадан ба назди Худо тавассути қурбонии Исо сухан меронад.

1. Далерии мо дар ҳузури Худо - Ибриён 10:19

2. Қудрати Хуни Исо - Ибриён 10:19

1. Эфсӯсиён 3:12 - Ба Ӯ ва ба воситаи имон ба Ӯ мо метавонем бо озодӣ ва эътимод ба Худо наздик шавем.

2. Юҳанно 10:7-9 - Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дарвозаи гӯсфандон ҳастам. Ҳамаи онҳое ки пеш аз Ман омадаанд, дузд ва роҳзан ҳастанд, аммо гӯсфандон ба онҳо гӯш надоданд. Ман дарвоза ҳастам; ҳар кӣ ба воситаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт. Онҳо даромада мебароянд ва чарогоҳ хоҳанд ёфт.

ба Ибриён 10:20 Бо роҳи нав ва зинда, ки Ӯ ба воситаи парда, яъне ҷисми Худро барои мо тақдис кардааст;

1: Қурбонии Исо ба мо имкон дод, ки бо Худо робитаи мустақим дошта бошем ва роҳи ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошем.

2: Марг ва эҳёи Исо дари ҳаёти нави наҷотро дар Ӯ кушод.

1: Юҳанно 10:9 - "Ман дарвоза ҳастам; ҳар кӣ ба воситаи Ман дарояд, наҷот хоҳад ёфт."

2: Румиён 6:23 - "Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст".

ба Ибриён 10:21 Ва дорои саркоҳин бар хонаи Худо;

Ин порча дар бораи аҳамияти доштани саркоҳин бар хонаи Худо сухан меронад.

1. Нақши асосии саркоҳин дар хонаи Худо

2. Аҳамияти Саркоҳин дар Хонаи Худо

1. Хуруҷ 28:1 - «Пас бародарат Ҳорун ва писаронашро бо ӯ аз миёни банӣ-Исроил назди худ биёр, то ки ба ман коҳинон хизмат кунанд, писарони Ҳорун ва Ҳорун, Нодоб ва Абиҳу, Элъозор ва Итомар».

2. Ибриён 4:14-16 - «Аз он вақт инҷониб мо саркоҳини бузурге дорем, ки аз осмон гузаштааст, Исо, Писари Худо, биёед эътирофи худро маҳкам нигоҳ дорем. Зеро мо на саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки касе ки мисли мо аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, вале бегуноҳ. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ёрӣ ёбем».

Ибриён 10:22 Биёед, бо дили соф бо итминони комил ба имон наздик шавем, то ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошиданд ва бадани мо бо оби пок шуста шавад.

Бо имон ва итминон ба Худо наздик шавед.

1: Дили пок ва виҷдони пок

2: Бо боварӣ ба Худо наздик шавед

1: Забур 51:10 «Дар ман дили пок офарин, эй Худо; ва рӯҳи ростро дар дохили ман нав кун».

2: Яъқуб 4:8 "Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд".

ба Ибриён 10:23 Биёед, имони худро бе тардид нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ ба ваъдааш содиқ аст;)

Масеҳиён бояд дар имони худ устувор бошанд, зеро Худо содиқ аст ва ваъдаҳои Худро иҷро хоҳад кард.

1. "Дар имони худ устувор бимонед"

2. «Вафодории Худо»

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое, ки ба Худованд мунтазиранд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. 1 ба Қӯринтиён 15:58 - "Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, устувор, беқувват ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест".

Ибриён 10:24 Ва биёед якдигарро дида бароем, то муҳаббат ва аъмоли некро барангезем.

Масеҳиён бояд якдигарро ташвиқ кунанд, то дигаронро дӯст доранд ва корҳои нек кунанд.

1. "Қувваи рӯҳбаландкунанда: сармоягузорӣ ба дигарон ба хотири муҳаббат ва корҳои нек"

2. «Даъват ба амал: чӣ гуна бояд якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек барангезанд».

1. Румиён 12:10 "Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар якдигарро бартарӣ диҳед"

2. Ғалотиён 6:10 «Пас, ба қадри имкон, ки мо имконият дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли имон».

ба Ибриён 10:25 Ҷамъ омадани худро тарк накунем, чунон ки одати баъзеҳост; балки якдигарро насиҳат медиҳед, ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад.

Муъминон набояд аз ҷамъ омадан ва рӯҳбаланд кардани якдигар беэътиноӣ кунанд, бахусус дар ҳоле ки рӯзи Худованд наздик мешавад.

1. Қувваи мушорикат: Чӣ тавр якҷоя шудан имони моро мустаҳкам мекунад

2. Якҷоя истодагарӣ: Дар замонҳои душвор пайваста мондан

1. Аъмол 2: 42-47 - Уҳдадории калисои аввал ба мушоракат

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - Муҳимияти ягонагӣ дар Бадани Масеҳ

Ибриён 10:26 Зеро, агар мо баъд аз он ки дониши ростиро гирифтем, дидаю дониста гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои гуноҳҳо боқӣ наmemонад,

Дар ин порча ҳушдор дода мешавад, ки агар шахс пас аз гирифтани дониши ҳақ дидаю дониста гуноҳ кунад, дигар қурбонии гуноҳҳо нест.

1. Оқибати гуноҳи қасдан

2. Ҳақиқати бепоёни Худо

1. Забур 51:3-4 "Зеро ки ман гуноҳҳои худро эътироф мекунам, ва гуноҳи ман ҳамеша дар пеши ман аст. Ман танҳо бар зидди Ту гуноҳ кардам ва ин бадӣ дар назари Ту кардам".

2. Масалҳо 28:13 "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, муваффақ нахоҳад шуд; аммо ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад шуд".

Ибриён 10:27 Аммо интизории даҳшатноки доварӣ ва хашми оташин, ки душманонро фурӯ мебарад.

Дар Ибриён 10:27 дар бораи доварӣ ва хашми оташин бар касоне, ки ба Худо итоат намекунанд, огоҳ мекунад.

1. Натарс: Таъмини файз дар баробари доварӣ

2. Рушд дар қудсият: ғазаби оташини Худованд

1. Румиён 8:1-2 "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ки на ба ҳасби

ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ маро озод кардааст. аз қонуни гуноҳ ва мамот».

2. Ишаъё 26:9 "Дар шаб бо ҷони худ туро орзу кардам; оре, бо рӯҳи худ дар ман туро барвақт хоҳам ҷӯяд: зеро вақте ки доварии Ту дар замин аст, сокинони ҷаҳон адолатро хоҳанд омӯзанд".

Ибриён 10:28 Касе ки шариати Мусоро нафрат кард, дар зери ду ё се шоҳид бе раҳм мурд:

Дар порчаи Ибриён 10:28 нишон дода шудааст, ки онҳое, ки шариати Мусоро рад мекунанд, агар ду ё се шоҳид бар зидди онҳо шаҳодат диҳанд, бидуни раҳм ҷазо хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти итоат ба қонуни Худо.

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз қонуни Худо.

1. Матто 5:17-20 - Исо аҳамияти риояи шариатро мефаҳмонад.

2. Хуруҷ 20:1-17 - Даҳ Аҳком ошкор шудааст.

ба Ибриён 10:29 Оё шумо гумон мекунед, ки чӣ қадар ҷазои сахттаре, ки Писари Худоро поймол карда, хуни аҳдро, ки бо он қудсият ёфта буд, кори нопок ҳисоб карда, сазовори шумо хоҳад шуд. сарфи назар аз Рӯҳи файз?

Ин порча аз Ибриён 10:29 дар бораи ҷазои сахттаре нақл мекунад, ки Писари Худоро поймол кардаанд ва хуни аҳдро беэътиноӣ мекунанд.

1. Оқибатҳои рад кардани қурбонии Исо

2. Фаҳмидани нархи беэҳтиромӣ ба ҳузури Худо

1. 1 Юҳанно 1:7-9 - Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

2. Румиён 3:25 - Ӯро Худо ба воситаи имон ба хуни Ӯ кафорат муқаррар кардааст, то

ки адолати Худро барои омурзиши гуноҳҳои гузашта, ба василаи пурсабрии Худо эълон кунад.

ба Ибриён 10:30 Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард.

Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард, зеро интиқом танҳо аз они Ӯст.

1. Худованд Довари одилонаи мост

2. Интиқомро ба дасти худ нагиред

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Такрори Шариат 32:35 - "Интиқом аз они Ман аст ва подош бидеҳ, зеро вақте ки пои онҳо лағжад; зеро ки рӯзи мусибати онҳо наздик аст, ва ҷазои онҳо зуд меояд."

Ибриён 10:31 Ба дасти Худои Ҳай афтодан даҳшатнок аст.

Ибриён 10:31 ба мо табиати муқаддас ва тавонои Худоро хотиррасон мекунад ва таъкид мекунад, ки ба дасти Ӯ афтодан даҳшатнок аст.

1. "Тарс аз Худованд: эътирофи қудрати Худо"

2. "На танҳо сухан: гӯш додан ба огоҳии Ибриён 10:31"

1. Забур 33:8 - "Бигзор тамоми замин аз Худованд битарсад; бигзор тамоми сокинони ҷаҳон аз Ӯ битарсанд".

2. Масалҳо 1:7 - "Тарс аз Худованд ибтидои дониш аст; аблаҳон аз ҳикмат ва насиҳат беэътиной мекунанд".

ба Ибриён 10:32 Аммо айёми пештараро ба ёд оваред, ки дар он шумо, пас аз равшанӣ шудан, ба муборизаи азиме, ки дар азобу уқубатҳо будед, тоб овардаед;

Муъминон дар гузашта мунаввар буданд ва ба азобу машаққат тоб меоварданд.

1. Дар озмоишҳо ва мусибатҳо сабр кунед

2. Дар замонҳои душвор ба нерӯи Худо такя кунед

1. Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

2. 1 Петрус 5:7 - Тамоми ташвишҳои худро ба гардани Ӯ андозед, зеро ки Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад.

ба Ибриён 10:33 Қисман, дар ҳоле ки шумо ҳам бо маломатҳо ва ҳам дардҳо ба ҳайси тамошобин табдил ёфтаед; ва қисман, дар ҳоле, ки шумо ҳамроҳи онон шудед.

Дар ин порча сухан меравад, ки ба воситаи маломатҳо ва ранҷу азобҳо ба ҳайси тамошобин табдил ёфтан ва ҳамсафари ононе, ки ҳамонро аз сар мегузаронанд.

1. Имони устувор дар миёни озмоишҳо

2. Қувваи ҷомеа дар ранҷу азоб

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

ба Ибриён 10:34 Зеро ки шумо дар занҷирҳоям ба ман раҳм кардед ва тороҷи молу мулки худро шодона қабул кардед, зеро дар худ медонед, ки шумо дар осмон молу мулки беҳтар ва пойдор доред.

Ин порча дар бораи хурсандӣ дар миёни ранҷу азобҳо сухан меронад, зеро медонем, ки мукофоти бузургтаре моро дар Осмон интизор аст.

1. Шодмонӣ дар миёни ранҷу азоб: дарёфти тасаллӣ бо донистани мукофоти абадии мо

2. Моҳияти биҳишт: имон овардан ба подоши беҳтар ва пойдор

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо боло хоҳанд рафт; давида, хаста нашаванд; онҳо роҳ хоҳанд рафт ва беҳуш нашаванд.

2. Забур 73:24-26 - Ту маро бо маслиҳати худ роҳнамоӣ мекунӣ, ва баъд маро барои ҷалол қабул хоҳӣ кард. Ман дар осмон гайр аз ту кистаам? Ва дар рӯи замин чизе нест, ки ба ҷуз ту бихоҳам. Бадани ман ва дили ман метавонад ноком шавад, аммо Худо қуввати дили ман ва насибаи ман то абад аст.

ба Ибриён 10:35 Пас, эътимоди худро, ки мукофоти бузурге дорад, дур накунед.

Мо набояд аз имони худ даст кашем, зеро он мукофоти бузург хоҳад дошт.

1. «Мукофоти имон»

2. «Чапидан ба эътимод»

1. Яъқуб 1:12 - "Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст".

2. 2 Тимотиюс 4:7-8 - "Ман муборизаи хуб кардам, роҳи худро анҷом додам, имонро нигоҳ доштам: Минбаъд барои ман тоҷи адолат гузошта шудааст, ки Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман ато хоҳад кард, ва на танҳо ба ман, балки ба ҳамаи онҳое ки зуҳури Ӯро дӯст медоранд».

Ибриён 10:36 Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз ба ҷо овардани иродаи Худо, ваъдаро ба даст ored.

Барои гирифтани ваъдаи Худо пас аз иҷрои иродаи Ӯ сабр лозим аст.

1. «Ваъдаи сабр»

2. «Бо иҷрои иродаи Ӯ ваъдаи Худоро ба даст овардан»

1. Румиён 8:25-27 - "Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, онро бо сабр интизорем."

2. Яъқуб 5:7-8 - «Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бингар, ки деҳқон чӣ гуна меваи гаронбаҳои заминро интизор аст ва дар он сабр мекунад, то борони барвақту дер борид».

ба Ибриён 10:37 Зеро ки боз дере нагузашта, Оянда хоҳад омад ва дарнамеёбад.

Худованд ба зудӣ меояд ва таъхир намекунад.

1. Даъвати фаврӣ ба омодагӣ - Худованд ба наздикӣ меояд

2. Тасаллии донистани нақоти мо наздик аст - Худованд таъхир намекунад

1. 2 Петрус 3:8-9 - Аммо, эй маҳбубон, аз як чиз бехабар набошед, ки як рӯз дар назди Худованд мисли ҳазор сол ва ҳазор сол мисли як рӯз аст. Худованд дар ваъдаи худ сустӣ намекунад, чунон ки баъзе касон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

Ибриён 10:38 Акнун одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард; лекин агар касе ақибнишинӣ кунад, ҷони ман аз вай ҳаловат нахоҳад бурд.

Одилон бо имон зиндагӣ хоҳанд кард, вале ақибнишинон аз Худо хушнуд намешаванд.

1. Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард: ба Худо такя карда, дар қувват

2. Ба ақиб нашавед: Содиқ мондан ба нақшаи Худо

1. Ҳабаққуқ 2:4: "Инак, ҷони вай, ки боло аст, дар вай рост нест; балки одил ба воситаи имони худ зиндагӣ хоҳад кард".

2. Румиён 1:17: «Зеро ки дар он адолати Худо аз имон ба имон зоҳир мешавад: чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

ба Ибриён 10:39 Аммо мо аз онҳо нестем, ки ба ҳалокат бармегарданд; балки аз касоне, ки имон овардаанд, то ки ҷон наҷот ёбад.

Мӯъминон ақиб намераванд ва ба ҷои он имоне доранд, ки ба наҷоти рӯҳи онҳо оварда мерасонад.

1. Дар Худованд бимонед ва Ӯ дар шумо бимонад

2. Барои наҷоти ҷони худ дар имон устувор бошед

1. Юҳанно 15:4-7 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед.

5 Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо: Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед.

2. Яъқуб 1:12 - Хушо марде, ки ба озмоиш тоб меорад, зеро вақте ки ӯ озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Ибриён 11, ки аксар вақт ҳамчун «Толори имон» номида мешавад, боби ёздаҳумин китоби Ибриён аст. Он дар бораи имон баёноти пурқувват пешкаш мекунад ва мисолҳои сершумори ашхосеро, ки ба Худо имони бузург зоҳир кардаанд, аз Аҳди Қадим нишон медиҳад.

Сархати 1: Муаллиф имон ва аҳамияти онро муайян мекунад (Ибриён 11:1-7). Имон ҳамчун кафолати чизҳое, ки ба онҳо умед мебанданд, эътиқод ба чизҳои диданашуда тавсиф мешавад. Бо имон одамон дар тӯли таърих аз ҷониби Худо таъриф кардаанд. Муаллиф таъкид мекунад, ки маҳз тавассути имон мо мефаҳмем, ки Худо оламро бо каломи худ офаридааст. Қурбонии Ҳобил, роҳ рафтани Ҳанӯх бо Худо ва итоаткории Нӯҳ дар сохтани киштӣ ҳамчун намунаи

шахсоне оварда шудаанд, ки бо имони бепоёни худ ба Худо писанд омаданд.

Сархати 2: Муаллиф мисолҳои бештари имони фавқулоддаро нақл мекунад (Ибриён 11:8-31). Итоати Иброҳим дар тарки ватан ва баракати Исҳоқ дар бораи наслҳои оянда нишон медиҳад, ки онҳо ба ваъдаҳои Худо эътимоди бепоён доранд. Шахсони дигар, аз қабили Соро, волидони Мусо, худи Мусо ва Роҳоб барои аъмоли аҷиби имонашон таъриф карда мешаванд. Онҳо ҳатто ҳангоми дучор шудан бо душвориҳо ё вазъиятҳои номуайян далерӣ, истодагарӣ ва ба Худо таваккал мекарданд.

Сархати 3: Боб бо он таъкид мекунад, ки чӣ тавр ҳамаи ин шахсони содиқ ба воситаи таваккал ба Худо шаҳодати хуб гирифтанд (Ибриён 11:32-40). Гарчанде ки баъзеҳо ба туфайли имонашон пирӯзӣ ва мӯъҷизаҳоро аз сар гузаронидаанд, баъзеи дигар ба таъқибу азоб дучор шуданд. Бо вуҷуди ин, онҳо устувор монданд, зеро онҳо интизори шаҳри осмоние, ки Худо муҳайё кардааст, буданд. Имони устувори онҳо барои имондорони имрӯза ҳамчун илҳомбахш хизмат мекунад, то дар байни озмоишҳо истодагарӣ кунанд ва ба Исо нигоҳ кунанд, ки намунаи олии имони комил аст.

Дар ҷамъбаст,

Боби 11-и Ибриён қудрат ва аҳамияти имонро бо нишон додани мисолҳои сершумор аз шахсиятҳои Аҳди Қадим таҷлил мекунад.

Муаллиф имонро ҳамчун итминон ва эътиқод нисбат ба воқеиятҳои нонамоён муайян мекунад - чизест, ки дар тӯли таърих аз ҷониби онҳое, ки Худо таъриф кардааст, нишон дода шудааст.

Дар ин боб амалҳои гуногун, ки имони фавқулоддаро нишон медиҳанд, аз қурбонии Ҳобил то ҳимояи Роҳоб нақл мекунад ва таъкид мекунад, ки чӣ тавр ин шахсон ба воситаи таваккал ба Худо шаҳодати хуб пайдо кардаанд.

Дар охири боб қайд карда мешавад, ки чӣ тавр ин шахсони содиқ сарфи назар аз душвориҳо ва ранҷу азоб истодагарӣ мекарданд, зеро онҳо интизори шаҳри осмоние, ки Худо муҳайё кардааст, буданд. Намунаҳои илҳомбахши онҳо имондоронро ташвиқ мекунанд, ки имрӯз ба Исо нигоҳ кунанд ва дар озмоишҳо эътимоди бепоён нишон диҳанд, ки ин шаҳодати қудрати пойдори имони ҳақиқӣ мебошад.

Ибриён 11:1 Имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Имон кафолати умеди мо ва далели чизҳои ғайб аст.

1. Қувваи имон дар ҳаёти мо

2. Чӣ тавр имон моро дар замонҳои номуайян қувват мебахшад

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад?

2. 1 Петрус 1:3-5 - Муборак бод Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ! Мувофиқи марҳамати бузурги худ, Ӯ моро водор сохт, ки ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда, ба меросе, ки фано, пажмурда ва пажмурда аст ва дар осмон барои шумо, ки бо қудрати Худо нигоҳ дошта шудааст, таваллуд ёбем. ба воситаи имон муҳофизат карда мешаванд, то ки наҷоте, ки дар замони охир зоҳир шавад.

Ибриён 11:2 Зеро ки ба воситаи он пирон хабари хуб гирифтанд.

Пирон ба воситаи имонашон маълумоти хуб гирифтанд.

1. Қувваи Имон - Чӣ гуна имон метавонад дар корҳои рӯҳонӣ ва дунявӣ гузоришҳои хубе расонад.

2. Тақлид ба пирон - Чӣ тавр мо метавонем аз имони пирон дарс гирем, то дар ҳаёти худ гузоришҳои хуб оварем.

1. Румиён 10:17 - Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд.

2. Яъқуб 2:17-18 - Ҳамин тавр, имон, агар аъмол надошта бошад, худ аз худ мурда аст. Бале, одам метавонад бигӯяд: «Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам». Имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон диҳед, ва ман ба шумо имони худро бо аъмоли худ нишон хоҳам дод.

Ибриён 11:3 Ба воситаи имон мо мефаҳмем, ки ҷаҳониён аз рӯи каломи Худо сохта шудаанд, ба тавре ки чизҳои намоён аз чизҳои зоҳиршаванда сохта нашудаанд.

Мо тавассути имон мефаҳмем, ки Худо ҷаҳонро бо каломи худ офаридааст, на аз рӯи чизҳои дидашуда.

1. Вафодории Худо: Донистани он ки Худо ҳеҷ гоҳ моро ноумед намекунад

2. Қудрати Худо: Чӣ тавр каломи Ӯ метавонад ҷаҳонҳоро эҷод кунад

1. Ирмиё 32:17 Эй Худованд Худо! инак, бо қудрати бузурги худ осмон ва заминро офаридӣ ва бозуи худро дароз кардаӣ, ва ҳеҷ чизи душворе барои ту нест.

2. Забур 33:6 Бо каломи Худованд осмон ба вуҷуд омад; ва тамоми лашкари онҳо бо нафаси даҳони Ӯ.

Ибриён 11:4 Бо имон Ҳобил ба Худо қурбонии олиҷаноб тар аз Қобилро тақдим кард, ва ба воситаи он ӯ шаҳодат дод, ки ӯ одил аст, Худо бар инъомҳои ӯ шаҳодат медиҳад, ва ӯ ҳанӯз мурда буд, ки бо он сухан меронад .

Бо имон Ҳобил аз Қобил қурбонии беҳтаре овард ва дар бораи адолати худ аз Худо шаҳодат дод. Ӯ ҳоло ҳам аз сари қабр сухан мегӯяд.

1. Қувваи имон дар ҳаёти мо

2. Зиндагии одилона

1. Яъқуб 2:21-24 - Оё падари мо Иброҳим, вақте ки писари худ Исҳоқро бар қурбонгоҳ қурбонӣ карда буд, бо аъмоли сафед набуд? Оё мебинӣ, ки имон бо аъмоли ӯ чӣ гуна ба амал омад, ва имон ба воситаи аъмол комил шуд?

2. 1 Юҳанно 3:12 - На мисли Қобил, ки аз он шарир буд ва бародари худро кушт. Ва чаро ӯро кушт? Зеро ки аъмоли худаш бад буд, ва бародараш одилона.

Ибриён 11:5 Бо имон Ҳанӯх тарҷума шуд, ки маргро набинад; ва ёфт нашуд, зеро ки Худо ӯро тарҷума карда буд, зеро ки пеш аз тарҷумааш вай шаҳодат дода буд, ки ба Худо писанд омад.

Ҳанӯх намунаи марди имондорест, ки ба Худо писанд омад.

1: Вақте ки мо ҳаёти худро барои Худо мегузаронем, Ӯ моро тавре мукофот медиҳад, ки мо тасаввур карда наметавонем.

2: Имон доштан ба Худо барои мо дарҳоро мекушояд, ки мо ҳеҷ гоҳ имконнопазир будем.

1: Яъқуб 2:17 - "Ҳамчунин имон, агар амале набошад, мурда аст, танҳо будан."

2: Матто 6:33 - "Лекин шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

Ибриён 11:6 Аммо бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ назди Худо меояд, бояд бовар кунад, ки Ӯ ҳаст, ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

Барои он ки Худоро писанд ояд, бояд имон дошта бошад ва боварӣ дошта бошад, ки Худо вуҷуд дорад ва ба толибони Ӯ подош медиҳад.

1. "Имон: Калиди ризогии Худо"

2. «Худоро боғайрат ҷӯед: Ӯ шуморо мукофот хоҳад дод»

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

ба Ибриён 11:7 Бо имон Нӯҳ, ки аз Худо аз чизҳое, ки то ҳол нонамоён аст, огоҳ шуда, ба тарсу ҳарос афтода, барои наҷоти хонаи худ киштӣ тайёр кард; ба воситаи он вай ҷаҳонро маҳкум карда, вориси адолате гардид, ки аз имон аст.

Нӯҳро аз чизҳое, ки Худо намебинад, огоҳ кард ва ӯ бо тарс амал кард ва барои наҷот додани оилааш киштӣ тайёр кард. Ба воситаи имони худ ӯ ҷаҳонро маҳкум кард ва вориси адолат шуд.

1. Қувваи имон: Омӯзиш аз намунаи Нӯҳ

2. Дарки адолат тавассути имон: мероси Нӯҳ

1. Румиён 10:10 - "Зеро ки кас бо дил бовар мекунад ва сафед мешавад, ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад".

2. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, ин чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё ин имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо мегӯяд: "Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед", бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо бидиҳад, ин чӣ фоида дорад?Пас, имон низ худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст. "

Ибриён 11:8 Бо имон Иброҳим, вақте ки ӯро даъват карданд, то ба ҷое биравад, ки баъд аз он бояд мерос гирифта шавад, итоат кард; ва ба куҷо рафтанашро надонист, берун рафт.

Иброҳим, вақте ки ӯро барои рафтан ба ҷои номаълум даъват карданд, ба Худо итоат кард, гарчанде ки намедонист, ки ин барои ӯ чӣ аст.

1. Итоати Худо бо вуҷуди номуайянӣ: Омӯзиш аз имони Иброҳим

2. Боварӣ ба Худо ва нақшаҳои Ӯ: Намунаи Иброҳим

1. Ҳастӣ 12:1-4 - Даъвати Худованд ба Иброҳим, ки хонаашро тарк карда, ба замини нав биравад

2. Румиён 4:13-17 - имони Иброҳим ба Худо ва адолати ӯ ба ӯ ҳисоб карда мешавад

Ба Ибриён 11:9 Бо имон ӯ дар замини ваъдашуда, мисли дар кишвари бегона сокин буд ва бо Исҳоқ ва Яъқуб, ки ворисони ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ мекард.

Иброҳим марди имондор буд ва вақте ки ӯ бо аҳли оилааш ба кишвари бегона кӯчид, ба ваъдаи Худо такя кард.

1. Ваъдаи имон: таваккал ба Худо дар ҳолатҳои аҷиб

2. Якҷоя зистан: Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва пайвандҳои хонавода

1. Ҳастӣ 12:1–4; 15:7-21 - ваъдаи Худо ба Иброҳим

2. Ҳастӣ 26:1–5; 28:10-15 - Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб дар сарзамини ваъда

Ибриён 11:10 Зеро ки Ӯ шаҳреро меҷуст, ки таҳкурсӣ дорад ва бинокор ва созандаи он Худост.

Иброҳим мунтазири шаҳре буд, ки таҳкурсии Худо аз ҷониби Худо сохта шудааст.

1. Имони Иброҳим ба шаҳри абадӣ

2. Асоси умеди мо ба Худо

1. Ишаъё 26:4 - То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро шумо дар Худованд Худо санги ҷовидонӣ доред.

2. 2 ба Қӯринтиён 5:1 - Зеро мо медонем, ки агар хаймае, ки хонаи заминии мост, вайрон шавад, мо биное дорем, ки аз ҷониби Худо, хонае, ки бо дастҳо сохта нашудааст, абадӣ дар осмон аст.

Ибриён 11:11 Худи Соро низ тавассути имон қувват гирифт, ки насли ҳомила шавад ва дар синни пирӣ таваллуд ёфт, зеро вайро, ки ваъда дода буд, содиқ донист.

Ба воситаи имон, Соро қувват гирифт, ки дар пиронсолӣ ҳомиладор шавад, гарчанде ки ваъда ба назар имконнопазир менамуд.

1: Имон метавонад ба мо қувват бахшад, то он чизеро, ки ба назар имконнопазир аст, бартараф созем.

2: Худо содиқ аст ва ваъдаҳояшро иҷро мекунад, новобаста аз он ки онҳо то чӣ андоза ғайриимкон ба назар мерасанд.

1: Румиён 4:19-21 - Ва азбаски дар имон заъиф набуд, ҷисми худро, ки тақрибан садсола буд, ва ҳанӯз мурдагии батни Сороро мурда ҳисоб намекард: Ӯ аз ваъдаи Худо ҳайрон нашуд. ба воситаи беимонӣ; балки дар имон қавӣ буд ва Худоро ҳамду сано мегуфт; Ва азбаски ба он боварии комил дошт, ки он чизеро, ки ваъда дода буд, иҷро карда метавонист.

2: Луқо 1:37 - Зеро ки дар назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нахоҳад буд.

ба Ибриён 11:12 Бинобар ин дар он ҷо аз як кас ба вуҷуд омад, ва Ӯ мисли мурда, чунон ки ситораҳои осмон ба миқдори зиёд, ва мисли реги дар соҳили баҳр бешумор аст.

Иброҳим мисли мурда ҳисоб мешуд, аммо Худо ба ӯ ваъда дод, ки насли ӯ мисли ситорагон дар осмон ва қум дар соҳил зиёд хоҳад буд.

1. Имони Иброҳим: Қудрати ваъдаҳои Худо

2. Аз ҳеҷ чиз ба чизе: Қувваи имон

1. Румиён 4:17-20 - Иброҳим бо вуҷуди имконнопазирии доштани насл ба Худо имон овард

2. Ибриён 10:22-23 - Қувваи имон барои наздик шудан ба Худо ва ба ваъдаҳои Ӯ вафо кардан

ба Ибриён 11:13 Ҳамаи онҳо дар имон мурданд, зеро ваъдаҳоро қабул накарданд, балки дур онҳоро дида, ба онҳо бовар карда, ба оғӯш кашиданд ва иқрор шуданд, ки дар рӯи замин ғариб ва ҳоҷиён буданд.

Дар порчаи Ибриён 11:13 дар бораи онҳое сухан меравад, ки дар имон мурданд ва ҳеҷ гоҳ ваъдаҳои Худоро нагирифтаанд, вале ҳанӯз боварӣ доштанд, ки онҳо иҷро мешаванд.

1. Боварӣ ба ваъдаҳои Худо - Ибриён 11:13

2. Ҳамчун бегонагон ва ҳоҷиён зиндагӣ кардан - Ибриён 11:13

1. Румиён 8:24-25 - Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро ки ба он чизе ки мебинад, умед дорад? Аммо агар ба он чизе, ки намебинем, умед дорем, онро бо сабр интизорем.

2. 1 Петрус 2:11 - Эй маҳбубон, ман шуморо ҳамчун муҳоҷир ва асирӣ даъват мекунам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷони шумо ҷанг мекунанд, парҳез кунед.

Ибриён 11:14 Зеро онҳое ки чунин мегӯянд, ошкоро мегӯянд, ки дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд.

Одамоне, ки кишвари беҳтарро меҷӯянд, хоҳиши худро бо суханони худ баён

мекунанд.

1. Расидан ба орзуҳои худ: Чӣ гуна имон метавонад ба шумо барои расидан ба ҳадафҳои худ кӯмак кунад

2. Арзиши эътиқод ба ояндаи беҳтар

1. Масалҳо 13:12 - Умеди ба таъхир афтода дилро бемор мекунад, аммо иҷро шудани хоҳиш дарахти ҳаёт аст.

2. Забур 37:4 - Аз Худованд ҳаловат баред, ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатонро хоҳад дод.

Ибриён 11:15 Ва дар ҳақиқат, агар онҳо дар бораи он кишваре, ки аз он ҷо берун омадаанд, ба ёд меоварданд, шояд имкони баргаштан пайдо мекарданд.

Нависандаи ибронӣ ба хонандагон решаҳои аҷдодии онҳоро хотиррасон мекунад ва тахмин мекунад, ки онҳо имкон доштанд, ки аз куҷо омадаанд, баргарданд.

1. Қувваи ёдоварӣ: Оғӯши решаҳои мо

2. Нигоҳ ба гузашта барои фаҳмиш ва роҳнамо

1. Ҳастӣ 12:1-3 - Ва Худованд ба Абром гуфта буд: «Ту аз кишвари худ ва аз хешовандони худ ва аз хонаи падарат ба замине бирав, ки ба ту нишон диҳам;

2. Филиппиён 3:13-14 - Эй бародарон, ман худамро дарк накардаам, балки як кореро мекунам, ки он чиро, ки дар ақиб мондааст, фаромӯш карда, ба он чи пешина расидаанд.

ба Ибриён 11:16 Аммо ҳоло онҳо мехоҳанд кишвари беҳтаре, яъне осмонӣ дошта бошанд, бинобар ин Худо шарм надорад, ки Худои онҳо номида шавад, зеро ки Ӯ барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.

Мардуми Худо орзуи кишвари беҳтаре, яъне кишвари осмониро доранд ва Худо шарм надорад, ки Худои онҳо номида шавад, зеро барои онҳо шаҳре омода кардааст.

1. Зиндагӣ бо имон ба Худо роҳи ҷовидона аст.

2. Ваъдаҳои Худо воқеист ва садоқати Ӯ абадӣ аст.

1. Юҳанно 14:1-3 Бигзор дили шумо музтариб нашавад: шумо ба Худо имон доред, ба ман низ имон оваред. Дар хонаи Падари Ман иморатҳои зиёде ҳастанд: агар ин тавр намебуд, ба шумо мегуфтам. Ман меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам.

2. Ишаъё 26:1 Дар он рӯз ин суруд дар замини Яҳудо хонда хоҳад шуд; Мо як шаҳри қавӣ дорем; Худо барои деворҳо ва қалъаҳо наҷот хоҳад дод.

Ибриён 11:17 Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард; ва ҳар кӣ ваъдаҳоро қабул карда буд, писари ягонаи худро қурбонӣ кард,

Иброҳим ҳангоми ба қурбонӣ овардани Исҳоқ имони ӯ зоҳир шуд.

1. Қувваи имон: чӣ гуна имони Иброҳим эътимоди ӯро ба Худо нишон дод

2. Муҳаббати қурбонӣ: Итоати бечунучарои Иброҳим ба Худо

1. Ҳастӣ 22:1–19

2. Яъқуб 2:21–23

Ибриён 11:18 Дар бораи онҳо гуфта шуда буд, ки насли ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд.

Худо ба ваъдаҳои худ содиқ аст, ҳатто вақте ки ин имконнопазир аст.

1: Вафодории Худо дар муқобили ҳолатҳои ғайриимкон

2: Эътимод ба ваъдаҳои Худо, вақте ки ҳаёт ғайричашмдошт аст

1: Ҳастӣ 17:19 - Ва Худо гуфт: «Занатат Соро воқеан ба ту писаре хоҳад зоид; ва ӯро Исҳоқ хоҳӣ хонд;

2: ба Румиён 4:17-21 - (Чунон ки навишта шудааст: "Ман туро падари халқҳои бисьёр гардондам) пеши Худое, ки Ӯ имон оварда буд, яъне Худое, ки мурдагонро зинда мекунад ва чизҳоеро, ки гӯё онҳо нестанд буданд. Ки бар хилофи умед ба умед ба умед имон овард, то ки падари халқҳои бисьёр гардад; мувофиқи он ки гуфта шудааст: "Насли ту ҳамин тавр хоҳад буд". Ва чун дар имон суст набуд, ҷисми худро, ки тақрибан садсола буд, ва ҳанӯз мурдагии батни Сororo мурда нашумурд; балки дар имон қавӣ буд ва Худоро ҷалол медод.

ба Ибриён 11:19 Дар бораи он ки Худо тавонист ӯро аз мурдагон эҳё кунад; аз он ҷо низ ӯро дар як сурат қабул кард.

Нависандаи китоби Ибриён эътироф мекунад, ки Худо қодир буд Исоро аз мурдагон эҳё кунад.

1: Қудрати Худо: Чӣ тавр Худо метавонад корҳои ғайриимконро иҷро кунад

2: Қиёмат: Нишонаи пирӯзии Худо

1: Румиён 8:11 - "Аммо агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ҷисми мирандаи шуморо низ ба воситаи Рӯҳе ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард."

2: Юҳанно 11:25 - "Исо ба вай гуфт: "Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд".

Ибриён 11:20 Бо имон Исҳоқ Яъқуб ва Эсовро дар бораи чизҳои оянда баракат дод.

Исҳоқ писаронаш Яъқуб ва Эсовро бо имон дар бораи оянда баракат дод.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр баракати Исҳоқ метавонад моро рӯҳбаланд кунад

2. Зиндагӣ дар замони ҳозира: Аҳамияти баракати Исҳоқ

1. Ҳастӣ 27:27-29 - Баракатҳои Исҳоқ дар бораи Яъқуб

2. Ҳастӣ 27:30-40 - Баракатҳои Исҳоқ ба Эсов

Ибриён 11:21 Бо имон Яъқуб, вақте ки мурдан буд, ҳар ду писари Юсуфро баракат

дод; ва ба сари асои худ такья карда, парастиш мекард.

Яъқуб писарони худро бо имон баракат дод, вақте ки марг наздик буд.

1. Қувваи имон дар замонҳои душвор

2. Мероси баракат додан ба фарзандони мо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Масалҳо 13:22 - Одами нек ба фарзандони худ мерос мегузорад, аммо сарвати гунаҳкор барои одилон гузошта мешавад.

Ибриён 11:22 Бо имон Юсуф, вақте ки мурд, тарки банӣ-Исроилро ёдовар шуд; ва дар бораи устухонҳои худ амр дод.

Юсуф, ки марди имондор буд, пеш аз маргаш дар бораи хуруҷи исроилиён ёдовар шуда, дар бораи устухонҳояш дастур дод.

1. Нерӯи имон: Намунаи Юсуф

2. Иҷрои иродаи Худо: Дарсҳо аз суханони охирини Юсуф

1. Румиён 1:17 - «Зеро ки дар он адолати Худо аз имон ба имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард"».

2. Юҳанно 15:14 - «Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чиро, ки ба шумо фармудам, ба ҷо оваред».

ба Ибриён 11:23 Бо имон Мусо, ҳангоме ки таваллуд шуд, се моҳ аз падару модараш пинҳон шуд, зеро диданд, ки ӯ кӯдаки солим аст; ва аз фармони подшоҳ наметарсиданд.

Мусо вақте ки таваллуд шуд ва дар итоат ба иродаи Худо пинҳон шуд, намунаи имон буд.

1: Эътиқоди мо ба Худо, новобаста аз он ки қимат бошад, ҳамеша моро аз балоҳо муҳофизат мекунад.

2: Мо бояд ба нақшаи Худо таваккал кунем ва имон дошта бошем, ки иродаи Ӯро иҷро кунем, ҳатто вақте ки ин душвор аст.

1: Хуруҷ 2:2-4 Ва зан ҳомила шуда, писаре зоид, ва чун дид, ки вай кӯдаки солим аст, ӯро се моҳ пинҳон кард.

2: Матто 10:28-29 Ва аз ононе, ки ҷисмро мекушанд, вале ба куштани ҷон қодир нестанд, натарсед, балки аз Ӯ битарсед, ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад.

ба Ибриён 11:24 Бо имон Мусо, вақте ки ба синни калонӣ расид, рад кард, ки писари духтари фиръавн номида шавад;

Мусо имонро бар шахсияти худ интихоб кард.

1. Вафодории Худо ҳамеша аз ҳама шахсиятҳои заминӣ бартарӣ хоҳад дошт.

2. Боварӣ ба Худо ба мо қувват мебахшад, ки имонро бар орзуҳои дунявӣ интихоб кунем.

1. Ғалотиён 5:1, «Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ бар шумо гардан гирад».

2. 2 Тимотиюс 1:7, «Зеро ки Худо ба мо на рӯҳи тарсончак, балки рӯҳи тавоноӣ, муҳаббат ва худтарбияро ато кардааст».

ба Ибриён 11:25 Ва афзалтар аст, ки бо қавми Худо уқубат кашидан аз ҳаловати гуноҳ барои як вақт баҳра барад;

Мусо аз ҳаловатҳои муваққатии гуноҳ бархурдор шудан бо халқи Худо ба душвориҳо тоб оварад.

1. Қувваи истодагарии мӯътамад

2. Табиати гузарандаи лаззати гунаҳкор

1. Ғалотиён 6:9 "Ва дар кори нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем".

2. Румиён 8:18 "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд".

ба Ибриён 11:26 Ва дашномҳои Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср медонист, зеро ки подошро эҳтиром мекард.

дашном додани Масеҳ аз сарвати заминӣ арзишмандтар аст. Ӯ мунтазири мукофоти Биҳишт буд.

1. Арзиши гирифтани салиби мо

2. Ҳикмати сармоягузорӣ дар подошҳои абадӣ

1. Матто 16:24-26 - «Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт. Зеро ба одам чӣ фоида дорад, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ба ҷони худ зиён расонад? Ё одам ба ивази ҷони худ чӣ бидиҳад?»

2. Қӯлассиён 3:1-4 - «Агар шумо бо Масеҳ эҳьё шуда бошед, он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст. Муҳаббати худро ба чизҳои болотар гузоред, на ба чизҳои рӯи замин. Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст. Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд».

Ибриён 11:27 Бо имон ӯ Мисрро тарк кард, ва аз ғазаби подшоҳ натарсид, зеро ки тоқат мекард, чунон ки Нонамоёнро дида буд.

Бо имон Мусо Мисрро тарк кард ва бо ғазаби подшоҳ сабр кард, зеро Худои нонамоёнро дид.

1. Қувваи имон барои рафъи тарс ва мусибат.

2. Муҳимияти эътимод ба Худои ноаён.

1. Ишаъё 26:3-4 - Ту ӯро дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, ки фикраш дар ту аст, зеро ки ӯ ба ту таваккал мекунад. То абад ба Худованд таваккал кунед, зеро ки дар Худованд Худованд қуввати ҷовидонӣ аст.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Ибриён 11:28 Ба воситаи имон ӯ фисҳ ва пошидани хунро ба ҷо овард, то ки нахустзодагонро нобуд накунад.

Ба воситаи имон Мусо иди Фисҳро ҷашн гирифт ва хуни баррaро пошид, то нобудкунандаи нахустзода ба исроилиён осеб нарасонад.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна Мусо ба Худо таваккал кард, ки исроилиёнро ба озодӣ роҳнамоӣ кунад

2. Қудрати иди фисҳ: чӣ гуна хуни Барра наҷоти исроилиёнро таъмин кард

1. Хуруҷ 12:12-15; 21-28 - Мусо ба исроилиён дастур медиҳад, ки иди фисҳро бигиранд ва дарҳои онҳоро бо хуни барра нишон диҳанд.

2. Хуруҷ 11: 1-10 - Худованд ба Мусо дастур медиҳад, ки фиръавнро аз марги ояндаи писарони нахустзода огоҳ кунад

Ибриён 11:29 Бо имон онҳо аз Баҳри Сурх, чунон ки аз хушкӣ гузаштанд, ва мисриён, ки мехостанд иҷро кунанд, ғарқ шуданд.

Бо имон, исроилиён аз баҳри Сурх убур карданд, ки гӯё он хушкӣ бошад, дар ҳоле ки мисриён дар ҳамон кӯшиш ғарқ шуданд.

1. Имон ба Худо боиси оқибатҳои мӯъҷизавӣ мегардад.

2. Ҳеҷ гоҳ қудрати Худоро нодида нагиред.

1. Хуруҷ 14:21-22 - Он гоҳ Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард; ва Худованд тамоми он шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро баргардонид, ва баҳрро хушк сохт, ва обҳо тақсим шуданд.

2. Еҳушаъ ибни Нун 3:13-17 - Ва ҳамин тавр воқеъ хоҳад шуд, ки кафи пойҳои коҳинон, ки сандуқи Худованд, Худованди тамоми заминро бардоранд, дар обҳои Урдун ором хоҳанд гирифт, ки оби Урдун аз обхое ки аз боло мефурояд, бурида шавад; ва онҳо бар теппае хоҳанд истод.

Ибриён 11:30 Бо имон деворҳои Ериҳӯ пас аз иҳота кардан тақрибан ҳафт рӯз фурӯ рехт.

Бо имон деворҳои Ериҳӯ, вақте ки исроилиён онро ҳафт рӯз давр заданд, фурӯ рехт.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна мо метавонем ҳама мушкилотро паси сар кунем

2. Муҳимияти таваккал ба Худо

1. Еҳушаъ 6:1–20

2. Матто 17:20 - «Ӯ ба онҳо гуфт: «Аз сабаби кам будани имони шумо. Зеро, ба ростӣ ба ту мегӯям: агар ту мисли донаи хардал имон дошта бошӣ, ба ин кӯҳ хоҳӣ гуфт: "Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун", ва он ҳаракат хоҳад кард, ва ҳеҷ чиз барои ту ғайриимкон нахоҳад буд».

Ибриён 11:31 Бо имон Роҳоби фоҳиша ҷосусонро бо осоиштагӣ қабул карда, бо имондоронаш ҳалок нашуд.

Имони Роҳоб ба Худо ӯро аз ҳалокат наҷот дод.

1: Мо метавонем ба Худо боварӣ дошта бошем, ки ҳатто дар муқобили душвориҳои зиёд моро наҷот медиҳад.

2: Имони Роҳоб бояд моро барангезад, ки ба Худо имон дошта бошем.

1: Яъқуб 2:25 - "Ҳамчунин, оё Роҳоби фоҳиша низ бо аъмоли сафед нашуд, вақте ки фариштаҳоро қабул карда, онҳоро бо роҳи дигар фиристода буд?"

2: Еҳушаъ ибни Нун 2:1-3 - "Акнун Еҳушаъ ибни Нун ду нафарро аз боғи Акация барои ҷосусӣ ба таври пинҳонӣ фиристода, гуфт: "Рафта, заминро, махсусан Ериҳӯро бубинед." Онҳо рафта, ба хонаи фоҳишае, ки Роҳоб ном дошт, ва дар он ҷо маскан гирифт.Ва ба подшоҳи Ериҳӯ хабар дода, гуфтанд: «Инак, имшаб аз банӣ-Исроил одамон барои ҷустуҷӯи сарзамин ба ин ҷо омадаанд».

ба Ибриён 11:32 Ва боз чӣ гӯям? зеро вақт намехост, ки дар бораи Ҷидъӯн ва Бороқ ва Шимшӯн ва Йифтой нақл кунам; аз Довуд ва Самуил ва аз анбиё низ

Библия ҳикояҳои бисёре аз қаҳрамонони содиқи имонро нақл мекунад.

1. Қаҳрамонони содиқ: Таҷлили намунаҳои Ҷидъӯн, Барак, Шимшӯн, Йифтай, Довуд, Самуил ва пайғамбарон

2. Имонро фаъолона пайгирӣ кунед: Аз ҳаёти Ҷидъӯн, Барак, Шимшӯн, Йифтай, Довуд, Самуил ва пайғамбарон омӯзед

1. Яъқуб 2:17-18 - "Ҳамин тавр, имон, агар амал накунад, танҳо будан мурда аст. Оре, одам метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ". ва имони худро ба ту бо аъмоли худ нишон хоҳам дод».

2. 1 ба Қӯринтиён 10:11 - «Акнун ҳамаи ин воқеаҳо бо онҳо рӯй дод, то намунае бошад; ва онҳо барои насиҳати мо навишта шудаанд, ки охири ҷаҳон ба онҳо расидааст».

Ибриён 11:33 Он ки ба воситаи имон салтанатҳоро мутеъ кард, адолатро ба амал овард, ваъдаҳоро ба даст овард, даҳони шерҳоро баста,

Ин порча дар бораи онҳое сухан меравад, ки ба воситаи имон корҳои бузург кардаанд.

1: Имон дошта бошед ва далер бошед - Ибриён 11:33

2: Ба худ бовар кунед ва шумо ҳама чизро карда метавонед - Ибриён 11:33

1: Яъқуб 1:6 - Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ чиз шубҳа накунад. Зеро ҳар кӣ беҷуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст , ки бо шамол ронда ва

парронданаст.

2: Румиён 4:20-21 - Ӯ аз ваъдаи Худо ба воситаи беимонӣ ҳайрон нашуд; балки дар имон қавӣ буд ва Худоро ҳамду сано мегуфт; Ва азбаски ба он боварии комил дошт, ки он чизеро, ки ваъда дода буд, иҷро карда метавонист.

ба Ибриён 11:34 Зӯроварии оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер раҳо шуданд, аз заъф қавӣ шуданд, дар ҷанг далер шуданд, лашкари ғарибонро гурезанд.

Онҳо дар озмоишҳои душвор истодагарӣ карданд ва дар имонашон мустаҳкам шуданд.

1: Имон ба мо қувват мебахшад, ки ҳама монеаҳоро паси сар кунем

2: Қувват дар заъф

1: Isaiah 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2: Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо низ бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

ба Ибриён 11:35 Занон мурдагони худро эҳё карданд, ва дигаронро шиканҷа мекарданд, вале наҷотро қабул накарданд; то эҳёи беҳтаре ба даст оранд;

Занон дар Китоби Муқаддас намунаи имон ва устуворӣ дар муқобили таъқибот ва марг буданд.

1. Қувваи имон ва устуворӣ дар баробари душвориҳо

2. Муҳимияти қабули ояндаи беҳтар ҳатто дар баробари марг

1. Ибриён 11:35

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори

муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

ба Ибриён 11:36 Ва дигарон бо тамасхур ва тозиёнаи бераҳмона, бале, ба занҷирҳо ва зиндонҳо озмоиш мекарданд.

Ибриён 11:36 дар бораи озмоишҳо ва мусибатҳое, ки шахсони имондор аз сар мегузаронанд, аз ҷумла тамасхури бераҳмона, тозиёнаҳо, занҷирҳо ва зиндонҳо сухан меронад.

1. "Ҷасорати имон: устувор истодан дар душвориҳо"

2. "Қудрати Худо: Ғалаба кардани ҳатто озмоишҳои бузургтарин"

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед.

2. 1 Петрус 1:6-7 - Аз ин шумо шодӣ мекунед, гарчанде ки ҳоло барои муддати каме, агар лозим бошад, шумо аз озмоишҳои гуногун ғамгин шудаед.

ба Ибриён 11:37 Онҳо сангсор шуданд, пора-пора шуданд, озмуда шуданд, бо шамшер кушта шуданд; бенаво будан, ранҷу азоб кашидан;

Ин порча дар Ибриён 11:37 дар бораи душвориҳое, ки одамони имон овардаанд, сухан меронад, аз он ҷумла сангсор шудан, шикофта шудан, озмуда шудан ва бо шамшер кушта шудан. Бе сару либос ва ризқу рӯзии дуруст сарсону саргардон буданд ва бечора, ранҷу азоб мекашиданд.

1. "Имоне, ки аз оташ тоза шудааст: сабр кардан дар душвориҳо"

2. «Қуввати мӯъминон: сабр ва рафъи сахтиҳо».

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Румиён 8:35-37 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? Чунон ки навишта шудааст: «Ба хотири Ту мо тамоми рӯз кушта мешавем; моро гӯсфандони

кушташуда ҳисоб мекунанд». Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

ба Ибриён 11:38 (Ҷаҳон лоиқи онҳо набуд,) онҳо дар биёбонҳо, дар кӯҳҳо ва дар ғорҳо ва ғорҳои замин саргардон шуданд.

Ин оят дар бораи касоне сухан меравад, ки сазовори дунёе, ки дар он зиндагӣ мекарданд, набуданд, вале омода буданд, ки барои имони худ ба душвориҳои шадид тоб оранд.

1. "Қуввати имон: тоқат кардани душвориҳо барои он чизе, ки мо бовар дорем"

2. "Белоиқии ҷаҳон: Бо вуҷуди радшавӣ содиқона зиндагӣ кардан"

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад .

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

ба Ибриён 11:39 Ва ҳамаи онҳо, ки ба воситаи имон шаҳодати нек ба даст овардаанд, ваъдаро қабул накарданд.

Дар Ибриён 11:39 нависанда имони бисёр одамонеро, ки пеш аз мо рафтаанд ва таъриф шудаанд, вале ваъдаро қабул накарданд, тасвир мекунад.

1. "Қувваи имон: бовар кардан бидуни дидан"

2. "Зиндагӣ дар имон дар ҷаҳони ваъданашуда"

1. Румиён 4:18-21

2. Яъқуб 2:14–26

ба Ибриён 11:40 Худо барои мо чизи беҳтаре фароҳам овард, ки онҳо бе мо комил

нашаванд.

Худо роҳи беҳтареро барои комил шуданамон фароҳам овардааст.

1: Роҳи беҳтар - Мо метавонем интихоб кунем, ки ба нақшаи Худо барои комил шудани ҳаёти мо такя кунем.

2: Такомул ба воситаи имон - Мо метавонем интихоб кунем, ки бо имон рафтор кунем ва дар назари Худо комил гардем .

1: Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2: Ибриён 12:2 - Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигарист; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст.

Ибриён 12 боби дувоздаҳуми китоби Ибриён дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯи сабр ва субот дар имони масеҳӣ тамаркуз мекунад ва бо истифода аз тасвирҳои варзишӣ барои ташвиқи имондорон барои давидан дар мусобиқаи дар пешашон гузошташуда.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки имондоронро даъват мекунад, ки ҳар вазн ва гуноҳе, ки ба онҳо халал мерасонад, канорагирӣ кунанд, то онҳо тавонанд бо сабр дар мусобиқаи дар пешашон гузошташуда даванд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки ба Исо, ки ҳам муаллиф ва ҳам комилкунандаи имони онҳост, нигоҳ кунанд (Ибриён 12:1-2). Муаллиф ба онҳо тобоварии Исо дар ранҷу азоб ва ғалабаи ниҳоии Ӯро хотиррасон карда, онҳоро ташвиқ мекунад, ки хаста нашаванд ва дилсард нашаванд.

Сархати 2: Дар оятҳои 3-13 ба имондорон насиҳат дода шудааст, ки намунаи Исоро баррасӣ кунанд ва ба душвориҳо ҳамчун ҷазои Худо тоб оранд. Чӣ тавре ки падари меҳрубон фарзандони худро барои некӯаҳволии онҳо тарбия мекунад, Худо фарзандони Худро барои рушди рӯҳонӣ ва муқаддасии онҳо тарбия мекунад. Ба имондорон даъват карда мешавад, ки аз ҷазои Худо нафрат накунанд ё рӯҳафтода нашаванд, балки онро ҳамчун далели муҳаббати Ӯ мебинанд (Ибриён 12:5-6). Муаллиф онҳоро ташвиқ мекунад, ки бо мақсади ба даст овардани самараи осоиштаи адолат мубориза баранд.

Параграфи 3: Аз ояти 14 сар карда, ба сулҳ бо тамоми одамон ва муқаддасот таваҷҷӯҳ зоҳир карда мешавад, ки бидуни он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад дид. Ба имондорон даъват карда мешавад, ки нагузоранд, ки кудурат ва бадахлоқӣ онҳоро палид кунанд, балки барои сулҳи байни худ кӯшиш кунанд (Ибриён 12:14-17).

Муаллиф аз рад кардани овози Худо ҳушдор медиҳад, мисли исроилиён дар кӯҳи Сино, аммо имондоронро ташвиқ мекунад, ки онҳо ба кӯҳи Сион, Ерусалими осмонӣ омадаанд, ки онҳо ба воситаи Исои Масеҳ ба Худо дастрасӣ доранд (Ибриён 12:18-24) . Ин порча бо таъкид ба он хотима меёбад, ки имондорон ба воситаи Масеҳ салтанати устувори устувор гирифтанд; аз ин рӯ, онҳо бояд бо эҳтиром ва тарс ибодати мақбул кунанд, зеро Худои мо оташи сӯзонанда аст (Ибриён 12:25-29).

Хулоса, Ибриён 12 имондоронро насиҳат мекунад, ки мисли давандагони пойга дар имони худ устувор бошанд. Он таъкид мекунад, ки чашмони худро ба Исо ҳамчун намунаи худ нигоҳ дорем ва ҳангоми тоб овардан ба душвориҳо ҳамчун ҷазои Худо. Мо даъват шудаем, ки сулҳ ва муқаддасиро дунбол кунем ва эътироф кунем, ки мо ба воситаи Масеҳ ба Худо дастрасӣ дорем. Дар ниҳояти кор, ба мо хотиррасон карда мешавад, ки мо ба салтанати шикастнопазир тааллуқ дорем ва бояд Худоро бо эҳтиром саҷда кунем, зеро медонем, ки Ӯ ҳоло фарзандони Худро бо муҳаббат тарбия мекунад.

ба Ибриён 12:1 Пас, модоме ки мо низ бо абри шоҳидон иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, як тараф гузорем ва бо сабр дар мусобиқае ки дар пеши мо гузошта шудааст, давем.

Мо бо шумораи зиёди шоҳидон иҳота кардаем ва бояд худро аз гуноҳ ва вазнҳое, ки моро бозмедоранд, раҳо кунем ва бо сабру тоқат дар мусобиқае, ки Худо ба мо додааст, давем.

1. "Ба канор гузоштани вазни гуноҳ"

2. "Давидан бо сабр дар мусобиқае, ки Худо дар пеши мо гузоштааст"

1. Масалҳо 4:23 - "Пеш аз ҳама дили худро нигоҳ доред, зеро ҳар коре, ки мекунед, аз он бармеояд."

2. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист, яъне иродаи нек, писандида ва комили Ӯ. "

ба Ибриён 12:2 Ба Исо, ки муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мост, нигоҳ мекунем; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст.

Исо ба салиб барои шодие, ки пеши ӯ гузошта шуда буд, тоб овард ва ҳоло дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

1. Шодмонӣ дар салиб: Чӣ тавр намунаи Исо метавонад моро барои истодагарӣ илҳом бахшад

2. Адолати Исо: Чӣ тавр Ӯ нақшаи наҷоти Худоро иҷро кард

1. Филиппиён 3:7-8 - Аммо ҳар фоидае, ки ман доштам, ман ҳамчун зиён ба хотири Масеҳ ҳисоб мекардам. Дарвоқеъ, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро арзиши бештари шинохти Худованди ман Исои Масеҳ.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд; Ӯ барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; азоб бар ӯ буд, ки моро оромӣ овард ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем.

Ибриён 12:3 Зеро ки ба он кас, ки ба чунин зиддияти гунаҳкорон бар зидди худ тоб овардааст, фикр кунед, то ки шумо хаста ва суст нашавед.

Нависандаи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки дар бораи Исо, ки ба муқобили гунаҳкорон рӯбарӯ шуд, фикр кунанд, то онҳо хаста нашаванд ва имонро аз даст надиҳанд.

1: Исо намунаи истодагарии мост

2: Дар миёни мухолифат дилро гум накунед

1: Филиппиён 4: 12-13 - "Ман медонам, ки мӯҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатманд будан дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ зиндагӣ кунам, хоҳ камбизоат. Ман ҳамаи инро ба воситаи он ки ба ман қувват мебахшад, карда метавонам».

2: Ишаъё 40:28-31 - "Оё намедонӣ? Оё нашунидаӣ? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши Ӯ ҳеҷ кас наметавонад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад.Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд, ва ҷавонон пешпо мехӯранд ва меафтанд, аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард, ва мисли уқобҳо болҳо бар бол парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

Ибриён 12:4 Шумо ҳанӯз ба хун муқобилат накардаед ва бар зидди гуноҳ мубориза бурдаед.

Масеҳиён ташвиқ карда мешаванд, ки дар имони худ устувор бошанд ва ба васвасаи гуноҳ муқобилат кунанд, ҳатто агар ин маънои қурбонии ҷони худро дошта бошад.

1. "Қувваи субот: Чӣ гуна бояд васвасаро паси сар кунем ва ба потенсиали баландтарини худ бирасем"

2. «Арзиши шогирдӣ: ҳама чизро барои пайравӣ ба Масеҳ бахшидан»

1. Айюб 1:21 - «Худованд дод ва Худованд гирифт; номи Худованд ҳамду сано бод».

2. Филиппиён 3:7-8 - «Аммо ҳар чизе ки барои ман фоидае буд, ҳоло ман ба хотири Масеҳ зиён мешуморам. Беш аз ин, ман ҳама чизро зиён меҳисобам, зеро қадри бебаҳои донистани Худованди ман Исои Масеҳ, ки ба хотири Ӯ ҳама чизро аз даст додаам».

Ибриён 12:5 Ва шумо насиҳатро фаромӯш кардаед, ки мисли кӯдакон ба шумо гуфта шудааст: "Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун, ва ҳангоме ки аз Ӯ мазаммат мекунанд, нотавон нашав".

Муаллифи китоби Ибриён хонандаро ташвиқ мекунад, ки ба интизоми Худованд беэътиноӣ накунад ва ҳангоми ислоҳ шудан рӯҳафтода нашаванд.

1. Тарбияи Худованд - Омӯзиши қабули азоби Худо бо шодӣ

2. Озод кардан ва сарзаниш кардан – ба воситаи тарбия ба Худо наздик шудан

1. Масалҳо 3:11-12 - Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ибриён 12:6 Зеро ки Худованд ҳар киро дӯст дорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул мекунад, қамчин мезанад.

Худованд касеро, ки дӯсташ медорад, ба тарбия мебахшад ва роҳи ростро нишон медиҳад.

1. Қувваи интизом: Чӣ гуна муҳаббати Худо ба мо роҳи дурустро нишон медиҳад

2. Қуввати интизом: Чӣ тавр муҳаббати Худо ба мо қувват мебахшад

1. Румиён 5:3-4 - "На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад"

2. Масалҳо 3:11-12 - "Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад".

ба Ибриён 12:7 Агар ба ҷазо тоб оред, Худо бо шумо мисли писарон рафтор мекунад; Зеро кист писаре, ки падараш ӯро тарбия намекунад?

Худо моро тарбия мекунад, чунон ки падар писарашро тарбия мекунад, зеро Ӯ моро дӯст медорад.

1. Омӯзиши қабул кардани интизом ҳамчун тӯҳфаи муҳаббат

2. Тарбияи Худо: Нишонаи муҳаббати падаронаи Ӯ

1. Масалҳо 3:11-12 - "Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад".

2. Яъқуб 1:1-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр самараи пурраи худро расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

ба Ибриён 12:8 Аммо агар шумо бе ҷазое бошед, ки ҳама шарики он ҳастанд, пас шумо ҳаром ҳастед, на писарон.

Ҳама мӯъминон гирифтори азобанд ва напазируфтани ҷазо маънои онро дорад, ки мӯъмин фарзанди ҳақиқии Худо нест.

1. Тарбияи Худо: Роҳ ба сӯи писари ҳақиқӣ

2. Неъмати азоб: ба даст овардани савоби пазируфта

1. Масалҳо 3:11-12: "Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад".

2. Яъқуб 1:12: «Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст».

ба Ибриён 12:9 Илова бар ин, мо падарони ҷисми худ дорем, ки моро ислоҳ мекарданд, ва мо онҳоро эҳтиром мекардем: оё беҳтар нест, ки ба Падари рӯҳҳо итоат кунем ва зиндагӣ кунем?

Мо бояд аз Худо битарсем ва ба Ӯ итоат кунем, то зиндагӣ кунем.

1. Қудрати қудрати Худо

2. Масъулияти мо дар итоат ба Худо

1. Масалҳо 3:11-12 - Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад.

2. Румиён 8:14-15 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд. Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтаед, ки дубора ба тарс афтода бошед, балки Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи Ӯ нидо мекунем: "Аббо! Падар!»

ба Ибриён 12:10 Зеро ки онҳо дар тӯли чанд рӯз моро мувофиқи хоҳиши худ ҷазо доданд; балки Ӯ ба манфиати мо, то ки мо шарики қудсияти Ӯ бошем.

Худо моро ба манфиати худ ҷазо медиҳад, то ки мо аз қудсияти Ӯ баҳраманд шавем.

1. "Баракати ҷазодиҳӣ: Чӣ гуна интизоми Худо метавонад ба мо кӯмак кунад, ки ба Ӯ наздиктар шавем"

2. "Тӯҳфаи муқаддасот: шарики қудсияти Худо тавассути тарбияти Ӯ шудан"

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Масалҳо 3:11-12 - Писари ман, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хаста нашав, зеро Худованд ҳар киро дӯст медорад, ҳамчун падари писаре, ки аз ӯ лаззат мебарад, мазаммат мекунад.

ба Ибриён 12:11 Ва ҳеҷ гуна ҷазо барои ҳозира шодӣ, балки ғамангез ба назар мерасад; лекин баъдан он барои онҳое ки ба воситаи он амал мекунанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад.

Оқибат дар он вақт шояд хурсандӣ накунад, аммо баъдан он самараи одилона ва осоишта меорад.

1: Қабули сахтиҳои рӯзгор барои ба даст овардани савоби адолат.

2: Шод шудан аз натиҷаи ҷазои Худо.

1: Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, инро шодии холис ҳисоб кунед, зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр корашро анҷом диҳад, то баркамол ва комил бошӣ, аз чизе кам набошӣ.

2: Масалҳо 3: 11-12 - Писарам, ба ҷазои Худованд беэътиноӣ накун ва аз мазаммати Ӯ хафа нашав, зеро Худованд онҳоеро, ки дӯст медорад, ҷазо медиҳад, мисли падаре, ки аз писараш лаззат мебарад.

ба Ибриён 12:12 Пас, дастҳои овезон ва зонуҳои заифро боло бардоред;

Ин порча моро водор мекунад, ки тавоно бошем ва таслим нашавем.

1. Бархезед ва истодагарӣ кунед: Чӣ гуна мушкилотро бо имон бартараф кардан

мумкин аст

2. Тақвияти имони мо: Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор истодан мумкин аст

1. Ишаъё 40:31 - "Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; бо болҳо мисли уқобҳо хоҳанд баромад; давида, хаста нахоҳанд шуд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд."

2. 1 ба Қӯринтиён 16:13 - «Бедор бошед, дар имон устувор бошед, мисли одамон аз шумо даст кашед, қавӣ бошед».

ба Ибриён 12:13 Ва барои пойҳои худ роҳҳои рост гузоред, то ки ланг аз роҳ дур нашавад; балки бигзор он шифо ёбад.

Мо бояд ба роҳи росту солиҳ саъй кунем ва ба ниёзмандон кумак кунем, ба ҷои нодида гирифтани онҳо.

1. «Роҳи адолат»

2. «Кӯмак ба ланг».

1. Масалҳо 14:12 - Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят он ба марг мебарад.

2. Яъқуб 1:27 - Дине, ки Худои Падари мо ҳамчун пок ва беайб қабул мекунад, ин аст: ба ятимон ва бевазанон дар тангдастӣ ғамхорӣ кардан ва худро аз олуда кардани ҷаҳон нигоҳ доштан.

Ибриён 12:14 Бо тамоми одамон осоиштагӣ ва қудсиятро риоя кунед, ки бидуни он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳанд дид.

Мо бояд барои сулҳу муқаддасӣ саъй кунем, зеро бе онҳо ҳеҷ кас Худовандро дида наметавонад.

1. Қудсият барои муносибат бо Худо муҳим аст

2. Аз паи сулҳ роҳ ба сӯи шодмонӣ аст

1. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо чӣ тавре ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, дар ҳама коратон муқаддас бошед; зеро ки навишта шудааст: «Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам».

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то аз шумо вобаста бошад, бо ҳама дар сулҳ зиндагӣ кунед.

ба Ибриён 12:15 Бодиққат нигоҳ кунед, ки касе аз файзи Худо маҳрум нагардад; Мабодо решаи кудурате, ки ба вуҷуд меояд, шуморо ба изтироб наоварад ва ба ин васила бисёриҳо палид нашаванд;

Дар ҷустуҷӯи лутфи Худо саъй кунед, то ки кудурат ба ҳаёти шумо дохил нашавад ва дигаронро палид накунад.

1. Нагузоред, ки талхӣ дар ҳаёти шумо реша гирад

2. Файз ҷӯед ва аз васвасаҳо парҳез кунед

1. Эфсӯсиён 4:26-27 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

2. Яъқуб 1:14-15 - Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса дучор мешавад, ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Ибриён 12:16 Мабодо касе зинокор ё фосиқ мисли Эсов набошад, ки барои як луқма нахустзодагии худро фурӯхта бошад.

Бепарвоии Эсов ҳамчун огоҳӣ аст, ки ба осонӣ фирефтаи хоҳишҳои дунё нашавед.

1: Мисли Эсов набошед, ки нахустзодагии худро барои лаззати лаҳзае тарк кард.

2: Бипарҳезед, ки мо аз ваъдаҳои Худо ба василаи ҳаловатҳои муваққатӣ фирефта мешавем.

1: Яъқуб 4:3-4 - Шумо мепурсед ва намегиред, зеро ки шумо нодуруст талаб

мекунед, то ки онро барои ҳаловати худ сарф кунед.

2:2 Тимотиюс 2:22 - Аз ҳавасҳои ҷавонӣ бигрезед, вале бо онҳое ки Худовандро аз самими қалб мехонанд, ба адолат, имон, эҳсон ва осоиштагӣ пайравӣ кунед.

ба Ибриён 12:17 Зеро шумо медонед, ки чӣ тавр баъд аз он, вақте ки ӯ мехост баракатро мерос гирад, рад карда шуд; зеро ки ӯ ҷои тавба наёфт, гарчанде ки онро бо чашмони худ бо чашмони худ меҷуст.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Эсов бо вуҷуди тавбаи самимонааш баракатеро, ки аз падараш Исҳоқ талаб мекард, гирифта наметавонад.

1. Зарурати тавбаи самимӣ: Баррасии достони Эсов

2. Чӣ тавр баракатҳои Худоро гирифтан мумкин аст: Омӯзиш аз достони Эсов

1. 2 Қӯринтиён 7:10 - «Зеро ғаму андӯҳи илоҳӣ тавбаеро ба вуҷуд меорад, ки боиси наҷоти бе пушаймонӣ мегардад, дар ҳоле ки ғаму ғуссаи дунё маргро ба вуҷуд меорад».

2. Яъқуб 4:8 - «Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дугонаҳо».

ба Ибриён 12:18 Зеро ки шумо ба кӯҳе ки ламс кардан мумкин аст ва дар оташ сӯхта, на ба зулмот ва зулмот ва тӯфон наомадаед,

Дар ин порча сухан меравад, ки масеҳиён набояд мисли исроилиён дар кӯҳи Сино ба озмоишҳои ҷисмонӣ тоб оранд.

1: Мо ба имони зинда даъват шудаем, на озмоиши ҷисмонӣ.

2: Мо бо аҳди рӯҳонӣ баракат гирифтаем, на аҳди ҷисмонӣ.

1: Хуруҷ 19: 12-13 - Мусо исроилиёнро аз озмоишҳои ҷисмонии онҳо огоҳ мекунад.

2: Ибриён 10:22 - Мо даъват шудаем, ки имоне дошта бошем, ки адолати ботиниро ба вуҷуд меорад.

ба Ибриён 12:19 Ва садои карнай ва овози калом; ки ин овозро шуниданд, илтиҷо мекарданд, ки ин сухан дигар ба онҳо гуфта нашавад:

Онҳое ки овози Худоро шуниданд, ки ба воситаи карнай сухан меронад, илтимос мекарданд, ки калом дигар ба онҳо гуфта нашавад.

1. Қудрати овози Худо: Ҷавоби мо бояд чӣ гуна бошад

2. Даъват барои гӯш кардан ва итоаткорӣ: Он чизе ки мо аз Ибриён 12:19 меомӯзем

1. Ишаъё 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост ва чап гардиш кунед, бо он рафтор кунед".

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Ибриён 12:20 (Зеро ки онҳо ба он амр тоб оварда натавонистанд: «Ва агар он қадар ҳайвони ваҳшӣ ба кӯҳ бирасад, онро сангсор хоҳанд кард ё бо тир тела диҳанд.

Ин порча дар бораи тарси исроилиён аз кӯҳи Сино нақл мекунад, вақте ки Худо аз кӯҳ бо онҳо сухан гуфт ва амр фармуд, ки ба он даст нарасонанд, вагарна онҳо ҷазо хоҳанд ёфт.

1. Тарс аз Худованд ибтидои хирад аст.

2. Худо муқаддас аст ва аз мо қудсиятро талаб мекунад.

1. Хуруҷ 19:12-13 - Вақте ки Худованд ба исроилиён аз кӯҳи Сино сухан мегуфт, онҳо тарсиданд ва дур монданд.

2. Ишаъё 6:1-3 - диди Ишаъё дар бораи Худованд дар қудсияти худ.

Ибриён 12:21 Ва манзара чунон даҳшатнок буд, ки Мусо гуфт: «Бисёртар метарсам ва ларзонам!)

Вақте ки Мусо дар кӯҳи Сино ҷалоли Худоро дид, ба ҳарос афтод.

1. "Натарс: Нигоҳе ба тарси Худо"

2. "Қудрати Худо: Эҳсоси ҷалоли Худо"

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Забур 27:1 - "Худованд нури ман ва наҷоти ман аст; аз кӣ битарсам? Худованд қалъаи ҳаёти ман аст; аз кӣ тарсам?"

Ибриён 12:22 Аммо шумо ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои Ҳай, Ерусалими осмонӣ ва ба гурӯҳи бешумори фариштагон омадаед,

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба кӯҳи Сион, шаҳри Худои Ҳай ва ба Ерусалими осмонӣ биёянд, ки дар он ҷо гурӯҳи бешумори фариштагон интизоранд.

1. Зебоии бемисли бихишт

2. Даъват барои омадан ба кӯҳи Сион

1. Забур 48:1–2 «Худованд бузург аст ва дар шаҳри Худои мо сазовори ҳамду сано аст. Кӯҳи муқаддаси ӯ, ки дар баландӣ зебост, шодии тамоми рӯи замин аст, кӯҳи Сион, дар шимоли дурдаст, шаҳри Подшоҳи бузург».

2. Ваҳй 3:12 «Ҳар кӣ ғолиб аст, дар маъбади Худои худ сутуне хоҳам сохт. Дигар ҳеҷ гоҳ онро тарк намекунанд. Ман бар онҳо номи Худои худ ва номи шаҳри Худои худ, Ерусалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман нозил мешавад, хоҳам навишт; ва номи нави худро низ бар онҳо хоҳам навишт».

Ибриён 12:23 Ба калисои умумӣ ва калисои нахустзодагон, ки дар осмон навишта шудааст, ва ба Худои Довари ҳама ва ба рӯҳҳои одилони комил,

Ин порча дар бораи маҷлиси умумии калисои нахустзодагон, ки дар осмон навишта шудааст, ва ба Худои Довари ҳама ва ба рӯҳҳои одил одамони комил сухан меравад.

1. Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас - Муҳимияти кӯшиш ба сӯи комилият дар Масеҳ

2. Калисои Осмонӣ - Фаҳмидани аҳамияти калисо, ки дар осмон навишта шудааст

1. Эфсӯсиён 4:1-3 - Ба тарзи сазовори даъвате рафтор кардан, ки мо ба он даъват шудаем

2. Қӯлассиён 3:12-17 - Худи навро пӯшидан ва дар муҳаббат ва сулҳ нисбат ба якдигар зиндагӣ кардан

ба Ибриён 12:24 Ва ба Исо миёнарави аҳди ҷадид ва ба хуни пошидан, ки беҳтар аз они Ҳобил сухан меронад.

Муаллифи китоби иброниён Исо ҳамчун миёнарави аҳди нав ва хуни пошидан, ки аз они Ҳобил беҳтар сухан меронад.

1. Исо Миёнарави Аҳди Ҷадид - Чӣ тавр қурбонии ӯ ба мо умед мебахшад

2. Чизҳои беҳтаре, ки тавассути хуни пошидан сухан мегӯянд - қадр кардани қурбонии Исо

1. Ҳастӣ 4:10 - Ва Ӯ гуфт: «Чӣ кор кардай? овози хуни бародарат аз замин ба суи ман нидо мекунад.

2. 1 Юҳанно 1:7 - Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

Ибриён 12:25 Бохабар бошед, ки сухангӯро рад накунед. Зеро, агар онҳое ки ба сухангӯй дар рӯи замин рад карданд, раҳо наёфта бошанд, мо, агар аз Он ки аз осмон сухан гӯяд, рӯй гардонем, боз ҳам раҳо нахоҳем шуд.

Мо набояд каломи Худоро рад кунем, зеро агар онҳое ки онро дар рӯи замин шуниданд, аз ҷазо раҳоӣ ёфта наметавонистанд, албатта, мо аз Ӯ, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯй гардонем.

1. Радди Каломи Худо: Интихоби хатарнок

2. Рад кардани Каломи Худо: Оқибатҳо

1. Ирмиё 17:9-10 - Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад? Ман, Худовандо, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмолаш бидиҳам.

2. Румиён 2:3-4 - Оё гумон мекунед, эй одам, ки онҳоеро, ки ба чунин корҳо машғул мешавед, доварӣ мекунед ва худатон онҳоро мекунед, аз доварии Худо раҳо хоҳед ёфт? Ё ба сарвати меҳрубонӣ ва бурдборӣ ва сабри ӯ гумон мебаред ва намедонед, ки меҳрубонии Худо шуморо ба сӯи тавба роҳнамоӣ мекунад?

ба Ибриён 12:26 Он гоҳ овози Ӯ заминро ба ларза андохта буд, аммо ҳоло Ӯ ваъда дода, гуфтааст: "Боз бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза меандозам".

Худо ваъда дод, ки замину осмонро бори дигар ларзонад.

1. Ваъдаҳои Худо: Такон додани замину осмон

2. Қудрати ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 34:4 Ва тамоми лашкари осмон пароканда хоҳад шуд, ва осмон мисли тӯмор печида хоҳад шуд; ва тамоми лашкари онҳо фурӯ хоҳад афтод, чунон ки барг аз ток меафтад ва мисли анҷири аз ток афтида меафтад. дарахти анҷир.

2. Ишаъё 13:13 Бинобар ин Ман осмонро ба ларза хоҳам овард, ва замин дар ғазаби Худованди лашкарҳо ва дар рӯзи хашми шадиди Ӯ аз ҷои худ дур хоҳад шуд.

Ибриён 12:27 Ва ин калима, ки "Боз як бори дигар" маънои аз байн бурдани он чиро, ки ба ларза афтодаанд, мисли чизҳои офаридашуда, то он чиро, ки ба ларза намеафтад, боқӣ монад.

Муаллифи Ибриён 12:27 мефаҳмонад, ки ин ибораи "Боз бори дигар" ба нест кардани чизҳои офаридашуда, ки ба ларза андохтан мумкин аст, ишора мекунад, то танҳо он чизҳое, ки ба ларза намеоянд, боқӣ монад.

1. "Ҷунбиши ҳама чиз: Мо аз Ибриён 12:27 чӣ омӯхта метавонем?"

2. "Бар пояи устувор истодан: Зиндагӣ ба Ибриён 12:27 дар ҳаёти мо"

1. Ишаъё 66:1-2 - "Худованд чунин мегӯяд: "Осмон тахти Ман аст, ва замин зери пои Ман аст. Куҷост хонае, ки Маро бино хоҳӣ кард? Ва макони оромии Ман куҷост? Барои ҳамаи ин чизҳо Дасти Ман офаридааст, ва ҳама чиз вуҷуд дорад, мегӯяд Худованд.

2. Матто 7:24-27 - «Бинобар ин ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ӯро ба марди хирадманд монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кард: ва борон борид, обхезиҳо ва шамолҳо борид. вазида, бар он хона зад, ва он наафтид, зеро ки он бар санг бунёд шуда буд; лекин ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад, ва онҳоро ба ҷо наоварад, мисли одами нодоне хоҳад буд, ки хонаи худро бар рег бино кардааст ; ва борон борид, обхезиҳо омад, ва бодҳо вазида, он хонаро пахш кард, ва он фурӯ рехт, ва фурӯпошии он бузург буд».

ба Ибриён 12:28 Бинобар ин, мо салтанатеро қабул кардаем, ки онро ҷунбондан мумкин нест, бигзор файз дошта бошем, то ки ба василаи он мо ба Худо ба таври мақбул бо эҳтиром ва тарси Худо хизмат кунем.

Мо бояд ба Худо бо эҳтиром ва тарси илоҳӣ хизмат кунем, то салтанати устувори Ӯро ба даст орем.

1. Зиндагӣ бо эҳтиром ва тарси Худо

2. Гирифтани Малакути Худо

1. Воиз 12:13 Биёед, хулосаи тамоми масъаларо бишнавем: аз Худо битарс ва аҳкоми Ӯро риоят кун, зеро ки тамоми вазифаи инсон ин аст.

2. Матто 6:33 Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

Ибриён 12:29 Зеро ки Худои мо оташи фурӯбаранда аст.

Худо як мавҷуди тавоно ва дилчасп аст, ки мехоҳад дилҳои моро бихӯрад.

1: Худои мо оташи ҳавас аст - Ибриён 12:29

2: Қудрати оташи Худо - Ибриён 12:29

1: Такрори Шариат 4:24 - Зеро ки Худованд Худои ту оташи фурӯбаранда ва Худои ҳасад аст.

2: Хуруҷ 24:17 - Ва зуҳури ҷалоли Худованд дар пеши назари банӣ-Исроил мисли оташе буд, ки дар қуллаи кӯҳ фурӯ мебурд.

Ибриён 13 боби сездаҳум ва охирини китоби Ибриён дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб насиҳатҳо ва дастурҳои гуногунро барои имондорон дар бар мегирад, ки ҳаёти амалии масеҳӣ ва аҳамияти муҳаббат, меҳмоннавозӣ ва итоаткорро таъкид мекунанд.

Сархати 1: Боб бо даъват кардани имондорон оғоз мешавад, ки бигзор муҳаббати бародарона идома ёбад. Онҳоро ташвиқ мекунанд, ки ба бегонагон меҳмоннавозӣ нишон диҳанд, зеро баъзеҳо фариштагонро бидуни огоҳӣ меҳмоннавозӣ кардаанд. Муаллиф таъкид мекунад, ки имондорон бояд онҳоеро, ки дар зиндон ҳастанд ва бадрафторӣ мекунанд, ба ёд оранд, ки гӯё худашон азоб мекашанд (Ибриён 13:1-3). Издивоҷ эҳтиром карда мешавад ва аз зино ҳушдор дода мешавад. Қаноатмандӣ аз он чизе ки шахс дорад, бар муҳаббат ба пул таъкид мешавад (Ибриён 13:4-6).

Параграфи 2: Дар оятҳои 7-17 насиҳат ба ёд оварда шудааст, ки пешвоёне, ки каломи Худоро ба онҳо гуфтаанд ва тарзи ҳаёти онҳоро ҳамчун намунаи имон ҳисоб мекунанд. Ба имондорон даъват карда мешавад, ки ба таълимоти гуногун гирифтор нашаванд, балки дар файзи Масеҳ устувор монданд (Ибриён 13:8-9). Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки ҳамеша ба исми Исо қурбониҳои ҳамду сано пешкаш кунанд ва ҳангоми мубодила бо дигарон корҳои нек кунанд (Ибриён 13:15-16). Итоат ба пешвоёни рӯҳонӣ таъкид шудааст, зеро онҳо бар ҷонҳо назорат мекунанд ва ҳисобот медиҳанд.

Параграфи 3: Аз ояти 18 сар карда, аз номи муаллиф дархости дуо ва хоҳиши барқароршавӣ вуҷуд дорад, то ки ӯ ба зудӣ ба онҳо ташриф орад (Ибриён 13:18-19). Муаллиф дар хотима бо дуои хайрхоҳии худ барои сулҳи Худо, ки аз тамоми фаҳмишҳо дар бораи бо онҳо будан тавассути Исои Масеҳ болотар аст. Вай аз онҳое, ки дар Италия ҳастанд (эҳтимолан ҳамимонон) салом мефиристад ва онҳоро даъват мекунад, ки бо бӯсаи муқаддас салом гӯянд. Дар охир, ӯ дуо мекунад, ки файзи Худо бо ҳамаи онҳо бошад (Ибриён 13:20-25).

Хулоса, дар Ибриён 13 дастурҳои амалӣ барои зиндагии масеҳӣ оварда шудаанд. Он ба муҳаббати бародарона, меҳмоннавозӣ нисбат ба бегонагон, ёдоварӣ кардани шахсоне, ки азоб мекашанд ё зиндонӣ шудаанд, эҳтироми издивоҷ ва канорагирӣ аз бадахлоқии ҷинсӣ таъкид мекунад. Он ба қаноатмандӣ бар тамаъ ба сарват ташвиқ мекунад. Дар ин боб инчунин аҳамияти пайравӣ ба намунаҳои пешвоёни содиқ ва устувор мондан дар файз дар байни таълимоти гуногун таъкид мешавад. Итоаткорӣ ба пешвоёни рӯҳонӣ дар баробари қурбонии ҳамду сано тавассути номи Исо ҳангоми иҷрои корҳои нек ва мубодила бо дигарон таъкид карда мешавад. Муаллиф аз номи онҳо дуо талаб мекунад, умеди барқарории сулҳи Худо бар онҳо

мефиристад, аз Италия салом мефиристад, байни мӯъминон саломи мутақобиларо даъват мекунад, хоҳиши файзи Худоро бар ҳамагон баён мекунад.

Ибриён 13:1 Бигзор муҳаббати бародарона идома ёбад.

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки минбаъд низ муҳаббати бародарона зоҳир кунанд.

1. «Қудрати муҳаббат: Чӣ тавр мо метавонем муҳаббати бародаронаро нишон диҳем».

2. "Мушкилоти муҳаббати бародарона: Чӣ тавр мо метавонем муносибатҳои дӯстдоштаро инкишоф диҳем"

1. Юҳанно 13:34-35 - «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред: чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. 1 Юҳанно 4:7-8 - «Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст».

Ибриён 13:2 Дар меҳмонии бегонагон фаромӯш накунед, зеро ки ба василаи ин баъзе касон фариштаҳоро бехабар меҳмоннавозӣ кардаанд.

Ба бегонагон меҳмоннавоз буданро фаромӯш накунед: баъзеҳо надониста фариштаҳоро ҳамчун меҳмон пазирой кардаанд.

1. Аҳамияти меҳмоннавозӣ ва истиқболи бегонагон.

2. Чӣ тавр мо метавонем бехабар аз ҷониби меҳмоннавозӣ файзи Худоро васеъ кунем.

1. Ҳастӣ 18:1-8 - Иброҳим ва Соро се марди бегонаро пазирой мекунанд.

2. Луқо 10:25-37 - Масал дар бораи сомарии нек.

ба Ибриён 13:3 Занбонҳоро ба ёд оред, чунон ки бо онҳо бастаанд; ва онҳое ки азоб мекашанд, чунон ки шумо низ дар ҷисм ҳастед.

Мо бояд онҳоеро, ки дар зиндон ҳастанд ва ранҷу азоб мекашанд, ҳамон тавре, ки мо худамонро ба ёд меорем.

1. Мо даъват шудаем, ки ба ҳамватанамон муҳаббат ва ғамхорӣ кунем

2. Раҳму шафқат ба мубориза ва мазлум

1. Матто 25:36-40 - "Ман дар зиндон будам ва шумо ба хабаргирии ман омадед"

2. Румиён 12:15 - «Бо шодӣ шодӣ кунед; бо гирякунандагон гиря кунед».

Ибриён 13:4 Издивоҷ дар ҳама чиз мӯҳтарам аст, ва бистар беайб аст; лекин зинокорон ва зинокоронро Худо доварӣ хоҳад кард.

Издивоҷ як ниҳоди муқаддасест, ки бояд эҳтиром карда шавад; бадахлоқии ҷинсӣ аз ҷониби Худо беҷазо наmemонад.

1: Издивоҷ атои Худост: Эҳтиром кунед ва Худо онро баракат медиҳад

2: Худо довари олӣ аст: Зинокорон ва зинокорон битарсед

1: Эфсӯсиён 5:25-33 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард.

2: 1 Қӯринтиён 6:18-20 - Аз зино гурезед. Ҳар гуноҳе ки одам мекунад, бе бадан аст; лекин ҳар кӣ зино мекунад, бар зидди ҷисми худ гуноҳ мекунад.

Ибриён 13:5 Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

Мо бояд бо сухани худ саховатманд бошем ва бо он чизе ки дорем, қаноат кунем, зеро Худо ваъда додааст, ки ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад ва моро тарк намекунад.

1. Ваъдаи муҳаббати бепоёни Худо

2. қаноатмандӣ дар ҷаҳони беҷавоб

1. Такрори Шариат 31:6 - Қавӣ ва далер бошед. Аз онҳо натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту бо ту меравад; ӯ ҳеҷ гоҳ шуморо тарк намекунад ва тарк намекунад.

2. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам.

Ибриён 13:6 То ки далерона бигӯем: "Худованд ёвари ман аст, ва ман наметарсам, ки одам бо ман чӣ кунад".

Худо ёвари мост ва ба мо лозим нест, ки аз чизе битарсем, ки инсон метавонад аз ӯҳдаи худ битарсад.

1: Мубориза бо тарс бо имон ба Худо

2: таваккал ба Худо дар баробари фитна

1: Забур 46:1-2 "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳозиразамон дар мусибат аст. Пас, мо наметарсем, агар замин барканор шавад ва кӯҳҳо ба миёнаи баҳр бурда шаванд."

2: Ишаъё 41:10 "Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; туро қувват хоҳам дод; бале, ман туро ёрӣ хоҳам дод; бале, туро бо дасти рости адолати ман».

ба Ибриён 13:7 Ононеро, ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, ба ёд оред, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд: имонашон аз паи анҷоми гуфтугӯи онҳост.

Ба ёд оред ва ба онҳо пайравӣ кунед, ки каломи Худоро гуфтаанд.

1. Намунаи хубе барои пайравӣ кунед

2. Гуё ки имруз рузи охират бошад зиндаги кун

1. Филиппиён 3:17 - Бародарон ва хоҳарон, ба ман пайравӣ кунед ва ба онҳое, ки мувофиқи намунаи шумо дар мо зиндагӣ мекунанд, риоя кунед.

2. Яъқуб 4:14 - Шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Ибриён 13:8 Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст.

Исои Масеҳ доимӣ ва тағйирнопазир аст.

1: Худо мӯъмин аст - Мо метавонем ба ваъдаҳои Ӯ такя кунем ва ба хислати устувори Ӯ таваккал кунем.

2: Худо бетағйир аст - хислаташ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст.

1: Isaiah 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад боқӣ хоҳад монд.

2:1 Петрус 1:25 - Аммо каломи Худованд то абад боқӣ мемонад. Ва ин сухан хушхабарест, ки ба шумо мавъиза шудааст.

Ибриён 13:9 Ба таълимоти гуногун ва бегона нашавед. Зеро кори хуб аст, ки дил бо файз устувор бошад; на бо гӯшт, ки ба онон, ки дар он машғуланд, фоидае надошт.

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба таълимоти гуногун фирефта нашаванд, зеро беҳтар аст, ки дар файз устувор бошед, аз он ки ба қоидаҳои беруна нигаронӣ кунед.

1. Файзи Худо аз қонуншиносӣ бузургтар аст

2. Қалби худро дар лутфи Худо устувор гардонед

1. Ғалотиён 5:1-4 - Пас, дар озодие, ки Масеҳ моро ба воситаи он озод кардааст, устувор истода бошед ва дубора ба юғи ғуломӣ гирифтор нашавед.

2. Румиён 8:1-2 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

Ибриён 13:10 Мо қурбонгоҳе дорем, ки онҳое ки ба хаймаи муқаддас хизмат мекунанд, ҳақ надоранд аз он бихӯранд.

Ин порча тақсими байни онҳоеро, ки ба хаймаи муқаддас хизмат мекунанд ва қурбонгоҳ доранд, таъкид мекунад.

1. Имтиёзҳои мӯъминон: омӯхтани фарқияти байни онҳое, ки дар хайма хизмат мекунанд ва қурбонгоҳ доранд

2. Аҳамияти қурбонгоҳ: Фаҳмидани аҳамияти дастрасӣ ба қурбонгоҳ

1. 1 ба Қӯринтиён 10:18 - "Инак, Исроил ба ҳасби ҷисм: оё онҳое ки аз қурбониҳо мехӯранд, шарикони қурбонгоҳ нестанд?"

2. Хуруҷ 24: 4-8 - "Ва Мусо тамоми суханони Худовандро навишт, ва субҳи барвақт бархоста, дар зери теппа қурбонгоҳ ва дувоздаҳ сутун бино кард, мувофиқи дувоздаҳ сибти Исроил."

Ибриён 13:11 Зеро ки ҷасади он ҳайвонҳое, ки хуни онҳоро саркоҳин барои гуноҳ ба маъбад овардааст, берун аз ӯрдугоҳ сӯзонда мешавад.

Дар Ибриён 13:11 тасвир шудааст, ки ҷасади ҳайвонҳои қурбонӣ пас аз он ки саркоҳин хуни онҳоро барои гуноҳ ба маъбад меорад, берун аз ӯрдугоҳ сӯзонда мешавад.

1: Мо бояд барои қурбонии Исо ва марҳамати Ӯ, ки моро аз гуноҳҳои мо наҷот медиҳад, миннатдор бошем.

2: Мо бояд аҳамияти системаи қурбонӣ дар Аҳди Қадим ва тарзи нишон додани қурбонии комили Исоро дарк кунем.

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро ба мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Isaiah 53: 4-5 - Аммо иродаи Худованд буд, ки ӯро пахш кунад ва ӯро азоб диҳад, ва гарчанде ки Худованд ҷони ӯро қурбонии гуноҳ кунад, ӯ насли худро дида, рӯзҳои худро дароз хоҳад кард, ва иродаи Худованд дар дасташ обод гардад.

Ибриён 13:12 Бинобар ин Исо низ, то ки мардумро бо Хуни Худ тақдис кунад, берун аз дарвоза уқубат кашид.

Қурбонии Исо барои тақдис кардани мардум намунаи олии фидокорист.

1: Намунаи олии фидокории Исо.

2: Аҳамияти қурбонии Исо.

1: Марк 10:45 - Зеро ки Писари Одам низ на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисёриҳо фидо кунад.

2: Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтар аз ин касе надорад: ҷони худро барои дӯстон фидо кардан.

ба Ибриён 13:13 Пас, дашномҳои ӯро гирифта, берун аз ӯрдугоҳ назди Ӯ биравем.

Нависандаи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки маломати Исоро қабул кунанд ва бидуни лагер ба назди Ӯ бираванд.

1: Маломати Исоро қабул кунед ва арзишҳои ҷаҳониро рад кунед

2: Эҳсоси маломати Исо ва истодагарии ҳақиқати Худо

1: Ишаъё 53: 3-5 - Ӯ аз одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2: Матто 10:39 - Ҳар кӣ ҷони худро ёбад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт.

Ибриён 13:14 Зеро ки мо дар ин ҷо шаҳри доимӣ надорем, балки меҷӯем, ки биёяд.

Муъминон мунтазири шаҳри осмоние ҳастанд, ки ҳеҷ гоҳ аз байн нахоҳад рафт.

1. "Мо хонаи осмониро меҷӯем"

2. "Зиндагӣ бидуни амнияти заминӣ"

1. 2 ба Қӯринтиён 5:1-4 - Зеро мо медонем, ки агар хонаи заминии мо аз ин хаймаи муқаддас барҳам хӯрд, мо бинои Худо дорем, хонаи бо дастҳо сохта нашудааст ва дар осмон абадӣ аст.

2. Ваҳй 21:1-2 - Ва ман осмони нав ва замини навро дидам: зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузаштанд; ва дигар баҳр набуд. Ва ман Юҳанно дидам, ки шаҳри муқаддас, Ерусалими нав, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард ва ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шудааст.

Ибриён 13:15 Пас, биёед ба василаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо тақдим кунем, яъне самараи лабони худро ба исми Ӯ шукр гӯем.

Қурбонии ҳамду сано қурбоние барои Худост, ки бояд ҳамеша дода шавад.

1. Қурбонии ҳамду сано: ҳадя ба Худо 2. Шукргузорӣ ба Худо: амали ситоиш

1. Забур 100:4-5 Аз дарвозаҳои Ӯ бо шукрона ва аз ҳавлиҳои Ӯ бо ҳамду сано дароед! Ба ӯ шукр гӯед; номи ӯро муборак бод! 2. Қӯлассиён 3:15-17 Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед, ва дар дилҳои худ ба Худо шукр гӯед.

Ибриён 13:16 Аммо некӣ кардан ва муошират карданро фаромӯш накунед, зеро ки аз чунин қурбониҳо ба Худо писанд аст.

Ба дигарон хайр кардан ва хайр кардан ба Худо писанд аст.

1: Намунаи раҳмдилӣ ва саховатмандии Исо ёдрас кардани он чизест, ки ба Худо маъқул аст.

2: Меҳрубонӣ ва хайрхоҳӣ ба дигарон як роҳи ҷалоли Худост.

1: Аъмол 10:38, "Чӣ гуна Худо Исои Носириро бо Рӯҳулқудс ва бо қувват тадҳин кард, ки ӯ ба некӣ машғул буд ва ҳамаи мазлумони иблисро шифо медод, зеро Худо бо Ӯ буд."

2: Ғалотиён 6:10, "Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама, алалхусус ба аҳли имон некӣ кунем."

Ибриён 13:17 Ба онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, итоат кунед ва худро итоат кунед; зеро онҳо мисли онҳое ки ҳисобот медиҳанд, ҷонҳои шуморо интизоранд, то ин корро бо шодӣ кунанд, на бо ғам; зеро ки ин барои шумо фоидаовар нест. .

Мо бояд ба пешвоёни рӯҳонии худ итоат кунем ва итоат кунем, зеро онҳо барои ҷони мо масъуланд ва барои нигоҳубини онҳо дар бораи мо ҳисобот хоҳанд дод.

1. Муҳимияти пайравӣ ба қудрати рӯҳонӣ

2. Шодии пуштибонӣ аз пешвоёни таъинкардаи Худо

1. 1 Петрус 5:5, «Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Ишаъё 9:6-7, «Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд; ва номи ӯ аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно ва ҷовидонӣ номида хоҳад шуд. Падар, шоҳзодаи сулҳ. Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии ӯ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ хотима нахоҳад дошт, то ки онро фармон диҳанд, ва онро бо доварӣ ва адолат барқарор кунанд, то абад. Гайрати Худованди лашкарҳо инро иҷро хоҳад кард».

Ибриён 13:18 Барои мо дуо гӯед, зеро мо боварӣ дорем, ки виҷдони пок дорем ва дар ҳама чиз мехоҳем, ки ҳалол зиндагӣ кунем.

Мо бояд дар хакки онхое дуо кунем, ки тайёранд софдилона зиндагӣ кунанд ва вичдони пок дошта бошанд.

1. Қувваи дуо: Истифодаи намоз барои дастгирии ирода ва ҳалол

2. Муҳимияти виҷдони пок: Зиндагӣ бо поквиҷдонӣ ва ростқавлӣ

1. Масалҳо 11:3 (Беайбии росткорон онҳоро ҳидоят мекунад, вале каҷи хоин онҳоро несту нобуд мекунад.)

2. 1 Петрус 3:16 (Виҷдони пок дошта бошед, то вақте ки шумо тӯҳмат мекунанд, онҳое, ки рафтори неки шуморо дар Масеҳ дашном медиҳанд, хиҷил шаванд.)

Ибриён 13:19 Аммо аз шумо хоҳишмандам, ки беҳтараш ин корро кунед, то ки зудтар назди шумо баргардонида шавам.

Нависандаи китоби Ибриён хонандагони худро ташвиқ мекунад, ки коре кунанд, то ба зудӣ ба онҳо баргардад.

1: Кори дуруст кунед ва Худо шуморо мукофот медиҳад.

2: Вақте ки мо барои корҳои нек ҷамъ мешавем, Худо моро баракат медиҳад.

1: Румиён 12:10-13 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

2: Ғалотиён 6:9-10 - Ва биёед аз корҳои нек хаста нашавем, зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар таслим нашавем. Пас, ба қадри имкон, биёед ба ҳама ва хусусан ба аҳли имон некӣ кунем.

ба Ибриён 13:20 Худои осоиштагӣ, ки Худованди мо Исои Масеҳро, чӯпони бузурги гӯсфандонро ба воситаи хуни аҳди ҷовидона аз мурдагон эҳё кард,

Худои сулҳу осоиштагӣ Исоро, чӯпони бузурги гӯсфандонро ба воситаи аҳди абадӣ бармегардонад.

1: Мо метавонем ба аҳди абадии Худо дар бораи сулҳ такя кунем.

2: Исо чӯпони бузурги мост ва мо метавонем ба аҳди абадии Ӯ эътимод кунем.

1: Ишаъё 53: 5-6 «Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату

кӯб шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем. Ҳамаи мо гӯсфандони дӯстдоштаамон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст».

2: Ирмиё 32:40 «Ва Ман бо онҳо аҳди ҷовидона хоҳам баст, то ки аз онҳо рӯй нагардонам ва ба онҳо некӣ кунам; балки тарси худро дар дилашон хоҳам гузошт, ки онҳо аз Ман дур нашаванд».

ба Ибриён 13:21 Шуморо дар ҳар кори нек барои ба ҷо овардани иродаи Ӯ комил гардонед ва дар шумо он чи ба назари Ӯ писанд аст, ба воситаи Исои Масеҳ амал кунед; ки то абад ҷалол бод. омин.

Худо моро даъват мекунад, ки ба Ӯ хизмат кунем ва иродаи Ӯро иҷро кунем ва Исои Масеҳ ба мо қувват мебахшад.

1. Зиндагии муқаддас ва писандидаи Худо

2. Қудрати Исои Масеҳ дар ҳаёти мо

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи мекунед, хоҳ дар сухан ва хоҳ дар амал, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ ба Худои Падар шукр гӯед.

2. Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Ӯ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

Ибриён 13:22 Ва аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунам, ки каломи насиҳатро қабул кунед, зеро ки ман ба шумо нома навиштаам.

Муаллифи Ибриён 13:22 хонандагонро ташвиқ мекунад, ки насиҳати ӯро гӯш кунанд, зеро ӯ бо чанд калима ба онҳо нома навиштааст.

1. Қудрати чанд сухан: Омӯзиши сухани оқилона

2. Баракати гӯш кардан: гӯш додан ба каломи насиҳат

1. Масалҳо 10:19 - Дар бисёр суханҳо гуноҳ намехоҳад, аммо касе ки лабҳои худро нигоҳ дорад, доно аст.

2. Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

ба Ибриён 13:23 Бидонед, ки бародари мо Тимотиюс озод карда шудааст; бо ки, агар ба наздикӣ биёяд, туро мебинам.

Бародарамон Тимотиюс озод шуд ва шояд ба наздикӣ ба назди мо меояд.

1. Озодии ваҳдат: Ҷустуҷӯи нерӯ дар пуштибонии дигарон

2. Боби нав: Оғози имкониятҳои тағйирот

1. Румиён 8:31 - «Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?»

2. Эфсӯсиён 4:2-3 - «[2] бо камоли фурӯтанӣ ва фурӯтанӣ, бо пурсабрӣ, бо якдигар дар муҳаббат муносибат кунед, [3] то ягонагии Рӯҳро дар риштаи осоиштагӣ нигоҳ доред».

Ибриён 13:24 Ба ҳамаи онҳое ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд ва ба ҳамаи муқаддасон салом гӯед. Италия ба шумо салом мерасонанд.

Муаллифи китоби Ибриён хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба шахсони бонуфуз ва тамоми муқаддасон салом расонанд ва ба мардуми Италия низ саломи онҳоро мефиристад.

1. «Салом ба шахсони мансабдор»

2. «Муҳаббат ба ҳамаи муқаддасон»

1. Румиён 13:1–7

2. 1 Петрус 5:5–7

Ибриён 13:25 Файз бо ҳамаи шумо бод. омин.

Муаллифи китоби Ибриён ба хонандагони худ хотиррасон мекунад, ки файзи Худо бо ҳамаи онҳост.

1. «Қудрати файз»

2. «Баракати раҳмати Худо»

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад."

2. Юҳанно 1:17 - «Зеро ки шариат ба воситаи Мусо дода шуд; файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад».

Яъқуб 1 боби якуми Номаи Яъқуб дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯъҳои гуногун, аз қабили озмоишҳо, ҳикмат ва субот дар ҳаёти масеҳӣ муроҷиат мекунад.

Параграфи 1: Боб бо таъкид кардани арзиши озмоишҳои тобовар ва баррасии онҳо ҳамчун имкониятҳои рушд оғоз меёбад. Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки ҳангоми дучор шудан бо озмоишҳои гуногун тамоми хурсандиро ҳисоб кунанд, зеро онҳо истодагарӣ меоранд ва дар ниҳоят ба камолот оварда мерасонанд (Яъқуб 1:2-4). Муаллиф таъкид мекунад, ки афроде, ки хирад надоранд, бояд аз Худое бипурсанд, ки саховатмандона хирадро бе сарзаниш медиҳад. Бо вуҷуди ин, онҳо бояд бидуни шубҳа бо имон пурсанд, зеро одами дудилагӣ набояд интизори гирифтани чизе аз Худованд бошад (Яъқуб 1:5-8).

Сархати 2: Дар оятҳои 9-18 ба фурӯтанӣ ва қаноатмандӣ таъкид шудааст. Бародари бечораро ташвиқ мекунад, ки аз баланд шудани худ ифтихор кунад, дар ҳоле ки сарватманд бояд бо хории худ фахр кунад, зеро моли дунё муваққатист. Имондорон аз фирефтаи ҳавасҳои худ огоҳ карда мешаванд, ки метавонанд ба гуноҳ ва марг оварда расонанд (Яъқуб 1:12-15). Баръакс, ҳар як атои хуб аз ҷониби Худост, ки мисли сояҳои тағйирёбанда тағир намеёбад. Ӯ моро бо каломи ростии Худ ба вуҷуд овард, то ки мо дар байни офаридаҳои Ӯ як навъ аввалин меваҳо бошем (Яъқуб 1:16-18).

Сархати 3: Аз ояти 19 сар карда, ба имондорон насиҳат дода шудааст, ки дар шунидан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошанд. Ғазаби инсон адолатро ба вуҷуд намеорад; аз ин рӯ, ба имондорон даъват карда мешавад, ки ҳар гуна ифлосӣ ва бадиҳои зиёдро дур кунанд, дар ҳоле ки бо фурӯтанӣ каломи ҷобаҷошударо, ки ҷонҳои онҳоро наҷот дода метавонад, қабул кунанд (Яъқуб 1:19-21). Ин боб бо даъват ба итоаткории фаъол анҷом меёбад, на танҳо шунидани каломи Худо. Дини ҳақиқӣ дидани ятимон ва бевазанонро дар ранҷу азоби онҳо дар бар мегирад ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ медорад (Яъқуб 1:22-27). Ин порча муҳимияти истодагарӣ дар озмоишҳо, аз Худо бо вафодорӣ ҷустуҷӯи ҳикмат, фурӯтанӣ ва қаноатмандӣ сарфи назар аз мақоми дунявӣ, идора кардани сухан ва

хашми худ тавассути фурӯтанӣ дар назди Каломи Худо таъкид мекунад.

Яъқуб 1:1 Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ сибти парокандашуда салом расонед.

Яъқуб, бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд, саломи худро ба дувоздаҳ сибти Исроил, ки дар саросари ҷаҳон парокандаанд, мефиристад.

1. Ба намунаи Яъқуб пайравӣ кунед ва бо тамоми дили худ ба Худо хизмат кунед.

2. Сарфи назар аз тафовутҳои мо, мо ҳама аъзои як оила ҳастем ва дар муҳаббати худ ба Худо муттаҳид ҳастем.

1. Румиён 12:10 - Дар муҳаббат ба якдигар содиқ бошед. Якдигарро аз худ болотар иззат кунед.

2. Қӯлассиён 3:12-14 - Бинобар ин, чун халқи баргузидаи Худо, муқаддас ва маҳбуби азиз, ҳамдардӣ, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрӣ дар бар кунед. Бар якдигар сабр кунед ва якдигарро бибахшед, агар касе аз шумо аз касе ранҷе дошта бошад. Бибахшед, чунон ки Худованд шуморо бахшидааст. Ва бар ҳамаи ин фазилатҳо муҳаббате, ки ҳамаро дар ваҳдати комил ба ҳам мепайвандад.

Яъқуб 1:2 Эй бародарони ман, вақте ки ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед;

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар васвасаҳо шодӣ пайдо кунанд.

1. Табдил додани озмоишҳо ба пирӯзӣ: дарёфти шодӣ дар замонҳои душвор

2. Васвасаҳо: Чӣ тавр мо метавонем аз муборизаҳои худ хурсандӣ пайдо кунем?

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед.

2. 1 Петрус 1:6-7 - Аз ин шумо хеле шод мешавед, гарчанде ки ҳоло барои муддати каме шояд ба шумо лозим омад, ки дар ҳама гуна озмоишҳо андӯҳгин шавед. Инҳо

барои он омадаанд, ки ҳақиқии собитшудаи имони шумо - арзиши бузургтар аз тилло, ки ҳарчанд дар оташ тоза шуда нобуд мешавад - ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ боиси ҳамду сано, ҷалол ва ҷалол гардад.

Яъқуб 1:3 Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

Ин порча аҳамияти суботро таъкид мекунад, зеро озмоишҳо ва мусибатҳо метавонанд саброро мустаҳкам ва инкишоф диҳанд.

1. «Барои имон устувор будан: чӣ гуна сабр сабри моро мустаҳкам мекунад»

2. "Қувваи сабр: Чӣ тавр мо метавонем тавассути озмоишҳо рушд кунем"

1. Румиён 5:3-4 «На танҳо ин тавр, балки мо низ аз уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр, сабр, хислат ва хислат, умедро ба вуҷуд меорад».

2. Ибриён 10:36 "Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки пас аз ба ҷо овардани иродаи Худо, ваъдаро қабул кунед"

Яъқуб 1:4 Аммо бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

Сабр барои рушди рӯҳонӣ ва ноил шудан ба зиндагии бидуни камбудиҳо муҳим аст.

1: Сабр фазилатест, ки ба камолоти рӯҳонӣ мебарад.

2: Тарбияи сабру таҳаммул ба зиндагии комил ва камбудӣ мебарад.

1: Филиппиён 4:12-13 - Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Дар ҳар шароите, ки ман бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандӣ рӯбарӯ шуданро омӯхтаам.

2: Забур 37:7-8 - Ба ҳузури Худованд ором бош ва Ӯро сабр кун; Аз касе, ки дар роҳи ӯ муваффақ мешавад, аз касе, ки найрангҳои бад мекунад, ғамгин нашав!

Яъқуб 1:5 Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай дода мешавад.

Яъқуб онҳоеро, ки ҳикмат надоранд, ташвиқ мекунад, ки аз Худо талаб кунанд, зеро Ӯ саховатмандона онро бидуни сарзаниш медиҳад.

1. Саховати Худо: Омӯзиши гирифтани ҳикмати Ӯ

2. Ҳикмати пурсиш: Татбиқи Яъқуб 1:5 дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то даме ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, то ки ба ӯ ва ба Худои мо марҳамат кунад, зеро ки ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Масалҳо 2:6-7 - Зеро ки Худованд ҳикмат медиҳад; аз даҳони Ӯ дониш ва фаҳм мебарояд; барои росткорон ҳикмати солим ҷамъ мекунад; вай сипарест барои онҳое, ки дар беайбӣ рафтор мекунанд.

Яъқуб 1:6 Аммо бигзор вай бо имон талаб кунад, ва ҳеҷ шубҳа накунад. Зеро ҳар кӣ беҷуръат аст, мисли мавҷи баҳр аст, ки бо шамол ронда ва парронда аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки бо имон ва итминон аз Худо ёрӣ пурсем, ба ҷои он ки дар ғазаб ва парешон шавем.

1. "Зиндагӣ бо имон ва итминон"

2. "Муқовимат ба васвасаи шубҳа"

1. Румиён 4:17-21 - имони Иброҳим ба ваъдаи Худо ба ӯ адолат ҳисоб карда шуд

2. Ишаъё 7:9 - Агар шумо дар имони худ устувор набошед, ҳеҷ гоҳ истода наметавонед.

Яъқуб 1:7 Зеро он одам набояд фикр кунад, ки аз Худованд чизе ба даст хоҳад овард.

Ин порча таъкид мекунад, ки Худованд ба касе, ки ба Ӯ таваккал надорад, чизе намедиҳад.

1. "Таваккал ба Худованд: муносибати зарурӣ барои гирифтани баракатҳои Ӯ"

2. "Қувваи имон: кушодани баракатҳои Худованд"

1. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Яъқуб 1:8 Одами дудилагӣ дар ҳама роҳҳои худ ноустувор аст.

Шахсе, ки дудилагӣ дорад, дар ҳама ҷабҳаҳои зиндагӣ беэътимод аст.

1. Дар эътиқоди худ устувор бошед, на дучандон - Яъқуб 1:8

2. Ҳаёти ноустувори шахси дутараф - Яъқуб 1:8

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро нобуд мекунад.

2. Масалҳо 4:23 - Дили худро бо тамоми ҳушёр нигоҳ доред, зеро аз он чашмаҳои ҳаёт ҷорӣ мешавад.

Яъқуб 1:9 Бигзор бародари паст аз баланд шудани худ шод шавад:

Ин порча масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки новобаста аз он ки он чӣ қадар фурӯтан бошад, аз мақоми худ шодӣ пайдо кунанд.

1. А дар бораи аҳамияти қаноатмандӣ дар ҳама ҳолатҳо.

2. А дар бораи хурсандие, ки қисми як ҷомеаи масеҳии калонтар буд.

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам.

2. Румиён 12:15-16 - Бо шодӣкунандагон шодӣ кунед ва бо гирьякунандагон гиря кунед. Бо якдигар як фикр бошед. Дар бораи чизҳои баланд фикр накунед, балки ба одамони камбағал фурӯтан бошед. Дар кибрҳои худ хирадманд набошед.

Яъқуб 1:10 Аммо сарватдор дар он аст, ки вай паст шудааст, зеро ки вай мисли гули алаф гузарон аст.

Марди сарватманд хор мешавад, ки сарваташ мисли гули алаф зуд мегузарад.

1. Беҳудаи сарват: чӣ гуна ғурур ба фурӯтанӣ мебарад

2. Ҷустуҷӯи сарвати ҳақиқӣ: ҷовидона набудани дороиҳои заминӣ

1. Масалҳо 21:20 - "Дар хонаи хирадмандон ганҷ ва равған ҳаст, аммо одами нодон онро харҷ мекунад".

2. Воиз 5:10-11 - "Ҳар кӣ нуқраро дӯст медорад, аз нуқра сер намешавад, ва касе ки фаровониро аз афзунӣ дӯст медорад: ин ҳам ботил аст. Вақте ки мол зиёд мешавад, онҳо мехӯранд: ва он чӣ фоида дорад. ба соҳибони онҳо нигоҳ дошта, онҳоро бо чашмони худ бубинанд?»

Яъқуб 1:11 Зеро ки офтоб ба зудӣ бо гармии сӯзон тулӯъ мекунад, балки алафро хушк мекунад, ва гули он мерезад, ва файзи ороиши он нест мешавад; сарватдор низ дар роҳҳои худ пажмурда хоҳад шуд.

Дар порча дар бораи хусусияти гузаранда будани неъматхои моддӣ ва чӣ тавр он абадӣ буда наметавонад.

1. "Гузариши сарват" - Омӯзиши ҳақиқати Китоби Муқаддас, ки сарвати моддӣ зудгузар ва муваққатӣ аст.

2. "Беҷой будани сарват" - Баррасии он, ки чӣ гуна сарват кафолати шодии доимӣ ва қаноатмандиро надорад.

1. Матто 6:19-20 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ дар осмон ганҷҳо ҷамъ кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд намекунад ва дар куҷо дуздон даромада, дуздӣ намекунанд».

2. Воиз 5:10 - "Ҳар кӣ пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ пули кофӣ надорад; касе, ки сарватро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ аз даромади худ қаноат намекунад. Ин ҳам бемаънӣ аст."

Яъқуб 1:12 Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад, зеро ки ҳангоме ки озмуда мешавад, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки онро Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

Ин порча муҳимияти истодагарӣ дар озмоишҳо ва васвасаҳо барои гирифтани баракати ҳаёти ҷовидонаро таъкид мекунад.

1. "Баракати сабр: Чӣ гуна бояд ба озмоишҳо тоб оварем ва тоҷи ҳаётро соҳиб шавем"

2. "Мукофоти ваъдашуда: баракати ҳаёти ҷовидонӣ барои онҳое, ки Худовандро дӯст медоранд"

1. Румиён 8:17 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки одамон ба хотири ман шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бардурӯғ дар ҳаққи шумо ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод бошед ва хеле шод бошед, зеро ки мукофоти шумо дар осмон бузург аст.

Яъқуб 1:13 Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: "Ман аз ҷониби Худо озмуда шудаам", зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва ҳеҷ касро намеозмояд.

Худо ҳеҷ касро бо бадӣ намеозмояд ва гумон кардан нодуруст аст, ки Ӯ мекунад.

1. Ғалаба кардани васвасаҳо бо қудрати Худо

2. Аз иттиҳоми ноҳақ бар Худо бипарҳезед

1. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба

озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

2. Ибриён 2:18 - Зеро ки худаш ҳангоми озмоиш уқубат кашидааст, вай қодир аст ба озмудашудагон кӯмак кунад.

Яъқуб 1:14 Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки аз ҳаваси худ дур мешавад ва фирефта мешавад.

Ҳар кас ба васваса дучор мешавад, вақте ки нафсҳояшон онҳоро гумроҳ мекунад.

1. "Ҳушёр бошед: худро аз васвасаҳо эҳтиёт кунед"

2. «Хатари хоҳишҳои худамон».

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Ибриён 2:18 - Зеро ки худаш дар озмоиш уқубат кашидааст, вай метавонад ба озмудашудагон мадад расонад.

Яъқуб 1:15 Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, ҳангоме ки ба охир мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

Яъқуб аз оқибатҳои гуноҳ, ки марг аст, огоҳ мекунад.

1. Хавфи гуноҳ: Фаҳмидани оқибатҳои интихоби мо

2. Қувваи итоаткорӣ: Ҷустуҷӯи ҳаёт тавассути адолат

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Масалҳо 11:19 - Одами ҳақиқӣ ба ҳаёт мерасад, аммо касе ки аз паи бадӣ аст, ба марги худ меравад.

Ёқуб 1:16 Эй бародарони маҳбуби ман, хато накунед.

Гузариш:

Яъқуб 1:16-17: «Эй бародарони маҳбуби ман, хато накунед. Ҳар як ҳадяи нек ва ҳар атои комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағйирёбанда ва сояи гардиш нест».

Яъқуб имондоронро ташвиқ мекунад, ки фирефта нашаванд ва ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ҳама неъматҳои хуб ва комил аз ҷониби Худост, ки ҳеҷ гоҳ тағир намеёбад.

1. Муҳаббати бетағйир ба Худо - омӯхтани он ки чӣ тавр муҳаббати Худо ҳеҷ гоҳ суст намешавад ва чӣ гуна мо метавонем ба устувории Ӯ таваккал кунем

2. Камолҳои Худо - баҳси он ки чӣ гуна ҳама неъматҳои нек ва комил аз ҷониби Худо меоянд ва чӣ гуна мо бояд аз раҳмату фазли Ӯ шукр гӯем.

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 145:8-9 - "Худованд меҳрубон ва раҳим аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор. Худованд ба ҳама некӯст, ва марҳамати Ӯ бар ҳар коре, ки Ӯ офаридааст, аст".

Яъқуб 1:17 Ҳар як инъоми нек ва ҳар як инъоми комил аз боло аст ва аз ҷониби Падари нурҳо нозил мешавад, ки дар Ӯ ҳеҷ гуна тағирот ва сояи гардиш нест.

Худо сарчашмаи ҳама неъматҳои нек аст ва тағир намеёбад.

1: Худо бахшандаи ҳама неъматҳои нек аст ва хислаташ пайваста ва тағйирнопазир аст.

2: Аз неъматҳое, ки Худо ба мо додааст, шодӣ кунед, зеро бидонед, ки Ӯ сарчашмаи бебозгашти муҳаббат ва файз аст.

1: Малокӣ 3:6 "Зеро ки Ман Худованд ҳастам, тағир намеёбам; бинобар ин шумо,

писарони Яъқуб, несту нобуд нашудаед".

2: Ибриён 13:8 "Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст".

Яъқуб 1:18 Аз рӯи хости Худ Ӯ моро бо каломи ростӣ ба дунё овард, то ки мо як навъ аввалин ҳосили офаридаҳои Ӯ бошем.

Худо моро аз рӯи хоҳиши худ ва бо ростии Ӯ офаридааст, то қисми аввали офариниши Ӯ бошем.

1: Худо моро мехоҳад ва ба ростии худ моро офаридааст, ки аввалин офаридаҳои худ бошем.

2: Худо дар муҳаббати худ интихоб кард, ки моро офарид, то аввалин офаридаҳои худ бошем ва Ӯ ин корро бо ростии худ кард.

1: Эфсӯсиён 2:10 - "Зеро ки мо офаридаи Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудааст, ки Худо пеш аз ин муқаррар кардааст, ки мо дар онҳо рафтор кунем".

2: Қӯлассиён 3:10 - "Ва одами навро дар бар кунед, ки он дар дониш аз рӯи симои Офаридгори Ӯ нав мешавад".

Яъқуб 1:19 Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки бештар гӯш кунем ва камтар гап занем ва эҳсосоти худро идора кунем.

1: "Қувваи сабр: Омӯзиши гӯш кардан ва назорат кардани эҳсосоти мо"

2: "Баракати сустшавӣ: зуд шунидан шудан"

1: Масалҳо 12:23 - Оқил донишро пинҳон мекунад, аммо дили аблаҳон беақлро эълон мекунад.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор аз Худое биталабад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад; ва ба вай

дода мешавад.

Яъқуб 1:20 Зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Ин порча таъкид мекунад, ки хашми одамон адолати Худоро ба вуҷуд оварда наметавонад.

1: "Қувваи адолат: бартарии хашм"

2: "Роҳ ба сӯи қудсият: бартараф кардани ғазаб"

1: Эфсӯсиён 4:31-32 - "Бигзор ҳама кудурат, ва ғазаб, ва хашм, ва фарьёд ва сухани бад аз шумо бо ҳар кина дур карда шавад; ва ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед. , чунон ки Худо ба хотири Масеҳ шуморо бахшидааст».

2: Забур 37:8 - "Аз ғазаб даст каш, ва ғазабро тарк кун: ба ҳеҷ ваҷҳ бадӣ накун".

Яъқуб 1:21 Пас, ҳама нопокӣ ва зиёдатии нопокро як сӯ гузошта, каломи кандашударо, ки метавонад ҷонҳои шуморо наҷот диҳад, бо фурӯтанӣ қабул кунед.

Мо бояд худро аз ҳама бадӣ ва бадӣ дур кунем ва бо фурӯтанӣ Каломи Худоро қабул кунем, ки метавонад ҷони моро наҷот диҳад.

1. «Қувваи Калом»

2. «Оқибати нопокӣ»

1. Марқӯс 4:24-25 - "Ва ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт кунед, ки чӣ мешунавед: ба ҳар андозае, ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад; ва ба шумо, ки мешунаванд, бештар дода хоҳад шуд. ба вай дода мешавад, ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ дорад, гирифта мешавад».

2. Юҳанно 3:16-17 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. ҷаҳон, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад».

Яъқуб 1:22 Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

Иҷрокунандаи Калом бошед, на танҳо шунаванда, то худро фиреб надиҳед.

1. Каломро нашунавед, Каломро иҷро кунед

2. Бо амали худфиребӣ худдорӣ кунед

1. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

25 Борон борид, ҷӯйҳо баланд шуд, ва бодҳо вазида, ба он хона зарба заданд; вале он наафтид, зеро пояаш бар санг буд.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, агар касе хуб медонад, ки бояд кунад ва накунад, барои онҳо гуноҳ аст.

Яъқуб 1:23 Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай ба шахсе монанд аст, ки чеҳраи табиии худро дар шиша мебинад.

Ин порча шахсеро, ки каломи Худоро мешунавад, вале ба он амал намекунад, ба касе муқоиса мекунад, ки ба акси худ дар оина менигарад.

1. Каломи Худо оина барои ҷони мост

2. Худро дар Каломи Худо дидан

1. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, нармӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин гуна чизҳо қонун нест.

2. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худро фиреб диҳед.

Яъқуб 1:24 Зеро ки Ӯ худро дида, ба роҳи худ меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки ӯ чӣ гуна одам буд.

Ин оят моро водор мекунад, ки ба худ ростқавлона нигоҳ кунем ва нуқсонҳои худро дарк кунем, то мо кӯшиш кунем, ки инсони беҳтар гардем.

1. Қувваи худшиносӣ: Чӣ тавр бояд дар ҳаёти мо тағйироти мусбӣ ворид созем

2. Бартараф кардани монеаҳо тавассути санҷиши худ

1. Филиппиён 4:8 «Дар охир, эй бародарон ва хоҳарон, ҳар чи рост аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, ва чӣ пок аст, чӣ зебост, ва чӣ шоёни таҳсин аст, — агар чизе олиҷаноб ё шоёни таъриф бошад — дар бораи ин чизҳо фикр кунед».

2. Масалҳо 11:14 "Дар ҷое ки ҳидоят нест, мардум меафтад, аммо дар фаровонии машваратчиён амният аст".

Яъқуб 1:25 Аммо ҳар кӣ ба шариати комили озодӣ нигоҳ кунад ва дар он устувор бошад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, вай дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт.

Онхое, ки ба конуни мукаммали озодй назар карда, ба он пайваста риоя карда, ба чои шунавандаи фаромуш-нашаванда, ичрокунандаи кор мешаванд, дар кори худ баракат пайдо мекунанд.

1. Баракатҳои иҷрокунандагон: Чӣ гуна бояд манфиатҳоро аз риояи қонуни комили озодӣ ба даст орем

2. Ба озодии ҳақиқӣ тавассути итоати содиқ ноил шудан

1. Ғалотиён 5:1 - "Маҳз барои озодӣ Масеҳ моро озод кардааст. Пас устувор бошед ва нагузоред, ки бори дигар бори юғи ғуломӣ ба гардани шумо афтад."

2. Қӯлассиён 3:23-24 - «Ҳар коре, ки мекунед, бо тамоми дили худ кор кунед, чунон ки барои Худованд кор кунед, на барои оғоёни инсон, зеро медонед, ки мерос аз Худованд ҳамчун мукофот хоҳед гирифт. Худованд Масеҳ аст, ки шумо ибодат мекунед».

Яъқуб 1:26 Агар касе аз шумо ба назараш диндор бошад, ва забони худро начандонад, балки дили худро фireб диҳад, дини ин одам беҳуда аст.

Ин порча дар бораи аҳамияти назорати забон барои доштани имони ҳақиқӣ сухан меравад.

1. Қудрати забон: Чӣ тавр бояд калимаҳои худро барои имони ҳақиқӣ назорат кунед

2. Зиндагӣ бо дини ҳақиқӣ: ҷилавгирӣ аз забон

1. Эфсӯсиён 4:29-31 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз бахшад.

2. Масалҳо 16:23-24 - Дили хирад сухани ӯро оқилона мегардонад ва ба лабони ӯ боварибахш мебахшад. Сухани лутф чун шонаи асал, ширинии руҳ ва саломатӣ ба тан аст.

Яъқуб 1:27 Дини пок ва покиза дар пеши Худо ва Падар ин аст, ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳашон дидан ва худро аз ҷаҳон доғе нигоҳ доштан.

Дини пок ин аст, ки ба ниёзмандон кумак кунад ва аз таъсири дунявӣ пок нашав.

1. Муҳимияти зиндагии покиза

2. Чӣ тавр ба онҳое, ки ниёз доранд, кӯмак кардан мумкин аст

1. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, бародарон ва хоҳарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ олиҷаноб аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, ва чӣ шоёни таҳсин аст, - агар чизе олиҷаноб ё сазовори таъриф аст - дар бораи чунин чизҳо фикр кунед.

2. Ишаъё 1:17 - дуруст рафтор карданро ёд гиред; адолат ҷӯянд. Аз мазлумон дифоъ кунед. Даъвои ятимонро бар дӯш гиред; парвандаи бевазанро даъво кунед.

Яъқуб 2 боби дуюми Номаи Яъқуб дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯи эътиқод ва корҳо тамаркуз карда, таъкид мекунад, ки имони ҳақиқӣ на танҳо бо эътиқоди ақлонӣ, балки тавассути амалҳои одилона зоҳир мешавад.

Параграфи 1: Боб аз баррасии масъалаи дӯстӣ ва рӯйбинӣ дар ҷомеаи масеҳӣ оғоз мешавад. Муаллиф ба сарватмандон дар баробари беэътиноӣ ё бадмуомилагӣ нисбат ба камбағалон додани имтиёзро сахт маҳкум мекунад. Ӯ ба имондорон хотиррасон мекунад, ки чунин рафтор хилофи амри Худо дар бораи дӯст доштани ҳамсоягони худ аст (Яъқуб 2:1-9). Имони ҳақиқӣ рӯйбинӣ нишон намедиҳад, балки ба ҳама одамон баробарӣ ва эҳтиром муносибат мекунад.

Сархати 2: Дар оятҳои 10-17 ба робитаи ҷудонашавандаи имон ва корҳо таъкид шудааст. Муаллиф таъкид кардааст, ки ҳар касе, ки тамоми қонунро риоя кунад, вале дар як нукта ноком шавад, дар вайрон кардани тамоми он гунаҳкор мешавад. Вай исбот мекунад, ки имони бе аъмол мурда аст ва онро ба ҷисми бе рӯҳ муқоиса мекунад (Яъқуб 2:14-17). Имони ҳақиқӣ амалҳои намоёнеро ба вуҷуд меорад, ки муҳаббат ва адолати Худоро инъикос мекунанд.

Параграфи 3: Аз ояти 18 сар карда, барои онҳое, ки имон доранд, вале корҳои мувофиқ надоранд, як мушкили мустақим вуҷуд дорад. Муаллиф онҳоро зери шубҳа мегузорад: «Имони худро ғайр аз аъмоли худ ба ман нишон диҳед, ва ман имони худро ба шумо бо аъмоли худ нишон хоҳам дод» (Яъқуб 2:18б). Ӯ мисолҳои монанди Иброҳим ва Роҳобро истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ тавр рафтори онҳо эътимоди самимии онҳоро ба Худо нишон медод. Омодагии Иброҳим ба қурбонии Исҳоқ итоаткории фаъоли ӯро нишон дод, дар ҳоле ки меҳмоннавозии Роҳоб нисбат ба ҷосусон эътиқоди ӯро ба Худо нишон дод (Яъқуб 2:21-26). Ин порча таъкид мекунад, ки имони наҷотбахши ҳақиқӣ на аз ризоияти зеҳнӣ ё касби холӣ, на бо аъмоли одилона шаҳодат медиҳад.

Хулоса, Яъқуб 2 аҳамияти беғаразиро дар ҷамоаҳои масеҳӣ таъкид намуда, дӯстдориро дар асоси мақоми дунявӣ маҳкум мекунад. Он таъкид мекунад, ки имони ҳақиқӣ аз амалҳои солиҳ ҷудонашаванда аст ва аз мӯъминон даъват мекунад, ки эътиқоди худро тавассути амалҳои муҳаббатомез нисбат ба дигарон нишон диҳанд. Он онҳоеро, ки бе аъмоли мувофиқ имон доранд, зери шубҳа мегузорад ва тасдиқ мекунад, ки имони ҳақиқии наҷот аз итоаткории фаъол, ки дар таваккал ба Худо асос ёфтааст, шаҳодат медиҳад.

Ёқуб 2:1 Эй бародарларим, Раббимиз Исо Масиҳ, улуғвор Раббимиз Исо Масиҳга алоҳида эътибор берманглар.

Яъқуб имондоронро ташвиқ мекунад, ки бидуни ҳеҷ гуна бадгумонӣ нисбати касе имон оваранд.

1. "Худованди Ҷалол: Даъват ба имон бидуни таассуф"

2. "Таҷлили ҳама одамон бидуни эҳтиром ба шахс"

1. 1 ба Қӯринтиён 12:13 - «Зеро ки ҳамаи мо бо як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, хоҳ яҳудӣ хоҳ ғайрияҳудиён, хоҳ ғулом хоҳ озод; ва ҳама барои нӯшидани як Рӯҳ офарида шудаем».

2. Ғалотиён 3:28 - "На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом вуҷуд дорад ва на

озод, на мард ва на зан вуҷуд дорад; зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед".

Яъқуб 2:2 Зеро, агар ба ҷамъомади шумо марде ояд, ки ангуштарини тилло дорад, дар тан либоси зебо дорад, ва мискине низ дар тан либоси нопок дар бар мегирад;

Дар ин порча дар бораи бепарвоӣ дар байни одамон аз рӯи намуди зоҳирии онҳо сухан меравад.

1. Ёри худро дӯст доред: дӯстдоштанӣ ғайри қобили қабул аст

2. Зиндагӣ ба эътиқоди мо: рад кардани бадгумонӣ

1. Луқо 6:31 - Бо дигарон ҳамон гунае кунед, ки шумо мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд.

2. Ғалотиён 5:14 - Зеро тамоми шариат дар риоя кардани ин як амр ба амал меояд: «Ёри худро мисли худат дӯст бидор».

Яъқуб 2:3 Ва шумо ба касе ки либоси ҳамҷинсбозӣ мепӯшад, эҳтиром доред ва ба ӯ бигӯед: "Ин ҷо дар ҷои хубе бинишин; ва ба мискинон бигӯ: "Дар он ҷо биист, ё дар зери пои ман бинишин".

Ин порча дар бораи эҳтиром ба сарватмандон ва беэътиноӣ ба камбағалон аст .

1. "Сарвати ҳақиқӣ: Даъват барои қадр кардани ҳама"

2. "Саховатмандии Инҷил: Дастрасӣ ба ниёзмандон"

1. Луқо 14:12-14, "Он гоҳ Исо ба соҳибхонааш гуфт: "Вақте ки шумо хӯроки нисфирӯзӣ ё шом медиҳед, дӯстон, бародарон ё хешовандон ва ҳамсояҳои сарватманди худро даъват накунед; агар ин корро кунед, онҳо метавонанд шуморо даъват кунанд. баргардед ва ҳамин тавр мукофот хоҳед гирифт.Вале вақте ки шумо зиёфат медиҳед, мискинон, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват кунед, ва шумо баракат хоҳӣ ёфт. .'"

2. Матто 25:34-36, "Он гоҳ Подшоҳ ба тарафи росташ хоҳад гуфт: "Биёед, эй Падари Ман, ки баракат додааст; мероси худро бигиред, ин Малакуте, ки аз замони офариниши ҷаҳон барои шумо муҳайё шудааст. гурусна будам ва ба ман чизе додӣ, ман ташна будам ва маро нӯшиданӣ, ман бегона будам ва маро даъват кардӣ, ба

ман либос лозим буд ва маро пӯшондӣ, бемор будам ва маро нигоҳубин мекардӣ, ман дар зиндон будед ва шумо ба хабаргирии ман омадед'».

Яъқуб 2:4 Пас, оё шумо дар худ рӯйбинӣ намекунед ва доварони фикрҳои бад намешавед?

Ин порча аз хатари доварӣ ва мунофиқ будан сухан меравад.

1: Дар доварӣ шитоб накунед

2: Дар назди Худо фурӯтан бошед

1: Матто 7: 1-5 - "Ҳукм накунед, ки ба доварӣ дучор нашавед. Зеро бо он ки доварӣ мегӯед, маҳкум хоҳед шуд ва ба он андозае, ки истифода мекунед, ба шумо чен карда мешавад."

2: Румиён 2:1-3 - "Бинобар ин, эй одами доварӣ, ту узр надорӣ. Зеро ки ба каси дигар ҳукм карда, худро маҳкум мекунӣ, зеро ки ту, доварӣ, ҳамон корҳоро иҷро мекунӣ."

Яъқуб 2:5 Гӯш кунед, эй бародарони маҳбуби ман, оё Худо камбағалони ин ҷаҳонро, ки дар имон сарватманд ва ворисони Малакутро, ки ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст, интихоб накардааст?

Худо мискинонро бо имон баракат додааст ва ба онҳо ваъда додааст, ки агар Ӯро дӯст доранд, дар Малакути худ ҷойгоҳе диҳад.

1. Новобаста аз мавқеи шумо дар зиндагӣ, муҳаббати Худо барои ҳамаи дӯстдорони Ӯ дастрас аст.

2. Мо ҳама дар назди Худо баробар ҳастем ва Ӯ ба дӯстдорони Ӯ подош медиҳад.

1. Ғалотиён 3:26-29 - Зеро ки ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ писарони Худо ҳастед, ба воситаи имон.

2. 1 Юҳанно 4:7-11 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Яъқуб 2:6 Аммо шумо камбағалонро нафрат кардаед. Оё сарватмандон ба шумо зулм намекунанд, ва шуморо пеши курсиҳои доварӣ намекашанд?

Дар порчаи Яъқуб 2:6 гуфта мешавад, ки чӣ тавр сарватмандон камбағалонро ситам мекунанд ва онҳоро ба назди курсии доварӣ меоранд.

1. Хатари зулми камбағалон: А дар бораи оқибатҳои бадрафторӣ ва зулми камбағалон.

2. Ҳамсояи ман кист? А дар бораи масъулиятшиносии муомила бо эхтиром ва мехрубонӣ.

1. Хуруҷ 22: 21-24 - "Ба ғариб зулм накунед ва ба вай ситам накунед, зеро шумо дар замини Миср муҳоҷир будед. Ба ҳеҷ як бевазан ва кӯдаки ятим рафтор накунед. ба назди ман ҳатман фарьёди онҳоро хоҳам шунид, ва хашми Ман фурӯзон хоҳад шуд, ва туро бо шамшер хоҳам кушт, ва занони ту бева ва фарзандонат ятим хоҳанд шуд.

2. Масалҳо 31:8-9 - "Даҳони худро барои гунгон, барои ҳуқуқи ҳамаи бенавоён кушо. Даҳонатро кушо, ба таври адолатнок доварӣ кун, аз ҳуқуқи бенавоён ва мискинон дифоъ кун".

Яъқуб 2:7 Оё онҳо ба он номи шоистае, ки шумо ба он даъват шудаед, куфр намегӯянд?

Ин порча ҳушдорест аз куфр ба номи Худо, ки масеҳиён бо он даъват шудаанд.

1. "Қудрати ном: Чаро мо бояд номи Худоро эҳтиром кунем"

2. «Баракати ном: Чӣ тавр мо метавонем номи Худоро гиромӣ диҳем».

1. Ишаъё 42:8 - "Ман Худованд ҳастам; ин исми Ман аст; ҷалоли худро ба ҳеҷ кас намедиҳам, ва ҳамду санои Худро ба бутҳои кандакорӣ".

2. Эфсӯсиён 3:14-15 - «Бинобар ин Ман дар пеши Падаре, ки ҳар оила дар осмон ва бар замин аз Ӯ ном бурда шудааст, зону хам мекунам».

Яъқуб 2:8 Агар шумо шариати подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор", хуб мекунед.

Яъқуб моро бармеангезад, ки қонуни подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунем, ки ёри худро мисли худамон дӯст дорем.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр ҳамсояи худро мисли худамон дӯст дорем

2. Қонуни Шоҳии Муҳаббат: Чӣ Навиштаҷот дар бораи дӯст доштани ҳамсояамон нақл мекунад

1. 1 Юҳанно 4:7–12

2. Марқӯс 12:28–31

Яъқуб 2:9 Аммо агар шумо ба шахсиятҳо эҳтиром гузоред, гуноҳ мекунед ва ба шариат ҳамчун вайронкорон боварӣ доред.

Эҳтиром ба шахс набояд ба гуноҳ оварда расонад, вагарна қонун вайрон мешавад.

1. Ҳар касро новобаста аз мақоми иҷтимоӣ эҳтиром кунед

2. Якдигарро дӯст доред ва ба шариат итоат кунед

1. Эфсӯсиён 6:9 - Эй оғоён, бо ғуломони худ ҳамин тавр рафтор кунед. Ба онҳо таҳдид накунед, зеро медонед, ки он ки ҳам Оғои онҳо ва ҳам аз они шумост, дар осмон аст, ва ҳеҷ каспарастӣ бо ӯ нест.

2. Матто 22:37-39 - Исо ҷавоб дод: ""Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор". Ин аввалин ва бузургтарин ҳукм аст. Ва дуюмаш ба ин монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор".

Яъқуб 2:10 Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя карда, дар як нукта васваса кунад, дар ҳама чиз гунаҳкор аст.

Тамоми шариат бояд риоя карда шавад, то бегуноҳ монад; дар як нуқта кӯтоҳ мондан маънои гуноҳро барои ҳама нуқтаҳоро дорад.

1. "Стандарти комил: риояи тамоми қонун"

2. «Ба адолат ноил шудан: талош барои камолот»

1. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст».

2. Ғалотиён 3:10-11 - "Зеро ҳар кӣ аз аъмоли шариат аст, зери лаънат аст: зеро навишта шудааст: "Малъун аст ҳар касе ки дар ҳар он чи дар китоби шариат навишта шудааст, устувор нест. Аммо ин маълум аст, ки ҳеҷ кас ба василаи шариат дар назари Худо сафед намешавад, зеро ки одил ба воситаи имон зиндагӣ хоҳад кард».

Яъқуб 2:11 Зеро ки гуфта буд: "Зино накун", ҳамчунин гуфтааст: "Қатл накун". Ва агар ту зино накунӣ, вале агар бикушӣ, вайронкунандаи шариат мешавӣ.

Ин порча мефаҳмонад, ки зино накардан кифоя нест, аммо барои одил мондан мо бояд накушем.

1. «Зиндагии дуруст: парҳез аз зино ва куштор».

2. "Қонуни Худо: Итоати ҳама Даҳ Аҳком"

1. Хуруҷ 20:13 - «Ту накуш».

2. Матто 5:27-28 - «Шунидаед, ки аз қадимиён гуфта шудааст: «Зино накун; лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане ба ҳаваси ҳаваси вай нигоҳ кунад, бо вай зино карда бошад. аллакай дар дилаш."

Яъқуб 2:12 Ҳамин тавр бигӯед, ва чунон амал кунед, ки онҳо аз рӯи шариати озодӣ доварӣ хоҳанд шуд.

Масеҳиён бояд ҳаёти худро мувофиқи қонуни озодӣ зиндагӣ кунанд, сухан гӯянд ва рафтор кунанд, ки тибқи он қонун доварӣ карда мешавад.

1. Қонуни озодӣ: зиндагӣ мувофиқи иродаи Худо

2. Ҳукми Озодӣ: Интихоби одилона дар зиндагӣ

1. Луқо 6:46 Чаро Маро, Худовандо, Худовандо мехонед, вале он чи мегӯям, ба ҷо намеоваред?

2. Румиён 8:1-2 Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро қонуни Рӯҳи ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳ маро аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кард.

Яъқуб 2:13 Зеро касеро, ки марҳамат накардааст, бе марҳамат доварӣ хоҳад кард; ва марҳамат аз доварӣ шод мешавад.

Ин оят дар бораи доварӣ ва раҳмати Худо сухан меронад: касоне, ки ба дигарон раҳм мекунанд, аз ҷониби Худо раҳм карда мешавад, дар ҳоле ки ба онҳо раҳм нахоҳанд шуд.

1. "Зиндагии шафқат: Қувваи бахшидан"

2. "Раҳмат ва адолати Худо: тавозуни шафқат ва адолат"

1. Мико 6:8 "Ӯ ба ту гуфт, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, ҷуз ин ки адолат рафтор кардан, меҳрубонӣ кардан ва дар назди Худои худ фурӯтанона рафтор карданӣ ҳастӣ?"

2. Эфсӯсиён 2: 4-5 "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда сохт - шумо бо файз наҷот ёфтед. ».

Яъқуб 2:14 Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад?

Яъқуб мепурсад, ки имон чӣ фоида дорад, агар он бо амалҳо ҳамроҳ набошад.

1) Имон бе амал мурда аст, 2) Амалҳои мо имони моро нишон медиҳанд.

1) Румиён 10:17, "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ ба вуҷуд меояд" 2) Матто 7:21-23, "На ҳар касе, ки ба ман "Худовандо, Худовандо" гӯяд, ба салтанат дохил мешавад. аз осмон, балки Он Касе ки иродаи Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад.Дар он рӯз бисёриҳо ба ман хоҳанд гуфт: "Худовандо! Худовандо! Оё мо ба исми Ту нубувват накардаем ва девҳоро ба исми Ту берун наовардем ва бисьёр мӯъҷизот ба исми Ту?» Ва он гоҳ ба онҳо хоҳам гуфт: "Ман ҳеҷ гоҳ шуморо нашинохтам; аз ман дур шавед, эй бадкорон"».

Яъқуб 2:15 Агар бародар ё хоҳар бараҳна бошад ва аз ғизои ҳаррӯза монеъ бошад,

Дар ин порча аз зарурати таъмин намудани ниёзмандон сухан меравад.

1. "Қалби шафқат: Муҳаббат ва ғамхорӣ ба фақирон ва ниёзмандон"

2. "Амалҳои нек: Иҷрои аҳкоми Яъқуб 2:15"

1. Матто 25:35-36 - "Зеро ки ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок додед, ташна будам ва ба ман нӯшидан додед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед".

2. Ишаъё 58:6-7 - «Оё ин рӯза нест, ки ман баргузидаам: барои раҳо кардани занҷирҳои бадӣ, барҳам додани бори гарон, барои озод кардани мазлум, ва ҳар юғро шикастан? Магар ин нест, ки нони худро ба гуруснагон тақсим кунӣ, Ва мискинони рондашударо ба хонаи худ оварӣ? Чун бараҳнаро дидӣ, ки ӯро мепӯшӣ, Ва аз ҷисми худ пинҳон намекунӣ?»

Яъқуб 2:16 Ва яке аз шумо ба онҳо гуфт: «Ба саломатӣ биравед, гарм ва сер шавед; Бо вуҷуди он ки шумо ба онҳо чизҳои барои ҷисм заруриро намедиҳед; чи фоида дорад?

Ин порча аҳамияти эҳсонкорӣ ва хайрхоҳиро нисбат ба ҳамдигар таъкид мекунад, зеро танҳо орзу кардан ба онҳо кофӣ нест.

1. "Беҳтарин неъмати ҳама: шафқат"

2. «Қувваи некӣ ва хайрхоҳӣ»

1. 1 Юҳанно 3:17-18: "Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ баста бошад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст? Фарзандони хурдсол, биёед бо сухан ё сухан, балки дар амал ва ба ростӣ».

2. Масалҳо 19:17: "Ҳар кӣ ба мискинон саховатманд аст, ба Худованд қарз медиҳад, ва Ӯ ба вай барои аъмоли худ подош медиҳад".

Яъқуб 2:17 Ҳамин тавр, имон, агар амал накунад, мурда аст, танҳо буданаш.

Имон худ ба худ басанда нест, он бояд бо амалҳо ҳамроҳ бошад, то таъсирбахш бошад.

1. "Имон бе кор мурдааст"

2. «Қувваи имон дар амал»

1. Румиён 4:20-21 - "Вай ба ваъдаи Худо беимонӣ наовард, балки дар имонаш қавӣ шуд ва Худоро ҷалол дод ва комилан боварӣ дошт, ки Худо барои иҷрои ваъдааш қудрат дорад".

2. Яъқуб 1:22 - "Танҳо ба калом гӯш надиҳед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, амал кунед".

Яъқуб 2:18 Бале, касе метавонад бигӯяд: "Ту имон дорӣ, ва ман аъмол дорам: имони худро бе аъмоли худ ба ман нишон деҳ, ва ман имони худро ба ту ба воситаи аъмоли худ нишон хоҳам дод".

Яъқуб хонандагонро даъват мекунад, ки бо нишон додани он тавассути асарҳо исбот кунанд, ки имон ҳақиқӣ аст.

1. Қувваи имон: Чӣ гуна амалҳои мо эътиқоди моро нишон медиҳанд

2. Далели имон: нишон додани эътиқоди худ бо аъмоли худ

1. Румиён 10:17 - Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд.

2. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то ки дар онҳо рафтор кунем.

Яъқуб 2:19 Ту бовар мекунӣ, ки Худо ягона аст; Ту кори хубе кардай: девҳо низ имон оварда, меларзанд.

Боварӣ ба Худои якто шоистаи таҳсин аст, аммо барои наҷоти инсон аз оқибатҳои гуноҳ кофӣ нест.

1: Агар мо хоҳем, ки наҷот ёбем, мо бояд ба Исо ва маргу эҳёи Ӯ имон оварем.

2: Мо бояд ба ғайр аз имон ба Худо нигоҳ кунем ва имони худро бо тарзи зиндагии худ зиндагӣ кунем.

1: Румиён 10:9 - То ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

Яъқуб 2:20 Аммо оё ту медонӣ, эй одами беҳуда, имони бе аъмол мурда аст?

Яъқуб 2:20 таълим медиҳад, ки имон бе аъмоли мувофиқ бефоида аст.

1. "Зиндагӣ ба эътиқоди шумо: Чӣ гуна корҳои шумо эътиқоди шуморо инъикос мекунанд"

2. «Аҳамияти пайванди имон ва амал»

1. Матто 7:16-20 (Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт)

2. Қӯлассиён 1:9-11 (Сазовори Худованд рафтор кунед ва ба пуррагӣ писанди Ӯ бошед ва дар ҳар кори нек самар оваред)

Яъқуб 2:21 Оё падари мо Иброҳим, вақте ки писари худ Исҳоқро бар қурбонгоҳ қурбонӣ карда буд, бо аъмоли худ сафед нашуд?

Дар ин порча муҳокима карда мешавад, ки чӣ тавр Иброҳим ҳангоми ба қурбонгоҳ пешниҳод кардани писараш Исҳоқ бо корҳои худ сафед карда шуд.

1: Амалҳои мо аз суханҳо баландтаранд.

2: Имони Иброҳим ва итоат ба Худо тавассути корҳои ӯ исбот карда шуд.

1: Ибриён 11: 17-19 - Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард ва касе ки ваъдаҳоро қабул карда буд, писари ягонаи худро қурбонӣ кард.

2: Ҳастӣ 22:1-18 - Иброҳим ба Худованд итоат кард ва қурбонии писараш Исҳоқро ба ҷо овард.

Яъқуб 2:22 Оё мебинӣ, ки имон бо аъмоли Ӯ чӣ гуна ба амал омад, ва имон ба воситаи аъмол комил шуд?

Яъқуб 2:22 таълим медиҳад, ки имон ва аъмол якҷоя амал мекунанд: имон вақте комил мешавад, ки бо аъмоли нек ҳамроҳ мешавад.

1. «Имон ва кор: якҷоя кор кардан барои камолот»

2. «Қувваи амали содиқона».

1. Румиён 4:20-21 - "Ҳеҷ беимонӣ ӯро дар бораи ваъдаи Худо ноумед намешуд, балки вай дар имонаш қавӣ мешуд, вақте ки Худоро ҷалол дод ва комилан боварӣ дошт, ки Худо ваъдаашро иҷро карда метавонад".

2. Ибриён 11: 17-19 - "Бо имон Иброҳим, вақте ки озмуда шуд, Исҳоқро қурбонӣ кард, ва он ки ваъдаҳоро гирифта буд, писари ягонаи худро қурбонӣ мекард, ки дар бораи ӯ гуфта шудааст: "Ба воситаи Исҳоқ насли ту ном хоҳанд гирифт». Ӯ фикр мекард, ки Худо ҳатто қодир аст, ки ӯро аз мурдагон эҳё кунад ва аз он ба маънои рамзӣ гӯем, ӯро бозпас гирифт».

Яъқуб 2:23 Ва он Навишта ба амал омад, ки мегӯяд: "Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд; ва ӯ Дӯсти Худо номида шуд".

Ба Иброҳим, вақте ки ба Ӯ имон овард, аз ҷониби Худо адолат дода шуд ва унвони «Дӯсти Худо» дода шуд.

1. Қувваи имон: Омӯзиши муносибати Иброҳим бо Худо

2. Баракати адолат: Фаҳмидани муҳаббати Худо ба Иброҳим

1. Ҳастӣ 15:6 - Ва ӯ ба Худованд имон овард; ва онро барои ӯ адолат ҳисоб кард.

2. Ишаъё 41:8 - Аммо ту, эй Исроил, бандаи Ман ҳастӣ, Яъқуб, ки ман баргузидаам, насли дӯсти ман Иброҳим ҳастӣ.

Яъқуб 2:24 Пас шумо мебинед, ки чӣ тавр одам ба воситаи аъмол сафед мешавад, на танҳо бо имон.

Яъқуб таълим медиҳад, ки нақот тавассути аъмоли нек ба даст меояд, на танҳо имон.

1. Зарурати корҳои нек барои ноил шудан ба нақот

2. Аҳамияти имон ва корҳо

1. Румиён 2:13 - «Зеро ки на шунавандагони шариат дар назди Худо одил ҳастанд, балки иҷрокунандагони шариат сафед хоҳанд шуд».

2. Эфсӯсиён 2:10 - «Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем».

Яъқуб 2:25 Ҳамин тавр, Роҳоби фоҳиша низ, вақте ки қосидонро қабул карда, бо роҳи дигар фиристода буд, ба воситаи аъмол сафед нашуд?

Роҳоби фоҳиша, вақте ки фиристодагони Худоро муҳофизат мекард, бо корҳои худ сафед шуд.

1. Имон бе аъмол мурда аст

2. Аҳамияти андешидани чорабиниҳо

1. Ибриён 11:31 - «Бо имон Роҳоби фоҳиша ҳамроҳи беитоатён ҳалок нашуд, зеро вай ҷосусонро меҳрубонона истиқбол карда буд».

2. Матто 25:35-36 - "Зеро ки ман гурусна будам ва ба ман чизе хӯрдед, ташна будам ва ба ман нӯшиданӣ додед, ман бегона будам ва маро ба хона даъват кардед".

Яъқуб 2:26 Зеро, чунон ки ҷисм бе рӯҳ мурда аст, ончунон имон бе аъмол низ мурда аст.

Имон бе аъмол мурда аст, чунон ки ҷисми бе рӯҳ мурда аст.

1. «Кувваи имон ва кор».

2. «Зарурати имон ва аъмол».

1. Ибодат 19:18, "Ёри худро мисли худ дӯст бидор"

2. Румиён 12:10, «Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред; дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед».

Яъқуб 3 боби сеюми Номаи Яъқуб дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб пеш аз ҳама ба қудрат ва аҳамияти назорати суханронии худ тамаркуз карда, зарари эҳтимолии аз забони ромнашударо таъкид мекунад.

Параграфи 1: Боб бо огоҳ кардани имондорон дар бораи масъулият ва таъсире, ки муаллим ё пешво будан дар ҷомеаи масеҳӣ меояд, оғоз мешавад. Муаллиф таъкид мекунад, ки онҳоеро, ки таълим медиҳанд, сахттар доварӣ мекунанд, зеро суханони онҳо вазнин ва таъсирбахш ба дигарон доранд (Яъқуб 3:1-2). Сипас ӯ аз тасвирҳои равшан истифода мебарад, то нишон диҳад, ки чӣ тавр як каме хурд метавонад аспро идора кунад, рули хурд метавонад киштии калонро идора кунад ва ба ин монанд, забони хурд метавонад таъсири назаррас дошта бошад. Забон ҳамчун оташе тасвир шудааст, ки метавонад тамоми ҷангалро фурӯзон кунад (Яъқуб 3:3-6).

Параграфи 2: Дар оятҳои 7-12, таҳқиқи табиати зиддиятноки нутқи инсон вуҷуд дорад. Муаллиф таъкид мекунад, ки чӣ тавр одамон ҳайвоноти гуногунро ром карда, ром кардаанд, вале барои ром кардани забони худ мубориза мебаранд. Ӯ қайд мекунад, ки аз як даҳон ҳам баракатҳо ва ҳам лаънатҳо мебароянд, ки набояд ин тавр бошад (Яъқуб 3:9-10). Ӯ ин номувофиқатиро ба оби тоза ва оби шӯр, ки аз ҳамон чашма ҷорӣ мешавад ё дарахтони анҷир, ки зайтун меоваранд ё токзорҳои анҷир меоранд, муқоиса мекунад. Чунин номутобиқатӣ камбудии хирадро ошкор мекунад.

Параграфи 3: Аз ояти 13 сар карда, ба ҳикмати ҳақиқӣ, на суханони хушку холӣ, балки бо рафтори нек нишон дода шудааст. Муаллиф байни ҳикмати заминӣ, ки бо ҳасад, шӯҳратпарастӣ ва бетартибӣ хос аст ва ҳикмати осмониро, ки бо покӣ, осоиштагӣ, ҳалимӣ, оқилӣ, марҳамат, беғаразӣ ва самимият хос аст, фарқ мекунад

(Яъқуб 3:14-18). Хиради ҳақиқӣ ба зиндагии одилона мебарад ва дар муносибат бо дигарон самараи хуб медиҳад.

Хулоса, Яъқуб 3 қудрати сухан ва потенсиали онро барои зарар ва баракат таъкид мекунад. Он аз истифодаи беэҳтиётӣ ё харобкоронаи забони мо ҳушдор медиҳад, аммо имондоронро ташвиқ мекунад, ки аз болои суханони худ худдорӣ кунанд. Он таъкид мекунад, ки ҳикмати ҳақиқӣ тавассути рафтори пайваста бо фурӯтанӣ ва адолат зоҳир мешавад, на суханони хушку холӣ ё шӯҳратпарастӣ. Дар ниҳояти кор, он имондоронро даъват мекунад, ки ба ҳикмати осмонӣ пайравӣ кунанд, ки муносибатҳои сулҳҷӯёнаро дар асоси покӣ, ҳалимӣ ва марҳамат тақвият бахшанд ва аз ҳасад, худхоҳӣ ва рафтори бетартибона худдорӣ кунанд.

Яъқуб 3:1 Эй бародарони ман, устодони зиёд нашавед, зеро бидонед, ки мо ба маҳкумияти бузургтар дучор хоҳем шуд.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки барои ба ӯҳда гирифтани нақши таълимӣ ё роҳбарикунанда хеле зуд нашавед, зеро он метавонад моро ба доварии бештар кушояд.

1. Пешво будан дар хизмати Худованд набояд сабукфикрона бошад.

2. Мо бояд ба роҳбарӣ дар хизмати Худованд бо фурӯтанӣ ва эҳтиёт муносибат кунем.

1. Матто 23:8-10 - "Лекин шумо Устоди шумо набошед, зеро ки як Устоди шумост, яъне Масеҳ, ва ҳама шумо бародаронед. Ва ҳеҷ касро дар рӯи замин падари худ нахонед, зеро Падари шумо як аст, ки Шумо низ оғо номида нашавед, зеро ки Оғои шумо як аст, яъне Масеҳ».

2. 1 Петрус 5:2-3 - "Рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, бичаронед ва назорати онро ба ӯҳда гиред, на бо маҷбурӣ, балки бо ихтиёри худ; на барои моли палид, балки бо ақли омода; на ҳамчун ҳокими моли Худо. мерос, балки барои рама намунаанд».

Яъқуб 3:2 Зеро ки мо ҳамаро дар бисёр чизҳо ба васваса меандозем. Агар касе дар сухан васваса накунад, вай одами комил аст ва қодир аст ҷилави тамоми бадан.

Мо ҳама хато мекунем, аммо одами комил қодир аст, ки тамоми ҷисми худро идора кунад.

1. «Қудрати худдорӣ»

2. «Одами комил»

1. Ғалотиён 5:22-23 - "Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ, садоқат, фурӯтанӣ, худдорӣ аст; бар зидди ин чизҳо қонун нест."

2. Масалҳо 16:32 - "Ҳар кӣ дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавонотар аст, ва касе ки рӯҳи худро ҳукмронӣ мекунад, аз он касе, ки шаҳрро забт мекунад".

Яъқуб 3:3 Инак, мо ба даҳони аспҳо меандозем, то ки онҳо ба мо итоат кунанд; ва мо тамоми бадани онҳоро давр мезанем.

Яъқуб 3:3 нишон медиҳад, ки чӣ тавр одамон метавонанд аспҳоро бо истифода аз битҳо идора кунанд, то онҳоро итоат кунанд.

1) Қудрати Итоат: Чӣ гуна бояд итоат кардан ва аз ҷониби Худо назорат кардан

2) Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиши итоат ба иродаи Худо

1) Масалҳо 16: 9 - "Одамон дар дили худ роҳи худро тарҳрезӣ мекунанд, аммо Худованд қадамҳои онҳоро муқаррар мекунад".

2) Матто 6:33 - "Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода хоҳад шуд."

Яъқуб 3:4 Инак, киштиҳо, ки бо вуҷуди он ки ин қадар бузург бошанд ва аз шамолҳои сахт ронда шаванд ҳам, бо шӯли хеле хурд, ба ҳар ҷое ки ҳоким бихоҳад, чарх мезананд.

Ин порча ба қудрати як қувваи хурд барои ҳаракат додани ашёи бузург, ба монанди киштиҳо, тавассути назорати самти шамол таъкид мекунад.

1. Қувваи амали хурд дар ҷаҳони бузург

2. Чӣ тавр истифода бурдани шамолҳои тағирёбанда

1. Масалҳо 21:5 - Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ оварда мерасонад, аммо ҳар кӣ шитоб мекунад, танҳо ба фақр меояд.

2. Матто 17:20 - Ба онҳо гуфт: ? □ аз имони ками шумо. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имоне мисли донаи хардал дошта бошед, ба ин кӯҳ мегӯед, ки ? □ аз ин ҷо ба он ҷо меравед, ва он ҳаракат мекунад ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.??

Яъқуб 3:5 Ҳамин тавр, забон узвҳои хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт!

Забон як қисми хурди бадан аст, аммо он метавонад боиси харобии бузург гардад. Шарораи хурди оташ метавонад алангаи бузургеро ба вуҷуд орад.

1. Қувваи забон - Чӣ гуна сухани мо метавонад боиси харобии бузург гардад

2. Оташи хурд - Нигоҳе, ки чӣ гуна шарораи хурд метавонад алангаи бузургеро ба вуҷуд орад

1. Яъқуб 1:26 - Агар касе фикр кунад, ки худро диндор аст ва забонашро намегирад, балки дили худро фиреб медиҳад, дини ин шахс арзише надорад.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст ва дӯстдорони он аз меваҳои он хоҳанд хӯрд.

Яъқуб 3:6 Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва оташи дӯзах фурӯзон мешавад.

Забон як неруи тавоноест, ки метавонад боиси харобӣ ва палид шудани тамоми бадан гардад ва онро дӯзах оташ мезанад.

1. Қувваи Каломи Мо - Чӣ тавр забонро барои некӣ ва ё бадӣ истифода бурдан мумкин аст

2. Оташ аз ҷаҳаннам - Қувваи харобкунандаи гуноҳ

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст

2. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор ҳеҷ муоширати фосид аз даҳони шумо берун наояд

Яъқуб 3:7 Зеро ки ҳар навъ ҳайвоноти ваҳшӣ, ва паррандагон, ва морҳо ва чизҳои дар баҳр ром карда шуда, ром карда шудааст.

Инсоният қобилияти ром кардани ҳайвоноти ваҳшӣ, паррандагон ва мавҷудоти баҳриро нишон дод.

1. Қувваи ром кардан: Дарси табиат

2. Баракати хонагӣ: Кашфи потенсиали мо

1. Масалҳо 16:32 - Касе, ки дар хашм оҳиста аст, беҳтар аз тавоно аст, ва касе ки рӯҳи худро идора мекунад, аз он касе, ки шаҳрро мегирад.

2. Румиён 8:14 - Зеро онҳое, ки Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

Яъқуб 3:8 Аммо забонро ҳеҷ кас ром карда наметавонад; ин бадии беитоат, пур аз захри марговар аст.

Забон ромнашаванда аст ва манбаи бадӣ ва ҳалокат аст.

1. Қувваи суханони шумо: Фаҳмидани таъсири забони мо

2. Ром кардани забон: Имтиҳони нерӯи каломи мо

1. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар қудрати забон аст.

2. Воиз 5:2 - Дар даҳони худ шитоб накунед ва бигзор дили шумо ба ҳузури Худо шитобон чизе нагӯяд.

Яъқуб 3:9 Бо ин мо Худоро, яъне Падарро ҳамду сано мегӯем; Ва ба ин лаънат мо мардумеро, ки ба сурати Худо сохта шудаем .

Дар порчаи Яъқуб 3:9 гуфта мешавад, ки чӣ тавр мо бояд Худоро баракат диҳем, на ба одамоне, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, лаънат накунем.

1: Ҳамаи мо бояд кӯшиш кунем, ки муҳаббати Худоро ба дигарон нишон диҳем, новобаста аз фарқиятҳои мо, зеро ҳамаи мо ба сурати Ӯ офарида шудаем.

2: Мо бояд бо забонамон муҳаббат ва шукри Худоро баён кунем, ба ҷои он ки мардумро лаънат кунем.

1: Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор ҳеҷ сухани фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хизмат кунад.

2: Қӯлассиён 3:8-10 - Аммо акнун шумо низ ҳамаи инро ба таъхир андохтаед; хашм, ғазаб, кина, куфр, муошират ифлос аз даҳони ту берун меояд.

Яъқуб 3:10 Аз як даҳон баракат ва лаънат мебарояд. Бародарони ман, ин тавр набояд бошад.

Яъқуб ҳушдор медиҳад, ки мо набояд ҳам баракат ва ҳам лаънатро аз як даҳон бигӯем.

1. Қувваи Каломи мо: Забони худро идора кардан

2. Баракат ё лаънат: Зиндагӣ аз Яъқуб 3:10

1. Эфсӯсиён 4:29 - ? □ ва ҳеҷ сухани фосид аз даҳони шумо берун намеояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, мувофиқи фурсат, то ба шунавандагон файз ато кунад.

2. Масалҳо 18:21 - ? □ хӯрдану зиндагӣ дар қудрати забон аст ва дӯстдорони он меваи онро хоҳанд хӯрд.??

Яъқуб 3:11 Оё чашма аз ҳамон ҷо оби ширин ва талх мебарорад?

Дар Яъқуб 3:11 мепурсад, ки оё чашма метавонад аз як ҷо оби ширин ва талх тавлид кунад?

1. "Қувваи суханони мо: Мулоҳиза дар бораи Яъқуб 3:11"

2. "Ширин ва талхи ҳаёт: Таҳқиқи Яъқуб 3:11"

1. Масалҳо 16:24 - "Суханони хуш мисли шонаи асал, ширинии рӯҳ ва саломатӣ ба устухонҳо мебошанд".

2. Ишаъё 5:20 - «Вой бар ҳоли онҳое, ки бадро некӣ ва некиро бадӣ мехонанд, ки торикиро рӯшноӣ ва рӯшноиро ба зулмот мегузоранд, ки талхро ширин ва ширинро талх медонанд!»

Яъқуб 3:12 Эй бародарони ман, оё дарахти анҷир меваи зайтун оварад? ё ток, анҷир? бинобар ин ягон фаввора хам оби шур ва хам тоза дода наметавонад.

Мумкин нест, ки чизе дар як вақт ду чизи ба ҳам муқобилро тавлид кунад.

1. «Ғайривоқеии интизории мухолифатҳо»

2. «Қудрати созиш»

1. Луқо 6:37-38 "Доварӣ накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; бибахшед, ва омурзида хоҳед шуд".

2. Ғалотиён 5:22-23 «Аммо самари Рӯҳ ин муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, нармӣ, некӣ, имон, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ аст: бар зидди онҳо қонун нест».

Яъқуб 3:13 Дар байни шумо кист марди хирадманд ва донишманд аст? бигзор вай аз сухбати нек асархои худро бо хоксории хирад нишон дихад.

Хирад ва дониш бояд бо аъмоли нек ва нарм баён шавад.

1. Хикмати аъмоли нек

2. Зиндагӣ бо дониш ва ҳалим

1. Масалҳо 16:22-24 - "Ҳушёрии солим барои касе, ки онро дорад, чашмаи ҳаёт аст,

аммо насиҳати аблаҳон аблаҳ аст. Дили хирадманд даҳони худро насиҳат мекунад ва ба лабони худ боварибахш мебахшад. Суханони хуш асал, барои ҷон ширин ва шифобахш ба устухонҳо».

2. Филиппиён 2:14-15 - «Ҳама чизро бе шиква ва баҳс кунед, то ки шумо беайб ва бегуноҳ, фарзандони Худо бошед, дар миёни насли кач ва кач, ки дар миёни онҳо ҳамчун чароғ дар ҷаҳон медурахшидед. ».

Яъқуб 3:14 Аммо агар дар дилҳои худ ҳасад ва низоъ дошта бошед, фахр накунед ва бар зидди ростӣ дурӯғ нагӯед.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки нагузоред, ки ҳасад, ҷанҷол ва дурӯғ дар дил ҷой дошта бошад.

1. Хавфи ҳасад ва ҷанҷол: чӣ гуна бояд аз васвасаи муқоиса худдорӣ кард.

2. Қувваи Ҳақиқат: Чӣ тавр Дурӯғ муносибатҳоро вайрон мекунад.

1. Масалҳо 14:30 - Дили солим ҳаёти ҷисм аст, аммо ба пӯсидаи устухон ҳасад баред.

2. Румиён 12:14-16 - Баракат диҳед онҳоеро, ки шуморо таъқиб мекунанд: баракат диҳед ва лаънат накунед. Бо шодиён шодӣ кунед, ва бо гирьякунандагон гиря кунед. Бо якдигар як фикр бошед. Дар бораи чизҳои баланд фикр накунед, балки ба одамони камбағал фурӯтан бошед. Дар кибрҳои худ хирадманд набошед.

Яъқуб 3:15 Ин ҳикмат аз боло нозил намешавад, балки заминӣ, нафсонӣ ва шайтонист.

Ин порча ҳикмати замириро ҳамчун мухолифи ҳикмати илоҳӣ тавсиф мекунад, зеро он нафсонӣ ва шайтонист.

1. Аз ҳикмати заминӣ ҳазар кунед

2. Тафовут байни ҳикмати илоҳӣ ва заминӣ

1. Ишаъё 55: 8-9 ??? □ ё андешаҳои ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои ман нестанд, мегӯяд Худованд. Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои

шумо болотар аст.

2. Масалҳо 3:5-7 ??? □ бо тамоми дили худ дар Худованд занг зан; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард. Дар назари худ хирадманд набош: аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав.

Яъқуб 3:16 Зеро дар ҷое ки ҳасад ва ҷанҷол вуҷуд дорад, дар он ҷо нофаҳмӣ ва ҳар кори баде ҳаст.

Ин ояти аз Яъқуб ба мо таълим медиҳад, ки вақте ки ҳасад ва низоъ вуҷуд дорад, бесарусомонӣ ва бадӣ ба дунбол меояд.

1: Нагузоред, ки ҳасад ва ҷанҷол оромии зиндагии шуморо барад.

2: Ба ҷои ҳасад, кӯшиш кунед, ки ба он чизе ки Худованд ба шумо додааст, қаноат кунед.

1: Масалҳо 15:17 "Таоми шоми наботот дар ҷое ки муҳаббат аст, беҳтар аст аз гӯсолаи фарбеҳ бо нафрат".

2: Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи бенавоӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате бошам, бо он қаноатманд бошам. Дар куҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер шавам ва гурусна бошам, фаровон шавам ва дар мӯҳтоҷӣ азоб кашам.

Яъқуб 3:17 Аммо ҳикмате, ки аз боло аст, аввал пок аст, баъд сулҳҷӯ, мулоим ва осон аст, ки пур аз марҳамат ва самараи нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ аст.

Яъқуб 3:17 дар бораи ҳикмате, ки аз боло омадааст, мегӯяд, ки пок, осоиштагӣ, ҳалим ва ба илтиҷо осон, пур аз марҳамат ва меваҳои нек, бе рӯйбинӣ ва риёкорӣ.

1. "Ҳикмати боло: раҳоӣ аз рӯйбинӣ ва риёкорӣ"

2. «Зиндагии шафқат ва меваҳои нек».

1. Матто 7:12 - "Бинобар ин ҳар он чи мехоҳед, ки мардум бо шумо кунанд, шумо низ бо онҳо бикунед, зеро ин аст Таврот ва анбиё".

2. Юҳанно 15:12 - «Аҳкоми Ман ин аст, ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштам».

Яъқуб 3:18 Ва самараи адолат дар сулҳу осоиштагӣ кошта мешавад.

Сулҳ меваи адолат аст, ки аз ҷониби онҳое кошта мешаванд, ки ба сулҳ омодаанд.

1. Сулҳ ин интихоб аст: Чӣ тавр тухми адолатро коштан мумкин аст

2. Қувваи адолат: Тарбияи дили ором

1. Филиппиён 4:4-7 - Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед! Бигзор нармияти шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст. Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

Яъқуб 4 боби чоруми Номаи Яъқуб дар Аҳди Ҷадид аст. Дар ин боб масъалаҳои гуногуни марбут ба низоъҳо, хоҳишҳои дунявӣ ва фурӯтанӣ дар назди Худо баррасӣ мешаванд.

Параграфи 1: Боб аз баррасии сабабҳои асосии низоъҳо ва ҷанҷолҳои байни диндорон оғоз мешавад. Муаллиф ин баҳсҳоро ба хоҳишҳои худхоҳона марбут медонад, ки дар дохили афрод ҷанг мекунанд. Ӯ таъкид мекунад, ки вақте одамон бо ниятҳои нодуруст чизе талаб мекунанд ё барои қонеъ кардани лаззатҳои худ кӯшиш мекунанд, онҳо он чизеро, ки аз Худо талаб мекунанд, қабул намекунанд (Яъқуб 4:1-3). Муаллиф онҳоро панд медиҳад, ки ба Худо итоат кунанд, ба шайтон муқобилат кунанд ва дар тавба ба Худо наздик шаванд.

Сархати 2: Дар оятҳои 4-10 ба хатари дӯстӣ бо ҷаҳон ва арзишҳои он таъкид шудааст. Муаллиф аз дӯстӣ бо ҷаҳон огоҳ мекунад, зеро он боиси душманӣ бо Худо мегардад. Ӯ қайд мекунад, ки дӯстӣ бо ҷаҳон бо зинои рӯҳонӣ ва садоқати байни Худо ва корҳои дунявӣ тақсим карда мешавад (Яъқуб 4:4-6). Ба ҷои ин, мӯъминон даъват карда мешаванд, ки дар назди Худо фурӯтан бошанд, ҳокимияти Ӯро эътироф намуда, файзи Ӯро ҷустуҷӯ кунанд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки дастҳои худро аз гуноҳ пок кунанд ва дилҳои худро бо тавбаи самимӣ пок кунанд.

Параграфи 3: Аз ояти 11 сар карда, диққати худро ба канорагирӣ аз муносибати

доварӣ нисбат ба ҳамдигар равона мекунад. Муаллиф аз гуфтани бадгӯӣ ё доварӣ кардани ҳамимонон огоҳ мекунад, зеро ин ба ғасби нақши Худо ҳамчун Довар баробар аст (Яъқуб 4:11-12). Ӯ таъкид мекунад, ки танҳо як аст, Қонунгузор ва Довар — Худи Худо — ва мӯъминон бояд фурӯтанона ҷои худро ҳамчун инсонҳои гумроҳ эътироф кунанд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки дар бораи нақшаҳои оянда фахр накунанд, балки эътироф кунанд, ки аз иродаи Худо дар ҳаёти худ вобастагии худ доранд (Яъқуб 4:13-17). Ин порча зарурати фурӯтанӣ дар назди Худо, муқовимат бо хоҳишҳои худхоҳона, ки боиси низоъҳо мегардад, канорагирӣ аз дӯстӣ бо арзишҳои дунявӣ ва ҷустуҷӯи наздикӣ бо Худо тавассути тавба ва худдорӣ аз муносибати доварӣ нисбат ба дигарон, ки фаҳмиши маҳдуди моро эътироф мекунад, таъкид мекунад.

Хулоса, Яъқуб 4 масъалаҳои марбут ба низоъҳоро, ки аз хоҳишҳои худхоҳона дар дохили афрод бармеоянд, баррасӣ мекунад. Он аз пайравӣ ба арзишҳои дунявӣ ҳушдор медиҳад ва мӯъминонро даъват мекунад, ки ба ҷои он ки ба воситаи таслим, муқовимат ба бадӣ ва тавбаи самимӣ бо Худо наздикӣ пайдо кунанд. аз гуноҳ ва такя ба иродаи Худо ба ҷои фахр кардан дар бораи нақшаҳои шахсӣ.

Яъқуб 4:1 Ҷангҳо ва ҷангҳо дар байни шумо аз куҷо пайдо мешаванд? Аз ҳавасҳои шумо, ки дар андоми шумо меҷангад, аз ин рӯ намеоянд?

Инсонҳо ба хотири нафсҳои худхоҳонаашон пайваста дар муқовимат қарор мегиранд.

1. Хоҳиши худхоҳона боиси низоъ мегардад

2. Арзиши худпарастӣ

1. Яъқуб 1:14-15 "Аммо ҳар кас ба озмоиш дучор мешавад, вақте ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро таваллуд мекунад».

2. Масалҳо 14:12 "Роҳе ҳаст, ки дуруст ба назар мерасад, аммо дар ниҳоят он ба марг мебарад".

Яъқуб 4:2 Шумо ҳавас мекунед, вале надоред: мекушед, ва доштан мехоҳед, ва ба даст оварда наметавонед; меҷангед ва ҷанг мекунед, лекин надоред, зеро наметалабед.

Инсонҳо пайваста дар ҷустуҷӯи хоҳишҳои худ ҳастанд, аммо аксар вақт аз сабаби набудани дархости кӯмак ин корро намекунанд.

1. Қувваи дуо: Чӣ тавр дархости кӯмак метавонад боиси иҷроиш гардад

2. Ҳудуди хоҳишҳои инсонӣ: дарёфти қаноат дар баробари орзуҳои иҷронашуда

1. Филиппиён 4:11-13 - На ин ки ман дар бораи камбизоатӣ сухан мегӯям: зеро ман омӯхтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, бо он қаноатманд бошам. Ман ҳам медонам, ки чӣ тавр паст шуданро ва чӣ гуна фаровон шуданро медонам: дар ҳар ҷо ва дар ҳама чиз ба ман дастур дода шудааст, ки сер бошам ва гурусна бошам, ҳам фаровон шавам ва ҳам дар муҳтоҷӣ азоб кашам.

13 Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2. Матто 6:25-34 - Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои ҷони худ фикр накунед, ки чӣ бихӯред ва чӣ бинӯшед; на барои бадани худ чӣ бипӯшед. Оё ҳаёт аз гӯшт ва ҷисм аз либос зиёдтар нест? Инак, мурғони ҳаво, зеро онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъ мекунанд; лекин Падари осмонии шумо онҳоро ғизо медиҳад. Оё шумо аз онҳо беҳтар нестед?

Яъқуб 4:3 Металабед, вале қабул намекунед, зеро ки нодуруст талаб мекунед, то ки онро ба ҳавасҳои худ бихӯред.

Мо набояд аз Худо чизҳоеро талаб кунем, ки танҳо хоҳишҳои моро қонеъ кунанд.

1: Мо набояд чизҳоеро талаб кунем, ки танҳо ба ҳалокати худамон оварда мерасонад.

2: Дуоҳои мо бояд ба ҷустуҷӯи иродаи Худо нигаронида шаванд, на хоҳишҳои худхоҳонаи худ.

1: Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳар вазъият бо дуо ва илтиҷо, бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед.

2: Яъқуб 1:5 - Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, шумо бояд аз Худое бипурсед, ки Ӯ саховатмандона ба ҳама беайб мебахшад ва он ба шумо дода мешавад.

Яъқуб 4:4 Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост.

Дӯстӣ бо ҷаҳон хиёнат ба дӯстӣ бо Худост. 1: Мо набояд бигзорем, ки муҳаббати мо ба чизҳои дунявӣ моро аз муҳаббатамон ба Худо парешон созад. 2: Мо набояд нагузорем, ки муҳаббати мо ба ҷаҳон монеаи муносибатамон бо Худо гардад. 1: 1 Юҳанно 2: 15-17, "Дунёро ва чизҳои ин ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, — ҳавасҳои ҷисм ва ҳавасҳои чашм ва ғурури зиндагӣ — на аз Падар, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқӣ мемонад». 2: Румиён 12: 2, "Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст."

Яъқуб 4:5 Оё шумо фикр мекунед, ки Навиштаҳо беҳуда гуфтаанд: "Рӯҳе ки дар мо сокин аст, ба ҳасад мекашад?"

Навиштаҷот моро огоҳ мекунад, ки рӯҳе, ки дар мо зиндагӣ мекунад, ҳасад мебарад.

1. Ҳасадро идора кардан ва фурӯтаниро ёд гиред.

2. Фирефтаи нафси худ нашавед.

1. Масалҳо 14:30 - «Дили ором ба бадан ҳаёт мебахшад, аммо ҳасад устухонҳоро мепузад».

2. Ғалотиён 5:16-17 - "Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард. Зеро ки ҳавасҳои ҷисм бар зидди Рӯҳ аст, ва хоҳишҳои Рӯҳ бар зидди Рӯҳ аст. ҷисм, зеро ки онҳо ба якдигар мухолифанд, то шуморо аз иҷрои корҳое, ки мехоҳед кардан мехоҳед, боздоред».

Яъқуб 4:6 Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Худо ба хоксор лутфу марҳамат медиҳад, вале ба мағрур муқобилат мекунад.

1. Файзи Худо: Фурӯтаниро қабул кунед ва кибрро рад кунед

2. Қудрати фурӯтанӣ: атои файзи Худоро қабул кунед

1. Масалҳо 22:4 - "Хоксорӣ тарси Худованд аст; музди он сарват ва шараф ва ҳаёт аст".

2. 1 Петрус 5:5-6 - «Нисбат ба якдигар фурӯтаниро дар бар кунед, зеро «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад». Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ дар вақташ шуморо сарафроз гардонад».

Яъқуб 4:7 Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Мо бояд ба Худо итоат кунем ва ба шайтон муқобилат кунем ва ӯ аз мо гурезад.

1. Қувваи итоаткорӣ: Чӣ тавр ба иблис муқобилат кардан мумкин аст

2. Ғалаба кардани васвасаҳо: пайравӣ ба хости Худо

1. 1 Петрус 5:8-9 - "Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф давр мезанад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад. Ба ӯ муқобилат кунед ва дар имони худ устувор бошед, зеро бидонед, ки ҳамон гуна ранҷу азобҳост. бародарии шумо дар тамоми чахон тачриба карда истодаанд».

2. Эфсӯсиён 6:10-11 - "Дар ниҳоят, дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед. Тамоми зиреҳи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед".

Яъқуб 4:8 Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик хоҳад шуд. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Ба Худо наздик шавед ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Аз гуноҳҳоят тавба кунед ва ниятҳои худро пок кунед.

1: Худо ҳамеша наздик аст, аммо Ӯ мунтазири он аст, ки мо ба Ӯ наздик шавем.

2: Дили худро бисанҷ ва аз гуноҳҳоят рӯй гардон, то ба Худо наздиктар шав.

1: Isaiah 55:6 Худовандро биҷӯед, то пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст.

2: Забур 32:8 Ман туро насиҳат хоҳам дод ва ба роҳе, ки бояд биравӣ, туро таълим хоҳам дод; Бо чашми пурмуҳаббати худ ба ту маслиҳат медиҳам .

Яъқуб 4:9 Ғамгин шавед ва навҳа кунед ва гиря кунед: бигзор хандаи шумо ба мотам ва шодии шумо ба вазн табдил ёбад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки марги худро дарк кунем ва аз шодиву ханда ба мотам ва ғам рӯй гардонем.

1. "Қувваи мотам: Аз шодӣ ба ғам дур шудан"

2. "Вазни марг: Истифодаи ранҷу азоб барои тамаркузи зиндагии мо"

1. Воиз 3:4 - «Вақти гиря кардан ва вақти хандидан; вақти мотам ва вақти рақс кардан"

2. Ишаъё 61:3 - «Барои тасаллӣ додани мотамдорон дар Сион, Барои онҳо зебоӣ барои хокистар, Равғани шодӣ барои мотам, Либоси ҳамду сано барои рӯҳи вазнин; То онҳо номида шаванд дарахтони адолат, Шинонидани Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад».

Яъқуб 4:10 Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар назди Худованд фурӯтан шавем, то Ӯ моро боло барад.

1. Муҳаббат ва роҳнамоии Худо: чӣ гуна фурӯтанӣ метавонад боиси афзоиши имони мо шавад

2. Дар фурӯтанӣ қувват ёфтан: итоат кардан ба нақшаи Худо

1. Матто 5:5 - «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд».

2. Забур 25:9 - «Ӯ фурӯтанонро ба ростӣ ҳидоят мекунад ва ба онҳо роҳи Худро таълим медиҳад».

Яъқуб 4:11 Эй бародарон, якдигарро бад нагӯед. Касе ки бародари худро бад гӯяд ва бародари худро доварӣ кунад, вай шариатро бад мегӯяд ва шариатро доварӣ мекунад;

Дар ҳаққи якдигар бадгӯй накунед, зеро ин хилофи шариат аст.

1. Забони худро нигоҳ доред: Қудрати сухан

2. Зиндагии қонуни Худо: Худдорӣ аз доварӣ

1. Матто 12:36-37 «Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар кас бояд дар рӯзи доварӣ барои ҳар як сухани хушку холӣ, ки гуфтааст, ҷавоб хоҳад дод. .»

2. Эфсӯсиён 4:29 «Нагузоред, ки ягон сухани нопок аз даҳони шумо барояд, балки фақат он чизеро, ки барои обод кардани дигарон мувофиқи эҳтиёҷоти онҳо муфид бошад, то ба гӯшкунандагон фоида орад».

Яъқуб 4:12 Як Қонунгузор ҳаст, ки қодир аст наҷот диҳад ва нобуд созад: Ту кистӣ, ки дигареро доварӣ мекунӣ?

Яъқуб ба мо хотиррасон мекунад, ки довари ниҳоӣ танҳо Худост ва мо набояд дигаронро доварӣ кунем.

1. Худо Довар аст - Мо бояд кӯшиш кунем, ки нуқтаи назари дигаронро бидуни доварӣ бифаҳмем.

2. Мағрурӣ ва фурӯтанӣ - Мо бояд ба дигарон бо фурӯтанӣ наздик шавем ва дарк кунем, ки танҳо Худо доварӣ карда метавонад.

1. Румиён 14:10-13 - Ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот медиҳем.

2. Матто 7:1-5 - Дигаронро доварӣ накунед, зеро танҳо Худо доварӣ карда метавонад.

Яъқуб 4:13 Эй касоне, ки мегӯед: "Имрӯз ё фардо ба чунин шаҳр меравем ва як сол дар он ҷо мемонем, ва хариду фурӯш ва фоида ба даст меорем".

Ин порча ба мо номуайянии ҳаётро хотиррасон мекунад ва моро ташвиқ мекунад,

ки ба ҷои нақшаҳои ояндаи худ ба Худо таваккал кунем.

1. Ба Худованд таваккал кунед: номуайянии зиндагӣ

2. Бигзоред ва Худоро бигузоред

1. Забур 46:10 - "Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам".

2. Масалҳо 3:5-6 - "Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба ақли худ такя накун; дар ҳама роҳҳои худ ба Ӯ итоат кун, ва Ӯ роҳҳои туро рост хоҳад кард".

Яъқуб 4:14 Дар ҳоле ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Ҳаёти шумо барои чӣ аст? Он ҳатто буғест, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нопадид мешавад.

Ҳаёти мо кӯтоҳ ва номуайян аст ва мо намедонем, ки фардо чӣ мешавад.

1. Ҳаёти мо дар рӯи замин зуд мегузарад - Яъқуб 4:14

2. Аз вақти бештар истифода бурдан - Яъқуб 4:14

1. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас, хеле бодиққат бошед, ки чӣ гуна зиндагӣ мекунед - на ҳамчун беақл, балки ҳамчун хирадманд ва аз ҳар фурсат истифода баред, зеро айём бад аст.

2. Забур 90:12 - Ба мо таълим деҳ, ки рӯзҳои худро ҳисоб кунем, то ки мо дили хирад пайдо кунем.

Яъқуб 4:15 Барои он ки шумо бояд бигӯед: "Агар Худованд бихоҳад, мо зиндагӣ хоҳем кард ва ин ё он корро мекунем".

Ин порча муҳимияти итоат кардан ба иродаи Худо ва таваккал ба Ӯ дар оянда таъкид мекунад.

1. "Зиндагӣ бо қаноатмандӣ: итоат ба иродаи Худо"

2. "Ба Худо таваккал кардан дар оянда"

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун.

6. Забур 36:3-5 - Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; дар замин зиндагӣ кунед ва аз чарогоҳи бехатар баҳра баред. Аз Худованд лаззат бибар ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро медиҳад. Роҳи худро ба сӯи Худованд вогузор; ба Ӯ таваккал кунед ва Ӯ ин корро мекунад.

Яъқуб 4:16 Аммо акнун шумо аз фахри худ шодӣ мекунед: ҳамаи ин шодӣ бад аст.

Ин порча ҳушдор медиҳад, ки шодӣ аз ғурури ғурур, зеро ин кори бад аст.

1. Мағрурӣ гуноҳ аст: Шод шудан аз фахр кардан бад аст

2. Аз ғурур ва шодмонӣ дар он парҳез кунед

1. Масалҳо 16:18-19 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрурӣ пеш аз афтодан меравад. Бо камбағалон рӯҳи паст будан беҳтар аст аз тақсим кардани ғанимат бо мағрур.

2. Румиён 12:3 - Зеро ки бо файзе, ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям, ки дар бораи худ болотар аз он ки бояд фикр кунад, фикр накунед, балки бо доварии оқилона фикр кунед, ки ҳар яке мувофиқи андозаи имоне, ки Худо дорад таъин шудааст.

Яъқуб 4:17 Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад, ва намекунад, барои вай гуноҳ аст.

Кори нек кардан аз касоне, ки дурустиро медонанд, интизор аст.

1. Кори дуруст кардан аз мо интизор аст

2. Иҷрои ӯҳдадориҳои худ оид ба корҳои нек

1. Яъқуб 1:22 - Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед.

2. Мико 6:8 - Ӯ ба ту нишон дод, эй одам, чӣ хуб аст; ва Худованд аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки адолат рафтор кунӣ, марҳаматро дӯст дорӣ ва бо Худои худ фурӯтанона рафтор кунӣ?

Яъқуб 5 боби панҷум ва ниҳоии Номаи Яъқуб дар Аҳди Ҷадид аст. Дар ин боб ба мавзӯъҳои гуногун, аз қабили сарват, сабр дар ранҷ, намоз ва аҳамияти бозгардонидани касоне, ки аз ҳақ саргардон шудаанд, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб аз баррасии масъалаи сарват ва домҳои эҳтимолии он оғоз мешавад. Муаллиф сарватмандонро аз доварии дар пешистодаашон ҳушдор дода, онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз мусибате, ки ба сари онҳо меояд, гиряву нола кунанд. Ӯ нишон медиҳад, ки чӣ тавр сарвати онҳо пӯсида, ҷомаҳояшон куя хӯрда ва тилло ва нуқраашон занг мезанад (Яъқуб 5:1-3). Муаллиф таъкид мекунад, ки ин сарватҳои моддӣ онҳоро наҷот дода наметавонанд, балки бар зидди онҳо барои истисмори дигарон шаҳодат медиҳанд. Ӯ мӯъминонро даъват мекунад, ки дар ранҷу азобашон сабр кунанд, зеро доварии Худо меояд.

Сархати 2: Дар оятҳои 7-12 ба сабр ва сабр дар вақти озмоишҳо таъкид шудааст. Муаллиф диндоронро даъват мекунад, ки мисли дехконе, ки мунтазири хосил шудани хосил аст, сабр кунанд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки дилҳои худро мустаҳкам кунанд, зеро омадани Худованд наздик аст (Яъқуб 5:7-8). Ӯ аз шикоят кардан ё шикоят кардан аз якдигар маслиҳат медиҳад, балки онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба мисолҳое мисли Айюб, ки ба азобу машаққат бо устуворӣ тоб оварданд, бубинанд (Яъқуб 5:9-11). Ба мӯъминон панд дода мешавад, ки бояд бигзор “ҳа”-ашон ҳа ва “не”-ашон “не” бошад, то ба доварӣ наафтанд.

Параграфи 3: Аз ояти 13 сар карда, таваҷҷӯҳ ба дуо ва барқарорсозӣ дар дохили ҷомеа вуҷуд дорад. Муаллиф шахсонеро, ки азият мекашанд ва ё шодмонанд, ба дуо кардан ташвиқ мекунад, хоҳ он барои шифо ё шукргузорӣ - ва нақл мекунад, ки дуо ҳангоми бо имон овардан қувват дорад (Яъқуб 5:13-16б). Аз мӯъминон низ даъват карда мешавад, ки гуноҳҳои худро дар назди якдигар эътироф кунанд, то шифо ёбанд. Онҳо даъват карда мешаванд, ки дар дуо барои якдигар шафоат кунанд ва самаранокии онро эътироф кунанд (Яъқуб 5:16б). Ниҳоят, ба барқарорсозии онҳое, ки аз ҳақиқат саргардон шудаанд, тавассути муҳаббат ва ғамхорӣ дар бораи ҷонҳояшон баргардонида мешавад.

Хулоса, Ҷеймс 5 масъалаҳои марбут ба сарватро баррасӣ намуда, табиати муваққатии онро таъкид мекунад ва дар баробари ҳушдор додан аз истисмори дигарон ба манфиати шахсӣ. Он имондоронро даъват мекунад, ки дар вақти озмоиш сабр кунанд ва интизори доварии ниҳоии Худо бошанд. Дуо ҳамчун василаи тавоно дар ҳар ду вақти ранҷу азоб ва шукргузорӣ таъкид шуда, дар баробари таъкид ба эътирофи гуноҳҳо дар байни мӯъминон ва шафоат барои якдигар. Дар ин боб инчунин барқарорсозии дохили ҷомеа тавассути баргардонидани бо муҳаббат ба онҳое, ки аз ҳақиқат дур шудаанд, зарурати моро дарк мекунад, таъкид мекунад. сабру токат ва ёрии хамдигарӣ.

Яъқуб 5:1 Ҳоло биравед, эй сарватдорон, барои мусибатҳои худ, ки ба сари шумо хоҳад омад, гиря ва нола кунед.

Ин порча сарватмандонро ҳушдор медиҳад, ки аз аъмоли худ огоҳ бошанд ва аз бадбахтие, ки дар натиҷа хоҳад омад, гиряву фарёд зананд.

1. Хатари тамаъ: Чӣ тавр набояд роҳ дод, ки сарват ҷони шуморо фосид кунад

2. Қаноатмандӣ: Ҷустуҷӯи шодӣ дар он чизе, ки шумо доред, на он чизе, ки шумо намерасад

1. Масалҳо 11:28 - "Касе ки ба сарвати худ таваккал мекунад, меафтад, вале одил мисли шоха мешукуфад".

2. Матто 6:19-21 - "Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг фасод мекунад ва дар он ҷое ки дуздон рахна карда медузданд; балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг фосид намекунад. , ва дар он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд: Зеро ҳар ҷое ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Яъқуб 5:2 Сарватҳои шумо фосид, ва ҷомаҳои шумо молик аст.

Ин порча як огоҳии Яъқуб ба онҳое аст, ки сарватманданд ва ба сарвати худ эътимод доранд. Ӯ ҳушдор медиҳад, ки сарвати онҳо дар ниҳоят фосид мешавад ва ҷомаҳояшон куя мешавад.

1. Ба сарват бовар накунед - Хатари фикр кардани сарвати шумо то абад боқӣ мемонад

2. Ҷовидона будани сарват - Яъқуб 5:2 Моро аз фасоди ногузир будани сарватҳои мо огоҳ мекунад

1. Масалҳо 11:28 - "Ҳар кӣ ба сарвати худ эътимод дорад, меафтад, вале одил мисли барги сабз мешукуфад".

2. Марқӯс 8:36 - "Ба одам чӣ фоида хоҳад овард, агар вай тамоми ҷаҳонро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад?"

Яъқуб 5:3 Тилло ва нуқраи ту саратон аст; ва занги онҳо бар зидди ту шаҳодат хоҳад дод, ва гӯшти туро мисли оташ хоҳанд хӯрд. Дар рӯзҳои охир шумо ганҷ ҷамъ кардаед.

Дар Яъқуб 5:3 Китоби Муқаддас дар бораи хатари ҷамъ кардани сарват огоҳ мекунад, зеро занги он сарватҳо бар зидди онҳо шаҳодат хоҳад дод ва гӯшти онҳоро мисли оташ мехӯрад.

1. Аз хатарҳои захира кардани сарват ҳазар кунед

2. Қувваи вайронкунандаи тамаъ

1. Масалҳо 11:28 - «Ҳар кӣ ба сарвати худ бовар кунад, меафтад, вале одил мисли барги сабз мешукуфад».

2. Воиз 5:10 - «Касе ки пулро дӯст медорад, ҳеҷ гоҳ сер намешавад; Касе, ки молро дӯст дорад, аз даромади онҳо сер намешавад».

Яъқуб 5:4 Инак, музди коргароне, ки киштзорҳои шуморо дарав кардаанд, ки аз шумо бо қаллобӣ нигоҳ дошта шудааст, фарьёд мезанад; ва фарьёди даравгарон ба гӯши Худованди шанбеҳо мерасад.

Ин порча аз Яъқуб 5:4 огоҳӣ аз нигоҳ доштани музди меҳнати коргарон аз рӯи қаллобӣ ё чашмгуруснагӣ аст.

1: Худованд гиряҳои мазлумонро мешунавад ва ситамкоронро доварӣ мекунад

2: Хатари тамаъ ва ниёз ба адолат

1: Масалҳо 22:16 - Ҳар кӣ камбағалонро ситам кунад, то сарвати худро афзун кунад, ва ҳар кӣ ба сарватдор ато кунад, бенаво хоҳад шуд.

2: Isaiah 58:6 - Оё ин рӯзае нест, ки ман баргузидаам? то ки бандҳои шароратро кушоед, бори вазнинро барҳам диҳед ва мазлумонро озод кунед, ва шумо ҳар як юғро бишканед?

Яъқуб 5:5 Шумо дар рӯи замин бо ҳаловат зиндагӣ мекардед, ва фақир будед; шумо дилҳои худро ғизо додаед, чунон ки дар рӯзи қатл.

Ин порча ҳушдорест ба касоне, ки зиндагии пурҳашамате доштаанд ва ба лаззатҳои зиёд машғул шудаанд, ки вақти ҳисобашон фаро мерасад.

1. Рӯзи ҳисоб: Зиндагӣ дар айни замон абадӣ нахоҳад буд

2. Дилҳои худро барои рӯзи забҳ ғизо диҳед: Огоҳӣ аз Яъқуб

1. Воиз 11:9 - Эй ҷавон, дар ҷавонии худ шодӣ кун; ва бигзор дили ту дар айёми ҷавонии худ шод гардад, ва бо роҳҳои дили худ ва дар назари чашмони худ рафтор намо;

2. Ваҳй 3:17-18 - Зеро ки ту мегӯй, ки ман сарватдорам ва аз мол зиёд шудаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам; ва намедонистӣ, ки ту бадбахт ва бадбахт ва мискин ва кӯр ва бараҳна ҳастӣ; ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз ман тиллои дар оташ озмудашударо бихар, то сарватдор шавӣ; ва либоси сафед, то ки дар бар шавӣ, ва расвоии аврати ту зоҳир нашавад; ва ба чашмони худ молида бинӯш, то бубинӣ.

Яъқуб 5:6 Шумо одилро маҳкум карда, куштаед; ва ӯ ба шумо муқобилат намекунад.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр одамони одил ба онҳое, ки онҳоро маҳкум мекунанд ва мекушанд, муқобилат намекунанд.

1. Қувваи шафқат: Чӣ гуна бояд ба онҳое, ки моро хато карданд, ҷавоб диҳанд

2. Дар доварӣ шитоб накунед: Қудрати бахшидан

1. Луқо 6:37-38 - "Ҳукм накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд; маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд".

2. Румиён 12:19 - "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

Яъқуб 5:7 Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Ин порча сабр ва имон ба Худовандро ташвиқ мекунад, зеро Ӯ дар вақташ мукофоти олиро хоҳад овард.

1. Мунтазири Худованд: сабр ва имон ба замони Худо

2. Зиндагии фаровон: Подошҳои интизории Худованд

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Забур 27:14 - Бар Худованд мунтазир бош: далер бош, ва Ӯ дили туро мустаҳкам хоҳад кард: Ман мегӯям, ки бар Худованд интизор шав.

Яъқуб 5:8 Шумо низ пурсабр бошед; дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст.

Барои интизории омадани Худованд сабр муҳим аст.

1: Ҳангоми интизории бозгашти Худованд, мо бояд дар имони худ сабр ва устувор бошем.

2: Вақте ки мо интизори бозгашти Худованд ҳастем, бояд дилҳои мо устувор ва пур аз сабр бошад.

1: Румиён 8:25 "Аммо агар мо ба он чизе ки ҳанӯз надорем, умедвор бошем, онро бо сабр интизорем."

2: Забур 27:14 "Интизори Худованд бош; қавӣ бошед ва дил гиред ва ба Худованд мунтазир бошед».

Яъқуб 5:9 Эй бародарон, ба якдигар кина накунед, то маҳкум нашавед; инак, Довар дар назди дар истодааст.

Нагузоред, ки кинаву кина нисбат ба якдигар нарезад, балки бахшидан ва оштӣ кунед.

1. Қувваи бахшидан: раҳо кардани кинаҳо

2. Даъват ба оштӣ: рафъи кудурат

1. Қӯлассиён 3:13 - Ба ҳамдигар таҳаммул кунед ва агар касе аз дигаре шикоят дошта бошад, якдигарро бахшед; чунон ки Худованд шуморо бахшидааст, шумо низ бояд бибахшед.

2. Эфсӯсиён 4:31-32 - Бигзор ҳар гуна кудурат ва ғазаб ва хашм, фиғон ва тӯҳмат бо ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

Яъқуб 5:10 Эй бародарони ман, анбиёро, ки ба исми Худованд сухан гуфтаанд, дар бораи ранҷу азоб ва сабр намуна гиред.

Паёмбарони Худованд намунаи сабру тоқат дар ранҷу азобанд.

1. Сабр ва истодагарӣ дар ранҷу азоб - Яъқуб 5:10

2. Намунаи пайғамбарон - Яъқуб 5:10

1. Ибриён 12:1-3 - Аз ин рӯ, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, бо истодагарӣ давем. мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигаристаем, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад карда, дар тарафи рости тахти Худо нишастааст.

2. Румиён 5:3-5 - Зиёда аз ин, мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо рехта шудааст. ба дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст.

Яъқуб 5:11 Инак, мо онҳоро хушбахт меҳисобем, ки тоқат мекунанд. Шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед, ва анҷоми Худовандро дидаед; ки Худованд хеле раҳмдил ва меҳрубон аст.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дар озмоишҳоямон пурсабр бошем, зеро мо аз мисоли Айюб омӯхта метавонем, ки ба душвориҳои худ бо сабру тоқат тоб овард ва дар ниҳоят бо марҳамати Худо мукофотонида шуд.

1. "Сабри Айюб: Роҳнамо барои тобовар озмоишҳо"

2. "Худованд Меҳрубон: Ҷашни мукофоти сабри мӯъмин"

1. Румиён 5:3-5 - "На танҳо ин тавр, балки мо дар уқубатҳои худ низ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр, сабр, хислат ва хислат, умедро ба вуҷуд меорад. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро Худо муҳаббат ба дилҳои мо тавассути Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст».

2. 2 Қӯринтиён 12:9-10 - "Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қудрати Ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман бо камоли хурсандӣ аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман такя кунад, бинобар ин ман ба хотири Масеҳ заъфҳо, аз таҳқир, аз сахтиҳо, аз таъқибот ва душвориҳо лаззат мебарам. нотавон, пас ман тавоноам».

Яъқуб 5:12 Аммо, пеш аз ҳама, эй бародарон, қасам ёд накунед, на ба осмон, на ба замин ва на ба ҳеҷ қасами дигаре; балки бигзор ореи шумо оре бошад; ва на шумо, не; Мабодо ба маҳкумият дучор нашавед.

Ин оят моро насиҳат мекунад, ки бидуни савганд рост бигӯем.

1. Қувваи Ҳақиқат: Бартараф кардани ниёз ба савганд

2. Вафо кардани суханони худ: Масъулияти вафо кардани ваъдаҳои мо

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор ҳеҷ муошырати фосид аз даҳони шумо берун наояд, балки он чизе ки барои обод кардан муфид аст, то ки ба шунавандагон файз хизмат кунад.

2. Матто 5:33-37 - «Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: "Қасами бардурӯғ нахӯред, балки қасамҳои худро ба Худованд вафо кунед". Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳеҷ касам нахӯред: на ба осмон, зеро он тахти Худост, на ба замин, зеро ки он зери пои Ӯст; на ба Ерусалим, зеро ки он шаҳри Подшоҳи бузург аст. Ба сари худ қасам хӯред, зеро шумо наметавонед як мӯйро сафед ё сиёҳ кунед, лекин бигзор «оре»-и шумо «ҳа» ва «не» -и шумо «не» бошад. Зеро он чи бештар аз ин бошад, аз иблис аст.

Яъқуб 5:13 Оё касе аз шумо дарднок аст? дуо кунад. Оё ягон хурсандӣ? бигзор вай таронахо бихонад.

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки дуо ва сурудро ҳамчун посух ба эҳсосот ва вазъиятамон истифода барем.

1. "Ситоиш тавассути дард: Чӣ гуна имони мо ба мо имкон медиҳад, ки ғалаба кунем"

2. "Шодона суруд хонед: Чӣ гуна мусиқӣ метавонад рӯҳи шуморо нав кунад"

1. Фил 4:4-7: Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед; боз мегуям, шод бошед. Бигзор оқилонаи шумо ба ҳама маълум бошад. Худованд наздик аст; дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум гардад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Иша 61:3: Ба онҳое ки дар Сион мотам мегиранд, ба онҳо сару либоси зебое ба ҷои хокистар, равғани шодмонӣ ба ҷои мотам, ба ҷои рӯҳи заиф либоси ҳамду сано бидиҳад; то ки онҳо дубҳои адолат номида шаванд, ниҳоли Худованд, то ки Ӯ ҷалол ёбад.

Яъқуб 5:14 Оё дар байни шумо касе бемор аст? бигзор пирони калисоро даъват кунад; ва бигзор дар бораи ӯ дуо гӯянд, ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд;

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми бемор шудан аз пирони калисо кӯмак пурсем ва ба исми Худованд бо равған тадҳин кунем.

1: Қувваи шифобахши дуо - Яъқуб 5:14

2: Ба кӯмаки Худо муроҷиат кунед - Яъқуб 5:14

1: Isaiah 53: 4-5 - "Албатта, Ӯ ғаму андӯҳҳои моро бар души худ гирифт, ва ғаму андӯҳҳои моро бар дӯш гирифт, аммо мо ӯро латукӯбшуда, зарбаи Худо ва ранҷу азоб дида будем. Аммо ӯ барои ҷиноятҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо захмдор шуд. : азоби сулҳи мо бар ӯ буд ва бо захмҳои ӯ шифо ёфтем».

2: Марк 6:13 - "Ва онҳо девҳои зиёдеро берун карданд ва беморони зиёдеро бо равған тадҳин карданд ва шифо доданд."

Яъқуб 5:15 Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард; ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад.

Ин порча дар бораи қудрати имон дар дуо барои шифо додани беморон ва бахшидани гуноҳҳо сухан меравад.

1. Қувваи шифобахши имон: Чӣ гуна намоз метавонад саломатӣ ва омурзиш меорад

2. Ваъдаҳои бепоёни Худо: Аниқии посухҳои ӯ ба дуоҳо

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. 1 Петрус 5:7 - «Тамоми ғамҳои худро бар Ӯ вогузоред, зеро ки Ӯ дар бораи шумо ғамхорӣ мекунад».

Яъқуб 5:16 Айбҳои худро ба якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамари марди одил фоидаи зиёд дорад.

Ба якдигар иқрор шавед ва барои якдигар барои шифо дуо кунед. Дуои пурқудрати шахси одил хеле таъсирбахш аст.

1. Қувваи дуо: Истифодаи намоз ҳамчун василаи шифо

2. Эътироф: Роҳи барқарорсозӣ ва шифо

1. Ишаъё 40:28-31 - «Оё намедонӣ? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад. Ба хастагон қувват мебахшад ва қуввати нотавононро афзун мекунад. Ҳатто ҷавонон хаставу хаста мешаванд ва ҷавонон пешпо мехӯранду меафтанд; аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд».

2. Юҳанно 14:12-14 - «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корҳои Ман кардаамро ба ҷо хоҳад овард ва аз ин ҳам бузургтарро хоҳанд кард, зеро ки Ман назди Падар меравам. Ва ҳар он чи ба исми Ман талаб кунед, ба ҷо хоҳам овард, то ки Падар дар Писар ҷалол ёбад. Шумо метавонед аз ман чизеро ба номи ман талаб кунед ва ман онро иҷро мекунам».

Яъқуб 5:17 Илёс одаме буд, ки мисли мо тобеъ ба ҳавасҳо буд ва ӯ бо ҷидду ҷаҳд дуо гуфт, ки борон наборад; ва дар давоми се солу шаш моҳ дар рӯи замин борон наборад.

сеюним сол борон наборад , на.

1. Қувваи дуо: Омӯзиш аз мисоли Илёс

2. Қувваи заъф: Оғози инсонии худ дар намоз

1. Дониёл 6:10 - «Акнун Дониёл донист, ки навиштаҷот имзо шудааст, ба хонаи худ даромад; ва тирезаҳои вай дар ҳуҷраи худ ба сӯи Ерусалим кушода буд, ӯ дар як рӯз се бор зону зада, ба ҳузури Худои худ дуо мегуфт ва шукр мегуфт, чунон ки пештар ҳам мекард».

2. Филиппиён 4:6 - «Ҳеҷ чиз эҳтиёт бошед; балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед».

Яъқуб 5:18 Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон борид, ва замин меваи худро дод.

Ин порча мефаҳмонад, ки чӣ тавр Илёс ба Худо ду бор барои борон дуо кард ва дуои ӯ ҷавоб дод.

1: Худо ба дуоҳо ҷавоб медиҳад ва мо бояд боварӣ дошта бошем, ки Ӯ онҳоро иҷро мекунад.

2: Мо бояд дар дуоҳои худ устувор бошем ва аз Худо чизеро, ки ба мо лозим аст, талаб кунем.

1: Матто 7:7-8 «Бипурс, ба шумо дода мешавад; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯи шумо кушода мешавад. Зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад, ва ҳар кӣ меҷӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро бикӯбад, он ба рӯи он кушода мешавад».

2: 1 Юҳанно 5: 14-15 "Акнун эътимоде, ки мо ба Ӯ дорем, ин аст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе талаб кунем, Ӯ моро мешунавад. Ва агар донем, ки Ӯ моро мешунавад, ҳар чизе ки мо талаб кунем, мо медонем, ки хоҳишҳое дорем, ки аз Ӯ талаб кардаем».

Яъқуб 5:19 Эй бародарон!

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки ба ҳамдигар кӯмак кунем, то дар роҳи рост бимонем.

1: «Дасти мадад» — Хамаи мо дам ба дасти мадад эдтиёч дорем. Мо бояд омода бошем, ки ба дигарон дар роҳи рост мондан кӯмак кунем ва онҳоро аз дурӣ аз ҳақиқат нигоҳ дорем.

2: "Дуруст бимонед" - Мо ҳама бояд ба ҳақиқат содиқ бошем ва ба дигарон дар ин кор кӯмак кунем. Вазифаи мост, ки ба бародарону хоҳарони худ дар роҳи рост бимонанд.

1: Масалҳо 27:17 - "Чунон ки оҳан оҳанро тез мекунад, кас дигареро тез мекунад".

2: Ғалотиён 6:1 - "Эй бародарон ва хоҳарон!

Яъқуб 5:20 Бигзор вай бидонад, ки ҳар кӣ гунаҳкорро аз гумроҳии худ бармегардонад, ҷони маргро наҷот дода, гуноҳҳои зиёдеро пинҳон хоҳад кард.

Ин оят моро ташвиқ мекунад, ки ба касоне, ки аз ҳақ гумроҳ шудаанд, кумак кунем ва онҳоро ба адолат баргардонем, зеро ин метавонад рӯҳро аз марг наҷот диҳад ва гуноҳҳои зиёдеро бипӯшонад.

1. "Қувваи табдил"

2. «Раҳмати омурзиш»

1. Ҳизқиёл 18: 20-21 - "Ҷони гуноҳкор хоҳад мурд. Писар барои гуноҳи падар азоб накашад , ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар худ хоҳад буд, ва шарорати шарир бар худ хоҳад буд».

2. Матто 18:15-17 - "Агар бародарат бар зидди ту гуноҳ кунад, бирав ва айби ӯро ба ӯ бигӯ, ки танҳо миёни ту ва ӯ. Агар ба ту гӯш диҳад, бародаратро ба даст овардай. Аммо агар гӯш надиҳад, бигир. Як ё ду нафари дигарро ҳамроҳи шумо бигиред, то ки ҳар як айб бо далели ду ё се шоҳид собит шавад: Агар ба суханони онҳо гӯш надиҳад, ба калисо бигӯед, ва агар ба калисо низ гӯш надиҳад, бигзор вай барои ту ҳамчун халқӣ ва андозгир бош».

1 Петрус 1 боби якуми Номаи якуми Петрус дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба

мавзӯъҳо, ба монанди нақот, имон ва умед дар миёни озмоишҳо ва ранҷу азоб тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо таъкид ба умеди зинда ва мероси имондорон ба воситаи Исои Масеҳ оғоз мешавад. Муаллиф Худоро барои марҳамати фаровонаш ҳамду сано мегӯяд, ки имондорон ба воситаи эҳёи Масеҳ аз нав ба умеди зинда таваллуд мешаванд (1 Петрус 1:3). Ӯ қайд мекунад, ки ин мерос фанонопазир, нопок ва пажмурдашаванда аст ва дар осмон барои онҳое, ки бо қудрати Худо ба воситаи имон муҳофизат карда мешаванд, нигоҳ дошта мешаванд (1 Петрус 1:4-5). Бо вуҷуди бо озмоишҳои гуногуне, ки имонашонро месанҷанд, имондорон метавонанд шод шаванд, зеро имони онҳо тавассути ин озмоишҳо мисли тилло тоза карда мешавад.

Параграфи 2: Дар оятҳои 6-12, омӯхтани табиати парадоксалии шодӣ дар байни ранҷу азобҳо мавҷуд аст. Муаллиф эътироф мекунад, ки имондорон метавонанд аз озмоишҳои гуногун ғаму андӯҳ ва ғаму андӯҳро аз сар гузаронанд, аммо ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ин гуна озмоишҳо як ҳадаф - такмил додани имони онҳо ва ҷалоли Худоро доранд. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки ҳатто дар ин душвориҳо шод шаванд, зеро онҳо дар азобҳои Масеҳ шариканд (1 Петрус 1:6-7). Муаллиф инчунин шаъну шараф ва имтиёзеро, ки ба мӯъминон, ки қабулкунандагони нақот мебошанд, таъкид мекунад, яъне нақотеро, ки анбиёи қадим бесаброна интизор буданд, вале ба воситаи Исои Масеҳ пурра ошкор шудааст (1 Петрус 1:10-12).

Параграфи 3: Аз ояти 13 сар карда, даъват ба зиндагии муқаддас дар асоси файзи Худо вуҷуд дорад. Ба имондорон даъват карда мешавад, ки тафаккури худро барои амал омода созанд ва бодиққат бошанд, зеро онҳо пурра ба файзе, ки дар ваҳйи Исо оварда мешавад, умед мебанданд (1 Петрус 1:13). Онҳо даъват карда мешаванд, ки фарзандони итоаткор бошанд, ки ба усулҳои пештараи ҷоҳилӣ мувофиқат намекунанд, балки ба ҷои он ҳаёти муқаддасеро, ки хислати Худоро инъикос мекунанд, зиндагӣ мекунанд (1 Петрус 14-16). Муаллиф таъкид мекунад, ки фидия гаронарзиш буд - хуни гаронбаҳои Масеҳ ва муҳаббати самимии бародаронаро байни имондорон даъват мекунад (1 Петрус 18-22).

Хулоса, 1 Петрус 1 умеди зинда ва мероси имондорро тавассути Исои Масеҳ сарфи назар аз озмоишҳо таъкид мекунад. Он меомӯзад, ки чӣ тавр шодӣ бо ранҷу азоб ҳамзистӣ дошта метавонад, зеро он имони шахсро тоза мекунад. Он ҳаёти муқаддасро бар файзи Худо таъкид мекунад ва ба итоаткорӣ, ки дар муҳаббати самимӣ нисбат ба якдигар реша мегирад ва мероси фанонопазири моро тавассути Масеҳ эътироф мекунад, таъкид мекунад.

1 Петрус 1:1 Петрус, расули Исои Масеҳ, ба ғарибон, ки дар саросари Понтус, Ғалотия, Кападокия, Осиё ва Битиния пароканда буданд,

Петрус, расули Исои Масеҳ, ба бегонагон, ки дар минтақаҳои гуногуни Осиёи Хурд пароканда буданд, нома менависад.

1. Муҳаббати Худо ба ҳама одамон, новобаста аз он ки онҳо дар куҷо ҳастанд, паҳн мешавад.

2. Қудрати Инҷили Ӯ барои расидан ба дур ва васеъ.

1. Румиён 10:18: «Аммо мепурсам, ки оё онҳо нашунидаанд? Дар ҳақиқат онҳо, зеро ки «Овози онҳо ба тамоми замин паҳн шудааст, ва суханони онҳо то ақсои ҷаҳон паҳн шудааст».

2. Матто 28:19-20: «Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳи Муқаддас таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд».

1 Петрус 1:2 Мувофиқи огоҳии пешакии Худои Падар, ба воситаи тақдиси Рӯҳ, барои итоаткорӣ ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интихоб кунед: файз ва осоиштагӣ бар шумо афзун бод.

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки чӣ тавр имондорон бо огоҳии пешакии Худо, тавассути тақдиси Рӯҳ, барои итоаткорӣ ва пошидани хуни Исои Масеҳ интихоб карда мешаванд.

1. "Қудрати пешакии Худо: Чӣ тавр мо бо муҳаббати Ӯ интихоб карда мешавем"

2. «Муқаддасоти Рӯҳ: зиндагӣ дар итоат ба Худо»

1. Румиён 8:29-30 - "Барои ҳар ки Ӯ пешакӣ шинохт, Ӯ низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Илова бар ин, Ӯ ҳар киро пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст. : ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кард; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол дод».

2. Юҳанно 14:15-17 - "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед. Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Пуштибони дигаре ато хоҳад кард, то то абад бо шумо бимонад; Рӯҳи ростӣ, ки Ӯ ҷаҳон наметавонад қабул кунад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед, зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд».

1 Петрус 1:3 Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба ҳасби марҳамати фаровони Худ моро ба василаи эҳёи Исои Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда ба дунё овард,

Тавассути марҳамати фаровони Худо, Ӯ ба воситаи эҳёи Исо аз мурдагон ба мо умеди зинда бахшид.

1. Раҳмати Худо ва муҳаббати фаровон

2. Қувваи умеди зинда

1. Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

2. Юҳанно 11:25-26 - Исо ба вай гуфт: «Ман эҳё ва ҳаёт ҳастам: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, мурда бошад ҳам, зинда хоҳад шуд; ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. Шумо ба ин бовар мекунед?

1 Петрус 1:4 Ба меросе, ки бефано ва беайб ва пажмурда намешавад ва дар осмон барои шумо маҳфуз аст.

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки онҳо дар Осмон меросе доранд, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд.

1. Умеди осмон: Чӣ тавр мероси абадии мо метавонад ба мо қувват бахшад

2. Амният дар Масеҳ: Фаҳмидани мероси пажмурданашавандаи Осмон

1. Румиён 8:16-17 - Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем, ва агар фарзандон бошад, пас ворисон - ворисони Худо ва ҳамкорони ворисони Масеҳ.

2. Қӯлассиён 3:1-4 - Он чиро, ки дар боло аст, биҷӯед, ки дар он ҷо Масеҳ дар тарафи рости Худо нишастааст. Фикри худро дар бораи чизҳои болотар равона кунед, на дар бораи чизҳои дар замин.

1 Петрус 1:5 Онҳо бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешаванд, то наҷот диҳанд, то дар замони охир зоҳир шаванд.

Дар 1 Петрус 1:5, имондорон бо қудрати Худо тавассути имон нигоҳ дошта мешаванд ва дар замони охир наҷот хоҳанд ёфт.

1. Қудрати бепоёни Худо: ваъдаи наҷот

2. Имон ва умед: эътимод ба нақшаи Худо

1. Румиён 8:38-39 - «Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Ибриён 11: 1 - «Акнун имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён».

1 Петрус 1:6 Дар он шумо бағоят шодӣ мекунед, гарчанде ки ҳоло барои муддате, агар лозим шавад, ба васвасаҳои гуногун гирифтор мешавед.

Масеҳиён бояд сарфи назар аз ранҷу азобҳое, ки аз васвасаҳои гуногун эҳсос мекунанд, шод шаванд.

1. Дар вақти ранҷу азоб ба Худо таваккал кардан

2. Шодии шодӣ бо вуҷуди мушкилот

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

1 Петрус 1:7 То имтиҳони имони шумо, ки аз тиллои нобудшаванда хеле гаронбаҳотар аст, гарчанде ки он бо оташ озмуда мешавад, дар вақти зуҳури Исои Масеҳ барои ҳамду сано, иззат ва ҷалол ёфт.

Дар ин порча сухан меравад, ки озмоиши имон аз тилло гаронбаҳотар аст ва он ҳангоми зуҳури Исои Масеҳ барои ҳамду сано ва иззат ва ҷалол пайдо мешавад.

1. Арзиши имони мо ба Исои Масеҳ

2. Сарвати хакикии муъмин

1. Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

1 Петрус 1:8 Шумо Ӯро, ки надидаед, дӯст медоред; Дар Ӯ, гарчанде ки ҳоло Ӯро намебинед, вале имон овардаед, бо шодии бебаҳс ва пур аз ҷалол шодӣ мекунед;

Масеҳиён эътиқоде доранд, ки бо вуҷуди он ки Исоро дар айни замон дида наметавонанд, боиси шодмонӣ мегардад.

1. Шодии имон: Бо вуҷуди номуайянӣ чӣ гуна бояд дар Худованд шодӣ кард

2. Баракати умеди нонамоён: Эҳсоси шодӣ тавассути имони масеҳӣ

1. Румиён 5:1-5 - Пас, азбаски мо ба воситаи имон сафед шудаем, мо бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

1 Петрус 1:9 То ба охир расидани имони шумо, ҳатто наҷоти ҷонҳои шумо.

Петрус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ба Худо имон дошта бошанд ва бо донише зиндагӣ кунанд, ки наҷот онҳоро интизор аст.

1. "Қувваи Имон: Даравидани савоби имон ба Худо"

2. "Зиндагӣ дар имон: Фаҳмидани муҳаббати Худо дар ҳаёти мо"

1. Матто 19:26 - «Лекин Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамон ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Худо меояд".

1 Петрус 1:10 Анбиё дар бораи наҷоте, ки ба шумо хоҳад расид, нубувват карда, дар бораи он наҷот ёфтаанд.

Анбиёи Аҳди Қадим бо ҷидду ҷаҳд наҷотеро меҷустанд, ки тавассути файз таъмин хоҳад шуд.

1. Чӣ тавр пайғамбарони Аҳди Қадим ваъдаи наҷотро кашф карданд

2. Ҷустуҷӯи наҷот ва атои файз

1. Луқо 24:25-27 - Ва Ӯ ба онҳо гуфт: «Эй аблаҳон ва сустдилҳо, ки дар бовар кардан ба ҳар он чизе ки анбиё гуфтаанд: «Магар Масеҳ чунин азобҳоро кашида, ба ҷалоли Худ дохил мешуд? Ва аз Мусо ва тамоми анбиё сар карда, дар тамоми Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи худ дорад, ба онҳо фаҳмонд.

2. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмӣ шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд: азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

1 Петрус 1:11 Тафтиши он, ки Рӯҳи Масеҳ, ки дар онҳо буд, чӣ гуна ва ё кадом вақтро нишон медод, вақте ки вай дар бораи уқубатҳои Масеҳ ва ҷалоли баъд аз он бояд пешакӣ шаҳодат медод.

Рӯҳи Масеҳ дар бораи уқубатҳои Масеҳ ва ҷалоле, ки пас аз он бояд ба вуқӯъ пайваст, пешакӣ шаҳодат дод.

1. Уқубат ва ҷалоли Масеҳ

2. Аҳамияти Рӯҳи Масеҳ

1. Ишаъё 53:3-5 Ӯ аз назари одамон нафрат ва рад карда мешавад; марди ғамгин ва ошнои ғам; ва мо чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. Румиён 8:17 Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем.

1 Петрус 1:12 Ба онҳо маълум шуд, ки на ба худашон, балки ба мо он чиро, ки алҳол ба воситаи онҳое ки башорат дода, бо Рӯҳулқудс аз осмон нозил шудааст, ба шумо хабар медиҳанд, хизмат мекунанд; ки фариштагон мехоҳанд ба он чизҳое назар кунанд.

Ин оят дар бораи қудрати Инҷил сухан меронад, ки аввал ба пайғамбарон нозил шуда, сипас аз ҷониби онҳое, ки бо қудрати Рӯҳулқудс мавъиза мекунанд, паёме, ки ҳатто фариштагон ҳам фаҳмидан мехоҳанд.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр суханони мо метавонанд ба осмон ва замин бирасанд

2. Хоҳиши фариштагон: Чӣ тавр Инҷил аз фаҳмиши инсон болотар аст

1. Румиён 1:16-17 - Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро он қудрати Худост, ки барои наҷот додани ҳар як имондор, аввалан барои яҳудӣ ва ҳам барои юнонӣ. Зеро ки дар он адолати Худо аз имон барои имон зоҳир мешавад, чунон ки навишта шудааст: "Одил бо имон зиндагӣ хоҳад кард".

2. Матто 28:19-20 - Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

1 Петрус 1:13 Пас, камари ақли худро баста, ҳушёр бошед ва ба файзе ки дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо ато мешавад, то охир умедвор бошед;

Мо бояд ҷидду ҷаҳд бошем ва дар интизории файзе, ки ҳангоми бозгашти Исои Масеҳ дода мешавад, умедвор бошем.

1. Бо умед устувор бошед - 1 Петрус 1:13

2. Камари ақли худро маҳкам кунед ва ҳушёр бошед - 1 Петрус 1:13

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

1 Петрус 1:14 Ҳамчун фарзандони итоаткор, худро мувофиқи ҳавасҳои пештараи нодонии худ шакл надиҳед.

Масеҳиён набояд мувофиқи хоҳишҳои кӯҳнаи худ зиндагӣ кунанд, балки ба ҷои он ки ба Худо итоат кунанд.

1. Итоати Худо дар баробари васвасаҳо

2. Қувваи итоаткорӣ дар ҳаёти мо

1. Румиён 6:12-13 - "Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ накунад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед. Ва андоми худро ҳамчун олоти ноинсофӣ ба гуноҳ надиҳед; балки худро ба Худо таслим кунед, чунон ки ки аз мурдагон зиндаанд ва андоми шумо ҳамчун асбоби адолат барои Худо».

2. Титус 2:11-12 - "Зеро ки файзи Худо, ки наҷот меорад, ба ҳама зоҳир шудааст, ба мо таълим медиҳад, ки шарорат ва ҳавасҳои дунявиро инкор карда, дар ин ҷаҳони ҳозира бояд оқилона, одилона ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем."

1 Петрус 1:15 Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед;

Масеҳиён бояд ҳаёти муқаддасе дошта бошанд, ки хислати Худоро, ки онҳоро даъват кардааст, инъикос кунанд.

1. Зиндагии муқаддасона - 1 Петрус 1:15

2. Меъёри муқаддасии Худо - 1 Петрус 1:15

1. Ибодат 19:2 - «Ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан гӯед ва ба онҳо бигӯед: муқаддас хоҳед буд, зеро ки Ман Худованд Худои шумо муқаддас ҳастам».

2. Матто 5:48 - «Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил

аст».

1 Петрус 1:16 Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед! зеро ки ман муқаддас ҳастам.

Петрус имондоронро ба ҳаёти муқаддас ташвиқ мекунад, зеро Худо муқаддас аст.

1. "Муқаддас будан даъват: Оғӯши муқаддасоти Худо"

2. «Қудрати Ҳазрати Худо: Зиндагии покиза».

1. Ибодат 11: 44-45 - "Зеро ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам; бинобар ин, худро тақдис кунед, ва муқаддас хоҳед буд, зеро ки Ман муқаддас ҳастам ..."

2. 1 Таслӯникиён 4:3-5 - "Зеро ки иродаи Худо, қудсияти шумо ин аст, ки шумо аз зино парҳез кунед: то ҳар яке аз шумо донад, ки зарфи худро дар қудсият ва иззат чӣ гуна соҳибӣ кунад..."

1 Петрус 1:17 Ва агар шумо Падарро, ки аз рӯи кори ҳар кас доварӣ мекунад, беэҳтиётона даъват кунед, вақти иқомати худро дар ин ҷо бо тарс гузаронед;

Мо бояд бо иззату эҳтиром зиндагӣ кунем, зеро дар назди Худое, ки аз рӯи аъмоли мо доварӣ мекунад, ҷавобгар ҳастем.

1. Зиндагӣ барои шунавандагони як: Даъват ба зиндагӣ бо эҳтиром

2. Натарс, зеро умед ба Худост: Зиндагӣ бо имон дар миёни номуайянӣ

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости Худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. Ибриён 4:13 - "Ва ҳеҷ махлуқ аз назари Ӯ пӯшида нест, балки ҳама бараҳна ҳастанд ва дар пеши назари касе, ки мо бояд ба Ӯ ҳисобот диҳем".

1 Петрус 1:18 Чунки шумо медонед, ки шумо бо чизҳои фосид, мисли нуқра ва тилло, аз суханҳои беҳудаи шумо, ки аз падарони шумо гузаштааст, фидия дода нашудаед;

Имондорон на бо неъматҳои моддӣ, балки бо файзи Худо аз гуноҳ наҷот ёфтаанд.

1. Қудрати кафорат: Чӣ тавр файзи Худо моро наҷот медиҳад

2. Озодии ҳаёт дар Масеҳ: Чӣ гуна бояд аз анъана озод зиндагӣ кард

1. Румиён 3:24 - Бо файзи Ӯ ба воситаи фидияе, ки дар Исои Масеҳ аст, озодона сафед карда мешавад.

2. Қӯлассиён 2:6-7 - Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳи Худовандро қабул кардаед, дар Ӯ рафтор кунед: дар Ӯ реша давонда, бино ёфтаед ва дар имон устувор шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва дар он бо шукргузорӣ фаровон бошед.

1 Петрус 1:19 Аммо бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, мисли барраи беайб ва беайб.

Гузариш:

Петруси ҳавворӣ навишт, ки Исои Масеҳ барраи ниҳоии беайб ва беайб буд ва хуни Ӯ гаронбаҳост.

Петруси расул таълим медиҳад, ки Исои Масеҳ Барраи комил ва бегуноҳ аст ва хуни Ӯ арзиши бузург дорад.

1. Барраи комил: Чӣ тавр Исои Масеҳ Наҷотдиҳандаи мост

2. Хуни гаронбаҳои Масеҳ: Фаҳмидани аҳамияти қурбонии Ӯ

1. Ишаъё 53:7 - Вай мазлум шуд, ва андӯҳгин шуд, вале даҳони худро накушод: вай мисли барра барои забҳ оварда мешавад, ва мисли гӯсфанд дар пеши пашмтарошаш гунг аст, бинобар ин даҳони худро намекушояд.

2. Қӯлассиён 1:20 - Ва бо хуни салиби Ӯ сулҳ баст, то ҳама чизро бо Худ оштӣ диҳад; Ба василаи Ӯ, мегӯям: хоҳ дар замин бошанд, хоҳ дар осмон.

1 Петрус 1:20 Ӯ дар ҳақиқат пеш аз бунёди ҷаҳон муқаррар шуда буд, вале дар ин замонҳои охир барои шумо зоҳир шуд,

Ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо пеш аз таъсиси ҷаҳон пешакӣ таъин шуда буд ва дар замонҳои охир зоҳир шуд.

1. Пешгӯии аҷиби Исо

2. Зуҳури Исо дар замони охир

1. Эфсӯсиён 1:4 - Чунон ки Ӯ моро пеш аз таъсиси ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки дар муҳаббати Ӯ муқаддас ва беайб бошем.

2. 1 Юҳанно 3:8 - Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, аз иблис аст; зеро ки иблис аз аввал гуноҳ мекунад. Барои ҳамин Писари Худо зоҳир шуд, то ки аъмоли иблисро нест кунад.

1 Петрус 1:21 Ки ба воситаи Ӯ ба Худое, ки Ӯро аз мурдагон эҳьё кард ва Ӯро ҷалол дод, имон меорад; то имон ва умеди шумо ба Худо бошад.

Ин порча имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба Худое, ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард ва Ӯро ҷалол дод, таваккал кунанд, то имон ва умеди онҳо ба Худо бошад.

1: Дар вақти душворӣ ба Худованд таваккал кунед

2: Қувваи имон ва умед ба Худо

1: Румиён 10: 9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2: Ибриён 11: 1 - Акнун имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

1 Петрус 1:22 Модоме ки шумо ҷонҳои худро дар итоат ба ростӣ ба василаи Рӯҳ ба муҳаббати беайби бародарон пок кардаед, нигоҳ кунед, ки якдигарро бо дили пок дӯст доред.

Мӯъминон бо итоат ба ҳақиқати Рӯҳ рӯҳҳои худро пок кардаанд ва бояд якдигарро бо дили пок дӯст доранд.

1. Чӣ тавр якдигарро аз қалби пок дӯст доштан мумкин аст

2. Қудрати ишқи бефоида

1. Румиён 12:9-10 - Муҳаббат бояд самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида.

2. Эфсӯсиён 4:32 - Ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо шуморо дар Масеҳ бахшидааст.

1 Петрус 1:23 Ва аз нав таваллуд ёфтаед, на аз насли фосид, балки аз насли бефано, ба василаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқӣ мемонад.

Ин порча дар бораи аҳамияти аз нав таваллуд шудан тавассути каломи Худо сухан меронад.

1. Ҳаёти нав тавассути Каломи Худо

2. Оғози тароватбахш бо Каломи Худо

1. Юҳанно 1:12-13 - Аммо ба ҳамаи онҳое ки Ӯро қабул карданд, ба онҳо қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд, ҳатто ба онҳое ки ба исми Ӯ имон овардаанд: на аз хун таваллуд шудаанд, на аз рӯи иродаи ҷисм, на аз рӯи иродаи одам, балки аз ҷониби Худо.

2. Яъқуб 1:18 - Аз рӯи хости Худ Ӯ моро бо каломи ростӣ ба дунё овард, то ки мо як навъ аввалин ҳосили офаридаҳои Ӯ бошем.

1 Петрус 1:24 Зеро ки ҳар ҷисм мисли алаф аст, ва тамоми ҷалоли инсон мисли гули алаф аст. Алаф хушк мешавад ва гули он мерезад.

Ҳама шукӯҳи инсонӣ гузаранда аст ва мисли алафу гулҳои саҳро пажмурда мешавад.

1. Гузаришро ба оғӯш гиред: Дар лаҳзаи дарёфти шодӣ

2. Гирифтани ҳаёт: Таҷлили зебоии зиндагӣ бо вуҷуди табиати зудгузараш

1. Яъқуб 1: 10-11 - "Аммо сарватдор, дар он аст, ки вай паст шудааст, зеро ки вай мисли гули алаф гузар хоҳад кард. Зеро ки офтоб ба зудӣ бо гармии сӯзон тулӯъ намекунад, балки алафро хушк мекунад. , ва гули он мерезад, ва файзи ороиши он нобуд мешавад».

2. Ишаъё 40:6-7 - "Овоз гуфт: "Гирья кун. Ва гуфт: "Чӣ гиря кунам? Ҳама гӯшт алаф аст, ва тамоми некӯии он мисли гули саҳро аст: Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад. : зеро ки Рӯҳи Худованд бар он дам мекунад; албатта, мардум алаф аст».

1 Петрус 1:25 Аммо каломи Худованд то абад боқӣ мемонад. Ва ин аст каломе ки ба воситаи Инҷил ба шумо мавъиза шудааст.

Каломи Худованд абадӣ аст ва ба мо тавассути Инҷил мавъиза карда мешавад.

1. Каломи абадии Худованд

2. Мавъизаи Инҷили наҷот

1. Ишаъё 40:8: «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Марк 1:14-15: «Пас аз он ки Яҳё ба зиндон андохта шуд, Исо ба Ҷалил омада, Инҷили Малакути Худоро мавъиза карда, гуфт: «Вақт фаро расид ва Малакути Худо наздик аст; тавба кунед ва ба Инҷил имон оваред».

1 Петрус 2 боби дуюми Номаи якуми Петрус дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили рушди рӯҳонӣ, зиндагӣ ҳамчун халқи баргузидаи Худо ва пайравӣ ба намунаи Масеҳ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо насиҳати мӯъминон оғоз мешавад, ки аз кина, макр, риё, ҳасад ва тӯҳмат пок шаванд. Онҳо даъват карда шудаанд, ки шири поки рӯҳониро орзу кунанд, то дар наҷоти худ инкишоф диҳанд (1 Петрус 2:1-3). Муаллиф таъкид мекунад, ки онҳо халқи интихобшуда — коҳини муқаддас ва халқи подшоҳӣ мебошанд, ки аз зулмот ба нури аҷоиби Худо даъват шудаанд (1 Петрус 2:9). Мӯъминон ташвиқ карда мешаванд, ки фазли Худоро эълон кунанд ва зиндагии шоистае дошта бошанд, ки Ӯро ҷалол диҳанд.

Параграфи 2: Дар оятҳои 4-10 ба Исои Масеҳ ҳамчун санги зинда ва имондорон ҳамчун сангҳои зинда дар хонаи рӯҳонӣ таъкид шудааст. Муаллиф қайд мекунад,

ки чӣ тавр Исо аз ҷониби одамон рад карда шуд, вале аз ҷониби Худо ҳамчун санги гӯша — таҳкурсие, ки ҳама чиз бар он сохта мешавад, интихоб кард (1 Петрус 2:4-8). Имондорон ҳамчун нажоди баргузида, коҳини шоҳона, халқи муқаддас, ки барои эълон кардани ҳамду санои Худо даъват шудаанд, тасвир шудаанд. Онҳо як вақтҳо халқ набуданд, вале ҳоло ба воситаи Масеҳ марҳамат кардаанд.

Сархати 3: Аз ояти 11 сар карда, ба имондорон насиҳат дода мешавад, ки дар байни беимонон бо эҳтиром зиндагӣ кунанд. Муаллиф онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз ҳавасҳои гуноҳе, ки бар зидди ҷони онҳо ҷанг мекунанд, парҳез кунанд ва ба ҷои он чунин рафтори бошарафона рафтор кунанд, ки ҳатто онҳое ки бар зидди онҳо сухан мегӯянд, дар рӯзи зиёрат Худоро ҳамду сано хоҳанд гуфт (1 Петрус 2:11-12). Имондорон даъват карда мешаванд, ки худро ба хотири Худованд — ба ҳокимон ва ҳукуматдорон итоат кунанд ва ҳамаро эҳтиром кунанд, дар ҳоле ки ҳамимононӣ худро самимона дӯст доранд (1 Петрус 2:13-17). Муаллиф инчунин ба муносибатҳои хонаводагӣ муроҷиат мекунад - даъват мекунад, ки хизматгорон ҳатто дар муносибатҳои ноодилона итоат кунанд ва зану шавҳарро ташвиқ кунанд, ки нақшҳои худро бо фаҳмиш ва эҳтиром иҷро кунанд.

Хулоса, 1 Петрус 2 имондоронро даъват мекунад, ки худро аз муносибатҳои гунаҳкор халос кунанд ва хоҳиши рушди рӯҳонӣ дошта бошанд. Он шахсияти онҳоро ҳамчун одамони интихобшуда, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба нури аҷиби Худо оварда шудаанд, таъкид мекунад. Он Масеҳро ҳамчун санги кунҷе таъкид мекунад, ки дар он имондорон дар хонаи рӯҳонӣ сохта мешаванд ва дар байни беимонон рафтори шоистаро ташвиқ мекунанд. Он инчунин ба итоаткорӣ дар сохторҳои ҷамъиятӣ муроҷиат мекунад ва барои муносибатҳои хонаводагӣ дар асоси муҳаббат, эҳтиром ва иҷрои нақшҳои худ роҳнамоӣ мекунад, ки даъвати моро ҳамчун одамони интихобшуда аз ҷониби файз ҷудо мекунад.

1 Петрус 2:1 Бинобар ин ҳар кина, ва ҳар макр, ва риёкорӣ, ва ҳасад ва ҳар сухани бадро як сӯ гузошта,

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳама хислатҳо ва рафторҳои манфиро тарк кунанд.

1. Зиндагӣ бо некӣ: Чӣ тавр бояд хислатҳои мусбӣ инкишоф ёбад.

2. Пок кардани рӯҳи худ: дур кардани васвасаҳои гуноҳ.

1. Филиппиён 4:8 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, чӣ зебост, чӣ сазовори таҳсин аст, агар ягон аъло бошад, агар чизи сазовори таъриф бошад, фикр кунед дар бораи ин чизҳо.

2. Қӯлассиён 3:12 - Пас, чун баргузидагони Худо, муқаддас ва маҳбуб, дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсабрро дар бар кунед.

1 Петрус 2:2 Ҳамчун кӯдакони навзод шири самимии каломро орзу кунед, то ки ба василаи он ба воя расед.

Масеҳиёни нав бояд шири поки Каломи Худоро орзу кунанд, то ки онҳо рӯҳан рушд кунанд.

1. Рушд дар Калом: Фаҳмидани аҳамияти Каломи Худо дар ҳаёти мо.

2. Шири рӯҳонӣ: Омӯзиши аҳамияти Каломи Худо ҳамчун масеҳиёни навзод.

1. Ибриён 5: 12-14 - "Зеро ки вақте ки шумо бояд муаллим бошед, ба шумо эҳтиёҷ доред, ки ба шумо бори дигар таълим диҳад, ки он принсипҳои аввалини каломи Худо мебошанд, ва ба шир ниёз доред, ва на аз гӯшти қавӣ, зеро ҳар кӣ шир истеъмол мекунад, дар каломи адолат нодон аст, зеро ки вай тифл аст, аммо гӯшти қавие аз они пирон аст, ҳатто онҳое, ки ҳисси худро аз рӯи истифода ба кор бурдаанд. ҳам некиву бадро ҷудо кунед».

2. 1 Петрус 2:1-3 - "Бинобар ин ҳар кина, ва ҳар макр, ва риёкорӣ, ва ҳасад ва ҳар сухани бадро як сӯ гузошта, мисли кӯдакони навзод шири самимии каломро бихоҳед, то ки шумо ба василаи он парвариш кунед: Агар чашидед, ки Худованд меҳрубон аст».

1 Петрус 2:3 Агар чашидед, ки Худованд меҳрубон аст.

Мӯъминон бояд дарк кунанд ва дарк кунанд, ки Худованд меҳрубон аст.

1. Шукрона кардан ба Худованд барои неъматаш

2. Эътироф кардани фазли Худо ва посухи нек

1. Эфсӯсиён 2:4-7 - Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро ҳамроҳи Масеҳ зинда кард - шумо бо файз наҷот ёфтед. — ва моро бо Ӯ эҳьё кард ва дар Исои Масеҳ бо Ӯ дар ҷойҳои осмонӣ шинонд.

2. Забур 83:11 - Зеро Худованд Худо офтоб ва сипар аст; Худованд неъмат ва иззат

медиҳад; Ӯ ҳеҷ кори некро аз росткорон дареғ намедорад.

1 Петрус 2:4 Ба Ӯ омадан, мисли пеши санги зинда, ба одамон манъ карда шудааст, вале баргузидаи Худо ва гаронбаҳо,

Ин порча Исоро ҳамчун санги зинда тасвир мекунад, ки одамон онро рад кардаанд, вале барои Худо баргузида ва азиз аст.

1. Барои Худо арзишманд: Баррасии рад кардани Исо аз ҷониби одамон

2. Сангҳои зинда: пайдо кардани шахсияти мо дар Масеҳ

1. Ишаъё 53:3 - Ӯро одамон хор ва рад мекунанд; одами ғамгин ва ошнои ғам; ва чун рӯйи худ аз ӯ пинҳон шудем; Ӯро хор карда буданд ва мо ӯро қадр намекардем.

2. Забур 118:22 - Санге, ки бинокорон рад карданд, санги сари кунҷ гардид.

1 Петрус 2:5 Шумо низ чун сангҳои зинда хонаи рӯҳонӣ, каҳонати муқаддасро бино кардаед, то қурбониҳои рӯҳонии ба Худо мақбули Исои Масеҳро тақдим кунед.

Имондорон сангҳои зинда дар хонаи рӯҳонӣ мебошанд, ки даъват шудаанд, ки ба воситаи Исои Масеҳ ба Худо қурбониҳои рӯҳонӣ расонанд.

1. "Сангҳои зинда: Даъват ба қурбонии рӯҳонӣ"

2. «Даъват ба муқаддасот: Каҳонати имондорон»

1. Ишаъё 28:16 - "Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсӣ санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам: ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад".

2. Хуруҷ 19:6 - "Ва шумо барои Ман Малакути коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд. Инҳо суханоне ҳастанд, ки ба банӣ-Исроил бигӯй."

1 Петрус 2:6 Бинобар ин дар Навиштаҳо низ гуфта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги асосии гӯшаи баргузида ва гаронбаҳо мегузорам; ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

Дар 1 Петрус 2:6, Навиштаҳо мегӯяд, ки онҳое ки ба санги асосии кунҷ, ки баргузида ва қиматбаҳост, имон меоваранд, шарм нахоҳанд дошт.

1: Худо моро баргузид ва моро азиз гардонид. Мо санги асосии салтанати Ӯ ҳастем ва вақте ки мо ба Ӯ таваккал мекунем, Ӯ ҳеҷ гоҳ моро ноумед намекунад.

2: Исо санги асосии Малакути Худост. Вақте ки мо ба Ӯ имон дорем, Ӯ моро рӯҳафтода намекунад. Боварии мо ба Ӯ ҳеҷ гоҳ барбод нахоҳад рафт.

1: Isaiah 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: "Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсие санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам; ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад.

2: Эфсӯсиён 2:20 - Ва бар пояи ҳавворион ва анбиё сохта шудаанд, ки худи Исои Масеҳ санги асосии кунҷ аст.

1 Петрус 2:7 Пас, барои шумо, ки имон овардаед, Ӯ гаронбаҳост, аммо барои беитоатон сангест, ки бинокорон ба он иҷозат надодаанд, сари гӯшае мубаддал мешавад.

Мӯъминон назди Худо азизанд, вале онон, ки нофармонӣ мекунанд, рад карда мешаванд.

1. Қиматбаҳо дар назди Ӯ: Мукофоти Худо будан чӣ маъно дорад?

2. Рад кардани санги кунҷи Худо: Вақте ки мо итоат накунем, чӣ мешавад?

1. Матто 21:42 - Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҳеҷ гоҳ дар Навиштаҳо нахондаед: "Санге, ки бинокорон рад карданд, санги гӯшаи гӯша шуд; Худованд ин корро кардааст, ва ин дар назари мо аҷиб аст"?

2. Забур 118:22 - Санге, ки бинокорон рад карданд, санги кунҷ гардид.

1 Петрус 2:8 Ва санги пешпо ва санги васваса барои онҳое ки дар калом пешпо мехӯранд ва итоат намекунанд;

Ин порча аз 1 Петрус 2:8 тасвир мекунад, ки чӣ тавр онҳое, ки беитоатӣ мекунанд

ва дар каломи Худо пешпо мехӯранд, барои мақсад таъин карда мешаванд.

1. Нақшаи Худо барои беимон: ошкор кардани ҳадафи беитоатӣ

2. Қудрати Каломи Худо: Фаҳмидани таъсири аксуламалҳои мо

1. Ишаъё 8:14 - Ва ӯ барои маъбад хоҳад буд; балки барои санги пешпо ва санги васваса барои ҳар ду хонадони Исроил, барои ҷин ва барои доме барои сокинони Ерусалим.

2. Румиён 9:33 - Чунон ки навишта шудааст: "Инак, Ман дар Сион санги пешпо ва санги васваса мегузорам; ва ҳар кӣ ба вай имон оварад, хиҷил нахоҳад шуд".

1 Петрус 2:9 Аммо шумо насли баргузида, коҳини шоҳона, халқи муқаддас ва халқи хос ҳастед; то ки шумо ҳамду санои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, баён кунед;

Имондорон ҳамчун коҳини шоҳона, халқи муқаддас ва халқи хос интихоб шудаанд ва бояд ҳамду санои Худоро нишон диҳанд.

1. Даъват карда шудааст, ки ҳамчун одамони алоҳида зиндагӣ кунанд

2. Даъват ба тасбеҳи Худо

1. Ишаъё 43:7 - Ҳар касе, ки бо номи Ман хонда мешавад, ва онҳоро Ман барои ҷалоли Худ офаридаам, ва Ӯро ман ба вуҷуд овардаам ва офаридаам.

2. Эфсӯсиён 3:10 - Ҳадафи ӯ ин буд, ки акнун ба воситаи калисо, ҳикмати гуногунҷанбаи Худо бояд ба ҳокимон ва ҳукуматдорони олами осмонӣ маълум карда шавад.

1 Петрус 2:10 Онҳое ки дар гузашта қавм набуданд, вале ҳоло қавми Худо мебошанд; онҳо марҳамат наёфта буданд, вале ҳоло марҳамат шудаанд.

Ин порча аз 1 Петрус дигаргуншавии халқеро тасдиқ мекунад, ки як вақтҳо қисми халқи Худо набуданд, вале ҳоло марҳамат гирифтаанд ва халқи Худо ҳисобида мешаванд.

1. Қувваи Таѓйирот: Чӣ тавр раҳмати Худо метавонад ҳаётро таѓйир диҳад

2. Ҷамъияти маҳбуб: Фаҳмидани ҷои мо дар нақшаи Худо

1. Румиён 5:20-21 - "Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд шуд, файз хеле зиёд шуд: то онҷунон ки гуноҳ то мамот ҳукмронӣ кард, онҷунон файз низ ба воситаи адолат барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад".

2. Эфсӯсиён 2:4-5 - «Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст медошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтаед;)"

1 Петрус 2:11 Эй маҳбубони азиз, аз шумо, ҳамчун ѓарибон ва ҳоҷиён илтимос мекунам, аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди рӯҳ ҷанг мекунанд, парҳез кунед;

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки аз хоҳишҳои гуноҳ худдорӣ кунанд ва онҳоро ба ҳаёти муқаддас даъват кунанд.

1. Раҳпаймоӣ дар муқаддасот: парҳез аз ҳавасҳои нафсонӣ

2. Ҷанг бар зидди рӯҳҳои мо: Муқовимат ба хоҳишҳои гунаҳкор

1. Румиён 6:12-13 - "Пас, бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ накунад, то ки ба ҳавасҳои он итоат кунед. Ва андоми худро ҳамчун олоти ноинсофӣ ба гуноҳ надиҳед; балки худро ба Худо таслим кунед, чунон ки ки аз мурдагон зиндаанд ва андоми шумо ҳамчун асбоби адолат барои Худо».

2. Яъқуб 4:7 - "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

1 Петрус 2:12 Суҳбати шумо дар байни ѓайрияҳудиён одилона бошад, то ки онҳо дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон сухан мегӯянд, бо аъмоли неки шумо, ки хоҳанд дид, дар рӯзи таъриф Худоро ҳамду сано гӯянд.

Масеҳиён бояд дар байни беимонон поквиҷдонӣ ва аъмоли нек кунанд, то Худо ҷалол ёбад.

1. Зиндагии поквиҷдонона дар ҷаҳони зулмот

2. Қувваи намунаи хуб дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо

1. Матто 5:16 «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. Титус 2:7-8 «Дар ҳама чиз ба худ намунаи аъмоли нек нишон деҳ: дар таълим бефаной, вазнинӣ, самимият, сухани солим, ки маҳкум карда намешавад; То ки ҳар кӣ аз тарафи дигар аст, хиҷил шавад ва дар ҳаққи шумо сухани баде надошта бошад».

1 Петрус 2:13 Ба ҳар фармони инсонӣ ба хотири Худованд итоат кунед: хоҳ подшоҳ бошад, хоҳ олӣ;

Масеҳиён бояд ба қонунҳои ҳукумат итоат кунанд, ҳатто агар ҳукумат масеҳӣ набошад.

1. Ба қонуни замин итоат кунед

2. Шаҳрвандии содиқ

1. Румиён 13:1–7

2. 1 Тимотиюс 2:1–3

1 Петрус 2:14 Ё ба ҳокимон, мисли он ки Ӯ барои ҷазои бадкорон ва барои ситоиши неккорон фиристода шудааст.

Масеҳиён бояд ба ҳукуматдорони ҳукумат итоат кунанд ва ба онҳо итоат кунанд, хоҳ онҳо бадкоронро ҷазо медиҳанд ё некӯкоронро таъриф мекунанд.

1. Ухдадории масеҳиён барои итоат кардан ба мақомоти давлатӣ

2. Кори нек ва парҳез аз бадӣ: Вазифаи мо дар назди ҷомеа

1. Румиён 13:1–7

2. Титус 3:1–2

1 Петрус 2:15 Зеро иродаи Худо чунин аст, то ки шумо бо кори нек надонистани одамони аблаҳро хомӯш кунед.

Мо бояд кори дуруст ва нек кунем, то онҳое, ки ба мо мухолифат мекунанд, хомӯш шаванд.

1. Дар муқобили мухолифат некӣ кардан

2. Қудрати некӣ

1. Яъқуб 1:27 - Дини пок ва нопок дар назди Худо ва Падар ин аст, то ки ятимон ва бевазанонро дар андӯҳи онҳо дидан ва худро аз ҷаҳон пок нигоҳ дорад.

2. Масалҳо 3:27 - Аз онҳое, ки ба онҳо лозим аст, некиро дареғ надор, агар ин дар дасти ту бошад.

1 Петрус 2:16 Ҳамчун озод ва на озодии худро барои либоси бадӣ истифода мебаред, балки ҳамчун бандагони Худо.

Масеҳиён бояд озодии худро барои хидмат ба Худо истифода баранд, на он ки онро барои корҳои нодуруст истифода баранд.

1. Озодии худро барои хидмат ба Худо истифода баред, на ба кори бад.

2. Даъвати Худоро қабул кунед ва озодии худро барои иҷрои кори дуруст истифода баред.

1. Ғалотиён 5:13 - "Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; танҳо озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед".

2. Румиён 6:18 - "Он гоҳ шумо аз гуноҳ озод шудаед, бандагони адолат шудед".

1 Петрус 2:17 Ҳама одамонро эҳтиром кунед. Бародариро дӯст доред. Аз Худо

битарс. Подшоҳро эҳтиром кунед.

Мо бояд ҳама одамонро эҳтиром кунем, оилаи масеҳии худро дӯст дорем, аз Худо тарсем ва пешвоёни худро эҳтиром кунем.

1. Қувваи эҳтиром: Чаро мо бояд ҳама одамонро эҳтиром кунем

2. Аз Худо битарсед, бародариро дӯст доред: Аҳамияти ҳамкории масеҳӣ

1. 1 Петрус 2:17

2. Румиён 13:1–7

1 Петрус 2:18 Эй ғуломон, бо тамоми тарс ба оғоёни худ итоат кунед; на танхо ба некихо ва нармхо, балки ба муфтхурон хам.

Петрус ба хизматгорон дастур медиҳад, ки новобаста аз хислаташон ба оғоёни худ итоат кунанд.

1. «Итоат ба ҳокимият: дастур барои хизматгорон»

2. "Интизории Худо аз тоат"

1. Қӯлассиён 3:22-24 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ, ки ба ҳасби ҷисм доранд, дар ҳама чиз итоат кунед; на бо хидмати чашм, ба монанди одамон, балки бо якдилӣ ва бо тарси Худо; Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, зеро ки ба Худованд, на ба одамон, зеро медонед, ки аз Худованд мукофоти мерос хоҳед гирифт, зеро ки шумо ба Худованди Масеҳ хизмат мекунед».

2. Эфсӯсиён 6:5-8 - «Эй ғуломон, ба оғоёни худ ба ҳасби ҷисм, бо тарсу ларз, дар якдилагии дили худ, мисли Масеҳ, итоат кунед; на бо хидмати чашм, ҳамчун писандидагон, балки ҳамчун бандагони Масеҳ, ки иродаи Худоро аз самими қалб ба ҷо меоранд, бо иродаи нек хизмат мекунанд, чунон ки ба Худованд, на ба одамон, на ба одамон: Чун медонед, ки ҳар кас ҳар кори нек мекунад, аз Худованд ҳамон мукофот хоҳад гирифт, хоҳ вай бошад, вомбарг ё озод."

1 Петрус 2:19 Зеро ин шоиста аст, ки агар шахсе ки аз рӯи виҷдон назди Худо ба ғаму андӯҳ ва ноҳақ азоб кашад.

Масеҳиён бояд ба ранҷу азоб тоб оранд, ҳатто агар он ноҳақ кашида шуда бошад ҳам, ба хотири виҷдон дар назди Худо.

1. «Азоб барои виҷдон».

2. «Бо виҷдони пок ба ранҷу азоб тоб овардан»

1. Матто 5:10-12, "Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро ки Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо шумо, вақте ки дигарон шуморо дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва бар зидди шумо ҳар гуна бадӣ мекунанд, ки ба ман дурӯғ мегӯянд. Шод бошед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст, зеро онҳо анбиёи пеш аз туро ҳамин тавр таъқиб мекарданд.

2. Ибриён 12: 1-3, "Бинобар ин, азбаски моро абри шоҳидон иҳота кардааст, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки ба ин қадар сахт часпидааст, як сӯ гузорем ва бо сабр дар мусобиқаи муқарраршуда давем. дар пеши назари мо ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигарист, ки Ӯ барои шодие, ки дар пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба салиб тоб оварда, хиҷолатро рад кард ва дар ямини тахти Худо нишастааст. гунаҳкорон бар зидди худ душманӣ мекунанд, то ки шумо хаста нашавед ва дилтанг нашавед».

1 Петрус 2:20 Зеро чӣ ҷалол аст, ки агар барои гуноҳҳои худ ҷабрдида бошед, сабр кунед? Ва агар чун кори неке кардед ва дар баробари он уқубат кунед, сабр кунед, ин дар назди Худо мақбул аст.

Ҳангоми корҳои нек ранҷ кашидан дар назди Худо мақбул аст.

1. Қувваи сабр дар некӣ кардан

2. Азоб ва мақбул дар назди Худо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Румиён 5:3-5 - На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шод мешавем, зеро медонем, ки ранҷу азоб саброро ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, ба дилҳои мо рехт.

1 Петрус 2:21 Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намунае гузоштааст, то ки аз паи Ӯ пайравӣ кунед.

Масеҳиён даъват шудаанд, ки ба намунаи Исо пайравӣ кунанд ва барои адолат азоб кашанд.

1. Мо даъват шудаем, ки ба намунаи Масеҳ пайравӣ кунем

2. Қувваи ранҷу азоб барои адолат

1. Матто 16:24-25 - «Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Агар касе хоҳад аз ақиби Ман биёяд, бигзор худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад. Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳонидан хоҳад, онро барбод медиҳад, вале ҳар кӣ ҷони худро ба хотири Ман барбод диҳад, онро хоҳад ёфт'».

2. Румиён 8:17 - «Ва агар фарзандон бошад, пас ворисон — ворисони Худо ва шарикони ворисони Масеҳ, ба шарте ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ бо Ӯ ҷалол ёбем».

1 Петрус 2:22 Ки гуноҳе накардааст, ва дар даҳони ӯ макр пайдо нашудааст;

Дар ин порча Исо тасвир шудааст, ки гуноҳе накардааст ва дар даҳони Ӯ макр надорад.

1. Қудсияти Исои Масеҳ: Чӣ гуна комилияташ барои мӯъминон намуна аст

2. Қувваи забони пок: Чӣ тавр суханони Исо ҳаёти моро тағир дода метавонанд

1. Матто 22:37-40 - Худованд Худои худро бо тамоми дили худ, ҷони худ ва ақли худ дӯст доред.

2. Эфсӯсиён 4:29-32 - Бигзор аз даҳони шумо сухани ифлоскунанда набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки ба шунавандагон файз ато кунад.

1 Петрус 2:23 «Он ки дашном дода шуд, дигар дашном надод; Вақте ки ӯ азоб мекашид, таҳдид намекард; балки худро ба Довари одил супурд;

Исои Масеҳ бе интиқом азоб кашид ва ба Худо боварӣ дошт, ки ӯро одилона доварӣ кунад.

1. Қудрати бахшидан: Чӣ тавр Исо ба мо нишон дод, ки чӣ тавр ба ранҷу азоб ҷавоб гӯем

2. Боварӣ ба Худо дар замонҳои сахт: Намунаи Исо

1. Матто 5:38-42 - Таълимоти Исо дар бораи дӯст доштани душманон ва на қасос гирифтан.

2. Ишаъё 53:7 - Пешгӯии Ишаъё дар бораи ранҷу азоби Исо ва эътимод ба Худо.

1 Петрус 2:24 Ки Худи Ӯ гуноҳҳои моро дар Бадани Худ бар дарахт бардошт, то ки мо, ки барои гуноҳҳо мурда будем, барои адолат зиндагӣ кунем; шумо ба воситаи ҷароҳатҳои Ӯ шифо ёфтаед.

Дар порча дар бораи Исо сухан меравад, ки гуноҳҳои моро дар бадани худ дар салиб бардошт, то ки мо шифо ёбем ва одилона зиндагӣ кунем.

1. Қудрати қурбонии Исо: Чӣ тавр Исо барои наҷоти мо нархи ниҳоиро пардохт кард

2. Тӯҳфаи шифо: Чӣ тавр Исо ба мо ҳаёти нави адолатро пешкаш мекунад

1. Ишаъё 53:5 Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо захмдор шуд, барои гуноҳҳои мо лату кӯб шуд; азоби осоиштагии мо бар ӯ буд; ва бо захмҳои ӯ шифо меёбем.

2. Эфсӯсиён 2:4-5 Аммо Худо, ки дар марҳамат бой аст, барои муҳаббати бузурги Худ, ки бо он моро дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳо мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард (бо файз шумо наҷот ёфтед;)

1 Петрус 2:25 Зеро шумо мисли гӯсфандони гумроҳшуда будед; вале акнун ба Чӯпон ва усқуфи ҷонҳои шумо баргардонида мешаванд.

Масеҳиён аз роҳи адолат дур шудаанд, вале агар онҳо ба назди Исо, чӯпон ва усқуфи ҷони худ баргарданд, роҳи бозгаштро пайдо карда метавонанд.

1. Исо, чӯпоне, ки гӯсфандони гумшударо роҳнамоӣ мекунад

2. Бозгашт ба Исо, Усқуфи ҷонҳои мо

1. Ишаъё 53:6 - Ҳамаи мо мисли гӯсфандон гумроҳ шудаанд; ҳар касро ба роҳи худ равона кардем; ва Худованд гуноҳи ҳамаи моро ба гардани ӯ бор кардааст.

2. Юҳанно 10:11 - Ман чӯпони нек ҳастам: чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон медиҳад.

1 Петрус 3 боби сеюми Номаи якуми Петрус дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб пеш аз ҳама ба дастурҳо оид ба муносибатҳои гуногун, аз ҷумла издивоҷ ва муносибат бо беимонон тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо дастурҳо барои занҳо ва шавҳарон оғоз мешавад. Занон ташвиқ карда мешаванд, ки ба шавҳарони худ итоат кунанд, ҳатто агар онҳо ба калом итоат накунанд, бо умеди он, ки рафтори худотаронаи онҳо онҳоро ба даст орад (1 Петрус 3:1-2). Муаллиф зебоии ботинӣ ва рӯҳияи ҳалимро ҳамчун хислатҳои арзишманд таъкид мекунад, ки бояд занонро на зебу зинати берунӣ тавсиф кунанд (1 Петрус 3:3-4). Аз тарафи дигар, ба шавҳарон дастур дода мешавад, ки бо занони худ эҳтиромона зиндагӣ кунанд ва онҳоро ҳамчун ворисони файзи Худо эҳтиром кунанд (1 Петрус 3:7).

Сархати 2: Дар оятҳои 8-12 ба ягонагӣ, ҳамдардӣ ва бо некӣ ғолиб омадан ба бадӣ таъкид шудааст. Имондорон даъват карда мешаванд, ки дар муомила бо якдигар бо ҳамфикр, ҳамдардӣ, дӯстдори бародарону хоҳарон, дилсӯз ва фурӯтан бошанд (1 Петрус 3:8). Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки ба бадӣ дар ивази бадӣ ё таҳқир барои таҳқир ҷавоб надиҳанд, балки ба ҷои дигарон баракат медиҳанд, то ки худашон баракатро мерос гиранд (1 Петрус 3:9-12). Муаллиф таъкид кардааст, ки онҳое, ки мехоҳанд зиндагӣ дошта бошанд ва рӯзҳои некро бинанд, бояд аз бадӣ рӯй гардонанд ва дунболи адолат бошанд.

Параграфи 3: Аз ояти 13 сар карда, ба имондорон насиҳат дода мешавад, ки ҳангоми дучор шудан бо мухолифат ё таъқибот барои ҳимояи имони худ омода бошанд. Муаллиф онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз онҳое, ки ба онҳо зарар расонида метавонанд, натарсанд, балки ба ҷои он ки Масеҳро ҳамчун Худованд дар дилҳои худ тақдис кунанд. Онҳо бояд ҳамеша омода бошанд, ки барои умеди худ сабаб нишон диҳанд ва нисбати дигарон муносибати нарм ва эҳтиромона дошта бошанд (1 Петрус 3:14-16). Муаллиф инчунин қайд мекунад, ки барои корҳои нек уқубат кашидан беҳтар аст, аз он ки бадӣ кардан беҳтар аст — мисоли Масеҳро дар бораи уқубатҳои беадолатона кашидан, вале дар ниҳояти кор бар гуноҳ тавассути марг ва эҳёи худ ғалаба карданро таъкид мекунад.

Хулоса, 1 Петрус 3 дастурҳоро оид ба муносибатҳои гуногун дар ҷомеаи масеҳӣ медиҳад. Он ба нақши занҳо ва шавҳарон таъкид мекунад, ки ба итоаткорӣ, эҳтиром ва эҳтироми мутақобила таъкид мекунад. Он мӯъминонро ба ваҳдат, ҳамдардӣ ва мағлуб кардани бадӣ тавассути баракатҳо даъват мекунад, на қасос. Намунаи Масеҳ дар бораи уқубатҳои беинсофона. Дар ин боб таъкид шудааст, ки мувофиқи принсипҳои илоҳӣ дар муносибатҳо зиндагӣ кунем, ба умеди мо шаҳодат диҳем ва ба таъқибот содиқона тоб орем.

1 Петрус 3:1 Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед; ки ҳар кӣ ба калом итоат накунад, онҳо низ бе калом бо гуфтугӯи занон ғолиб оянд;

Занҳо бояд ба шавҳарони худ итоат кунанд ва бо ин кор, шавҳарон метавонанд бидуни мавъиза ба онҳо ғолиб шаванд.

1. Аз рӯи нақшаи Худо: итоат кардан ба шавҳари худ

2. Қудрати намунаи Худо дар издивоҷ

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд итоат кунед.

2. Қӯлассиён 3:18-19 - Занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд мувофиқ аст.

1 Петрус 3:2 Ҳангоме ки онҳо сӯҳбати покдомании шуморо бо тарс мебинанд.

Муъминон бояд зиндагии худро тавре пеш баранд, ки эҳтироми Худоро ифода кунад.

1. Зиндагӣ кунед, ки эҳтироми Худоро ифода кунад.

2. Имони худро бо амалҳои худ нишон диҳед.

1. Қӯлассиён 3:12-17 - Дилҳои дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед.

2. Яъқуб 2:26 - Имон бе аъмол мурда аст.

1 Петрус 3:3 Бигзор ороиши зоҳирии онҳо бофтани мӯй ва пӯшидани тилло ё пӯшидани либос набошад;

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба намуди зоҳирӣ, ба монанди ороиши мӯй ва либоси гаронбаҳо таваҷҷӯҳ накунанд.

1. "Зебоӣ аз дарун: рад кардани стандарти ҷаҳонии зебоӣ"

2. "Зинати ҳақиқӣ: намуди зоҳирӣ дар муқобили хислат"

1. Ишаъё 61:10 - "Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷони ман дар Худои ман шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро бо либосҳои наҷот пӯшонидааст; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшидааст".

2. Қӯлассиён 3:12 - «Пас, чун баргузидагони Худо, дилҳои муқаддас ва маҳбуб, дилсӯз, меҳрубонӣ, фурӯтанӣ, ҳалимӣ ва пурсаброро дар бар кунед».

1 Петрус 3:4 Аммо бигзор он шахси ниҳони дил дар он чизест, ки фосид нест, ҳатто ороиши рӯҳи ҳалим ва ором аст, ки дар назари Худо гаронбаҳост.

Масеҳиён бояд кӯшиш кунанд, ки рӯҳияи ҳалим ва оромро инкишоф диҳанд, ки Худо онро хеле қадр мекунад.

1. "Зебоии рӯҳи ҳалим ва ором"

2. «Арзиши рӯҳи ҳалим ва ором»

1. Яъқуб 1:19-20 - «Инро бидонед, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки хашми одам адолати Худоро ба вуҷуд намеорад».

2. Ишаъё 66:2 - "Барои ҳамаи он чизҳое, ки дасти Ман офаридааст, ва ҳама он чизҳо вуҷуд доранд" мегӯяд Худованд. «Аммо ба ин кас нигоҳ хоҳам кард: ба касе ки бечора ва рӯҳи пушаймон аст ва аз каломи Ман меларзад».

1 Петрус 3:5 Зеро ки дар замонҳои қадим низ занони муқаддасе ки ба Худо таваккал мекарданд, ба шавҳарони худ итоат карда, худро зиннат медоданд.

Занони муқаддаси гузашта дар итоат ба шавҳарон ба Худо таваккал мекарданд ва худро оро медоданд.

1. Қудрати зани худотарс

2. Ба Худо ва нақшаи издивоҷи Ӯ эътимод кунед

1. Эфсӯсиён 5:22-24 - Занон ба шавҳарони шумо итоат мекунанд

2. Масалҳо 31:10-31 - Зани нек

1 Петрус 3:6 Чунон ки Соро ба Иброҳим итоат карда, ӯро оғо меномид: шумо духтарони онҳо ҳастед, то даме ки некӣ мекунед, ва аз ҳеҷ ҳайрат наметарсед.

Насроиён бояд ба намунаи Соро пайравӣ кунанд, ки Иброҳимро итоъат карда ва ӯро оғо меномиданд ва агар некӣ кунанд ва натарсиданд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Қувваи итоаткорӣ: Омӯзиш аз намунаи Соро

2. Натарс: Бартараф кардани изтироб ва даравидани баракати имон

1. Ҳастӣ 21:12 - Ва Худо ба Иброҳим гуфт: «Бигзор ин барои писарбача ва канизат дар назари ту ғамгин набошад; дар ҳар он чи Соро ба ту гуфтааст, ба овози вай гӯш андоз; зеро ки насли ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд.

2. Ибриён 13:7 - Онҳоеро, ки бар шумо ҳукмронӣ мекунанд, ба ёд оред, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд: бо назардошти анҷоми гуфтугӯи онҳо, имонашон пайравӣ мекунад.

1 Петрус 3:7 Ҳамин тавр, шумо, эй шавҳарон, бо онҳо мувофиқи дониш сокин шавед ва занро ҳамчун зарфи заифтар ва ворисони файзи ҳаёт эҳтиром кунед; ки ба дуои шумо халал нарасонад.

Шавҳарон бояд занони худро эҳтиром кунанд ва бо онҳо эҳтиром кунанд, то намозашон халал нарасонад.

1. Қувваи эҳтироми ҳамдигар дар издивоҷ

2. Эҳтироми ҳамсари худ: Роҳе ба сӯи дуоҳо

1. Эфсӯсиён 5:25-33 - Шавҳарон бояд занони худро дӯст доранд, чунон ки Масеҳ калисоро дӯст медошт.

2. Қӯлассиён 3:19 - Шавҳарон бояд нисбат ба занони худ меҳрубон ва дилсӯз бошанд.

1 Петрус 3:8 Ниҳоят, ҳама якдил бошед, ба якдигар ҳамдардӣ кунед, бародаронро дӯст доред, раҳмдил бошед, хушмуомила бошед.

Парчами Петрус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ба якдигар муттаҳид, меҳрубон, муҳаббат ва хушмуомила бошанд.

1. «Дар ягонагӣ зиндагӣ кардан: Чаро мо бояд бародарону хоҳарони худро дар Масеҳ дӯст дорем»

2. «Ҳамдардӣ дар калисо: чӣ гуна мо метавонем ба якдигар меҳрубонӣ зоҳир кунем»

1. Юҳанно 13:34-35 «Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

2. Румиён 12:10 «Ба якдигар бо муҳаббати бародарӣ меҳрубон бошед; ба эҳтироми якдигар».

1 Петрус 3:9 На ба бадӣ дар ивази бадӣ, на паноҳ барои даҳшат, балки баракати баръакс; зеро медонед, ки шумо барои он даъват шудаед, то ки вориси баракат шавед.

Мо набояд ба бадӣ бештар бадӣ ҷавоб диҳем, балки бояд онҳоеро, ки ба мо ситам мекунанд, баракат диҳем ва дарк кунем, ки ин даъвати мо барои мерос гирифтани баракат аз Худост.

1: Ба бадӣ бо бадӣ бештар ҷавоб надиҳед; Ба ҷои ин, бар касоне, ки ба шумо ситам мекунанд, баракат диҳед, зеро бидонед, ки Худо шуморо ба баракат даъват

кардааст.

2: Мо набояд интиқомро барои гуноҳҳое, ки бар зидди мо содир кардаем, бигирем, ба ҷои он бояд онҳоеро, ки моро озор додаанд, баракат диҳем ва боварӣ дорем, ки Худо ба мо баракат медиҳад.

1: Румиён 12:14-21 - Баракат диҳед онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд; онҳоро лаънат накун.

2: Матто 5:43-48 - Душманони худро дӯст доред ва барои таъқибкунандагон дуо гӯед.

1 Петрус 3:10 Зеро, ҳар кӣ ҳаётро дӯст дошта, рӯзҳои некро бубинад, бигзор забони худро аз бадӣ нигоҳ дорад, ва лабҳояшро, ки макр нагӯянд;

Барои он ки зиндагии бо ишқ ва шодмонӣ дошта бошад, бояд аз гуфтани бадӣ ва макр парҳез кунад.

1. Қувваи Калом: Чӣ тавр гуфтан мумкин аст зиндагӣ ва муҳаббат

2. Парвариши рӯзҳои нек: чӣ гуна бояд аз бадӣ худдорӣ кард

1. Яъқуб 3:5-12 - Ром кардани забон

2. Масалҳо 12:18 - Суханони одилона шодӣ ва ҳаёт меоранд

1 Петрус 3:11 Бигзор ӯ аз бадӣ канорагирӣ кунад ва некӣ кунад; бигзор вай сулхро чустучу кунад ва ба он ноил шавад.

Масеҳиён бояд аз бадӣ рӯй гардонанд ва некӣ кунанд, сулҳро дунбол кунанд ва аз паи он идома диҳанд.

1. «Интихоби рохи сулх».

2. «Рӯй аз бадӣ».

1. Румиён 12:18 - «Агар имконпазир бошад, то он даме ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама одамон дар сулҳ бошед».

2. Филиппиён 4:8 - «Дар охир, эй бародарон, ҳар он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ дуруст аст, чӣ пок аст, чӣ чизи зебост, чӣ обрӯи хуб аст, ва чӣ бартарият аст ва ҳар чизе ки сазовори таъриф аст, дар бораи ин чизҳо тамаркуз кунед ».

1 Петрус 3:12 Зеро ки чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ барои дуоҳои онҳо кушода аст, аммо чеҳраи Худованд бар зидди бадкорон аст.

Худованд ба дуоҳои одилон бодиққат аст ва ба бадкорон муқобилат мекунад.

1. Худо дуъои солеҳонро мешунавад ва онҳоро ҳифз мекунад.

2. Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар назари Худованд дуруст рафтор кунем, зеро Ӯ ба бадӣ муқобилат мекунад.

1. Забур 34:15 - Чашмони Худованд бар одилон аст, ва гӯшҳои Ӯ ба фарёди онҳо кушода аст.

2. Масалҳо 15:29 - Худованд аз бадкорон дур аст, аммо дуои одилонро мешунавад.

1 Петрус 3:13 Ва кист, ки ба шумо зиён расонад, агар шумо ба некӣ пайравӣ кунед?

Имондорон ба Масеҳ набояд аз зарари онҳое, ки ба онҳо муқобилат мекунанд, натарсанд, зеро некӣ муҳофизат мекунад.

1. Аз касоне, ки бо Худо мухолифат мекунанд, натарсед, зеро Ӯ пайравони Ӯро ҳифз мекунад.

2. Бар Худо таваккал кун, ки аз бало эмин бошӣ.

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам, ноумед нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Ман туро бо дасти рост дастгирӣ хоҳам кард. аз адолати ман».

2. Забур 34:7 - «Фариштаи Худованд дар гирди онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва онҳоро наҷот медиҳад».

1 Петрус 3:14 Аммо, агар барои адолат уқубат кашед, хушо шумо; ва аз даҳшати онҳо натарсед ва хавотир нашавед;

Масеҳиён набояд аз таъқибот барои имонашон ба Худо натарсанд, зеро ин ба онҳо шодӣ меорад.

1. Бигзор дилҳои шумо музтариб нашавад: чӣ гуна Худованд моро тавассути таъқибот тасаллӣ медиҳад

2. Дар Худованд шодӣ кунед: Аз ранҷу азоб барои адолат шодӣ пайдо кунед

1. Ишаъё 41:10 - «Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард».

2. 2 Қӯринтиён 4:17-18 - «Зеро азоби сабуки мо, ки як лаҳза аст, барои мо ҷалоли хеле бузургтар ва абадӣ меорад; Дар ҳоле ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён менигарем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист; вале он чи нонамоён аст абадист».

1 Петрус 3:15 Аммо Худованд Худоро дар дилҳои худ тақдис кунед ва ҳамеша омода бошед, ки ба ҳар касе ки аз шумо сабаби умеде, ки дар шумост, бо фурӯтанӣ ва тарс пурсад, ҷавоб диҳад.

Масеҳиён бояд ҳамеша омода бошанд, ки имони худро бо фурӯтанӣ ва эҳтиром баён кунанд.

1. Муҳимияти зиндагӣ бо имон ва тавоноии онро ба дигарон фаҳмондан.

2. Чӣ тавр ба умеди Инҷил бо нармӣ ва эҳтиром мубодила кардан мумкин аст.

1. Матто 5:16 - Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки онҳо аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд.

2. Қӯлассиён 4:5-6 - Бо онҳое, ки дар берунанд, бо хирад рафтор кунед ва вақтро сарфа кунед. Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

1 Петрус 3:16 Виҷдони пок доштан; То ки дар ҳаққи шумо, мисли бадкорон, бадгӯй мекунанд, хиҷил шаванд, ки бардурӯғ сухани неки шуморо дар Масеҳ айбдор мекунанд.

Ин порча масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки виҷдони покро нигоҳ доранд, то таъқибкунандагони онҳо аз айбҳои бардурӯғи худ шарм кунанд.

1. "Виҷдони пок: Асоси зиндагии масеҳӣ"

2. "Зиндагӣ дар нур: бартараф кардани таъқибот тавассути виҷдони пок"

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

2. 1 ба Қӯринтиён 10:31 - Пас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, хоҳ он чи мекунед, ҳамаашро барои ҷалоли Худо кунед.

1 Петрус 3:17 Зеро, агар хости Худо чунин бошад, беҳтар аст, ки шумо барои кори нек уқубат кашед, аз он ки барои кори бад уқубат кашед.

Аз рӯи хости Худо азоб кашидан барои кори нек беҳтар аст аз бадкорӣ.

1. Қудрати некӣ: чӣ гуна бояд бо азобу уқубатҳои Худо зиндагӣ кунад

2. Подоши азобҳои одилона: Омӯзиши зиндагӣ бо иродаи Худо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

2. Филиппиён 1:29 - Зеро ба шумо ато шудааст, ки ба хотири Масеҳ на танҳо ба Ӯ имон оваред, балки ба хотири Ӯ уқубат кашед.

1 Петрус 3:18 Зеро ки Масеҳ низ як бор барои гуноҳҳо, одил барои золимон уқубат кашидааст, то ки моро назди Худо биёрад ва ба ҳасби ҷисм кушта шуда, вале ба воситаи Рӯҳ зинда шуд.

Масеҳ азоб кашид ва мурд, то ки моро ба Худо биёрад, аммо Ӯ тавассути Рӯҳ зинда карда шуд.

1. «Одил ва золим: қурбонии ниҳоии Масеҳ»

2. «Қувваи эҳё»

1. Ишаъё 53:5 - Аммо ӯ барои гуноҳҳои мо сӯрох шуд, вай барои гуноҳҳои мо мазлум шуд; чазое, ки ба мо сулху осоиш овард, бар вай буд, ва аз захмхои вай мо шифо ёфтем.

2. Румиён 8:11 - Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо зинда бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба бадани мирандаи шумо низ ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо зиндагӣ мекунад, зинда хоҳад кард.

1 Петрус 3:19 Ба воситаи он низ рафта, ба арвоҳи зиндонӣ мавъиза мекард;

Исо ба арвоҳи зиндон мавъиза кард.

1. Қудрати Исо: расонидани паёми Худо ба ҳама.

2. Чӣ тавр Инҷили Исо метавонад ҳатто одамони ба назар ноумедтаринро дигар кунад.

1. Эфсӯсиён 4:8-10 - Бинобар ин гуфта шудааст: «Вақте ки Ӯ ба баландӣ баромад, лашкари асиронро бурд, ва ба одамон ҳадияҳо дод». (Бо гуфтани "Ӯ боло рафт", ин чӣ маъно дорад, магар ин ки ӯ ба минтақаҳои поёнӣ, яъне замин низ фуруд омада буд? Он ки фуруд омад, ҳамонест, ки аз болои тамоми осмон сууд кардааст, то ҳама чизро пур кунад.)

2. Ибриён 2:14-15 - Аз ин рӯ, фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, худи ӯ низ аз ҳамон чизҳо баҳра бурд, то ки ба воситаи мамот касеро, ки қудрати мамот, яъне иблисро дорад, нест кунад ва ҳамаи онҳоеро, ки аз тарси марг тобеи ғуломии якумрӣ буданд, наҷот диҳед.

1 Петрус 3:20 Вақте ки онҳо беитоат буданд, вақте ки як вақтҳо пурсабрии Худо дар айёми Нӯҳ мунтазир меистод, дар ҳоле ки киштӣ тайёр буд, ки дар он шумораи ками одамон, яъне ҳашт нафар ба воситаи об наҷот ёфтанд.

Дар айёми Нӯҳ, Худо дар вақти тайёр кардани киштӣ босаброна интизор шуд ва дар охир танҳо ҳашт ҷон наҷот ёфтанд.

1. Омӯзиши сабр ба Худо, боварӣ доштан, ки Ӯ ба ваъдаҳояш вафо мекунад.

2. Муҳимияти итоат ба хости Худо.

1. Ҳастӣ 6:5-7 - Ва Худо дид, ки шарорати инсон дар рӯи замин бузург аст ва ҳар як хаёли андешаҳои дили ӯ ҳамеша бад аст. Ва аз Худованд тавба кард, ки одамро дар рӯи замин офаридааст, ва дилаш ғамгин шуд. Ва Худованд гуфт: «Одамеро, ки аз рӯи замин офаридаам, нобуд хоҳам кард; ҳам одам, ҳам ҳайвони ваҳшӣ, ва ҳам хазанда ва ҳам мурғони ҳаво; зеро ки ман онҳоро офаридаам, тавба мекунад.

2. Румиён 5:6-8 - Зеро вақте ки мо ҳанӯз қувват надоштем, дар вақташ Масеҳ барои осиён мурд. Зеро ки базӯр касе барои одил бимирад, лекин шояд барои одами некӯ баъзеҳо ҷуръат кунанд, ки бимиранд. Аммо Худо муҳаббати худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

1 Петрус 3:21 Шахсе, ки ҳоло таъмид низ моро ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ наҷот медиҳад (на дур кардани ифлосии ҷисм, балки ҷавоби виҷдони пок дар назди Худо).

Таъмид ҳамчун намояндагии наҷот, ки аз эҳёи Исои Масеҳ бармеояд, дида мешавад, ки ба мо виҷдони покро дар назди Худо меорад.

1. Таъмид рамзи тавонои наҷоти мо тавассути Исои Масеҳ аст.

2. Мо бояд ба воситаи эҳёи Исои Масеҳ дар назди Худо виҷдони пок дошта бошем.

1. Румиён 6:3-4 - Оё намедонед, ки бисёре аз мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда мешавем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

2. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст,

наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

1 Петрус 3:22 Он ки ба осмон рафта, ба ямини Худост; фариштагон ва ҳокимиятҳо ва қудратҳо ба Ӯ итоат мекунанд.

Ин порча дар бораи волоият ва қудрати Масеҳ сухан меронад, ки ҳамаи фариштагон, ҳокимият ва қудратҳо ба Ӯ итоат мекунанд.

1. Аъзамат ва Қудрати Масеҳ

2. Фаҳмидани ҳокимияти Масеҳ

1. Қӯлассиён 1:15-17 Ки сурати Худои ноаён, нахустзодаи ҳар махлуқот аст?

2. Ваҳй 5:11-14 Ва ҳар махлуқоте, ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва он чи дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки гуфтам: Баракат ва иззат! ва ҷалол ва қувват барои Нишинандаи тахт ва барои Барра то абад бод.

Аввалин Петрус 4 боби чоруми номаи якуми Петрус мебошад, ки дар он ҳавворӣ ба имондорон муроҷиат мекунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар партави шахсияти нави худ дар Масеҳ зиндагӣ кунанд. Дар ин боб аҳамияти зиндагӣ барои мақсадҳои Худо, тоб овардан ба азобҳо ва муҳаббат ва меҳмоннавозӣ нисбат ба якдигар таъкид шудааст.

Сархати 1: Петрус имондоронро даъват мекунад, ки бо тафаккури Масеҳ мусаллах шаванд (1 Петрус 4:1-6). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки азбаски Масеҳ дар ҳаёти заминии худ уқубат кашидааст, онҳо низ бояд ба азобу уқубат омода бошанд. Бо қабул кардани тафаккуре, ки ба иродаи Худо нигаронида шудааст, на ба хоҳишҳои гунаҳкор, онҳо метавонанд то охири вақти худ дар рӯи замин мувофиқи ниятҳои Худо зиндагӣ кунанд. Ҳавворӣ қайд мекунад, ки ҳаёти гузаштаи онҳо бо рафтори дунявӣ хос буд, аммо ҳоло онҳо даъват шудаанд, ки ба таври дигар зиндагӣ кунанд - Худоро эҳтиром кунанд, на аз паи хоҳишҳои инсон.

Сархати 2: Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки якдигарро самимона дӯст доранд ва меҳмоннавозӣ зоҳир кунанд (1 Петрус 4:7-11). Ӯ таъкид мекунад, ки поёни ҳама корҳо наздик аст ва онҳоро водор мекунад, ки дар намоз ақида ва худдорӣ дошта бошанд. Онҳо бояд якдигарро самимона дӯст доранд, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад. Ба имондорон инчунин ташвиқ карда мешавад, ки бахшоиши рӯҳонии худро барои хидмат ба якдигар содиқона истифода баранд - хоҳ сухан гӯед ва хоҳ хидмат - ба воситаи Исои Масеҳ Худоро ҷалол диҳанд.

Сархати 3: Боб бо баррасии ранҷу азоб барои масеҳӣ хотима меёбад (1 Петрус 4:12-19). Петрус ба имондорон боварӣ мебахшад, ки онҳо набояд ҳангоми бо озмоишҳои оташин рӯ ба рӯ шаванд, гӯё ягон чизи аҷибе рӯй дода бошад. Ба ҷои ин, онҳо бояд шод шаванд, зеро онҳо дар ранҷу азобҳои Масеҳ шариканд, яъне сабаби шодӣ ва ҷалоли оянда. Агар имондорон барои гирифтани номи Масеҳ таъқиб карда шаванд, онҳо баракат медиҳанд, зеро ин нишон медиҳад, ки Рӯҳи ҷалол бар онҳо такя мекунад. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки шарм накунанд, балки ҳатто дар байни таъқибот Худоро ҳамду сано гӯянд ва худро ба ғамхории содиқи Ӯ месупоранд.

Дар ҷамъбаст,

Боби чоруми китоби Петруси якум имондоронро ташвиқ мекунад, ки бо тафаккури дигаргуншуда, ки ба иродаи Худо нигаронида шудааст, зиндагӣ кунанд.

Петрус онҳоро ташвиқ мекунад, ки ранҷу азобро ҳамчун шарикон дар ранҷу азобҳои Масеҳ қабул кунанд ва рафтори дунёиро тарк кунанд.

Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки якдигарро самимона дӯст доранд ва меҳмоннавозӣ зоҳир намуда, аз ҳадяҳои рӯҳонии худ содиқона истифода баранд.

Боб бо итминон додани имондорон ба итмом мерасад, ки гарчанде ки онҳо барои масеҳӣ буданашон ба таъқибот ё озмоишҳо дучор мешаванд, онҳо метавонанд шод шаванд, зеро медонанд, ки дар азобҳои Масеҳ ва ҷалоли оянда шариканд. Онҳо даъват карда мешаванд, ки хиҷил нашаванд, балки ба ҷои он ки Худоро дар миёни душвориҳо ҳамду сано гӯянд ва худро ба нигоҳубини содиқи Ӯ месупоранд.

1 Петрус 4:1 Пас, чунон ки Масеҳ барои мо ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, шумо низ бо ҳамон ақл мусаллах шавед: зеро касе ки ба ҳасби ҷисм уқубат кашидааст, аз гуноҳ даст кашидааст;

Масеҳиён бояд ба намунаи Масеҳ пайравӣ кунанд ва бо ҳамон тафаккур мусаллах шаванд, чунон ки Масеҳ барои мо уқубат кашида, аз гуноҳ даст кашид.

1. Зиндагӣ бо қурбонӣ: Чӣ тавр ба намунаи Масеҳ пайравӣ кардан мумкин аст

2. Қатъ кардан аз гуноҳ: Чӣ гуна бояд зиндагии муқаддасро дошта бошад

1. Румиён 6:1-2 - "Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ боқӣ мемонем, то файз фаровон шавад? Худо накунад. Мо, ки барои гуноҳ мурдаем, дигар дар он зиндагӣ кунем?"

2. Ғалотиён 5:24 - "Ва онҳое ки аз они Масеҳ ҳастанд, ҷисмро бо ҳавасҳо ва ҳавасҳо маслуб кардаанд".

1 Петрус 4:2 То ки ӯ дигар боқимондаи вақти худро ба ҳасби ҷисм на бар тибқи ҳавасҳои одамон, балки ба иродаи Худо зиндагӣ кунад.

Муъминон дигар бояд на мувофиқи хоҳишҳои одамон, балки мувофиқи хости Худо зиндагӣ кунанд.

1. Қувваи иродаи Худо: Чӣ тавр бояд ҳаёти итоаткорӣ дошта бошад

2. Интихоби иродаи Худо бар хоҳишҳои худ

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Эфсӯсиён 5:15-17 - Пас бодиққат нигоҳ кунед, ки чӣ гуна рафтор мекунед, на ҳамчун беақл, балки ҳамчун доно ва аз вақт беҳтарин истифода мебаред, зеро айём бад аст. Пас, беақл набошед, балки фаҳмед, ки иродаи Худованд чист.

1 Петрус 4:3 Зеро ки дар замони гузаштаи ҳаёти мо кифоя аст, ки иродаи ғайрияҳудиёнро ба амал оварем, вақте ки мо бо шаҳватпарастӣ, ҳавасҳо, ифротгароӣ, шароб, зиёфатҳо, зиёфатҳо ва бутпарастиҳои зишт рафтор мекардем:

Замони гузаштаи ҳаёти мо бо пайравӣ аз хоҳишҳои ғайрияҳудиён, аз ҷумла ба рафторҳои гунаҳкор ва ибодати бутҳо сарф мешуд.

1. Қувваи тавба

2. Некӯии омурзиши Худо

1. Ишаъё 55:7 - Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва одами ноинсоф андешаҳои худро, ва бигзор вай сӯи Худованд баргардад, ва ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбат ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

1 Петрус 4:4 Дар ҳамин ҳол онҳо тааҷҷубоваранд, ки шумо бо онҳо ба шӯриши зиёд давида, дар ҳаққи шумо бадгӯй намекунед.

Масеҳиёнро барои он танқид мекунанд, ки мисли ҳамсолони худ дар корҳои гунаҳкор иштирок намекунанд.

1. Аз рафторҳои зишт парҳез кунед ва аз мувофиқат ба дунё даст кашед

2. Ба ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳон ё чизҳои ҷаҳонро дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест. Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст, — ҳавасҳои ҷисм ва ҳавасҳои чашмон ва ғурур дар молу мулк — на аз Падар, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон бо ҳавасҳои худ мегузарад, аммо ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқӣ мемонад.

1 Петрус 4:5 Кӣ ба касе, ки тайёр аст, мурдагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисобот хоҳад дод.

Гузариш: Ҳар кас бояд дар назди Худо, ки омода аст ҳам зиндагон ва ҳам мурдагонро доварӣ кунад, аз аъмоли худ ҳисобот диҳад.

1. Ҳеҷ кас аз доварии Худо гурехта наметавонад - мо бояд омода бошем.

2. Њамаи мо бояд зиндагии писандидаи Худо дошта бошем, то аз рӯзи ќиёмат натарсем.

1. Ибриён 9:27 - Ва чунон ки барои одамон як бор мурдан муқаррар шудааст, аммо баъд аз ин доварӣ:

2. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

1 Петрус 4:6 Зеро барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шуд, то ки онҳо ба ҳасби ҷисм ба ҳасби одамон доварӣ карда шаванд, вале ба ҳасби Худо ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ кунанд.

Инҷил ба мурдагон мавъиза карда шуд, то ки онҳоро одамон ба ҳасби ҷисм доварӣ кунанд, вале дар рӯҳи Худо зиндагӣ кунанд.

1. Қудрати Инҷил: Чӣ тавр Инҷил метавонад ҳаётро тағир диҳад

2. Рӯҳи ҳаётбахши Худо: таҷриба кардани ҳаёти аз Рӯҳулқудс тароватёфта

1. Юҳанно 6:63 - Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад; гӯшт ҳеҷ кӯмаке нест.

2. Румиён 8:11 - Агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон эҳьё кард, дар шумо сокин бошад, Он ки Исои Масеҳро аз мурдагон эҳьё кард, ба воситаи Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ зинда хоҳад кард .

1 Петрус 4:7 Аммо анҷоми ҳама чиз наздик аст: Пас, ҳушёр бошед ва ба дуо бедор бошед.

Мо бояд ҳушёр бошем ва ба охири дунё омода бошем ва ба дуо диққат диҳем.

1. Вақте ки охират наздик аст: Аҳамияти намоз дар замонҳои номуайян

2. Ҳушёр бошед ва дуо гӯед: Чӣ тавр ба охири дунё омода шудан мумкин аст

1. Матто 6:5-13 - Таълимоти Исо дар бораи дуо

2. 1 Таслӯникиён 5:6-8 - Таълимоти Павлус дар бораи ҳушёр ва ҳушёр будан

1 Петрус 4:8 Ва пеш аз ҳама дар байни худ меҳрубонии гарм дошта бошед, зеро эҳсон гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад.

Масеҳиён бояд ба якдигар муҳаббати гарм дошта бошанд, зеро муҳаббат гуноҳҳои зиёдро мепӯшонад.

1. "Қувваи муҳаббат: Чӣ гуна муҳаббат гуноҳҳои моро мепӯшонад"

2. "Садоқаи оташин: Бузургтарин ҳукми ҳама"

1. 1 ба Қӯринтиён 13:4-7 - "Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. Он ҳасад намебарад, фахр намекунад, мағрур нест. Вай дигаронро таҳқир намекунад, худҷӯй нест, худписандӣ нест. ба зудӣ хашмгин мешавад, аз гуноҳҳо сабт намекунад. Муҳаббат аз бадӣ лаззат намебарад, балки бо ростӣ шод мешавад. Ӯ ҳамеша муҳофизат мекунад, ҳамеша эътимод мекунад, ҳамеша умед дорад, ҳамеша сабр мекунад."

2. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил қуввати бузурге дорад, зеро амал мекунад."

1 Петрус 4:9 Ба якдигар меҳмоннавозӣ кунед, бе кина.

Масеҳиён бояд бе шикоят ба якдигар меҳмоннавозӣ зоҳир кунанд.

1. Саховатмандӣ: Дарси 1 Петрус 4:9

2. Қудрати меҳмондорӣ: Муҳаббат ба ҳамимонон

1. Румиён 12:13 - Бо халқи Худо, ки мӯҳтоҷанд, мубодила кунед. Меҳмоннавозӣ кунед.

2. Ибриён 13:2 - Меҳмоннавозӣ карданро ба бегонагон фаромӯш накунед, зеро бо ин кор баъзе одамон ба фариштагон меҳмоннавозӣ зоҳир кардаанд, ки инро намедонанд.

1 Петрус 4:10 Чӣ тавре ки ҳар кас бахшоишро гирифтааст, ҳамон тавр ба якдигар, ҳамчун идоракунандагони неки файзи гуногунҷанбаи Худо хизмат кунед.

Масеҳиён бояд инъомҳои худро истифода баранд, то ба якдигар бо фурӯтанӣ ва миннатдорӣ хизмат кунанд.

1. "Идоракунандагони файзи Худо"

2. «Хоксорӣ дар хидмат ба дигарон»

1. Матто 25:14-30 - Масал дар бораи истеъдодҳо

2. Эфсӯсиён 4:7 - Ҳар яки мо ато дорем, ки онро ба манфиати Бадани Масеҳ истифода барем.

1 Петрус 4:11 Агар касе сухан гӯяд, бигзор вай мисли каломи Худо сухан гӯяд; Агар касе хизмат кунад, бигзор онро мувофиқи қобилияте ки Худо ато кардааст, ба ҷо оварад, то ки Худо дар ҳама чиз ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки ҳамду сано ва салтанат то абад Ӯро бод. омин.

Масеҳиён бояд калимаҳо ва қобилиятҳои худро барои ҷалол додани Худо ба воситаи Исои Масеҳ истифода баранд.

1. «Худоро ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол додан»

2. «Истифодаи калимаҳо ва қобилиятҳои худ барои ҷалоли Худо»

1. Эфсӯсиён 2:10: Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем.

2. Қӯлассиён 1:10: то ки ба таври шоистаи Худованд рафтор кунед ва ба Ӯ писанд ояд ва дар ҳар кори нек самар оваред ва дар дониши Худо афзун гардад.

1 Петрус 4:12 Эй маҳбубон, дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, тааҷҷубовар набошед, ки гӯё бо шумо ягон чизи аҷибе рӯй дода бошад.

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми дучор шудан ба озмоишҳо ҳайрон нашаванд, зеро ин як қисми таҷрибаи масеҳӣ аст.

1. "Бо имтиҳонҳо рӯ ба рӯ шудан: Чӣ тавр дар замонҳои душвор қувват пайдо кардан мумкин аст"

2. "Имтиҳони оташ: Фаҳмидани озмоишҳо дар ҳаёти як мӯъмин"

1. Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабру устуворӣ самараи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва дар ҳеҷ чиз камбудӣ надошта бошед».

2. Румиён 8:18 - "Зеро ки ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо

ҷалоле, ки бояд ба мо зоҳир шавад, муқоиса кардан намеарзад."

1 Петрус 4:13 Аммо шод бошед, зеро ки шумо шарики уқубатҳои Масеҳ ҳастед; то ки ҳангоме ки ҷалоли Ӯ зоҳир шавад, шумо низ аз шодии беандоза шод шавед.

Имондорон бояд аз ранҷу азоб шод шаванд, зеро он як қисми пайрави Масеҳ аст ва вақте ки ҷалоли Масеҳ зоҳир мешавад, онҳо аз шодӣ пур хоҳанд шуд.

1. Аз ранҷу азоб шодӣ кунед: Чӣ тавр шодиро дар дард пайдо кардан мумкин аст

2. Ҷалоли Масеҳ: Шод шудан аз ҷалоли ошкоршудаи Ӯ

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ин, балки мо аз ранҷу азобҳои худ шодӣ мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад ва сабр хислатро ба вуҷуд меорад ва хислат умедро ба вуҷуд меорад ва умед моро хиҷил намекунад.

2. Ишаъё 35:10 - Ва фидяшудаи Худованд баргашта, бо суруд ба Сион хоҳанд омад; шодии абадӣ бар сари онҳо хоҳад буд; онҳо шодӣ ва шодӣ хоҳанд дошт, ва ғам ва оҳе аз байн меравад.

1 Петрус 4:14 Агар шуморо ба исми Масеҳ мазаммат кунанд, хушбахт ҳастед; зеро ки Рӯҳи ҷалол ва Худо бар шумо қарор гирифтааст: аз ҷониби онҳо Ӯро бад мегӯянд, вале аз ҷониби шумо ҷалол меёбад.

Имондорон ба Масеҳ набояд аз таъна кардани номи Ӯ шарм накунанд, зеро ин нишонаи он аст, ки Рӯҳи Худо бар онҳо такя мекунад ва Ӯ ҷалол меёбад.

1. Аз маломат шодӣ кунед: Ҷашни таъқибот ба хотири Масеҳ

2. Баракати Рӯҳ: оромии Худоро дар назди танқид эҳсос кунед

1. 2 Тимотиюс 3:12 - Ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд дар Исои Масеҳ ҳаёти худотарс зиндагӣ кунанд, таъқиб хоҳанд шуд.

2. Аъмол 5:41 - Ҳавворriён аз он шодӣ карданд, ки онҳо сазовори нангу номус барои номи Исо дониста шуданд.

1 Петрус 4:15 Аммо бигзор ҳеҷ яке аз шумо ҳамчун қотил, ё дузд, ё бадкирдор, ё

ҳамчун банд дар корҳои дигарон азоб накашад.

Масеҳиён набояд ба ҳеҷ ваҷҳ барои қотил, дузд, бадкирдор ё банд будан азоб кашанд.

1. «Зиндагии покиза»

2. «Зиндагӣ мувофиқи хости Худо»

1. Масалҳо 11:3 - Беайбии одилон онҳоро роҳнамоӣ мекунад, вале каҷи хоин онҳоро нобуд мекунад.

2. Эфсӯсиён 4:28 - Бигзор дузд дигар дуздӣ накунад, балки бигзор вай меҳнат кунад ва бо дасти худ меҳнати ҳалол кунад, то чизе дошта бошад, ки ба касе ниёз дорад.

1 Петрус 4:16 Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ уқубат кашад, бигзор хиҷил нашавад; балки барои ин Худоро ҳамду сано гӯяд.

Масеҳиён набояд барои имони худ аз азоб кашидан шарм накунанд, балки дар ин кор бояд Худоро ҳамду сано гӯянд.

1. "Қувваи имон: чӣ гуна бояд бо ранҷу азоб тоб оварем"

2. «Қуввати эътиқоди мо: устуворӣ дар муқобили мушкилот».

1. Румиён 5:3-5 - На танҳо ҳамин тавр, балки мо дар ранҷу азобҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; 4 матонат, характер; ва характер, умед. 5 Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст.

2. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, 3 зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад. 4 Бигзор сабр кори худро ба анҷом расонад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошӣ.

1 Петрус 4:17 Зеро замоне расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар он аввал аз мо сар шавад, оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад?

Вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад ва агар ин тавр бошад, оқибати онҳое, ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад?

1. "Ҳукми наздики Худо: Оё шумо омодаед?"

2. "Инҷил: Ягона роҳи гурез аз доварии Худо"

1. Румиён 2:5–11

2. Яъқуб 2:13–17

1 Петрус 4:18 Ва агар одилон базӯр наҷот ёбанд, осиён ва гунаҳкор дар куҷо пайдо мешаванд?

Петрус саволи риторикӣ дода, нишон медиҳад, ки осиён ва гунаҳкорон дар муқоиса бо одил натиҷаи хубе надоранд.

1: Мо бояд саъй кунем, ки ба файзи Худо таваккал карда, ҳаёти одилона зиндагӣ кунем, то наҷот ёбем.

2: Имони мо бояд дар Худо бошад ва аъмоли мо бояд аз рӯи адолати Ӯ бошад, то наҷот ёбем.

1: Матто 7:13-14 - "Аз дарвозаи танг дароед; зеро васеъ аст он дар ва васеъ аст роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва бисьёранд, ки аз он дохил мешаванд. Зеро танг аст дар ва душвор аст. роҳе, ки ба ҳаёт мебарад, ва кам ҳастанд, ки онро пайдо мекунанд ».

2: Эфсӯсиён 4: 17-19 - "Бинобар ин мегӯям ва ба Худованд шаҳодат медиҳам, ки шумо дигар ба мисли дигар халқҳо роҳ нашавед, ки дар ақлу ақли худ хира шуда, фаҳмишашон тира ва бегона шудааст. аз ҳаёти Худо, аз сабаби нодонӣ, ки дар онҳост, ба сабаби кӯрии дилашон, ва онҳо, ки дар гузашта эҳсос мекунанд, худро ба зино дода, ҳама нопокиро бо чашмгуруснагӣ ба амал оваранд».

, ҷонҳои худро дар кори нек ба Ӯ, мисли Офаридгори содиқ супоранд .

Ин порча мӯъминонро водор мекунад, ки нафси худро ба Худо супоранд ва ба

корҳои шоиста кунанд.

1. «Қудрати таваккал ба Худо»

2. «Аҳамияти иҷрои корҳои нек».

1. Матто 6:25-34 - Парво накунед, ба Худо таваккал кунед ва аввал подшоҳии Ӯро биҷӯед

2. Яъқуб 2:14-26 - Имон бе аъмол мурда аст, имонро бо амалҳо нишон диҳед.

Аввалин Петрус 5 боби панҷум ва ниҳоии номаи якуми Петрус мебошад, ки дар он ҳавворӣ ҳам ба пирон ва ҳам ба имондорони ҷавон дастур дода, фурӯтанӣ, эътимод ба ғамхории Худо ва муқовимат ба ҳамлаҳои иблисро таъкид мекунад.

Сархати 1: Петрус ба пирон муроҷиат карда, онҳоро ташвиқ мекунад, ки рамаи Худоро бо фурӯтанӣ чӯпонӣ кунанд (1 Петрус 5:1-4). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки бо омодагӣ чун нозир хизмат кунанд, на аз рӯи маҷбурӣ, балки бо хоҳиши самимӣ ба халқи Худо ғамхорӣ кунанд. Пирон даъват карда мешаванд, ки намунаи фурӯтанӣ бошанд, на ҳукмронии худро бар дигарон. Онҳо бояд бесаброна мукофоти абадии худро аз ҷониби Масеҳ ҳангоми зоҳир шудани Ӯ интизор шаванд.

Сархати 2: Петрус диққати худро ба имондорони ҷавонтар мекунад ва ба онҳо дастур медиҳад, ки нисбат ба якдигар фурӯтанӣ дар бар кунанд (1 Петрус 5:5-7). Ӯ таъкид мекунад, ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз медиҳад. Ба имондорони ҷавон ташвиқ карда мешавад, ки худро зери дасти пурқудрати Худо таслим кунанд ва тамоми ташвишҳои худро ба Ӯ вогузоранд, зеро Ӯ ба онҳо ғамхорӣ мекунад. Ба онҳо ёдовар мешаванд, ки дар вақташ Худо онҳоро ба қадри баланд хоҳад дод.

Сархати 3: Боб бо огоҳӣ дар бораи ҳамлаҳои иблис ва устувории рӯҳбаландкунанда анҷом меёбад (1 Петрус 5:8-14). Аз имондорон даъват карда мешавад, ки ҳушьёр ва ҳушёр бошанд, зеро душмани онҳо, шайтон дар ҷустуҷӯи касест, ки хӯрда хӯрад. Онҳо бояд бо имон устуворона ба ӯ муқобилат кунанд, зеро медонанд, ки дигар имондорон дар тамоми ҷаҳон бо чунин озмоишҳо дучор мешаванд. Ҳавворӣ аз Марқӯс салом мефиристад ва ба мӯъминон дар ҷойҳои гуногун дастур медиҳад, ки чӣ гуна онҳо бояд бо муҳаббат салом кунанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби панҷуми Петруси якум ҳам барои пирон ва ҳам барои имондорони ҷавон дастурот медиҳад.

Пирон насиҳат карда мешаванд, ки рамаи Худоро бо фурӯтанӣ чӯпонӣ кунанд ва бесаброна мукофоти абадии онҳоро интизор шаванд.

Ба имондорони ҷавон ташвиқ карда мешавад, ки нисбат ба якдигар фурӯтанӣ пӯшанд ва дар зери ғамхории Худо итоат кунанд, вақте ки онҳо ташвишҳои худро ба Ӯ меандохтанд.

Ин боб бо огоҳӣ аз ҳамлаҳои шайтон ва даъват ба устуворӣ дар муқовимат ба ӯ хотима меёбад. Ба имондорон хотиррасон карда мешавад, ки ҳамимononи масеҳие, ки дар саросари ҷаҳон ба ин гуна озмоишҳо дучор мешаванд, ҳангоми гирифтани салом аз Марқӯс ва дастур оид ба салом бо муҳаббат ба ҳамдигар.

1 Петрус 5:1 Ба пироне ки дар миёни шумо ҳастанд, насиҳат медиҳам, ки онҳо низ пир ва шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ва шарики ҷалоли зоҳиршаванда мебошанд.

Худи Петрус, ки пири ҷамъомад аст, пирони дигари имондоронро насиҳат мекунад, ки шоҳиди уқубатҳои Масеҳ ва шарикони ҷалоле, ки ошкор хоҳад шуд, бошанд.

1. Дар бораи Масеҳ шаҳодат додан: дар партави ранҷу азобҳои Ӯ зиндагӣ кардан

2. Шод шудан аз ҷалоли Худо: Мулоҳизаҳои Ӯро тавассути Масеҳ эҳсос кардан

1. 1 Юҳанно 1:7 - Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар муошоракат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

2. 2 ба Қӯринтиён 3:18 - Аммо ҳамаи мо, бо чеҳраи кушод, ки дар шиша ҷалоли Худовандро мебинем, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил ёфтаем, чунон ки аз Рӯҳи Худованд.

1 Петрус 5:2 рамаи Худоро, ки дар миёни шумост, бихӯред ва бар он назорат кунед, на бо зӯрӣ, балки бо ихтиёри худ; на барои даромади палид, балки аз ақли омода;

Петрус ба пасторҳо дастур медиҳад, ки бидуни интизории фоидаи моддӣ бо омодагӣ ба рамаи Худо роҳбарӣ кунанд.

1. Фоидаҳои хидмат бо ақли ирода

2. Баракатҳои чӯпони рамаи Худо будан

1. Аъмол 20:28-35 - Насиҳати Павлус ба пирони калисои Эфсӯс

2. Ирмиё 3:15 - Даъвати Худо ба чӯпонон барои нигоҳубини рамаи Ӯ.

1 Петрус 5:3 На ҳамчун сарварони мероси Худо, балки намуна барои рама мебошем.

Масеҳиён набояд ҳукмфармо бошанд, балки бояд ба рама намуна бошанд.

1. «Хизмат ҳамчун намуна: Роҳнамоии халқи Худо чӣ маъно дорад»

2. «Роҳбарӣ дар Бадани Масеҳ: Аҳамияти фурӯтанӣ»

1. Матто 20:25-27 - Исо гуфт: «Шумо медонед, ки сарварони ғайрияҳудиён бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургони онҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд. Дар миёни шумо набояд ин тавр бошад. Аммо ҳар кӣ дар байни шумо хоҳад бузург бошад, бояд бандаи шумо бошад, ва ҳар кӣ дар байни шумо аввал бошад, бояд ғуломи шумо бошад, чунон ки Писари Одам на барои он омадааст, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони худро ҳамчун фидияи бисьёр касон бидиҳад. »

2. 1 Қӯринтиён 11:1 - Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.

1 Петрус 5:4 Ва ҳангоме ки Сарчӯпон зоҳир мешавад, шумо тоҷи ҷалоле хоҳед гирифт, ки пажмурда намешавад.

Вақте ки Исои Масеҳ, Сарчӯпон, зоҳир мешавад, имондорон бо тоҷи абадии ҷалол мукофотонида мешаванд.

1. Подоши имон: Нигоҳе ба 1 Петрус 5:4

2. Ҷалоли абадии Масеҳ: Фаҳмидани тоҷи ҷалол дар 1 Петрус 5:4

1. Забур 23:1–4

2. Матто 25:31–46

1 Петрус 5:5 Ҳамин тавр, эй ҷавонон, ба пирон итоат кунед. Оре, ҳамаатон ба якдигар итоат кунед ва фурӯтаниро дар бар кунед, зеро ки Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз мебахшад.

Масеҳиён бояд ба якдигар итоат кунанд ва фурӯтанӣ пӯшанд, зеро Худо ба мағрурон муқобилат мекунад ва ба фурӯтанон файз зоҳир мекунад.

1. Мағрурӣ ва фурӯтанӣ: Чаро Худо якеро хор мекунад ва дигареро дӯст медорад?

2. "Дар тан либоси хоксорӣ": Иҷрои фармони Худо чӣ маъно дорад?

1. Яъқуб 4:6 - «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

2. Филиппиён 2:3-8 - "Ҳеҷ кореро бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед".

1 Петрус 5:6 Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то ки Ӯ шуморо дар вақташ сарафроз гардонад.

Мо бояд худро дар назди Худо фурӯтан кунем, то вақте ки вақташ фаро мерасад, Ӯ моро боло бардорад.

1. Муҳимияти фурӯтанӣ ва чӣ гуна он ба илтифоти Худо оварда мерасонад.

2. Вақти неъмати Худо ва чӣ гуна он ҳамеша комил аст.

1. Яъқуб 4:10 - Дар назари Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо боло хоҳад бардошт.

2. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

1 Петрус 5:7 Тамоми ғамхории худро бар Ӯ мегузоред; зеро ки вай дар хакки шумо гамхорӣ мекунад.

Гузариш:

Дар номаи якуми худ ба калисо Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ташвишҳои худро ба Худованд гузоранд ва ғамхорӣ кунанд, зеро Ӯ дар бораи онҳо ғамхорӣ мекунад.

Петрус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки дар ташвишу ғамхорӣ ба Худо таваккал кунанд, зеро Ӯ ба онҳо содиқона ғамхор аст.

1. «Гамхории Худованд дар бораи халқи худ»

2. «Ғамхории худро ба Худованд мегузорем»

1. Матто 6:25-34 - Таълимоти Исо дар бораи хавотир нашав

2. Забур 55:22 - Бори худро ба Худованд гузор, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард.

1 Петрус 5:8 Ҳушёр бошед ва ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар гирду атроф давр мезанад ва дар ҷустуҷӯи он ки касеро бихӯрад;

Мӯъминон бояд ҳушёр ва ҳушёр бошанд, зеро шайтон ҳамеша ҳозир аст ва фурсати ҳамларо меҷӯяд.

1. Иблис ҳамеша дар паноҳ аст: Фаҳмидани зарурати ҳушёрӣ.

2. Қувваи тафаккури солим: ҳушёр будан дар муқобили душман.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Тамоми зиреҳҳои Худоро ба бар карда, ба муқобили нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Яъқуб 4:7 - Ба иблис муқобилат кунед ва ӯ аз шумо гурезад.

1 Петрус 5:9 Онҳое ки дар имон устуворанд, муқобилат мекунанд, зеро медонанд, ки ҳамон мусибатҳо ба бародарони шумо, ки дар ҷаҳон ҳастанд, ба амал меоянд.

Китоби Муқаддас имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳатто дар муқобили ранҷу

азобҳо дар имони худ устувор бимонанд, зеро бисёре аз ҳамимононии онҳо низ мубориза мебаранд.

1. Дар имони худ устувор монед: Тадқиқот дар 1 Петрус 5:9

2. Бартараф кардани озмоишҳо тавассути имон: 1 Петрус 5:9

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад.

2. Ибриён 10:35-36 - Аз ин рӯ эътимоди худро, ки мукофоти бузург дорад, аз даст надиҳед. Зеро ки ба шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо овардед, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

1 Петрус 5:10 Аммо Худои тамоми файз, ки моро ба ҷалоли абадии Худ ба василаи Исои Масеҳ даъват кардааст, пас аз он ки шумо каме уқубат кашидаед, шуморо комил, устувор, қавӣ ва устувор гардонад.

Худои ҳама файз моро ба ҷалоли абадӣ ба воситаи Исои Масеҳ пас аз он ки мо муддате азоб кашем, даъват мекунад.

1. Ба файзи Худо таваккал кунед: Дар вақти душвор қувват ёфтан

2. Ҷалоли абадии Худо: расидан ба даъвати олии мо

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

1 Петрус 5:11 То абад ҷалол ва салтанат ба Ӯ бод. омин.

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки Худоро то абад бо ҳамду сано ва ҷалол ҷалол диҳанд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна ҷалол додани Худо мукофотҳои абадӣ меорад

2. Дар Худованд шодӣ кунед: Ҷашни ҳукмронии ҷалоли Худо

1. Забур 102:19–22 — Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

2. Ваҳй 5:12 — Баррае, ки кушта шуда буд, сазовори он аст, ки қудрат ва сарват ва ҳикмат ва қувват ва иззат ва ҷалол ва ҳамду сано гирад!

1 Петрус 5:12 Ман ба воситаи Силвонус, ки бародари вафодори шумост, ба назари ман, ба таври мухтасар навишта, насиҳат ва шаҳодат додам, ки ин файзи ҳақиқии Худост, ки шумо дар он истодаед.

Силванус ба имондорон номаи мухтасар навишта, шаҳодат медиҳад, ки онҳо дар файзи ҳақиқии Худо истодаанд.

1. Дар файзи ҳақиқии Худо истодан

2. Имтиёзи дарёфти лутфи Худо

1. Эфсӯсиён 2:8-9 Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2. Титус 2:11-12 Зеро ки файзи Худо зоҳир шуд, ки барои ҳамаи одамон наҷот овард ва моро таълим дод, ки аз шарорат ва ҳавасҳои дунявӣ даст кашем ва дар замони ҳозира ҳаёти худсарона, ростқавл ва парҳезгорона зиндагӣ кунем.

1 Петрус 5:13 Калисои Бобил, ки бо шумо интихоб шудааст, ба шумо салом мерасонад; ва писарам Маркус низ ҳамин тавр мекунад.

Калисои Бобил ба имондорон саломи худро баён мекунад.

1. Муҳаббати Худо ҳудуд надорад, ҳатто ба мӯъминони дурдаст низ мерасад.

2. Мо ҳама дар бадани Масеҳ, новобаста аз он ки дур ҳастем.

1. Аъмол 2: 44-45 - "Ва ҳамаи имондорон якҷо буданд ва ҳама чизҳои умумӣ доштанд. Ва онҳо дороии худ ва дороии худро мефурӯхтанд ва даромадро ба ҳама, ба қадри зарурӣ, тақсим мекарданд."

2. Эфсӯсиён 4:4-6 - «Як Бадан ва як Рӯҳ ҳаст, чунон ки шумо ба ягона умеде, ки ба даъвати шумо тааллуқ дорад, даъват шудаед - як Худованд, як имон, як таъмид, як Худо ва Падари ҳама, бар ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама аст».

1 Петрус 5:14 Ба якдигар бо бӯсаи эҳсон салом гӯед. Салом бар шумо бод, ки дар Исои Масеҳ ҳастед . омин.

Имондорон бояд ба якдигар муҳаббат зоҳир намуда, бо бӯсаи хайрхоҳ салом гӯянд ва ба онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, сулҳу осоиштагӣ орзу кунанд.

1. Якдигарро дӯст доред: Аҳамияти бӯсаи хайрия

2. Баракатҳои будан дар Исои Масеҳ: сулҳу осоиштагӣ

1. Румиён 12:10 - "Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар эҳтиром аз якдигар бартарӣ диҳед".

2. Қӯлассиён 3:15 - "Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо дар як бадан ба он даъват шудаед. Ва шукргузор бошед".

Пётри дуюми 1 боби якуми номаи дуюми Петрус мебошад, ки дар он ҳавворӣ имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар имонашон инкишоф диҳанд ва ба онҳо аҳамияти дониш, фазилат ва эътимодро дар роҳ бо Масеҳ хотиррасон кунанд.

Сархати 1: Петрус бо таъкид кардани аҳамияти имон ва дониш оғоз мекунад (2 Петрус 1:1-4). Ӯ дар номаи худ ба онҳое муроҷиат мекунад, ки имони баробар ба ҳавориёнро гирифтаанд. Ба воситаи қудрати илоҳии Худо ба мӯъминон ҳар чизе, ки барои зиндагӣ ва парҳезгорӣ лозиманд, дода шудааст. Бо донистани Масеҳ ва ваъдаҳои Ӯ, онҳо метавонанд аз фасоде, ки бо хоҳишҳои дунё ба вуҷуд омадааст, раҳоӣ ёфта, дар табиати илоҳии Худо иштирок кунанд.

Сархати 2: Петрус имондоронро даъват мекунад, ки ба имони худ фазилат, дониш, худдорӣ, устуворӣ, парҳезгорӣ, муҳаббати бародарӣ ва муҳаббатро илова кунанд (2 Петрус 1:5-11). Бо ҷидду ҷаҳд ин хислатҳоро пайгирӣ намуда, дар онҳо инкишоф меёбанд, имондорон дар дониши худ дар бораи Исои Масеҳ самаранок ва пурсамар хоҳанд буд. Онҳое, ки ин сифатҳоро надоранд, наздикбин ё нобиноиш тавсиф мешаванд. Петрус таъкид мекунад, ки агар имондорон ин фазилатҳоро ба таври

фаровон ба амал оваранд, онҳо ҳеҷ гоҳ пешпо намехӯранд, балки дар Малакути абадӣ истиқболи фаровон мегиранд .

Сархати 3: Боб бо он хотима меёбад, ки Петрус ба хонандагонаш дар бораи марги дар пешистодаи худ хотиррасон мекунад (2 Петрус 1:12-21). Ӯ мехоҳад, ки ҳатто пас аз рафтани ӯ ҳамеша ба онҳо ин чизҳоро ба ёд оранд. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки ҳангоми мавъиза кардани Масеҳ ба афсонаҳои бомаҳорат таҳияшуда пайравӣ накардааст, балки дар кӯҳи муқаддас шоҳиди бузургии Ӯ буд. Илова бар ин, ӯ таъкид мекунад, ки ҳеҷ як пешгӯии Навиштаҳо аз тафсири инсонӣ наомадааст, балки ба воситаи одамоне, ки аз Рӯҳулқудс илҳом гирифта шудаанд, дода шудааст.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Петрус имондоронро даъват мекунад, ки имони худро бо илова кардани фазилатҳои гуногун ба ҳаёти худ афзоиш диҳанд.

Петрус қайд мекунад, ки чӣ тавр ба воситаи қудрати Худо ба онҳо ҳама чизҳое, ки барои ҳаёт ва парҳезгорӣ лозиманд, дода шудаанд.

Аз мӯъминон даъват карда мешавад, ки бо ҷидду ҷаҳд аз паи фазилатҳое мисли дониш, худдорӣ, парҳезгорӣ, муҳаббати бародарӣ,

ва муҳаббат дар баробари имони онҳо, ки дар натиҷа самаранокӣ ва самарабахш аст.

Ин боб бо ёдраскуниҳо дар бораи марги дар пешистодаи Петрус ва таъкид кардани шоҳиди аввалини ӯ дар бораи бузургии Масеҳ анҷом меёбад.

Ӯ тасдиқ мекунад, ки Навиштаҳо ба тафсири инсонӣ асос наёфтааст, балки аз одамоне, ки аз Рӯҳулқудс илҳом гирифта шудаанд, бармеояд, ки ин шаҳодати қудрати он ҳамчун роҳнамои боэътимод барои имондорон мебошад.

2 Петрус 1:1 Шимъӯни Петрус, ғулом ва ҳаввории Исои Масеҳ, ба онҳое ки ба воситаи адолати Худо ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бо мо имони гаронбаҳо пайдо кардаанд:

Шимъӯни Петрус, ғулом ва расули Исои Масеҳ, ба онҳое, ки ба воситаи адолат ба Худо ва Исои Масеҳ имони яксон пайдо кардаанд, менависад.

1. Имони бебаҳои Исои Масеҳ

2. Ба воситаи Худо ва Исои Масеҳ адолат ба даст овардан

1. Румиён 3:21-22, "Аммо алҳол адолати Худо ба ғайр аз шариат зоҳир мешавад, ки ба воситаи шариат ва анбиё, ҳатто адолати Худо, ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ба ҳама ва бар ҳамаи онҳое, ки бовар кунед».

2. Ғалотиён 2:16, «Чун медонем, ки одам на бо аъмоли шариат, балки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ сафед мешавад, мо ҳам ба Исои Масеҳ имон овардаем, то ки мо ба воситаи имон ба Масеҳ сафед шавем, на ба воситаи аъмол. аз шариат, зеро ки ҳеҷ кас ба воситаи аъмоли шариат сафед карда намешавад».

2 Петрус 1:2 Файз ва осоиштагӣ бар шумо ба воситаи шинохти Худо ва Исои Худованди мо афзун бод.

2 Петрус 1:2 имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар бораи Худо ва Исо дониш ҷӯянд, ки ин файз ва осоиштагӣ меорад.

1. Донистани Худо ва Исо осоиштагӣ ва шодмонӣ меорад.

2. Баланд бардоштани дониш дар бораи Худо ба рушди рӯҳонӣ оварда мерасонад.

1. Ирмиё 29:13 - Шумо Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва вақте ки маро бо тамоми дили худ меҷӯед.

2. Ғалотиён 5:22-23 - Аммо самари Рӯҳ муҳаббат, шодмонӣ, осоиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӣ ва садоқат аст.

2 Петрус 1:3 Чунон ки қудрати илоҳии Ӯ ба воситаи шинохти Он ки моро ба ҷалол ва некӣ даъват кардааст, ба мо ҳама он чиро, ки ба ҳаёт ва парҳезгорӣ тааллуқ дорад, ато кардааст:

Худо ба мо ҳама чизҳоеро дод, ки барои ҳаёт ва ҳаёти худотарсӣ лозим аст, ба воситаи шинохти Исо, ки моро ба муқаддас будан ва некӣ даъват кардааст.

1. Гирифтани атои Худои ҳаёт ва парҳезгорӣ

2. Зиндагӣ бо даъвати Худо

1. Румиён 8:28-29 - «Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Ӯ барои ҳар киро пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат

кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад».

2. Эфсӯсиён 2:10 - «Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем».

2 Петрус 1:4 Ба воситаи онҳо ба мо ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо дода шудаанд, то ки ба воситаи онҳо шарики табиати илоҳӣ гардед ва аз фано, ки дар ҷаҳон ба воситаи ҳавас раҳоӣ ёфт.

Худо ба мо бисёр ваъдаҳои бузург ва гаронбаҳо додааст, ки ба мо имкон медиҳад, ки шарики табиати илоҳии Ӯ бошем ва аз фасоди ҷаҳоние, ки аз ҳавасҳои мо ба вуҷуд омадааст, раҳо шавем.

1. Ваъдаҳои Худо: шарики табиати илоҳӣ шудан

2. Гурехтан аз таъсири фосидкунандаи нафс

1. Румиён 8:14-17 Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

2. Эфсӯсиён 2:1-10 Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, на ин ки аз худи шумо; он атои Худост.

2 Петрус 1:5 Ва ғайр аз ин, тамоми ҷидду ҷаҳд зоҳир намуда, ба имони худ фазилат зам кунед; ва ба дониши нек;

Муъминон бояд бо ҷидду ҷаҳд ба имони худ фазилат ва илм зам кунанд.

1. Нерӯи имони ғамхор: Чӣ гуна бояд дар фазилат ва дониш афзоиш ёбад

2. Бунёди таҳкурсии мустаҳкам: имон, фазилат ва дониш

1. Яъқуб 1:5 - "Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор вай аз Худое талаб кунад, ки ба ҳама саховатмандона ато мекунад, ва таъна намекунад, ва ба вай дода хоҳад шуд".

2. Қӯлассиён 3:14-15 - "Ва пеш аз ҳама садақаро дар бар кунед, ки он банди

камолот аст. Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо низ ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузоред».

2 Петрус 1:6 Ва ба дониши хирад; ва сабру таҳаммул кардан; ва парҳезгорӣ сабр кунед;

Петрус масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ба имонашон дониш, ботамкинӣ, пурсабрӣ ва парҳезгорӣ илова кунанд.

1. Рушди худотарсӣ: Сафари масеҳӣ

2. Тарбияи сабру таҳаммул дар ҷаҳони босуръат

1. Яъқуб 1:2-4 - «Эй бародарон ва хоҳарони ман, ҳар вақте, ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабр кори худро анҷом диҳад, то баркамол ва комил шавӣ, аз чизе кам набошед».

2. Румиён 5:3-5 - «На танҳо ҳамин тавр, балки мо инчунин бо уқубатҳои худ фахр мекунем, зеро медонем, ки ранҷу сабр ба вуҷуд меорад; устуворӣ, хислат; ва характер, умед. Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта шудааст».

2 Петрус 1:7 Ва ба парҳезгорӣ меҳрубонии бародарона; ва ба хайрхохии бародарона.

Петрус хонандагони худро ташвиқ мекунад, ки парҳезгорӣ, меҳрубонии бародарона ва хайрхоҳиро пайравӣ кунанд.

1. "Худопарастӣ ва муҳаббат: Даъват барои пайравӣ ба даъвати олӣ"

2. «Роҳ ба сӯи муқаддасот: Изҳори меҳрубонӣ ва хайрхоҳии бародарона».

1. Румиён 12:10 - "Ба якдигар дар муҳаббат содиқ бошед; якдигарро аз худатон болотар эҳтиром кунед".

2. 1 Юҳанно 3:16-18 - "Ин аст, ки мо медонем, ки муҳаббат чист: Исои Масеҳ ҷони Худро барои мо фидо кард. Ва мо бояд ҷони худро барои бародарону хоҳарони худ фидо кунем. Агар касе дорои дороии моддӣ бошад ва бародар ё хоҳаре мӯҳтоҷ,

вале ба онҳо раҳм надорад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар он кас бошад? Фарзандони азиз, биёед на бо сухану гуфтор, балки бо амал ва ба ростӣ дӯст бидорем."

2 Петрус 1:8 Зеро, агар ин чизҳо дар шумо бошад ва фаровон бошад, шуморо водор мекунанд, ки дар шинохти Худованди мо Исои Масеҳ на нозой ва на бесамар набошед.

Петрус хонандагони худро ташвиқ мекунад, ки дар шинохти Исои Масеҳ пурсамар бошанд ва боварӣ ҳосил кунанд, ки дар ҳаёти онҳо фазилатҳо ба монанди имон, некӣ, дониш, ботамкинӣ, сабр, парҳезгорӣ ва меҳрубонии бародарона мавҷуданд .

1. Самаранокии фаровон: Парвариши ҳаёти нек дар Масеҳ

2. Роҳ ба сӯи дониш: Рушди имон, фазилат, таҳаммул, сабру тоқат ва парҳезгорӣ

1. Қӯлассиён 3:16-17 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

2. Яъқуб 1:2-4 - Бародарони ман, вақте ки шумо ба васвасаҳои гуногун дучор мешавед, инро ҳама шодӣ ҳисоб кунед; Чун медонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба амал меорад. Бигзор сабр амали комили худро дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва ҳеҷ чизро намехоҳед.

2 Петрус 1:9 Аммо касе ки ба ин чизҳо намерасад, кӯр аст ва дурро дида наметавонад ва фаромӯш кардааст, ки аз гуноҳҳои кӯҳнаи худ пок шудааст.

Шахсе, ки дорои хислатҳои муҳими имон, фазилат, дониш, таҳаммул, сабру таҳаммул, парҳезгорӣ, меҳрубонии бародарӣ ва хайрхоҳӣ нест, аз ҷиҳати рӯҳонӣ нобино аст ва омурзиши гуноҳҳои гузаштаи худро фаромӯш кардааст.

1. "Фоидаҳои имон доштан"

2. «Қудрати омурзиши Худо»

1. Юҳанно 8:12 - Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаёт хоҳад дошт».

2. Румиён 8:1-2 - Пас, ҳоло барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест, зеро ба воситаи Исои Масеҳ қонуни Рӯҳ, ки ҳаёт медиҳад, шуморо аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст.

2 Петрус 1:10 Пас, беҳтараш, эй бародарон, саъю кӯшиш кунед, ки даъват ва интихоби худро боэътимод гардонед;

Мӯъминон бояд кӯшиш кунанд, ки даъват ва интихоби худро боэътимод кунанд, зеро ин кафолат медиҳад, ки онҳо ҳеҷ гоҳ афтидан нахоҳанд шуд.

1. "Даъвати худро таъмин кунед: роҳ ба субот"

2. "Зиндагӣ бо эътимод: боварӣ ҳосил кардани интихоботи худ"

1. Румиён 8:28-30 - Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Зеро ки Ӯ пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунад, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ даъват кардааст; ва ҳар киро даъват кардааст, онҳоро низ сафед кардааст; ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ ҷалол додааст.

2. Ибриён 3:12-14 - Эй бародарон, эҳтиёт шавед, ки мабодо дар ҳеҷ яке аз шумо дили бади беимонӣ ва аз Худои Ҳай дур шудан пайдо нашавад. Аммо ҳар рӯз якдигарро насиҳат кунед, дар ҳоле ки имрӯз номида мешавад; мабодо касе аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад. Зеро ки мо шарикони Масеҳ гардидаем, агар ибтидои эътимоди худро то охир устувор нигоҳ дорем.

2 Петрус 1:11 Зеро ки ҳамин тавр даромадгоҳи шумо ба Малакути абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба таври фаровон хизмат хоҳад кард.

ба Малакути абадии Масеҳ даромадгоҳи фаровон гиранд .

1: Худо ба мӯъминоне, ки кӯшиш мекунанд, ки имони худро афзун кунанд, даромадгоҳи фаровонеро ба Малакути Худ ваъда медиҳад.

2: Мо метавонем шодии абадӣ ба даст орем, то имонамонро ба Исо илова кунем.

1: Яъқуб 2:14-17 - имон бе аъмол мурда аст.

2:1 Қӯринтиён 15:58 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор бошед, устувор бошед ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро бидонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

2 Петрус 1:12 Бинобар ин ман беэътиной намекунам, ки шуморо ҳамеша дар хотир нигоҳ дорам, гарчанде ки шумо онҳоро медонед ва дар ҳақиқати ҳозира устувор бошед.

Петрус хонандагони худро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқатро ба ёд оранд ва дар он устувор бошанд.

1. Муҳимияти дар ёд доштани ҳақиқат.

2. Муќаррар кардани худ дар њаќиќат.

1. Ишаъё 26:3 - Ту ҳамаи онҳоеро, ки ба Ту таваккал мекунанд, ва ҳамаи фикрҳояшон ба Ту нигаронида шудаанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ!

2. Забур 118:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2 Петрус 1:13 Бале, ман фикр мекунам, ки то даме ки дар ин хайма ҳастам, бояд шуморо ба ёд оварда, шуморо ба шӯр оварам;

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки новобаста аз вазъияти ҳозираашон устувор ва ба Инҷил содиқ бимонанд.

1. Дар имони худ устувор бошед: Чӣ тавр дар замонҳои душвор устувор мондан мумкин аст

2. Қувваи ёдоварӣ: Чӣ тавр бояд ба Инҷил содиқ монд

1. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва суст нашаванд.

2. Ибриён 13:5 - Бигзор сӯҳбати шумо бе тамаъ бошад; ва ба он чи дорӣ, қаноат

кун, зеро ки Ӯ гуфтааст: "Ҳеҷ гоҳ туро тарк нахоҳам кард ва туро тарк нахоҳам кард".

2 Петрус 1:14 Чун медонам, ки ба зудӣ ман бояд ин хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман нишон додааст.

Петруси ҳавворӣ медонад, ки ҷисми заминии ӯ ба қарибӣ нест хоҳад шуд ва ӯ бояд ба марги худ омода шавад, чунон ки Исо ба ӯ нишон дод.

1. Омӯзиши зиндагӣ дар сояи марг

2. Омодагӣ ба ҷовидонӣ

1. Луқо 12:20 - "Аммо Худо ба ӯ гуфт: "Эй нодон! Худи ҳамин шаб ҷони ту аз ту талаб карда мешавад."

2. Филиппиён 1:20-21 - "Ман бесаброна интизорам ва умедворам, ки ман ҳеҷ гоҳ хиҷил нахоҳам шуд, балки ҷуръати кофӣ хоҳам дошт, то ҳоло ҳам мисли ҳамеша Масеҳ дар ҷисми ман, хоҳ бо ҳаёт ва хоҳ бо мамот сарафроз гардад. барои ман зиндагӣ кардан Масеҳ аст ва мурдан фоида аст».

2 Петрус 1:15 Ва ман саъй хоҳам кард, ки шумо пас аз марги ман ин чизҳоро ҳамеша дар ёд дошта бошед.

Муаллифи китоби 2 Петрус хонандагони худро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқатҳоеро, ки ӯ пас аз маргаш ба онҳо таълим медиҳад, ба ёд оранд.

1. Ба ёд овардани ваъдаҳои Худо: Чӣ тавр мо метавонем дар имон устувор бошем

2. Қувваи ёдоварӣ: Тафаккур дар ҳақиқати Худо

1. Забур 118:11 "Ман каломи Туро дар дили худ нигоҳ доштам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам".

2. Филиппиён 4:8 «Дар охир, эй бародарон, он чи ҳақ аст, чӣ шараф аст, чӣ одилона аст, чӣ пок аст, ва чӣ зебост, чӣ қобили таҳсин аст, агар олиҷаноб бошад, ва агар чизи сазовори таъриф бошад, фикр кунед. дар бораи ин чизҳо."

2 Петрус 1:16 Зеро, вақте ки мо қудрат ва омадани Худованди мо Исои Масеҳро ба шумо хабар додем, аз паи афсонаҳои бо маккорона сохташуда пайравӣ накардаем, балки шоҳидони бузургии Ӯ будем.

Муаллифи китоби 2 Петрус шоҳиди қудрат ва омадани Исои Масеҳ буд ва ҳангоми расонидани ин хабар ба ҳикояҳои сохта такя намекард.

1. Шоҳидони боэътимоди Исо: Имтиҳони 2 Петрус 1:16

2. Аълоҳазрати Исо: Таҳқиқи 2 Петрус 1:16

1. Матто 17:1-8 - Тағйирёбии Исо

2. Аъмол 1:3-8 - Ба осмон сууд шудани Исо

2 Петрус 1:17 Зеро ки Ӯ аз ҷониби Худои Падар иззат ва ҷалол гирифт, ҳангоме ки аз ҷалоли олӣ ба ӯ чунин овозе расид: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки ман аз Ӯ хушнудам".

Гузариш Худои Падар Исоро ҷалол ва ҷалол дод, вақте ки овозе аз ҷалоли олӣ эълон кард, ки Исо Писари маҳбуби Ӯст ва аз Ӯ писандида буд.

1. Қимати беандозаи Исо - омӯхтани иззат ва ҷалоли Исо аз Падараш.

2. Шодии Падар - Фаҳмидани аҳамияти хушнудии Падар дар Исо.

1. Ишаъё 42:1 - "Инак, ғуломи Ман, ки ман ӯро дастгирӣ мекунам; баргузидаи Ман, ки ҷонам аз Ӯ лаззат мебарад; Ман рӯҳи Худро бар вай гузоштаам: вай доварӣ ба халқҳо хоҳад оварад".

2. Матто 3:17 - «Ва инак, овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: "Ин Писари Маҳбуби Ман аст, ки ман аз Ӯ хушнудам".

2 Петрус 1:18 Ва ин овозеро, ки аз осмон омад, вақте ки мо бо Ӯ дар кӯҳи муқаддас будем, шунидем.

Муаллифи китоби 2 Петрус замонеро нақл мекунад, ки ҳангоми дар кӯҳи муқаддас буданаш овозе аз осмон шунида буд.

1. Қудрати шунидани овози Худо

2. Аҳамияти муқаддасот

1. Ишаъё 30:21 - Ва гӯшҳои ту аз паси ту суханеро хоҳанд шунид, ки бигӯяд: "Роҳ ин аст, вақте ки ба дасти рост ва чап гардиш кунед, бо он рафтор кунед".

2. Матто 7:24-27 - Пас, ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро кунад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг бино кардааст: Ва борон борида, обхезиҳо омад ва бодҳо вазида, ба он хона мезаданд; ва наафтид, зеро он бар санг бунёд шуда буд.

2 Петрус 1:19 Мо инчунин каломи пешгӯии дақиқтаре дорем; Аз ин шумо некӣ мекунед, ки панд гиред, чунон ки ба нуре, ки дар ҷои торикӣ медурахшад, то субҳидам ва ситораи рӯз дар дилҳои шумо тулӯъ мекунад.

Петрус хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ба каломи дақиқи пешгӯӣ диққат диҳанд, зеро он нурест, ки онҳоро дар торикӣ то бозгашти Исо роҳнамоӣ мекунад.

1. Нури нубувват: таваккал ба Каломи Худо

2. Каломи бебозгашти Худо: Роҳнамои боэътимод барои ҳаёт

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нуре барои роҳи ман аст.

2. Ишаъё 8:20 - Ба шариат ва ба шаҳодат: агар онҳо мувофиқи ин калом сухан нагӯянд, ин барои он аст, ки дар онҳо нур нест.

2 Петрус 1:20 Пеш аз ҳама инро бидонед, ки ҳеҷ як пешгӯии Навиштаҷот ягон тафсири хусусӣ надорад.

Библия аз ҷониби илоҳӣ илҳом гирифта шудааст ва набояд онро бидуни назардошти тамоми контексти Навиштаҳо шарҳ дод.

1. Китоби Муқаддас ҳамчун Каломи Худо: Чӣ гуна пешгӯиҳои онро шарҳ додан мумкин аст

2. Фаҳмидани контекст: Роҳнамо барои тафсири Китоби Муқаддас

1. Такрори Шариат 29:29 - "Чизҳои махфӣ аз они Худованд Худои мост, аммо он чи ошкор мешавад, то абад аз они мо ва фарзандони мост, то ки ҳамаи суханони ин шариатро ба ҷо оварем".

2. Ишаъё 28:10-11 - "Зеро ки дастур бояд бар дастурот, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба хат; дар ин ҷо андак ва дар он ҷо андаке".

2 Петрус 1:21 Зеро ки нубувват дар замонҳои қадим бо хости инсон наомадааст, балки муқаддасони Худо ба ҳаяҷони Рӯҳулқудс сухан мегуфтанд.

Пешгӯиҳо дар Библия на аз иродаи инсон, балки аз Рӯҳулқудс, ки муқаддасони Худоро илҳом мебахшанд, омадааст.

1. "Қудрати пешгӯӣ: Овози Худо тавассути инсон"

2. «Бегонагии пешгӯиҳои Китоби Муқаддас: Каломи Худо барои мо»

1. Ишаъё 59:21 - «Аммо ин аст, ки аҳди Ман бо онҳост, мегӯяд Худованд: Рӯҳи Ман, ки бар туст , ва суханони Ман, ки дар даҳони ту гузоштаам, аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, ва на аз даҳони насли ту, на аз даҳони насли ту, мегӯяд Худованд, аз ин баъд ва то абад».

2. Ибриён 1:1-2 - «Худое, ки дар замонҳои гуногун ва ба таври гуногун ба падарон ба воситаи анбиё сухан мегуфт, дар ин рӯзҳои охир ба воситаи Писари Худ, ки Ӯро вориси ҳама таъин кардааст, ба мо сухан гуфтааст. чизҳое, ки ба воситаи онҳо ҷаҳонҳоро низ офаридааст».

Петруси дуюм 2 боби дуюми номаи дуюми Петрус мебошад, ки дар он ҳавворӣ аз муаллимони бардурӯғ ва таъсири харобиовари онҳо дар калисо огоҳ мекунад. Ӯ амалҳои фиребандаи онҳоро фош мекунад, ҳукми дар пешистодаи онҳоро тавсиф мекунад ва мӯъминонро ба пойдорӣ дар ҳақ даъват мекунад.

Сархати 1: Петрус бо таъкид кардани ҳузури анбиё ва муаллимони козиб оғоз мекунад (2 Петрус 2:1-3). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки чӣ тавре ки дар гузашта дар байни халқи Худо пайғамбарони козиб буданд, дар байни онҳо муаллимони козиб низ хоҳанд буд, ки бидъатҳои харобиоварро ҷорӣ хоҳанд кард. Ин афроди маккор бо суханони фиребандаи худ имондоронро истисмор карда, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд. Бахилӣ ва найрангҳои онҳо бисёриҳоро гумроҳ карда, ба ҳалокат меоранд.

Сархати 2: Ҳавворӣ аз таърих мисолҳо меорад, то доварии Худоро нисбати онҳое, ки қудрати Ӯро рад мекунанд, нишон диҳад (2 Петрус 2:4-10а). Ӯ қайд мекунад, ки Худо ба фариштагон, вақте ки гуноҳ карданд, амон надода, онҳоро ба дӯзах андохтааст. Ӯ инчунин насли Нӯҳ ва Садӯму Амӯраро ҳамчун намунаи доварии илоҳӣ бар бадӣ ёдовар мешавад. Бо вуҷуди ин, ӯ мӯъминонро итминон медиҳад, ки Худо медонад, ки чӣ тавр парҳезгоронро аз озмоишҳо наҷот диҳад ва дар ҳоле ки ҷазоро барои золимон нигоҳ дорад. Петрус таъкид мекунад, ки онҳое, ки ба гуноҳ даст мезананд ва ҳокимиятро рад мекунанд, махсусан ба ҳалокат дучор мешаванд.

Сархати 3: Петрус тавсифи худро дар бораи хусусиятҳои муаллимони бардурӯғ идома медиҳад (2 Петрус 2:10б-22). Онҳоро њамчун афроди мутакаббир ва худхоњ тасвир мекунад, ки аз куфри осмонї шарм намедоранд ва ё дар бораи он чизе, ки дарк намекунанд, бадгӯї мекунанд. Онҳо аз рӯи ҳавасҳои ҷисмӣ ронда мешаванд ва дигаронро ба бадахлоқӣ водор карда, озодиро аз оқибатҳо ваъда медиҳанд. Аммо худи онҳо ғуломи фасод ҳастанд. Ҳавворӣ онҳоро ба Билъом, яъне пайғамбаре, ки аз тамаъ барангехтааст, муқоиса мекунад ва сарнавишти онҳоро ба саге, ки ба қайиаш бармегардад ё хуки шуста, ки дар лой мехӯрад, монанд мекунад.

Дар ҷамъбаст,

Боби дуюми Петруси дуюм ҳамчун огоҳӣ бар зидди муаллимони бардурӯғ ворид шудан ба калисо хизмат мекунад.

Петрус амалҳои фиребандаи онҳоро фош карда, таъкид мекунад, ки чӣ тавр онҳо Масеҳро инкор мекунанд ва имондоронро барои манфиати шахсӣ истифода мебаранд.

Ӯ мисолҳои таърихӣ меорад, ки доварии Худоро нисбати онҳое, ки қудрати Ӯро рад мекунанд, нишон медиҳанд,

мӯъминонро итминон медиҳад, ки Худо медонад, ки чӣ гуна парҳезгоронро наҷот диҳад ва дар ҳоле ки барои бадкорон ҷазо пешбинӣ мекунад.

Ин боб бо тавсифи хислатҳои минбаъдаи муаллимони козиб – шахсони мағрур, ки бо ҳавасҳои гунаҳкоранд, ки дигаронро ба бадахлоқӣ водор мекунанд, дар ҳоле ки худ ғуломи фасод мебошанд, анҷом меёбад.

Петрус онҳоро бо Билъом ба таври номусоид муқоиса мекунад ва сарнавишти онҳоро ҳамчун таназзули рӯҳонӣ ва ҳалокати ниҳоӣ тасвир мекунад.

2 Петрус 2:1 Аммо дар байни мардум анбиёи козиб низ буданд, чунон ки дар миёни шумо муаллимони козиб низ пайдо хоҳанд шуд, ки онҳо ба таври пинҳонӣ бидъатҳои лаънатӣ ба вуҷуд меоранд, ҳатто Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба сари худ ҳалокати зуд меоранд.

Анбиё ва муаллимони бардурӯғ дар гузашта вуҷуд доштанд ва вуҷуд хоҳанд дошт,

ки бидъатҳоро ба вуҷуд меоранд ва Худовандро, ки онҳоро харидааст, инкор мекунанд ва ба ҳалокати худ оварда мерасонанд.

1. Хатари паёмбарон ва муаллимони козиб

2. Оқибатҳои инкор кардани Худованд

1. Ирмиё 23:16-17 - «Худованди лашкарҳо чунин мегӯяд: «Ба суханони анбиё, ки ба шумо нубувват мекунанд, гӯш надиҳед. Онҳо шуморо беарзиш мекунанд; Онҳо рӯъёи дили худро мегӯянд, на аз даҳони Худованд».

2. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт. Оё мардон аз буттаҳо ангур ҷамъоварӣ мекунанд ё аз дарахтон анҷир? Бо вуҷуди ин, ҳар дарахти хуб меваи хуб медиҳад, аммо дарахти бад меваи бад дорад. Дарахти хуб меваи бад дода наметавонад ва дарахти бад меваи хуб дода наметавонад. Ҳар дарахтеро, ки меваи хуб намедиҳад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас, шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт».

2 Петрус 2:2 Ва бисьёр касон аз паи роҳҳои фосиди онҳо хоҳанд шуд; ки дар хакки онхо рохи ростӣ бад гуфта мешавад.

Бисёр одамон ба намунаи бад пайравӣ мекунанд ва дар натиҷа ҳақиқат бадном мешавад.

1. Қудрати намуна: Зиндагии беайбӣ

2. Нагузоред, ки дигарон ҳақиқати шуморо муайян кунанд

1. Масалҳо 22:1 - «Номи нек бояд аз сарвати бузург баргузида шавад, ва илтифот аз нуқра ва тилло беҳтар аст».

2. 1 Петрус 3:16 - «виҷдони пок дошта бошед, то вақте ки шумо тӯҳмат мекунанд, онҳое, ки рафтори неки шуморо дар Масеҳ дашном медиҳанд, хиҷил шаванд».

2 Петрус 2:3 Ва аз рӯи тамаъ бо суханони сохта туро тиҷорат хоҳанд кард, зеро ки доварии онҳо кайҳо боз боқӣ наемонад, ва маҳкумияти онҳо хобидааст.

Мардум барои ба даст овардани пул аз дигарон суханҳои фиребандаро истифода

мебаранд ва барои ин онҳо ҷазо дода мешаванд.

1. Фирефта нашавед: Хатари бахилӣ

2. Дили худро нигоҳ доред: Хатарҳои тамаъ

1. Масалҳо 28:25 - Касе ки дили мағрур аст, ҷанҷол барангехт, аммо ҳар кӣ ба Худованд таваккал кунад, фарбеҳ мешавад.

2. Эфсӯсиён 5:3-5 - Аммо зино ва ҳар гуна нопокӣ ё тамаъкорӣ, бигзор он дар байни шумо як бор номида нашавад, чунон ки муқаддасон шудааст; На палидӣ, на сухани беақлона ва на шӯхӣ, ки муносиб нест, балки шукргузорӣ кардан. Зеро ки шумо медонед, ки ҳеҷ як зинокор, на палид, на одами тамаъкор, ки бутпараст аст, дар Малакути Масеҳ ва Худо мерос надорад.

2 Петрус 2:4 Зеро, агар Худо фариштагони гуноҳкардаро амон намедод, балки онҳоро ба дӯзах мепартофт ва онҳоро ба занҷирҳои зулмот месупурд, то ки барои доварӣ нигоҳ дошта шаванд;

Худо гуноҳкоронро доварӣ мекунад ва тавба намекунанд.

1. Раҳмат ва ҳукми Худо

2. Адолат ва тавба

1. Ибриён 10:30 «Зеро ки мо Ӯро медонем, ки гуфтааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман мукофот хоҳам дод", мегӯяд Худованд. Ва боз: Худованд қавми Худро доварӣ хоҳад кард».

2. Ҳизқиёл 18:30-32 «Бинобар ин Ман шуморо, эй хонадони Исроил, ҳар касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. Тавба кунед ва аз тамоми гуноҳҳои худ рӯй гардонед; Пас шарорат харобии шумо нахоҳад буд. Ҳама гуноҳҳои худро, ки бо он таҷовуз кардаед, аз шумо дур кунед; ва шуморо дили нав ва рӯҳи нав ба вуҷуд оваред; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил? Зеро ки марги мурдаи мурдаро намеписандам, мегӯяд Худованд Худо: Пас, рӯй гардонед ва зинда бошед».

2 Петрус 2:5 Ва ҷаҳони кӯҳнаро дареғ надошт, балки Нӯҳро, ки шахси ҳаштум, воизи адолат буд, наҷот дод, ва бар ҷаҳони осиён тӯфон овард;

Худо мардуми ҷаҳони кӯҳнаро дареғ намедошт, балки ба ҷои он Нуҳро, ки адолатро таблиғ мекард, наҷот дод ва тӯфон овард, то бадкоронро ҷазо диҳад.

1. "Нӯҳ: Намунаи имон дар шароити номусоид"

2. «Адолат ва раҳмати Худо дар достони киштии Нӯҳ»

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди ноадолатӣ

2. Ибриён 11:7 - Имон ва итоаткории Нӯҳ ба Худо

2 Петрус 2:6 Ва шаҳрҳои Садӯм ва Амӯро ба хокистар табдил дода, онҳоро бо харобӣ маҳкум намуда, онҳоро барои онҳое, ки баъд аз он осиён зиндагӣ мекунанд, намунаи ибрат гардонд;

Худо Садӯм ва Амӯроро маҳкум карда, онҳоро ба хокистар табдил дод ва онҳоро барои одамони осиён намуна гардонид.

1. Оқибатҳои ноадолатӣ: Огоҳӣ аз Садӯм ва Амӯро

2. Одил зиндагӣ кардан: Дарси маҳкумияти Худо Садӯм ва Аморо

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ишаъё 1:16-17 - Туро бишӯй, пок кун; Бади аъмоли худро аз пеши назари ман дур кун; аз бадӣ даст кашидан; Хуб кор карданро ёд гиред; доварӣ ҷӯед, мазлумонро озод кунед, ятимонро доварӣ кунед, барои бевазан муроҷиат кунед.

2 Петрус 2:7 Ва Лутро, ки аз гуфтугӯи палидонаи шарирон хашмгин шуда буд, раҳо кард.

Худо Лутро аз бадкорон раҳо кард, ки аз бадахлоқии суханони онҳо ғамгин шуд.

1. Қудрати Худо барои мағлуб кардани бадӣ

2. Хатари гуфтугӯи нопок

1. Румиён 12:2 - «Ва ба ин ҷаҳон мувофиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист».

2. Масалҳо 4:23 - «Дили худро бо тамоми ҷидду ҷаҳд нигоҳ дор, зеро ки масъалаҳои ҳаёт аз он мебарояд».

2 Петрус 2:8 (Зеро он марди одил, ки дар миёни онҳо сокин буд, бо дидан ва шунидан, ҷони одилонаи худро бо аъмоли ғайриқонунии худ рӯз то рӯз ба хашм меовард;)

Марди одил, ки дар байни шарикон зиндагӣ мекард, ҳар рӯз аз кирдорҳои ношоистаашон азоб мекашид.

1. Қудрати дидан ва шунидани Каломи Худо

2. Дилшикании гуноҳ ва адолат

1. Забур 118:136 (Чашмонам ашк мерехт, зеро мардум шариати Туро риоя намекунанд.)

2. Масалҳо 24:11 (Касонеро, ки ба марг бурда мешаванд, наҷот деҳ; онҳоеро, ки ба қатл пешпо мехӯранд, нигоҳ доред.)

2 Петрус 2:9 Худованд медонад, ки чӣ тавр парҳезгоронро аз озмоишҳо раҳо кунад ва золимонро то рӯзи доварӣ нигоҳ дорад, то ки ҷазо диҳанд.

Худо медонад, ки некӯкоронро аз озмоишҳо наҷот диҳад ва дар рӯзи қиёмат бадкоронро ҷазо медиҳад.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо халқашро наҷот медиҳад ва ҳукм мекунад

2. Одил ва шарир: таваккал ба адолати Худо

1. Забур 37:39-40 - Аммо наҷоти одилон аз ҷониби Худованд аст: Ӯ қуввати онҳо дар вақти душворӣ аст. Ва Худованд ба онҳо кӯмак хоҳад кард, ва онҳоро наҷот хоҳад дод, ва онҳоро аз шарир раҳоӣ хоҳад дод, ва онҳоро наҷот хоҳад дод, зеро ки ба Ӯ таваккал мекунанд.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

2 Петрус 2:10 Аммо, пеш аз ҳама онҳое, ки ба ҳаваси ҷисм рафтор мекунанд ва аз ҳукумат нафрат доранд. Онҳо худхоҳанд, ки аз бадгӯй дар бораи шаъну шараф наметарсанд.

Петрус аз онҳое, ки бо ҳавасҳои ҷисм зиндагӣ мекунанд ва ҳокимиятро сарфи назар мекунанд, огоҳ мекунад, зеро онҳо мағруранд ва дар бораи шахсони қудратманд бадгӯй мекунанд.

1: Ҳокимиятро эҳтиром кунед

2: Дар Қудс роҳ равед

1: Румиён 13: 1-2 - Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2: Титус 3: 1-2 - Онҳоро дар хотир доред, ки ба сарварон ва қудратҳо итоат кунанд, ба ҳокимон итоат кунанд, ба ҳар кори нек омода бошанд, дар ҳаққи ҳеҷ кас бадгӯй накунанд, ҷанговар набошанд, балки ҳалим бошанд ва ҳама чизро нишон диҳанд. фурӯтанӣ ба ҳамаи одамон.

2 Петрус 2:11 Дар ҳоле ки фариштагон, ки дар қувват ва тавонотаранд, ба ҳузури Худованд бар онҳо айбҳои таҳқиромез намеоваранд.

Фариштагон, ки аз одамон тавонотар ва тавонотаранд, дар назди Худованд одамонро айбдор намекунанд.

1. «Аҳамияти фариштагон дар имони мо»

2. «Қудрати раҳмату раҳмати Худо».

1. Ибриён 1:14 - "Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хидматкунанда нестанд, ки барои хидмат ба онҳо, ки ворисони наҷот хоҳанд буд, фиристода шудаанд?"

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро ба мо бо он таъриф мекунад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

2 Петрус 2:12 Аммо инҳо, чун ҳайвони ваҳшии табиӣ, ки барои асир ва нобуд карда шудаанд, дар бораи чизҳое, ки намефаҳманд, бадгӯй мекунанд; ва дар фасоди худ комилан нобуд хоҳанд шуд;

Петрус аз онҳое, ки бадгӯй мекунанд, дар бораи чизҳое, ки намефаҳманд, огоҳ мекунад, зеро онҳо дар фасоди худ нобуд хоҳанд шуд.

1. Аз сухани зишт дар бораи он чизе, ки намефаҳмӣ, ҳазар кун

2. Оқибати бад гуфтан дар бораи он чизе, ки намедонӣ

1. Яъқуб 3:1-2 - Бигзор бисёре аз шумо, эй бародаронам, муаллим нашавед, зеро медонед, ки мо ба ҳукми сахттар дучор мешавем. Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Агар касе дар суханаш пешпо нахӯрад, вай одами комил аст, ки тамоми баданро низ ҷилавгирӣ карда метавонад.

2. Масалҳо 18:13 - Ҳар кӣ пеш аз шуниданаш ҷавоб диҳад, барои ӯ аблаҳӣ ва нанг аст.

2 Петрус 2:13 Ва мукофоти ноинсофиро хоҳанд гирифт, чунон ки онҳое ки шӯриш дар рӯзро ҳаловат меҳисобанд. Онҳо доғҳо ва нуқсонҳое ҳастанд, ки бо фиреби худ бозӣ мекунанд, дар ҳоле ки бо шумо зиёфат мекунанд;

Муаллимони бардурӯғ ноинсофанд ва онҳо аз гуноҳҳои худ лаззат мебаранд, ҳатто дар ҳоле ки аз ҳамроҳии дигарон лаззат мебаранд.

1. «Ҳукми Худо бар золимон»

2. «Зиндагии одилона дар ҷаҳони гунаҳкор»

1. Румиён 6:23, «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

2. Яъқуб 4:17, «Бинобар ин, барои касе, ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст».

2 Петрус 2:14 Чашмони пур аз зино дошта бошед ва аз гуноҳ дур шуда наметавонад; фирефтани ҷонҳои ноустувор: дилеро, ки онҳо бо корҳои тамаъкорона ба кор андохтаанд; кӯдакони лаънатӣ:

Одамоне, ки чашмони пур аз зино ва аз гуноҳ даст кашидан надоранд, ҷонҳои ноустуворро фиреб медиҳанд ва дили худро бо корҳои тамаъкорӣ машқ мекунанд, ки дар натиҷа фарзандони лаънатӣ мешаванд.

1. Ба васвасаҳо таслим нашавед - 2 Петрус 2:14

2. Лаънати тамаъкорӣ - 2 Петрус 2:14

1. Яъқуб 1:13-15 Бигзор ҳеҷ кас ҳангоми озмуда шуданаш нагӯяд, ки "манро Худо меозмояд"; зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш касеро намеозмояд.

2. Қӯлассиён 3:5 Пас, андоми худро, ки дар рӯи замин ҳастанд, бикушед: зино, нопокӣ, ҳавас, ҳаваси бад ва тамаъкорӣ, ки бутпарастист.

2 Петрус 2:15 Онҳое ки роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд ва бо роҳи Билъом ибни Босор, ки музди ноинсофиро дӯст медошт;

Петрус аз муаллимони бардурӯғ огоҳ мекунад, ки гумроҳ шудаанд ва бо роҳи Билъом пайравӣ мекунанд, ки дар пайи манфиати молӣ буданд.

1. Хатарҳои муаллимони козиб

2. Пайравӣ бо роҳи Худо, на ба ҷаҳон

1. Ирмиё 17:9, "Дил аз ҳама чиз маккор ва сахт шарир аст: кӣ метавонад онро донад?"

2. Яъқуб 4:7-8, "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. Ба Худо наздик шавед, ва Ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои

худро, эй гунаҳкорон, пок кунед; дилҳо, эй дудилагӣ».

2 Петрус 2:16 Аммо барои гуноҳаш мазаммат карда шуд: хари гунг, ки бо овози одамӣ сухан мегуфт, аз девонаи набӣ манъ мекард.

Петрус шахсеро, ки номаш зикр нашудааст, барои корҳои нодурусташон сарзаниш кард ва харе, ки бо овози одамӣ сухан мегуфт, аблаҳии пайғамбарро сарзаниш мекард.

1. Беақл нашав - Дарсҳо аз достони Питер ва хар

2. Қувваи сарзаниш - Чӣ тавр як овоз метавонад ҳаётро тағир диҳад

1. 2 Петрус 2:16 - Аммо барои гуноҳаш мазаммат карда шуд: хари гунг, ки бо овози одамӣ сухан меронад, аз девонаи пайғамбар манъ мекард.

2. Ададҳо 22:28-30 - Он гоҳ Худованд даҳони харро кушод, ва ӯ ба Билъом гуфт: «Ба ту чӣ кор кардам, ки ин се бор маро задӣ?» Ва Билъом ба хар гуфт: «Чунки маро масхара кардаӣ; Кош дар даст шамшер медоштам, акнун туро мекушам». Пас, хар ба Билъом гуфт: «Оё ман хари ту нестам, ки ту бар он савор шудаӣ, аз он даме ки аз они ту шудам, то имрӯз? Оё ман ягон бор майл доштам, ки бо ту ин корро кунам?» Ва гуфт: «Не».

2 Петрус 2:17 Инҳо чоҳҳои беоб, абрҳое мебошанд, ки бо тундбод бардошта мешаванд; ки тумани зулмот то абад барои онхо махфуз аст.

Мардуме, ки ба Худо пайравӣ намекунанд, мисли чоҳҳои беоб ва абрҳои беборонӣ ҳастанд ва ҳамеша ба торикӣ маҳкум шудаанд.

1: Худо мехоҳад, ки мо дар нури ҳақиқати Ӯ зиндагӣ кунем, на дар торикии бадӣ.

2: Мо бояд ваќти худро барои љустуљўи Худо ва дарёфти њаќиќати Ӯ истифода кунем, то аз торикии гуноњ дур шавем.

1: Юҳанно 8:12 - Исо ба мардум гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт".

2: Ишаъё 60: 19-20 - "Худованд нури ҷовидони шумо хоҳад буд, ва Худои шумо ҷалоли шумо хоҳад буд. Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард, ва моҳи ту дигар кам

нахоҳад шуд; Худованд нури абадии шумо хоҳад буд, ва рӯзҳои ғамгини шумо ба охир мерасад».

2 Петрус 2:18 Зеро, вақте ки онҳо суханони пурдабдабаноки ботил мегӯянд, онҳо ба воситаи ҳавасҳои ҷисм, ба ваҷҳи зиёд ба худ ҷалб мекунанд, ки покизагон аз гумроҳон раҳо шуданд.

Одамоне, ки барои ба васваса овардани шунавандагон суханҳои бузург ва хушомадгӯиро истифода мебаранд, метавонанд онҳоро ба ҳавасҳои гуноҳ водор созанд.

1. Аз паёмбарони дуруғ ва суханҳои маккоронаи онҳо ҳазар кунед

2. Хавфи шаҳват ва васвасаҳо

1. Ирмиё 23:17 - Онҳо рӯъёҳоро аз дили худ мегӯянд, на аз даҳони Худованд.

2. Матто 5:27-28 - Шумо шунидаед, ки аз қадимиён гуфта шудааст: «Зино накун; лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане ба ҳаваси ҳаваси вай нигоҳ кунад, аллакай бо вай зино карда бошад. дар дилаш.

2 Петрус 2:19 Ҳангоме ки онҳо ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, худашон бандагони фосид ҳастанд; зеро ки касе бар ҳар кӣ ғолиб ояд, ба ғуломӣ оварда мешавад.

Муаллимони бардурӯғ озодӣ ва озодиро ваъда медиҳанд, аммо дар асл ғуломӣ ва фасодро ба вуҷуд меоранд.

1. Хатарҳои таълимоти бардурӯғ: чӣ гуна бояд аз ғуломии гуноҳ худдорӣ кард

2. Озодии пайравӣ ба Худо: Роҳ ба сӯи озодии ҳақиқӣ

1. Ғалотиён 5:1 "Барои озодии Масеҳ моро озод кардааст; пас устувор бошед ва дигар ба юғи ғуломӣ итоат накунед".

2. Юҳанно 8:36 «Пас, агар Писар шуморо озод кунад, дар ҳақиқат озод хоҳед буд».

2 Петрус 2:20 Зеро, агар онҳо пас аз шинохти Худованд ва Наҷотдиҳанда Исои

Масеҳ аз ифлосиҳои ҷаҳон раҳоӣ ёфта, боз ба он гирифтор шаванд ва ғолиб оянд, оқибати охир барои онҳо аз аввалаш бадтар аст.

Пас аз он ки мардум аз фасоди дунё наҷот ёфтанд, агар ба он бозгарданд, азобашон аз пештара бадтар мешавад.

1. Дарки оқибатҳои дур шудан аз Худо

2. Хатари бозгашт ба ҳаёти гуноҳ

1. Ибриён 10: 26-31 - Огоҳӣ аз афтодан пас аз қабули наҷот

2. Румиён 6:1-2 - Фаҳмонед, ки мо пас аз қабули наҷот дигар ғуломи гуноҳ нестем

2 Петрус 2:21 Зеро барои онҳо беҳтар мебуд, ки роҳи адолатро нашинохтанд, аз он ки пас аз донистани он, аз ҳукми муқаддаси ба онҳо супурдашуда рӯй гардонанд.

Ин порча аз 2 Петрус ҳушдор медиҳад, ки пас аз донистани он аз роҳи адолат рӯй нагардонед.

1. Дар роҳ мондан: Аҳамияти мондан дар роҳи ҳақ

2. Оқибатҳои рӯйгардонӣ аз аҳком: Огоҳӣ аз 2 Петрус

1. Румиён 6:12-14 - "Бинобар ин, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ки шумо ба ҳавасҳои он итоат кунед. Узви худро ба гуноҳ ҳамчун олоти ноинсофӣ пешниҳод накунед, балки худро ба Худо ҳамчун онҳое, ки оварда шудаанд, нишон диҳед. аз мамот то ҳаёт, ва андоми шумо ба сӯи Худо ҳамчун олоти адолат; зеро ки гуноҳ бар шумо ҳукмфармо нахоҳад буд, зеро ки шумо зери шариат не, балки зери файз ҳастед».

2. Масалҳо 4:25-27 - "Бигзор чашмони ту рост ба пеш нигаранд, ва нигоҳи ту дар пеши ту рост бошад. Дар бораи роҳи пойҳои худ андеша кун; он гоҳ ҳама роҳҳои ту ҳосил хоҳанд шуд. Ба тарафи рост ё чап ҳаракат накун. ; пои худро аз бадӣ дур кун».

2 Петрус 2:22 Аммо ба онҳо мувофиқи масали ҳақиқӣ рӯй дод: "Саг боз ба қайи худ мубаддал мешавад"; ва гове, ки шуста шуда буд, то дар ботлоқ ғӯя кард.

Гузариш Одамон новобаста аз он ки барои тағир додани онҳо чӣ қадар кӯшиш ба харҷ медиҳанд, аксар вақт ба одатҳо ва рафторҳои кӯҳнаи худ бармегарданд.

1. Худо дар он ҷо аст, ки ба мо кӯмак мекунад, ки одатҳо ва рафторҳои кӯҳнаи худро вайрон кунем, новобаста аз он ки он чӣ қадар душвор аст.

2. Нагузоред, ки тарзи пештараатон шуморо муайян кунанд; Худо қодир аст, ки ба шумо кӯмак кунад, ки озод шавед.

1. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

2. Ғалотиён 5:16 - "Аммо ман мегӯям, ки мувофиқи Рӯҳ рафтор кунед, ва ҳавасҳои ҷисмро қонеъ нахоҳед кард".

Петруси дуюм 3 боби сеюм ва ниҳоии номаи дуюми Петрус мебошад, ки дар он ҳавворӣ ба масъалаи масхаракунандагоне, ки омадани дуюми Масеҳро зери шубҳа мегузоранд, муроҷиат мекунад. Вай имондоронро ташвиқ мекунад, ки ваъдаи Худоро ба ёд оранд, дар бораи доварии дарпешистода ҳушдор медиҳад ва зарурати зиндагии муқаддас ва устувориро дар интизории бозгашти Масеҳ таъкид мекунад.

Параграфи 1: Петрус ба онҳое муроҷиат мекунад, ки ба бозгашти Масеҳ шубҳа доранд ё онҳоро масхара мекунанд (2 Петрус 3:1-7). Ӯ ба мӯъминон хотиррасон мекунад, ки ҳам суханонеро, ки пайғамбарон дар гузашта гуфта буданд ва аҳкоми Исо тавассути расулонаш дода буданд, ба ёд оранд. Дар ин айёми охир масхаракунандагон пайдо мешаванд ва ваъдаи Масеҳро дар бораи омадани Ӯ масхара мекунанд. Аммо онҳо дидаву дониста нодида мегиранд, ки Худо ҳама чизро бо каломи худ офаридааст ва рӯзе меояд, ки осмон ва заминро доварӣ мекунанд ва дар оташ нобуд мешаванд.

Сархати 2: Ҳавворӣ имондоронро боварӣ мебахшад, ки Худо нисбати ваъдааш сабр мекунад (2 Петрус 3:8-10). Ба онҳо хотиррасон мекунад, ки фаромӯш накунанд, ки дар назди Худо як рӯз мисли ҳазор сол аст ва баръакс. Таъхири зоҳирии бозгашти Масеҳ набояд ҳамчун сустӣ, балки ҳамчун имконият барои тавба ва наҷот шарҳ дода шавад. Рӯзи доварӣ ба таври ғайричашмдошт мисли дузд фаро мерасад, ки осмон бо ғуррон гузар мекунад, унсурҳо сӯхта, замин бо аъмоли худ фош хоҳад шуд.

Сархати 3: Петрус имондоронро насиҳат мекунад, ки ҳангоми интизории бозгашти Масеҳ ҳаёти муқаддас дошта бошанд (2 Петрус 3:11-18). Азбаски ҳама чиз бо ин

тарз нест хоҳад шуд, ӯ таъкид мекунад, ки то чӣ андоза муҳим зиндагӣ кардани ҳаёти бо муқаддасӣ ва парҳезгорӣ хос аст. Мӯъминон бояд бесаброна интизори осмонҳои нав ва замини нав бошанд, ки дар он адолат сокин аст. Онҳо даъват карда мешаванд, ки тамоми кӯшишҳоро ба харҷ диҳанд, то дар назди Худо беайб бошанд, дар имонашон устувор бошанд, дар ҳоле ки дониши Исои Масеҳ афзоиш меёбанд. Хулоса, Петрус ҳушдор медиҳад, ки ба дасти одамони беқонун гирифтор нашаванд, вале онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар файз инкишоф диҳанд ва Исоро ҳам ҳоло ва ҳам то абад ҷалол диҳанд.

Дар ҷамъбаст,

Боби сеюми Петруси дуюм ба шубҳа дар бораи бозгашти Масеҳ муроҷиат мекунад.

Петрус ба имондорон хотиррасон мекунад, ки суханони пешгӯиро дар бораи ин ҳодиса ба ёд оранд ва дар бораи масхаракунандагоне, ки онро масхара мекунанд, огоҳӣ медиҳанд.

Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки ҳарчанд аз нуқтаи назари инсонӣ таъхир ба назар мерасад,

Худо сабр мекунад, зеро мехоҳад тавба кунад пеш аз он ки доварӣ ногаҳон мисли оташ фаро расад.

Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки ҳаёти муқаддасеро, ки бо парҳезгорӣ хос аст, зиндагӣ кунанд ва бо бесаброна интизории осмон ва замини наве, ки Худо ваъда додааст, зиндагӣ кунанд. Онҳо ташвиқ карда мешаванд, ки дар имони худ устувор бимонанд ва дониши Исои Масеҳро афзоиш диҳанд ва аз шарорат муҳофизат кунанд.

Дар хотима Петрус насиҳат мекунад, ки дар файз инкишоф ёфта, Исоро ҳам ҳозир ва ҳам то абад ҷалол диҳем.

2 Петрус 3:1 Ин номаи дуюм, эй маҳбубон, ҳоло ба шумо менависам; Дар ҳардуи он ман зеҳни поки шуморо ба василаи ёдоварӣ бармеангезам:

Петрус хонандагонро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқати Инҷилро дар хотир нигоҳ доранд ва аҳамияти бодиққат будан ба таълимоти онро таъкид мекунад.

1. Муҳимияти ба ёд овардани Инҷил ва зиндагӣ мувофиқи таълимоти он

2. Чӣ тавр ҳақиқати Инҷил метавонад моро аз гумроҳӣ боздорад

1. 1 Петрус 1:13-16 - Пас, камари ақли худро бандед, ҳушёр бошед ва умеди худро пурра ба файзе, ки бояд дар ваҳйи Исои Масеҳ ба шумо ато шавад, такя кунед; мисли фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои пештара мувофиқат накунед, чунон ки

дар нодонии шумо; балки чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бошед, зеро ки Ман муқаддас ҳастам".

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2 Петрус 3:2 То он суханонеро, ки пеш аз анбиёи муқаддас гуфта буданд, ва ҳукми мо, расулони Худованд ва Наҷотдиҳандаро ба ёд ored:

Петрус ба имондорон хотиррасон мекунад, ки суханони анбиёи муқаддас ва аҳкоми расулони Худованд ва Наҷотдиҳандаро ба ёд оранд.

1. Аҳамияти дар ёд доштани Каломи Худо

2. Итоати аҳкоми Худо ҳамчун пайрави Масеҳ

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард».

2 Петрус 3:3 Аввалан инро бидонед, ки дар айёми охир масхаракунандагоне пайдо хоҳанд шуд, ки аз рӯи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд,

Дар охирзамон мардуме пайдо мешаванд, ки масхара мекунанд ва аз паи нафси худ мераванд.

1. Раҳпаймоӣ дар нури Худо: парҳез аз васвасаи нафси дунявӣ

2. Зиндагӣ дар охирзамон: Пайравӣ бо роҳи Худо, на ба инсон

1. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

2. Забур 1:1-2 - «Хушо касе ки бо маслиҳати шарирон рафтор намекунад, ва дар роҳи гуноҳкорон намеистад, ва дар курсии масхаракунандагон наменишинад; аммо

лаззати вай аз шариати Худованд аст, ва шабу рӯз дар бораи шариати Ӯ мулоҳиза мекунад».

2 Петрус 3:4 Ва гуфтанд: «Ваъдаи омадани Ӯ куҷост? зеро ки азбаски падарон хобидаанд, ҳама чиз ҳамон тавре ки аз ибтидои офариниш буд, боқӣ мемонад.

Одамон мепурсанд, ки ваъдаи Исо дар куҷо меояд, зеро падарон ба хоб рафтаанд ва ҳама чиз ҳамон тавре ки аз ибтидои офариниш буд, идома дорад.

1. "Интизории Исо: сабр ва умед дар замонҳои номуайян"

2. "Кафолати ваъдаи Худо: Чаро мо ба Исо имон дорем"

1. Ишаъё 40:31 - "Аммо онҳое ки мунтазири Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; онҳо мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; роҳ хоҳанд рафт ва суст нашаванд".

2. Румиён 8:24-25 - "Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтем. Акнун умеде, ки дида мешавад, умед нест. Зеро кист, ки ба он чи мебинад, умед дорад? Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедворем, онро интизорем. бо сабр».

2 Петрус 3:5 Зеро ки онҳо бо омодагӣ намедонанд, ки осмон аз қадим бо каломи Худо буд, ва замин аз об ва дар об истода буд.

Мардум аз он ки Худо осмонҳо ва заминро ба воситаи каломи худ офаридааст, бо омодагӣ бехабаранд.

1. Қудрати Каломи Худо барои офариниш

2. Надонистани инсон

1. Ҳастӣ 1:1-31 - Худо ҷаҳонро тавассути каломи худ меофарад.

2. Румиён 1:21-23 - Одамон дидаю дониста аз ҳақиқати Худо бехабаранд.

2 Петрус 3:6 Ба василаи он ҷаҳони он замон пур аз об нобуд шуд;

Ҷаҳоне, ки пеш аз Тӯфон вуҷуд дошт, аз ҷониби об нобуд карда шуд.

1. Оби доварӣ – омӯхтани ғазаб ва раҳмати Худо.

2. Воқеияти Тӯфон: Фаҳмидани ҷои мо дар нақшаи илоҳӣ.

1. Ҳастӣ 6-9 - Қиссаи Тӯфони Нӯҳ.

2. Забур 29:10 - Овози Худованд обҳоро ба ларза меорад.

2 Петрус 3:7 Аммо осмон ва замин, ки ҳоло бо ҳамон калом дар анбор нигоҳ дошта мешаванд, бар зидди рӯзи доварӣ ва ҳалокати одамони осиён дар оташ нигоҳ дошта мешаванд.

Китоби Муқаддас дар бораи рӯзи доварӣ ва нобудшавии одамони осиён сухан мегӯяд, ки он бо ҳамон каломе, ки осмонҳо ва заминро офаридааст, ба амал меояд.

1. Воқеияти Рӯзи Қиёмат: Чаро мо бояд ҳоло дар бораи интихоби худ ғамхорӣ кунем

2. Оташ ва кибрит: Чӣ тавр Каломи Худо қарорҳои ахлоқии моро ташаккул медиҳад

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

2 Петрус 3:8 Аммо, эй маҳбубон, аз як чиз бехабар набошед, ки як рӯз дар назди Худованд мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз.

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки дарки Худо дар бораи вақт аз тасаввуроти мо ба куллӣ фарқ мекунад.

1. Бевақтии Худо: Чӣ гуна мо бояд вақтро дар партави абадият нигоҳ дорем

2. Аз нав дида баромадани дарки мо дар бораи вақт: Мо аз суханони Петрус чӣ омӯхта метавонем

1. Воиз 3:11 - Ӯ ҳама чизро дар вақти худ зебо кардааст. Дар дили инсон низ абадиятро гузоштааст; вале ҳеҷ кас дарк карда наметавонад, ки Худо аз аввал то ба охир чӣ кардааст.

2. Ишаъё 40:28 - Оё намедонед? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Вай хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад.

2 Петрус 3:9 Худованд дар иҷрои ваъдааш сустӣ намекунад, чунон ки баъзе касон сустиро ҳисоб мекунанд; балки нисбат ба мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

Худо сабр ва меҳрубон аст ва мехоҳад, ки ҳамаи одамон аз гуноҳҳои худ рӯй гардонанд ва наҷот ёбанд.

1. Муҳаббат ва сабри Худо: раҳмати бепоёни Худованд

2. Қувваи тавба: Баргардонидани ҷараёни зиндагии мо

1. Ишаъё 55:6-7 - Худовандро биҷӯед, то вақте ки Ӯ пайдо шавад; Ӯро бихонед, дар ҳоле ки Ӯ наздик аст. Бигзор шарир роҳи худро тарк кунад, ва золим андешаҳои худро тарк кунад; бигзор вай назди Худованд баргардад, ва Ӯ ба ӯ марҳамат хоҳад кард; ва ба Худои мо, зеро ки Ӯ ба таври фаровон афв хоҳад кард.

2. Луқо 15:11-32 - Масал дар бораи Писари исроф.

2 Петрус 3:10 Аммо рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад; ки дар он осмон бо ғавғои азиме гузарад, ва унсурҳо аз гармии шадид об хоҳанд шуд, замин ва корҳои дар он мавҷудбуда сӯзонда хоҳанд шуд.

Рӯзи Худованд ба таври ғайричашмдошт, бо садои азим фаро мерасад, ки унсурҳо об мешаванд ва замин ва корҳои он сӯхта мешаванд.

1. Пешгӯинашаванда будани замони Худо

2. Оқибатҳои куфр

1. Матто 24:36-44 - Суханронии Исо дар бораи аломатҳои омадани ӯ

2. Ишаъё 65:17-18 - Ваъдаи Худованд дар бораи осмони нав ва замини нав

2 Петрус 3:11 Пас, модоме ки ҳамаи ин чизҳо нест карда мешаванд, шумо бояд дар ҳар гуна гуфтугӯи муқаддас ва парҳезгорӣ чӣ гуна шахс бошед?

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳаёти муқаддас дошта бошанд, зеро ҳама чизҳои заминӣ рӯзе аз байн хоҳанд рафт.

1. Бечӯй будани чизҳои заминӣ: Мо бояд дар партави ин чӣ гуна зиндагӣ кунем?

2. Қудсият: Нишонаи мӯъминони ҳақиқӣ.

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Яъқуб 4:14 - "Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ хоҳад овард. Зиндагии шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд нест мешавад."

2 Петрус 3:12 Оё интизори омадани рӯзи Худост, ки дар он осмон дар оташ пароканда хоҳад шуд ва унсурҳо аз гармии шадид об хоҳанд шуд?

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки омадани дуюми Масеҳро бесаброна интизор шаванд, ки дар он осмон аз оташ об мешавад ва унсурҳо аз гармии азим об мешаванд.

1. Омадани дуюм: Омода ва омода мондан

2. Рӯзи Худованд: Умед ва эътимоди мо

1. Румиён 13:11-12 - "Ва ин корро кунед, ки замони ҳозираро дарк кунед: соате расидааст, ки шумо аз хоби худ бедор шавед, зеро наҷоти мо ҳоло назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем, наздиктар аст. Шаб қариб ба охир мерасад. ; рӯз қариб аст."

2. 1 Таслӯникиён 4:16-17 - «Зеро ки худи Худованд аз осмон бо фармони баланд, бо овози фаришта ва бо садои карнайи Худо нозил хоҳад шуд, ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳё хоҳанд шуд. ки мо, ки ҳанӯз зинда ҳастем ва боқӣ мондаем, бо онҳо дар абрҳо бурда мешавем, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр мо то абад бо Худованд хоҳем буд».

2 Петрус 3:13 Бо вуҷуди ин, мо, мувофиқи ваъдаи Ӯ, интизори осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо адолат сокин аст.

Масеҳиён бояд интизори ваъдаи замину осмони нав бошанд, ки дар он адолат муқаррарӣ хоҳад буд.

1. «Ваъдаи замину осмони нав».

2. «Зиндагии одилона дар интизории Замини нав».

1. Ишаъё 65:17, "Зеро, инак, Ман осмони нав ва замини навро меофарам, ва он пешина ба ёд нахоҳад омад ва ба хотир нахоҳад омад".

2. Румиён 8:19-21, «Зеро ки махлуқот бо ғамхории зоҳир шудани писарони Худо интизор аст. Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро мутеъ кардааст, ба умеди он ки худи махлуқот аз бандагии фасод раҳоӣ ёфта, озодии ҷалоли фарзандони Худоро ба даст оварад. Зеро мо медонем, ки тамоми махлуқот то кунун якҷоя бо дарди зоиш оҳу нола мекард».

2 Петрус 3:14 Бинобар ин, эй маҳбубон, чун мунтазири чунин чизҳост, саъй кунед, то ки дар назди Ӯ дар осоиштагӣ, беайб ва беайб пайдо шавед.

Муъминон бояд ҷидду ҷаҳд кунанд ва саъй кунанд, ки дар осоиштагӣ, беайб ва беайб пайдо шаванд.

1: Мо даъват карда шудааст, ки дар имони худ боғайрат бошем ва барои адолат кӯшиш кунем.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар назди Худо беайб бошем ва дар сулҳ зиндагӣ кунем.

1: Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед.

2: Яъқуб 1:22 - Фақат каломро гӯш накунед ва худро фиреб диҳед. Он чи мегӯяд, бикун.

2 Петрус 3:15 Ва ҳисоб кунед, ки пурсабрии Худованди мо наҷот аст; чунон ки бародари маҳбуби мо Павлус низ аз рӯи ҳикмате, ки ба ӯ ато шудааст, ба шумо навиштааст;

Петрус имондоронро ташвиқ мекунад, ки дар хотир дошта бошанд, ки сабри Худованд воситаи наҷот аст ва ба ҳикмате, ки дар навиштаҳои ӯ ба Павлус дода шудааст, гӯш диҳанд.

1. Сабри Худо наҷот медиҳад

2. Ҳикмати навиштаҳои Павлус

1. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Ҳама Навиштаҳо бо илҳоми илҳоми Худо дода шудааст ва барои таълим, барои мазаммат, барои ислоҳ ва таълим дар адолат фоиданок аст: То марди Худо комил бошад ва ба ҳама некиҳо муҷаҳҳаз бошад. кор мекунад.

2 Петрус 3:16 Мисли он ки дар ҳамаи мактубҳои худ дар бораи ин чизҳо сухан меронд; ки дар он баъзе чизҳои фаҳмо душвор аст, ва онҳое, ки наомӯзанд ва ноустувор ҳастанд, мисли Навиштаҳои дигар, ба ҳалокат мерасанд.

Петрус аз онҳое, ки Навиштаҳоро нодуруст тафсир мекунанд ва худашонро нобуд мекунанд, огоҳ мекунад.

1. Хатари тафсири нодурусти Навиштаҳо

2. Зарурати фаҳмидани Навиштаҳо

1. Масалҳо 3:5-6 - Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун; ва ба ақли худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои ту Ӯро эътироф кун, ва ӯ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард.

2. Ишаъё 28:10-13 - Зеро дастур бояд бар дастур бошад, дастур бар дастурот; сатр ба сатр, сатр ба сатр; Дар ин ҷо андак ва дар он ҷо андак: Зеро ки Ӯ бо лабони тоқӣ ва забони дигар ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба вай гуфт: «Ин аст оромӣ, ки бо он хастагонро ором гузоред; Ва ин тароватбахш аст, аммо намешунаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо дастур бар фароиз, дастур бар фароиз буд; сатр ба сатр, сатр ба сатр; дар ин ҷо андак ва дар он ҷо андак; то ки бираванд ва қафо афтанд ва шикаста шаванд ва дом афтанд ва гирифта шаванд.

2 Петрус 3:17 Пас, шумо, эй маҳбубон, модоме ки ин чизҳоро пешакӣ медонед, эҳтиёт шавед, ки шумо низ бо гумроҳии шарирон бурда шуда, аз матонати худ наафтед.

Мӯъминон бояд аз гумроҳии фосикон огоҳ бошанд ва дар имони худ устувор бошанд.

1. Дар имони худ устувор бошед

2. Аз гумроҳии бадкорон парҳез кунед

1. Матто 10:22 - "Ва ҳама ба хотири исми Ман аз шумо нафрат хоҳанд дошт. Аммо касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт".

2. Қӯлассиён 1:23 - «Агар шумо дар имон устувор бошед, асоснок ва устувор бошед ва аз умеди башорате, ки шунидаед, дур нашавед».

2 Петрус 3:18 Аммо дар файз ва дар шинохти Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ рушд кунед. Ӯро ҳоло ва то абад ҷалол бод. омин.

Дар файз ва дониши Исои Масеҳ афзоиш ёфтан ҳам аз ҳозир ва ҳам то абад ҷалол меорад.

1. Зиндагӣ дар файз: Роҳ ба сӯи иҷрошавӣ

2. Донистани Исо: Калиди сулҳи пойдор

1. Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки

Худо онҳоро пешакӣ тайёр кардааст, то ки дар онҳо рафтор кунем.

2. Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

Аввалин Юҳанно 1 боби аввали номаи якуми Юҳанно мебошад, ки дар он ҳавворӣ аҳамияти муошират бо Худо ва якдигар, эътирофи гуноҳ ва дар нур рафтор карданро таъкид мекунад.

Сархати 1: Юҳанно бо эълон кардани таҷрибаи худ бо Исои Масеҳ оғоз мекунад (1 Юҳанно 1:1-4). Ӯ шаҳодат медиҳад, ки Исо — Каломи ҳаётро дида, шунида ва ламс кардааст. Ҳадафи эълони ӯ даъват кардани дигарон ба мушоракат бо Ӯ ва бо Худо мебошад. Бо иштирок дар ин муошират, имондорон метавонанд шодии ҳақиқиро эҳсос кунанд ва шодии худро пурра кунанд.

Сархати 2: Юҳанно аҳамияти дар рӯшноӣ рафтанро таъкид мекунад (1 Юҳанно 1:5-7). Ӯ мегӯяд, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест. Агар имондорон даъво кунанд, ки дар зулмот зиндагӣ мекунанд, ки бо Худо мушоракат доранд, яъне тарзи ҳаёти бо гуноҳ тавсифшаванда - онҳо худро фиреб медиҳанд. Аммо, агар онҳо дар рӯшноӣ рафтор кунанд, чунон ки Масеҳ дар рӯшноӣ аст, онҳо бо якдигар мушоракати самимӣ доранд, зеро Хуни Ӯ онҳоро аз ҳама гуноҳ пок мекунад.

Сархати 3: Ҳавворӣ ба онҳое муроҷиат мекунад, ки табиати гунаҳкори онҳоро инкор мекунанд (1 Юҳанно 1:8-10). Ӯ мегӯяд, ки агар касе даъво кунад, ки бегуноҳ аст, худашро фиреб дода, Худоро дурӯғгӯ эълон мекунад. Аммо, агар мӯъминон ба гуноҳҳои худ дар назди Худо софдилона иқрор шаванд - эҳтиёҷоти омурзиши худро эътироф кунанд - Ӯ содиқ ва одил аст, ки онҳоро мебахшад ва онҳоро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад. Бо эътироф кардани ҳолати гунаҳкори худ ва талаби омурзиш тавассути эътироф кардан, имондорон метавонанд бо Худо муносибати дурустро нигоҳ доранд.

Дар ҷамъбаст,

Боби якуми Юҳанно муошират бо Худо ва якдигарро таъкид мекунад.

Юҳанно дар бораи таҷрибаи шахсии худ бо Исои Масеҳ ҳамчун даъват ба ин муошират шаҳодат медиҳад.

Ба имондорон ташвиқ карда мешавад, ки дар рӯшноӣ рафтор кунанд, яъне мувофиқи принсипҳои илоҳӣ зиндагӣ кунанд ва аз тарзи ҳаёти бо гуноҳ худдорӣ кунанд. Тавассути рафтор дар рӯшноӣ, муошират ҳақиқиро эҳсос кардан мумкин аст ва покшавӣ аз гуноҳ тавассути Хуни Масеҳ ба амал меояд.

Ин боб бо муроҷиат ба онҳое, ки табиати гунаҳкори худро инкор мекунанд, хотима

меёбад.

Аз имондорон даъват карда мешавад, ки ба гуноҳҳои худ дар назди Худо софдилона эътироф кунанд, то омурзиш ва пок шудан аз ноинсофӣ - ҷанбаи муҳими нигоҳ доштани муносибати дуруст бо Ӯ.

1 Юҳанно 1:1 Он чизе ки аз ибтидо буд, мо шунидаем, ва бо чашмони худ дидаем, ва ба он нигоҳ кардем ва дастони мост, аз Каломи ҳаёт;

Юҳаннои расул менависад, ки ӯ ва дигар масеҳиён Каломи Ҳаётро, ки аз ибтидо вуҷуд дорад, шунида, дида ва ламс кардаанд.

1. Каломи зинда: Чӣ гуна бояд ҳузури Исоро дар ҳаёти мо эҳсос кунем

2. Аз ламс то тағирот: Чӣ тавр бояд гузаштаро тарк кард ва дар Масеҳ навсозӣ пайдо кард

1. Филиппиён 3:8-11 - Донистани Исо ва қудрати эҳёи ӯ ва шарикии шарикӣ дар ранҷу азобҳои ӯ, дар маргаш ба ӯ монанд шудан ва аз ин рӯ, ба эҳёи мурдагон ноил шудан.

2. Юҳанно 14:1-3 - Исо ба шогирдонаш гуфт: "Дилҳои шумо ташвиш накашад. Ба Худо таваккал кунед; ба Ман низ таваккал кунед. Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёд аст; агар ин тавр намебуд, ман Ман ба он ҷо меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам».

1 Юҳанно 1:2 (Зеро ки ҳаёт зоҳир шуд, ва мо онро дидаем, ва шаҳодат медиҳем ва ба шумо хабар медиҳем, ки ҳаёти ҷовидонӣ, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд;)

Гузариш: Юҳанно менависад, ки ҳаёте, ки бо Падар буд, ба мо зоҳир шуд ва мо онро дидем, шунидем ва шоҳиди онем.

1. Худо доимо Худ ва муҳаббати Худро ба мо ошкор мекунад.

2. Шодиди зиндагии Худо будан.

1. 1 Юҳанно 4:9 - Муҳаббати Худо нисбати мо дар ин зоҳир шуд, зеро ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем.

2. 2 ба Қӯринтиён 4:6 - Зеро Худое, ки амр фармудааст, ки нур аз зулмот дурахшид, дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ бидиҳад.

1 Юҳанно 1:3 Он чи дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то ки шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед;

Гузариш Мо таҷрибаи худро дар бораи Исои Масеҳ нақл мекунем, то дигарон низ бо мо ва бо Худои Падар ва Писари Ӯ Исои Масеҳ мубодила кунанд.

1. Муошират Исои Масеҳ: Чӣ тавр мубодилаи таҷрибаҳои мо метавонад ба ягонагии рӯҳонӣ оварда расонад

2. Қудрати мушоракат: Чӣ гуна иртибот бо дигарон метавонад моро ба Худо наздиктар кунад

, ки ҳоло дар он истодаем, ба воситаи имон дастрасӣ пайдо кардаем.

2. Филиппиён 2:1-3 - Пас, агар шумо аз муттаҳид шудан бо Масеҳ рӯҳбаландӣ дошта бошед, агар аз муҳаббати Ӯ тасаллӣ дошта бошед, агар ягон шарике дар Рӯҳ, агар ягон меҳрубонӣ ва раҳмдилӣ дошта бошед, шодии маро пурра гардонед. - фикр, доштани як ишқ, як будани рӯҳ ва як ақл.

1 Юҳанно 1:4 Ва инро ба шумо менависем, то ки шодии шумо пур шавад.

Муаллифи 1 Юҳанно навиштааст, то хонандагонро шод гардонад.

1. Шодии мушорикат: Эҳсоси муҳаббати Худо тавассути ҷомеа

2. Барқарор кардани шодӣ: Кашфи шодии ҳақиқӣ тавассути Каломи Худо

1. Наҳемё 8:10 - "Шоддии Худованд қуввати шумост"

2. Филиппиён 4:4-7 - "Ҳамеша дар Худованд шодӣ кунед, ва боз мегӯям: шодӣ кунед"

1 Юҳанно 1:5 Пас ин аст хабаре ки мо дар бораи Ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар Ӯ ҳеҷ зулмот нест.

Паёме, ки мо аз Худо шунидем, ин аст, ки Ӯ манбаи нур аст ва зулмот надорад.

1. Худо манбаи нур ва умеди мост ва моро ба роҳи адолат ҳидоят мекунад.

2. Худо ёридиҳанда ва ризқи мост ва моро гумроҳ намекунад.

1. Забур 119:105, "Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст".

2. Матто 5:14-16, "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар теппа сохта шудааст, пинҳон шуда наметавонад. Мардум низ чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. он ба ҳар як хонадон равшанӣ мебахшад, ҳамин тавр, бигзор нури шумо пеши дигарон бипошад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

1 Юҳанно 1:6 Агар гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем ва дар торикӣ рафтор кунем, дурӯғ мегӯем ва ростиро намегӯем.

Агар мо дар торикӣ зиндагӣ кунем, мо даъво карда наметавонем, ки бо Худо мушоракат дорем, зеро ин хилофи ҳақиқат аст.

1. Дар нури Ҳақиқати Худо роҳ рафтан

2. Зиндагӣ дар мушоракат бо Худо

1. Эфсӯсиён 5:8-10 - Зеро ки шумо як вақтҳо зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед. Ҳамчун фарзандони нур зиндагӣ кунед.

2. Юҳанно 8:12 - Исо бори дигар ба мардум сухан ронда, гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Агар Маро пайравӣ кунед, ба шумо лозим нест, ки дар торикӣ роҳ равед, зеро шумо нуре хоҳед дошт, ки ба ҳаёт мебарад».

1 Юҳанно 1:7 Аммо агар мо дар нур рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад.

Ин порча таъкид мекунад, ки дар рӯшноӣ рафтор кардан бо ҳамдигар муошират ва қувваи поккунандаи хуни Исои Масеҳро меорад.

1. Қувваи зиндагии пур аз нур

2. Хуни поккунандаи Исо

1. Ишаъё 2:5 - Эй хонаи Яъқуб, биёед ва дар нури Худованд роҳ равем.

2. Ваҳй 7:14 - Ва ман ба ӯ гуфтам: «Эй оғо, ту медонӣ». Ва ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз мусибати бузург баромада, ҷомаҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд».

1 Юҳанно 1:8 Агар гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест.

Ҳеҷ кас бегуноҳ нест ва дар ин бора ростқавл будан муҳим аст.

1. Ҳамаи мо бо гуноҳ мубориза мебарем: Амалҳои худро аз рӯи 1 Юҳанно 1:8 тафтиш мекунем

2. Қувваи ростқавлӣ: Омӯзиши худдорӣ кардан ба хатогиҳои худ дар партави 1 Юҳанно 1:8

1. Румиён 3:23 - Зеро ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд.

2. Яъқуб 5:16 - Пас, ба гуноҳҳои худ дар назди якдигар эътироф кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед.

1 Юҳанно 1:9 Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Парча: Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки мо метавонем гуноҳҳои худро эътироф кунем ва Худо моро мебахшад ва аз хатоҳои мо пок хоҳад кард.

Мо метавонем ба Худо муроҷиат кунем ва барои гуноҳҳои худ омурзиши Ӯро талаб кунем.

1. Қувваи иқрор: эътироф кардани гуноҳҳои худ ва талаби омурзиш

2. Вафодорӣ ва адолати Худо: руҷӯъ ба сӯи Ӯ барои поксозӣ ва раҳмат

1. Забур 51:1-5 - «Ба ман раҳм кун, эй Худо, ба рӯи муҳаббати устувори Худ; мувофиқи марҳамати фаровони Худ гуноҳҳои маро маҳв кун. Маро аз шароратам пок кун, ва маро аз гуноҳам пок кун! Зеро ки ман гуноҳҳои худро медонам, ва гуноҳи ман ҳамеша пеши ман аст. Бар зидди ту, эй танҳо ту, гуноҳ кардаам ва он чи дар назари ту бад аст, кардам, то ки ту дар суханони худ сафед ва дар доварии худ беайб бошӣ. Инак, ман дар гуноҳ таваллуд шудаам, ва модарам ба ман ҳомиладор шуд».

2. Ҳизқиёл 36:25-27 - «Ман бар ту оби пок мепошам, ва ту аз ҳар нопокиҳои худ пок хоҳӣ шуд, ва аз тамоми бутҳои худ туро пок хоҳам кард. Ва ман ба шумо дили нав хоҳам дод, ва рӯҳи навро дар дохили шумо хоҳам гузошт. Ва дили сангинро аз гӯшти ту дур хоҳам кард ва ба ту дили гӯшт хоҳам дод. Ва Ман Рӯҳи Худро дар дохили шумо хоҳам гузошт, ва шуморо водор хоҳам кард, ки бар тибқи фароизҳои Ман рафтор кунед ва аҳкоми Маро риоя кунед».

1 Юҳанно 1:10 Агар гӯем, ки гуноҳ накардаем, вайро дурӯғгӯй мекунем, ва каломи Ӯ дар мо нест.

Мо наметавонем гуноҳҳои худро инкор кунем, зеро ин мухолифи мустақим ба Каломи Худо хоҳад буд.

1. Каломи Худо ҳақиқӣ ва тағйирнопазир аст; Мо наметавонем гуноҳи худро инкор кунем

2. Ба доми худфиребӣ наафтед: Мо ҳама гунаҳкорем

1. Румиён 3:23 - "Зеро ки ҳама гуноҳ карданд ва аз ҷалоли Худо маҳруманд".

2. Яъқуб 3:2 - "Зеро ки ҳамаи мо аз бисёр ҷиҳат пешпо мехӯрем. Ва агар касе дар сухани худ пешпо нахӯрад, вай одами комил аст ва қодир аст, ки тамоми бадани худро ҷилавгирӣ кунад".

1 Юҳанно 2 боби дуюми Номаи якуми Юҳанно дар Аҳди Ҷадид аст. Дар ин боб мавзӯъҳо, аз қабили итоат ба аҳкоми Худо, муҳаббат ба якдигар ва фарқи байни ҳақ ва ботил баррасӣ мешаванд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки муаллиф ба хонандагони худ «фарзандони азизам» муроҷиат намуда, хоҳиши худро барои гуноҳ накардани онҳо баён

мекунад. Бо вуҷуди ин, ӯ эътироф мекунад, ки агар касе гуноҳ кунад, вай дар назди Падар ҳимоятгар дорад - Исои Масеҳ, ки қурбонии кафорати гуноҳҳои мост (1 Юҳанно 2:1-2). Муаллиф таъкид мекунад, ки риояи аҳкоми Худо нишонаи муҳаббати мо ба Ӯст (1 Юҳанно 2:3-5). Ӯ мегӯяд, ки онҳое, ки Худоро мешиносанд, вале аҳкоми Ӯро риоя намекунанд, дурӯғгӯянд, дар ҳоле ки онҳое, ки ба каломи Ӯ итоат мекунанд, муҳаббати Худоро дар ҳақиқат комил доранд (1 Юҳанно 2:4-5).

Параграфи 2: Дар оятҳои 7-11 ба дӯст доштани ҳамдигар таъкид шудааст. Муаллиф мегӯяд, ки ӯ ба хонандагони худ ҳукми нав менависад - ҳукми ҳам кӯҳна ва ҳам нав аст, зеро он дар Исои Масеҳ иҷро шудааст (1 Юҳанно 2:7-8). Ӯ имондоронро даъват мекунад, ки дар рӯшноӣ рафтор кунанд ва аз бародарону хоҳарони худ нафрат накунанд. Ба ҷои ин, онҳо бояд якдигарро дӯст доранд, зеро ҳар кӣ бародар ё хоҳари худро дӯст медорад, дар нур зиндагӣ мекунад (1 Юҳанно 2:9-10). Муаллиф инро бо касоне, ки ба дигарон нафрат доранд, муқоиса мекунад; хануз дар торикӣ зиндагӣ мекунанд ва намедонанд, ки ба кучо мераванд.

Параграфи 3: Аз ояти 12 то охири боб, муаллиф ба марҳилаҳои гуногуни камолоти рӯҳонӣ дар ҷомеа – кӯдакон, ҷавонон ва падарон (12 -14) мурочиат мекунад. қавӣ ва онҳое, ки Ӯро мешиносанд(12 -14) .Муаллиф аз муҳаббати ҷаҳон огоҳ карда, қайд мекунад, ки агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар онҳо нест (1 Юҳанно 2:15). Ӯ имондоронро даъват мекунад, ки оқил бошанд ва ба ҳар рӯҳ бовар накунанд, балки онҳоро бисанҷанд, то бубинанд, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд (1 Юҳанно 2:18-19). Ӯ таъкид мекунад, ки онҳое, ки дар Масеҳ мемонанд, эътимод хоҳанд дошт ва аз омадани Ӯ шарм нахоҳанд дошт (1 Юҳанно 2:28).

Хулоса, боби дуюми Номаи якуми ҳавворӣ Юҳанно итоаткорӣ ба аҳкоми Худоро ҳамчун нишонаи муҳаббати мо ба Ӯ таъкид мекунад. Он мӯъминонро ба дӯст доштани якдигар даъват мекунад ва аз бадбинии дигарон ҳушдор медиҳад. Дар ин боб марҳалаҳои гуногуни камолоти рӯҳонӣ дар ҷомеа баррасӣ шуда, ба фарқи байни ҳақиқат ва ботил ташвиқ мекунад. Дар ниҳояти кор, он аҳамияти дар Масеҳ мондан ва эътимод доштан ба омадани Ӯро таъкид мекунад.

1 Юҳанно 2:1 Фарзандони ман, инро ба шумо менависам, то гуноҳ накунед. Ва агар касе гуноҳ кунад, мо дар назди Падар, Исои Масеҳи одил ҳимоятгар дорем.

Дар 1 Юҳанно 2:1 Юҳанно ба хонандагони худ хотиррасон мекунад, ки гуноҳ накунанд, балки итминон медиҳад, ки агар гуноҳ кунанд, Исои Масеҳ ҳимоятгари онҳо дар назди Падар аст.

1. Кафолати Исои Масеҳ: Ҳимоятгари мо дар назди Падар

2. Ғалаба кардани гуноҳ бо такя ба Исои Масеҳ

1. Румиён 8:34 - «Киро маҳкум мекунад? Исои Масеҳ ҳамон касест, ки мурд, бештар аз он, ки эҳьё шуд, дар тарафи рости Худост ва дар ҳақиқат барои мо шафоат мекунад».

2. Ибриён 4:15-16 - «Зеро ки мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки касе ки мисли мо аз ҳар ҷиҳат озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти эҳтиёҷ ёрӣ ёбем».

1 Юҳанно 2:2 Ва Ӯ кафорати гуноҳҳои мост, ва на танҳо гуноҳҳои мо, балки ҳамчунин барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон.

Ин порча мефаҳмонад, ки Исо кафорати гуноҳҳои тамоми ҷаҳон аст.

1. Қурбонии Исо барои ҳама аст - Таҳқиқи маънои 1 Юҳанно 2:2

2. Тӯҳфаи кафорат - Мулоҳиза дар бораи дараҷаи кафорати Исо

1. Румиён 3:24-26 - Садоқат барои ҳама ба воситаи имон ба Исои Масеҳ

2. Ибриён 10:14 - Қурбонии комили Исо барои гуноҳҳои мо

1 Юҳанно 2:3 Ва аз ин рӯ медонем, ки Ӯро мешиносем, агар аҳкоми Ӯро риоя кунем.

Агар мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, мо Худоро шинохта метавонем.

1. Дар муҳаббати Худо бимонед: Вақте ки мо аҳкоми Ӯро риоя мекунем, мо метавонем пуррагии муҳаббати Худоро эҳсос кунем.

2. Итоат дар Худованд: Итоати фармудаҳои Худо ягона роҳи шинохтани Ӯст.

1. Румиён 8:14-16 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд.

2. Забур 118:165 - Дӯстдорони шариати Ту осоиштагии бузург доранд, ва ҳеҷ чиз онҳоро ба васваса наоварад.

1 Юҳанно 2:4 Ҳар кӣ гӯяд, ки "Ман Ӯро мешиносам" ва аҳкоми Ӯро риоя намекунад, дурӯғгӯй аст, ва дар вай ростӣ нест.

Ин порча таъкид мекунад, ки дониш дар бораи Худо тавассути итоат ба аҳкоми Ӯ нишон дода мешавад.

1. Ба воситаи итоаткорӣ дӯст доштани Худоро омӯзед

2. Қувваи зиндагӣ бо имони худ

1. Юҳанно 14:15 - «Агар Маро дӯст дорӣ, ба аҳкоми Ман итоат хоҳед кард».

2. Яъқуб 1:22 - «Иҷрокунандаи калом бошед, на танҳо шунавандагон».

1 Юҳанно 2:5 Аммо ҳар кӣ каломи Ӯро риоя кунад, дар вай муҳаббати Худо комил аст; аз ин мо медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем.

Вақте ки мо ба каломи Ӯ вафо мекунем, мо боварӣ дошта метавонем, ки мо дар муҳаббати Худо ҳастем.

1. Нигоҳ доштани Каломи Худо: Нишонаи муҳаббати комили Ӯ

2. Зиндагӣ дар кафолати Муҳаббати Худо: Собит будан дар Каломи Ӯ

1. Масалҳо 3:1-2, "Писари ман, шариати Маро фаромӯш накун, балки бигзор дили ту аҳкоми Маро риоят кунад: Ба ту умри дароз, ва умри дароз ва осоиштагӣ хоҳанд дод".

2. Юҳанно 14:15, "Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед".

1 Юҳанно 2:6 Ҳар кӣ мегӯяд, ки дар Ӯ сокин аст, худаш низ бояд ҳамон тавр рафтор кунад, чунон ки ӯ рафтор мекард.

Имондорон бояд ҳаёти худро мувофиқи тарзи зиндагӣ кардани Исо зиндагӣ кунанд.

1. Ҳамчун Исо рафтор кардан: Зиндагии муқаддасона

2. Бо Масеҳ мондан: Намунаи зиндагӣ

1. Матто 11:29 - "Юғи маро ба гардани худ гиред ва аз Ман биомӯзед, зеро ки ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам; ва ҷонҳои шумо оромӣ хоҳед ёфт".

2. Румиён 13:14 - "Лекин шумо Исои Масеҳи Худовандро дар бар кунед ва барои ҷисм ғамхорӣ накунед, то ки ҳавасҳои онро иҷро кунед."

1 Юҳанно 2:7 Эй бародарон, ман ба шумо ҳукми нав наменависам, балки ҳукми кӯҳнаеро, ки шумо аз ибтидо доштед. Фармони қадимӣ каломест, ки шумо аз аввал шунидаед.

Юҳанно ба бародарон ҳукми кӯҳнаеро, ки онҳо аз ибтидо шунида буданд, хотиррасон мекунад.

1. Муҳимияти пайравӣ аз каломи Худо аз аввал.

2. Қудрати каломи Худо, ки моро дар тӯли вақт дастгирӣ мекунад.

1. Такрори Шариат 6:4-9 - Гӯш кун, эй Исроил: Худованд Худои мо, Худованд як аст. Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман, нуре дар роҳи ман аст.

1 Юҳанно 2:8 Боз як ҳукми наве ба шумо менависам, ки он дар Ӯ ва дар шумо рост аст, зеро ки зулмот гузаштааст, ва нури ҳақиқӣ ҳоло медурахшад.

Дар 1 Юҳанно 2:8, муаллиф ҳукми наверо таълим медиҳад, ки он ҳам дар худи ӯ ва ҳам дар хонандагон иҷро шудааст, зеро ҳоло торикӣ нест шудааст ва нури ҳақиқӣ медурахшад.

1. "Нури ҳақиқӣ дар ин ҷост: Амри наве, ки бояд риоя шавад"

2. «Гузаштани торикӣ: умеди нав барои рушд».

1. Юҳанно 8:12 - "Вақте ки Исо бори дигар ба мардум сухан гуфт, гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз ақиби Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот нахоҳад рафт, балки нури ҳаётро соҳиб хоҳад шуд."

2. Эфсӯсиён 5:8 - "Зеро ки шумо як вақтҳо зулмот будед, аммо ҳоло нур дар Худованд ҳастед. Мисли фарзандони нур зиндагӣ кунед".

1 Юҳанно 2:9 Ҳар кӣ мегӯяд, ки вай дар рӯшноист ва аз бародари худ нафрат мекунад, то ҳол дар зулмот аст.

Онҳое, ки худро дар рӯшноӣ мегӯянд, вале аз бародари худ нафрат доранд, ҳанӯз дар торикӣ ҳастанд.

1. "Нури ишқ: бартараф кардани нафрат"

2. «Қудрати бародарӣ: рад кардани торикӣ»

1. Луқо 6:31 - Бо дигарон ҳамон гунае кунед, ки шумо мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд.

2. Румиён 12:14-21 - Баракат додан ба онҳое, ки шуморо таъқиб мекунанд.

1 Юҳанно 2:10 Ҳар кӣ бародари худро дӯст медорад, дар нур сокин аст, ва ҳеҷ ваҷҳ дар вай васваса кардан мумкин нест.

Дӯст доштани бародар ӯро дар рӯшноӣ нигоҳ медорад ва аз пешпохӯрӣ пешгирӣ мекунад.

1. "Нури ишқ: Дар нур мондан тавассути дӯст доштани дигарон"

2. «Дӯст доштани бародарони мо: роҳи покии рӯҳонӣ».

1. Матто 5:14-16 - «Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шахреро, ки дар теппа сохта шудааст, пинхон кардан мумкин нест. На одамон чароғро даргиронда, зери коса намегузоранд. Ба ҷои ин онҳо онро ба пояи худ мегузоранд, ва он ба ҳама дар хона равшанӣ мебахшад. Ҳамин тавр, бигзор нури шумо дар пеши назари дигарон дурахшон шавад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари осмони

шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Масалҳо 10:9 - «Ҳар кӣ беайб рафтор мекунад, бехатар қадам мезанад, аммо ҳар кӣ бо роҳи каҷравӣ меравад, ошкор хоҳад шуд».

1 Юҳанно 2:11 Аммо касе ки аз бародари худ нафрат мекунад, дар зулмот аст ва дар торикӣ роҳ меравад ва намедонад, ки ба куҷо меравад, зеро он торикӣ чашмони ӯро кӯр кардааст.

Нафрат нисбат ба бародар боиси торикӣ ва нобиноӣ мегардад, ки роҳи худро ёфтанро душвор мегардонад.

1. "Дидани муҳаббати Худо дар бародарони мо"

2. «Хатари нафрат»

1. Масалҳо 10:12 - Нафрат ҷанҷолро бармеангезад, аммо муҳаббат ҳама хафаҳоро фаро мегирад.

2. Эфсӯсиён 4:31-32 - Бигзор ҳар гуна кудурат ва ғазаб ва хашм, фиғон ва тӯҳмат бо ҳар гуна кина аз шумо дур шавад. Ба якдигар меҳрубон, дилсӯз ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст.

1 Юҳанно 2:12 Эй фарзандон, ба шумо менависам, зеро гуноҳҳои шумо ба хотири исми Ӯ бахшида шудаанд.

Ба воситаи Исои Масеҳ имондорон гуноҳҳои онҳо бахшида мешавад.

1. Ба воситаи исми Исо омурзиши гуноҳҳо

2. Эҳсоси бахшидан: имон ба Исо

1. Қӯлассиён 1:14 - Ӯ ҳамаи гуноҳҳои моро бахшидааст.

2. Забур 103:12 - Ҳар қадаре ки шарқ аз ғарб аст, Ӯ гуноҳҳои моро аз мо дур кардааст.

1 Юҳанно 2:13 Ба шумо, эй падарон, менависам, зеро ки шумо Онро аз ибтидо шинохтед. Ба шумо, эй ҷавонон, менависам, зеро шумо бар шарир ғолиб омадаед. Ба шумо, эй фарзандон, менависам, зеро шумо Падарро шинохтед.

Муаллифи китоби 1 Юҳанно ба се гурӯҳи алоҳидаи одамон навиштааст: падарон, ҷавонон ва кӯдакон. Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар бораи Исо ва Худои Падар шинос шаванд.

1. Донистани Исо ва Падар: Роҳе барои мағлуб кардани бадӣ

2. Падарон, ҷавонон ва кӯдакон: Шиносоии Падар ва Исо

1. Матто 11:25-30 - Исо Падарро ба онҳое, ки назди Ӯ меоянд, ошкор мекунад.

2. Юҳанно 10:14-18 - Исо Чӯпони хубест, ки гӯсфандон ва Падари Худро медонад.

1 Юҳанно 2:14 Ба шумо, эй падарон, навиштаам, зеро ки шумо Онро аз ибтидо шинохтед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, зеро шумо қавӣ ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва шумо бар шарир ғолиб омадаед.

Юҳанно ба ду гурӯҳи алоҳидаи одамон, падароне, ки Исоро аз ибтидо мешиносанд ва ҷавононе, ки дар имон қавӣ ва бар шарир ғолиб омадаанд, менависад.

1. Қувваи ҷавонон дар имон

2. Зиёд шудан дар дониши Исо

1. 1 Юҳанно 2:14

2. Забур 118:9–11

1 Юҳанно 2:15 Ҷаҳонро ва он чиро, ки дар ҷаҳон аст, дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар вай нест.

Мо набояд ҷаҳон ё чизҳои дар он бударо дӯст дорем, зеро дӯст доштани ҷаҳон маънои онро дорад, ки мо Худоро дӯст намедорем.

1. "Дӯст доштани ҷаҳон чӣ маъно дорад?": Баррасии оқибатҳои дӯст доштани ҷаҳон ва чӣ гуна он ба муносибати мо бо Худо таъсир мерасонад

2. "Чӣ тавр бояд Худоро дӯст дошт, на ҷаҳонро": Омӯзиши он ки чӣ тавр ба Худо наздиктар шудан ва аз васвасаҳои ҷаҳон канорагирӣ кардан мумкин аст.

1. Яъқуб 4:4 - «Эй зинокорон ва зинокорон, намедонед, ки дӯстии ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худост».

2. Матто 6:24 - "Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад: зеро ки ё аз яке нафрат мекунад ва дигареро дӯст медорад; вагарна ба яке часпида, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва Момун хизмат кунед."

1 Юҳанно 2:16 Зеро ҳар он чи дар ҷаҳон аст: ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури ҳаёт аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст.

Дунё пур аз васвасаҳо аст, ки аз ҳавасҳои ҷисм, чашм ва ғурур бармеояд, ки аз ҷониби Худо нестанд.

1. Мағрурӣ ба ҳалокат мебарад

2. Бартараф кардани васвасаҳои ҷаҳон

1. Эфсӯсиён 4:22-24 - Худи кӯҳнаи худро, ки бо ҳавасҳои маккоронаи худ фосид шудааст, дур кунед ва дар рӯҳи тафаккури худ таҷдид шавед ва нафси навро дар бар кунед, ки дар адолат ва адолати ҳақиқӣ мисли Худо офарида шудааст. муқаддасӣ.

2. Яъқуб 1: 14-15 - Аммо ҳар як шахс вақте ба васваса дучор мешавад, ки онҳоро ҳаваси бади худ кашола карда, фирефта мекунад. Пас аз он ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, мамотро ба вуҷуд меорад.

1 Юҳанно 2:17 Ва ҷаҳон ва ҳаваси он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

Дунё ва нафси он гузар хоҳад шуд, аммо онҳое, ки иродаи Худоро иҷро мекунанд, то абад боқӣ хоҳанд монд.

1. Иродаи Худо: Роҳ ба сӯи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Гузариши орзуҳои дунявӣ

1. Забур 103:15-16 - Дар бораи одам, айёми ӯ мисли алаф аст; чун гули сахро шукуфтааст; зеро шамол аз болои он мегузарад ва он меравад ва ҷои он дигар онро намедонад.

2. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянду медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд мекунад ва дуздон надаромада, дуздӣ мекунанд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

1 Юҳанно 2:18 Эй фарзандон, ин дафъаи охирин аст; ва чунон ки шумо шунидаед, ки зиддимасеҳ меояд, ҳоло ҳам зиддимасеҳҳои зиёде ҳастанд; ки аз он мо медонем, ки ин дафъаи охирин аст.

Ин порча дар бораи ҳузури зиддимасеҳҳо сухан меронад, ки ин бори охир аст.

1. Охирзамон наздик аст: омодагӣ ба бозгашти Исо

2. Ҷанги нек ва бадӣ: шинохти зиддимасеҳ ва парҳез кардан

1. Матто 24:4-14 - Тавсифи Исо дар бораи нишонаҳои охирзамон

2. 2 Таслӯникиён 2:3-4 - Огоҳиҳои Павлус аз анбиёи козиб ва зиддимасеҳ

1 Юҳанно 2:19 Онҳо аз мо берун рафтанд, вале аз мо набуданд; зеро агар аз мо мебуданд, бешубҳа бо мо мемонданд, вале онҳо берун рафтанд, то маълум шавад, ки на ҳама аз мо ҳастанд.

Баъзе одамон дар як гурӯҳ буданд, аммо дар ниҳоят тарк карданд ва нишон доданд, ки онҳо воқеан узви гурӯҳ нестанд.

1. Вақте ки сухан дар бораи он меравад, ки мо бо кӣ иҳота мекунем, мо бояд бодиққат бошем, зеро баъзеҳо шояд ба назар набошанд.

2. Амалҳои одамон метавонад табиати аслии онҳо ва ниятҳои онҳоро бо гурӯҳ ошкор кунад.

1. Матто 7:15-16 «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале ботин гургони дарранда мебошанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт».

2. 2 Тимотиюс 3:13 «Аммо одамони бад ва фиребгарон фиреб ва фирефта шуда, аз бадтар ба бадтар хоҳанд шуд».

1 Юҳанно 2:20 Аммо шумо аз ҷониби Қуддус таассурот доред ва ҳама чизро медонед.

Имондорон тадҳини Рӯҳи Муқаддасро доранд ва ба ҳама чиз дониш дода шудаанд.

1. Тадҳини Худо: Қувваи Рӯҳулқудс дар дохили мо

2. Донистани ҳама чиз: Қувваи Рӯҳулқудс дар амал

1. Юҳанно 14:26 - Аммо Ҳимоятгар, Рӯҳулқудс, ки Падар Ӯро ба исми Ман хоҳад фиристод, ҳама чизро ба шумо таълим хоҳад дод ва ҳар чизеро, ки ба шумо гуфтам, ба шумо хотиррасон хоҳад кард.

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо навишта шудааст ва барои таълим додан, мазаммат кардан, ислоҳ кардан ва таълим додани адолат муфид аст, то ки бандаи Худо барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад.

1 Юҳанно 2:21 Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки шумо ростиро намедонед, балки барои он ки шумо онро медонед, ва ҳеҷ дурӯғе аз ростӣ нест.

Ин оят бар муҳим будани огоҳӣ аз ҳақ таъкид мекунад ва дурӯғ аз ҳақ нест.

1. Ҳақиқати Худо муҳим аст - Чӣ тавр мо метавонем ҳақиқати Худоро барои роҳнамоии ҳаёти худ истифода барем.

2. Дурӯғ ва фиреб - Чаро мо бояд дар ҳаёти худ аз дурӯғ ва фиреб худдорӣ кунем.

1. Қӯлассиён 3:9 - «Ба якдигар дурӯғ нагӯед, дар ҳоле ки шумо шахси кӯҳнаро бо

амалҳои он тарк кардаед».

2. Масалҳо 12:22 - "Лабони дурӯғгӯй барои Худованд зишт аст, аммо онҳое ки содиқ рафтор мекунанд, лаззати Ӯст".

1 Юҳанно 2:22 Кист дурӯғгӯ, ҷуз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Ӯ зиддимасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

Ин порча аз 1 Юҳанно 2:22 дар бораи инкор кардани Исо ҳамчун Масеҳ сухан меронад ва чӣ тавр ин кор касро зиддимасеҳ месозад.

1. А дар бораи аҳамияти қабули Исои Масеҳ ҳамчун Писари Худо.

2. Дар бораи инкор кардани Исо ва оқибатҳои ин кор чӣ маъно дорад.

1. Юҳанно 14:6 - «Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман».

2. 1 Юҳанно 1:3 - «Он чи дидаем ва шунидаем, ба шумо низ мавъиза мекунем, то шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; ва дар ҳақиқат мушорикати мо бо Падар ва Писари Ӯ Исои Масеҳ аст».

1 Юҳанно 2:23 Ҳар кӣ Писарро инкор кунад, Падарро надорад; ҳар кӣ Писарро эътироф мекунад, Падарро низ дорад.

Ин порча таъкид мекунад, ки барои доштани Падар, шахс бояд Писарро эътироф кунад.

1. Мо бояд Исоро ҳамчун Писари Худо эътироф кунем, агар мо хоҳем, ки бо Худои Падар муносибат дошта бошем.

2. Мо наметавонем Исоро инкор кунем ва то ҳол интизор бошем, ки бо Худои Падар робита дошта бошем.

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Аъмол 4:12 - Ва дар ҳеҷ каси дигар наҷот нест, зеро дар зери осмон ҳеҷ исми

дигаре ба одамон дода нашудааст, ки мо ба воситаи он наҷот ёбем.

1 Юҳанно 2:24 Пас, бигзор он чизе ки шумо аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад. Агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо бимонад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд.

Мо бояд минбаъд низ ба суханони Исо, ки аз ибтидо шунидаем, риоя кунем ва ин ба мо кӯмак мекунад, ки бо Писар ва Падар пайваста бошем.

1. Дар Каломи Худо бимонед: Роҳ ба муносибати наздиктар бо Исо

2. Дар ҳақиқати Инҷил бимонед: Калиди пайвастан бо Худо

1. Юҳанно 15:4-5 - Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чун шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад; шумо дигар наметавонед, магар он ки дар Ман бимонед.

2. Қӯлассиён 3:16 - Бигзор каломи Масеҳ дар шумо бо тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим ва насиҳат кунед, дар дилҳои худ барои Худованд бо файз бихонед.

1 Юҳанно 2:25 Ва ин ваъдаест, ки Ӯ ба мо ваъда додааст, яъне ҳаёти ҷовидонӣ.

Юҳанно ваъдаи Худоро дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ баён мекунад.

1. Ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ - 1 Юҳанно 2:25

2. Умеди наҷот - 1 Юҳанно 2:25

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

1 Юҳанно 2:26 Ин чизҳоро ба шумо дар бораи онҳое, ки шуморо фиреб медиҳанд, навиштаам.

Юҳанно ба хонандагони худ навишт, то онҳоро аз онҳое, ки мекӯшанд онҳоро гумроҳ кунанд, огоҳ созад.

1. Хатари фиреб: Муайян кардан ва канорагирӣ аз таълимоти бардурӯғ

2. Содиқ мондан ба Каломи Худо: Муҳофизати худро аз анбиёи козиб

1. Эфсӯсиён 6:11-13 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2. Ирмиё 29:8-9 - Сулҳ ва шукуфоии шаҳреро, ки ман шуморо ба асирӣ бурдаам, биҷӯед. Барои он ба Худованд дуо кунед, зеро агар он обод шавад, шумо низ муваффақ хоҳед шуд.

1 Юҳанно 2:27 Аммо тадҳин, ки шумо аз Ӯ гирифтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёҷ надоред, ки касе шуморо таълим диҳад; чунон ки ба шумо таълим додааст, дар Ӯ бимонед.

Тадҳине, ки имондорон аз Исо гирифтаанд, бо онҳо боқӣ мемонад ва ҳама чизро ба онҳо таълим медиҳад. Онҳо набояд ба касе такя кунанд, ки онҳоро таълим диҳад, зеро тадҳин дуруст ва боэътимод аст.

1. Тадҳини Худо: Манбаи боэътимоди ҳақиқат

2. Ба воситаи тадҳин дар Исо мондан

1. Ишаъё 10:27 - "Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз бори ӯ аз дӯши ту гирифта мешавад, ва юғи ӯ аз гардани ту гирифта мешавад, ва юғ аз сабаби тадҳин нест хоҳад шуд".

2. Яъқуб 1:25 - "Аммо ҳар кӣ ба қонуни комили озодӣ нигоҳ мекунад ва дар он устувор мемонад, на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаи кор аст, ин шахс дар аъмоли худ баракат хоҳад ёфт".

1 Юҳанно 2:28 Ва акнун, эй кӯдакон, дар Ӯ бимонед; то ки ҳангоме ки Ӯ зоҳир шавад, мо эътимод дошта бошем, ва аз омадани Ӯ дар пеши Ӯ хиҷил нашавем.

Мо бояд дар ҳузури Худо бимонем, то вақте ки Масеҳ бармегардад, мо ба ҷои хиҷил эътимод дошта бошем.

1. Муҳимияти зиндагӣ дар партави бозгашти Масеҳ

2. Дар Худо бимонед, то ки лутфу раҳмати Ӯро, ки бозгардад

1. Ишаъё 26:20 - Биёед, эй қавми ман, ба утоқҳои худ дароед ва дарҳои худро аз паси худ маҳкам кунед; то даме ки ғазаб гузашт, каме пинҳон шавед.

2. Румиён 8:1 - Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест.

1 Юҳанно 2:29 Агар донед, ки Ӯ одил аст, бидонед, ки ҳар кӣ адолат мекунад, аз Ӯ таваллуд ёфтааст.

Мӯъминон метавонанд бидонанд, ки Худо одил аст ва касоне, ки некӯкорон аз Ӯ таваллуд шудаанд.

1. «Адолат чист ва чӣ тавр мо метавонем онро аз сар гузаронем?»

2. "Аз Худо таваллуд шудан чӣ маъно дорад?"

1. Румиён 6:16-17 - «Оё намедонед, ки агар шумо худро ба касе ҳамчун ғуломи итоаткор пешниҳод кунед, ғуломи касе ҳастед, ки ба ӯ итоат мекунед, ё гуноҳе, ки ба марг мебарад ва ё итоаткорӣ, ки боиси марг мегардад Аммо Худоро шукр, ки шумо, ки як вақтҳо бандагони гуноҳ будед, аз таҳти дил ба меъёри таълиме ки ба он итоат кардаед, итоат кардед».

2. Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба табиати худ бодиққат нигоҳ мекунад. чеҳра дар оина аст.Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад. , дар кораш баракат хоҳад ёфт».

1 Юҳанно 3 боби сеюми Номаи якуми Юҳанно дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили муҳаббати Худо ба мо, ҳамчун фарзандони Худо зиндагӣ кардан ва аҳамияти адолат ва муҳаббат нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки муаллиф дар ҳайрataш аз муҳаббати беҳамтое, ки Худо моро фарзандони Худ хонда, ба мо ато кардааст (1 Юҳанно 3:1). Ӯ таъкид мекунад, ки ҳарчанд мо пурра дарк накунем, ки чӣ гуна мешавем, мо медонем, ки вақте ки Масеҳ зоҳир мешавад, мо мисли Ӯ хоҳем буд, зеро мо Ӯро ҳамон тавре мебинем, ки Ӯ ҳаст (1 Юҳанно 3:2). Муаллиф имондоронро ташвиқ мекунад, ки худро покиза кунанд, чунон ки Масеҳ пок аст (1 Юҳанно 3:3). Ӯ қайд мекунад, ки гуноҳ беқонунист ва онҳое, ки гуноҳ карданро давом медиҳанд, воқеан аз Худо таваллуд намешаванд (1 Юҳанно 3:4-9).

Сархати 2: Дар оятҳои 10-18 ба адолат ва муҳаббат таъкид шудааст. Муаллиф аз рӯи аъмоли онҳо фарзандони Худо ва фарзандони шайтонро фарқ мекунад. Онҳое, ки адолатро ба ҷо меоранд ва бародарону хоҳарони худро дӯст медоранд, аз Худо ҳастанд, дар ҳоле ки онҳое, ки адолатро ба ҷо намеоваранд ва дигаронро бад мебинанд, аз Худо нестанд (1 Юҳанно 3:10-15). Муаллиф имондоронро даъват мекунад, ки ҷони худро барои якдигар фидо кунанд, чунон ки Исо ҷони Худро барои мо фидо кард (1 Юҳанно 3:16). Ӯ таъкид мекунад, ки муҳаббати ҳақиқӣ на танҳо бо сухан, балки бо амалҳо зоҳир мешавад.

Параграфи 3: Аз ояти 19 то охири боб, муаллиф имондоронро дар бораи эътимод ба Худо итминон медиҳад. Ӯ мегӯяд, ки ҳатто агар дилҳои мо моро маҳкум кунанд ҳам, Худо аз дилҳои мо бузургтар аст ва ҳама чизро медонад (1 Юҳанно 3:20). Муаллиф имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба дуо имон дошта бошанд ва мувофиқи иродаи Ӯ бипурсанд, зеро онҳое, ки аҳкоми Ӯро риоя мекунанд, ҳар чизеро, ки талаб кунанд, мегиранд (1 Юҳанно 3:21-22). Ӯ муҳим будани риояи аҳкоми Худо ва дар муҳаббат монданро таъкид мекунад, зеро онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, аҳкоми Ӯро риоя хоҳанд кард (1 Юҳанно 3:23-24).

Хулоса, боби сеюми Номаи якуми ҳавворӣ Юҳанно муҳаббати бебаҳои Худоро нисбати мо ва шахсияти мо ҳамчун фарзандони Худо таъкид мекунад. Он имондоронро ба покӣ ва адолат даъват мекунад, ки фарзандони Худо ва фарзандони шайтонро аз рӯи аъмоли худ фарқ кунанд. Ин боб табиати қурбонии муҳаббатро таъкид мекунад ва мӯъминонро ташвиқ мекунад, ки ҷони худро барои ҳамдигар фидо кунанд. Он имондоронро бовар мекунонад, ки дар назди Худо эътимод доранд ва онҳоро водор мекунад, ки аҳкоми Ӯро риоя кунанд ва дар муҳаббати Ӯ бимонанд.

1 Юҳанно 3:1 Инак, Падар чӣ гуна муҳаббатеро ба мо ато кардааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем; бинобар ин ҷаҳон моро намешиносад, чунки Ӯро нашинохт.

Ин порча дар бораи муҳаббати бебаҳои Худо сухан меронад, ки моро фарзандони Худ сохтааст. 1. Муҳаббати Худо: Эҳсоси файзи Падар 2. Радди ҷаҳон: Шиносоии Исо дар ҷаҳони шикаста. 1. Румиён 8:14-17: Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамой мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд. 2. Юҳанно 17:14-19: Ман каломи

Туро ба онҳо додаам; ва ҷаҳон аз онҳо нафрат кардааст, зеро ки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман аз ҷаҳон нестам.

1 Юҳанно 3:2 Эй маҳбубон, мо ҳоло фарзандони Худо ҳастем, ва ҳанӯз маълум нест, ки мо чӣ гуна хоҳем буд; зеро ки мо Ӯро ҳамон тавре ки ҳаст, хоҳем дид.

Мо фарзандони Худо ҳастем ва вақте ки Ӯ зоҳир мешавад, мисли Ӯ хоҳем буд.

1. Мо фарзандони Худои Таоло ҳастем

2. Зиндагӣ бо имон дар интизории Бозгашти Масеҳ

1. Румиён 8:29 - Ӯ барои ҳар киро пешакӣ медонист, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари худ мувофиқат кунад, то ки дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад.

2. Қӯлассиён 3:4 - Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти мост, зоҳир мешавад, шумо низ бо Ӯ дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

1 Юҳанно 3:3 Ва ҳар касе ки ба ӯ чунин умед дорад, худро пок мекунад, чунон ки вай пок аст.

Имондорон бояд худро пок кунанд, чунон ки Исо пок аст.

1: Намунаи Исо дар бораи покӣ бояд намунаи мо бошад.

2: Ҳамчун пайравони Исо, мо бояд барои покӣ кӯшиш кунем.

1: Филиппиён 2:5 - «Ин фикр дар шумо бошад, ки дар Исои Масеҳ низ буд».

2: Титус 2:11-12 - "Зеро файзи Худо, ки наҷот меорад, ба ҳама зоҳир шуда, ба мо таълим медиҳад, ки шарорат ва ҳавасҳои дунявиро инкор карда, дар ин ҷаҳони ҳозира бояд оқилона, одилона ва парҳезгорӣ зиндагӣ кунем."

1 Юҳанно 3:4 Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро низ вайрон мекунад, зеро гуноҳ вайрон кардани шариат аст.

Дар ин порча гуфта мешавад, ки гуноҳ вайрон кардани шариат аст.

1. Мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагӣ кунем, ки қонунҳои Худоро эҳтиром кунем.

2. Мо набояд бигзорем, ки гуноҳ ҳаёти моро ҳукм кунад, балки кӯшиш кунем, ки мувофиқи қонунҳои Худо зиндагӣ кунем.

1. Румиён 6:2-4 - "Мо аз шариат озод шудаем, то ки дар роҳи нави Рӯҳ хизмат кунем, на ба тарзи пешинаи кодекси навишташуда. Пас мо чӣ гӯем? Оё шариат гуноҳ аст. ?Албатта не!Бо вуҷуди ин, агар шариат намебуд, ман намедонистам, ки гуноҳ чист, зеро ки намедонистам, ки тамаъ чист, агар шариат намегуфт: шумо набояд тамаъ накунед ?

2. Яъқуб 1:25 - "Аммо касе, ки ба қонуни комили озодӣ бодиққат назар мекунад ва дар он устувор мемонад, ва на шунавандаи фаромӯшхотир, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад? Шахси ӯ дар кори онҳо баракат хоҳад ёфт."

1 Юҳанно 3:5 Ва шумо медонед, ки Ӯ барои бартараф кардани гуноҳҳои мо зоҳир шудааст; ва дар Ӯ гуноҳе нест.

Исо барои дур кардани гуноҳҳои мо ваҳй шудааст ва Ӯ аз гуноҳ пок аст.

1. Исо ба замин омад, то моро аз гуноҳҳои мо наҷот диҳад ва ба мо ҳаёти нав диҳад

2. Дар Масеҳ гуноҳ нест, бинобар ин мо бояд кӯшиш кунем, ки ба Ӯ монанд бошем

1. Ибриён 4:15 - Зеро мо саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда натавонад, балки касе ки дар ҳама ҷиҳат мисли мо озмуда шудааст, вале гуноҳе надорад.

2. Румиён 8:1-4 - Пас, ҳоло барои онҳое, ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест. Зеро ки қонуни Рӯҳи ҳаёт шуморо дар Исои Масеҳ аз қонуни гуноҳ ва мамот озод кардааст. Зеро Худо он чиро кардааст, ки шариати ҷисм заиф шуда натавонистааст. Писари Худро ба сурати ҷисми гунаҳкор ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард, то ки талаботи одилонаи шариат дар мо, ки на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ рафтор мекунем, иҷро шавад.

1 Юҳанно 3:6 Ҳар кӣ дар Ӯ бимонад, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ гуноҳ мекунад, Ӯро надидааст ва нашинохтааст.

Гузариш Онҳое, ки дар Масеҳ мемонанд, гуноҳ намекунанд, дар сурате ки гуноҳкорон Ӯро надидаанд ва нашинохтаанд.

1. Дар Масеҳ мондан: Роҳ ба сӯи адолат

2. Донистани Исо: Роҳ ба сӯи қудсият

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед мешаванд.

2. 1 Юҳанно 1:8-9 - Агар гӯем, ки гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

1 Юҳанно 3:7 Эй фарзандон, бигзор ҳеҷ кас шуморо фирефта накунад: ҳар кӣ адолат мекунад, одил аст, чунон ки вай одил аст.

Мӯъминон набояд фирефта шаванд, балки кӯшиш кунанд, ки ҳамон тавре ки Худо одил аст, одил бошад.

1. Худо моро ба одил даъват мекунад ва дар ин кор ба мо мадад мерасонад.

2. Худо моро ба меъёри адолат нигоҳ медорад ва мо бояд кӯшиш кунем, ки ба ин меъёр мувофиқат кунем.

1. Яъқуб 1:22-25 - Худро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед.

2. Филиппиён 4:8-9 - Ниҳоят, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ҳар он чи ҳалол аст, ҳар он чи одилона аст, ҳар чи пок аст, ва ҳар чизи зебост, ва ҳар он чи хушхабар аст; Агар ягон фазилат бошад ва агар ҳамду сано бошад, дар бораи ин чизҳо фикр кунед.

1 Юҳанно 3:8 Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, аз иблис аст; зеро ки иблис аз аввал гуноҳ мекунад. Барои ҳамин Писари Худо зоҳир шуд, то ки аъмоли иблисро нест кунад.

Писари Худо зоҳир шуд, то аъмоли иблисро, ки аз ибтидо гуноҳ кардааст, нест кунад.

1. Қудрати Писари Худо барои мағлуб кардани гуноҳ

2. Табиати иблис ва таъсири ӯ ба ҳаёти мо

1. Юҳанно 8:44 - "Шумо ба падари худ, иблис тааллуқ доред ва мехоҳед, ки хоҳиши падари худро иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо қотил буд, ростиро нигоҳ намедошт, зеро дар вай ҳеҷ ҳақиқат вуҷуд надорад. дурӯғ мегӯяд, бо забони модарии худ ҳарф мезанад, зеро ӯ дурӯғгӯ ва падари дурӯғ аст».

2. Эфсӯсиён 6:11-12 - «Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди макрҳои иблис истодагарӣ кунед, зеро муборизаи мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон ва бар зидди ҳокимият аст. қудратҳои ин ҷаҳони торик ва бар зидди қуввахои рӯҳии шарир дар олами осмонӣ."

1 Юҳанно 3:9 Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад; зеро ки насли вай дар вай мемонад, ва гуноҳ карда наметавонад, зеро ки аз Худо таваллуд ёфтааст.

Дар порча гуфта мешавад, ки имондорон гуноҳ карда наметавонанд, зеро онҳо аз Худо таваллуд шудаанд ва насли Ӯ дар онҳо боқӣ мемонад.

1. Табиати илоҳии шахси мӯъмин: Чӣ тавр насли Худо ба мо қувват мебахшад, то ба гуноҳ муқобилат кунем

2. Таваллуди нави муқаддасот: Фарзандони Худо шудан ва адолатро қабул кардан

1. 1 Юҳанно 4:7 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

2. Румиён 8:15 - Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро аз нав ба тарс қабул накардаед; лекин шумо Рӯҳи фарзандхондагиро қабул кардаед, ки мо ба василаи он нидо мекунем: «Эй Або, эй Падар».

1 Юҳанно 3:10 Фарзандони Худо ва фарзандони иблис дар ин зоҳир мешаванд: ҳар кӣ адолатро ба ҷо наоварад, аз Худо нест, ва касе ки бародари худро дӯст намедорад, аз Худо нест.

Ин оят таъкид мекунад, ки роҳи ҳақиқӣ фарзанди Худо будан итоат кардан ба фармудаҳои Ӯ ва дӯст доштани ёри худ аст.

1. "Роҳи адолат: дӯст доштани Худо ва дӯст доштани дигарон"

2. "Ду шахсият: фарзандони Худо ва фарзандони иблис"

1. Матто 22:36-40 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту дӯст бидор ва ёри худро мисли худ дӯст бидор

2. Яъқуб 2:8 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед, ёри худро мисли худ дӯст доред

1 Юҳанно 3:11 Зеро ин аст паёме ки шумо аз аввал шунидаед, ки мо якдигарро дӯст дорем.

Мо бояд якдигарро дӯст дорем, зеро ин хабарест, ки мо аз аввал шунидаем.

1. Қувваи Муҳаббат: Чӣ гуна бояд якдигарро дӯст дорем, ки Худо фармудааст

2. Қалби масеҳият: Чӣ гуна муҳаббат як ҷузъи муҳими имони мост

1. Матто 22:37-40 - Исо ба вай гуфт, ? € Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст хоҳӣ дошт. ҳукми аввалин ва бузург аз они Ӯст. Ва дуюмаш чунин аст: ? эй ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.??

2. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе риё бошад. Нафрат аз он чи бад аст. Ба он чизе ки хуб аст, часпида. Нисбат ба якдигар бо мехри бародарона мехрубон бошед, то ки якдигарро эхтиром кунед.

1 Юҳанно 3:12 На мисли Қобил, ки аз он шарир буд ва бародари худро кушт. Ва чаро ӯро кушт? Зеро ки аъмоли худаш бад буд, ва бародараш одилона.

Ин порча дар бораи оқибатҳои амалҳои бад ва чӣ гуна онҳо ба фоҷиа оварда метавонанд, нақл мекунад.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки некӣ кунем, зеро амали худамон метавонад ба зарари дигарон оварда расонад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки одил бошем, зеро адолати мо метавонад моро ва атрофиёнро аз бадӣ муҳофизат кунад.

1: Масалҳо 10: 9 - "Касе ки дар беайбӣ рафтор мекунад, бехатар қадам мезанад, аммо касе ки роҳҳои худро вайрон мекунад, маълум хоҳад шуд".

2: Ғалотиён 6: 7-8 - "Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунад; зеро ҳар он чи одам мекорад, вай низ дарав мекунад. Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, ҷисм хоҳад фасодро даравад, аммо касе ки мекорад. ба иродаи Рӯҳ ҳаёти ҷовидониро даравад».

1 Юҳанно 3:13 Эй бародарон, ҳайрон нашавед, агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад.

Муъминон набояд тааҷҷуб кунанд, ки ҷаҳон ба онҳо нафрат дорад.

1. Нафрати ҷаҳониён нисбат ба мӯъминон нишонаи нокомӣ нест, балки нишонаи муваффақият аст.

2. Мо даъват шудаем, ки дар ин дунё бидуни он зиндагӣ кунем.

1. Румиён 12:2 - Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст.

2. Юҳанно 15:18-19 - Агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад, бидонед, ки пеш аз он ки аз шумо нафрат кунад, аз ман нафрат кардааст. Агар аз ҷаҳон мебудӣ, ҷаҳон туро чун азони худ дӯст медошт; лекин азбаски шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидаам, бинобар ин ҷаҳон аз шумо нафрат мекунад.

1 Юҳанно 3:14 Мо медонем, ки мо аз марг ба ҳаёт гузаштаем, зеро мо бародаронро дӯст медорем. Ҳар кӣ бародари худро дӯст намедорад, дар марг мемонад.

Имондорон аз марги рӯҳонӣ ба ҳаёти рӯҳонӣ гузаштанд, зеро онҳо бародарону хоҳарони худро дӯст медоранд. Онҳое, ки бародарону хоҳарони худро дӯст намедоранд, рӯҳан мурда мемонанд.

1. "Ҳаёти нав дар Масеҳ: дӯст доштани якдигар"

2. «Аз марг ба ҳаёт бо муҳаббат гузаштан».

1. Юҳанно 13:34-35 - "Ба шумо ҳукми нав медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар шумо ба якдигар муҳаббат доред».

2. Ғалотиён 5:13-14 - "Зеро, эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед; танҳо озодиро барои ҷисм истифода набаред, балки бо муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро мешавад, ҳатто дар ин: ёри худро мисли худ дӯст бидор».

1 Юҳанно 3:15 Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат кунад, қотил аст; ва шумо медонед, ки ҳеҷ қотил дар вай ҳаёти ҷовидонӣ надорад.

Нафрат нисбат ба шахси дигар ба куштор баробар аст ва қотилон ҳаёти ҷовидонӣ надоранд.

1. "Душманони худро дӯст доред"

2. «Оқибатҳои нафрат».

1. Матто 5:43-45 - "Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Ёри худро дӯст бидор ва аз душмани худ нафрат намо. Аммо ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст бидор, онҳоро баракат диҳед, ки шуморо лаънат мекунанд ва ба онҳо некӣ кунед. ки аз шумо нафрат доранд ва дар ҳаққи онҳое, ки ба шумо бадгӯй мекунанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо гӯед.

2. Румиён 12:17-21 - "Ба ҳеҷ кас ба ҷои бадӣ бадӣ надиҳед. Дар назари ҳама чизҳои поквиҷдонро таъмин кунед. Агар имконпазир бошад, ба қадри ки дар шумост, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед. Эй маҳбубон, қасос гиред. на худат, балки ба ғазаб ҷой деҳ, зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст; Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд. Пас, агар душманат гурусна бошад, ӯро сер деҳ, агар ташна бошад, ба вай об деҳ; бар сараш ангиштҳои оташ андохт.Ба бадӣ ғолиб нашав, балки бадро бо некӣ мағлуб кун.??

1 Юҳанно 3:16 Аз ин мо муҳаббати Худоро дарк мекунем, зеро Ӯ ҷони Худро барои мо фидо кардааст; ва мо бояд ҷони худро барои бародарон фидо кунем.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо қурбонии ҷони Худ нишон додааст ва дар навбати худ аз мо интизор аст, ки ба бародарону хоҳарони худ муҳаббат зоҳир карда, ҷони худро барои онҳо қурбон кунем.

1. Муҳаббат ба Худо ва муҳаббати дигарон: Баррасии 1 Юҳанно 3:16

2. Арзиши ишқ: худро қурбонӣ ба манфиати дигарон

1. Матто 22:37-40 - ? □ Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст хоҳӣ дошт. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ба ин ду ҳукм тамоми шариат ва пайғамбарон вобаста аст.??

2. Румиён 5:8 - ? □ Худо муҳаббати худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

1 Юҳанно 3:17 Аммо ҳар кӣ неъмати ин ҷаҳонро дорад, ва агар бародари худро мӯҳтоҷӣ бубинад, ва дилҳои раҳмдилонаи худро аз ӯ банд кунад , чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин мешавад?

Муъминон бояд ба ниёзмандон дилсӯзӣ кунанд, вагарна дар онҳо муҳаббати Худо вуҷуд надорад.

1. Муҳаббат дар амал: Ҳамдардӣ ба ниёзмандон

2. Қалби Худо: Чӣ гуна шафқат муҳаббати Ӯро инъикос мекунад

1. 1 Қӯринтиён 13:4-7 - Муҳаббат пурсабр, меҳрубон, ҳасад нест, фахрфурӯш нест, мағрур нест, дағал нест, худписанд нест, ба осонӣ хашмгин намешавад ва хатогиҳоро қайд намекунад.

2. Матто 25:35-40 - Хурӯшонидани гуруснагон, либоси бараҳнагон, дидани беморон ва аёдат ба зиндониён.

1 Юҳанно 3:18 Фарзандони ман, биёед бо сухан дӯст надорем ва на бо забон; балки дар амал ва дар хакикат.

Мо бояд мухаббати худро на танхо бо сухан, балки бо рафтор ва самимият баён кунем.

1. Амалҳо аз калимаҳо баландтаранд. ??А дар 1 Юҳанно 3:18

2. Муҳаббат дар амал ва дар ҳақиқат ??А дар 1 Юҳанно 3:18

1. Яъқуб 2:14-17 ??? □ Хуб аст, эй бародарон, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад? Агар бародар ё хоҳаре либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад, ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: ? □ эй осоиштагӣ, гарм шав ва сер шав, бе он ки чизҳои барои бадан лозимиро ба онҳо надиҳад, ин чӣ фоида дорад? Пас, имон низ худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.??

2. Луқо 6:46-49 ??? □ чаро шумо ба ман занг мезанед? эй Худовандо, ва он чиро, ки ба ту мегӯям, ба ҷо намеоварӣ? Ҳар кӣ назди ман ояд ва суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, ба шумо нишон медиҳам, ки ӯ чӣ гуна аст: вай ба одаме монанд аст, ки хона месозад, ки чуқур кофта, бар санг таҳкурсӣ гузошт. Ва ҳангоме ки сел ба амал омад, ҷӯй ба он хона даромад ва натавонист онро такон диҳад, зеро ки он хуб сохта шуда буд. Аммо касе, ки онҳоро мешунавад ва ба ҷо намеорад, монанди одамест, ки хонае дар рӯи замин бе таҳкурсӣ сохт. Вақте ки ҷӯй бар зидди он мешид, дарҳол фурӯ рехт ва харобии он хона бузург буд.??

1 Юҳанно 3:19 Ва аз ин мо медонем, ки мо аз ростӣ ҳастем ва дилҳои худро ба ҳузури Ӯ ором хоҳем кард.

Мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки мо аз ростӣ ҳастем, бо шинохти Худо ва таваккал кардан ба Худо.

1. Боварӣ ба Худо ба итминон мерасонад

2. Ҳақиқат дар робита бо Худо пайдо мешавад

1. Ирмиё 17: 7-8 "Хушо касе ки ба Худованд таваккал мекунад, ва таваккали ӯ Худованд аст. Ӯ мисли дарахте аст, ки дар назди об шинонда шудааст, ки решаҳои худро дар ҷӯй мерезад, ва вақте ки гармӣ меояд, наметарсад. , зеро баргҳои он сабз мемонанд ва дар соли хушксолӣ ғам намехӯранд, зеро меваҳояшро бас намекунад».

2. Румиён 5:5 "Ва умед моро хиҷил намекунад, зеро муҳаббати Худо ба дилҳои мо тавассути Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, рехта шудааст".

1 Юҳанно 3:20 Зеро, агар дили мо моро маҳкум кунад, Худо аз дили мо бузургтар

аст ва ҳама чизро медонад.

Дили мо метавонад моро маҳкум кунад, аммо Худо аз дилҳои мо бузургтар аст ва ҳама чизро медонад.

1. «Қудрати Худои Мутаъол» - Худованд тавонотар аз шубҳа ва нигарониҳои ботинии мост.

2. «Худованди доно» - Худо аз дилҳои мо ва ҳар коре, ки мо мекунем, огоҳ аст, то дар ташвишу тарсу ҳарос ба Ӯ таваккал кунем.

1. Филиппиён 4:6-7 - Дар бораи ҳеҷ чиз ғамхорӣ накунед, балки дар ҳама чиз ба воситаи дуо ва илтиҷо бо шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо баён кунед. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва фикрҳои шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2. Забур 73:25-26 - Ман дар осмон ҷуз ту кист? Ва дар рӯи замин чизе нест, ки ба ҷуз ту бихоҳам. Бадани ман ва дили ман метавонад ноком шавад, аммо Худо қуввати дили ман ва насибаи ман то абад аст.

1 Юҳанно 3:21 Эй маҳбубон, агар дили мо моро маҳкум накунад, пас мо ба Худо эътимод дорем.

Агар дили худамон моро маҳкум накунад, мо метавонем ба Худо эътимод дошта бошем.

1. Қувваи виҷдони пок: Чӣ гуна донистани мо бо Худо ҳақ ҳастем, ба мо эътимод мебахшад

2. Ҷанги қалб: бартараф кардани маҳкумият ва дарёфти эътимод ба Худо

1. Ибриён 10:22 - «Биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комил ба имон наздик шавем, бо дилҳои мо аз виҷдони бад пок пошида».

2. Румиён 8:1 - "Пас, алҳол барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд, ҳеҷ маҳкумияте нест".

1 Юҳанно 3:22 Ва ҳар чизе ки мо талаб кунем, аз Ӯ қабул мекунем, зеро ки аҳкоми Ӯро риоят мекунем ва он чи ба назари Ӯ писанд аст, мекунем.

Мӯъминоне, ки фармудаҳои Худоро риоят мекунанд ва он чиро, ки Ӯ писанд аст, анҷом медиҳанд, он чизеро, ки аз Ӯ талаб мекунанд, мегиранд.

1. Имон дар амал: Зиндагӣ ба эътиқоди мо

2. Қувваи дуо: Чӣ тавр бояд босамар дуо кард

1. Яъқуб 4:2-3 - Шумо надоред, зеро намепурсед.

2. Матто 7:7-8 - Пурсед, биҷӯед ва бикӯбед.

1 Юҳанно 3:23 Ва ҳукми Ӯ ин аст, ки мо ба исми Писари Ӯ Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ ба мо фармудааст.

Ба мо амр шудааст, ки ба Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ ба мо фармудааст.

1. Қувваи дӯст доштани якдигар: Чӣ гуна ҳукми Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Имон ба Исо: Итоати мо ба фармудаи Худо

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

2. Юҳанно 14:15 - Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед.

1 Юҳанно 3:24 Ва ҳар кӣ аҳкоми Ӯро риоят мекунад, дар вай сокин аст, ва вай дар вай. Ва аз ин мо медонем, ки Ӯ дар мо сокин аст, аз Рӯҳе ки ба мо ато кардааст.

Гузариш Касоне, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд, аз муносибати махсус бо Ӯ баҳра хоҳанд бурд ва онҳо тавонанд дарк кунанд, ки Рӯҳулқудс сокин аст.

1: Муҳаббати Худо на танҳо барои чанд нафари баргузида, балки барои ҳамаи мо, ки ба Ӯ итоат карданро интихоб мекунем.

2: Чӣ қадаре ки мо ба Худо наздик шавем, ҳамон қадар мо ҳузури Рӯҳи Муқаддаси Ӯро эҳсос хоҳем кард.

1: Румиён 8:9-14 - Рӯҳи Худо дар ҳаёти мо амал мекунад, то моро бештар ба Ӯ монанд кунад.

2: Яъқуб 1:22-25 - Мо бояд на танҳо ба Худо гӯш кунем, балки каломи Ӯро дар амал татбиқ кунем.

1 Юҳанно 4 боби чоруми Номаи якуми Юҳанно дар Аҳди Ҷадид аст. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили озмоиши рӯҳҳо, муҳаббати Худо ба мо ва амри дӯст доштани якдигар равона шудааст.

Сархати 1: Боб бо огоҳӣ барои озмоиши рӯҳҳо оғоз мешавад, зеро на ҳар рӯҳ аз Худост. Муаллиф таъкид мекунад, ки анбиёи козиб ба ҷаҳон рафтаанд ва имондоронро даъват мекунад, ки бифаҳманд, ки оё рӯҳе эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст (1 Юҳанно 4:1-3). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки онҳо аз Худо ҳастанд ва ин рӯҳҳои козибро мағлуб кардаанд, зеро Он ки дар онҳост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст (1 Юҳанно 4:4). Муаллиф имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳақиқати Худоро гӯш кунанд ва эътироф кунанд, ки онҳое, ки Худоро мешиносанд, ба таълимоти Ӯ гӯш хоҳанд дод (1 Юҳанно 4:5-6).

Сархати 2: Дар оятҳои 7-12 ба муҳаббати Худо ба мо ва даъвати мо ба дӯст доштани якдигар таъкид шудааст. Муаллиф изҳор мекунад, ки муҳаббат аз Худо меояд, зеро Ӯ муҳаббат аст (1 Юҳанно 4:7-8). Ӯ қайд мекунад, ки Худо муҳаббати Худро бо фиристодани Писари Худ ҳамчун қурбонии кафорати гуноҳҳои мо нишон дод (1 Юҳанно 4:9-10). Азбаски мо ин муҳаббати бебаҳоро аз сар гузаронидаем, мо даъват кардаем, ки якдигарро дӯст дорем. Муаллиф таъкид мекунад, ки агар мо якдигарро дар ҳақиқат дӯст дорем, муҳаббати Худо дар мо сокин аст ва дар мо комил мешавад (1 Юҳанно 4:11-12).

Параграфи 3: Аз ояти 13 то охири боб, муаллиф имондоронро дар бораи муносибати онҳо бо Худо тавассути Рӯҳи Ӯ итминон медиҳад. Ӯ мегӯяд, ки мо метавонем бидонем, ки мо дар Ӯ мемонем ва Ӯ дар мо мемонад, зеро Ӯ ба мо Рӯҳи Худро додааст (1 Юҳанно 4:13). Ин Рӯҳи муқим шаҳодат медиҳад, ки Исо Писари Худост ва ба мо имкон медиҳад, ки дар муносибатамон бо Ӯ эътимод дошта бошем (1 Юҳанно 4:14-16). Муаллиф дар хотима таъкид мекунад, ки ишқи комил тарсро берун мекунад ва онҳое, ки метарсанд, дар ишқ комил нашудаанд. Ӯ ба имондорон хотиррасон мекунад, ки мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт (1 Юҳанно 4:17-19).

Хулоса, боби чоруми Номаи якуми ҳавворӣ Юҳанно имондоронро даъват мекунад, ки рӯҳҳоро санҷанд ва ҳақиқатро бифаҳманд. Он муҳаббати Худоро ба мо ва даъвати моро ба дӯст доштани якдигар ҳамчун посух ба муҳаббати бебаҳои Ӯ

таъкид мекунад. Ин боб имондоронро дар бораи муносибати онҳо бо Худо ба воситаи Рӯҳи Ӯ итминон медиҳад ва шаҳодати Рӯҳ ва эътимодеро, ки он меорад, таъкид мекунад. Он бо таъкид мекунад, ки муҳаббати комил тарсро дур мекунад ва ба имондорон дар бораи ҳақиқати асосие, ки мо дӯст медорем, зеро Ӯ моро аввал дӯст дошт, хотиррасон мекунад.

1 Юҳанно 4:1 Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро санҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёре рафтаанд.

Мо набояд ба ҳар рӯҳ кӯрона бовар кунем, балки онҳоро бисанҷем, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро дар ҷаҳон анбиёи козиб бисёр ҳастанд.

1. Аз паёмбарони козиб ҳазар кунед: Санҷиши рӯҳҳое, ки бо мо сухан мегӯянд

2. Қувваи фаҳмиш: Муайян кардани рӯҳҳои ҳақиқӣ дар ҳаёти мо

1. Матто 24:24, "Зеро ки Масеҳҳои козиб ва анбиёи козиб пайдо шуда, аломот ва мӯъҷизотҳои бузург нишон хоҳанд дод, то агар мумкин бошад, баргузидагонро низ гумроҳ кунанд."

2. Ирмиё 29:8, "Зеро ки Худованди лашкарҳо, Худои Исроил чунин мегӯяд: нагузоред, ки анбиёи шумо ва фолбинони шумо, ки дар миёни шумо ҳастанд, шуморо фиреб надиҳанд ва ба хобҳое, ки онҳо мебинанд, гӯш надиҳед".

1 Юҳанно 4:2 Аз ин рӯ шумо Рӯҳи Худоро медонед: ҳар рӯҳе ки эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, аз Худост.

Донистани Рӯҳи Худо ин донистани он аст, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст.

1. Қудрати Исо: Фаҳмидани илоҳияти Масеҳ

2. Ваъдаи наҷот: Чаро мо ба Исо имон дорем

1. Филиппиён 2:5-11 - Исо худро фурӯтан кард, то одам шавад ва дар салиб бимирад

2. Ишаъё 53: 4-6 - Исо гуноҳҳои ҷаҳонро ҳамчун ғуломи ранҷу азоб мекашад

1 Юҳанно 4:3 Ва ҳар рӯҳе ки эътироф намекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, аз Худо нест; ва ҳатто ҳоло он дар ҷаҳон аст.

Бояд эътироф кард, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, зеро ҳар рӯҳе, ки инро эътироф намекунад, аз рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки аллакай дар ҷаҳон аст.

1. Қудрати эътироф кардани Исои Масеҳ

2. Оё шумо зидди антимасеҳ ҳастед?

1. 1 Юҳанно 4:3

2. Матто 1:18-25 (Таваллуди Исои Масеҳ)

1 Юҳанно 4:4 Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед ва онҳоро мағлуб кардаед, зеро он ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст.

Мӯъминон аз Худо ҳастанд ва ба сабаби қудрати бештари Худо дар дохили онҳо ҷаҳонро мағлуб кардаанд.

1. Қувваи Худо: Ғалаба кардани ҳар чизе, ки ба роҳи мо меояд

2. Қувваи имони мо: такя ба нерӯи Худо барои ғалаба бар ҷаҳон

1. Юҳанно 16:33 - ? □ инро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ин ҷаҳон ба шумо душворӣ дучор хоҳад шуд. Аммо дил гиред! Ман ҷаҳонро мағлуб кардам.??

2. Румиён 8:37 - ? □ о, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

1 Юҳанно 4:5 Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо дар бораи ҷаҳон сухан мегӯянд, ва ҷаҳон онҳоро мешунавад.

Мӯъминон набояд зери таъсири ҷаҳон қарор гиранд, балки он чи аз Худост, бигӯянд, то ҷаҳон бишнавад.

1. Қувваи Суханони Мо: Гуфтани Ҳақиқати Худо дар ҷаҳони Дурӯғ

2. Паёмҳои ҷаҳон ва паёмҳои Худо: чӣ гуна бояд дар ҳақиқат гӯш ва зиндагӣ кард

1. Забур 119:11 - Каломи Туро дар дили худ пинҳон кардаам, то ки бар зидди Ту гуноҳ накунам.

2. Масалҳо 18:21 - Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст: ва дӯстдорони забон аз меваи он хоҳанд хӯрд.

1 Юҳанно 4:6 Мо аз Худо ҳастем: ҳар кӣ Худоро мешиносад, моро мешунавад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз ин рӯ мо рӯҳи ростӣ ва рӯҳи гумроҳиро медонем.

Ин порча таъкид мекунад, ки пайравони Худо бо шунидани таълимоти пайравони Ӯ метавонанд ҳақиқатро эътироф кунанд.

1. Шиносоии Худо ба воситаи Каломи Ӯ: Шинохти Рӯҳи Ҳақиқат

2. Рушди имон: шунидани Худо ба воситаи пайравонаш

1. Матто 7:15-20 ??? □ аз анбиёи козиб, ки бо гӯсфандон назди шумо меоянд, огоҳед? □ либос, аммо дар ботин гургони дарранда ҳастанд.??

2. Забур 73:24 ??? □ бо маслиҳати худ маро ҳидоят хоҳӣ кард, ва баъд маро ба ҷалол қабул хоҳӣ кард.

1 Юҳанно 4:7 Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост; ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад.

Муҳаббат амри Худост: Ҳар касе, ки дӯст медорад, аз Худо таваллуд шудааст ва Худоро мешиносад.

1. Якдигарро дӯст доред: Вазифаи Китоби Муқаддас

2. Муҳаббати Худо моро фарзандони Ӯ месозад

1. Румиён 13:8-10 - Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз дӯст доштани якдигар, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст.

2. 1 Юҳанно 4:19 - Мо дӯст медорем, зеро Ӯ аввал моро дӯст дошт.

1 Юҳанно 4:8 Касе ки дӯст надорад, Худоро намешиносад; зеро Худо муҳаббат аст.

Гузариш Муҳаббат барои шинохти Худо муҳим аст, зеро Худо муҳаббат аст.

1. Муҳаббат асоси муносибат бо Худост.

2. Фаҳмидани Худо аз дарки муҳаббат оғоз мешавад.

1. Матто 22:37-40 - Исо гуфт, ? Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту бихон.

2. 1 Қӯринтиён 13:13 - ? Ва ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед ва муҳаббат. Аммо бузургтарини инҳо ишқ аст.??

1 Юҳанно 4:9 Муҳаббати Худо ба мо дар ин зоҳир шуд, зеро ки Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то ки мо ба воситаи Ӯ зиндагӣ кунем.

Ин порча муҳаббати Худоро нисбат ба мо нишон медиҳад, ки он тавассути фиристодани Писари ягонаи Ӯ ба ҷаҳон зоҳир мешавад.

1. Муҳаббати Худо: Мулоҳиза дар 1 Юҳанно 4:9

2. Дарёфти умед ва имон бо муҳаббати Худо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

1 Юҳанно 4:10 Муҳаббат на он аст, ки мо Худоро дӯст доштем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро фиристод, то ки кафорати гуноҳҳои мо бошад.

Гузариш: Муҳаббати Худо ба мо чунон бузург аст, ки Ӯ Писари Худро фиристод, то гуноҳҳои моро бигирад.

1: Муҳаббати Худо бечунучаро аст

2: Раҳмати Худо бепоён аст

1: Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2: Эфсӯсиён 2:4-5 - Аммо аз сабаби муҳаббати бузурги худ ба мо Худо, ки дар марҳамат бой аст, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард? t бо файз наҷот ёфтед.

1 Юҳанно 4:11 Эй маҳбубон, агар Худо моро ҳамин тавр дӯст дошт, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем.

Худо моро дӯст медорад ва мо бояд якдигарро дӯст дорем.

1. "Муҳаббати Худо ва мо: Қувваи эҳтироми мутақобила"

2. "Ёри худро дӯст доред: дигаронро дӯст доред, чунон ки Худо моро дӯст медорад"

дӯст доштани якдигар боқӣ намонад, зеро ҳар кӣ дигаронро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. Аҳкоме, ки ? , набояд зино накун , ??? накуш , дуздӣ накун , ??? Ишк ба ёри зараре намерасонад.Пас ишк ичрои шариат аст.??

2. Матто 22:37-40 - ? Esus ҷавоб дод: ? € Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ситоиш кун.??Ин ҳукми аввалин ва бузургтарин аст. Ва дуюмаш чунин аст: ? ёри худро мисли худат бидор.?? Тамоми Таврот ва анбиё бар ин ду ҳукм вобастаанд.??

1 Юҳанно 4:12 Ҳеҷ кас Худоро ҳеҷ гоҳ надидааст. Агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ӯ дар мо комил аст.

Муҳаббати Худо дар мо комил мешавад, вақте ки мо якдигарро дӯст дорем.

1: Муҳаббати комили Худо дар мо вақте зоҳир мешавад, ки мо ҳамсояҳоро дӯст дорем.

2: Муҳаббати мо ба якдигар муҳаббати Худоро ба мо нишон медиҳад.

1: Ғалотиён 5:13-14 - ? □ ё шуморо ба озодӣ даъват карданд, бародарон. Фақат озодии худро ҳамчун фурсат барои ҷисм истифода набаред, балки ба воситаи муҳаббат ба якдигар хизмат кунед. Зеро тамоми шариат дар як калима ба амал меояд: ? □ ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.??

2:1 Юҳанно 3:11 - ? □ ё ин хабарест, ки шумо аз аввал шунидаед, ки мо бояд якдигарро дӯст дорем.??

1 Юҳанно 4:13 Аз ин мо медонем, ки мо дар Ӯ сокин ҳастем, ва Ӯ дар мо, зеро ки Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо ато кардааст.

Мо метавонем фаҳмем, ки Худо дар мост ва мо дар Ӯ ҳастем, зеро Ӯ ба мо Рӯҳи Худро додааст.

1. Қувваи Рӯҳулқудс: Чӣ гуна Рӯҳи Худо дар мо сокин аст

2. Мубодилаи Муҳаббати Худо: Эҳсоси ҳузури Худо тавассути Рӯҳи Ӯ

1. Румиён 8:9 - "Аммо шумо на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби Рӯҳ ҳастед, агар дар ҳақиқат Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Акнун, агар касе Рӯҳи Масеҳро надошта бошад, вай аз они Ӯ нест".

2. Ғалотиён 4:6 - "Ва азбаски шумо писарон ҳастед, Худо Рӯҳи Писари Худро ба дилҳои шумо фиристод ва нидо кард: "Аббо, Падар!

1 Юҳанно 4:14 Ва мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро барои Наҷотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст.

Юҳанно шаҳодат медиҳад, ки Худо Писари Худ Исоро барои Наҷотдиҳандаи ҷаҳон фиристод.

1. Наҷотдиҳии ҷаҳон: Фаҳмидани атои Худо ба Исо

2. Исо: Бузургтарин атои муҳаббат

1. Ишаъё 9:6 - Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писаре дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд.

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

1 Юҳанно 4:15 Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар вай сокин аст, ва ӯ дар Худо.

Муҳаббати Худо ба одамон тавассути ҳузури Исо дар онҳо зоҳир мешавад.

1. Фаҳмидани муҳаббати бечунучарои Худо нисбати мо

2. Чӣ тавр ҳузури Исо дар мо ҳаёти моро тағир медиҳад

1. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман итминон дорам, ки на мамот ва на ҳаёт, на фариштагон ва на девҳо, на ҳозира ва на оянда, на ҳеҷ қудрат, на баландӣ ва умқ ва на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад».

1 Юҳанно 4:16 Ва мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонистем ва ба он бовар кардем. Худо муҳаббат аст; ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст, ва Худо дар вай.

Мо метавонем дарк кунем ва ба муҳаббате, ки Худо нисбати мо дорад, бовар кунем. Худо муҳаббат аст ва вақте ки мо дар муҳаббат зиндагӣ мекунем, мо дар Худо зиндагӣ мекунем ва Худо дар мо зиндагӣ мекунад.

1. Худо Муҳаббат аст: Омӯзиш дар муҳаббати Ӯ зиндагӣ кардан

2. Дар ишқ мондан: дар ҳузури Худо

1. 1 Қӯринтиён 13:4-8 - Муҳаббат пурсабр аст, муҳаббат меҳрубон аст. На ҳасад мебарад, на фахр намекунад, на ғурур.

2. Румиён 5:5 - Ва умед хиҷил намекунад; зеро муҳаббати Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс, ки ба мо ато шудааст, дар дилҳои мо рехта мешавад.

1 Юҳанно 4:17 Муҳаббати мо дар ин ҷо комил шудааст, то ки мо дар рӯзи доварӣ далерӣ дошта бошем, зеро чӣ тавре ки Ӯ ҳаст, мо дар ин ҷаҳон ҳамон тавр ҳастем.

Муҳаббати Худо ба мо дар рӯзи доварӣ эътимод ва боварӣ мебахшад. Вақте ки мо дар ин ҷаҳон мисли Исо ҳастем, мо метавонем ба муҳаббат ва файзи Ӯ итминон ҳосил кунем.

1. Муҳаббати комил ҷасорат меорад: эътимод ба рӯзи қиёмат

2. Чӣ тавре ки Исо ҳаст, мо низ ҳастем: Кафолати мо ба муҳаббат ва файзи Худо

1. Румиён 8:31-39 - Кафолати муҳаббати Худо дар миёни ранҷу азоб

2. Ибриён 10:19-25 - Далерӣ барои ворид шудан ба ҷойҳои осмонӣ тавассути хуни Исо

1 Юҳанно 4:18 Дар муҳаббат тарс нест; балки муҳаббати комил тарсро берун мекунад, зеро тарс азоб дорад. Ҳар кӣ метарсад дар муҳаббат комил нест.

Муҳаббати комил тарсро берун мекунад, зеро тарс азоб дорад ва моро аз комил шудани муҳаббат боз медорад.

1. "Натарс: Оғози муҳаббати комили Худо"

2. "Не тарс: озод кардани қудрати муҳаббати комил"

1. Румиён 8:15 - "Зеро ки шумо рӯҳи ғуломиро нагирифтаед, ки дубора ба тарс меорад, балки рӯҳи фарзандхондагиро гирифтаед, ки мо ба воситаи он нидо

мекунем, □ бба! Падар ! ??

2. Матто 10:28 - ? □ аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарс. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳу ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад.??

1 Юҳанно 4:19 Мо Ӯро дӯст медорем, зеро ки Ӯ аввал моро дӯст дошт.

Худо моро дӯст медорад ва мо Ӯро дар ивази муҳаббаташ дӯст медорем.

1. Муҳаббати Худо ба мо: Мулоҳиза оид ба 1 Юҳанно 4:19

2. Қувваи ишқ: Муҳаббати Худо ва посухи мо

1. Румиён 5:8 - Аммо Худо муҳаббати худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

2. 1 Юҳанно 3:1 - Бубинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббати бузурге кардааст, то ки мо фарзандони Худо номида шавем!

1 Юҳанно 4:20 Агар касе гӯяд: "Ман Худоро дӯст медорам, ва аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст; зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст надорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад?"

Мо бояд бародарону хоҳарони худро дӯст дорем, то Худоро дар ҳақиқат дӯст дорем.

1. Муҳаббат ба Худоро аз муҳаббат ба одамони мо ҷудо кардан мумкин нест.

2. Мо бояд бо дӯст доштани бародарону хоҳарон муҳаббати худро ба Худо дар амал татбиқ кунем.

1. Матто 22:36-40 - ? □ ҳар яки, ки дар Шариат бузургтарин ҳукм аст???Исо ҷавоб дод: ? □ € □ Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту ситоиш кун.??Ин ҳукми аввалин ва бузургтарин аст. Ва дуюмаш чунин аст: ? □ ёри худро мисли худат бидор.??Тамоми Таврот ва анбиё бар ин ду ҳукм вобастаанд.??

2. Яъқуб 2:8 - Агар шумо дар ҳақиқат қонуни подшоҳиро риоя кунед, ки дар Навиштаҳо омадааст, ? □ ёри худро мисли худат нигоҳ доред, дуруст рафтор мекунед.

1 Юҳанно 4:21 Ва мо аз Ӯ чунин ҳукм дорем: ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад.

Ба мо амр шудааст, ки Худоро дӯст дорем ва бародарони худро дӯст дорем.

1. Худоро ба воситаи дӯст доштани бародари худ дӯст доред

2. Қувваи муҳаббати бародарона

1. Матто 22:37-40: «Ва Ӯ ба ӯ гуфт: « Ту Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст хоҳӣ дошт». Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. Ва дуюмаш монанди он аст: □ ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.

2. Румиён 12:10: «Ба якдигар меҳрубонона бо муҳаббати бародарӣ муносибат кунед, то ки ба якдигар эҳтиром гузоред».

1 Юҳанно 5 боби панҷум ва охирини Номаи якуми Юҳанно дар Аҳди Ҷадид мебошад. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили имон ба Исои Масеҳ, ғалаба бар ҷаҳон ва кафолати ҳаёти ҷовидонӣ тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо изҳорот дар бораи муносибати байни имон ва муҳаббат оғоз мешавад. Муаллиф изҳор мекунад, ки ҳар касе, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд шудааст ва онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, фарзандони Ӯро низ дӯст хоҳанд дошт (1 Юҳанно 5:1). Ӯ таъкид мекунад, ки дӯст доштани Худо маънои риоя кардани аҳкоми Ӯро дорад ва аҳкоми Ӯ гарон нест (1 Юҳанно 5:2-3). Муаллиф тасдиқ мекунад, ки имони мо он чизест, ки ба мо имкон медиҳад, ки ҷаҳонро мағлуб кунем ва ӯ Исоро Писари Худост, ки ба воситаи об ва хун омадааст, муайян мекунад (1 Юҳанно 5:4-6).

Сархати 2: Дар оятҳои 7-12 ба се шоҳид – Рӯҳ, об ва хун – таъкид шудааст, ки дар бораи шахсияти Исо ҳамчун Писари Худо шаҳодат медиҳанд. Муаллиф қайд мекунад, ки ин се шоҳид яксонанд (1 Юҳанно 5:7-8). Ӯ тасдиқ мекунад, ки агар мо ба Исо ҳамчун Писари Худо имон оварем, ин шаҳодатро дар дохили худ дорем (1 Юҳанно 5:9-10). Муаллиф имондоронро итминон медиҳад, ки онҳое, ки дар Масеҳ ҳаёти ҷовидонӣ доранд, метавонанд бо хоҳишҳои худ ба Ӯ муроҷиат кунанд, зеро онҳо мувофиқи иродаи Ӯ дуо мегӯянд (1 Юҳанно 5:13-15).

Параграфи 3: Аз ояти 16 то охири боб, муаллиф ба бародарон ё хоҳарони гуноҳкор дар дохили ҷомеа муроҷиат мекунад. Ӯ байни гуноҳҳое, ки ба марг мерасонад ва гуноҳҳоеро, ки ба марг оварда намерасонанд, фарқ мекунад. Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки барои гуноҳҳое, ки ба марг оварда намерасонанд, дуо гӯянд, то ки Худо ба онҳо ҳаёт ато кунад (1 Юҳанно 5:16-17). Бо вуҷуди ин, ӯ мефаҳмонад, ки гуноҳе ҳаст, ки ба марг оварда мерасонад, ки барои он дуо гуфтанро тавсия намедиҳад (1 Юҳанно 5:16). Муаллиф дар хотима бо тасдиқи боварии ҳаёти ҷовидонӣ барои зодагони Худо, ба имондорон хотиррасон мекунад, ки онҳоро Шахсе, ки ҳақ аст ва дар муносибатҳои худ бо Ӯ боварӣ дошта метавонад, эмин нигоҳ медорад (1 Юҳанно 5:18-21).

Хулоса, боби панҷуми Номаи якуми ҳавворӣ Юҳанно муносибати байни имон, муҳаббат ва итоат ба аҳкоми Худоро таъкид мекунад. Он ғалабаи имондоронро бар ҷаҳон тавассути имонашон ба Исои Масеҳ таъкид мекунад. Дар ин боб се шоҳид оварда шудааст: Рӯҳ, об ва хун, ки дар бораи шахсияти Исо ҳамчун Писари Худо шаҳодат медиҳанд. Он имондоронро ба ҳаёти ҷовидонӣ дар Масеҳ боварӣ мебахшад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки бо боварӣ дар дуо ба Худо наздик шаванд. Ин боб инчунин ба гуноҳҳои дохили ҷомеа муроҷиат мекунад ва бо тасдиқи итминони ҳаёти ҷовидонӣ барои онҳое, ки аз Худо таваллуд шудаанд, хотима меёбад.

1 Юҳанно 5:1 Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст;

Боварӣ ба Исо ҳамчун Масеҳ далели таваллуд шудан аз Худо аст ва онҳое, ки Худоро дӯст медоранд, зодагони Ӯро низ дӯст медоранд.

1. Имон асоси муносибати мо бо Худост.

2. Муҳаббат ба Худо тавассути муҳаббати мо ба якдигар зоҳир мешавад.

1. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

2. Ғалотиён 5:14 - Зеро ки тамоми шариат дар як калима иҷро мешавад, ҳатто дар ин; Ёри худро мисли худ дӯст бидор.

1 Юҳанно 5:2 Аз ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва аҳкоми Ӯро риоя мекунем.

Дӯст доштани Худо ва риояи аҳкоми Ӯ ин аст, ки мо муҳаббати худро ба

фарзандони дигари Худо нишон медиҳем.

1. Қудрати дӯст доштани Худо ва риояи фармудаҳои Ӯ

2. Шодии дӯст доштани дигарон тавассути итоат ба Худо

1. Румиён 8:28 - Ва мо медонем, ки Худо дар ҳама чиз барои некии дӯстдорони Ӯ амал мекунад, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд.

2. Матто 22:36-40 - «Устод, кадом ҳукм дар шариат бузургтар аст?» Исо ҷавоб дод: «“Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор”. Ин аввалин ва бузургтарин ҳукм аст. Ва дуюмаш ба ин монанд аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". Тамоми Таврот ва анбиё бар ин ду ҳукм вобастаанд».

1 Юҳанно 5:3 Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоят кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест.

Итоати аҳкоми Худо чандон душвор нест, зеро Ӯ моро дӯст медорад ва мехоҳад, ки мо онҳоро риоя кунем.

1. "Муҳаббати Худо: Даъват ба итоаткорӣ"

2. «Аҳкоми Худо: ифодаи муҳаббат»

1. Забур 119:32 - Ман дар роҳи аҳкоми Ту давида хоҳам рафт, вақте ки Ту дили маро васеъ мекунӣ.

2. Такрори Шариат 30:11-14 - Барои ин ҳукме ки ман имрӯз ба ту мефармоям, он аз ту пӯшида нест ва дур нест. Дар осмон нест, ки ту гӯй: "Кист, ки барои мо ба осмон баромада, онро ба мо меорад, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Ва он берун аз баҳр нест, ки ту гӯй: "Кист, ки барои мо аз баҳр гузашта, онро ба мо меорад, то ки мо онро бишнавем ва онро ба ҷо оварем?" Аммо калом ба ту хеле наздик аст, дар даҳони ту ва дар дили туст, то ки онро ба ҷо оварӣ.

1 Юҳанно 5:4 Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, ҷаҳонро мағлуб мекунад; ва ин аст ғалабае ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, имони мо.

Ғалаба бар ҷаҳон тавассути имон ба Худо ба даст меояд.

1: Имон ба Худо бузургтарин силоҳи мо дар муқобили душвориҳои зиндагӣ аст.

2: Тавассути имон ба Худо, мо метавонем ҳама мушкилотеро, ки ҳаёт ба сари мо мегузорад, паси сар кунем.

1: Matthew 17:20 - Ӯ ҷавоб дод: «Азбаски шумо имони кам доред. Ба ростӣ ба ту мегӯям, агар имони мисли донаи хардал дошта бошӣ, метавонӣ ба ин кӯҳ бигӯй, ки аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун, вай ҳаракат мекунад. Ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд.

2: Ибриён 11:1 - Ҳоло имон боварӣ ба он чизест, ки мо ба он чизе ки умед дорем ва итминон ба он чизе ки намебинем.

1 Юҳанно 5:5 Кист, ки ҷаҳонро мағлуб мекунад, магар касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

Имондорон ба Исои Масеҳ касоне ҳастанд, ки ҷаҳонро мағлуб кардаанд.

1. «Тавассути имон ба Исо ғолиб омадан бар ҷаҳон».

2. "Қудрати имон ба Исо ҳамчун Писари Худо"

1. Румиён 12:2 - "Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед".

2. Ғалотиён 6:14 - "Аммо Худо манъ мекунад, ки ман фахр накунам, магар дар салиби Худованди мо Исои Масеҳ, ки ба василаи Ӯ ҷаҳон барои ман маслуб шудааст, ва ман барои ҷаҳон."

1 Юҳанно 5:6 Ин ҳамон аст, ки бо об ва хун омада, Исои Масеҳ аст; на танхо бо об, балки бо об ва хун. Ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, зеро ки Рӯҳ ростист.

Ин порча аҳамияти бо об ва хун ба замин омадани Исои Масеҳро таъкид мекунад ва ин Рӯҳ аст, ки ба ростӣ шаҳодат медиҳад.

1. Аҳамияти омадани Исои Масеҳ: омӯхтани маънои рамзии об ва хун

2. Қувваи Рӯҳ: Эътироф кардани қудрати Ҳақиқат

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Румиён 8:14 - Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо мебошанд.

1 Юҳанно 5:7 Зеро се ҳастанд, ки дар осмон шаҳодат медиҳанд: Падар, Калом ва Рӯҳулқудс; ва ин се як ҳастанд.

Сегонаи муқаддас аз Падар, Калом ва Рӯҳулқудс иборат аст ва онҳо як мебошанд.

1. Биёед ягонагии Падар, Калом ва Рӯҳулқудсро дарк кунем ва дарк кунем.

2. Биёед кӯшиш кунем, ки дар муҳаббат, сулҳ ва ягонагии Сегонаи муқаддас зиндагӣ кунем.

1. Матто 28:19-20 - Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; ва инак, Ман ҳамеша, то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

2. Юҳанно 14:16-17 - Ва Ман аз Падар илтимос хоҳам кард, ва Ӯ ба шумо Тасликдиҳандаи дигаре ато хоҳад кард, то то абад бо шумо бимонад; Ҳатто Рӯҳи ростӣ; Ҷаҳон Ӯро қабул карда наметавонад, зеро ки Ӯро намебинад ва намешиносад; лекин шумо Ӯро мешиносед; зеро ки Ӯ бо шумо сокин аст ва дар шумо хоҳад буд.

1 Юҳанно 5:8 Ва се ҳастанд, ки дар замин шаҳодат медиҳанд: Рӯҳ, ва об ва хун;

Рӯҳ, об ва хун ба ҳақиқат шаҳодат медиҳанд ва ҳар се бо ҳам мувофиқанд.

1. Нерӯи ваҳдат: Шоҳиди мо дар бораи ҳақиқат вақте ки мо бо ҳам истодаем, қавӣ мегардад.

2. Шоҳидони наҷот: Рӯҳ, об ва хун дар бораи наҷоти мо шаҳодат медиҳанд.

1. Аъмол 2:38 - Ва Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед ва ҳар яки шумо ба исми Исои Масеҳ барои омурзиши гуноҳҳо таъмид бигиред, ва шумо атои Рӯҳулқудсро хоҳед ёфт.

2. Румиён 6:3-4 - Оё намедонед, ки бисёре аз мо, ки дар Исои Масеҳ таъмид ёфтаем, дар мамоти Ӯ таъмид гирифтаем? Бинобар ин мо бо Ӯ ба воситаи таъмид ба мамот дафн карда мешавем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав рафтор кунем.

1 Юҳанно 5:9 Агар мо шаҳодати одамонро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст.

Шоҳиди Худо аз шаҳодати одамон бузургтар аст, зеро Худо дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст.

1. Чӣ тавр мо метавонем Шоҳиди Худоро бидонем?

2. Фарқи байни шоҳиди инсон ва Худо

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:9 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт.

1 Юҳанно 5:10 Ҳар кӣ ба Писари Худо имон оварад, дар худ шаҳодат дорад; зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, бовар намекунад.

Имон доштан ба Исо ҳамчун Писари Худо шаҳодати Худоро дар дохили худ меорад, дар ҳоле ки нобоварӣ ба Исо Худоро дурӯғгӯ месозад, зеро он шаҳодатеро, ки Худо дар бораи Писараш додааст, қабул намекунад.

1. Қувваи имон: чӣ гуна имон ба Исо шаҳодати Худоро ба ҳаёти мо меорад

2. Тӯҳфаи шаҳодат: Чӣ тавр Худо муҳаббати худро тавассути Исо ошкор мекунад

1. Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт.

Зеро ки бо дил имон дорад ва сафед мешавад ва бо даҳоне ки иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

2. Юҳанно 3:16 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад».

1 Юҳанно 5:11 Ва ин шаҳодат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ додааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст.

Худо ба воситаи Писараш ба мо ҳаёти ҷовидонӣ ато кардааст.

1. Тӯҳфаи илоҳии ҳаёти ҷовидонӣ

2. Исо, Сарчашмаи ҳаёти ҷовидонии мо

1. 1 Қӯринтиён 15:51-55 - Инак, ман ба шумо як сирре нишон медиҳам; Мо на ҳама хобем, аммо ҳамаамон тағир хоҳем ёфт.

2. Юҳанно 17:3 - Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, то ки Ту Худои ягонаи ҳақиқӣ ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, бидонанд.

1 Юҳанно 5:12 Ҳар кӣ Писар дорад, ҳаёт дорад; ва ҳар кӣ Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

Имононе, ки Писари Худоро доранд, ҳаёти ҷовидонӣ доранд, ва онҳое ки Писари Худоро надоранд, ҳаёт надоранд.

1. Муҳимияти имон ба Исои Масеҳ барои ҳаёти ҷовидонӣ

2. Муҳимияти қабули Писари Худо барои наҷот

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 10:9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ иқрор шавӣ, ки Худованд Исои Масеҳ аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон

иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

1 Юҳанно 5:13 Ин чизҳоро ба шумо, ки ба исми Писари Худо имон доред, навиштаам; то бидонед, ки шумо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва ба исми Писари Худо имон оваред.

Юҳанно ба имондорон навиштааст, то онҳоро ба ҳаёти ҷовидониашон ва имонашон ба Исои Масеҳ бовар кунонанд.

1. Кафолати наҷоти мо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ

2. Муҳимияти эътиқоди мо ба исми Писари Худо

1. Румиён 10:9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт. имон оваред ва сафед шавед, ва маҳз бо даҳони худ эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Титус 3:5-7 - «Ӯ моро на ба хотири корҳои одилонае, ки мо карда будем, балки ба сабаби марҳамати Худ наҷот дод. Ӯ моро ба воситаи шустани эҳё ва навсозӣ тавассути Рӯҳулқудс, ки бар мо рехт, наҷот дод. саховатмандона ба воситаи Исои Масеҳи Наҷотдиҳандаи мо, то ки мо бо файзи Ӯ сафед шуда, ворисони дорои умеди ҳаёти ҷовидонӣ гардем».

1 Юҳанно 5:14 Ва ин итминони мо дар Ӯст, ки агар мо мувофиқи иродаи Ӯ чизе биталабем, Ӯ моро мешунавад.

Ҳамчун имондорон ба Худо, мо метавонем итминон дошта бошем, ки агар мо аз Худо чизеро мувофиқи иродаи Ӯ талаб кунем, Ӯ моро мешунавад.

1. Таҳлили эътимоди мо ба Худо

2. Дуъо кардан ба хости Худо

1. Яъқуб 4:3 - "Шумо мепурсед ва намегиред, зеро нодуруст талаб мекунед, то онро барои ҳавасҳои худ сарф кунед."

2. Румиён 8:32 - «Он ки Писари Худро дареғ надошт, балки Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, пас чӣ гуна Ӯ бо марҳамат ҳама чизро ба мо намедиҳад?»

1 Юҳанно 5:15 Ва агар донем, ки Ӯ моро мешунавад, ҳар он чиро, ки мо талаб кунем, медонем, ки хоҳишҳоеро дорем, ки аз Ӯ мехостем.

Юҳанно имондоронро ташвиқ мекунад, ки бо имон дуо гӯянд, зеро медонад, ки Худо дархостҳои онҳоро мешунавад ва ҷавоб медиҳад.

1. Намоз: Калиди ба даст овардани баракати Худо

2. Бовар кунед ва қабул кунед: Бо итминон дуо кардан

1. Матто 21:22 - Ва ҳар он чи дар дуо талаб кунед, хоҳед гирифт, агар имон дошта бошед.

2. Яъқуб 1:6-7 - Аммо бигзор вай бо имон пурсад, бе шубҳа, зеро касе, ки шубҳа дорад, мисли мавҷи баҳр аст, ки шамол онро меронад ва мепартояд.

1 Юҳанно 5:16 Агар касе бинад, ки бародари худ гуноҳе мекунад, ки то мамот нест, бигзорад бипурсад ва барои онҳое ки то мамот гуноҳ намекунанд, ба вай ҳаёт ато хоҳад кард. Гуноҳе ҳаст то мамот: Ман намегӯям, ки ӯ барои он дуо гӯяд.

Юҳанно ба мо дастур медиҳад, ки барои гуноҳкорон дуо гӯем, аммо на барои онҳое, ки гуноҳашон то марг аст.

1. Файз ва омурзиши Худо: Омӯзиши дуо кардан дар ҳаққи дигарон

2. Қувваи дуо: Чӣ тавр истиғфор ва истиғфор бояд кард

1. Яъқуб 5:13-16 - Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор вай дуо кунад. Оё касе хушҳол аст? Бигзор ӯ таронаҳо бихонад.

2. Матто 6:14-15 - Зеро агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро бахшед, Падари осмонии шумо низ шуморо мебахшад. Аммо агар шумо ба одамон гуноҳҳои онҳоро набахшед, Падари шумо низ гуноҳҳои шуморо намебахшад.

1 Юҳанно 5:17 Ҳама ноинсофӣ гуноҳ аст, ва гуноҳе нест, ки мамот аст.

Юҳанно таъкид мекунад, ки ҳама ноинсофӣ гуноҳ аст, аммо гуноҳе ҳаст, ки ба марг оварда намерасонад.

1. «Зиндагии одил: роҳи ҳаёт»

2. «Хатарҳои гуноҳ: нархи ноинсофӣ».

1. Масалҳо 14:12 - "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст".

2. 1 Юҳанно 1:9 - «Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок кунад».

1 Юҳанно 5:18 Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад; лекин ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, худро нигоҳ медорад, ва шарир ба вай даст намерасонад.

Касе ки аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад ва аз шарир эмин аст.

1. Зиндагӣ дар ҳаёти муқаддас: баракати таваллуд шудан аз Худо.

2. Амнияти таваллуд шудан аз Худо: муҳофизат аз шарир.

1. Матто 5:8 - Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид.

2. 1 Петрус 1:14-15 - Ҳамчун фарзандони итоаткор, ба ҳавасҳои нодонии пештараи худ мутобиқ нашавед, балки чунон ки Он ки шуморо даъват кардааст, муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед.

1 Юҳанно 5:19 Ва мо медонем, ки мо аз Худо ҳастем, ва тамоми ҷаҳон дар шарорат хобидааст.

Дунё дар ҳолати бад аст, вале мӯъминон ба Худо аз Ӯ ҳастанд.

1. Фасли дунё ва начоти муъминон.

2. Дар ҷаҳони шарир устувор истода.

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Дар бар кардани тамоми зиреҳи Худо барои истодагарӣ ба иблис.

2. Румиён 12:2 - Ба намунаҳои ин ҷаҳон мувофиқат накунед.

1 Юҳанно 5:20 Ва мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки ҳақиқро бидонем, ва мо дар ҳақиқӣ, ҳатто дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ин аст Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ.

Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то ки мо Худои ягонаи ҳақиқиро, ки Исои Масеҳ аст, бишносем ва ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошем.

1. Исо роҳи ҳаёти ҷовидонӣ аст.

2. Ҷустуҷӯи шинохтани Худо ин аст, ки Исоро шинохт.

1. Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2. Ибриён 11:6 - Ва бе имон ба Ӯ писанд омадан ғайриимкон аст, зеро ҳар кӣ ба Худо наздик шудан мехоҳад, бояд бовар кунад, ки Ӯ вуҷуд дорад ва Ӯ ба толибони Ӯ мукофот медиҳад.

1 Юҳанно 5:21 Эй фарзандон, худро аз бутҳо нигоҳ доред. омин.

Масеҳиёни гузар набояд бутҳоро парастиш кунанд.

1. Хатарҳои бутпарастӣ ва чаро мо бояд аз он канорагирӣ кунем.

2. Дур шудан аз ширк ва ба суи робита бо Худо.

1. Такрори Шариат 5: 7-8 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт: барои худ ҳайкали кандакорӣ ва ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин аст, ё дар зери замин аст, насоз. дар оби зери замин».

2. Ишаъё 44:9-10 "Ҳар касе, ки бутҳо месозанд, ҳеҷ нестанд, ва он чи ки аз он лаззат мебаранд, фоида надорад. Шоҳидони онҳо намебинанд ва намедонанд, ки хиҷил шаванд. Кӣ худоеро месозад ё ҳайкаме меандозад, ки ҳеҷ фоидаовар нест?"

2 Юҳанно 1 номаи кӯтоҳест, ки аз ҷониби Юҳаннои расул навишта шудааст. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили рафтор дар ҳақиқат, зоҳир кардани муҳаббат тавассути итоаткорӣ ва канорагирӣ аз фиребгарон равона шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки муаллиф ба хонуми баргузида ва фарзандони ӯ муроҷиат карда, муҳаббати худро ба онҳо дар ҳақиқат баён мекунад. Ӯ таъкид мекунад, ки онҳо дар имонашон танҳо нестанд, зеро дигарон ҳастанд, ки ҳақиқатро медонанд (2 Юҳанно 1:1-2). Муаллиф онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар ростӣ ва муҳаббат рафтор карда, аҳкоми Худоро риоя кунанд (2 Юҳанно 1:4-6). Ӯ ба онҳо хотиррасон мекунад, ки ин ҳукми дӯст доштани якдигар аз ибтидо буд ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар итоат ба он зиндагӣ кунанд.

Параграфи 2: Дар оятҳои 7-11, огоҳӣ аз фиребгарон мавҷуд аст. Муаллиф муҳим будани дар таълимоти Масеҳ истодан ва гумроҳ нашудан аз ҷониби онҳое, ки Исои Масеҳро ба ҳасби ҷисм омадани ҷисмро эътироф намекунанд, таъкид мекунад (2 Юҳанно 1:7-9). Ӯ огоҳ мекунад, ки ҳар касе, ки аз таълимоти Масеҳ берун меравад, Худо надорад (2 Юҳанно 1:9). Муаллиф ба имондорон маслиҳат медиҳад, ки онҳоеро, ки таълимоти бардурӯғро ба хонаашон меоранд ё кори онҳоро дастгирӣ мекунанд, қабул накунанд ё салом накунанд, зеро ин кор дар аъмоли бади онҳо иштирок мекунад (2 Юҳанно 1:10-11).

Параграфи 3: Аз ояти 12 то охири боб, муаллиф номаи худро бо изҳори хоҳиши худ ба дидани онҳо шахсан ба ҷои навиштани ҳама чиз ба анҷом мерасонад. Ӯ онҳоро итминон медиҳад, ки барои гуфтани чизҳои зиёде дорад, аммо барои шодии бештар муошират рӯ ба рӯро афзалтар медонад (2 Юҳанно 1:12). Муаллиф аз дигарон, ки бо имонашон маъруф аст, салом мефиристад ва имондоронро ташвиқ мекунад, ки мувофиқи амри Худо ба ҳамдигар бо муҳаббат салом диҳанд (2 Юҳанно 1:13).

Хулоса, боби якуми Номаи дуюми Юҳаннои ҳавворӣ таъкид мекунад, ки дар ростӣ ва муҳаббат рафтор кардан ва ба аҳкоми Худо итоат кардан. Он аз фиребгароне, ки таҷассуми Исои Масеҳро инкор мекунанд, ҳушдор медиҳад ва имондоронро водор мекунад, ки ба таълимоти Масеҳ содиқ бимонанд. Ин боб имондоронро ташвиқ мекунад, ки онҳоеро, ки таълимоти бардурӯғ меоваранд, дастгирӣ накунанд ё истиқбол накунанд, зеро ин дар бадӣ кардани онҳо иштирок мекунад. Муаллиф хоҳиши дидори шахсии худро баён намуда, бо фиристодани салом ва ташвиқ ба амалияи салом додан бо муҳаббат мувофиқи амри Худо ба ҳамдигар хотима медиҳад.

2 Юҳанно 1:1 Пирон ба хонуми баргузида ва фарзандонаш, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам; ва на танҳо ман, балки ҳамаи онҳое ки ростиро медонанд;

Юҳанно, пир, муҳаббати худро ба хонуми баргузида ва фарзандони ӯ ва ба ҳамаи онҳое, ки ҳақиқатро медонанд, мефиристад.

1. Қувваи ишқ дар ҳақиқат

2. Ахамияти донистани хакикат

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Эфсӯсиён 4:15 - Аммо агар ростиро дар муҳаббат гӯед, дар ҳама чиз, ки сар аст, дар Ӯ ба воя расад, ҳатто Масеҳ.

2 Юҳанно 1:2 Ба хотири ростӣ, ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо хоҳад буд.

Ҳақиқат дар дохили мо ҷойгир аст ва то абад бо мо хоҳад буд.

1. Умеди мо ба наҷот дар ҳақиқатест, ки дар дохили мо сокин аст.

2. Мо метавонем ба ҳақиқате бовар кунем, ки ҳеҷ гоҳ моро тарк намекунад.

1. 2 Юҳанно 1:2

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира, на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2 Юҳанно 1:3 Файз, марҳамат ва осоиштагӣ бо шумо бод, аз ҷониби Худои Падар ва аз ҷониби Худованд Исои Масеҳ, Писари Падар, дар ростӣ ва муҳаббат.

Ин оят баракати файз, марҳамат ва осоиштагии Худо ва Исоро ифода мекунад, ки тавассути ҳақиқат ва муҳаббат меояд.

1. "Қувваи муҳаббат ва ҳақиқат: чӣ гуна файз, меҳрубонӣ ва сулҳ метавонад ҳаёти моро тағир диҳад"

2. "Баракати Худо ва Исо: Дар ҳузури онҳо оромӣ ва тасаллӣ ёфтан"

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Юҳанно 14:27 - осоиштагӣ ба шумо мегузорам; оромии худро ба ту медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, ман ба шумо медиҳам. Бигзор дилҳоят ғамгин нашавад ва натарсад.

2 Юҳанно 1:4 Ман хеле шод шудам, ки аз миёни фарзандони ту дар ростӣ рафтор мекунанд, чунон ки мо ҳукми Падарро гирифтаем.

Юҳанно аз дидани бисёре аз фарзандонаш хушҳол аст, ки мувофиқи аҳкоми Падар дар ростӣ рафтор мекунанд.

1. Дар ҳақиқат рафтор кардан: Омӯзиши зиндагӣ мувофиқи фармудаҳои Падар

2. Итоати шодмонӣ: Дар ростӣ рафтор кардан ва дар роҳи Падар шодӣ кардан

1. Забур 119:1 "Хушо онҳое ки роҳи беайб аст ва дар шариати Худованд рафтор мекунанд!"

2. 1 Юҳанно 2:3-4 «Ва аз ин мо медонем, ки Ӯро мешиносем, агар аҳкоми Ӯро риоя кунем. Ҳар кӣ гӯяд ? дар вай нест».

2 Юҳанно 1:5 Ва алҳол аз ту илтимос мекунам, эй хонум!

Ин порча моро ташвиқ мекунад, ки якдигарро дӯст дорем, ки ин амрест, ки аз ибтидо вуҷуд дорад.

1. Якдигарро дӯст доред: Аҳком аз ибтидо

2. Қувваи Муҳаббат: Чӣ тавр он метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

1. 1 Юҳанно 4:7-8 - Эй маҳбубон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро муҳаббат аз Худост ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. Ҳар кӣ дӯст надорад, Худоро намешиносад, зеро Худо муҳаббат аст.

2. Румиён 13:8-10 - Аз касе чизе қарздор нашавед, ҷуз дӯст доштани якдигар, зеро касе ки дигареро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. Барои аҳком, ? □ зино накун, одамкуш накун, дуздӣ накун, тамаъ накун, ва ягон ҳукми дигаре дар ин калима ҷамъбаст шудааст: ? □ ёри худро мисли худ дӯст хоҳӣ дошт.??Муҳаббат ба ёри бадӣ намекунад; бинобар ин муҳаббат иҷроиши шариат аст.

2 Юҳанно 1:6 Ва муҳаббат он аст, ки мо аз рӯи аҳкоми Ӯ рафтор кунем. Ин аст ҳукм: чунон ки шумо аз ибтидо шунидаед, бар тибқи он рафтор кунед.

Муҳаббат бо риояи аҳкоми Худованд, ки аз ибтидо шунида шуда буд, зоҳир мешавад.

1. Зиндагӣ бо ишқ: рафтор кардан дар итоат ба аҳкоми Худо

2. Ҳаёти муҳаббат: қадам ба қадам бо дастурҳои Худо

1. 1 Юҳанно 5:3 - Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ӯро риоя кунем, ва аҳкоми Ӯ ғамгин нест.

2. Румиён 6:17 - Аммо Худоро шукр, ки шумо бандагони гуноҳ будед, вале аз таҳти дил ба он шакли таълимот, ки ба шумо таслим шудааст, итоат кардед.

2 Юҳанно 1:7 Зеро ки бисёре аз фиребгарон ба ҷаҳон ворид шудаанд, ки эътироф намекунанд, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст. Ин фиребгар ва зиддимасеҳ аст.

Бисёр одамоне вориди ҷаҳон шуданд, ки ҳақиқатро, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омада буд, рад мекунанд ва фиребгарон ва зиддимасеҳ ҳастанд.

1. Барои ростӣ истодан: Зарурати эътироф кардани Исои Масеҳ дар ҷисм омадааст

2. Анбиёи бардурӯғ ва фиребгарон: чӣ гуна зиддимасеҳро муайян кардан мумкин аст

1. 1 Юҳанно 4:1-3 - Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро

бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ба ҷаҳон анбиёи козиб бисьёр омадаанд.

2. Филиппиён 2:5-8 - Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост, ки гарчанде ки ӯ дар сурати Худо буд, баробарӣ бо Худоро чизи қобили қабул нашумурд, балки худро холӣ кард. ба сурати ғулом гирифта, дар симои одамон таваллуд шудааст.

2 Юҳанно 1:8 Ба худ нигоҳ кунед, ки мо он чиро, ки кардаем, аз даст надиҳем, балки мукофоти пурра ба даст орем.

Юҳанно хонандагони худро насиҳат мекунад, то боварӣ ҳосил кунанд, ки онҳо мукофотҳоеро, ки барои онҳо кор кардаанд, аз даст надиҳанд.

1. Парвариши мукофотҳои мо: аҳамияти худпарастӣ ва меҳнатдӯстӣ

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: самари меҳнати мо

1. Ғалотиён 6:7-8: Фирефта нашавед: Худоро тамасхур намекунанд, зеро ҳар кас мекорад, ҳамонро дарав мекунад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фаноро хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

2. Масалҳо 11:24-25: Кас бефоида медиҳад, аммо ҳама бойтар мешавад; дигаре он чизеро, ки бояд бидиҳад, нигоҳ медорад ва танҳо ранҷ мекашад. Ҳар кӣ баракат оварад, сарватдор мешавад ва ҳар кӣ об медиҳад, худаш об мешавад.

2 Юҳанно 1:9 Ҳар кӣ таҷовуз кунад ва дар таълимоти Масеҳ сокин набошад, Худо надорад. Ҳар кӣ дар таълимоти Масеҳ сокин аст, вай ҳам Падар ва ҳам Писарро дорад.

Касоне ки дар таълимоти Масеҳ сокинанд, ҳам Падар ва ҳам Писарро доранд, дар ҳоле ки онҳое ки дар таълимоти Масеҳ мӯътақид нестанд, Худо надоранд.

1. Аз таълимоти Масеҳ лаззат бурдан

2. Дар таълимоти Масеҳ устувор мондан

1. Забур 1:2 - "Аммо лаззати ӯ дар шариати Худованд аст, ва дар бораи шариати Ӯ

шабу рӯз мулоҳиза мекунад".

2. 2 Тимотиюс 3:16 - «Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои маззаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст».

2 Юҳанно 1:10 Агар касе назди шумо омада, ин таълимотро наоварад, ӯро ба хонаи худ қабул накунед ва ба Худо амр накунед.

Имондорон даъват карда мешаванд, ки касеро, ки таълимоти ҳақиқии Масеҳро наоварад, қабул накунанд ва нахоҳанд кард.

1. Пайравӣ ба таълимоти ҳақиқии Масеҳ: Чаро мо бояд таълимоти бардурӯғро рад кунем

2. Орзуи некӣ дар Худованд: Муҳимияти донистани ҳақиқат

1. Юҳанно 16:13 - «Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ки ӯ ба ихтиёри худ намегӯяд, балки ҳар он чиро мешунавад, хоҳад гуфт, ва он чиро ба шумо баён хоҳад кард. ки омадаанд».

2. Титус 1:9 - «Вай бояд каломи боэътимодеро, ки таълим дода шудааст, устувор нигоҳ дорад, то тавонад дар таълимоти солим дастур диҳад ва инчунин онҳоеро, ки хилофи он ҳастанд, маззаммат кунад».

2 Юҳанно 1:11 Зеро ҳар кӣ ба Худо суръатро талаб кунад, шарики аъмоли бади вай аст.

Мӯъминон набояд ҳамимононро, ки ба корҳои бад машғуланд, ташвиқ кунанд.

1. Хатари ширкат дар аъмоли бад

2. Қудрати рӯҳафтода кардани гуноҳ

1. Румиён 6:12-14 - Пас, бигзоред, ки гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмронӣ кунад, то ба ҳавасҳои бади он итоат кунед. Ҳеҷ як қисми худро ба гуноҳ ҳамчун олоти бадӣ насупоред, балки худро ба Худо пешкаш кунед, ки аз марг ба ҳаёт оварда шудаанд; ва ҳар як қисми худро ба ӯ ҳамчун олоти адолат пешкаш кунед.

14. 2 Қӯринтиён 6:14-17 - Бо беимонон юғи юғ нагиред. Зеро ки адолат ва бадӣ чӣ муштарак доранд? Ё рӯшноӣ бо зулмот чӣ шарике дошта метавонад? Байни Масеҳ ва Белиал чӣ гуна ҳамоҳангӣ вуҷуд дорад? Ё мӯъмин бо кофир чӣ умумият дорад? Байни маъбади Худо ва бутҳо чӣ мувофиқат вуҷуд дорад? Зеро ки мо маъбади Худои Ҳай ҳастем.

2 Юҳанно 1:12 Ман чизҳои зиёде доштам, ки ба шумо нависам, намехостам бо коғаз ва сиёҳ бинависам;

Юҳанно хоҳиши омаданашро баён мекунад, ки бевосита бо ҷомеа сухан гӯяд, то шодии онҳо пурра гардад.

1. Шодии ҳамкории воқеӣ

2. Баракати равобити ру ба ру

1. Филиппиён 2:2 - Шодии маро пурра гардонед, ки аз як ақл, як муҳаббат, якдилӣ ва якдил будан.

2. Румиён 15:13 - Бигзор Худои умед шуморо дар имон аз ҳама шодӣ ва осоиштагӣ пур гардонад, то ки шумо бо қуввати Рӯҳулқудс умеди фаровон дошта бошед.

2 Юҳанно 1:13 Фарзандони хоҳари баргузидаат ба ту салом мерасонанд. омин.

Ин порча саломи Юҳанно ба хоҳари баргузидаи ӯ ва фарзандони ӯ мебошад.

1. Муҳаббат ва сипос: Нерӯи саломи оддӣ

2. Вафодорӣ ва иртибот: қадр кардани муносибатҳои маҳбуби мо

1. Румиён 12:10 - ? якдигарро бо мехру муҳаббати бародарона. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.??

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - ? Пас, якдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод кунед, чунон ки мекунед.??

3 Юҳанно 1 номаи кӯтоҳест, ки аз ҷониби Юҳаннои расул навишта шудааст. Ин боб ба мавзӯъҳо, аз қабили меҳмоннавозӣ, дастгирии ҳамимонон ва муқоисаи

намунаҳои нек ва бад диққат медиҳад.

Сархати 1: Боб бо муроҷиати муаллиф ба Ғой оғоз мешавад ва аз шунидани он, ки Ғой дар роҳи ростӣ рафтор мекунад ва ба ҳамимонон муҳаббат зоҳир мекунад, шодии худро баён мекунад (3 Юҳанно 1:1-4). Муаллиф Ғойусро барои меҳмоннавозӣ нисбат ба бародарони сайёр, ки Инҷилро паҳн мекунанд, таъриф мекунад (3 Юҳанно 1:5-6). Ӯ Ғоюсро ташвиқ мекунад, ки минбаъд низ ин коргаронро ба хотири исми Масеҳ дастгирӣ кунад, зеро онҳо ба хотири Ӯ баромадаанд ва бояд дар сафарашон ба онҳо кӯмак кунанд (3 Юҳанно 1:7-8).

Параграфи 2: Дар оятҳои 9-10, зикри Диотреф вуҷуд дорад - мисоли манфӣ. Муаллиф Диотрефро барои рафтори мағрураш ва аз қабули ҳокимият аз пешвоёни расул саркашӣ карданаш танқид мекунад. Ӯ огоҳ мекунад, ки вақте ки меояд, диққати худро ба аъмоли Диотреф ҷалб хоҳад кард (3 Юҳанно 1:9-10). Аз тарафи дигар, муаллиф Деметриусро ҳамчун намунаи хубе ситоиш мекунад, ки аз ҳама ва аз худи ҳақиқат шаҳодати хуб гирифтааст (3 Юҳанно 1:11-12).

Параграфи 3: Аз байти 13 то охири боб, муаллиф номаи худро бо изҳори хоҳиши рӯ ба рӯ дидани Гайс анҷом медиҳад. Ӯ аз дӯстоне, ки ба ӯ ва Ғоюс маълуманд, салом мефиристад (3 Юҳанно 1:13-14). Муаллиф изҳори умедворӣ мекунад, ки сулҳ бо Ғой бошад ва аз номи дӯстони алоҳида салом мерасонад (3 Юҳанно 1:15).

Хулоса, боби якуми Номаи сеюми Юҳаннои ҳавворӣ Ғойро барои меҳмоннавозӣ нисбат ба бародарони сайёр, ки Инҷилро паҳн мекунанд, таъриф мекунад. Он барои дастгирии доимии ин коргарон ба номи Масеҳ ташвиқ мекунад. Дар ин боб инчунин мисоли манфии Диотрефс, ки аз қабули ҳокимият саркашӣ мекунад, таъкид мекунад ва онро бо намунаи мусбати Диметриус, ки шаҳодати хуб мегирад, муқоиса мекунад. Муаллиф хохиши дидори шахсии худро баён карда, дар хотима бо фиристодани саломи дустони хамдигар ва изхори умед ба сулх.

3 Юҳанно 1:1 Пирон ба Ғоюси маҳбуб, ки ман ӯро дар ростӣ дӯст медорам.

Юҳанно, пири ҷамъомад ба Ғоюс, ки ӯро дар ҳақиқат дӯст медорад, номаи рӯҳбаландкунанда менависад.

1. Арзиши ҳақиқат ва ишқи ҳақиқӣ

2. Қувваи сухани рӯҳбаландкунанда ва рӯҳбаландкунанда

1. Румиён 12:9-10 - Бигзор муҳаббат бе риё бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба чизи хуб часпида. Нисбат ба якдигар бо мехри бародарона мехрубон бошед, то ки

якдигарро эхтиром кунед.

2. 1 Таслӯникиён 5:11 - Пас, якдигарро тасаллӣ диҳед ва якдигарро обод кунед, чунон ки шумо низ мекунед.

3 Юҳанно 1:2 Эй маҳбубон, ман пеш аз ҳама мехоҳам, ки ту комёб шавӣ ва саломат бошӣ, чунон ки ҷони ту обод бошад.

Юҳанно Гайусро ташвиқ мекунад, ки дар ҷустуҷӯи шукуфоӣ ва саломатӣ дар ҷустуҷӯи рушди рӯҳонӣ бошад.

1: Аз паи шукуфоӣ дар ҳаёт

2: Рушди рӯҳонӣ ва саломатӣ

1: Филиппиён 4:12-13 - Ман медонам, ки муҳтоҷ будан чист ва ман медонам, ки фаровонӣ чист. Ман сирри қаноатмандӣ дар ҳама гуна вазъиятро омӯхтам, хоҳ серӣ бошад, хоҳ гурусна, хоҳ дар фаровонӣ ва хоҳ дар камбизоат.

2: Матто 6:33 - Аммо аввал Малакути Ӯ ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо низ дода мешавад.

3 Юҳанно 1:3 Зеро ки ман хеле шод шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростӣ дар ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ.

Муаллифи китоби 3 Юҳанно аз шодӣ пур шуд, вақте ки бародарон дар бораи ҳақиқате, ки дар дохили шахсе, ки онҳо дар назар дошт, шаҳодат доданд.

1. Шодии Зиндагӣ дар Ҳақиқат - Чӣ тавр дар зиндагии ростӣ шодии ҳақиқиро пайдо кардан мумкин аст.

2. Қувваи шаҳодат - Муҳимияти шаҳодатҳо ва чӣ гуна онҳо метавонанд ба атрофиёни мо таъсири мусбӣ расонанд.

1. Қӯлассиён 3:17 - Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳамаашро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба василаи Ӯ ба Худо ва Падарро шукр гӯед.

2. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ

дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо чист.

3 Юҳанно 1:4 Ман хурсандии бузургтар аз шунидани он нест, ки фарзандонам дар ростӣ рафтор мекунанд.

Вақте ки Юҳанно шунид, ки фарзандонаш мувофиқи ҳақиқат зиндагӣ мекунанд, хурсандии амиқ баён мекунад.

1. Шодии донистани он ки фарзандони мо дар ҳақиқат қадам мезананд

2. Тарбияи фарзандони мо барои ҷалоли Худо

1. Масалҳо 22:6 - Кӯдакро ба роҳе, ки бояд биравад, таълим диҳед, ва вақте ки пир шавад, аз он дур нахоҳад шуд.

2. Эфсӯсиён 6:4 - Падарон, фарзандони худро ба хашм наоваред, балки онҳоро дар тарбия ва насиҳати Худованд тарбия кунед.

3 Юҳанно 1:5 Эй маҳбубон!

Юҳанно Ғоюсро барои хидмати содиқонааш ҳам ба имондорон ва ҳам ба беимонон таъриф мекунад.

1. Қувваи хидмати содиқона: Чӣ тавр рафтори мо аз сухан баландтар аст

2. Арзиши меҳрубонӣ ба бегонагон: Дарси 3 Юҳанно

1. Ғалотиён 6:10: "Бинобар ин, ба қадри имкон, ки мо дорем, ба ҳама одамон, хусусан ба онҳое, ки ба оилаи имондорон тааллуқ доранд, некӣ кунем."

2. Ибриён 13: 1-3: "Якдигарро ҳамчун бародарону хоҳарон дӯст доред. Фаромӯш накунед, ки меҳмоннавозӣ ба бегонагон, зеро бо ин кор баъзе одамон ба фариштагон меҳмоннавозӣ зоҳир кардаанд, ки худашон надонистаанд. Онҳоеро, ки дар зиндон ҳастанд, ба ёд ored. гӯё шумо бо онҳо дар зиндон будед, ва онон, ки зулм мекунанд, гӯё худатон азоб мекашед».

3 Юҳанно 1:6 Онҳое ки дар бораи хайрияи ту дар назди калисо шаҳодат додаанд;

Юҳанно хонандаро ташвиқ мекунад, ки ба одамони ниёзманд ба таври илоҳӣ кӯмак кунад.

1. Худо моро даъват мекунад, ки дигаронро дӯст дорем ва ба дигарон хизмат кунем

2. Амал кардани хайрияи Худо дар ҳаёти мо

1. 1 Юҳанно 3:17 - «Аммо агар касе дорои моли дунё бошад ва бародари худро дар мӯҳтоҷ бубинад, вале дилашро бар зидди ӯ маҳкам кунад, чӣ гуна муҳаббати Худо дар вай сокин аст?»

2. Яъқуб 1:27 - "Дине, ки дар назди Худои Падар, пок ва беайб аст, ин аст: ба аёдати ятимон ва бевазанон дар андӯҳашон биравад ва худро аз ҷаҳон олуда нигоҳ дорад".

3 Юҳанно 1:7 Зеро ки онҳо ба хотири исми Ӯ берун рафта, аз ғайрияҳудиён чизе нагирифтанд.

Муъминон ташвиқ карда мешаванд, ки ба дигарон дар ниёзманд кӯмак кунанд, бидуни интизори чизе.

1. «Қудрати фидокорӣ»

2. «Шоди хизмат ба дигарон»

1. Матто 6:1-4 «Эҳтиёт бошед, ки корҳои хайрияи худро дар назди одамон ба ҷо наоваред, то ки ба онҳо зоҳир шавед. Дар акси ҳол шумо аз Падари осмониатон мукофоте нахоҳед дошт. Пас, ҳангоме ки як кори хайре мекунед, дар пеши худ карнай нанавозед, чунон ки риёкорон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то ки аз мардум ҷалол ёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо мукофоти худро доранд. Аммо чун садақа кунед, дасти чапат аз кори дасти ростат хабар надиҳад».

2. Аъмол 20:35 «Бо чунин меҳнат кардан ба шумо аз ҳар ҷиҳат нишон додам, ки нотавононро дастгирӣ кунед. Ва суханони Исои Худовандро дар хотир нигоҳ доред, ки Ӯ гуфтааст: "Додан аз гирифтан баракаттар аст"».

3 Юҳанно 1:8 Пас, мо бояд чунинҳоро қабул кунем, то шарики ростӣ бошем.

Мо бояд одамонеро, ки ба таблиғи ҳақиқат мусоидат мекунанд, истиқбол кунем.

1. «Пешвози тарғибкунандагони ҳақиқат»

2. «Кӯмак ба таблиғгарони ҳақиқат»

1. Филиппиён 2:3-4 - "Ҳеҷ кореро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ва ғурур накунед, балки бо фурӯтанӣ дигаронро аз худ муҳимтар ҳисоб кунед. Бигзор ҳар яки шумо на танҳо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ нигоҳ кунед."

2. Масалҳо 11:25 - "Ҳар кӣ баракат меорад, сарватдор мешавад ва касе ки об медиҳад, худаш об мешавад".

3 Юҳанно 1:9 Ман ба калисо навиштам, аммо Диотрефс, ки дӯст медорад, дар байни онҳо бартарӣ дошта бошад, моро қабул намекунад.

Юҳанно калисои Диотрефсро огоҳ мекунад, ки бартарият доштанро дӯст медорад ва аз қабули Юҳанно худдорӣ мекунад.

1. Мисли Диотрефс набошед, ба ҷои бартарӣ фурӯтаниро биҷӯед.

2. Муҳимияти қабули дигарон ва тақсим накардани калисо.

1. Филиппиён 2:3-4 "Ҳеҷ чизро аз рӯи шӯҳратпарастӣ ё ғурури барҳақ анҷом надиҳед. Баръакс, дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон болотар арзёбӣ кунед, на ба манфиати худ, балки ҳар яки шумо ба манфиати дигарон."

2. Румиён 15:7 «Пас, якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ шуморо қабул кард, то Худоро ҳамду сано оварад».

3 Юҳанно 1:10 Бинобар ин, агар ман биёям, корҳои вайро ба ёд хоҳам овард, ки вай бо суханони бад бар зидди мо мекунад; ва бо он қаноат намекунад, ва худаш бародаронро қабул намекунад ва хоҳишмандонро манъ карда, онҳоро берун мекунад. аз калисо.

Юҳанно хонандагонро дар бораи шахсе огоҳ мекунад, ки бар зидди онҳо бадгӯӣ мекунад ва ҳамимононро қабул намекунад, ҳатто то он дараҷае меравад, ки

онҳоро аз калисо берун кунад.

1. Аз лабони худ ба суханони бадқасдона роҳ надиҳед, балки ба ҷои он ҳамимононро бо оғӯши кушод истиқбол кунед.

2. Бо меҳрубонӣ ва муҳаббат сухан гӯед, то обод созад, на хароб.

1. Эфсӯсиён 4:29 - Бигзор аз даҳони шумо сухани таҳқиромез набарояд, балки фақат он чизе ки барои обод кардан хуб аст, ба шарте, ки он ба шунавандагон файз бахшад.

2. Румиён 12:10 - Якдигарро бо муҳаббати бародарона дӯст доред. Дар иззат аз якдигар бартарӣ диҳед.

3 Юҳанно 1:11 Эй маҳбубон, аз паи бадӣ на, балки ба некӣ пайравӣ кунед. Ҳар кӣ некӣ мекунад, аз Худост, лекин ҳар кӣ бадӣ мекунад, Худоро надидааст.

Ба некӣ пайравӣ кунед, на ба бадӣ, зеро некӯкорон аз Худо ҳастанд, дар ҳоле ки бадкорон Худоро надидаанд.

1) Қувваи некӣ: А дар бораи он ки чӣ гуна пайравӣ кардан ба роҳи нек моро ба Худо наздик мекунад.

2) Хатарҳои бадӣ: А дар бораи чӣ гуна бадӣ метавонад моро аз Худо дур кунад.

1) Румиён 12:9-10: Бигзор муҳаббат самимӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед; ба некӣ сахт нигоҳ доред.

2) Яъқуб 4:17: Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

3 Юҳанно 1:12 Димитриус дар бораи ҳама ва дар бораи худи ростӣ хабари хубе дорад; оре, ва мо низ шаҳодат медиҳем; ва шумо медонед, ки китоби мо рост аст.

Деметриусро бо хислати некаш иззату эхтиром менамуданд ва таъриф мекарданд. Мо ба кори пуршарафи у шаходат дода метавонем.

1: Мо аз намунаи Деметриус дар бораи доштани обрӯи хуб омӯхта метавонем.

2: Биёед саъй кунем, ки хислатамон мисли Деметриус шарафманд гардад ва бо корҳои нек машҳур гардад.

1: Масалҳо 22: 1 "Номи нек бояд аз сарвати бузург интихоб шавад, ва илтифот аз нуқра ва тилло беҳтар аст".

2: 1 Тимотиюс 3:7 "Ва ӯ бояд дар миёни онҳое ки дар берунанд, шаҳодати хубе дошта бошад, то ки ба маломат ва доми иблис наафтад."

3 Юҳанно 1:13 Ман чизҳои зиёде доштам, ки бинависам, аммо намехоҳам бо сиёҳӣ ва қалам ба ту бинависам:

Мактуб навиштан бисёр буд, аммо ба ҷои навиштан сухан гуфтанро ихтиёр кард.

1: Суханони мо метавонанд аз он чизе ки мо менависем, баландтар сухан гӯянд.

2: Худо мехоҳад, ки мо калимаҳои худро барои муошират бо ҳамдигар истифода барем.

1: Яъқуб 3:5-6 - Ҳамин тавр, забон як узви хурд аст ва аз чизҳои бузург фахр мекунад. Инак, чӣ қадар бузург аст оташи андак афрӯхт! Ва забон оташ аст, ҷаҳони шарорат; забон дар андоми мо низ ҳамин тавр аст, ки тамоми баданро палид мекунад ва роҳи табиатро оташ мезанад; ва оташи дӯзах фурӯзон мешавад.

2: Қӯлассиён 4:6 - Бигзор сухани шумо ҳамеша бо файз ва бо намак пухта бошад, то бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб додан лозим аст.

3 Юҳанно 1:14 Аммо боварӣ дорам, ки ба зудӣ туро хоҳам дид ва мо рӯ ба рӯ сӯҳбат хоҳем кард. Салом бар шумо. Дӯстони мо ба шумо салом мегӯянд. Ба дӯстон бо ном салом гӯед.

Муаллиф умедвор аст, ки соҳиби ин номаро ба зудӣ бубинад ва ба онҳо орзуҳои неки худро мерасонад. Вай инчунин ба дӯстони қабулкунанда салом мерасонад ва хоҳиш мекунад, ки онҳо бо номашон салом гӯянд.

1: Мо набояд ҳеҷ гоҳ фаромӯш накунем, ки одамонро дар ҳаёти худ қадр кунем ва аҳамияти зоҳир кардани муҳаббат ва эҳтиром ба онҳо.

2: Мо бояд ҳамеша саъй кунем, ки бо атрофиёнамон муносибатҳои пурмазмун нигоҳ дорем ва ин кӯшишро дар бар мегирад, ки бо номи онҳо салом гӯем.

1: Филиппиён 2:3-5 - Бо шӯҳратпарастӣ ва ғурур ҳеҷ кор накунед, балки дар фурӯтанӣ дигаронро аз худатон муҳимтар ҳисоб кунед. Бигузор хар яки шумо на танхо ба манфиати худ, балки ба манфиати дигарон низ назар кунед. Ин фикрро дар байни худ дошта бошед, ки он дар Исои Масеҳ аз они шумост.

2: Луқо 6:31 - Бо дигарон ҳамон тавре ки мехостед, ки онҳо бо шумо кунанд.

Яҳудо 1 номаи кӯтоҳест, ки аз ҷониби Яҳудо, бародари Яъқуб ва бандаи Исои Масеҳ навишта шудааст. Ин боб ба мавзӯъҳое, аз қабили мубориза барои имон, огоҳӣ аз муаллимони козиб ва насиҳати мӯъминон ба устуворӣ равона шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Яҳудо номаи худ ба онҳое, ки даъват шудаанд, дар Худои Падар маҳбубанд ва барои Исои Масеҳ нигоҳ дошта мешаванд (Яҳудо 1:1). Ӯ нияти аввалини худро дар бораи нақоти муштараки онҳо навиштан изҳор мекунад, аммо маҷбур аст, ки онҳоро водор кунад, ки барои имоне, ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, ҷиддан мубориза баранд, зеро баъзе шахсони нодида ворид шуданд, яъне одамони худотарс, ки файзи Худоро ба шаҳвонӣ табдил медиҳанд ва Исои Масеҳро инкор мекунанд (Яҳудо). 1:3–4). Яҳудо ба хонандагони худ ҳукмҳои пешинаи онҳоеро, ки аз Худо рӯй гардонда буданд, хотиррасон мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки ин муаллимони козиб бо чунин оқибатҳо дучор хоҳанд шуд (Яҳудо 1:5–7).

Параграфи 2: Дар оятҳои 8-16, ба тавсифи хусусиятҳо ва амалҳои ин муаллимони бардурӯғ диққати махсус дода шудааст. Яҳудо онҳоро ба Қобил, Билъом ва Қӯраҳ — шахсиятҳои таърихӣ, ки бо исёни худ бар зидди Худо машҳуранд, муқоиса мекунад. Ӯ рафтори нопоконаи онҳоро таъкид мекунад, дар бораи чизҳое, ки онҳо намефаҳманд, бадгӯй мекунанд, ба бадахлоқии ҷинсӣ даст мезананд, ҳокимиятро рад мекунанд ва дар байни имондорон ихтилоф меандозанд (Яҳудо 1:8-16). Муаллиф минбаъд онҳоро ҳамчун ғамгин, айбҷӯён тавсиф мекунад, ки на аз ҷониби Рӯҳ роҳнамой кардани хоҳишҳои худашон.

Сархати 3: Аз ояти 17 то охири боб, Яҳудо хонандагони худро насиҳат мекунад, ки огоҳиҳои ҳавворияҳро дар бораи ин масхаракунандагон дар вақти охир ба ёд оранд. Ӯ имондоронро ташвиқ мекунад, ки ҳангоми дуо дар Рӯҳулқудс худро дар имони муқаддаси худ обод кунанд (Яҳудо 1:17-20). Муаллиф ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки ба онҳое, ки шубҳа доранд, марҳамат кунанд, аммо инчунин оқил бошанд ва дигаронро аз оташ рабуда, нақот диҳанд (Яҳудо 1:22-23). Яҳудо номаи худро бо изҳори ҳамду сано ба Худо, ки қодир аст, ки имондоронро аз пешпохӯрӣ нигоҳ дорад ва онҳоро дар ҳузури худ беайб муаррифӣ кунад, бо шодии бузург анҷом медиҳад (Яҳудо 1:24-25).

Хулоса, боби якуми Номаи Яҳудо имондоронро даъват мекунад, ки барои имон

мубориза баранд ва аз муаллимони козиб, ки файзи Худоро вайрон мекунанд, ҳушдор медиҳад. Дар он хислатҳо ва аъмоли ин фиребгарон тасвир шуда, онҳоро бо шахсиятҳои таърихие, ки бо исёни худ бар зидди Худо шинохта шудаанд, муқоиса мекунад. Ин боб мӯъминонро даъват мекунад, ки огоҳиҳои ҳавриёнро ба ёд оранд, худро дар имон обод кунанд, ба шубҳакунандагон раҳм кунанд ва оқил бошанд. Он бо ҳамду сано ба Худо барои қобилияти Ӯ барои нигоҳ доштани мӯъминон аз пешпохӯрӣ ва беайб ба ҳузури Ӯ пешниҳод анҷом меёбад.

Яҳудо 1:1 Яҳудо, бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб, ба онҳое ки Худои Падар тақдис кардаанд ва дар Исои Масеҳ нигоҳ дошта шудаанд ва нидо кардаанд:

даъват шудаанд, менависад .

1. Имтиёзи даъват шудан аз ҷониби Худо

2. Ҳаёти муқаддас ба воситаи Исои Масеҳ

1. 1 ба Қӯринтиён 1:2 - «Ба калисои Худо, ки дар Қӯринт аст, ба онҳое, ки дар Исои Масеҳ тақдис шудаанд ва барои муқаддас шудан даъват шудаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳама ҷо исми Худованди мо Исои Масеҳро мехонанд, Худованд ва мо».

2. 1 Петрус 1:15-16 - «Лекин, чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддас ҳастам"».

Яҳудо 1:2 Бар шумо марҳамат, ва осоиштагӣ ва муҳаббат афзун гардад.

Яҳудо имондоронро ташвиқ мекунад, ки марҳамат, осоиштагӣ ва муҳаббатро эҳсос кунанд.

1. Раҳмати фаровон: Эҳсоси муҳаббати бепоёни Худо

2. Сулҳи фаровон: Дар тӯфонҳои зиндагӣ лангар шудан

1. Румиён 5:20-21 - "Аммо дар ҷое ки гуноҳ зиёд мешуд, файз боз ҳам афзунтар мешуд, ба тавре ки гуноҳ дар мамот ҳукмронӣ мекард, ончунон файз низ ба воситаи адолат ҳукмрон хоҳад шуд, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба ҳаёти ҷовидонӣ мебарад."

2. Ишаъё 26:3 - «Онҳоеро, ки ақлашон устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро онҳо ба Ту таваккал мекунанд».

Яҳудо 1:3 Азизонам, ҳангоме ки тамоми кӯшишро ба харҷ додам, ки дар бораи наҷоти умумӣ ба шумо нависам, лозим буд, ки ба шумо нависам ва шуморо насиҳат намоям, ки барои имоне ки як вақтҳо ба муқаддасон дода шуда буд, мубориза баред.

Яҳудо имондоронро даъват мекунад, ки барои имоне, ки ба муқаддасон дода шудааст, мубориза баранд.

1. Бар пояи Имон устувор будан

2. Чаро мо бояд барои имон мубориза барем

1. Ибриён 10:23-24 - Биёед иқрор шудани умеди худро бе тардид нигоҳ дорем, зеро касе ки ваъда додааст, амин аст. Ва биёед дида бароем, ки чӣ тавр якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек бармеангезем.

2. Эфсӯсиён 6:13-17 - Пас, тамоми зиреҳи Худоро бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ кунед ва ҳама чизро карда, устувор истода бошед. Пас, биистед, ки камарбанди ростиро маҳкам баста ва синаи адолатро дар бар кунед.

Яҳудо 1:4 Зеро баъзе касон бехабарона даромада буданд, ки пештар ба ин маҳкумият таъин шуда буданд, одамони осир, файзи Худои моро ба фисқу фуҷур табдил дода, Худованд Худои ягона ва Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекарданд.

Яҳудо бар зидди баъзе одамони осиён ва золимон, ки ба калисо ворид шуда, файзи Худоро ба фисқу фуҷур табдил додаанд ва Худованди ягона ва Наҷотдиҳандаи Ӯ Исои Масеҳро инкор кардаанд, огоҳ мекунад.

1. Зиндагии худотарсӣ Мувофиқи Яҳудо 1:4

2. Хатари инкор кардани Худованд Худои ягона ва Худованди мо Исои Масеҳ

1. Румиён 6:1-2, Пас мо чӣ гӯем? Оё мо дар гуноҳ бимонем, то файз фаровон шавад? Худо накунад. Чӣ гуна мо, ки барои гуноҳ мурдаем, дигар дар он зиндагӣ кунем?

2. Ибриён 10:29, Ба гумони шумо, оё Ӯро, ки Писари Худоро зери по кардааст ва хуни аҳдро, ки бо он муқаддас гардида буд, чизи нопок ҳисоб кардааст, сазовори ҷазои сахттар мешуморед?

Яҳудо 1:5 Пас, ман шуморо ба хотир хоҳам овард, гарчанде ки шумо як вақт медонистед, ки чӣ гуна Худованд қавмро аз замини Миср раҳонида, беимононро несту нобуд кард.

Яҳудо ба мӯъминон қудрати наҷотбахши Худо ва ҳукми Ӯро бар касоне, ки имон намеоваранд, хотиррасон мекунад.

1. Вафодорӣ ва ҳукми Худо

2. Куфр ва оқибатҳои куфр

1. Румиён 8:28 Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст.

2. Забур 37:28 Зеро ки Худованд довариро дӯст медорад, ва муқаддасони Худро тарк намекунад; онҳо то абад нигоҳ дошта мешаванд, вале насли шарирон нест карда мешавад.

Яҳудо 1:6 Ва фариштагонро, ки мулки аввалини худро нигоҳ надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, Ӯ дар занҷирҳои абадӣ дар зери торикӣ то доварии рӯзи бузург нигоҳ дошт.

Ин порча дар бораи фариштагон сухан меронад, ки дар ҷои аслии худ намондаанд ва ба ҷои он барои рӯзи доварӣ дар торикӣ занҷирбанд шудаанд.

1. Хавфи беитоатӣ: омӯзиши Яҳудо 1:6

2. Оқибатҳои исён: Санҷиши Яҳудо 1:6

1. Ишаъё 14:12-15: Чӣ гуна ту аз осмон афтодӣ, ситораи субҳ, писари субҳ! Ту ба замин партофта шудай, эй ки як вақтҳо халқҳоро хоксор кардай!

2. 2 Петрус 2:4-9: Зеро, агар Худо ба фариштагон, вақте ки онҳо гуноҳ мекарданд,

амон надода, онҳоро ба дӯзах фиристод ва онҳоро дар занҷири зулмот қарор дод, то ки барои доварӣ нигоҳ дошта шаванд;

Яҳудо 1:7 Чунон ки Садӯм ва Амӯро ва шаҳрҳои гирду атрофи онҳо ба зино дода шуда, аз паи ҷисмҳои бегона мераванд, интиқом аз оташи абадӣ мекашанд.

Шаҳрҳои шарири Садӯм ва Амӯро барои мисол оварда шудаанд, ки аз интиқом аз оташи абадӣ азоб мекашанд.

1. Хатари пайравӣ ба ҷисми бегона ва оқибатҳои гуноҳ.

2. Адолат ва раҳмати Худо ба воситаи интиқом аз оташи ҷовидонӣ.

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо бар зидди ноадолатӣ.

2. 2 Петрус 2:6-9 - Доварии Худо нисбати бадкорон.

Яҳудо 1:8 Ба ҳамин монанд, ин хоббинони палид ҷисмро палид мекунанд, ҳукмронӣ мекунанд ва дар бораи ҷалолҳо бад мегӯянд.

Ин хоббинон ҷисмро палид мекунанд, ҳокимиятро нафрат мекунанд ва бар зидди ҳокимиятҳои таъинкардаи Худо куфр мегӯянд.

1: Ба ҳокимиятҳои таъинкардаи Худо итоат кунед ва ба ҳокимияти онҳоро эҳтиром кунед.

2: Баданро наҷисед ва бар зидди ҳокимиятҳои таъинкардаи Худо куфр нагӯед.

1: Румиён 13:1-2 Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои олӣ итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд.

2: 1 Петрус 2:13-15 Ба ҳар фармони инсонӣ ба хотири Худованд итоат кунед: хоҳ подшоҳ бошад, хоҳ олӣ; Ё ба ҳокимон, чунон ки ба онҳое ки Ӯ барои ҷазои бадкорон ва барои ситоиши неккорон фиристода шудааст. Зеро иродаи Худо чунин аст, то ки бо некӣ шумо надонистани одамони нодонро хомӯш кунед.

Яҳудо 1:9 Аммо фариштаи Микоил, вақте ки бо иблис дар бораи бадани Мусо баҳс мекард, ҷуръат накард, ки ба ӯ айбномаи таҳқиромез оварад, балки гуфт:

«Худованд туро мазаммат кунад».

Сарфаришта‌и Микоил ҳангоми мубориза бо иблис ба Худо эҳтиром зоҳир кард ва аз пешниҳоди айбномаи таҳқиромез бар зидди ӯ худдорӣ кард.

1. Муҳимияти эҳтиром ба қудрати Худо дар ҳама гуна вазъият.

2. Қудрати Худо барои мазаммат кардани шайтон.

1. Эфсӯсиён 6:12 - Зеро мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем.

2. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Яҳудо 1:10 Аммо онҳо дар бораи чизҳое, ки намедонанд, бадгӯӣ мекунанд, вале он чиро, ки табиатан медонанд, ҳамчун ҳайвони ваҳшӣ, дар он чизҳо худашонро фосид мекунанд.

Инхо бехабар гап мезананд ва рафтори худро вайрон мекунанд.

1. Хатари бехабар сухан гуфтан

2. Рафтори фасодкунанда: Огоҳӣ аз ҷаҳолат

1. Масалҳо 12:15 - Роҳи аблаҳ дар назари ӯ дуруст аст, аммо касе ки ба маслиҳат гӯш медиҳад, доно аст.

2. Яъқуб 1:19 - Пас, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад.

Яҳудо 1:11 Вой бар ҳоли онҳо! зеро ки онҳо бо роҳи Қобил рафтанд, ва барои музд аз паи гумроҳии Билъом тамаъкорона давида, дар баҳсу мунозираи Қур ҳалок шуданд.

Ин порча онҳоеро, ки бо роҳи Қобил, гумроҳии Билъом ва даъвои Корк пайравӣ мекунанд, маҳкум мекунад.

1. Огоҳии Худо ба пайравони роҳи гумроҳ

2. Хатари тамаъ ва ҷӯёи фоида

1. Масалҳо 15:27 Ҳар кӣ ба фоидаи худ тамаъ мекунад, хонаи худро ба изтироб меорад; лекин ҳар кӣ аз ҳадяҳо нафрат дорад, зинда хоҳад монд.

2. 1 ба Қӯринтиён 6:9-10 Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фиреfта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на зинокорон, на занона, на бадкирдорон, на дуздон, на тамаъкорон, на майзадагон, на бадгӯён, на тамаъкорон – вориси Малакути Худо нахоҳанд шуд.

Яҳудо 1:12 Инҳо доғҳо дар зиёфатҳои хайрияи шумо ҳастанд, вақте ки онҳо бо шумо зиёфат мекунанд ва бе тарсу ҳарос худро мехӯранд: абрҳои беобанд, ки бо шамол мекашанд; дарахтоне, ки меваашон пажмурда, бе мева, ду бор мурда, аз реша канда;

1. Эҳтиёт будан аз онҳое, ки аз табиати неки мо истифода мекунанд

2. Саъй кардан, ки барои Худованд самар оварад

1. Матто 7:15-20 - Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки бо либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда ҳастанд.

2. Яъқуб 5:7-8 - Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Инак, деҳқон мунтазири меваи гаронбаҳои замин аст ва барои он сабри зиёд дорад, то даме ки борони барвақт ва охирин борид.

Яҳудо 1:13 Мавҷҳои пурталотуми баҳр, ки кафк мебароранд, хиҷили худро мебароранд; ситораҳои овора, ки то абад барояшон сиёҳии зулмот маҳфуз аст.

Мавҷҳои пурталотум ва ситораҳои саргардон мисоли касонест, ки берун аз фазлу раҳмати Худо ҳастанд ва то абад торикӣ хоҳанд монд.

1: Файз ва марҳамати Худо ба ҷои торикӣ роҳи наҷот ва ҳаёти ҷовидонаро пешкаш мекунад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар файз ва марҳамати Худо бошем ва мувофиқи иродаи Ӯ зиндагӣ кунем.

1: Эфсӯсиён 2: 4-5 - "Аммо Худо, ки дар марҳамат бой буд, ба сабаби муҳаббати бузурге ки Ӯ моро бо он дӯст дошт, ҳатто вақте ки мо дар гуноҳҳои худ мурда будем, моро бо Масеҳ зинда кард, - шумо бо файз ҳастед. наҷот ёфт».

2: Титус 3: 4-7 - "Аммо вақте ки некӣ ва меҳрубонии Худои Наҷотдиҳандаи мо зоҳир шуд, Ӯ моро на барои аъмоле, ки мо дар адолат анҷом медиҳем, балки аз рӯи марҳамати Худ, бо шустани эҳё ва навсозии Рӯҳулқудсро, ки Ӯ ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бар мо ба таври фаровон рехт, то ки мо бо файзи Ӯ сафед шуда, вориси умеди ҳаёти ҷовидонӣ гардем».

Яҳудо 1:14 Ва Ҳанӯх, ки ҳафтумин аз Одам буд, дар бораи инҳо нубувват карда, гуфт: «Инак, Худованд бо даҳ ҳазор муқаддасони Худ меояд.

Пешгӯии Ҳанӯх, насли ҳафтуми Одам, ки Худованд бо бисёре аз муқаддасонаш меояд.

1. Умеди омадани Худованд: Фаҳмидани Каломи пайғамбаронаи Ҳанӯх

2. Ҳузури мӯъмини Худо: Қадам бо Худо дар байни наслҳо

1. Забур 50:3-5 - Худои мо хоҳад омад, ва хомӯш нахоҳад монд: оташ пеши Ӯро фурӯ хоҳад бурд, ва гирду атрофаш сахт тундбод хоҳад буд. Ӯ аз боло ба осмон ва ба замин нидо хоҳад кард, то ки қавми Худро доварӣ кунад. муқаддасони Маро назди Ман ҷамъ кунед; Онҳое ки бо қурбонӣ бо ман аҳд бастаанд.

2. Ишаъё 60:1-5 - Бархез, дурахшон шав; зеро ки нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафтааст. Зеро, инак, зулмот заминро фаро хоҳад гирифт, ва қавмро зулмот фаро хоҳад гирифт; Ва халқҳо ба нури ту хоҳанд омад, ва подшоҳон ба равшании эҳёи ту хоҳанд омад. Чашмони худро ба гирду атроф боло кун ва бубин: ҳама ҷамъ шуда, назди ту меоянд: писаронат аз дур хоҳанд омад, ва духтарони ту дар паҳлӯи ту шир хоҳанд шуд.

Яҳудо 1:15 То ки ҳамаро доварӣ кунад ва ҳамаи осиёнеро, ки дар миёни онҳост, ба тамоми аъмоли ношоистаашон, ки ба худоӣ содир кардаанд ва ба ҳама суханони сахтгиронаи худ, ки гунаҳкорони осиён бар зидди Ӯ гуфтаанд, бовар кунонад.

Яҳудо ба мо хотиррасон мекунад, ки ҳаёти худотарсӣ дошта бошем ва гунаҳкоронро барои аъмол ва суханони нохудонаашон ҳукм ва маҳкум кунем.

1. "Зиндагии Худой: Даъвати фаврии Яҳудо"

2. "Маҳкум кардани гунаҳкорон: Насиҳати Яҳудо"

1. Румиён 12:1-2 - Бинобар ин, ман аз шумо, эй бародарон ва хоҳарон, бо назардошти марҳамати Худо, хоҳиш менамоям, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед - ин ибодати ҳақиқӣ ва дурусти шумост. Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

2. Ғалотиён 6:7-8 - Фирефта нашавед: Худоро тамасхур кардан мумкин нест. Одам он чи мекорад, дарав мекунад. Ҳар кӣ мекорад, то ба ҷисми худ писанд ояд, аз ҷисм ҳалок хоҳад шуд; ҳар кӣ мекорад, то ки ба Рӯҳ писанд ояд, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид.

Яҳудо 1:16 Инҳо шикояткунандагон ва шикояткунандагон ҳастанд, ки аз рӯи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд; ва даҳони онҳо суханони дабдабанок ба забон меоранд, ки одамонро аз рӯи бартарият ба ҳайрат меорад.

Яҳудо имондоронро ҳушдор медиҳад, ки аз онҳое, ки риёкоранд ва барои ба даст овардани манфиатҳо хушомадгӯй мекунанд, эҳтиёт бошанд.

1. Аз риёкории хушомадгӯй ҳазар кунед

2. Бо ваъдаҳои бардурӯғ гумроҳ нашавед

1. Забур 12:2-3 - "Онҳо ба якдигар дурӯғ мегӯянд; бо лабони хушомадгӯй ва бо дили дутарафа сухан мегӯянд. Бигзор Худованд ҳама лабҳои хушомадгӯро, забонеро, ки сухани бузург мегӯяд".

2. Масалҳо 26:28 - "Забони дурӯғгӯ аз ононе, ки бо он мазлум мешаванд, нафрат мекунад, ва даҳони хушомадгӯй ба харобӣ меорад".

Яҳудо 1:17 Аммо, эй маҳбубон, суханонеро, ки пеш аз ҳавориёни Худованди мо Исои Масеҳ гуфта шуда буданд, ба ёд оред;

Ҳавориёни Исои Масеҳ суханоне гуфтанд, ки бояд дар хотир дошта бошанд.

1: "Суханони ҳаввориён: Дар хотир доштани суханони шогирдони Исо"

2: "Арзиши ёдоварӣ: Суханони расулони Исо"

1: Аъмол 20:35 - "Дар ҳама чиз ман ба шумо нишон додам, ки бо ин роҳ сахт меҳнат карда, мо бояд ба нотавонон ёрӣ диҳем ва суханони Исои Худовандро ба ёд орем, ки чӣ тавр худи Ӯ гуфтааст: "Додан аз қабул кунед.'"

2: Луқо 6: 47-48 - "Ҳар кӣ назди Ман ояд ва суханони Маро бишнавад ва онҳоро ба ҷо оварад, ба шумо нишон медиҳам, ки вай чӣ гуна аст: вай ба одаме монанд аст, ки хона месозад, ки чуқур кофта, пойдеворро бар замин гузошт. Ва ҳангоме ки сел ба амал омад, ҷӯй ба он хона даромад ва натавонист онро такон диҳад, зеро он хуб сохта шуда буд».

Яҳудо 1:18 Чӣ гуна ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир бояд масхаракунандагоне пайдо шаванд, ки аз рӯи ҳавасҳои шаронаи худ рафтор кунанд.

Одамон дар охирзамон бо нафси гуноҳи худ таълимоти Худоро масхара мекунанд.

1: Мо бояд ҳамеша имони худро ба Худо ва таълимоти Ӯ нигоҳ дорем, новобаста аз он ки мо то чӣ андоза хоҳишҳои гунаҳкоронаи худамонро васваса мекунем.

2: Мо бояд ҳамеша дар имони худ ҳушёр бошем, зеро масхаракунандагони таълимоти Худо танҳо дар охирзамон афзоиш хоҳанд ёфт.

1: Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке содиқ мемонаду дигареро хор хоҳад дид.

2: Яъқуб 4:4 - "Зинокорон ва зинокорон! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост? Пас, ҳар кӣ дӯсти ҷаҳон шудан мехоҳад, худро душмани Худо мекунад."

Яҳудо 1:19 Инҳо касоне ҳастанд, ки аз худ ҷудо мешаванд, нафсонанд ва Рӯҳ надоранд.

Яҳудо бар зидди онҳое, ки Рӯҳ надоранд ва худро аз имон ҷудо мекунанд, огоҳ мекунад.

1. Хавфи ҷудо шудан аз Рӯҳ

2. Муҳимияти дар Рӯҳ мондан

1. Ғалотиён 5:22-25 - Самараи Рӯҳ

2. 2 ба Қӯринтиён 3:17 - Акнун Худованд Рӯҳ аст ва ҳар ҷое ки Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодӣ ҳаст.

Яҳудо 1:20 Аммо шумо, эй маҳбубон, худро бар имони муқаддаси худ обод кунед ва дар Рӯҳулқудс дуо гӯед,

Яҳудо имондоронро ташвиқ мекунад, ки имони худро тавассути дуо дар Рӯҳулқудс мустаҳкам кунанд.

1. Қувваи дуо дар Рӯҳулқудс

2. Бо кӯмаки Рӯҳулқудс имони худро мустаҳкам кунед

1. Румиён 8:26-27 - Ҳамин тавр Рӯҳ низ дар заъфҳои мо кӯмак мекунад. Зеро мо намедонем, ки дар бораи чӣ бояд дуо гӯем, чунон ки лозим аст, аммо Худи Рӯҳ барои мо бо оҳу нолаҳое шафоат мекунад, ки ба забонаш намеояд.

2. Эфсӯсиён 6:18 - Ҳамеша бо ҳама дуо ва илтиҷо дар Рӯҳ дуо гӯед ва то ин мақсад бо тамоми сабр ва илтиҷо барои ҳамаи муқаддасон бедор бошед.

Яҳудо 1:21 Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доред ва марҳамати Худованди мо Исои Масеҳро барои ҳаёти абадӣ интизор шавед.

Дар муҳаббати Худо содиқ бошед ва марҳамати Исои Масеҳро барои ҳаёти ҷовидонӣ интизор шавед.

1. Марҳамати Исои Масеҳ барои ҳаёти ҷовидонӣ

2. Худро дар муҳаббати Худо нигоҳ доштан

1. Юҳанно 3:16, «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад».

2. Забур 136:26, «Ба Худои Осмон шукр гӯед, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст».

Яҳудо 1:22 Ва ба баъзеҳо дилсӯзӣ карда, фарқ мекунанд:

Яҳудо масеҳиёнро ташвиқ мекунад, ки ҳамдардӣ нишон диҳанд ва дар ҳаёти дигарон дигаргунӣ гузоранд.

1. Қувваи ҳамдардӣ: Чӣ тавр мо метавонем дар ҳаёти дигарон тафовут эҷод кунем

2. Муҳаббати Худо дар амал: Ҳамдардӣ дар ҳаёти ҳаррӯзаи мо

1. Матто 22:37-40: Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ақли ту дӯст бидор

2. Ғалотиён 6:1-2: Борҳои якдигарро бар дӯш гиред ва бо ин роҳ шумо қонуни Масеҳро иҷро хоҳед кард.

Яҳудо 1:23 Ва дигаронро бо тарс наҷот дода, аз оташ берун мекунанд; ҳатто аз либосе, ки бо ҷисм доги шудааст, нафрат дорад.

Яҳудо имондоронро ташвиқ мекунад, ки дигаронро, ки метавонанд дар хатар бошанд, ҳатто агар онҳо аз гуноҳ олуда бошанд, аз тарс ва муҳаббат наҷот диҳанд.

1. "Даъват ба ишқ: наҷот додани дигарон аз оташ"

2. "Доварӣ накунед: наҷот додани онҳое, ки аз гуноҳ олуда шудаанд"

1. Румиён 5:8 - «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо дар ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

2. Луқо 6:37 - "Ҳукм накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Маҳкум накунед, ва маҳкум нахоҳед шуд. Бибахшед, ва бахшида хоҳед шуд".

Яҳудо 1:24 Ба касе, ки қодир аст шуморо аз афтидан нигоҳ дорад ва шуморо дар ҳузури ҷалоли Худ бо шодии бузург беайб муаррифӣ кунад,

Худо қодир аст, ки моро аз афтидан нигоҳ дорад ва моро дар назди ҳузури ҷалоли худ бо шодмонӣ беайб муаррифӣ кунад.

1. Дар ҳузури Худо шодӣ кардан

2. Дар паноҳи Худо мондан

1. Ибриён 2:18 - «Зеро ки худаш уқубат кашида ва озмуда шудааст, қодир аст ба озмудашудагон кӯмак кунад».

2. 1 Юҳанно 5:4 - «Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, бар ҷаҳон ғолиб меояд; ва ин аст галабае, ки бар чахон галаба кардааст — имони мо».

Яҳудо 1:25 Ба Худои ягонаи доно, ки Наҷотдиҳандаи мост, ҳозир ва то абад ҷалол ва ҷалол, салтанат ва қудрат бод. омин.

Ин порча Худоро ҳамчун Наҷотдиҳандаи ягонаи доно ва тавоно ситоиш мекунад.

1: Қудрати Худо ҳамчун Наҷотдиҳандаи мо

2: Худои ягонаи ҳаким

1: Ишаъё 40:28 - «Оё намедонӣ? Нашунидаед? Худованд Худои ҷовидонӣ, Офаридгори ақсои замин аст. Ӯ хаста ва хаста нахоҳад шуд, ва фаҳмиши ӯро ҳеҷ кас намефаҳмад».

2: Забур 147:5 - «Худованди мо бузург аст ва тавоно аст; фаҳмиши ӯ маҳдудият надорад».

Ваҳй 1 боби якуми китоби Ваҳй мебошад, ки аз ҷониби Юҳаннои расул навишта шудааст. Ин боб барои тамоми китоб замина мегузорад ва ба мавзӯъҳо, ба монанди ваҳйи илоҳӣ, ҷалол ва қудрати Масеҳ ва паёмҳо ба ҳафт калисо тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо муқаддима оғоз мешавад, ки дар он Юҳанно худро муаллиф муаррифӣ мекунад ва қайд мекунад, ки вай ин ваҳйро аз Исои Масеҳ гирифтааст

(Ваҳй 1:1). Ӯ дар номаи худ ба ҳафт калисои Осиёи Хурд муроҷиат мекунад (Ваҳй 1:4) ва саломи файз ва осоиштагии Худоро пешкаш мекунад. Сипас Юҳанно рӯъёеро, ки дар рӯзи Худованд дида буд, тасвир мекунад ва дар он ҷо Исои Масеҳро бо тамоми ҷалоли Худ дидааст (Ваҳй 1:9-18). Тавсиф тафсилотро дар бар мегирад, аз қабили зоҳирии Масеҳ ба Писари Одам, чашмони Ӯ мисли шӯълаи оташ, овози Ӯ мисли обҳои равон ва ҳафт ситора дар дасти росташ.

Сархати 2: Дар оятҳои 17-20 ба қудрати Масеҳ бар марг ва паёми Ӯ ба Юҳанно таъкид шудааст. Вақте ки Юҳанно ин рӯъёи ҳайратангези Исоро мебинад, ӯ мисли мурда ба пойҳои Ӯ меафтад. Бо вуҷуди ин, Исо ба ӯ итминон медиҳад, ки ӯ то абад зинда аст ва калидҳои марг ва дӯзахро дар даст дорад (Ваҳй 1:17-18). Сипас Исо ба Юҳанно супориш медиҳад, ки чизҳои дидаашро, яъне чизҳоеро, ки ҳоло рӯй дода истодааст ва дар оянда чӣ рӯй хоҳад дод, нависад (Ваҳй 1:19). Исо инчунин ошкор мекунад, ки ҳар як аз ҳафт ситора фаришта ё фариштаи ҳар як калисоро ифода мекунад, дар ҳоле ки ҳафт чароғдон рамзи худи он калисоҳо мебошанд (Ваҳй 1:20).

Сархати 3: Аз ояти 12 то охири боб Юҳанно барои ҳар яке аз ин ҳафт калисо паёмҳои мушаххас мегирад. Вай он чиро, ки мебинад, менависад — хам таъриф ва хам барои камбудихояшон. Ин паёмҳо дорои насиҳатҳо, огоҳиҳо ва ваъдаҳо ба калисоҳо буда, роҳнамоӣ мекунанд, ки онҳо ба мушкилоте, ки бо онҳо рӯ ба рӯ мешаванд, чӣ гуна бояд муносибат кунанд (Ваҳй 1:20-3:22). Ин боб бо даъват ба итмом мерасад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд, ва кафолати баракатҳо барои ғолибон (Ваҳй 2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21).

Хулоса, боби якуми Ваҳй ҳамчун муқаддима ба китоб хизмат мекунад. Он аз муайян кардани Юҳанно ҳамчун муаллиф ва диди ӯ дар бораи Исои Масеҳ бо тамоми ҷалоли худ оғоз меёбад. Дар ин боб қудрати Масеҳ бар марг ва дӯзах ва супориши Юҳанно барои навиштани чизҳои дидааш таъкид мешавад. Он инчунин ҳафт калисоро дар Осиёи Хурд муаррифӣ мекунад ва паёмҳои мушаххаси ҳар як калисоро пешниҳод мекунад. Ин боб бо даъват ба гӯш кардани он чизе ки Рӯҳ мегӯяд, анҷом меёбад ва барои ғолибон баракатҳо ваъда мекунад.

Ваҳй 1:1 Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ӯ ато кард, то он чиро, ки ба қарибӣ воқеъ хоҳад шуд, ба бандагонаш нишон диҳад; ва фиристода, онро ба воситаи фариштаи худ ба бандаи худ Юҳанно нишон дод:

Ваҳйи Исои Масеҳ аз ҷониби Худо ба ӯ дода шудааст, то ба бандагонаш воқеаҳоеро, ки ба наздикӣ рӯй медиҳанд, нишон диҳад. Онро фаришта ба Юҳанно хабар дод.

1. Худо назорат мекунад: Мулоҳиза дар бораи Ваҳйи Исои Масеҳ

2. Гӯш додан ба Каломи Худо: Мулоҳиза дар бораи Ваҳйи Исои Масеҳ

1. Эфсӯсиён 3:3-5 - Чӣ тавр ваҳйи Исои Масеҳ тавассути Рӯҳ ба расулон ва анбиё маълум шуд

2. Ибриён 1:1-3 - Чӣ тавр Исо вориси ҳама чиз таъин шуд ва ба воситаи ӯ Худо оламро офарид.

Ваҳй 1:2 Улар Худонинг каломи, Исо Масиҳнинг гувоҳлиги ва ҳамма нарсани кўргани ҳақида шаҳодат бердилар.

Ин порча дар бораи шаҳодати Исои Масеҳ ва каломи Худо, ки Ӯ дид, сухан меронад.

1: Исо сарчашмаи ниҳоии ҳақиқат ва ҳидоят аст.

2: Каломи Худо ба воситаи шаҳодати Исои Масеҳ зоҳир мешавад.

1: Юҳанно 14:6 - Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ, ростӣ ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас назди Падар намеояд, магар ба воситаи Ман.

2: Isaiah 55:11 - Ҳамин тавр хоҳад буд каломи Ман, ки аз даҳони Ман мебарояд; он ба ман холӣ барнамегардад, балки он чиро, ки ман ният доштам, амалӣ хоҳад кард ва ба он чи фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

Ваҳй 1:3 Хушо касе ки мехонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чи дар он навишта шудаанд, риоя мекунанд, зеро ки вақт наздик аст.

Китоби Ваҳй хонандагон ва шунавандагонро даъват мекунад, ки ба суханони он пайравӣ кунанд.

1. Қабули Каломи Худо: Чӣ тавр Ваҳй ба мо зиндагӣ карданро таълим медиҳад

2. Зиндагӣ дар охирзамон: Фаҳмидани ва омодагӣ ба омадани Худованд

1. Матто 24:44 - «Бинобар ин шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соати ғайричашмдошт меояд».

2. 2 Тимотиюс 3:16-17 - «Тамоми Навиштаҳо аз ҷониби Худо нафас мекашад ва барои таълим, барои мазаммат, ислоҳ ва таълим дар адолат муфид аст, то ки одами Худо комил бошад ва барои ҳар кори нек муҷаҳҳаз бошад. "

Ваҳй 1:4 Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо бод, аз Он ки ҳаст, ва он ки буд ва оянда аст; ва аз ҳафт рӯҳ, ки дар пеши тахти Ӯст;

Юҳанно ба ҳафт калисои Осиё бо файз ва осоиштагии Худо ва ҳафт рӯҳ салом мерасонад.

1. Аҳамияти файз ва сулҳ дар ҳаёти мо

2. Чӣ тавр ҳафт Рӯҳи Худо дар ҳаёти мо кор мекунанд

1. Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост.

2. Ишаъё 11:2-3 - Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, Рӯҳи ҳикмат ва фаҳм, Рӯҳи маслиҳат ва қувват, Рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

Ваҳй 1:5 Ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки Шоҳиди амин ва Нахустзодаи мурдагон ва мири подшоҳони замин аст. Ба Он ки моро дӯст дошт ва бо Хуни Худ моро аз гуноҳҳоямон шуста,

Ин порча дар бораи Исои Масеҳ, шоҳиди содиқ, аввалин бор аз мурдагон ва мири подшоҳони замин, ки моро дӯст медошт ва бо хуни Худ моро аз гуноҳҳои мо шустааст, сухан меравад.

1: «Исо, Наҷотдиҳандаи меҳрубони мо» - Исо барои мо мурд ва гуноҳҳои моро бо хуни худ шуста, муҳаббати амиқи Худро ба мо нишон дод.

2: "Шоҳиди мӯътамад" - Исо шоҳиди мӯътамад аст ва нахустин зоти мурдагон ва мири подшоҳони замин аст. Ӯ ҳамеша содиқ ва боваринок аст.

1: Ибриён 10: 19-22, "Бинобар ин, эй бародарон, азбаски мо боварӣ дорем, ки бо хуни Исо, бо роҳи нав ва зиндае, ки Ӯ ба воситаи парда, яъне ба воситаи ҷисми Ӯ барои мо кушод, ба ҷойҳои муқаддас дохил шавем. , ва азбаски мо бар хонаи Худо коҳини бузург дорем, биёед бо дили ҳақиқӣ бо итминони комили имон наздик шавем, бо дилҳои худ аз виҷдони бад пошида ва ҷисмамон бо оби пок шуста

шавад».

2:1 Юҳанно 1:7, "Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар нур аст, мо бо якдигар мушоракат дорем ва хуни Писари Ӯ Исо моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад."

Ваҳй 1:6 Ва моро подшоҳон ва коҳинони Худо ва Падари Ӯ гардонид; Ӯро то абад ҷалол ва салтанат бод. омин.

Худо моро подшоҳон ва коҳинон гардонид, то ба Ӯ ва Падараш хизмат кунем.

1. Шаъну шарафи хидмат ба Худо

2. Дар коҳинияти шоҳонаи мо шод бошед

1. 1 Петрус 2:5–9

2. Ишаъё 61:6

Ваҳй 1:7 Инак, Ӯ бо абрҳо меояд; ва ҳама чашмҳо Ӯро ва онҳое, ки Ӯро сӯрох кардаанд, хоҳанд дид; Бо вуҷуди ин, омин.

Китоби Ваҳй нишон медиҳад, ки вақте ки Исо бармегардад, ҳама чашмҳо Ӯро хоҳанд дид ва тамоми одамони рӯи замин мотам хоҳанд гирифт.

1. Бозгашти Исо: Умеди ҷаҳон

2. Дидани Исо: Ин барои ҳаёти мо чӣ маъно дорад

1. Ишаъё 40: 10-11 - "Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ хоҳад кард: инак, мукофоташ бо вай аст, ва кораш дар пеши Ӯст. Ӯ рамаи худро мисли чӯпон: вай барраҳоро бо бозуи худ ҷамъ карда, дар оғӯши худ мебарад, ва бо нармӣ кӯдаконро хоҳад бурд».

2. Ишаъё 25:9 - «Ва дар он рӯз гуфта мешавад: Инак, ин Худои мост; мо Ӯро интизор будем, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод; ин Худованд аст; мо Ӯро интизор будем, аз наҷоти ӯ шод ва шод шаведед».

Ваҳй 1:8 Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, мегӯяд Худованд, ки ҳаст, ва буд ва оянда, Қодири Мутлақ.

Худованд ибтидо ва интиҳо, Алфа ва Омега аст.

1: Худо абадӣ, тавоно ва тағйирнопазир аст.

2: Ҳарчанд ҷаҳони гирду атрофи мо доимо дар ҷараён аст, Худо доимии ягона аст.

1: Малокӣ 3:6 "Зеро ки Ман Худованд ҳастам, тағир намеёбам; Бинобар ин шумо, эй писарони Яъқуб, нест нашудаед».

2: Ибриён 13:8 "Исои Масеҳ дирӯз, имрӯз ва то абад ҳамон аст."

Ваҳй 1:9 Ман, Юҳанно, ки бародари ту ва ҳамсафари ту дар мусибатҳо ва дар салтанат ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, дар ҷазирае ки Патмос ном дорад, барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ будам. .

Ман Юҳанно ба Патмос бадарға шудам ва дар он ҷо ӯ тавонист китоби Ваҳйро барои каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ нависад.

1. Қувваи вафодорӣ дар мусибатҳо

2. Табиати тағйирнопазири муҳаббати Худо

1. Яъқуб 1:2-4 - Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, ҳама чизро хурсандӣ ҳисоб кунед, зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабрро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр натиҷаи комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Масеҳ аз мурдагон ба умеди зинда таваллуд шавем. меросе ба даст оред, ки фано ва покнашаванда аст ва пажмурда намешавад ва дар осмон барои шумо маҳфуз аст, ки бо қуввати Худо ба воситаи имон муҳофизат карда шудаед, то наҷоте, ки дар замони охир зоҳир шавад.

Ваҳй 1:10 Ман дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам ва аз паси худ овози баланде шунидам, ки мисли карнай садо медод,

Дар рӯзи Худованд ба ман рӯъёе аз ҷониби Худо дода шуд.

1. Рӯзи Худованд: Омӯзиши роҳ рафтан бо Худо

2. Садои Худо: Чӣ тавр бояд даъвати Ӯро бишнаванд

1. Аъмол 2:1-4 - Вақте ки Рӯҳулқудс фуруд омад, садои шамоли сахт ва забонҳои оташ пайдо шуд.

2. Ҳизқиёл 1: 4-14 - рӯъёи Ҳизқиёл дар бораи Худо, ки дар иҳотаи гирдоби оташ буд.

Ваҳй 1:11 Ва мегӯянд: "Ман Алфа ва Омега ҳастам, аввалин ва охирин ҳастам; ва: "Он чи мебинӣ, дар китоб бинавис ва ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист; ба Эфсӯс, ва ба Смирна, ва ба Перғам, ва ба Тятира, ва ба Сардис, ва ба Филаделфия ва Лудкия.

Худо ба Юҳанно супориш медиҳад, ки он чиро, ки ба ӯ нишон дода мешавад, бинависад ва ба ҳафт калисои Осиё фиристад.

1. Аҳамияти риояи фармудаҳои Худо.

2. Қудрати Каломи Худо.

1. Такрори Шариат 30:11-14 - Барои ин ҳукме ки ман имрӯз ба ту мефармоям, он аз ту пӯшида нест ва дур нест.

2. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

Ваҳй 1:12 Ва ман баргаштам, то овозеро, ки бо ман сухан мегуфт, бубинам. Ва рӯй гардонда, ҳафт шамъдони тиллоиро дидам;

Юҳанно садои Худо ва ҳафт шамъдонҳои тиллоиро дид.

1: Мо бояд ҳамеша барои шунидани овози Худо кушода бошем ва боварӣ дошта бошем, ки Ӯ ба мо роҳнамоии рӯҳонии лозимаро медиҳад.

2: Ҳафт шамъдонҳои тиллоӣ ҳафт калисои Ваҳйро намояндагӣ мекунанд ва ҳамчун ёдоварӣ дар бораи зарурати таҳкурсии қавӣ ва дастгирии рӯҳонӣ дар ҳаёти мо хизмат мекунанд.

1: Матто 7: 7-8, "Биталабед, ба шумо дода хоҳад шуд; биҷӯед ва хоҳед ёфт; бикӯбед, ва он ба рӯятон кушода хоҳад шуд: зеро ҳар кӣ биталабад, мегирад; ва ҳар кӣ биҷӯяд, меёбад; ва ба рӯи касе, ки дарро бикӯбад, кушода хоҳад шуд».

2: Забур 145:18, "Худованд ба ҳамаи онҳое ки Ӯро мехонанд, ба ҳамаи онҳое ки Ӯро ба ростӣ мехонанд, наздик аст".

Ваҳй 1:13 Ва дар миёни ҳафт шамъдон касе мисли Писари Одам буд, ки дар тан ҷомае дошт, ки то пои по дошта бошад, ва камарбандашро камарбанди тиллоӣ дошт.

Юҳанно дар байни ҳафт шамъдон пайкарае ба Писари Одамро мебинад. Ӯ бо ҷомае, ки то пояш поин аст ва камари синаашро бо камарбанди тиллоӣ бастааст.

1. Тақлид ба хислати Масеҳ: Дарсҳо аз Ваҳй 1:13

2. Зебоии бепоёни муқаддасоти Худо: омӯзиши Ваҳй 1:13

1. Матто 5:16 - «Бигзор нури шумо дар пеши одамон чунон дурахшон шавад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмон аст, ҳамду сано гӯянд».

2. 1 Петрус 2:9 - «Лекин шумо насли баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас ва қавми хос ҳастед, то ки ҳамду санои Ӯро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоиби Худ даъват кардааст, баён кунед».

Ваҳй 1:14 Сар ва мӯйҳояш мисли пашм, мисли барф сафед буданд; ва чашмонаш мисли шӯълаи оташ буданд;

Дар рӯъёи Юҳанно дар бораи Исо дар Ваҳй 1 Масеҳро ҳамчун шахсияти илоҳӣ бо мӯйҳои сафед ва чашмони мисли шӯълаи оташ ошкор мекунад.

1: Ҳазрат ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ шахсияти илоҳӣ бо ҳузури транссендентист.

2: Табиати илоҳии Масеҳ дар Ваҳй 1 бо мӯйҳои сафед ва чашмони оташиаш ошкор шудааст.

1: Isaiah 1:18 - "Биёед, биёед якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувонӣ бошанд, онҳо мисли барф сафед хоҳанд буд."

2: Дониёл 7:9 - "Ҳангоме ки ман назар кардам, тахтҳо гузошта шуданд, ва Қадими Айём ба курсии худ нишаст; либосаш мисли барф сафед ва мӯйҳои сараш мисли пашми пок буд".

Ваҳй 1:15 Ва пойҳои ӯ мисли миси маҳин, мисли он ки дар танӯр сӯхта бошанд; ва овози Ӯ мисли садои обҳои бисьёр.

Юҳанно дар рӯъёи Исо дид, ки пойҳояш мисли миси сӯзон ва овозе мисли садои обҳои бисьёр дорад.

1. Қувваи устувори Исо

2. Овози олиҷаноби Исо

1. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо туро пур нахоҳанд кард; вақте ки аз оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд; ва шӯъла бар ту намеафрӯзад.

2. Дониёл 3:25 - Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Инак, ман чор марди озодро мебинам, ки дар миёни оташ қадам мезананд, ва онҳо ҳеҷ осебе надоранд; ва шакли чорум мисли Писари Худост.

Ваҳй 1:16 Ва дар дасти росташ ӯ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳони ӯ шамшери дудама мебаромад, ва чеҳраи ӯ мисли офтоб дар қувваташ медурахшид.

Юҳанно пайкараеро мебинад, ки дар дасти росташ ҳафт ситора ва шамшери дудама аз даҳонаш мебарояд ва чеҳрааш мисли офтоб бо қуввати комил медурахшад.

1. Нури дурахшони Исо: Нигоҳе ба Ваҳй 1:16

2. Қувваи Худованд: Чӣ тавр Ваҳй 1:16 қудрати Ӯро нишон медиҳад

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи Худо

2. Ваҳй 19:11-16 - Бозгашти Исо дар қудрат ва ҷалол

Ваҳй 1:17 Ва ҳангоме ки ӯро дидам, мисли мурда пеши пойҳояш афтодам. Ва дасти рости Худро бар ман гузошта, гуфт: «Натарс; Ман аввалин ва охиринам:

Юҳанно дар рӯъёи худ пайкареро дид ва аз тарс пеши пойҳои ӯ афтод, аммо ин ҳайка ӯро тасаллӣ дод ва гуфт: «Натарс, ман аввалин ва охиринам».

1. Худо ҳамеша ҳозир аст ва дар вақти тарс тасаллӣ медиҳад.

2. Мо метавонем ба қудрат ва ҳокимияти Худованд такя кунем.

1. Забур 46:1-2 - "Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, мададгори ҳамешагии мо дар мусибат аст. Бинобар ин мо наметарсем, гарчанде ки замин ба замин афтад ва кӯҳҳо ба дили баҳр афтода бошанд."

2. Ишаъё 41:10 - "Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ мекунам".

Ваҳй 1:18 Ман зинда ҳастам ва мурда будам; ва инак, ман то абад зинда ҳастам, омин; ва калидҳои дӯзах ва маргро доранд.

Исои Масеҳ зинда аст ва қудрати ҳаёт ва маргро дорад.

1. Қудрати Исои Масеҳ

2. Исои Масеҳ: Калиди ҳаёти ҷовидонӣ

1. Юҳанно 10:17-18, "Аз ин сабаб Падар Маро дӯст медорад, зеро Ман ҷони Худро фидо мекунам, то ки онро дубора бигирам. Ҳеҷ кас онро аз Ман намегирад, балки Ман онро бо ихтиёри худ фидо мекунам. қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва Ман

қудрат дорам, ки онро боз баргирам: Ин фармонро Ман аз Падари худ гирифтаам».

2. Ибриён 2:14-15, «Азбаски фарзандон ба ҷисм ва хун шариканд, Худаш низ аз ҳамон чизҳо баҳра мебурд, то ки ба воситаи мамот касеро, ки қудрати мамот, яъне иблисро дорад, нест кунад, ва ҳамаи онҳоеро, ки аз тарси марг тобеи ғуломии якумрӣ буданд, раҳо кун».

Ваҳй 1:19 Он чи дидай, ва он чи ҳаст, ва он чи дар оянда хоҳад буд, бинавис;

Ба Юҳанно супориш дода шудааст, ки чизҳои дидааш, чизҳои ҳозира ва ояндаро нависед.

1. Муҳимияти навиштани чизҳо: Чӣ гуна сабт кардани таҷрибаҳои мо метавонад ба рушди мо кӯмак кунад

2. Умеди оянда: Чӣ гуна имони мо ба он чи дар оянда аст, метавонад ба мо дар истодагарӣ кӯмак кунад

1. Забур 37:25 - «Ҷавон будам, ҳоло пир шудам; вале надидаам, ки одил партофта шуда бошад, ва насли ӯ нон талаб кунад».

2. Луқо 21:25-28 - «Ва дар офтоб ва моҳ ва дар ситорагон аломатҳо хоҳанд буд; ва бар замин халқҳо бо изтироб ва изтироб; баҳр ва мавҷҳо ғуррон; Дилҳои одамон аз тарс ва аз нигоҳи он чи дар рӯи замин меоянд, ноумед мешавад, зеро ки қуввахои осмон ба ларза хоҳанд афтод. Ва он гоҳ Писари Одамро хоҳанд дид, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абр меояд. Ва ҳангоме ки ин чизҳо ба амал ояд, ба боло нигоҳ кунед ва сарҳои худро боло кунед; зеро ки фидияи Ту наздик аст».

Ваҳй 1:20 Сирри ҳафт ситорае, ки дар дасти рости Ман дидӣ, ва ҳафт шамъдони тиллоӣ. Ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо мебошанд; ва ҳафт шамъдон, ки ту дидӣ, ҳафт калисо мебошанд.

Ҳафт ситора ва ҳафт шамъдонҳои тиллоӣ ҳафт калисоро ифода мекунанд.

1. Муҳофизат ва роҳнамоии Худо бар калисо

2. Вазифаи калисо дар ҷаҳон

1. Эфсӯсиён 3:10-11 - Барои он ки акнун ба сарварон ва қудратҳо дар ҷойҳои

осмонӣ аз ҷониби калисо ҳикмати гуногунҷанбаи Худо маълум гардад.

2. Аъмол 2:42 - Ва онҳо дар таълимоти ҳавворисён ва мушоракат, ва дар шикастани нон ва дар дуо устувор монданд.

Ваҳй 2 боби дуюми китоби Ваҳй мебошад, ки паёмҳоро ба ҳафт калисо идома медиҳад. Ин боб ба паёмҳои мушаххасе, ки ба чаҳор калисои ин калисо фиристода шудаанд, тамаркуз мекунад: Эфсӯс, Смирна, Пергам ва Тиатира.

Сархати 1: Боб бо паёме ба калисои Эфсӯс оғоз мешавад. Исо корҳо, меҳнат ва истодагарии онҳоро таъриф мекунад, вале онҳоро барои тарк кардани муҳаббати аввалинашон сарзаниш мекунад (Ваҳй 2:1-4). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки муҳаббати аввалини худро нисбати Ӯ ба ёд оранд ва аз ҳолати ҳозираи худ тавба кунанд, вагарна бо канда шудани чароғдонашон рӯ ба рӯ шаванд (Ваҳй 2:5).

Параграфи 2: Паёми навбатӣ ба калисои Смирна нигаронида шудааст. Исо мусибат ва камбизоатии онҳоро эътироф мекунад, вале онҳоро итминон медиҳад, ки онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ бой ҳастанд (Ваҳй 2:8-9). Ӯ онҳоро ташвиқ мекунад, ки аз таъқибот ё зиндон натарсанд, зеро онҳо тоҷи ҳаётро соҳиб хоҳанд шуд, агар то марг содиқ бошанд (Ваҳй 2:10).

Параграфи 3: Паёмҳои зерин барои Пергам ва Тиатира мебошанд. Ба Пергом, Исо ба нигарониҳо дар бораи таълимоти бардурӯғ дар калисо муроҷиат мекунад, махсусан онҳоеро, ки ба таълимоти Билъом пайравӣ мекунанд ва ба бадахлоқии ҷинсӣ машғуланд, зикр мекунад (Ваҳй 2:14-15). Ӯ огоҳ мекунад, ки агар тавба накунанд, Ӯ омада, бо каломи Худ бар онҳо ҷанг хоҳад кард (Ваҳй 2:16). Дар бораи Тиатира Исо корҳои муҳаббати онҳоро таъриф мекунад, вале онҳоро барои таҳаммул кардани пайғамбарзани бардурӯғ бо номи Изобал, ки хизматгоронашро ба бадахлоқии ҷинсӣ ва бутпарастӣ мебарад, сарзаниш мекунад (Ваҳй 2:19-20). Ӯ ҳушдор медиҳад, ки агар онҳо аз ин амалҳо тавба накунанд, оқибатҳои вазнин хоҳанд дошт (Ваҳй 2:21-23).

Хулоса, боби дуюми Ваҳй ба чаҳор аз ҳафт калисо паёмҳои мушаххасро дар бар мегирад. Исо калисои Эфсӯсро барои корҳояш таъриф мекунад, вале онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба муҳаббати аввалинашон баргарданд. Ӯ калисои Смирнаро, ки бо таъқибот рӯбарӯ ҳастанд, ба содиқ мондан ташвиқ мекунад ва ба онҳо тоҷи ҳаётро ваъда медиҳад. Исо дар бораи таълимоти бардурӯғ ва амалҳои бадахлоқона дар калисоҳои Пергам ва Тятира изҳори нигаронӣ карда, огоҳ мекунад, ки агар онҳо тавба накунанд, оқибатҳои он хоҳанд буд. Ин паёмҳо ҳам таъриф ва ҳам танбеҳро таъкид намуда, аҳамияти садоқат ва адолатро дар калисо таъкид мекунанд.

Ваҳй 2:1 Ба фариштаи калисои Эфсӯс бинавис; Он ки ҳафт ситораро дар дасти росташ нигоҳ медорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло қадам мезанад, чунин

мегӯяд;

Масеҳ дар байни ҳафт шамъҳои тиллоӣ қадам мезанад ва ҳафт ситорaро дар дасти росташ нигоҳ медорад.

1. Нури Масеҳ: Қадам дар ҳузури Ӯ

2. Аз паи Нури Масеҳ: вафо кардан ба ваъдаҳои Ӯ

Салиб-

1. Матто 5:14-16 - "Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар болои теппа сохта шудааст, пинҳон шуда наметавонад. Мардум низ чароғро даргиронда, дар зери коса намегузоранд. Ба ҷои он, онро бар пояи худ мегузоранд ва он ба ҳар як хонадон равшанӣ мебахшад, ҳамин тавр, бигзор нури шумо пеши дигарон бипошад, то ки аъмоли неки шуморо бубинанд ва Падари осмони шуморо ҳамду сано гӯянд».

2. Филиппиён 4:19 - "Ва Худои ман ҳама ниёзҳои шуморо ба ҳасби сарвати ҷалоли Худ дар Исои Масеҳ қонеъ хоҳад кард".

Ваҳй 2:2 Ман аъмоли ту, ва меҳнати ту, ва сабри туро медонам, ва чӣ гуна ту ба бадкорон тоб оварда наметавонӣ;

Дар ин порча дар бораи дониши Худо дар бораи корҳо, меҳнат ва сабри одамон ва қобилияти фарқ кардани нек аз бадӣ сухан меравад.

1. Муҳимияти таваккал ба Худованд барои фаҳмиш ва роҳнамоӣ.

2. Қувваи сабр ва меҳнат дар роҳи рӯҳонии мо бо Худо.

1. Масалҳо 3:5-6 Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун ва ба фаҳмиши худ такя накун. Дар ҳама роҳҳои худ Ӯро эътироф кунед, ва Ӯ роҳҳои шуморо рост хоҳад кард.

2. Яъқуб 1:2-4 Эй бародарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳама чизро шод донед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Бигзор сабру тоқат таъсири комил дошта бошад, то шумо комил ва комил бошед ва аз ҳеҷ чиз камӣ кунед.

Ваҳй 2:3 Ва тоқат кард ва сабр кард, ва ба хотири исми Ман заҳмат кашид, ва беҳуш нашуд.

Дар ин порча муҳим будани бардошт, сабру тоқат ва заҳмат ба хотири исми Худо, бе камшавӣ, таъкид шудааст.

1. Қувваи сабр ва сабр дар пайравӣ аз Худо

2. Қувваи вафодорӣ дар хидмат ба Худо

1. 2 Қӯринтиён 4:7-9 - "Аммо ин ганҷро дар зарфҳои гилин дорем, то ки бартарии қудрат аз они Худо бошад, на аз мо. , вале на дар ноумедӣ; Таъқиб карда мешаванд, вале партофта нашудаанд; партофта шудаанд, вале нобуд нашудаанд».

2. Ғалотиён 6:9 - "Ва дар кори нек хаста нашавем: зеро дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар суст нашавем".

Ваҳй 2:4 Бо вуҷуди ин, ман каме зидди ту дорам, зеро ту муҳаббати аввалини худро тарк кардай.

Худо ба калисои Эфсӯс мухолиф аст, зеро онҳо муҳаббати аввалини худро тарк кардаанд.

1. Эҳтироми мо ба Худо

2. Бозгашт ба ишқи аввалини мо

1. Ҳушаъ 6:4 - "Эй Эфроим, ба ту чӣ кунам? Эй Яҳудо, бо ту чӣ кунам? Зеро ки некии ту мисли абри субҳ аст, ва мисли шабнам меравад".

2. Ирмиё 31:3 - "Худованд аз қадим ба ман зоҳир шуда, гуфт: "Бале, ман туро бо муҳаббати ҷовидонӣ дӯст доштам; бинобар ин ман туро бо меҳрубонӣ кашидам".

Ваҳй 2:5 Пас, ба ёд овар, ки аз куҷо афтодай ва тавба кун ва корҳои аввалинро ба ҷо овар; вагарна ба зудӣ назди ту хоҳам омад ва чароғдонатро аз ҷои худ дур хоҳам кард, магар тавба накунӣ.

Худованд мӯъминонро огоҳ мекунад, ки аз куҷо омадаанд, ба ёд оранд ва тавба кунанд, вагарна онҳоро аз ҷойгоҳашон дур мекунад.

1. Тавба кунед ё нобуд шавед - Тамаркуз ба зарурати тавба

2. Зарурати тавба - сарфи назар накардан аз асосҳои имон

1. Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не, лекин агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

касро мувофиқи роҳҳои худ доварӣ хоҳам кард, мегӯяд Худованд Худо. " Ҳалокати шумо нашавед.Ҳамаи ҷиноятҳое, ки кардаед, аз шумо дур шавед ва ба худ дили нав ва рӯҳи нав пайдо кунед.Чаро шумо, эй хонадони Исроил, бояд бимиред? мемирад, мегӯяд Худованд Худо. Пас рӯй гардон ва зинда шав!??

Ваҳй 2:6 Аммо ту ин аст, ки аз аъмоли николаиён нафрат мекунӣ, ки ман низ аз онҳо нафрат дорам.

Худо калисои Эфсӯсро барои нафрат аз аъмоли николайиён, ки Ӯ низ нафрат дорад, таъриф мекунад.

1. Хатарҳои пайравӣ ба таълимоти бардурӯғ

2. Муҳаббати Худо ба Калисои Ӯ

1. Матто 7:15-20 (контекст: Аз анбиёи козиб ҳазар кунед)

2. 1 Юҳанно 4:7-10 (контекст: муҳаббати Худо ба мо ва фарзандонаш)

Ваҳй 2:7 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд; Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, аз дарахти ҳаёт, ки дар миёни биҳишти Худост, хоҳам хӯрд.

Тавассути Ваҳй 2:7, Худо калисоҳоро ташвиқ мекунад, ки ба суханони Рӯҳ гӯш кунанд ва ба онҳое, ки ғолиб меоянд, ба дарахти ҳаёт дар биҳишти Ӯ дастрасӣ пайдо мекунанд.

1. Қувваи пирӯзӣ: расидан ба осмон тавассути имон

2. Рӯҳро гӯш кунед: фаҳмиш дар ҳаёти содиқ

1. Румиён 8:37 - «Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Он ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем».

2. Юҳанно 15:5 - "Ман ток ҳастам, шумо навдаҳо: Ҳар кӣ дар Ман бимонад, ва Ман дар вай, меваи фаровон медиҳад, зеро бе Ман ҳеҷ кор карда наметавонед."

Ваҳй 2:8 Ва ба фариштаи калисои Смирна бинавис; Инро аввалин ва охирин, ки мурда ва зинда аст, мегӯянд;

Ин оят аз китоби Ваҳй таъкид мекунад, ки Худо ибтидо ва интиҳост ва бар марг пирӯз шудааст.

1. Қудрати беандозаи Худо: Омӯзиши умқи ҳокимияти Худо

2. Ғалабаи ниҳоӣ: Таҷлили ғалабаи ҳаёт бар марг

1. 1 ба Қӯринтиён 15:54-57 - Дар он ҷо Ӯ ба мо дар тамоми ҳикмат ва хирад фаровон аст;

2. Забур 136:1-3 - Эй Худовандро шукр гӯй; зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки марҳамати Ӯ то абад пойдор аст.

Ваҳй 2:9 Ман аъмоли Ту, ва андӯҳ ва камбизоатии Туро медонам, (вале ту сарватдор ҳастӣ) ва куфри онҳоро медонам, ки мегӯянд, ки яҳудӣ ҳастанд, ва не, балки ибодатхонаи шайтон мебошанд.

Худо ба аъмоли касоне, ки ранҷ мекашанд ва фақир ҳастанд, огоҳ аст, гарчанде ки онҳо дар имон бой бошанд. Ӯ инчунин куфри касонеро медонад, ки худро яҳудӣ меноманд, аммо дар асл қисми куништҳои Шайтон мебошанд.

1. Худо душвориҳои моро медонад: Ваҳй 2:9

2. Хавфи садоқати бардурӯғ: Ваҳй 2:9

1. Матто 6:19-21 - Ганҷҳоро дар осмон нигоҳ доред, на дар замин.

2. Юҳанно 8:31-32 - Ҳақиқатро бидонед ва дар он бимонед.

Ваҳй 2:10 Аз он азобҳое, ки ту мекашӣ, натарс: инак, иблис баъзеи шуморо ба зиндон хоҳад афканд, то ки шумо озмуда шавед; ва даҳ рӯз андӯҳ хоҳед дошт: то мамот содиқ бош , ва ман ба ту тоҷи ҳаёт хоҳам дод.

Масеҳиён набояд аз ранҷу азоб натарсанд, зеро Худо онҳоро бо ҳаёти ҷовидонӣ мукофот хоҳад дод, агар онҳо содиқ бошанд, ҳатто то марг.

1. Бо вуҷуди ранҷу азоб дар имон устувор бошед

2. Подоши ҳаёти ҷовидонӣ барои шогирдони мӯътамад

1. Яъқуб 1:12 - Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро вақте ки ӯ ба озмоиш тоб овардааст, тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худо ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. Румиён 8:17 - ва агар фарзандон, пас ворисон? ворисони Худо ва шариконӣ ворисони Масеҳ, ба шарте ки мо бо Ӯ азоб кашем, то ки бо Ӯ ҷалол ёбем.

Ваҳй 2:11 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд; Ҳар кӣ ғолиб ояд, аз марги дуюм осеб набинад.

Рӯҳ ба калисоҳо сухан ронда, ба онҳо мегӯяд, ки ғолибон аз марги дуюм зарар намебинанд.

1. Ғалаба кардани марги дуюм тавассути имон ба Исо

2. Қудрати пирӯзӣ: Ғалаба шудан

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 8:37-39 - На, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на

баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ваҳй 2:12 Ва ба фариштаи калисои Перғамус бинавис; «Инро мегӯяд Он Касе ки шамшери тези ду нӯх дорад;

Исо бо фариштаи калисои Пергам сухан ронда, эълон кард, ки Ӯ шамшери тез ва дудама дорад.

1. Қудрати Исои Масеҳ: Фаҳмидани қудрати Ӯ

2. Шамшери Худованд: Аҳамияти он дар Навиштаҳо

1. Ибриён 4:12 - «Зеро ки каломи Худо зинда ва фаъол аст, аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки ба ҷудоии ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо мекӯбад, ва фикру ниятҳои дил».

2. Эфсӯсиён 6:17 - «Ва кулоҳи наҷот ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост, бигиред».

Ваҳй 2:13 Ман аъмоли Туро медонам, ва дар куҷо сокин ҳастӣ, ҳатто дар куҷое ки курсии шайтон аст; ва ту исми Маро маҳкам нигоҳ медорӣ ва имони маро инкор накардай, ҳатто дар он рӯзҳое, ки Антипас шаҳиди содиқи ман буд ва дар миёни шумо кушта шуд. , ки шайтон дар он ҷо зиндагӣ мекунад.

Исо корҳои калисои Пергамро эътироф мекунад, ки ҳатто дар замони душвор, вақте ки шаҳиди содиқаш Антипас кушта шуд, имони худро инкор накардаанд.

1. Дар имони мо устувор истода

2. Бар муқобилият бо имон

1. Эфсӯсиён 6:10-18, Дар Худованд ва дар қудрати тавонои Ӯ қавӣ бошед.

2. 1 Петрус 5:8-9, Ҳушёр ва бодиққат бошед. Душмани шумо иблис мисли шери ғуррон дар ҷустуҷӯи касе барои хӯрдан аст.

Ваҳй 2:14 Аммо ман аз ту чанд чиз дорам, зеро дар он ҷо ту пайравони таълимоти

Билъом ҳастӣ, ки ба Балоқ таълим медод, ки пеши банӣ-Исроил монеа гузорад, қурбониҳои бутҳоро бихӯрад ва зино кунад.

Худованд аз Калисои Перғамос чанд шикоят дорад, зеро он ба онҳое, ки таълимоти Билъомро пайравӣ мекунанд, иҷозат медиҳад, ки одамонро барои хӯрдани хӯроки қурбонии бутҳо ва бадахлоқӣ роҳнамоӣ кунанд.

1. Меъёрҳои Худо: Худро муқаддас нигоҳ дорем

2. Хавфи таълимоти бардурӯғ

1. 1 Қӯринтиён 10:20-21 - "Не, ман дар назар дорам, ки он чи бутпарастон қурбонӣ мекунанд, ба девҳо меоранд, на ба Худо. Ман намехоҳам, ки шумо шарики девҳо бошед. Шумо косаи Худованд ва косаро нӯшида наметавонед. Шумо наметавонед аз дастархони Худованд ва суфраи девҳо шарик шавед».

2. 1 Тимотиюс 4:1-3 - "Ҳоло Рӯҳ ба таври возеҳ мегӯяд, ки дар замонҳои баъдӣ баъзеҳо аз имон дур хоҳанд шуд, ки худро ба рӯҳҳои маккор ва таълимоти девҳо мебахшанд, ба воситаи бесамарии дурӯғгӯёне, ки виҷдонашон сӯхтааст ва издивоҷро манъ мекунанд . ва парҳезгорӣ аз таомҳоеро, ки Худо офаридааст, барои онон, ки имон овардаанд ва ба ҳақ медонанд, бо шукрона пазируфта шаванд».

Ваҳй 2:15 Ва ту низ онҳое ҳастӣ, ки таълимоти николайиёнро доранд, ки ман аз он нафрат дорам.

Худо аз таълимоти Николайтанҳо нафрат дорад.

1. Нафрати Худо: Он барои мо чӣ маъно дорад

2. Хатарҳои пайравӣ ба таълимоти бардурӯғ

1. Масалҳо 8:13 - "Тарс аз Худованд ин аст, ки аз бадӣ нафрат дорам; кибр ва такаббур ва роҳи бад ва даҳони каҷро нафрат дорам".

2. Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб, ки бо гӯсфандон назди шумо меоянд, ҳазар кунед? либос доранд, вале ботин гургони дарранда ҳастанд. Шумо онҳоро аз меваҳошон хоҳед шинохт."

Ваҳй 2:16 Тавба кунед; вагарна ба зудӣ назди ту меоям ва бо шамшери даҳони худ ба муқобили онҳо меҷангам.

Тавба кунед ё бо оқибатҳои ҳукми Худо рӯ ба рӯ шавед.

1: Тавба кунед ва ба сӯи Худо бозгардед.

2: Шамшери даҳони Худо.

1: Ҳизқиёл 18:30-32 - Тавба кунед ва аз роҳҳои шаронаи худ рӯй гардонед ва зиндагӣ кунед.

2: Ибриён 4:12-13 - Қудрати каломи Худо аз ҳар шамшери дудама тезтар аст.

Ваҳй 2:17 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд; Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, аз манна ниҳон хоҳам хӯрд, ва ба вай санги сафед хоҳам дод, ва дар санг номи наве навишта шудааст, ки онро ҷуз касе ки қабул мекунад, ҳеҷ кас намедонад.

Рӯҳ ба калисоҳо сухан меронад, онҳоро барангехт, ки ғолиб оянд ва мукофоти манна ва санги сафедро ваъда медиҳад, ки дар он номи нав навишта шудааст.

1. "Чӣ тавр ғолиб шудан мумкин аст: қувват дар ваъдаи Ваҳй 2:17"

2. "Қудрати номи нав: Мулоҳиза дар бораи Ваҳй 2:17"

1. Юҳанно 6:31-35 - Исо ваъдаи манна аз осмон

2. Ишаъё 62:2 - Ваъдаи номи наве, ки Худо додааст

Ваҳй 2:18 Ва ба фариштаи калисои Тиётира бинавис; Инро Писари Худо мегӯяд, ки чашмонаш мисли шӯълаи оташ аст, ва пойҳояш мисли миси хуб аст;

Писари Худо ба калисои Тятира бо чашмонаш мисли шӯълаи оташ ва пойҳо мисли миси хуб сухан меронад.

1. Зиндагӣ бо ҳадаф ва ҳавас

2. Дар имони худ қавӣ будан

1. Румиён 12:2 - Ва ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то исбот кунед, ки иродаи нек, қобили қабул ва комили Худо чист.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ваҳй 2:19 Ман аъмоли ту, ва садақа, ва хизмат, ва имон ва сабри ту, ва аъмоли Туро медонам; ва охирин аз аввал бештар бошад.

Худо имон, хайрия, хидмат, пурсабрӣ ва корҳои масеҳиёнро эътироф мекунад ва онҳоро ташвиқ мекунад, ки дар имонашон инкишоф ёбанд.

1. Қудрати корҳо: Чӣ тавр некӣ кардан метавонад ба мустаҳкам кардани имони шумо кӯмак расонад

2. Рушди имон: Чӣ гуна бояд дар баробари душвориҳо сабр кард

1. Яъқуб 2:14-17 - "Эй бародарони ман, чӣ фоида дорад, агар касе гӯяд, ки имон дорад, аммо аъмол надорад? Оё имон ӯро наҷот дода метавонад? Агар бародар ё хоҳар бараҳна ва аз ғизои ҳаррӯза маҳрум бошад ва яке Аз шумо ба онҳо мегӯед: « Ба саломатӣ ҷудо шав , гарм шав ва сер шав, лекин чизҳои барои бадан зарурироро ба онҳо намедиҳӣ, аз ин чӣ фоида дорад? кор мекунад, мурдааст».

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон ба воситаи шунидан меояд, ва шунидан аз каломи Худо."

Ваҳй 2:20 Бо вуҷуди ин, ман аз ту чанд чиз дорам, зеро ту ба он зан Изобал, ки худро набӣ меномид, иҷозат медиҳӣ, ки бандагони Маро таълим диҳад ва ба зино водор созад ва қурбониҳои бутҳоро бихӯрад.

Юҳаннои Ҳавворӣ калисои Тятираро дар бораи Изобел, як пайғамбарзани козиб, ки ба онҳо ба зино кардан ва хӯрдани чизҳои қурбонии бутҳо таълим дода, калисоро гумроҳ мекунад, огоҳ мекунад.

1: "Хатари таълимоти бардурӯғ"

2: "Қувваи шогирдони содиқ"

1: Матто 7:15-20 - "Аз анбиёи козиб, ки бо гӯсфандон назди шумо меоянд, ҳазар кунед? □ либос доранд, аммо дар ботин гургҳои дарранда ҳастанд. Онҳоро аз меваҳошон мешиносед. Оё ангур аз буттаҳо ҷамъоварӣ шудааст, ё анҷир аз хас? , хар дарахти солим меваи хуб медихад, аммо дарахти бемор меваи бад медихад.Дарахти солим меваи бад дода наметавонад ва дарахти бемор меваи хуб медихад.Хар дарахтеро, ки меваи хуб намедихад, бурида ба оташ мепартоянд. Пас онҳоро аз меваҳошон мешиносӣ».

2: 1 Юҳанно 4:1-3 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро бисанҷед, то бубинед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон омадаанд. Аз ин шумо Рӯҳи Худоро мешиносед. : Ҳар рӯҳе, ки эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омадааст, аз Худост ва ҳар рӯҳе ки Исоро эътироф намекунад, аз Худо нест.Ин рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки шумо шунидаед, ки меояд ва ҳоло дар ҷаҳон аст. ».

Ваҳй 2:21 Ва ман ба вай ҷой додам, то аз зиноаш тавба кунад; ва тавба накард.

Ин порча нишон медиҳад, ки Худо ба касе имконият додааст, ки аз гуноҳҳои худ тавба кунад, аммо онҳо тавба накарданд.

1: Мо бояд аз имкониятҳое, ки Худо ба мо медиҳад, истифода барем, то тавба кунем.

2: Тавба кори ҷиддӣ аст ва набояд сабукфикрона қабул кард.

1: Масалҳо 28:13 - "Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пинҳон мекунад, муваффақ намешавад, аммо ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро рад мекунад, марҳамат меёбад".

2: Луқо 13:3 - «Ба шумо мегӯям, не!

Ваҳй 2:22 Инак, Ман ӯро дар бистари худ хоҳам андохт, ва онҳоеро, ки бо вай зино мекунанд, ба мусибати бузург гирифтор хоҳам кард, магар ин ки аз аъмоли худ тавба накунанд.

Зинокоронро Худо азоб мекунад, магар ин ки тавба кунанд.

1. Оқибатҳои зино: Пеш аз он ки дер нашавад тавба кунед

2. Муҳаббат ва омурзиши Худо: Имконияти аз нав оғоз кардан

1. Масалҳо 6:32–33? □ касе ки зино мекунад, ақл надорад; ҳар кӣ чунин кунад, худро нобуд мекунад. Зарба ва расвой насиби ӯст ва шарми ӯ ҳеҷ гоҳ аз байн нахоҳад рафт.??

2. Юҳанно 8:1-11? □ Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. Субҳи барвақт ӯ боз ба маъбад омад. Тамоми мардум назди Ӯ омаданд, ва Ӯ нишаста, онҳоро таълим медод. Китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар зино дастгир шуда буд, оварда, дар миён гузоштанд. ? Ба ӯ гуфтанд , ки ? □ зани ӯ ҳангоми зино дастгир шуд. Дар шариат Мусо ба мо фармудааст, ки чунин занонро сангсор кунем. Акнун шумо чӣ мегӯед???Инро барои имтиҳонаш гуфтанд, то айбе дошта бошанд, ки бар зидди ӯ эълон кунанд. Исо хам шуда, бо ангушташ бар замин навишт. Вақте ки онҳо аз Ӯ бозпурсӣ мекарданд, ӯ рост истода, ба онҳо гуфт: ? □ ва касе аз шумо, ки бегуноҳ аст, аввалин шуда ба вай санг партояд.??Боз хам шуда, бар замин навишт. Дар ин ҳолат, онҳое ки шуниданд, як-як, пеш аз ҳама калонсолон, рафтанӣ шуданд, то он даме ки танҳо Исо монд ва зан дар он ҷо истода буд. Исо рост истода, аз вай пурсид: ? Уммон , онҳо куҷоянд? Оё касе шуморо маҳкум накардааст???? эй як, ҷаноб, гуфт вай. ? □ мокиёне, ки ман ҳам туро маҳкум намекунам, — гуфт Исо. ? эй ҳоло ва ҳаёти худро аз гуноҳ тарк кунед .? □ €?

Ваҳй 2:23 Ва фарзандони ӯро бо марг хоҳам кушт; ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Ман кофтуковкунанда ва дилҳо ҳастам; ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи аъмоли шумо хоҳам дод.

Худо ҳар касро мувофиқи корҳояш доварӣ хоҳад кард ва ҳамаи калисоҳо хоҳанд донист, ки Худо дилҳо ва зеҳни халқи Худро месанҷад.

1: Доварии Худо одилона аст - Ваҳй 2:23

2: Корҳои мо мукофоти моро муайян мекунанд - Ваҳй 2:23

1: Ирмиё 17:10 - Ман, Худовандо, дилҳоро меҷӯям, ҷилавҳоро меозмам, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмолаш бидиҳам.

2: Забур 62:12 - Ҳамчунин аз они Ту, эй Худованд, марҳамат аст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи кораш подош медиҳӣ.

Ваҳй 2:24 Аммо ба шумо ва ба дигарон дар Тиётира мегӯям, ки ба онҳое ки ин

таълимотро надоранд ва умқи шайтонро намедонанд, чунон ки мегӯянд; Бар шумо бори дигар намегузорам.

Дар Ваҳй 2: 24, Худованд ба онҳое, ки дар Тятира ҳастанд, сухан мегӯяд, ки таълимоти якхела надоранд ва бо умқи Шайтон ошно нестанд. Вай ваъда медихад, ки ба гардани онхо бори гарони иловагӣ намегузорад.

1. Ҳимояи меҳрубононаи Худо: Чӣ гуна Худованд нисбати худаш ғамхорӣ мекунад

2. Муҳаббат ва раҳмати Худо: Ваъдаи Худованд дар бораи бори гарон нест

1. Забур 55:22 ??? □ бори худро бар Худованд бор кун, ва Ӯ туро дастгирӣ хоҳад кард: ӯ ҳеҷ гоҳ намегузорад, ки одилон ба ларза афтанд.

2. Ибриён 12:1-3 ??? □ Пас, модоме ки мо низ бо абри шоҳидон иҳота кардаем, биёед ҳар вазн ва гуноҳеро, ки моро ба осонӣ фаро мегирад, канор гузорем ва биёед бо сабр дар давидан давем, ки дар пеши мо гузошта шудааст, ба Исо нигоҳ карда, муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мо; ки ба хотири шодие ки пеши Ӯ гузошта шуда буд, ба расвоӣ беэътиноӣ карда, ба салиб тоб овард ва дар ямини тахти Худо нишастааст. Зеро ба Ӯ назар кунед, ки ба чунин зиддияти гунаҳкорон бар зидди худ тоб овардааст, то ки шумо хаста ва суст нашавед.

Ваҳй 2:25 Аммо он чизеро, ки шумо то омаданам нигоҳ доштаед.

Имондорон даъват карда мешаванд, ки то он даме, ки Масеҳ бармегардад, ба имоне, ки аллакай доранд, часпида гиранд.

1. Зиндагӣ барои Масеҳ дар замони ҳозира

2. То бозгашти Исо дар имон устувор мондан

1. Ибриён 10:35-36 ??? □ аз ин рӯ боварии худро аз даст надиҳед, ки мукофоти бузург дорад. Зеро ба шумо сабр лозим аст, то ки ҳангоме ки иродаи Худоро ба ҷо оваред, он чиро, ки ваъда дода шудааст, ба даст ored.

2. Румиён 12:12 ??? □ дар умед шодӣ, дар андӯҳ сабр, дар дуо содиқ.??

Ваҳй 2:26 Ва ҳар кӣ ғолиб ояд ва аъмоли Маро то охир риоя кунад, ба вай бар халқҳо қудрат хоҳам дод.

Онҳое, ки то охир ба корҳои Худо содиқ мемонанд, бо қудрат бар халқҳо мукофот хоҳанд ёфт.

1. Бартараф кардани душвориҳо: Даравидани савоби вафо

2. Далерӣ ба истодагарӣ: ба даст овардани қувват тавассути сабр

1. Румиён 8:37 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ваҳй 2:27 Ва Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард; мисли зарфҳои кулолгар ба ларза хоҳанд афтод, чунон ки Ман аз Падари Худ гирифтаам.

Исо одамонро бо асои оҳанин ҳукмронӣ карда, онҳоро мисли кӯзаҳо мешиканад, чунон ки аз Падар гирифта буд.

1. "Ҳукмронии Исо: шикастан ва ташаккул додани мо"

2. "Иродаи Падар: итоат кардан ба ҳукмронии Исо"

1. Забур 2:9 - Ту онҳоро бо асои оҳан мешиканад ва мисли кулолгар пора-пора мекунӣ? □ зарф.

2. Эфсӯсиён 5:22-24 - Эй занҳо, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. Зеро ки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сардори калисо, бадани вай аст ва Худаш Наҷотдиҳандаи он аст. Чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, занон низ бояд дар ҳама чиз ба шавҳарони худ итоат кунанд.

Ваҳй 2:28 Ва ман ба ӯ ситораи субҳро хоҳам дод.

Худо ба онҳое, ки васвасаи ҷаҳонро мағлуб мекунанд, ваъда медиҳад, ки ситораи саҳар дода мешавад.

1. Ваъдаи ситораи субҳ: Омӯзиши Ваҳй 2:28

2. Бар васвасаҳо ва ба даст овардани баракати Худо

1. Ишаъё 14:12-14, ки суқути Шайтонро тасвир мекунад

2. Филиппиён 2:9-11, ки Исоро ҳамчун ситораи саҳар тасвир мекунад.

Ваҳй 2:29 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд.

Дар Ваҳй 2:29, имондорон ташвиқ карда мешаванд, ки ба он чизе, ки Рӯҳ ба калисоҳо мегӯяд, гӯш кунанд.

1. Қудрати гӯш кардани Рӯҳ

2. Арзиши гӯш кардан ба Каломи Худо

1. Яъқуб 1:19-20 - ? □ акнун, эй бародарони маҳбуби ман: бигзор ҳар кас дар шунидан тез, дар сухан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба вуҷуд намеорад.??

2. Ишаъё 55:3 - ? □ гӯшатро кун ва назди ман биё; бишнав, то ҷони ту зинда шавад.??

Ваҳй 3 боби сеюми китоби Ваҳй мебошад, ки паёмҳоро ба ҳафт калисо идома медиҳад. Ин боб ба паёмҳои мушаххасе равона шудааст, ки ба се калисо: Сардис, Филаделфия ва Лаодикия фиристода шудаанд.

Параграфи 1: Боб бо паёме ба калисои Сардис оғоз мешавад. Исо обрӯи онҳоро дар зинда будани худ эътироф мекунад, вале онҳоро огоҳ мекунад, ки онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ мурдаанд (Ваҳй 3:1). Ӯ онҳоро водор мекунад, ки чизҳои боқимондаро мустаҳкам кунанд ва аз худдорӣ тавба кунанд, вагарна Ӯ мисли дузд ба сари онҳо хоҳад омад (Ваҳй 3:2-3).

Параграфи 2: Паёми навбатӣ ба калисои Филаделфия нигаронида шудааст. Исо садоқати онҳоро сарфи назар аз қуввати маҳдуди онҳо таъриф мекунад ва онҳоро итминон медиҳад, ки Ӯ барои онҳо дареро кушодааст, ки ҳеҷ кас наметавонад онро баста наметавонад (Ваҳй 3:7-8). Ӯ ваъда медиҳад, ки азбаски онҳо ба каломи Ӯ вафо карданд ва исми Ӯро инкор накарданд, Ӯ онҳоро аз соати озмоише, ки ба

тамоми ҷаҳон меояд, нигоҳ медорад (Ваҳй 3:10).

Параграфи 3: Паёми ниҳоӣ барои Лаодикия аст. Исо ин калисоро барои гарм буданаш - на гарм ва на сард - сарзаниш мекунад ва ҳушдор медиҳад, ки агар тавба накунанд, онҳоро аз даҳони Худ мерезад (Ваҳй 3:15-16). Сарфи назар аз сарватмандӣ ва кофӣ будани онҳо, Исо қашшоқии рӯҳонии онҳоро фош мекунад ва ба онҳо маслиҳат медиҳад, ки сарвати ҳақиқиро аз Ӯ ҷустуҷӯ кунанд (Ваҳй 3:17-18). Ӯ онҳоеро, ки овози Ӯро мешунаванд, даъват мекунад, ки дарро кушоянд, то ки ворид шуда, бо онҳо хӯрок хӯрад (Ваҳй 3:20).

Хулоса, боби сеюми Ваҳй ба се аз ҳафт калисо паёмҳои мушаххасро дар бар мегирад. Исо ба марги рӯҳонӣ дар Сардис муроҷиат карда, ба тавба даъват мекунад. Ба Филаделфия, Ӯ садоқатро таъриф мекунад ва ваъда медиҳад, ки аз озмоишҳои оянда муҳофизат мекунад. Дар Лудкия Исо гармиро мазаммат мекунад ва ба тавба даъват мекунад ва барои сарвати ҳақиқии рӯҳонӣ имконият фароҳам меорад. Ин паёмҳо ба зарурати имони ҳақиқӣ, тавба аз худдорӣ ва талоши шадид дар роҳи адолат барои дарёфти ризоият ва баракатҳои Худо таъкид мекунанд.

Ваҳй 3:1 Ва ба фариштаи калисои Сардис бинавис; Инро мегӯяд Он Касе ки ҳафт Рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад; Аъмоли туро медонам, ки ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ ва мурдай.

Ба фариштаи калисои Сардис муроҷиат карда мешавад ва маълум мешавад, ки шахсе, ки ба ӯ муроҷиат мекунад, ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад. Асарҳои калисо дар Сардис ошкор карда мешаванд, ки онҳо ном доранд, ки маънои зинда будани онҳоро доранд, аммо дар асл онҳо мурдаанд.

1. Хавфи имони мурда: Баррасии Ваҳй 3:1

2. Зиндагии пурраи ҳаёт: Мулоҳизаҳо дар бораи Ваҳй 3:1

1. Ирмиё 29:13 - "Ва Маро хоҳед ҷуст, ва хоҳед ёфт, вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунед".

2. Юҳанно 10:10 - "Дузд меояд, ки на, балки барои дуздӣ, куштан ва несту нобуд кардан; Ман омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд, ва онро фаровонтар дошта бошанд".

Ваҳй 3:2 Бедор бошед ва чизҳои боқимондаро, ки ба мурдан омода аст, қавӣ гардонед, зеро ки аъмоли Туро дар ҳузури Худо комил наёфтаам.

Масеҳиён бояд ҳушёр бошанд ва кӯшиш кунанд, ки корҳои худро дар назари Худо комил кунанд.

1. Тақвияти имони мо: Чӣ тавр корҳои худро дар назари Худо комил кунем

2. Даъват барои бедор мондан: Чаро мо бояд имони худро мустаҳкам кунем

1. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин, барои касе ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2. 1 Юҳанно 3:18 - «Эй фарзандон, биёед на бо сухан ё бо забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст дорем».

Ваҳй 3:3 Пас, ба ёд овар, ки чӣ гуна гирифтаӣ ва шунидаӣ, ва маҳкам нигоҳ доштан ва тавба кун. «Пас, агар бедор набошӣ, мисли дузд бар ту хоҳам омад, ва ту намедонӣ, ки дар кадом соат бар ту хоҳам омад».

Қисми Ваҳй 3:3 ба масеҳиён хотиррасон мекунад, ки таълимоти шунидаашонро дар хотир нигоҳ доранд, онҳоро нигоҳ доранд ва тавба кунанд. Онҳо инчунин огоҳ карда мешаванд, ки агар бедор набошанд, Исо мисли дузд меояд ва онҳо соати омадани Ӯро намедонанд.

1. Қувваи тавба: Чӣ тавр зиндагӣ кардан бо тавба

2. Исо меояд: воқеияти бозгашти ӯ

1. Луқо 13:3 - «Агар тавба накунед, ҳамаатон ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд».

2. 1 Таслӯникиён 5:2-3 - «Зеро худатон комилан медонед, ки рӯзи Худованд мисли дузд дар шаб хоҳад омад. Ҳангоме ки одамон мегӯянд, ки "сулҳу амният аст", он гоҳ ҳалокати ногаҳон ба сари онҳо меояд, чун дарди зоиш ба сари зани ҳомила меояд, ва онҳо раҳо нахоҳанд шуд».

Ваҳй 3:4 Ту ҳатто дар Сардис чанд номе дорӣ, ки либоси худро палид накардаанд; ва бо ман либоси сафед хоҳанд рафт, зеро ки онҳо сазоворанд.

Якчанд номҳо дар Сардис содиқ монданд ва бо ҳаёти ҷовидонӣ мукофот хоҳанд

ёфт.

1: Содиқ бимонед ва ҳаёти ҷовидонаро ба даст ored

2: Дар замонҳои душвор истодагарӣ кунед

1: Румиён 8:28 "Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо ва барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст".

2: Қӯлассиён 3:23 "Ва ҳар он чи мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на барои одамон."

Ваҳй 3:5 Ҳар кӣ ғолиб ояд, либоси сафед дар бар хоҳад кард; ва исми Ӯро аз китоби ҳаёт маҳв нахоҳам кард, балки исми Ӯро дар ҳузури Падари Худ ва дар ҳузури фариштагони Ӯ эътироф хоҳам кард.

Мӯъминоне, ки дар озмоишҳои худ ғолиб омада, содиқ мондаанд, бо ҷомаи сафед подош мегиранд ва аз ҷониби Худо ва фариштагонаш эътироф хоҳанд шуд.

1. Подоши вафодорӣ - омӯхтани ваъдаи Худо дар бораи пӯшидани мӯъминон дар либоси сафед, агар онҳо сарфи назар аз ихтилофҳо содиқ бошанд.

2. Ғолибони пирӯз – Мумкин аст, ки чӣ гуна мӯъминон дар баробари душвориҳо устувор истода, баракатҳои Худоро соҳиб шаванд.

1. Матто 24:13 - «Аммо касе ки то охир устувор мемонад, наҷот хоҳад ёфт».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:10 - «Зеро ки ҳамаи мо бояд дар назди курсии доварии Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яки мо он чиро, ки дар бадан дар ҷисм карда буд, хоҳ некӯ бошад, хоҳ бад, бигирем».

Ваҳй 3:6 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд.

Дар Ваҳй 3:6 Исо онҳоеро, ки гӯш доранд, ташвиқ мекунад, ки он чиро, ки Рӯҳ ба калисоҳо мегӯяд, бишнаванд ва бишнаванд.

1. Муҳимияти гӯш кардани овози Рӯҳ

2. Тарбияи фаҳмиши рӯҳонӣ дар калисо

1. Аъмол 17:11 - Ҳоло Берияҳо нисбат ба Таслӯникиён хислати олиҷанобтар буданд, зеро онҳо ин хабарро бо иштиёқи зиёд қабул мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро меомӯхтанд, то дуруст будани суханони Павлусро бубинанд.

2. Яъқуб 1:19 - Бародарон ва хоҳарони азизи ман, инро ба назар гиред: ҳар кас бояд дар гӯш кардан зуд, дар гуфтан суст ва дар хашм оҳиста бошад.

Ваҳй 3:7 Ва ба фариштаи калисои Филаделфия бинавис; Инро мегӯяд муқаддас, росткор, касе ки калиди Довудро дорад, мекушояд, ва ҳеҷ кас намепӯшад; ва мебандад, ва ҳеҷ кас намекушояд;

Исо шахсест, ки қудрати кушодан ва пӯшидани дарҳоро дорад ва ӯ бо калисои Филаделфия сухан мегӯяд.

1. "Калиди кушодани дарҳо"

2. «Ҳокимияти Худо дар ҳаёти мо»

1. Ишаъё 22:22 - "Ва калиди хонадони Довудро бар китфи ӯ хоҳам гузошт; бинобар ин вай мекушояд, ва ҳеҷ кас намебандад; ва хоҳад баста хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас намекушояд".

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17-20 - "Бинобар ин, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Кӯҳна гузашт, инак, нав омад. Ҳамаи ин аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Масеҳ бо Ӯ мусолиҳа дод. Худи худ ва ба мо хизмати мусолиҳаро дод, яъне дар Масеҳ Худо ҷаҳонро бо Худ оштӣ медод, гуноҳҳои онҳоро бар онҳо ҳисоб намекард ва паёми мусолиҳаро ба мо супорид.Бинобар ин, мо сафирони Масеҳ ҳастем, Худо Ӯро даъват мекунад. Ба воситаи мо аз номи Масеҳ аз шумо илтимос мекунем, ки бо Худо оштӣ шавед».

Ваҳй 3:8 Ман аъмоли Туро медонам: инак, Ман дари кушодеро пеши ту гузоштаам, ва ҳеҷ кас наметавонад онро бибандад; зеро ки ту андаке қувват дорӣ, ва каломи Маро риоят кардӣ, ва исми Маро инкор накардӣ.

Ин порча дари кушодаеро, ки Худо дар назди мо гузоштааст ва қувватеро, ки мо бояд каломи Ӯро риоя кунем ва номи Ӯро инкор накунем, таъкид мекунад.

1. Такя ба нерӯи Худо барои бартараф кардани мушкилот

2. Дари кушодаи фурсате, ки моро интизор аст

1. Филиппиён 4:13 - "Ман ҳама чизро ба воситаи касе ки маро қувват мебахшад, карда метавонам".

2. Ишаъё 43:19 - "Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед?"

Ваҳй 3:9 Инак, Ман онҳоро аз куништҳои шайтон хоҳам кард, ки мегӯянд, яҳудӣ ҳастанд, вале дурӯғ мегӯянд; инак, онҳоро водор хоҳам кард, ки омада, пеши пойҳои Ту саҷда кунанд ва бидонанд, ки Туро дӯст доштаам.

Худо касонеро, ки бардурӯғ худро яҳудӣ меноманд, вале яҳудӣ нестанд, доварӣ хоҳад кард ва онҳоро мефаҳмонад, ки муҳаббати Ӯро нисбат ба мӯъминон эътироф мекунанд.

1. Худо довари мӯъминон аст

2. Эътироф кардани муҳаббати Худо ба воситаи имон

1. Румиён 2:28-29 - Зеро ҳеҷ кас яҳудӣ нест, ки зоҳиран як аст ва хатна ҳам зоҳиран ва ҳам ҷисмонӣ нест. Аммо яҳудӣ дар ботин як аст, ва хатна аз рӯи рӯҳ аст, на аз рӯи ҳарф. Ситоиши ӯ на аз ҷониби одам, балки аз ҷониби Худост.

2. Яъқуб 2:14-17 - Эй бародарони ман, агар касе гӯяд, ки имон дораду аъмол надорад, чӣ фоида дорад? Оё ин имон метавонад ӯро наҷот диҳад? Агар бародар ё хоҳаре либоси бад дошта бошад ва аз ғизои ҳаррӯза камӣ дошта бошад ва яке аз шумо ба онҳо гӯяд: «Ба саломатӣ бирав, гарм шав ва сер шав» ва ба онҳо чизҳои зарурироро надиҳад, ин чӣ фоида дорад? Ҳамчунин имон худ аз худ, агар аъмол надошта бошад, мурда аст.

Ваҳй 3:10 Азбаски каломи пурсабрии маро риоя кардӣ, ман низ туро аз соати озмоиш, ки бар тамоми ҷаҳон меояд, нигоҳ медорам, то ки сокинони рӯи заминро озмоиш кунам.

Худо онҳоеро, ки каломи Ӯро риоя мекунанд, аз соати васвасаи ба ҷаҳон омадан нигоҳ медорад.

1. Каломи Худоро риоя кунед: дар васвасаҳо устувор мондан

2. Дар имон устувор бошед: ваъдаи Худо дар бораи муҳофизат дар замонҳои душвор

1. Яъқуб 1:12-15 - Хушо касе ки дар озмоиш истодагарӣ мекунад, зеро он шахс тоҷи ҳаётро хоҳад гирифт, ки Худованд ба дӯстдорони Ӯ ваъда додааст.

2. 1 Қӯринтиён 10:13 - Ҳеҷ гуна озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо мӯътамад аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо аз ҳад зиёд ба озмоиш дучор шавед, балки бо васвасаҳо роҳи гурезро низ фароҳам меорад, то ки шумо ба он тоб оварда тавонед.

Ваҳй 3:11 Инак, ман ба зудӣ меоям: он чиро, ки дорӣ, нигоҳ дор, то тоҷи туро касе нагирад.

Исо моро огоҳ мекунад, ки дар пайравӣ ба Ӯ содиқ бошем, то касе тоҷи моро аз даст надиҳад.

1. Тоҷи вафодорӣ: Чӣ тавр дар пайравӣ ба Исо устувор мондан мумкин аст

2. Тоҷи худро аз даст надиҳед: Тамаркуз ба Исо

1. 1 Қӯринтиён 9:25-27 - Ҳар касе, ки дар бозиҳо рақобат мекунад, ба тамрини сахт мегузарад. Онҳо ин корро барои ба даст овардани тоҷе мекунанд, ки пойдор нахоҳад монд, аммо мо ин корро мекунем, то тоҷе, ки то абад боқӣ мемонад.

2. Ибриён 3:12-14 - Эй бародарон ва хоҳарон, эҳтиёт бошед, ки ҳеҷ яке аз шумо дили гунаҳкор ва беимоне надошта бошад, ки аз Худои Ҳай рӯй гардонад. Аммо ҳар рӯз якдигарро рӯҳбаланд кунед, то даме ки он «имрӯз» номида мешавад, то ки ҳеҷ яке аз шумо бо макри гуноҳ сахтгир нашавад. Мо омадаем, ки дар Масеҳ шарик шавем, агар дар ҳақиқат эътиқоди ибтидоии худро то ба охир устувор нигоҳ дорем.

Ваҳй 3:12 Ҳар кӣ ғолиб ояд, дар маъбади Худои худ сутуне хоҳам сохт, ва ӯ дигар берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ ва номи шаҳри Худои Худро хоҳам навишт, ки Он Ерусалими нав аст, ки аз осмон аз ҷониби Худои Ман нозил мешавад; ва Ман исми нави Худро бар вай хоҳам навишт.

Онҳое ки ғолиб меоянд, сутуни маъбади Худо хоҳанд шуд ва ҳеҷ гоҳ тарк нахоҳанд шуд; номи онҳо бо номи Худо ва шаҳри Худо, ки Ерусалими Нав аст, ки аз ҷониби Худост, навишта хоҳад шуд, ва номи нави Худо низ бар онҳо навишта хоҳад шуд.

1. Ваъдаҳои Худо: Сутуни маъбади Ӯ шудан

2. Ғалаба ва подош: Худованд номи худро бар мо навишт

1. Ишаъё 28:16 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман ҳастам, ки дар Сион санг мегузорам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳо барои таҳкурсӣ, ки мустаҳкам гузошта шудааст. Касе, ки ба он имон дорад, халалдор намешавад.

2. Юҳанно 14:2-3 - Дар хонаи Падари Ман ҳуҷраҳои зиёде ҳастанд; агар ин тавр намебуд, ман ба шумо мегуфтам. Ман ба он ҷо меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам. Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, бармегардам ва туро мебарам, то ки бо худ бошӣ, то ки шумо низ дар он ҷое ки Ман ҳастам, бошед.

Ваҳй 3:13 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд.

Исо ба калисоҳо сухан ронда, онҳоро ташвиқ мекунад, ки ба Рӯҳ гӯш кунанд ва ба аҳкоми Ӯ итоат кунанд.

1. "Зиндагӣ дар итоат: итоат кардан ба даъвати Рӯҳ"

2. "Шунавонидан, ки Рӯҳ мегӯяд: Фаҳмидани иродаи Худо"

1. Румиён 8:14 - "Зеро ҳамаи онҳое ки бо Рӯҳи Худо роҳнамоӣ мекунанд, фарзандони Худо ҳастанд".

2. Яъқуб 1:22-25 - "Аммо иҷрокунандагони калом бошед, на танҳо шунавандагон ва худатонро фиреб диҳед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай монанди шахсест, ки ба табиати худ бодиққат нигоҳ мекунад. чеҳра дар оина аст.Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва сабр мекунад, на шунавандае, ки фаромӯш мекунад, балки иҷрокунандаест, ки амал мекунад. , дар кораш баракат хоҳад ёфт».

Ваҳй 3:14 Ва ба фариштаи калисои Лудкия бинавис; Инро Омин, шоҳиди мӯътамад ва ҳақиқӣ, ибтидои офариниши Худо мегӯяд;

Худованд, шоҳиди содиқ ва ҳақиқӣ ва ибтидои офариниш ба фариштаи калисои Лаодикия сухан мегӯяд.

1. «Вафодории Худованд»

2. «Оғози офариниш».

1. Румиён 3:3-4 - "Чӣ мешавад, агар баъзеҳо имон наоварданд? Оё беимонии онҳо садоқати Худоро бефоида хоҳад кард? Албатта не! Бигзор Худо ҳақ бошад, вале ҳар кас дурӯғгӯй бошад."

2. Қӯлассиён 1:15-17 - "Ӯ сурати Худои нонамоён аст, ки нахустзодаи тамоми махлуқот аст. Зеро ҳама чиз дар осмон ва дар замин, намоён ва нонамоён, хоҳ тахтҳо ва хоҳ салтанатҳо ба воситаи Ӯ офарида шудааст. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст ва Ӯ пеш аз ҳама чиз аст ва ҳама чиз дар Ӯст».

Ваҳй 3:15 Аъмоли туро медонам, ки ту на сард ҳастӣ, на гарм;

Худованд корҳои одамонро медонад, аммо мехоҳад, ки онҳо ба эътиқоди худ комилан содиқ бошанд.

1: Худованд мехоҳад, ки мо ба таври комил содиқ бошем

2: Гарм ё сард - Худованд мехоҳад, ки мо интихоб кунем

1: Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин барои ҳар кӣ медонад, ки некӣ карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

2: Матто 6:21 - "Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд."

Ваҳй 3:16 Пас, азбаски ту ширгарм ва на сард ҳастӣ ва на гарм, ман туро аз даҳони худ берун хоҳам кард.

Худо касонеро, ки дар имонашон суст аст, рад мекунад.

1. Хавфи имони гарм

2. Аҳамияти ҷидду ҷаҳд дар имони мо

1. Яъқуб 4:4–10

2. Матто 25:1–13

Ваҳй 3:17 Зеро ки ту мегӯй: "Ман сарватдорам, аз молу сарват зиёд шудаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам"; ва намедонӣ, ки ту бадбахт ва бадбахт ва бечора ва кӯр ва бараҳна ҳастӣ.

Ин порча ҳушдори Худоро ба касоне, ки сарватманд ва гумон мекунанд, ки ба ҳеҷ чиз ниёз надоранд, баён мекунад.

1: Ҳар қадар дороии касест, наметавонад онҳоро аз доварии Худо наҷот диҳад.

2: Сарват метавонад як шакли камбизоатии рӯҳонӣ бошад, агар мо ба ҷои Худованд ба онҳо таваккал кунем.

1: 1 Тимотиюс 6:17-19 - "Ба онҳое, ки дар ин ҷаҳони имрӯза сарватманданд, дастур диҳед, ки на магрур нашаванд ё ба номуайянии сарват, балки ба Худое, ки моро аз ҳама чизҳои баҳрабардорӣ ба таври фаровон таъмин мекунад, умед бандед. Ононро ба некӣ дастур деҳ, то дар корҳои нек сарватманд бошанд, саховатманд ва омода бошанд, то барои тақсим ганҷи бунёди неки ояндаро ҷамъ оваранд, то ба зиндагии ҳақиқӣ даст ёбанд».

2: Яъқуб 5:1-6 - "Акнун биё, эй сарватдор, гиря кун ва барои мусибате, ки ба сари ту меояд. Сарватҳои шумо пӯсида ва ҷомаатон куя хӯрдааст. Тилло ва нуқраи ту занг задаанд, ва зангзании онҳо бар зидди ту шаҳодат хоҳад дод ва гӯшти туро мисли оташ хоҳанд хӯрд. Шумо дар рӯзҳои охир ганҷ ҷамъ кардаед. Инак, музди коргароне, ки киштзорҳои шуморо даравиданд, ки онро бо қаллобӣ нигоҳ доштаед, бар зидди шумо фарьёд мезанад, ва фарьёди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст. Шумо дар рӯи замин бо айшу ишрат ва худпарастӣ зиндагӣ кардаед. Дар як рӯзи забҳ дилҳоятонро фарбеҳ кардед. Ту одами одилро маҳкум карда, куштай. Ӯ ба шумо муқобилат намекунад».

Ваҳй 3:18 Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз ман тиллои дар оташ озмудашударо бихар, то сарватдор шавӣ; ва либоси сафед, то ки дар бар шавӣ, ва расвоии аврати ту зоҳир нашавад; ва ба чашмони худ молида бинӯш, то бубинӣ.

Ин порча хонандагонро ташвиқ мекунад, ки аз Худо тиллои аз оташ озмудашуда,

либоси сафед барои пӯшидани аврати худ ва моли чашмро барои дидани худ бихаранд.

1. Сарватҳои рӯҳонии Худо: Чӣ тавр дар миёнаи бӯҳрон фаровонӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Қувваи имон: чӣ гуна бояд либоси наҷотро дар замонҳои зарурӣ гирифт

1. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст. Пирон гузашт; инак, нав омад.

2. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшонд; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшидааст, чунон ки домод худро мисли коҳине бо сару либоси зебои худ мепӯшонад, ва чун арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад.

Ваҳй 3:19 Ҳар киро дӯст медорам, мазаммат ва ҷазо медиҳам: пас, ғайрат кунед ва тавба кунед.

Худо моро дӯст медорад ва моро тарбия мекунад, то моро ба Ӯ наздик созад.

1. Муҳаббат ва интизоми Худо

2. Тавбаи боғайрат

1. Ибриён 12:4-11 - Тарбияи Худо

2. Луқо 15:11-32 - Муҳаббати Худо дар тавба зоҳир мешавад

Ваҳй 3:20 Инак, Ман назди дар истода, дарро мекӯбам: агар касе овози Маро бишнавад ва дарро кушояд, назди вай медароям ва бо ӯ хӯрок хоҳам хӯрд, ва ӯ бо ман.

Дар ин порча дар бораи он сухан меравад, ки Исо дари дили шахсро мекӯбад ва агар онҳо дарро кушоянд, Исо ба он дохил мешавад ва бо онҳо муошират мекунад.

1. Даъват ба муносибати наздик бо Исо

2. Кушодани дари муносибат бо Исо

1. Юҳанно 15:4-5 - «Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо. Чунон ки шоха наметавонад худ аз худ мева диҳад, магар он ки дар ток намонад, шумо низ наметавонед, агар шумо дар Ман намонед. Ман ток ҳастам; шумо шохаҳо ҳастед. Ҳар кӣ дар Ман бимонад ва ман дар вай, вай меваи фаровон медиҳад, зеро ки шумо ғайр аз Ман ҳеҷ кор карда наметавонед».

2. Эфсӯсиён 3:17-19 - «То ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин бошад, то ки шумо, ки дар муҳаббат реша давонда ва дар муҳаббат асос ёфтаед, қувват дошта бошед, то бо ҳамаи муқаддасон дарк кунед, ки фарохӣ, дарозӣ, баландӣ ва умқ чист. ва муҳаббати Масеҳро, ки аз дониш болотар аст, бидонед, то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед».

Ваҳй 3:21 Ба ҳар кӣ ғолиб ояд, иҷозат медиҳам, ки бо Ман дар тахти Худ биншинад, чунон ки Ман низ ғолиб омадаам ва бо Падари Худ дар тахти Ӯ нишастаам.

Исо ваъда медиҳад, ки тахти Худро бо ғолибон шарик хоҳад кард, зеро Ӯ аллакай ғолиб омада, бо Падар дар тахти Худ нишастааст.

1. "Ваъдаи тахт: ғалаба бо Исо"

2. "Зиндаи Ғалаба: Бо Масеҳ дар тахти Ӯ нишастааст"

1. Филиппиён 2:5-11 - Исо Худро фурӯтан кард ва то мамот, ҳатто мамот дар салиб итоат кард.

2. Ибриён 12:1-2 - Биёед, бо истодагарӣ ба пойгае, ки дар пеши мо гузошта шудааст, давида, ба Исо, асосгузор ва комилкунандаи имони мо нигоҳ кунем.

Ваҳй 3:22 Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд.

Ин ояти Ваҳй имондоронро ташвиқ мекунад, ки ба он чизе ки Рӯҳ ба калисоҳо мегӯяд, гӯш кунанд.

1. "Калисои гӯшкунанда бошед: гӯш кунед, ки Рӯҳ чӣ мегӯяд"

2. «Дар итоаткор зиндагӣ кардан: ҷавоб додан ба он чизе ки Рӯҳ мегӯяд»

1. Юҳанно 10:27, "Гӯсфандони Ман овози Маро мешунаванд, ва Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд".

2. Румиён 12:2, «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо таҷдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ваҳй 4 боби чоруми китоби Ваҳй буда, тағироти назаррасро дар ривоят нишон медиҳад. Ин боб ба рӯъёи Юҳанно дар бораи утоқи тахти осмонӣ ва ибодате, ки дар он ҷо баргузор мешавад, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб аз Юҳанно оғоз мешавад, ки дари дар осмон кушодаро тасвир мекунад ва ӯ овозеро мешунавад, ки ӯро даъват мекунад, ки ба боло барояд ва бубинад, ки пас аз ин чизҳо чӣ мешавад (Ваҳй 4:1). Дарҳол Юҳанно ба Рӯҳ гирифтор мешавад ва худро дар ҳузури тахти Худо мебинад. Ӯ манзараи аҷиберо мебинад, ки Худо дар тахти Ӯ нишастааст ва дар иҳотаи бисту чор пири дар тан либоси сафед пӯшида, ҳокимият ва покиро ифода мекунад (Ваҳй 4:2-5). Аз тахт дурахши баркҳо, ғур-ғурҳо ва раъдҳо ба амал меояд, ки ин намоиши пурқувватест, ки бузургии Худоро ифода мекунад.

Сархати 2: Дар оятҳои 6-8 Юҳанно чор махлуқи зиндаро дар назди тахти Худо тасвир мекунад. Ин махлуқот дар гирду атроф бо чашмҳо пӯшонида шудаанд, ки рамзи дониши ҳаматарафаи онҳост ва онҳо чеҳраҳои гуногун доранд, ба монанди шер, барзагов, одам ва уқоб (Ваҳй 4:6-7). Онҳо шабу рӯз ба Худо саҷда мекунанд ва қудсияти Ӯро эълон карда, мегӯянд: «Худованд Худои Қодири Мутлақ муқаддас, муқаддас, муқаддас аст» (Ваҳй 4:8). Парастиши онҳо ба фазое оварда мерасонад, ки бисту чор пирон ба пеши Ӯ, ки бар тахт нишастааст, меафтанд ва тоҷҳои худро дар пеши Ӯ мепартоянд, ҳамчун як таслим ва саҷда (Ваҳй 4:9-11).

Параграфи 3: Таваҷҷуҳи ин боб пеш аз ҳама ба тасвири ҷалол ва ибодати ҳайратангезе мебошад, ки дар утоқи тахти осмонӣ ба амал меояд. Он ба хонандагон ба воқеиятҳои осмонӣ, ки берун аз дарки заминӣ аст, пешкаш мекунад. Тасвири истифодашуда, аз қабили барқ, садоҳои раъду барқ, мавҷудоти зиндаи дорои чашмони гуногун - барои ифодаи ҳам бузургӣ ва эҳтироми марбут ба ҳузури Худо хидмат мекунад. Парастиши пайвастаи мавҷудоти зинда ва бисту чаҳор пирон аз ҷовидонагии парастиш равшанӣ меандозад ва ба муқаддасот, соҳибихтиёрӣ ва сазовори гирифтани иззату ҷалоли Худованд таъкид мекунад.

Хулоса, дар боби чоруми китоби Ваҳй рӯъёи Юҳанно дар бораи утоқи тахти осмонӣ тасвир шудааст. Ӯ шоҳиди саҳнае мешавад, ки Худо бар тахти худ нишастааст ва дар иҳотаи бисту чаҳор пир ва чаҳор мавҷудоти зинда аст. Дар ин боб бузургӣ ва муқаддасии Худо тавассути тасвирҳои равшан ва ибодати пайваста аз ҷониби ин мавҷудоти осмонӣ таъкид шудааст. Он ҳамчун як ёдоварии пурқуввате хидмат

мекунад, ки Худо аз ҳама офаридаҳо болотар аст ва сазовори саҷдаи абадӣ аст.

Ваҳй 4:1 Баъд аз ин ман назар андохтам, ва инак, даре дар осмон кушода шуд; ва овози аввалине ки шунидам, мисли карнайе буд, ки бо ман гуфтугӯ мекард; ки гуфта буд: «Ба ин ҷо биё, ва ман он чиро, ки дар оянда бояд бошад, ба ту нишон хоҳам дод».

Юҳанно бо овозе, ки ба карнай монанд аст, ба осмон даъват карда мешавад ва чизҳои ояндаро нишон медиҳанд.

1. Аз бастани дарҳои гузашта ва боз кардани дарҳои оянда натарс.

2. Мо ҳамеша метавонем аз ваъдаҳои Худо ба оянда умед пайдо кунем.

1. Ишаъё 43:19 - «Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

2. Ибриён 11: 1 - Ҳоло имон кафолати он чизҳое аст, ки ба онҳо умед мебанданд, боварӣ ба чизҳои нонамоён аст.

Ваҳй 4:2 Ва дарҳол ман ба рӯҳ афтодам, ва инак, тахте дар осмон гузошта шуда буд, ва яке бар тахт нишаст.

Юҳанно ба рӯҳ гирифта мешавад ва дар осмон тахте мебинад, ки дар он касе нишастааст.

1. Чӣ тавр ба бузургӣ ва қудрати Худо таваккал кардан мумкин аст

2. Ҷалоли Биҳишт

1. Ишаъё 6:1-2 - Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман Худовандро дидам, ки бар тахт нишастааст, баланд ва баланд буд; ва қатораи ӯ маъбадро пур кард.

2. Забур 103:19 - Худованд тахти Худро дар осмон устувор кардааст, ва Малакути Ӯ бар ҳама ҳукмрон аст.

Ваҳй 4:3 Ва Нишаста ба санги яшму сардина монанд буд, ва дар гирди тахт рангинкамоне буд, ки мисли зумуррад буд.

Шахси дар тахт нишастаро тасвир мекарданд, ки намуди санги яшму сардин ва рангинкамон дар шакли зумуррад, ки тахтро иҳота кардааст.

1. Ҷалоли Худованд фаротар аз дарки инсон аст

2. Рамзи рангинкамони рангоранг дар Китоби Муқаддас

1. Ҳизқиёл 1:28 - "Чунон ки намуди камон, ки дар абр дар рӯзи борон аст, ончунон намуди дурахши гирду атроф буд. Ин намуди тасвири ҷалоли Худованд буд."

2. Ваҳй 21:11 - "Дар ҷалоли Худост: ва нури вай мисли санги гаронбаҳо, мисли санги яшма, мисли булӯр равшан буд".

Ваҳй 4:4 Ва гирду атрофи тахт бисту чор курсӣ буд; ва дар сари онҳо тоҷҳои тилло доштанд.

24 Пирон дида мешаванд, ки дар гирди тахти Худо нишаста, либосҳои сафед ва тоҷҳои тилло доранд.

1. "Ҷазрати Осмон: Фаҳмидани табиати Арши Худо"

2. "Нақши мо ҳамчун бандагони Худо: аҳамияти 24 пир"

1. Ишаъё 6:1–3

2. 1 Петрус 5:1–4

Ваҳй 4:5 Ва аз тахт барқҳо, раъдҳо ва садоҳо баромаданд; ва дар пеши тахт ҳафт чароғҳои оташ фурӯзон буданд, ки онҳо ҳафт Рӯҳи Худо мебошанд.

Арши Худо дар осмон бо ҳафт чароғи оташ иҳота шудааст, ки рамзи ҳафт Рӯҳи Худост, ки бо раъдҳо, барқҳо ва садоҳо ҳамроҳӣ мекунанд.

1. Қудрати Ҳафт рӯҳи Худо

2. Бузургии Арши Худо дар Биҳишт

1. Ишаъё 11:2-3 - Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва фаҳм, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд.

2. Эфсӯсиён 4:4-6 - Як Бадан ва як Рӯҳ ҳаст, чунон ки шумо ба ягона умеде, ки ба даъвати шумо тааллуқ дорад, даъват шудаед, як Худованд, як имон, як таъмид, як Худо ва Падари ҳама, ки аз ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳама.

Ваҳй 4:6 Ва пеш аз тахт баҳри шишагине буд, ки мисли булӯр буд; ва дар миёнаи тахт ва гирдогирди тахт чор ҳайвони пур аз чашмон аз пеш ва пас буданд.

Арши Худоро баҳри шиша иҳота кардааст ва чаҳор ҳайвони ваҳшие, ки чашмони пешу аз пас доранд.

1. Бузургии Арши Худо

2. Бедор будани бандагони Худо

1. Ҳизқиёл 1: 4-14 - рӯъёи махлуқот дар назди тахти Худо.

2. Хуруҷ 24:17 - Мусо ва пирон ҷалоли Худовандро мебинанд.

Ваҳй 4:7 Ва ҳайвони ваҳшии якум мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм чеҳрае мисли одам буд, ва ҳайвони чорум мисли уқоби парвозкунанда буд.

Тавсифи чор ҳайвони ваҳшӣ дода шудааст, ки ҳар кадоми онҳо мутаносибан ба шер, гӯсола, одам ва уқоб шабоҳат доранд.

1. Махлуқоти бузурги Худо: Омузиши зебоии офариниш

2. Қувваи тағирот: Шахсе шудан, ки Худо нияти мо буданро дорад

1. Забур 103:24 - Корҳои Ту, эй Худованд, чӣ қадаранд! Ҳама онҳоро бо ҳикмат офаридай; замин аз офаридаҳои шумо пур аст.

2. Ишаъё 40:31 - Аммо онҳое, ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард. Онҳо мисли уқобҳо бар болҳо парвоз хоҳанд кард; медаванд ва хаста намешаванд, роҳ мераванд ва суст намешаванд.

Ваҳй 4:8 Ва чор ҳайвони ваҳшӣ ҳар яке аз онҳо шаш бол дар гирди Ӯ буданд; ва дарун пур аз чашмон буданд, ва шабу рӯз ором намегиранд ва мегӯянд: "Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки буд, ва ҳаст ва оянда аст".

Қудсияти Худо беохир ва беохир аст.

1. Ситоиши бепоёни лашкарҳои осмонӣ

2. Тафаккур дар бораи бузургии Худо

1. Ишаъё 6:3 - Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. 1 Петрус 1:15-16 - Аммо, чунон ки Даъваткунандаи шумо муқаддас аст, шумо низ дар ҳама гуна гуфтугӯ муқаддас бошед; Зеро ки навишта шудааст: "Муқаддас бошед; зеро ки ман муқаддас ҳастам.

Ваҳй 4:9 Ва ҳангоме ки он ҳайвонҳо ба Нишинандаи тахт, ки то абад зинда аст, ҷалол ва иззат ва шукр мегӯянд,

Махлуқоти осмонӣ Худоро, ки то абад зинда аст, ҷалол ва ҷалол медиҳанд.

1. Худо то абад аст: Мулоҳиза дар бораи Ваҳй 4:9

2. Ба Худо то абад саҷда кунед: Нигоҳе ба Ваҳй 4:9

1. Забур 90:2 - «Пеш аз он ки кӯҳҳо ба вуҷуд оянд, ё ҳар вақт замин ва ҷаҳонро ба вуҷуд овардай, аз абад то абад Ту Худо ҳастӣ».

2. Румиён 11:36 - "Зеро ки ҳама чиз аз они Ӯст, ба воситаи Ӯ ва барои Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. Омин".

Ваҳй 4:10 Бист чор пир ба ҳузури Нишинандаи тахт афтода, ба Ӯ, ки то абад Зинда аст, саҷда мекунанд ва тоҷҳои худро пеши тахт партофта, мегӯянд:

Бисту чор пирон бо ибодати Ӯ ва гузоштани тоҷҳои худ ба Худо эҳтиром зоҳир мекунанд.

1. «Маънои ибодат дар зиндагии мо».

2. «Таслим ба қудрат ва қудрати Худо».

1. Забур 95:6 - «Биёед, саҷда кунем, дар пеши Худованди Офаридгори худ зону шавем».

2. Филиппиён 2:10-11 - «Барои исми Исо ҳар зону дар осмон ва бар замин ва дар зери замин хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Ваҳй 4:11 Ту, эй Худованд, сазовори он ҳастӣ, ки ҷалол, иззат ва қувват ёбӣ, зеро ки ҳама чизро Ту офаридай, ва ҳама чиз барои ризогии Ту ҳаст ва офарида шудаанд.

Худо сазовори иззат, иззат ва тавоност, зеро ки ҳама чизро барои ризогии худ офаридааст.

1: Худои офаринандаи олам, сазовори иззату ситоиш аст

2: Ҳама чиз барои ризо ва ҷалоли Худо офарида шудааст

1: Ба Қӯлассиён 1:16 Зеро ки ҳама он чи дар осмон аст ва чӣ дар замин аст, намоён ва нонамоён ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ салтанатҳо ва хоҳ қудратҳо; ҳама чиз ба воситаи Ӯ офарида шудааст, ва барои ӯ:

2: Isaiah 43:7 Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои ҷалоли Худ офаридаам, ва ба вай шакл додаам; бале, ман ӯро офаридаам.

Ваҳй 5 боби панҷуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанноро дар утоқи тахти осмонӣ идома медиҳад. Ин боб ба варақаи ҳафт мӯҳр ва Барра, ки сазовори кушодани он

аст, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Юҳанно дар дасти рости Худо варақеро мебинад, ки бо ҳафт мӯҳр баста шудааст (Ваҳй 5:1). Фаришта бо овози баланд хитоб мекунад ва мепурсад, ки кӣ сазовори он аст, ки туморро кушояд ва мӯҳрашро бишканад. Ҳеҷ кас дар осмон ва рӯи замин сазовори ин кор нест, ки ин боиси гиря кардани Юҳанно мегардад (Ваҳй 5:2-4). Аммо, яке аз пирон ба ӯ мегӯяд, ки гиря накунад, зеро Шери Яҳудо, ки решаи Довуд аст, пирӯз шудааст ва метавонад туморро кушояд (Ваҳй 5:5).

Сархати 2: Дар оятҳои 6-7 Юҳанно Барраеро мебинад, ки гӯё дар тахти Худо кушта шуда бошад. Барра ҳафт шох дорад, ки рамзи қудрат ва ҳафт чашмро ифода мекунад, ки дониши ҳамаро ифода мекунад - сифатҳое, ки ба Ӯ имкон медиҳанд, ки иродаи Худоро иҷро кунанд (Ваҳй 5:6). Барра варақро аз дасти рости Худо дар байни тамоми махлуқот дар осмон ва рӯи замин ибодат ва саҷда мегирад (Ваҳй 5:8-14). Онҳо суруди наверо месароянд, ки ҳам Худо ва ҳам Баррароро барои кори наҷотбахшашон тавассути хуни Ӯ ситоиш мекунанд.

Сархати 3: Ин боб нишон медиҳад, ки танҳо Исои Масеҳ — Шери Яҳудо бар гуноҳ ва марг ғалаба кардааст. Танҳо Ӯ сазовори кушодани варақаи рӯйдодҳои оянда аст, ки мувофиқи нақшаи Худо ба амал меоянд. Тасвири Исо ҳамчун Барраи кушташуда марги қурбонии Ӯро аз номи инсоният таъкид мекунад, ки мавзӯи асосии тамоми Ваҳй мебошад. Ибодате, ки ҳамаи махлуқот пешниҳод мекунанд, нақши беназири Исоро ҳамчун ҳам комилан илоҳӣ (сазовори ибодат) ва ҳам комилан инсонӣ (Оне, ки кушта шудааст) таъкид мекунад. Дар ин боб интизорӣ ва хурсандӣ дар атрофи кори наҷотдиҳии Исо ва иҷрошавии ниятҳои Худо оварда шудааст.

Хулоса, дар боби панҷуми Ваҳй рӯъёи Юҳанно дар бораи тумор бо ҳафт мӯҳр дар дасти рости Худо оварда шудааст. Он нишон медиҳад, ки танҳо Исои Масеҳ, ки ҳамчун шери ғолиби Яҳудо ва Барраи қурбонӣ тасвир шудааст, сазовори кушодани китоб аст. Ин боб ба кори наҷотбахшии Исо тавассути марги қурбонии Ӯ таъкид мекунад ва ибодат ва саҷдаеро, ки ҳамаи махлуқот дар осмон ва рӯи замин ба Ӯ додаанд, таъкид мекунад. Он ҳисси интизории рӯйдодҳои ояндаро мувофиқи нақшаи Худо ба вуҷуд меорад ва дар ниҳоят ба пирӯзии ниҳоии Ӯ бар бадӣ оварда мерасонад.

Ваҳй 5:1 Ва ман дар дасти рости Нишинандаи тахт китоберо дидам, ки дарун ва дар паси он навишта шуда, бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд.

Юҳанно китоберо дид, ки дар дасти рости ӯ бар тахт нишаста буд, ки бо ҳафт мӯҳр мӯҳр зада шуда буд.

1. Китоби мӯҳр: Кушодани асрори иродаи Худо

2. Қудрати Арш: Интишори китоби мӯҳр

1. Дониёл 7: 9-14 - рӯъёи Дониёл дар бораи Айёми Қадим ва китобҳо

2. Ибриён 10:19-20 - Бо боварӣ ва далерӣ ба ҳузури Худо дохил шудан

Ваҳй 5:2 Ва фариштаи қавӣ дидам, ки бо овози баланд нидо мекард: «Кист лоиқ аст, ки китобро кушояд ва мӯҳрҳои онро кушояд?

Фариштаи қавӣ мепурсад, ки кӣ сазовори кушодани китоб ва шикастани мӯҳри он аст.

1. Ҷустуҷӯи бепоёни Худо барои онҳое, ки сазоворанд

2. Барои сазовор шудан чӣ лозим аст?

1. Ибриён 4:15-16 - Зеро мо Саркоҳине надорем, ки ба заъфҳои мо ҳамдардӣ карда наметавонад, балки Он Касе надорем, ки мисли мо дар ҳама чиз озмуда шудааст, вале бегуноҳ. Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат бигирем ва файзро дар вақти зарурӣ ёбем.

2. 2 Тимотиюс 2:20-21 - Аммо дар хонаи бузург на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки аз чӯб ва хок низ ҳастанд; ва баъзеро иззату икром кардан ва баъзеро бадном кардан. Пас, агар касе худро аз инҳо пок кунад, вай зарфе барои иззат, тақдис ва барои истифода барои оғо хоҳад буд ва барои ҳар кори нек омода аст.

Ваҳй 5:3 Ва ҳеҷ кас дар осмон, на дар замин ва на дар зери замин натавонист, ки китобро кушояд ва ба он нигоҳ кунад.

Касе натавонист, ки китобро кушояд ва ҳатто ба он нигоҳ кунад.

1. Нақшаҳои Худо берун аз фаҳмиши мо ҳастанд

2. Қудрати Каломи Худо

1. Ишаъё 55:8-9 - «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо

роҳҳои Ман нест», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо баландтар аст.

2. Забур 19:7-11 - Қонуни Худованд комил аст ва рӯҳро тароват мебахшад. Фаризаҳои Худованд эътимоднок аст, соддаҳоро хирадманд месозад. Фармони Худованд дуруст аст, дилро шод мегардонад. Фармонҳои Худованд нур аст, ба чашмон нур мебахшад. Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст. Фармони Худованд устувор аст ва ҳамааш одилона аст.

Ваҳй 5:4 Ва ман бисёр гиристам, зеро касе ёфт нашуд, ки сазовори он китобро кушояд ва мутолиа кунад ва ба он нигоҳ накунад.

Ҷустуҷӯи шахсе, ки сазовори хондани китоб аз Ваҳй 5 буд, бебарор буд.

1. «Бетакрор будани шоистагии Худо».

2. "Арзиши ҷустуҷӯи шоистагӣ"

1. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо; тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

2. Забур 145:3 - "Худованд бузург аст, ва бузург аст ситоиш; ва бузургии Ӯ ақлнопазир аст".

Ваҳй 5:5 Ва яке аз пирон ба ман гуфт: «Гирья накун; инак, шери сибти Яҳудо, ки решаи Довуд аст, ғолиб омад, ки китобро кушояд ва ҳафт мӯҳри онро кушояд».

Пир Яҳёро тасаллӣ медиҳад, ки гиря накунад, зеро Шери сибти Яҳудо, решаи Довуд, ҳуқуқи кушодани китоб ва баровардани ҳафт мӯҳрро ба даст овард.

1. Исо ягона шахсест, ки китоби тақдирро кушода метавонад

2. Ҳокимияти Исо: Шери қабилаи Яҳудо

1. Ишаъё 11:1-3 - «Аз кундаи Йисой навда мебарояд, ва аз решааш шоха мебарояд. Рӯҳи Худованд бар ӯ қарор хоҳад гирифт, рӯҳи хирад ва хирад, рӯҳи маслиҳат ва қудрат, рӯҳи дониш ва тарси Худованд. Шодии ӯ аз тарси Худованд хоҳад буд».

2. Ишаъё 53:7-8 - «Ӯ мазлум ва ранҷу азоб мекашид, вале даҳони худро накушод; Ӯро мисли барра ба забҳ бурданд, ва чун гӯсфанд дар назди пашмтарошҳо хомӯш аст, бинобар ин ӯ даҳон накушод. Бо зулм ва доварӣ ӯро бурданд. Аммо кӣ аз насли ӯ эътироз кард? Зеро ки вай аз замини зиндагон нест карда шуд; барои таҷовузи халқи ман ҷазо дода шуд».

Ваҳй 5:6 Ва ман дидам, ва инак, дар миёни тахт ва чор ҳайвони ваҳшӣ ва дар миёни пирон Баррае меистод, чунон ки кушта шуда буд, ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дорад. ҳафт Рӯҳи Худо ба тамоми замин фиристода шуд.

Дар миёни тахт ва чор ҳайвони ваҳшӣ ва пирон Баррае меистод, ки гӯё кушта шуда бошад, бо ҳафт шох ва ҳафт чашмаш ҳафт Рӯҳи Худоро, ки ба ҷаҳон фиристода шуда буд, тасвир мекунад.

1. Қудрати Исои Масеҳ: Баррае, ки дар назди тахт меистад

2. Ҳафт рӯҳи Худо: Намояндаи рамзии иродаи Худо

1. Юҳанно 1:29 - "Рӯзи дигар Яҳё Исоро дид, ки ба сӯи ӯ меояд ва гуфт: "Инак, Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад!"

2. Закариё 4:10 - "Ин ибтидоҳои хурдро нодида нагиред, зеро Худованд аз оғози кор шод мешавад" мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

Ваҳй 5:7 Ва ӯ омада, китобро аз дасти рости Нишинандаи тахт гирифт.

Дар Ваҳй 5:7 Исо китобро аз дасти рости шахсе, ки бар тахт нишастааст, мегирад.

1. Қудрати Исо: Чӣ тавр Исо қудрати худро барои гирифтани он чизе ки Ӯст, истифода мебарад

2. Арши Худо: Ин чӣ маъно дорад, ки Исо аз шахсе, ки бар он нишастааст, гирифтани китоб

1. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва замин ба Ман дода шудааст. Пас биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед ва онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Ва инак, Ман ҳамеша то охири замон бо шумо ҳастам».

2. Юҳанно 17:1-11 - Исо ин суханонро гуфт, чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар, соат расидааст; Писари Худро ҷалол деҳ, то ки Писар Туро ҷалол диҳад, зеро ки Ту ба Ӯ бар тамоми башар қудрат додай, то ба ҳар кӣ ба Ӯ додай, ҳаёти ҷовидонӣ биди. Ва ин ҳаёти ҷовидонӣ аст, ки онҳо Туро, Худои ягонаи ҳақиқиро ва Исои Масеҳро, ки фиристодай, бишносанд. Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро, ки ба ман супурда будӣ, анҷом додам. Ва алҳол, эй Падар, Маро дар ҳузури Худ ҷалол деҳ, ба он ҷалоле ки пеш аз мавҷудияти ҷаҳон назди Ту доштам».

Ваҳй 5:8 Ва ҳангоме ки ӯ китобро гирифт, чор ҳайвони ваҳшӣ ва бисту чор пирон пеши Барра афтоданд, ки ҳар яки онҳо арфа ва зарфҳои тиллои пур аз бӯи хушбӯй буданд, ки ин дуоҳои муқаддасон мебошанд.

Ба Барра китоб тақдим карда мешавад ва чаҳор ҳайвони ваҳшӣ ва бисту чаҳор пирон ба саҷда меафтанд, ки ҳар кадоме дар даст як арфа ва зарфи пур аз дуоҳои муқаддасон аст.

1. Қувваи намоз: Чӣ тавр дуоҳои мо ба осмон мерасад

2. Парастиши Барра: Даъват барои афтодан дар пеши Барра

1. Забур 141:2 - «Дуои ман пеши Ту чун бухур гузорад; ва боло кардани дастҳои ман ҳамчун қурбонии шом».

2. Ибриён 4:16 - «Пас, биёед бо дилпурона ба тахти файз наздик шавем, то ки марҳамат гирем ва файзро пайдо кунем, то дар вақти зарурӣ ёрӣ диҳем».

Ваҳй 5:9 Ва суруди наве хонда, гуфтанд: «Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро бигирӣ ва мӯҳрҳои онро кушой; зеро ки ту кушта шудай ва моро аз ҳар қабила ва забон бо хуни Худ ба сӯи Худо фидия додай, ва мардум ва миллат;

Фидяшудаи Худо аз ҳар халқ суруди нав мехонанд ва Исоро барои кушта шуданаш ҳамду сано мехонанд ва онҳоро аз ҳар забон, халқ ва миллат фидия додаанд.

1. Қудрати кафорат: Чӣ тавр Исо моро аз ҳар як халқ раҳо кард

2. Барраи арзанда: сазовори гирифтани китоб ва кушодани мӯҳр

1. Эфсӯсиён 1:7 - Дар Ӯ мо ба воситаи хуни Ӯ фидия дорем, ва омурзиши гуноҳҳои мо, мувофиқи сарвати файзи Ӯ

2. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад.

Ваҳй 5:10 Ва моро барои Худои худ подшоҳон ва коҳинон гардонд, ва мо дар рӯи замин подшоҳӣ хоҳем кард.

Худо моро подшоҳон ва коҳинон гардонид ва ба мо қудрати подшоҳӣ дар рӯи замин дод.

1. Қудрати қудрати Худо - Ваҳй 5:10

2. Даъво кардани қудрати худ ҳамчун Подшоҳи Худо - Ваҳй 5:10

1. Хуруҷ 19:6 - Ва шумо барои Ман Малакути коҳинон ва халқи муқаддас хоҳед буд.

2. Луқо 10:19 - Инак, Ман ба шумо қудрат медиҳам, ки морҳо ва каждумҳо ва тамоми қудрати душманро поймол кунед; ва ҳеҷ чиз ба шумо осебе нарасонад.

Ваҳй 5:11 Ва ман дидам, ва овози фариштагони бисёреро дар гирди тахт, ва ҳайвоноти ваҳшӣ ва пирон шунидам, ва шумораи онҳо даҳ ҳазор баробар даҳ ҳазор ва ҳазорҳо ҳазор буд;

Юҳанно шумораи зиёди фариштагонро дид ва шунид, ки дар атрофи тахт, ҳайвонҳо ва пирон буданд.

1. "Зебоии осмон нозил шуд: лашкари фаровони фариштагони Худо"

2. "Мӯъҷизаҳои Худо: Бузургии Осмон"

1. Румиён 8:38-39 - "Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ ва умқ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

2. Забур 148:2 - "Эй ҳамаи фариштагони Ӯ, Ӯро ҳамду сано гӯед, эй тамоми

лашкарҳояш!"

Ваҳй 5:12 Ва бо овози баланд мегуфт: "Барраи кушташуда сазовори он аст, ки қудрат, сарват, ва ҳикмат, ва қувват, ва иззат, ва ҷалол ва баракатро ба даст орад".

Барра сазовори қудрат, сарват, хирад, қувват, шаъну шараф, ҷалол ва баракат аст.

1. Сазовори Исо: Сарвати муҳаббати Ӯро ба даст оред

2. Барраи Худо: Қудрати қурбонии бузурги Ӯ

1. Румиён 8:32 - Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, оё ҳама чизро ба мо намедиҳад?

2. Эфсӯсиён 1:3-6 - Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро дар Масеҳ бо ҳар баракати рӯҳонӣ дар маконҳои осмонӣ баракат додааст, чунон ки Ӯ моро пеш аз бунёди ҷаҳон дар Ӯ баргузид, ки мо дар назди Ӯ муқаддас ва беайб бошем. Ӯ дар муҳаббат моро барои ба воситаи Исои Масеҳ ба фарзандӣ қабул кардан, мувофиқи мақсади иродаи Худ, барои ҳамду санои файзи ҷалоли Худ, ки моро дар Маҳбуб бо он баракат додааст, таъин кард.

Ваҳй 5:13 Ва ҳар махлуқоте, ки дар осмон, ва бар замин, ва дар зери замин, ва он чи дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки гуфтам: "Муборак ва шаъну шараф, ва ҷалол, ва қудрат, барои Нишинандаи тахт ва то абад барои Барра бод.

Ҳама махлуқоти Осмон, Замин ва баҳр Худо ва Баррaро то абад ҳамду сано мегӯянд.

1. Ҷалоли ситоиши Худо

2. Неъматҳои ҷовидонаи ибодати якҷоя

1. Забур 148:1-5 - Худовандро аз осмон ҳамду сано гӯед

2. Ваҳй 4:8-11 - Ҳамду сано ба Бар тахт ва чаҳор мавҷудоти зинда

Ваҳй 5:14 Ва чор ҳайвон гуфтанд: «Омин». Ва бисту чор пир афтода, ба Ӯ, ки то

абад Зинда аст, саҷда карданд.

Ин порча аз Ваҳй 5:14 нишон медиҳад, ки чор ҳайвони ваҳшӣ ва бисту чор пир ба замин афтода, ба Худои ҷовидона саҷда карданд.

1. "Ибодати Худованди мутаъол: Чӣ гуна ситоиши мо табиати ҷовидонаи Ӯро инъикос мекунад"

2. "Қувваи ваҳдат: Чӣ гуна ҳамкорӣ дар ибодат ҳамду санои моро афзун мекунад"

1. Забур 103:17 - «Лекин муҳаббати Худованд аз абад то абад бо тарсҳои Ӯст, ва адолати Ӯ бо фарзандони онҳост».

2. Ибриён 13:8 - «Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст».

Ваҳй 6 боби шашуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанноро дар бораи кушодани мӯҳрҳо дар саҳифа идома медиҳад. Ин боб ба кушодашавии шаш мӯҳри аввал тамаркуз карда, рӯйдодҳоеро, ки доварии Худо ва оғози ҳодисаҳои охирзамонро нишон медиҳанд, ошкор мекунад.

Сархати 1: Боб бо кушодани мӯҳри аввалини Исо оғоз мешавад, ки савораи аспи сафедро раҳо мекунад. Ин савора ғалаба ё ғалабаро ифода мекунад, ки эҳтимол рамзи сулҳи бардурӯғ ё қувваҳои фиребанда дар ҷаҳон аст (Ваҳй 6:1-2). Мӯҳри дуюм савори аспи сурхро нишон медиҳад, ки муноқиша ва хунрезиро ифода мекунад (Ваҳй 6:3-4). Мӯҳри сеюм аспи сиёҳро муаррифӣ мекунад, ки саворае дар даст тарозу дорад, ки камёфтӣ ва мушкилоти иқтисодиро ифода мекунад (Ваҳй 6:5-6). Мӯҳри чорум аспи самандеро нишон медиҳад, ки худи марг бо ҳамроҳии Ҳадес савор шуда буд. Онҳо ба чоряки рӯи замин марг ва ҳалокатро ба воситаи воситаҳои гуногун ба монанди шамшер, гуруснагӣ, вабо ва ҳайвоноти ваҳшӣ меоранд (Ваҳй 6:7-8).

Сархати 2: Пас аз ин воқеаҳо, Исо мӯҳри панҷумро мекушояд, ки дар он ҷоҳо дар зери қурбонгоҳе, ки барои имонашон кушта шудаанд, нишон медиҳад. Онҳо ба Худо барои адолат фарёд мезананд ва либосҳои сафед медиҳанд, зеро онҳо сафедкунии минбаъдаро интизоранд (Ваҳй 6:9-11). Вақте ки Исо мӯҳри шашумро мекушояд, заминҷунбии азиме рух медиҳад, ки бо вайроншавии кайҳонӣ, аз қабили офтоби тирашуда, моҳи сурхи сурх, ситораҳои афтода – ҳама нишонаҳое ба рӯйдодҳои фалокатовар ишора мекунанд (Ваҳй 6:12–14). Одамон аз тамоми табақаҳои ҳаёт дар ҳоле ки эътироф мекунанд, ки ин воқеаҳо аз доварии Худо бар онҳо шаҳодат медиҳанд (Ваҳй 6:15-17) аз тарс паноҳ меҷӯянд.

Параграфи 3: Боби шаш як қатор воқеаҳоро, ки бо доварии Худо бар инсоният дар замони охир алоқаманданд, ба ҳаракат медарорад. Кушодани мӯҳрҳо пешрафти

рӯйдодҳоро, аз ҷумла сулҳи бардурӯғ, низоъ, душвориҳои иқтисодӣ, марг ва харобшавӣ, таъқиби имондорон ва ихтилоли кайҳонӣ нишон медиҳад. Ин рӯйдодҳо ҳамчун огоҳӣ ва нишондиҳандаи он хидмат мекунанд, ки охирзамон наздик аст. Дар ин боб ҳам сахтгирии доварии Худо бар ҷаҳони тавбанашаванда ва истодагарии содиқи касоне, ки барои имонашон азоб кашидаанд, таъкид мекунад.

Хулоса, боби шашуми китоби Ваҳй кушодашавии шаш мӯҳри аввалро дар туморе, ки Исо дар ихтиёр дошт, ошкор мекунад. Ҳар як мӯҳр ҷанбаҳои гуногуни доварии Худо бар инсониятро дар замони охир ифода мекунад - сулҳи бардурӯғ, низоъ, мушкилоти иқтисодӣ, марг ва харобшавӣ, таъқиби имондорон ва нооромиҳои кайҳонӣ. Ин рӯйдодҳо ҳамчун огоҳӣ ва пешгузаштаи рӯйдодҳои муҳимтарини оянда хидмат мекунанд. Дар ин боб ҳам доварии илоҳӣ бар ҷаҳони исёнкор ва ҳам истодагарии имондорони содиқ дар миёни озмоишҳо таъкид шудааст.

Ваҳй 6:1 Ва дидам, ки Барра яке аз мӯҳрҳоро кушод, ва шунидам, ки садои раъд буд, ки яке аз чор ҳайвон мегӯяд: «Биё ва бубин».

Юҳанно мебинад, ки Барра яке аз мӯҳрҳоро мекушояд ва садое мисли раъд мешунавад, ки аз паи он яке аз чор ҳайвон ӯро даъват мекунад, ки биёяд ва бубинад.

1: Мо метавонем ба Худо бовар кунем, ки ҳақиқати Худро ба мо дар вақти лозима ошкор кунад.

2: Мо метавонем ба қудрат ва некии Худо боварӣ дошта бошем, ҳатто вақте ки мо намефаҳмем, ки чӣ рӯй дода истодааст.

1: Ишаъё 55:8-9: «Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, ва роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд», мегӯяд Худованд. «Чунон ки осмон аз замин баландтар аст, ончунон роҳҳои ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои ман аз фикрҳои шумо баландтар аст».

2: Ирмиё 33:3 "Маро даъват кунед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод ва чизҳои бузург ва ақлнопазирро, ки шумо намедонед, ба шумо мегӯям."

Ваҳй 6:2 Ва ман дидам, ва инак, аспи сафед, ва савори вай камон дошт; ва ба ӯ тоҷ дода шуд, ва ӯ ғолиб омада, барои ғалаба баромад.

Савораи аспи сафед камон ва тоҷ дошт ва ба фатҳ баромад.

1: Қудрати ғолиби тоҷдор

2: Ғалаба бо камон

1: Забур 45:4-5 «Ва дар бузургии худ ба сабаби ростӣ ва фурӯтанӣ ва адолат савор шав; ва дасти ростат ба ту чизҳои даҳшатнокро таълим хоҳад дод. Тирҳои ту дар дили душманони шоҳ тез аст; ки мардум зери ту меафтанд».

2: Ишаъё 41:2 «Кӣ одилро аз шарқ эҳьё кард, ӯро ба пои худ даъват кард, халқҳоро пеш аз ӯ дод ва ӯро бар подшоҳон ҳукмронӣ кард? онҳоро чун хок ба шамшери худ дод, ва чун хошок ба камони худ».

Ваҳй 6:3 Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри дуюмро кушод, ҳайвони дуюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

Мӯҳри дуюми Ваҳй кушода мешавад ва ҳайвони дуюм даъват мекунад, ки одамон омада бубинанд.

1: Худо моро даъват мекунад, ки дилҳои худро ба сӯи Ӯ кушоем ва дар муқобили душвориҳо далер бошем.

2: Мо даъват шудаем, ки шоҳиди он корҳое, ки Худо дар ҳаёти мо кардааст, бошем ва достони Ӯро ба дигарон нақл кунем.

1: Ишаъё 43:1-3 - "Натарс, зеро ки Ман туро фидия додаам; Ман туро ба исми Худ даъват кардам; Ту аз они Ман ҳастӣ; Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва вақте ки аз дарёҳо мегузарӣ , бар шумо намерӯфтанд, вақте ки шумо аз миёни оташ мегузаред, сӯхта нахоҳед шуд ва алангаи оташ шуморо намеафрӯзед».

2: Румиён 8:31-39 - "Пас, дар ҷавоби ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои мо таслим кард? Чӣ гуна Ӯ бо Ӯ ҳама чизро бо марҳамат ба мо намедиҳад?Кӣ бар зидди онҳое ки Худо баргузидааст, айб мегузорад?Худо сафед мекунад.Пас кист, ки маҳкум мекунад?Ҳеҷ кас.Исои Масеҳ, ки мурд, бештар аз он ки зинда шуд, дар тарафи рости Худост ва барои мо шафоат мекунад».

Ваҳй 6:4 Ва аспи дигаре, ки сурх буд, берун баромад, ва ба савори он қудрат дода шуд, ки осоиштагиро аз замин бигирад ва якдигарро бикушанд; ва ба вай шамшери бузурге дода шуд.

Савораи чоруми Апокалипсис бо худ шамшери бузурге овард, ки барои аз замин канда шудани сулҳ ва боиси кушта шудани одамон гардид.

1. Хавфи муноқиша: Фаҳмидани таъсири ҷанг ва низоъ ба ҳаёти мо

2. Шамшери адолат: Чӣ тавр мо метавонем сулҳу адолатро ба ҷаҳон оварем

1. Яъқуб 4:1 - Чӣ боиси ҷанҷол мегардад ва чӣ дар байни шумо ҷанҷол мешавад? Оё ин нест, ки ҳавасҳои шумо дар дохили шумо ҷанг мекунанд?

2. Румиён 12:18 - Агар имконпазир бошад, то он даме, ки аз шумо вобаста аст, бо ҳама осоиштагӣ зиндагӣ кунед.

Ваҳй 6:5 Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри сеюмро кушод, ҳайвони сеюмро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин». Ва ман дидам, ва инак, аспи сиёҳ; ва он ки бар ӯ нишаста буд, дар дасташ як ҷуфт тарозу дошт.

Юҳанно шунид, ки ҳайвони сеюм ба ӯ амр фармуд, ки мӯҳри сеюмро кушояд, ва чун дид, аспи сиёҳеро дид, ки саворае як ҷуфт тарозу дошт.

1. Зиндагӣ дар мувозинат: Чӣ гуна бояд мувозинати солимро дар ҳаёт пайдо кард.

2. Мӯҳри бузург: Аҳамияти мӯҳр задани китоби Ваҳй.

1. Қӯлассиён 3:15-17 - "Ва бигзор осоиштагии Худо дар дилҳои шумо ҳукмрон бошад, ки шумо низ ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо дар тамоми ҳикмат ба фаровонӣ сокин бошад; таълим ва якдигарро бо таронаҳо, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ насиҳат кунед, дар дилҳои худ бо файз барои Худованд суруд хонед.

2. Масалҳо 16:11 - "Тарозуи одил ва тарозу аз они Худованд аст; тамоми вазнҳои халта кори Ӯст".

Ваҳй 6:6 Ва овозе дар миёни чор ҳайвон шунидам, ки мегӯяд: «Як миқдор гандум ба як динор, ва се ченак ҷав ба як динор; ва бубин, ки ба равғану май зарар нарасонӣ.

Овозе, ки дар миёни чор ҳайвон ҳушдор дод, ки ба равғану май осеб нарасонад.

1. Қудрати Каломи Худо

2. Аҳамияти равған ва шароб дар Китоби Муқаддас

1. Ҳастӣ 27:28 (Ва Худо ба ту аз шабнами осмон ва аз фарбеҳии замин ва гандум ва шароби фаровон ато кунад.)

2. Забур 103:15 (Ва шароб, ки дили одамро шод мегардонад, ва равған барои равшан кардани чеҳраи вай, ва ноне, ки дили одамро қувват мебахшад.)

Ваҳй 6:7 Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри чорумро кушод, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегӯяд: «Биё ва бубин».

Мӯҳри чоруми китоби Ваҳй кушода мешавад ва ҳайвони чорум сухан мегӯяд, ки хонандаро ба шоҳиди он чизе, ки бояд дида шавад, даъват мекунад.

1. Қувваи Ваҳй: Таҳқиқи нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои мӯҳри чаҳорум

2. Даъват ба шоҳид: гӯш додан ба даъвати ҳайвони чорум

1. Ишаъё 25:9-10 - Ва дар он рӯз гуфта хоҳад шуд: "Инак, ин Худои мост; Мо мунтазири Ӯ будем, ва Ӯ моро наҷот хоҳад дод: ин Худованд аст; мунтазири У будем, аз начоташ шоду шод мешавем.

10Зеро ки дасти Худованд дар ин кӯҳ ором хоҳад гирифт, ва Мӯоб зери пои вай поймол хоҳад шуд, чунон ки коҳ барои пору помол мешавад.

2. Ибриён 11:1 - Ҳоло имон моҳияти чизҳои умедбахш ва далели чизҳои нонамоён аст.

Ваҳй 6:8 Ва ман назар андохтам, ва инак, аспи саманд, ва номи вай, ки бар ӯ нишаста буд, мамот буд, ва дӯзах бо ӯ омад. Ва ба онҳо бар қисми чоруми замин қудрат дода шуд, ки бо шамшер, ва гуруснагӣ, ва мамот ва бо ҳайвоноти рӯи замин бикушанд.

Марг, дӯзах ва ҳайвоноти рӯи замин қудрат дода шуд, ки чоряки заминро кушанд.

1. Зарурати эътиқод дар ҷаҳони нофаҳмо

2. Дар баробари тарс устувор истодан

1. Матто 10:28 (Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале ба куштан қодир нестанд, натарсед, балки аз он ки қодир аст ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад, битарсед.)

2. Ишаъё 41:10 (Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Ман туро қувват хоҳам дод; Оре, Ман туро ёрӣ хоҳам дод; Оре, Туро бо дасти рости адолати ман.)

Ваҳй 6:9 Ва ҳангоме ки ӯ мӯҳри панҷумро бардошт, ман дар зери қурбонгоҳ ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате ки доштанд, кушта шудаанд.

Мӯҳри панҷум рӯҳҳои онҳоеро, ки барои имон ба Худо кушта шудаанд, ошкор мекунад.

1. Қувваи имон: устувор истодан дар муқобили таъқибот

2. Шаҳодатномаи шаҳидон: Чӣ тавр мо метавонем барои Масеҳ далерона зиндагӣ кунем

1. Аъмол 7:54-60 - Шаҳид шудани Истефанус

2. Ибриён 11:35-38 - Имони шаҳидони қадим

Ваҳй 6:10 Ва онҳо бо овози баланд фарьёд зада, гуфтанд: «То ба кай, эй Худованд, муқаддас ва ҳақиқӣ!

Мардум аз Худо талаб мекунанд, ки адолат ва интиқомро аз касоне, ки ба онҳо ситам кардаанд, талаб кунад.

1. "Фарёди одилон: Ҷустуҷӯи адолат ва интиқом дар замони Худо"

2. "Ҳукми одилонаи Худо: Боварӣ ба замони Ӯ барои адолат"

1. Ишаъё 30:18 - "Бинобар ин Худованд интизор аст, ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ Худро сарафроз мекунад, то ки ба шумо марҳамат кунад. Зеро ки Худованд Худои одил аст; хушо ҳамаи онҳое ки мунтазири Ӯ ҳастанд".

2. Забур 37:34 - "Худовандро мунтазир бошед ва роҳи Ӯро риоя кунед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард, то вориси замин шавед; вақте ки шарирон нест карда мешаванд, нигоҳ хоҳед кард".

Ваҳй 6:11 Ва ба ҳар яке аз онҳо ҷомаи сафед дода шуд; ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз каме истироҳат кунанд, то даме ки рафиқони онҳо ва бародарони онҳо, ки бояд мисли онҳо кушта шаванд, ба амал оянд.

Ба арвоҳи афроде, ки барои имони худ шаҳид шудаанд, ҷомаи сафед дода, гуфтаанд, то бародару хоҳарон, ки ба ҳамин сарнавишт дучор хоҳанд шуд, ором бигиранд.

1. Истодагарии муқаддасон: Чӣ гуна шаҳидони содиқ калисоро барои устувор мондан дар имон ташвиқ мекунанд

2. Вафодории бепоён: Имтиҳони садоқати бепоёни муқаддасон ҳатто дар баробари марг

1. Ибриён 11:35-38 - "Занҳо мурдагони худро баргардониданд, дубора эҳё шуданд. Дигарон шиканҷа шуданд ва раҳо шуданро рад карданд, то ки эҳёи беҳтаре ба даст оранд. Баъзеҳо бо тамасхур ва қамчинкорӣ ва ҳатто занҷирҳо ва зиндонҳо дучор шуданд. .Онҳоро сангсор карданд, ду пора карданд, аз шамшер кушта шуданд, пусти гӯсфанду буз гаштугузор карданд, бечора, таъқиб ва бадрафторӣ — ҷаҳон сазовори онҳо набуд, дар биёбону кӯҳҳо саргардон шуданд. , ва дар ғорҳо ва сӯрохиҳо дар замин."

2. Аъмол 5:41-42 - «Ҳаворийон аз шӯрои пирон берун рафтанд ва шодӣ карданд, ки онҳо сазовори расвой барои исми исми онҳо дониста шуданд. Онҳо рӯз аз рӯз дар маъбад ва хона ба хона таълим додан ва мавъиза карданро бас намекарданд. хушхабаре, ки Исо Масеҳ аст».

Ваҳй 6:12 Ва дидам, ки ӯ мӯҳри шашумро кушод, ва инак, заминҷунбии азиме рӯй дод; ва офтоб мисли палоси мӯй сиёҳ шуд, ва моҳ мисли хун шуд;

Мӯҳри шашуми Ваҳй кушода мешавад ва заминҷунбии азиме рух медиҳад, ки офтоб ва моҳро мутаносибан ба сиёҳ ва сурх табдил медиҳанд.

1. Рӯзи Худованд: Нишонаҳои омадани Ӯ

2. Қудрати Худо: Таҷрибаи ҷалоли Ӯ

1. Матто 24:7-8 - "Зеро халқе бар зидди қавме ва салтанате бар зидди салтанате қиём хоҳад кард; ва дар ҳар ҷо қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминҷунбиҳо хоҳад буд. Ҳамаи инҳо ибтидои андӯҳҳо мебошанд."

2. Ишаъё 13:10 - «Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои он равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро равшан намекунад».

Ваҳй 6:13 Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, чунон ки дарахти анҷир аз шамоли сахт ларзонда анҷирҳои бармаҳали худро партофт.

Ситораҳои осмон мисли дарахти анҷире, ки аз шамоли сахт мевазад, ба замин меафтанд.

1. «Қудрати бузурги Худо ва ҳокимияти Ӯ»

2. «Қувваи боздоштнашавандаи шамол».

1. Забур 147:4 - Ӯ шумораи ситораҳоро муайян мекунад ва ҳар якеро бо ном мехонад.

2. Матто 7:24-27 - Ҳар касе, ки ин суханони маро мешунавад ва онҳоро амалӣ мекунад, мисли марди доноест, ки хонаи худро бар санг бино кардааст.

Ваҳй 6:14 Ва осмон мисли туморе, ки ба ҳам печонида шуд, рафт; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ кӯчонида шуданд.

Осмон ҳамчун аломати доварии омадаистода рафт.

1: Доварии оянда - Ваҳй 6:14

2: Аломатҳои доварӣ - Ваҳй 6:14

1: Ишаъё 34:4 - "Тамоми лашкари осмон пӯсида хоҳад шуд, ва осмон мисли тумор мепечад. Ҳама лашкари онҳо, мисли баргҳои ток, мисли баргҳои аз дарахти анҷир рехташуда хоҳанд афтод».

2: Ибриён 12: 26-27 - "Дар он вақт овози Ӯ заминро ларзонд, аммо ҳоло Ӯ ваъда додааст: "Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза хоҳам овард". Ин ибораи «Боз як бори дигар» ба бартараф кардани чизҳои ларзондашуда, яъне чизҳои сохташуда ишора мекунад, то чизҳое, ки ба ҷунбиш намеояд, боқӣ монад».

Ваҳй 6:15 Ва подшоҳони замин, ва бузургон, ва сарватдорон, ва мириҳазорон, ва мардони тавоно, ва ҳар ғулом ва ҳар озод, дар оғир ва дар санглох пинҳон шуданд. кӯҳҳо;

Одамон аз ҳама табақаҳо ва мартабаҳо, аз ҷумла подшоҳон, бузургон, сарватмандон, сардорон ва ҳам ғуломон ва ҳам озод, аз тарси ҳодисаҳои дар Ваҳй 6 тасвиршуда дар ғорҳо ва кӯҳҳо пинҳон мешуданд.

1. "Рӯзи Худованд: замони тарс ва тарс"

2. «Сарвати миллатҳо: нобаробарӣ дар замони бӯҳрон».

1. Луқо 12:15 - "Ва Ӯ ба онҳо гуфт: "Эҳтиёт бошед ва аз тамаъкорӣ ҳазар кунед, зеро ҳаёти одам аз фаровонии дороии вай иборат нест".

2. Ишаъё 2: 19-22 - "Ва онҳо аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, вақте ки Ӯ бархоста, барои сахт такон додани Дар он рӯз касе бутҳои нуқрагии худро ва бутҳои тиллоии худро, ки ҳар яке барои худ парастиш карда буданд, ба сутунҳо ва кӯршапаракҳо меандозад, то ба пораҳои сангҳо ва даруни кӯҳҳо дохил шавад. қуллаҳои сангҳои рахна, аз тарси Худованд ва аз ҷалоли бузургии Ӯ, вақте ки Ӯ бархоста, заминро сахт такон медиҳад».

Ваҳй 6:16 Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо гуфт: «Ба болои мо биафтед ва моро аз рӯи Нишинандаи тахт ва аз ғазаби Барра пинҳон кунед.

Мардуми замин аз ғазаби Барра метарсанд.

1: Мо бояд ба Худо тавба кунем ва ба Ӯ таваккал кунем, то аз ғазаби Ӯ наҷот ёбад.

2: Мо набояд аз Барра тарсем, балки қудрат ва муҳаббати Ӯро эътироф кунем.

1: Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2: Румиён 10:9 - Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки "Исо Худованд аст" ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳед ёфт.

Ваҳй 6:17 Зеро ки рӯзи бузурги ғазаби Ӯ фаро расидааст; ва кӣ истода метавонад?

ғазаби Худо меояд ва ҳеҷ кас наметавонад истода бошад.

1. "Рӯзи Худованд: Ин чӣ маъно дорад?"

2. "Вақти ҳисоб: Вақте ки Худо меояд, шумо чӣ кор хоҳед кард?"

1. Ишаъё 2:12-17 - Рӯзи Худованд вақти ҳисоб ва доварӣ аст.

2. Юил 3:14-16 - Халқҳо ба доварӣ дучор хоҳанд шуд ва Худо халқи Худро наҷот хоҳад дод.

Ваҳй 7 боби ҳафтуми китоби Ваҳй буда, таваққуфро дар пайдарпаии ҳукмҳои мӯҳр таъмин мекунад. Ин боб ба ду гурӯҳ тамаркуз мекунад: мӯҳр задани 144 000 нафар аз дувоздаҳ сибти Исроил ва шумораи зиёди мардуми ҳар миллат.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Юҳанно чор фариштаеро мебинад, ки дар кунҷҳои замин истода, шамолҳоро нигоҳ медоранд, то даме ки ба бандагони Худо мӯҳр назананд, шамолҳоро нигоҳ доранд (Ваҳй 7:1-3). Фариштаи дигаре аз шарқ мефарояд ва мӯҳри Худои Ҳайро мебардорад. Ӯ ба ин чор фариштаи дастур медиҳад, ки 144 000 хизматгор аз ҳар сибти Исроил ба пешониашон мӯҳр зананд (Ваҳй 7:4–8). Ин афроди мӯҳршуда як гурӯҳи ҳифзшуда ва баргузидаеро намояндагӣ мекунанд, ки дар охирзамон ба Худо хидмат хоҳанд кард.

Сархати 2: Пас аз шоҳиди ин раванди мӯҳр, Юҳанно шумораи зиёди одамонро мебинад, ки ҳеҷ кас наметавонад онҳоро дар назди тахти Худо истода ҳисоб кунад. Онҳо либосҳои сафед дар бар доранд ва шохаҳои хурмо доранд, ки ғалаба ва ғалабаро ифода мекунанд (Ваҳй 7:9-10). Ин анбӯҳи бузург аз одамони ҳар миллат, қабила, қавм ва забон иборат аст, ки аз мусибати бузург баромадаанд. Онҳо либосҳои худро дар хуни Исо шуста, шабу рӯз ба Ӯ саҷда мекунанд (Ваҳй 7:13-15).

Сархати 3-юм: Боб бо тавзеҳот ба анҷом мерасад, ки ин афроде, ки аз мусибати бузург мебароянд, аз ҷониби Худо паноҳ хоҳанд ёфт. Онҳо дигар гурусна нахоҳанд монд ва ташна хоҳанд буд, зеро Ӯ онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт роҳнамоӣ мекунад. Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард (Ваҳй 7:16-17). Ин тасвир ҳолати ояндаеро тасвир мекунад, ки имондорон дар ҳузури Худо тасаллӣ ва барқароршавии ниҳоиро эҳсос мекунанд.

Хулоса, дар боби ҳафтуми Ваҳй ду гурӯҳи алоҳида оварда шудааст - 144 000 хизматгорони мӯҳршуда аз Исроил ва шумораи зиёди халқҳо, ки дар замони охир нақши муҳим мебозанд. Мӯҳр задани 144 000 нафар маънои мақоми интихобкардаи онҳо ва муҳофизати онҳоро ҳангоми хидмат ба Худо нишон медиҳад. Анбӯҳи бузург имондоронро аз ҳама миллатҳо, ки аз мусибатҳо ғолиб омада, ҷомаҳои худро бо хуни Исо шустаанд, намояндагӣ мекунанд. Онҳо аз ибодати абадӣ ва тасаллӣ дар ҳузури Худо баҳраманд мешаванд, ки дар он ҷо Ӯ ниёзҳои онҳоро таъмин мекунад ва ҳар ашкро пок мекунад. Ин боб садоқати Худо ба халқи Худ ва фарогир будани нақшаи наҷоти Ӯро, ки аз ҳар миллат ва миллат иборат аст, таъкид мекунад.

Ваҳй 7:1 Ва баъд аз ин ман чор фариштаро дидам, ки бар чор гӯшаи замин истода, чор бодҳои заминро нигоҳ медоранд, то ки бод бар замин ва баҳр ва ҳеҷ дарахте вазад.

Чаҳор фариштаи дар чор гӯшаи замин истода, шамолҳои заминро нигоҳ медоранд, то ҳеҷ чиз дар рӯи замин, баҳр ва дарахт осеб набинад.

1. Қудрати фариштагон: Тафаккур дар бораи нерӯи паёмбарони Худо

2. Ҳимояи Худо: Худо мардумашро нигоҳ медорад ва ғамхорӣ мекунад

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Ишаъё 43:2 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва ҳангоме ки аз дарёҳо мегузаред, бар шумо намегузаранд. Вақте ки шумо аз байни оташ мегузаред, шумо намесузед; алангаи оташ туро ба оташ намеандозад.

Ваҳй 7:2 Ва фариштаи дигареро дидам, ки аз шарқ сууд мекард, ва мӯҳри Худои Ҳай дорад; ва ӯ бо овози баланд ба чор фариштаи, ки ба онҳо иҷозат дода шудааст, ки замин ва баҳрро озор диҳад, фарьёд зад.

Ба назар мерасад, ки фариштае бо мӯҳри Худо аз тарафи машриқ боло меравад ва ба чаҳор фариштаи дигар амр мекунад, ки ба замину баҳр зарар расонанд.

1. Қудрати ҳузури Худо

2. Ҳукмронии иродаи Худо

1. Ишаъё 11: 3-5, "Ва Ӯ дар байни халқҳо доварӣ хоҳад кард, ва мардуми бисьёрро мазаммат хоҳад кард: ва шамшерҳои худро ба амоч хоҳанд зад, ва найзаҳои худро ба наворҳо хоҳанд зад: халқ бар зидди халқ шамшер набардорад, ва дигар ҷангро ёд мегиранд.Эй хонадони Яъқуб, биёед ва дар нури Худованд роҳ равем, зеро ки юғи бори ӯ ва асои китфи ӯ, асои ситамкори ӯро шикастӣ, чунон ки рӯзи Мидён.

2. Матто 5:5, «Хушо ҳалимон, зеро ки онҳо вориси замин хоҳанд шуд.

Ваҳй 7:3 Ва гуфт: «Ба замин, на баҳр ва на ба дарахтон осеб нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои худро дар пешониашон мӯҳр назанем».

Бандагони Худо бояд пеш аз он ки ба замин, баҳр ва дарахтон зарар расонад, мӯҳр баста шавад.

1. Қувваи ҳифзи Худо

2. Қимати халқи Худо

1. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ пӯшонад ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва қалъаи шумо хоҳад буд.

2. Эфсӯсиён 1:13-14 - Ва шумо низ вақте ки паёми ростӣ, Инҷили наҷоти шуморо шунидед, ба Масеҳ дохил шудаед. Вақте ки шумо имон овардед, шумо дар Ӯ бо мӯҳр, яъне Рӯҳулқудс, ки ваъда дода шудааст, нишон дода шудаед.

Ваҳй 7:4 Ва шумораи мӯҳршудагонро шунидам, ва аз тамоми сибтҳои банӣ-Исроил яксаду чилу чор ҳазор нафар мӯҳр зада шуда буданд.

Шумораи онҳое, ки аз дувоздаҳ сибти Исроил мӯҳр зада шудаанд, 144 000 нафар аст.

1. Муҳимияти риояи иродаи Худо

2. Неъматҳои баргузидаи Худо

1. Матто 22:14 - «Зеро ки бисьёр даъват шудаанд, вале баргузидашудагон кам».

2. Ирмиё 31:33 - «Аммо ин аст аҳде, ки Ман баъд аз он айём бо хонадони Исроил хоҳам баст, мегӯяд Худованд: Қонуни Худро дар дохили онҳо хоҳам гузошт, ва онро бар дилҳои онҳо хоҳам навишт. Ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд».

Ваҳй 7:5 Аз сибти Яҳудо дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Реубен дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Ҷод дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд.

Дувоздаҳ ҳазор нафар аз ҳар сибти Яҳудо, Реубен ва Ҷод мӯҳр зада шуданд.

1. Вафодории Худо ба халқи баргузидаи худ, ҳатто дар вақти озмоиш.

2. Зарурати идомаи хидмат ва пайравӣ ба Худо, ҳатто ҳангоми дучори мушкилот.

1. Румиён 11: 1-2 - "Пас ман мепурсам: Оё Худо қавми Худро рад кард? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Ман худам исроилӣ, насли Иброҳим, аз сибти Биньёмин ҳастам. Худо қавми Худро, ки Ӯ онҳоро рад кардааст, рад накард. пешакӣ медонист».

2. Забур 105: 7-11 - "Ӯ Худованд Худои мост; доварии Ӯ дар тамоми замин аст. Ӯ аҳди Худро, каломеро, ки фармудааст, то абад дар хотир дорад, аҳде, ки бо Иброҳим бастааст, барои ҳазор наслҳо, қасам Ӯ ба Исҳоқ қасам хӯрд, ва онро ба Яъқуб ҳамчун фармон ва барои Исроил ҳамчун аҳди ҷовидонӣ тасдиқ кард: «Замини Канъонро ба ту медиҳам, ки насиб хоҳӣ буд».

Ваҳй 7:6 Аз сибти Осер дувоздаҳ ҳазор нафар мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Нефталим дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Менашсе дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд.

Дар китоби Ваҳй гуфта мешавад, ки 12 000 нафар аз қабилаҳои Осер, Нефталим ва Менашше мӯҳр зада шуданд.

1. Муҳофизати Худо: Омӯзиши Ваҳй 7:6

2. Аҳамияти дувоздаҳ қабила дар ваҳй

1. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2. Ҳастӣ 49:26 - Баракатҳои падари ту болотар аз баракатҳои ачдодони ман, то аз неъматҳои теппаҳои абадӣ бузург аст. Бигзор онҳо бар сари Юсуф ва бар рӯйи он ки аз бародаронаш ҷудо шуда бошад.

Ваҳй 7:7 Аз сибти Шимъӯн дувоздаҳ ҳазор нафар мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Левӣ дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Иссокор дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд.

Дувоздаҳ сибти Исроил дар Ваҳй 7:7 мӯҳр зада шуда буданд, ки аз ҳар сибт дувоздаҳ ҳазор нафар буданд.

1. «Муттаҳидшавии халқи Худо»

2. «Баракати баргузидаи Худо»

1. «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад» Юҳанно 3:16

2. «Ва ба онҳо гуфт: "Ба тамоми ҷаҳон биравед ва Инҷилро ба тамоми махлуқот мавъиза кунед"» Марк 16:15

Ваҳй 7:8 Аз сибти Зобулон дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Юсуф дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд. Аз сибти Биньёмин дувоздаҳ ҳазор мӯҳр зада шуданд.

Ба қабилаҳои Исроил дар китоби Ваҳй мӯҳр зада шуданд.

1. Вафодории Худо ба ваъдаҳояш: Санҷиши Ваҳй 7:8

2. Аҳамияти дувоздаҳ қабилаи Исроил дар охирзамон

1. Ҳастӣ 49:22-26 - Баракатҳои дувоздаҳ сибти Исроил

2. Румиён 11: 26-27 - Наҷотдиҳандаи Исроил ва барқарорсозии ҳама чиз

Ваҳй 7:9 Баъд аз ин ман дидам, ва инак, анбӯҳи бузурге, ки ҳеҷ кас онҳоро ҳисоб карда наметавонист, аз ҳамаи халқҳо, ва қабилаҳо, ва қавмҳо ва забонҳо, дар пеши тахт ва дар пеши Барра истода, либосҳои сафед дар бар доштанд. , ва кафҳо дар дастҳояшон;

Шумораи зиёди одамон аз ҳама миллатҳо, қабилаҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва Барра истодаанд, ки либосҳои сафед дар бар доранд ва кафҳои даст доранд.

1. Анбӯҳи бешумор: ваъдаи Салтанати фарогири Худо

2. Либоси сафед ва хурмоҳо: Нишонаҳои наҷоти мо

1. Ишаъё 25:6–9

2. Филиппиён 2:5–11

Ваҳй 7:10 Ва бо овози баланд нидо карда, гуфт: «Наҷот ба Худои мо, ки бар тахт нишастааст ва ба Барра».

Мардум Худо ва Баррaро барои наҷоташон ҳамду сано мегуфтанд.

1. Ҳаргиз шукргузорӣ ва ҳамду сано гуфтанро ба Худо ва Барра фаромӯш накунед.

2. Барои наҷоте, ки ба воситаи Худо ва Барра меояд, шукр гӯед.

1. Забур 107:1-2 - «Эй Худовандро шукр гӯй, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст! Бигзор фидияёфтаи Худованд чунин бигӯяд, ки вайро аз мусибат раҳо кардааст».

2. Эфсӯсиён 5:20 - «Ҳамеша ва барои ҳама чиз ба Худои Падар, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯем».

Ваҳй 7:11 Ва ҳамаи фариштагон дар гирди тахт ва пирон ва чор ҳайвон истода, пеши тахт рӯй ба рӯи худ афтода, ба Худо саҷда карданд,

Фариштагон, пирон ва чор ҳайвони ваҳшӣ дар пеши Худо истода, дар пеши ӯ саҷда мекарданд.

1. Барои таваққуф ва ибодати Худо вақт ҷудо кунед.

2. Аҳамияти парастиши Худо бо эҳтиром.

1. Забур 95:6-7 - "Биёед, дар саҷда саҷда кунем, дар пеши Худованд Офаридгори худ зону шавем, зеро ки Ӯ Худои мост ва мо халқи чарогоҳи Ӯ ҳастем, рамаи зери парастории Ӯ ҳастем".

2. Филиппиён 2:10-11 - «то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва дар зери замин ба исми Исо хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Ваҳй 7:12 Бигӯ: «Омин: Баракат, ва ҷалол, ва ҳикмат, ва шукргузорӣ, ва иззат, ва қувват ва тавоноӣ то абад барои Худои мо бод. омин.

Халқи Худо муттаҳид мешаванд, то Ӯро барои тамоми қудрат ва қудрати Ӯ ҳамду сано гӯянд.

1: Шукргузорӣ ба Худо: Эътироф кардани қудрати Худованд

2: Таҷлили қувват ва тавоноии Худо: Чӣ тавр мо метавонем миннатдории худро нишон диҳем

1: Забур 136:1-3 - «Худовандро шукр гӯед, зеро ки Ӯ некӯст, зеро ки муҳаббати устувори Ӯ то абад аст. Ба Худои худоён шукр гӯед, зеро муҳаббати устувори Ӯ то абад пойдор аст. Ба Парвардигори парвардигор шукр гӯед, зеро муҳаббати устувори ӯ то абад пойдор аст».

2: Қӯлассиён 3:15-17 - «Ва бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки шумо дар як Бадан ба он даъват шудаед. Ва шукр кунед. Бигзор каломи Масеҳ дар шумо ба фаровонӣ сокин бошад, якдигарро бо ҳар ҳикмат таълим диҳед ва насиҳат кунед, таронаҳо, сурудҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ бихонед, ва дар дилҳои

худ ба Худо шукр гӯед. Ва ҳар он чи дар сухан ё амал мекунед, ҳама чизро ба исми Исои Худованд ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед».

Ваҳй 7:13 Ва яке аз пирон ба ман гуфт: «Инҳо кистанд, ки ҷомаҳои сафед дар бар доранд? ва аз куҷо омаданд?

Як пире пурсид, ки одамони чодари сафедпуш аз кучо омадаанд?

1. Қудрати ризқи Худо

2. Ҷалоли халқи Худо

1. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, ва ҷомаи адолатро дар бар ман кардааст.

2. Луқо 15:22 - Аммо падар ба ғуломони худ гуфт: "Ҷомаи беҳтаринро оварда, ба вай бипӯшонед; ва ба дасташ ангуштарӣ ва ба пойҳояш пойафзол ниҳод.

Ваҳй 7:14 Ва ман ба ӯ гуфтам: «Эй оғо! Ту медонӣ». Ва ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз мусибати бузург баромада, ҷомаҳои худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд» .

Инҳо касоне ҳастанд, ки мусибатҳоро аз сар гузаронидаанд, вале бо хуни Исо фидия ёфтаанд.

1. Қувваи хуни Исо: чӣ гуна он моро аз мусибат раҳо мекунад

2. Бузургии файзи Худо: Мушкилотро аз сар гузаронидан, вале бо хуни Ӯ фидия ёфтан

1. Ишаъё 1:18 - "Биёед, биёед бо ҳам мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агарчи гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм хоҳанд шуд".

2. Румиён 5:8 - "Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо он нишон медиҳад, ки вақте ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд".

Ваҳй 7:15 Бинобар ин онҳо дар пеши тахти Худо ҳастанд ва шабу рӯз дар маъбади Ӯ ба Ӯ хизмат мекунанд; ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад шуд.

муқаддасони Худо дар ҳузури Худованд ҳастанд ва дар маъбади Ӯ шабу рӯз Ӯро ибодат мекунанд. Худо дар миёни онҳост.

1. Шоди ибодат: Таҷрибаи ҳузури Худо дар хонааш

2. Подоши абадӣ: хизмат кардан ба Худованд шабу рӯз дар маъбади Ӯ

1. Ишаъё 6:1-7 - Наби Ишаъё-пайғамбар дар бораи тахти Худованд дар маъбад.

2. Забур 23:6 - Худованд чӯпони мост ва мо то абад дар хонаи Ӯ сокинем.

Ваҳй 7:16 Онҳо дигар гурусна нахоҳанд монд ва ташна нахоҳад шуд; на офтоб бар онҳо равшанӣ хоҳад кард ва на гармӣ.

Фидяшудаи Худованд дигар ҳеҷ гоҳ гуруснагӣ, ташнагӣ ва гармиро эҳсос нахоҳад кард.

1: Ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти фаровон

2: Зиндагӣ дар тасаллии кафорати Худо

1: Юҳанно 6:35 "Ман нони ҳаёт ҳастам; ҳар кӣ назди Ман ояд, гурусна нахоҳад монд, ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад монд".

2: Isaiah 49:10 "Онҳо гурусна нахоҳанд монд ва ташна хоҳанд шуд, на гармии биёбон ва на офтоб онҳоро фурӯ хоҳад зад; зеро Он ки ба онҳо раҳм мекунад, онҳоро роҳнамоӣ хоҳад кард ва дар канори чашмаҳои об роҳнамоӣ хоҳад кард."

Ваҳй 7:17 Зеро Баррае ки дар миёни тахт аст, онҳоро мечаронад, ва онҳоро ба сӯи чашмаҳои зиндаи обҳо хоҳад бурд, ва Худо тамоми ашкҳоро аз чашмонашон пок хоҳад кард.

Ин порча ваъдаи Худоро таъкид мекунад, ки ба халқи худ ризқу тасаллии абадӣ медиҳад.

1: Тасаллии Барра - Боварӣ ба муҳофизати Худо

2: Истиқболи оби зинда - эҳсоси таровати Худованд

1: Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро дар ғалаба фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард.

2: Забур 23:2 - Ӯ маро дар чарогоҳҳои сабз хобонад; Ӯ маро дар канори обҳои ором мебарад.

Ваҳй 8 боби ҳаштуми китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Дар ин боб ба кушодани мӯҳри ҳафтум, ки боиси садо додани ҳафт карнай мегардад, дар рӯи замин ҳукмҳои гуногунро ба вуҷуд меорад.

Сархати 1: Боб тақрибан ним соат пас аз кушодани мӯҳри ҳафтум дар осмон бо хомӯшӣ оғоз мешавад (Ваҳй 8:1). Пас аз он ба ҳафт фариштаи ҳафт карнай дода мешавад ва фариштаи дигар дар баробари дуоҳои ҳамаи муқаддасон дар назди қурбонгоҳи Худо бухур пешкаш мекунад (Ваҳй 8:2-4). Фариштаи бухурро гирифта, онро аз оташи қурбонгоҳ пур мекунад ва ба замин мепартояд, ки дар натиҷа раъд, барқ ва заминҷунбӣ ба амал меояд (Ваҳй 8:5).

Сархати 2: Вақте ки ҳар як фариштаи ҳукми карнайи худро садо медиҳад, як қатор ҳодисаҳои фалокатбор ба амал меоянд. Карнайи аввал жола ва оташро бо хун омехта меорад, ки растаниҳои рӯи заминро нест мекунад (Ваҳй 8:6-7). Бо карнайи дуюм, кӯҳи бузурги дар оташ фурӯзон ба баҳр андохта мешавад, ки сеяки ҳайвоноти баҳрӣ мемирад ва киштиҳо нобуд мешаванд (Ваҳй 8:8-9). Дар карнай сеюм ситораи бузургеро мебинад, ки аз осмон афтода, як қисми дарёҳо ва чашмаҳоро заҳролуд мекунад (Ваҳй 8:10-11).

Сархати 3-юм: Идома бо ҳукмҳои минбаъдаи карнай, тавре ки дар оятҳои 12-13 тасвир шудааст; пас аз садо додани карнайхояшон. Карнайи чорум сеяки офтоб, моҳ ва ситораҳоро тира карда, дар давоми шабу рӯз рӯшноиро кам мекунад (Ваҳй 8:12). Он гоҳ уқобе дар миёнаи осмон парвоз карда, се мусибатро эълон мекунад, ки ба сари сокинони замин хоҳанд омад, зеро се карнай ҳанӯз садо надодааст (Ваҳй 8:13).

Хулоса, боби ҳаштуми Ваҳй воқеаҳои муҳимро пас аз кушода шудани мӯҳри ҳафтум тасвир мекунад. Ба ҳафт фариштаи ҳафт карнай дода мешавад ва бо ҳар навохтани карнай доварии нав бар замин мебарояд. Ин ҳукмҳо нобудшавии растаниҳо, харобшавӣ дар баҳрҳо, ифлосшавии манбаъҳои об ва ихтилоли осмониро дар бар мегиранд. Дар ин боб ба ҷиддии ҳукмҳои Худо таъкид карда мешавад, зеро онҳо ба харобиҳои васеъ оварда мерасонанд ва ҳамчун огоҳӣ барои сокинони рӯи замин

хизмат мекунанд. Эъломияи уқоб дар бобҳои минбаъда мусибатҳои бештареро пешгӯй мекунад.

Ваҳй 8:1 Ва ҳангоме ки Ӯ мӯҳри ҳафтумро кушод, тақрибан ним соат дар осмон хомӯшӣ ҳукмфармо шуд.

Мӯҳри ҳафтум кушода шуд ва дар осмон ним соат хомӯшӣ ҳукмфармо шуд.

1. Чӣ гуна бояд хомӯширо дар ҳаёти худ қадр кунем

2. Қудрати мӯҳри ҳафтум

1. Забур 46:10 - Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам.

2. Воиз 3:1-8 - Ҳар коре, ки дар зери осмон аст, вақт ва мавсими ҳар коре ҳаст.

Ваҳй 8:2 Ва ман ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истода буданд; ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд.

Дар назди Худо ба ҳафт фаришта ҳафт карнай дода мешавад.

1. Қувваи Ҳафт: Фаҳмидани аҳамияти рақами 7 дар Китоби Муқаддас

2. Рӯзи бузурги Худо: Аҳамияти ҳафт сур дар Ваҳй 8

1. Ҳастӣ 7:4 - Зеро пас аз ҳафт рӯз бар замин борон хоҳад борид.

2. Ададҳо 14:34 - Пас аз шумораи рӯзҳое, ки шумо заминро кофтуков кардаед, ҳатто чил рӯз, ҳар рӯз барои як сол, гуноҳҳои худро, ҳатто чиҳил сол бар дӯш хоҳед гирифт.

Ваҳй 8:3 Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истода, дар даст маҷмари тилло дошт; ва ба ӯ бухури бисьёре дода шуд, то ки онро бо дуои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллоие, ки дар пеши тахт буд, тақдим кунад.

Фариштае омада, назди қурбонгоҳ бо бухури тилло меистод, ва бухури бисьёре дода шуд, ки бо дуои ҳамаи муқаддасон дар пеши тахт қурбонӣ кунад.

1. Қувваи дуо - Чӣ гуна дуо кардан ба Худо метавонад ба мӯъҷизаҳо расонад

2. Аҳамияти имон - Чӣ гуна доштани имон метавонад ба баракат расонад

1. Яъқуб 5:16 - "Бинобар ин ба гуноҳҳои худ иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои шахси одил тавоно ва таъсирбахш аст".

2. Румиён 10:17 - "Пас, имон аз шунидан ва шунидан ба воситаи каломи Масеҳ меояд".

Ваҳй 8:4 Ва дуди бухур, ки бо дуои муқаддасон меомад, аз дасти фариштаба ҳузури Худо боло рафт.

Дуои муқаддасон дар назди Худо боло мераванд.

1: Мо бояд дуоҳои худро ба Худо бо дилпурона гузорем, зеро медонем, ки Ӯ моро мешунавад.

2: Ҳангоми дуо гуфтан, биёед дар хотир дорем, ки дуоҳои мо бӯи хуш барои Худост.

1: Филиппиён 4:6-7? □ о дар бораи ҳеҷ чиз ғам нахӯред, балки дар ҳама чиз бо дуо ва илтиҷо бо шукрона хоҳишҳои шумо ба Худо маълум шавад. Ва осоиштагии Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳо ва ақли шуморо дар Исои Масеҳ нигоҳ хоҳад дошт.

2: Забур 66:17-19? □ бо даҳони худ ба ӯ дод, ва ситоиши баланд бар забонам буд. Агар ман бадиро дар дил мепарваридам, Худованд намешунид. Аммо Худо шунид; ӯ ба садои дуои ман иштирок кард.??

Ваҳй 8:5 Ва фариштабухурро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур карда, ба замин партофт; ва садоҳо, раъдҳо, барқҳо ва заминҷунбӣ ба амал омаданд.

Фариштабухурро аз оташи қурбонгоҳ пур карда, ба замин партофт, ки дар натиҷа садоҳои баланд, раъдҳо, барқҳо ва заминҷунбӣ ба амал омаданд.

1. "Қудрати Худованд: Чӣ гуна оташи Худо метавонад таъсири бузурге эҷод кунад"

2. "Баракати оташи Худо: Чӣ гуна оташи Худованд қувват ва муҳофизат меорад"

1. Хуруҷ 19: 16-19 - Худованд бо оташ ва дуд ба кӯҳи Сино фуромад, ва мардум аз тарс ба ларза афтоданд.

2. Забур 29:3-9 - Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст. Худованд бар тахт нишастааст; Худованд то абад ба тахти подшоҳӣ нишастааст.

Ваҳй 8:6 Ва ҳафт фариштаи, ки ҳафт карнай доштанд, барои навохтан омода шуданд.

Ҳафт фариштаи бо ҳафт карнай барои навохтан омода шуданд.

1. Даъвати Худоро қабул кардан: Омӯзиши шунидани карнайҳои осмонӣ

2. Аҳамияти ҳафт сур дар ваҳй

1. Ишаъё 27:13, ? □ Ва воқеъ хоҳад шуд, ки дар он рӯз карнайи бузург навохта шавад, ва онҳое хоҳанд омад, ки дар замини Ашшур ва раҳошудагон дар замини Миср ба ҳалокат омода буданд, ва Худовандро дар замин парастиш хоҳанд кард. кӯҳи муқаддас дар Ерусалим.??

2. Ваҳй 11:15–19, ? □ ва фариштаи ҳафтум садо дод; ва дар осмон овозҳои баланд шунида мешуданд, ки мегуфтанд: «Малакути ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст; ва то абад подшоҳӣ хоҳад кард. Ва бисту чор пир, ки ба ҳузури Худо бар курсиҳои худ нишаста буданд, рӯй ба замин афтода, ба Худо саҷда карданд ва гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ ва ҳастӣ ва оянда ҳастӣ; зеро ки шумо қудрати бузурги худро ба дасти худ гирифта, подшоҳӣ кардаед. Ва халқҳо хашмгин шуданд, ва ғазаби Ту ва замони мурдагон фаро расидааст, то ки онҳо доварӣ карда шаванд, ва ба бандагони худ, яъне анбиё ва муқаддасон ва онҳое ки аз исми Ту метарсанд, мукофот хоҳӣ дод. ва бузург; ва бояд онҳоеро, ки заминро хароб мекунанд, нест кунад. Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ӯ сандуқи аҳди Ӯ зоҳир шуд;

Ваҳй 8:7 Фариштаи якум садо дод, ва аз паи жола ва оташи омехта бо хун баромад, ва онҳо бар замин рехта шуданд; ва сеяки дарахтон сӯхта, тамоми алафҳои сабз сӯхт.

Фариштаи аввал садо дод, ки заминро жола, оташ ва хун зер кард ва дар натиҷа сеяки дарахтон ва тамоми алафҳои сабз сӯхт.

1. Оқибатҳои гуноҳ ва исён бар зидди Худо

2. Қудрати Худо дар доварӣ

1. Ишаъё 9:19 - Аз ғазаби Худованди лашкарҳо замин тира мешавад, ва мардум ҳамчун сӯзишвории оташ хоҳанд буд: ҳеҷ кас бародари худро амон нахоҳад дод.

2. Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, интиқоми худро нагиред, балки ба ғазаб ҷой диҳед; зеро ки навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст"; Ман мукофот хоҳам дод, мегӯяд Худованд.

Ваҳй 8:8 Ва фариштаи дуюм садо дод, ва чун кӯҳи азиме буд, ки дар оташ фурӯзон ба баҳр андохта шуд; ва сеяки баҳр хун шуд;

Фариштаи дуюм садо дод, ва кӯҳи сӯзон ба баҳр андохта шуд, ки сеяки баҳрро ба хун табдил дод.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худованд барои нишон додани қудрати худ аз нишонаҳо истифода мекунад

2. Подшоҳии Худо: Чӣ тавр доварии Худо ба тағйирот меорад

1. Хуруҷ 14:21-22 - Ва Мусо дасти худро бар баҳр дароз кард; ва Худованд тамоми он шаб бо шамоли сахти шарқ баҳрро баргардонд, ва баҳрро хушк сохт, ва обҳо тақсим шуданд.

2. Ҳизқиёл 38:20 - Ба тавре ки моҳиёни баҳр, ва мурғони осмон, ва ҳайвоноти саҳро, ва ҳама ҳайвоноти хазандае, ки дар рӯи замин мехазанд, ва ҳамаи одамоне, ки бар рӯи замин ҳастанд, замин аз ҳузури Ман ба ларза хоҳад афтод, ва кӯҳҳо ба замин хоҳанд афтод, ва нишебҳо фурӯ хоҳанд рафт, ва ҳар девор ба замин хоҳад афтод.

Ваҳй 8:9 Ва қисми сеюми махлуқоте, ки дар баҳр буданд ва ҳаёт доштанд, мурданд; ва кисми сейуми киштихо нобуд карда шуданд.

Сеяки махлуқот дар баҳр ва сеяки киштиҳо мурданд.

1. Раҳмати Худо: Ҳатто дар замони ҳалокат

2. Аҳамияти идоракунӣ: Ғамхорӣ дар бораи офаридаҳои Худо

1. Ҳизқиёл 33:11 - ? эй ба онҳо, ? □ зиндаам!?? мегӯяд Худованд Худо, ? □ аз марги шарир лаззат намебаред, балки аз он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зиндагӣ кунад? □ €?

2. Забур 8:6-8 - ? □ Ӯро андаке пасттар аз осмонҳо ва тоҷи ҷалол ва иззати ӯ гузоштаӣ. Ту ба ӯ ҳукмронӣ бар аъмоли дастҳои худ додаӣ; ҳама чизро зери пои Ӯ гузоштаӣ, тамоми гӯсфандон ва говҳо, ва инчунин ҳайвоноти саҳро.??

Ваҳй 8:10 Ва фариштаи сеюм садо дод, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки мисли чароғ фурӯзон шуд, ва он бар сеяки дарёҳо ва бар чашмаҳои об афтод;

Фариштаи карнайи сеюмро садо дод, ки ситораи бузурге ба рӯи Замин афтод ва чун чароғ фурӯзон ва сеяки дарёҳо ва чашмаҳои обро таъсир кард.

1. Қудрати Худо: Чӣ тавр Худованд метавонад ҳаёти моро дар як лаҳза тағйир диҳад

2. Аҳамияти об: Мулоҳиза дар бораи Ваҳй 8:10

1. Ирмиё 2:13 - "Зеро ки қавми Ман ду бадкорӣ карданд: онҳо Маро, чашмаи обҳои ҳаётро тарк карданд, ва барои онҳо чоҳҳо, чоҳҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд".

2. Ҳизқиёл 47:1-5 - "Баъд аз он маро боз назди дари хона оварда; ва инак, обҳо аз зери остонаи хона ба тарафи шарқ мебаромаданд, зеро ки пеши хона ба тарафи шарқ меистод, ва об аз зери рости хона, аз тарафи ҷанубии қурбонгоҳ мефаромад...».

Ваҳй 8:11 Ва номи ситораро Яҳон меноманд; ва қисми сеюми обҳо кирмак шуд; ва бисьёр одамон аз об мурданд, зеро ки онҳо талх шуда буданд.

Қисми сеюми об талх шуд ва боиси марги одамони зиёд гардид.

1: Доварии Худо сахт аст ва онро ҳатто дар обе, ки мо менӯшем, эҳсос кардан мумкин аст.

2: Муҳимияти тавба пеш аз он ки дер шавад.

1: Такрори Шариат 30:19 Ман осмон ва заминро даъват менамоям, ки ин рӯзро бар зидди шумо сабт кунанд, то ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; бинобар ин ҳаётро интихоб кунед, то ки худ ва насли худ зинда монед.

2: Ирмиё 2:13 Зеро ки халқи Ман ду бадӣ кардааст; чашмаи обҳои ҳаётро тарк карда, маро тарк кардаанд, ва барои онҳо обанборҳо, кӯзаҳои шикаста, ки обро нигоҳ дошта наметавонанд, кофтаанд.

Ваҳй 8:12 Ва фариштаи чорум навохт, ва сеяки офтоб, ва сеяки моҳ ва сеяки ситорагон зада шуд; Ба тавре ки сеяки онҳо тира шуд, ва рӯз ба сеяки он равшанӣ надод ва шаб низ ҳамин тавр.

Фариштаи чорум садо дод ва сеяки офтоб, моҳ ва ситорагонро тира кард .

1. Қудрат ва доварии Худо - Ваҳй 8:12

2. Таъсири доварии Худо - Ваҳй 8:12

1. Ишаъё 13:10 - Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои онҳо равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро равшан намекунад.

2. Матто 24:29 - Дарҳол пас аз мусибати он айём офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро нахоҳад дод, ва ситорагон аз осмон фурӯ хоҳанд афтод.

Ваҳй 8:13 Ва ман дидам, ва шунидам, ки фариштае дар миёни осмон парвоз карда, бо овози баланд мегуфт: «Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайи се фариштаи! , ки ҳанӯз садо надодаанд!

Ба сокинони замин овози баланди огоҳкунанда дода мешавад.

1: Ба огоҳии фариштаи гӯш диҳед!

2: Овози осмонро гӯш кунед ва итоат кунед!

1 Аъмол 10:15 Ва овоз бори дуюм ба ӯ гуфт: «Он чи Худо пок кардааст, туро оддӣ нагӯй».

2: Яъқуб 1:19-20 - Бинобар ин, эй бародарони маҳбуби ман, бигзор ҳар кас дар шунидан зуд, дар гуфтан оҳиста, дар хашм оҳиста бошад; зеро ки ғазаби инсон адолати Худоро ба амал намеоварад.

Ваҳй 9 боби нӯҳуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба садо додани карнайҳои панҷум ва шашум, ки қувваҳои даҳшатангези девҳо ва ҷанги шадидро ба вуҷуд меоранд, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фариштаи панҷум карнайи худро навохт ва дар натиҷа ситорае аз осмон ба замин меафтад. Ба ин ситора калиди чоҳи бепоён дода мешавад ва онро мекушояд ва дудеро мебарорад, ки офтоб ва ҳаворо тира мекунад (Ваҳй 9:1-2). Аз ин дуд махлуққои ба малах монанд ба вуҷуд меоянд, ки қудраташон мисли каждумҳо доранд ва дастур додаанд, ки ба мӯҳри Худо зарар нарасонанд, балки онҳоеро, ки мӯҳри Ӯ надоранд, панҷ моҳ азоб диҳанд (Ваҳй 9:3-6). Ин махлуқот бар онҳо подшоҳе доранд, ки Абаддон ё Аполлион ном дорад, ки маънояш «ҳалоккунанда» аст (Ваҳй 9:11).

Сархати 2: Фариштаи шашум карнайи худро садо медиҳад ва чаҳор фариштаи бастаро дар рӯди бузурги Фурот раҳо мекунад. Ин фариштагон ба лашкари дусад миллион савора, ки барои ҷанг муҷаҳҳаз шудаанд, фармон медиҳанд (Ваҳй 9:13–16). Аспхо аз дахонашон шер барин сар доранд, оташ, дуд ва кибрит мебароянд. Онҳо сеяки инсониятро тавассути оташ, дуд ва кибрит мекушанд (Ваҳй 9:17-19). Инсоният бо вуҷуди шоҳиди чунин ҳалокат, аз бутпарастӣ ва ё шароратҳои худ тавба намекунад.

Параграфи 3: Дар ин боб тасвири малаххои девӣ ва саворони харобкор, он ба ҳукми илоҳӣ бар касоне, ки Худоро рад мекунанд, таъкид мекунад. Азоби ин махлуқот азоби рӯҳонии онҳоеро ифода мекунад, ки аз ҷониби Худо мӯҳр нагирифтаанд, яъне рамзи ҷудоии онҳо аз муҳофизати Ӯ. Артиши азим рамзи ҷанги беамонест, ки боиси талафоти назаррас мегардад. Бо вуҷуди ин ҳушдорҳо ва мусибатҳое, ки ба унвони як қисми доварии Худо ба сари инсоният меоянд, тавба ва руҷӯъ ба сӯи Худо вуҷуд надорад, ки сахтии қалби инсонро таъкид мекунад.

Хулоса, боби нӯҳуми Ваҳй садои карнайҳои панҷум ва шашумро тасвир мекунад, ки дар рӯи замин қувваҳои даҳшатоварро ба вуҷуд меоранд. Махлуққои девонае, ки ба малах монанданд, онҳоеро, ки мӯҳри Худо надоранд, азоб медиҳанд, дар ҳоле ки лашкари азими саворони харобкор марг ва ҳалокати васеъ меорад. Ин рӯйдодҳо ҳамчун огоҳӣ ва доварӣ барои онҳое, ки Худоро рад мекунанд, хизмат мекунанд, ки

азобҳои рӯҳонии онҳо ва оқибатҳои дилҳои тавбанакардаи онҳоро нишон медиҳанд. Дар ин боб ба шиддати доварии илоҳӣ ва зарурати рӯй овардани башарият ба сӯи Худо дар тавба таъкид шудааст.

Ваҳй 9:1 Ва фариштаи панҷум садо дод, ва ман дидам, ки ситорае аз осмон ба замин афтод, ва калиди чоҳ ба ӯ дода шуд.

Фариштаи панҷум садо дод ва ситорае аз осмон ба замин афтод. Ба ин ситора калиди чохи бепоён дода шуд.

1. Қудрати фариштаи панҷум: омӯхтани аҳамияти Ваҳй 9:1

2. Кушодани маънои амиқтар: Ҷустуҷӯи умед дар чоҳи бепоён

1. Ишаъё 14:12-15 - Чӣ гуна ту аз осмон афтодӣ, ситораи субҳ, писари субҳ! Ту ба замин партофта шудай, эй ки як вақтҳо халқҳоро хоксор кардай!

2. Луқо 8:31 - Онҳо борҳо аз Исо илтимос мекарданд, ки ба онҳо амр надиҳад, ки ба варта раванд.

Ваҳй 9:2 Ва ӯ чоҳро кушод; ва аз чоҳ дуд мисли дуди кӯраи бузург берун баромад; ва офтобу ҳаво аз дуди чоҳ тира шуданд.

Чохи бепоён кушода шуд, ки аз танӯри бузурге дуд мебаровард, ки офтоб ва ҳаворо тира мекард.

1. Худо барои ба амал баровардани иродаи худ аксар вақт вазъиятҳои душворро истифода мебарад.

2. Қудрати Худоро ҳатто дар торикӣ дидан мумкин аст.

1. Ишаъё 60:2 - Зеро инак, зулмот заминро фаро хоҳад гирифт, ва мардумро зулмот фаро хоҳад гирифт; балки Худованд бар шумо қиём хоҳад кард, ва ҷалоли Ӯ бар шумо зоҳир хоҳад шуд.

2. Ҳастӣ 1:2 - Замин бе шакл ва холӣ буд; ва торикӣ бар рӯи чуқурӣ буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо парвоз мекард.

Ваҳй 9:3 Ва аз дуд бар замин малаххо берун омаданд, ва ба онҳо қудрат дода шудааст, чунон ки каждумҳои замин қудрат доранд.

Малаххо аз дуд ба замин фиристода шуданд, ки қудраташон ба қудрати каждум монанд аст.

1. Чӣ тавр қудрати Худо тавассути ҳатто хурдтарин мавҷудот зоҳир мешавад

2. Ахамияти ибрат гирифтан аз офаридахои табиат

1. Айюб 39:20-22 - "Оё шохин бо ҳикмати ту парвоз карда, болҳои худро ба сӯи ҷануб густурда? Оё уқоб ба фармони Ту баромада, лонаашро дар баланд месозад? Вай дар болои харсанг сокин аст ва бимонад. , бар кӯҳи санг ва ҷои мустаҳкам».

2. Забур 103:24-25 - «Эй Худованд, корҳои Ту чӣ қадар гуногунанд! Ҳамаро бо ҳикмат офаридӣ, замин пур аз сарвати туст. Чунин аст ин баҳри бузург ва фарох, ки дар он чизҳои бешумори ҳайвоноти хурд ва бузург хазанда ҳастанд».

Ваҳй 9:4 Ва ба онҳо фармуда шуд, ки на ба алафи замин, на ба ҳеҷ сабзае, на ба ягон дарахт зарар расонанд; балки фақат одамоне ҳастанд, ки дар пешониашон мӯҳри Худо надоранд.

Худованд фармудааст, ки ба ҳеҷ як зиндаи рӯи замин осеб нарасонад, магар касоне, ки дар пешонашон мӯҳри Худо надоранд.

1. Қудрати мӯҳри Худо: Чаро мо бояд мӯҳри Худовандро ҳифз ва нигоҳ дорем

2. Ҳифзи чизҳои заминӣ ва раҳмати Худо

1. Эфсӯсиён 1:13-14 - Шумо низ пас аз шунидани каломи ростӣ, Инҷили наҷоти худ ба Ӯ таваккал кардаед; Ӯ низ, ки ба вай имон оварда, бо Рӯҳулқудс, ки ваъда додааст, мӯҳр зада шудаед.

2. Забур 33:18-19 - Инак, чашми Худованд ба тарсҳои Ӯст, бар касонест, ки ба марҳамати Ӯ умед мебанданд, то ҷони худро аз марг наҷот диҳанд ва дар қаҳтӣ зинда нигоҳ доранд.

Ваҳй 9:5 Ва ба онҳо дода шудааст, ки онҳоро накушанд, балки панҷ моҳ азоб кашанд; ва азоби онҳо мисли азоби каждум буд, вақте ки одамро бизанад.

Мардумро панҷ моҳ азоб мекашанд, ки гуё каждум газида бошад.

1. Неши азоб: чи гуна бояд ба ризои Худо тахаммул кард

2. Қувваи устуворӣ: Дар дард пайдо кардани умед

1. Румиён 8:18-39 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан лозим нест.

2. 1 Петрус 4:12-19 - Эй маҳбубон, аз озмоиши оташин ҳайрон нашавед, вақте ки барои озмудани шумо ба саратон меояд, гӯё ки гӯё чизи аҷибе бо шумо рӯй дода бошад.

Ваҳй 9:6 Ва дар он айём одамон мамотро ҷӯянд, вале нахоҳанд ёфт; ва орзуи мурдан хоҳад шуд, ва мамот аз онҳо гурезад.

Одамон маргро меҷӯянд, аммо намеёбанд; маргро орзу мекунанд, вале марг аз онҳо дурӣ ҷӯяд.

1. Дастрасии марг: Омӯзиши Ваҳй 9:6

2. Ҷустуҷӯи сулҳ: Ҷустуҷӯи онро дар ҳаёт омӯзед, на марг

1. Айюб 3:21-22: «Чаро нур ба касе, ки дар ранҷ аст, ва ба талхии ҷон ҳаёт дода мешавад, ки маргро орзу мекунад, вале он намеояд? ва онро бештар аз ганҷҳои ниҳон кобед».

2. Румиён 8:38-39: «Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на ҳокимон, на ҳозира ва на оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ, на чизи дигаре дар тамоми офариниш. қодир аст, ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад».

Ваҳй 9:7 Ва шакли малаххо ба аспҳои ба ҷанг омодашуда монанд буданд; ва бар сари онҳо мисли тоҷҳо мисли тилло буд, ва рӯйҳошон мисли чеҳраи одамон буд.

Дар Ваҳй 9:7 Юҳанно малаххоро тасвир мекунад, ки шаклашон ба аспҳои барои ҷанг омодашуда, дар тан тоҷҳои тилло ва чеҳраҳо ба чеҳраҳои одамон шабоҳат доранд.

1. Даъват ба ҷанг: Чӣ тавр мо ба ҷанг омодагӣ мебинем

2. Ниқобҳое, ки мо мепӯшем: чӣ тавр берунии мо аз дохили мо фарқ карда метавонад

1. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед.

2. Эфсӯсиён 6:10-17 - Зиреҳи пурраи Худоро дар бар кунед, то ки шумо бар зидди нақшаҳои иблис истодагарӣ кунед.

Ваҳй 9:8 Ва мӯйҳои онҳо мисли мӯйи занон, ва дандонҳошон мисли дандонҳои шер буд.

Дар ин порча як гурӯҳи одамоне тасвир шудааст, ки мӯйсафед мисли зан ва дандонҳои мисли шерон доранд.

1. Чӣ гуна қудрати Худоро дар хусусиятҳои хоси инсоният дидан мумкин аст.

2. Қувват ва нармии имон.

1. Ишаъё 11:6 - Гург бо барра сокин хоҳад шуд, ва паланг бо бузғола, ва гӯсола ва шер ва гӯсолаи фарбеҳ якҷоя хоҳанд хобид; ва кӯдаке ба онҳо роҳнамоӣ хоҳад кард.

2. Забур 34:10 - шерҳои ҷавон аз бенавоӣ ва гуруснагӣ азоб мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз чизи нек камӣ мекунанд.

Ваҳй 9:9 Ва онҳо синабандҳо доштанд, мисли синабандҳои оҳанин; ва садои болҳои онҳо мисли садои аробаҳои аспҳои бисьёр ба ҷанг давида буд.

Дар Ваҳй 9:9 фариштагон тасвир шудаанд, ки синаҳои оҳанин дар бар доранд ва садои аспу аробаҳои зиёде ба ҷанг медаванд.

1. Қудрати фариштагон: Чӣ тавр мизбони осмонии Худо моро дар ҷанг дастгирӣ мекунад

2. Устувор: Пайравӣ аз лашкари осмонӣ дар замонҳои душвор

1. Эфсӯсиён 6:13-17 - Зиреҳи пурраи Худоро ба бар кунед, то ки ба нақшаҳои иблис муқобилат кунед.

2. Румиён 8:35-39 - Ҳеҷ чиз моро аз муҳаббати Худо дар Исои Масеҳ ҷудо карда наметавонад.

Ваҳй 9:10 Ва думҳои онҳо мисли каждумҳо доштанд, ва дар думҳошон нешҳо буд, ва қудрати онҳо буд, ки панҷ моҳ ба одамон зарар расонад.

Қудрати махлуққои ба каждум монанд дар Ваҳй 9:10 ин буд, ки одамонро дар тӯли панҷ моҳ озор медод.

1. Қудрати доварии Худо: Дарсҳо аз Ваҳй 9:10

2. Чӣ тавр ба доварии Худо омода шудан мумкин аст: Мулоҳизаҳо аз Ваҳй 9:10

1. Забур 103:8-14 - Худованд раҳмдил ва меҳрубон аст, оҳиста хашмгин аст ва дар муҳаббати устувор пур аст.

2. Ишаъё 30:18 - Ва аз ин рӯ Худованд интизор хоҳад шуд, то ки ба шумо марҳамат кунад, ва аз ин рӯ баланд хоҳад шуд, то ки бар шумо марҳамат кунад, зеро ки Худованд Худои доварӣ аст: хушо ҳамаи онҳо ки ӯро интизоранд.

Ваҳй 9:11 Ва бар онҳо подшоҳе доштанд, ки он фариштаи чоҳи бетабор аст, ки номаш ба забони ибронӣ Абаддӯн аст, вале ба забони юнонӣ Апӯллиён ном дорад.

Фариштаи чоҳи бепоён дар забони ибронӣ Абаддон ва ба забони юнонӣ Аполлион ном дорад.

1. «Подшоҳи мо: Абаддон ва Аполлион»,

2. «Шохи худро донед: Абаддон ва Аполлион».

1. Ишаъё 28:15–18

2. Яъқуб 1:2–4

Ваҳй 9:12 Як вой гузаштааст; ва инак, боз ду мусибати дигар меояд.

Китоби охирини Китоби Муқаддас, Ваҳй мегӯяд, ки як мусибат гузашт ва ду мусибати дигар дар пеш аст.

1: Муҳаббати Худо ҳатто дар душвориҳо ва озмоишҳои зиндагӣ устувор аст.

2: Мо бояд дар имони худ қавӣ бошем ва ба нақшаи Худо барои мо боварӣ дошта бошем, новобаста аз он ки он чӣ қадар душвор бошад.

1: Румиён 8:28, "Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо ҳама чиз ба фоидаи нек аст, барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд."

2: Забур 18: 2, "Худованд санги ман ва қалъаи ман ва наҷотдиҳандаи ман, Худои ман, санги ман, ки дар Ӯ паноҳ мебарам, сипари ман ва шохи наҷоти ман, қалъаи ман аст."

Ваҳй 9:13 Ва фариштаи шашум садо дод, ва ман овозе аз чор шохи қурбонгоҳи тилло, ки ба ҳузури Худост, шунидам,

Фариштаи шашум садо медиҳад ва овозе аз чор шохи қурбонгоҳи тилло ба ҳузури Худо шунида мешавад.

1. Садои Худо, ки моро ба тавба даъват мекунад

2. Қувваи садои фариштаи шашум

1. Ишаъё 1:18-20 - «Акнун биёед ва якҷоя мулоҳиза кунем, мегӯяд Худованд: агар гуноҳҳои шумо мисли арғувон бошанд, мисли барф сафед хоҳанд шуд; агарчи сурх мисли арғувон бошанд, мисли пашм Агар шумо хоҳед ва итоаткор бошед, аз неъмати замин хоҳед хӯрд; лекин агар саркашӣ кунед ва исён кунед, шамшер хоҳед хӯрд, зеро ки даҳони Худованд инро гуфтааст».

2. Ҳизқиёл 33:11 - "Ба онҳо бигӯ: "Ба қадри ман зиндаам, мегӯяд Худованд Худо, ман мамоти шарирро намеписандам, балки он ки шарир аз роҳи худ рӯй гардонад ва зинда шавад; роҳҳои бад; зеро чаро хоҳед мурд, эй хонадони Исроил?»

Ваҳй 9:14 Ба фариштаи шашум, ки карнай дошт, гуфт: «Чор фариштаеро, ки дар дарёи бузурги Фурот бастаанд, воз кун».

Ба фариштаи шашум дастур дода шуд, ки чаҳор фариштаеро, ки дар дарёи бузурги Фурот баста буданд, озод кунад.

1. Қувваи имон: Фаҳмидани нерӯи таваккал ба Худо

2. Қувваи ваҳдат: қадр кардани таъсири якҷоя

1. Аъмол 16:25-26 - Ва нисфи шаб Павлус ва Сило дуо гуфта, Худоро ҳамду сано хонданд, ва маҳбусон онҳоро шуниданд. Ва ногаҳон заминҷунбии азиме рӯй дод, ки таҳкурсии зиндон ба ларза афтид;

2. Матто 18:20 - Зеро ки дар он ҷо ду ё се нафар ба исми Ман ҷамъ мешаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам.

Ваҳй 9:15 Ва чор фаришта озод карда шуданд, ки барои як соат, як рӯз ва як моҳ ва як сол омода шуда буданд, то ки сеяки одамонро бикушанд.

Чаҳор фаришта омодаанд, ки сеяки инсониятро бикушанд.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна Худо фариштаҳоро барои ҷазо додани инсоният истифода бурд

2. Ҳадафи ранҷу азоб: Фаҳмидани нақшаи Худо барои инсоният

1. Ҳизқиёл 14:21 - "Зеро ки Худованд Худо чунин мегӯяд: чӣ қадар зиёдтар вақте ки ман чор доварии худро бар Ерусалим мефиристам, шамшер ва қаҳтӣ, ва ҳайвони ваҳшиёна ва ваборо, то ки одамро аз он нест кунам. ва хайвон?

2. Румиён 11: 33-36 - "Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! чӣ қадар ақлнопазир аст доварии Ӯ ва роҳҳои Ӯ, ки дар гузашта ошкор нашудаанд! Зеро кист, ки ақли Худовандро шинохт? ки машваратчии вай будааст? Ё кист, ки аввал ба вай ато кардааст, ва ба вай боз мукофот дода мешавад? Зеро ки ҳама чиз аз они

Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва ба Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. Омин».

Ваҳй 9:16 Ва шумораи лашкари саворон дусад ҳазор нафар буд; ва шумораи онҳоро шунидам.

Армияи саворахо дусад миллион нафар буд.

1. Қудрати лашкари Худо васеъ ва беканор аст.

2. Мо набояд ҳеҷ гоҳ қудрати лашкари Худоро нодида гирем.

1. Эфсӯсиён 6:10-13 - Дар Худованд ва дар қуввати қудрати Ӯ қавӣ бошед.

2. Ишаъё 59:19 - Вақте ки душман мисли тӯфон дарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрак барад.

Ваҳй 9:17 Ва ҳамин тавр ман дар рӯъё аспон ва саворонро дидам, ки синабандҳои оташ ва ёсин ва кибрит доранд; ва сари аспҳо мисли каллаҳои шерҳо буданд; ва аз даҳони онҳо оташ ва дуд ва кибрит мебаромад.

Дар рӯъё аспҳо ва саворони онҳо бо синабандҳои оташ, ясинт ва кибрит дида мешуданд ва сари аспҳо мисли сари шер буданд, ки аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад.

1. Қувваи лашкари Худо

2. Қудрати Каломи Худо

1. Эфсӯсиён 6:10-20 - Зиреҳи Худо

2. Забур 103:19-20 - Бузургӣ ва Қудрати Худованд

Ваҳй 9:18 Сеяки одамон аз оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебарояд, ба воситаи ин се нафар кушта шуданд.

Қисми сеюми инсоният аз омехтаи оташ, дуд ва кибрит кушта шуд.

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Фаҳмидани ғазаби Худо

1. Забур 11:6 - Ӯ ангиштҳои сӯзон ва сулфурро бар бадкорон борон хоҳад кард, насиби онҳо бод шамоли сӯзон хоҳад буд.

2. Румиён 2:5 - Аммо аз якравии худ ва дили тавбанакардаи худ, барои рӯзи ғазаби Худо, вақте ки доварии одилонаи Ӯ зоҳир мешавад, ғазаби худро бар зидди худ ҷамъ карда истодай.

Ваҳй 9:19 Зеро ки қудрати онҳо дар даҳони онҳо ва дар думҳошон аст, зеро думҳошон мисли морҳо буданд, ва калла доштанд, ва бо онҳо озор медиҳанд.

Қудрати махлуқоте, ки дар Ваҳй 9:19 тасвир шудааст, дар даҳон ва думҳои онҳост, ки мисли морҳои сар доранд ва онҳо метавонанд зарар расонанд.

1. «Додани қудрат чӣ маъно дорад?»

2. «Кувваи суханони мо».

1. Масалҳо 18:21 - "Марг ва ҳаёт дар ихтиёри забон аст, ва дӯстдорони онро хоҳанд хӯрд."

2. Яъқуб 3:5-6 - "Инчунин забон низ узвҳои хурд аст, аммо аз чизҳои бузург фахр мекунад. Чӣ қадар ҷангали бузурге аз ин оташи хурд аланга мезанад! Ва забон оташ аст, дунёи ноинсофӣ. ».

Ваҳй 9:20 Ва бақияи одамоне, ки аз ин балоҳо накушта буданд, то ҳол аз аъмоли дастҳои худ тавба накарданд, то ки ба иблисҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, ва санг ва бутҳо саҷда накунанд. ҳезум: ки на мебинад, на мешунавад ва на роҳ меравад;

Одамоне, ки аз балоҳо наҷот ёфта буданд, тавба карданро рад карданд ва ибодати бутҳои козибро идома доданд.

1. Кашфи қудрати тавбаи ҳақиқӣ

2. Чаро мо бояд бутҳои козибро рад кунем

1. Ишаъё 44:9-20 - аблаҳии ибодати бутҳои козибро тасвир мекунад

2. Юҳанно 4:23-24 - Муҳимияти ибодати Худоро дар рӯҳ ва ростӣ мефаҳмонад

Ваҳй 9:21 На аз куштори худ, на аз ҷодугарӣ, на аз зинокорӣ ва на аз дуздии худ тавба накарданд.

Ин оят дар бораи гуноҳҳои тавбанакардаи мардум, аз ҷумла куштор, ҷодугарӣ, фаҳшо ва дуздӣ сухан меравад.

1. Хатари гуноҳи тавба накардан - Паём дар бораи оқибатҳои идомаи гуноҳ бидуни тавба.

2. Нерӯи тавба - Паём дар бораи аҳамияти рӯйгардонӣ аз гуноҳ ва сӯи Худо.

1. Масалҳо 28:13 - Ҳар кӣ гуноҳҳои худро пӯшонад, муваффақ нахоҳад шуд; лекин ҳар кӣ иқрор шуда, онҳоро тарк кунад, марҳамат хоҳад дошт.

2. 1 Юҳанно 1:9 - Агар мо ба гуноҳҳои худ иқрор шавем, Ӯ амин ва одил аст, ки гуноҳҳои моро биомурзад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок мекунад.

Ваҳй 10 боби даҳуми китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба фариштаи тавоно ва варақи хурд тамаркуз карда, ҳам доварӣ ва ҳам супориши илоҳиро таъкид мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Юҳанно фариштаи тавонои дигареро мебинад, ки аз осмон фуруд меояд ва дар танаш абр ва рангинкамон дорад. Чеҳраи ӯ мисли офтоб медурахшад ва пойҳояш мисли сутунҳои оташанд (Ваҳй 10:1-2). Дар дасташ варақи хурде дорад, ки кушода аст. Фариштапои рости худро бар баҳр ва пои чапашро бар замин мегузорад, ки рамзи қудрат бар тамоми махлуқот аст (Ваҳй 10:2-3). Сипас ӯ ҳафт раъд мезанад, вале ба Юҳанно амр медиҳад, ки суханони онҳоро нанависад (Ваҳй 10:4).

Сархати 2: Идома дар ояти 5, фариштадасти рости худро ба сӯи осмон боло мебарад ва қасам ёд мекунад, ки ба Зинда аст, ки дар нақшаи доварии Худо дигар таъхир нахоҳад шуд (Ваҳй 10:5-6). Фариштаэълон мекунад, ки вақте ки карнайи

ҳафтум садо медиҳад, сирри Худо иҷро хоҳад шуд, чунон ки Ӯ инро ба бандагони Худ — анбиё эълон карда буд (Ваҳй 10:7). Сипас ба Юҳанно дастур дода мешавад, ки туморчаи хурдро аз дасти фаришта гирифта, бихӯрад. Он дар даҳони ӯ ширин аст, аммо дар меъдааш талх мешавад (Ваҳй 10:8-11).

Параграфи 3: Ин боб ҳам қудрати илоҳӣ ва ҳам супоришро таъкид мекунад. Пайдоиши фариштаи тавоно маънои қудрати осмониро бар тамоми махлуқот дорад. Доштани китоби кушодаи ӯ ниятҳо ё пешгӯиҳои ошкоршудаи Худоро ифода мекунад. Бо вуҷуди ин, баъзе ҷанбаҳо тавассути суханони ҳафт раъд сабтнашуда ифшо нашудаанд. Савганди фаришта таъкид мекунад, ки вақт дигар таъхир нахоҳад шуд; Нақшаи ниҳоии Худо ба воситаи садои карнайи ҳафтум ба иҷро хоҳад расид. Таҷрибаи Юҳанно дар бораи хӯрдани тӯмор рамзи азхудкунӣ ва эълони паёми Худоро ифода мекунад, ки дар аввал ширинӣ меорад, вале баъдтар талх мешавад, ки хусусияти душвор ва ҳушьёр будани мундариҷаи онро ифода мекунад.

Хулоса, боби даҳуми Ваҳй фариштаи тавоноеро муаррифӣ мекунад, ки дар даст варақи хурди кушода аст. Намуди зоҳирии фаришта маънои қудрат ва қудрати илоҳӣ бар офаринишро дорад. Савганди ӯ таъкид мекунад, ки нақшаи доварии Худо дигар таъхир нахоҳад шуд ва сирри Ӯ мувофиқи ваҳйҳои нубувват иҷро хоҳад шуд. Иштироки Юҳанно дар истеъмоли тӯмор рамзи супориши ӯ барои эълон кардани паёми Худо мебошад, ки ҳам ширинии аввал ва ҳам талхии баъдӣ меорад. Ин боб қудрати илоҳӣ, иҷрошавии ниятҳои Худо ва масъулиятеро, ки ба Юҳанно ҳамчун фиристодаи каломи Худо супурда шудааст, таъкид мекунад.

Ваҳй 10:1 Ва ман фариштаи тавонои дигаре дидам, ки аз осмон фуруд омад ва дар тан абре дошт; ва рангинкамон бар сари ӯ буд, ва чеҳарааш мисли офтоб ва пойҳояш мисли сутунҳои оташ буд.

Дар ин порча фариштае тасвир шудааст, ки аз осмон фуруд меояд, ки дар сараш рангинкамон дорад, чеҳарааш мисли офтоб ва пойҳо мисли сутунҳои оташ аст.

1. Ҷалол ва ҷалоли Худованд: Нақши фариштагон дар биҳишт

2. Ваъдаи рангинкамон: Чӣ гуна Худо аҳди худро бо мо мӯҳр мегузорад

1. Ҳизқиёл 1:26–28

2. Ишаъё 6:1–3

Ваҳй 10:2 Ва дар дасташ китобчаи кушода дошт, ва пои росташро бар баҳр ва пои чапашро бар замин гузошт,

Фикре, ки дар даст китоби хурдакак дорад, як пояш дар бахр ва пои дигараш дар замин аст.

1. Қудрати Каломи Худо: Чӣ тавр он Осмон ва Заминро муттаҳид мекунад

2. Муҳимияти мавъиза кардани Каломи Худо ба халқҳо

1. Ишаъё 11:9 Онҳо дар тамоми кӯҳи муқаддаси ман осебе нахоҳанд дод ва хароб нахоҳанд кард, зеро ки замин аз дониши Худованд пур хоҳад шуд, чунон ки обҳо баҳрро фаро мегиранд.

2. Матто 28:19-20 Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, то ҳар он чиро, ки ба шумо фармудаам, риоя кунанд; , Инак, Ман ҳамеша, ҳатто то охири ҷаҳон бо шумо ҳастам. омин.

Ваҳй 10:3 Ва бо овози баланд фарьёд зад, мисли он ки шер наъра мекунад;

Фариштаи бо овози баланди шер фарёд зад ва ҳафт раъд дар ҷавоб ҷавоб доданд.

1: Қувваи Худои мо - Ваҳй 10:3 нишон медиҳад, ки Худои мо тавоно ва тавоно аст, бо овози баландтар аз наъраи шер.

2: Аз паи наъраи Худо - Ваҳй 10:3 моро даъват мекунад, ки ба овози Худо гӯш диҳем ва ба даъвати наъраи раъдбори Ӯ гӯш диҳем.

1: Ишаъё 40: 10-11 - "Инак, Худованд Худо бо қувват меояд, ва бозуи Ӯ бар вай ҳукмронӣ мекунад; инак, мукофоташ бо вай аст, ва мукофоташ дар пеши Ӯст; Ӯ рамаи худро мисли чӯпон мечаронад; барраҳоро дар оғӯши худ ҷамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар оғӯши худ хоҳад бурд, ва бо нармӣ ҷавононро роҳнамой хоҳад кард».

2: Забур 29: 3-4 - "Овози Худованд бар обҳо аст; Худои ҷалол, Худованд бар обҳои бисьёр раъд мезанад. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст ».

Ваҳй 10:4 Ва ҳангоме ки ҳафт раъд садои худро баланд карданд, ман мехостам нависам; ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман мегуфт: "Он чиро, ки ҳафт раъд

гуфта буданд, мӯҳр зан ва онҳоро нанавис".

Юҳанно сухани ҳафт раъдро шунид, аммо дастур дода шуд, ки суханони онҳоро нанависад.

1. Қудрати овози Худо: Гӯш кардани Худо бо роҳҳои ғайриоддӣ

2. Асрори ҳафт раъд: Фаҳмидани иродаи Худо дар замонҳои душвор

1. Ишаъё 40:8 - «Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд».

2. Матто 7:24-27 - «Ҳар кӣ ин суханони Маро мешунавад ва онҳоро иҷро мекунад, мисли марди доно хоҳад буд, ки хонаи худро бар санг бино кардааст. Ва борон борид, обхезиҳо борид, ва бодҳо вазида, он хонаро мезад, вале наафтид, зеро ки бар санг бунёд шуда буд».

Ваҳй 10:5 Ва фариштае ки дидам, бар баҳр ва бар замин истода, дасти худро ба осмон бардошт,

Фариштаи Худо дасташро ба осмон бардошт.

1: Худо ҳамеша барои ҳидоят ва муҳофизати мо ҳаст. Новобаста аз он ки мо дар куҷо набошем, Худо ҳамеша ҳузур дорад.

2: Ҳатто дар лаҳзаҳои душвор мо метавонем тасаллӣ диҳем, зеро медонем, ки Худо дар ҳар қадами роҳ бо мост.

1: Забур 121: 1-2 "Чашмамро ба кӯҳҳо боло мекунам - кӯмаки ман аз куҷо меояд? Кӯмаки ман аз ҷониби Худованд, Офарандаи осмонҳову замин аст».

2: Ишаъё 41:10 «Пас, натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам. Ман туро қувват хоҳам дод ва ба ту ёрӣ хоҳам дод; Ман туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ваҳй 10:6 Ва қасам хӯрда, ки то абад Зинда аст, ки осмон ва он чи дар онҳост, ва замин ва он чи дар онҳост, ва баҳр ва он чи дар он аст, офарид, ки набояд дигар вақт бошад:

Вақт ниҳоят ба охир мерасад ва ҳама бояд ба он рӯз омода бошанд.

1: Ҳоло ба охири замон омода шавед

2: Таъхир накунед: Дили омодаи охирзамон дошта бошед

1: Матто 24:36-44 - Ҳеҷ кас намедонад, ки охири замон кай фаро мерасад, аз ин рӯ омода бошед.

2: Воиз 3:1-8 - Ҳама чиз вақт дорад ва ҳоло вақти омода шудан ба интиҳост.

Ваҳй 10:7 Аммо дар айёми садои фариштаи ҳафтум, вақте ки ӯ ба садо додан шурӯъ мекунад, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ӯ ба бандагони Худ, яъне анбиё эълон кардааст.

Фариштаи ҳафтум садо медиҳад ва аз анҷоми сирри Худо, ки ба паёмбаронаш нозил шудааст, хабар медиҳад.

1. Ҳақиқати Худо ба воситаи фариштаи ҳафтум нозил шудааст

2. Сирри Худо дар охир кушода шуд

1. Эфсӯсиён 3:4-5 - "Вақте ки шумо инро мехонед, шумо метавонед фаҳмиши маро дар бораи сирри Масеҳ, ки ба фарзандони инсон дар наслҳои дигар маълум нашудааст, чунон ки ҳоло ба расулони муқаддаси ӯ ва пайғамбарон ба воситаи Рӯҳ».

2. Ишаъё 48:3-6 - "Ман чизҳои пештараро кайҳо эълон карда будам; онҳо аз даҳони Ман баромаданд, ва Ман онҳоро эълон кардам; ногаҳон ман амал кардам, ва онҳо воқеъ шуданд. Зеро медонам, ки ту якрав ҳастӣ, ва гардан як риштаи оҳан ва миси пешонии ту аст, онҳоро аз қадим ба ту гуфтам, пеш аз он ки ба вуқӯъ оянд, ба ту эълон кардам, то нагӯй, ки бути Ман онҳоро кард, пайкари кандакориям ва пайкари филизии ман ба онҳо амр фармудааст. .' Шумо шунидед; алҳол ҳамаи инро бубинед, ва оё онро баён намекунед? Аз ҳамин вақт боз ба шумо чизҳои нав ва ниҳонеро, ки намедонистед, эълон мекунам».

Ваҳй 10:8 Ва овозе ки аз осмон шунидам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: «Бирав ва китоби хурдеро, ки кушода аст, дар дасти фариштае, ки бар баҳр ва бар замин

истодааст, бигир».

Садо аз Биҳишт ба ровӣ гуфт, ки китоби кушодаро аз фаришта бигирад.

1. Каломи Худо: Гирифтани китоби кушода барои кушодани потенсиали воқеии мо

2. Чӣ тавр мо метавонем овози Худоро бишнавем, то ки иродаи Ӯро амалӣ созем

1. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва чароғе барои роҳи ман аст.

2. Юҳанно 16:13 - Вақте ки Рӯҳи ростӣ меояд, Ӯ шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ мекунад.

Ваҳй 10:9 Ва ман назди фаришта рафта, ба ӯ гуфтам: «Китоби хурдакро ба ман деҳ». Ва ба ман гуфт: «Онро гирифта, бихӯр; ва шиками ту талх хоҳад шуд, аммо дар даҳони ту мисли асал ширин хоҳад буд.

Фаришта ба Яҳё дастур дод, ки китобе бигирад ва бихӯрад, ки дар шикам талх, вале дар даҳонаш ширин аст.

1. Шодии талху ширини пайравӣ ба хости Худо

2. Подоши тоъат: Ширинии Худовандро бичашед

1. Ирмиё 15:16 - Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдам, ва суханони Ту барои ман шодӣ ва лаззати дилам шуданд, зеро ки ман ба исми Ту, эй Худованд, Худои лашкарҳо хонда шудаам.

2. Забур 19:10 - Онҳо аз тилло, ҳатто аз тиллои хеле маҳин дилхохтаранд; инчунин аз асал ва қатраҳои асал ширинтар аст.

Ваҳй 10:10 Ва ман китоби хурдакакро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам; ва дар даҳони ман мисли асал ширин буд; ва ҳамин ки онро хӯрдам, шикам талх шуд.

Ровӣ рӯъёеро тасвир мекунад, ки фаришта ба онҳо китоби хурдеро медиҳад, ки онҳо мехӯранд ва онро дар аввал ширин, вале баъд дар шикамашон талх меҳисобанд.

1. Ширинии Каломи Худо метавонад ба таҷрибаи талх оварда расонад, агар мо ба он гӯш надиҳем.

2. Мо бояд Каломи Худоро дохили худ кунем, то он қисми ҳаёти мо гардад.

1. Забур 19:10 - «Онҳо аз тилло дида, ҳатто тиллои хеле маҳинтаранд; ширинтар аз асал ва қатраҳои асал аст».

2. Румиён 6:23 - «Зеро ки музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст».

Ваҳй 10:11 Ва ӯ ба ман гуфт: «Ту бояд бори дигар дар пеши халқҳои бисьёр, ва халқҳо, ва забонҳо ва подшоҳон нубувват кунӣ».

Ин порча дар бораи зарурати пеш аз бисёр одамон пешгӯӣ кардан сухан меравад.

1. Даъват барои таблиғи Каломи Худо: Муҳимияти эълон кардани Каломи Худо ва аҳамияти он барои ҳама одамон новобаста аз пайдоиши иҷтимоӣ ва фарҳангӣ.

2. Қудрати нубувват: Омӯзиши қудрати мавъиза кардани Каломи Худо ва чӣ гуна он метавонад ҳаётро тағир диҳад ва умед орад.

1. Ишаъё 55:10-11 - Чунки борон ва барф аз осмон борида, ба он ҷо барнамегардад, балки заминро об медиҳад, ва онро мерӯёнад ва шукуфта месозад, то ки ба коранда тухм диҳад, ва нон ба хӯранда: Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба ман ботил нахоҳад баргашт, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва он чиро, ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад кард.

2. Матто 28:18-20 - Ва Исо омада, ба онҳо сухан ронда, гуфт: «Тамоми қудрат дар осмон ва дар замин ба Ман дода шудааст». Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро таълим диҳед ва онҳоро ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед: онҳоро таълим диҳед, ки ҳар он чи ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд; ва инак, Ман ҳамеша бо шумо ҳастам. , ҳатто то охири ҷаҳон. омин.

Ваҳй 11 боби ёздаҳумин китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба андозагирии маъбад, ду шоҳид ва навохтани карнайи ҳафтум тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки ба Юҳанно асои ченак дода шуда, дастур дода мешавад, ки маъбади Худоро бо қурбонгоҳи он ва онҳое ки дар он ҷо ибодат мекунанд, чен кунад (Ваҳй 11:1-2). Аммо ба ӯ гуфта мешавад, ки ҳавлии беруниро андоза накунад, зеро он ба халқҳо дода шудааст, ки дар тӯли чилу ду моҳ онро поймол хоҳанд кард (Ваҳй 11:2). Ин андоза нишон медиҳад, ки Худо муҳофизат ва нигоҳ доштани бандагони содиқашро дар ҳоле, ки ба давраи ҳукмронии ғайрияҳудиён иҷозат медиҳад.

Сархати 2: Боб ду шоҳидро муаррифӣ мекунад, ки ба онҳо ваколати пешгӯӣ кардан дар давоми 1260 рӯз дода шудааст. Онҳо ҳамчун ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне тасвир шудаанд, ки дар назди Худо истодаанд (Ваҳй 11:3-4). Ин шоҳидон қудрат доранд, ки осмонро маҳкам кунанд, то дар вақти шаҳодати онҳо борон наборад, обро ба хун табдил диҳад, ба замин ҳар қадар, ки хоҳанд, балоҳо зананд ва душманони худро тавассути муҳофизати илоҳӣ мағлуб кунанд (Ваҳй 11:5-6).

Сархати 3: Вақте ки шаҳодати онҳо ба охир мерасад, ҳайвони ваҳшӣ аз варта бармехезад ва ин шоҳидонро мекушад. Ҷасади онҳо дар Ерусалим сеюним рӯз дар пеши назари мардум хобидааст, дар ҳоле ки мардум марги онҳоро ҷашн мегиранд. Аммо пас аз ин давра, онҳо бо қудрати Худо дар байни шоҳидони ин воқеа дар тарси бузург эҳё мешаванд (Ваҳй 11:7-13). Садо кардани карнайи ҳафтум пас аз эълони эҳёи онҳо садо медиҳад. Овозҳои баланд дар осмон эълон мекунанд, ки Масеҳ то абад Подшоҳи тамоми салтанатҳо шудааст. Ин боиси ҳамду санои бисту чор пири, ки дар назди тахти Худо нишастаанд (Ваҳй 11:15-18).

Хулоса, боби ёздауми Ваҳй якчанд рӯйдодҳои муҳимро пешкаш мекунад. Андозаи маъбад маънои муҳофизати Худоро аз бандагони содиқаш ва имкони ҳукмронии ғайрияҳудиёнро дорад. Муаррифии ин ду шоҳид қудрати нубувват ва қудрати мӯъҷизавии онҳоро дар як давраи муайян нишон медиҳад. Шаҳодат ва эҳёи ниҳоии онҳо қудрати Худоро бар ҳаёт ва марг нишон медиҳад, ки боиси тарси бузург дар байни нозирон мегардад. Ниҳоят, садои карнайи ҳафтум ба подшоҳии абадии Масеҳ ишора мекунад ва ҳамду санои мавҷудоти осмониро ба вуҷуд меорад. Ин боб ба ҳокимияти илоҳӣ, нақши шоҳидон дар эълон кардани ҳақиқати Худо ва пирӯзии ниҳоии Масеҳ бар тамоми қудратҳои заминӣ таъкид мешавад.

Ваҳй 11:1 Ва ба ман найе мисли асо дода шуд, ва фаришта истода, гуфт: «Бархез ва маъбади Худо ва қурбонгоҳ ва онҳоеро, ки дар он ибодат мекунанд, андоза кун».

Фаришта ба Юҳанно дастур медиҳад, ки маъбад, қурбонгоҳ ва ибодаткунандагонро дар маъбад андоза кунад.

1. Раҳмати Худо: Меъёри зиндагии мо

2. Аҳамияти ибодат: Ибодат кардан дар маъбад чӣ маъно дорад?

1. Забур 139:1-4 - "Эй Парвардигори ман, Ту маро ҷустуҷӯ кардӣ ва маро шинохтӣ! Ту медонӣ, ки ман менишинам ва вақте ки бархезам; Ту фикрҳои маро аз дур мефаҳмӣ. Ту роҳ ва хоби маро месанҷӣ аз тамоми роҳҳои Ман огоҳанд, ҳатто пеш аз он ки сухане дар забони ман наояд, инак, эй Худованд, Ту онро комилан медонӣ».

2. Ҳизқиёл 40: 1-3 - "Дар соли бисту панҷуми асирии мо, дар аввали сол, дар рӯзи даҳуми моҳ, дар соли чордаҳуми баъд аз хароб шудани шаҳр, дар ҳамон рӯз , дасти Худованд бар ман буд, ва маро ба шаҳр овард.Дар рӯъёҳои Худо маро ба сарзамини Исроил овард ва маро бар кӯҳи хеле баланде гузошт, ки бар он биное мисли шаҳре буд ҷануб».

Ваҳй 11:2 Аммо ҳавлие ки дар беруни маъбад аст, тарк карда, онро андоза накунед; зеро ки он ба халқҳо дода шудааст, ва онҳо шаҳри муқаддасро чилу ду моҳ поймол хоҳанд кард.

Худо амр медиҳад, ки ҳавлиро берун аз маъбад андоза накунед, зеро он ба халқҳо дода шудааст ва онҳо шаҳри муқаддасро дар давоми 42 моҳ поймол хоҳанд кард.

1. Муҳимияти таваккал ба Худо дар лаҳзаҳои душвор

2. Оқибатҳои рад кардани қудрати Худо

1. Ишаъё 28:16-17 - Бинобар ин Худованд Худо чунин мегӯяд: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсие санг, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ ва таҳкурсии устувор мегузорам: ҳар кӣ имон оварад, шитоб намекунад. Ман низ доварӣ хоҳам гузошт, ва адолатро ба қаъри поён хоҳам гузошт.

2. 2 Қӯринтиён 4:16-18 - Аз ин рӯ, мо рӯҳафтода намешавем. Ҳарчанд зоҳиран беҳуда меравем, аммо дар ботин рӯз то рӯз нав мешавад. Зеро душвориҳои сабук ва лаҳзаи мо барои мо шӯҳрати абадӣ ба даст меоранд, ки аз ҳама болотар аст. Пас, мо чашмони худро на ба он чи дида мешавад, балки ба ғайб мебинем, зеро он чи дида мешавад, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадӣ аст.

Ваҳй 11:3 Ва Ман ба ду шоҳиди худ қудрат хоҳам дод, ва онҳо ҳазору дусаду шаст рӯз нубувват хоҳанд кард, ки палос дар бар доранд.

Худо ба ду шоҳид қувват мебахшад, ки дар давоми 1260 рӯз ҳангоми пӯшидани палос мавъиза кунанд.

1. Қудрат ва бахшидани Шоҳидони Худо

2. Даъват ба итоаткории далерона

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд Маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилшикастагонро шифо диҳам, То озодиро ба асирон эълон кунам, ва зиндонро барои бастагон кушоам;

2. Аъмол 20:22-24 - Ва бубинед, ки ҳоло ман дар рӯҳ баста ба Ерусалим меравам ва намедонам он чи дар он ҷо бо ман рӯй хоҳад дод, магар он ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки маро занҷирҳо ва мусибатҳо интизоранд. . Аммо ҳеҷ яке аз ин чизҳо маро ба воя мебахшад; ва ҳаёти худро барои худ азиз намедонам, то ки мусобиқаи худро бо шодмонӣ анҷом диҳам ва хизматеро, ки аз Худованд Исо гирифтаам, ба инҷили файзи Худо шаҳодат диҳам.

Ваҳй 11:4 Инҳо ду дарахти зайтун ва ду чароғдонест, ки дар пеши Худои замин истодаанд.

Ин порча ду рақамро тасвир мекунад, ки ҳузур ва қудрати Худоро дар ҷаҳон муаррифӣ мекунанд.

1. Қудрати ҳузури Худо дар ҳаёти мо

2. Қувваи ду нафар: Якҷоя дар имон истодан

1. Закариё 4:3-6 - Ду дарахти зайтун тасвири визуалии қудрат ва файзи Худоро таъмин мекунанд.

2. Матто 5:14-16 - Мо нури ҷаҳон ҳастем ва мо бояд дар имон якҷоя бошем.

Ваҳй 11:5 Ва агар касе онҳоро озор диҳад, аз даҳони онҳо оташ баромада, душманони онҳоро мехӯрад; ва агар касе онҳоро озор диҳад, бояд ҳамин тавр кушта шавад.

Огоҳӣ дода шудааст, ки онҳое, ки ба халқи Худо зарар расонидан мехоҳанд, дар оташе, ки аз даҳони онҳо мебарояд, нобуд карда мешаванд.

1. Қудрати халқи Худо

2. Муҳофизати халқи Худо

1. Забур 35:1-2 - "Эй Парвардигори ман, бо онҳое ки бо ман меҷанганд, даъвои ман кун; Бар зидди онҳое, ки бар зидди ман меҷанганд, биҷанг. Сипар ва бандро бигир, ва барои кӯмаки ман бархез".

2. 2 ба Қӯринтиён 10:4 - «Зеро аслиҳаи ҷанги мо на ҷисмонӣ, балки дар Худо тавоно аст, то қалъаҳоро вайрон кунад».

Ваҳй 11:6 Онҳо қудрат доранд, ки осмонро маҳкам кунанд, то дар айёми нубуввати онҳо борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун мубаддал кунанд ва заминро ҳар қадар, ки хоҳанд, бо ҳама балоҳо бизананд.

Ду шоҳид қудрат доранд, ки обу ҳаворо назорат кунанд ва дар рӯи замин балоҳо расонанд.

1. Қувваи имон: Чӣ тавр ба қобилиятҳои мӯъҷизавии Худо дастрасӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Боварӣ ба ваъдаи Худо: таваккал ба ҳимояи ӯ дар замонҳои душвор

1. 2 Подшоҳон 7:1-2 - Мӯъҷизаи Элишоъ дар бораи орди вайроншуда

2. Хуруҷ 7:17-18 - Вабои хун дар дарёи Нил

Ваҳй 11:7 Ва ҳангоме ки онҳо шаҳодати худро ба анҷом расонанд, ҳайвони ваҳшие, ки аз чоҳ берун мебарояд, бар зидди онҳо ҷанг карда, онҳоро мағлуб карда, хоҳад кушт.

Ду шоҳидон дар Ерусалим пешгӯй мекунанд ва дар ниҳоят онҳоро ҳайвони ваҳшӣ аз чоҳи бетағӣ мағлуб мекунад.

1. Чӣ тавр ба душвориҳо тоб овардан мумкин аст - Миёнаравӣ дар Ваҳй 11:7

2. Қувват ва устувории имон: А дар Ваҳй 11:7

1. Матто 10:22 - ? □ ва барои исми Ман ҳама аз шумо нафрат хоҳанд кард? ба хотири. Аммо касе ки то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.??

2. Ибриён 11:1 - ? □ имон ҷавҳари чизҳое, ки ба онҳо умед мебанданд, далели чизҳои диданашуда аст.??

Ваҳй 11:8 Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ Садӯм ва Миср номида мешавад, ва дар он ҷо Худованди мо низ маслуб шудааст, хоҳад буд.

Ҷасади ду шоҳид дар шаҳри рӯҳонии Садӯм ва Миср, ки дар он ҷо Исо маслуб карда шудааст, хоҳад буд.

1. Маъно ва аҳамияти маслуб кардани Исо

2. Табиати маънавии шаҳрҳо

1. Луқо 23:33-34 - Вақте ки онҳо ба маконе, ки Ҷавоҳиро ном дошт, расиданд, дар он ҷо Ӯ ва ҷиноятқоронро, ки яке аз дасти рост ва дигаре аз тарафи чап аст, маслуб карданд.

2. Ҳизқиёл 16:49-50 - Инак, ин гуноҳи хоҳари ту Садӯм буд: вай ва духтараш ғурур, серӣ ва фаровонии бекорӣ доштанд; ва дасти камбағалон ва мискинонро мустаҳкам накард. Ва онҳо дар пеши Ман мағрур ва корҳои зишт карданд; бинобар ин ман онҳоро ба қадри зарурӣ гирифтам.

Ваҳй 11:9 Ва онҳо аз қавмҳо, қабилаҳо ва забонҳо ва халқҳо ҷасади худро дар давоми се ва ним рӯз хоҳанд дид, ва нагузоранд, ки ҷасадҳои онҳоро ба қабр гузоранд.

Ду шоҳиди Худо кушта мешаванд ва ҷасадҳои онҳо сеюним рӯз бе дафн мемонанд.

1. Баргузидаҳои Худо таъқиб хоҳанд шуд, вале бо вуҷуди душвориҳо содиқ хоҳанд монд.

2. Ҷавоби мо ба ранҷу азоб бояд содиқ мондан ва ба Худо таваккал кардан бошад.

1. Ишаъё 43:2-3 - Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва дар дарёҳо

шуморо фурӯ нахоҳанд гирифт; ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд, ва алангаи аланга туро нахоҳанд бурд.

2. Матто 5:10-12 - Хушо онҳое ки ба хотири адолат таъқиб мешаванд, зеро Малакути Осмон аз они онҳост. Хушо ту, вақте ки дигарон туро дашном медиҳанд ва таъқиб мекунанд ва аз ҳисоби ман бардурӯғ бар ту ҳар гуна бадгӯй мекунанд. Шод шавед ва шод бошед, зеро мукофоти шумо дар осмон бузург аст.

Ваҳй 11:10 Ва сокинони рӯи замин аз онҳо шодӣ хоҳанд кард ва шодӣ хоҳанд кард ва ба якдигар тӯҳфаҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду пайғамбар сокинони заминро азоб медоданд.

Ду пайѓамбар мардумро дар рӯи замин азоб дода, онњоро шод ва ба њамдигар тӯњфа фиристоданд.

1. Қувваи шодӣ - Чӣ тавр дар замони азоб шодӣ пайдо кардан мумкин аст

2. Қувваи ҳадя - Чаро мо ба ҳамдигар тӯҳфаҳо медиҳем

1. Яъқуб 1:2-3 - Эй бародарон ва хоҳарони ман, вақте ки шумо бо озмоишҳои гуногун рӯ ба рӯ мешавед, онро шодии пок мешуморед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо саброро ба вуҷуд меорад.

2. Аъмол 20:35 - Дар ҳар коре, ки ман мекардам, ман ба шумо нишон додам, ки бо ин гуна меҳнати душвор мо бояд ба нотавонон кӯмак расонем ва суханони худи Худованд Исои Масеҳро ба ёд оварда: ? □ т додан баракаттар аст аз гирифтан.??

Ваҳй 11:11 Ва пас аз сею ним рӯз Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба даруни онҳо дохил шуд, ва онҳо бар по хестанд; ва онҳоеро, ки онҳоро медиданд, ба ҳарос афтоданд.

Пас аз сеюним рӯз, Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба ду шоҳид дохил шуд, ва онҳо бархостанд ва онҳоеро, ки онҳоро медиданд, ба ҳарос андохт.

1. Қувваи Рӯҳулқудс барои эҳё кардан

2. Тарс аз Худованд: Як ҷузъи зарурии имони мо

1. Ҳизқиёл 37:1-14 (Рӯё дар бораи водии устухонҳои хушк)

2. Забур 111:10 (тарс аз Худованд ибтидои ҳикмат аст)

Ваҳй 11:12 Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо гуфт: «Ба ин ҷо боло равед». Ва онҳо дар абр ба осмон баромаданд; ва душманонашон онҳоро диданд.

Ду шоҳидон дар абре ба осмон мебароянд, вақте ки душманонашон тамошо мекунанд.

1. "Қудрати Худо: Болоравии Шоҳидон"

2. "Шоҳиди Осмон: Овози бузурги Худо"

1. Ҳизқиёл 37:1-14 - рӯъёи устухонҳои хушк

2. Аъмол 1:9-11 - Ба осмон баромадани Исо

Ваҳй 11:13 Ва дар ҳамон соат заминҷунбии азиме рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар зилзила ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд;

Заминларзаи сахте рӯй дод, ки дар он даҳяки шаҳр фурӯ рехта, ҳафт ҳазор нафар кушта шуданд. Наҷотёфтагон ба ҳарос афтода, Худоро ҳамду сано мегуфтанд.

1. Қудрати Худо бар табиат

2. Ҳукмронии Худо дар замонҳои душворӣ

1. Айюб 37:5-6 - "Худо? Овоз ба таври аҷоиб раъд мезанад; Ӯ корҳои бузурге мекунад, ки аз ақл берун меояд. Ӯ ба барф мегӯяд: "Ба замин афтед" ва ба борони борон мегӯяд: "Қудратманд бош " борон.'"

2. Забур 29:3-5 - "Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд бар обҳои пурқувват раъд мезанад. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз Овози Худованд арзҳоро мешиканад, Худованд арзҳои Лубнонро мешиканад».

Ваҳй 11:14 Войи дуюм гузашт; ва инак, мусибати сеюм ба зудӣ меояд.

Ба наздикӣ мусибати сеюм меояд.

1: Тайёр бошед: Войи сеюм меояд

2: Таъхир накунед: Войи сеюм наздик аст

1:1 Қӯринтиён 16:13 - Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мисли мардон рафтор кунед, қавӣ бошед.

2: Матто 24:44 - Пас шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед.

Ваҳй 11:15 Ва фариштаи ҳафтум садо дод; ва дар осмон овозҳои баланд шунида мешуданд, ки мегуфтанд: «Малакути ин ҷаҳон салтанатҳои Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст; ва то абад подшоҳӣ хоҳад кард.

Фариштаи ҳафтум садо дод ва Осмон эълон кард, ки Малакути Худо то абад ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. Аз хушхабар дар бораи Салтанати абадии Худо шодӣ кунед

2. Фаҳмидани моҳияти фариштаи ҳафтум

1. Забур 146:10 - "Худованд то абад, Худои ту, эй Сион, барои тамоми наслҳо подшоҳӣ хоҳад кард. Худовандро ҳамду сано хон!"

2. Дониёл 2:44 - "Ва дар айёми он подшоҳон Худои осмон салтанате барпо хоҳад кард, ки ҳеҷ гоҳ нобуд нахоҳад шуд ва салтанат ба дасти халқи дигар нахоҳад монд. Вай ҳамаи ин салтанатҳоро пора-пора хоҳад кард ва онҳо то ба охир мерасад, ва он то абад пойдор хоҳад буд».

Ваҳй 11:16 Ва бисту чор пир, ки ба ҳузури Худо бар курсиҳои худ нишаста буданд, ба рӯи худ афтода, ба Худо саҷда карданд,

Бисту чор пири осмон рӯй ба замин афтода, ба Худо саҷда карданд.

1. Худоро бо тамоми дилу ҷони худ ва қуввати худ парастиш кунем

2. Ҷустуҷӯи ҳузури Худо дар ҳар лаҳзаи зиндагӣ

1. Такрори Шариат 6:5 - Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми қуввати ту дӯст бидор.

2. Забур 27:4 - Як чизро аз Худованд талаб мекунам, танҳо инро меҷӯям: то тамоми айёми умрам дар хонаи Худованд сокин бошам.

Ваҳй 11:17 Ва мегӯянд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, ки ҳастӣ ва ҳастӣ ва оянда ҳастӣ; зеро ки шумо қудрати бузурги худро ба дасти худ гирифта, подшоҳӣ кардаед.

Худо барои қудрат ва қудрати бузурги худ сазовори шукр ва ситоиши мост.

1. Эътироф ва қадрдонии ҳокимияти Худо

2. Шукрона кардан барои қудрати бузурги Худо

1. Забур 33:4-5 - Зеро каломи Худованд рост ва рост аст; дар хар кораш содик аст. Худованд адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз мехри бепоёни у пур аст.

2. Забур 145:1-3 - Туро сарафроз хоҳам кард, Худои ман Подшоҳ; Номи туро то абад ситоиш мекунам. Ҳар рӯз Туро ситоиш хоҳам кард ва номи Туро то абад ситоиш хоҳам кард. Парвардигор бузург аст ва сазовори ситоиш аст. бузургии уро хеч кас дарк карда наметавонад.

Ваҳй 11:18 Ва халқҳо ба ғазаб омаданд, ва ғазаби Ту ва замони мурдагон фаро расидааст, то ки онҳо доварӣ карда шаванд, ва ту ба бандагони худ, яъне анбиё ва муқаддасон ва тарсонандагон мукофот хоҳӣ дод. номи ту, хурду бузург; ва бояд онҳоеро, ки заминро хароб мекунанд, нест кунад.

Миллатҳо хашмгин шуданд ва хашми Худо фаро расид ва вақти доварӣ кардани мурдагон аст ва Худо ба бандагони содиқаш, паёмбарон, авлиё ва касоне, ки аз номи Ӯ хурду бузург метарсанд, подош хоҳад дод; ва касонеро, ки ба замин зиён мерасонанд, ҳалок мекунад.

1. Зиндагӣ бо Имон тарснок

2. Рӯзи қиёмат фаро мерасад

1. Румиён 14:12 - Пас ҳар яки мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

2. Забур 145:19 - Ӯ хоҳиши тарсандагони Ӯро иҷро хоҳад кард: низ фарьёди онҳоро мешунавад ва онҳоро наҷот хоҳад дод.

Ваҳй 11:19 Ва маъбади Худо дар осмон кушода шуд, ва дар маъбади Ӯ сандуқи аҳди Ӯ зоҳир шуд; ва барқҳо, ва садоҳо, ва раъдҳо, ва заминҷунбӣ ва жолаи азим ба амал омаданд.

Дар осмон маъбади Худо кушода шуд ва сандуқи васияти Ӯ дида шуд. Инчунин баркҳо, садоҳо, раъдҳо, заминҷунбӣ ва жолаи азим ба амал омаданд.

1: Имони мо ба Худо ҳатто дар байни нооромӣ ва бесарусомонӣ устувор аст.

2: Мо бояд ҳамеша кӯшиш кунем, ки ба аҳкоми Худо итоат кунем ва ба ваъдаҳои Ӯ таваккал кунем.

1: Такрори Шариат 10:5? □ ва Ман ба шумо мизҳои сангин ва шариат ва ҳукмеро, ки навиштаам, хоҳам дод; то ба онҳо таълим диҳед.??

2: Ибриён 10:22? □ ва мо бо дили ҳақиқӣ бо итминони комили имон наздик шавем, ки дилҳои мо аз виҷдони бад пошида ва ҷисмамон бо оби пок шуста шудааст.??

Ваҳй 12 боби дувоздаҳуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба тасвири рамзии ҷанги бузурги кайҳонӣ байни қувваҳои нек ва бад, ки муноқишаи байни Шайтон ва занро тасвир мекунад, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи зане оғоз мешавад, ки дар бари офтоб, дар рӯи моҳ истода ва тоҷи дувоздаҳ ситора дорад. Вай дардҳои зоиш дорад ва барои таваллуд омода аст (Ваҳй 12:1-2). Дар пеши вай аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, пайдо шуда, мехоҳад кӯдаки ӯро баробари таваллуд шуданаш бихӯрад (Ваҳй 12:3-4). Зан писаре ба дунё меорад, ки тақдираш бо асои оҳанин тамоми халқҳоро ҳукмронӣ мекунад. Бо вуҷуди ин, кӯдаки вай аз дасти аждаҳо эмин ба тахти Худо бурда мешавад (Ваҳй 12:5-6).

Параграфи 2: Ҷанг дар осмон оғоз меёбад, вақте ки Микоил ва фариштагонаш бар зидди аждаҳо ва фариштаҳои ӯ меҷанганд. Аждаҳо, ки Шайтон ё Иблис номида мешавад, дар ин ҷанг мағлуб мешавад ва ҳамроҳи фариштагони афтодааш ба замин андохта мешаванд (Ваҳй 12:7-9). Овози баланд дар осмон пирӯзиро бар Шайтон эълон мекунад, ки ба туфайли қурбонии Масеҳ ва шаҳодати имондорон, ки ҳатто то дами марг бар Ӯ ғалаба мекунад (Ваҳй 12:10-11).

Сархати 3: Пас аз мағлуб шуданаш дар осмон, Шайтон диққати худро ба таъқиби имондорони рӯи замин равона мекунад. Вай занеро, ки писар таваллуд кардааст, таъқиб мекунад, аммо мустақиман ба ӯ осебе намерасонад. Ба ҷои ин, вай аз даҳони худ обро мисли дарё мепошад, то вайро пок кунад (Ваҳй 12:13-16). Бо вуҷуди ин, Худо халқи Худро муҳофизат карда, заминро фурӯ мебарад, ки ин тӯфони пуршиддатро фурӯ барад (Ваҳй 12:16). Аждаҳо хашмгин шуда, ба муқобили насли боқимондаи зан, яъне онҳое, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исоро риоя мекунанд, ҷангро идома медиҳад (Ваҳй 12:17).

Хулоса, боби дувоздаҳуми Ваҳй тасвири рамзии ҷанги кайҳонии байни некӣ ва бадро пешкаш мекунад. Зан Исроил ё халқи содиқи Худоро дар тӯли таърих намояндагӣ мекунад. Вай писаре таваллуд мекунад, ки рамзи Масеҳ аст, ки барои ҳукмронии умумибашарӣ таъин шудааст. Аждаҳо, ки Шайтон номида мешавад, кӯшиш мекунад, ки ин кӯдакро бихӯрад, аммо ноком мешавад, зеро ӯ ба тахти Худо меафтад. Ҷанги осмонӣ сар мезанад, ки дар натиҷа Шайтон аз осмон ронда мешавад ва баъдан таъқиби ӯ нисбати имондорон дар рӯи замин мегардад. Бо вуҷуди ин, Худо халқи худро аз ҳамлаҳои Шайтон муҳофизат мекунад ва ғалабаи ниҳоии онҳоро тавассути қурбонии Масеҳ ва шаҳодати содиқи онҳо таъмин мекунад.

Ваҳй 12:1 Ва дар осмон мӯъҷизаи бузурге зоҳир шуд; зане дар бар офтоб, ва моҳ дар зери по, ва бар сараш тоҷи дувоздаҳ ситора;

Дар осмон мӯъҷизаи бузурге пайдо шуд, зане офтоб дар бар дошт, моҳ дар зери пояш буд ва дар сараш тоҷи дувоздаҳ ситора буд.

1. Аҷиби офариниши Худо: Баррасии рамзи Ваҳй 12:1

2. Тоҷи ҷалоли мо: Фаҳмидани аҳамияти зан дар Ваҳй 12:1

1. Ишаъё 26:3 - «Онҳоеро, ки ақлашон устуворанд, дар осоиштагии комил нигоҳ медорӣ, зеро онҳо ба Ту таваккал мекунанд».

2. Ишаъё 60:1 - «Бархез, дурахшон шав, зеро нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар

ту боло меравад».

Ваҳй 12:2 Ва вай бо кӯдак гиря мекард, дар зоиш азоб мекашид ва барои таваллуд шуданаш азоб мекашид.

Зани ҳомила дар китоби Ваҳй 12 ҳангоми таваллуди кӯдакаш аз дард фарёд мезанад.

1. "Дар таваллуд: Рушди имон тавассути дард"

2. "Дардҳои наҷот: дарёфти умед дар миёни ранҷу азоб"

1. Румиён 8:18 - "Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозираро бо ҷалоле, ки бояд ба мо ошкор шавад, муқоиса кардан намеарзад".

2. Яъқуб 1:2-4 - "Эй бародарони ман, вақте ки шумо ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, ҳамаро шодӣ ҳисоб кунед, зеро медонед, ки озмоиши имони шумо устувориро ба вуҷуд меорад. Ва бигзор сабр пурра таъсир расонад, то ки шумо мукаммал ва мукаммал, аз ҳеҷ чиз намерасад».

Ваҳй 12:3 Ва мӯъҷизаи дигаре дар осмон зоҳир шуд; ва инак аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт калла ва даҳ шох ва ҳафт тоҷ бар сари ӯ дорад.

Дар осмон аждаҳои бузурги сурх бо ҳафт калла, 10 шох ва ҳафт тоҷ зоҳир шуд.

1. Воқеияти ҷаҳони афтода - Фаҳмидани рамзи аждаҳои сурх

2. Қувваи муҳофизати Худо - Ваҳй 12:3 ва қуввати Худои Қодири Мутлақ

1. Ишаъё 27:1 - «Дар он рӯз Худованд бо шамшери дарднок ва бузург ва тавонои Худ левиафани мори сӯрохкунанда, ҳатто левиафони мори каҷро ҷазо хоҳад дод; ва аждаҳоро, ки дар баҳр аст, хоҳад кушт».

2. Дониёл 7:7 - «Баъд аз ин ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак ҳайвони чорумро дидам, ки даҳшатнок ва даҳшатнок ва бағоят қавӣ буд; ва дандонҳои азими оҳанин дошт: хӯрда ва пора-пора мекард, ва боқимондаро бо пойҳои он мӯҳр мезад; ва даҳ шох дошт».

Ваҳй 12:4 Ва думи ӯ сеяки ситораҳои осмонро кашида, ба замин андохт; ва аждаҳо дар пеши зане ки барои зоидан омода буд, истода буд, то ки кӯдаки ӯро баробари таваллуд шуданаш биҳӯрад . .

Аждахои думдоре, ки метавонад аз осмон ситорахо кашад, дар назди зане, ки дар арафаи таваллуд аст, истода, омодаи хӯрдани фарзандаш аст.

1. Муҳофизати Худо аз одамони бегуноҳ: Баррасии аҳамияти Ваҳй 12:4

2. Қувваи имон: паси сар кардани душвориҳо дар баробари хатар

1. Ишаъё 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд

2. Забур 91:4 - Ӯ туро бо парҳои худ хоҳад пӯшонад, ва шумо дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳед кард; вафодории ӯ сипар ва қафои шумо хоҳад буд.

Ваҳй 12:5 Ва вай кӯдаке ба дунё овард, ки ӯ бояд тамоми халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ мекард; ва кӯдаки вай ба сӯи Худо ва тахти Ӯ бурда шуд.

Зан тифле ба дунё овард, ки ӯ бояд бо асои оҳанин тамоми халқҳоро идора кунад ва кӯдакро ба сӯи Худо ва тахти Ӯ бурданд.

1. Даъвати илоҳии Исо ба ҳукмронии халқҳо

2. Қудрат ва қудрати Исо

1. Ишаъё 9:6-7 Зеро ки барои мо кӯдак таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Мушовири аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. Афзоиши ҳукумати ӯ ва осоиштагӣ бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ интиҳо нахоҳад буд, то ки онро барқарор кунад ва онро бо адолат ва адолат дастгирӣ кунад .

2. Забур 2:6-8 «Ман Подшоҳи худро бар Сион, теппаи муқаддаси худ гузоштам». Ман дар бораи фармон мегӯям: Худованд ба ман гуфт: "Ту Писари Ман ҳастӣ; имрӯз ман туро ба дунё овардаам. Аз ман талаб кунед, ва ман халқҳоро мероси шумо хоҳам кард, ва ақсои заминро моликияти шумо хоҳам кард.

Ваҳй 12:6 Ва он зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо ҷои аз ҷониби Худо муҳайёшуда

дорад, то ки дар он ҷо ҳазору дусаду шаст рӯз ӯро ғизо диҳанд.

Ба зан дар биёбон ҷои паноҳгоҳ дода шуд, ки дар он ҷо 1260 рӯз нигоҳубин карда мешавад.

1. Муҳофизати Худо дар лаҳзаҳои душворӣ

2. Таъмини Худо дар замонҳои душвор

1. Забур 46:1 - «Худо паноҳгоҳ ва қуввати мост, дар душвориҳо мададгори ҳозиразамон аст».

2. Матто 6:25-34 - "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҷони худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ бихӯред ё бинӯшед; ё дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест, ва ҷисм бештар аст. Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед, ки онҳо намекоранд, дарав намекунанд ва дар анборҳо нигоҳ медоранд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад.

Ваҳй 12:7 Ва дар осмон ҷанг ба амал омад: Микоил ва фариштагонаш бар зидди аждаҳо меҷангиданд; ва аждаҳо ва фариштагонаш меҷангиданд,

Дар Ваҳй 12:7 навишта шудааст, ки дар Осмон ҷанг байни Микоил ва фариштаҳои ӯ ва аждаҳо ва фариштагонаш рух дод.

1. Ғалабаи Худо дар осмон: Ҷанги Микоил ва Аждаҳо

2. Қувваи имон: истодан дар муқобили аждаҳо

1. Дониёл 10:13 - "Аммо мири Малакути Форс бист рӯз ба ман истодагарӣ кард, аммо инак, Микоил, яке аз сардорон, барои кӯмак ба ман омад; ва ман дар он ҷо бо подшоҳони Форс мондам. "

2. Эфсӯсиён 6:12 - «Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони зулмотҳои ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем».

Ваҳй 12:8 Ва ғолиб наомаданд; ва ҷои онҳо дигар дар осмон ёфт нашуд.

Шайтон ва пайравонаш дар ҳамла ба Худо муваффақ нашуданд ва аз осмон ронда шуданд.

1. Қудрати боздоштнашавандаи Худо

2. Мағлуб шудани шайтон

1. Юҳанно 4:4 - «Шумо бояд аз нав таваллуд ёбед».

2. Забур 46:10 - «Хомӯш бошед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам».

Ваҳй 12:9 Ва аждаҳои бузург, яъне мори кӯҳна, ки иблис ва шайтон номида мешавад, ки тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад, ронда шуд; вай ба замин ронда шуд, ва фариштаҳояш бо вай ронда шуданд.

Шайтон аз осмон ронда шуд ва фариштаҳояшро бо худ гирифта, ба замин фиристода шуд.

1. Мағлубияти Шайтон: Чӣ тавр Исо бар фиребгари ҷаҳон ғолиб омад

2. Ҳукмронии Худо: Қудрати ҳукми Ӯ бар Шайтон

1. Юҳанно 16:11 - "Дар бораи доварӣ, зеро ки ҳокими ин ҷаҳон доварӣ шудааст"

2. Эфсӯсиён 2:2 - "Дар он шумо як вақтҳо мувофиқи рафти ин ҷаҳон, ба ҳасби мири қудрати ҳаво, рӯҳе, ки ҳоло дар писарони беитоат амал мекунад, рафтор мекардед"

Ваҳй 12:10 Ва ман овози баланде шунидам, ки дар осмон мегуфт: «Акнун аст наҷот ва қувват, ва Малакути Худои мо ва қудрати Масеҳи Ӯ; зеро ки айбдоркунандаи бародарони мо, ки пеш аз ин онҳоро айбдор карда буд, сарнагун карда шуд. Худои мо шабу рӯз.

Малакути Худо ҳоло барқарор шудааст ва қудрати Масеҳи Ӯ омадааст, то наҷот ва қувват бахшад. Шайтон хомӯш карда шуд ва дигар қодир нест, ки бародаронро дар назди Худо айбдор кунад.

1: Малакути Худо - Наҷот ва қуввати мо

2: Қудрати Масеҳ - Ғалаба бар Шайтон

1: Румиён 8:31 - "Пас мо ба ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?"

2: Юҳанно 16:33 - "Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар Ман осоиштагӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон шумо андӯҳҳо хоҳед дошт; лекин рӯҳбаланд бошед; Ман бар ҷаҳон ғолиб омадаам".

Ваҳй 12:11 Ва онҳо ӯро бо хуни Барра ва бо каломи шаҳодати худ мағлуб карданд; ва онҳо ҷони худро то дами марг дӯст надоштанд.

Хуни Барра ва каломи шаҳодати мо воситаи мағлуб кардани душман аст. Мо бояд омода бошем, ки дӯст дошта бошем ва ҳатто ҷони худро барои кори Масеҳ фидо кунем.

1. Қудрати Хуни Барра

2. Арзиши шаҳодат

1. Юҳанно 15:13 - Муҳаббати бузургтаре аз ин нест, ки одам ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад.

2. Аъмол 5:41 - Онҳо аз ҳузури шӯрои пирон баромада, аз он шод шуданд, ки сазовори исми Ӯ расво шуданд.

Ваҳй 12:12 Пас, шодӣ кунед, эй осмон ва сокинони он. Вой бар ҳоли сокинони замин ва баҳр! зеро ки иблис бо ғазаби азиме назди шумо фуруд омад, зеро медонад, ки муддати кӯтоҳе дорад.

Шайтон бо хашми бузург ба замин омад ва осмонҳо аз ин шод шаванд.

1. Аз адолати Худо шодӣ кунед: Омӯзиши Ваҳй 12:12

2. Хавфи ғазаби иблис: Огоҳӣ аз Ваҳй 12:12

1. Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

2. 1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед, ҳушёр бошед; зеро ки душмани шумо иблис мисли шери ғуррон гаштугузор мекунад ва меҷӯяд, ки касеро бихӯрад.

Ваҳй 12:13 Ва аждаҳо чун дид, ки ба замин партофта шудааст, занеро, ки кӯдак зоид, таъқиб кард.

Аждаҳо ба замин андохта шуд ва занеро, ки мард-фарзанд таваллуд кард, таъқиб кард.

1. Ҳимояи Худо дар фитна

2. Бартараф кардани душвориҳо тавассути имон

1. Румиён 8:35-39 - Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад?

2. Забур 91:1-2 - Ҳар кӣ дар ниҳони Ҳаққи Таоло сокин аст, дар зери сояи Худои Қодири Мутлақ бимонад.

Ваҳй 12:14 Ва ба зан ду боли уқоби бузург дода шуд, то вай ба биёбон, ба макони худ парвоз кунад, ки дар он ҷо муддате ва вақт ва ним вақт аз рӯи мор.

Ба зан болҳои уқоби бузурге доданд, то ба ҷое парвоз кунад, ки дар он вақт ва вақт ва ним вақт ғизо гирифта буд.

1. Чӣ тавр муҳофизати Худо метавонад ба мо дар лаҳзаҳои душворӣ кӯмак кунад

2. Дар замонҳои душвор аз Масеҳ қувват гирифтан

1. Такрори Шариат 32:11-12 - Чӣ тавре ки уқоб лонаи худро меҷунбонад, бар бачаҳои худ мепарад, болҳои худро дароз карда, онҳоро бардошта, бар болҳои худ мебарад, ҳамин тавр танҳо Худованд ӯро роҳнамоӣ мекард, ва ҳеҷ худои бегона вуҷуд надошт. бо ӯ.

2. Забур 91:4 - Ӯ туро бо пинҳонҳои худ пӯшонад, ва дар зери болҳои Ӯ паноҳ хоҳӣ ёфт; садоқати ӯ сипар ва ҷигарбанд аст.

Ваҳй 12:15 Ва мор аз даҳони худ об мисли тӯфон аз ақиби зан берун кард, то ки вайро аз тӯфон бардорад.

Шайтон кӯшиш мекунад, ки зан ва насли ӯро бо сели об ғарқ созад.

1. Қудрати бузурги дурӯғҳои шайтон

2. Ҳифзи ваъдаҳои Худо

1. Эфсӯсиён 6:10-18 - Зиреҳи пурраи Худоро ба бар кунед, то ки ба нақшаҳои иблис муқобилат кунед.

2. Забур 46:1-3 - Худо паноҳгоҳ ва қувват аст, кӯмаки ҳозиразамон дар душвориҳо.

Ваҳй 12:16 Ва замин ба зан кӯмак кард, ва замин даҳони вайро кушода, тӯфонеро, ки аждаҳо аз даҳони ӯ бароварда буд, фурӯ бурд.

Замин ба зан кумак мекунад ва аз аждаҳо обро фурӯ мебарад.

1. Худованд дар миёни хатар ва нооромӣ паноҳ медиҳад.

2. Вақте ки Худо дар паҳлӯи мо бошад, ҳеҷ душмане бар мо ғолиб омада наметавонад.

1. Забур 34:7 - Фариштаи Худованд дар атрофи онҳое ки аз Ӯ метарсанд, ӯрду заданд ва Ӯ онҳоро наҷот медиҳад.

2. Ишаъё 54:17 - Ягон аслиҳае, ки бар зидди ту сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд ва ҳар забонеро, ки бар зидди ту бархоста, маҳкум хоҳӣ кард.

Ваҳй 12:17 Ва аждаҳо ба ин зан хашмгин шуда, рафт, то бо бақияи насли вай, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад.

Аждаҳо ба онҳое, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва ба Исои Масеҳ имон доранд, хашмгин аст.

1: Мо бояд ҳамеша дар имонамон ба Исои Масеҳ устувор бошем ва аҳкоми Худоро риоя кунем.

2: Мо бояд ҳушёр бошем ва ба хашм ва васвасаҳо дода нашавем, зеро аждаҳо ҳамеша омодаи ҳамла ба мо хоҳад буд.

1: Румиён 12: 19-21 "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо вогузор кунед, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд." Баръакс, «агар душманат гурусна бошад, ӯро сер деҳ, агар ташна бошад, ба вай нӯшон деҳ, зеро ки бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун.

2: Матто 22:37-40 Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту ва бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор. Ин ҳукми бузург ва аввалин аст. Ва дуюмаш монанди он аст: ёри худро мисли худ дӯст бидор. Ба ин ду ҳукм тамоми шариат ва пайғамбарон вобаста аст».

Ваҳй 13 боби сездаҳумин китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба ду ҳайвони ваҳшӣ, ки яке аз баҳр ва дигаре аз замин пайдо мешаванд, тамаркуз мекунад, ки қудратҳои сиёсӣ ва динии бо Шайтон алоқамандро намояндагӣ мекунанд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Юҳанно дид, ки ҳайвони ваҳшӣ аз баҳр мебарояд, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад ва дар он номҳои куфр навишта шудааст. Ин ҳайвони ваҳшӣ ба паланг шабоҳат дорад, аммо пойҳояш мисли хирс ва даҳонаш мисли шер (Ваҳй 13:1-2). Он аз аждаҳо (Шайтон) қувват мегирад ва объекти ибодати бисёр одамон дар рӯи замин мегардад, ки аз қудрати он дар ҳайрат мемонанд (Ваҳй 13:3-4). Ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода шудааст, ки чилу ду моҳ зиндагӣ кунад ва дар давоми он ба Худо куфр мегӯяд, бар зидди муқаддасон ҷанг мекунад ва бар тамоми халқҳо ҳукмронӣ мекунад (Ваҳй 13:5-7).

Сархати 2: Ҳайвони ваҳшии дигаре аз замин пайдо мешавад, ки ду шохи мисли барра дорад, вале мисли аждаҳо сухан меронад. Он ҳамчун пайғамбари козиб амал мекунад ва мӯъҷизаҳои бузург нишон медиҳад, то одамонро ба парастиши ҳайвони якум фирефта кунанд (Ваҳй 13:11-14). Ин ҳайвони дуюм ҳамаро маҷбур мекунад, ки барои анҷом додани муомилоти иқтисодӣ дар дасти рост ё пешонии худ нишон гиранд. Тамға ном ё рақами ҳайвони якумро дорад — 666 — ва бидуни он ҳеҷ кас наметавонад хариду фурӯшад (Ваҳй 13:16-18).

Параграфи 3: Ин боб найрангҳои фиребандаи Шайтонро тавассути ин ҳайвонҳо нишон медиҳад. Ҳайвони якум қудратҳои сиёсиеро ифода мекунад, ки ба шӯҳрат мерасанд ва бар халқҳо ҳокимият доранд ва бо тарғиби бутпарастӣ. Қобилияти нишон додани аломатҳо бисёр одамонро фиреб медиҳад, ки ба роҳҳои куфронаи он пайравӣ кунанд. Ҳайвони дуюм рамзи фиреби динӣ буда, ҳамчун пайғамбари козиб

амал мекунад, ки бо нишон додани мӯъҷизаҳо барои дастгирии ҳайвони якум одамонро гумроҳ мекунад. Иҷрои тамғаи ҳайвони ваҳшӣ маънои назорати иқтисодӣ ва воситаи муайян кардани садоқат ба системаҳои сиёсӣ ва динии бо Шайтон алоқамандро дорад. Онҳое, ки аз парастиши ҳайвонҳо саркашӣ мекунанд ё нишони онҳоро мегиранд, ба таъқиботи сахт дучор мешаванд.

Хулоса, дар боби сеюми Ваҳй ду ҳайвони ваҳшӣ - яке сиёсӣ ва дигаре мазҳабӣ, ки ҳангоми рӯйдодҳои охири замон ба вуҷуд меоянд, оварда шудааст. Аввалин ҳайвони ваҳшӣ аз Шайтон ҳокимиятро ба даст оварда, объекти ибодат мегардад ва барои муддати маҳдуд бар халқҳо ҳукмронӣ мекунад. Ҳайвони ваҳшии дуюм ҳамчун пайғамбари козиб амал карда, аломатҳо нишон медиҳад, ки одамонро ба фиреб додани ҳайвони якум пайравӣ кунанд ва тавассути тамғаи ҳайвони ваҳшӣ назорати иқтисодиро маҷбур кунанд. Дар ин боб стратегияҳои фиребандаи Шайтон, таъсири ӯ дар ҳам дар соҳаҳои сиёсӣ ва ҳам динӣ ва мушкилоте, ки онҳоеро, ки дар шароити таъқиботи шадид ба Худо содиқ мемонанд, таъкид мекунад.

Ваҳй 13:1 Ва ман бар реги баҳр истода, ҳайвони ваҳшиеро дидам, ки аз баҳр баромад, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, ва бар шохҳояш даҳ тоҷ ва бар каллаҳояш номи куфр дорад.

Юҳанно ҳайвони ваҳшиеро мебинад, ки аз баҳр берун мебарояд, ки ҳафт калла, даҳ шох ва даҳ тоҷ дорад ва номи куфрро дорад.

1. Қувваи куфр: Фаҳмидани Ваҳй 13:1

2. Тамғаи ҳайвони ваҳшӣ: Омӯзиши ҳайвони ваҳшӣ аз баҳр дар Ваҳй 13:1

1. Ваҳй 17:3-4, "Он гоҳ фариштаи маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд. Дар он ҷо занеро дидам, ки болои ҳайвони арғувонӣ нишаста буд, ки бо номҳои куфр пӯшида ва ҳафт калла ва даҳ шох дошт."

2. Ишаъё 27:1, «Дар он рӯз Худованд бо шамшери худ — шамшери шадид, бузург ва тавонои худ — Левиафани мори парвозкунанда, Левиафони мори чархзанандаро ҷазо хоҳад дод; вай ҳаюло дар баҳрро хоҳад кушт».

Ваҳй 13:2 Ва ҳайвони ваҳшие, ки ман дидам, мисли паланг буд, ва пойҳояш мисли пойҳои хирс ва даҳонаш мисли даҳони шер; ва аждаҳо ба ӯ қудрат ва курсии худро дод, ва қудрати бузург.

Дар порча ҳайвони ваҳшӣ ҳамчун омезиши паланг, хирс ва шер тасвир шудааст. Ба

он қудрат, курсӣ ва қудрати худро аждаҳо медиҳад.

1. "Ҳокимияти Худо ва ҳайвони ваҳшӣ: Донистани ҷои мо дар ҷаҳон"

2. "Табиати ҳайвони ваҳшӣ: Фаҳмидани қудрати намояндагии рамзӣ"

1. Дониёл 7:3-7 - "Ва чор ҳайвони бузурге аз баҳр баромаданд, ки аз якдигар фарқ мекунанд. Аввалин ба шер монанд буд ва болҳои уқобҳо дошт. Ва ҳангоме ки ман дидам, болҳои он канда шуданд ва аз замин бардошта шуд ва мисли одам бар ду по истод ва ба он ақли инсонӣ дода шуд».

2. Ишаъё 11:6-8 - "Гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, паланг бо гӯсола ва шер ва фарбеҳ хоҳад хобид, ва кӯдаке онҳоро роҳбарӣ хоҳад кард. Гов ва хирс. мечаранд, бачаҳояшон якҷоя хоҳанд хобид, ва шер мисли гов коҳ хоҳад хӯрд».

Ваҳй 13:3 Ва ман дидам, ки яке аз сари вай, ки захмӣ шуда, мурда буд; ва захми марговараш шифо ёфт, ва тамоми ҷаҳон аз пайи ҳайвони ваҳшӣ дар ҳайрат монданд.

Тамоми ҷаҳон аз шифо ёфтани захми марговари ҳайвон дар ҳайрат монд.

1. Қудрати Худо барои шифо ва тағир додан

2. Мӯъҷизаҳои ҳайратангези ҷаҳон

1. Матто 8:2-3 - Исо марде аз махавро шифо дод

2. Забур 33:9 - Худованд иродаи Худро ба нақша мегирад ва иҷро мекунад.

Ваҳй 13:4 Ва ба аждаҳо, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, саҷда карданд ва ба ҳайвони ваҳшӣ саҷда карда, гуфтанд: «Кист ба ҳайвони ваҳшӣ монанд аст?» ки бо вай чанг карда метавонад?

Мардум ба аждаҳо, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат мебахшад, саҷда мекарданд ва инчунин ба ҳайвони ваҳшӣ саҷда мекарданд ва мепурсиданд, ки кӣ метавонад бо ӯ ҷанг кунад.

1. Хатарҳои ибодати худоёни козиб

2. Қудрати Худо дар муқоиса бо қудрати ҳайвони ваҳшӣ

1. Хуруҷ 20:3-6 - «Пеш аз ман шумо худоёни дигар нахоҳед дошт. Барои худ бути насоз, хоҳ ба сурати он чи дар осмон дар боло аст, хоҳ он чи дар замин аст, хоҳ дар зери замин, хоҳ дар оби зери замин. Ба онҳо саҷда накун ва саҷда накун; зеро ки Ман Худованд Худои шумо Худои ҳасаднок ҳастам, ва фарзандонро барои гуноҳи падару модар ҷазо медиҳам, то насли сеюм ва чоруми онҳое ки Маро рад мекунанд.

2. Ваҳй 17:14 - "Онҳо бар Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра онҳоро мағлуб хоҳад кард, зеро ки Ӯ Оғои оғоён ва Подшоҳи подшоҳон аст, ва онҳое ки бо ӯ даъват шудаанд ва баргузида ва мӯътамад ҳастанд."

Ваҳй 13:5 Ва ба ӯ даҳоне дода шуд, ки суханони бузург ва куфр мегӯяд; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки чилу ду моҳ бимонад.

Даҳони бузург ба рақам дода мешавад ва он куфр мегӯяд, дар ҳоле ки қудрат барои 42 моҳ идома медиҳад.

1. Қувваи куфр

2. Оқибатҳои сухани бузург

1. Матто 12:31-32 «Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки ҳар гуноҳ ва куфр ба одамон омурзида хоҳад шуд, аммо куфр ба Рӯҳ бахшида нахоҳад шуд. Ва ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, омурзида хоҳад шуд, вале ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухан гӯяд, на дар ин замон ва на дар замони оянда омурзида нахоҳад шуд».

2. Масалҳо 8:13 «Тарс аз Худованд нафрат аз бадӣ аст. Мағрурӣ ва такаббур ва роҳи бад ва сухани каҷро бад мебинам».

Ваҳй 13:6 Ва ӯ даҳони худро ба куфр бар Худо кушод, то ба номи Ӯ ва хаймаи Ӯ ва сокинони осмон куфр гӯяд.

Ин порча дар бораи куфр ба Худо, номи Ӯ ва сокинони осмон сухан меравад.

1. Ҷиддии куфр нисбат ба Худо ва қавми Ӯ.

2. Оқибатҳои беэътиноӣ аз фармудаҳои Худо.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ибодат 24:16 - Ҳар кӣ ба исми Худованд куфр гӯяд, бояд кушта шавад; тамоми ҷамоат кофирро сангсор хоҳанд кард.

Ваҳй 13:7 Ва ба ӯ ато шуд, ки бо муқаддасон ҷанг кунад ва онҳоро мағлуб кунад; ва ба ӯ бар ҳамаи қабилаҳо, ва забонҳо ва халқҳо қудрат дода шудааст.

Ба ҳайвони ваҳшӣ дар китоби Ваҳй қудрат дода шудааст, ки бо имондорон ҷанг кунад ва онҳоро мағлуб кунад ва ба ӯ бар тамоми халқҳо, забонҳо ва халқҳо қудрат дода шудааст.

1. Устувории муқаддасон: тоб овардан ба озмоишҳои ҳайвони ваҳшӣ

2. Подшоҳии Худо: Қудрати ҳайвони ваҳшӣ

1. Дониёл 7:21-22 - "Ман дидам, ки ин шох бар зидди халқи муқаддас ҷанг мекунад ва онҳоро мағлуб мекунад, то даме ки Қадими Айём омада, ба фоидаи халқи муқаддаси Ҳаққи Таоло доварӣ кард, ва замоне фаро расид, ки онҳо салтанатро сохиб шуд».

2. Румиён 8:31-39 - "Пас дар бораи ин чизҳо чӣ гӯем? Агар Худо тарафдори мо бошад, ки бар мост? Он ки Писари Худро дареғ надошта, Ӯро барои ҳамаи мо таслим кард, Ӯ бо ӯ нест, ҳама чизи дигарро низ ба мо медиҳад? Кӣ баргузидаи Худоро айбдор мекунад? Худост, ки сафед мекунад; Кӣ маҳкум мекунад? Ин Исои Масеҳ аст, ки мурд, бале, эҳьё шуд, дар тарафи рост аст. аз Худое, ки барои мо шафоъат мекунад».

Ваҳй 13:8 Ва ҳамаи сокинони рӯи замин ба Ӯ саҷда хоҳанд кард, ки номаш дар китоби ҳаёти Барра, ки аз офариниши ҷаҳон кушта шудааст, навишта нашудааст.

Одамон дар рӯи замин ба ҳайвони ваҳшӣ саҷда хоҳанд кард, аммо онҳое, ки номашон дар китоби ҳаёти Барра навишта шудааст, нахоҳанд шуд.

1. Қувваи имон: устувор истодан дар баробари мушкилот

2. Қувваи муҳаббати Худо: Амнияти абадӣ дар китоби ҳаёти Барра

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 8:38-39 - Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, метавонад моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо кунад.

Ваҳй 13:9 Агар касе гӯш дошта бошад, бишнавад.

Ин порча даъватест барои бодиққат гӯш кардани Худованд ва суханони Ӯ.

1. "Даъват барои гӯш кардан: аҳамияти итоат кардан ба Каломи Худо"

2. "Гӯш додан ба огоҳӣ: Итоат ба Каломи Худо ба ҳаёт мебарад"

1. Такрори Шариат 30: 19-20 - "Ман ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши ту гузоштаам. Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ту ва насли ту зинда монад ва Худованд Худои худро дӯст дошта, ба овози Ӯ итоат карда, ба Ӯ часпида, зеро ки ӯ умр ва дарозии айёми шумост, то дар замине ки Худованд ба падарони шумо, ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрда буд, сокин шавед, то ба онҳо ато кунад».

2. Яъқуб 1:22-25 - «Лекин худатонро фиреб дода, на танҳо шунавандагон, балки иҷрокунандагони калом бошед. Зеро, агар касе шунавандаи калом бошад, на иҷрокунанда, вай мисли одамест, ки дар оина ба чеҳраи табиии худ бодиққат нигоҳ мекунад. Зеро ба худ менигарад ва меравад ва дарҳол фаромӯш мекунад, ки чӣ гуна буд. Аммо касе ки ба шариати комил, ба қонуни озодӣ нигоҳ мекунад ва истодагарӣ мекунад, на шунавандаи фаромӯшкунанда, балки иҷрокунандаи амал, вай дар кори худ баракат хоҳад ёфт».

Ваҳй 13:10 Ҳар кӣ ба асирӣ мебарад, ба асирӣ хоҳад рафт; ҳар кӣ бо шамшер мекушад, бояд бо шамшер кушта шавад. Ана сабр ва имони муқаддасон.

Ваҳй 13:10 дар бораи мафҳуми адолат сухан меравад, ки дар он онҳое, ки дигаронро ба асирӣ мебаранд, худашон асир мешаванд ва ҳар кӣ бо шамшер мекушад, бо шамшер кушта мешавад. Дар ин оят аз сабру имони авлиё низ сухан меравад.

1. Адолати Худо: сабр ва имон ба Ваҳй 13:10

2. Фаҳмидани шамшери адолат: сабр ва имон ба Ваҳй 13:10

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Ишаъё 11: 4 - "Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин адолатнок ҳукм хоҳад кард; ва бо асои даҳони худ заминро хоҳад зад, ва бо нафаси лабони худ. бадкоронро бикушед».

Ваҳй 13:11 Ва ман ҳайвони ваҳшии дигареро дидам, ки аз замин берун меояд; ва мисли барра ду шох дошт, ва мисли аждаҳо сухан мегуфт.

Ҳайвони ваҳшии дуюм бо ду шох мисли барра бармехезад, вале чун аждаҳо сухан меронад.

1. Фиреби ҳайвони ваҳшӣ: шинохти дурӯғи шайтон

2. Барра ва аждаҳо: Фаҳмидани тафовути нек ва бадӣ

1. Матто 7:15-20 - «Аз анбиёи козиб ҳазар кунед, ки дар тан либоси гӯсфанд назди шумо меоянд, вале дар ботин гургони дарранда мебошанд».

2. 1 Юҳанно 4:1-6 - "Эй маҳбубон, ба ҳар рӯҳ бовар накунед, балки рӯҳҳоро санҷед, ки оё онҳо аз Худо ҳастанд, зеро ки анбиёи козиб ба ҷаҳон омадаанд."

Ваҳй 13:12 Ва Ӯ тамоми қудрати ҳайвони ваҳшии якумро дар пеши худ ба кор бурда, замин ва сокинони он ба ҳайвони ваҳшии якум, ки ҷароҳати марговараш шифо ёфта буд, саҷда мекунад.

Ҳайвони ваҳшии дуюм тамоми қудрати ҳайвони якумро ба кор мебарад ва ҷаҳонро ба ҳайвони якум, ки захми марговараш шифо ёфта буд, парастиш мекунад.

1. Қувваи Таъсир: Таҳқиқи Қувваи Ибодат

2. Оқибатҳои ибодат: Таҳқиқи таъсири бутпарастӣ

1. Румиён 1:25 - "Онҳо ҳақиқати Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва ба ҷои Офаридгор, ки абадан ҳамду сано аст, ба чизҳои махлуқ сарҷда карданд ва ибодат карданд. Омин."

2. 1 Қӯринтиён 10:14 - «Бинобар ин, эй дӯстони азизам, аз бутпарастӣ бигрезед».

Ваҳй 13:13 Ва Ӯ мӯъҷизоти бузурге ба амал меоварад, ба тавре ки оташро аз осмон бар замин дар пеши назари одамон фуруд меоварад,

Қудрати ҳайвони ваҳшӣ дар қобилияти ӯ барои фурӯзон кардани оташ аз осмон дида мешавад.

1. Ҳайвони ваҳшӣ: Имконияти қудрати ғайричашмдошт

2. Оташи осмон: мӯъҷизае барои тааҷҷубовар

1. Луқо 9:54-55 - Вақте ки шогирдонаш Яъқуб ва Юҳанно инро диданд, пурсиданд: «Худовандо !

2. Ибриён 11:3 - Бо имон мо мефаҳмем, ки коинот бо фармони Худо ба вуҷуд омадааст, ба тавре ки он чизе, ки дида мешавад, аз он чизе ки намоён буд, сохта нашудааст.

Ваҳй 13:14 Ва сокинони рӯи заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳое ки Ӯ тавонист дар пеши ҳайвони ваҳшӣ ба амал оварад; ба сокинони замин гуфт, ки барои ҳайвони ваҳшӣ, ки аз шамшер захмдор шуда, зинда монд, пайкара бисозанд.

Ҳайвони ваҳшӣ қудратҳои мӯъҷизавӣ барои фиреб додани сокинони заминро истифода мебарад ва ба онҳо амр мекунад, ки тасвири Ҳайвони ваҳшӣ, ки аз шамшер захмӣ шуда буд, вале ҳанӯз зинда буд, созанд.

1. Оқибатҳои пайравӣ ба худоёни козиб

2. Бадии фиреб

1. Ирмиё 17:5-8 - Ба Худованд таваккал кунед, на ба бутҳо

2. 2 Қӯринтиён 11:13-15 - Анбиёи козиб ва найрангҳои фиребандаи онҳо

Ваҳй 13:15 Ва ӯ қудрат дошт, ки ба сурати ҳайвони ваҳшӣ ҳаёт бахшад, то ки пайкари ҳайвони ваҳшӣ сухан гӯяд ва ҳар кӣ ба сурати ҳайвони ваҳшӣ саҷда намекунад, кушта шавад.

Ҳайвони ваҳшӣ қудрати зинда кардани тасвири худро дошт, ки пас аз он аз ҳама одамон ибодат талаб мекунад ва онҳоеро, ки ба он итоат намекунанд, ба қатл мерасонад.

1. Чӣ тавр бояд ҳаёти ибодат: Омӯзиши Ваҳй 13:15

2. Баракати итоаткорӣ: Омӯзиши Ваҳй 13:15

1. Матто 4:8-10 - Васвасаи Исо барои ибодати Шайтон

2. Дониёл 3:16-18 - Шадрах, Мешак ва Абднаҷу аз саҷда кардани пайкари тиллои Набукаднесар даст кашиданд

Ваҳй 13:16 Ва Ӯ маҷбур мекунад, ки ҳама, хоҳ хурду бузург,, хоҳ сарватманд ва ҳам камбағал,, озод ва ғулом, дар дасти рост ва ё дар пешонии онҳо аломате бигиранд.

Ҳайвони ваҳшӣ боиси он мегардад, ки ҳамаи одамон дар дасти рост ё пешонии худ нишона гиранд.

1: Мо набояд ба талабҳои ҳайвони ваҳшӣ таслим шавем ва тамғаро қабул кунем.

2: Мо бояд бар зидди ҳайвони ваҳшӣ устувор истода, ба васвасаи аломати ӯ наафтем.

1: Филиппиён 4:13 - Ман ҳама чизро ба воситаи Масеҳ, ки маро қувват мебахшад, карда метавонам.

2: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

Ваҳй 13:17 Ва барои он ки ҳеҷ кас наметавонад бихарад ё фурӯшад, ҷуз касе ки

аломат ё номи ҳайвони ваҳшӣ ё шумораи номи ӯро дошт.

Ҳеҷ кас наметавонад хариду фурӯш кунад, магар он ки тамға, ном ё рақами ҳайвони ваҳшӣ надошта бошад.

1. Хароҷоти пайравӣ ба Масеҳ: чӣ қадар мо омодаем қурбонӣ кунем?

2. Хатарҳои тамғаи ҳайвони ваҳшӣ: дур мондан аз ваъдаҳои бардурӯғ.

1. Матто 16:24-26 - Сипас Исо ба шогирдонаш гуфт: «Ҳар кӣ шогирди Ман шудан мехоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ кунад.

2. Румиён 12:2 - Ба намунаи ин ҷаҳон мувофиқат накунед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед. Он гоҳ шумо метавонед бисанҷед ва тасдиқ кунед, ки иродаи Худо чист - иродаи нек, писандида ва комили Ӯ.

Ваҳй 13:18 Ана ҳикмат. Ҳар кӣ доно шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро он шумораи одам аст; ва шумораи ӯ шашсаду шаст аст.

Барои муайян кардани шумораи ҳайвони ваҳшӣ, ки 666 сар аст, хирад ва фаҳмиш лозим аст.

1. Фиреби шайтон: Чӣ тавр шумори ҳайвони ваҳширо шинохтан мумкин аст

2. Фаҳм ва хирад: Чӣ тавр фаҳмидани ҳақиқати рӯҳонӣ

1. Масалҳо 3:13-18 - Ҳикмат дар таваккал ба Худованд пайдо мешавад.

2. 2 Қӯринтиён 11:14 - Шайтон худро ҳамчун фариштаи нур пинҳон мекунад.

Ваҳй 14 боби чордаҳуми китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба рӯъёҳои гуногун, аз он ҷумла Барра ва 144 000, се эълони фариштагон ва ҳосили замин тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи Барра дар кӯҳи Сион бо 144 000 нафар, ки аз ҷониби Худо ба пешониҳояшон мӯҳр зада шудааст, оғоз мешавад. Онҳо тасвир шудаанд, ки аз байни инсоният фидия дода шуда, ҳамчун аввалин меваҳои Худо ва Барра (Ваҳй 14:1-5). Ин шахсони содиқ ба ҳар ҷое ки Ӯ равад, аз паи Масеҳ мераванд ва суруди

наверо месароянд, ки онро танҳо онҳо омӯхта метавонанд (Ваҳй 14:3). Онҳо дар назди Худо беайб ҳастанд ва ҳамчун гурӯҳи махсуси ба Ӯ бахшидашуда хизмат мекунанд.

Параграфи 2: Се фариштаи пай дар пай пайдо мешаванд, ки ҳар кадоми онҳо паёми мушаххасро эълон мекунанд. Фариштаи аввал ба ҳар миллат, қабила, забон ва қавми Инҷили абадӣ эълон мекунад ва онҳоро ба тарси Худо, Ӯро ҳамду сано гуфтан ва танҳо Ӯро ибодат кардан даъват мекунад (Ваҳй 14:6-7). Фариштаи дуюм суқути Бобилро эълон мекунад, ки ин рамзи рамзии ҳамаи системаҳое мебошад, ки ба ҳукмронии Худо муқобилат мекунанд ва аз иштирок кардан дар фасоди он огоҳ мекунад (Ваҳй 14:8). Фариштаи сеюм дар бораи гирифтани тамғаи ҳайвони ваҳшӣ ё саҷда кардани пайкари ӯ огоҳии сахт медиҳад. Онҳое, ки ин корро мекунанд, ғазаби Худоро бидуни оромӣ ва сабукӣ эҳсос хоҳанд кард (Ваҳй 14:9-11).

Сархати 3: Пас аз ин эълонҳо, Юҳанно шоҳиди рӯъёе мешавад, ки ба писари одам монанд аст, ки дар болои абр нишаста, тоҷи тиллоӣ дорад. Дар даст доси тез дорад. Фаришта ба ӯ амр мекунад, ки дарав кунад, зеро вақти доварӣ фаро расидааст — ҳосили замин фаро расидааст (Ваҳй 14:14-16). Фариштаи дигаре аз маъбад пайдо шуда, ба ин Писари Одам дастур дод, ки хӯшаҳои ангурро ҷамъ карда, ба майфишори бузурги ғазаби Худо партояд. Шаробфурӯш дар беруни шаҳр поймол карда мешавад ва хун аз он ба масофаи тақрибан 1600 стадия ҷорӣ мешавад (Ваҳй 14:17-20).

Хулоса, боби чордаҳуми Ваҳй якчанд рӯъёҳо ва эълонҳоро пешкаш мекунад. Дар рӯъёи Барра ва 144 000 мӯҳршуда гурӯҳи махсусе, ки ба хизмати Худо бахшида шудаанд, нишон медиҳад. Се фаришта паёмҳоро эълон мекунанд - Инҷили абадӣ, суқути Бобил ва огоҳӣ аз саҷда кардан ба ҳайвони ваҳшӣ ё гирифтани нишони ӯ. Ин паёмҳо ба ҳукмронии Худо, доварӣ бар зидди касоне, ки ба Ӯ мухолифат мекунанд ва даъват ба содиқ мондан дар фишорҳои дунявӣ таъкид мекунанд. Дар рӯъёи Писари Одам, ки дос дар даст дорад, рамзи доварии дарпешистода — дарав аст, ки дар он онҳое, ки Худоро рад мекунанд, дар шароби рамзӣ бо ғазаби Ӯ рӯбарӯ хоҳанд шуд. Ин боб мавзӯъҳои бахшидан ба Худо, эълонҳои илоҳӣ, огоҳӣ аз созиши рӯҳонӣ ва доварии ниҳоӣ бар бадкоронро таъкид мекунад.

Ваҳй 14:1 Ва ман нигоҳ кардам, ва инак, Баррае бар кӯҳи Сион истода буд, ва бо ӯ саду чилу чор ҳазор нафар, ки дар пешониашон исми Падари Ӯ навишта шудааст.

Юҳанно дар кӯҳи Сион Барраеро мебинад, ки ҳамроҳи 144 000 нафар одамоне ҳастанд, ки дар пешониашон номи Худо навишта шудааст.

1. Қудрати ном - Номи Худо доштан чӣ маъно дорад?

2. Кӯҳи Сион - Дар кӯҳи Сион истодан чӣ маъно дорад?

1. Ишаъё 11:10 - "Ва дар он рӯз решаи Йисой хоҳад буд, ки аломати қавм хоҳад буд; халқҳо онро ҷустуҷӯ хоҳанд кард, ва оромии ӯ ҷалол хоҳад ёфт".

2. Ишаъё 59:20 - "Ва Наҷотдиҳанда ба Сион хоҳад омад, ва ба сӯи онҳое ки аз гуноҳ дар Яъқуб рӯй мегардонанд, мегӯяд Худованд".

Ваҳй 14:2 Ва овозе аз осмон шунидам, мисли овози обҳои бисьёр ва мисли раъди азиме;

Овозе аз осмон мисли обҳои бисьёр ва раъди азиме шунида мешавад, ва арфаҳо бо арфаҳои худ суруд мехонанд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна садои Худо тавассути мусиқии мо шунида мешавад

2. Даъват ба ибодат: Омӯзиши табиати рамзии садои осмон

1. Забур 150:3-5 - Ӯро бо садои карнай ҳамду сано гӯед: Ӯро бо забур ва барфа ҳамду сано хонед.

2. Ишаъё 55:12 - Зеро ки шумо бо шодмонӣ берун хоҳед рафт, ва бо осоиштагӣ берун хоҳед шуд: кӯҳҳо ва теппаҳо дар пеши шумо суруд хоҳанд хонд, ва ҳамаи дарахтони саҳро кафкӯбӣ хоҳанд кард.

Ваҳй 14:3 Ва онҳо мисли суруди нав дар пеши тахт ва дар пеши чор ҳайвони ваҳшӣ ва пирон месароянд, ва ҳеҷ кас ин сурудро ёд гирифта натавонист, ҷуз саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин фидия дода шудаанд.

144 000 нафар суруди наверо сароиданд, ки танҳо онҳо метавонистанд ёд гиранд.

1: Худо 144 000 нафарро бо суруди махсус баракат додааст.

2: Фидяшудаи замин метавонад ба суруди 144 000 ҳамроҳ шавад.

1: Эфсӯсиён 2:8-9 - Зеро ки шумо ба воситаи файз наҷот ёфтаед; ва на аз шумо, балки атои Худост: на аз аъмол, то ки касе фахр накунад.

2: Филиппиён 2:13 - Зеро Худост, ки дар шумо ҳам барои ирода ва ҳам ба амал баровардани хушнудии Ӯ амал мекунад.

Ваҳй 14:4 Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон палид нашудаанд; зеро ки онҳо бокира ҳастанд. Инҳо касоне ҳастанд, ки Баррaро ба ҳар куҷое ки равад, пайравӣ мекунанд. Инҳо аз миёни одамон фидия дода шуданд, ва аввалин меваҳои Худо ва Барра буданд.

Инҳо касоне ҳастанд, ки бо гуноҳ фосид нашудаанд, балки ба Худо ва Барра содиқ мондаанд.

1: Новобаста аз он ки мо бояд ба Худо ва Барра содиқ бошем.

2: Мо метавонем аз гуноҳ халос шавем ва аввалин самари Худо ва Барра гардем.

1:1 Қӯринтиён 6:19-20 - Оё намедонед, ки ҷисми шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки дар дохили шумост, ки аз ҷониби Худост? Ту аз они худ нестӣ, зеро ки ту бо баҳо харида шудай. Пас дар бадани худ Худоро ҳамду сано хонед.

2: Румиён 12:1-2 - Пас, эй бародарон, аз шумо, бо марҳамати Худо хоҳиш мекунам, ки ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо, ки ибодати рӯҳонии шумост, пешкаш кунед. Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашав, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шав, то ки бо озмоиш бифаҳмӣ, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб ва қобили қабул ва комил аст.

Ваҳй 14:5 Ва дар даҳони онҳо ҳеҷ макре ёфт нашуд, зеро ки онҳо дар назди тахти Худо беайб ҳастанд.

Гурӯҳе аз мардум дар назди тахти Худо беайб пайдо хоҳанд шуд, зеро дар даҳони худ макре надоштанд.

1. Қудрати ростқавлӣ - Чӣ гуна зиндагӣ бо ростӣ ва беайбӣ метавонад моро ба Худо наздиктар кунад.

2. Баракати фурӯтанӣ - Муҳимияти фурӯтан будан дар назди Худованд ва дар роҳҳои Ӯ қадам задан.

1. Масалҳо 19:1 - «Касире, ки дар беайбии худ рафтор мекунад, беҳтар аст аз касе, ки дар сухан каҷ ва аблаҳ аст».

2. Забур 15:1-2 - "Эй Худованд, ки дар хаймаи Ту маскан хоҳад гирифт? Кӣ дар теппаи муқаддаси Ту сокин хоҳад шуд? Он ки беайб роҳ меравад ва кори нек мекунад ва дар дили худ рост мегӯяд".

Ваҳй 14:6 Ва ман фариштаи дигаре дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекард ва Инҷили абадӣ дорад, то ба сокинони замин, ва ба ҳар қавм, ва қабилаҳо, ва забонҳо ва қавмҳо башорат диҳад.

Инҷили абадӣ ба тамоми одамони рӯи замин мавъиза карда мешуд.

1. Қудрати Инҷили ҷовидонӣ

2. фарогир будани Инҷил

1. Румиён 1:16 Зеро ки ман аз Инҷил шарм намекунам, зеро қудрати Худост, ки ҳар як имондорро наҷот медиҳад.

2. Ғалотиён 3:28 На яҳудӣ ҳаст, на ғайрияҳудӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

Ваҳй 14:7 Ва бо овози баланд мегуфт: "Аз Худо битарс ва Ӯро ҳамду сано гӯед". зеро ки соати доварии Ӯ расидааст; ва ба Офаридгори осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои об саҷда кунед.

Ин порча соати доварии Худоро тасвир мекунад ва ба эҳтиром, ҷалол ва парастиши Офаридгори ҳама даъват мекунад.

1. Тарс аз Худо чӣ маъно дорад?

2. Ибодат ба Офаридгор: сипос ва шукр.

1. Забур 34: 9-11 "Эй муқаддасони Ӯ, аз Худованд битарсед, зеро ки тарси Ӯ нест, зеро ки аз Ӯ метарсанд. Шерҳои ҷавон камӣ мекунанд ва гуруснагӣ мекашанд; аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, ҳеҷ неъмат нахоҳанд дошт. Биё , эй фарзандон, ба ман гӯш диҳед: Ман ба шумо тарси Худовандро таълим хоҳам дод».

2. Ишаъё 43:7 "Ҳатто ҳар кӣ ба исми Ман хонда мешавад, зеро ки Ман ӯро барои

ҷалоли Худ офаридаам, ба вай шакл додаам; бале, Ман ӯро офаридаам".

Ваҳй 14:8 Ва фариштаи дигаре аз паси худ омада, гуфт: «Бобил, фурӯ ғалтад, он шаҳри бузург, зеро вай тамоми халқҳоро аз шароби ғазаби зинои худ менӯшонд».

Фариштаи эълон кард, ки Бобил аз сабаби зиноаш афтода, тамоми халқҳоро аз ғазаби худ нӯшонид.

1. Оқибатҳои зино

2. Адолати Худо дар доварии халқҳо

1. Ишаъё 47:1–15

2. Ирмиё 51:6–8

Ваҳй 14:9 Ва фариштаи сеюм аз ақиби онҳо омада, бо овози баланд гуфт: «Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари вай саҷда кунад ва аломати ӯро дар пешонӣ ё дар дасташ гирад,

Ин порча дар бораи оқибатҳои парастиши ҳайвони ваҳшӣ ва гирифтани нишони ӯ аст.

1. Хатари бутпарастӣ: А дар Ваҳй 14:9

2. Арзиши парастиши ҳайвони ваҳшӣ: Ваҳй 14:9 ба мо чӣ меомӯзад

1. Хуруҷ 20: 4-5 - "Ту барои худ ҳайкали кандакорӣ ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замин аст, ё дар зери замин аст, насоз. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

2. Такрори Шариат 5:8-9 - «Ту барои худ ҳайкали кандакорӣ ва ё монандии он чизеро, ки дар осмон дар боло аст, ё дар замини зери замин аст, ё дар оби зери замин насоз. Ба онҳо саҷда накун ва ба онҳо хизмат накун, зеро ки Ман Худованд Худои ту Худои ҳасаднок ҳастам».

Ваҳй 14:10 Он аз шароби ғазаби Худо, ки бе омехта ба косаи ғазаби Ӯ рехта

мешавад, менӯшад; ва дар ҳузури фариштагони муқаддас ва дар ҳузури Барра бо оташ ва кибрит азоб хоҳад кашид.

Онҳое, ки аз паси ҳайвони ваҳшӣ мераванд, ба ғазаби Худо дучор мешаванд ва дар ҳузури фариштаҳои муқаддас ва Барра бо оташ ва кибрит ҷазо дода мешаванд.

1. Ғазаби Худо: Ин чӣ маъно дорад?

2. Оқибатҳои нофармонӣ аз Худо

1. Румиён 2:5 - Аммо аз сабаби якравӣ ва дили тавбанакардаи худ, шумо барои рӯзи ғазаби Худо, вақте ки доварии одилонаи Ӯ зоҳир мешавад, бар зидди худ хашм ҷамъ мекунед.

2. Ибриён 10:31 - Ба дасти Худои Ҳай афтодан кори даҳшатнок аст.

Ваҳй 14:11 Ва дуди азоби онҳо то абад боло меравад, ва онҳо шабу рӯз оромӣ надоранд, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари вай саҷда мекунанд, ва ҳар кӣ аломати исми Ӯро қабул мекунад.

Онҳое, ки ба ҳайвони ваҳшӣ ва пайкари он саҷда мекунанд, ва онҳое, ки нишони онро доранд, бе оромиш азоби абадӣ хоҳанд дошт.

1. Зиндагӣ дар ибодати нопок - Оқибатҳои адои бутҳои ботил

2. Интихоби байни биҳишт ва дӯзах - қарори ниҳоӣ, ки ҳамаи мо бояд қабул кунем

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:17 - Пас, ҳар кӣ кори дурустро медонад ва онро иҷро намекунад, барои ӯ гуноҳ аст.

Ваҳй 14:12 Ин аст сабри муқаддасон: ин аст онҳое ки аҳкоми Худо ва имони Исоро риоят мекунанд.

муқаддасон сабр ва итоат ба Худо ва Исо.

1. Қувваи сабр дар пайравӣ аз Худо

2. Итоат ба Худо ва Исо: Роҳе ба сӯи баракат

1. Забур 19:7–11

2. Яъқуб 1:2–4

Ваҳй 14:13 Ва овозе аз осмон шунидам, ки ба ман гуфт: "Бинавис: "Хушо мурдагоне, ки минбаъд дар Худованд мемиранд: Оре, мегӯяд Рӯҳ, то ки онҳо аз меҳнати худ оромӣ гиранд; ва корҳояшон аз паи онҳост.

Садо аз осмон мегӯяд, ки онҳое ки дар Худованд мемиранд, баракат доранд ва аз меҳнати худ ором хоҳанд гирифт ва аъмолашон аз паи онҳо хоҳанд буд.

1. Зиндагӣ бо имон: баракати мурдан дар Худованд

2. Корҳои мо аз паи мо ҳастанд: мероси имон

1. Матто 11:28–30 - Исо моро даъват мекунад, ки назди Ӯ биёем ва ҷони мо оромӣ пайдо кунем.

2. Ибриён 4:11 - Биёед кӯшиш кунем, ки ба оромии Худо дохил шавем.

Ваҳй 14:14 Ва ман назар андохтам, ва инак, абри сафеде дидам, ва бар болои абр касе мисли Писари Одам нишастааст, ки дар сараш тоҷи тилло ва дар дасташ доси тез дорад.

Юҳанно дар болои абри сафед пайкараеро мебинад, ки дар дасташ тоҷи тилло ва доси тез дорад.

1. Омадани Писари Одам: Чӣ тавр омадани дуюми Исо ба ҳаёти мо таъсир мерасонад

2. Масал дар бораи коранда ва дарав: Дарси вафодорӣ дар баробари душвориҳо

1. Матто 13:18–23

2. Ваҳй 19:11–16

Ваҳй 14:15 Ва фариштаи дигаре аз маъбад берун омада, бо овози баланд ба Нишинандаи абр нидо дод: «Доси худро банде ва дарав кун; зеро вақти даравидани ту расидааст; зеро хосили замин пухта расидааст.

Вакти чамъоварии хосили замин расидааст.

1. Вақт ҳозир аст: Даравидани ҳосили замин

2. Баровардани мева: Даравидани ҳосили замин

1. Матто 3:8, «Бинобар ин, самараи сазовори тавба оваред».

2. Юҳанно 4:35-36, «Оё намегӯед, ки "ҳануз чор моҳ мондааст ва дарав фаро мерасад"? Инак, ба ту мегӯям: чашмонатро боло бардошта, ба киштзор нигоҳ кун, зеро ки онҳо аллакай барои дарав сафед шудаанд».

Ваҳй 14:16 Ва Нишинандаи абр доси Худро бар замин андохт; ва замин даравида шуд.

Доварии Худо ба зудӣ ва ногаҳон меояд.

1. Барои доварии Худо омода бошед - худдорӣ накунед.

2. Ҳукми Худо одилона ва ногузир аст.

1. Румиён 2:5-6 "Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ дар рӯзи ғазаб, ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ."

2. Ибриён 10:27 "Лекин интизории даҳшатноки доварӣ ва хашми оташин, ки душманонро фурӯ мебарад".

Ваҳй 14:17 Ва фариштаи дигаре аз маъбад, ки дар осмон аст, берун омад, ки вай низ доси тез дошт.

Фариштае аз маъбад дар Осмон баромад, ки доси тез дошт.

1. Ҳосили ҷонҳо: Чӣ тавр фариштаи бо доси тез ба мо кӯмак мекунад, ки мукофоти осмонро даравем

2. Қувваи дос: Чӣ тавр мо метавонем аз қудрати осмон истифода барем ва аз подошҳои ҷовидонӣ ба даст орем

1. Матто 9:35-38 - Исо шогирдонашро мефиристад, то мавъиза кунанд ва ҷони бисёриҳоро дарав кунанд.

2. Луқо 10:1-2 - Исо 72 нафарро мефиристад, то мавъиза кунанд ва ҳосили ҷонҳоро ҷамъ кунанд.

Ваҳй 14:18 Ва фариштаи дигаре аз қурбонгоҳ берун омад, ки бар оташ қудрат дошт; ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, нидо карда, гуфт: «Доси тези худро ба дарун андоз ва хӯшаҳои токи заминро ҷамъ кун; зеро ангури вай пурра пухтааст.

Фариштае аз қурбонгоҳ бо қудрат бар оташ берун омада, касеро, ки доси тез дошт, даъват кард, то ки хӯшаҳои токи заминро ҷамъ кунад, зеро ангур пурра пухта расида буд.

1. Қувват дар дарав: Паёми умед аз Ваҳй 14:18

2. Масъулияти даравгарон: Баррасии нақши мо дар ҳосили Ваҳй 14:18

1. Матто 9:37-38 «Он гоҳ ба шогирдонаш гуфт: «Дарав фаровон аст, лекин коргарон кам; бинобар ин ба Соҳиби ҳосил дуо гӯед, ки ба дарави Ӯ коргарон фиристад».

2. Яъқуб 5:7-8 «Пас, эй бародарон, то омадани Худованд сабр кунед. Бубинед, ки дехкон чӣ гуна меваи гаронбахои заминро интизор аст, то он даме, ки борони барвакт ва дер борад, сабр мекунад. Ту ҳам сабр кун. Дилҳои худро устувор кунед, зеро ки омадани Худованд наздик аст».

Ваҳй 14:19 Ва фариштаи доси худро ба замин андохт, ва токи заминро ҷамъ карда, ба шароби бузурги ғазаби Худо андохт.

Фариштаи токи заминро ҷамъ мекунад ва онро ба шароби бузурги ғазаби Худо меандозад.

1. Қудрати Худо: Дар баробари ғазаб устувор истодан

2. Хатари рад кардани Худованд: Доварии Худо

1. Ишаъё 63: 3-4 - "Ман шаробфурӯшро танҳо поймол кардаам; ва аз мардум касе бо ман набуд, зеро ки Ман онҳоро дар хашми Худ поймол хоҳам кард, ва онҳоро дар хашми Худ поймол хоҳам кард; ва хуни онҳо бар болои он пошида хоҳад шуд. либосҳои ман ва ман тамоми либоси худро доғ хоҳам кард».

2. Румиён 2:5-6 - "Аммо пас аз сахтдилӣ ва дили тавбанашавандаи худ ғазаби худро бар зидди рӯзи ғазаб ва зуҳури доварии одилонаи Худо ганҷ гузоред; Ӯ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ ҷазо хоҳад дод".

Ваҳй 14:20 Ва шаробфурӯш берун аз шаҳр поймол шуд, ва хун аз майфурӯш то ҷилавҳои асп ба масофаи ҳазору шашсад фулонг баромад.

Шаробфурӯш дар беруни шаҳр поймол шуда буд ва хун ба масофаи дур ҷорӣ шуд.

1. Хуни Исо: Манбаи қувват ва муҳофизати мо

2. Қудрати салиб: Ғалаба кардани гуноҳ ва марг

1. Ишаъё 63:1-4 - Корҳои бузурги наҷоти Худованд

2. Ибриён 9:22 - Хуни Исо барои кафорат

Ваҳй 15 боби понздаҳуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба муаррифии ҳафт фариштаи бо ҳафт бало ва омодагӣ ба ҳукмҳои ниҳоии Худо нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки Юҳанно дар осмон аломати бузург ва аҷоибро мебинад, яъне саҳнае, ки онҳоеро ошкор мекунад, ки ҳайвони ваҳшӣ,

пайкари онро забт кардаанд ва аломати онро гирифтаанд. Онҳо тасвир шудаанд, ки дар канори баҳри шишаи бо оташ омехта истода истода, Худоро ҳамду сано мехонанд (Ваҳй 15:2-4). Ин афроди ғолиб амалҳои одилонаи Худоро эътироф мекунанд ва Ӯро барои табиати муқаддасаш ибодат мекунанд.

Сархати 2: Ҳафт фариштаи аз маъбади осмонӣ мебароянд, ки бо катони сафеди тоза бо камарҳои тиллоӣ пӯшидаанд. Онҳо ҳафт косаи тиллоии пур аз ғазаби Худоро мебардоранд (Ваҳй 15:5-7). Яке аз чор махлуқи зинда ба онҳо ин косаро медиҳад, ки доварии пурраи илоҳӣ аст. Сипас маъбад аз дуд аз ҷалол ва қудрати Худо пур мешавад, ки ҳузури Ӯро нишон медиҳад.

Сархати 3: Ҳамчун муқаддима барои рехтани косаҳои онҳо ба рӯи замин, яке аз фариштагон эълон мекунад, ки ҳеҷ кас наметавонад ба маъбад дохил шавад ва то он даме ки ин доварӣ анҷом наёбад, берун равад (Ваҳй 15:8). Дар бобҳои минбаъда ин балоҳои охирин ба сари онҳое, ки ба муқобили Худо муттаҳид шудаанд, муфассал шарҳ дода мешаванд. Ин боб ҳамчун фосилаи байни рӯъёҳо хидмат мекунад ва барои доварии наздики илоҳӣ замина мегузорад ва ҳамзамон ба ҳамду сано ва ибодати касоне, ки содиқ мондаанд, таъкид мекунад.

Хулоса, боби понздаҳуми Ваҳй саҳнаеро дар осмон муаррифӣ мекунад, ки дар он шахсони ғолиб дар канори баҳри шишаи бо оташ омехта истода, Худоро барои аъмоли одилонааш ҳамду сано мегӯянд. Ҳафт фариштае пайдо мешаванд, ки косаҳои тиллоии пур аз ғазаби илоҳӣ ҳастанд, вақте ки онҳо барои рехтани ин ҳукмҳои ниҳоӣ бар рӯи замин омодагӣ мегиранд. Дар ин боб ибодат ва эътирофи қудсияти Худоро дар байни доварӣ дар пеш истода таъкид мекунад. Он барои балоҳои дарпешистода замина мегузорад ва дар ҳоле ки мавзӯъҳоро ба монанди адолати илоҳӣ, ғалаба бар бадӣ ва ибодати Худо аз ҷониби онҳое, ки содиқ мондаанд, таъкид мекунад.

Ваҳй 15:1 Ва ман дар осмон аломати дигаре дидам, ки бузург ва аҷоиб буд, ки ҳафт фариштаи, ки ҳафт балои охирин доранд; зеро ки дар онҳо ғазаби Худо пур шудааст.

Дар Ваҳй 15:1 Юҳанно аломати бузург ва аҷоибро дар осмон бо ҳафт фариштаи мебинад, ки ҳафт балои охиринро дар даст доранд, ки ғазаби Худо иҷро шуда истодааст.

1. Ѓазаби Худо: Ваќте ки адолат љойгир мешавад

2. Нишони Биҳишт: Ваҳйи балоҳои охирин

1. Такрори Шариат 32:35-36 - "Интиқом аз они Ман аст ва подош бидеҳ, зеро вақте

ки пои онҳо лағжад, зеро рӯзи мусибати онҳо наздик аст, ва ҷазои онҳо зуд меояд." Зеро ки Худованд қавми Худро сафед хоҳад кард ва ба бандагони Худ раҳм хоҳад кард, вақте ки мебинад, ки қудрати онҳо тамом шудааст, ва ҳеҷ ғулом ва озоде боқӣ мондааст.

2. Ишаъё 66:15-16 - «Зеро ки инак, Худованд дар оташ хоҳад омад, ва аробаҳои Ӯ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро дар ғазаб ва мазамматашро бо алангаи оташ ба амал оваранд. Зеро ки Худованд бо оташ ва бо шамшери худ бо тамоми ҷисм ба доварӣ дохил хоҳад шуд; ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд.

Ваҳй 15:2 Ва ман дидам, ки он мисли баҳри шишагини бо оташ омехта аст; ва онҳое ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва бар пайкари вай, ва бар нишони вай ва бар шумораи исми Ӯ ғолиб омада буданд, бар баҳри шиша, ки дорои арфаҳои Худост.

Онҳое, ки қудрати ҳайвони ваҳширо мағлуб кардаанд, дар баҳри шиша бо арфаҳои Худо меистанд.

1. Қудрати ғолибият: Нигоҳе ба Ваҳй 15:2

2. Неъмати зафар: гирифтани савоби вафо

1. 1 Қӯринтиён 15:57-58 - Аммо шукр ба Худое, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо пирӯзӣ ато кардааст. Пас, эй бародарони маҳбуби ман, устувор, бечунб ва ҳамеша дар кори Худованд фаровон бошед, зеро медонед, ки меҳнати шумо дар Худованд бар абас нест.

2. Румиён 8:37-39 - На, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем. Зеро ман итминон дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон, на сарварон, на қудратҳо, на чизҳои ҳозира, на чизҳои оянда, на баландӣ, на чуқурӣ ва на ягон махлуқи дигар, ки моро аз муҳаббат ҷудо карда наметавонанд. аз Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ваҳй 15:3 Ва суруди Мусои бандаи Худо ва суруди Баррараро месароянд ва мегӯянд: «Аъмоли Ту, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, бузург ва аҷоиб аст! эй Подшоҳи муқаддасон, роҳҳои Ту одил ва рост аст.

Фариштагон дар Ваҳй 15:3 суруди Мусо ва Баррараро месароянд ва бузургӣ ва адолати Худои Қодири Мутлақро эълон мекунанд.

1. Адолати бепоёни Худо: омӯхтани маънои паси Ваҳй 15:3

2. Суруди Мӯсо ва Барра: Ҷашни бузургии Худованди мутаъол

1. Такрори Шариат 32:4 - «Ӯ санг аст, аъмолаш комил ва тамоми роҳҳои Ӯ одил аст. Худои мӯътамад, ки бадӣ намекунад, росткор ва одил аст».

2. Забур 33:4-5 - «Зеро ки каломи Худованд рост ва рост аст; дар хар кораш содик аст. Худованд адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз мехри бепоёни у пур аст».

Ваҳй 15:4 Кӣ аз Ту, эй Худованд, натарсад ва исми Туро ҷалол надиҳад? зеро ки танҳо Ту муқаддас ҳастӣ, зеро ки ҳама халқҳо омада, пеши Ту саҷда хоҳанд кард; зеро ки ҳукмҳои Ту ошкор аст.

Худо муқаддас аст ва ҳамаи халқҳо ба сабаби ошкор шудани ҳукмҳои Ӯ ба Ӯ саҷда хоҳанд кард.

1. Фаҳмидани муқаддасоти Худо

2. Зарурати ибодати Худо

1. Хуруҷ 15:11 - "Эй Худованд, дар байни худоён кист ба Ту монанд аст? Кист ба Ту монанд аст, ки дар қудсият ҷалол аст, дар ситоиш ҳаросон ва мӯъҷизот мекунад?"

2. Ишаъё 6:3 - «Ва яке ба дигаре фарьёд зада, мегуфт: «Муқаддас, муқаддас, муқаддас, Худованди лашкарҳо: тамоми замин пур аз ҷалоли Ӯст».

Ваҳй 15:5 Ва баъд аз он нигоҳ кардам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон кушода шудааст:

Дар осмон маъбади хаймаи шаҳодат кушода шуд.

1. Қувваи шаҳодат: Ҳикояҳои мӯътамади мо ба ҷаҳон чӣ гуна таъсир мерасонанд

2. Ваъдаи осмон: Кушодани маъбад аз ҷониби Исо барои мо чӣ маъно дорад

1. Ибриён 4:14-16 - Аз он вақт инҷониб мо саркоҳини бузурге дорем, ки аз осмон

гузаштааст, Исо, Писари Худо, биёед эътирофи худро маҳкам нигоҳ дорем.

2. Ибриён 9:1-3 - Ҳоло ҳатто аҳди аввал низ қоидаҳои ибодат ва ҷои муқаддаси заминӣ дошт. Барои хайма тайёр карда шуда буд, ки қисми якум, ки дар он чароғдон ва миз ва нони ҳузур буданд. Он ҷои муқаддас номида мешавад.

Ваҳй 15:6 Ва ҳафт фариштаи аз маъбад берун омаданд, ки ҳафт бало дошта, катони пок ва сафед дар бар доштанд ва синаҳояшонро камарбандҳои тиллоӣ баста буданд.

Ҳафт фариштаи бо ҳафт бало аз маъбад берун омада, катони сафед ва камарбандҳои тилло доштанд.

1. Қудрати Худованд: Баррасии қудрати ҳафт фариштаи дар Ваҳй 15:6

2. Таъмини Худо: Фаҳмидани аҳамияти катони сафед ва камарбандҳои тиллоӣ дар Ваҳй 15:6

1. Хуруҷ 28:4 - Ӯ бояд куртаи катони муқаддасро дар бар кунад, ва дар танаш камарҳои катонӣ дошта бошад, ва бо камарбанди катонӣ баста шавад, ва бо камари катон дар бар хоҳад кард; инҳо либосҳои муқаддас мебошанд. ; бинобар ин ӯ бояд гӯшти худро дар об бишӯяд, ва онҳоро пӯшонад.

2. Ишаъё 61:10 - Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд, ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд; зеро ки Ӯ маро бо либоси наҷот дар бар кардааст, Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, чунон ки домод худро бо зинатҳо пӯшидааст, ва мисли арӯс бо ҷавоҳироти худ ороиш медиҳад.

Ваҳй 15:7 Ва яке аз чор ҳайвон ба ҳафт фариштаи ҳафт косаи тиллои пур аз ғазаби Худо дод, ки то абад зинда аст.

Чаҳор ҳайвон ба ҳафт фариштаи ҳафт зарфи тиллоии пур аз ғазаби Худо медиҳанд.

1. Оқибатҳои нофармонӣ аз иродаи Худо

2. Раҳмат ва адолати Худо

1. Яъқуб 1:13-15 - Ҳеҷ кас набояд ба васвасаи бадӣ дучор шавад, зеро Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш ҳеҷ касро намеозмояд.

2. Ибриён 4:15-16 - Исо заъфҳои моро мефаҳмад, зеро Ӯ бо ҳамаи озмоишҳои мо рӯ ба рӯ шуд, вале гуноҳ накард.

Ваҳй 15:8 Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва қудрати Ӯ аз дуд пур шуд; ва ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд, то даме ки ҳафт балои ҳафт фариштаи ба амал ояд.

Маъбад аз дуди ҷалол ва қудрати Худо пур шуд, ва ҳеҷ кас натавонист ба он дохил шавад, то даме ки ҳафт балои ҳафт фариштаи ба амал ояд.

1. Қудрати Худо беҳамто ва боздоштнашаванда аст

2. Оқибатҳои итоат накардан ба огоҳиҳои Худо

1. Забур 29:10 - "Худованд бар тахти тӯфон нишастааст; Худованд то абад ҳамчун Подшоҳ нишастааст".

2. Ишаъё 59:2 - "Аммо гуноҳҳои ту миёни ту ва Худои ту ҷудоӣ андохтааст, ва гуноҳҳои ту чеҳраи ӯро аз ту пинҳон кардаанд, то нашунавад".

Ваҳй 16 боби шонздаҳуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба рехтани ҳафт косаи ғазаби Худо нигаронида шудааст, ки дар натиҷа нисбати онҳое, ки Ӯро рад кардаанд, доварӣ мекунанд.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фариштаи якум косаи худро ба рӯи замин рехт, ки дар натиҷа одамоне, ки тамғаи ҳайвони ваҳшӣ доранд ва ба сурати он саҷда мекунанд, захмҳои дардовар меоранд (Ваҳй 16:2). Фариштаи дуюм косаи худро ба баҳр рехт ва онро ба хуни мурда табдил медиҳад. Дар натиҷа ҳар як мавҷудоти зинда дар баҳр мемирад (Ваҳй 16:3). Фариштаи сеюм косаи худро ба дарёҳо ва чашмаҳо мерезад ва онҳоро ба хун табдил медиҳад (Ваҳй 16:4-6). Фариштаи эълон мекунад, ки ин доварӣ маҳз барои он аст, ки онҳое, ки хун рехтаанд, сазовори нӯшидани хун мебошанд.

Сархати 2: Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт ва одамонро бо гармии шадид сӯзонд (Ваҳй 16:8-9). Бо вуҷуди он ки ин азобро аз сар мегузаронанд, одамон тавбаро рад мекунанд ва ба ҷои он Худоро куфр мекунанд. Фариштаи панҷум косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ мерезад ва салтанати онро ба торикӣ меандозад. Одамон аз азоб забонҳои худро газида, вале то ҳол аз корҳои бади худ тавба намекунанд (Ваҳй 16:10-11).

Сархати 3: Фариштаи шашум косаи худро ба дарёи бузурги Фурот мерезад ва онро хушк мекунад, то подшоҳони шарқро барои ҷамъ кардани ҷанг бо Худо омода созад. Се арвоҳи нопок, ки ба қурбоққа шабоҳат доранд, аз рӯҳҳои дев берун меоянд, то одамонро дар саросари ҷаҳон фиреб медиҳанд (Ваҳй 16:12-14). Ин рӯҳҳо подшоҳонро барои ҷанг дар Ҳармиҷидӯн ҷамъ мекунанд - ҷои рамзӣ, ки дар он ҷанги ниҳоӣ байни қувваҳои нек ва бад, ки бар зидди Худо муттаҳид шудаанд, рух медиҳад (Ваҳй 16:15-16).

Хулоса, дар боби шонздаҳуми Ваҳй рехтани ҳафт косаи ғазаби Худо бар касоне, ки Ӯро рад кардаанд, тасвир шудааст. Ба доварӣ захмҳои дардовар, ба хун табдил ёфтани баҳр ва сарчашмаҳои об, гармии сӯзон, торикӣ бар салтанати ҳайвони ваҳшӣ ва фиреби девҳо дохил мешаванд. Бо вуҷуди он ки ин балоҳои сахтро аз сар гузаронанд, одамон тавбаро рад мекунанд ва ба Худо куфр гуфтанро идома медиҳанд. Ин боб инчунин омодагиҳоро ба ҷанги ниҳоӣ дар Ҳармиҷидӯн муаррифӣ мекунад. Ин боб ба доварии илоҳӣ бар золимони тавбанакарда таъкид мекунад ва ба саркашӣ аз эътирофи ҳокимияти Худо ва баргаштан аз роҳҳои шариронаи онҳо таъкид мекунад.

Ваҳй 16:1 Ва ман овози баланде аз маъбад шунидам, ки ба ҳафт фариштa мегуфт: «Биравед ва зарфҳои ғазаби Худоро бар замин бирезед».

Овози баланде аз маъбад ба ҳафт фариштa дастур медиҳад, ки зарфҳои ғазаби Худоро бар замин бирезанд.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани оқибатҳои нофармонӣ

2. Раҳмати Худо дар миёни ғазаб

1. Румиён 1:18-32 - ғазаби Худо аз осмон бар зидди ҳар гуна инсофӣ ва ноадолатии одамон зоҳир шуд.

2. 2 Петрус 3:9 - Худованд намехоҳад, ки касе ҳалок шавад, балки ҳама ба тавба кунанд.

Ваҳй 16:2 Ва аввалин рафта, косаи худро бар замин рехт; ва бар одамоне, ки тамғаи ҳайвони ваҳшӣ доштанд, ва бар онҳое ки ба пайкари вай саҷда мекарданд, захми пурғавғо ва сахте ба амал омад.

Фариштаи аввал косаи худро бар замин рехт, ки дарди даҳшатнок ва дарднок ба онҳое, ки аломати ҳайвони ваҳшӣ доштанд ва онҳоеро, ки ба сурати ӯ саҷда мекарданд, гирифтор кард.

1. Нархи бутпарастӣ: Оқибатҳои парастиши бутҳои ботил

2. Ҳукми Худо: Оқибатҳои нофармонӣ аз Каломи Худо

1. Румиён 1:21-23 - Зеро ки гарчанде ки онҳо Худоро мешинохтанд, Ӯро ҳамчун Худо эҳтиром намекарданд ва ба Ӯ шукр намегуфтанд, балки дар тафаккури худ бехуда шуданд ва дилҳои аблаҳии онҳо тира шуд. Онҳо худро хирадманд гуфта, аблаҳ шуданд ва ҷалоли Худои ҷовидонаро ба суратҳое иваз карданд, ки ба одами миранда, паррандагон, ҳайвонот ва хазандагон шабоҳат доранд.

2. Забур 119:105 - Каломи Ту чароғ барои пойҳои ман ва нури роҳи ман аст.

Ваҳй 16:3 Ва фариштаи дуюм косаи худро бар баҳр рехт; ва он мисли хуни одами мурда мубаддал шуд, ва ҳар як ҷони зинда дар баҳр мурд.

Фариштаи дуюм косаи худро рехт ва баҳрро ба хуни мурда табдил дод ва ҳар як ҷони дар он бударо кушт.

1. Оқибатҳои рад кардани иродаи Худо - Ваҳй 16:3

2. Қудрати доварии Худо - Ваҳй 16:3

1. Ҳизқиёл 32:6 - «Бо хуни ту заминеро, ки ту шино мекунӣ, ҳатто то кӯҳҳо об хоҳам дод; ва дарёҳо аз шумо пур хоҳанд шуд».

2. Забур 46:3 - «Гарчанде ки обҳои он ғуррон ва изтироб мекунанд, гарчанде ки кӯҳҳо аз варами он ба ларза меоянд».

Ваҳй 16:4 Ва фариштаи сеюм косаи худро бар дарёҳо ва чашмаҳои об рехт; ва онҳо хун шуданд.

Фариштаи сеюм косаи худро ба рӯи дарёҳо ва чашмаҳои об рехт ва онҳоро ба хун табдил дод.

1. Қудрати ҳукми Худо

2. Аҳамияти об дар Китоби Муқаддас

1. Хуруҷ 7:17-21 - Мусо Нилро ба хун табдил дод

2. Забур 78:44 - Худо дарҳои обхезии осмонро мекушояд ва ба онҳо мисли хоки замин об дод

Ваҳй 16:5 Ва ман шунидам, ки фариштаи об мегӯяд: "Ту одил ҳастӣ, эй Худованд!

Фариштаи об Худоро барои адолати Ӯ дар доварӣ кардани бадкорон ҳамду сано мегӯяд.

1. Доварии одилонаи Худо - Баррасии аҳамияти адолати Худо дар ҳаёти мо.

2. Раҳмати Худо - Баҳси тарозуи раҳмат ва доварии Худо.

1. Румиён 3:23-24 - Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд ва бо файзи Ӯ ҳамчун тӯҳфа, ба василаи кафорате, ки дар Исои Масеҳ аст, сафед мешаванд.

2. Забур 145:17 - Худованд дар ҳама роҳҳои худ одил аст ва дар ҳама аъмоли худ меҳрубон аст.

Ваҳй 16:6 Зеро ки онҳо хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, ва Ту ба онҳо хун додӣ, то бинӯшанд; зеро онҳо сазоворанд.

Дар порча аз он сухан меравад, ки хуни авлиё ва анбиёро рехтаанд, ки чӣ гуна хуни нӯшиданашон дода шудааст, ки онҳо сазовори чунин ҷазо ҳастанд.

1. Аҳамияти адолат: Фаҳмидани адолати ҳукми Худо

2. Нархи таъқиб: Баррасии оқибатҳои зулм

1. Румиён 12:19 - "Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ интиқоми худро нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2. Забур 106:38 - «Онҳо хуни бегуноҳро рехтанд, хуни писарону духтарони худро, ки онҳоро ба бутҳои Канъон қурбонӣ карданд, ва замин бо хуни онҳо палид шуд».

Ваҳй 16:7 Ва ман шунидам, ки дигаре аз қурбонгоҳ мегӯяд: «Ҳамин тавр ҳам, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, довариҳои Ту ҳақ ва одилонаанд».

Ҳукмҳои Худо ҳақиқӣ ва одилонаанд.

1. Зиндагӣ дар ҳақиқати Худо: Фаҳмидани адолати ҳукмҳои Худо

2. Вафодории Худо: оромиш дар ҳукмҳои одилонаи Ӯ

1. Забур 19:9 - Тарси Худованд пок аст ва то абад пойдор аст; аҳкоми Худованд рост аст ва комилан одил аст.

2. Ишаъё 45:21 - Даъвои худро баён кунед ва баён кунед; бигзор онхо якчоя маслихат кунанд! Кӣ инро кайҳо гуфта буд? Кӣ онро аз қадим эълон кард? Оё ман, Худовандо, набудам? Ва ҷуз ман худои дигаре нест: Худои одил ва Наҷотдиҳанда. ҷуз ман ҳеҷ кас нест.

Ваҳй 16:8 Ва фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт; ва ба ӯ қудрат дода шуд, ки одамонро бо оташ месӯзонад.

Ҳукми Худо сахт ва одилона аст.

1: Мо набояд доварии Худоро сабукфикрона қабул кунем, балки ба ҷои он ки ба ҳаёти имондоре, ки мувофиқи иродаи Ӯст, зиндагӣ кунем.

2: Ҷазои Худо барои он аст, ки моро ба сӯи Ӯ бозгардонад ва ба мо хотиррасон созад, ки мо бояд тавба кунем ва ризоияти Ӯро талаб кунем.

1: Луқо 13:3 - Ба шумо мегӯям, не; лекин агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ ҳамин тавр ҳалок хоҳед шуд.

2: Румиён 2:5-6 - Аммо аз сабаби дили сангин ва тавбанакардаи худ, дар рӯзи ғазаб, вақте ки доварии одилонаи Худо ошкор мешавад, ғазаби худро барои худ ҷамъ мекунӣ.

Ваҳй 16:9 Ва одамон аз гармии азиме месӯхт ва ба исми Худо, ки бар ин балоҳо қудрат дорад, куфр мегуфтанд; ва тавба накарданд, то ки Ӯро ҷалол диҳанд.

Одамон аз гармии сахт сахт сӯхта буданд, вале то ҳол аз ҷалол додани Худо, ки қудрати боздоштани балоҳоро дорад, рад мекарданд.

1. Қудрати Худо: Чӣ гуна бояд шинохт ва ба он посух дод

2. Хатари саркашӣ аз тасбеҳи Худо

1. Румиён 1:21-22 - «Зеро ки онҳо Худоро мешинохтанд ҳам, Ӯро ҳамчун Худо ҷалол надоданд ва Ӯро шукр нагуфтаанд, балки тафаккури онҳо беҳуда ва дилҳои аблаҳии онҳо тира гашт».

2. Яъқуб 4:17 - "Бинобар ин, барои касе ки кори дурустро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст".

Ваҳй 16:10 Ва фариштаи панҷум косаи худро бар курсии ҳайвони ваҳшӣ рехт; ва салтанати Ӯ пур аз зулмот буд; ва забонҳои худро аз дард ғазиданд,

Фариштаи панҷум косаи худро ба курсии ҳайвони ваҳшӣ рехт, ки подшоҳии ӯ пур аз торикӣ ва дард шуд.

1. Нобудшавии ҳайвони ваҳшӣ ва оқибатҳои он

2. Қудрати Худо дар муқоиса бо қудрати ҳайвони ваҳшӣ

1. Юҳанно 3:19-20 - «Ва доварӣ ин аст: нур ба ҷаҳон омад, ва одамон торикиро аз рӯшноӣ дӯст медоштанд, зеро аъмоли онҳо бад буд. ба рӯшноӣ наояд, то ки корҳои ӯ фош нашаванд».

2. Дониёл 7:11-12 - "Он гоҳ ман аз садои суханони бузурге, ки шох мегуфт, нигоҳ кардам. Ва ҳангоме ки ман дидам, ҳайвони ваҳшӣ кушта шуд, ва ҷасадаш несту нобуд карда шуд, то дар оташ сӯзонда шавад. Боқимондаи даррандагон бошад, ҳукмронии онҳо гирифта шуд, аммо умри онҳо як мавсим ва замоне дароз шуд».

Ваҳй 16:11 Ва ба Худои осмон ба сабаби дардҳо ва захмҳояшон куфр гуфтанд ва аз аъмоли худ тавба накарданд.

Мардум ба дарду захмҳои зиёд нигоҳ накарда, аз корҳои худ тавба накарданд ва ба Худои осмон куфр мегуфтанд.

1. Тавба кунед ё нобуд шавед: Оқибатҳои рад кардани тавба

2. Раҳмат ва раҳмати Худо бо вуҷуди саркашии мо

1. Луқо 13:3–5, «Ба шумо мегӯям, не! Аммо агар тавба накунед, ҳамаи шумо низ нобуд хоҳед шуд».

2. Румиён 5:8, «Аммо Худо муҳаббати Худро нисбати мо бо ин нишон медиҳад: Ҳангоме ки мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд».

Ваҳй 16:12 Ва фариштаи шашум косаи худро бар дарёи бузурги Фурот рехт; ва оби он хушк шуд, то ки роҳи подшоҳони шарқ омода шавад.

Фариштаи шашум косаи худро ба дарёи Фурот рехт ва онро хушк кард, то ки роҳро барои подшоҳони шарқ омода созад.

1: Худо Ҳоким аст ва Ӯ қодир аст, ки дар биёбон роҳе созад.

2: Ҷустуҷӯи қувват ва роҳнамоии Худо дар замонҳои душвор.

1: Ишаъё 43:19 - «Инак, ман кори нав мекунам; Акнун он берун меояд, оё дарк намекунед? Дар биёбон роҳ хоҳам сохт ва дар биёбон дарёҳо.

2: Ишаъё 41:10 - «Натарс, зеро ки Ман бо ту ҳастам; хавотир нашав, зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод, ба ту ёрӣ хоҳам дод, Туро бо дасти рости худ дастгирӣ хоҳам кард».

Ваҳй 16:13 Ва ман дидам, ки се рӯҳи нопок мисли қурбоққаҳо аз даҳони аждаҳо ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ ва аз даҳони пайғамбари козиб мебароянд.

Аждаҳо, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб се рӯҳи нопокро мисли қурбоққа раҳо карданд.

1: Мо бояд аз таъсири бадӣ, ки тавассути шахсони нобовар пайдо шуда метавонад, эҳтиёт бошем.

2: Мо бояд аз хатарҳои фиреб ва сарчашмаҳои таълимоти бардурӯғ огоҳ бошем.

1: Эфсӯсиён 6:12 - Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун мубориза мебарем, балки бар зидди ҳокимон, бар зидди ҳукуматдорон, бар зидди қудратҳои кайҳонӣ бар ин торикии ҳозира, бар зидди қувваҳои рӯҳии шарир дар ҷойҳои осмонӣ мубориза мебарем.

2:1 Петрус 5:8 - Ҳушёр бошед; ҳушёр бошед. Рақиби шумо иблис мисли шери ғуррон давида, касеро меҷӯяд, то бихӯрад.

Ваҳй 16:14 Зеро ки онҳо рӯҳҳои иблисҳо мебошанд, ки мӯъҷизаҳо ба амал меоранд, ки ба назди подшоҳони замин ва тамоми ҷаҳон мераванд, то ки онҳоро дар ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ ҷамъ кунанд.

Арвоҳи шайтонҳо мӯъҷизаҳо эҷод мекунанд, то подшоҳони рӯи замин ва тамоми ҷаҳонро ба ҷанги рӯзи бузурги Худои Қодири Мутлақ гирд оваранд.

1. Ба мӯъҷизаҳои шайтон фирефта нашавед, зеро онҳо ба ҳалокат мебаранд.

2. Мо бояд ба рӯзи бузурги Худованди мутаъол омода бошем ва дар муқобили фиреби шайтон устувор бошем.

1. Эфсӯсиён 6:10-17 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед муқобили макрҳои иблис истода бошед.

2. 2 Қӯринтиён 11:14 - Зеро ҳатто Шайтон худро ҳамчун фариштаи нур пинҳон мекунад.

Ваҳй 16:15 Инак, ман мисли дузд меоям. Хушо касе ки бедор аст ва либоси худро нигоҳ медорад, мабодо бараҳна роҳ равад, ва расвоии ӯро набинанд.

Исои Масеҳ ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки либоси худро тамошо мекунанд ва нигоҳ медоранд, баракат хоҳанд ёфт, ва онҳое, ки не, шарманда хоҳанд шуд.

1. «Баракати тоат: Нигоҳ доштани худро дар ҷаҳони норавшан»

2. "Ваъдаи муҳофизат: ҳушёр мондан дар ҳаёти мӯътамад"

1. Матто 24:43 - "Аммо инро дарк кунед: агар соҳиби хона медонист, ки дузд дар кадом соат меояд, намегузошт, ки хонааш дарояд."

2. Масалҳо 6:27 - "Одам метавонад дар паҳлӯи синааш оташ бардорад ва либосаш сӯзонда нашавад?"

Ваҳй 16:16 Ва онҳоро дар ҷое ҷамъ кард, ки ба забони ибронӣ Ҳармиҷидӯн ном дошт.

Дар Ваҳй 16:16 гуфта мешавад, ки Худо одамонро ба ҷое, ки Ҳармиҷидӯн ном дорад, ҷамъ хоҳад кард.

1. Омадани Ҳармиҷидӯн: Он чизе ки шумо бояд донед

2. Тайёрӣ ба Ҳармиҷидӯн: Нақшаи Худо барои охирзамон

1. Ишаъё 34:1-17 - Доварии Худо бар халқҳо

2. Юил 3:2 - Худо халқҳоро барои ҷанг дар водии Еҳӯшофот ҷамъ мекунад

Ваҳй 16:17 Ва фариштаи ҳафтум косаи худро ба ҳаво рехт; ва овози баланде аз маъбади осмон аз тахт баромад, ки мегуфт: «Иҷро шуд».

Фариштаи ҳафтум косаи худро ба ҳаво рехт, ва овози бузурге аз тахти осмон эълон кард, ки ин кор анҷом ёфт.

1. Қудрати Овози Худо - Омузиши эътибори Каломи Худо

2. Маънои он анҷом шуд - Фаҳмидани он, ки комилан тамом шудан чӣ маъно дорад

1. Забур 29:3-4 - Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мекунад, Худованд бар обҳои бисьёр. Овози Худованд пурқувват аст; овози Худованд пур аз азамат аст.

2. Ишаъё 40:8 - Алаф пажмурда мешавад, гул пажмурда мешавад, аммо каломи Худои мо то абад устувор хоҳад буд.

Ваҳй 16:18 Ва садоҳо ва раъдҳо ва барқҳо ба амал омаданд; ва заминҷунбии азиме ба вуқӯъ омад, ки аз замони мавҷудияти одамон дар рӯи замин набуд, заминҷунбии азим ва он қадар бузург.

Замин заминҷунбии бесобиқаро аз сар гузаронд.

1: Худо назорат мекунад, ҳатто вақте ки харобшавӣ ва бесарусомонӣ вуҷуд дорад.

2: Дар миёни бесарусомонӣ, Худо то ҳол бо мост.

1: Ишаъё 28: 2 «Инак, Худованд як қудратманд ва тавоно дорад; мисли тӯфони жола, тӯфони харобкунанда, мисли тӯфони обҳои пурқувват ва пуроб, онҳоро бо дасти Худ ба замин мепартояд».

2: Ишаъё 43:2 «Вақте ки ту аз об мегузарӣ, Ман бо ту хоҳам буд; ва аз дарёҳо аз шумо нахоҳанд рафт. Ҳангоме ки аз миёни оташ мегузарӣ, сӯхта нахоҳӣ шуд ва шӯъла туро намесузонад».

Ваҳй 16:19 Ва шаҳри бузург ба се қисм тақсим шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтид; ва Бобили бузург ба ҳузури Худо ба ёди Худо омад, то ки косаи шароби хашми ғазаби Худро ба вай бидиҳад.

Шаҳри бузург ба се қисм тақсим шуд ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтиданд ва Бобил аз ҷониби Худо ба ёд оварда шуд, ки косаи ғазаби Худро ба вай дод.

1. Ғазаби Худо: Фаҳмидани доварии Бобил

2. Душмани дарун: Дарки хатари кибру тамаъ

1. Ишаъё 13:9-11 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ҳам бо ғазаб ва ҳам хашми шадид, то заминро хароб кунад; ва Ӯ гуноҳкоронро аз он нест хоҳад кард.

10 Зеро ки ситораҳои осмон ва бурҷҳои он равшании худро нахоҳанд дод: ҳангоми баромадани ӯ офтоб тира хоҳад шуд, ва моҳ равшании худро равшан нахоҳад кард.

11 Ва Ман ҷаҳонро барои шарорaташон ҷазо хоҳам дод, ва шарионро барои шарорaташон; ва такаббури мағруронро қатъ хоҳам кард, ва такаббури даҳшатоваронро паст хоҳам кард.

2. Ирмиё 25:15-17 - Зеро ки Худованд Худои Исроил ба ман чунин мегӯяд; Косаи майи ин ғазабро ба дасти ман бигир, ва ҳамаи халқҳоеро, ки туро назди онҳо мефиристам, бинӯшон.

16 Ва аз шамшере ки Ман ба миёни онҳо мефиристам, бинӯшанд ва ба ҳаяҷон меоянд ва девона хоҳанд шуд.

17 Он гоҳ ман косаро ба дасти Худованд гирифта, тамоми халқҳоро, ки Худованд маро ба назди онҳо фиристода буд, нӯшондам.

Ваҳй 16:20 Ва ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо ёфт нашуд.

Вақте ки фариштаи ҳафтум косаи ғазаби худро рехт, ҷазираҳо ва кӯҳҳо нопадид шуданд.

1. Ғазаби Худованд: Вақте ки фариштаи ҳафтум косаи худро рехт

2. Ҷазираҳо ва кӯҳҳои нопадид: Нишонаи ҳукми Худо

1. Ишаъё 13:9-13 - Инак, рӯзи Худованд меояд, ки золим, бо ғазаб ва хашми шадид, то заминро ба харобазор табдил диҳад ва гуноҳкорони онро аз он нест кунад.

2. Ишаъё 24:1-6 - Худованд заминро холӣ ва хароб хоҳад кард, ва онро чаппа карда, сокинони онро пароканда хоҳад кард.

Ваҳй 16:21 Ва жолаи азиме аз осмон бар сари одамон борид, ҳар санг ба вазни як талант; ва одамон аз балои жола Худоро дашном доданд; зеро ки балои он бағоят бузург буд.

Аз осмон жолаи бениҳоят калон борид, ки одамон ба сабаби сахтии худ Худоро куфр гӯянд.

1. Қудрати Худо: Бузургии жола дар Ваҳй 16:21

2. Оқибати куфр: Чаро одамон дар Ваҳй 16:21 куфр мегуфтанд

1. Забур 18: 12-14 - Ӯ тирҳои худро парронд ва душманонро пароканда кард, баркҳои бузурги барқ ва онҳоро несту нобуд кард. Аз танбеҳи ту, эй Худованд, аз нафаси бинии ту водиҳои баҳр ошкор шуданд ва пояҳои замин холӣ шуданд.

2. Айюб 38:22-23 - «Оё шумо ба анборҳои барф даромадед ё анборҳои жоларо дидаед, ки ман онҳоро барои рӯзҳои душворӣ, барои рӯзҳои ҷанг ва ҷанг захира мекунам?

Ваҳй 17 боби ҳабдаҳумин китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба тавсиф ва доварии зани пурасрор бо номи Бобили Бузург ва ҳайвони ваҳшие, ки вай савор мешавад, тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Юҳанно дар Рӯҳ бурда мешавад, то занеро дид, ки бар ҳайвони арғувонӣ нишастааст, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад. Зан либоси боҳашамат дар бар карда, бо тилло, сангҳои қиматбаҳо ва марворид оро ёфтааст (Ваҳй 17:3-4). Вай косаи тиллои пур аз чизҳои зиштро дар даст дорад ва дар пешонии худ навиштааст: «Асрор, эй Бобили Бузург, модари фоҳишаҳо ва зиштҳои замин» (Ваҳй 17:5). Зан як шаҳри бузургест, ки бар подшоҳон ва халқҳо ҳукмронӣ мекунад.

Сархати 2: Фаришта ба Юҳанно мефаҳмонад, ки ҳафт калла ҳам ҳафт кӯҳеро, ки зан дар болои онҳо менишинад, яъне рамзи қудрати сиёсӣ ва ҳафт подшоҳ ё салтанат аст. Панҷ нафар афтодаанд, яке ҳоло ҳукмронӣ мекунад, ва дигаре ҳанӯз дар муддати кӯтоҳе нест, то нобуд шавад (Ваҳй 17:9-11). Даҳ шох даҳ подшоҳро ифода мекунад, ки дар тӯли як соат дар баробари ҳайвони ваҳшӣ қудрат хоҳанд гирифт. Онҳо бар зидди Худо ҷанг хоҳанд кард, вале дар ниҳоят аз ҷониби Ӯ мағлуб хоҳанд шуд (Ваҳй 17:12-14).

Параграфи 3: Фаришта минбаъд ошкор мекунад, ки ин подшоҳон бар зидди Бобил, яъне зан, бармегарданд ва ӯро комилан несту нобуд мекунанд. Худо дар дилҳои онҳо қарор медиҳад, ки нияти Худро амалӣ созад, то ки онҳо аз ин низоми бардурӯғ нафрат кунанд (Ваҳй 17:16-18). Боби мазкур бо тасвир кардани он, ки чӣ тавр ин шаҳри бузург – Бобил – ҳамчун таҷассуми бадӣ доварӣ карда мешавад, анҷом меёбад. Он фасоди рӯҳонӣ, бутпарастӣ, бадахлоқӣ, истисмори иқтисодӣ ва таъқиб алайҳи имондоронро ифода мекунад. Ҳалокати он маънои доварии Худоро бар ҳамаи системаҳое, ки ба Ӯ муқобилат мекунанд, ифода мекунад.

Хулоса, дар боби ҳабдаҳуми Ваҳй зани пурасрор бо номи Бобили Бузург шинос мешавад, ки рамзи шаҳри бузурге аст, ки бар подшоҳон ва халқҳо ҳукмронӣ мекунад. Вай дар болои ҳайвони арғувонӣ нишастааст, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад. Дар ин боб нишон дода шудааст, ки зан фасоди рӯҳонӣ буда, шаклҳои гуногуни бадро тағассум мекунад. Фаришта рамзи ҳафт сар, кӯҳҳо, подшоҳон ва шоҳҳоро мефаҳмонад, ки сохторҳои қудрати сиёсии зидди Худоро нишон медиҳад.

Дар ниҳоят, ин системаҳо бар зидди Бобил бармегарданд ва бо роҳбарии Худо вайро несту нобуд мекунанд. Ин боб доварии Худоро бар бадӣ таъкид мекунад ва табиати фиребандаи қудратҳои ҷаҳониро, ки ба ҳукмронии Худо мухолифат мекунанд, фош мекунад.

Ваҳй 17:1 Ва яке аз ҳафт фариштае, ки ҳафт шиша дошт, омада, бо ман сухан ронда, гуфт: «Ба ин ҷо биё». Ман ба ту доварии фоҳишаи бузургро, ки бар обҳои бисьёр нишастааст, нишон хоҳам дод:

Фариштае бо муаллифи Ваҳй сухан гуфта, ба ӯ мегӯяд, ки биё ва доварии фоҳишаи бузургро, ки бар обҳои зиёд нишастааст, бубинад.

1. Ҳақиқат ва оқибатҳои бутпарастӣ

2. Ҷиддияти зинои рӯҳонӣ

1. Ишаъё 1:21–23

2. Ҳизқиёл 16:15–43

Ваҳй 17:2 Подшоҳони замин бо онҳо зино кардаанд, ва сокинони замин аз шароби зинои вай маст шудаанд.

Подшоҳони рӯи замин бо як мавҷуди шарир зинои рӯҳонӣ карда, сокинони заминро аз таъсири он маст мекунанд.

1. Хатари зинои рӯҳонӣ

2. Таъсири масткунандаи гуноҳ

1. Яъқуб 1:14-15 - «Аммо ҳар кас вақте ба васваса дучор мешавад, ки ба васвасаи ҳаваси худ фирефта мешавад. Пас ҳавас, вақте ки ҳомила шуд, гуноҳро ба вуҷуд меорад ва гуноҳ, вақте ки ба воя расидааст, маргро ба вуҷуд меорад».

2. Масалҳо 23:29-35 - «Вой ба кист? Кӣ ғам дорад? Кӣ ҷанҷол дорад? Кӣ шикоят дорад? Кӣ бе сабаб захм дорад? Кӣ сурхии чашм дорад? Онон, ки дар шароб дер мемонанд; онхое, ки барои озмудани шароби омехта мераванд. Ба май нигоҳ накун,

ки сурх аст, Чун дар коса медурахшад ва ҳамвор фурӯ равад. Дар охир чун мор мегазад ва чун андӯх мегазад. Чашмони ту чизҳои аҷоибро хоҳанд дид, ва дилат чизҳои каҷро баён мекунад».

Ваҳй 17:3 Пас, ӯ маро дар рӯҳ ба биёбон бурд; ва ман занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии арғувонӣ менишаст, ки пур аз номҳои куфр ва дорои ҳафт калла ва даҳ шох дорад.

Юҳанно дар рӯъё ба биёбон бурда мешавад ва дар он ҷо занеро мебинад, ки савори ҳайвони арғувонӣ дорад, ки ҳафт калла ва даҳ шохи пур аз номҳои куфр дорад.

1. Хатарҳои бутпарастӣ: Имтиҳони Ваҳй 17

2. Куфр ва ибодати дурӯғ: Огоҳӣ аз Ваҳй 17

1. Забур 97:7 (KJV): "Ҳайрон мешаванд ҳамаи онҳое ки ба бутҳои кандакорӣ хизмат мекунанд, ки бо бутҳо фахр мекунанд: Ӯро саҷда кунед, эй ҳамаи худоён."

2. Румиён 1: 21-25 (KJV): "Азбаски онҳо Худоро шинохтанд, Ӯро на ҳамчун Худо ҷалол доданд ва на шукргузорӣ карданд, балки дар хаёлоти худ беҳуда шуданд ва дили аблаҳи онҳо тира шуд. доно шуданд, онҳо аблаҳ шуданд, Ва ҷалоли Худои бефаноро ба ҳайкате табдил доданд, ки ба одами фосид ва паррандагон, ва чорпоён ва ҳайвоноти хазанда монанд карда шудааст, бинобар ин Худо онҳоро низ ба василаи ҳавасҳои дилашон ба нопокӣ таслим кард. , то бадани худро дар миёни худ хор кунанд: Он ки ҳақи Худоро ба дурӯғ табдил дод ва ба махлуқ бештар аз Офаридгоре, ки то абад муборак аст, парастиш ва хидмат кард.

Ваҳй 17:4 Ва зан либоси арғувон ва арғувонӣ дошт, ва бо тилло ва сангҳои қиматбаҳо ва марворид ороиш ёфта буд, ва дар даст косаи тиллоӣ пур аз корҳои зишт ва ифлосии зино дошт;

Зан дар тан либоси боҳашамат ва ҷавоҳирот дошт ва дар даст косаи гуноҳҳояшро дошт.

1. Ботил аз нафси дунё

2. Хатари бутпарастӣ

1. Яъқуб 4:4 - "Эй зинокорон, оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост?

Бинобар ин ҳар касе, ки дӯсти ҷаҳонро ихтиёр кунад, душмани Худо мешавад."

2. 1 Юҳанно 2:15-17 - "Ҷаҳон ё чизеро дар ҷаҳон дӯст надоред. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббат ба Падар дар онҳо нест. Зеро ки ҳама чиз дар ҷаҳон аст: ҳаваси ҷисм ва ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагӣ на аз Падар, балки аз ҷаҳон аст; ҷаҳон ва ҳавасҳои он гузарон аст, лекин ҳар кӣ иродаи Худоро ба ҷо меоварад, то абад зинда мемонад».

Ваҳй 17:5 Ва бар пешонии вай номе навишта шуда буд: «АСРОР, БАВИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ фоҳишагон ва бадкирдориҳои рӯи замин».

Ваҳй 17:5 дар бораи зане сухан меравад, ки дар пешониаш номи пурасрор навишта шудааст, ки он "Бобили бузург, Модари фоҳишаҳо ва зиштҳои замин" аст.

1. Асрори Бобули бузург: Таҳқиқи моҳияти ин ном

2. Нафратовари замин: Тадқиқот дар бораи таъсири Бобил ба ҷаҳон

1. Масалҳо 7:6-27 - Маслиҳат барои канорагирӣ аз зани зинокор

2. Ишаъё 47:1-15 - Доварии Бобил барои такаббур ва ғурури он

Ваҳй 17:6 Ва ман он занро дидам, ки аз хуни муқаддасон ва аз хуни шаҳидони Исо маст аст; ва ӯро дида, дар ҳайрат афтодам.

Зан дар Ваҳй 17 дида мешавад, ки аз хуни муқаддасон ва шаҳидони Исо маст аст.

1. Қудрати Масеҳ: Чӣ тавр муқаддасон ва шаҳидон ба мо роҳ нишон медиҳанд

2. Азоб ва ранҷу азоб: Нигоҳе ба хуни авлиё ва шаҳидон

1. Румиён 8:17-19 - Зеро ки мо ворисони Масеҳ ҳастем, агар бо Ӯ уқубат кашем, то ки бо Ӯ ҷалол ёбем.

2. Ибриён 12:1-3 - Аз ин рӯ, азбаски мо бо чунин абри бузурги шоҳидон иҳота шудаем, биёед аз ҳар вазн ва гуноҳе, ки ба ин қадар сахт часпида аст, халос шавем ва биёед бо субот дар мусобиқае, ки дар пеш гузошта шудааст, давем. мо.

Ваҳй 17:7 Ва фаришта ба ман гуфт: «Чаро дар ҳайрат мондӣ? Ман ба ту сирри зан ва ҳайвони ваҳшиеро, ки ӯро мебардорад,, ки ҳафт калла ва даҳ шох дорад, мегӯям.

Ин порча ҳуввияти мармузи зан ва ҳайвони ваҳшӣ бо ҳафт сар ва даҳ шохро ошкор мекунад.

1. Кушодани асрори Худо: Фаҳмидани аҳамияти Ваҳй 17:7

2. Қувваи Ваҳй: Кушодани ҳадафи Худо дар ҳаёти мо

1. Ишаъё 25:1 - «Эй Худованд, Ту Худои ман ҳастӣ; Туро сарбаланд хоҳам кард; Номи Туро ситоиш хоҳам кард, зеро ки ту корҳои аҷоиб, нақшаҳои аз қадим, содиқ ва боэътимод сохтай».

2. Забур 25:14 - «Сирри Худованд бо касонест, ки аз Ӯ метарсанд, ва Ӯ аҳди Худро ба онҳо нишон хоҳад дод».

Ваҳй 17:8 Ҳайвони ваҳшие ки ту дидӣ, буд ва нест; ва аз чоҳ берун баромада, ба ҳалокат хоҳанд рафт; ва сокинони рӯи замин дар ҳайрат хоҳанд монд, ки номҳояшон аз ибтидои олам дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, ҳангоме ки онҳо ҳайвони ваҳшии мавҷудбударо мебинанд, ва нест ва ҳоло ҳам ҳаст.

Ҳайвони ваҳшие, ки Юҳанно дар китоби Ваҳй дида буд, аз чоҳи бетаҳ бархост ва ба онҳое, ки номашон дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, дида, онҳоро ба ҳайрат меорад.

1. "Ҳайвони ваҳшие, ки буд ва ҳоло нест"

2. «Аҷоиби ҳайвони ваҳшӣ».

1. Дониёл 7:7-8, «Баъд аз ин ман дар рӯъёҳои шаб дидам, ва инак ҳайвони чорумро дидам, ки даҳшатнок ва даҳшатнок ва бағоят қавӣ буд; ва дандонҳои азими оҳанин дошт: хӯрда ва пора-пора мекард, ва боқимондаро бо пойҳои он мӯҳр мезад; ва он даҳ шох дошт. Ман шохҳоро дидам, ва инак, дар миёни онҳо шохи дигаре пайдо шуд, ки дар пеши онҳо се шохи аввалини решаканшуда буданд; ва инак, дар ин шох чашмҳо мисли чашмони одам буданд, даҳон чизҳои бузургро баён мекунад ».

2. Эфсӯсиён 1:4, «Чунон ки Ӯ моро пеш аз офариниши ҷаҳон дар Ӯ баргузид, то ки мо дар муҳаббат дар пеши Ӯ муқаддас ва беайб бошем».

Ваҳй 17:9 Ва ин аст ақле, ки ҳикмат дорад. Ҳафт калла ҳафт кӯҳест, ки зан бар онҳо нишастааст.

Ҳафт калла дар Ваҳй 17:9 ҳафт кӯҳест, ки зан дар болои онҳо нишастааст.

1. Кӯҳҳои Ваҳй: Омӯзиши Ваҳй 17:9

2. Ҳикмат дар китоби Ваҳй: Чӣ гуна бояд роҳнамоии Худоро пайдо кард

1. Забур 125:1 - «Касоне ки ба Худованд таваккал мекунанд, мисли кӯҳи Сион ҳастанд, ки онро ҷунбондан мумкин нест, балки то абад боқӣ мемонад».

2. Ишаъё 12:2 - «Инак, Худо наҷоти ман аст; Ман боварӣ хоҳам кард ва наметарсам; зеро ки Худованд Худо қуввати ман ва суруди ман аст; Ӯ низ наҷоти ман шудааст».

Ваҳй 17:10 Ва ҳафт подшоҳ ҳастанд: панҷ нафар афтодаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; ва ҳангоме ки ӯ меояд, бояд як фосилаи кӯтоҳро давом диҳад.

Ин порчаи Ваҳй 17:10 дар бораи ҳафт подшоҳ нақл мекунад, ки панҷтои онҳо аллакай афтодаанд, яке зинда аст ва дигаре ҳанӯз наомадааст ва ӯ танҳо барои муддати кӯтоҳ ҳукмронӣ хоҳад кард.

1. Гузариши қудрати инсонӣ: Чӣ гуна мо бояд дар партави номукаммалии худ зиндагӣ кунем

2. Подшоҳии Худо: таваккал ба Худованд барои сулҳу тасаллии пойдор

1. Ишаъё 40:6-8 - "Ҳама одамон мисли алафанд, ва тамоми ҷалоли онҳо мисли гулҳои саҳро аст; алаф хушк мешавад ва гулҳо мерезанд, аммо каломи Худои мо то абад пойдор аст".

2. Яъқуб 4:14 - "Чаро шумо ҳатто намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Зиндагии шумо чист? Ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешавад ва баъд аз байн меравад."

Ваҳй 17:11 Ва ҳайвони ваҳшие ки буд ва нест, ҳаштум аст ва аз ҳафт нафар аст ва

ба ҳалокат меравад.

Ҳайвони ваҳшие, ки буд ва нест, ҳаштум аст ва аз ҳафт нафар аст ва ба ҳалокат меравад.

1. Ҳайвони ваҳшӣ ва ҳалокат: Фаҳмидани аҳамияти Ваҳй 17:11

2. Ҳайвони ҳаштум: Омӯзиши Ваҳй 17:11

1. Матто 25:41 — «Он гоҳ Ӯ ба онҳое ки дар тарафи чапаш ҳастанд, хоҳад гуфт: "Эй лаънатҳо, аз ман дур шавед, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ муҳайё шудааст, равед"».

2. Дониёл 7:11 — «Ман аз садои суханони бузурге, ки шох мегуфт, нигоҳ кардам. Ва ҳангоме ки ман дидам, ҳайвони ваҳшӣ кушта шудааст, ва ҷасадаш несту нобуд карда шуда, ба оташ супурда шудааст».

Ваҳй 17:12 Ва даҳ шохе ки ту дидӣ, даҳ подшоҳест, ки то ҳол салтанате нагирифтаанд; балки як соат бо ҳайвони ваҳшӣ ҳамчун подшоҳон қудрат гиред.

Ин порча даҳ подшоҳро тасвир мекунад, ки то ҳол салтанат нагирифтаанд, аммо дар тӯли як соат дар баробари ҳайвони ваҳшӣ ҳамчун подшоҳон қудрат мегиранд.

1. Қудрати Подшоҳон: Фаҳмидани он ки гирифтани ҳокимият чӣ маъно дорад

2. Табиати муваққатии ҳокимият: чӣ гуна ҳокимияти Худо олӣ ҳукмронӣ мекунад

1. Дониёл 7:17-18 - «Ин ҳайвонҳои бузург, ки чор нафаранд, чор подшоҳ мебошанд, ки аз замин пайдо мешаванд. Аммо муқаддасони Ҳаққи Таоло салтанатро ба даст хоҳанд гирифт ва салтанатро то абад, то абад ва то абад соҳиб хоҳанд шуд».

2. Румиён 13:1-2 - «Бигзор ҳар як ҷон ба қудратҳои болотар итоат кунад. Зеро ки қудрате ҷуз аз Худо нест: қудратҳо аз ҷониби Худо муқаррар шудаанд. Пас, ҳар кӣ ба қудрат муқобилат кунад, ба амри Худо мухолифат мекунад;

Ваҳй 17:13 Инҳо як ақида доранд ва қувват ва қуввати худро ба ҳайвони ваҳшӣ хоҳанд дод.

Одамони як-фикр куввa ва кувваи худро ба хайвон медиханд.

1. Қувваи ваҳдат - чӣ гуна мо метавонем бо таслим кардани қудрат ва қувваи шахсии худ ба кори умумӣ ба дастовардҳои бузург ноил гардем.

2. Ҳайвони даруни мо - чӣ гуна таслим шудан ба хоҳишҳои худхоҳонаи мо метавонад ба суқути мо оварда расонад.

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. Матто 6:24 - «Ҳеҷ кас ба ду оғо хизмат карда наметавонад, зеро ё аз яке нафрат карда, дигареро дӯст медорад, ё ба яке бахшида шуда, дигареро хор хоҳад дид. Шумо наметавонед ба Худо ва пул хизмат кунед».

Ваҳй 17:14 Онҳо бо Барра ҷанг хоҳанд кард, ва Барра онҳоро мағлуб хоҳад кард, зеро ки Ӯ Худованди оғоён ва Подшоҳи подшоҳон аст;

Барра ҳамаи душманонро мағлуб хоҳад кард, зеро Ӯ Худованди оғоён ва Подшоҳи подшоҳон аст, ва онҳое ки бо Ӯ ҳастанд, даъватшуда, интихобшуда ва мӯътамад мебошанд.

1: Ҳеҷ қудрате бузургтар аз Парвардигори мо нест ва онон, ки аз Ӯ пайравӣ мекунанд, ба ҳифозати Ӯ итминон доранд.

2: «Парвардигори мо Парвардигори худоён ва Подшоҳи подшоҳон аст ва онон, ки аз ӯ пайравӣ мекунанд, даъватшуда, баргузида ва мӯъминанд.

1: Ишаъё 41:10 - Натарс; зеро ки Ман бо ту ҳастам; ҳаросон нашав; зеро ки Ман Худои ту ҳастам; Туро қувват хоҳам дод; Оре, ман ба ту ёрӣ хоҳам дод; Оре, ман туро бо дасти рости адолати худ дастгирӣ хоҳам кард.

2: Еҳушаъ ибни Нун 1:9 - Оё ман ба ту амр накардаам? Қавӣ ва далер бошед; натарс ва ҳаросон нашав, зеро ки Худованд Худои ту ба ҳар ҷое ки биравӣ, бо туст.

Ваҳй 17:15 Ва ӯ ба ман гуфт: «Обҳое ки ту дидӣ, дар он ҷое ки фоҳиша нишастааст, қавмҳо ва мардумон, ва қавмҳо ва забонҳо мебошанд».

Обҳое, ки дар Ваҳй 17:15 дида мешаванд, рамзи халқҳо, мардумон, миллатҳо ва

забонҳои гуногуни ҷаҳон мебошанд.

1. Раҳмати Худо ба ҳама мерасад: Мулоҳиза дар бораи Ваҳй 17:15

2. Фаҳмидани фарҳангҳои гуногун: Омӯзиши Ваҳй 17:15

1. Забур 86:9 - Ҳама халқҳое, ки Ту офаридай, омада, пеши Ту саҷда хоҳанд кард, эй Худованд; номи Туро ҷалол хоҳанд дод.

2. Аъмол 17:26 - Аз як одам тамоми халқҳоро ба вуҷуд овард, то ки онҳо дар тамоми замин сокин шаванд; ва замонҳои таъйиншудаи онҳоро дар таърих ва сарҳади сарзаминҳои онҳоро қайд кард.

Ваҳй 17:16 Ва даҳ шохе, ки ту бар ҳайвони ваҳшӣ дидӣ, аз фоҳиша нафрат хоҳанд кард, ва вайро харобу бараҳна хоҳанд кард, ва гӯшти ӯро хоҳанд хӯрд, ва дар оташ сӯзонанд.

Даҳ шохи ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат карда, ӯро несту нобуд хоҳанд кард, гӯшти вайро мехӯрад ва дар оташ месӯзонад.

1. Нафрати ҳақиқӣ аз оқибатҳои гуноҳ ва ҳалокати он сарчашма мегирад.

2. Ҳаёти мо зудгузар аст ва аъмоли мо оқибат дорад.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои бепули Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Яъқуб 4:14 - Аммо шумо намедонед, ки фардо чӣ меорад. Ҳаёти шумо чист? Зеро ту тумане ҳастӣ, ки андаке пайдо мешаваду баъд аз байн меравад.

Ваҳй 17:17 Зеро ки Худо дар дилҳои онҳо гузоштааст, ки иродаи Ӯро ба ҷо ованд, ва мувофиқат кунанд ва салтанати худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то даме ки суханони Худо ба амал ояд.

Ба ҳайвони ваҳшӣ бар салтанатҳо қудрат дода мешавад, то даме ки иродаи Худо иҷро шавад.

1. Фаҳмидани қудрат ва иродаи олии Худо

2. Муҳимияти итоат ба хости Худо

1. Матто 6:10 - «Подшоҳии Ту биёяд, иродаи Ту, чунон ки дар осмон аст, дар замин ҳам ба амал ояд».

2. Яъқуб 4:7 - "Пас, ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

Ваҳй 17:18 Ва зане ки ту дидӣ, он шаҳри бузургест, ки бар подшоҳони замин ҳукмронӣ мекунад.

Зане дар рӯъё рамзи шаҳри бузургест, ки бар подшоҳони рӯи замин ҳукмронӣ мекунад.

1: Ҳукмронии Худо бар халққо

2: Бартарии калисо

1: Дониёл 7:27 - Ва салтанат ва салтанат ва бузургии Малакути зери тамоми осмон ба қавми муқаддасони Ҳаққи Таоло дода хоҳад шуд, ки салтанати онҳо подшоҳии абадӣ аст, ва ҳамаи салтанатҳо ба онҳо хизмат хоҳанд кард. ва ба ӯ итоат кунед.

2: Забур 2:10-12 - Пас, акнун, эй подшоҳон, хирадманд бошед, эй доварони замин, таълим гиред. Бо тарс ба Худованд хизмат кунед, ва бо ларзон шодӣ кунед. Писарро бибӯсед, то ки ӯ хашмгин нашавад, ва шумо аз роҳ нобуд шавед, вақте ки ғазаби Ӯ андаке аланга зад. Хушо ҳамаи онҳое ки ба Ӯ таваккал мекунанд.

Ваҳй 18 боби ҳаждаҳумин китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба суқут ва доварии Бобили Бузург нигаронида шудааст, ки рамзи системаи фосид ва бутпарастонаест, ки ба Худо муқобилат мекунад.

Сархати 1: Боб аз он оғоз мешавад, ки фариштае аз осмон фуруд меояд ва бо овози пурқувват эълон мекунад, ки Бобил афтид. Ин эълон ҳалокати ӯро эълон мекунад ва эълон мекунад, ки вай макони девҳо, паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар паррандаи нопок шудааст (Ваҳй 18:2). Халқҳо бо ҷодугарӣ, бадахлоқӣ ва истисмори иқтисодии вай фирефта шуданд (Ваҳй 18:3). Овози дигаре аз осмон халқи Худоро даъват мекунад, ки аз Бобил берун оянд, то дар гуноҳҳои вай иштирок накунанд ва дар балоҳои вай шарик нашаванд (Ваҳй 18:4-5).

Параграфи 2: Дар боб сарват ва айшу ҳашамати бузурге, ки бо Бобил алоқаманд аст, тасвир мекунад. Тоҷирон барои ҳалокати вай ғамгин мешаванд, зеро дигар ҳеҷ кас моли онҳоро намехарад, масалан, тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, матоъҳои хуб, ҳанут, шароб, равған, чорво, ғуломон ва ҳатто ҷонҳои одамиро (Ваҳй 18:11-13). Онҳо аз фоидаи аз даст рафтаи худ афсӯс мехӯранд, вақте шоҳиди он ҳастанд, ки дуд аз шаҳри сӯхта мебарояд (Ваҳй 18:15-19).

Сархати 3: Дар осмон аз доварии Бобил шодӣ ба вуҷуд меояд. Фариштаи санги пурқувватеро ба баҳр мепартояд ва эълон мекунад, ки Бобил бо зӯроварӣ сарнагун хоҳад шуд ва дигар пайдо нахоҳад шуд (Ваҳй 18:21). Харобшавии шаҳр ҳамчун харобии комил тавсиф мешавад - дар деворҳои он дигар садои мусиқӣ ё ҳунарманд шунида нахоҳад шуд; дар он ҷо дигар нур намепошад (Ваҳй 18:22-23). Таъкид мешавад, ки Бобил барои рехтани хуни анбиё ва муқаддасон дар тӯли таърих масъул аст (Ваҳй 18:24). Боб бо итминон ба охир мерасад, ки Худо аз халқи худ тавассути суқути Бобил қасос гирифтааст.

Хулоса, боби ҳаждаҳуми китоби Ваҳй суқут ва доварии Бобили Бузургро тасвир мекунад, ки рамзи системаи фасод ва бутпарастӣ мебошад. Дар ин боб амалияҳои фиребгарона, истисмори иқтисодӣ ва бадахлоқии вай таъкид шудааст. Фариштаи нобудшавии ӯро эълон карда, халқи Худоро даъват мекунад, ки худро аз таъсири ӯ ҷудо кунанд. Дар ин боб мотами тоҷирон аз фоидаи аз даст рафтаашон ва шодӣ дар осмон аз ҳукми Бобил тасвир шудааст. Он ба харобшавии пурраи Бобил таъкид мекунад ва адолати Худоро дар интиқом аз халқи худ аз ин тартиботи шарир тасдиқ мекунад. Ин боб мавзӯъҳои доварии илоҳӣ бар фасоди рӯҳонӣ, истисмори иқтисодӣ таъкид мекунад ва даъват мекунад, ки мӯъминон аз системаҳои ҷаҳонии зидди Худо ҷудо бимонанд.

Ваҳй 18:1 Ва баъд аз ин ман фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон нозил шуда, қудрати азим дорад; ва замин аз ҷалоли Ӯ мунаввар шуд.

Фариштае аз осмон фуруд меояд ва ба замин қудрат ва шӯҳрати бузург меорад.

1. Қудрати Осмон: Чӣ тавр ҷалоли Худо метавонад ҳаёти моро тағир диҳад

2. Ҷалоли осмон: Чӣ тавр мо метавонем дар партави бузургии Худо зиндагӣ кунем

1. Забур 19:1 - Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад; ос-мон аз кори дастонаш хабар медихад.

2. Ишаъё 6:3 - Ва онҳо якдигарро нидо мекарданд: «Муқаддас аст, муқаддас, муқаддас аст Худованди Қодири Мутлақ; тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст».

Ваҳй 18:2 Ва ӯ бо овози баланд фарьёд зада, гуфт: «Бобили бузург фурӯ ғалтид, фурӯ ғалтид ва ба макони иблисҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид ва қафаси ҳар паррандаи нопок ва нафратовар табдил ёфт».

Шаҳри бузурги Бобил фурӯ рафта, ба макони бадӣ ва зулмот табдил ёфт.

1. Доварии Худо дар бораи Бобил: Огоҳӣ барои имрӯз

2. Оғӯши нури Худо ва рад кардани торикии Бобил.

1. Ишаъё 21:9 - "Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии ғурури калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард".

2. Ирмиё 51:8 - "Бобил ногаҳон фурӯ ғалтид ва нобуд шуд: барои вай фарьёд зан; барои дарди вай малҳам бигир, ки агар шифо ёбад".

Ваҳй 18:3 Зеро ки ҳама халқҳо аз шароби ғазаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии неъматҳои вай сарватманд шудаанд.

Халқҳои ҷаҳон, подшоҳон ва тоҷирон ҳама фосид ҳастанд ва аз ҳисоби фаровонии ҳашамати Бобил сарватманд шуданд.

1. Гуноҳҳои Бобил: Мо аз миллати ҳашамат ва тамаъ чӣ омӯхта метавонем

2. Хатарҳои сарвати дунё: чӣ гуна бояд аз васвасаи сарват дурӣ ҷӯяд

1. Яъқуб 4:4 - "Эй зинокорон, оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худост? Бинобар ин ҳар касе, ки дӯсти ҷаҳонро ихтиёр кунад, душмани Худо мешавад."

2. Масалҳо 11:28 - "Ҳар кӣ ба сарвати худ эътимод кунад, меафтад, вале одил мисли барги сабз мешукуфад".

Ваҳй 18:4 Ва овози дигаре аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Эй қавми ман, аз вай берун оед, то ки ба гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифтор нашаведед».

Худованд мӯъминонро даъват мекунад, ки аз шаҳри гунаҳкор берун оянд ва аз азоби он озод бошанд.

1. "Шаҳри гуноҳ: пешгирӣ аз балоҳои васвасаҳо"

2. "Пайравӣ ба даъвати Худо: тарк кардани оқибатҳои гуноҳ"

1. Ирмиё 51:45 - «Эй қавми ман, аз вай берун оед ва ҳар яки шуморо аз хашми шадиди Худованд наҷот диҳед».

2. Румиён 12:2 - «Ба ин ҷаҳон мутобиқ нашавед, балки бо тағдиди ақли худ дигаргун шавед, то ки бо озмоиш бифаҳмед, ки иродаи Худо чист, чӣ хуб, қобили қабул ва комил аст».

Ваҳй 18:5 Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидааст, ва Худо гуноҳҳои вайро ба ёд овардааст.

Худованд гунохи мардумро ба ёд меорад ва гунохашон ба бихишт расидааст.

1. Оқибатҳои гуноҳ - Мо дар ниҳоят барои гуноҳҳои худ ҷавобгар хоҳем буд.

2. Гуноҳро сабук нагиред - Худо ҳамеша нигоҳ дорад ва гуноҳҳои моро ба ёд меорад.

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Ҳизқиёл 18:20 - Ҷоне, ки гуноҳ мекунад, хоҳад мурд. Писар набояд барои гуноҳи падар азоб кашад, ва падар барои гуноҳи писар азоб кашад. Адолати одил бар души худ хоҳад буд, ва шарири шарирон бар ӯ хоҳад буд.

Ваҳй 18:6 Ба вай мукофот диҳед, чунон ки вай ба шумо мукофот дод, ва бар тибқи аъмоли вай дучандон бигиред: дар косае, ки вай пур кардааст, дучандонашро пур кунед.

Худованд ба мо амр мекунад, ки ба бадӣ бо некӣ ҷазо диҳем ва он чиро, ки гирифтаем, дучанд бидиҳем.

1. Бо некӣ бадӣ додан: Қудрати ишқ дар баробари кина

2. Ба бадї бо некї љавоб додан: Фоидањои бахшидан ба љои љанг

1. Матто 5:38-39 «Шунидаед, ки гуфта шудааст: "Чашм дар ивази чашм ва дандон дар ивази дандон". «Лекин ба шумо мегӯям: ба шахси бад муқобилат накун; агар касе ба рухсораи рости ту торсакӣ занад, рухсораи дигарашро низ ба ӯ кун».

2. Румиён 12:19-21 "Эй дӯстони азизи ман, қасос нагиред, балки барои ғазаби Худо ҷой гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо хоҳам дод" мегӯяд Худованд. Баръакс: «Агар душманат гурусна бошад, сераш деҳ, агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ, бо ин кор бар сари ӯ ангишт мерезӣ». Ба бадӣ мағлуб нашав, балки ба бадиро бо некӣ мағлуб кун».

Ваҳй 18:7 Чӣ қадар вай худро ҷалол дода, бо лаззат зиндагӣ кардааст, ин қадар азобу андӯҳ ба вай бидиҳед, зеро ки вай дар дили худ мегӯяд: "Ман малика нишастаам, ва бева нестам, ва ғам нахоҳам дид".

Худо ҳушдор медиҳад, ки онҳое, ки бо айшу ишрат зиндагӣ мекунанд ва аз баланд шудани худ фахр мекунанд, ҷазо ва андӯҳ хоҳанд дошт.

1. Хатарҳои фахр кардан ва боҳашамат зистан

2. Даравидани он чизе, ки мо мекорем: Оқибатҳои ғурури беҳуда

1. Масалҳо 16:18 - Мағрурӣ пеш аз ҳалокат ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ меравад.

2. Яъқуб 4:6 - Аммо Ӯ файзи бештар медиҳад. Бинобар ин ӯ мегӯяд: «Худо ба мағрурон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон файз мебахшад».

Ваҳй 18:8 Бинобар ин дар як рӯз балоҳои вай, мамот, мотам ва гуруснагӣ хоҳанд омад; ва дар оташ комилан сӯхта хоҳад шуд, зеро ки Худованд Худое, ки вайро доварӣ мекунад, қавӣ аст.

Худованд Худо Бобилро дар як рӯз бо марг, мотам, гуруснагӣ ва оташ доварӣ хоҳад кард.

1: Адолати Худо тавоно ва боздоштнашаванда аст

2: Оқибатҳои рад кардани муҳаббати Худованд

1: Isaiah 26: 9 - "Вақте ки довариҳои Ту бар замин меояд, одамони ҷаҳон адолатро меомӯзанд."

2: Забур 9:8 - Ӯ ҷаҳонро бо адолат доварӣ хоҳад кард; Ӯ халқҳоро бо адолат ҳукмронӣ хоҳад кард.

Ваҳй 18:9 Ва подшоҳони замин, ки зино карда, бо вай лаззат бурдаанд, аз вай навҳа хоҳанд кард ва барои вай навҳа хоҳанд кард, вақте ки дуди сӯхтори вайро мебинанд,

Подшоҳони рӯи замин пас аз шоҳиди нобудии Бобил мотам хоҳанд гирифт.

1. Суқути Бобил: Оқибатҳои гуноҳ

2. Ғазаби Худо ва ҳалокати бадкорон

1. Ирмиё 51: 7-8 "Бобил косаи тиллоӣ дар дасти Худованд буд, ки тамоми заминро маст кард: халқҳо аз шароби вай нӯшиданд; бинобар ин халқҳо девона шудаанд. Бобил ногаҳон фурӯ ғалтидааст ва несту нобуд мешавад: барои вай фарьёд занед. ; барои дарди вай малҳам бигир, агар ин тавр бошад, шифо ёбад».

2. Ишаъё 47: 8-9 "Бинобар ин, акнун бишнав, эй эй ба лаззатҳо дода шудаӣ, бепарвоӣ зиндагӣ мекуни, ки дар дили ту мегӯӣ: "Ман ҳастам, ва ҳеҷ каси дигар дар канори ман нест; ҳамчун бевазане наменишинам ва нахоҳам монд". Ман талафоти фарзандонро медонам: Аммо ин ду чиз дар як рӯз ба сари ту хоҳанд омад, аз даст додани кӯдакон ва бевагӣ: онҳо дар камоли худ ба сабаби шумораи зиёди ҷодуҳои ту ва фаровонии фаровон бар ту хоҳанд омад. аз ҷодугариҳои ту».

Ваҳй 18:10 Аз тарси азоби вай дур истода, мегуфт: «Вой, вой бар он шаҳри азим Бобил, он шаҳри пурқувват! зеро ки дар як соат доварии Ту меояд.

Пас аз як соат, шаҳри бузурги Бобил доварӣ ва маҳкум карда мешавад.

1. Худои адолат: Мо ба Худои адолат ва довар хизмат мекунем

2. Ногузирии адолат: Мо он чи мекорем, дарав мекунем

1. Румиён 2:8-10 «Аммо барои касоне, ки худхоҳанд ва ба ростӣ итоат намекунанд, балки ба ноинсофӣ итоат мекунанд, ғазаб ва ғазаб хоҳад буд. Барои ҳар як одами бадӣ, аввал яҳудӣ ва ҳам юнонӣ, мусибат ва андӯҳ хоҳад буд, аммо ҷалол ва иззат ва осоиштагӣ барои ҳар касе ки кори нек мекунад, аввал яҳудӣ ва ҳам юнонӣ».

2. Забур 9:16 «Худованд аз адолати худ шинохта мешавад; бадкорон ба доми кори дастони худ афтодаанд».

Ваҳй 18:11 Ва тоҷирони замин барои вай гиря ва навҳа хоҳанд кард; зеро дигар ҳеҷ кас моли онҳоро намехарад;

Тоҷирони замин мотам доранд, зеро касе моли онҳоро намехарад.

1. Чӣ тавр мо метавонем ба таъминоти Худо дар замонҳои номуайян такя кунем

2. Зиндагӣ бо шукрона дар миёни зиён

1. Ишаъё 55:1-2 «Биёед, эй ҳар ташна, ба об биёед; ва касе ки пул надорад, биё, бихар ва бихӯр! Биё, майу ширро бе пулу бе нарх бихар. Чаро пули худро барои чизе сарф мекунед, ки нон нест, ва меҳнати худро барои он чизе, ки қонеъ намекунад? Маро бодиққат гӯш кунед, ва аз он чи некӯ бихӯред, ва аз хӯроки серғизо лаззат баред».

2. Филиппиён 4:11-12 «На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан гап мезанам, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам. Ман медонам, ки чӣ гуна паст шуданро медонам, ва ман медонам, ки чӣ тавр фаровон шавам. Ман дар ҳар шароит сирри рӯ ба рӯ шудан бо фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва ниёзмандиро омӯхтаам».

Ваҳй 18:12 Тиҷорат аз тилло, нуқра, ва сангҳои қиматбаҳо, ва марворид, ва катони маҳин, ва бунафш, ва абрешим ва қирмиз, ва ҳар гуна чӯби ту, ва ҳар гуна зарфҳои аз устухони фил, ва ҳар гуна зарфҳои гаронбаҳотарин ҳезум, ва аз мис, ва оҳан ва мармар,

Дар порчаи Ваҳй 18:12 чизҳои гуногуни қиматбаҳо, аз ҷумла тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, марворид, катони маҳин, бунафш, абрешим, арғувонӣ, чӯби ту, устухони фил, мис, оҳан ва мармар тасвир шудааст.

1. Арзиши ботил: Омӯзиши чизҳое, ки дар Ваҳй 18:12 тасвир шудаанд

2. Чизҳои аҷиби замин: Мулоҳиза дар бораи зебоии дар Ваҳй 18:12 тасвиршуда

1. 1 Тимотиюс 6:17 - Ба онҳое, ки дар ин дунё сарватманданд, амр деҳ, ки мағрур нашаванд ва ба сарвате, ки ин қадар номуайян аст, умед набанданд, балки ба Худое умед банданд, ки Ӯ моро бо ҳама чиз барои ҳаёти мо фаровон таъмин мекунад. лаззат.

2. Яъқуб 5:1-6 - Акнун биё, эй сарватдорон, барои мусибате, ки ба сари шумо меоянд, гиря ва нола кунед. Сарватҳои шумо пӯсида ва ҷомаатон куя хӯрдааст. Тилло ва нуқраи ту занг задаанд, ва зангзании онҳо бар зидди ту шаҳодат хоҳад дод ва гӯшти туро мисли оташ хоҳанд хӯрд. Шумо дар рӯзҳои охир ганҷ ҷамъ кардаед.

Ваҳй 18:13 Ва дорчин, ва хушбӯй, ва равғани атрафшон, ва ладан, ва шароб, ва равған, ва орди маҳин, ва гандум, ва ҳайвоноти ваҳшӣ, ва гӯсфандон, ва аспҳо, ва аробаҳо, ва ғуломон ва ҷонҳои одамон.

Дар Ваҳй 18:13 молу ашёҳои гуногун, аз ҷумла ҳанут, атр, равғани атрафшон, ладан, шароб, равған, орд, гандум, ҳайвонот, аспҳо, аробаҳо, ғуломон ва ҳатто ҷонҳои одамон зикр шудааст.

1. Парастиши сарват: чӣ гуна муҳаббати мо ба дороиҳои моддӣ метавонад моро гумроҳ кунад

2. Худои тамоми дороиҳо: чӣ гуна Худо ниёзҳои моро ба воситаи фаровонии худ таъмин мекунад

1. Масалҳо 11: 4 - "Сарват дар рӯзи ғазаб бефоида аст, аммо адолат аз марг халос мекунад".

2. Матто 6:19-21 "Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад, ва дар он ҷо дуздон даромада медузданд. Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон захира кунед, ки дар он куя ва занг несту нобуд намекунад. ва ба он ҷое ки дуздон намедароянд ва намедузданд, зеро ҳар ҷо ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд».

Ваҳй 18:14 Ва меваҳое, ки ҷони ту ба он ҳавас дошт, аз ту дур шуданд, ва ҳама чизҳои болаззат ва некӯ аз ту дур шуданд, ва онҳоро дигар нахоҳӣ ёфт.

Неъматҳои зиндагӣ аз мо дур шуданд.

1: Дар Худованд бимонед ва ба ризқи Ӯ таваккал кунед

2: қаноатмандӣ дар миёни ранҷу азоб

1: Филиппиён 4:11-13 "На ин ки ман дар бораи мӯҳтоҷ будан сухан намегӯям, зеро ман омӯхтам, ки дар ҳар вазъияте ки набошам, қаноатманд бошам. дар хар шароит сирри ру ба фаровонӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва эхтиёчро омухтам.

2: Матто 6:25-27 "Бинобар ин ба шумо мегӯям: дар бораи ҳаёти худ ғамхорӣ накунед, ки чӣ мехӯред ё чӣ менӯшед, ва на дар бораи бадани худ, ки чӣ мепӯшед. Оё ҳаёт аз ғизо бештар нест? Ва бадан аз либос бештар аст?Ба мурғони ҳаво нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд ва на дар анборҳо ҷамъоварӣ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро мехӯронад, оё шумо аз онҳо қиматтар нестед?

Ваҳй 18:15 Тоҷирони ин чизҳо, ки ба воситаи вай сарватдор шудаанд, аз тарси азоби вай дур истода, гиряву нола хоҳанд кард,

Тоҷирони ҷаҳон аз дидани доварии Худо бар Бобил аз тарсу андӯҳ пур хоҳанд шуд.

1. Амниятро дар Худо ёбед, на сарвати дунё.

2. Ба адолати ниҳоии Худо бовар кунед.

1. Забур 111:7 - Онҳо аз хабари бад наметарсанд; дилҳояшон устувор ва таваккал ба Парвардигор аст.

2. Матто 6:19-21 - «Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нест мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянду медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он на куя ва на занг нобуд мекунад ва дуздон надаромада, дуздӣ мекунанд. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ваҳй 18:16 Ва гуфт: «Вой, вой, он шаҳри бузург, ки либоси катони маҳин ва арғувон ва қирмиз, ва бо тилло ва сангҳои қиматбаҳо ва марворид ороиш ёфта буд!

Шаҳри бузург бо либосҳои боҳашамат, бо тилло, сангҳои қиматбаҳо ва марворид зинат ёфта буд.

1. Зебоии шаҳр: Дарсҳо аз Ваҳй 18:16

2. Худро бо парҳезгорӣ оро медиҳем: Шаҳри бузург ба мо чиро таълим дод?

1. Масалҳо 31:25: "Қувват ва шаъну шараф либоси вай аст, ва ӯ дар вақти оянда механдад".

2. 1 Петрус 3:3-4: «Бигзор ороиши шумо берунӣ бошад, яъне бофтани мӯй ва пӯшидани ҷавоҳироти тиллоӣ ё либосе, ки мепӯшед, балки бигзор ороиши шумо шахси пинҳонии дил бошад. зебоии бебозгашти рӯҳи ҳалим ва ором, ки дар назди Худо хеле азиз аст».

Ваҳй 18:17 Зеро дар як соат ин қадар сарвати бузург барҳам хӯрд. Ва ҳар як устои киштӣ, ва тамоми ҷамоати киштиҳо, ва маллоҳон, ва ҳамаи онҳое ки дар баҳр савдо мекарданд, аз дур истода,

Сарватхои бузурги чахон дар як соат барбод мераванд.

1. Гузариши сарват: Чӣ гуна сарватҳои мо зудгузаранд

2. Ботил аз дунболи қудрат ва сарват

1. Матто 6:24-34 - Ҳеҷ кас наметавонад ба ду оғо хизмат кунад

2. Забур 39:6 - Албатта, ҳар як одам дар намоиши беҳуда роҳ меравад

Ваҳй 18:18 Ва дуди сӯзони ӯро дида, фарьёд зада, гуфтанд: «Ба ин шаҳри бузург чӣ шаҳр монанд аст!

Мардум аз харобшавии шаҳри бузурги Бобил мотам гирифтанд.

1. Ҳалокати Бобил: Он чӣ ба мо дар бораи ғурур ва тамаъкорӣ таълим медиҳад

2. Қудрати Худо: Чӣ гуна Ӯ бадкоронро доварӣ мекунад

1. Масалҳо 16:18 - «Мағрур пеш аз ҳалокат меравад, ва рӯҳи мағрур пеш аз фурӯпошӣ».

2. Ишаъё 13: 19-20 - "Ва Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии ғурури калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард. Дар он ҳеҷ гоҳ сокин нахоҳад шуд ва аз насл то насл ба он сокин нахоҳад шуд. насл».

Ваҳй 18:19 Ва онҳо бар сари худ ғубор рехта, гиряву нола карда, мегуфтанд: «Вой, вой бар он шаҳри бузург, ки дар он ҳамаи онҳое ки дар баҳр киштиҳо доштанд, аз гаронбаҳои он сарватманд шуданд! зеро дар як соат вай хароб мешавад.

Мардум барои шаҳри бузурге, ки дар як соат хароб шуда буд, гиряву нола мекарданд.

1. Раҳмат ва ҳукми Худо

2. Доимий будани ганҷҳои заминӣ

1. Марсияҳо 3:22-24 - Муҳаббати устувори Худованд ҳеҷ гоҳ қатъ намешавад; марҳамати ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад; онҳо ҳар саҳар нав мешаванд; садоқати шумо бузург аст.

2. Матто 6:19-21 - Барои худ дар рӯи замин ганҷҳо ҷамъ накунед, ки дар он ҷо куя ва занг нобуд мекунад ва дар он ҷое ки дуздон медароянд ва медузданд, балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг несту нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон. нашиканед ва дуздед. Зеро дар куҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо хоҳад буд.

Ваҳй 18:20 Бар вай шодӣ кунед, эй осмон, ва ҳавориён ва анбиёи муқаддас! зеро ки Худо аз шумо интиқом гирифт.

Худо аз онҳое, ки аз шаҳри гунаҳкори Бобил ситам карданд, интиқом гирифт.

1: Адолати Худо ғолиб аст ва Ӯ ҳамеша аз ситамкорон интиқом мегирад.

2: Аз адолати Худо шод бошед ва барои ҳифзи Ӯ шукр гӯед.

1: Румиён 12:19 - Эй маҳбубон, ҳеҷ гоҳ аз худ интиқом нагиред, балки онро ба ғазаби Худо гузоред, зеро навишта шудааст: "Интиқом аз они Ман аст, Ман сазо

хоҳам дод, мегӯяд Худованд".

2: Забур 7:11 - Худо довари одил ва Худоест, ки ҳар рӯз хашмгин мешавад.

Ваҳй 18:21 Ва фариштаи тавоно сангеро мисли санги бузурги осиёб бардошта, дар баҳр андохт ва гуфт: «Ҳамин тавр он шаҳри азим Бобил бо зӯроварӣ сарнагун хоҳад шуд, ва дигар пайдо нахоҳад шуд».

Фариштаи тавоно санги осиёберо ба баҳр андохт, ки рамзи харобшавии шаҳри бузурги Бобилро ифода мекард.

1. Ҳалокати Бобил: Аломати омадани Худованд

2. Оқибатҳои беитоатӣ: Суқути Бобил

1. Ирмиё 51: 63-64 "Ва ҳангоме ки ту хондани ин китобро ба охир расонӣ, сангеро ба он баста, дар миёни Фурот парто: ва бигӯ: "Ин тавр хоҳад шуд". Бобил ғарқ мешавад ва аз бадӣ, ки Ман бар вай меоварам, бархоста нахоҳад шуд».

2. Ишаъё 13: 19-20 "Ва Бобил, ҷалоли салтанатҳо, зебоии бузургии Калдониён, мисли он хоҳад буд, ки Худо Садӯм ва Амӯроро сарнагун кард. Дар он ҳеҷ гоҳ сокин нахоҳад шуд ва дар он насл то насл сокин нахоҳад шуд. насл: на арабҳо дар он ҷо хайма нахоҳанд зад, ва чӯпонон дар он ҷо оғил нахоҳанд кард».

Ваҳй 18:22 Ва овози барнавозон, навозандагон, навозандагон ва карнайнавозон дигар дар ту шунида нахоҳад шуд; ва ҳеҷ ҳунарманде, ки аз ҳар ҳунаре бошад, дигар дар ту пайдо нахоҳад шуд; ва садои санги осиё дигар дар ту шунида нахоҳад шуд;

Бобил ҳамчун як макони сарват ва ҳашамати бузург тасвир шудааст, ки ногаҳон ба охир расидааст.

1. Ботил аз неъматҳои дунявӣ

2. Гузариши сарвати заминӣ

1. Воиз 2:1–11

2. Ишаъё 47:8–10

Ваҳй 18:23 Ва нури шамъ дигар дар ту намедурахшад; ва овози домод ва арӯс дигар дар ту шунида нахоҳад шуд; зеро ки тоҷирони ту бузургони замин буданд; зеро ки бо ҷодугариҳои ту ҳама халқҳо фирефта шуданд.

Тоҷирони шаҳр одамони бонуфузи ҷаҳон буданд ва ҷодугарии онҳо тамоми миллатҳоро фиреб медод.

1. Қувваи фиреб

2. Таъсири тоҷирон

1. Матто 24:4-5 - Ва Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эҳтиёт бошед, ки касе шуморо фиреб надиҳад. Зеро бисьёр касон ба исми Ман омада, хоҳанд гуфт: "Ман Масеҳ ҳастам"; ва бисьёр касонро фиреб медихад.

2. Масалҳо 12:5 - Фикри одилон дуруст аст, аммо маслиҳати шарирон макр аст.

Ваҳй 18:24 Ва дар вай хуни анбиё ва муқаддасон ва ҳамаи кушташудагони рӯи замин ёфт шуд.

Ваҳй 18:24 нишон медиҳад, ки хуни пайғамбарон, муқаддасон ва ҳамаи кушташудагони рӯи замин дар вай пайдо шудааст.

1. Даъват ба тарафдории адолат: Шаҳидоне, ки аз таслим нахостанд

2. Қудрати ишқ: муқаддасон, ки ҳама чизро қурбон кардаанд

1. Матто 10:28 - «Ва аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, натарсед. Балки битарсед аз касе, ки метавонад ҳам рӯҳ ва ҳам ҷисмро дар дӯзах нобуд созад».

2. Ибриён 11:35-38 - «Занҳо мурдагони худро ба воситаи эҳё бармегардонанд. Баъзеҳо шиканҷа шуданд ва аз озод шудан саркашӣ карданд, то ки онҳо дубора ба зиндагии беҳтар эҳё шаванд. Дигарон ба тамасхур ва қамчинкорӣ ва ҳатто занҷирҳо ва зиндон гирифтор шуданд. Санг заданд, ду пора карданд, бо шамшер куштанд. Онҳо дар пӯсти гӯсфандону бузҳо мегаштанд, бечора, ранҷдида ва бадмуомила, ки ҷаҳон сазовори онҳо набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо ва дар ғорҳо ва

ғорҳои замин овора мешуданд».

Ваҳй 19 боби нуздаҳуми китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба бозгашти пурҷалоли Масеҳ, зиёфати издивоҷи Барра ва шикасти қувваҳои бад равона шудааст.

Сархати 1: Боб аз саҳнае дар осмон оғоз мешавад, ки дар он шумораи зиёди одамон Худоро барои довариҳои одилонааш ҳамду сано мегӯянд. Онҳо хитоб мекунанд: «Ҳалелуё!» зеро онҳо аз харобшавии Бобил шодӣ мекунанд, ки ин рамзи системаи фосидест, ки ба Худо муқобилат мекард (Ваҳй 19:1-3). Бисту чор пир ва чор махлуқи зинда ба ибодат ҳамроҳ шуда, ҳокимияти Худоро эътироф мекунанд ва Ӯро барои наҷот ва ҷалолаш ҳамду сано мегӯянд (Ваҳй 19:4-6).

Параграфи 2: Юҳанно шоҳиди рӯъёи аспи сафед бо савораш бо номи мӯътамад ва ҳақиқӣ аст. Ӯ Исои Масеҳ аст, ки дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад (Ваҳй 19:11). Ӯ дар тан ҷомаи ба хун ғӯтонда пӯшидааст, ки ғалабаи Ӯ бар қувваҳои бадро ифода мекунад. Лашкарҳои осмон савори аспҳои сафед ва либоси катони зебо дар бар Ӯро пайравӣ мекунанд (Ваҳй 19:14). Шамшери тез аз даҳони Ӯ мебарояд, то халқҳоро зарба занад ва қудрати Ӯро барои бо адолат ҳукмронӣ кардан нишон медиҳад (Ваҳй 19:15).

Параграфи 3: Ҳайвони ваҳшӣ - Даҷҷил - ва пайғамбари козиби ӯро Масеҳ дастгир карда, ба кӯли оташ андохтаанд. Пайравони онҳо бо шамшере, ки аз даҳони Масеҳ мебарояд, кушта мешаванд (Ваҳй 19:20-21). Он гоҳ фаришта ҳамаро даъват мекунад, ки дар зиёфати издивоҷи Барра иштирок кунанд, яъне иттиҳоди байни Масеҳ ҳамчун домод ва пайравони содиқи Ӯ ҳамчун арӯс (Ваҳй 19:9). Ин ҷашн маънои муошират шодмонӣ байни Масеҳ ва онҳоеро, ки ба Ӯ содиқ мондаанд, ифода мекунад.

Хулоса, дар боби нуздаҳуми Ваҳй манзараҳои пур аз ҳамду санои ҳукмҳои одилонаи Худо тасвир шудаанд. Он бозгашти пурҷалоли Масеҳро ҳамчун савораи аспи сафед тасвир мекунад, ки лашкарҳои осмониро дар ҷанги ғолиб бар зидди қувваҳои бад пеш мебарад. Дар ин боб нақши Масеҳ ҳамчун довари одил ва қудрати Ӯ барои мағлуб кардани ҳама мухолифатҳо таъкид мешавад. Мағлубияти ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб, ҳамроҳи пайравони онҳо тасвир карда мешавад, ки пас аз он даъват барои иштирок дар зиёфати никоҳи Барра - ҷашни рамзи иттиҳод ва мушоракат байни Масеҳ ва пайравони содиқи Ӯ мебошад. Ин боб мавзӯъҳои ибодат, ғалабаи илоҳӣ бар бадӣ ва интизории шодмонии мушоракати абадӣ бо Масеҳро таъкид мекунад.

Ваҳй 19:1 Ва баъд аз ин ман овози баланди мардуми бисьёр дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Аллелуйа! Наҷот ва ҷалол, ва иззат ва қувват ба Худованд Худои мост.

Ҷашни ҳамду сано ва шукргузорӣ ба Худованд барои наҷот, ҷалол, шаъну шараф ва

қудрати Ӯ.

1. «Қудрати ҳамду санои Худо»

2. «Муҳаббати бепоёни Худо: Даъват ба ибодат»

1. Забур 150:6 - «Ҳар он ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд! Худовандро ҳамду сано хонед!»

2. Румиён 11:33-36 - «Оҳ, умқи сарват ва ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ ва чӣ қадар нофаҳмо аст роҳҳои Ӯ! Зеро кист, ки фикри Худовандро донист, ё кист, ки машваратчии Ӯ буд? Ё кист, ки ба ӯ ҳадя додааст, то ки баргардонида шавад? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯ ва ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. Ӯро то абад ҷалол бод. омин.”

Ваҳй 19:2 Зеро ки доварии Ӯ ҳақиқӣ ва одилона аст, зеро ки Ӯ фоҳишаи бузургро, ки заминро бо зинокории худ фосид кардааст, доварӣ кард ва хуни бандагони Худро аз дасти вай гирифт.

Худо фоҳишаи бузургеро, ки заминро фосид кардааст ва барои хуни бандагонаш қасос гирифтааст, доварӣ кард.

1. Ҳукмҳои одилонаи Худо - Ваҳй 19:2

2. Фасоди замин ва интиқоми хуни мӯъминон - Ваҳй 19:2

1. Забур 33:5 - «Ӯ адолат ва адолатро дӯст медорад; замин аз муҳаббати устувори Худованд пур аст».

2. Ҳизқиёл 16:38-39 - "Ва ман шуморо доварӣ хоҳам кард, ки заноне, ки ақди никоҳро вайрон мекунанд ва хун мерезанд, маҳкум мешаванд ва интиқоми хуни ғазаби худ ва хашми рашкро бар шумо хоҳам овард. Он гоҳ шуморо ба дасти худ хоҳам супурд. ошиқон ва теппаҳои туро вайрон хоҳанд кард ва зиёратгоҳҳои баланди туро вайрон хоҳанд кард, ва либосатро мекашанд ва ҷавоҳироти зебои туро хоҳанд гирифт ва туро бараҳна ва урён мегузоранд».

Ваҳй 19:3 Ва боз гуфтанд: «Аллелуя». Ва дуди ӯ то абад баланд шуд.

Мардуми осмон Худоро ҳамду сано хонданд ва дуди ҳамду санои онҳо то абад

баланд шуд.

1. Қувваи ҳамду сано: Чӣ гуна ситоиши мо Худоро ҷалол медиҳад

2. Таъсири ситоиши мо: Чӣ гуна ситоиши мо дар тӯли абадият боқӣ мемонад

1. Забур 145:3 - Худованд бузург аст ва бузург аст ситоиш; ва бузургии ӯ бечавоб аст.

2. Ибриён 13:15 - Пас, биёед ба василаи Ӯ ҳамеша қурбонии ҳамду сано ба Худо тақдим кунем, яъне меваи лабони худро ба исми Ӯ шукр гӯем.

Ваҳй 19:4 Ва бисту чор пир ва чор ҳайвон афтода, ба Худои Нишинандаи тахт сачда карданд ва гуфтанд: «Омин! Аллелуя.

Пирон ва ҳайвонҳо Худоро барои ҷалол ва қудрataш ҳамду сано мегуфтанд.

1. Худованд сазовори ситоиш ва таърифи мост.

2. Мо бояд ҳамеша бузургӣ ва қудрати Худоро эътироф кунем.

1. Забур 19:1 - «Осмон ҷалоли Худоро эълон мекунад, ва осмони болояш кори дасти Ӯро эълон мекунад».

2. Филиппиён 2:10-11 - «то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва дар зери замин ба исми Исо хам шавад ва ҳар забон эътироф кунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар. "

Ваҳй 19:5 Ва овозе аз тахт берун омад, ки мегуфт: «Худои моро ҳамду сано гӯед, эй ҳамаи бандагони Ӯ ва шумо, ки аз Ӯ метарсанд, хурду бузург».

Ҷалоли Худовандро бояд тамоми бандагонаш, чӣ хурду бузург.

1. Бузургии Худо: Даъват ба ситоиш

2. Ҳама дар назари Худованд баробаранд: Даъват ба ибодат

1. Забур 150:6 - Бигзор ҳар чизе ки нафас дорад, Худовандро ҳамду сано гӯяд.

2. Румиён 11:33-36 - Эй умқи сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ қадар ақлнопазиранд ҳукмҳои Ӯ, ва роҳҳои Ӯ гузашта аз ошкор! Зеро кист, ки ақли Худовандро медонист? Ё кист, ки машваратчии ӯ буд? Ё кист, ки аввал ба ӯ ато кардааст, ва он ба вай боз хоҳад шуд? Зеро ки ҳама чиз аз Ӯст, ва ба воситаи Ӯ ва барои Ӯст: Ӯро то абад ҷалол бод. омин.

Ваҳй 19:6 Ва ман шунидам, ки мисли овози издиҳоми бузург, ва мисли овози обҳои бисьёр, ва мисли садои раъдҳои пурқувват, ки мегуфт: «Аллелуйа, зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ подшоҳӣ мекунад».

Садои сершумор, монанди садои обхои бисьёр ва раъд, «Аллелуя!» месуруд. ба ситоиши ҳукмронии Худо.

1. Дар ҳама ҳолатҳо Худоро ҳамду сано хонед: Мулоҳиза дар бораи Ваҳй 19:6

2. Шод шудан аз Малакути Худо: Таҳқиқи маънои Ваҳй 19:6

1. Забур 29:2-3 - "Ҷалоли Худовандро ба исми Ӯ васф кунед; Худовандро дар ҷалоли қудсияти Ӯ саҷда кунед. Овози Худованд бар об аст; Худои ҷалол раъд мезанад, Худованд раъд мезанад. обҳои пурқувват».

2. Ишаъё 25:1 - "Эй Худованд, Ту Худои ман ҳастӣ; Ман Туро сарафроз хоҳам кард; Ман исми Туро ҳамду сано хоҳам гуфт, зеро ки Ту корҳои аҷибе кардай, нақшаҳои аз қадим, содиқ ва боэътимод сохташуда."

Ваҳй 19:7 Бигзор шодӣ кунем ва шодӣ кунем ва Ӯро иззат кунем, зеро ки никоҳи Барра фаро расидааст, ва занаш худро омода кардааст.

Издивоҷи Барра фаро расид ва занаш омода аст.

1: Шодии издивоҷи Барра

2: Худро барои ҳамроҳ шудан ба издивоҷи Барра омода мекунем

1: Эфсӯсиён 5:25-27 - Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ

калисоро дӯст дошт ва худро барои он фидо кард; То ки онро бо шустани об бо калом тақдис ва пок созад.

2: Матто 22:1-14 - Масал дар бораи ҷашни никоҳ.

Ваҳй 19:8 Ва ба вай ато шуд, ки дар катони пок ва сафед либос пӯшад, зеро ки катони маҳин адолати муқаддасон аст.

Адолати муқаддасон бо пӯшидани катони сафеди хуб ифода меёбад.

1. Маънои адолат: Омӯзиши рамзи Ваҳй 19:8

2. Гирифтан ва қабули адолат: Аҳамияти пӯшидани катони сафед

1. Филиппиён 3:9: «Ва дар Ӯ пайдо шавед, на адолати ман, ки аз шариат аст, балки он чи ба воситаи имони Масеҳ аст, адолате, ки аз Худо ба воситаи имон аст».

2. Румиён 10: 3-4: "Зеро ки онҳо аз адолати Худо бехабаранд ва адолати худро барқарор карданӣ буданд, ба адолати Худо итоат накарданд. Зеро Масеҳ охири шариат барои адолат барои ҳар кас аст. ки имон дорад».

Ваҳй 19:9 Ва ба ман гуфт: «Бинавис: «Хушо онҳое ки ба зиёфати никоҳи Барра даъват шудаанд». Ва ба ман гуфт: «Ин суханони ҳақиқии Худост».

Фариштаи Худо ба Юҳанно мегӯяд, ки бинависад, ки онҳое, ки ба зиёфати Барра даъват мешаванд, баракат доранд ва ин суханон суханони ҳақиқии Худо мебошанд.

1. Даъват ба зиёфати никоҳи Барра - омӯхтани имтиёзи махсуси онҳое, ки даъват шудаанд

2. Баракатҳои онҳое, ки даъват ба зиёфати барраро мегиранд

1. Матто 22:1-14 - Масал дар бораи тӯйи арӯсӣ

2. Луқо 14:15-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург

Ваҳй 19:10 Ва ман пеши пойҳои ӯ афтодам, то ки Ӯро парастиш кунам. Ва ба ман гуфт: «Набин, ки ин корро накун: ман рафиқи ту ва бо бародаронат, ки шаҳодати Исоро доранд, ҳастам; Худоро саҷда кун, зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст».

Дар порчаи Ваҳй 19:10 аҳамияти ибодат кардани Худо таъкид карда мешавад, на ягон мавҷудоти дигар, зеро Исо рафиқи Худост.

1. Қувваи Ибодат: Фаҳмидани моҳияти ибодати Худои якто

2. Шаҳодатномаи Исо: Шинохти рӯҳи нубувват

1. Хуруҷ 20:3–5; Такрори Шариат 5:7-10 - Даҳ Аҳком

2. 1 Юҳанно 5:9-12 - Шаҳодати Исо ҳақиқӣ ва ҳаётбахш аст.

Ваҳй 19:11 Ва ман дидам, ки осмон кушода шуд, ва инак аспи сафедро дидам; ва Нишинандаи Ӯ Мӯъмин ва Ҳақ номида шуд, ва Ӯ дар адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад.

Дар Ваҳй 19:11, рӯъёи осмон бо аспи сафед ва савораи он, ки бовафо ва ҳақиқӣ ном дорад, ошкор карда мешавад, ки ӯ бо адолат доварӣ мекунад ва ҷанг мекунад.

1. Мӯъмин ва Ҳақ: Нерӯи адолат

2. Аспи Сафед: Намоиши Биҳишт

1. Ишаъё 11: 4-5 - "Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард; ва заминро бо асои даҳони худ ва бо нафаси лабони худ бизанад. бадкоронро бикушад, ва адолат камари камари ӯ ва вафодорӣ камари бандҳои ӯ хоҳад буд».

2. Ваҳй 19:8 - «Ва ба вай ато шудааст, ки дар катони тоза ва сафед либос пӯшад, зеро ки катони маҳин адолати муқаддасон аст».

Ваҳй 19:12 Чашмони Ӯ мисли шӯълаи оташ буд, ва бар сараш тоҷҳои бисьёре буданд; ва номе навишта шуда буд, ки онро ҷуз худаш ҳеҷ кас намедонист.

Ӯ Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худоён аст, ки танҳо ба ӯ маълум аст.

1. Худо бузург ва тавоност ва номи Ӯ танҳо ба ӯ маълум аст.

2. Исо Подшоҳи подшоҳон ва Худованди оғоён аст ва мо бояд Ӯро аз ҳама болотар гӯем.

1. Ишаъё 9: 6-7 - "Зеро ки ба мо тифле таваллуд шудааст, ба мо писар дода шудааст; ва ҳукумат бар дӯши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Маслиҳатчии аҷоиб, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Шоҳзода номида хоҳад шуд. Бар тахти Довуд ва бар салтанати ӯ, то афзояндаи ҳукумати ӯ ва осоиштагӣ хотима нахоҳанд дошт, то онро барқарор кунад ва онро бо адолат ва адолат дастгирӣ кунад. Парвардигори лашкарҳо ин корро хоҳад кард».

2. Филиппиён 2:9-11 - «Бинобар ин Худо Ӯро сарафроз кард ва ба Ӯ номе ато кард, ки болотар аз ҳар ном аст, то ки ҳар зону дар осмон ва бар замин ва зери замин ба исми Исо хам шавад, ва ҳар забон эътироф мекунад, ки Исои Масеҳ Худованд аст, барои ҷалоли Худои Падар».

Ваҳй 19:13 Ва дар танаш ҷомаи ба хун ғӯтонида буд, ва номи ӯ Каломи Худо номида шудааст.

Қӯшунҳои осмонӣ аз паи Исои Худованд хоҳанд шуд, ки дар тан либоси дар хун ғӯташуда дорад.

1. Ғалаба дар Масеҳ - қудрати Каломи Худо

2. Либоси барои Ҷанг - либоси ғалаба тавассути қурбонии Исо

1. Ишаъё 63:1–3

2. Эфсӯсиён 6:10–18

Ваҳй 19:14 Ва лашкарҳое ки дар осмон буданд, савори аспҳои сафед ва катони тозаи сафед ва покро дар бар доштанд.

Исо лашкари сокинони осмониро, ки либоси сафед доштанд, ба ҷанг мебарад.

1. Пайравӣ ба Исо дар имон: Омӯзиши эътимод ба роҳбарии Ӯ

2. Қувваи Муҳаббат: Исо ба артиши осмониён сарварӣ мекунад

1. 2 Вақоеънома 20:12-17 - Вақте ки мардуми Яҳудо бо душмани аз ҳад зиёд рӯ ба рӯ шуданд, Худо ба онҳо гуфт, ки ба Ӯ таваккал кунанд, на ба каси дигар.

2. Матто 5:44-45 - Исо ба мо таълим медиҳад, ки ҳатто дар байни ҷанг душманони худро дӯст дорем.

Ваҳй 19:15 Ва аз даҳони ӯ шамшери тез мебарояд, то ки бо он халқҳоро бизанад, ва онҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард;

Худо қудрати Худро барои адолат ба халқҳо истифода хоҳад бурд.

1. Адолати Худо: Тавозуни раҳмат ва хашм

2. Қудрати Калом: Шамшери Худованд

1. Ишаъё 11: 4 - "Вале Ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо адолат мазаммат хоҳад кард; ва заминро бо асои даҳони худ хоҳад зад, ва бо нафаси лабони худ. бадкоронро бикушед».

2. Ишаъё 63: 3-4 - "Ман шаробфурӯшро танҳо поймол кардаам; ва аз мардум касе бо ман набуд; зеро ки Ман онҳоро дар хашми Худ поймол хоҳам кард, ва онҳоро дар ғазаби Худ поймол хоҳам кард; ва хуни онҳо бар болои он пошида хоҳад шуд. либосҳои ман ва ман тамоми либоси худро доғ хоҳам кард».

Ваҳй 19:16 Ва дар ҷома ва бар рони худ номе дорад: "Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд".

Ин порча қудрат ва қудрати Исоро ҳамчун Подшоҳи Подшоҳон ва Худованди Худованд таъкид мекунад.

1. Ҳазрати Исо: Подшоҳӣ ва подшоҳии ӯ

2. Ҳукмронии Исо: Салоҳияти Ӯ бар ҳама чиз

1. Филиппиён 2:5-11 - Худро фурӯтан кардани Исо барои то марг дар салиб итоаткор шудан.

2. Қӯлассиён 1:15-20 - Бартарӣ ва бартарии Исо бар тамоми махлуқот.

Ваҳй 19:17 Ва ман фариштаеро дидам, ки дар офтоб истода буд; ва бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи паррандагоне, ки дар миёни осмон парвоз мекунанд, гуфт: «Биёед ва ба зиёфати Худои бузург ҷамъ шавед;

Фариштаи ба паррандагон фармуд, ки барои зиёфати бузурги Худо ҷамъ шаванд.

1. Даъват ба зиёфати Худо: Таҳқиқи Ваҳй 19:17

2. Даъвати бечунучарои Худо: Фаҳмидани Ваҳй 19:17

1. Луқо 14:15-24 - Масал дар бораи зиёфати бузург.

2. Ишаъё 25:6-8 - Ваъдаи Худованд дар бораи зиёфати бузург.

Ваҳй 19:18 То ки шумо гӯшти подшоҳон, ва гӯшти мирибон, ва гӯшти мардони тавоно, ва гӯшти аспон, ва саворони онҳо, ва гӯшти ҳамаи одамонро, хоҳ озод ва ҳам бар онҳо бихӯред. пайванди хурду бузург.

Худо ба мӯъминон иҷозат медиҳад, ки гӯшти подшоҳон, сардорон, мардони тавоно ва аспҳо ва саворони онҳо ва инчунин ҳамаи одамонро, новобаста аз мақом бихӯранд.

1. Баракати баробарӣ: Чӣ гуна Худо ҳамаи одамонро новобаста аз мақом эҳтиром мекунад

2. Зарурати фурӯтанӣ: Чӣ гуна Худо онҳоеро, ки ба дигарон хизмат мекунанд, дастгирӣ мекунад

1. Ғалотиён 3:28 - На яҳудӣ вуҷуд дорад ва на юнонӣ, на ғулом ва на озод, на марду на зан вуҷуд дорад, зеро ки ҳама дар Исои Масеҳ як ҳастед.

2. Яъқуб 4:10 - Дар назди Худованд фурӯтан бошед, ва Ӯ шуморо сарафроз хоҳад кард.

Ваҳй 19:19 Ва ман дидам, ки ҳайвони ваҳшӣ, ва подшоҳони замин ва лашкарҳои онҳо ҷамъ омадаанд, то ки бар зидди савораи асп ва лашкари ӯ ҷанг кунанд.

Ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин барои ҷанг бо Худо ҷамъ шуданд.

1: Ҷанг бар зидди Худо - Чӣ гуна бояд дар муқобили васвасаи ҳамроҳ шудан ба нерӯҳои ваҳшӣ устувор бошад

2: Ҳамлаи муқобил - Ғалаба дар Масеҳ бар қувваҳои шарир

1: Эфсӯсиён 6:10-13 - Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед.

2: Яъқуб 4:7 - Пас, худро ба Худо таслим кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад.

Ваҳй 19:20 Ва ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб, ки пеш аз ӯ мӯъҷизаҳо ба амал овард, ҳамроҳи ӯ гирифта шуданд, ва бо он онҳоеро, ки тамғаи ҳайвони ваҳшӣ гирифта буданд, ва онҳоеро, ки ба сурати ӯ саҷда мекарданд, фиреб дод. Ин ҳардуро зинда ба кӯли оташе андохтанд, ки аз кибрит фурӯзон буд.

Ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб зинда ба кӯли оташе, ки аз кибрит фурӯзон андохта шуданд.

1. Оқибатҳои гуноҳ: ҷазои Худо дар кӯли оташ

2. Қудрати Худо: адолати ӯ ғолиб меояд

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. Матто 25:41 - Он гоҳ ӯ ба онҳое ки дар тарафи чапаш ҳастанд, хоҳад гуфт: "Аз ман дур шавед, эй лаънатҳо, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудааст, биравед.

Ваҳй 19:21 Ва боқимондаҳо аз шамшери савори асп, ки шамшер аз даҳони ӯ мебаромад, кушта шуданд, ва ҳамаи паррандагон аз гӯшти онҳо пур шуданд.

Исо омада, бадиро бо шамшере, ки аз даҳонаш мебарояд, мағлуб хоҳад кард ва бадиро паррандагон мехӯранд.

1. Каломи Худо тавоност: Шамшери Худованд

2. Доварии ниҳоӣ: Шамшери адолати Исо

1. Ишаъё 11:4 - «Аммо ӯ бенавоёнро бо адолат доварӣ хоҳад кард, ва барои ҳалимони замин бо инсоф мазаммат хоҳад кард: ва заминро бо асои даҳони худ, ва бо нафаси лабони худ хоҳад зад. бадкоронро бикушед».

2. Ибриён 4:12 - «Зеро ки каломи Худо тез ва тавонотар аст ва аз ҳар шамшери дудама тезтар аст, ки то пора-пора кардани ҷон ва рӯҳ, буғумҳо ва иликҳо сурох мекунад ва фаҳмиши фикру зикр ва ниятхои дил».

Ваҳй 20 боби бистуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба бастани Шайтон, ҳукмронии Масеҳ ва доварии ниҳоӣ нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо фариштаи аз осмон фуруд омада, калид ва занҷири бузург дар дасташ оғоз мешавад. Вай шайтонро дастгир карда, ӯро ба муддати ҳазор сол баста, ба варта мепартояд ва мӯҳр мебандад, то дар ин давра халқҳоро фиреб дода наметавонад (Ваҳй 20:1-3). Ин давраи ҳазорсоларо “ҳазорсола” ё “ҳазор сол” меноманд. Дар ин муддат онҳое, ки барои имонашон шаҳид шудаанд, бо Масеҳ ҳукмронӣ мекунанд ва дар қудрати Ӯ шарик мешаванд (Ваҳй 20:4-6).

Сархати 2: Пас аз гузаштани ҳазор сол, Шайтон аз зиндон раҳо мешавад. Ӯ халқҳои зиёдеро фиреб медиҳад ва онҳоро барои ҷанг бар зидди халқи Худо ҷамъ мекунад (Ваҳй 20:7-9). Аммо, оташ аз осмон фуруд омада, онҳоро фурӯ мебарад. Сипас Шайтон ба кӯли оташ андохта мешавад, ки дар он ҷо то абад азоб хоҳад кашид (Ваҳй 20:10).

Сархати 3: Пас аз ин доварӣ бар Шайтон, Юҳанно тахти бузурги сафедеро мебинад, ки дар он Худо нишастааст. Мурдагон — чи хурду чи бузург — эҳё мешаванд, то дар пеши Ӯ биистанд. Китобҳо кушода мешаванд, ки дар он сабтҳои аъмоли ҳар як шахс ба онҳо дода мешавад (Ваҳй 20:11-12). Онҳое, ки номашон дар Китоби Ҳаёт навишта нашудааст, ба кӯли оташ андохта мешаванд, яъне марги дуюм дар баробари худи мамот ва дӯзах (Ваҳй 20:13-15). Ин доварии ниҳоӣ барои онҳое, ки Ӯро рад кардаанд, ҷудоии абадӣ аз Худоро ифода мекунад.

Хулоса, боби бистуми Ваҳй рӯйдодҳои асосии марбут ба доварии замони охирро

тасвир мекунад. Он тасвир мекунад, ки Шайтон дар тӯли ҳазор сол, ки Масеҳ ва пайравони содиқи Ӯ ҳукмронӣ мекунанд, баста шудааст. Пас аз ҳазорсола, Шайтон озод мешавад ва халқҳои зиёдеро фиреб медиҳад, ки ин боиси нобудшавии онҳо мегардад. Сипас шайтон ба кӯли оташ андохта мешавад. Ин боб бо рӯъёи доварии тахти бузурги сафед анҷом меёбад, ки дар он ҳама одамон аз рӯи аъмоли худ эҳё мешаванд ва доварӣ карда мешаванд. Онҳое, ки номашон дар Китоби Ҳаёт мавҷуд нест, дар кӯли оташ ба ҷазои абадӣ дучор мешаванд. Ин боб доварии илоҳӣ бар Шайтон, ҳукмронии Масеҳ ва пайравони Ӯ ва масъулияти ниҳоӣ барои тамоми инсоният дар назди тахти Худоро таъкид мекунад.

Ваҳй 20:1 Ва ман фариштаеро дидам, ки аз осмон фуруд омад, ва калиди чоҳ ва занҷири бузург дар дасташ буд.

Дар Ваҳй 20:1 фариштае тасвир шудааст, ки аз осмон бо калид ва занҷири бузург дар даст фуруд меояд.

1. Қудрати фариштаҳо: омӯхтани нерӯи паёмбарони Худо

2. Калиди салтанат: ифшои маънои рамзии калид ва занҷир

1. Ишаъё 22:22 - "Ва калиди хонадони Довудро бар китфи ӯ хоҳам гузошт; бинобар ин вай мекушояд, ва ҳеҷ кас намебандад; ва хоҳад баста хоҳад шуд, ва ҳеҷ кас намекушояд".

2. Матто 16:19 - "Ва калидҳои Малакути Осмонро ба ту хоҳам дод: ва он чи дар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи дар замин воз кунӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд".

Ваҳй 20:2 Ва ӯ аждаҳо, он мори кӯҳнаро, ки Иблис ва шайтон аст, дастгир карда, ҳазор сол ӯро баста,

Иблис ва шайтон дар тӯли ҳазор сол аз ҷониби Худо баста буданд.

1: Худо ҳамеша бар бадӣ ғолиб хоҳад буд.

2: Мо бояд ба қудрат ва муҳофизати Худо таваккал кунем.

1: Румиён 8:38-39 - Зеро ман боварӣ дорам, ки на мамот, на ҳаёт, на фариштагон,

на ҳокимон, на ҳозира ва на чизҳои оянда, на қудрат, на баландӣ, на чуқурӣ ва на чизи дигаре дар тамоми махлуқот қодиранд. то ки моро аз муҳаббати Худо дар Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо кунад.

2: Isaiah 54:17 - Ҳеҷ силоҳе, ки бар зидди шумо сохта шудааст, муваффақ нахоҳад шуд, ва шумо ҳар забонеро, ки бар зидди шумо мебарояд, дар доварӣ рад кунед. Вақте ки шумо бо душманони худ мубориза мебаред, шумо ғолиб хоҳед шуд.

Ваҳй 20:3 Ва ӯро ба чоҳи бетабо партоед, ва ӯро маҳкам кунед, ва бар вай мӯҳр бизанед, то ки вай дигар халқҳоро фирефта накунад, то даме ки ҳазор сол ба охир расад; ва баъд аз он ӯ бояд каме озод карда шавад. мавсим.

Шайтон ба чоҳи бетағйӣ андохта мешавад ва барои ҳазор сол боздошт мешавад, то он даме, ки пас аз анҷоми ҳазор сол ба ӯ як муддати кӯтоҳи озодӣ иҷозат дода шавад.

1. Ҳушёр бошед ва ба васвасаҳои шайтон муқобилат кунед.

2. Дар ваќти љанг ва васваса ба сӯи Худо нигар.

1. Яъқуб 4:7 - "Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад".

2. 1 ба Қӯринтиён 10:13 - "Ҳеҷ озмоише, ки барои одамизод маъмул нест, шуморо фаро нагирифтааст. Худо амин аст ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қобилияти худ озмуда шавед, балки бо васвасаҳо низ роҳи наҷотро фароҳам хоҳад оварда. то ба он тоб оварда тавонед».

Ваҳй 20:4 Ва ман тахтҳоро дидам, ва онҳо бар онҳо нишастаанд, ва ба онҳо доварӣ карда шуд; ва ман ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд, ва ба онҳо саҷда накардаанд. на ҳайвони ваҳшӣ, на пайкари ӯ, на тамғаи худро бар пешониҳояшон ва на дар дасти онҳо нагирифтааст; ва онҳо ҳазор сол бо Масеҳ зиндагӣ карда, подшоҳӣ карданд.

Юҳанно мебинад, ки тахтҳо ва онҳое ки бар онҳо нишастаанд, доварӣ карда мешаванд. Ӯ ҳамчунин ҷонҳои онҳоеро мебинад, ки барои имон ба Исо ва Каломи Ӯ шаҳид шудаанд ва ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати ӯ таслим нашуда, бо вуҷуди таъқибот имони худро нигоҳ доштаанд.

1. Истифодаи бештари вақти мо дар рӯи замин - Чӣ тавр бояд ҳаёти имон ва далерона зиндагӣ кунад

2. То охир сабр кардан - Чӣ тавр дар имони худ дар муқобили душвориҳо устувор истодан мумкин аст

1. Румиён 8:17-18 - Ва агар фарзандон бошанд, ворисон; ворисони Худо ва ворисони Масеҳ; Агар ин тавр бошад, ки бо Ӯ азоб кашем, то ки мо низ якҷоя ҷалол ёбем. Зеро фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2. Матто 10:22 - Ва ҳамаи одамон ба хотири исми Ман ба шумо адоват хоҳанд дошт; лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот хоҳад ёфт.

Ваҳй 20:5 Аммо боқимондаи мурдагон то ба охир расидани ҳазор сол зинда нашуданд. Ин аввалин эҳё аст.

Ин порча аз Ваҳй дар бораи эҳёи аввал сухан меронад, ки пас аз анҷоми ҳазорсолаҳо рӯй медиҳад.

1. Умеди қиёмат: Он барои мо чӣ маъно дорад

2. Нигоҳе аз наздик ба қиёмат

1. 1 Қӯринтиён 15:20-26 - Зеро, чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда хоҳанд шуд.

2. Румиён 6:3-5 - Пас, мо бо Ӯ ба воситаи таъмид дар мамот дафн карда шудем, то ки чӣ тавре ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳьё шуд, мо низ дар ҳаёти нав қадам занем.

Ваҳй 20:6 Хушо ва муқаддас аст касе ки дар эҳёи якум иштирок дорад: бар чунин мамоти дуюм қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол салтанат хоҳанд кард.

Эҳёи аввал баракат аст ва онҳое, ки дар он иштирок мекунанд, ба марги дуюм дучор нахоҳанд шуд. Онҳо коҳинони Худо ва Масеҳ хоҳанд буд ва бо Ӯ ҳазор сол ҳукмронӣ хоҳанд кард.

1. Баракати киёмати аввал

2. Даравидани подошҳои ҳаёти ҷовидонӣ

1. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст; балки атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ аст.

2. 1 ба Қӯринтиён 15:54–57 - Пас, ҳангоме ки ин фосид либоси бефаноӣ мепӯшад ва ин миранда либоси ҷовидонӣ мепӯшад, он гоҳ сухане иҷро хоҳад шуд, ки навишта шудааст: "Марг дар ғалаба фурӯ бурда шуд". Эй марг, неши ту куҷост? Эй қабр, пирӯзии ту куҷост? Неши марг гуноҳ аст; ва қуввати гуноҳ шариат аст. Аммо шукр ба Худое, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо пирӯзӣ ато кардааст.

Ваҳй 20:7 Ва ҳангоме ки ҳазор сол тамом мешавад, шайтон аз зиндони худ раҳо хоҳад шуд,

Ҳазор сол гузашт ва Шайтон аз зиндон озод шуд.

1. Поёни ҳазорсола ва раҳоии Шайтон: Оқибатҳои Ҳазорсола

2. Охири Ҳазорсола: Фаҳмидани аҳамияти раҳоии Шайтон

1. Ишаъё 14:12-15 - Хоҳиши шайтон барои аз Худо бузургтар будан

2. 2 Петрус 2:4-9 - Хусусият ва ниятҳои Шайтон

Ваҳй 20:8 Ва берун хоҳад омад, то халқҳоеро, ки дар чор гӯшаи замин ҳастанд, Ҷуҷ ва Моҷуҷро фиреб диҳад, то ки онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад: шумораи онҳо мисли реги баҳр аст.

Артиши бузурге, ки аз чор гӯшаи рӯи замин иборат аст, ба як қувваи тавоно фирефта шуда, ба ҷанг ҷамъ мешавад.

1. Вақте ки халқҳои ҷаҳон барои ҷанг ҷамъ мешаванд, имони мо ба Худо озмуда мешавад.

2. Омода бош, ки дар имони худ устувор бош ва ба ҳифозат ва ҳидояти Худо такя кун.

1. Ишаъё 59:19 Ҳамин тавр, аз исми Худованд аз ғарб битарсанд, ва ҷалоли Ӯ аз

тулӯи офтоб. Вақте ки душман мисли тӯфон дарояд, Рӯҳи Худованд бар зидди ӯ байрак боло хоҳад кард.

2. Эфсӯсиён 6:11-13 Тамоми зиреҳҳои Худоро дар бар кунед, то ки шумо тавонед ба муқобили ҳилаҳои иблис истодагарӣ кунед. Зеро ки мо на бар зидди ҷисм ва хун, балки бар зидди сарварон, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҳокимони торикии ин ҷаҳон, бар зидди шарорати рӯҳонӣ дар баландӣ мубориза мебарем. Пас, тамоми зиреҳи Худоро барои худ бигиред, то ки дар рӯзи бад истодагарӣ карда, ҳама чизро карда, истода тавонед.

Ваҳй 20:9 Ва онҳо ба фарохи замин баромада, ӯрдугоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро иҳота карданд, ва оташ аз осмон аз ҷониби Худо нозил шуда, онҳоро фурӯ бурд.

Шарирон баромада, ӯрдугоҳи муқаддасон ва шаҳри маҳбубро иҳота карданд, вақте ки оташ аз ҷониби Худо аз осмон нозил шуда, онҳоро несту нобуд кард.

1. Оқибатҳои бадӣ: Нигоҳе ба Ваҳй 20:9

2. Адолати Худо ва ҳифзи муқаддасон: Мулоҳизаҳо дар бораи Ваҳй 20:9

1. Ишаъё 66:15-16 - "Зеро ки инак, Худованд бо оташ ва бо аробаҳои Худ мисли гирдбод хоҳад омад, то ки ғазаби Худро бо хашм ва мазаммати худро бо алангаи оташ ба амал оварад. Худованд шамшерро бо тамоми башар муқовимат хоҳад кард; ва кушташудагони Худованд бисьёр хоҳанд шуд».

2. Забур 37:20 - "Аммо шарирон нобуд хоҳанд шуд, ва душманони Худованд мисли чарбуи барраҳо хоҳанд буд: онҳо хоҳанд хӯрд, дар дуд нобуд хоҳанд кард".

Ваҳй 20:10 Ва иблис, ки онҳоро фиреб дод, ба кӯли оташ ва кибрит, ки дар он ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб ҳастанд, андохта шуд ва то абад то абад азоб хоҳанд кашид.

Иблис, ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари козиб дар кӯли оташ андохта мешаванд ва то абад азоб хоҳанд кашид.

1. Қувваи азоби абадӣ: Тадқиқот оид ба Ваҳй 20:10

2. Хатарҳои фиреб: Омӯзиш дар бораи сарнавишти иблис дар Ваҳй 20:10

1. 2 Таслӯникиён 2:9-10 - Омадани шариат бо фаъолияти шайтон бо тамоми қудрат ва аломот ва мӯъҷизаҳои бардурӯғ аст.

2. Матто 25:41 - Он гоҳ ӯ ба онҳое ки дар тарафи чапаш ҳастанд, хоҳад гуфт: "Аз ман дур шавед, эй лаънатҳо, ба оташи абадӣ, ки барои иблис ва фариштагони ӯ омода шудааст.

Ваҳй 20:11 Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки замин ва осмон аз рӯи Ӯ гурехт; ва барои онҳо ҷое ёфт нашуд.

Юҳанно тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро мебинад, ки замин ва осмон аз рӯи ӯ мегурезанд ва барои онҳо ҷое наmemонанд.

1. Аълоҳазрати Исо: Дидани тахти бузурги сафед

2. Қудрати Исо: Замин ва Осмон гурезанд

1. Забур 97:2 - Гирду атрофаш абрҳо ва торикии ғафс аст: адолат ва доварӣ маскани тахти Ӯст.

2. Ишаъё 6:1 - Дар соле, ки подшоҳ Узиё мурд, ман низ Худовандро дидам, ки бар тахт нишаста, баланд ва баланд буд ва қатори ӯ маъбадро пур кард.

Ваҳй 20:12 Ва мурдагонро хурду бузург дидам, ки пеши Худо меистанд; ва китобҳо кушода шуданд, ва китоби дигаре кушода шуд, ки он китоби ҳаёт аст;

Ҳамаи мурдагон дар пеши Худо истода, мувофиқи аъмоли худ доварӣ хоҳанд шуд, чунон ки дар китобҳо навишта шудааст.

1. Зарурати масъулият ва масъулият дар амалҳои мо

2. Аҳамияти зиндагӣ бо хидмат

1. Воиз 12:14 - Зеро Худо ҳар кореро, бо ҳар чизи ниҳон, хоҳ хуб бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард.

2. Румиён 2:6-8 - Худо ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод: Ба онҳое, ки бо сабр дар некӣ ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд: ҳаёти ҷовидонӣ: Аммо ба онҳое, ки ҷанҷол мекунанд ва ба ростӣ итоат накун, балки ба ноинсофӣ, хашму газаб итоат кун.

Ваҳй 20:13 Ва баҳр мурдагонеро, ки дар он буданд, дод; ва мамот ва дӯзах мурдагонеро, ки дар онҳо буданд, таслим карданд; ва ҳар кас мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда шуд.

Мурдагон аз рӯи корҳои худ пас аз баҳр доварӣ карда шуданд ва марг ва дӯзах мурдагонро дод.

1. Доварии мурдагон: Зиндагии адолат

2. Рӯзи қиёмат: Зиндагӣ бо дидгоҳи абадӣ

1. Забур 61:12 - «Ҳамчунин аз они Ту, эй Худованд, марҳамат аст, зеро ки Ту ба ҳар кас мувофиқи аъмоли худ садақа медиҳӣ».

2. Матто 16:27 - "Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад; ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад дод".

Ваҳй 20:14 Ва мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин дуввумин марг аст.

Марг ва дӯзах ба кӯли оташ андохта шуданд, ки марги дуввум аст.

1. Охири марг ва дузах

2. Кӯли оташ: ҳукми ниҳоии Худо

1. Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро то абад фурӯ хоҳад бурд, ва Худованд Худо ашкро аз ҳама чеҳраҳо пок хоҳад кард

2. Юҳанно 5:24 - Ҳар кӣ каломи Маро мешунавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва доварӣ карда намешавад, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст.

Ваҳй 20:15 Ва ҳар кӣ дар китоби ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд.

Онҳое, ки дар китоби ҳаёт пайдо нашудаанд, ба кӯли оташ андохта хоҳанд шуд.

1. Муҳимияти зиндагӣ бо имон

2. Оқибатҳои рад кардани муҳаббати Худо

1. Румиён 10:9-10 - «Агар шумо бо даҳони худ эълон кунед, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ бовар кунед, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. Зеро ки шумо бо дили худ имон меоваред ва сафед мешавед, ва бо даҳони худ имони худро эътироф мекунед ва наҷот меёбед».

2. Юҳанно 3:16-17 - «Зеро ки Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки ба воситаи Ӯ ҷаҳонро наҷот диҳад».

Ваҳй 21 боби бисту якуми китоби Ваҳй аст ва рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро идома медиҳад. Ин боб ба осмони нав, замини нав ва тавсифи шаҳри муқаддас, Ерусалими Нав нигаронида шудааст.

Сархати 1: Боб бо рӯъёи осмони нав ва замини нав оғоз мешавад. Осмон ва замини пештара гузаронанд ва дигар баҳре нест (Ваҳй 21:1). Юҳанно мебинад, ки шаҳри муқаддас, Ерусалими Нав ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зебо оро дода шудааст, аз осмон фуруд меояд (Ваҳй 21:2). Овози баланд эълон мекунад, ки манзили Худо ҳоло дар байни халқи Ӯст. Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд. Худи Худо бо онҳо ҳамчун Худои онҳо хоҳад буд (Ваҳй 21:3).

Параграфи 2: Тавсифи Ерусалими нав дар зер оварда шудааст - шаҳре, ки аз ҷалоли Худо мунаввар шудааст. Онро ба арӯсе монанд мекунанд, ки бо сангҳои қиматбаҳо оро дода шудаанд (Ваҳй 21:11-12). Деворҳои он баланд буда, бо дувоздаҳ дарвоза зинат дода шудааст, ки ба номи дувоздаҳ сибти Исроил гузошта шудаанд. Сангҳои таҳкурсӣ номи дувоздаҳ ҳавворионро доранд (Ваҳй 21:12-14). Шаҳр комилан симметрӣ аст, яъне дарозӣ, паҳнӣ ва баландии дувоздаҳ ҳазор стадия, ки комилият ва комил будани онро ифода мекунад (Ваҳй 21:16).

Сархати 3: Юҳанно ҷанбаҳои гуногуни Ерусалими Навро тасвир мекунад - дурахшони кӯчаҳои тиллои холиси он; тахкурсии он бо сангхои киматбахо оро дода шудааст; дарвозаҳояш аз марворид сохта шудаанд; ва маъбади он аз ҷалоли Худо пур аст, ки дар он ҷо ба офтобу моҳ лозим нест, зеро ҳузури Худо ҳама чизро равшан мекунад (Ваҳй 21:18-23). Дигар ашк ва марг нахоҳад буд; ғамгинӣ ё дард -

ҳама чизҳои пештара гузаштаанд (Ваҳй 21:4). Танҳо онҳое, ки номашон дар Китоби Ҳаёти Барра навишта шудааст, ба ин шаҳри пурҷалол дохил мешаванд ва онҳо то абад бо Худо салтанат хоҳанд кард (Ваҳй 21:27).

Хулоса, дар боби бисту яки Ваҳй рӯъё дар бораи осмони нав ва замини нав оварда шудааст. Шаҳри муқаддас, Ерусалими Нав, ҳамчун рамзи Худо, ки дар байни халқи худ зиндагӣ мекунад, аз осмон фуруд меояд. Тавсиф зебоии дурахшон ва симметрияи комили онро таъкид мекунад. Поёнҳои шаҳр номи дувоздаҳ ҳавориёнро доранд, дар ҳоле ки дарҳои он номи дувоздаҳ сибти Исроилро доранд. Ерусалими нав ҳамчун ҷои бе ғаму дард тасвир шудааст, ки ҷалоли Худо ҳама чизро равшан мекунад. Танҳо онҳое, ки номашон дар Китоби Ҳаёти Барра навишта шудааст, ба ин манзили абадӣ дохил мешаванд ва то абад бо Худо ҳукмронӣ хоҳанд кард. Ин боб умеди имондоронро ба офаридаи мукаммали оянда, ки дар он ҷо онҳо дар робитаи наздик бо Худо то абад зиндагӣ хоҳанд кард, тасвир мекунад.

Ваҳй 21:1 Ва ман осмони нав ва замини навро дидам, зеро ки осмони аввал ва замини аввал гузаштанд; ва дигар баҳр набуд.

Аввалин осмон ва замин гузашт ва ба ҷои онҳо осмони нав ва замини нав омад, ва дигар баҳр нест.

1. Омузиши ваъдаи замину осмони нав

2. Бо умеди офариниши нав зиндагӣ кардан

1. Ҳастӣ 1:1-2 - Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид.

2. Ишаъё 65:17 - Зеро инак, Ман осмонҳои нав ва замини навро меофарам; ва пештара ба хотир намеояд ва ба хотир намеояд.

Ваҳй 21:2 Ва ман Юҳанно шаҳри муқаддас, Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард ва ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шудааст.

Шаҳри муқаддас, Ерусалими нав, аз ҷониби Худо аз осмон фуруд меояд ва ҳамчун арӯсе, ки барои шавҳараш зинат ёфтааст, омода шудааст.

1. Зебоии Малакути Худо

2. Шодии домод ва арӯс

1. Ишаъё 61:10 - «Ман дар Худованд хеле шод хоҳам шуд; ҷонам дар Худои худ шод хоҳад шуд, зеро ки Ӯ маро либоси наҷот пӯшонд; Ӯ маро бо ҷомаи адолат пӯшонидааст, чунон ки домод худро мисли коҳине бо сарпӯши зебо дар бар мегирад, ва мисли арӯс худро бо ҷавоҳироти худ зинат медиҳад».

2. Юҳанно 3:29 - «Арӯс аз они домод аст. Дӯсте, ки ба домод ҳозир мешавад, интизори ӯ мешавад ва ӯро гӯш мекунад ва садои домодро шунида аз шодӣ пур мешавад. Ин шодӣ аз они ман аст ва ҳоло пурра аст».

Ваҳй 21:3 Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худоё.

Худо бо халқи Худ хоҳад буд ва бо онҳо сокин хоҳад шуд ва онҳоро азони Худ хоҳад сохт.

1. Ҳузури бепоёни Худо - Чӣ гуна ҳузури доимии Худованд ба мо тасаллӣ ва итминон меорад.

2. Бо Худо зистан - Фаҳмидани ваъдаҳои ҳузури Худо бо мо дар ҳаёти мо.

1. Забур 139:7-10 - Аз Рӯҳи Ту ба куҷо равам? Ё аз ҳузури Ту куҷо бигрезам?

2. Юҳанно 14:23 - Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя хоҳад кард; ва Падари Ман вайро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди вай омада, бо вай хонаи Худ хоҳем кард.

Ваҳй 21:4 Ва Худо тамоми ашкҳоро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард; ва мамот дигар нахоҳад буд, на андӯҳ, на гиря, ва на дард, зеро он чи пештар гузашт, гузашт.

Худо ваъда медиҳад, ки ҳама ранҷу азобро хотима медиҳад ва шодии абадӣ меорад.

1: Мо метавонем ба ваъдаҳои Худо дар бораи шодӣ ва тасаллии абадӣ умед пайдо кунем.

2: Ҳатто дар ториктарин лаҳзаҳои мо, мо метавонем боварӣ дошта бошем, ки Худо бо мо хоҳад буд.

1: Румиён 8:18 - Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалоле, ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд.

2: Ишаъё 25:8 - Ӯ маргро дар ғалаба фурӯ хоҳад бурд; ва Худованд Худо ашкро аз тамоми чеҳраҳо пок хоҳад кард.

Ваҳй 21:5 Ва Нишинандаи тахт гуфт: «Инак, Ман ҳама чизро нав мекунам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ин суханон рост ва аминанд».

Худо ҳама чизро нав месозад.

1. Ваъдаи бепоёни Худо: Чӣ тавр Ӯ ҳама чизро нав месозад

2. Оғози навсозӣ: Зиндагӣ бо умеди ваъдаҳои Худо

1. Ишаъё 43:18-19 - "Он чи пештараро ба ёд наоваред, ва чизҳои кӯҳнаро ба назар нагиред. Инак, ман кори нав мекунам; ҳоло он мебарояд, оё шумо онро намефаҳмед? Ман роҳеро дар биёбон ва дарёҳо дар биёбон».

2. 2 ба Қӯринтиён 5:17 - "Бинобар ин, касе ки дар Масеҳ аст, вай махлуқи нав аст. Кӯҳна гузашт; инак, нав омад".

Ваҳй 21:6 Ва ӯ ба ман гуфт: «Иҷро шуд». Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо ҳастам. Ба касе ки ташнаи чашмаи оби ҳаёт аст, ба таври ройгон медиҳам.

Худо ваъдаи худро дар бораи таъмини ҳаёти ҷовидонӣ иҷро кард.

1. Иҷрои ваъдаи Худо дар бораи ҳаёти ҷовидонӣ

2. Алфа ва Омега: Аз аввал то ба охир

1. Юҳанно 3:16-17 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта

бошад.

2. Ишаъё 55:1 - «Биёед, эй ҳамаи ташнагон, ба об биёед; ва шумо, ки пул надоред, биёед, харед ва бихӯред! Биёед, майу ширро бе пул ва беарзиш харед.

Ваҳй 21:7 Ҳар кӣ ғолиб ояд, вориси ҳама чиз хоҳад шуд; ва ман Худои ӯ хоҳам буд, ва ӯ писари ман хоҳад буд.

Касе, ки ғолиб меояд, ҳама чизро мерос мегирад ва бо Худо муносибати махсус хоҳад дошт.

1. Дастоварди ба пирӯзї тавассути имон ба Худо

2. Бартараф кардани душвориҳо бо қуввати Худованд

1. 1 Юҳанно 5:4-5 - Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, бар ҷаҳон ғолиб меояд; ва ин галабае, ки дар чахон галаба кардааст — имони мо.

2. Румиён 8:37 - Не, дар ҳамаи ин чизҳо мо ба воситаи Ӯ, ки моро дӯст дошт, ғолибон бештар ҳастем.

Ваҳй 21:8 Аммо тарсончак, ва беимонон, ва зишткорон, ва қотилон, ва зинокорон, ва ҷодугарон, ва бутпарастон ва ҳама дурӯғгӯён дар кӯли оташ ва кибрит месӯзонанд, ки ин мамоти дуюм аст. .

Онҳое, ки ҳаёти ноинсофона доранд, дар марги дуюм ҷазои аъмоли худро хоҳанд кашид.

1: Мо бояд кӯшиш кунем, ки дар ҳама амалҳои худ одил бошем.

2: Аз Худо битарсед ва аз паи ноинсофӣ маравед.

1: Масалҳо 14: 2 - "Ҳар кӣ бо адолат рафтор кунад, аз Худованд метарсад, аммо касе ки дар роҳҳои худ маккор аст, аз Ӯ нафрат мекунад".

2: Матто 6:33 - "Лекин аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад."

Ваҳй 21:9 Ва яке аз ҳафт фариштa, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирин дошт, назди ман омада, бо ман гуфтугӯ карда, гуфт: «Ба ин ҷо биё, арӯс, зани Баррaро ба ту нишон медиҳам».

Фаришта ба Яҳёи расул арӯси Баррaро, ки зани Барра аст, ошкор мекунад.

1. Арӯсу домод: Тасвири ишқи Худо

2. Арӯси Масеҳ: узви оилаи Ӯ будан чӣ маъно дорад

1. Эфсӯсиён 5:22-33 - Занон дар Худованд ба шавҳарони шумо итоат мекунанд

2. Ваҳй 19:7-9 - Шоми никоҳи Барра

Ваҳй 21:10 Ва ӯ маро дар рӯҳ ба кӯҳи бузург ва баланд бурд, ва ба ман он шаҳри бузург, Ерусалими муқаддасро нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо нузул мекард.

Юҳанно Шаҳри муқаддас, Ерусалимро дид, ки аз осмон фуруд меояд.

1: Мо метавонем умедворем, ки медонем, ки Худо як рӯз барои мо дар осмон хонаи нав месозад.

2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки зиндагии шоистаи Шаҳри муқаддас, Ерусалим дошта бошем.

1: Ишаъё 65: 17-19 "Зеро, инак, Ман осмони нав ва замини навро меофарам; ва он пешина ба ёд нахоҳад омад ва ба хотир нахоҳад омад. Аммо шумо шод бошед ва то абад аз он чизе ки Ман меофаринам, шодӣ кунед: зеро инак, Ман Ерусалимро шодӣ ва қавми онро барои шодӣ меофарам».

2: Ваҳй 22:17 «Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: "Биё". Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё». Ва ҳар кӣ ташна бошад, биёяд. Ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро озод бигирад».

Ваҳй 21:11 Ва дорои ҷалоли Худост; ва нури вай мисли санги гаронбаҳо, мисли санги яшме, ки мисли булӯр равшан буд;

Юҳанно дар рӯъё шаҳреро дид, ки ҷалоли Худо ва нуре мисли санги гаронбаҳои яшма ва мисли булӯр равшан буд.

1. Ҷалоли Худо ба воситаи Калисо медурахшад, Ваҳй 21:11

2. Шаҳри Худо ва ҷалоли Ӯ, Ваҳй 21:11

1. 2 ба Қӯринтиён 4:6 - Зеро Худое, ки гуфтааст: «Бигзор нур аз зулмот дурахшид», дар дилҳои мо дурахшид, то нури дониши ҷалоли Худоро дар рӯи Исои Масеҳ диҳад.

2. Забур 36:9 - Зеро чашмаи ҳаёт бо туст; дар нури ту мо нур мебинем.

Ваҳй 21:12 Ва девори азим ва баланд дошт, ва дувоздаҳ дарвоза дошт, ва дар он дарвозаҳо дувоздаҳ фариштa буд, ва бар он номҳо навишта шудаанд, ки номҳои дувоздаҳ сибти банӣ-Исроил мебошанд.

Ваҳй 21 дар бораи деворе сухан меравад, ки дувоздаҳ дарвоза дорад, ки ҳар кадомро фариштa муҳофизат мекунад ва ҳар як дарвоза бо номи яке аз дувоздаҳ сибти Исроил навишта шудааст.

1. Маънои деворҳо ва дарвозаҳо дар Ваҳй 21

2. Фаҳмидани аҳамияти дувоздаҳ сибти Исроил дар Ваҳй 21

1. Ишаъё 54:12 - "Ман ҷангалҳои туро аз ёқут, дарвозаҳои туро аз ҷавоҳироти дурахшон ва тамоми деворҳои туро аз сангҳои қиматбаҳо хоҳам сохт".

2. Эфсӯсиён 2:19-22 - «Пас, акнун шумо, халқҳо, дигар бегона ва аҷнабиён нестед. Шумо дар баробари тамоми халқи муқаддаси Худо шаҳрвандон ҳастед. Шумо аъзои оилаи Худо ҳастед. Якҷоя мо хонаи ӯ ҳастем, ки бар пояи ҳавворӣён ва анбиё сохта шудааст. Ва санги гӯша худи Исои Масеҳ аст. Мо бодиққат дар Ӯ муттаҳид шуда, маъбади муқаддаси Худованд мешавем. Ба воситаи Ӯ шумо, ғайрияҳудиён низ ба ин манзиле табдил ёфтаед, ки дар он Худо бо Рӯҳи Худ зиндагӣ мекунад».

Ваҳй 21:13 Аз тарафи шарқ се дарвоза; дар шимол се дарвоза; дар ҷануб се дарвоза; ва дар ғарб се дарвоза.

Ваҳй 21:13 сохтмони Ерусалими навро тасвир мекунад, ки он дувоздаҳ дарвоза, аз

ҳар ду тараф се дарвоза хоҳад дошт.

1. Қудрати шаҳр: Чӣ тавр дарвозаҳои Ерусалими Нав осмонро дар рӯи замин намояндагӣ мекунанд

2. Рамзи ягонагӣ: Фаҳмидани аҳамияти дувоздаҳ дарвоза дар Ваҳй 21:13

1. Ишаъё 60:11 - Дарҳои ту ҳамеша кушода хоҳанд шуд; онҳо шабу рӯз баста намешаванд, то ки мардум сарвати халқҳоро бо подшоҳони худ ба шумо биёранд.

2. Забур 107:16 - Ӯ ба гуруснагӣ дар замин даъват кард; Вай тамоми асои нонро шикаст.

Ваҳй 21:14 Ва девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсӣ дошт ва дар онҳо номҳои дувоздаҳ ҳавворияни Барра.

Девори Ерусалими Нав дар Ваҳй 21 дувоздаҳ таҳкурсӣ дорад, ки ҳар кадоми онҳо номи яке аз дувоздаҳ ҳавворияни Баррароро доранд.

1. Бунёди устувор: Ҳаввориян ва Барра

2. Ерусалими нав: Шаҳри нерӯи бемайлон

1. Матто 16:18 - Ва ба шумо мегӯям, ки шумо Петрус ҳастед, ва бар ин санг Ман калисои худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд шуд.

2. Эфсӯсиён 2:19-20 - Пас, шумо дигар бегона ва ғарибон нестед, балки ҳамватанони муқаддасон ва аъзоёни хонаи Худо ҳастед, ки бар пояи ҳаввориян ва анбиё сохта шудааст, ки худи Исои Масеҳ аст. санги кунҷ.

Ваҳй 21:15 Ва касе ки бо ман сӯҳбат мекард, найи тиллое дошт, то шаҳр ва дарвозаҳои он ва девори онро андоза кунад.

Фариштаи бо найи тилло шаҳр, дарвозаҳо ва девори онро чен мекунад.

1. Андозаи комили осмон 2. Андозаи беохири шаҳри Худо

1. Ишаъё 40:12 Кӣ обҳоро дар ковоки дасташ чен карда, осмонро бо фосила баробар кардааст? 2. Ҳизқиёл 40:3-5 Ва ӯ маро ба он ҷо овард, ва инак, марде буд, ки ба намуди мис монанд буд, дар дасташ хати зағир ва найи ченак дошт; ва дар назди дарвоза истод. Ва он мард ба ман гуфт: «Эй писари одам! зеро ки барои он ки ба ту нишон диҳам, ту ба ин ҷо овардай; ҳар он чи мебинӣ, ба хонадони Исроил хабар деҳ».

Ваҳй 21:16 Ва шаҳр чоркунҷаест, ва дарозиаш ба андозаи бараш калон аст; ва шаҳрро бо най чен карда, дувоздаҳ ҳазор метр дарозӣ кард. Дарозӣ ва паҳнӣ ва баландии он баробаранд.

Ерусалими Нав як мураббаи комилест, ки дарозӣ, паҳнӣ ва баландии 12000 фулонг дорад.

1. Мукаммалии Ерусалими нав - Чӣ тавр тарҳи комили Худо дар Ерусалими нав инъикос меёбад

2. Андозаи имон - Барои ба даст овардани камолоти Ерусалими нав чӣ лозим аст

1. Яъқуб 1:17 - Ҳар як атои хуб ва комил аз боло аст, ки аз ҷониби Падари нурҳои осмонӣ нозил мешавад, ки мисли сояҳои ивазшаванда тағир намеёбад.

2. Луқо 6:38 - Бидеҳ, ва ба шумо дода мешавад. Андозаи хубе, ки зер карда, бо ҳам ҷунбонда ва давида мешавад, ба домани шумо рехта мешавад. Зеро ба андозае, ки шумо истифода мебаред, барои шумо чен карда мешавад.

Ваҳй 21:17 Ва девори онро чен кард, ба андозаи яксаду чилу чор зироъ, ба андозаи одам, яъне фаришта.

Фаришта девори шаҳри Ерусалими Навро чен кард, ки 144 зироъ аст.

1. Нигоҳи Худо ба халқаш: Андозаи инсон

2. Осмони рӯи замин: ченаки инсон

1. Ишаъё 60:18 - "Дар он дигар садои гиря ва фарёди андӯҳ шунида нахоҳад шуд".

2. Матто 6:10 - «Подшоҳии Ту биёяд, иродаи Ту дар замин ҳам ба амал ояд, чунон ки дар осмон аст».

Ваҳй 21:18 Ва бинои девори он аз яшм буд, ва шаҳр тиллои холис буд, мисли шишаи шаффоф.

Шаҳри Ваҳй ҳамчун деворҳои аз яшм сохташуда ва худи шаҳр аз тиллои холис мисли шишаи шаффоф сохта шудааст.

1. Чӣ гуна шаҳри Ваҳй бозгӯи зебоӣ ва ҷалоли Худост

2. Аҳамияти шинохт ва талош барои муқаддасот мисли шаҳри Ваҳй

1. Румиён 8:28-30 «Ва мо медонем, ки барои дӯстдорони Худо, ҳама чиз барои онҳое, ки мувофиқи нияти Ӯ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. Барои онҳое ки Ӯ пешакӣ шинохт, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писари Худ мувофиқат кунанд, то ки Ӯ дар байни бародарони бисьёр нахустзода бошад. Ва ҳар киро, ки Ӯ пешакӣ муайян кардааст, низ даъват намуд, ва онҳоеро, ки даъват карда буд, низ сафед кард, ва онҳоеро, ки сафед карда буд, низ ҷалол дод.

2. 1 Петрус 1:15-16 «Лекин, чунон ки Даъваткунандаи Ту муқаддас аст, шумо низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед, зеро навишта шудааст: "Ту муқаддас бош, зеро ки Ман муқаддасам".

Ваҳй 21:19 Ва таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна сангҳои қиматбаҳо оро дода шуда буд. Асоси аввалин яшм буд; дуюм, сапфир; сеюм, халседон; чорум, зумуррад;

Поёнҳои шаҳри муқаддас бо сангҳои қиматбаҳо оро дода шудаанд, ки ҳар кадоми онҳо рангҳои гуногун доранд.

1. Зебоии Салтанати Худо: Чӣ тавр ҷалоли Худо дар таҳкурсии шаҳр зоҳир мешавад

2. Қимати Калисо: Чӣ тавр халқи Худо барои Ӯ арзишманданд

1. Ишаъё 54:11-12 - Эй мусибатзада, тундбоди туфон ва тасаллӣ наёфта, инак, ман сангҳои туро бо рангҳои зебо мегузорам, ва таҳкурсии туро аз ёқут хоҳам гузошт.

2. 2 Қӯринтиён 5:17 - Пас, агар касе дар Масеҳ бошад, вай махлуқи нав аст; чизҳои кӯҳна гузаштанд ; инак, ҳама чиз нав шудааст.

Ваҳй 21:20 Панҷум, сардоникс; шашум, сардиус; ҳафтум, хризолит; ҳаштум, берилл; нӯҳум, топаз; даҳум, хризопрас; ёздаҳум, ҷанин; дувоздахум — аметист.

Дар порчаи Ваҳй 21:20 дувоздаҳ ганҷҳои гуногун номбар шудаанд, ки дар таҳкурсии деворҳои Ерусалими Нав тасвир шудаанд.

1. Зебоии Биҳишт: Чӣ гуна дарвозаҳои Биҳишт медурахшад ва медурахшад

2. Бузургии Ерусалими Нав: Шаҳри ҷалол ва ҷалол

1. Ишаъё 54:11-12 - "Эй мусибатзада, тӯфони тундбод ва тасаллӣ наёфта, инак, ман сангҳои туро дар сурма хоҳам гузошт ва таҳкурсии туро бо сапфир хоҳам гузошт. Ман қуллаҳои туро аз агат, дарвозаҳои туро аз карбункул хоҳам сохт, ва тамоми девори ту аз сангҳои қиматбаҳо».

2. Ҳизқиёл 28:13 - "Шумо дар Адан, боғи Худо будед; ҳар як санги қиматбаҳо рӯйпӯши шумо буд: сардус, топаз ва алмос, берилл, оникс ва яшм, ёқут, зумуррад ва карбункул; ва бо тилло сохта шуда буд. танзимот ва кандакориҳои шумо буданд."

Ваҳй 21:21 Ва дувоздаҳ дарвоза дувоздаҳ марворид буд: ҳар як дарвоза аз як марворид буд; ва кӯчаи шаҳр тиллои холис буд, мисли шишаи шаффоф.

Дарвозаҳои Ерусалими Нав аз марворид ва кӯча аз тиллои софи шаффоф сохта шудаанд.

1. Зебоии осмон: Муҳокимаи шукӯҳи Ерусалими нав

2. Қимати ҷони мо: Мулоҳиза дар бораи арзиши Малакути Осмон

1. Матто 6:20 - "Аммо барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо на куя ва на занг фосид мекунад, ва дар он ҷо дуздон намекананд ва намедузданд".

2. Ишаъё 54:11-12 - "Эй мусибатзада, тундбод афтида ва тасаллӣ наёфтаӣ, инак, ман сангҳои туро бо рангҳои зебо мегузорам, ва таҳкурсии туро аз ёқут хоҳам гузошт. Ва тирезаҳои туро аз акиқ хоҳам сохт, ва дарвозаҳои ту аз карбункулҳо, ва ҳама марзҳои ту аз сангҳои хушбӯй».

Ваҳй 21:22 Ва ман дар он маъбад надидам, зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлақ ва Барра маъбади он ҳастанд.

Худованд Худои Қодири Мутлақ ва Барра маъбади осмонанд.

1. Қудсияти Осмон: Саҷда кардани Худованд Худои Қодири Мутлақ ва Барра

2. Муқаддасоти Биҳишт: Ҷойест, ки ба Худо бахшида шудааст

1. Ваҳй 7:15 - «Бинобар ин онҳо дар пеши тахти Худо ҳастанд ва шабу рӯз дар маъбади Ӯ ба Ӯ хизмат мекунанд; ва Нишинандаи тахт дар миёни онҳо сокин хоҳад шуд».

2. Юҳанно 4:21-24 - «Исо ба вай гуфт: «Эй зан, ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим ба Падар саҷда нахоҳӣ кард. Шумо намедонед, ки чиро мепарастед; мо медонем, ки чӣ мепарастем, зеро ки наҷот аз яҳудиён аст. Аммо соате мерасад, ва ҳоло аст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш хоҳанд кард, зеро ки Падар чунин меҷӯяд, ки Ӯро парастиш кунанд. Худо Рӯҳ аст, ва онҳое ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд Ӯро дар рӯҳ ва ростӣ парастиш кунанд».

Ваҳй 21:23 Ва шаҳр эҳтиёҷ надошт, ки офтоб ва моҳтоб дар он дурахшид, зеро ки ҷалоли Худо онро равшан кардааст, ва Барра нури он аст.

Шаҳри Худоро ҷалоли Худо ва Барра мунаввар мекунад.

1. Нури Барра: Дидани ҷалоли Худо дар ҳаёти мо

2. Шаҳри Худо: Зиндагӣ дар нури Барра

1. Юҳанно 8:12 - Исо гуфт: "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар зулмот роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. 1 Юҳанно 1:5 - Ин аст хабаре ки мо аз ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем: Худо нур аст; дар вай тамоман торикӣ нест.

Ваҳй 21:24 Ва халқҳои наҷотёфтагон дар нури он роҳ хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин ҷалол ва ҷалоли худро ба он меоранд.

Халқҳои наҷотёфтагон дар ҷалоли Худо хоҳанд рафт, ва подшоҳони замин шаъну ҷалоли худро ба он хоҳанд овард.

1. Халқҳои наҷотёфтагон: Интихоби нури Худо

2. Подшоҳони замин: гиромидошти ҷалоли Худо

1. Ишаъё 60:1-3 - Бархез, дурахшанда; зеро ки нури ту омад, ва ҷалоли Худованд бар ту боло рафтааст.

2. Забур 145:11-12 - Онҳо дар бораи ҷалоли Малакути Ту сухан хоҳанд гуфт, ва дар бораи қудрати Ту сухан хоҳанд гуфт; То ки ба фарзандони одамизод аъмоли мӯъҷизаҳои Ӯ ва ҷалоли салтанати Ӯро маълум созад.

Ваҳй 21:25 Ва дарвозаҳои он рӯзона баста нахоҳад шуд, зеро ки дар он ҷо шаб нахоҳад буд.

Дари Ерусалими Нав ҳеҷ гоҳ баста нахоҳад шуд, зеро шаб нахоҳад буд.

1. Зиндагӣ дар нури ҷовидонӣ

2. Поёни зулмот: Зиндагӣ дар шаҳри Худо

1. Юҳанно 8:12 - "Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ аз паи Ман меравад, ҳеҷ гоҳ дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҳаётро хоҳад дошт."

2. Ишаъё 60: 19-20 - "Дигар ба шумо лозим нест, ки офтоб рӯзона дурахшон шавад, ва моҳ ба шаб равшании худро диҳад; зеро ки Худованд нури ҷовидони шумо хоҳад буд, Худои шумо ҷалоли шумо хоҳад буд. Офтоби шумо. дигар ҳеҷ гоҳ ғуруб нахоҳад кард, ва моҳи ту дигар кам нахоҳад шуд; Худованд нури ҷовидони ту хоҳад буд, ва рӯзҳои ғамгини ту ба охир мерасад».

Ваҳй 21:26 Ва онҳо ҷалол ва ҷалоли халқҳоро ба он хоҳанд овард.

Худо ҷалол ва шарафи ҳамаи халқҳоро ба Ерусалими Нав меорад.

1: Исо ягона роҳ ба сӯи ҷалол ва шарафи ҳақиқӣ аст.

2: Мо метавонем ҷалол ва иззати ҳақиқиро тавассути итоат ба Исо ва қудрати Ӯ эҳсос кунем.

1: Matthew 6:33 - Аммо шумо аввал Малакути Худо ва адолати Ӯро биҷӯед; ва ҳамаи ин ба шумо илова карда хоҳад шуд.

2: Румиён 10: 9-10 - Барои он ки агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исои Худованд аст ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт. Зеро ки одам бо дили худ ба адолат имон меорад; ва бо даҳон иқрор мешавад, ки наҷот ёбад.

Ваҳй 21:27 Ва ҳеҷ чизи палидкунанда, на ҳар кори зишт мекунад, ва на дурӯғ намегӯяд, ба он дохил намешавад, балки онҳое ки дар китоби ҳаёти Барра навишта шудаанд.

1. Зиндагие, ки ба Худо писанд аст

2. Муҳимияти зиндагӣ бо ҳалол

1. Эфсӯсиён 5:8-10 Зеро ки шумо баъзан зулмот будед, аммо ҳоло дар Худованд нур ҳастед: мисли фарзандони нур рафтор кунед: (9) Зеро ки самари Рӯҳ дар ҳама некӣ, адолат ва ростӣ аст; (10) Омӯзиши он чӣ писанди Парвардигор аст.

2. Яъқуб 4:7-8 Пас, худро ба Худо итоат кунед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. (8) Ба Худо наздик шавед, то ба шумо наздик шавад. Дастҳои худро пок кунед, эй гунаҳкорон; ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагӣ.

Ваҳй 22 боби ниҳоии китоби Ваҳй буда, рӯъёи Юҳанно оид ба рӯйдодҳои охири замонро ба анҷом мерасонад. Ин боб ба тавсифи дарёи ҳаёт, дарахти ҳаёт ва ваъдаи Исо барои баргаштан тамаркуз мекунад.

Сархати 1: Боб бо тасвири дарёи ҳаёт аз тахти Худо ва Барра дар Ерусалими Нав оғоз мешавад. Он ҳамчун булӯр равшан тасвир шудааст, ки рамзи покӣ ва таровати абадӣ мебошад (Ваҳй 22:1). Дар ҳар ду тарафи дарё дарахти ҳаёт меистад, ки дувоздаҳ навъ мева медиҳад, яъне як дона барои ҳар моҳ ва баргҳои он барои шифо ва барқарорсозӣ мебошанд (Ваҳй 22:2). Лаънате, ки ба сабаби гуноҳ бар инсоният омадааст, дигар нест ва халқи Худо дар ҳузури Ӯ ба ҳаёти ҷовидонӣ дастрасӣ пайдо хоҳад кард.

Сархати 2: Юҳанно таъкид мекунад, ки дар Ерусалими Нав дигар торикӣ ва шаб нахоҳад буд, зеро Худи Худо нури онҳо хоҳад буд. ҷалоли Ӯ ҳама чизро равшан хоҳад кард, ва халқи Ӯ то абад подшоҳӣ хоҳад кард (Ваҳй 22:5). Фаришта тасдиқ мекунад, ки ин суханон мӯътамад ва дурустанд, ки аз ҷониби Худо дода шудааст. Ба Юҳанно хотиррасон карда мешавад, ки ин пешгӯиро мӯҳр назанад, зеро иҷрошавии он наздик аст (Ваҳй 22:6-10).

Сархати 3: Худи Исо бозгашти наздики Худро бо ваъдаи худ эълон мекунад: "Инак, Ман ба зудӣ меоям!" (Ваҳй 22:7). Ӯ бар касоне, ки суханони дар ин китоб навишташударо нигоҳ медоранд, баракатҳоро такрор мекунад. Юҳанно барои саҷда кардан ба пойҳои Исо меафтад, аммо фариштае, ки ба ӯ хотиррасон мекунад, ки танҳо Худоро ибодат кунад, ислоҳ мекунад (Ваҳй 22:8-9). Исо пайравонашро итминон медиҳад, ки Ӯ «Алфа ва Омега», ҳам ибтидо ва ҳам интиҳо — реша ва насли Довуд аст ва ҳамаи ташнаҳоро даъват мекунад, ки аз Ӯ озодона бинӯшанд — сарчашмаи оби ҳаёт (Ваҳй 22:12–17).). Ин боб бо огоҳӣ аз илова кардан ё дур кардани суханони ин пешгӯӣ ва дуои ниҳоӣ барои бозгашти Исо анҷом меёбад: "Омин. Биё, Исои Худованд!" (Ваҳй 22:18-21).

Хулоса, боби бисту дуюми Ваҳй рӯъёи дарёи ҳаётро, ки аз тахти Худо дар Ерусалими Нав ҷорӣ мешавад, нишон медиҳад, ки рамзи таровати абадӣ ва шифо мебошад. Дарахти ҳаёт дар ду тараф истода, барои халқи Худо меваи фаровон медиҳад. Торикӣ нест карда мешавад, зеро Худи Худо нури абадии онҳо мегардад. Исо бозгашти наздики Худро тасдиқ мекунад ва ба онҳое, ки суханони ин китобро риоя мекунанд, баракатҳо ваъда медиҳад. Ӯ ҳамаро даъват мекунад, ки дар Ӯ ҳамчун манбаи оби ҳаёт иштирок кунанд. Ин боб бо огоҳиҳо оид ба вайрон кардани ин пешгӯӣ ва дуо барои бозгашти Исо анҷом меёбад - хулосаи мувофиқ ба китоб, ки ба умед, барқароршавӣ ва интизории ғалабаи ниҳоии Масеҳ бар бадӣ таъкид мекунад.

Ваҳй 22:1 Ва ӯ ба ман дарёи поки оби ҳаётро нишон дод, ки мисли булӯр шаффоф аст ва аз тахти Худо ва Барра мебарояд.

Дарёи ҳаёт поку мусаффақ аст, ки аз Худо ва Барра ҷорӣ мешавад.

1. Сарчашмаи номаҳдуди ҳаёт: Чӣ тавр файзи Масеҳ ба мо имкон медиҳад, ки ҳаёти фаровон ба даст орем

2. Тӯҳфаи оби зинда: Чӣ тавр гирифтан ва мубодила кардани манбаи беохири ҳаёт

1. Юҳанно 4:10-14 - Исо дар бораи оби зиндае, ки Ӯ пешкаш мекунад, сухан меронад

2. Юҳанно 7:37-38 - Исо ба ташнагон оби ҳаёт пешниҳод мекунад

Ваҳй 22:2 Дар миёнаи кӯчаи он ва дар ду тарафи дарё дарахти ҳаёт буд, ки дувоздаҳ навъ мева медод ва ҳар моҳ меваи худро медод; ва баргҳои дарахт барои шифои халкхо.

Дарахти ҳаёт дар миёни дарё дувоздаҳ намуди мева ва баргҳо меовард, ки халқҳоро шифо мебахшад.

1. Қудрати шифобахши Худо

2. Фаровонии мева: Муқобил аз неъматҳои Худо

1. Ишаъё 61:1-3 - Рӯҳи Худованд Худо бар ман аст, зеро Худованд Маро тадҳин кардааст, то ба мискинон башорат диҳам; Ӯ Маро фиристод, то дилшикастагонро шифо диҳам, То озодиро ба асирон эълон кунам, ва зиндонро барои бастагон кушоам;

2. Яъқуб 5:14-16 - Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор вай пирони калисоро даъват кунад, ва бигзор онҳо дар бораи ӯ дуо гӯянд ва ӯро бо равған ба исми Худованд тадҳин кунанд. Ва дуои имон беморро шифо хоҳад дод, ва Худованд ӯро эҳьё хоҳад кард. Ва агар гуноҳе карда бошад, омурзида мешавад. Гуноҳҳои худро ба якдигар иқрор кунед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои пурсамар ва гарму ҷӯшони марди одил бисёр фоида меорад.

Ваҳй 22:3 Ва дигар лаънат нахоҳад буд, балки тахти Худо ва Барра дар он хоҳад буд; ва навкаронаш ба ӯ хизмат хоҳанд кард:

Худо ва Барра дар Ерусалими нав сокин хоҳанд шуд ва хизматгоронашон ба онҳо хизмат хоҳанд кард.

1. Шодии хизмат кардан ба Худо ва Барра

2. Баракатҳои Худо дар Ерусалими Нав

1. Матто 25:21 - "Оғояш ба ӯ гуфт: "Офарин, эй ғуломи нек ва мӯътамад. Ту бар андак мӯътамад будӣ; Ман туро бар бисьёр таслим хоҳам кард. Ба шодии оғои худ дохил шав".

2. Ваҳй 21: 3-4 - "Ва ман овози баланде аз тахт шунидам, ки мегуфт: "Инак, маскани Худо бо одам аст; Ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми Ӯ хоҳанд буд, ва Худи Худо Ҳамчун Худои онҳо бо онҳо бош; Ӯ ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд, ва мотам, гиря ва дард дигар нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пештара гузашт».

Ваҳй 22:4 Ва онҳо чеҳраи Ӯро хоҳанд дид; ва номи Ӯ дар пешонии онҳо хоҳад буд.

Дар порча гуфта мешавад, ки касоне, ки ба Худо пайравӣ мекунанд, метавонанд чеҳраи Ӯро бубинанд ва номи Ӯро дар пешони худ хоҳанд дошт.

1. Маънои доштани номи Худо

2. Таҷрибаи ҳузури Худо

1. Хуруҷ 33:18–23

2. Забур 100:2–5

Ваҳй 22:5 Ва дар он ҷо шаб нахоҳад буд; ва на ба шамъ ниёз доранд, на нури офтоб; зеро ки Худованд Худо ба онҳо нур мебахшад, ва онҳо то абад салтанат хоҳанд кард.

Худо ба онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, нур ва шодии абадӣ мебахшад.

1. Аз нури Худо шодӣ кунед: А дар Ваҳй 22:5

2. Подшоҳии ҷовидонӣ: А дар бораи баракати таваккал ба Худо

1. Ишаъё 60:19-20 - Офтоб дигар рӯзона нури ту нахоҳад буд; ва моҳтоб ба ту равшанӣ нахоҳад дод, балки Худованд барои ту нури абадӣ хоҳад буд, ва Худои ту ҷалоли ту хоҳад буд. Офтоби ту дигар ғуруб нахоҳад кард; ва моҳи ту худро аз худ дур нахоҳад кард, зеро ки Худованд нури ҷовидони ту хоҳад буд, ва айёми мотами ту ба охир хоҳад расид.

2. Забур 36:9 - Зеро чашмаи ҳаёт бо туст: дар нури Ту нурро хоҳем дид.

Ваҳй 22:6 Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин суханон дуруст ва дурустанд; ва Худованд Худои

анбиёи муқаддас фариштаи Худро фиристод, то ба бандагони Худ он чи бояд ба қарибӣ анҷом дода шавад, нишон диҳад.

Фариштае аз ҷониби Худованд Худои анбиёи муқаддас фиристода шуд, то ба бандагонаш нишон диҳад, ки ба зудӣ чӣ рӯй хоҳад дод.

1. Вафодории Каломи Худо

2. Ҳокимият ва қудрати Худо

1. Ишаъё 55:11 - Каломи Ман, ки аз даҳони ман мебарояд, ҳамин тавр хоҳад шуд: он ба Ман барнамегардад, балки он чиро, ки ман мехоҳам, ба амал оварад, ва дар он чи ки ба он фиристодаам, муваффақ хоҳад шуд.

2. Ибриён 1:14 - Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хидматкунанда нестанд, ки барои хидмат ба онҳо, ки ворисони наҷот хоҳанд буд, фиристода шудаанд?

Ваҳй 22:7 Инак, Ман ба зудӣ меоям: хушо касе ки суханони пешгӯии ин китобро риоя мекунад.

Китоби Ваҳй ваъда медиҳад, ки Исо ба зудӣ бармегардад ва онҳое, ки суханони пешгӯиро риоя мекунанд, баракат хоҳанд ёфт.

1. Баракати тоъат: Зиндагӣ аз рӯи пешгӯиҳои Ваҳй

2. Интизорӣ ва мунтазири бозгашти Исо

1. Такрори Шариат 28: 1-2 - "Ва агар ту ба овози Худованд Худои худ содиқона итоат карда, тамоми аҳкоми Ӯро, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, бодиққат ба ҷо оварӣ, Худованд Худои ту туро аз ҳамаи халқҳои Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва ба ту хоҳанд расид, агар ба овози Худованд Худои худ итоат кунӣ».

2. Матто 24:44 - «Бинобар ин шумо низ бояд тайёр бошед, зеро Писари Одам дар соате меояд, ки шумо интизор набудед».

Ваҳй 22:8 Ва ман Юҳанно инро дидам ва шунидам. Ва ҳангоме ки шунидам ва дидам, ба пеши пойҳои фариштае ки ин чизҳоро ба ман нишон дод, афтодам, то ки саҷда кунам.

Юҳаннои расул чизҳоеро, ки дар китоби Ваҳй нозил шудааст, дид ва шунид.

1: Танҳо Худоро парастиш кунед - Намунаи Юҳанно ба мо таълим медиҳад, ки танҳо Худоро парастиш кунем ва ба касе саҷда накунем.

2: Гӯш кунед ва итоат кунед - Ҳатто вақте ки бо ғайриоддӣ рӯ ба рӯ мешуд, Юҳанно ба дастуроти фариштаи гӯш медод ва итоат мекард.

1: Хуруҷ 20: 3-6 "Туро пеш аз ман худоёни дигар нахоҳӣ дошт; барои худ ҳайкаеро ба сурати ҳеҷ чиз дар осмон ё дар замин дар зери зер ё дар обҳои поёнӣ насоз. Саҷда накун. ба онҳо саҷда кун, зеро ки Ман, Худованд Худои ту, Худои ҳасаднок ҳастам».

2: Юҳанно 4:24 "Худо рӯҳ аст ва парастандагони Ӯ бояд ба Рӯҳ ва ростӣ саҷда кунанд."

Ваҳй 22:9 Он гоҳ ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, ин корро накун, зеро ки ман рафиқи ту, ва бо бародарони ту, анбиё ва ба онҳое ки суханони ин китобро риоят мекунанд, ҳастам: Худоро саҷда кун».

Фариштае бо Юҳанно сухан гуфта, ба ӯ дастур медиҳад, ки фариштаро напарастад, балки ба ҷои он ки Худоро парастиш кунад, зеро фаришта шарики пайғамбарон ва касонест, ки суханони ин китобро риоя мекунанд.

1. Ҳадафи паёмбарон: Чӣ гуна Худованд ба воситаи бандагонаш бо мо сухан мегӯяд

2. Қувваи Ибодат: Ба Худо ҷалол додан, ки сазовори он аст

1. Такрори Шариат 10:20 - "Аз Худованд Худои худ битарс, танҳо Ӯро ибодат кунед ва ба исми Ӯ қасам хӯред".

2. Аъмол 10:34-35 - «Он гоҳ Петрус ба сухан оғоз кард: «Ман акнун фаҳмидам, ки то чӣ андоза дуруст аст, ки Худо нафрат намекунад, балки аз ҳар халқе, ки аз Ӯ метарсад ва кори дуруст мекунад, қабул мекунад».

Ваҳй 22:10 Ва ӯ ба ман гуфт: «Ба суханони нубуввати ин китоб мӯҳр назанед, зеро ки вақт наздик аст».

Ба Юҳанно дастур дода шудааст, ки суханони пешгӯиро дар китоби Ваҳй мӯҳр назанад, зеро вақт наздик аст.

1. Вақт ҳоло аст: Кашф кардани аҳамияти пешгӯиҳо дар Ваҳй

2. Мӯҳр задан ба пешгӯиҳо: Интихоби зиндагӣ дар лаҳза

1. Матто 24:36 - «Аммо дар бораи он рӯзу соат, ҷуз Падар, ҳеҷ кас намедонад, ҳатто фариштагони осмон ва на Писар».

2. Румиён 13:11-12 - «Ба ҷуз ин шумо вақтро медонед, ки соате расидааст, ки шумо аз хоб бедор шавед. Зеро ки ҳоло наҷот ба мо наздиктар аст, назар ба он вақте ки мо бори аввал имон овардем».

Ваҳй 22:11 Касе ки золим аст, боз беадолат бошад; ва ҳар кӣ палид бошад, боз палид бошад; ва одил боз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, боз ҳам муқаддас бошад. .

Ин порча таъкид мекунад, ки ҳар як шахс мувофиқи аъмоли худ доварӣ карда мешавад.

1. Муқаддас бошед: Интихоби одилона

2. Қудрати неъмат: одил кардани золимон

1. 1 Юҳанно 2:15-17 - Ҷаҳонро дӯст надоред

2. Румиён 6:17-18 - Нагузоред, ки гуноҳ дар ҳаёти шумо ҳукмронӣ кунад

Ваҳй 22:12 Ва инак, Ман ба зудӣ меоям; ва мукофоти ман бо ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи кори ӯ бидиҳам.

Исои Масеҳ ба зудӣ меояд ва мукофоти ӯ барои пайравони содиқ мувофиқи кори онҳо дода мешавад.

1. «Зиндагӣ бо дурнамои абадӣ»

2. «Ваъдаи мукофотҳои абадӣ».

1. Матто 16:27 - Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо фариштагони Худ хоҳад омад, ва он гоҳ ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад дод.

2. Қӯлассиён 3:23-24 - Ва ҳар коре, ки мекунед, онро аз таҳти дил ба ҷо оваред, чунон ки барои Худованд, на ба одамон, зеро бидонед, ки аз Худованд мукофоти меросро хоҳед гирифт; зеро ки шумо ба Худованд Масеҳ хизмат мекунед.

Ваҳй 22:13 Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, аввал ва охирин.

Худо ибтидо ва анҷоми ҳама чиз, сарчашмаи ҳаёт ва қудрат аст.

1. Қудрати ҷовидонаи Худо

2. Пайдоиши илоҳии ҳаёт

1. Румиён 11:36 - Зеро ҳама чиз аз Ӯст, ба воситаи Ӯ ва аз они Ӯст. То абад ҷалол бод!

2. Юҳанно 1:3 - Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вуҷуд омадааст, ва ҳеҷ чизи офаридашуда бе Ӯ вуҷуд надошт.

Ваҳй 22:14 Хушо онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, то ки ба дарахти ҳаёт ҳақ дошта бошанд ва аз дарвозаҳо ба шаҳр даромаянд.

Касоне, ки фармудаҳои Худоро иҷро мекунанд, ба дарахти ҳаёт ва дарвозаҳои шаҳри осмонӣ дастрасӣ пайдо мекунанд.

1. Неъмати тоат: фаро гирифтани шодии пайравӣ ба иродаи Худо

2. Ваъдаҳои дарахти ҳаёт: гирифтани мукофоти вафо

1. Такрори Шариат 11:26-28 - Баракатҳо барои итоаткорӣ

2. Ҳастӣ 2:9 - Дарахти ҳаёт дар боғи Адан

Ваҳй 22:15 Зеро дар берун ҳастанд сагон, ва ҷодугарон, ва зинокорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар кӣ дӯст медорад ва дурӯғ мегӯяд.

Онҳое, ки Исоро қабул намекунанд, аз Малакути Худо хориҷ карда мешаванд.

1. 1: Мо бояд Исои Масеҳро ҳамчун Худованд ва Наҷотдиҳандаи худ қабул кунем, то ба Малакути Худо дохил шавем.

2. 2: Мо бояд кӯшиш кунем, ки мувофиқи Каломи Худо ҳаёти муқаддас дошта бошем.

1. 1: Эфсӯсиён 2:8-9 - "Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори шумо нест; ин атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. "

2. 2: Румиён 10: 9-10 - "Агар шумо бо даҳони худ эътироф кунед, ки Исо Худованд аст ва бо дили худ имон оваред, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳьё кард, наҷот хоҳед ёфт. ва бо даҳон иқрор мешавад ва наҷот меёбад».

Ваҳй 22:16 Ман Исо фариштаи Худро фиристодаам, то дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳам. Ман реша ва насли Довуд ва ситораи дурахшон ва субҳ ҳастам.

Реша ва насли Довуд, Исо фариштаи худро фиристод, то ба калисоҳо шаҳодат диҳад.

1. Исо реша ва насли Довуд, ситораи равшан ва субҳ аст.

2. Шаҳодатномаи Исо ба воситаи фариштаи ӯ дар калисоҳо.

1. Ишаъё 11:1-5 - Навдае аз танаи Йисой мебарояд; аз решааш шохае мева хоҳад дод.

2. Луқо 1:32-33 - Ӯ бузург хоҳад буд ва Писари Ҳаққи Таоло номида мешавад. Худованд Худо тахти падараш Довудро ба ӯ хоҳад дод, ва ӯ бар насли Яъқуб то абад подшоҳӣ хоҳад кард; подшоҳии ӯ ҳеҷ гоҳ хотима намеёбад.

Ваҳй 22:17 Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: «Биё». Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё». Ва

ҳар кӣ ташна бошад, биёяд. Ва ҳар кӣ бихоҳад, оби ҳаётро озод бигирад.

Худо ҳамаро даъват мекунад, ки назди Ӯ биёянд ва озодона аз оби ҳаёт баҳраманд шаванд.

1. Даъвати Худо - даъватест барои мо ба назди Ӯ биёем ва наҷот ёбем.

2. Тӯҳфаи ройгони ҳаёт - имконияти қабул кардани атои ройгони ҳаёти ҷовидонӣ.

1. Юҳанно 3:16 - Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад.

2. Румиён 6:23 - Зеро музди гуноҳ мамот аст, аммо атои Худо ҳаёти ҷовидонӣ дар Худованди мо Исои Масеҳ аст.

Ваҳй 22:18 Зеро ки ман ба ҳар касе, ки суханони нубуввати ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба ин чизҳо илова кунад, Худо балоҳоеро, ки дар ин китоб навишта шудааст, ба вай илова хоҳад кард:

Худо ҳушдор медиҳад, ки ба суханони пешгӯй дар китоби Ваҳй илова накунанд, зеро онҳое, ки ин корро мекунанд, бо балоҳое, ки дар он навишта шудааст, ҷазо хоҳанд дод.

1. Хатарҳои илова кардан ба Каломи Худо

2. Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Худо

1. Масалҳо 30:5-6 (Ҳар каломи Худо пок аст: Ӯ барои онҳое, ки ба Ӯ таваккал мекунанд, сипар аст. Ба суханони Ӯ илова накун, мабодо туро мазаммат накунад, ва дурӯғгӯй пайдо шавад)

2. Такрори Шариат 4:2 (Ба каломе ки ба шумо амр мефармоям, чизе илова накунед ва аз он чизе кам накунед, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба шумо амр медиҳам, риоя кунед)

Ваҳй 22:19 Ва агар касе аз суханони китоби ин нубувват дур кунад, Худо насиби ӯро аз китоби ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас ва аз он чи дар ин китоб навишта шудааст, хоҳад гирифт. китоб.

Ҳар кӣ калимаҳои китоби ин пешгӯиро хориҷ кунад ё тағир диҳад, номи онҳо аз китоби ҳаёт, шаҳри муқаддас ва чизҳое, ки дар китоб навишта шудааст, хориҷ карда мешавад.

1. Каломи Худо тағирнопазир аст: Муҳимияти итоат кардан ба Каломи Ӯ

2. Оқибатҳои итоат накардан ба Каломи Худо

1. Такрори Шариат 4:2 - "Ба каломе ки ман ба шумо амр мефармоям, чизе надиҳед ва аз он дур нашавед, то ки аҳкоми Худованд Худои худро, ки ба шумо амр мефармоям, риоя кунед".

2. Ғалотиён 6:7-8 - "Фирефта нашавед, Худоро масхара намекунанд; зеро ҳар он чи одам мекорад, онро низ даравад. Зеро касе ки барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид».

Ваҳй 22:20 Шахсе, ки ба ин чизҳо гувоҳӣ медиҳад, мегӯяд: "Ман ба зудӣ меоям". омин. Бо вуҷуди ин, биё, эй Худованд Исо.

Нотик дар Ваҳй 22:20 омадани Исоро тасдиқ мекунад.

1. Умеди бозгашти Исо: рӯҳбаландӣ дар замонҳои душворӣ

2. Аниқии бозгашти Исо: итминон дар замони номуайянӣ

1. Ишаъё 40:31 - «Лекин онҳое ки интизори Худованд ҳастанд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо болҳо хоҳанд бардошт; давида, хаста нашаванд; ва роҳ хоҳанд рафт, ва беҳуш нахоҳанд шуд».

2. Ибриён 10:23-25 - «Биёед, касби имони худро бидуни тардид нигоҳ дорем; (Зеро ки Ӯ амин аст, ки ваъда дода шудааст;) Ва биёед якдигарро дар бораи муҳаббат ва аъмоли нек барангезонем; балки якдигарро насиҳат мекунанд ва бештар аз он, ки мебинед, ки рӯз наздик мешавад».

Ваҳий 22:21 Раббимиз Исо Масиҳнинг файзи ҳаммамизга бӯлсин. омин.

Нависандаи Ваҳй 22:21 мехоҳад, ки файзи Худо бо ҳамаи имондорон бошад.

1: Биёед барои неъмати Худо шукргузор бошем ва онро дар ҳама корамон ба дигарон нишон диҳем.

2: Мо метавонем дар вақти озмоиш ва душворӣ ба файзи Худо таваккал кунем.

1: Эфсӯсиён 2:8-10 - Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ва ин кори дасти шумо нест; он атои Худост, на натиҷаи аъмол, то ки ҳеҷ кас фахр накунад.

2: 2 Қӯринтиён 12: 9-10 - Аммо ӯ ба ман гуфт: "Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро қуввати ман дар заъф комил шудааст". Бинобар ин ман бо камоли мамнуният аз заъфҳои худ фахр хоҳам кард, то ки қудрати Масеҳ бар ман сокин шавад.